

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

- σπανίως, οἷον ἐν τῷ, χραι' ἤ, ἀντὶ τοῦ, χρεία ἤ. 1702, 31.
- αὐ μόριον ἐπιτακτικὸν ἢ ἀφροιστικὸν ἐν τῷ ἀολλής καὶ ἀολλίζεν. 641, 61.
- αὐ μόριον ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα δηλοῦν ἐν τῷ ἀτάλαντος καὶ ἄλλοις τισί. 196, 28.
- εἰ μετὰ δασείας καὶ ὀξείας ὅτι γελωτω ἐμφανίει. 855, 19.
- αὐ μόριον ὅτι μόνωσιν σημαίνει ποτέ. 402, 38.
- αὐ μόριον προτασσόμενον κυρίων καὶ προσηγορικῶν, οἷον ἴσρος ἄϊρος, ἔπνος ἑύπνος. 1837, 61.
- αὐ μόριον στερητικὸν καὶ ὑπερστερητικὸν ἔχουν ἀναιρετικὸν τῆς στερητικῆς ἐν τῷ ἁύατος. 985, 16.
- αὐ πλεονάζον ἐν ὑργῇ λέξεων, οἷον στάχυς ἡστυχς, σταφὶς ἀσταφίς. 947, 14.
- αὐ πλεονάζον κατ' ἀρχὰς λέξεων ὅτι ποτέ μὲν φυλάσσει τὴν αὐτὴν προσωρίαν, οἷον στερεοπή ἀστεροπή, πολλὰκις δὲ καὶ μεταβάλλει, οἷον στάχυς ἡσταχυς. 705, 62.
- αὐ πρὸ δασείας ὅτι ψιλοῦται. ἱμπίσις. 1387, 1.
- αὐ πρὸ τοῦ λ' ὅτι ἐπαγομένου τοῦ δ' ἢ θ' ἢ ε' ψιλοῦται, οἷον ἀλθαίνω, ἀλθαίνω, ἄλτης. 145, 40.
- αὐ πρὸ τοῦ λ' ὅτι ἐπιφερομένου τοῦ κ' ψιλοῦται. 776, 41.
- αὐ πρὸ τοῦ ρ', μεθ' ὃ τὸ μ' ἐπύγεται, ὅτι δασύνεται, οἷον ἄρμα. 140, 11.
- αὐ πρὸ τοῦ σ' ἐπαγομένου δασείας ὅτι ψιλοῦται, οἷον ἀσφόδελος, ἀσφάραγος. ἱμπίσις. 1341, 6.
- αὐ προσφωνητικὸν ἐπιρῶμα ἐν τῷ, εἰ δειλὲ, ὅτι ἢ σχετλιασμὸν δηλοῖ ἢ ὀνειδος ἢ ὑγανάκτησιν, καὶ ἀπλῶς πύθος τι ταραχῶδες τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι ψιλοῦται καὶ περισπᾶται, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ὦ κλητικῷ. 855, 16. 1102, 32.
- αὐ στερητικὸν μόριον ἐν τῷ ἀκάματος καὶ ἀθάνατος ὅτι ἐκτείνεται. 142, 26.
- αὐ στερητικὸν ὅτι οὐ παντελῶς στερῇσιν, ἐνίοτε ἀλλ' ὀλιγότητα ὑπαγορεύει. 1502, 28.
- αὐ στερητικὸν τρεπόμενον εἰς ἡ ἐνλοῦται. 627, 21.
- αὐ ὅτι τὸ ἐν σημαίνει ἐν τῷ ὑπλοῦν,

- ὁ δηλοῖ τὸ ἐν πῆλον, καὶ τῷ ἀμαζών, ὁ ἔστι μονόμαχος. 1428, 29.
- αὐ τοῦ στοιχείου ὅτι σεμνὴ ἢ ἐκφώνησις. 12, 8.
- αὐ τρυπὴν ἐκ τοῦ ἢ κατὰ διούλεκτον ὅτι σιστέλλεται, οἷον ἐν τῷ πῆρα πύρη τὸ πᾶ βραχέ. 29, 3.
- αὐ καὶ αὐς λυγόντων προσώπων ῥημάτων δευτεροεγγύων περισπωμένων καὶ αὐν ἀπαρτημάτων χρόνος ληπτικὸς καὶ πυρληπτικὸς καὶ συγκοπῇ, οἷον ἐύα ἔα ἀντὶ τοῦ ἐᾶ, καὶ τύπος καὶ χρόνος τῶν συγκοπέντων. 30, 39. 115, 45. 223, 46. 546, 10. 721, 25.
- αὐ ἁάτος μετὰ δύο στερητικῶν, ἢν θάτερον ἀναιρετικὸν ἔστι θατέρον· ἄτη γὰρ ἢ βλάβη, ἁάτος δὲ ὁ ἀβλαβής, ἁάτος δὲ ὁ βλαβερός· ἢ κυρὸ τὸ ἁάσαι, τὸ βλάψαι, ἁάτος ὁ βλαβερός καὶ ἁάτος κατ' ἐπίτασιν ὁ πολυβλαβής. 1902, 48.
- αὐ ἁάτος ὅτι κατὰ ὑπερστερησιν λέγεται, ὁ ἔστι στερῇσιν στερητικῶν· τὸ γὰρ δεύτερον αὐ στερητικὸν ἔστι, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερητικῆς. 985, 16 — 25. 618, 39.
- αὐ ἁγὲς ῥόπουλον, τὸ μὴ ἀγνόμενον, ἀλλ' ἄκλαστον καὶ ἄθραυστον. 1699, 22.
- αὐ ἁκτοὶ χεῖρες, ἐπιθετικῶς διαφόρως ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς, καὶ περὶ τοῦ πνεύματος διαίτησις κατὰ τὰς διαφορὰς ἐτυμολογίας. 150, 14.
- αὐ ἁσα ἤγον ἔβλαψα, ὅθεν καὶ ἄτη ὄνομα κατὰ συνταίρεισιν διὰ διχρόνου ἐκτεταμένον. 1910, 56.
- αὐ ἁσα ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ, ἁσάν μ' ἔταροί τε κακοί, πρὸς τοῖσι δὲ ἕπνος, Ὀδυσσεύς κ', 68. 1647, 55.
- αὐ ἁσάμην χρόνος ἀρκτικὸς καὶ προπαρληπτικὸς, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἁσάθην τίθεται. 739, 36. 1176, 10.
- αὐ ἁσασθαι τὸ βλαβῆναι, ἁσασθαι δὲ τὸ κορίσασθαι. 1173, 35.
- αὐ ἁσθῇ τριούλλάβως ὅτι καὶ ἁσθῇ διουλλάβως ἐνδέχεται γράφειν ἐν τῷ, καὶ μέγ' ἁσθῇ, Ὀδυσσ. δ', 503. 1507, 17.
- αὐ ασι ληγόντων τρίτων πληθυντικῶν προσώπων ῥηματικῶν σχηματι-

- σμός, οἷον βεβάασιν, ἐστάασιν. 191, 13.
- αὐ ἀσχετον πένθος, τὸ λίαν ἄσχετον. 1372, 9.
- αὐ ἀσχετον τὸ ἔγαν ἀκατάσχετον, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον αὐ ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ. 618, 38.
- αὐ ἁτή κατὰ τινος ἢ βλάβη ἐν ἴσφ τῷ ἁτῇ, καὶ ἁατος τὸ ἁτηρόν, ὅθεν τὸ ἁαυτον Ἰλιάδ. ζ', 271. 985, 23.
- αὐ ἁτος ὁ ἀβλαβής παρὰ τὴν ἁτην στερητικῶς, ἢ ἁατος ὁ βλαβερός παρὰ τὸ ἁάσαι τὸ βλάψαι. 1902, 49. 52.
- αὐ ἁαεῖν τὸ ἀγνοεῖν καὶ μὴ ἔχειν τι λαλῆσαι. 1494, 59.
- αὐ ἁάκιον, μικρὸς ἁβαξ, ὑποκοριστικῶς. 1397, 49.
- αὐ ἁάκιον, πινύκιον ἐφ' οὗ ψηφίζουσι. 1494, 64.
- αὐ ἁακίσπος, μικρὸς ἁβαξ, καὶ ὅτι καὶ τὰ λίθινά πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λιθόστρωτα ἐδάφη σύγκειται, ἁακίσκοι ὁμωνύμως λέγονται. 1927, 64.
- αὐ ἁάλε, τὸ ἁ μακρόν παρὰ τὸν κανόνα τῶν ἐχόντων τὸ αὐ πρὸ τοῦ β'. 1353, 41.
- αὐ ἁβαντες κοινῶς πάντες οἱ τὴν Εὐβοίαν οἰκοῦντες, καὶ διὰ τί ὀπισθεν κομῶντας αὐτοὺς ἐπικαλεῖ Ὀμηρος. 281, 16. 28. 282, 1.
- αὐ ἁβαντες οἱ Εὐβοεῖς ἐτερωνύμως. 190, 34. 278, 43.
- αὐ ἁβαντὶς ἢ Εὐβοίη. 281, 29.
- αὐ ἁβαξ ὁ ἁλας καὶ ἀσύνετος καὶ ἁπειρος, παρὰ τὸ μὴ βάζειν, καὶ ἁβαξ ὁμωνύμως τὸ σανίδιον. 1494, 63.
- αὐ ἁβαξ, συνὶς χρήσιμος εἰς μαθηματικὰ διαγράμματα καὶ εἰς πεττεῖαν καὶ κιβείαν. 1397, 49.
- αὐ ἁβαρβαρέη κύριον, ἱστορία. 622, 32.
- αὐ βαρῆς ὅτι ἐκ τοῦ βάρος, οὐκ ἐκ τοῦ βαρύς· ἦν γὰρ ἂν ἁβαρὺς, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς κάτοξυς. 1395, 57.
- αὐ βέβηλος ἐναντίον τῷ βέβηλος, ὁ δηλοῖ τόπον παντὶ βάσιμον· ζῇται ἐν τῷ βηλός. 156, 29. 1003, 45.
- αὐ βέλτερος, εὐήθης, ἀνόητος, χαῖνος, ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν, ὁ ἔστιν ἐπιτυχάνειν, λέγεται στερητικῶς. 1448, 12.
- αὐ βέλτερος ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος κατὰ τύπον κτητικόν. 1930, 32.

- σπανίως, οἷον ἐν τῷ, χρει' ἦ, ἀντὶ τοῦ, χρεια ἦ. 1702, 31.
- α μόριον ἐπιτατικὸν ἢ ἀφροιστικὸν ἐν τῷ ἀολλής καὶ ἀολλήζειν. 641, 61.
- α μόριον ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα δηλοῦν ἐν τῷ ἀτάλαντος καὶ ἄλλοις τισί. 196, 28.
- β μετὰ δασείας καὶ ὀξείας ὅτι γελωτα ἐμφαίνει. 855, 19.
- α μόριον ὅτι μόνωσιν σημαίνει ποτέ. 402, 38.
- α μόριον προτασσόμενον κυρίων καὶ προσηγορικῶν, οἷον ἴσρος ἄϊρος, ὕπνος ὕπνος. 1837, 61.
- α μόριον στερητικὸν καὶ ὑπερστερητικὸν ἵκουν ἀναιρετικὸν τῆς στερησεως ἐν τῷ ἁάτον. 985, 16.
- α πλεονάζον ἐν ὀρχῇ λξίων, οἷον στάχυν ἄστυχος, σταφίς ἀσταφίς. 947, 14.
- α πλεονάζον κατ' ἀρχὰς λξίων ὅτι ποτέ μὲν φυλάσσει τὴν αὐτὴν προσωδίαν, οἷον στερεοπὴ ἀστεροπὴ, πολλάκις δὲ καὶ μεταβάλλει, οἷον στάχυν ἄσταχυν. 705, 62.
- α πρὸ δυστός ὅτι φιλοῦται. ἱμπρίσις. 1387, 1.
- α πρὸ τοῦ λ' ὅτι ἐπαγομένου τοῦ δ' ἢ θ' ἢ ε' φιλοῦται, οἷον ἀλθαίνω, ἀλθαίνω, ἄλτης. 145, 40.
- α πρὸ τοῦ λ' ὅτι ἐπιφερομένου τοῦ σ' φιλοῦται. 776, 41.
- α πρὸ τοῦ ρ', μεθ' δ' τὸ μ' ἐπύγεται, ὅτι διασύνεται, οἷον ἄρμα. 140, 11.
- α πρὸ τοῦ σ' ἐπαγομένου δυστός ὅτι φιλοῦται, οἷον ἀσφόδελος, ἀσφάραγος. ἱμπρίσις. 1341, 6.
- α προσφωνητικὸν ἐπιρρημα ἐν τῷ, β δειλὲ, ὅτι ἡ σχετλιασμὸν δηλοῖ ἢ ὀνειδος ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ απλῶς πᾶθος τι ταραχῶδες τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι φιλοῦται καὶ περισπᾶται, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ α κλητικῷ. 855, 16. 1102, 32.
- α στερητικὸν μόριον ἐν τῷ ἀκάματος καὶ ἀθάνατος ὅτι ἐκτείνεται. 142, 26.
- α στερητικὸν ὅτι οὐ παντελῶς στέρῃσιν, ἐνίοτε ἀλλ' ὀλιγότητα ὑπαγορεύει. 1502, 28.
- α στερητικὸν τρεπόμενον εἰς ἡ ἐνίοτε. 627, 21.
- α ὅτι τὸ ἐν σημαίνει ἐν τῷ ἀπλοῦν,

- ὁ δηλοῖ τὸ ἐν πῆλον, καὶ τῷ ἀμαζών, ὃ ἐστὶ μονόμαχος. 1428, 29.
- α τοῦ στοιχείου ὅτι σμενὴ ἢ ἐκφώνησις. 12, 8.
- α τραπὲν ἐκ τοῦ ἡ κατὰ διῡλεκτον ὅτι συστέλλεται, οἷον ἐν τῷ πῆρου πύρη τὸ πα βρυχέ. 29, 3.
- αα καὶ αας ληγόντων προσώπων φημάτων δευτεροῦ ἔργων περισπωμένων καὶ αων ἀπαριθμημάτων χρόνος ληκτικὸς καὶ πυρληκτικὸς καὶ συγκοπὴ, οἷον ἐάα ἐα ἀντὶ τοῦ ἐά, καὶ τύρος καὶ χρόνος τῶν συγκοπέντων. 30, 39. 115, 45. 223, 46. 546, 10. 721, 25.
- αάατος μετὰ δύο στερητικῶν, ἃν θάατερον ἀναιρετικὸν ἐστὶ θάατερον· ἃτη γὰρ ἡ βλάβη, ἄατος δὲ ὁ ἀβλαβής, ἁάατος δὲ ὁ βλαβερός· ἡ παρὰ τὸ ἁάσαι, τὸ βλάσαι, ἁατος ὁ βλαβερός καὶ ἁάατος κατ' ἐπίτασιν ὁ πολυβλαβής. 1902, 48.
- αάατον ὅτι κατὰ ὑπερστέρησιν λέγεται, ὃ ἐστὶ στέρησιν στερήσεως· τὸ γὰρ δευτερον α στερητικὸν ἐστὶ, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως. 985, 16 — 25. 618, 39.
- ααγῆς ῥόπαλον, τὸ μὴ ἀγνόμενον, ἀλλ' ἄκλαστον καὶ ἄθραυστον. 1699, 22.
- ααπτοὶ χεῖρες, ἐπιθετικῶς διαφόρως ἐτυμολογούμενον διεσθικῶς, καὶ περὶ τοῦ πνεύματος διαίτησις κατὰ τὰς διαφορὰς ἐτυμολογίας. 150, 14.
- αασα ἵκουν ἔβλαψα, ὅθεν καὶ ἄτη ὄνομα κατὰ σπινθίρεσιν διὰ διχρόνου ἐκτεταμένον. 1910, 56.
- αασα ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσιν ἐν τῷ, ἁασάν μ' ἔταροί τε κακοί, πρὸς τοῖσι δὲ ὕπνος, Ὀδυσσεύς κ', 68. 1647, 55.
- αασάμην χρόνος ἀρκτικὸς καὶ προπαρληκτικὸς, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἁασθην τίθεται. 739, 36. 1176, 10.
- αάασασθαι τὸ βλαβῆναι, ἁασθαι δὲ τὸ κορέσασθαι. 1173, 35.
- αάσθθ τρισυλλάβως ὅτι καὶ ἁσθθ δισυλλάβως ἐνδέχεται γράφειν ἐν τῷ, καὶ μέγ' ἁάσθθ, Ὀδυσσ. δ', 503. 1507, 17.
- αασι ληγόντων τρίτων πληθυντικῶν προσώπων φηματικῶν σχηματι-

- σμός, οἷον βεβάασιν, ἐστάασι. 191, 13.
- αάαχετον πένθος, τὸ λίαν ὤσχετον. 1372, 9.
- αάαχετον τὸ ἄγαν ἀκατάσχετον, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον α ἐπιτείνει, τὸ δὲ δευτερον στερεῖ. 618, 38.
- αάατη κατὰ τινος ἢ βλάβη ἐν ἴσφ τῷ ἄτη, καὶ ἁατον τὸ ἀτηρόν, ὅθεν τὸ ἁάατον Ἰλιάδ. ξ', 271. 985, 23.
- αατος ὁ ἀβλαβής παρὰ τὴν ἄτην στερητικῶς, ἡ ἁατος ὁ βλαβερός παρὰ τὸ ἁάσαι τὸ βλάσαι. 1902, 49. 52.
- αβυχεῖν τὸ ἀγνοεῖν καὶ μὴ ἔχειν τι λαλῆσαι. 1494, 59.
- αβύκιον, μικρὸς ἄβαξ, ὑποκοριστικῶς. 1397, 49.
- αβύκιον, πινύκιον ἐφ' οὗ ψηφίζουσι. 1494, 64.
- αβακίσκος, μικρὸς ἄβαξ, καὶ ὅτι καὶ τὰ λίθινα πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λιθόστρωτα ἐδάφη σύγκειται, ἀβακίσκοι ὀμωνύμως λέγονται. 1927, 64.
- αβάλε, τὸ α μακρὸν παρὰ τὸν κανόνα τῶν ἐχόντων τὸ α πρὸ τοῦ ρ'. 1353, 41.
- αβαντες κοινῶς πάντες οἱ τὴν Εὐβοίαν οἰκοῦντες, καὶ διὰ τὴν ὅπιν σθεν κομίωντας αὐτοὺς ἐπικαλεῖ Ὀμηρος. 281, 16. 28. 282, 1.
- αβαντες οἱ Εὐβοεῖς ἐτερονύμως. 190, 34. 278, 43.
- αβαντὶς ἡ Εἰβοία. 281, 29.
- αβαξ ὁ ἄλαλος καὶ ἀσύνετος καὶ ἄπειρος, παρὰ τὸ μὴ βάζειν, καὶ ἄβαξ ὀμωνύμως τὸ σανίδιον. 1494, 63.
- αβαξ, συνὶς χρήσιμος εἰς μαθηματικά διαγράμματα καὶ εἰς πεττεῖαν καὶ κνβείαν. 1397, 49.
- αβαρβαρέη κύριον, ἱστορία. 622, 32.
- αβαρῆς ὅτι ἐκ τοῦ βάρος, οὐκ ἐκ τοῦ βαρύς· ἦν γὰρ ἄν ἄβαρς, ὡς ἐκ τοῦ ὀξὺς κάτοξυν. 1395, 57.
- αβέβηλος ἐναντίον τῷ βέβηλος, ὃ δηλοῖ τόπον παντὶ βάσιμον· ἔηται ἐν τῷ βηλός. 156, 29. 1003, 45.
- αβέλτερος, εὐήθης, ἀνόητος, χαῖνος, ὅτι παρὰ τὸ βύλλειν, ὃ ἐστὶν ἐπιτεγγάνειν, λέγεται στερητικῶς. 1448, 12.
- αβελτεριος ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος κατὰ τέπον κτητικόν. 1930, 32.

- Ἀδμήτου μέλος διαφόροις ποιηταῖς ἐπιγραφόμενον, καὶ ἐπὶ Ἀλκίπτοει τῇ Ἀδμήτου γυναικὶ πεποιήται ἀντ' ἐκείνου ἀποθανούσης. 326, 37.
- Ἀδμήτης Ἀδμήτος ἐν ἴσῳ τῷ Ἀδμητος, καὶ Ἀδμήτης παρθένος καὶ βοῦς Ἀδμήτης, ἣν οὐπω ταῦρος ἐδάμασε. 1512, 28. 1554, 27.
- Ἀδμητος κύριον ὁμωνύμως τῷ Ἀδμητος ἐπιθέτω, ὃ παρὰ τὴν Ἀδμήτος γενικὴν ἀναδραμοῦσαν εἰς εὐθεῖαν γέγονεν, ἥς εὐθεῖα ὁ Ἀδμήτης, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀδμητος ἐπιθέτου θηλυκὸν ἡ Ἀδμήτης. 1512, 29.
- Ἀδμητος, υἱὸς Θίρηντος τοῦ Κρηθέως καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως. 1681, 49.
- Ἀδμήτη βοῦς ἡ Ἀδάμαστος ἦγον ἡ μήπω ἐπὶ ζυγὸν ἀχθεῖσα. 1473, 42.
- ἄδοι, ὃ ἐστὶν ἀρίστοι, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἦδω θέματος, ἐπὶ ψιλοῦται Ἰωνικῶς καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ὡς δευτέρου ἀόριστος ἐν τῷ, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μῦθον, Ὀδυσσ. ζ', 245. 1561, 51.
- ἄδολεσχης, ἐπὶ ψιλοῦται ἡ λέξις. 539, 4.
- ἄδολεσχος καὶ ἄδολεσχος ἐπὶ δι' ἐνὸς δ' γράφεται. 1394, 36.
- ἄδολεσχία λέγεται, ὅταν ἐκ περιουσίας προστίθενται τὰ δυνάμει ἐπακούμενα· ζῆται τὸ, παρέλκουσαι λέξεις. 26, 4.
- ἄδος ὁ κόρος, γένος, πνεῦμα, ποσότης καὶ χρόνος ἀρктиκὸς τῆς λέξεως. 539, 3. 792, 37. 833, 11.
- ἄδος, κόρος, πλησμονὴ ἡ κάματος, ὅτι οἶονε ἀηδής τις ὦν οὕτω λέγεται. 893, 46. 1394, 36. 1400, 35.
- Ἰδου καταβάσεις πολλαχότῃς γῆς, ἱστορία. 286, 45.
- Ἰδου τιμαὶ ἐν Πελοποννήσῳ, ἱστορία. 744, 5.
- Ἰδου κυνὴ ἀλληγορικῶς, καὶ κυνὴν Ἰδου φορεῖν, παροιμιᾶκόν. 613, 24.
- Ἰδου πόκας πλάττει Ἀριστοφάνης ὡς οἶά τι χωρίον ἐν Ἰδου. 531, 9.
- Ἀδράμυστις πόσιον, ἀφ' οὗ Ἀδράμυτιον πόλις, ἱστορία. 649, 45.
- Ἀδραμυτινὸς κόπος, ζῆται ἐν τῷ Κάνη. 1944, 11.
- Ἀδράμυτιον πόλις ἐπὶ ἀπὸ Ἀδραμύστου Πελασγοῦ παρωνόμασται πρὸς τὸ εὐφωνότερον, καὶ ἐπὶ καὶ Ἀδραμύτειον διὰ τοῦ τ' καὶ διφθόγγου λέγεται. 649, 46. 63.
- Ἀδρανῆς ὁ μὴ δραίνειν δυνάμενος, καὶ Ἀδράνεια ἡ τοῦ δρᾶν ἀσθένεια. 792, 28.
- Ἀδράστεια πόλις, καὶ Ἀδραστίας εἶπον Νεμέσιως ἱερὸν ἱστορία, καὶ διὰ τὴν Ἀδράστειαν καλεῖται ἡ Νέμεσις. 355, 12. 23-41.
- Ἀδραστος ὁ Τηλαοῦ τοῦ Βλυντος ἀδελφοῦ Μελάμποδος, πρῶτος βασιλεύσας Σικυῶνος πόλεως καὶ πολεμήσας τοῖς ἰδίοις ἀνεψιοῖς περὶ τῆς Ἀργείων βασιλείας, ἱστορία. 288, 33. 291, 30.
- Ἀδραστος Τυδεΐ καὶ Πολυνείκει σπονδικίας τὰς Ἰδίας θυγατέρας, ἱστορία. 485, 1.
- Ἀδριανὸς αὐτοκράτωρ λέοντα Μαυροῦσιον ἀνελών, ἱστορία. 1616, 60.
- Ἀδύνατα, παροιμία ἐπὶ ἀδυνάτων, λέοντα ξυρεῖν, ἀσκὸν δέρειν, ὄνον πέκειν. 787, 8.
- Ἀδῶ ῥῆμα, ὅθεν ἡ ἀδηκῶς μετοχή. 807, 24.
- Ἀδωνις, υἱὸς Κινύρα, ἐπὶ θηρῶν ἐν τῷ Λιβάνῳ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ Ἀρείως ἀνηρέθη, ἱστορία. 561, 2.
- Ἀδωνις ἐπὶ νῆος ἀπῆλθε τοῦ ζῆν ἀναιρεθεὶς κατὰ τινος ἐπὶ Ἀρείως, ἀφ' οὗ καὶ κῆποι Ἀδωνίδος, ζῆται ἐν τῷ, κῆποι Ἀδωνίδος. 1701, 48.
- Ἀδωνις, ἐπὶ τινες δασύνουσι τὴν λέξιν ὡς παρὰ τὸ ἦδω. 539, 4. 1949, 30.
- Ἀδωνις ἐπὶ θρίδαξιν ἀναιρεθεὶς ἐπὶ κάπρου, μῦθος καὶ ἀλληγορία. 1283, 30.
- Ἀεθλεύειν ἀντὶ τοῦ κακοπαθεῖν ἐν τῷ, ἀεθλεύων πρὸς ἀνακτος ἀμειλχον, Ἰλιάδ. ω', 734. 1373, 47.
- Ἀεθλος καὶ ἄεθλον, ὁ μὴ θελητὸς κόπος, ἐπὶ παρὰ τὸ αἶ καὶ τὸ ἐθέλειν λέγεται, ὅν οὐκ ἂν ἐθέλοι τις. 691, 9. 1385, 15.
- Ἀεθλίον ἐν ἴσῳ τῷ ἄεθλον, ἐπὶ οὐ κατ' ὑποκορισμὸν ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 740, 52. 1315, 10. 1997, 31.
- Ἀεθλοφόρος ἵππος ὁ νικητὴς καὶ λαβὼν ἔπαθλα. 1254, 43.
- ἄει τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀπὸ τοῦ ἄημι θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι τὸ ἐτίθει. 1547, 16.
- ἄει ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ πολὺν χρόνον ἐν τῷ, ἐχραετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ, Ὀδυσσ. φ', 69. 1901, 43.
- ἄει ἐπὶ ὀλγον καιροῦ ἐν τῷ, αἰεὶ δ' ἡνίοχον κοινὴς ῥαθάμιγγος ἔβαλλον, Ἰλιάδ. ψ', 502. 1313, 16.
- ἄει ἀντὶ τοῦ συνεγῶς ἐν τῷ, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώια ἔργα, Ὀδυσσ. β', 22. 1431, 59.
- ἄει χρονικὸν ἐπὶ οὐ τὸ διὰ παντὸς ἀπλῶς ἐνότε σημαίνει, ἀλλὰ τὸ κατὰ τινα χρόνον ἀδιάλειπτον. 1040, 15.
- ἄει χρονικὸν ἐπὶ οὐ συντάσσεται τοῖς παρωχημένοις τῶν ῥημάτων, εἰ μὴ τῷ παρατατικῷ· διόπερ ἐν τῷ, ὡς αἰεὶ Ἀχιλλεὺς κίχῃσαςτο κῆμα ῥόοιο, Ἰλιάδ. φ', 263. χρόνος ἀντὶ χρόνου κεῖται. 1236, 18.
- ἄει χρονικὸν περιγραφόμενον διὰ τινος τέματος, οἷον ἐν τῷ, αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς ὤχετο, Ὀδυσσ. ρ', 103. 1812, 43.
- ἄειγενέται θεοὶ οἱ αἰεὶ ὄντες ἢ ὦν τὸ γένος αἰεὶ διαρκεῖ. 245, 20.
- ἄειδειν τὸ ἐμμέτρως λέγειν ἐπὶ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἄδειν, καὶ ἐπὶ παρὰ τὸ αἰεττικὸν καὶ τοῦ αἰδειν, ὃ ἐστὶ γινώσκειν, λέγεται. 8, 45. 9, 18.
- ἄειδελος ἐπὶ παρὰ τὸ εἶδω λέγεται, ἀίδηλος δὲ διὰ τοῦ ἰ κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν. 1599, 10.
- ἄεικέλεια πληγαὶ, δι' ὧν τὸ σῶμα αἰκάζεται. 1494, 39.
- ἄεικέλιος δίφρος ὁ ἐστέλης καὶ φαῖλος. 647, 5.
- ἄεικελίη ἀλαωτός, Ὀδυσσ. ι', 503.
- ἡ αἰκιστικὴ ἢ ἡ αἰκῶς, ὃ ἐστὶ παρὰ τὸ δέον, γενομένη. 1641, 29.
- ἄεικέλιον καὶ αἰκῆς λέγεται ἐνότε, ὃ οὐκ εἰκάσειε τις εἶναι ὑπερ ἐστίν. 1746, 40.
- ἄεικῆς μισθός ὁ αἰκιστικὸς καὶ δουλικὸς, καὶ αἰκῆς πότμος ὁ ἀπρεπὴς καὶ μὴ κατὰ τὸ εἶκος, καὶ αἰκῆς στόνος ὁ ἐξ αἰκίας γινόμενος. 488, 28. 819, 55. 912, 60.

αζω λήγοντα ἀπαρέμφατα ἀπὸ λη-
γόντων εἰς ἀν δευτεροζέγων περι-
σπωμένα παρηγμένα, ὅσον ἀνιά-
ζειν ἀπὸ τοῦ ἀνιῶν καὶ ἀγαπάζειν
ἀπὸ τοῦ ἀγαπᾶν. 1510, 49.

αζειν ἐν ἴσῳ τῷ ἄζεσθαι, ὃ ἔστι
σέβασθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. 694,
30.

αζειν τὸ ξηραίνειν καὶ τὸ προσπνεῖν
ἀθρόως τῷ στόματι ὁμωνύμως,
ὅτι ψιλοῦται. 983, 63.

αζεσθαι, σέβασθαι, παραγωγὴ
καὶ πνεῦμα, ζῆτει ἐν τῷ ἄζω. 28, 9.

αζη ἡ ξηρασία καὶ ἡ τοῖς μυδῶσιν
ἐγγινομένη λευκότης εἴτουν εὐρώς,
παρὰ τὸ ἐστερηθῆναι τοῦ ζῆν τὰ
ξηρανθέντα. 28, 8. 1924, 3.

αζηνάσχω, ὅτι παρὰ τὸ ἄζω τὸ
ξηραίνω γίνεται ἀζάλω καὶ κατὰ
δευτέραν παραγωγὴν ἀζηνάσχω καὶ
ἐν συνθέσει καταζηνάσχω, Ὁδυσσ.
λ', 587. 1701, 40.

αζηχῆς ἐπίθετον καὶ ἀζηχῆς ἐπιρ-
ῥημα ἐπιλεγόμενα ἥχοις ποιοῖς καὶ
πράξεσιν, ὅσον ἀζηχῆς ὀρυμαγδός,
καὶ, ἀζηχῆς μεμακύναι, καὶ, ἀζη-
χῆς φανεῖν καὶ πιεῖν. 1125, 42.

αζηχῆς, ἀδιεχῆς, ὃ ἔστι συνεχῆς.
1003, 45.

αζηχῆς οἰονεῖ ἀδιεχῆς, ὃ ἔστι συνε-
χῆς καὶ ἀδιάλειπτον, ἐκβολῇ τοῦ
ι καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ καὶ τοῦ
ε εἰς η, καὶ ἀζηχῆς τὸ δεινὸν καὶ
τὸ μέγα ἢ μεγαλόφωνον. 153, 39.
494, 5. 1003, 45. 1834, 1.

αζοι κοινῇ προσηγορίᾳ λέγονται οἱ
δοῦλοι καὶ αἱ θεράπαιναι κατὰ
γλώσσαν. 1024, 44. 1090, 56.

αζόκροτος ἡ ξηρασία, παρὰ τὴν
ἄζην, ζῆτει ἐν τῷ αἰζόκροτος.
648, 46.

αζω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπωμέ-
νων παρηγμένα, ὅσον χῶ χάω,
φρῶ φράζω, κλῶ κλάζω, σκεπῶ
σκεπάζω, πετῶ πετάζω, βιβῶ βι-
βάζω. 157, 15. 441, 4. 1469, 3.
1654, 17. 1735, 29.

αζω λήγοντα ῥήματα ὅτι ἀνεκφώνη-
τον ἔχουσι τὸ ι ἐν ὑπογραφῇ, ὅσον
σφαδάζω μετράζω. 1554, 23.

αζω καὶ ασσω ληγόντων ῥημάτων
ἐχόντων πρὸ τοῦ παραληκτικοῦ α
τὴν ἀλ συλλαβὴν σχηματισμός,
ὅσον στάζω σταλάζω, μάσσω μα-
λάσσω. 672, 4.

αζω ληγόντων ῥημάτων παραγωγὴ
ἀπὸ βαρυτόνων, ὅσον σέβω σεβά-
ζω, σκέπω σκεπάζω, στέγω στε-
γάζω. 632, 29.

ἄζω τὸ ξηραίνω ψιλοῦται, παρὰ τὸ
ἄ στερητικὸν καὶ τὸ ζῶ· οὐ ζῶσι
γὰρ τὰ ξηρά· ἄζομαι δὲ τὸ σέβο-
μαι δασύνεται, παρὰ τὸ χάζω τὸ
ὑποχωρῶ, καὶ αἰτιολογία τῆς δα-
σύνσεως. 28, 7.

ἄζωστος βοηθὸς ἐπιθετικῶς ὁ κα-
τὰ σπουδῇ, ὡς μηδὲ ζωσθῆναι,
βοηθῶν. 1490, 29.

ἄη ἤρουν ἔπνεεν, ὅτι τινὲς μὲν διὰ τοῦ
ἡ γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄημι
ὁ παρατυτικὸς ἄην ἄης ἄη, ὅθεν
καὶ τὸ ἄητον ἐν τῷ, τῷτε Θρήκη-
θεν ἄητον, ὃ ἔστι πνέουσιν, Ἰλιάδ.
ι', 5. τινὲς δὲ διὰ διφθόγγου ὁμοίως
τῷ, ἀνέμωιν δῖαι μένος, Ὁδυσσ.
ε', 478. τ', 440. 1724, 29.

ἄηδῆς ὅτι παρὰ τὸ ἦδος δοκεῖ
παρῆχθαι· εἰ γὰρ ἐκ τοῦ ἦδός,
ἦδες ἦν ἄν, ὡς ἐκ τοῦ ὄξος κάτο-
ξος. 1395, 57.

ἄηδίζω ἀηδίζον, οὐκ ἡδίζον διὰ τὴν
ἐκ τῆς τῶν δύο ἡ ἑπαλληλίας γι-
νομένην κακοφωνίαν. 820, 33.
1575, 2.

ἄηδὼν ἀηδόνας ὅτι καὶ ἀηδοῦς
εὐφρῆται λεγόμενον ἐν τῇ γενικῇ καὶ
ἄηδοι ἐν τῇ κλητικῇ ὡς ἀπὸ τῆς
ἄηδῶ, ὡς Αἠτῶ, εὐθείας. 601,
43. 716, 52.

Ἀηδὼν, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ
πριεστυάτη τῶν Πανδαρέου θυγα-
τέρων, καὶ περὶ τῆς εἰς ὄρνιν με-
ταμορφώσεως αὐτῆς μῦθος διεξο-
δικός. 1875, 15.

ὁ ηδὼν, ὅτι τὰ θῆλα τῶν ἀηδόνων
οὐκ ἔδουσι. 395, 43.

ἄηδὼν παρὰ τὸ ἀεῖδεν τροπῇ Αλο-
λικῇ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς τὴν ἡ
καταχρηστικῇ, καὶ ἀηδόνες αἱ
Ξειρῆνες παρὰ Λυκόφρονι ὡς κα-
λὸν ἀεῖδουσιν. 9, 16.

ἄηθ' ἐσσω ἀήθεσον, οὐκ ἡήθεσον
διὰ τὴν ἐκ τῆς τῶν δύο ἡ ἑπαλλη-
λίας γινομένην κακοφωνίαν. 1575, 2.

ἄηθ' ἐσσω γενικῇ, ὁ παρότατικός
ἀήθεσον ἀνυξήτως. 820, 24.

ἄημι ἐκ τοῦ ἄω ἀήσω. 732, 26.

ἄημεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ
ἄω περισπωμένου θέματος κελί-
νται. 1407, 63.

ἄηναὶ ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ αἰ-
νω ἀχρηστοῦ θέματος κελίνται.
1463, 10.

ἄηρ κατὰ θηλυκὸν γένος ἡ ὠρασία
διὰ τὸ μέλαν τοῦ ἰέρος, καὶ ἡ νέ-
φωσις καὶ σκότωσις. 426, 28.
455, 8. 517, 4. 607, 12. 1087, 60.

ἄηρ ἡ ὠρασία καὶ σκότωσις τοῦ
περιέχοντος, αἰθῆρ δὲ ἡ αἰθρία
καὶ καθαρὸς αἰθρ παρ' Ὀμήρῳ.
1110, 23.

ἄηρ, ὅτι αἱ πλάγαι αὐτοῦ πῦσαι
διὰ τοῦ ἡ λέγονται κατὰ γλώσσαν
ποιητικῇ, ἡ δὲ εὐθεία οὐδαμῶς
πρὸς ὑπογῆν κακοφωνίας. 1575,
61.

ἄηρ ὅτι φέσει ἐκτείνει τὸ ἄ, καὶ οὐ
διὰ βραχύτητα τρέπει αὐτὸ εἰς ἡ,
καὶ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν γένος
λέγεται. 1620, 16.

ἄηρ τὸ στοιχεῖον ὅτι Ζεὺς λέγεται
ἀλληγορικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄω
τὸ πνέω λέγεται. 86, 18. 87, 17.

ἄης λήγοντα ὀξύτονα ὀνόματα διὰ
τοῦ εὖς κλινόμενα παρὰ τὴν αἰεῖς
ἀέντος μετοχὴν τοῦ ἄω ῥήματος,
ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, γινόμενα, ὅσον
ἄλιας ἄλιαός, δυσσῆς δυσσέος.
1500, 32.

ἄησυλος, βλαπτικὸς ἡ ἀηδῆς, ἐτυ-
μολογία καὶ σχηματισμός. 617,
23.

ἄησυρον τὸ κοῦφον, παρὰ τὸ ἄω
τὸ πνέω, ὅθεν καὶ ἀήσυροι μέρ-
μηκες ἐπιθετικῶς. 1500, 27. 1547,
21.

ἄητης ἡ τοῦ ἀνέμου πνοὴ καὶ αὐτός
ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἄω. 1547, 17.

ἄητης ὁ ἄνεμος ὅτι ὤφειλεν ὀξένε-
σθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ἄω ἀήσω περι-
σπωμένου, ὁμοίως τῷ ποιητῆς,
μιμητῆς. 533, 39. 1724, 35.

ἄητης ἀνέμου ἐντελῶς λέγεται, καὶ
ὅτι καὶ κατὰ νόνας ἀντὶ τοῦ ἄνε-
μος τίθεται. 979, 21.

ἄητας αἰτιατικῆς τῶν πληθυντι-
κῶν, ὅτι Ὀμηρὸς μὲν πνέοντας
ἄητας λέγει ἄρσενικῶς, Ἡσίοδος
δὲ δεινὰς ἄητας θηλυκῶς. 427,
26. 982, 28. 1034, 4. 1509, 48.

ἄητον θάρσος ἐπιθετικῶς τὸ πολὺ
καὶ γοργόν κατὰ ἄνεμον, παρὰ τὸ
ἄω, ὃ ἔστι πνέω καὶ προθυμοῦ-
μαι. 1243, 35.

ἄητο θυμός, Ἰλιάδ. φ', 386. ἀντὶ

τολογός, καὶ ὅτι καὶ ἀθάρας το-
ρύνῃ, ὃ ἐστὶ δαίδυκα, δοκεῖ ση-
μαίνειν ὃ ἀθηρολογός. 1676,
54—57.

Ἀθηροβρωτον παρὰ Σοφοκλεῖ,
ὃ περ Ὀμηρος ἀθηρηλογόν, ὃ
ἐστὶ πτόον λικμητικόν, καὶ ὅτι
Ἀθηροβρωτον ὤφειλε λέγεσθαι διὰ
τοῦ εἰς ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθέρως. 1675,
52.

ἀδι ληγόντων προστακτικῶν τινῶν
χρόνος παραληκτικός, οἷον πῖ-
πλαθι, ἴλαθι, τέθναθι. 1418, 8.

Ἀθληται ὅτι ἐπὶ πάχει σώματός τε
καὶ νοῦ ἐσκώπτοντο. 1299, 14.

Ἀθλίας κύριον παρὰ τὸ ἄθλον,
καὶ ὅτι ἐκωμῶδετο ὡς ἄθλιος διὰ
τὴν πρὸς τὸ ἄθλιον παρήχησιν
τῆς φωτῆς. 740, 55.

ἄθλιος ὁ δυστυχὴς καὶ δυσδαίμων,
ὅτι παρὰ τὸν ἄθλον, ὃ δηλοῖ τὴν
κακοπάθειαν. 740, 53.

ἄθλα τὰ διδόμενα οὐ μόνον τοῖς
νικῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπλῶς
ἀγωνιζομένοις, Ἰλιάδ. ψ'. 1302,
63.

ἄθλος ὁ ἀγὼν ὅτι κατὰ ἀρσενικὸν
γένος λέγεται. 1589, 63.

ἄθλον οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ ἄθλος
ἀρσενικοῦ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀγῶνα ἐν
τῷ, νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἄθλον
τοῦτο ἐφήσω, Ὀδυσσ. τ', 576.
1879, 12.

ἄθλον λέγει Ὀμηρος Ὀδυσσεύς φ',
155. ἐν τῷ οὐ ἔνεκα, ὃ ἐστὶ
τὸ τέλος. 1905, 18.

ἄθλον ὅτι ἐκ τοῦ ἄθλον κέκρα-
ται. 740, 53.

ἄθλον τὸ ἐπαθλον, ἄθλος δὲ ὁ
ἀγὼν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐθελειν
ἄμφω λέγονται. 1299, 10.

αἶθος λήγοντα οὐδέτερα τινὰ εἰς
ενθός μετασχηματίζόμενα, οἷον
βάθος βένθος, πάθος πένθος.
99, 6.

Ἀθωω γενική ἐν τῷ, ἔξ Ἀθωω δ'
ἐπὶ πόντον, Ἰλιάδ. ξ', 229. ζῆται
ἐν τῷ ὡς λέγουσαι γενικά. 1830,
60.

Ἀθωω γενικῆς προσωδία καὶ σχη-
ματισμὸς διεξοδικῶς. 391, 45.
479, 5. 980, 49.

ἄθρους ὅτι ἐκ τοῦ ἀθρόος συνη-
ρῆται, καὶ ὅτι κατὰ τινος μὲν
περισπᾶται, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ

πυροξύνεται, καὶ ὅτι δασύνεται
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 251, 39.
1387, 4.

ἄθροιστικά καὶ λέξεις ὅτι φιλοῦσι
δασύνεσθαι, οἷον ἄπας, ἄλις,
ἄδης. 16, 30.

ἄθροος ὁ ἀθρόονος προπαροξυ-
τόνως παρὰ τὸν θροῦν, ἀθρόος
δὲ παροξυτόνως ὁ συνηθροισμέ-
νος. 1387, 11. 1788, 36.

ἄθρόος ὅτι ὡς σύνθετον ὤφειλε προ-
παροξύνεσθαι. 1447, 60. 1788, 36.

ἄθρόος, ὅτι Ἀρίσταρχος ἐδάσυνε
τὸ ἀθρόος. 966, 10.

ἄθρόοι οἱ ὕμνῳ συνηγμένοι καὶ
μὴ ἐσκεδαμένοι. 1036, 10.

ἄθρους ὅτι ἐκ τοῦ ἀθρόος παρα-
λόγως παροξυνθέντος παραλόγως
καὶ αὐτὸ παρωξύνθη, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1447, 51. 62.

ἄθρόον τὸ αἰφνίδιον, παρὰ τὸ ἄ
στερητικόν καὶ τὸ θροῦς, ὃ ἐστὶ
θρόμβος, ὅτι φιλοῦται, ἐπὶ δὲ
τοῦ ὁμοῦ παρὰ τὸ ἄ, ὃ ἐστὶν ἄμα,
καὶ τὸ θροῦς ἢ τὸ θόρω, ὃ ἐστὶ
πῆδῳ, ἐδασύνετο παρὰ τοῖς Ἀτ-
τικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις
ὀπωσοῦν ἔχη σημασίως, φιλοῦται.
1386, 61.

ἄθρόα πάντ' ἀπέτισεν, Ὀδυσσ. α',
43. ὅτι εἰς παροιμίαν μετέπεσε.
1388, 29.

ἄθρεῖν ὅτι παρὰ τὸ θρεῖν, ὃ ἐστὶ
βλέπω, λέγεται οἷονε ἀθρεῖν κατὰ
στέρησιν τροπῇ τοῦ θ' εἰς φ', ἢ
ἀπὸ τοῦ θρεῖν κατὰ συγκοπὴν
μετὰ τοῦ ἄ ἐπιτατικοῦ. 68, 39.
1874, 36.

ἄθρεῖν τὸ μετ' ἐπιτάσεως ὄρεῖν
καὶ περισκοπεῖν, ὅτι ἐδασύνετο
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1387, 7.

ἄθυμος ὁ μὴ εὐθυμος ἦγον μὴ
εὐφροινόμενος. 1663, 9.

Ἀθύρας, Βυζαντιῶν ἐπίνειον, ὅτι
ἐκ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ θύρα
λέγεται. 804, 33. 1627, 6.

Ἀθύρειν τὸ ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν, ὅτι
ἐκ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ θύρα
σύγκειται, ἐτυμολογία διεξοδική.
1020, 11. 1627, 5.

ἄθυρμα ὅτι ἐδασύνετο ποτὲ παρὰ
τοῖς παλαιοῖς. 1387, 8.

Ἀθύρματα, παίγνια καὶ ἀντὶ τοῦ
κόσμια γυναικεία ἐν τῷ, μὲν
ἄγοντες ἀθύρματα νῆι μελαίνῃ,
Ὀδυσσ. ο', 416. 1788, 34.

Ἀθύρματα, παίγνια σκιρτήματα,
παρὰ τὸ ἄ ἐπιτατικόν καὶ τὸ θύειν,
ὃ ἐστὶν ὁρμᾶν, κατὰ πρόσθεσιν
τοῦ ρ'. 1848, 56.

Ἀθυρόγλωσσος λέγεται οὐ τῇ
γλώσσῃ οὐκ ἐπίκειται θύρα, οἱ δὲ
ὅτι παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὃ ἐστὶν
ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. 1627, 5.

Ἀθῶος ὁ ἄζυμιος, ἐτυμολογία καὶ
προσωδία, καὶ Ἀθῶος Ζεὺς ὃ ἐν
Ἀθῶ τῷ ὄρει τιμώμενος, ἀναλο-
γία καὶ προσωδία τῆς λέξεως.
953, 42.

Ἀθῶος καὶ ἀθῶος, διαφορὰ ση-
μαινομένου καὶ προσωδίας καὶ γρα-
φῆς παραληκτικῆς. 218, 3. 358, 42.
1441, 2.

Ἀθῶος ὄρος ἀπὸ Ἀθῶ Γίγαντος λε-
γόμενον, μῦθος καὶ παροιμία,
Ἀθῶος σκιάζει νῶτα Ἀθηνῶν
βοδός, ἐρμηνεία διεξοδική καὶ ἱστο-
ρίαι τινὲς περὶ τοῦ ὄρους. 980, 42.

αι δίφθογγος ἀποβάλλουσα τὸ ἰ ἐν
τις λέξεις, οἷον καὶ κάω, αἰεὶ
αἰ. 28, 31.

αι δίφθογγος ἐκ τῆς εἰ τετραμμένη
Δωρικῶς, οἷον κτείνω κταίνω,
φθείρω φθαιρώ, μεσόγειος, μεσό-
γαιος, κύπειρον κύπαρον. 1648, 6.

αι δίφθογγος ἐν μέσῳ λέξεων ἐκ
πλεονασμοῦ ἔχουσα τὸ ἰ πρὸς θ.-
ραπίαν πολυβραχυτήτος λέξεων,
οἷον ἐν τῷ μεσαιπόλιος, ὃ ἐκ τοῦ
μεσαιπόλιος. 422, 33.

αι δίφθογγος μέση λέξεων γινομένη
κατὰ τροπὴν τοῦ ὁ εἰς α καὶ
πρόσθεσιν τοῦ ἰ, οἷον μεσαιπόλιος
μεσαιπόλιος καὶ μεσαιπόλιος. 360,
30.

αι δίφθογγος μέση λέξεων ἐκ προς-
λήψεως τοῦ ἰ γινομένη, οἷον ἰθα-
γενῆς ἰθαγενῆς, τιθαβύσσειν τι-
θαβύσσειν. 937, 38.

αι δίφθογγος μέση λέξεων ἐκ τρο-
πῆς τοῦ ὁ γινομένη, οἷον μεσο-
πόλιος μεσαιπόλιος, ἢ ἐκ τοῦ ἄ
προσλαβόντος τὸ ἰ, οἷον ταλάπω-
ρος ταλαίπωρος. 365, 40. 1735,
46.

αι δίφθογγος ὅλη εἰς ἡ μόνον τρι-
πομένη Βοιωτικῶς, οἷον ἐν τῷ
Μαίων Μήων χωρὶς τοῦ ἰ καθ'
Ἡρακλείδην. 365, 28.

αι δίφθογγος ὅτι ἐκθλίβεται, οἷον

ἐκθεσις τῶν σηματομένων αὐτῆς. 823, 26.
 αἰγυπῖος, ὄρνειον αἰγῶδες. 1068, 47.
 Αἰγυπτος, κατὰ θηλυκὸν γένος ἢ χώρα ἐν τῷ, μὴ τάχα πικρὴν Αἰγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηται, Ὀδυσσ. ρ', 448. παρ' Ὀμήρῳ, Αἰγυπτος δὲ ποταμὸς ὁ Νεῖλος ἀρσενικῶς. 1468, 28. 1827, 28.
 Αἰγυπτος καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ κινήσεις συστέλλουσαι ποτε τὴν τρίτην συλλαβὴν διὰ μέτρου χρεῖαν. 758, 27. 1488, 50.
 Αἰγυπτος ὅτι παρὰ τὸ αἰγας πιά-ναι λέγεται κατὰ τινος 1499, 52.
 Αἰγυπτος, υἱὸς Βήλου τοῦ Αἰβύης, πατὴρ εἰς πεντήκοντα, ὅτι ἄφ' αὐτοῦ τὴν τῶν Μελαμ-πόδων χώραν, ἣς ἴρξεν, Αἰγυπτον ὠνόμασεν. 37, 21.
 Αἰγύπτου ἐμπόριον ὅτι περὶ Φά-ρον ἢ Ναύκρατιν ἦν. 1500, 21.
 Αἰγύπτιοι Λακεδαιμονίους μό-νους Ἑλλήνων τιμῶντες, ἱστορία. 1484, 37.
 Αἰγύπτιοι ὅτι φιλοπόται ἱστο-ροῦνται, καὶ ὅτι ἄμπελος ἐν Αἰ-γύπτῳ πρῶτον εὐρέθη. 1635, 16.
 Αἰγυπτίαζειν τὸ πανουργεῖ-σθαι διὰ τὸ παρ' Αἰγυπτίοις κα-κοήθειαν ἐπιχωριάζειν. 741, 21. 1494, 10.
 Αἰγυπτίασαι τὴν χροάν τινὸς λέ-γεται ὁ ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἐπικαῦσαι. 1484, 26.
 αἰγῶν ἡλικίας ὀνομασθαι, ὅτι τῶν αἰγῶν οἱ μὲν τέλειοι τράγοι καὶ ἱξάλοι, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα τῇ ἡλι-κίᾳ χίμαροι, τὰ δὲ νεώτατα ἔρι-φοι· καὶ ὅτι ἐσσηνες καὶ πρηγῆνες καὶ ἐπιπρηγῆνες καὶ ἄτταροι αἰ-γες κατὰ προσηγορίαν ἡλικιῶν κα-λοῦνται. 1625, 33.
 αἰ δ' ἄγε ἀντὶ τοῦ ἐὰν δ' ἄγε, καὶ, αἰ δὲ λῆς, ἀντὶ τοῦ, ἐὰν θέλῃς. 1316, 40.
 αἰδοῖος ὁ ἄξιος αἰδοῦς. 399, 36. 38. 1784, 47.
 αἰδοῖστέρος ἀντὶ τοῦ αἰδοιότε-ρος. 1441, 11.
 αἰδοίη ταμὴ ἢ σώφρων. 1402, 2.
 αἰδομαί βαρυνόνως, ἄφ' οὗ αἰδό-μενος, ἐν ἴσῳ τῷ αἰδοῦμαι καὶ αἰ-δοῦμαι. 111, 38.
 αἰδοῦμαι, ὅτι καὶ αἰδομαι βαρυ-

τόνως λέγεται. 579, 45. 1257, 11.
 αἰδεῖο ἀντὶ τοῦ αἰδοῦ ἢ αἰδέσθαι, ὅτι ἄτοπόν ἐστιν εἰκτικοῦ τύπου νομίζειν αὐτὸ εἶναι, ἀλλὰ δεῖ ἐκ τοῦ αἰδεο σχηματίζειν ἐπενθέσει τοῦ ἰ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου. 1361, 34.
 αἰδεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. 1892, 51.
 αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς, ὅτι φυσικῶς λέγεται παρ' Ἀριστοτέλει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔδραν αἰδοῦς εἶναι, οἷα τῶν αἰδημόνων ἀπὸ τῆς ὕψεως χαρικτηριζομένων, παροιμιακῶς δὲ τὸ, αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖς, λέ-γεται ἐπὶ ὀνειδισμῷ τῶν παρόντων μὲν τινα περιεπόντων, ὑπόντος δὲ ἀμελούντων. 923, 17. 1754, 38.
 αἰδῶς καὶ νέμεις ὅτι καλῶς συν-δυάζονται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ ἐκ τῆς νέμεσεως ἐπιγίνεσθαι τὴν αἰδῶ. 1434, 29.
 αἰδῶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἄστερητικοῦ καὶ τοῦ ἰδεῖν σύγκειται ἢ λέξις, δυσω-πία γὰρ τις ἐστὶν ἡ αἰδῶς, καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶναι λέγεται πα-ροιμιακῶς, οἷα τῶν αἰδημόνων ἐκ τῆς ὕψεως χαρικτηριζομένων. 1754, 42.
 αἰδῶς, ὅτι ἡ μὲν ἀγαθὴ παρὰ τὸ αἰεῖν τὸ δέον ἔχειν αὐτὴν λέγεται, ἡ δὲ κακὴ παρὰ τὸ αἰεῖν ἐνδείας αἰτία εἶναι. 1606, 29.
 Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας βωμὸς Ἀθήνησιν, ἱστορία καὶ ἀλληγο-ρία διεξοδική. 1279, 38.
 αἰδῶ ῥῆμα καὶ αἰδῶς ὅτι παρὰ τὸ αἰεῖν, ὃ ἐστὶ μὴ βλέπειν, λέγε-ται κατὰ κρᾶσιν. 9, 29.
 αἰδῶ τὰ αἰδοῖα, Ὀμηρος Ἰλιάδ. β', 262. 215, 46.
 αἰδῆλος ὅτι ἐκ τοῦ ἄστερητικοῦ καὶ τοῦ ἰδεῖν σύγκειται, αἰδέλος δὲ διὰ διφθόγγου παρὰ τὸ εἰδῶ. 1599, 10.
 αἰδῆλον πῦρ τὸ πολυφανεὲς ἢ τὸ ἀφανιστικόν, τὸ ἥστατον, οἷον ἐλῆλον, ὃ ἐστὶ μὴ ἴζον. 254, 5. 761, 45. 837, 40.
 αἰδῆς κατὰ διάλυσιν λήγοντα πατρω-νυμικὰ ἀπὸ ληγόντων διὰ τοῦ αἰος ὀνομάτων σχηματιζόμενα, οἷον Πείραιος Πειραίδης, Ἀλκαῖος Ἀλκαίδης. 465, 39.

αἰδῆς, ἀὴρ αἰδῆς, ὃ ἐστὶν ἀφανής. 1012, 37.
 αἰδέιος ὁ βέλαιος καὶ στάσιμος, ἵτι παρὰ τὸ ἴζειν λέγεται τροπῇ τοῦ ζ' εἰς δ'. 153, 37.
 Αἰδόςδε, εἰς "Αἰδου, ὅτι ἑλλι-πῶς λέγεται, καὶ ὅτι τὸ δεῖ ἢ ἀντὶ προσθέσεως ἢ ἐπεκτατικῶς κεῖται. 683, 49.
 Αἰδός καὶ Αἰδι πλαγίων κινονι-σμός καὶ ἐτυμολογία. 16, 20.
 αἰδῶς ὁ ἄπειρος καὶ ἀνεπιστήμων ἢ γενικὴ αἰδῶς, οὐκ αἰδῶς ἢ δοτικὴ αἰδῶς καὶ αἰδῶς. 407, 36. 676, 16. 1591, 10.
 αἰδῶς ὅτι ἐκ προσθέσεως ἔχει τὸ ρ, αἰδῶς τις ὢν. 1848, 57.
 αἰδῶς δοτικὴ ἀπὸ τῆς αἰδῶς γε-νικῆς. 407, 35—39.
 αἰδῶς ἢ ἀτεχνία καὶ ἀνεπιστη-μοσύνη, τὸ δεῖ διφθόγγον διὰ τὴν τοῦ ε' κλίσειν τοῦ ἰδῶς ἰδῶς. 676, 16. 1063, 62. 1656, 13.
 αἰδῶς νοοῖο ποιεῖν τι, Ὀδυσσ. λ', 272. ἀντὶ τοῦ κατ' ἄγνοιαν. 1683, 59.
 αἰδῶς ὁ θραυὸς ἀντιφραστικῶς. 399, 37.
 αἰεγενέται θεοὶ οἱ αἰεῖντες, ζή-τει τὸ αἰεγενέται. 365, 19.
 αἰεῖν λέγονται οἱ ἀδελφὰς γυναῖ-κας ἔχοντες. 648, 46.
 αἰεῖν ἀντὶ τοῦ ὀρᾶν ἐν τῷ, οὐκ αἰεῖς ὅτι μοι ἐπιλλέουσι μνηστῆρες, Ὀδυσσ. σ', 11. 1831, 50.
 αἰεῖν ἀντὶ τοῦ εἰδέναι ἢ αἰσθάνε-σθαι ἐν τῷ, ὅποτε Τρώων αἰεῖν ἰόντων, Ἰλιάδ. κ', 189. 796, 35.
 αἰεῖν τὸ κατὰ ψυχὴν αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ ἀκούειν, καὶ αἰεῖν ἦτορ ἐν ἴσῳ τῷ ἀσθμαίνειν. 1014, 56.
 αἰένυπνος ὁ θάνατος παρὰ Σο-φοκλεῖ. 1201, 26.
 αἰζῆς ὁ νεανίας καὶ ἀκμάζων τῇ ἡλικίᾳ παρὰ τὸ αἰεῖν, ἢ ὁ εὐ-κίνητος παρὰ τὸ μὴ ἴζειν, καὶ περὶ τῆς προσφθίας τῆς λέξεως, καὶ αἰζῆς ὁ ἀπλῶς ἀνὴρ. 376, 26. 526, 16. 1309, 40.
 αἰζῆς ὅτι ἐκ τοῦ αἰζῆος τετρα-συλλάβως λεγόμενου δοκεῖ, ὅτι τῷ τρισυλλάβῳ δεῖ προσγεγρά-φθαι τὸ ἰ, οὐ προσγράφεται δὲ, καὶ ὅτι δξύνεται ἢ λέξις. 218, 2. 376, 26. 1117, 2. 1714, 26.

- λοῦνται, καὶ ἔκθεσις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. 1644, 32.
- Αἰολεῖς** ὅτι βαρυντικοὶ εἰσὶ τῶν λέξεων. 265, 16.
- Αἰολεῖς** ἔθνος ὅτι ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος οὕτως ἐκλήθη, καὶ ὅτι πλάτος ἔαχε ποτὲ τὸ Αἰολικὸν ἔθνος, Αἰόλου καταδραμόντος τὴν Θετταλίαν καὶ πάντας ποιήσαντος Αἰολεῖς κληθῆναι. 1644, 16, 25.
- Αἰολεῖς** ὅτι βαρυντικοὶ εἰσὶ τῶν λέξεων καὶ προπαροξυντικοὶ καὶ φιλοπαικτικοὶ καὶ συγχοπτικοὶ καὶ ἀποκοπτικοί, καὶ ὅτι καὶ διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα. 27, 38. 75, 36. 187, 27. 494, 2. 518, 37.
- Αἰόλαιοι** νῆσοι αἱ τοῦ Αἰόλου, Αἰολίδες δὲ αἱ τῶν Αἰολέων. 1644, 43.
- Αἰολία**, νῆσος Αἰόλου, ὅτι διὰ διφθόγγου ὤφειλε γράφεσθαι ὡς κτητικόν, γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1463, 40. 1644, 30.
- Αἰολίς** ἡ Αἰολία μία τῶν Αἰόλου νήσων, κυριωνυμικῶς οὕτω καλουμένη διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἴσως εἶναι τὸ Αἰόλου βασιλεῖον. 1644, 33.
- Αἰολικὴ** διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Δωρικῇ. 8, 41.
- αἰόλος** ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ ποικίλος καὶ πανοῦργος. 1645, 5.
- αἰόλος** ὁ ποικίλος καὶ ὁ ταχύς, καὶ εἰδός τι σκάρου ὁμωνύμως. 1644, 12.
- αἰόλος** οἰστρος ὁ ποικίλος καὶ ἐκίνητος ἢ ὁ τοῦ αἰόλλεσθαι, ὅ ἐστι κινεῖσθαι, τὰ ἔργα αἵτιος. 1928, 18.
- αἰόλος** πόδας ἵππος ἐν ἴσῳ τῷ πύδαργος, ὅ ἐστι ταχύς. 1191, 23.
- αἰόλοι** τὰ μέσα λέγονται οἱ σφηκες παρ' Ὀμήρῳ ἐπιθετικῶς ὡς ἐκίνητοι ἢ ποικίλοι. 897, 62.
- αἰόλη** κόρυς, ποικίλη περιεφραλαία. 352, 29.
- αἰόλη** νῆξ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἡστρον ποικίλλαν καὶ δι' ἄλλα τινά. 814, 23.
- αἰόλον** σῆμας τὸ πεποικιλμένον ἢ παρὰ τὸ αἰόλλειν, ὅ ἐστι κινεῖν. 1678, 27.
- αἰόλον** τὸ ταχύ, παρὰ τὸ αἰόλλω τὸ κινῶ. 352, 30.
- αἰολόπωλοι** Φρύγες ἐπιθετικῶς, καὶ ἐτυμολογία τῆς αἰολόπωλοι φωνῆς. 403, 11.
- αἰολοχαίτης** ὁ ποικίλος ἔχων τρίχας. 1645, 5.
- αἰόλλω** τὸ ταχέως καὶ δίκην ἀέλης κινῶ. 352, 31. 403, 12.
- αἰόλλειν** τὸ ἀπλῶς κινεῖν, καὶ τὸ κατ' εἴλησιν καὶ ποικίλως καὶ πυκνῶς καὶ ταχέως στρέφειν καὶ κινεῖν. 1881, 54.
- αἶον**, ἦρουν ἀπέπνεον ἢ κατὰ ψυχὴν ἤσθαιόμην, ἐκ τοῦ αἶω. 1014, 55.
- αἶον** λήγοντα οὐδέτερα παρώνυμα προπαροξυνόμενα, οἷον Σκύλλαιον, Νύμφαιον, Ἀθήναιον, Τύχαιον· καὶ ὅτι τινὰ τῶν τοιούτων, ὧν τὰ σύστοιχα ἀρσενικά προπερισπῶνται, ὅμως αὐτὰ προπαροξύνονται, οἷον Ἑρμαῖος Ἑρμαῖον τροπαῖος τρόπαιον. 1809, 45. 49.
- αἶος** λήγοντα ὀνόματα προπερισπώμενα, ὧν τὰ σύστοιχα οὐδέτερα προπαροξύνονται, οἷον Ἑρμαῖος Ἑρμαῖον, ὄγκαῖος ὄγκαιον, τροπαῖος τρόπαιον. 1809, 45.
- αἶος** λήγοντα προπερισπώμενα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ι ἐν τῇ προπαρालηγούσῃ, οἷον μναῖαῖος, καμινιαῖος, τυλαντιαῖος. 1878, 60.
- αἶος** ληγόντων καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ὀμετάβολον ληγούσαν ἔχόντων προσφθιά, οἷον χερσαῖος, ὀρφαῖος. 960, 11.
- αἶπα** ῥέεθρα ὅτι ἐκ τῆς τὸ αἶπὸν εὐθείας κεκίνηται ἢ ἐκ τοῦ αἶπεία συγκέκεσται. 718, 38.
- αἶπα** ῥέεθρα τὰ δύσβατα, ὅτι συστέλλει τὴν λήγουσαν ὡς ἐκ τοῦ αἶπεία συγκοπέν. 1220, 28.
- αἶπα** ῥέεθρα τὰ ὑψηλά, τουτέστι βαθεῖα. 1219, 30.
- αἶπα** ῥέεθρα ἀντὶ τοῦ δεινὰ καὶ χαλεπὰ μεταληπτικῶς. 1126, 5. 1677, 39.
- Αἶπεια**, ὄνομα πόλεως, παρὰ τὸ αἶπειν εἶναι, ὅ ἐστιν ἐφ' ὑψηλοῦ ἰδρῦσθαι, καὶ ὅτι προπαροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, καὶ ὅτι πολλαὶ τινες Αἶπειαι. 743, 21. 27.
- αἶπειν** ἡ ἴλιος ἢ τμηλὴ ἢ ἡ χαλεπὴ τισι γεγομένη. 760, 33.
- αἶπος** αἶπη αἶπὸν, ὑψηλὸς ὑψηλὴ ὑψηλόν. 951, 8.
- αἶπὸν** οὐδέτερον σύστοιχον τοῦ αἶπῃ δηλυκοῦ. 718, 40.
- αἶπόλος** αἰγῶν, ὅτι ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ αἰγῶν. 1867, 27.
- αἶπόλος**, οἶονεἰ αἰγοπόλος ἢ αἶποπόλος ἦγουν περὶ τὰ ἔψη πολῶν. 472, 25.
- αἶπόλιον** αἰγῶν κυριολεκτικῶς λέγεται. 257. 25. 27.
- Αἶπὺν** ἢ Αἶπυ, πόλις τις οὕτω καλουμένη, προσφθία καὶ ἐτυμολογία. 297, 13.
- αἶπὺς** ὁ ὑψηλὸς καὶ χαλεπὸς, ἐκ τοῦ αἶ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ πῶ, ὅ ἐστι βλάβη. 16, 44.
- αἶπὺς** βρόχος ὁ ὑψόθεν ἐκδεδεμένος εἰς ἀγγόνην ἐν τῷ, ἀψαμένη βρόχον αἶπὺν ἀφ' ὑψηλοῦ μελάθρου, Ὀδυσσ. λ', 278. 1684, 43.
- Αἶπυτος** ἀρχαῖος ἦρως Ἀρκὰς ὑπὸ Κυλλήνῃ τῷ ὄρει ταμῆς. 301, 4.
- Αἶπύτιος** τύμβος ὁ Αἶπύτου τάφος, τὸ τί ἴωτα. 301, 4.
- αἶρα** ἡ σφύρα, παρὰ τὸ ραῖω, ὅ ἐστι φθεῖρω, κατὰ μετάθεσιν, καὶ εἰδός τι σπέρματος ὁμωνύμως. 1648, 9.
- αἶρειν** ὅτι παρὰ τὸ αἶρειν λέγεται. 1734, 11.
- αἶρειν**, ὅτι τὸ αἶρειν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι λέγει Ὀμηρος, καὶ ὅτι ἔψωσιν καὶ ὄγκον σημαίνει. 807, 20. 1124, 39.
- αἶρειν** ὅτι καὶ θηρατικὴ λέξις ἐστὶ. 433, 31.
- αἶρεσθαι** μισθὸν τὸ μισθαρεῖν ἐν τῷ, αἰκεῖα μισθὸν ἄρῃται, Ἰλιάδ. μ', 435. 912, 62.
- αἶρεῖσθαι** ἀντὶ τοῦ λαμβάνειν ἐν τῷ, ἐρχόμενος πόλεμόνδε ἤρῃτο, Ὀδυσσ. φ', 40. 1899, 31.
- αἶρεῖσθαι** ἀντὶ τοῦ λαμβάνειν παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ προκορῆναι καὶ ἐπιλέξασθαι. 800, 63. 1450, 24.
- αἶρεσιαρχεῖν** ὅτι ἐκ τοῦ ἀρχαῖ-ρεσιάζειν παραποιεῖται. 1490, 15.
- αἶρω** ληγόντων ῥημάτων παραγωγή ἀπὸ περισπωμένων, οἷον σπῶ σπαίρω, κερῶ κερμαίρω. 746, 49.
- αἶρος**, ὁ λίαν πτωχὸς παρὰ τοῖς ὑπὲρ Σινώπην βαρβάρους ἐπὶ Εὐσταθίου, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ Ἴρου ἴσως λέγεται. 1834, 45.
- Αἶρος** ἐν τῷ, Ἴρος Αἶρος,

ἔχον, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ὑπευθύνου καὶ κολάσεως ἄξιον τίθεται. 1422, 27.

αἷτια πόρρω ἀπέχοντα τοῦ αἰτιατοῦ, καὶ αἰτίων τινῶν πόρρω ἀπεχόντων τῶν αἰτιατῶν ἐκθεσις. 22, 17.

αἰτιολογικῶν μορίων ἐπαλληλία ἐν τῷ, ὅφρα μὴ οἷος ἀγέραςτος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἴοικε, λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, Ἰλιάδ. α', 118. εἰρ. 64, 3.

αἰτιατικὴ καθ' αὐτὴν τὴν εἰς τόπον κίνησιν δηλοῦσα ἐν τῷ, ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος, Ἰλιάδ. α', 322. 110, 45.

αἰτιατικαὶ ἀποκοπὴν παθοῦσαι, οἷον Ζῆν ἀντὶ τοῦ Ζῆνα καὶ ἰχώρ ἀντὶ τοῦ ἰχώρα καὶ κυκεῶ ἀντὶ τοῦ κυκεῶνα. 566, 31. 984, 20.

αἰτιατικαὶ ὀνομάτων τῆς τρίτης τῶν συνηρημένων εἰς ἡ λήγουσαι ἰσοσυλλάβως τῇ εὐθείᾳ κατὰ ἀποκοπὴν γενόμεναι, οἷον Μηκιστῆα Μηκιστῇ, Τυδῆα Τυδῇ. 1018, 64.

αἰτιατικαὶ δύο οὐσιώδεις ἀσυνδέτως ἀλλήλων ἐχόμεναι, ὧν ἡ μὲν τὸ ὅλον, ἡ δὲ τὸ μέρος σημαίνει, οἷον ἐν τῷ, Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πόκασε φρένας. 93, 24.

αἰτιατικαὶ δύο οὐσιαστικαὶ, ὧν μία ἥτοι ἀντὶ ἐπιθετικῆς αἰτιατικῆς λαμβάνεται ἢ ἀντὶ γενικῆς, ἐφ' ἣν μεταβαίνει ἡ λοιπὴ αἰτιατικὴ, οἷον ἐν τῷ, γυναικα τεθῆσατο μαζόν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἢ ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν. 1339, 6.

αἰτιατικαὶ πρὸ ἀπαρεμφάτου ἢ μετ' ἀπαρεμφάτου ὅτι ἀμφίβολον ἔννοιαν ἀποτελοῦσι. 753, 1.

αἰτιατικαὶ ἐπιρρήματικῶς λαμβανόμεναι, οἷον γαλήνην ἀντὶ τοῦ γαλήνως καὶ ἀληθείην ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. 1581, 42.

αἰτιατικαὶ μεταπεπλασμέναι, οἷον ἰώκα ἐκ τοῦ ἰωκῆν καὶ κρόκα ἐκ τοῦ κρόκην. 549, 12.

Αἶτη, ὅρος Σικελικὸν πυρκαῖς. 345, 36.

αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, Πίνδαρος δὲ ἐπὶ ἄλλους. 381, 26. 907, 61.

Αἰτωλὸς κύριον, ὅφ' οὗ Αἰτωλία ἡ χώρα, ἱστορία. 311, 13. 928, 22.

Αἰτωλὸς ὅτι ἐπαίτην αἰνίσσεται παρὰ τὸ αἰτεῖν, ὅθεν παρ' Ἀρ-

στοφάνει (Eq. 79.) ἐν Αἰτωλοῖς ἔχειν τὴν χεῖρε λέγεται τις. 1420, 9. 1764, 31.

Αἰτώλιος ἔθνηκον ἐν ἴσῳ τῷ Αἰτωλός. 772, 9.

Αἰτωλοὶ κατὰ χρεοὶ γενόμενοι διὰ τοὺς πολέμους καὶ τὴν τρυφήν, καὶ ὅτι σφενδονῆται ἄριστοι οἱ Αἰτωλοὶ ἱστοροῦνται. 311, 18. 1321, 7.

αἰχμὴ κυρίως ἡ τοῦ σιδήρου δξύτης ἐν δόρατι, ὅθεν καὶ αἰχμὴ ἀγκίστρον ἢ τοῦ στόματος αὐτοῦ δξύτης. 944, 23. 980, 14. 1213, 40.

αἰχμὴ ἢ ἐπιδορατὶς εἶτον ὁ ἔστομωμένος σίδηρος τοῦ δόρατος, καὶ ὅτι αἰχμὴ ἔγχους ἐντελῶς λέγεται, αἰχμὴ δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 726, 14. 1062, 22.

αἰχμὴ, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός, καὶ ὅτι ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δόρου λέγεται. 243, 9. 422, 46 — 423, 4. 672, 13.

αἰχμὴ κακῶς ἐστηκέναι τινὶ πρὸς τινα λέγεται, ὅταν τις δυστυχῇ κατὰ τὸν πρὸς τινα πόλεμον. 680, 17.

αἰχμηταὶ ἀπλῶς οἱ στρατιῶται ἀπὸ μέρους ὅπλου τῆς αἰχμῆς. 70, 5.

αἰχμάζειν ἢ αἰχμάσσειν ὅτι παρὰ τὴν αἰχμὴν λέγεται. 1292, 19.

αἶψα, ταχὺ καὶ ὥς εἰπεῖν συναπτῶς, ἐκ τοῦ ἄπτω ἄψω ἄψα καὶ αἶψα. 648, 47. 1107, 39.

αἰψηλὸς ἐκ τοῦ λαυρηρὸς ἀποβολῇ τοῦ ἰ. 756, 28.

αἰψηρὴ ἀγορὰ ὅτι οὐκ ἐπιθετικῶς ἀλλ' ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ τιχέως λέγεται ἐν τῷ, λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, παρ' Ομήρῳ. 1444, 12.

αἰψιον Ἀωρικῶς ἀντὶ τοῦ αἶψα. 1643, 32.

αἶψ τὸ ἀκούω, ὅτι παρὰ τὸ ἄω, δ δηλοῖ τὸ πνέω, παρήκται. 1296, 22.

αἶω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ περισπωμένων παρηγμένα, οἷον ἀγῶ ἀγαίω, κερῶ κεραιώ. 746, 48.

αἶω λήγοντα ῥήματά τινα ἀπὸ ληγόντων εἰς αἶω παρηγμένα, οἷον κεδάω, ἰσαίω, ἀπὸ τοῦ κεδάω καὶ ἰσαίω. 140, 26.

αἶω λήγοντα φήματα ἀπὸ μονοσυλ-

λάβων γενόμενα, οἷον γῶ γαίω, κῶ καίω, μῶ μαίω. 684, 4. 1426, 43. 1905, 27.

αἶων ληγόντων ὀνομάτων τόνος καὶ χρόνος παραληκτικὸς τῶν πλαγίων αὐτῶν. 138, 11.

αἶων λέγεται οἷονεὶ αἶι ὦν. 1075, 14.

αἶων ἀντὶ τοῦ ζωῇ ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰών, Ἰλιάδ. π', 453. 594, 11. 1070, 2.

αἶων θηλυκῶς ἢ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ καὶ ὁ κατ' αὐτὴν χρόνος. 1256, 56. 1528, 51.

αἶων τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα τὸ ἀποθανεῖν. 501, 22.

αἶων ὅτι δι' ἡμερῶν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν ἀριθμεῖται. 226, 46.

αἰώνιος νεκρὸς, ὅτι αἰώνιον νεκρὸν τὸν ἀνθρωπον ἔφη τις. 1201, 17.

αἰώρα καὶ ἑώρα ἢ κρεμάθρα, καὶ ὄνομα γυναικός. 389, 39. 43.

ἀκάθαρτον ἐν ἴσῳ τῷ ἀθεράπευτον ἐνίστε. 1551, 53.

ἄκαινα, κόμαξ γῆς μετρητικὴ, ἐτυμολογία. 911, 51.

ἀκάκητα Ἑρμῆς ὁ μὴ κακωτικὸς, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 76, 35. 1053, 55. 60.

ἀκαλαρβείτης Ὁκεανὸς ὁ ἀκαλῶς, δ ἔστιν ἡσύχως καὶ ἀσφόως, ὅπως. 688, 49. 1009, 30. 1871, 53.

ἀκαλήφη, κνίδη, ὅτι καὶ θαλασσία ἔστιν ἀκαλήφη, καὶ ὅτι κατ' ἀντίφρασιν λέγεται, ὥς μηδὲν ἀκαλὸν, δ ἔστι λεῖον, ἔχουσα κατὰ τὴν ἀφήν. 1009, 29. 1485, 41.

ἀκαλὸν, πρᾶϋ, μαλθακὸν, ἄσφορον, ἥσυχον. 1009, 30.

ἀκάμας Ἥλιος ὁ στεῖρὸς καὶ ἀκοπίαστος κατὰ τὴν περιπόλησιν. 1155, 21.

ἀκάμας ποταμὸς ἐπιθετικῶς ὁ ἀένναος καὶ ὥς εἰπεῖν ἀκάματος, καὶ ἀκάμας Ὁκεανὸς ὁ καὶ αὐτὸς ἀκάματος, καὶ ἀκάματος ἀνθρωπος ὁ ἀνύπεικτος καὶ περὶ πράξεις ἀκμαῖος καὶ ἀνδρικός. 1053, 22. 1155, 27.

ἀκάματον πῦρ τὸ ἐγκατεῖς τῆς ὑποκειμένης ὕλης δραστήμιον,

ἀκήριος ὁ μὴ ἔχων κῆρ ἡγουν ψυχὴν, τουτέστι νεκρὸς, καὶ ἀκήριος ὁ ἄνιστος καὶ ὁ ἀθάνατος καὶ μὴ ὑποκείμενος κηρί. 668, 56. 852, 35.

ἀκήριος ὁ ἀβλαβὴς καὶ μὴ παθὼν κῆρα τινὰ, καὶ ἀκήριος ὁ ἄνυχος κατὰ διάφορον ἑτυμολογίαν. 1715, 56.

ἀκηχέδεται ἡγουν λελύπηνται, ὅτι Ἰωνικῶς ἐσχημάτισται ἡ λέξις. 1570, 1.

ἀκηχεμένη ἀντὶ τοῦ ἀκαχημένη κατὰ χρόνου μετάθεσιν. 557, 12.

ἀκι λήγοντα ἐπιρρήματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἀκίς γενόμενα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, οἷον πολλάκι, πλειστάκι. 122, 6.

ἀκιδνὸς ὁ ἀσθενὴς, παρὰ τὸ ἀκί-ζιν ἀποβολὴ τοῦ ι, ἀναλογεῖ δὲ τῷ παιζω παιδνός. 1590, 62.

ἀκιδνότερος, ἀσθενέστερος ἢ ἐδτελλότερος ἢ ὑπομενετικώτερος, παρὰ τὸ μὴ κιδνασθαι, ὃ ἐστὶ χωρίζεσθαι καὶ πόρρω γίνεσθαι τοῦ ἐπισυμβαίνοντος, ἢ παρὰ τὸ ἀκίζω· ζῆται ἐν τῷ ἀκιδνός. 1530, 45. 1841, 24.

ἀκις ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἐν τῷ, νῦν δὲ μὴ ὄλλος τε καὶ οὔτιδανός καὶ ἀκις, Ὀδυσσ. ι', 515. 1643, 6.

ἀκίς ληγόντων ἐπιρρήματων παραγωγὴ, οἷον πολλὰ πολλάκις, τοσαῦτα τοσαυτάκις. 349, 19.

Ἀκίς ποταμὸς ὅτι παρὰ τὴν τῶν βελῶν ἀκίδα ἔσχε τοῦτομα ὡς δὲ ὑδρόας. 1053, 3.

Ἀκκῶ, ὄνομα γυναικὸς, παροιμιαικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀνόητος. 636, 57.

ἀκλέα αἰτιατικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἀκλέα συγκόπεται. 1516, 2.

Ἀκλαυτος ὅτι οὐ πάθος δηλοῖ, ἀλλ' ἐνέργειαν ἐν τῷ, οὐδὲ σε φημι δὴν Ἀκλαυτον ἔσσεσθαι, ἐπὶ πᾶσι πάντα πύδῃ, Ὀδυσσ. δ', 494. 1506, 9.

Ἀκλαυτος παρ' Ὀμήρῳ, Ἀκλαυτος δὲ παρὰ τοῖς ὑστερον. 1673, 17.

ἀκλεῖς ἢ ἀκλῆς ἀντὶ τοῦ ἀκλεῖς ἀπελείπει τοῦ ι. 67, 38. 669, 1.

ἀκλεῖς λέγεται οὐ μῆδαμὸς κλέος, ὃ ἐστὶ φήμη, περίεστι. 1414, 44.

ἀκλειῆς ἐκ τοῦ ἀκλεῆς πλεονασμῷ

τοῦ ι, καὶ ἀκλῆς τροπῇ τοῦ εἰς ἡ. 907, 51.

Ἀκληρος ὅντι τοῦ ὀλιγόκληρος ἐν τῷ, ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίοςτος πολὺς εἶη, Ὀδυσσ. λ', 490. 1695, 37.

ἀκλίτων τινῶν ὀνομάτων κατάλογος, οἷον μήχος, ἥδος, ὄφελος. 235, 7.

ἀκμήν τὴν ἀσιτίαν Αἰολεῖς. 1178, 22.

ἀκμηνὸς θάμνος ὁ ἀκμάζων καὶ θάλλων, Ἀκμηνοὺς δὲ βαρυτόνως ὁ νῆστις. 1944, 38.

Ἀκμηνοὺς, νῆστις, παρὰ τὴν ἀκμήν, ἢ ὁ οἷον ἀκμηνοὺς ἡγουν χωρὶς ἰκμάδος. 1178, 21.

ἀκμόθετον ὁ τόπος ἐνθα ὁ Ἀκμων τίθεται, οἷον ἐκμονόθετον. 1150, 56.

Ἀκμων ὁ τοῦ Κρόνου πατήρ, ἐτυμολογία· καὶ Ἀκμων ὁ Ὠκεανὸς διὰ τὸ ἀκάματον αὐτοῦ, καὶ ὅτι Ἀκμωνος παῖς ὁ οὐρανὸς εἶναι μυθεύεται, καὶ Ἀκμονίδαι οἱ Οὐρανίδαι. 1150, 58. 1154, 23.

Ἀκνηστὶς τὸ κατὰ μέσα τὰ νῦτα τῶν τετραπόδων μέρος, ὅτι παρὰ τὸ μὴ εἶναι κνήσασθαι οὕτω λέγεται. 1652, 61.

Ἀκνηστὶς λέγεται ἐν τοῖς τετραπόδοις ὁ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἱξὺς, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ α καὶ τοῦ κνήσασθαι σύγκειται. 1531, 6.

Ἀκοῇ ὅτι παρὰ τὸν ἥκος μέσον παρακείμενον λέγεται. 1079, 40.

Ἀκοίτης, ἀνὴρ σύννευτος. 653, 34.

Ἀκοίτης ἢ ὁμόκοιτις, ἢ ἡ μὴ σὺν ἐτέρῳ κοιτασθεῖσα, ἀλλ' ἐκ παρθενίας ληφθεῖσα. 1388, 15.

Ἀκολος ὁ μικρότατος ψωμὸς, παρὰ τὸ μὴ κολοῦσθαι ἡγουν εἰς μικρὰ τέμνεσθαι, ἢ παρὰ τὸ κύλος, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν, πλεονασμῷ τοῦ α, καὶ Ἀκολος ἡ ἀπλὴς τροφή ἢ ἐνθεσίς. 1817, 44. 54, 64.

Ἀκολουθίαι, καθ' ὥς τὸ ἐπόμενον ἑτεροπροσώπως ἐπάγεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον, μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδῖπου κλεινὸς γόνος, ἐν τῷδ' ἐπιστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλει. 236, 28.

Ἀκομιστή ἡ τῆς κομῆς ἡγουν τημελείας στέρησις. 1909, 4.

Ἀκόνιτον φάρμακον λέγεται, καθ'

ὃ οὐκ ἔστι τι κομῆσαι, ὃ ἐστὶν ἐνεργῆσαι. 868, 43.

Ἀκοντίζειν ἔχει καὶ ἀκοντίζειν ἔγχος καὶ ἀκοντίζειν τοῦ δεινὸς ἐλλειπῶς τῆς κατὰ προθέσεως. 944, 20. 995, 30.

Ἀκοντίζειν οὐ τὸ τύπτειν ἐκ τοῦ σχεδόν, ἀλλὰ τὸ ἀφίεναι βέλος κατὰ τινος. 946, 30.

Ἀκοντίων εἰδῶν τινῶν ἔκθεσις. 344, 5—29.

Ἀκόρεστος ὅτι παρὰ τὸν κορέσω μέλλοντα. 669, 39.

Ἀκόρητος ἀπειλῶν ὁ κωχητὴς ἀλαζῶν ἐν τῷ ἀπειλείσθαι, καὶ ἀκόρητος μάχης ὅτι ποτὲ μὲν ἐπὶ ψόγῳ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐπαίνῳ ἐπιτίθεται παρ' Ὀμήρῳ. 998, 46. 1192, 31.

Ἀκόρητος παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἀκόρεστος, ἀκόρητον δὲ Ἀττικοὶ τὸ ἀκαλλώπιστον ἀπὸ τοῦ κορήσω μέλλοντος. 669, 39. 908, 51. 951, 41.

Ἀκος λήγοντα δεύοντα κτητικὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιος ἐσχηματισμένα, οἷον Ῥόδιος Ῥοδιακός. 215, 15.

Ἀκοσμος ὁ ἄτακτος. 257, 31.

Ἀκόσμως ἐν ἴσῳ τῷ ἀτάκτως. 900, 41.

Ἀκοσταὶ αἱ τῶν ἵππων τροφαί. 658, 44.

Ἀκοστήσαι λέγεται ἵππος ἡγουν κριθιάσαι, ἀγοστήσαι δὲ τὸ ἐν-πανθῆναι. 658, 43.

Ἀκουάζεσθαι δαιτὸς ἀντὶ τοῦ συγκαλεῖσθαι εἰς δαῖτα. 481, 20.

Ἀκουάζεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀκούειν ἐν τῷ, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ, Ὀδυσσ. ν', 9. 1730, 61.

Ἀκούειν ἡγουν εἰσακούειν τινὲ λέγεται ὁ θεὸς κατὰ δοτικὴν ἀντιπρωτικῶς ἐν τῷ, δύνασαι δὲ τε πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, Ἰλιάδ. π', 515. 1073, 51.

Ἀκούειν οὐκασιν τὸ αὐτήκοον γενέσθαι. 922, 21.

Ἀκουὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἀκοή. 1079, 38.

Ἀκουφος ὁ κούρων, ὃ ἐστὶν ὑψή-νος παιδὸς, ἐστειρημένος. 1568, 18.

Ἀκράαντον τὸ ἀτελὲς ὅτι παρὰ τὸ κραιάινω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ κραιῖναι τὸ ἀκραντον. 250, 4. 1878, 6.

Ἀλκιμίδης, Ἀλκίμου υἱός, τὸ μὲν ἴωτα. 1925, 22.

Ἄλκιμον ἐγχος τὸ ἀλκιμοποιόν. 1395, 29.

Ἀλκιμος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ Ἀλκιμῶν συγκέκοπται. 295, 4. 1189, 50. 1359, 42.

Ἀλκίνοος ὁ ὡς εἰπεῖν δαίφρων, ἔπει καὶ συγγενῇ εἰσὶν ἡ ἀλκή καὶ ἡ δαΐς. 1568, 35.

Ἀλκίφρων ὅτι τὸν ἀνδρεῖον καὶ φρόνιμον σημαίνει παρὰ τὸ ἀλκήν καὶ τὴν φρένα. 380, 42.

Ἀλκμαίων, ὁ καὶ Ἀλκμάων παρ' Ὀμήρῳ, υἱὸς Ἀμφιαράου τοῦ Ὀϊκλέους τοῦ Ἀντιφάτου τοῦ Μελάμποδος, ὅτι ἀπεκτονῶς τὴν μητέρα καὶ διὰ τοῦτο μανία περιπαισῶν, ὑστερον ἀπηλλάγη ἀναθίς ἐν Δελφοῖς τὸν τῆς μητρὸς Ἐρφύλης ὄρμον. 1689, 9. 1697, 40. 1780, 55.

Ἀλκμῶν, ὅτι οὕτω καλεῖ Πίνδαρος Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου υἱόν, ὡς καὶ Ἀμυθῶνα τὸν Ἀμυθῶνα. 1681, 50. 1689, 9.

Ἀλκμανικὸν σχῆμα, τὸ καὶ προδιεzeugμένον, ὅτι παρὰ τὸ τὸν Ἀλκμῶνα κατακόρως αὐτῷ χρησασθαι οὕτω λέγεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 1667, 34.

Ἀλκμανικὸν σχῆμα λόγου, ὃ καὶ προεπιλέξεις· λέγεται δὲ οὕτως οὐχ' ὡς εὐρεθὲν ὑπὸ Ἀλκμῆνος, ἀλλ' ὅτι ἔχαιρεν αὐτῷ ὁ Ἀλκμῶν. 606, 38. 1160, 1. 1200, 54. 1762, 34.

Ἀλκμῶν, ὅτι παρὰ τὸ ἄλκιμος γίνεταί Ἀλκμῶν καὶ κατὰ συγκοπὴν Ἀλκμῶν. 335, 15.

ἀλκτῆρ ὁ ἀλεξήτῆρ καὶ ἀμύντωρ, καὶ ἀλκτῆρ Ἄρεως ὁ φόνου ἐκδικητής. 998, 50. 1133, 3.

Ἀλκυονέως θυγατέρες εἰς ὄρνιθας μεταμορφωθείσαι, μῦθος. 776, 33.

ἀλκυονίδες ἡμέραι, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν διάφοροι γνώμαι, καὶ μῦθος περὶ τῆς ἐξ ἀνδρώπων εἰς ὄρνιθας μεταμορφώσεως τῶν Ἀλκυόνων. 776, 18. 36.

ἀλκυὼν ὄρνειον ὅτι ἐξ ἀνθρώπου μετεμορφώθη, μῦθος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐν ἀλλ' κύειν λέγεται, καὶ ὅτι ψιλοῦνται διὰ τὴν τοῦ π' ἐπιφθάν. 776, 18—41.

ἀλλὰ σύνδεσμος παρέλκων ἐν ἀρχῇ νοήματος ἐν τῷ, ἀλλ' ὅς μὲν ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς, Ἰλιάδ. ψ', 319. 1308, 17. 1374, 56.

ἀλλὰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὲ ἐν τῷ, εἰ δ' ἐμὴν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώια πάντα, Ὀδυσσ. π', 387. καὶ ὅτι τὸ εἰμὴ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐνίοτε τίθεται. 72, 43. 1724, 43. 1805, 56.

ἀλλὰ σύνδεσμος ἐπαγόμενος τῷ γὰρ ὅτι ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβάνεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ· ὦ φίλοι, οὐ γὰρ πῶ ἴδμεν, ὅπη ζῶσιν, οὐδ' ὅπη Ἦως, ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον, Ὀδυσσ. κ', 190. 1653, 61.

ἀλλὰ σύνδεσμος ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει θάτερον τῶν δύο λ. 14, 15.

ἀλλ' αὖς ἀλλάντος ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλᾶεις ἀλλάντος κέκρται, διὸ καὶ περισπάται διόλου. 300, 17.

ἀλλ' αὖ, σταθμοὶ τεταγμένοι τοῖς ἡμεροδρόμοις εἴτε ἱπνεῦσιν εἴτε πεζοπόροις. 531, 21.

ἀλλ' εἶσαι ἀντὶ τοῦ ἀναλέξασθαι. 1237, 57.

ἀλλ' εἰσθαῖ ποτὶ πυγάν, ὅτι ὡς γυμνάσματος εἶδος παρὰ τῷ κυμικῷ λέγεται. 1818, 57.

ἀλλ' ἡ ἐπιρῆμα ἀντὶ τοῦ ἀλλαχοῦ μετὰ τοῦ ἴωτα ὑπογεγραμμένου, καὶ ἄλλη ἀντὶ τοῦ ἄλλως. 174, 1. 1005, 29. 1251, 24.

ἀλλ' ἡγορηταὶ μύθων, Παλαίφατος, Ἡράκλειτος καὶ Χάραξ. 1504, 55.

ἀλλ' ἡγορία μύθων ἐξ ἱστορίας, ὅτι καὶ ἐξ ἱστοριῶν θεραπεύονται μῦθοι τινές, καὶ ἔστι τις καὶ τοῦτο ἀλληγορία. 19, 1.

ἀλλ' ἡγορία μύθων συγγραφείς, Παλαίφατος, Ἡράκλειτος καὶ Χάραξ. 1859, 44.

ἀλλ' ἡγορίας περιφραστικῆς παρὰδείγμα. 1197, 62.

ἀλλ' ἡγορίας ἐρητορικῆς παραδείγματα. 831, 51. 832, 1. 958, 22.

ἀλλ' ἡγορικοὶ ὄνειροι, ζῆται ἐν τῷ, θεωρηματικοὶ ὄνειροι. 1876, 41.

ἀλλ' ἡλογαφία, ζῆται ἐν τῷ, ἀμοιβαῖοι λόγοι. 55, 39.

ἀλλ' ἡλους, ὅτι διαφέρει τὸ, ἀλλ' ἡλους ἀπέκτειναν, εἰπὴν τοῦ, ἐαυτοὺς ἀπέκτειναν. 1547, 24.

ἄλλην δρῶν βυλάνιζε, πυρομμία ὅτι ἐναλλαγὴν τινα βίου δηλοῖ, οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀγρίου εἰς ἡμέρον. 1859, 51.

ἄλλο ἀντὶ τοῦ ἄλλοτε ἐξ ἀποκοπῆς Αἰολικῆς ἐν τῷ, ἦδη γὰρ με καὶ ἄλλο τετὶ ἐπίνυσσεν ἐφειμή, Ἰλιάδ. ε', 249. 983, 17.

ἄλλο ἀντὶ τοῦ ἀλλόφυλον καὶ ἔτερον τῷ εἶδει. 920, 44.

ἄλλο τόσον ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐντελῶς ἐχόντων παρ' Ὀμήρῳ. 1310, 12.

ἄλλο ὅτι τὴν ἑτερότητα δηλοῖ τοῦ κακῶς πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐν τῷ, μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσμεν ἄλλο, Ὀδυσσ. ε', 179. 187. 1529, 30.

ἀλλ' ὁ γνωτὸς δῆμος ὁ ἄλλα γινώσκων ἢ ὁ ἄλλοις γινωσκόμενος, ἐκ τοῦ γνωτὸς, ὁ ἔστι γνωστός. 1450, 61.

ἀλλ' ὁ δαπνός, ὅτι ἐκ τοῦ ἔδαφος συγκείται ἡ λέξις. 1246, 22.

ἀλλ' οἰδέα λέγεται φαίνεσθαι τῷ Ὀδυσσεὶ ἐπανελθόντι τὰ ἐν Ἰθάκῃ, ἦγον ἡλλοιῶσθαι τὸ εἶδος, Ὀδυσσ. ν', 194. 1738, 47.

ἀλλ' ὁθεν, πάντοθεν, οἰκοθεν, ὅτι μόνα τῶν διὰ τοῦ ὁθεν ἐπιρῆμάτων προπαροξύνονται. 174, 14. 17.

ἀλλ' ὁ θροοὶ ἄνθρωποι οἱ ἀλλόγλωσσοι καὶ ἄλλα θροοῦντες, ὁ ἔστι λαλοῦντες, ἢ οἱ ἀγνώριστοι καὶ ὑπὸ ἄλλων θροοῦμενοι ἦγον λαλούμενοι. 1408, 58.

ἀλλ' ὁ ἰωσις ἔστι προτέρας ὑπολήψεως μεταποίησις, ἑτεροίωσις δὲ ἢ ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβολή. 1799, 31.

ἀλλ' ὁμαι τὸ πηδῶ, ὅτι διασύνεται ἡ λέξις. 145, 38.

ἀλλ' ὁ πρόσαλλος Ἄρης ἐπιθετικῶς ὁ ἄσφατος καὶ ἄλλοτε ἄλλω φίλος. 612, 11.

ἄλλος ἀντωνυμικὸν δυοὶ λλ', Ἄλος δὲ πόλις δι' ἐνός. 667, 23.

ἄλλος αὐτός, ὅτι ὁ φίλος τῇ πρὸς τὸν φίλον παραθέσει ἄλλος αὐτός ἐστίν, οὐ μὴν αὐτός ἐκεῖνος. 1359, 60.

ἄλλος ὄνομα ὅτι εἰς οὐδὲν δέον ἄφωφ συμφέρεται ἐν τῷ, πολ-

ἀμάρτω ὑποτακτικὸν ὅτι ἀμάρτω χωρὶς τοῦ ῥ' ὤφειλε λέγεσθαι, ἵνα τρισὶ γράμμασι λίποιτο τοῦ ἰδίου ὀριστικοῦ, ὡς τὸ μάθω τοῦ μανθάνω, καὶ τὸ λύχω τοῦ λυγχάνω. 1525, 16.

Ἀμαστρίς Ἀμύστριως, οὐκ Ἀμύστριδος. 362, 5.

ἀμάσυκον, μήλον τὸ ἄμα σέκω ἀνδοῖν. 878, 21.

ἀματροχιαὶ αἱ εἰς ταῦτο σῖνδοι τῶν τροχῶν. 1309, 10

ἀματροχίων ἢ ὁμοτροχίων, Ὀδυσσ. ο', 451. ἔχουν ἀκολουθητικὸς καὶ τρέχων ἐν τῷ συμπορεύεσθαι, ἢ δυνάμενος ἄμα τινὶ τρέχειν. 1788, 36.

ἀμάω ἀμῶ, ὅτι ἐκ τοῦ ἄμα ἐπιβόηματος παρήκται. 1162, 29.

ἀμβατὸς ἀντὶ τοῦ ἐμβατῆ ἔχουν ἀναβαينوμένη ἐν τῷ, ἀμβατὸς ἐστὶ πόλις, Ἰλιάδ. ζ', 434. 653, 27.

ἀμβλητὴ δὲ ἐν ἐπιβόημα ἀντὶ τοῦ ἀναβλητικῶς καὶ προοιμιακῶς ἢ ὁρμητικῶς καὶ ἀθρόως ἐκ τοῦ ἀμβολάδην κατὰ συγκοπήν. 438, 44. 1282, 1. 1406, 2.

ἀμβλίσκειν λέγεται γυνὴ οἶονεὶ ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἐμβρυον. 1406, 3.

ἀμβλὺ λέγεται παρὰ τὸ οἷον ἀναβάλλεσθαι τὴν τομὴν ἀνάπαλιν τοῦ βάλλοντος ὀξέως. 1406, 9.

ἀμβλωθρίδιον βρέφος τὸ ἐν γαστρὶ φθαρὲν βρέφος, τὸ καὶ ἀμβλωμα, τὸ οἷον ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας. 1175, 42. 1406, 3.

ἀμβλωμα, τὸ καὶ ἀμβλωθρίδιον, τὸ οἷον ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας. 1406, 3.

ἀμβλῶσαι τὸ οἷον ἀναβαλεῖν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἐμβρυον. 1406, 3.

ἀμβλῶσαι τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ, καὶ ὅτι ἀμβλωτικοὶ τινες εἰσὶ βότρυες καὶ οἶνος. 287, 17. 1175, 42.

ἀμβολάδην, ἔχουν ἀναβλητικῶς ἢ ἀναβολικῶς, παρὰ τὸ ἀναβάλλειν, ἐρμηνεία διεξοδική. 1241, 38. 1406, 2.

ἀμβολὰς γῆ λέγεται ἢ ἐν τῷ ὀρύσσασθαι ἀναβαλλομένη ἔχουν ἄνω ῥιπτομένη, τουτέστιν ὃ ἐξ ὀρυγμοῦ ἀναγόμενος χοῦς. 1241, 42. 1404, 34.

ἀμβολιεργὸς ὁ ἀναπύπων εἰς

ἔργον, παρὰ τὸ ἀναβάλλεσθαι. 241, 32. 1406, 9.

ἀμβροσία, εἶδος ἄνθους, καὶ ἀμβρόσιον τὸ ἀνθηρὸν, καὶ ἀμβροσία μέγμα τι ἐξ ὕδατος καὶ μέλιτος καὶ ἑλαιον, καὶ ὅτι θεῖον τι βρώμα ἢ ἀμβροσία ἀλληγορικῶς. 438, 16. 976, 3. 1525, 46.

ἀμβροσία ἐπὶ εὐώδους τινὸς μύρου ἐν τῷ, ἀμβροσίην ὑπὸ ὅτι ἐκαστῷ θῆκε φέρονσα, Ὀδυσσ. δ', 445. 1504, 19.

ἀμβροσία ὅτι καὶ ἐπὶ θεῖον σμήγματος ποιοῦ λαμβάνεται, Ἰλιάδ. ε', 170. 974, 48.

ἀμβροσία ὅτι παρὰ μὲν τοῖς πλείστοις ξηρὸν τι βρώμα νοεῖται, τινὲς δὲ καὶ ὕγαν τινὰ θείαν τροφήν ἐνόησαν τὴν ἀμβροσίαν, κατασκευὴ διεξοδική ἐκ ὁρητῶν τινῶν συγγραφῶν· καὶ ὅτι ἐννεαπλασίως γλυκυτέρα τοῦ μέλιτος ἢ ἀμβροσία, καὶ περὶ τῆς σκευασίας αὐτῆς. 607, 4. 1170, 21. 1632, 56—1633, 16.

ἀμβροσία, ἔτι ἐκ τοῦ ἄσπερητιοῦ καὶ τοῦ βορτοῦς σύγκειται ἢ λίξις. 160, 20.

ἀμβροσία, ἄνθος τι, δ' οἱ μὲν κρίνον, οἱ δὲ ἴον ἐρμηνεύουσι. 1295, 24.

ἀμβροσία νῆξ ἢ γλυκεῖα, ὡς ἢ ἀμβροσία. 172, 37.

ἀμβρόσιαι κάπαι ἐπιθετικῶς λέγονται παρ' Ὀμήρῳ αἱ τῶν θείων ἵππων φύτναι. 721, 63.

ἀμβρόσιος ἵππος ὁ γλυκὺς, ὡς ἢ ἀμβροσία. 166, 43.

ἄμβωνες, λόφοι ὁρῶν καὶ πᾶσα ὑπεροχὴ καὶ οἷον ὄφρυς, καὶ ἄμβωνες τὰ χεῖλη τῶν λοπάδων, καὶ ἄμβων τὸ γυναικεῖον μόριον ὁμωνύμως. 1539, 33. 1636, 50.

ἀμέγαρτος ὁ εὐτελής καὶ ἄτεχνος, καὶ ὧ οὐκ ἂν τις φθονήσειεν, ἐν τῷ, ἀμέγαρτε σὺ βῶτα, Ὀδυσσ. ρ', 219. 1817, 28.

ἀμέγαρτος προή, Ὀδυσσ. λ', 400. ἢ πολλὴ καὶ ἄφθονος, ἢ ἄζηλος καὶ ἄφθόντος. 1692, 2.

ἀμέγαρτος πόνος ὁ εἰς μέγα αἰρόμενος, ὃ ἐστὶ πολὺς καὶ μέγας, ἢ ὧ οὐδὲς μεγαλρεῖ, ὃ ἐστὶ φθονεῖ. 250, 5.

ἀμείβειν γόνυ γονυῖς, τὸ κατὰ

βραχὺ προποδίζειν καὶ ἡρέμην προῖναι. 862, 1. 4.

ἀμείβεσθαι τι λέγεται τοὺς ὁδόντας οἷον λόγος ἢ βρώμα παρ' Ὀμήρῳ ἔχουν παρέχεσθαι. 1660, 16.

ἀμείβεσθαι λόγοις τὸ ἀποκρίνεσθαι καὶ ἀνταπολογεῖσθαι, καὶ ἀμείβεσθαι ἔργοις τὸ ἀνταποδιδόναι. 55, 36.

ἀμείβεσθαι τὸ ἀνὰ μέρος τι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, ταρφέ' ἀμειβόμενοι, Ὀδυσσ. θ', 379. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ μέρος ὀρχοῦμενοι. 1602, 15.

ἀμείβοντες οἱ κοινῶς λεγόμενοι προσφιλοῦντες, εἰσὶ δὲ ξύλα ὑπάρχοντα τὴν στέγην, ἐρμηνεία διεξοδική. 1326, 16. 1327, 1.

ἀμειβὼ ἀμειβοὺς θηλυκὸν παρὰ τὸ ἀμείβω. 1471, 30.

ἀμείρειν ὅτι παρὰ τὸ μείρειν, ὃ ἐστὶ μερίζειν, λέγεται, ὅθεν τὸ ἀπαμείρειν. 1766, 53.

ἀμέλγω ἐκ τοῦ ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω τροπῇ τοῦ ρ' εἰς λ'. 218, 12.

ἀμέλει ἐπιβόημα ὅτι ὡς τὰ πολλὰ ἀντὶ τοῦ πάντως λαμβάνεται καὶ δηλοῖ συγκατάθεσιν. 1407, 12.

ἀμελεῖν, ὅτι οὐ μόνον φίλος μὴ ἀμελεῖν φίλον, ἀλλὰ καὶ ἐχθρὸς μὴ ἀμελεῖν ἐχθροῦ λέγεται. 1092, 4.

ἄμειναι ἢ ἄμμεναι ἔχουν κορέσασθαι, παρὰ τὸ ἄω τὸ ἀπαρέμματον ἕναι καὶ ἁωρικῶς ἕναι καὶ ἄμμεναι καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ' ἄμμεναι. 1224, 13.

ἄμειναι οἱ ὄνειροι οἱ μὴ στερεμνίως φαντασιοῦντες τὰ βλεπόμενα. 1878, 4.

ἀμεινῆνός, ἀσθενής, παρὰ τὸ μένος καὶ τὸ στερητικὸν ἢ ἀμεινός κατ' ἐπένθεσιν τῆς νῆ συλλαβῆς. 641, 55.

ἀμεινῆνωσεν, ἀμεινῆνὸν ἐποίησεν, ἡχρεώσεν. 946, 45.

ἀμέργειν τὸ ἐκπιέζειν καὶ τὸ καρπολογεῖν, καὶ ὅτι μέργειν λέγεται, καὶ ὅτι ἄδελον ὀπότερον αὐτῶν ἐκ θατέρου γέγονε. 218, 11. 838, 55. 1608, 55.

ἀμέρδειν τὸ ἀφανίζειν καὶ στερίσκειν τοῦ μέρδην, ὃ ἐστὶ λάμπειν, ἐν τῷ, ἢ ὧ οὐδὲς οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει, Ὀδυσσ. τ', 18. καὶ τὸ σκοτίζειν ἐν τῷ, ὅσσε δ'

λάδι. ν', 793. διαφόρως ἐξηγηθέν-
μενον. 960, 21.
ἀμοιβὴς χάρις ἢ ἀντίχαρις. 960,
27.
ἀμολγοὶ ῥήτορες λέγονται κατὰ
σκῶμμα παρὰ τὸ ἀμέλγειν, ζῆται
ἐν τῷ ἀμοργοί. 838, 50. 1608, 57.
ἀμολγέες, σκευὸς ποιμενικὸν ἐν
ᾧ ἀμέλγουσι, καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς
τὸν ἀμολγέα πληροῦν ἐν ἴσῳ τῷ
ἐπιστέφειν. 1018, 24. 1625, 5.
ἀμολγὸς ἀπλῶς καὶ ἀμολγὸς νυ-
κτὸς κατὰ συνθήκην διαφόρως ἐρ-
μηνευόμενον καὶ ἐνυμολγούμενον
διεξοδικῶς. 838, 50. 1018, 10-22.
ἀμολγὸς ὁ πρὸς τῷ τέλει τῆς νυ-
κτὸς καιρὸς καὶ ὁ πρὸς ἐσπέρας
παρὰ τὸ ἀμέλγειν, ἐπεὶ κατ' ἀμ-
φοτέρους τοὺς καιροὺς τούτους
ἀμείλονται τὰ θρέμματα. 1255,
6—11.
ἀμόργη, πορφύρα κατὰ γλῶσσαν
καὶ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, παρὰ
τὸ ἀμέργω ἢ ὁμόργω διὰ τὸ τὴν
τοῦ ἐλαίου ἀμόργην σπογγισμοῦ
δοῦσθαι. 218, 12. 1587, 3.
ἀμοργοὶ πόλεις οἱ ἀμέργοι, ὁ
ἐστὶν ἀμέλγοντες καὶ ἐκμυζῶντες,
τὰ δημόσια. 838, 50. 1608, 57.
ἀμορφέστατος γυνή ἀντὶ τοῦ
ἀμορφωτάτη. 1441, 11.
ἀμος ληγόντων καθόλου προσωδία
διεξοδικῶς. 1347, 11.
ἀμος ληγόντων ὀνομάτων παραγωγή,
οἷον ἐκ τοῦ θάλλος θάλλος καὶ θά-
λαμος, καὶ ἐκ τοῦ πλέκος πλόκος
καὶ πλόκαμος. 1094, 54
ἀμος ληγόντων τινῶν προπαροξυτό-
νων ἀναλογία, οἷον πλόκος πλό-
καμος, ὄρχος ὄρχαμος. 649, 8.
ἀμός ἀντὶ τοῦ εἰς ἢ ἀντὶ τοῦ τίς
κατὰ γλῶσσαν. 1383, 52.
ἀμός ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος κατὰ πρῶ-
τον πρόσωπον. 574, 43.
ἀμοτον τανύεσθαι λέγονται παρ'
Ὀμήρῳ ὑποζύγια τινὰ ἄμαξαν ἔλ-
κοντα, ἀντὶ τοῦ εὐτόνως κινεῖ-
σθαι. 1552, 37.
ἀμοτον τὸ πληρὲς καὶ ἀνεκδές καὶ
μότου μὴ δεόμενον ἐκ μεταφορᾶς
τῶν μοτουμένων τραυμάτων, δη-
λοῖ δὲ τὸ λίαν ἐν τῷ, τῷ σ' ἀμο-
τον κλαίω, Πηλιδ. τ', 300. καὶ τὸ
ἀπλήρωτον καὶ πολὺ. 459, 13.
1184, 54. 1185, 30. 1316, 42.

- ἀμφιάλος νῆσος ἐπιθετικῶς ἢ πάντοθεν ἄλλα ἔχουσα κατὰ σύλησιν τῶν τεσσάρων πλευρῶν εἰς οἶο. 1572, 25.
- Ἀμφιάραιος ὁ Ἰοκλῆους τοῦ Μελάμποδος ὅτι Ταλαῶν τὸν Βλάντος, ἀντιπῶν ἐαυτοῦ ὄντα, ἀνελὼν ἐβασίλευσεν Ἀργείων, ἕστερον δὲ ἐξελαθεῖς ὑπὸ Ἀδράστον καὶ φυγῶν εἰς Ἄρμα, κώμην τῆς Βοιωτίας, ἐσώθη, ὅθεν καὶ τὰ ἐκεῖ λουτρὰ Ἀμφιαράου ἐκλήθησαν. 266, 38. 288, 32.
- Ἀμφιάραιος υἱὸς Ἰοκλῆους ὅτι διενεχθεὶς πρὸς τὸν τῆς γυναικὸς Ἐριφύλης θεῖον Ἀδράστον, καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἐπέσκηψε τῷ υἱῷ Ἀλκμαίωνι ἀποκτεῖναι τὴν γενναῖα Ἐριφύλην, ὁ ποιήσας ἐκείνος ὑπὸ τῶν Ἑρινύων ἐτιμωρήθη. 1659, 3.
- ἀμφιβαίνειν, λέξις τῶν ἀφ' ἐνὸς πολλὰ σημαίνουσῶν, καὶ ὅτι ἀμφιβαίνειν πόνος λέγεται τινα ἥγον καταλαβεῖν καὶ περιελθεῖν. 647, 7.
- ἀμφιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ ὑπερμαχεῖν παρ' Ὀμήρῳ ὅτι τροπικῶς λέγεται, καὶ ἀμφιβαίνειν τὸ κύκλῳ βαίνειν καὶ περιέχειν, καὶ νέφος ἀμφιβαίνειν ὅρος τι λέγεται ἅντι τοῦ περισκεπτεῖν. 33, 8. 588, 15. 1046, 33. 1714, 3.
- ἀμφιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν συνθέτως μὲν αἰτιατικῇ, διαλελυμένως δὲ δοτικῇ, οἷον, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνειν, Ἰλιάδ. ε', 299. 1091, 34.
- ἀμφιβάλλειν οὐ μόνον τὸ ἐνδοιάζειν ἥγον ἀμφίς, ὃ ἐστὶν ἀμφοτέρωθεν, βάλλειν τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκατέρωθεν βάλλειν, ἔτι δὲ καὶ τὸ περιβάλλειν, ὃ ἐστὶν κυκλοῦν. 1406, 34.
- ἀμφιβάλλειν ἐπὶ τοῦ ἐνδύειν παρ' Ὀμήρῳ αἰ, ἐπὶ δὲ τοῦ διατάζειν οὐ. 1482, 2.
- ἀμφιβαλεῖν ἅντι τοῦ ἔσω περιλαβεῖν καὶ περικλεῖσαι ἐν τῷ, τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, Ὀδυσσ. ψ', 192. 1944, 42.
- ἀμφιβαλεῖν μένος ἅντι τοῦ συμβαλεῖν καὶ εἰς ἐν συναγαγεῖν. 1125, 53.
- ἀμφιβαλεῖν τὸ περιλαβεῖν καὶ περισχεῖν καὶ περιπλακῆναι. 1290, 33. 1823, 24.
- ἀμφιβάλλεσθαι ἕλκος, περιβάλλεσθαι δὲ ἐσθῆτα παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ συνθήκην. 169, 45. 421, 2.
- ἀμφιβάλλεσθαι ὅπλα τὸ περιτίθεσθαι, ὃ ἐστὶν ὀπλίζεσθαι. 1921, 4.
- ἀμφίβασις, βοήθεια ἢ σκέπη, παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 588, 15.
- ἀμφιβεβεχέναι ἄχος λέγεται τὸν λυπούμενον πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀμφικαλύπτειν, ὡς ἀπὸ νέφους ἢ δικτύου μετενεχθῆναι, καὶ ἀμφιβεβηκέναι τὸ ὑπερμαχεῖν. 1609, 21.
- ἀμφίβληστον ὅτι παρὰ τὸ ἀμφιβάλλειν, ὃ ἐστὶν κυκλοῦν, λέγεται. 1406, 34.
- ἀμφιβολία λόγον ἐκ διαφόρου διαστολῆς, οἷον ἐν τῷ, ἐστὶν ἄξιός, ἢ, ἐστὶ νάξιός. 866, 56. 1170, 34.
- ἀμφίβολος ὁ ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενος παρὰ Ἀρρίανῳ. 1406, 35. 1445, 51.
- ἀμφίβραχος πόνος μετρικὸς ὅτι ἀνοίκιος ἐστὶ δακτυλικῷ μέτρῳ. 80, 45.
- ἀμφιβρότη ἀσπίς ἐπιθετικῶς ὅτι μόνον τῶν ἐκ τοῦ βροτὸς συγκειμένων οὐκ ἔχει τὸ μὲν πρὸ τῆς βρο συλλαβῆς. 243, 40. 628, 12.
- Ἀμφιγένεια, ἢ καὶ Ἀμφιγένειον οὐδετέρως, πόλις Πελοποννήσου, ὅπου τεκεῖν ἡ Αἰγὴ τὸν Ἀπόλλωνα μυθεύεται. 297, 23.
- ἀμφιγνοεῖν τὸ διχονοεῖν, ὅτι τὸ νοεῖν γνοεῖν μετὰ τοῦ γ λέγεται Ἀιολικῶς, ὅθεν τὸ ἀμφιγνοεῖν. 1722, 43.
- ἀμφίγνυια ἔγχεα τὰ ἐκατέρωθεν γινῶσαι, ὃ ἐστὶν βλάψαι, δυνάμενα ὡς ἀμφίστομα, ἢ ἀμφίγνυια τὰ ἐκατέρωθεν ἐσιδηρωμένα. 925, 41. 1021, 36.
- ἀμφιγυιήεις ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυῖός, ὃ ἐστὶν χωλός. 151, 33. 720, 13.
- ἀμφιδάσεια κόρους ἢ πάντοθεν δασεῖα, καὶ ἀμφιδάσεια αἰγὶς ἐπιθετικῶς, ἀλληγορία καὶ προσωδία τῆς λείσεως. 1017, 35. 1122, 61.
- ἀμφιδεδινησθαι λέγεται ὁ κασσίτερος τοῖς γιγανωμένοις σκεύεσιν ἥγον περιχεῖσθαι, καὶ ἀμφιδεδινησθαι τῷ ἔλφει λέγεται ἢ
- θήκη, Ὀδυσσ. θ', 405. ἅντι τοῦ κύκλῳ περιθεῖν, οὐ μέντοι τετορνέυσθαι κατὰ τὸν κυρίως δῖνον, οὐ γὰρ ἐστὶν ἐσφαιρῶσθαι ξίφους θήκην κυλινδροειδῶς. 1314, 52. 1604, 57.
- ἀμφιδουλος ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δουλος. 1445, 50.
- ἀμφιδρομον τεῖχος τὸ ἐκατέρωθεν δρόμον ἔχον, καθ' ὁμοιότητα τοῦ περιδρόμον. 653, 58.
- ἀμφιδρυφῆς γυνή ἢ περιεξεσμένη τοῖς ὄνυξι τὸ πρόσσωπον, παρὰ τὸ δρύπτω, ὃ ἐστὶν ἔξω καὶ ἀνύσσω. 325, 11.
- ἀμφίδρυμοι λιμένες οἰονεὶ δίδυμοι, ὃ ἐστὶν ἐξ ἐκατέρου μέρους ἔχοντες εἰσδύσεις, ὅτι ἡ ἀμφὶ τὸ δύο σημαίνει. 166, 34. 1519, 62.
- ἀμφιέννυμι, σχηματισμός, ζῆται ἐν τῷ ἔννυμι. 57, 37.
- ἀμφιέννυσθαι ὕδωρ μεταφορικῶς ἅντι τοῦ καθ' ὕδατος δύναι. 1871, 49.
- ἀμφιεννύω, ὅτι παρὰ τὸ ἔω, ὃ ἐστὶν ἐνδύω, πλεονασμῷ τοῦ ν γίνεται ἔνω καὶ ἐνύω, ὅθεν τὸ ἀμφιεννύω, ζῆται ἐν τῷ ἔννυμι. 57, 37. 1292, 24.
- ἀμφίειπεν τὸ ἐνεργεῖν λόγοις παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἢ σωματικαῖς κινήσεσι παρὰ τὸ ἔπω τὸ ἄκολουθῶ. 1376, 38.
- ἀμφίειπεν τὸ κυκλοῦν ἢ τὸ βλαπτικῶς ἐνεργεῖν ἐν τῷ, εἰνάτες γὰρ σφι κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες, Ὀδυσσ. γ', 118. 1459, 56.
- ἀμφιετεῖ ἐπὶ ῥήματι ὅτι παρὰ τὸ ἀμφιετίζεσθαι, ὃ ἐστὶν κατ' ἔτος περιέρχεσθαι, λέγεται. 1385, 1.
- Ἀμφιετίδης, μωρός τις οὕτω καλούμενος. 1669, 51.
- ἀμφιετίζεσθαι τὸ κατ' ἔτος περιέρχεσθαι, ὅθεν καὶ ἀμφιετεῖ ἐπὶ ῥήματι. 1384, 64.
- ἀμφιζάνειν χιτῶν τέφρα λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἥγον παραμόνως ἐγκάθησθαι. 1129, 26.
- ἀμφιθαλῆς παῖς ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, ἥγον ὡς ἀμφω οἱ γονεῖς περιεσιν. 1283, 1. 1445, 51.
- Ἀμφιθέα, γυνή Ἀδελφύκου, μάμη δὲ πρὸς μητρὸς Ὀδυσσεύς. 1870, 18.
- ἀμφιθέτος φάλη, διαφόρως ἐρμηνευόμενον διεξοδικάτατα, Ἰ-

ἀναγκαῖος μῦθος ὁ ἀναγκαστικός, Ὁδυσσ. ρ', 399. 1825, 38.

ἀναγκαῖοι δμῶες οἱ χρειάδεις, ἀναγκαῖοι δὲ πολεμισταὶ οἱ κατ' ἀνάγκην πολεμοῦντες. 1958, 11.

ἀναγκαῖον ἡμᾶρ τὸ τῆς ἀλώσεως καὶ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. 1089, 37.

ἀναγκαῖον τὸ αἰδοῖον ὁμωνύμως ὡς ἀνάγκης τινὸς σύμβολον. 1968, 39.

ἀνάγκη ἐπιρρήματικῶς ἀντὶ τοῦ βίβη καὶ ἀκοντὶ ἔχουν βιαίως καὶ ἀναγκαιώς, οἶον· Θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκη, καὶ σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη. 1134, 39. 1404, 15. 1749, 30. 1826, 44.

ἀναγκάμικαι δεσμόν ἀντὶ τοῦ λῦσαι· κάμπτεται γὰρ ὁ δεσμὸς δεσμευόμενος, ἀνακάμπτεται δὲ λυόμενος. 937, 29. 1094, 18. 1761, 9.

ἀναγκῶναι ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρίσαι καὶ ἀναμνησθῆναι. 1677, 10. 1864, 38. 1963, 2.

ἀνάγκωστος ὁ λίαν ἄγνωστος ὅτι κατὰ στήρησιν στερήσεως λέγεται ἐκ τοῦ ἀάγνωστος ἐπεμβολῇ τοῦ ν μεταξὺ δύο στερητικῶν α. 743, 5. 937, 57. 985, 22.

ἀναγραμματοσμός, ὅτι πολλὰ τινὰ ὀνόματα ἔξ ἄλλων τινῶν ἐγένοντο κατὰ ἀναγραμματισμόν, καὶ ἔστις παραδειγμάτων τινῶν. 45, 45—46, 10. 488, 13.

ἀναγωγὸς ἀσπίδος ὁ κατὰ κωρυμβέαν λεγόμενος ἀναφορέας. 995, 26. 1236, 13.

ἀναγωγή ὁ ἀνάπλους. 968, 35.

ἀναγωγή ὁ ἀνάπλους παρὰ τὸ ἀνάγεσθαι, καὶ ἀναγωγή βλαυτῶν τὰ θιωτικῶς λεγόμενα καλῶς τῶν ὑποδέσεων. 995, 29.

ἀνάγωγον ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτον, καὶ ἀναγωγότερον ἀντὶ τοῦ ἀπαιδωτότερον. 1236, 14. 1349, 14.

ἀνάδασμος ὁ δεύτερος μερισμός. 64, 43.

ἀναδέδρομα, μέσος παρακείμενος ἐπὶ τοῦ ὁρήμω. ἀρχήσας θέρματος. 1540, 48.

ἀναδέλφεια, ἐσπερινὰ ἐδέσματα τραγηματώδη μετὰ πρῶτα καὶ ἰχθὺς παρατιθέμενα. 1141, 15.

ἀναδεῖσθαι ὅτι περὶ κεφαλῆς λέγεται, ὅθεν ἀναδέσμη· ὑποδε-

σθαι δέ, ὅθεν ὑπόδημα, περὶ ποδῶν. 170, 31. 1395, 4.

ἀναδέσμη, σειρά ἦν κύκλω περὶ τοὺς κροτάλους ἀναδοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλαχοῦ δέ ὅτι κοσμοποῖός τῆς κεφαλῆς. 128, 59. 976, 45.

ἀναδ' ἴσχεο ἀντὶ τοῦ ἀνέχου. 668, 6. ἀναδιπλασιασμός τῆς αὐτῆς συλλαβῆς ἐν ἀρχῇ ῥηματικῶν οὖν καὶ προσλήψει τοῦ ρ, οἶον δάπτω δαρδύπτω. 89, 21.

ἀναδιπλασιασμοὶ ἐν ἀρχῇ ῥηματικῶν χρόνων αὐξήσεως τύπον ἔχοντες οἱ τῆς ἰσῶν εἰσι διὰ λέκτου, οἶον κακάμω, λελάθω· κατὰ δ' ἑτέρους τὰ τοιαῦτα ἐκ παρακειμένων εἰς ἐνεστώτας ἀνέχθησαν, οἶον καὶ τὸ πεπλήγω ἐκ τοῦ πέπληγα καὶ τὸ πεφύκω ἐκ τοῦ πέφυκα. 73, 4. 1596, 2—12. 1654, 29.

ἀναδιπλασιασμός Ἰωνικός ἐν φήμασιν, ὅτι οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τῶν ῥημάτων ἀναδιπλασιασμοῖς τὸ αὐτὸ στοιχεῖον ἀρктиκὸν ποιοῦνται τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας συλλαβῆς, οἶον κάμω κακάμω, πιθῶμαι πεπιθῶμαι, πλήν εἰ μὴ μέλλοι δασεία κείσεσθαι ἐπ' ἄλληλα. 1722, 50.

ἀναδιπλασιασμοὶ παρακειμένων κατὰ μὲν Ἴωνας οὐκ ἀποβάλλονται ἐν ταῖς πλαγαῖς ἐγκλίσεις, Ἀολικῶς δὲ ἀφαιροῦνται, οἶον ἐν σφ' δέγμενος ἀντὶ τοῦ δαδεγμένος. 1295, 31.

ἀναδιπλασιασμός, ὅτε ὁπηγκα μὲν συλλαβῆς ἢ ἀναδίπλωσις ἦ, τότε τὸ δεδιπλασιασμένον μετ' συλλαβῇ ὑπερέχει τοῦ ἁπλοῦ, οἶον λάβω λελάβη· ὅταν δὲ στοιχείου ἢ ἀναδίπλωσις ἦ, ἰσοσυλλαβεῖ τῷ κεινῷ τὸ δεδιπλασιασμένον, οἶον μένω μέμνω καὶ μέμνω, γένω γέγνω καὶ γέγνω. 1722, 60.

ἀναδιπλασιασμός ὅτι οὐδέποτε διὰ μακρῶν γίνεται φωνηέντων, τὸ δὲ κηκίω ἐκ τοῦ κίω γέγονε, κακίω καὶ τροπῇ κηκίω. 680, 21.

ἀναδρακεῖν, εἰς τὸ πρῶτον φλέμειν. 996, 44.

ἀναδραμεῖν λέγεται ἔρρειν ἢ φρενὸν ἔχουν ἄνω δραμεῖν, ὅ ἐστιν αἰξήσθαι. 586, 14. 1130, 29.

ἀναδραμεῖν λέγονται σμῦδιγγες ἀντὶ τοῦ ἐξακνωθῆναι καὶ ἐκκαυσθῆναι. 1326, 31.

ἀναδραμεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἀναχωρεῖν. 849, 15.

ἀναδρομή ἢ καδ' ἑλικίαν αἰξήσεις. 586, 15.

ἀναδύεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν, ἐτυμολογία διεξοδική. 928, 52. 58.

ἀναδύεσθαι τὸ ἐκ βάθους ἀνέιραι καὶ τὸ ἀναβάλλεσθαι, ζῆτει ἐν τῷ καταδύεσθαι. 117, 23.

ἀναδύναι τὸ ἐκ τοῦ βάθους μέγχοι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἀνελθεῖν. 140, 45.

ἀναδύναι ἐν ἴσῳ τῷ ἀναποδίσσαι εἴτουν ἐποχωρεῖν. 678, 7.

ἀνάειδνος γυνὴ ἐπιδατικὴ ἢ ἄιδνος, ὁ ἐστὶν ἄπροικος, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός τῆς ἀνάειδνος φωνῆς. 743, 5. 937, 50.

ἀναεῖραι τὸ ἄνω ἄραι καὶ ἀναβαστάσαι. 1276, 24. 1326, 47.

ἀναθεῖναι ἔνδειος ἀντὶ τοῦ ἀνάπτειν καὶ ἐκκερμεῖν δίκην ἀναθήματος, καὶ ἀναθεῖναι φορτίον ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι. 1260, 48.

ἀνάθημα ὅτι παρὰ τὸ θεῖναι λέγεται. 1725, 25.

ἀναθήματα δαιτὸς τὴν μολπὴν καὶ τὴν ὀρχηστὴν λέγει Ὀμηρος ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς ναοῖς ἀνατιθεμένων. 1403, 57. 1404, 5.

ἀναθυμιάσθαι μῖσος, ἀντὶ τοῦ ἀνανεοῦσθαι, ὅτι παρὰ τὸν θυμόν, ὁ ἐστὶν ὀργήν, λέγεται, καὶ ὅτι ἢ ἀνὰ τὸ ἐκ δευτέρου σημαίνει. 1447, 33.

ἀνὰ λήγοντα ἀπαρέμματα ἀντὶ τῶν διὰ τοῦ ἄσαι καὶ ἡσαι περισπωμένων, οἶον γηρῶναι, ἀριστάναι καὶ δειπνάναι, ἀντὶ τοῦ γηρᾶσαι, ἀριστῆσαι καὶ δειπνήσαι. 1490, 35.

ἀναιμωτὶ, τὸ τὶ μακρὸν ἐν τῇ, νῆπιοι οὐδ' ἄρ' ἔμειλλον ἀναιμωτὶ γε νέεσθαι, Ἰλιάδ. ρ', 497. 1116, 2.

ἀναίνεσθαι τὸ ἀποφύσκειν καὶ τὸ παρατεῖσθαι. 1153, 64.

ἀναίνεσθαι τὸ μὴ αἰνεῖν, ὁ ἐστὶ συγκατατίθεσθαι, παρὰ τὸν αἶνον, ὁ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν. 668, 30. 739, 42. 1755, 10.

ἀνασιμῶν, ὅτι τὸ παρὰ τὸ δέον ἀπελάσκειν δοκεῖ σημαίνειν ἢ λέξις· αἰσιμῶν γὰρ τὸ εἰς τὰ αἰσιμα, ὅ ἐστι καθήκοντα, δαπανᾶν. 1595, 9.

ἀναπαίω τὸ ἀντικρούω. 587, 18.
ἀναπαλαίειν τὸ ἐκ δευτέρου πα-
λαίειν. 250, 41. 1064, 13.

ἀναπάλλεσθαι ἐπὶ ἐνθουσιασμοῦ
ἐν τῷ, ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο,
Ἰλιάδ. υ', 424. καὶ ἀναπάλλεσθαι
ἐπὶ ἵππου ὁρθοῦ σπάντος διὰ
πτυγμόν. 1215, 19.

ἀναπατεῖν, ἄνω που οἰκήματος
ἀρρουντα κίεσθαι, ὅτι παρὰ τὸν
πίτον λέγεται. 636, 64.

ἀναπεμπάζειν τὸ ἀναμετρεῖν καὶ
ἀναλογίζεσθαι παρὰ τὸ πεμπάζειν,
ὃ δηλοῖ τὸ κατὰ πεντάδας με-
τρεῖν. 135, 42.

ἀναπεπταμέναι θύραι, ὃ ἔστιν
ἀνεωγμέναι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν
ὀρνυθίων πτερίγων. 895, 50.

ἀνάπικρος ὁ πεπρωμένος ὅτι κα-
τὰ ἀνάπικρον στερίσεως λέγεται,
παρὰ γωγὴ καὶ σχηματισμός. 985,
19.

ἀναπιθύνειν λέγεται ὕδωρ, ὃ ἔστιν
ἀναβλύζειν. 1095, 17.

ἀπαπίνπειν πῆ μὲν τὸ ἀδυνεῖν,
πῆ δὲ τὸ ἀνακλᾶσθαι κατὰ τοὺς
ἐρίσσοντας. 1641, 6.

ἀναπλῆσαι οἶον, περιφραστικῶς
ἀντὶ τοῦ τελευτᾶσαι. 696, 21.
842, 36.

ἀναπλῆσαι τὸ ἐντελῶς καὶ κατὰ
τὸ πλήρες τι ποιῆσαι. 1742, 39.

ἀναπλῆσαι τὸ πάλιν καὶ πάλιν
ἤρουν πολλάκις πληρῶσαι. 1009,
17.

ἀναπλήσσειν ὄλγεα λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πληρέστατα πα-
θεῖν. 1542, 17.

ἀνάπλους ὅτι ἀντικατὰ τῷ κατὰ-
πλους. 1408, 84.

ἀναπνεῖν παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐκ λει-
ποθυμίας τὴν πνοὴν ἀναλαμβάνειν.
847, 33. 1044, 46.

ἀνάποιον ὅτι ἐπιβόηματικῶς κεί-
ται κατὰ τινος ἐν τῷ, ἀπριάτην,
ἀνάποιον, Ἰλιάδ. α', 99. 56, 38.

ἀναπόμπιμα δῶρα τὰ δυσάρε-
στηθέντα καὶ διὰ τοῦτο ἀναπεμ-
φθέντα. 757, 17.

ἀναπρήσας δάκρυα παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ ἀναπεράσας διὰ τοῦ ἐγ-
κεφάλου καὶ σὺν ὁρμῇ ἐξαγαγῶν
καὶ οἶον ἐκφυσίσας, παρὰ τὸ
πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυσᾶν. 761,
35. 1433, 30.

ἀνάπτειν τὸ ἐκδεῖν καὶ ἀναθεῖναι
καὶ ἐξαρτᾶν. 1467, 36.

ἀναπτύξαι χεῖρας τὸ εἰς εὐχὴν
ἐξαπλώσαι. 505, 9.

ἀναπτυχαὶ ἡλίου λέγονται παρὰ
τὸ ἀναπτύσσειν τὰ ἐν σκότῳ, ὃ
ἔστιν ἐξαπλῶν καὶ δηλοποιεῖν.
679, 49.

ἀνάπυστον τὸ ἀκουστόν καὶ φα-
νερὸν ὅτι ἐκ τοῦ ἀπύστου γέγο-
νεν ἐπενθίσει τοῦ ν', ἐρμηνεία
διεξοδική. 985, 19. 1684, 35.

ἀναρπάζειν, ὅτι ἡ ἀνὰ τὴν ἄνω
τοπικὴν σχέσιν ὑπαγορεύει. 776, 53.

ἀναρρήξαι τῶχος καὶ ἰγὴν καὶ
ἀναρρῆξαι γαστέρα τινὸς ξίφει τὸ
διασχίσαι καὶ διαστήσαι. 691, 30.
1196, 8.

ἀναρρίπτειν ὅτι καὶ ἀναρρίπτειν
περισπωμένως λέγεται, καὶ ἀναρ-
ρίπτειν ἅλα πηδῶ, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ κωπηλατεῖν, ὃ καὶ κα-
ταμόνας ἀναρρίπτειν ἑλλπῶς λέ-
γεται ἐν τῷ, οἱ δ' ὅμα πάντες
ἀνέρρηναν δεισαντες ὀλεθρον, Ὀ-
δυσσ. κ', 130. 1582, 22. 1651, 17.

ἀναρρίχῃσθαι ὅτι παρὰ τὸν ἀρ-
ρίχον δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ
κόφινον, ᾧ σταφυλαὶ συγκομι-
ζονται. 1533, 59.

ἀναρρόη, ἧτι παραλόγως βαρύν-
νεται ἡ λέξις. 992, 57.

ἀναρρόιβειν ὕδωρ λέγεται ἡ Κά-
ρυβδις παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
ἀνακοντίζειν ἢ μᾶλλον ἀναφορεῖν
καὶ καταπίνειν, καὶ ὅτι πῆ μὲν
δυοῖ ρ', πῆ δὲ δι' ἐνὸς γράφεται,
καὶ ὅτι τὸ ἀναροιβεῖν καταμό-
νας ἀτελῶς λέγεται. 1716, 51. 56.
1719, 42. 1729, 56.

ἀναρρόον χωρεῖν ὅτι ἀντίκειται
τῷ κατὰ ῥοὴν φέρεσθαι, καὶ ὅτι
παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῶν ἐξ
εὐτυχίας μεταβληθέντων εἰς τὸ
ἀνάπαλιν. 1759, 64.

ἀναρρύειν τὸ θύειν, καὶ ἀνάρ-
ρυνσις ἡ θυσία. 250, 16. 1159, 56.

ἀνάρρυνσις ἡ θυσία, καὶ ἀναρ-
ρύειν τὸ θύειν. 250, 16. 1159, 56.

ἀνάρρσιοι οἱ δυσμεκεῖς παρὰ τὸ
μὴ εἶναι αὐτοὺς ἄρσασθαι, ὃ ἔστι
φιλιωθῆναι ἀλλήλους. 1354, 59.
1664, 39.

ἄναρχος, ἀβασίλευτος. 323, 23.

ἀνασεύραζειν ἵππον, τὸ καὶ
ἀναχατίζειν. 700, 47.

ἀνασεισίφαλλοι, ἱταῖραι αἱ ἀ-
νασεινους τὸν φάλητα, ὃ ἔστι
τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον. 1329, 33.
1413, 37.

ἀνασκολοπίζειν τὸ ἀνασταυ-
ροῦν, ἐπεὶ καὶ σκόλοπος οἱ σταυ-
ροί. 892, 45. 1136, 57. 1358, 56.

ἀνασπᾶν φυτὸν, κυρίως, καὶ
ἀνασπᾶν δὲ τὰς ὀφρῦς, μεταφο-
ρικῶς ἐπὶ ἀλαζονείας. 679, 61.

ἀνάσσειν δοτικῇ ὡς ἐπιτοπλεῖστον,
ἐνίοτε δὲ γενικῇ ἑλλπῶς τοῦ ἔνε-
κα, οἷον ἐν τῷ, ὡς ὄφελος τιμῆς
ἀπονήμενος, ἧς περ ἄνασσες,
Ὀδυσσ. ω, 30. 77, 12. 312, 3.
1952, 41.

ἀνάστατοι, πλακοῦντες τινὲς οὕτω
καλούμενοι. 1165, 10.

ἀναστείχειν λέγεται ὁ ἥλιος διὰ
τὴν κατὰ στοῖχον, ὃ ἔστι κατὰ
τάξιν, πορείαν αὐτοῦ. 1671, 46.
52.

ἀναστέλλειν τὸν τόνον λέγονται
λέξεις τινὲς ἤρουν ἀναβιβάζειν ἐν
τῇ συνθέσει, οἷον οἶδα σύνουδα.
1600, 27.

ἀναστενάχειν τὸ ἄνω τὸν στενα-
γμόν ἔρουν ἢ τὸ πάλιν ἐξ ὑπαρ-
χῆς καὶ πολλάκις στενάζειν. 1146,
29. 1295, 56.

ἀναστήσαι καθεύδοντα τὸ ἀνε-
γεῖραι, καὶ ἀναστήσαι νεκρὸν
ὁμοίως, καὶ ἀναστήσαι ἀντὶ τοῦ
μετακίσειν ἐν τῷ, ἐνθεν ἀναστή-
σας ἄγε Ναυσίθοος Θεοειδής, Ὀ-
δυσσ. ζ', 7. ἀπλῶς δὲ τὸ ἀναστα-
τῶσαι. 1549, 24.

ἀναστροφὴ συνθέντων ὀνομάτων,
οἷον δακέθυμος ἐκ τοῦ θυμῷ καὶ
κῆς. 1590, 43.

ἀναστροφῆς διηγηματικῆς
δειγμα. 1367, 31.

ἀναστροφῆς προθέσει
δείγματα πολλά. 52,
369, 34.

ἀνασφάλλειν τὸ ἀνα-
στρέφειν ἀπὸ
πτώματος. 583, 17.
1410, 23.

ἀνασφῆλαι, ἐκ τόσου
τος ἀναστήναι. 623, 29.

ἀνασχεῖν ἐν ἴσῳ τῷ
ἔστιν αἶρεν. 818, 29.

ἀνασχεῖν ἀντὶ τοῦ ἀναφάναι
διαπεράσαι ἐν τῷ, διὰ δ'

ἀνοψία, ἡ τῶν ὕψων ἀπορία, ὅτι ἀντίκειται τῇ εὐοψίᾳ. 867, 57.

ἀνσχεθεῖν, ἀνασχεῖν, ἀναδύναί, ἀνελθεῖν, ἐν τῷ, οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλ' ἀνσχεθεῖν μεγάλου ἐπὶ κύματος ἀρῦαίς, Ὀδυσσ. ε', 320. ἢ ἀντισχεθεῖν ἀντὶ τοῦ ἀντισχεῖν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀνσχεθεῖν. 1538, 60.

ἀνσχετὸν ὅτι ἐκ τοῦ ἀνασχετὸν συγκόπεται. 1434, 27.

ἄντα μάχεσθαι τὸ ἀντιμάχεσθαι, καὶ ἄντα ἴστασθαι τὸ ἀντίστασθαι. 1198, 44.

ἄντα, τὸ ἀντικρὺ καὶ ἐξ ἐναντίας, ὅτι ἐκ τοῦ ἄντην γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ κρύβδην τὸ κρέβδα. 59, 2. 306, 27. 1197, 34.

ἄντα παρειῶν σχίσθαι κρήδεμνον λέγεται ἢ Πηνελόπη, Ὀδυσσ. α', 334. ἤγουν καλῆψασθαι τῷ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κορηδένῳ τὰς παρειάς. 1420, 58. 1421, 12.

ἄνται λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρὰκειμένων ἐνικά, ἀπὸ θεμάτων διὰ τοῦ αἰων φησικῶς ἔχοντα τὸ ἦ καὶ ὁμοφωνοῦντα τοῖς ἰδίοις τρίτοις τῶν πληθυντικῶν, οἷον πέφανται, ἐξήρανται, μεμύανται. 189, 23. 1055, 8.

Ἀνταῖος ὅτι ἀφ' ἧς εἶχε δεξιότητος περὶ τὸ καταβάλλειν τοὺς ἀντιπαλαίοντας Γῆς υἱὸς γεγονέναι μεμύθενται. 1700, 1.

ἀντᾶν μάχης λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὁ εὐρύων τὸν ἀντιμαχοῦμενον. 671, 39.

ἀντᾶν γενικῇ ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτυχεῖν ἢ ἄντην γενέσθαι, ὃ ἐστὶν ἀντίον ἰλθεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 673, 7. 1456, 37.

ἀνταπόδοσις, ὅτι ἐπὶ τῶν κακῶν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντων παρομιμάζεται τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο, τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήων, Ὀδυσσ. γ', 290, 1926, 62.

ἀνταποδοτικὰ χωρὶς ἀναφορικῶν ὅτι ἐπίτασιν ὑπαγορεύει παιδότητος ἢ ποσότητος, οἷον ἐν τῷ, ἢ τοιόσδε ἐὼν γυναῖκα εὖει δὲ ἀνήγες, Ἰλιάδ. γ', 46. 382, 9.

ἀντάω ἀντῷ ἀντήσω, γενικῇ τὸ ἄντην γίνομαι ἐν τῷ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, Ἰλιάδ. π',

423. καὶ ἐν τῷ, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, παρ' Ὀμήρῳ. 1068, 36. ἀντερεῖδεῖν τὸ ἀντωθεῖν καὶ ἀντιβαίνειν. 1094, 34.

ἄντεσθαι τινὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ συμμῖσαι. 1038, 42.

ἀντέσθην τρίτον πρόσωπον τῶν δνίκων ἀπὸ τοῦ ἄντομαι βαρυτόνου, ἀντήσθην δὲ ἀπὸ τοῦ ἀντῷ περισπωμένου. 662, 26.

ἀντήλια, τὰ καὶ παρώπια, καὶ ἀντήλιος, ἀντὶ τοῦ παρήλιος, ὅτι ὤφειλον ἀνθῆλια λέγεσθαι καὶ ἀνθῆλιος διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἥλιος δασείαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 3. 1562, 38.

ἀντήλια τὰ χάριν σκιᾶς προβεβλημένα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. 1281, 3.

ἀντήλιον, τὸ καὶ παρώπιον, δέρμα περὶ τὰς δύνει τῶν ἵππων τιθέμενον. 914, 44.

ἄντην ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺς καὶ κατενώπιον ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόχρομα ἐν τῷ, ὁμοιωθῆμεναι ἄντην, παρ' Ὀμήρῳ. 78, 22. 1430, 29. 1460, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἄντην τὸ ἀνκρὺ καὶ κατὰ πρόσωπον. 795, 60. καὶ τὸ φανερώς παρ' Ὀμήρῳ. 1915, 25.

ἄντην εἰοιδεῖν, παρ' Ὀμήρῳ τὸ παρὰ τοῖς ὑστερον ἀντωπῆσαι. 1169, 15.

Ἀντήνωρ, Τρωικὸς ῥήτωρ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀντὶ καὶ τοῦ ἀνὴρ σύγκειται ἡ λέξις. 635, 56. 1301, 35.

ἀντήρεις ἀντήριδος, ἢ ἀντήρις διὰ τοῦ ἰ, ὅτι ἀντήριδες εἰσὶν ἄς Ὀμηρος στήλας προβλήτας λέγει Ἰλιάδ. μ', 359. καὶ ἀντήρις ἢ μεσόδμη. 903, 48. 52.

ἀντήρης πληγὴ, ἣν τις ἐρείσας τὸ βέλος ἐνέτριψε. 1094, 34.

ἀντήσαι ἀντὶ τοῦ τυχεῖν ἐν τῷ, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, παρ' Ὀμήρῳ, ὃ ἐστὶ περιφρασίς τοῦ ἰδεῖν. 1811, 46.

ἀντι λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ ἐνεστώτων τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων Ἀωρικῶς ἐσχηματισμένα, οἷον βοῶντι ἀντὶ τοῦ βοῶσι. 1557, 39.

ἀντὶ πρόθεσις ὅτι ἰσότητα σημαίνει ἐν τῷ ἀντιφερέειν, ὃ καὶ ἰσοφαρίζειν λέγεται. 156, 10.

ἀντὶ γυναικὸς τετόχθαι, παρ' Ὀμήρῳ τὸ γυναικὶ ἐξισωθῆναι τὰ πολεμικά. 705, 5.

ἀντιᾶν ῥῆμα καὶ ἀντίος ὄνομα ὅτι παρὰ τὴν ἀντὶ πρόθεσιν λέγονται. 31, 13. 75, 9.

ἀντιᾶν τὸ συναντᾶν συνήθως καὶ τὸ ἀπολατεῖν ἐν τῷ, ἀντιῶν ἐκατόμβης, καὶ τὸ ἐπιμελείας ἀξιοῦν ἐν τῷ, ἐμὸν λέχος ἀντιῶσα, καὶ τὸ μετέχειν ἢ ἄντην γίνεσθαι ἐν τῷ, ἔρχεται οὐ παιδὸς τεθνεῶτος ἀντιῶσα, Ὀδυσσ. ω', 56. καὶ, ἀντιᾶν ὀνήσιος, ἀντὶ τοῦ ὄνασθαι περιφραστικῶς, Ὀδυσσ. φ', 402. 629, 1. 1913, 53. 1954, 9.

ἀντιάνειραι αἱ Ἀμαζόνες ἐπιθετικῶς, αἱ τοῖς ἀνδράσι ἐναντιούμεναι ἢ ἐξισοίμεναι. 403, 14. 635, 54.

ἀντιῶ ἀντιῷ, ὅτι φέσει μὲν τῆς δευτέρας ἐστὶ τῶν περισπωμένων, ἐνίοτε ὃ ἀντιῶ λεγόμενον ἔμφασιν ἔχει τριτοῦργου, οὐκ ἐστὶ δὲ ζῆτει τὸ ἀντιῶ. 30, 40.

ἀντιβάλλειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀντιτιθέναι. 1406, 26.

ἀντίβια ἔπη τὰ ἐναντιοδύναμα. 108, 3.

ἀντιβολεῖν τὸ ἐπιτυχεῖν καὶ συναντᾶν παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ἔσπερον τὸ παρακαλεῖν καὶ ἱκετεύσαι, διαφύρας ἔνυμολογούμενον καὶ συντασσόμενον. 481, 15. 669, 24. 1211, 2. 1654, 60. 1911, 7.

ἀντιβολῆσαι μάχης, τὸ ἄντην βυλεῖν, ὃ ἐστὶν ἐπιτυχεῖν, γενικῇ ἀντιβολῆσαι δὲ τινὶ, ὃ ἐστὶ συναντήσαι, δοτικῇ. 907, 47. 929, 46.

ἀντιβολία ἢ δέησις. 1406, 27.

ἀντιβολῶ τὸ συναντῶ καὶ τὸ παρακαλῶ, ζῆτει ἐν τῷ ἀντιβολεῖν. 1405, 4.

ἀντίθεος ἀντὶ τοῦ ἰσούθεος, καὶ ὅτι παρ' Ὀμήρῳ ἀντίθεοι οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες διὰ τὸ γένος ἢ τὸ κάλλος λέγονται, καὶ ὅτι καὶ διὰ πλοῦτον ἢ ἀνδρίαν ἀντίθεός τις λέγεται. 635, 7. 1749, 3.

ἀντιθέτω σχήματος παράδειγμα. 154, 35. 731, 25.

Ἀντικλεία Αὐτολύκου θυγάτηρ, μήτηρ δὲ Ὀδυσσεύς. 1673, 61.

Ἄντυλλα, πόλις εἰς ζώνας βασιλικῶν γυναικῶν φόρον τελοῦσα, ἱστορία. 258, 37.

Ἄντυξ ἔρματος καὶ ἀσπίδος καὶ οὐρανοῦ καὶ κιθάρας κατὰ συνθήκην. 599, 20. 628, 24.

Ἄντω καὶ ἄντομαι κατὰ τὴν τρίτην τῶν βαρυτόνων παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ἔσπερον ἀντῷ περισπωμένως, οὗ μέλλων ἀντήσω, καὶ ὅτι τοῦ ἄντω οὐχ' εἴρηται μέλλων, καὶ ὅτι συνήθως δοτικῇ συντάσσονται τὰ τοιαῦτα ῥήματα, ἐνίοτε δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, Ἰλιάδ. π', 423. 454, 26. 721, 9. 764, 27. 1087, 6.

Ἄντωμοσία, δίκη ἀντωμοσμένη, τουτέστιν ἡ τῶν ἀντιόχων διωμοσία, τοῦ μὲν κατηγοροῦ το δὲ δικαίως ἐγκυλεῖν, τοῦ δὲ φεύγοντος τὸ ἀδίκως ἐγκαλεῖσθαι. 1660, 48.

Ἄντωνυμίαι δύο ταυτόσημοι ἐκ παραλλήλου κείμεναι ἀντὶ συνθέτου μιῆς παρ' Ὀμήρῳ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς, παρ' οἷς οἶκ' ἔστι χρήσις τῶν συνθέτων ἀντωνυμιῶν, οἷον σῆσιν αἰτίων ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. 103, 21. 921, 8.

Ἄντωνυμίαι ὅτι ἀντὶ κυρίων ὀνομάτων τίθενται πρὸς τὸ μὴ ἐπαφίρειν τὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ ὅτι καὶ δι' ἡγήτοιν τοῦ κυρίου ἀντωνυμίας χρώμεθα ἐνίοτε. 39, 25. 1136, 25.

Ἄντωνυμίαι πρωτοτύποι ὅτι οὐ φιλοῖσιν ἐπερβαίνειν τὴν δυσυλλαβίαν. 966, 33.

Ἄντωνυμίαι σύνθετοι, ὅτι οὐχ' εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ σύνθετοι ἀντωνυμίαι, ἀλλ' ἐν διαλύσει. 921, 8.

Ἄντωνυμίαι ἀντὶ ἐπιζῶντων κατ' ἐναλλαγὴν, οἷον ταυτῇ ἀντὶ τοῦ οὕτω. 44, 31. 44, 35.

Ἄντωνυμιῶν πρωτοτύπων γενικαὶ κατὰ τέσσαρα πάθη κινούμεναι, διάλυσιν, συναίρεσιν, ἐπένθεσιν καὶ παραγωγὴν, οἷον ἐμέο ἐμεῦ ἐμῷ ἐμῇ, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον ἐοῖ ἐμῷ σείο εἶο τοῦ ἐμέο σείο. 13, 9. 32, 40.

Ἄντωπῆσαι τὸ ἄντην εἰσιδεῖν. 1169, 15.

ἀνύειν τὸ σπεύδειν καὶ τὸ τελιοῦν καὶ τὸ θανατοῦν ἐν τιῇ, ἢ θῆν σ' ἐξανίω γε καὶ ἔσπερον ἀντιβολήσας, Ἰλιάδ. λ', 365. 763, 32. 1213, 56. 1478, 5.

ἀνίειν τι λέγεται ἡ φλόξ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκειν. 1954, 15.

ἀνύπηγος ὅτι παρὰ τὴν ὑπὴν ἴσεται, ὡς παρὰ τὴν ἥβην ὁ ἄνηβος. 1353, 47.

ἀνέποιστος ὅτι ἐκ τοῦ οἰστὸς σέγκεται, ὃ παρὰ τὸ οἶω, ὃ ἔστι κομίζω, λέγεται. 1902, 36.

ἀνυπόστατος, ὅτι ὁμῶνυμος ἡ φωνὴ διαφθόρως ἐτυμολογουμένη. 1093, 7.

ἀνυπόστατον πρῶγμα καὶ ἀνυπόστατος ἄνθρωπος καὶ ἀνυπόστατος θυμὸς ἐπιθετικῶς. 743, 54. 744, 9.

Ἄνυτος κύριος ὅτι ἐκ τοῦ ἀνυτὸς ἐπιθετός δοκεῖ λέγεσθαι, καὶ ὅτι πρὸς διάφορον σημασίαν προπαροξύνεται. 384, 5. 1796, 2.

ἀνύω Ὀμηρος, ἀνότω δὲ οἱ μεθ' Ὀμηρον. 1216, 61. 64.

ἀνύω ὅτι παρὰ τὸ ἄνω, ὃ ἔστι τελειῶ, παρήκται. 802, 26. 1153, 51. 1784, 39.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ἔξ ὑποτακτικῶν γενόμενα ὅτι τρισὶ γράμμασιν ὑπερβάλλει τὰ ἔξ ὧν γεγονόσιν ὑποτακτικά, οἷον ἐὰν λάχῃ λαγχάνω, ἐὰν μάθω μανθάνω, ἐὰν ἐρύγῃ ἐρυγγάνω· καὶ ἀντιστρόφως, ὅτι τὰ τῶν διὰ τοῦ ἄνω ῥημάτων ὑποτακτικὰ τρισὶ γράμμασι καὶ αὐτὰ θέλει λείπεσθαι τῶν συστολῶν ὀριστικῶν. 1525, 13.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ὅτι μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. 1473, 34.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ὅτι συνήθως μὲν βραχυπαραληκτοῦσαν, ἐνίοτε δὲ ἐκτείνουσι τὴν παραλήγουσαν διὰ μέτρον χρεῖαν, οἷον φθάνω καὶ ἱκάνω. 1236, 7. 1434, 21. 1740, 2.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων εἰς αἰνῶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ γενόμενα, οἷον οἰδάνω ἀπὸ τοῦ οἰδαίνω. 774, 47.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ν πρὸ τοῦ τῷ ἄ συλ-

λαβιζομένον συμφαίνου, οἷον θηγύνω, λαγχάνω. 1382, 36.

ἄνω λήγοντα ῥήματα ἐκ δυσυλλαβῶν τῷ ἡ παραληγόντων γενόμενα συστολῇ τοῦ ἡ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, οἷον λήβω λαμβάνω, μῆθω μανθάνω, ἡ ἔξ ὑποτακτικῶν, οἷον ἐὰν λάβω λαμβάνω, ὁμοίως τῷ ἐὰν φέγω φεγγάνω, καὶ ἐὰν ἐρύγῃ ἐρυγγάνω. 28, 43 — 29, 5. ἄνω ῥήματα προεπάρχον τοῦ ἀνύω. 1434, 17.

ἄνω ἐπιζῶντα ὅτι παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν λέγεται. 166, 30.

ἄνωγα ὅτι μέσος ἔστι παρακείμενος τοῦ ἀνώγω ῥήματος. 1808, 26.

ἄνωγε προπαροξυτόνως καὶ ἡνώγει, ἥγουν ἐκέλευεν, ἀπὸ τοῦ ἀνώγω, ἀνῆγε δὲ προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἥνοιγεν ἀπὸ τοῦ ἄνοίγω. 619, 20. 974, 46.

ἄνώγειν ἀντὶ τοῦ ἰκετεύειν ἡ ἀπλῶς λέγειν ἐν τιῇ, οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγει Ἀρδαγίδης Πιρίμοις, Ἰλιάδ. χ', 351. 1273, 39.

ἄνώγω παρὰ τὸ ἄνω, ὃ ἔστι τελειῶ, ὅθεν καὶ τὸ ἀνύω. 1784, 39.

ἀνώιστος, ἀνέλιπτος, ἐκ τοῦ νοῦ ἡ τοῦ οἶω ἐκτάσει τοῦ ὃ εἰς ὦ, καὶ ἀνωιστὶ ἐπιζῶντα, ὃ δηλοῖ τὸ ὡς οὐκ ἂν τις οἴσαιτο. 1222, 21. 1486, 39.

ἀνώνυμος ὁ μὴ ἔχων κύριον ὄνομα, ὃ ἔστι κλῆσιν, καὶ ὅτι ἔθνος τι ἦν, ἐν ᾧ οὐδεὶς κυρίῳ ἐκαλεῖτο ὀνόματι, καὶ ἀνώνυμος ὁ ἀκλήρης καὶ μὴ ὀνομαστός. 1609, 61. 1610, 6.

ἀνώξω, ἥγουν κελεύσω, Ὀδυσσ. π', 404. ἀπὸ τοῦ ἀνώγω θέματος. 1806, 9.

ἀνώσαντες, ἀνωθήσαντες. 1790, 58.

ἄνωχθι, προστακτικὸν μεταπεπλασμένον ἐκ τοῦ ἄνωγε. 33, 4. 58, 44. 790, 16.

ἄξ λήγοντα ὑποκοριστικά, οἷον νέος νείαξ, λίθος λίθαξ, σκύλος σκύλαξ. 1091, 54. 1540, 53.

ἄξ λήγοντα ὑποκοριστικά ὀνόματα ἰχθύων, οἷον θύνναξ ἀντὶ τοῦ θύννος καὶ δρφαξ ἀντὶ τοῦ δρφώς. 1720, 50. 60.

ἄξ λήγοντα ἐπιζῶντα ἀπὸ μελλόν-

ἀπαινουσθαι τὸ ἀφαιρεῖσθαι.
1032, 35.

ἀπαιδότη ἢ ἀπάτη, καὶ ἀπαιδλημα
τὸ ἀποπλάνημα, παρὰ τὸ αἰδῶν.
352, 33.

Ἀπαισὺς, ἢ καὶ Παισὺς χωρὶς
τοῦ ἀρκτικοῦ ᾧ, πόλις καὶ ποτα-
μὸς μεταξὺ Θωρίου καὶ Ἀμινιά-
κων, ἱστορία. 356, 2.

ἀπάλαμνος, ἄναλκς καὶ ὁ ἄπει-
ρος καὶ ἄτεχνος καὶ μὴ ἔχων πα-
λαμᾶσθαι, ὃ ἐστι μηχανᾶσθαι.
174, 2. 585, 46.

ἀπαλθήσεται, θεραπευθήσε-
σθαι. 720, 17.

ἀπαλὸν ὅτι παρὰ τὴν ἀφὴν λέγε-
ται, καὶ ἀπαλὸν ἦτορ καὶ ἀπα-
λαὶ φρένες ἐπιθετικῶς, καὶ ἀπα-
λὸν κέρας τὸ αἰδοῖον μεταφορι-
κῶς. 834, 61. 851, 53.

ἀπαλὸς αὐχὴν, τὰ περὶ τὴν λαν-
κανίαν ἀνωτέρω τῆς κλειδὸς ἐν-
θεν καὶ ἐνθεν μέρη, καὶ ὅτι οὐχ'
ὡς ἀπλῶς τοιοῦτος, ἀλλὰ κατὰ
τι τοιοῦτος οὕτω λέγεται. 1271,
60. 1917, 22.

ἀπαλὸς οἶνος, ὅτι καὶ οἴνοις τι-
σὶν ἐπιτίθεται τὸ ἀπαλόν, 871, 30.
ἀπαλοτριφεῖς σιάλος ὃ ἐν οἴκῳ
τρώγιμος χοῖρος πρὸς διαστολὴν
τῶν σνύγων. 1241, 37.

Ἀπάμεια, πόλις περὶ τὸν Κιανὸν
κόλπον καὶ ἐτέρω τῆς Συρίας, καὶ
ὅτι οὕτω μετωνομάσθη ἢ πρότε-
ρον Μέρλεια. 363, 34. 449, 31.

ἀπαμείρειν, ζῆτει ἐν τῷ ἀμείρειν.
1766, 53.

ἀπαμείρεται ἀντὶ τοῦ μερίζει,
ἀπὸ τοῦ μείρω. 947, 16.

ἀπαμείρεται παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ.
576. ὅτι ἐκ τοῦ ἀπομείρεται γέ-
γονε τροπὴ τοῦ ὁ εἰς ᾧ. 1243, 23.

ἀπαμύνειν ἴσον τῷ ἀμύνειν πα-
ρελκοῦσης τῆς προθέσεως. 775, 34.

ἀπαμύνεσθαι ὅτι ἀργὴν ἔχει τὴν
πρόθεσιν. 343, 36.

ἄπαν, ὅτι Ἴωνες καὶ Ὀμηρος συ-
στέλλουσι τὴν λήγουσαν τοῦ ἄ-
παν, Ἀττικοὶ δὲ ἐκτείνουσι, καὶ
ὅτι συστέλλεσθαι ὀφείλει κανονι-
κῶς. 1434, 1.

ἀπανθρακίζειν ἀντὶ τοῦ ὀπτᾶν.
135, 23.

ἀπαντᾷ τὸ ταῦτο ὑπερ᾿ ἀντᾶν. 343, 35.

ἀπαράσσειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀποκρί-
πτειν. 524, 41.

ἀπάραξεν, ἀπεκύνεν, ὡς ἀπὸ
τοῦ ἀράσσω. 1049, 14.

ἀπάργματα καὶ ἄργματα ποιητι-
κῶς αἱ κοινῶς ἀπαρχαί. 677, 24.
1767, 13.

ἀπαρέμματα ὅτι δνόματα εἰσι
τῶν ῥημάτων, καὶ ὅτι ἀντὶ δνο-
μάτων τίθενται κατ' ἐναλλαγὴν,
καὶ ἀνάπυλιν τὰ δνόματα ἀντὶ
ἀπαρεμμάτων, οἶον, ἐπιστάμενος
ἄκοντι, ἀντὶ τοῦ ἀκοντίσαι. 44,
30. 753, 48. 1016, 10.

ἀπαρέμματα δυσὶν αἰτιατικαῖς
συμπερόμενα ὅτι ἀμφίβολον ἐν-
νοιοῦν ἀποτελοῦσι. 753, 1.

ἀπαρέμματα χωρὶς ἄρθρου παρ'
Ὀμήρῳ ἀντὶ δνομάτων. 99, 35.

ἀπαρέμματα ἀντὶ προστακτικῶν
κατ' ἑλλειψιν προστακτικοῦ προαι-
ρετικοῦ ῥήματος, καὶ ὅτι συνήθως
μὲν ἀντὶ δευτέρου προσώπου τί-
θενται, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τρίτου,
οἶον ἐν τῷ, θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ
γούνασιν, Ἰλιάδ. ζ', 92. ἀντὶ τοῦ
θέσθαι Ἑκάβῃ. 110, 31. 627, 3.
789, 34. 1667, 24.

ἀπαρέμματα ἐν εὐκτικοῖς λόγοις
ἐλλειπῇ τοῦ δευτέρου προστακτικῶ ῥή-
ματος, οἶον, ὦ Ζεῦ νικῆσαι με.
805, 34.

ἀπαρέμματος κατ' εὐχὴν προφε-
ρόμενον ἐλλειπτικῶς ἐν τῷ· αἶ
γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ
καὶ Ἀπόλλων, τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι,
τά τε φρονέων ἅτ' ἐγὼ περ, παῖ-
δά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸν γαμ-
βρόν καλέσθαι, Ὀδυσσ. η', 311.
1581, 17.

ἀπαρέμματα εἰς εἶν ὅτι διὰ τοῦ εἶν
καὶ διὰ τοῦ εἶμεν καὶ εἶμεν λέγον-
ται κατὰ διαφόρους διαλέκτους,
τὰ δὲ εἰς ἂν διὰ τοῦ ἦν, οἶον δι-
ψᾶν διψῆν. 1179, 34.

ἀπαρέσασθαι τινὰ ἐλλειπῶς λέγε-
ται, ἀπαρέσασθαι δὲ τινὰ δώ-
ροις ἐντελῶς. 1178, 50.

ἀπαρκίας ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ἄρ-
κος, ὃ ἐστὶν ἄρκτος, λέγεται.
1156, 17. 1535, 16.

ἀπαρτιλογία ὁ ἀπηρητισμένος λό-
γος. 1594, 1.

ἀπάρχεσθαι ὅτι αἰτιατικῇ συν-
τάσσεται, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι
ιερεῖς ἀπάρχεσθαι, ὃ ἐστὶν εὐνου-
χίεσθαι, ἱσφόρηται. 1183, 10.

ἄπας ὅτι πλείονα ἄθροισιν δὲ τοῖς ἢ
τὸ πᾶς. 968, 27.

ἀπαστία, νηστεία, παρὰ τὸ πά-
σασθαι, ὃ ἐστὶ γενῆσασθαι. 1224,
34.

ἄπαστος ὁ ἄγευστος παρὰ τὸ πά-
σασθαι, ὃ ἐστὶ γενῆσασθαι, καὶ
ὅτι ὡς βρώματος οὕτω καὶ ποτοῦ
λέγεται τις ἄπαστος ἐν τῷ, ἄπα-
στος ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος, Ὀδυσσ.
δ', 788. 134, 42. 1177, 61. 1399,
20. 1518, 9.

ἄπατᾶν τὸ κακύνειν καὶ βλάπτειν,
κυρίως δὲ τὸ ἀπάγειν τοῦ πάτον,
ὃ ἐστὶ τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. 188,
46. 637, 2. 4. 755, 28.

ἀπάτη κακὴ ὅτι πρὸς διαστολὴν
ἀγαθῆς ἀπάτης λέγεται. 188, 42-
189, 3. 480, 43.

ἀπατήλιος ὅτι παρὰ τὴν ἀπατήσω
μέλλοντα λέγεται. 540, 45.

ἀπαυρᾶν τὸ ἀφελῆσθαι, καὶ ἀ-
πυρᾶν θυμὸν τὸ ἀνελεῖν περι-
φραστικῶς. 622, 24. 710, 41.

ἀπαυρεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἀπαυρεῖν, ὃ
ἐστὶν ἀπολαύειν, ἐν τῷ, πολλάκι
καὶ σύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς
ἀπήυρα (Hesiod. op. 238.). 127, 1.

ἀπαφαναίνειν ὅτι ἐκ τοῦ αἶνω,
ὃ ἐστὶ καλῶ, σίγκειται, καὶ ὅτι
δασύνεσθαι τὸ αἶνω ἐλέγχει ἢ τοι-
αύτῃ σύνθεσις. 1547, 61.

ἀπαφανάνθη, ἀπεξηράνθη, καὶ
ἀπαφανανθῆναι, ὃ ἐστὶν ἀποξη-
ρανθῆναι, ἀπὸ τοῦ αἶνω, ὃ ἐστὶ
ξηραίνω, ὃ δασύνεται Ἀττικῶς.
881, 1. 1387, 2.

ἀπάφεισθαι τὸ δι' ἀφῆς ἀπατᾶ-
σθαι ἐτυμολογικῶς. 757, 5. 7.

ἀπειθεῖν ὅτι παρ' Ὀμήρῳ διὰ τοῦ
ἰ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ πιθᾶ δει-
τέρου μέλλοντος, παρὰ δὲ τοῖς
ὑπὲρ διὰ διφθόγγου ὡς ἐκ τοῦ
ἀπειθῆς δνόματος. 89, 34.

ἀπειλεῖν τὸ εὐχεσθαι καὶ τὸ λό-
γοις ἐκφοβεῖν ὁμωνύμως κατὰ δια-
φόρους ἐτυμολογίας, καὶ ἀπειλεῖν
ἐν ἴσῳ τῷ φρυγαδεῖν. 316, 43.
668, 36. 38. 704, 28. 1334, 21.

ἀπειλεῖν τὸ εὐχεσθαι παρ' Ὀμήρῳ,
καὶ τὸ καυχᾶσθαι κατὰ μετάληψιν,
ἐπεὶ καὶ τὸ εὐχεσθαι ἐπὶ τοῦ καυ-
χᾶσθαι τίθεται. 1602, 20.

ἀπειλὴ ἢ μετὰ τινας ἀρᾶς ἐκφύβη-

- ἀποκρινθῆναι ἀντὶ τοῦ χωρ-
σθῆναι. 516, 14.
- ἀποκρίσεων τάξεις πρὸς πολλὰς
τινας ἐρωτήσεις, ὅτι οὐκ ἀνάγκη
πρὸς τὰς πεύσεις ἀποκρίνεσθαι
ὡς τὰς εἰς, ἀλλ' ὅπως τύχη καὶ
ὡς συμφέρη τῷ ἀποκρινομένῳ.
1678, 54.
- ἀποκρότημα δ' ἀποτελούμενος
ἡχος ἐκ τῆς ἐπερίσεως τοῦ μέ-
σου δακτύλου πρὸς τὸ τοῦ με-
γάλου σαρκαῶδες. 1602, 17.
- ἀποκρύψαι γαστέρα, Ὀδυσσ. ρ',
286. ἀντὶ τοῦ ἀνέξιλεγκτον σχεῖν.
1820, 6.
- ἀπολαύω, ὅτι ἐκ τοῦ λάω γίνε-
ται λαύω καὶ ἀπολαύω. 531, 13.
- ἀπολελεμμένος μετοχή ὅτι ἀπὸ
τοῦ λέπω θέματος κεινῆται.
1863, 54.
- ἀπολεψέμεν, ἀντὶ τοῦ ἀποκόψειν
συνήρη, ὅτι ἀπὸ τοῦ λέπω λέψω
κινῆται. 1246, 26.
- ἀπολιβάζειν τὸ λείβεσθαι καὶ
κατὰ λιβάδα ὑπορρεῖν καὶ εἰς
φθορὰν εἶναι. 1930, 10. 1725, 12.
- Ἀπόλλων ὅτι πῆ μὲν μακρὸν,
πῆ δὲ βραχὺ ἔχει τὸ ἅ παρ' Ὀ-
μήρῳ, καὶ ὅτι ἐπίθετον ἔστιν
Ἠλίου παρὰ τὸ ἀπόλλειν ἢ ἀπο-
λέειν λεγόμενον, καὶ ὅτι διὰ τοῦ
ῥωνος κλίνεται ὡς ῥηματικόν. 32,
17—33. 54, 21. 1254, 30.
- Ἀπόλλων Διός, δ' ἔστιν ἄερος
ἢ εἰμαρμένης, υἱὸς, ἀλληγορία
διεξοδική. 22, 37.
- Ἀπόλλων ὅτι Ἀητοῦς, δ' ἔστι
νυκτός, υἱὸς, ἀλληγορία διεξοδι-
κή. 22, 29.
- Ἀπόλλων ὅτι εἰς πεπωμένην
ἀνύγεται, ὡς ὁ αὐτὸς τῷ Ἠλίῳ.
495, 5. 550, 39.
- Ἀπόλλων ὅτι αἷτιος αἰφνιδίου
θανάτου τοῖς ὀνδράσι ἐνομίζετο
παρὰ τοῖς Ἑλλήσι. 637, 15. 1171,
25.
- Ἀπόλλων καὶ Ποσειδῶν Ἀσο-
μέθοντι θητεύσαντες καὶ τὸ τῆς
Τροίας τεῖχος οἰκοδομήσαντες,
μῦθος καὶ ἀλληγορία ἱστορική
καὶ φρυσική διεξοδικῶς. 1245, 46.
1382, 47.
- Ἀπόλλωνι, εἰς ἥλιον ἀναγομένῳ,
ὅτι διάφορα ζῶα ἀφίερωντο, οἷον
ὁ κύκνος καὶ ὁ κόραξ καὶ ἄλλα
τινά. 87, 12. 36. 449, 2.
- Ἀπόλλωνι διὰ τί ταῦροι καὶ αἰ-
γες καὶ ἵπποι ἐθύνοντο, καὶ ἄλλων
τινῶν ζώων ἐκείνῳ θυομένων κα-
τάλογος. 36, 17. 30.
- Ἀπολλώνιον, ναὸς Ἀπόλλωνος,
προπαροξυστόνως μὴ βραχυπαρα-
λήκτως, ὡς Ποσειδώνιον τὸ τοῦ
Ποσειδῶνος. 1562, 51. 54.
- Ἀπόλλωνος γενέθλιος ἡμέρα ὅτι
ἡ ἐβδόμη τοῦ σεληνιακοῦ μηνὸς
ἐνομίζετο. 1908, 53.
- Ἀπόλλωνος γοναί, αἶνγμα περὶ
τῆς Ἀπόλλωνος γενετῆς ἐν Ἀθήνῃ
τῇ νήσῳ. 1558, 1.
- Ἀπόλλωνος καὶ Διὸς ποῖοι τινὲς
ἄνθρωποι γεγονέναι μυθεύονται.
18, 31.
- Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος μά-
χη διεξοδικῶς ἀλληγορουμένη.
1196, 40.
- ἀπολυόμεν ἄντὶ τοῦ κολοβίω-
σιν, λαῦσον γὰρ κατὰ γλῶσσαν
τὸ κολοβόν. 1246, 37.
- ἀπολυμαίνεσθαι τὸ καθαίρε-
σθαι καὶ ἀπολούεσθαι. 108, 25.
974, 47.
- ἀπολυμαντῆρ δαιτῶν, Ὀδυσσ.
ρ', 220. ὁ ταῖς δαισι λυμανόμε-
νος ἢ ὁ τὰ λύματα τῶν δαιτῶν
ἀποφειρόμενος. 1817, 31.
- ἀπολύσαι αἰχμάλων τὸ λύτρα
λαβόντα ἀφείναι, ἀπολύσασθαι
δὲ τὰ λύτρα δόντα ῥύσασθαι,
οἷον ἐν τῷ, χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ'
ἀπολυσόμεθα, Ἰλιάδ. χ', 50.
817, 47. 1256, 42.
- ἀπολύσασθαι ὅτι περιστῆν ἔχει
τὴν πρόθεσιν ἐν τῷ, χαλκοῦ τε
χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα, Ἰλιάδ.
χ', 50. ζήτη ἐν τῷ ἀπολύσαι.
1256, 42.
- ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλὶς,
ψωμὸς ἢ σταις, δι' οὗ μετὰ δεῖ-
πνον ἐξέματτον τὸν τῶν χειρῶν
ῥύπον καὶ ἔρριπτον τοῖς κυσίν·
ὅθεν ἀπομαγδαλιὰς στείσθαι πα-
ροιμιακῶς λέγονται οἱ ῥυπαρῶς
βιοῦντες, ἐφημερίδα διεξοδικωτάτη.
1857, 17. 1887, 51.
- ἀπομάγματα, ἀποκαθάρματα,
παρὰ τὸ ἀπομάσσειν. 1857, 17.
- ἀπόμακτρον ταῦτο ὅπερ ἀπό-
μαγμα, δ' ἔστιν ἀποκάθαρμα, πα-
ρὰ τὸ ἀπομάσσειν. 1857, 17.
- ἀπομάσσειν τὸ ἀποσκοπίζειν.
1857, 11.
- ἀπομεριμνῆναι το θυήσκειν κατὰ
τὴν κοινήν γλῶσσαν. 821, 38.
- ἀπομεριμνῆσαι το ἀποδαρθεῖν,
ἐτυμολογία, καὶ ἀποθέσθαι τὰς
μεμῆρας, ὅ ἔστι φροντίδας.
821, 36.
- ἀπομηνῖσαι, τὸ ἀποθέσθαι μῆ-
νιν καὶ τὸ ἀπλῶς μηνεῖν, ὅτι
καὶ περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν.
343, 32. 760, 45. 1171, 36. 1805,
47.
- ἀπομηνῖσαι καὶ μῆνιν ἀποιεπεῖν
ἀντὶ τοῦ εἰρηνεύσαι παρ' Ὀμήρῳ.
1169, 51.
- ἀπομνημονεύειν χάριτος, ὅτι
ἀργὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 343, 34.
- ἀπομνημόνευμα ὅτι ἐκ τοῦ ἀπο-
μνήσασθαι ῥήματος δοκεῖ παρῇ-
χθαι, οὗ χρήσις παρ' Ὀμήρῳ
Ἰλιάδ. ω', 428. 1357, 29. ὅτι ἐξ
Ὀμήρου ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συν-
θέσεως ἡ λέξις. 769, 63. 770, 4.
- ἀπομνήσασθαι ταῦτο ὅπερ μνή-
σασθαι, ὡς καὶ τὸ ἀπομηνῖσαι
ἴσον ἔστι τῷ μνηῖσαι. 1357, 25.
- ἀπομνύναι καὶ ἀπόμνυσθαι τὸ
ἀποφατικῶς ὁμνύναι εἶπον ἐνόρ-
κως ἀποφάσκειν, ἐπομνύναι δὲ
τὸ καταφατικῶς ὁμνύναι. 809,
34. 1450, 39.
- ἀπομόργεσθαι, ὅθεν τὸ, ἀπο-
μόρξατο δάκρυ, Ἰλιάδ. β', 269.
ὅτι παρὰ τὸ μόργω λέγεται, ὅθεν
τὸ μοργνύω. 218, 14.
- ἀπόμοργμα ὅτι παρὰ τὸ μόργω
λέγεται, ὅθεν τὸ μοργνύω. 218,
11.
- ἀπομοργνύειν καὶ ἀπομόργνυ-
σθαι, τὸ ἀπομάσσειν καὶ ἀποπι-
ζειν, ὅτι παρὰ τὸ μόργω λέγον-
ται πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι
ἀπομόργνυσθαι δάκρυα καὶ κο-
νίον λέγεται. 218, 14. 608, 35.
1151, 17. 1327, 26.
- ἀπομόρξατο, ἀπέμαξεν ἢ ἐξέθλι-
ψεν, ἀπὸ τοῦ μόργω, ὃ καὶ ὁμορ-
γῶ λέγεται. 218, 8.
- ἀπόμουσος ἐν ἴσῳ τῷ ἄμουσος.
727, 20.
- ἀπομύζουρις γυνή ἢ τὴν οὐρὰν,
εἴτουν τὸ πέος, μυζῶσα. 862, 44.
- ἀπομυθεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀπει-
πεῖν καὶ ἀπαγορεύειν. 738, 34.
1394, 28.
- ἀπομύξαι τινὰ τὸ ἐξαπατῆσαι ὡς

ἀράξω, ἦγον θραύσω, ἀπὸ τοῦ ἀράσσω θάματος. 1323, 14.

ἄραρεν, ὅτι ἀναλογώτερον τὸ ἥραρεν, Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἄραρε. 451, 13.

ἀράρισκεν, ἀντὶ τοῦ ἥρμοττεν, ἀπὸ τοῦ ἀραρίσκω, δὲ ἐκ τοῦ ἀράρω γίνεται. 1749, 11. 24.

ἀράρω ἐνεστώς ἐκ τοῦ ἄραρα παρακειμένου γεγονώς, ὡς ἐκ τοῦ πέφυκα τὸ πεφύκω. 1055, 58.

ἀραρῶν, ἦγον τεχνησάμενος καὶ τεκτῆνας, ὅτι μετοχή ἔστι τοῦ ἄραρον ἀορίστου δευτέρου. 1798, 50.

ἄρασθαι ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου πρώτου, ἀράσθαι δὲ δευτέρου. 1144, 20.

ἄρασθαι τὸ ὑπομένειν καὶ τὸ βαστάζειν, ἔτι δὲ τὸ πολεμεῖν, παρὰ τὸν Ἄρην, ἐν τῷ, ἴσοι Ὀδυσσεὺς ἐμύγησε καὶ ἤρατο, Ὀδυσσ. δ', 107. 1487, 34.

ἄρασθαι ἔλκος, ἀντὶ τοῦ οὐτάσθαι ἢ βεβλήσθαι, ἄρασθαι δὲ κῦδος, ἀντὶ τοῦ κομίσασθαι δόξαν. 807, 2. 972, 10.

ἀράσσειν τὸ ῥαδίως καὶ ἀπόνως ἀποκύναι καὶ κρατερώς ὡς πρέπει ἄρει, ὅ ἐστι σιδήρῳ, καὶ ἀράσσειν τὸ συντριβεῖν καὶ θραύειν. 910, 32. 947, 31. 1049, 14. 1641, 24.

ἄρατος κύριον, ἀρατὸς δὲ ἐπίθετον. 906, 48.

ἄρατος κύριον ὅτι παρὰ τὸ Ἄρης Ἄρητος κατὰ ἀναδρομὴν τῆς γενικῆς εἰς εὐθείαν καὶ τροπὴν τοῦ ἡ εἰς ἡ γέγονε. 1474, 33. 50. 1567, 54.

ἄρατος δὲ Σικυνώνιος εὐξάμενος θύσειν ἀνδρῶν ἐκατόμβην, ἱστορία. 331, 20.

ἀραχνίων γέμειν λέγεται τι καὶ ἀράχνια ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἀμελεῖσθαι, καὶ ἔλῃν ἀράχνας ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι. 1793, 33-43.

ἄραχνος Κρής ὅτι, συγγενόμενος Τερεσία δὲ ἦν γυνή, εἰς γαλῆν μυθεύεται μεταβληθῆναι Ἀφροδίτης χόλω. 1665, 62.

ἀρβύλαι καὶ ἀρβυλλίδες, εἶδος ὑπόδηματος οὕτω καλούμενον. 1522, 12. 1712, 23.

ἀρβύλη, ὑπόδημα καὶ μέρος τι τῆς ἀρματείας ἀντιγῶς ὁμωνύμως. 599, 22.

ἀρβυλόπτερος ἐλέγετο ὁ Περσεύς, ἦγον πτερόπους, ταῖς γὰρ ἀρβύλαις καὶ οἱ πόδες συνοοῦνται. 1712, 23.

ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν. 1430, 61.

ἀργάλεον ὅτι παρὰ τὸ ἔργον λέγεται ἢ παρὰ τὸ ἄλγος. 1322, 35.

ἀργάλεον τὸ δύσκολον καὶ ἐργῶδες. 826, 39. 1684, 62.

ἀργάλεον ἄσθμα, τὸ ἀλγεινὸν καὶ δύσεργον καὶ μὴ κατὰ φύσιν εἰσοδεῖν καὶ ἐξοδεῖν. 1048, 44.

ἀργῶντες ταῦροι, οἱ λευκοὶ τὸ χροῖμα ἢ λευκοὶ διὰ τὸ λίπος. 1430, 61. 1454, 6.

Ἀργεῖα δὲ πατρωνυμικὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἀργείας παρήχεται, ὡς ἀπὸ τοῦ Αἰνέας Αἰνεαδῆς. 1068, 5.

Ἀργεῖα Ἑλένη, ἢ Λάκαινα καὶ Πηλοποννησία. 195, 22. 1490, 56.

Ἀργεῖα Ἥρα, ἢ τοῦ Ἀργεῖος προστατοῦσα. 45, 23.

Ἀργεῖα φορὰ, ὅτι περὶ συκοφαντῶν λέγεται, ὡν ἐνφόρησέ ποτε τὸ Ἀργος. 286, 19.

Ἀργεῖον φόντης ὁ Ἑρμῆς ἀλληγορικῶς λέγεται, ὡς λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἢ ὡς ἀργὸς φόνου διὰ τὸ εἰρηνικὸς εἶναι, μυθικῶς δὲ ὡς Ἀργον τοῦ πανόπτου φρονεῖς, καὶ ὅτι τὸ γινώσκον διὰ διφθόγγου γράφεται. 182, 22. 183, 1. 1249, 1. 1522, 52.

Ἀργείων βασιλείων τῶν μετὰ Προῖτον βασιλευσάντων στάσις καὶ μεταβολή, ἱστορία. 288, 25.

ἄργεμος, νόσος ὁμμάτων, καὶ ἄργεμα τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα, παρὰ τὸ ἀργόν, ὅ ἐστι λευκόν. 1430, 60.

ἀργεννὸν τὸ λευκόν, παρὰ τὸ ἀργον, καὶ ὅτι τῷ φαεινόν καὶ ἐρεβεννόν ἀναλογεῖ ἢ λέξις. 392, 44.

ἀργέστης βαρυτόνως ὄνομα ἀνέμου, ἀργεστής δὲ ὀξύτῳ Νότου ἐπίθετον, ὅτι παρὰ τὸ ἀργόν, ὅ ἐστι λευκόν, λέγεται καὶ δηλοῖ τὸν λευκόντονον. 845, 60. 1238, 51. 56. 64.

ἀργεῖτι δημῷ, ἀντὶ τοῦ, λευκῇ πιμελῇ, καὶ ἀργεῖα κατ' αἰτιατικὴν ὁμοίως, ὅτι ἐκ τοῦ ἀργῆτι καὶ ἀργῆτα συνεστάλησαν. 886, 24. 1227, 30.

ἀργὴν χῆνα, τὴν οἰκουρὸν καὶ ἡ-

μερον, Ὅμηρος Ὀδυσσ. δ', 161. 1778, 9.

Ἀργῆς, εἰς τῶν Κυνλώπων ὁ σκευάζει τοὺς κεραυνούς τῷ Διὶ μυθεύόμενος, ἀργῆς δὲ κεραυνὸς ὀξύτόνως καὶ ἀργῆς πέπλος ὁ λευκός. 427, 37. 906, 46. 1227, 29. 1528, 35.

Ἀργῆς ὁ ὄφις κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἀργεφόντης κατὰ τινος ὁ ὄφιακτός. 183, 12.

ἀργεμῆτης ταῦρος, ὁ λευκός, ὅτι περὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην εἴρηται. 1430, 63.

ἀργεῖοις ταῦτ' ὅπερ ἀργιλώδης, ὅ ἐστι λευκώγιος, ὅτι δῖφθογγον ὤφειλεν ἔχειν τὸ γινώσκον ἀργεννόν. 312, 33. 315, 31.

ἀργιόδοις σῦες ἢ κύνες ἐπιθετικῶς, ζῆται ἐν τῷ ἀργιόδοις. 845, 7. 853, 45.

ἀργιόδοις σῦες ἢ κύων ἐπιθετικῶς ὁ φύσει λευκὸς ἔχων τοὺς δόντας, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἰ ἢ λέξις ἢ ἐκ τροπῆς τοῦ ὁ εἰς ἰ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργός. 773, 18. 22. 845, 7. 853, 45. 1236, 9.

ἀργιποδες, οἱ λευκοὶ τοὺς πόδας, ὅτι ἴσον δύνανται τῷ, πόδας ἀργολ. 1430, 58. 1490, 22.

Ἀργισσα, πόλις ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κειμένη, καὶ ἱστορία τινὲς περὶ τῆς πόλεως, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὁμορεῖν τῷ Ἀμφιλοχικῷ Ἀργεῖ οὕτως ἐκλήθη, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ καὶ δύο σὺ γράφεται. 333, 15. 334, 15. 335, 29.

ἄργματα ἀντὶ τοῦ ἀπάργματα, ὅ ἐστιν ἀπαρχαί, Ὀδυσσ. ξ', 446. 1767, 13.

ἀργολὶ κύνες ἀντιφραστικῶς οἱ ταχεῖς ἢ οἱ ἀργοῦντες ἢ οἱ λευκοί. 42, 18.

ἀργολὶ κύνες καὶ πόδας ἀργολοὶ παρ' Ὀμήρῳ, εἰ μὲν περὶ θηρευτικῶν, ἀντὶ τοῦ ταχεῖς, εἰ δὲ περὶ κατοικιδίων, ἀντὶ τοῦ νωθροί· καὶ ὅτι δύνανται καὶ ἀντὶ τοῦ λευκόποδες ἀκούεσθαι. 1430, 55.

ἀργολὶ βόες, οἱ ταχεῖς ἢ οἱ λευκοὶ τὴν χροάν ἢ οἱ μετὰ τὸ ἀποδαρῆναι λευκοὶ φαινόμενοι διὰ τὴν πιότητα. 1286, 1.

ἀργὸν τὸ λευκόν καὶ τὸ ταχὺ ἀντιφραστικῶς. 310, 41. 1713, 41.

Ἀργοναυταὶ πῶς ἐν τῷ εἰς Κόλ-

- μέλλοντα τοῦ ἀρῶ θύματος παρή-
χθη. 140, 39.
- ἀρεστήρες, πύματα ποιῶ, δὲ
ὦν ἔστιν ἀρέσασθαι τὸ θείον.
600, 31. 1178, 54.
- ἀρεταίνειν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρετῶν
παρήχται, δὲ δηλοῖ τὸ εἰς ἀρετὴν
ἔχειν ἢ εὐδαιμονεῖν καὶ εὐδαιμο-
νίζειν. 1599, 32.
- ἀρετῶν τὸ εἰς ἀρετὴν, δὲ ἔστιν
ἀνδρίαν καὶ εὐσθένειαν, ἄγειν ἐν
τῷ, οὐκ ἀρετῶ κακὰ ἔργα, Ὁ-
δυσσ. θ', 329. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς
ἀρετὴν, δὲ ἔστιν εὐδαιμονίαν, ἄ-
γειν, τουτέστιν εὐδαιμονίζειν, ἢ
ἢ οὐκ εὐδαιμονίζειν τινὰ τὰ κακὰ
ἔργα, καὶ ἀρετῶν τὸ εὐδαιμονεῖν
ἐν τῷ, ἀρετῶσι δὲ λαοί, Ὁδ.
ε', 114. 767, 50. 931, 5. 1593,
54. 1599, 28 — 35.
- ἀρετὴ λέγεται πᾶσα ἔξις ἀγαθῇ,
κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ ἀνδρία, καὶ ὅτι
ἀρετὴ οἰονεῖ ἱερατὴ λέγεται. 46,
1. 767, 44. 49. 929, 36. 931, 4. 26.
1043, 50. 1269, 18. 1719, 18.
1758, 45.
- ἀρετὴ ἢ εἰς τὰ ἔργα σπουδὴ μετὰ
προσώρεσις ἐν τῷ, ἥμισυ γάρ
τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρίοπα
Ζεὺς, Ὁδυσσ. ρ', 322. 1820, 64.
- ἀρετὴ ἐπὶ ἀνδρίας ἢ ἀρχικῆς ἐξου-
σίας ἐν τῷ, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄν-
δρεσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ἰλιάδ. υ', 242. 1206, 23.
- ἀρετὴ ἐπὶ εὐδαιμονίας καὶ βίου
εὐθηνείας ἐν τῷ, ὅφρ' ἀρετὴν
παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρω-
ρη, Ὁδυσσ. σ', 133. 1841, 29.
- ἀρετὴ ἐν ἴσῳ τῷ εὐτυχίᾳ καὶ εὐ-
δαιμονίᾳ ἐν τῷ, ἢ ἄρα σὺν με-
γάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσῃ ἔκοιτιν, Ὁ-
δυσσ. ω', 193. 1955, 56.
- ἀρετὴ παντοία, ὅτι τὴν εὐδαιμο-
νίαν οὕτω λέγει Ὀμηρος Ὁδυσσ.
ν', 45. καὶ ἀρετὴ ἀπλῶς ἐπὶ εὐ-
δαιμονίας πολλὰχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
931, 4. 26. 1738, 28.
- ἀρετὴ ὅτι οὐ μίᾳ τις νοεῖται παρ'
Ὀμήρῳ, ἀλλὰ τὸ εὐδαιμον τῆς
ζωῆς καὶ μακαριστὸν οὕτω καλεῖ
καὶ πᾶσαν ὁπλῶς ἀξιοῦντα κατὰ
τε τὸν νοῦν καὶ κατὰ τὰς πρά-
ξεις. 1593, 49. 1845, 42.
- ἀρετὴν ἵππου λέγει Ὀμηρος τὸ
ἐπιτεταμένως τρέχειν, Ἰλιάδ. ψ',
276. 1309, 3.
- Ἄρεως, μικρὸν πρὸ Κλειμένους
βασιλεύσας ἐν Λακεδαιμόνι, ὅτι
κατῆρξε βλακείας σὺν τῷ νιῷ Ἀ-
κροσίτῳ. 1133, 20.
- Ἄρεως Ἄρεως κοινῶς καὶ Ἀττικῶς,
Ἄρης δὲ καὶ Ἄρη καὶ Ἄρηα Ἰω-
νικῶς. 517, 35.
- Ἄρεω, γενικῆς πτώσεως ἀπὸ τῆς ὁ
Ἄρεως, ὡς Μενέλειος, εὐθείας. 1139,
13.
- Ἄρεως γενικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἄρεως
εὐθείας κεινύεται. 1139, 13.
- Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μῆξις δια-
φύως ἀλληγορομένη διεξοδικῶς.
1597, 48 — 1598, 2.
- Ἄρεως παῖδες ποιοὶ τινὲς ἄνθρω-
ποι γεγονέναι μυθεύονται. 18, 33.
- ἀρήγειν τὸ εἰς Ἄρην ἄγειν ἥγουν
πορεύεσθαι, ὅθεν ἀρηγῶν ὁ βοη-
θὸς παρ' Ὀμήρῳ. 439, 31. 577,
24. 1026, 45.
- ἀρηγῶν ὁ βοηθός, ζῆται ἐν τῷ
ἀρήγειν. 439, 31. 577, 24. 1026,
45.
- Ἀρηίδης ὁ κορινθίης ἐπικαλού-
μενος παρ' Ὀμήρῳ, ἱστορία. 661,
49.
- ἀρήμεναι, ἥγουν εἴξασθαι, ἀπὸ
τοῦ ἀράινω ἢ ἄρημι ἀχρήστου ἐκα-
τέρου. 1928, 53. 61.
- ἀρημένος ὁ βεβλαμμένος καὶ πα-
ρεθείς ἐν τῷ, ὑπὸ καὶ καμῶν
ἀρημένος, παρ' Ὀμήρῳ Ὁδυσσ.
ζ', 2. ἢ ἀρημένος διασπτόνως ἀντὶ
τοῦ κεκρυπτημένος· ὅτι κατὰ μὲν
τινας παροξύνεται ἢ λέξις κατὰ
παρακειμένου τύπον, κατὰ δὲ τι-
νας προπαροξύνεται ὡς τὸ ἀκα-
χήμενος. 1548, 45. 1636, 40.
- 1838, 16.
- ἀρὴν ἀρήνος, ἀντὶ τοῦ ἀρνός, πα-
ρὰ τὴν ἀρὰν, δὲ ἔστιν εὐχὴν. 49,
28. 799, 38.
- Ἀρήνη, πόλις ἢ μὲν Μεσσήνης,
ἢ δὲ Τριφυλίας, καὶ διὰ τί ἱερατει-
νὴν αὐτὴν ἐπιθετικῶς ἐκάλεσεν
Ὀμηρος Ἰλιάδ. β', 591. 296, 41.
880, 54.
- ἀρηνοβοσκός ὁ προβατοβοσκός,
παρὰ τὸ ἀρὴν ἀρήνος, δὲ δηλοῖ
τὸν ἄρνα. 799, 38.
- Ἄρηος γενικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἄρεως
Ἀιολικῆς εὐθείας κεινύεται, ζῆται
ἐν τῷ Ἄρης. 187, 2. 245, 39.
- ἀρηρέναι λέγεται τὰ πεπληρωμένα
ἀγγεῖα ὅταν γεμισθῶσιν, ὅσον· καὶ
- ἄγγειον ἄρσον ἅπαντα, Ὁδυσσ.
β', 289. 1445, 43.
- ἀρηρέναι σκολόπεσσι λέγεται τεί-
χος Ὁδυσσ. η', 45. δὲ ἔστι κατη-
σφαλισθαι. 1567, 14.
- ἀρηρη, τρίτον πρόσωπον ἐποτακτι-
κὸν τοῦ ἄρηρα παρακειμένου.
1544, 23.
- ἀρηρός παλάμαις δόρυ, τὸ χω-
ρούμενον ἐν τῇ τοῦ κρατοῦντος
αὐτοῦ παλάμῃ. 1050, 17.
- Ἄρης Ἄρητος, ὡς Λάχης Λάχη-
τος, καὶ Ἄρεος ὡς Δημοσθένιος,
καὶ Ἄρης Ἄρου, καὶ Ἄρεως Ἄρεως
καὶ Ἄρηος, καὶ Ἄρεως Ἄρεω
ὡς Μενέλειος Μενέλειω. 518, 23.
1333, 10 — 25.
- Ἄρης δεθείς ὑπὸ Ὀϊτου καὶ Ἐριά-
του, μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξο-
δικῶς. 559, 45 — 560, 46.
- Ἄρης ὅτι εἰς θυμὸν ἄλογον ἀνάγε-
ται. 40, 32. 495, 3.
- Ἄρης ὅτι παρὰ τὴν ἀρὰν, δὲ ἔστι
βλάβη, λέγεται. 32, 29. 347, 38.
- Ἄρης ὁ σιδήρεος καὶ ὁ πόλεμος
παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἡ πληγὴ εἴτουν
τραῦμα. 946, 57. 1074, 55.
- Ἄρης, φωνὴ τῶν ἀφ' ἐνὸς πολλὰ
σημαινουσῶν, καὶ ἐκθεσις τῶν
σημαινομένων αὐτῆς. 548, 25.
- Ἄρης φωνὴ ὅτι ποτὲ μὲν ἐκτείνει
τὸ ἀρκτικὸν δίκρονον, ποτὲ δὲ
συστέλλει, καὶ τίνι λόγῳ ἐν τῷ,
Ἄρης Ἄρες βροτολογεῖ, ἀλλοιο-
χρόνως τέθειται. 518, 4. 1598, 10.
- ἀρησασθαι, εἴξασθαι, ἀρέσα-
σθαι δὲ τὸ φιλοφρονησασθαι.
738, 60.
- ἀρήτη ἢ οἰονεῖ εὐκαταίᾳ γεννηθεῖσα
τοῖς τοκεῦσι, παρὰ τὴν ἀρὰν, δὲ
δηλοῖ τὴν εὐχὴν. 1116, 62. 1567,
52. 54.
- ἀρητήρ, οἰονεῖ ἀρητήρ διὰ τοὺς
θυομένους ἄρνας, ὅτι φύσει μα-
κρὸν ἔχει τὸ ἄ. 56, 21. 537, 4.
- Ἀρητιάδης ὁ ἀπὸ Ἀρητος, δὲ
ἔστιν Ἄρεως, κατάγων τὸ γένος.
1133, 16.
- Ἀρητος κύριον παρὰ τὸ Ἀρης
Ἀρητος, ἀναδραμούσης τῆς γε-
νικῆς εἰς εὐθείαν, καὶ ὅτι προ-
παροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ
ἀρητός ἐπιθέτου, καὶ ὅτι Ἀρατος
λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον.
1093, 55. 1474, 33. 45.
- ἀρητός παῖς ὁ εὐκαταῖος, ἀρητός

- Κιλικίας, καὶ Ἀριμοι ἔθνος ἀπὸ Ἀρίμου βασιλέως, ἱστορία. 345, 34. 45. 346, 23 — 347, 8.
- Ἀριμοι, ἔθνος οἰκῆσαν τὴν κατακεκαυμένην κληθεῖσαν χώραν, ἀπὸ Ἀρίμου βασιλέως οὕτω κληθὲν, καὶ ἄριμοι οἱ Πίθηκοι παρὰ Τυρρῶν, ζῆται ἐν τῷ Ἀριμα. 346, 39.
- Ἀριμος βασιλεύσας τῆς κατακεκαυμένης καλουμένης χώρας, ὅπου τὰ κατὰ τὸν Τυφώα μυθεύονται, ἀπ' οὗ Ἀριμοι ἔθνος. 346, 31.
- Ἀριος ψάλλης, τὸ ριῖ ἰῶτα· ὅτι ὁ Ἀριος ἐνοχλῶν ποτὲ Στρατονίκῳ τῷ Κιθαριδίῳ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ψάλλ' ἐς κόρακας. 894, 45.
- ἀριπρεπὲς ἄστρον τὸ περιφανές καὶ ἐκπρεπὲς τῇ λαμπρότητι. 729, 29.
- Ἀρίσβη, πόλις Τρωικῇ, Μιτυληναίων ἀποικος, Ἀρίσβα δὲ Ἀέσβον· καὶ Ἀρίσβη ἡ μὲν τις Τεύκρου θυγάτηρ τοῦ Κρητός, Ἀαρδάνου δὲ γυνή, ἡ δὲ Μάκαρος ἡ Μέροπος θυγάτηρ, Πάριδος δὲ πρώτη γυνή. 357, 5. 622, 7. 894, 30. 1222, 33.
- ἄριστα ἀντὶ τοῦ ἄριστον ἐν τῷ, δοκεῖ εἶναι ἄριστα, παρ' Ὀμήρῳ. 1737, 49.
- Ἀρισταῖος Προκοννήσιος ὅτι Ὀμήρου διάσκαλος γεγονέναι νομίζεται. 331, 7.
- ἀρίσταμεν, πρῶτον πρόσωπον ῥηματικόν, καὶ ἀριστάμεν ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ ἀρίστημι θέματος κελίηται. 1900, 9.
- ἀριστεῖον, δῶρον τοῖς ἀρίστοις διδόμενον. 713, 39.
- ἀριστερὰ κόσμον, ὅτι ἀριστερὸν μέρος τοῦ κόσμου τὸ δυτικὸν νομίζεται, δεξιὸν δὲ τὸ ἀνατολικόν. 902, 11.
- ἀριστερὰ ὅτι κατ' ἐθνημισμὸν ἐκ τοῦ ἀρίστον παρωνόμασται. 850, 37. 1398, 51.
- ἀριστερὰ ὅτι δυσιωνίστα ἐνομίζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς δῆλον ἐκ τῶν οἰωνοσκοπιῶν καὶ τῶν ἐξ ἀριστερῶς πταρμῶν. 805, 5. 1228, 46.
- ἀριστερὰ χεῖρ ὅτι δυσιωνίστος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς σκαυὰ καὶ ἐπαριστερὰ λέγονται τὰ μὴ αἴσια. 129, 10.
- ἀριστερεῶν, φυτὸν ἐπιτήδειον εἰς καθαρὸν μiasμάτων. 1935, 5.
- ἀριστεύω ὅτι ἐκ τοῦ ἄριστος παρῆκται, διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται πληθυντικῇ. 655, 45.
- ἀριστοκρατία λέγεται τὸ πολίτευμα, καθ' ὃ οἱ ἄριστοι μόνοι ἐν νόμῳ κρατοῦσι. 202, 17.
- ἄριστον, ὅτι τρίς τῆς ἡμέρας αἰρουμένων τροφῇ τῶν παλαιῶν ἄριστον ἔλεγον τὸ πᾶν πρῶτῳ γινόμενον Ἀριως ἱσταμένου, οἱ δὲ πλείους ἄριστον λέγουσι κοινῶς γεῦμα, οὐ παρὰ τὸν Ἀρην, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄριστως ἔχειν κατ' ἐσχῆν, καὶ ὅτι ἄριστον ἐνίοτε ἐπὶ δειπνοῦ τίθεται συνωνύμως. 1342, 6. 1432, 2. 16. 1791, 25 — 55. 1833, 6.
- ἄριστος παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἄριστός. 566, 19.
- Ἀρίστυλλος ὁ Ἀριστοκλῆς ὑποκοριστικῶς. 989, 49.
- ἀρισφαλῆς ὁδὸς ἡ πᾶν σφάλουσα καὶ προσκόπτειν ποιοῦσα τὸν ὁδεύοντα ὡς τραχεῖα. 1815, 16.
- ἀριφραδὲς σῆμα τὸ εὐγνωστον σημείον. 1675, 37.
- ἀριφραδὲς δεσύνωνος ὁ ἄγαν συνετός, ὅτι ἐκ τοῦ φραδῆς σύγκειται, ὃ παρὰ τὸ φράζω λέγεται, Ἀριφράδης κύριον βαρυτόνων. 135, 25. 1411, 41. 1570, 10.
- Ἀρίων κύριον ὅτι τῷ ἰῶτα παραλήγεται καὶ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου κλίνεται. 1304, 61.
- Ἀρκάδας μιμούμενος, παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων, ἱστορία. 302, 30.
- Ἀρκάδας χώρας διάφοροι ὀνομασθαι, καὶ ἱστορία τινὲς περὶ Ἀρκάδων καὶ τῆς χώρας αὐτῶν. 300, 12.
- Ἀρκὰς Ἀρκάδος, κύριον καὶ ἐθνικόν, ὅτι συντέλλει τὸ ἄ και δεύνεται καὶ διὰ τοῦ ὄος κλίνεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄρκος, ὃ ἐστὶν ἄρκτος, λέγεται. 300, 13. 1535, 16.
- Ἀρκὰς κυνή, Ἀρκαδικὸς πῖλος, καὶ Ἀρκὰς φελλὸς, μέσον τι πρὶν καὶ δρυὸς φυτόν. 302, 26.
- ἀρκεῖν τινὲ θάνατον ὅτι ἐντελὲς λέγεται, ἀρκεῖν δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 622, 21.
- Ἀρκείσιος, Ὀδυσσεὺς πάππος, παρὰ τὸν ἄρκεσω μέλλοντα ἢ παρὰ τὸν ἄρκον, ὃ ἐστὶν ἄρκτον, Θηλάσαι, ἱστορία. 1516, 61. 1756, 62. 1961, 13. 17.
- Ἀρκείσιος, Ὀδυσσεὺς πάππος, ὅτι Διὸς καὶ Ἐρηνόδας υἱὸς ἱστορεῖται γεγονέναι. 1796, 36.
- Ἀρκεσίλαος ὁ ἐπαρκῶν τοῖς λαοῖς, ὅτι παρὰ τὸν ἄρκεσω μέλλοντα λέγεται, καὶ ἀναλογία τῆς διὰ τοῦ ἱεροφάντης τῆς παραληγοῦσης. 264, 30.
- Ἀρκεσίλαος καὶ Τηλέμαχος υἱοὶ Ὀδυσσεὺς ἐκ Πηνελόπης. 1796, 50.
- ἄρκιοι τὰ τῶν ἄρκων, ὃ ἐστὶν ἄρκτων, νεογνά. 1535, 15. 1625, 46.
- ἄρκιον τὸ μέτριον καὶ τὸ ἐπαρκὸν, καὶ ἄρκιον εἶναι ἢ γενέσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπαρκέσαι, ὅσον ἐν τῷ, ὅθ οἱ ἐπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φησὶν κύνας, Ἰλιάδ. β', 393. 242, 14. 1629, 2. 1413, 43.
- ἄρκιος πνοή, ἢ ἐκ τοῦ ἀπαρκίου ἀνέμου. 1156, 17. 1535, 17.
- ἄρκος διὰ μόνου τοῦ κ' ἀντὶ τοῦ ἄρκτος, ἀλλαχού δὲ ὅτι ἄρκτος μετὰ τοῦ τ' λέγεται, ἄρκος δὲ οὐ. 1156, 16. 1535, 14.
- ἀρκτικά ἄστρον ὅτι αὐφανῆ εἰσί. 1155, 33.
- ἄρκτος, ἀστροθέτημί τι· ὅτι ἡ μὲν μικρὰ ἄρκτος Κυνόσουρα λέγεται, ἡ δὲ μεγάλη, Ἑλίκη· περὶ τῆς φασὶ λέγειν τὸν Ὀμηρον ἐκάστοτε, ὅταν ἄρκτον μέμνηται· καὶ ὅτι ἐκ πλειόνων ἄστρων σύγκειται, καὶ οὐκ ἐξ ἑπτά μόνον κατὰ τὴν Κυνόσουραν, ἣν ὕστερον παρετήρησαν Φοίνικες. 1535, 12.
- ἄρκτος καλεῖται τὸ τῆς Καλλιστοῦς, τῆς Λυκάονος, ἀστροθέτημα, καὶ μῦθος περὶ τῆς ἀστροθέτησεως τῆς Καλλιστοῦς. 300, 28. 1156, 11.
- ἄρκτος ὅτι μετὰ τοῦ τ' λέγεται, ἄρκος δὲ οὐ, ἀλλαχού δὲ ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ τ' διὰ μόνου τοῦ κ'. 1156, 16. 1535, 14.
- Ἀρκεοῦρος, ἀρκεοφύλαξ, ὅτι οὕτω καλεῖται ἄστρον τι, ὃ καὶ Βούτης, ὃ ἐστὶ βοηλάτης καὶ ἡμαξηγός, διὰ τὸ καὶ ἡμαξαν τὴν ἄρκτον καλεῖσθαι. 1535, 28.
- ἄρκυες τὰ περιτιθέμενα λίνα τοῖς θηρίοις, ὅτι παρὰ τὸ ἄρκος, ὃ

χρωτὸς, καὶ τί τὸ αἵματος ἔσται
Ἄρα παρὰ τῷ αὐτῷ. 117, 44.
548, 16.

ἄσαιμι ἐκτικὸν τοῦ ἄσαι, ὃ δηλοῖ
τὸ κορέσθαι. 766, 64.

ἄσαμεν, ἡγουν ἀνεπαυσάμεθα, ἀνε-
πνεύσαμεν, ἀπὸ τοῦ ἄω ἄσω.
1804, 43.

ἀσάμιθος ἢ κατὰ λουτρον πύ-
λος ἢ λεκάνη, παρὰ τὸ τὴν ὕσιν,
ὃ ἐστὶ τὸν ῥύπον, μινύθειν, καὶ
ὅτι ἀσίμινθος ὡφεῖ: λέγεσθαι.
δοκεῖ οἷον παρὰ τὴν ὕσιν, τὴν
διὰ τοῦ ἡ, διὰ τὸ ἐν τῇ προπα-
ρληγοῦσῃ α. 1477, 17. 1481, 47.
1602, 4.

ἄσασθαι τὸ κορέσασθαι, ἄσασθαι
δὲ τὸ βλαβῆναι. 1173, 35. 1185,
46.

ἀσβέστη, σύζυγον τοῦ ἄσβεστος
ἐπιθέτου. 824, 48. 1049, 33.

ἄσβεστον κλέος τὸ ἐνὶ ἡλὸν καὶ
αἰθέριον καὶ διὰ τοῦτο μὴ σβεν-
νύμενον, ὡς οὐδὲ ὁ αἰθήρ ποτε
σβέννυται. 1510, 21. 1582, 36.

ἄσβεστον μένος ἐπιθετικῶς λέγε-
ται διὰ τὸ τοῦ θυμοῦ πυροῦν.
1260, 3.

ἄσβεστος γέλως ἐπιθετικῶς, ὅτι
ἐκ τῆς ἐν τοῖς γελῶσι θερμότητος
ἀπορροήν ἔσχειν ἢ τροπὴν. 1599, 27.

ἄσβεστος φλόξ, ὅτι καὶ ἀσβέστη
θηλυκῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ.
1096, 40.

ἀσβόλη ὅτι παρὰ τὸ ἄσιν, ὃ ἐστὶ
ῥύπον, βάλλειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ
ἀσβολος κατ' ἀρσενικὸν τύπον λέ-
γεται, μετὰ θηλυκοῦ μέντοι ἄρ-
θρου. 1390, 54. 1405, 18.

ἄσειρος ἵππος ὃ ἄδετος, ὅτι παρὰ
τὴν σειρὰν λέγεται. 1734, 2.

ἄση διὰ τοῦ ἡ, ἢ καὶ ἄσις διὰ τοῦ
ι, ὃ ῥύπος, καὶ ὅτι ἡ σύνθεσις
τοῦ ἀσάμιθος κατηγορεῖ τὴν διὰ
τοῦ ἡ γραφήν, καὶ ὅτι βραχυπα-
ραληκτεῖ ἢ λέξις, καὶ ὅτι διαφέ-
ρει τοῦ ἄτη. 739, 34. 1481, 48.

ἀσήμαντος, ἀπροστάτευτος, ἀποί-
μαντος, ἀστρατήγητος. 820, 6.

ἄσθμα ὅτι παρὰ τὸ ἄω, ὃ ἐστὶ
πνέω, λέγεται. 778, 8. 1014, 58.
1328, 62.

ἀσι λήγουσιν δοτικαὶ πληθυντικαὶ
οὐδέτερον, ἐκ τεταρτοκλήτων εἰς
οἷς λήγουσιν μεταπλασθεῖσαι, οἷον

προσώπασιν ἀντὶ τοῦ προσώποις
καὶ ἔγκασιν ἀντὶ τοῦ ἐγκάτοις,
ὡς δοκεῖν ἐκ πεμπτοκλήτων εὐ-
θειῶν οὐδέτερον κενιῆσθαι. 677,
10. 21. 29.

ἀσι λήγουσιν δοτικῶν συγγενικῶν
ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πατρά-
σι, μητράσι, θυγατράσιν, υἱάσι.
1348, 26.

ἀσι λήγόντων τρίτων πληθυντικῶν
προσώπων ψηφιατικῶν προπερι-
σπωμένων σχηματισμός, οἷον ἐ-
στάσι, βεβῶσι. 191, 14.

ἀσι λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρα-
κειμένων ὅτι ἐκτείνουσι κοινῶς τὸ
παραληκτικὸν ἄ, ἐνίοτε δὲ καὶ
συστέλλουσι πρὸς μέτρον χρεῖαν.
1687, 13.

Ἀσίαις Ἀσίῳ κύριον, ἄφ' οὗ τὸ,
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Ἰλιάδ. β', 461.
ἱστορία καὶ ἐρμηνεῖα διεξοδική
τοῦ ῥήτου ἐκείνου. 254, 24.

ἀσίλλα, σκεῦός τι χυθιγόν. 1761,
23.

Ἀσίνη, πόλις τῆς Λακωνικῆς,
ἄφ' ἧς ὁ Ἀσιναῖος κόλπος. 287, 4.

Ἀσιος παρ' Ὀμήρῳ ἀδελφὸς Ἐκά-
βης. 1082, 52.

ἄσις, ῥύπος ἐν ὕδατι ξηρὸς ἢ
ἱλὺς, παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω,
τὸ ἄ βραχύ. ἄσις δὲ, παρὰ τὸ
ἄδω ἄσω, ἄλλως ἔχει διὰ τὴν
κρᾶσιν. 254, 26. 1238, 8. 14. 1312,
40.

ἄσις ὁ ῥύπος, ὅτι καὶ ἄση διὰ
τοῦ ἡ γράφεται, ὃ κατηγορεῖ ἢ
τοῦ ἀσάμιθος σύνθεσις, ἐρμη-
νεῖα διεξοδική. 1481, 48.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Ἰλιάδ. β', 461.
ἐρμηνεῖα διεξοδική τοῦ ῥήτου.
254, 9. 365, 33.

Ἀσκάλαφος κύριον ὅτι παρὰ τὸ
ἀκαλὸν τῆς ἀφῆς ἐτυμολογεῖται
πλεονάσαντος τοῦ σ, καὶ ὅτι κατ'
ἀντίφρασιν οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ
ἀπρόσψαντος εἶναι. 1485, 45.

Ἀσκάλαφος ὁ Ἀρεῖος ἐν Σαμα-
ρείᾳ ταφεῖς, ἱστορία καὶ ἐτυμο-
λογία καὶ σχηματισμός τοῦ ἐνό-
ματος. 1009, 28.

Ἀσκανία, πόλις ἢ μὲν τις Φρυ-
γιακή, ἢ δὲ Μυσιακή, καὶ Ἀσκα-
νία λέμνη, ἱστορία διεξοδική καὶ
ἱστορία τινίς. 364, 46.

ἄσκαντες Ἀττικῶς ἢ κλίνη,

συνηθέστερον δὲ ὁ σκίμπος, τὸ
δὲ κρύββατος ἀδόκιμον. 1944, 18.
ἀσκηθῆς, ταῦτο δὲ περ ἀσκηθῆς,
ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀσκήσω μέλλοντος
συστολῇ τῆς παραληγοῦσης ἢ ἀπὸ
τοῦ σχέθω λέγεται. 1058, 30. 1762,
52.

ἀσχεῖν τὸ διὰ χειρῶν ἐπιμελῶς
ἐργάζεσθαι παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ
τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ σκάζειν
σύνκειται, ἀλλάχου δὲ ὅτι παρὰ
τὸν ἀσπὸν λέγεται. 427, 41. 1166,
33. 1469, 4. 1646, 24.

ἀσχεῖν ἔρια ἢ πέπλον, παρὰ τὸ
ἀκτεῖσθαι ἢ παρὰ τὸ ἀσχεῖς, ὅς εἰ
καὶ μὴ ἔνεται, ἀλλ' οὖν ἐν χροῶ
κείρεται πρὸς εὐχρηστίαν. 976, 18.

ἀσκέλεις τὸ σκληρόν, παρὰ τὸ
σκέλλω, ὃ ἐστὶ ξηραίνω, ἢ τὸ
ἀμετάβατον καὶ ἀμετακίνητον καὶ
σκέλων ἐντεταγμένον. 1392, 26.
1508, 38.

ἀσκέλεις, σκληρῶς ἢ ἀμεταβά-
τως, ζῆται ἐν τῷ ἀσκέλεις. 1171,
39.

ἀσκέλης ὁ σκληρὸς καὶ ἄγαν κα-
τεσκληκῶς, παρὰ τὸ σκάλλω ἢ
σκέλλω. 1663, 5.

ἀσκέραι, εἶδος ἐμποδύματος οὕτω
καλούμενον. 1522, 12.

ἀσκηθῆς ὁ ἀβλαβὴς καὶ οἷον τε-
θεραπευμένος, παρὰ τὸ ἀκήσα-
σθαι πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ὅτι
διὰ τοῦ, οὐτ' ἄρ βεβλημένος οὐτ'
αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, ἐρμη-
νεύεται Ὀδυσσ. λ', 535. 1428, 57.
1696, 25.

ἀσκηθῆς ὁ ὑγιὴς κατὰ τοὺς ἀσκη-
τὰς καὶ μὴ σκάζων, ἢ ὁ ἀκατά-
σχετος ἐκ τοῦ ἄ καὶ τοῦ σχέθωιν.
1058, 27. 1469, 5.

ἀσκήσαι, ἐπιμελείας ἀξιῶσαι, παρὰ
τὸ ἀκήσασθαι, ὃ ἐστὶ θεραπεύ-
σαι, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1428, 55.

ἄσκησις ἀθλητική, θεραπεία σώ-
ματος ἐν ταῖς τροφαῖς. 1428, 56.

ἀσκητῆς ὅτι παρὰ τὸ ἀσκηθῆς γέ-
γονε κατ' ἐνυλλαγὴν ἀφώνων.
799, 26.

ἀσκητὸν νῆμα τὸ πεφιλοκαλημέ-
νον καὶ ἐπιμελετημένον, καὶ λέχος
ἀσκητὸν ὁμοίως τὸ μὴ αὐτοσχέ-
διον. 1489, 2. 1944, 30.

ἀσκίον καὶ ἀσκίδιον ὑποκοριστικά
τοῦ ἀσκέος. 1645, 57.

Ἀσκίται ἔθνος, ὅτι παρὰ τὸ

ἄστειος ὁ ἐξ ἄστεος καὶ μὴ ἀγρό-
της. 1383, 4.
ἄστιμβεκτον τὸ ἀμετακίνητον,
παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ ἔστιν ἐβρί-
ζειν καὶ συχνῶς μετακινεῖν. 235, 9.
ἄστιμεγές τὸ ἀστρεῖγές καὶ ἀμε-
τακίνητον, παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ
δηλοῖ τὸ συχνῶς μετακινεῖν. 235,
8. 407, 23.
ἄστειρες διώττοντες καὶ κομῆται
οἱ ἐκ στρογῆς ἄερος συμβαίνουσι
καὶ ὅτι ἄερος μεταβολὴν καὶ ἀνέ-
μους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαί-
νουσι. 446, 30.
Ἀστειρία, ἡ καὶ Ἀστειρίς, νῆσός
τις οὕτω κληθεῖσα. 1519, 59.
Ἀστέριον πόλις τῆς Θετταλίας,
Ἀστειρία δὲ τῆς Συρίας, Ἀστι-
ρίς δὲ νῆσός τις. 332, 17.
Ἀστειρίς, νῆσός τις, ἡ καὶ Ἀστε-
ρία. 1519, 55. 59.
ἄστειρίσκος, σημεῖον ὅτι παρε-
τίθετο τοῖς ἕριστα πεφρασμένοις
Ὀμηρικοῖς ἔπειν, ὁβελὸς δὲ τοῖς
ἀψευτομένοις, ὁβελὸς δὲ ὁμοῦ καὶ
ἄστειρίσκος τοῖς ἕριστα μὲν πε-
φρασμένοις, μὴ κατὰ χώραν δὲ
κειμένοις. 1015, 23. 1610, 46.
ἄστειρίσκος, ὅτι τὸ χ' τετραχῆ
στιζόμενον οὕτως χ' ἄστειρίσκου
σημαῖον γίνεσθαι, καὶ ὅτι τοῖς ἕ-
ριστα κειμένοις ἔπειν προτίθεται.
509, 34. 1027, 59.
ἄστειρεύεις οὐρανὸς περιεκτικῶς ὁ
ἀστέρων ἔχων, ἀστειρεύς δὲ οἶκος
ἢ θώραξ ὁ λαμπρὸς καὶ ἄστρω-
τοῦς. 1050, 15. 1147, 51. 1727,
35.
Ἀστερουσία, ὕρος Κρήτης καὶ πό-
λις περὶ τὸν Κανύκασον. 332, 20.
ἄστηρ ὅτι παρὰ τὸ αἶθειν λέγεται,
καὶ ὅτι ἄστρον διαφέρει, ζῆται
ἐν τῷ ἄστρῳ. 446, 43. 514, 1.
692, 13. 1776, 47.
Ἀσθηρ πόλις βαρυτόνως πρὸς
διαστολὴν τοῦ ἀστήρ προσηγορι-
κοῦ. 1067, 22.
ἄστι#ῆς ὁδὸς ἡ ἄκρπιος. 1218, 35.
ἄστον λήγοντα ἐπίθεται ἀπὸ ληγόν-
των διὰ τοῦ αὖτω ῥημάτων γενό-
μενα, οἷον ἀγῶ ἀγάξω ἀγαστόν.
1500, 4.
ἀστέβηνοι οἱ ἐκ προγόνων ἀστών,
ἀστέβηνοι, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι

ἀστέβηνοι οἱ ἐκ προγόνων τισὶν
ἐπιχώριοι. 405, 38. 485, 20.
ἀσιδὸς ἀστή, ὅτι ἀστοὺς ἔλεγον οἱ
Ἀττικοὶ τοὺς ἐκ τοῦ ἄστεος τῶν
Ἀθηνῶν, καὶ ἀστέας τὰς ἐκ τοῦ
ἄστεος γυναικας, καὶ ἀστήν ἐλαίαν
τὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει, τὴν καὶ
ἱερίαν. 1383, 5.
ἄστρο ἀρετῆα ὅτι ἀεφανῆ εἰσι.
1155, 33.
ἀστράβαι οἱ κατὰ μόνας σωμα-
τηγούντες ἡμίονοι, καὶ ἀστρα-
βηλάται οἱ αἰτούς ἐλαύνοντες,
ἰποζῆγαι δὲ οἱ ἐφ' ἀμάξαις ζευ-
γνόμενοι. 1625, 40.
ἀστράβη, σέλλα ἡ σαγμαῖον, ὅτι
παρὰ τὸ στρέφω λέγεται. 1410, 20.
ἀστρουγαλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ πετ-
τεῦν καὶ κυβεῖν. 1397, 1.
1426, 28.
ἀστράγαλοι, περὶ τῆς δι' ἀστρα-
γάλων παιδιᾶς καὶ τῶν ὀνομασιῶν
τῶν βόλων ἔχοντων πτώσεων τῶν
ἀστραγάλων ἰρμηνία διεξοδική.
1289, 55 — 1290, 4. 1397, 34.
ἀστράγαλος, ὅτι ἀστραγάλους
τοὺς κατὰ τὸν τράχηλον σπονδυ-
λους καλεῖ Ὀμηρὸς, καὶ ὅτι ἐν
τοῖς ποσὶν οὔτε ἄνθρωπος ἀστρά-
γαλον ἔχει οὔτε ἄλλο τι καὶ μω-
νύχων καὶ ἀκέρυτων, καὶ ἐτυμο-
λογία τῆς φωνῆς. 998, 15. 20.
1669, 22.
ἀστράγαλος, ὅτι καὶ ἀστραγάλη
θηλυκῶς λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ,
καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀστραβέει οὕτω
λέγεται, οἷον ἀστράβαλος. 1289,
48.
ἀστράγαλος ὅτι τρία σημαίνει,
τὸν ἐν τῷ ποδὶ καὶ τὸν σπόνδυ-
λον ἀπλῶς καὶ τὸν πεττεντικὸν
βόλον. 1397, 3.
ἀστρουγαλῶται μάστιγες ὅτι παρὰ
τοὺς ἀστραγάλους λέγονται. 998,
21. 1289, 52.
ἀστραπαὶ σημειώδεις περὶ τόπον
τινὰ τῆς Βοιωτίας Ἀρμα λεγό-
μενον, ὅθεν καὶ παροιμία, ὅταν
ἀστράπη δι' Ἀρματος. 206, 42.
ἀστραπαῖος Ζεὺς ἐκωνυμικῶς
λέγεται παρὰ τὸ ἀστράπτειν.
786, 4.
ἀστραπή ὅπλων ἡ λαμπηδάν.
471, 41.
ἀστράπτειν ὅτι παρὰ τὸ ἀστέρως
λάπτειν λέγεται. 786, 14.

ἄστρασι δοτικὴ πληθυντικὴ ὅτι
ἐκ τοῦ ἄστροις μεταπέπλασται.
677, 21.
ἄστρίαι ἡ ἄστριες οἱ ἀστράγαλοι,
οἷς παίζουσι. 1289, 54.
ἄστρίζειν τὸ ἀστραγάλους παίζειν.
1289, 53.
ἄστριχοι οἱ ἀστράγαλοι, οἷς παί-
ζουσι. 1289, 50.
ἀστροβλήτες ἕμπειλοι, ὅτι ἐκ
τοῦ ἄστρον καὶ τοῦ βεβλήσθαι
σύνκειται ἡ λέξις. 700, 16.
ἄστροις σημειοῦσθαι ὁδὸν, παροι-
μικὸν, ἤγουν μακρὴν καὶ ἐρή-
μην ὁδὸν βαδίζειν ὡς οἱ πλέον-
τες. 1535, 59.
ἄστρον ὅτι περιεκτικόν τι ἀστέρων
ζώδιον σημαίνει, ἀστὴρ δὲ ἐν
μόνον σῶμα. 446, 43. 514, 1. 13.
1698, 33.
ἄστν κοινῶς πᾶσα πόλις, ἰδίως δὲ
αἱ Ἀθῆναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς,
καὶ ὅτι ἄστν μὲν ἡ ἀκρόπολις,
πόλις δὲ τὸ ἐπ' αὐτὴν πόλισμα.
349, 35. 1100, 1. 1383, 3. 1650,
41.
Ἀστυάναξ κύριον παρὰ τὸ ἄστειος
ἀνάσσειν, καὶ ἀστυάναξ ὁμωνύ-
μος ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν
παρὰ τὸ μὴ στέιν. 650, 32. 656,
63. 1283, 24.
Ἀστυδάμας Μιλήσιος ὅτι ὑπερ-
φυῆς ἦν τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι ἀ-
σθητός καὶ ὅτι ῥωμαλειύτατος
καὶ περὶ τινων ἔργων, ἱστορία
διεξοδική. 1289, 9.
Ἀστυόχη, Πιρίμου ἀδελφὴ, Τη-
λέφου δὲ γυνή, ἐξ ἧς Εὐρύπυλος
ὁ τοῖς Τρωσὶ συμμαχίσας. 1697,
37.
Ἀστυπάλαια, νῆσος ὑπὸ πλῆ-
θους λαγῶν ἐνοχληθεῖσα ποτὲ,
ἱστορία. 35, 28.
ἄστυπολεῖν τὸ κατὰ τὸ ἄστν
ἀναστρέφειν. 1409, 50.
Ἀστυρα, πόλις χρούσεια ποτὲ μέ-
ταλλα ἐσχηκυῖα. 366, 23.
ἄστυτις, θριδαξ ἡ πλατύφυλλος
καὶ τετανὴ καὶ ἄκαυλος. 1283, 28.
ἄστυτος ἄνθρωπος ὁ ἀργὸς ἐν
ταῖς συνουσίαις, καὶ ἄστυτος οἶ-
κος, ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν ἀνὴρ, του-
τέστιν ὁ ἄκαρπος καὶ ἄγονος, παρὰ
τὸ στέιν στερητικῶς. 849, 54.
862, 43. 1283, 24.
ἄσζβλήτος ὁ ἀσίκριτος καὶ

προτακτικοί εἰσιν ἐν τῇ συντάξει, καὶ περὶ τῆς προσώδιας αὐτῶν. 72, 28, 35.
 ἀταρβητος ὁ μὴ ταρβῶν, του-
 τίστιν ἄφοβος. 384, 25.
 Ἀταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας
 καὶ Λυδίας, Τάρνη δὲ Ἀχαιῶς.
 356, 7.
 ἀταρπιτὸς, στενὴ ὁδὸς καὶ διη-
 νεκῆς καὶ καθ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐκ-
 τρυπῆναι. 1163, 41.
 ἀταρπὸς ταῦτ' ὕπερ ἀτραπὸς, ὃ
 ἔστι στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσα ἐκ-
 τροπίας. 1125, 55.
 ἀταρπὸς καὶ ἀταρπιτὸς ὅτι ἐκ τοῦ
 ἀτραπὸς καὶ ἀτραπιτὸς κατὰ με-
 τάθεσιν λέγονται, ζῆται ἐν τῷ Ἀ-
 τραπιτῷ. 1738, 52.
 ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς πλεο-
 νασμῷ τῆς τὰρ συλλαβῆς. 89, 40.
 1217, 3. 1408, 13.
 ἀταρθαλία ἡ ταῖς ἄταις θάλλου-
 σα ἀφροσύνη, ἥ ἢ ἐν ταῖς θα-
 λαις, ὃ ἔστιν εὐωχίαις, ἄτη ἐκ
 παροιμίας, τουτίστιν ἡ ἐπιτραπέ-
 ζος ὕβρις καὶ ἀκοσμία. 742, 37.
 1383, 34. 1401, 50.
 ἀταυρῶτη γυνὴ ἡ ἄλυσ καὶ μὴ
 ὑπὸ ἀνδρὶ γενομένη, ὡς δάμαλις
 ἐπὶ ταύρω. 295, 9. 881, 20. 1554,
 28.
 ἀταυρῶτος γυνὴ ἡ ἄλυσ καὶ παρ-
 θένος, ἣν καὶ ἀταυρώτην λέγει ὁ
 κωμικός, ζῆται τὸ ἀταυρώτη.
 1554, 28.
 ἀτειρῆς ὁ μὴ τέρην, ἀλλὰ δυσ-
 δάμαστος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀδαμάν-
 τινος. 548, 20. 27.
 ἀτειρῆς φωνὴ ὅτι τροπικῶς λέγε-
 ται, ἀτειρῆς δὲ χαλκὸς κυριολε-
 κτικῶς. 1267, 38.
 ἀτειρῆς χαλκὸς ὁ σκληρὸς καὶ δυσ-
 κατέργαστος, παρὰ τὸ τέρω.
 1153, 52. 1154, 14. 47.
 ἀτελὲς τὸ μήπω τελεσθὲν, ἀτέ-
 λεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆ-
 ναι. 1410, 40.
 ἀτέλεστον τὸ ἀδύνατον τελεσθῆ-
 ναι, ἀτελὲς δὲ τὸ μήπω τελεσθὲν.
 1410, 40.
 ἀτελεύτητον λέγεται τὸ ἀτελὲς
 εἶπτον ἀτέλειστον, καὶ τὸ αἰδίων
 ὁμωνύμως. 462, 2.
 ἀτελεύτητος ὁ μὴ ἐπάγων τε-
 λευτὴν ταῖς πράξεσι, καὶ ἀτελε-

τητος λόγος ὁ μὴ τετελεσμένος
 ἔργω. 144, 12. 441, 27.
 ἀτελῆς ὁ ἀδάπανος, παρὰ τὸ τέ-
 λος, ὃ καὶ ἐπὶ δαπάνης τίθεται.
 881, 26.
 ἀτέμβειν τὸ στερεῖσκειν καὶ βλά-
 πτειν, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμ-
 βιάζειν λέγεται, καὶ ἀτέμβεσθαι
 παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. 880,
 14. 1436, 59. 1615, 13. 1892, 61.
 ἀτέοντα, βεβλαμμένον. 1210, 60.
 ἄτερ, χωρὶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἄ στερη-
 τικοῦ καὶ τοῦ τέρω σύγκειται,
 τὰ γὰρ χωρὶς ὄντα καὶ διεστῶτα
 οὐ τείρουσιν ἄλληλα. 1582, 8.
 ἀτέραμνα καὶ ἀτεράμονα ὁσπρια,
 ἥγονν δυσέψητα, καὶ ἥθος ἀτέ-
 ραμνον τὸ ὠμὸν καὶ ἀνύπεικτον,
 καὶ ἀτέραμνα ὕδατα τὰ πυκνοῦν-
 τα καὶ οὕτω σκληρύνοντα, ὅτι
 παρὰ τὸ τέρειν λέγονται. 1154,
 15. 1532, 17.
 ἀτέραμνον τὸ μὴ τέρεν, καὶ ἀ-
 τέραμνα σπέρματα, τὰ καὶ κερα-
 σβόλα, ζῆται ἐν τῷ κερασβόλα·
 τέραμνον δὲ ἀσυνδέτως οἴκου
 στέγην σημαίνει. 1942, 64 —
 1943, 5.
 ἀτεράμων ἄνθρωπος ὁ σκληρὸς
 καὶ ἄτεγκτος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν
 ἀτεράμων ὁσπρίων, τὰ μὴ ἐψό-
 μενα. 1154, 14. 1427, 21.
 ἀτέρονα ἰσοπτρα ἐπιθετικῶς τὰ
 κυκλοτερεῖ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τέρ-
 μα, ὃ ἔστι τέλος. 690, 41.
 ἄτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος, ὅτι ἐκ
 τοῦ ὁ ἕτερος κέκρται, ἢ ἐκ τοῦ
 ἕτερος μόνον τροπῇ Ἀωρικῇ τοῦ
 εἰς α, οἷον καὶ ἐν τῷ τρέπω
 τράπω, τρέχω τράχω. 1573, 62.
 ἀτερπῆς ὅτι καὶ ἄτερος λέγεται
 ἐν τῷ, ἀτέρπου διζύος, παρ' Ὀ-
 μῆρῳ Ἰλιάδ. ζ, 285. 642, 14.
 1188, 8. 1697, 18.
 ἄτερος διζύς ὅτι πρὸς διαστολὴν
 λέγεται τῶν ὑποτερπονουσῶν διζύων,
 οἷας κατὰ προαίρεσιν ἐπὶ τινι κα-
 λῷ ἀνέσχεται τις. 642, 16.
 ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ δίχα δόλου καὶ
 φανερώς. 1598, 19.
 ἀτέω αὐτῷ κατὰ τὴν πρώτην συζυ-
 γίαν παρ' Ὀμῆρῳ, αὐτῶ δὲ αὐτῷ
 κατὰ τὴν δευτέραν παρὰ τοῖς μεθ'
 Ὀμηρον. 1210, 60.
 ἄτη ἡ βλάβη, καὶ Ἀτη δαιμόνιον
 τι πλαττόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν,

ὅτι μακρον αἰὲ ἔχει τὸ ἄ παρ' Ὀ-
 μῆρῳ ἢ λέξις ὡς ἐκ τοῦ αὐτῆς κε-
 κραμένη. 710, 41. 739, 32. 768, 22.
 1173, 26. 33.
 Ἀτη, θεία τις οὐσία σωματοειδὴς
 μυθικῶς, καὶ ἄτη, παθητικὴ
 ποιότης, ἐνέργημα ἐκείνης. 1176, 9.
 ἄτη ἐν λόγοις ἢ διὰ λόγων ὕβρις.
 89, 37.
 ἄτη, παραγωγή καὶ χρόνος παρα-
 ληκτικός, ζῆται ἐν τῷ ἄσα. 1910,
 57.
 ἀτηρὸς λόγος ὁ κατὰ χύλον λεγό-
 μενος. 89, 39.
 Ἀτης, δαιμόνιον τινὸς μυθικοῦ,
 διαγραφὴ Ὀμηρικῇ. 767, 63.
 Ἀτης λόγος ἐν Τροίᾳ, ὅπου ἡ Ἀτη
 μυθεύεται κατενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς
 ῥιφείσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅτι
 περὶ Τροίαν πέπλασται εἶναι διὰ
 τὰς μεγάλας τῶν Ἰλίων ἄτας, ὃ
 ἔστι βλάβας. 157, 5. 1175, 61.
 Ἀτθίς διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ
 τῇ Ἰαδί. 8, 39. 130, 43.
 ἀτίλειν τὸ περιφρονεῖν. 1201, 55.
 ἀτιμαγέλαι ταῦροι, ὅτι τῶν ταύ-
 ρων οἱ χαλεπώτατοι καὶ δι' ἀμῆν
 μονάζοντες οὕτω λέγονται. 1625,
 42.
 ἀτιμάω ἀτιμῶ κατὰ τὴν δευτέραν
 παρ' Ὀμῆρῳ, οἷον ἐν τῷ, ὃν ποτ'
 ἀτίμα, Ὀδυσσ. φ', 99. ἀτιμῶ
 δὲ ἀτιμῶσω κατὰ τὴν τρίτην παρὰ
 τοῖς μεθ' Ὀμηρον· καὶ ὅτι τὸ ἀτι-
 μῶν πρωτότυπὸν ἔστι τοῦ ἀτιμά-
 ζειν. 24, 14. 660, 18. 735, 38.
 1803, 30. 1886, 49. 1902, 56.
 ἀτίμητος ὁ ἀτιμος παρ' Ὀμῆρῳ,
 παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πολυτίμη-
 τος, παραγωγή. 781, 19.
 ἄτιμος ἀντὶ τοῦ ἀτιμώρητος, καὶ
 ἄτιμον ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀ-
 τίμως ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἶκον ἄτι-
 μον ἔδεις, Ὀδυσσ. π', 431. ἥγονν
 προῖκα καὶ μηδὲ καταβαλὼν τίμη-
 μα ὑπὲρ τῶν ἐσθιομένων. 1807,
 32.
 αἰτιον καὶ αἰδιον λήγοντα ὑποκοριστι-
 κά, οἷον σημάτιον καὶ χειμάδιον.
 1675, 44.
 ἀτιτάλλειν τὸ ἀπαλῶς τρέφειν,
 ὅτι παρὰ τὸ ἀτάλλειν λέγεται κατὰ
 ἀναδιπλασιασμόν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀνα-
 παύειν καὶ μὴ ἔαν ταλάσσειν, ὃ
 ἔστι κακοπαθεῖν. 546, 44. 978,
 54. 1054, 9. 1682, 37.

- καὶ δαιμόνιόν τι ἵπποφνὲς παρ' Ὀμήρῳ. 1051, 4.
- Ἀρπυιαί, ἄνθρωποι καταιγιδώδεις ἀρπακτικοὶ καὶ τῶν βυρέων σωμάτων, καὶ ἀλληγορία περὶ τῶν ὑπὸ Ἀρπυιῶν ἀνηρπάσθαι μυθευομένων, καὶ ὅτι καὶ πτερωτά τινα δαιμόνια πλάττονται αἱ Ἀρπυιαί. 1414, 38.
- Ἀρπυιαί, ὄρνεα ἀρπακτικά, αἱ εἰς γυναικας ἀσώτους ἀλληγοροῦνται. 1712, 24.
- ἄρῳ βάβαξ, ὀρχιστής ἢ βλάσφημος κατὰ γλῶσσαν Θρησκικήν. 1854, 33.
- ἄρῳ βάσσειν τὸ ὀρχεῖσθαι, ὅθεν ἄρῳ βάξ ὁ ὀρχιστής, καὶ ζήτει τὸ ἄρῳ βάξ. 1854, 35.
- ἄρῳ ἐνικόν, γραφικόν τι φάρμακον. 913, 57.
- ἄρῳ ἐν ὀπαιδεῖς, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι. 1490, 23.
- ἄρῳ ἐν ὤπῃ τὸν ἀνδρόγυνον ἢ σκωπτικῇ παρώχρησις κυλεῖ. 827, 29. 1412, 31.
- ἄρῳ ἐκτος νεγέλῃ, παρ' Ὀμήρῳ ἡ πυκνωτάτη. 1201, 7.
- ἄρῳ ἐχοί, κόφιννοι οἰσύνιοι, ἐν οἷς σταφυλαὶ συνεκομίζοντο, οὗς Ἴωνες μὲν ἄρσενικῶς, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς προφέρουσι. 1163, 49. 1533, 58. 1625, 14.
- ἄρῳ ὀδεῖν τὸ μὴ ὀρῶδεῖν ἀλλὰ τεθαλῶν κέναι καὶ καταφρονεῖν, ἐκ τοῦ ἁ στερητικοῦ καὶ τοῦ ὀρωδεῖν, ὃ ἐστὶν εὐλαβεῖσθαι. ζήτει ἐν τῷ ὀρῶς καὶ ἐν τῷ ὀρῶδεῖν. 1871, 47.
- ἄρῳ ὀδεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ὀρῶδεῖν, ἕτεροι δὲ κατὰ στέρεσιν τὸ μὴ ὀρῶδεῖν. 907, 2.
- ἄρσαι ναῦν τὸ ναυπηγεῖσθαι καὶ τὸ εἰς πλοῦν ἐξαρτίσαι. 1417, 29.
- ἄρσαις ἄρσαντος μετοχή ὅτι κατὰ μὲν τινος δασύνεται, κατὰ δὲ τινος ψιλοῦνται ὡς ὑπὸ τοῦ ἄρῳ ἄρῳ Ἀπολικῷ. 67, 3. 974, 40.
- ἄρσενικὰ ἐπιθετικά θηλυκοῖς ὑποκειμένοις ἐπιτιθέμενα, οἷον, ἀργὸς στρατιῷ, καὶ, κλυτὸς Ἴπποδάμεια. 174, 27. 550, 16. 723, 14. 1160, 3. 1174, 62. 1502, 36.
- ἄρσενικὰ ἐπίθετα θηλυκοῖς πόλεων ὀνόμασιν ἐπιτιθέμενα, οἷον ποιήενθ' Ἀλλάρτον, καὶ Πύλον ἡμαθόεντα, καὶ ὕληεντα Ζάκυνθον. 268, 37.
- ἄρσενικαὶ μετοχαὶ κατὰ ὑποκειμένων θηλυκῶν λεγόμεναι, οἷον, Τειρεσίον ψυχὴ σκηπτρον ἔχων, Ὀδυσσ. λ', 90. 316, 29.
- ἄρσενικὸν γένος, ὅτι ἐν ταῖς συλλήψεσι τῆς συντάξεως ἐπικρατεῖ τὸ ἄρσενικὸν γένος καὶ συνεκδέχεται τὸ θηλυκόν, οἷον· Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω. 781, 56. 985, 52. 1601, 8. 1742, 29.
- ἄρσενικόν, τὸ καὶ ἄρσενικὸν καλούμενον, γραφικὸν φάρμακον. 913, 58.
- ἄρσην, ὁ ἄρῳ ἄνθρωπος, ὅτι παρὰ τὸ ἄρδεν λέγεται. 1384, 59.
- Ἀρσινόη, οἷον· Ἦρας ἴον κατὰ ἀναγραμματισμόν. 46, 3.
- Ἀρσίνοος κύριον, καὶ δηλοῖ τὸν ὑψηλόνοον καὶ μετάρσιον ἔχοντα τὸν νοῦν. 866, 35.
- ἄρσον ἀντὶ τοῦ γέμισον ἐν τῷ, ὀπισσόν τ' ἦμι καὶ ἄγγειν ἄρσον ἅπαντα, Ὀδυσσ. β', 289. 1445, 43.
- ἀρτάβη, μέτρον τι Περσικόν. 1854, 12.
- Ἀρτακία, ὄνομα κρήνης Λαυστρογονικής παρ' Ὀμήρῳ, ἢ ἐπίθετον κρήνης, παρὰ τὸ ἄρτι κλίνειν, ὃ ἐστὶν ἀναδίδοσθαι, καὶ Ἀρτακία ὄνομα πόλεως Ἀσιανῆς παρ' Ἡροδότῳ. 1650, 52.
- Ἀρταμὶς Ἀωρικῶς ἢ Ἀρτεμὶς τροπὴ τοῦ εἰς α. 969, 7.
- ἄρταμος, κρεουργός, παρὰ τὸ εἰς ἄρτια τέμνειν. 577, 45.
- ἄρτεμῆς ὁ ὕγις καὶ ἄρτιος, ὃ ἐστὶν ἀκέραιος, οἷον· ἀρτεμῆς, ὅθεν δοκεῖ καὶ ἡ Ἀρτεμὶς λέγεσθαι ὡς παρθένος. 577, 43. 682, 31. 1732, 27.
- Ἀρτεμὶς, οἷον· ἀερότομος ὡς ἡ αὐτὴ τῇ Σελήνῃ, ἢ ἡ ἄρτεμῆς, ὃ ἐστὶν ἀκέραιος ὡς παρθένος, ἢ παρὰ τὸ ἄρτιον ὡς ὕγεις περιποιητική. 32, 33. 577, 43. 1197, 4. 1732, 27.
- Ἀρτεμὶς λοχεῖα ἐπωνυμικῶς, καὶ διὰ τί τοξότις μυθεύεται ἡ Ἀρτεμὶς. 843, 61.
- Ἀρτεμὶς ὅτι δότειρα μεγέθους ταῖς γυναιξὶν εἶναι μυθεύεται. 1882, 43.
- Ἀρτεμὶς ὅτι αἰφνιδίου θανάτου αἰτία ταῖς γυναιξὶν ἐνομίετο. 636, 31. 637, 14. 1171, 25.
- Ἀρτεμὶς ὅτι γυνὴ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τινων ἐνομίσθη. 1197, 39.
- Ἀρτεμὶς Ἀρτέμιδος καὶ Ἀρτέμιτος Ἀωρικῶς. 1618, 29.
- Ἀρτέμιδος καὶ Ἦρας μάχη παρ' Ὀμήρῳ διεξοδικῶς ἀλληγορομένη, καὶ ἐτυμολογία τῆς Ἀρτεμὶς φωνῆς. 1197, 4.
- ἄρτιγάλαξ, ὅτι ἐκ τῆς γάλαξ εὐθείας δοκεῖ συγκεῖσθαι ἢ λῆξις. 1627, 46.
- ἄρτιεπῆς ὁ ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν καὶ παραλογιστής ἐν τῷ, ἀλλὰ τις ἄρτιεπῆς καὶ ἐπίκλοπος ἐπλεο μύθων, Ἰλιάδ. χ', 281. ἢ ἄρτιεπῆς ὁ ἄρτια λέγων. 1269, 34.
- ἄρτιπος ὅτι ἐκ τοῦ ἀρτίπους γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ ὕ πρὸς μέτρον χρεῖαν, καὶ περὶ τῆς προσωδίας τῆς λῆξεως. 768, 18. 47. 1599, 11.
- ἄρτιφρων ὅτι διὰ τοῦ φρεσὶν ἄρτια εἰδέναι περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ. 1863, 19.
- ἄρτος ὅτι παρὰ τὸ αἶρειν, ὃ ἐστὶ προσφέρειν, λέγεται, ὅθεν καὶ προσάσματα αἱ τροφαί, ἢ διὰ τὸ τοῦ σχήματος ἄρτιον, ὃ ἐστὶ τέλειον. ζήτει ἐν τῷ, ἄρτων σχήμα. 265, 31. 641, 18. 1816, 31.
- ἄρτος βασιλεὺς τῆς Ἰαπωνίας, καὶ ἄρτος ἕτερός τις μέγας ἐπικληθεῖς, ἀφ' οὗ ἐορτὴ τὰ Μεγαλάρτια. 265, 31.
- ἄρτύειν τὸ κατασκευάζειν καὶ ἀπαρτίζειν καὶ τὸ ἀραρότως ἐπιτιθέναι. 1148, 38. 1462, 1.
- ἄρτύειν ὅτι ὑπὸ τοῦ ἀρτύειν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι ἀμφοῖν προϋπάρχει τὸ ἀρῷ, ὃ ἐστὶν ἄρμόζω, καὶ ἀρτύειν μάχην τὸ ἀραρότως μάχεσθαι. 172, 20. 839, 45. 892, 10. 1017, 22. 1517, 52.
- ἄρτύνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀρτύειν, ὃ ἐστὶν ἀπηρτισμένως τι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, τοὺς διγε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν, Ἰλιάδ. β', 55. 172, 20.
- ἄρτων σχήμα, ὅτι κυκλωτερεῖς γέγονται οἱ ἄρτοι εἰς ὁμοίωσιν τοῦ παντὸς σφαιροειδέας, ἢ ἄρτοι λέγονται οἷον· ἄρτοι δ

ἀστεϊος ὁ ἐξ ἄστεος καὶ μὴ ἀγρότης. 1383, 4.

ἀστέμβακτον τὸ ἀμετακίνητον, παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ ἐστὶν ἐβρίζειν καὶ συγχνῶς μετακινεῖν. 235, 9.

ἀστεμφές τὸ ἀστρεφές καὶ ἀμετακίνητον, παρὰ τὸ στέμβειν, ὃ δηλοῖ τὸ συγχνῶς μετακινεῖν. 235, 8. 407, 23.

ἀστέρες διώττοντες καὶ κομῆται διὲξ στροφεῖς ἄερος συμβαίνουσι καὶ ὅτι ἄερος μεταβολὴν καὶ ἀνέμους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνουσι. 446, 30.

Ἀστερία, ἡ καὶ Ἀστερίς, νῆσός τις οὕτω κληθεῖσα. 1519, 59.

Ἀστέριον πόλις τῆς Θετταλίας, Ἀστερία δὲ τῆς Συρίας, Ἀστερίς δὲ νῆσός τις. 332, 17.

Ἀστερίς, νῆσός τις, ἡ καὶ Ἀστερία. 1519, 55. 59.

ἀστερίσκος, σημεῖον ὅτι παρετίθετο τοῖς ἄριστα πεφρασμένοις Ὀμηρικοῖς ἔπαισι, ὀβελὸς δὲ τοῖς ἀθετουμένοις, ὀβελὸς δὲ ὁμοῦ καὶ ἀστερίσκος τοῖς ἄριστα μὲν πεφρασμένοις, μὴ κατὰ γῶραν δὲ κειμένοις. 1015, 23. 1610, 46.

ἀστερίσκος, ὅτι τὸ χ' τετραχῇ σιζόμενον οὕτως ἄσπερίσκου σημεῖον γίνεται, καὶ ὅτι τοῖς ἄριστα κειμένοις ἔπεισι προτίθεται. 509, 34. 1627, 59.

ἀστερεύεις οὐρανὸς περιεκτικῶς ὁ ἀστέρας ἔχων, ἀστερεός δὲ οἶκος ἡ θύραξ ὁ λαμπρὸς καὶ ἄσπερος οἰκῶς. 1050, 15. 1147, 51. 1727, 35.

Ἀστερουσία, ὄρος Κρήτης καὶ πόλις περὶ τὸν Καύκασον. 332, 20.

ἀστήρ ὅτι παρὰ τὸ αἶθειν λέγεται, καὶ ὅτι ἄσπερον διαφέρει, ζῆται ἐν τῷ ἄσπερον. 446, 43. 514, 1. 692, 13. 1776, 47.

Ἀσθηρ πόλις βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀστέρος προσηγορικῶς. 1907, 22.

ἀστιβῆς ὁδὸς ἡ ἄσπετος. 1218, 35. ἀστον λήγοντα ἐπίθετον ἀπὸ ληγόντων διὰ τοῦ ἀζω ῥημάτων γενόμενα, οἷον ἀγῶ ἀγάζω ἀγαστόν. 1599, 4.

ἀστούξενοι οἱ ἐκ προγόνων ἀστίων, αὐτοὶ δὲ ξένοι, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι

ἀστούξενοι οἱ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπιχώριοι. 405, 38. 485, 20.

ἀστούς ἀστή, ὅτι ἀστούς ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τοὺς ἐκ τοῦ ἄστεος τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀστας τὰς ἐκ τοῦ ἄστεος γυναῖκας, καὶ ἀστήν ἐλαίαν τὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει, τὴν καὶ ἱερίαν. 1383, 5.

ἄσπρα ἀρκυῖα ὅτι ἀειφανῇ εἰσι. 1155, 33.

ἀσπράβαι οἱ κατὰ μόνας σωματῆγοντες ἡμίλοιοι, καὶ ἀσπράβηλάται οἱ αὐτοὺς ἐλαύνοντες, ἐποζηνῖαι δὲ οἱ ἐφ' ἀμάξαις ζεγνόμενοι. 1625, 40.

ἀσπράβη, σέλλα ἡ σαγμάριον, ὅτι παρὰ τὸ στρέφω λέγεται. 1410, 20.

ἀστρουαλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ πεττεῦν καὶ κυβεῖν. 1397, 1. 1426, 28.

ἀστράγαλοι, περὶ τῆς δὲ ἀστραγάλων παιδιᾶς καὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν βόλων εἶδον πτώσεων τῶν ἀστραγάλων ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1289, 55 — 1290, 4. 1397, 34.

ἀστράγαλος, ὅτι ἀστραγάλους τοὺς κατὰ τὸν τράχηλον σπονδύλους καλεῖ Ὀμηρος, καὶ ὅτι ἐν τοῖς ποσὶν οὕτε ἄνθρωπος ἀστράγαλον ἔχει οὕτε ἄλλο τι καὶ μυνύων καὶ ἀπεράτων, καὶ ἐντεμολογία τῆς φωνῆς. 998, 15. 20. 1669, 22.

ἀστράγαλος, ὅτι καὶ ἀστραγάλη θηλυκῶς λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀστραβῆς οὕτω λέγεται, οἷον ἐλ ἀστράβαλος. 1289, 48.

ἀστράγαλος ὅτι τρία σημαίνει, τὸν ἐν τῷ ποδὶ καὶ τὸν σπόνδυλον ἀπλῶς καὶ τὸν πεττευτικὸν βόλον. 1397, 3.

ἀστρουαλωταὶ μάστιγες ὅτι παρὰ τοὺς ἀστραγάλους λέγονται. 998, 21. 1289, 52.

ἀσπραπαὶ σημειώδεις περὶ τόπον τινα τῆς Βοιωτίας Ἀρμα λεγόμενον, ὅθεν καὶ παροιμία, ὅταν ἀσπράψῃ δὲ Ἀρματος. 206, 42.

ἀσπραπαῖος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς λέγεται παρὰ τὸ ἀστράπτειν. 786, 4.

ἀσπραπὴ ὅπλων ἡ λαμπηδύνη. 471, 41.

ἀσπράπτειν ὅτι παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν λέγεται. 786, 14.

ἄσπρασι δοτικὴ πληθυντικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἄσπερος μεταπέπλαστα. 677, 21.

ἄσπρῖαι ἡ ἄσπερις οἱ ἀσπράγαλοι, οἷς παίζουσι. 1289, 54.

ἀσπρίζειν τὸ ἀστραγάλους παίζειν. 1289, 53.

ἄσπριχοι οἱ ἀσπράγαλοι, οἷς παίζουσι. 1289, 50.

ἀστροβλήτες ἄμπειλοι, ὅτι ἐκ τοῦ ἄσπερον καὶ τοῦ βεβλήσθαι σύγκειται ἡ λέξις. 700, 16.

ἄσπερος σημειοῦσθαι ὁδόν, παροιμιῶν, ἤγουν μακρῶν καὶ ἐρήμην ὁδὸν βαδίζειν ὡς οἱ πλείοντες. 1535, 59.

ἄσπερον ὅτι περιεκτικόν τι ἀστέρων ζωδίων σημαίνει, ἀστήρ δὲ ἐν μύρον σώμα. 446, 43. 514, 1. 13. 1698, 33.

ἄσπερ κοινῶς πᾶσα πόλις, ἰδίως δὲ αἱ Ἀθήναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὅτι ἄσπερ μὲν ἡ ἀκρόπολις, πόλις δὲ τὸ ἐπ' αὐτὴν πόλισμα. 349, 35. 1100, 1. 1383, 3. 1650, 41.

Ἀστυάναξ κύριον παρὰ τὸ ἄσπερος ἀνάσσειν, καὶ ἀστυάναξ ὁμωνύμως ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν παρὰ τὸ μὴ στυεῖν. 650, 32. 656, 63. 1283, 24.

Ἀστυδάμας Μιλήσιος ὅτι ὑπερφυῆς ἦν τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι ἀδελφῶς καὶ ὅτι ὀωμαλειώτατος καὶ περὶ τινων ἔργων, ἱστορία διεξοδική. 1289, 9.

Ἀστυόχη, Πριάμιον ἀδελφὴ, Τηλέφου δὲ γυνὴ, ἐξ ἧς Εὐρύπυλος ὁ τοῖς Τρωσὶ συμμαχήσας. 1697, 37.

Ἀστυπάλαια, νῆσος ὑπὸ πληθύνους λαγῶν ἐνοχληθεῖσα ποτὲ, ἱστορία. 35, 28.

ἀστυπολεῖν τὸ κατὰ τὸ ἄσπερ ἀναστρέφειν. 1409, 50.

Ἀστυρα, πόλις χρούσια ποτὲ μέταλλα ἐσχηκυῖα. 366, 23.

ἄστυτις, Θριδάξ ἡ πλατύφυλλος καὶ τετανὴ καὶ ἄκανθος. 1283, 28.

ἄστυτος ἄνθρωπος ὁ ἀργὸς ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ ἄστυτος οἶκος, ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν ἀνὴρ, τουτέστιν ὁ ἄκαρπος καὶ ἄγονος, παρὰ τὸ στυεῖν στερητικῶς. 849, 54. 862, 43. 1283, 24.

ἀστυμβλητος ὁ ἀσίσχυρος καὶ

προτακτικοί εἰσιν ἐν τῇ συντάξει, καὶ περὶ τῆς προσωδίας αὐτῶν. 72, 28, 35.
 ἀταρβητος ὁ μὴ ταρβῶν, τουτέστιν ἄφοβος. 384, 25.
 Ἀταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, Τάρνη δὲ Ἀχαιῶν. 356, 7.
 ἀταρπιτὸς, στενὴ ὁδὸς καὶ διηνεκὴς καὶ καθ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐκτραπῆναι. 1163, 41.
 ἀταρπὸς ταῦτο ὕπερ ἀτραπὸς, ὃ ἔστι στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσα ἐκτραπίαν. 1125, 55.
 ἀταρπὸς καὶ ἀταρπιτὸς ὅτι ἐκ τοῦ ἀτραπὸς καὶ ἀτραπιτὸς κατὰ μετὰθεσιν λέγονται, ζῆται ἐν τῷ ἀτραπιτῷ. 1738, 52.
 ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς. 89, 40. 1217, 3. 1408, 13.
 ἀτασθαλία ἡ ταῖς ἄταις θάλλουσα ἀφροσύνη, ἥ ἢ ἐν ταῖς θαλάμῃς, ὃ ἔστιν εὐωχίαις, ἀτὴ ἐκ παροινίας, τουτέστιν ἡ ἐπιτραπέζιος ἔθρις καὶ ἄκοσμία. 742, 37. 1383, 34. 1401, 50.
 ἀταυρώτη γυνὴ ἡ ἄζυξ καὶ μὴ ὑπὸ ἀνδρὶ γενομένη, ὡς δάμαλις ἐπὶ ταύρῳ. 295, 9. 881, 20. 1554, 28.
 ἀταύρωτος γυνὴ ἡ ἄζυξ καὶ παρθένος, ἦν καὶ ἀταυρώτην λέγει ὁ κωμικὸς, ζῆται τὸ ἀταυρώτη. 1554, 28.
 ἀτειρὴς ὁ μὴ τέρην, ἀλλὰ δυσδάμαστος καὶ ὡς εἰπεῖν ἀδαμάντινος. 548, 20. 27.
 ἀτειρὴς φωνὴ ὅτι τροπικῶς λέγεται, ἀτειρὴς δὲ χαλκὸς κυριολεκτικῶς. 1267, 38.
 ἀτειρὴς χαλκὸς ὁ σκληρὸς καὶ δυσκατέργαστος, παρὰ τὸ τέρω. 1153, 52. 1154, 14. 47.
 ἀτελὲς τὸ μήπω τελεσθέν, ἀτέλειστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. 1410, 40.
 ἀτέλειστον τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, ἀτελὲς δὲ τὸ μήπω τελεσθέν. 1410, 40.
 ἀτελεύτητον λέγεται τὸ ἀτελὲς εἶδον ἀτέλειστον, καὶ τὸ αἰδίων ὁμωνύμως. 462, 2.
 ἀτελεύτητος ὁ μὴ ἐπάγων τελευτήν ταῖς πράξεσι, καὶ ἀτελεύ-

τητος λόγος ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ. 144, 12. 441, 27.
 ἀτελὴς ὁ ἀδάπανος, παρὰ τὸ τέλος, ὃ καὶ ἐπὶ δαπάνης τίθεται. 881, 26.
 ἀτέμβειν τὸ στερίσκειν καὶ βλάπτειν, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβιάζειν λέγεται, καὶ ἀτέμβεσθαι παρὰ τὸ εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. 880, 14. 1436, 59. 1615, 13. 1892, 61.
 ἀτέοντα, βεβλαμμένον. 1210, 60.
 ἄτερ, χωρὶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἄ στερητικοῦ καὶ τοῦ τέρω σύγκειται, τὰ γὰρ χωρὶς ὄντα καὶ διεστῶτα οὐ τέρονται ἀλλήλα. 1582, 8.
 ἀτέραμνα καὶ ἀτεράμωνα ὄσπρια, ἥτοι δυσόψητα, καὶ ἥθος ἀτέραμνον τὸ ὠμόν καὶ ἀνύπεικτον, καὶ ἀτέραμνα ὕδατα τὰ πυκνοῦντα καὶ οὕτω σκληρύνοντα, ὅτι παρὰ τὸ τέρειν λέγονται. 1154, 15. 1532, 17.
 ἀτέραμνον τὸ μὴ τέρειν, καὶ ἀτέραμνα σπέρματα, τὰ καὶ κερασβόλα, ζῆται ἐν τῷ κερασβόλῳ· τέραμνον δὲ ἀσυνθέτως οἴκου στέγην σημαίνει. 1942, 64 — 1943, 5.
 ἀτεράμων ἄνθρωπος ὁ σκληρὸς καὶ ἀεγκτος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀτεράμων ὄσπριων, τὰ μὴ ἐψόμενα. 1154, 14. 1427, 21.
 ἀτέρονα ἔσποτρα ἐπιθετικῶς τὰ κυκλοτερῆ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τέρμα, ὃ ἔστι τέλος. 690, 41.
 ἄτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος, ὅτι ἐκ τοῦ ὁ ἕτερος κέκρται, ἡ ἐκ τοῦ ἕτερος μόνον τροπῇ Δωρικῇ τοῦ εἰς α, οἶον καὶ ἐν τῷ τρέπω τράπω, τρέχω τράχω. 1573, 62.
 ἀτερπὴς ὅτι καὶ ἄτερος λέγεται ἐν τῷ, ἀτέροπον διζύος, παρ' Ὀμήρῳ Ἰλιάδ. ζ', 285. 642, 14. 1188, 8. 1697, 18.
 ἄτερος οἷζος ὅτι πρὸς διαστολὴν λέγεται τῶν ὑποτεροπουσῶν οἷζων, οἷας κατὰ προαίρεσιν ἐπὶ τινι καλῶ ἀνίσχεται τις. 642, 16.
 ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ δίχα δόλου καὶ φανερώς. 1598, 19.
 ἀτέω αὐτῷ κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν παρ' Ὀμήρῳ, ἀτάω δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν δευτέραν παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 1210, 60.
 ἄτῃ ἡ βλάβη, καὶ Ἀτῃ δαιμόνιον τι πλαττόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν,

ὅτι μακρὸν αἶν ἔχει τὸ ἄ παρ' Ὀμήρῳ ἡ λέξις ὡς ἐκ τοῦ ἀάτῃ κεκραμένη. 710, 41. 739, 32. 768, 22. 1173, 26. 33.
 Ἀτῃ, θεία τις οὐσία σωματοειδὴς μυθικῶς, καὶ ἄτῃ, παθητικὴ ποιότης, ἐνέργημα ἐκείνης. 1176, 9.
 ἄτῃ ἐν λόγοις ἡ διὰ λόγων ἔθρις. 89, 37.
 ἄτῃ, παραγωγὴ καὶ χρόνος παραληκτικός, ζῆται ἐν τῷ ἄσα. 1910, 57.
 ἀτηρὸς λόγος ὁ κατὰ χόλον λεγόμενος. 89, 39.
 Ἀτῆς, δαιμόνιον τινὸς μυθικοῦ, διαγραφὴ Ὀμηρικῇ. 767, 63.
 Ἀτῆς λόφος ἐν Τροίᾳ, ὅπου ἡ Ἀτῃ μυθεύεται κατενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς ῥιψαῖσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅτι περὶ Τροίαν πέλασται εἶναι διὰ τὰς μεγάλαις τῶν Ἰλίων ἄταις, ὃ ἔστι βλάβας. 157, 5. 1175, 61.
 Ἀτῆς διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Ἰάδῃ. 8, 39. 130, 43.
 ἀτίζειν τὸ περιφρονεῖν. 1201, 55.
 ἀτιμαγεῖλαι ταῦροι, ὅτι τῶν ταύρων οἱ χαλεπώτατοι καὶ δι' ἀκμήν μονάζοντες οὕτω λέγονται. 1625, 42.
 ἀτιμῶ ἀτιμῶ κατὰ τὴν δευτέραν παρ' Ὀμήρῳ, οἶον ἐν τῷ, ὃν ποτ' ἀτίμα, Ὀδυσσ. φ', 99. ἀτιμῶ δὲ ἀτιμῶσω κατὰ τὴν τρίτην παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον· καὶ ὅτι τὸ ἀτιμῶν πρωτότυπὸν ἔστι τοῦ ἀτιμάζειν. 24, 14. 660, 18. 735, 38. 1803, 30. 1886, 49. 1902, 56.
 ἀτίμητος ὁ ἀτιμος παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πολυτίμητος, παραγωγῇ. 781, 19.
 ἄτιμος ἀντὶ τοῦ ἀτιμώρητος, καὶ ἄτιμον ἐπιζήρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτίμως ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, Ὀδυσσ. π', 431. ἥτοι προῖκα καὶ μηδὲ καταβαλὼν τίμημα ὑπὲρ τῶν ἐσθιομένων. 1807, 32.
 αἰτιον καὶ αἰδιον λήγοντα ὑποκοριστικὰ, οἶον σημάτων καὶ χειμῶδιον. 1675, 44.
 ἀτιτάλλειν τὸ ἀπαλῶς τρέφειν, ὅτι παρὰ τὸ ἀτάλλειν λέγεται κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀναπαύειν καὶ μὴ εἶναι ταλάσσειν, ὃ ἔστι κακοπαθεῖν. 546, 44. 978, 54. 1054, 9. 1682, 37.

αὐ δὲ φθογγος ἐκ τῆς αὐ συλλαβῆς γε-
νομένη καὶ ἀ πρόσληψιν Αἰολικὴν
τοῦ υῖ, ὅσον δαλδός δαιλδός, ἀτάρ
αἰτάρ. 1065, 64. 1654, 27.

αὐ δὲ φθογγος ἐν μέσῳ λέξεων ἔξ
Αἰολικοῦ πλεονασμοῦ ἔχουσα τὸ εἰ,
ὅσον ἐν τῷ ταλάρινος ταλαύρινος.
548, 30.

αὐ δὲ φθογγος πρὸ συμφώνου ὅτι ψι-
λοῖται, ὅσον αἰτός, αὔρα, αἷριον.
1416, 42.

αὐτὸ ἀντὶ τοῦ πάλιν καὶ ἀντὶ τοῦ διπ-
σι καὶ ἑμπυλιν, καὶ αὐ παρέλκον
ἐνιοτε. 715, 44.

αὐτὸ ἐρύειν ἢ αἰερεύειν ἐν συνθέσει
τὸ ὅπως ἔλκειν καὶ ἀνακλῶν τὸν
τοῦ σημαζομένου ἱερείου τράχηλον,
καὶ αἰτιολογία τῆς τοιαύτης ἀνα-
κλήσεως· καὶ αὐ ἐρύειν τὸ εἰς τὸ
ὀπίσω ἔλκειν, περὶ νευρᾶς τόξου
λεγόμενον Ἰλιάδ. θ', 325. 134, 16.
715, 46.

αὐαίνου λίθος ἐν ᾧ Αἶδον πέπτα-
σται, παρὰ τὸ αὐαίνεισθαι, ὃ ἐστι
ξηραίνεισθαι τοὺς νεκρούς. 880, 64.
1559, 45.

αὐαίνω τὸ ξηραίνω, ὅτι παρὰ τὸ
αὐω παράγεται, καὶ ὅτι δασύνε-
ται, ὥς δηλοῖ ἡ σύνθεσις τοῦ ἁ-
φανάνθην. 1304, 6. 1416, 44.

Αὐγειαί, πόλις Λοκρίδος καὶ ἐτέ-
ρα τῆς Λακωνικῆς. 277, 42. 295,
13.

αὐγῇ πυρὸς τὸ σέλας, καὶ, ἐν πυ-
ρὸς αὐγῇ, παρ' Ὀμήρῳ οἶχ' ὅπου
τὸ πῦρ, ἀλλ' ὅπου ἡ αὐγὴ αὐτοῦ
ἐφικνεῖται, τουτέστιν ὁ φωτισμέ-
νος ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπος. 1564,
26. 1939, 22.

αὐδᾶν τὸ ἀνθρωπίνως λαλεῖν,
φθέγγεσθαι δὲ τὸ ἀπλῶς φωνῇν
ἀφίεναι, καὶ ὅτι αὐδῇ καὶ φθογγῇ
διαφέρουσι κατὰ ταῦτα, καὶ ὅτι
καὶ αὐδᾶσθαι ἀντὶ τοῦ αὐδᾶν λέ-
γεται. 1641, 14.

αὐδᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ αὐδᾶν ἐν τῷ,
ποικίλως αὐδωμένον. 806, 54.

αὐδάω αὐδᾶν, ζῆται ἐν τῷ αὐδῇ.
56, 18.

αὐδῇ ἰδίως ἢ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ εἴ-
τουν λαλιᾶ, παρὰ τὸ αὐω τὸ φω-
γῶ καὶ τὸ δέω, ὃ ἐστι δεσμῶ, διὰ
τὸ ἐναρμονίως συνδεῖσθαι. 56,
18. 1190, 44. 1711, 1.

αὐδῇ ἢ ἀνθρωπίνῃ λαλιᾶ, φθογγῇ

δὲ ἢ ἀπλῶς φωνῇ καὶ ἐπὶ ἀλόγων
λέγεται. 97, 34. 1641, 15.

αὐδῇ ὅτι ἐπὶ λαττόν τι ἐστὶν ἢ ἡ
φωνή. 1639, 5.

αὐδῇ εἰς ὁ λόγῳ χρώμενος προφορι-
κῶ. 1639, 7.

αὐδῇ εντες ἄνθρωποι, οἱ λόγῳ
χρώμενοι προφορικῶ, ὅτι κατ'
ἴδιον ἐπίθετον λέγονται. 1554, 49.

αὐδῇ εἰσα γυνή ἢ περιβόητος διὰ
τι σέμβημα, ἢ ἐνδοξος καὶ εὐγε-
νῆς, ἢ ἡ χρωμένη ἀνθρωπίνῃ
φωνῇ· αὐδῇ εντες γὰρ λέγονται
οἱ ἄνθρωποι πρὸς διαστολὴν τῶν
ἄλλων ζώων. 1543, 47. 1651, 45.

αὐδῇ εἰσαί θεαὶ λέγονται παρ'
Ὀμήρῳ ἢ Κίρκη καὶ ἡ Καλυψώ
διὰ τὸ ἀνθρωπίνῃ αὐδῇ χρῆσθαι.
1384, 37.

αὐδῇ εν χεῖν λέγεται τις παρ' Ὀμή-
ρῳ ἀντὶ τοῦ φθέγγεσθαι, αὐτῇ
δὲ ἡ αὐδῇ ῥέιν ἐκ στόματός τινος
λέγεται. 1875, 46.

αὐεῖν ὅτι ἐκ τοῦ αὐεῖν διαλέλνται,
καὶ ὅτι καὶ περὶ ἀψύχων λέγεται.
856, 58. 941, 21.

αὐεῖν τὸ φωνεῖν καὶ τὸ καλεῖν ὁμο-
νύμως. 1547, 56.

αὐερεύειν, ζῆται ἐν τῷ, αὐ ἐρύ-
ειν.

αὐθάδεια, αἰτουαρέσκεια, παρὰ
τὸ αὐεῖν, ὃ ἐστὶν ἀρέσκειν.
539, 8.

αὐθέντης ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοέντης
κατὰ ἀντιστοιχίαν λέγεται. 82,
41. 524, 17. 641, 48.

αὐθέντης οἶχ' ὁ δεσπότης, ἀλλ'
ὁ αὐτοέντης, ὃ ἐστὶν αὐτοφόντης
καὶ αὐτοχειρὶ φρονεῖς, καὶ ὅτι ἐκ
τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας σύγκειται.
882, 61. 945, 10. 1332, 16. 1350,
34.

αὐθμερινὸς σοφὸς ὁ αὐτοσχέ-
διος, ὅτι παρὰ τὸ αὐτῆμαρ λέγε-
ται. 44, 14.

αὐθι ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ αὐτόθι, ἔξ οὗ
καὶ συνεκόπη. 230, 21. 789, 26.

αὐθις ὅτι καὶ αὐθι χωρὶς τοῦ σ λέ-
γεται, καὶ αὐθιν μετὰ τοῦ ν, καὶ
ὅτι παραλόγως βαρύνεται. 1062,
51. 1879, 54.

αὐθις τὸ πάλιν καὶ τὸ εἰς τοῦπίσω
καὶ τὸ ἐκ δευτέρου, καὶ ἔτι αἰτίς
λέγεται Ἰωνικῶς. 1175, 63.

αὐθόμαίμοι λέγονται οἱ τοῦ αὐ-
τοῦ γένους ὄντες. 410, 38.

αὐθυπότακτα εἰς ὁμιν δια τοῦ
ὁ μικροῦ γραφόμενα Ἰωνικῶς διὰ
μετρικὴν ἀνάγκην. 67, 40. 684, 18.

αὐθυπότακτα ῥήματα ὅτι χρό-
νου εἰσὶν ἀορίστοι πρῶτον ἢ δευ-
τέρου. 983, 42.

αὐταχος ὁ ἄμα λαχῇ, ὅτι ἐκ πλεο-
νασμοῦ ἔχει τὸ υῖ τῆς διφθόγγου.
919, 26.

αὐλαία ἢ αὐλὴ κατὰ παραγωγὴν.
84, 2.

αὐλαξ ἢ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος
τομῇ, παρὰ τὸν αὐλόν, ὃ δηλοῖ
ἐπιμύκη παράτασιν. 849, 8. 1046,
40. 1157, 36. 1236, 51. 1917, 33.

αὐλειαι θύραι παρ' Ὀμήρῳ αἱ
περὶ τὴν αἶθουσαν ἔχουσι αἱ ἔξω
τοῦ προδόμου πρὸς αὐτῇ τῇ αὐλῇ.
1938, 3.

αὐλειος θύρα παρὰ Σικελίοις λέγε-
ται, ἣν αἶθουσαν Ὀμηρος καλεῖ.
1347, 56.

αὐλὴ ὅτι παρὰ τὸ αὐω, ὃ ἐστι πνέω,
λέγεται ἐπενθέσει τοῦ υῖ. 1337, 41.
1347, 55.

αὐλὴ συνεκδοχικῶς ἢ δὴ οἰκία ἐν
τῷ, Ζηνός που τοιγάρ' Ὀλυμ-
πίου ἐνδοθεν αὐλῇ, Ὀδυσσ. δ',
74. αὐλὴ δὲ κυρίως τόπος δια-
πνεόμενος, ὃ ἐστὶν ὑπαιθρος,
πρὸ τῶν μεγάλων οἰκῶν, καὶ
αὐλαὶ τὰ βασίλεια διὰ τὸ μεγά-
λους ἔχειν πρὸ τῶν οἰκῶν ὑπαί-
θρους τόπους. 1483, 39—51.

αὐλήσεων προσηγορίαι, κῶμος,
ἐπίγαλλος, χορεῖος, καλλίνικος,
πολεμικόν, ἡδύκωμος, σικυρνο-
τίρβη, θυροκοπικόν τὸ καὶ χρου-
σίθυρον, κνησμὸς, μόθων, αἱ
καὶ μετ' ὀρχήσεως ἠϋλεῖτο. 1236,
56.

αὐλητικὸς κάλαμος ὅτι ἐν ἔλει
τῷ ἐκ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ γι-
νομένῳ φέεται. 268, 33.

αὐλιζόμεναι βόες, Ὀδυσσ. μ',
265. αἱ μὴ ἄγριαί, ἀλλ' ἐν ἐπαύ-
λει διάγουσαι. 1721, 31.

αὐλίων ὅτι παρὰ τὸ αὐλὴ λέγεται
ἐποκοριστικῶς ἢ κατὰ παραγωγὴν.
1337, 41.

αὐλιος ἀστὴρ ἐπιθετικῶς, ὃ ἐσπε-
ρινὸς, ὁ αὐλλῆσθαι ποιῶν τὰ ζῶα.
831, 9.

αὐλις ἀντὶ τοῦ κολίη καὶ κατασκή-
νωσις, καὶ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ αὐλῇ
Αἰολικῶς λέγεται, καὶ ὅτι βαρέ-

- τὸ αὐτόθεν ἀγειρόμενον ἢ ἀγρευόμενον. 1797, 18.
- αὐτανδρος ἀπολωλὲναι ναῦς λέγεται, ἵθουν σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. 695, 52. 1217, 54.
- αὐτανέψιοι οἱ κοινῶς ἑξάδελφοι. 971, 25.
- αὐτὰρ ὅτι ἐκ τοῦ ἀτὰρ γέγονεν πεπνυμένος τοῦ ὕ, ζήτει ἐν τῷ ἀτὰρ. 72, 28. 40. 1654, 27. 1678, 43.
- αὐτερέται λέγονται, οἱ οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται εἰσι καὶ ὀπλίται εἴπουν ἐπιβάται. 1332, 16.
- αἵ τε υν ἀντὶ τοῦ αὔτεον, ὅ ἐστιν ἐβόων. 897, 14.
- αὐτὶς αὐτῷ τὸ φωνῶ, ὅτι παρὰ τὸ αἶω γέγονε κατὰ διάλυσιν καὶ παραγωγὴν. 1195, 37.
- αὐτὴ ἢ ἀπλῶς βοή ἢ φωνή, παρὰ τὸ αἶω, ὅ ἐπὶ τὸ φωνῶ, καὶ αὐτὴ ἢ μάχη ἐκ τοῦ παρακολουθούτος, καὶ ὅτι αὐτὴ ἐπὶ πολέμου κατὰ μόνας λεγόμενον ἐλλειπῶς ἔχει, αὐτὴ δὲ πολέμου καὶ αὐτὴ δῆλων ἐντελῶς. 140, 34. 247, 35. 552, 16. 951, 38. 966, 8. 1100, 46.
- αὐτῇ πῆληκι καὶ αὐταῖς βουλαῖς καὶ αὐτοῖς ἀνδράσι ὤλετο ἡ ναῦς, ὅτι Ἀττικῶς λέγονται. 1217, 54.
- αὐτῇμαρ, αὐθιμερόν. 44, 13.
- αὐτὴν μιν, ἀντὶ τοῦ αὐτὴν ἀπλῶς. 835, 2.
- αὐτὶκα νῦν, ἀντὶ τοῦ αὐθιμρόν, ὅτι ἐκ παραλλήλου ταὐτὸ σημαίνει. 1530, 21.
- αὐτὶς Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς αὐθις, ὅ ἐστι πάλιν καὶ εἰς τοῦπίσω καὶ ἐξ ὀρχῆς καὶ ἐκ δευτέρου. 789, 26. 1006, 20. 1175, 63.
- αὐτὶς ἵεναι, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ἐν τῷ, ὅς κέλειαι κατὰ ἄστυ ἀλγήμεναι αὐτὶς ἰόντας, Ἰλιάδ. σ', 286. καὶ αὐτὶς ἀναδραμεῖν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1088, 41. 1143, 12.
- αὐτμὴ αὐτμῆς ἢ προή, παρὰ τὸ ἄω, ὅ ἐστι πνέω, ἢ παρὰ τὸ αὐὼ κατὰ διάλυσιν· αὐτμὴν δὲ αὐτμέρος ἄρσενικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 938, 54. 778, 7. 1328, 59.
- αὐτμὴ πνρός ἢ ἀναθυμίασις, τουτέστιν ὁ καπνός, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. 1803, 1.
- αὐτμὴν αὐτμέρος ἄρσενικῶς ἐν ἴσῳ τῷ αὐτμῇ θηλυκῷ. 778, 4. 1328, 59. 1468, 14.
- αὐτοβοεῖ ὅτι παρὰ τὴν βοήν, ὃ δηλοῖ τὴν μάχην, ἢ τὴν ἐν μάχῃ. 923, 20.
- αὐτοδῶξ ἀντὶ τοῦ παραχρημα, ὅτι παρὰ τὸ δῶξ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ δηπτικῶς καὶ μετὰ δημοῦ. 1424, 51.
- αὐτοδιάκονος ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων. 1113, 64.
- αὐτοδιδάκτος ἀντὶ τοῦ αὐτομαθῆς. 1930, 1.
- αὐτόδιον ποιεῖν τι ἀντὶ τοῦ παραχρημα καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἢ κατὰ τὴν ὁδόν, ὅτι αὐτόδιον ὤφειλε γράφεσθαι διὰ τὸ διασύνεσθαι τὴν ὁδὸν λέξιν, Ἰωνικῶς δὲ ἐτράπη τὸ εἰς τ. 1562, 37. 1605, 8.
- αὐτόετες ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου ἔτους. 1470, 15.
- αὐτόθεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. 1200, 8.
- αὐτοῖ τοίγε, ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ οὗτοι, Ὀδυσσ. σ', 278. 1846, 55.
- αὐτοῖς ἕρμασιν, ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἕρμασιν, ὅτι Ἀττικῶς πέφρασται. 1284, 52.
- αὐτοκασίγνητος ὅτι κατὰ τινὰ ἐνδιάθετον ἐπίτασιν ἐν ἴσῳ τῷ κασίγνητος λέγεται, καὶ ὅτι οἱ ὁμομήτριοι αὐτοκασίγνητοι λέγονται. 410, 30. 39.
- αὐτοκαύδαλοι, οἱ καὶ ἱάμβοι, ὅτι μῖμοι τινὲς κωμικοὶ οὕτως ἐλέγοντο. 884, 26.
- αὐτοκράτωρ, ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ αὐτομέδοντος δοκοῦσιν ἀφορμὴν εἰληφέναι οἱ συνθέντες τὴν αὐτοκράτωρ λέξιν. 1055, 10.
- Αὐτόλυκος, πάππος πρὸς μητρὸς Ὀδυσσεῶς, ὅτι κλέπτων μετεχρώννυε τὰ κλεπτόμενα ζῶα. 804, 23. 1870, 11. 1871, 7.
- αὐτόματα λέγονται τὰ κατὰ τύχην γινόμενα, παρὰ τὸ μάτην, καὶ αὐτόματος ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μεμαῶς, ὃ ἐστιν ὁρμώμενος, οἷον ἐν τῷ, αὐτόματος δὲ οἱ ἤλθεν, Ἰλιάδ. β', 408. καὶ, αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον, ε', 749. καὶ αὐτόματοι μηχαναὶ αἱ καὶ αὐτὰς ἐνεργοῦσαι. 247, 27. 604, 46. 1148, 30.
- Αὐτόμεδον κατὰ κλητικὴν πτώσιν προπαροξυτόνως. 1115, 18.
- Αὐτομήδης, ποιητὴς Μυκηναῖος, γράψας τὴν Ἀμφιτρυώνος πρὸς Τηλεβόας μάχην καὶ ἄλλα τινά. 1466, 56.
- αὐτόν μιν, ἀντὶ τοῦ ἐαυτὸν παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, αὐτὸν μιν πληγῆσιν ἀικελλήσαι δαμύσσας, Ὀδυσσ. δ', 244. τὸ δὲ μιν αὐτόν ἀντὶ τοῦ αὐτόν ἐκείνον ἐν τῷ, λίσσασθαι δὲ μιν αὐτόν ὅπως τημερεῖα εἴπῃ, Ὀδυσσ. γ', 19. 522, 22. 835, 3. 1359, 61. 1455, 15. 1494, 38.
- Αὐτονόη, γυνὴ τις εἰς ναῦν μετιμωρφωθείσα. 1566, 54.
- αὐτονυχὴ ἐπὶ ῥήμα, τὸ χι κατὰ μὲν τινὰς διὰ τοῦ ἱ, κατὰ δὲ τοὺς πλείστους διὰ διαφύγῃ. 708, 1.
- αὐτὸς ἀντωνυμία, ἐκτετακτοῦ ὀνόματος τινὸν ἔχοντων τὴν αὐτὸς ἀντωνυμίαν ἐν συνθέσει προτετακμένην, οἷον αὐτοκάθδαλον καὶ αὐτόξυλον ἔκπωμα, καὶ ὅτι περὶ τῶν μὴ εἰς κάλλος ἐργασμένων λέγεται τὰ τοιαῦτα. 1332, 13. 17.
- αὐτὸς ἀντωνυμία ἀναφέρουσα μέρος ὅλου τινὸς διαλυθέντος, οἷον ἐν τῷ, αὐτοῦς δ' ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν, Ἰλιάδ. α', 4. 774, 8.
- αὐτὸς ἀντωνυμία ὅτι ποτὲ μὲν μόνον τὸ σῶμα ἀναφέρει παρ' Ὀμήρῳ, ποτὲ δὲ μόνην τὴν ψυχὴν, ποτὲ δὲ τὸ συναμψύτερον. 19, 11.
- αὐτὸς ἀντωνυμία παρατιθεμένη ἐνίοτε κατὰ τὰς πλαγίας τῶν πρωτοτύπων, οὐ πρὸς τὸ συνθέτειν χρεῖαν ἀναπληροῦν, ἀλλὰ πρὸς ἐξοχῆς ἔμφρασιν. 769, 50.
- αὐτὸς ἀντωνυμία ὅτι κατ' ἐξοχὴν ἐπιλέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, ἐν δ' αὐτὸς ἐδόσαστο χαλκόν, Ἰλιάδ. β', 578. 299, 18.
- αὐτὸς ὅτι ἐξοχῆς εἴπουν ὑπεροχῆς ἐστὶ σημαντικὴ ἐν τῷ, αὐτὸς ἔφη, καὶ ἐν τῷ, οὐτ' αὐτῶν Πυλίων οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων, Ἰλιάδ. ψ', 633. 586, 26. 1321, 9.
- αὐτὸς ἀντὶ τοῦ μόνος ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόματος ἐν τῷ, ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, Ἰλιάδ. ρ', 254. 1105, 45.
- αὐτοσχεδιάζειν τὸ ἀσκέπτως λαλεῖν, ἢ γράφειν παρὰ τὸ ἀληθές ἢ ἀκριβές. 1062, 35.
- αὐτοσχέδιον τὸ ἄσκεπτον καὶ ἀμελέτητον, καὶ οὐ ἢ κατασκευὴ προσεχῆς, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδόν, ὃ ἐστὶν ἐγγίστα. 1062, 41. 1927, 21.

- ἀφίστατε ὅτι ἐκ τοῦ ἀφιστήκατε
σιγητικοί. 481, 7.
- ἀφίεται, ὅτι παρὰ Λακεδαιμονίοις
οἱ ἀπειλευθερωθέντες Ἑλλήες οὐ-
τως ἐκλυόντο. 1024, 45.
- Ἀφίτη ὄνομα νήσου, ἀφίτη δὲ
ἡ ἀπύλτος ἐπιθετικῶς. 1907, 22.
- ἀφίτης καὶ ἀφειρία ὅτι παρὰ τὸ
ἔμει ἦσιν, ὅ ἐστι πέμπω, λέγον-
ται. 1335, 2.
- ἀφίτω ὅτι ἀφίτω διὰ τοῦ ἦτα ὤ-
φειλε λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τῆς εἰς
ἐντος μετοχῆς, διαιτησις διεξο-
δική. 1756, 4.
- ἀφίτη· ἀσάμην, ἀφιομίλησα, παρὰ
τὸ ἐφίῃσθαι, καὶ ζήτηι τὸ ἐφίῃ-
σθαι. 1831, 4.
- ἀφίω ὅτι ἐκ τοῦ ἀφῶ γέγονε πλεο-
νισμῷ τοῦ εἰ. 1859, 39.
- ἀφίονται ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει
τὸ προπαρρηλικόν. 1077, 8.
- ἀφίγεισθαι ὁδοῦ τὸ προῦρχειν.
1399, 28.
- ἀφηνιάζειν λέγονται ἵπποι, ἥγουν
ζευγόμενοι καὶ πειρᾶσθαι ἀπὸ
ἡνίων γενέσθαι. 1071, 40.
- ἀφίτωρ Ἀπόλλων ὁ τοξότης, ὅτι
παρὰ τὸ ἀφίῃμι λέγεται. 759, 62.
- ἀφίτοι ἄμπελοι ἐπιθετικῶς αἰ-
μικρόβιοι. 1619, 60.
- ἀφίονεστατος ἀντὶ τοῦ ἀφθο-
νιώτατος. 1441, 17.
- Ἀφίδνα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅτι
ἐπὶ τῶν Διοσκουρων ἐπορθήθη
διὰ τὴν Ἑλένην ἀρπαγίσαν ὑπὸ
Θησέως. 284, 16.
- ἀφίεται ἔγχος, Ἰλιάδ. φ', 115.
ἀντὶ τοῦ παύσασθαι κρατοῦντα,
ὁμωνύμως τῷ ἀφίεται, ὅ ἐστι
βάλλειν καὶ ἀκοντίζουσι. 1226, 43.
- ἀφίη ὅτι φύσει μακρὸν ἔχει τὸ φῖ,
συστέλλει δὲ ἐνίοτε κατ' ἀναξή-
σιαν Ἰωνικήν. 42, 46.
- ἀφίημι ἀντὶ τοῦ ῥίπτω ἐν τῷ, ὅς-
σιν τίς τ' ἀφίημι καλαῖροπα βου-
κόλος ἀνῆρ, Ἰλιάδ. ψ', 845. 1382,
41.
- ἀφικέσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐφικέσθαι,
ὅ ἐστιν ἐφάψασθαι καὶ καταλα-
βεῖν, ἐν τῷ. τοῦτον νῦν ἀφίκε-
σθαι νείμι, Ὀδυσσ. θ', 202.
1592, 5.
- ἀφικέσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐφικέσθαι,
ὅ ἐστι καθικέσθαι καὶ φθάσαι διὰ
βολῆς, ἐν τῷ, τόξῳ διστεύας
κοῖλον σπῆος εἰσαφίκοιτο, Ὀδυσσ.
μ', 84. 1714, 29.
- ἀφικέσθαι Ἰλιον, ὅτι ἐλλειπῶς
τῆς εἰς προθέσεως λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ. 1142, 37.
- ἀφίκτωρ ὁ ἰκίσιος, παρὰ τὸ ἴκω,
ὅ καὶ τὸ ἰκτεῖν σημαίνει. 1458,
46.
- ἀφιον λήγοντα ὑποκοριστικὰ, ἔξ ἐ-
πενθέσεως τῆς ἀφ συλλαβῆς γε-
νόμενα, οἷον χρυσὸς χρυσάσιον,
ξύλον ξυλάσιον. 492, 36. 1532, 63.
- ἄφλαστον, μέρος τι τῆς νεώς,
ἐρμηνεύει διεξοδική καὶ ἐτυμολο-
γία τῆς φωνῆς. 1039, 35.
- ἀφλοισμός, ἐτυμολογία καὶ σχη-
ματισμὸς διὰ πολλῶν καὶ προσω-
δία. 1033, 7.
- ἀφνειέστατος ἀντὶ τοῦ ἀφνειότα-
τος. 1441, 17.
- ἀφνειοὶ Ζελεῖται λέγονται παρ'
Ὀμήρῳ ἀπὸ λίμνης τινὸς Ἀφνίτι-
δος καλουμένης. 354, 18.
- ἀφνειὸν φρένας τὸν μωρὸν λέγει
ὁ Ἡσίοδος ἐργ. 453. ἀντιφραστι-
κῶς. 1638, 38.
- ἀφνειὸς ὅτι καὶ ἀφνεὸς λέγεται.
623, 59.
- ἀφνειὸς βίωτοιο καὶ ἀφνεὸς βλο-
τον, σύνταξις. 622, 9.
- Ἀφνίτις λίμνη, ἡ καὶ Δασκυλίτις.
354, 19. [Δασκυλίτις ver. in
textu.]
- ἄφοδος ἡ κόπρος, ὅθεν ἀφοδεύειν
ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὴν ὁδὸν λέγον-
ται. 637, 1. 1619, 41.
- ἀφοπλίζεσθαι καὶ αὐτὸ ἀτελῶς
λέγεται, ἀφοπλίζεσθαι δὲ ὅπλα ἐν-
τελῶς. 1285, 37.
- ἀφόρητοι βλαῦται τὰ καινοεργὰ
ὑποδήματα. 804, 50.
- ἀφορισμὸς, σχῆμα καταστατικὸν
καὶ συμπληρωτικὸν καὶ ἀνακεφα-
λαιωτικόν. 339, 8.
- ἄφορμος ἀντὶ τοῦ ἐκτόπιος. 488,
35.
- ἄφος λιγόντων ὀνομάται ἀναλογία,
οἷον ἔδος ἔδαφος, κρότος κροτα-
φος. 1532, 63.
- ἄφῶν μετοχή ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶν.
644, 53.
- ἀφραδέοντες, ἥγουν κακῶς φρα-
ζόμενοι. 133, 49.
- ἀφραδέως, ἀνεπιστημόνως. 1308,
49.
- ἀφραδὴς ὁ ἀνόητος καὶ κακὸς βου-
λος, καὶ ὅτι καὶ περὶ τῶν ἐν Ἀι-
δου σκιοειδῶν ψυχῶν λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ. 1411, 42. 1445, 29.
- ἀφραδία ἡ ἄγνοια καὶ ἀπρονοη-
σία. 810, 51.
- ἀφρήτωρ ἐν ἴσῳ τῷ ἄπολις, ὅτι
παρὰ τὴν φρήτην, ὅ ἐστι φρου-
ρίαν, λέγεται. 239, 29. 735, 50.
- ἀφρίτις, εἶδος ἀγῆς ἔξ ἀφροῦ
ἐπιπολάζοντος τῇ θυλάτῃ γινομέ-
νης, καὶ ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιέρω-
το. 87, 35. 1150, 38.
- ἀφροδισία ὄγρα λέγονται εἶναι τὰ
εἰς ἀφροδισία κατωφερῇ ζῶα, οἷον
πέρδις καὶ σὺς. 1183, 18.
- Ἀφροδισιάς, ὅτι οὕτως ἐκλήθη
ποτὲ Τροίην ἡ πόλις. 287, 11.
- ἀφροδισίος, εἶδος ἐρωδιοῦ. 804,
63.
- Ἀφροδίτη, τὸ δι' ἰῶτα. 413, 11.
- Ἀφροδίτη λέγεται ὡς ἀρχουσα
ἀφροσύνης. 414, 37.
- Ἀφροδίτη ἡ μῆξις κατὰ μετωνυ-
μίαν, Ὀδυσσ. χ', 444. 1934, 10.
- Ἀφροδίτη ἑταῖρα ἐπωνυμικῶς
λέγεται διὰ τὸ χυλεῖν ταῖς ἑταί-
ραις. 1185, 3.
- Ἀφροδίτης υἱὸς ἐλέγετο πᾶς τις
ἡδύς καὶ ἐπέρατος καὶ ὡς εἰπεῖν
ἐπαφροδίτος. 353, 10.
- Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεως μῆξις δια-
φόρος ἀλληγορομένη διεξοδικῶς.
1597, 48—1598, 2.
- Ἀφροδίτης ἀστὴρ ὅτι καὶ ἑσπε-
ρος καὶ στίλβων καὶ ἑωσφόρος λέ-
γεται κατὰ καιροῦ μεταβολήν.
1271, 33.
- Ἀφρος ἐθνικὸν βαρυτόνως πρὸς
διαστολὴν τοῦ ἀφρός προσηγορι-
κοῦ. 907, 3.
- ἀφύαι ὅτι πληθυντικῶς λέγονται
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὡς ἐπὶ τὸ
πλείστον, σπανιώτατα δὲ ἐνικῶς.
1657, 43.
- ἀφύειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀφύσειν ἐν τῷ,
οἷον ἐξαφύοντες, Ὀδυσσ. ζ', 95.
1752, 54.
- ἀφύες ἀντὶ τοῦ μικροφνὲς, ὅθεν
καὶ ἀφύη ὁ ἰχθύς λέγεται ὡς μι-
κροφνὴς ὢν ἐν ἰχθύσι. 1061, 1.
- ἀφύη, εἶδος ἰχθύος, ὅτι διὰ τὸ ἀ-
φνὴς ἥγουν μικροφνὴς εἶναι οὕ-
τως λέγεται, καὶ ὅτι τῇ Ἀφροδί-
τῃ ἀφιέρωτο. 87, 35. 1061, 2.
- ἄφυκτον ὅτι ἐκ τοῦ ἀφενκτον

- βολῆς τραῦμα ἐπιπολονθήσῃ. 1030, 62. 1078, 45. 1252, 24.
- βαλεῖν κεφαλὴν ἐτέρωσι παρ' Ὀμήρω, ἥγουν ἐπὶ θάτερα κλίνειν. 714, 58.
- βαλεῖν ἐν κονίαις τὸ κτεῖναι καὶ καταβαλεῖν παρ' Ὀμήρω. 704, 49.
- βαλεῖν τὸ πόρρωθεν καθικέσθαι, οὐτάσαι δὲ τὸ ἐγγύθεν πατάξαι. 506, 18.
- βαλεῖν τινὰ καὶ βαλεῖν χαλκὸν ἐν στήθεσσι τινος παρ' Ὀμήρω. 551, 17.
- βαλεῖν χεῖρα ὑμφι ἔχει, φράσις Ὀμηρικῇ. 1915, 61.
- βάλετο ἐν ἡ' ἀορίστον δευτέρου, βάλλετο δὲ δυοὶ παρατατικῶν. 170, 37.
- βαλὴν ὁ βασιλεὺς, ὅτι βαρβαρικὴ οὖσα ἡ λέξις ἐπεχωρίσθη τοῖς Ἑλλησι. 381, 17. 1854, 25.
- βαλῆναϊον ὄρος τὸ βασιλικόν, ὅτι παρὰ τὸ βαλὴν, ὃ ἐστὶ βασιλεὺς κατὰ γλῶσσαν, λέγεται. 381, 17. 1854, 26. [381, 17. acc. βαλῆναϊον.]
- Βαλῆμερ Γότθος σπινθηροβολήσας ποτὲ ἐκ τοῦ ἰδίου σώματος, ἱστορία. 513, 4.
- Βαλῆος βαρυτόνως ὄνομα ἵππου, βαλῆος δὲ ὀξύτόνως ὁ ταχὺς ἡ στικτὸς παρὰ τὸ βάλλειν, ὃ ἐστὶ κεντεῖν καὶ στίλβειν, καὶ ὅτι Ξάνθος καὶ Βαλλὸς οἱ Τυτῆνες εἰς ἵππους μεταβλήθησαν καὶ ἐδόθησαν τῷ Πηλεΐ, μῦθος διεξοδικός. 1051, 16. 1190, 11. 55. 1309, 4.
- βάλλ' ἐς κόρακας, καὶ, βάλλ' ἐς μακαρίαν, ἀντὶ τοῦ, ἤπαγε εἰς ὀλεθρον· ζῆτει ἐν τῷ, εἰς κόρακας. 1405, 35. 1746, 62.
- βάλλειν ἀντὶ τοῦ νοεῖν ἐπιτυχῶς. 1410, 44.
- βάλλειν ἐν θυμῷ ἀντὶ τοῦ ἐνθυμείσθαι. 1410, 38.
- βάλλειν ἀπλῶς κατὰ γενικὴν ἐννοίαν ὅτι τὸ πλήττειν δηλοῖ. 857, 23. 866, 1.
- βάλλειν βήματα ἀντὶ τοῦ κατὰ βῆμα πορεύεσθαι. 812, 46.
- βάλλειν εἰς οἶνον φάρμακον παρ' Ὀμήρω ἀντὶ τοῦ ἐμβάλλειν καὶ ἐντιθέναι. 1493, 24.
- βάλλειν ἐπὶ τοῦ θείναι ἢ ῥέψαι. 583, 1. 584, 39. 598, 1. 1225, 3.
- βάλλειν ὀδόντας λέγονται τὰ ζῦα ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλειν καὶ ῥίπτειν. 583, 21.
- βάλλειν καὶ βεβλήσθαι, ὅτι βεβλήσθαι τις κατὰ παντοῖον ἔλκος γενικῶς λέγεται. 965, 62.
- βάλλειν καὶ ἐνδιαβάλλειν τὸ διαμπαῖς καὶ συκοφαντικῶς βάλλειν. 106, 17.
- βάλλειν καὶ οὐτῶν, ὅτι τὸ μὲν πόρρωθεν, τὸ δὲ ἐκ τοῦ ἐγγὺς γίνεται. 523, 27. 1049, 41.
- βάλλειν ὁμματα λέγει Ὀμηρος, ὅπερ οἱ ὕστερον ῥίπτειν τὰς ὕψεις. 1799, 25.
- βάλλειν χεῖρας ἄμφι γούνασι παρ' Ὀμήρω ἀντὶ τοῦ ῥίπτειν ἢ τιθέναι. 1574, 10.
- βάλλειν ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς ἀφίεναι τίθεται παρ' Ὀμήρω. 451, 28.
- βάλλειν, ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ βάλλειν κινούμενα ποτὲ μὲν ἔχουσι τὸ ἄλφα, ποτὲ δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ο. 1406, 50.
- βάλλειν πρὸς ἀλλήλους τινὰς ἀντὶ τοῦ συμβάλλειν. 1085, 62.
- βάλλειν τὸ πόρρωθεν ἀφίεντα ἐπιτυχάνειν, καὶ τὸ ῥίπτειν καὶ τὸ τιθέναι. 42, 21. 29.
- βάλλειν τὸ ἀπλῶς ἐπιτυχάνειν καὶ τὸ ῥίπτειν. 516, 17. 713, 8. 12. 1181, 7.
- βάλλειν ὅτι παρὰ τὸ βίᾳ ἢ ἐκ βιοῦ, ὃ ἐστὶ τόξον, ἰάλλειν ἢ ἄλλεσθαι τὸ ἀφίεμενον λέγεται, καὶ βάλλειν τὸ προέσθαι καὶ τὸ ἐρῶσαι καὶ τὸ ῥίψαι, καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ καὶ παρ' αὐτοῦ κινουμένων κατὰ τὰς προσηγμένους σημασίας ἔκθεσις διεξοδικωτάτη. 1404, 46 — 1406, 55.
- βάλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ βάλλειν ἥγουν τιθέναι πολλαχού παρ' Ὀμήρω, οἶον καὶ ἐν τῷ, ἐν θυμῷ βάλλονται ἔμοι χόλον, Ἰλιάδ. ε', 50. 966, 38.
- βάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ῥίπτειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κύβων ἐν τῷ, νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, Ὀδυσσ. α', 234. 1414, 2.
- βάλλεσθαι ἐν θυμῷ ἐν ἴσῳ τῷ βάλλειν ἐν θυμῷ, ὃ ἐστὶν ἐνθυμείσθαι. 1031, 11. 1719, 23.
- βάλλεσθαι πῆρην ἄμφ' ὅμοις, Ὀδυσσ. ρ', 197. ἀντὶ τοῦ ἐνέψασθαι. 1815, 31.
- Βαλλήνη, ἢ καὶ Παλλήνη, πόλις Θράκης, ὅθεν καὶ Βαλληνηκὸν βλέπειν αἰνιγματικῶς λέγεται ὁ ἔτοιμος ὢν βάλλειν ἢ ῥῆι λέδοις τὸν ἐχθρόν. 1618, 43.
- βαλλίζειν τὸ κωμάζειν ἢ χορεύειν, ὅθεν παρέρχεται τὸ βαβαλλίζειν. 1051, 18.
- βαλλισμὸς ἐκ τοῦ βαλλίζειν, ὃ ἐστὶ κωμάζειν ἢ χορεύειν. 1051, 18.
- βάλλω τὸ ἀφίεμι βέλος καὶ τὸ ἐπιτυχάνω καὶ τὸ καταρρίπτω καὶ τὸ τίθημι, ζῆτει ἐν τῷ βάλλειν. 422, 36.
- βαμβαίνειν τὸ συγκροεῖν τοὺς ὀδόντας ὑπὸ ῥίγους ἢ δέους. 812, 42 — 46.
- βαμβαλίζειν τὸ τρέμειν ἐπὶ πύχους. 812, 45.
- βάνανσος, οἶον βαύνανσος, παρὰ τὸ βαῦνος καὶ τὸ αὔω, ὃ ἐστὶ καίω καὶ ἐξάπτω. 1547, 57.
- βάπτω ὅτι παρὰ τὸ βῶ, ὃ ἐστὶν ἐμβιβάζω, λέγεται· ἐστὶ γὰρ βάπτειν τὸ ἐμβιβάζειν καὶ ἐνιέναι ποὶ τὸ βαπτόμενον. 1746, 14.
- βαρβαρικὰ εἶπουν ἔθνη καὶ λέξεις ἐπιχωριάσαι τοῖς Ἑλλησιν, οἶον ἀχάνη, ἄβρα, ἄβυρτάκη, ἄγγαρος. 1854, 14.
- βαρβαρισμὸς ὅτι ἀμαρτημὰ ἐστὶ προφορᾶς ἐν λέξει παρὰ τόνον ἢ χρόνον ἢ διάλεκτον ἢ πνεῦμα, καὶ ὅτι ὁ παρὰ διάλεκτον βαρβαρισμὸς σαρκασμὸς λέγεται κωμικώτερον. 367, 44. 1949, 31.
- βάρβαρος, ὅτι κατὰ τῶν δυσεκφόρων καὶ τραχέως φθεγγομένων ἐλέγετο κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις, ὕστερον δὲ τοῦτῳ τῷ ὀνόματι πάντα τὰ λοιπὰ ἔθνη πρὸς τοῖς Ἑλληνας ἀντιδιηρεῖτο. 367, 28. 33 — 368, 2.
- βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο οἱ Ἑρετριεῖς διὰ τὸν τοῦ ρ πλεονασμόν, καὶ ὅτι ταῦτ' ἤκουον καὶ Κῦρες καὶ Ἡλεῖοι. 279, 33. 367, 26.
- βάρβιλον, ὅτι οὕτω λέγεται ὁ καρπὸς τῆς κραινέας. 1657, 20.
- βάρδιστος, βραδύτατος, καὶ ὅτι κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ βραδύστος λέγεται. 1302, 40.
- βαρεῖται χεῖρες αἱ κακοποιοὶ παρ'

βέβουλα ὅτι ἐκ τοῦ βεβούληκα συγκέκοπται. 1403, 51. 1434, 11.
 βεβριθυῖα ἀντὶ τοῦ βαρεῖα, ἀπὸ τοῦ βροῖθαι. 1242, 20.
 βεβρωθῶ ῥήμα, ἐκ τοῦ βρω βρωθῶ, ὡς κλῶ κλώθω, καὶ διπλασιασμῷ βεβρωθῶ. 442, 18.
 βεβρῶς βεβρωτός ὅτι ἐκ τοῦ βεβρωκῶς συγκέκοπται. 229, 12.
 βεβρωτωμένα τεύχεα τὰ αἵματι μεμολυμμένα. 1672, 17.
 βεβρωτός γενικὴ μετοχικὴ ὅτι ἐκ τοῦ βεβρωκός γέγονε κατὰ συγκοπὴν. 1248, 48.
 βέβνυται ἀντὶ τοῦ πεφλυάρεται. 1604, 59.
 βεβύσθαι οὗς λέγεται βλαβὲν τὸν ἀκουστικὸν πόρον. 1489, 8.
 βεβυσμένος ὁ γέμων καὶ μετὰ ὠδισμού μεμειστωμένος, ἀπὸ τοῦ βύω. 1489, 5.
 βέη δεύτερον πρόσωπον ῥηματικὸν ὅτι ἐκ τοῦ βέω βῶ κεινῆται, καλῆστι δεύτερον τοῦ βέομαι, οὗ χρῆσις παρ' Ὀμήρῳ. 1090, 5. 1342, 34.
 βεῖδιοι οἱ ἄρχοντες παρὰ Λάκωσι, τὸ βῖ δῖφθογγον. 1453, 11.
 βεῖλοπες οἱ ἱμῶντες παρὰ Λάκωσι, τὸ βῖ δῖφθογγον. 1453, 11.
 βείομαι, ἀντὶ τοῦ βιώσομαι, ὅτι ἐκ τοῦ βῶ βείω γίνεται, ἡ ἐκ τοῦ βέομαι ἐπενθήσει τοῦ ἰ. 1090, 8. 1278, 15. 1342, 34.
 βεκκεσέληνος, παρ' Ἀριστοφάνει ὁ ἀρχαῖος καὶ ἄπλοῦς, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα σύγκειται τοῦ προσέληνος, ὁ τοῖς Ἀρκάσις ἐπετίθετο. 300, 27.
 βέλεμνον καὶ βέλος ὅτι παρὰ τὸ βέλλειν δοκοῦσιν ἔχειν τὸ εἶ. 42, 28.
 Βελλεροφόντης κύριον, ἱστορία καὶ ἐτυμολογία, καὶ ὅτι Ἰππόνοος ἢ Λεωφόντης πρότερον ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι καὶ Βελλεροφῶν τετρασυλλάβως καὶ Βέλερος εὐρεῖται λεγόμενον. 632, 2—8.
 Βελλεροφόντης καθ' ἑαυτοῦ γράμματα, παροιμία. 633, 55.
 βέλος ὅτι ἐκ τοῦ βέλλω ἀβρόητου θάματος δοκεῖ ἔχειν τὸ εἶ. 1406, 52.
 βέλος φωνῇ ἐκτείνουσα ἐνδοτε τὴν λήγουσαν διὰ μέτρον χρεῖαν. 42, 44.

βέλος, πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον. 704, 53.
 βέλος ἐνδοτε ἡ βολή καὶ ἡ ἐκείθεν ὁδότη. 996, 36.
 βέλος, ὅτι καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ ξίφος βέλος λέγεται. 502, 21. 547, 17. 644, 47.
 βέλος τὸ βαλλόμενον δόρυ, δρεκτὸν δὲ τὸ ἐκ χειρὸς ὑφεγομένης οὐτάζον. 552, 39.
 βέλος ὡς λέγει "Ὀμηρος τὸ σφοδρῶς ἀφείδεν δόρυ, Ἰλιάδ. ζ', 407. 995, 43.
 βέλος τὸ τοῦ δίστου σιδήριον, ὅθεν δίστος ὀξυβελής. 452, 28.
 βέλος ὅξυ, αἱ τῶν τικτουσῶν γυναικῶν ὠδίνες, Ἰλιάδ. λ', 269. 843, 23.
 βελουκίας τρόποι τρεῖς παρ' Ὀμήρῳ. 404, 41.
 βελτίων ὅτι παρὰ τὸ μάλλειν λέγεται. 1448, 12.
 βένθος ὅτι παρὰ τὸ βάθος λέγεται κατὰ γλῶσσαν. 99, 5.
 βένθος τὸ βάθος, ὡς πένθος τὸ πάθος. 695, 33.
 βέομαι, βιάζομαι ἢ βαίνω ἐν τῷ, τῷ ῥα καὶ οὕτι Λιός βέομαι φρεσίν, Ἰλιάδ. ο', 194. 1012, 47.
 βέρβερι, δοτρακὸν φέρον τὸν μαργαρίτιν λίθον. 759, 50.
 Βερβέριοι, ὄνομα παικτικῶς πεπλασμένον παρὰ τῷ κωμικῷ ὡς τοπικόν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Κιμμέριοι. 1671, 4.
 βέρεθρον ὅτι ἐκ τοῦ βύραθρον γέγονε τροπῇ τοῦ ἄ εἰς εἶ. 695, 32. 1715, 38.
 Βερενίκη, πόλις Λιβύης, καθ' ἣν ποταμὸς Αἰθῶν καλούμενος, περὶ ὃν πολλὰ κινάρεαι φθονταί. 1822, 26.
 βερτέρη κατὰ γλῶσσαν ἡ παρ' Ὀμήρῳ ὑπερτερία, ὃ ἐστι τῶν ἀμυξῶν κιβωτοειδὲς πλινθίον. 1551, 26.
 βῆ λίγοντα ὀνόματα θηλυκὰ καὶ βος ἀρσενικὰ ἀπὸ ῥημάτων εἰς πτω ληρόντων παρηγμένα, οἷον βλάπτω βλάβη, καλύπτω καλύβη, κύπτω κύβος. 1083, 62. 1732, 16.
 βῆ βῆ ὅτι μίμημά ἐστι φωνῆς προβάτων. 592, 18. 768, 13. 1721, 28.
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, Ἰ-

λιάδ. α', 44. ἀντὶ τοῦ κατέβη δέ. 52, 5.
 βῆ ἡ ἀντὶ τοῦ βαίη, ὡς στήν ἀντὶ τοῦ σταίη. 1090, 20.
 Βῆλος κύριον καὶ ὄνομα ποταμοῦ ὅτι προπερισπᾶται, βῆλός δὲ προσηγορικὸν δέξινεται. 156, 37.
 βῆλός δὲ ξυτόνως βαθμός, παρὰ τὸ βῶ βήσω. 1003, 40.
 βῆλός δὲ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεισθαι, ὅθεν βέβηλοι τόποι οἱ βατοί, ἀβέβηλοι δὲ οἱ ἄβατοι, καὶ βῆλός θεσπέσιος διαφόρως ἀληγορούμενον ἐν τῷ, ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίαι, Ἰλιάδ. α', 591. 156, 28—38.
 βῆλός θεσπέσιος παρ' Ὀμήρῳ ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιοῦτων λέγεται. 157, 11.
 βῆμα ὅτι παρὰ τὸ βῶ βήσω βέβηκα βέβημαι λέγεται. 722, 38.
 βῆν, ἀντὶ τοῦ ἔβην παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι περισπᾶται. 1647, 31.
 βῆναι ἀντὶ τοῦ ἀποβῆναι καὶ ἀποπλεῦσαι ἐν τῷ, οἱ δ' ἐκβῆσαντες ἔβησαν, Ὀδυσσ. ω', 301. 1961, 53.
 βῆναι κατ' οὐδοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ τῇ θύρᾳ ἐγγίσει ἢ εἰσελθεῖν. 1513, 53.
 βῆρηξ, τολύπη ἐρίου καὶ φύραμα μάξης ὁμωνύμως. 1414, 29.
 Βῆσα δι' ἐνός σ', πόλις Λοκρίδος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. 276, 2. 277, 34.
 βῆσα ἐνὶ σ', εἶδος ποτηρίου πλατὺ τὰ κάτω, στενὸν δὲ τὰ ἄνω. 1405, 15.
 βῆσεν ἂν ἴππων, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ, ἀνελὼν κατέβηκεν, ἡ ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὀχημάτων ἀνέτρεψε. 1088, 27.
 Βῆσσοι, ἔθνος Θρακικόν. 277, 32.
 βητάρμονες παρ' Ὀμήρῳ οἱ δεξιὸι ὀρχησται, παρὰ τὸ βαίνειν ἐναρμονίως. 1594, 44.
 βία ἡ δύναμις, καὶ βίᾳ ἐπὶ ῥῆμα ἡγουν δυναστικῶς. 129, 43.
 βία ἐπὶ ἰσχύος καὶ ῥωμαλεότητος παρ' Ὀμήρῳ. 1834, 19.
 βία, ὅτι ἡ ἀκούσιος κατοχὴ βία λέγεται. 1012, 24.
 βία φρενῶν ἡ φρόνησις περιφραστικῶς. 380, 42.
 βιάζεσθαι ἐπὶ παθητικῆς ἐννοίας

βλέπειν νῆπυ ἢ ὀρίαντον λέγονται οἱ ὄριμεις ἄνθρωποι, καὶ βλέπειν Ἄργιν ἀντὶ τοῦ πολεμικῶν καὶ ἄγριον βλέπειν. 1054, 52.

βλέπησις ὅτι παρὰ τὸν βλεπῶ δεύτερον μέλλοντα λέγεται. 450, 31.

βλέπος ἀντὶ τοῦ βλέμμα παρὰ Ἀριστοφάνει. 1286, 23.

βλεπῶ, δεύτερος μέλλον ἀνυγόμενος εἰς ἐνεσιῶτα. 450, 31.

βλήδην ληρόντων τινῶν ἐπιρρήμάτων ἀναλογία, οἷον ὑποβλήδην, ἀναβλήδην, παρυβλήδην. 438, 43.

βλησείδιον, ζῆται ἐν τῷ βλήσις. 241, 31.

βλησις στίστοιχον τῷ ἀνάβλησις, ὅθεν καὶ βλησείδιον λέγεται. 241, 31.

βλητο ἀντὶ τοῦ ἐπλήγη. 1120, 5.

βλητρον, κύκλος σιδηροῦς, δι' οὗ δίο ξύλα εἰς ἐν συμβάλλονται, καὶ ὕτι κατ' ἐνδειαν τοῦ σ' λέγεται. 384, 7. 1021, 44. 1037, 41.

βληχῶσθαι λέγονται κυρίως τὰ πρόβατα, καὶ βληχὴ ἢ τῶν προβάτων φωνή· ὅτι παρὰ τὸ βῆ, ὃ ἐστι μίμημα τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, δοκεῖ λέγεσθαι ἢ βληχῆ πλειονομιᾷ τοῦ λ' ἐν συνθέσει τοῦ ἥχος, ἢ ἢ βληχὴ ὁ τοῦ βῆ ἥχος. 1721, 22. 29.

βληχῶσθαι λέγονται τὰ πρόβατα, μηκῶσθαι δὲ αἱ αἰγες. 494, 10. 1619, 46. 1638, 28.

βληχρόν ἐν ἴσῳ τῷ ἄβληχρόν, ὃ ἐστιν ἀσθενές. 705, 61.

βλισσὴ πέτρα ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίας, ἢ καὶ βλισσὴν ἀρσενικῶς ὡς σωλὴν. 1468, 38.

βλοσυρός ὅτι παρὰ τὸ ὑποσύρειν τὸ βλέμμα λέγεται, καὶ ὅτι δι' ἐνός σ' εὔρηται γραφομένου πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 68, 36. 677, 4. 768, 14. 829, 5. 1033, 14. 1406, 38.

βλοσυρῶπις καὶ βλοσυρῶπιδος ὅτι παρὰ τὸ βλοσυρὸν λέγονται. 677, 5. 829, 5.

βλόψ ὁ τῆς κλεψύδρας ἥχος μιμητικῶς. 768, 11.

βλόζειν λέγονται ὕδατα, ὃ ἐστιν ἐκ γῆς ἀναδιδόσθαι, καὶ ὅτι λειότερόν ἐστι τοῦ βρύειν. 1095, 16. 1106, 13.

βλῶ βλήσω ὅτι ἐκ τοῦ βολῶ συνεκόπη. 731, 42. 748, 26.

βλωθρὴ πίνυς, ὅτι παρὰ τὸ εἰς αἰθέρα μολεῖν τῷ ἔνρει οὕτω λέγεται, οἷον εἰς μόλοθρῇ. 986, 19. 1532, 44.

βλωθρὴ πίνυς ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, διαφόρως ἐρμηνεύμενον καὶ ἐτυμολογούμενον. 939, 3.

βλωμός ταυτό ὅπερ ψωμός, ὃ ἐστιν ἄρτου κόμμα ἄδρομερές, ὅτι ἐκ τοῦ βλῶ μονοσυλλάβου ἢ ἐκ τοῦ βάλλω λέγεται. 1224, 37. 1405, 5. 1635, 27. 29. 1817, 48.

βλώσχω ὅτι ἐκ τοῦ μολῶ μολίσχω γίνεται κατὰ μετὰθεσιν καὶ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 1064, 5. 1722, 41. 1809, 17.

βο συλλαβὴ ἀρπτική λέξεων, ὅτι τῶν παρὰ τὸ βόω βῶ, ὃ ἐστι βόσκω, τὸ μὲν βόσω καὶ βόσις καὶ βοτῆρ καὶ βότερα διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, τὸ δὲ βώτωρ καὶ βωτιά-
νειρα διὰ τοῦ μεγάλου γράφονται. 1723, 14. 22.

βοάα ἐν δυοῖν αἰ γράφεται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς ἥχου μίμησιν. 994, 36.

βοάγρια, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων. 1803, 3.

βοάγρια, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων, ἀλλαχού δὲ ὅτι βοάγρια τὰ ἐκ βοῆς, ὃ ἐστι μάχης, ἀγειρόμενα λάφυρα. 809, 25. 1803, 3.

Βοάγριος ποταμός, ὁ καὶ Μάνης ἐποννομασθεῖς. 277, 46.

βοᾶν, ἡπτεῖν, αἰεῖν, φωνεῖν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 994, 27.

βοᾶν τὸ τρανέστερον φωνεῖν, καὶ μακρὰ βοᾶν παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἐνρὸ βοᾶν, ὅθεν δὲ βοᾶν ἀντὶ τοῦ λιγέως βοᾶν. 732, 57. 1195, 35.

βόαξ καὶ βύηξ, ἰχθὺς, ὁ καὶ βῶξ, ὅτι τῷ Ἑρμῇ ἀφιέρωτο. 87, 34. 909, 11.

βοέη ἢ τοῦ βοὸς βύρσα, ὅτι ἐκ τοῦ βοείῃ λέγεται ἐκβολῇ τοῦ ι'. 1880, 28. 32.

βοεῖα ἀσπίς ὅτι πρὸς διαστολὴν λέγεται τῶν ἐξ ἄλλης ὕλης ἀσπίδων. 911, 61.

βοεῖη ἢ τοῦ βοὸς βύρσα, ἢ ἢ ἐκ βύρσης ἀσπίς ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐχ' ἱερήιον οὐδὲ βοεῖην ἀνρύσθην, Ἰλιάδ. γ', 159. 1264, 12.

βοεῖη βοὸς παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρῆλκει ἢ προσθήκη τοῦ βοός. 1930, 54.

βόειος θημὸς, παρωδία καὶ σκαῦμα κατὰ δήμου ἀλογίστου. 710, 51.

βόεοι ἱμάντες τὰ ἥνια περιφραστικῶς ἐν τῷ, ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοεῖσιν ἱμῶσιν, Ἰλιάδ. ψ', 324. 1303, 26.

βόες αἶαι αἱ ἀσπίδες παρ' Ὀμήρῳ. 678, 30.

βόες ἰχθυοφάγοι, ὅτι περὶ που τὴν Θοράκην οἱ βόες ἰχθὺς παρατιθέμενους αὐτοῖς ἐν ταῖς φάτναις σιτοῦνται. 1720, 52.

βοεὺς βοέως ὁ ἐκ βοείου δέρματος ἱμάς. 1453, 2.

βοὴ ἄσβεστος ἐπιθετικῶς ἢ κατὰ μάχην λέγεται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ τῆς μάχης καυστηρόν. 829, 63.

βοὴ ἢ μάχη ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, ὅθεν καὶ βοὴν ἀγαθὸς ὁ πολεμικός, καὶ ὅτι ἢ βοὴ οὐ κατ' αὐτὸ τὴν μάχην δηλοῖ, ἀλλ' ἐπακούεται ἢ μάχης γενικῇ, ἢ ἢ βοὴ μάχης. 140, 35. 247, 34. 951, 38.

βοή, ὅτι οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρῳ καὶ ὁ τῶν μελικῶν ὀργάνων ἥχος. 1157, 50.

βοηθεῖν τὸ εἰς βοὴν, ὃ ἐστι μάχην, θέλειν. 1026, 46.

Βοηθός κύριον, καὶ δηλοῖ τὸν μάχιμον, καὶ βοηθόν ἄρμα ἐπιθετικῶς. 1480, 60.

Βόηθος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ Βοηθοὺς συγκέκοπται, καὶ ὅτι ἄλλως τονίζεται ἢ τὸ βοηθὸς ἐπιθετικῶς. 907, 11. 1480, 63.

βοηθὸς ὅτι παρὰ τὴν βοὴν, ἥγον μάχην, λέγεται. 439, 32.

βοηλασία ὅτι ἐκ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ ἐλᾶν λέγεται. 877, 30.

βοὴν ἀγαθὸς ὁ κατὰ τὴν μάχην ἢ τὴν κραυγὴν δυνατός. 923, 20.

βοητὺς, ὡς ἐδητὺς, ἢ βοή. 1424, 10.

βόθροι τὰ ὀρύγματα. 1552, 62.

Βοιβηὶς λίμνη καὶ Βοιβη πόλις Θετταλική, ἱστορία τοποθετικῇ. 327, 21—34.

βοίδης ὁ πρῶτος καὶ εὐθέης, ὅτι παρὰ τὸν βοῦν λέγεται. 962, 18.

βόϊνος, εἶδος σάππιγγος παρὰ Πλαταγόναν, ἱστορία. 1139, 58.

βοιον λέγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ βοῦς

βου μέριον ἐν συνθέσει προτασσόμενον πρὸς ἐπίτασιν, ὅτι παρὰ τὸν βούν ἔχει τὸ μέγα τι σημαίνει, καὶ κατάλογος τινῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων ὀνομάτων. 252, 25. 962, 6. 1524, 49.

βούβαλις ὅτι κατὰ ἀναλογίαν τοῦ δάμαλις λέγεται, καὶ ὅτι καὶ τῶν βουβάλων τὰ νεογνά πῶλοι λέγονται. 1625, 44. 46.

βουβάρας ὁ μέγας καὶ ἀναίσθητος, παρὰ τὸν βούν καὶ τὸ βύρος. 962, 14.

βούβρωστις κυρίως ἡ μεγάλη πεύνα, ἔτι δὲ καὶ ἡ μεγάλη λύπη, παρὰ τὸ βιβρώσκω· οἱ δὲ ὅτι δαίμων τις παρ' Ἰωσιν οὕτω καλούμενος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1363, 60.

βουβών, τόπος τοῦ σώματος καὶ τι πάθος περὶ αὐτὸν ὁμωνύμως. 499, 12.

βουγάϊος ἐπίθετον παρ' Ὀμήρῳ διαφύως ἐρμηνευόμενον καὶ ἐτυμολογούμενον. 962, 3. 11. 17.

Βούδεια, γυνὴ Βοιωτία, καὶ Βούδεια, πόλις Μαγνησίας καὶ ἄλλη Φρυγίας· καὶ Βούδεια Ἀθηναῖα ἐπιστομικῶς ἐν Θεσσαλίᾳ. 1076, 24.

Βούδαιοι, ὄνομα ἔθνους Μηδικοῦ, καὶ γράφεται ὡς τὸ Κήταιο. 1076, 28.

Βούδειον, πόλις Βοιωτικῇ, ἡ καὶ Βούδεια, ἀπὸ Βουδείας γυναικὸς Βοιωτικῆς. 1076, 24—30.

βούδορα ἡματα προπαροξυτόνως κατὰ παθητικὴν ἔννοιαν, ἐν οἷς βόες ἐκδέρονται, ἡ βουδόρα παροξυτόνως κατὰ ἐνέργειαν τὰ βόας ἐκδέροντα. 1117, 53.

Βουδόρας ἡ Βούδορος, ποταμός τις περὶ Κήρινθον πόλιν Εὐβοίας. 280, 30.

Βουζύγης ὅτι πρῶτος ἄροτρον ἔξευξεν ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς. 1156, 57.

βουθυτεῖν ἔν καὶ τράγον παρὰ Ἀριστοφάνει ὅτι ἀκίρως εἴρηται. 160, 13.

βουκαῖος καὶ βοῦκος ὁ ἀγροῖκος. 962, 12.

βουκολεῖν ἵππους ὅτι ἀκίρως λέγεται. 159, 42. 160, 8.

βουκολεῖν καὶ ἀποβουκολεῖν ὅτι

καὶ τὸ ἀπατῶν σημαίνει. 212, 41. 1246, 2.

βουκολισμὸς ἡ τῶν βοσκόντων ᾠδή. 1164, 11.

Βουκόλος, ὄνομα κύριον ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 1018, 46.

βουκόλος ὅτι παρὰ τὸ κὸλον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν. 1817, 53.

βουκόλος βοῶν, ὅτι ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ βοῶν. 1867, 26.

βουκολῶ ὅτι καὶ βοικολῶ λέγεται κατὰ διφθόρησιν καταλήξεως. 1416, 38.

βουκόρυζα ἡ μεγάλη κόρυζα, παρὰ τὸ βου ἐπιτατικόν. 962, 15.

βοῦκος καὶ βουκαῖος ὁ ἀγροῖκος. 962, 12.

Βουλγαρία, ἡ καὶ Παννονία. 1263, 31.

βούλεσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ θέλειν. 61, 2.

βουλεύειν ἐν ἴσῳ τῷ βουλευέσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 1429, 22.

βουλὴ ἡ σύγκλητος παρ' Ὀμήρῳ, ἀγορὰ δὲ ἡ κοινὴ σύναξις. 1460, 25.

βουλὴ τὸ τῶν ἐντίμων συνέδριον, δὲ καὶ σύγκλητος λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον, ἀγορὰ δὲ ἡ τοῦ πλήθους συνέλευσις, Ἰλιάδ. β', 53. 172, 5.

βουλὴ τὸ ἐπιτυχὲς σκέμμα, ὅτι οἶονε βολὴ λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ὕ, καὶ ὅτι τρία ταῦτα σημαίνει ἡ λέξις, τὸν τόπον, τοὺς βουλευτάς καὶ τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. 42, 24. 1404, 52.

βουληφόροι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες, ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ τῆς συγκλήτου. 68, 1. 1731, 27.

βουληφόρος, ὅτι βουληφόρον προσεπὶ τινος ἡγεμονικὸς ἄνθρωπος λεληθότως ὑποσκάπτει. 591, 1.

βουλεύω Ὀμηρὸς ἐνεργητικῶς ἐν ἴσῳ τῷ βουλεύομαι. 1630, 50.

βουλεύω δοτικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου, οἷον βουλεύω σοι ὀλεσθρον. 998, 12.

βουλυτὸς τὸ μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας, ἥγουν ὁ δειλινὸς καιρὸς ὁ πρὸς ἑσπέραν, καθ' ὃν οἱ βόες λύνονται τοῦ κάμνειν. 1086, 30. 1615, 38. 1676, 8.

βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρειν παροιμιαιῶς λέγονται οἱ δωροδοκοῦντες. 252, 24.

Βουνίμας, τόπος τις ἐν τῇ πρὸς Ἰθάκην μεσογείῳ, ἐν ᾧ ἐφυγεν Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μνησθηροφορίαν. 1675, 35.

βουνὸς ὅτι Λιβυκὴ ἔστι λέξις ἐπεχωριάζουσα τοῖς Ἕλλησι. 1854, 21.

βουπλήξ, βυύκεντρον ἡ πέλεκυς ἡ μάστιξ, ὅτι κανονικῶς ὀξύνεται. 629, 51.

Βουπράσιον, πόλις ἀξιόλογος τῆς Ἠλείας χώρας, ἱστορία. 303, 27. 882, 62.

βούπρω οἰδετέρος, ὅτι ἐκ τοῦ ὀρθοκραίρας λέγεσθαι τὰς ναῖς ἐπιθετικῶς, ὡς καὶ τὰς βόας, ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως ἡ λέξις. 1725, 27.

βούπρωρος θυσία, ἡ καὶ τριτῦα, ἡ τις ἦν ἐκ τριῶν ζώων, βόδς δηλονότι καὶ ἐτέρων δύο, παρὰ τὸ προηγέσθαι αὐτῆς οἷα νεὼς πρώαν τὸν βούν, βούπρωρος λεγομένη. 1676, 38.

Βούρινα, ὄνομα πηγῆς τινὸς παρὰ τὸ βόδς ὅτι ἐοικέναι τὸν τόπον οὕτω κληθεῖσα. 309, 2.

βοῦς, μὸσχος, μονόκερως, ὁ ἐναντὸς ἀλληγορικῶς. 73, 36.

βοῦς τυκτὴ, ἡ ἀσπίς ἐκ βοείας θύρης τετεχνητευμένη. 894, 53. 56.

βοῦς ἡ βύρσα, ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος. 455, 43. 678, 29. 1880, 39.

βοῦς, εἶδος πέλματος, καὶ παροιμία, ἔβδαμος βοῦς, καὶ πέμπτος βοῦς, ἐρμηνεία διεξοδικὴ τῆς παροιμίας. 1165, 5.

βοῦς, σκῶμμα ἐπὶ ἀναισθησίας, καὶ παροιμία, βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρειν, καὶ ἄλλη, βοῦς ἐν ἀδελείῳ κάθεται. 962, 18.

βοῦς, ὅτι παρ' Ἀθηναίοις ἀπώμοτον ἦν τὸ βόας ἐργάτας θύειν. 1717, 39.

βοῦς φωνὴ ἐν συνθέσει προτασσομένη ὅτι τὸ μέγα ὑπαγορεύει, ζῆται ἐν τῷ, βου μέριον. 962, 5.

βοῦς φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τιμῆς εἶτον ἀξίας τινὸς πράγματος ὑπαγορεύει· καὶ βοῦς, νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις· ζῆται ἐν τῷ, βοιον λήγοντα ὀνόματα. 252, 20. 23.

Βριάρεως κύριον ὅτι καὶ Ὀβριάρεως πεντασυλλάβως λέγεται. 124, 42.

Βριάρεως συμμαχήσας τῷ Διὶ ἐπιβουλευθέντι ἐπὶ τινων θεῶν, μῦθος καὶ ἱστορία. 123, 2. 35.

Βριάρεως ἐκατόγχιον μυθενόμενος, ἀλληγορία ἡθικὴ καὶ φυσικὴ. 123, 42.

Βριάρεως ὅτι καὶ πεντασυλλάβως Ὀβριάρεως λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν παρῆται. 1395, 54.

βριαρὸς, ἰσχυρὸς, ὅτι παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν λέγεται. 295, 5. 1395, 46.

Βρίγες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ βάρβαροι ἢ οἱ Φρύγες. 1395, 49. 52.

βρίζα Αἰολικῶς ἢ ῥίζα, πλεονασμῷ τοῦ β'. 223, 5. 1387, 42.

βρίζειν τὸ ἀμειλῖν καὶ ἀπονιστάζειν καὶ τὸ ὑπνοῦν, ὅτι παρὰ τὸ βαρὺ ἔχειν ἢ μετὰ βορὰν ἔχειν λέγεται. 465, 28. 1620, 22.

Βρίζω, ὡς **Λητώ**, δαίμων τις οὕτω καλουμένη, ἣ ἔθνον αἱ κατὰ **Ἀθλον** τὴν νῆσον γυναικες· καὶ ὅτι συστοιχεῖν δοκεῖ τοῦτομα τοῦ τῷ βρίζειν ῥήματι, ὃ δηλοῖ τὸ μετὰ βορὰν κοιμᾶσθαι. 1720, 56. 58.

βρήπυρος Ἀρης, ὁ μεγαλόφρωνος, ἐκ τοῦ βρι καὶ τοῦ ἥπυριν. 686, 24. 944, 59.

βρίθειν ἀντὶ τοῦ ἐμβριθῶς πολεμεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1104, 28.

βρίθειν χερσὶ τὸ πλουτεῖν καὶ τὸ ἰσχύειν. 54, 28.

βρίθειν τὸ γέμειν ἢ βάρος ἔχειν, ὃ καὶ βρύειν λέγεται, οἷον ἀνθεσι βρύειν. 1625, 19.

βρίθειν καρπῷ λέγεται δένδρον τῷ οἰκείῳ καρπῷ πληθύνον. 1163, 6.

βριθόσυνη τὸ βάρος. 1325, 45.

βριθὸς ὅτι συντεθέν μεταβάλλει τὴν κατάληξιν, ἐμβριθῆς γὰρ τῷ ἦτα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ βρίθω λέγεται. 1395, 55.

βρίθω, **βριθὸς** καὶ **βριθός** ὅτι παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν λέγονται. 1395, 55.

βρίκελα, προσωπεῖα βροτῶ εἴκελα, καὶ βρίκελοι τὰ μορμολύκεια, τὸ βρεῖ ἰώτα. 1395, 48.

βριμᾶσθαι καὶ βριμοῦσθαι τὸ ἀπειλεῖν. 1395, 50.

βριμοῦσθαι καὶ βριμᾶσθαι τὸ ἀπειλεῖν. 1395, 50.

Βριμῶ, μυθικόν τι δαιμόνιον φοβερὸν. 1395, 52.

βρίσαι ἔδρους λέγεται ὁ νικήσας τῷ βάρι τῶν δώρων τοὺς συμμηστευτάς τινος γυναικός. 1557, 49.

Βρισηῖς, φωνὴ πατρωνυμικὴ, καὶ ὅτι Ἰπποδάμεια ἐκαλεῖτο ἢ παρ' Ὀμήρῳ Βρισηῖς, καὶ περὶ Βρίσου τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἱστορία. 77, 29.

Βρίσης κύριον, οὗ θυγάτηρ Βρισηῖς ἢ παρ' Ὀμήρῳ, ἱστορία. 77, 31.

βρόδον Αἰολικῶς τὸ ῥόδον πλεονασμῷ τοῦ β'. 222, 5. 1387, 42.

βρομεῖν, ὅτι καὶ αἱ μυταὶ βρομεῖν λέγονται, καὶ βρόμος ὁ ἐξ αὐτῶν ἦχος. 1079, 50.

βρόμος ὁ ἦχος τοῦ πυρὸς, παρὰ τὸ βρέμειν, καὶ εἶδος σπορίμου τὸ κοινῶς βρόμιον. 203, 35. 919, 27. 36.

βροντεῖον, σκεῦος ἀποτελεστικὸν μυκήματος βροντῆς διὰ ψηφίδων ἐνιμένων αὐτῷ. 1682, 3.

Βρόντης, εἰς τῶν Κυκλώπων, παρὰ τὸ τὰς βροντὰς τῷ Διὶ σκευάζειν οὕτω λεγόμενος. 1528, 36.

βροτόεντα ἀνδράγρια τὰ ἐκ βροτῶν λαμβανόμενα σκῦλα, ἢ τὰ ἔχοντα βρότον ἥγουν μολυσμὸν. 657, 11. 999, 53.

βροτοὶ ἀνθρωποὶ ἐντελῶς πέφρασται, βροτοὶ δὲ κατὰ μόνους ἀτελῶς. 97, 41.

βροτολογὸς, ἀνδροφόνος, ὁ βροτοδὸς φθείρων ἢ ὁ βροτοὺς λέγων ἥγουν κατακοιμίζων εἰς ὕπνον νήγρετον. 518, 41. 1194, 7.

βρότον αἱματόεντα τὸν ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸν λέγει Ὀμηρος. 688, 53.

βροτὸς φωνὴ ἐν συνθέσει προλαμβάνουσα τὸ μὲν πρὸ τῆς βρο συλλαβῆς πρὸς ὅγκον ἥχου καὶ καλλιφωνίαν, οἷον ἄμβροτος, τερψίμβροτος. 243, 42. 1382, 35.

βροτὸς ἀνὴρ ἐντελῶς λέγεται, βροτὸς δὲ κατὰ μόνους ἀτελῶς. 586, 28. 1132, 26.

βροτὸς ὁ ἀνθρωπος, βρότος δὲ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς. 636, 63. 907, 9.

βροτὸς κατὰ μόνους ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπος, οὗ ἔστιν ἐπίθετον. 979, 21.

βροτὸς, ὁ οἷον μορτὸς ἥγουν μεμορμένος, ὁ ἔστι τῇ ἐμαρμένη ὑποπεπτικῶς, ἢ παρὰ τὸν βρότον, ὁ ἔστι τὸν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Γιγάντων μολυσμὸν, ἢ ὁ οἷον ῥότος παρὰ τὸ ῥέω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ β'. 223, 3. 1286, 24. 1387, 35. 1530, 48.

βρότος ὁ ἐξ αἵματος βροτεῖον, ὁ ἔστιν ἀνθρωπίνου, μολυσμὸς, ἢ ἐξ ἀπλῶς αἵματος ῥόντος, οἷον ῥότος πλεονασμῷ τοῦ β'. 1286, 24. 1956, 52.

βροτὸς, ἥγουν φθαρτὸς, ὅτι κατ' αὐτὸ ἀτελῶς ἔχει, βροτὸς δὲ ἀνθρωπος ἐντελῶς λέγεται. 427, 24. 1122, 58.

βροχθίλειν, ζῆτει ἐν τῷ βρόχθους. 1719, 58.

βρόχθος ὁ λαίμυς, ἐκ τοῦ βρόχην ἀχρήστου, ὃ δηλοῖ τὸ ῥοφεῖν, δένειν καὶ βροχθίλειν τὸ διὰ τοῦ βρόχθου προάγειν, ὁ ἔστι καταπίνειν. 1493, 35. 1719, 58.

βρυ συλλαβὴ ἀρκτική ἀνομασποποιημένων ῥημάτων, οἷον βρύζειν, βρύχειν. 1106, 13.

βρυάζω ὅτι ἐκ τοῦ βρύω κατὰ παραγωγὴν λέγεται. 1631, 62.

βρύειν τὸ αὐξάνεσθαι ἐν τῷ ἔμβρυν. 1299, 43.

βρύειν λέγεται ἑλαία, ὃ ἔστιν ἀνθεῖν, καὶ βρύειν λέγεται ὕδωρ, ὃ ἔστιν ἀναβλύζειν. 1095, 14.

βρίειν ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ βρίθειν, ὃ ἔστι γέμειν ἢ βάρος ἔχειν. 1625, 20.

βρύκειν λέγονται κολοιοὶ, ἥγουν ποῖον ἥχον ἀποτελεῖν. 1106, 16.

βρύκειν τὸ τραχέως καὶ μετὰ ἥχου ποιοῦ ἐσθίειν. 1859, 38.

Βρυσειὰ πόλις, ὁ πολίτης Βρυσειάτης, ὡς **Ἀγιάτης**. 295, 11.

βρύσις ὅτι παρὰ τὸ βρύειν, ὃ ἔστιν ἀναβλύζειν, λέγεται. 1095, 16.

βρύτεια, ζῆτει ἐν τῷ στέμφυλα. 1963, 61.

βρυτῆρ Αἰολικῶς ὁ ῥυτῆρ, πλεονασμῷ τοῦ β'. 223, 5. 1387, 44.

βρύτος ὁ κρίθινος οἶνος ἢ ὁ ἐκ ῥι-

γαῖα ἀντὶ τοῦ χώρου ἐν τῷ, εἰπέ δέ μοι γαῖν τε τήν δῆμόν τε πόλιν τε, Ὀδυσσ. θ', 555. 1610, 54.

γαῖα ὅτι καὶ γῆα γράφεται, καὶ ὅτι ἐξ ἐκατέρου παρὰγονται τινα. 1155, 15. 17.

γαῖα ὅτι ἀπὸ τοῦ γῶ, ὃ ἔστι χωρῶ καὶ τίκτω, λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ μῶ μαῖα· καὶ ὅτι, εἰ ἀπὸ τοῦ γῆ παρήχθη, παροξύνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ σελήνη τὸ σεληνάα. 188, 20. 33.

γαῖων ἀντὶ τοῦ τήσων ἐν τῷ, οὐδέ τις ἄλλη φαίνεται γαῖων, παρ' Ὀμήρῳ Ὀδυσσ. μ', 404. εἰ καὶ τινες ἰσχυρίζονται μὴ κλίνεσθαι τὴν γῆν, ὡς περ οὐδὲ τὴν ἄλλα, εἰς πληθυντικὸν ἀριθμόν. 1728, 50. Γαῖζῆται οἱ Γαλάται, οἱ τῆς οἰκίας ἐκπεσόντες ποτὲ καὶ γῆν, ἣν οἰκήσωσι, ζητοῦντες. 188, 27.

γαῖήϊος κτητικὸν ὅτι ἐκ τοῦ γαῖ-εἰος γέγονε διαλύσει τῆς διφθόγγου. 1582, 6.

γαῖήοχος ὁ συνέχων τῇ ὑγρυσίᾳ τὴν γῆν ὡς μὴ εἰς χοῖν διαλύεσθαι, καὶ ἀπλῶς ὁ συνεκτικὸς τῆς γῆς. 554, 20. 971, 22. 1012, 10. γαῖήοχος Πασειδῶν ὁ ἐπὶ γῆς ὀχοῦμενος, ἣ ὁ ὄχοις γαῖων, ὃ ἔστιν ὀχῆμασι χαίρων· καὶ ὅτι τὸ γε διὰ διφθόγγου γράφεται. 1392, 19. 22.

Γάϊος Καλλιγόλας, αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων, ὅτι Διόνυσος ἐχρημάτιζε. 776, 28.

γάϊος ὁ μίσθιος καὶ παχὺς καὶ ἀναίσθητος, ὅτι παρὰ τὸ γαῖα λέγεται. 188, 29. 962, 21.

γαῖος ἄνεμος ὁ ἀπόγειος, καὶ γαῖος βοῦς ὁ ἐργατικὸς, ὅτι παρὰ τὸ γαῖα λέγονται. 188, 28.

γαῖος ἡ γαῖον οὐδετέρως, ὅρνε ὁλοσίδηρον κατὰ γλῶσσαν. 344, 12.

γαῖω τὸ γανυῶ, ὅτι ἐκ τοῦ γῶ μορσουλᾶβον παρήχθη. 1881, 17.

γακίνας ὁ σεισμὸς, παρὰ τὸ τὴν γῆν κινεῖν. 890, 38. 1490, 21.

γάλα παρὰ τὸ ἐκ τῶν γυνίων ἄλλεσθαι, ἣ παρὰ τὸ γάρος, οἷονεἰ γάνα, διὰ τὸ ἐξ αἵτου γόνος, καὶ ὅτι λευκὸν γάλα οὐ πρὸς διαστολὴν ὕλλα κατ' ἐξαίρετον λέγεται. 257, 18. 483, 13. 1649, 63.

γάλα συκῆς καὶ τιθυμάλλου ὁ ὀπὸς αἰτῶν, καὶ γάλα ὀρνίθων τὸ ἐν

τοῖς ὠοῖς· καὶ ὅτι ὀρνίθων γάλα ἐπ' εὐδαιμονίας καὶ τρυφῆς παροιματικῶς λέγεται. 1485, 27.

γάλα, ἡ γενικὴ τοῦ γάλατος καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ' γάλακτος, καὶ ὅτι καὶ γάλαξ δοκεῖ λέγεσθαι, ὅθεν ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς γάλαξι, καὶ ὅτι καὶ ἰσοσυλλάβως, τὸ γάλα τοῦ γάλα, κλίνεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1627, 33—40. 1761, 37.

γάλα, ἡ γενικὴ τοῦ γάλα ἰσοσυλλάβως καὶ γάλατος περιττοσυλλάβως καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ' γάλακτος. 916, 51.

γαλαθῆν ὅν ὅτι ἐκ τοῦ γάλα καὶ τοῦ θῆσθαι, ὃ ἔστι θηλάζειν, σύγκειται. 83, 29. 1485, 33. 1498, 41.

γαλαθῆν ὦν ζῶων θύσαι ἐν Βαβυλῶνι, καὶ ὅτι Ἕλληνες ἀπελχόντο τῶν γαλαθῆν ὦν. 1485, 53. 56.

γάλακτος καὶ γάλακτι πλάγαι ὅτι, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς γάλα εὐθείας κεκλήνεται, πλεονασμὸν ἔπαθον τοῦ κ', εἰ δὲ ἀπὸ τῆς γάλαξ, τὸ τ' ἐπλεόνασε, διαίτησις διεξοδική. 1627, 33—42.

γαλακτοφάγοι ἄνθρωποι καὶ γαλακτοφάγα ἔθνη, ἱστορία. 916, 42.

γάλαξ τὸ γάλα, ἡ γενικὴ τοῦ γάλακος καὶ γάλακτος πλεονασμῷ τοῦ τ', ὅτι ἡ γάλαξι πληθυντικὴ δοτικὴ τοιαύτην εὐθείαν ὑπαγορεύει. 1627, 37.

γάλαξ ὁδοτικὴ πληθυντικὴ ὅτι ἐκ τῆς γάλαξ γάλακος εὐθείας δοκεῖ κεκλήσθαι, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1627, 35.

γαλαξίας κύκλος ὅτι παρὰ τὴν γάλαξι πληθυντικὴν δοτικὴν δοκεῖ παρήχθαι. 1627, 35.

Γαλάται θύοντες τοὺς αἰχμαλώτους, ἱστορία. 1294, 22.

Γαλάτεια, κύριον Νηρηίδος, ὅτι παρὰ τὴν γαλήνην λέγεται, ἣ παρὰ τὸ γαλακτοχρον τοῦ ἐπιπολάζοντος ἀγροῦ τῷ ἔδατι. 1131, 5.

Γαλατῶν γυναικες φυλαδὸν φεύγοντας ἐκ πολέμου τοὺς ἑαυτῶν ἀνδρας ἐντρέπονσαι, ἱστορία. 626, 44.

γαλερὸν τὸ γαλήνρον, ὃ ἔστιν ἥσυχον καὶ προσήνές. 1539, 61. γαλεῶται, οἱ καὶ ξιφῖαι καὶ κύνες,

ὅτι κήτη τινα θαλάσσια οὕτως λέγονται. 1715, 45.

γαλῆ ὅτι Ἡρακλεῖ ἀνέκετο, καὶ ὅτι ὑπὸ γαλῆς τραφῆναι μυθεύεται ὁ Ἡρακλῆς. 1175, 44.

γαλήναια ἡ γαλήνη κατὰ παραγωγὴν. 84, 5. 1758, 57.

γαλήνη νηνεμίη λέγεται, ὅταν ἐν μεγάλῳ κλύδωνι παύσῃται ὁ ἄνεμος, πρὸς διαστολὴν τῆς ἀπλῶς γαλήνης, καὶ ἦν τελείως τὰ κύματα ἔστρωνται. 1539, 50.

γαλήνη ὅτι παρὰ τὸ γάλα λέγεται, διὸ καὶ λευκὴ γαλήνη λέγεται ἐπιθετικῶς. 1539, 61. 1649, 62.

γαλήνην ἐπιφώματικῶς ἀντὶ τοῦ γαλήνως ἐν τῷ, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, Ὀδυσσ. η', 319. 1581, 42.

Γάλλος, ἐκτομίας, ἐννοῦχος. 234, 31.

γαλόως, ζῆτει ἐν τῷ γάλως. 648, 28.

γάλως εἶναι λέγεται γυναικὶ τινὶ ἢ τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ ἀδελφῇ ἢ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ γυνή· καὶ ὅτι γάλως γάλω κλίνεται ἰσοσυλλάβως, καὶ γάλως γάλωος, ὡς ἥριος ἥρωος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ γάλα λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γάλως καὶ γαλόως λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ὁ, καὶ κλίνεται γαλόως γαλόω, ἡ δοτικὴ γαλόω, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ὁμοσῶνως. 391, 40. 648, 26. 1281, 8.

γαμβρὸς ὅτι καὶ ἐπὶ πενθεροῦ τίθεται καὶ ἀπλῶς ἐπὶ παντὸς συγγενοῦς ἐξ ἐπιγαμίας, καὶ ὅτι παρὰ τὸ γαμεῖν λέγεται, οἷονεἰ γαμηρός, συγκοπῇ καὶ ἐπενθέσει τοῦ β'. 548, 15. 572, 45. 758, 42.

γαμείων ὅτι παρὰ τὸ γαμεῖω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ κρατεῖω κρείων. 1480, 47.

γαμεῖσαι ὅτι διασφίρει τοῦ γαμήσαι, ζῆτει ἐν τῷ γαμήσαι. 758, 53.

γαμετὴ καὶ γαμέτης ὅτι παρὰ τὸν γαμῖσω μέλλοντα λέγονται. 106, 45.

γαμέτης ὁ ἀνὴρ, καὶ γαμετὴ ἡ γυνή. 758, 43.

γαμηλία Ἡρα ἡ τοῖς γάμοις ἐπιστατοῦσα, καὶ γαμήλιος, εἶδος πέμματος. 1156, 47.

γαμήλιον τὸ ἐπὶ τῷ γάμῳ τινὶν γραφέν ποίημα, καὶ ἀπλῶς πᾶν

- γυμνή, ἀντὶ αἰτιατικῆς Ἀττικῶς, οἷον ὤπησε κρεῖων, παρ' Ὀμήρῳ, καὶ βοδὸς βεβρωκῶς. 1626, 25. 1775, 44.
- γενικῶν ἐνικῶν καταλήξεις διάφοροι κατὰ διαφόρους διαλέκτους ἐκ παραδειγμάτων μόνων. 1396, 25.
- Γένιος, βασιλεὺς Ἰλλυριῶν, ἱστορία καὶ γραφὴ πυραληκτικὴ τοῦ ὀνόματος. 1015, 61.
- γενναίεστατος ἀντὶ τοῦ γενναϊότατος. 1441, 16.
- γενναῖος ἐπίθετον, καὶ γενναῖα σῦκα, καὶ σταφυλὴ γενναῖα, ἐπιθετικῶς. 545, 37.
- γενναῦν λέγεται κυρίως ὁ πατήρ, τίκεται δὲ ἡ μήτηρ, καταχρηστικῶς δὲ ἐκότεροι καὶ τίκεται καὶ γενναῦν λέγονται, ἥ καὶ τοκεῖς καὶ γονεῖς ἐκότεροι λέγονται. 1568, 1.
- γενναῖος, γενναῖος, καὶ γενναῖον κρέας τὸ γενναῖον διὰ πάχος. 1426, 56.
- γενναῖον κρέας τὸ ἄδρον κόμμα ἢ τὸ γενναῖον διὰ τὸ πάχος. 545, 44. 1426, 56.
- γένος τὸ τριακοστὸν μέρος τῆς φρατρίας εἶπεν τριττύς ἐκάστης τῶν Ἀθήνησι φυλῶν. 239, 39.
- γένους ἀκαταλληλῆα ἐν τῷ, ἔθνεα ὀρνίθων ἀγαλλόμεναι πτερυγέσιν, Ἰλιάδ. β', 459 — 62. 255, 6.
- γένους ἐναλλαγὴ κατὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐπιθετικῶν ὡς πρὸς τὸ νοούμενον, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὴν φωνὴν τῶν ὑποκειμένων. 44, 21.
- γένους ἐναλλαγὴ κατὰ ἀναφορὰν ἄρθρου ἄρσενικοῦ πρὸς τι προηγούμενον οὐδέτερος εἰρημένον, οἷον ἐν τῷ, καὶ μὰ τούδε σκῆπτρον — ὁ δὲ τοι μέγας ἴσσεται ὄρκος, Ἰλιάδ. α', 234 — 9. 92, 35.
- γένους ἐναλλαγὴ, ὅτι καὶ μετοχαλ ἄρσενικαὶ ἐπιτίθενται θηλυκοῖς προσηγορικοῖς γενικαῖς μεταβατικῶς συντασσομένοις, οἷον, ψυχὴ Τειρεσίαιο, σκῆπτρον ἔχων, Ὀδυσσ. λ', 90. 878, 48. 1674, 15.
- γένους ἐναλλαγὴ ἐν τῷ, ἀκῶν Ἀθηνᾶ, καὶ, ὑλῆεις Ζάκυνθος. 440, 37.
- γένους μετάπλασις ἀπὸ ἄρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον, οἷον οἱ μῆροί τὰ μῆρᾶ, καὶ ἐναλλαγὴ ἀπὸ ἄρσενικοῦ εἰς θηλυκὸν, οἷον ἡ Τάρταρος ἀντὶ τοῦ ὁ Τάρταρος. 108, 17.
- γέντα τὰ κρέα κατὰ γλῶσσαν Θρακικῇ. 918, 29. 1854, 33.
- γέντο ἀντὶ τοῦ ἔλετο, ἐξ οὗ καὶ γέγονε κατὰ συνηγορὴν καὶ τροπὴν τοῦ λ' εἰς γ' καὶ προσθήκην τοῦ γ' κατὰ γλῶσσαν. 756, 31. 918, 26. 1722, 48. 1934, 30.
- γενῶν ἐναλλαγῆς παραδείγματα. 333, 42.
- γενῶν ἐναλλαγὴ, ὅτι τῆς Καρῶν διαλέκτου τὰ ἄρσενικὰ θηλυκῶς προσφέρειν καὶ ἀνάπαλιν. 367, 41.
- γενῶν σύλληψις, ὅτι τὸ ἄρσενικὸν συνεκδέχεται τὸ θηλυκὸν, οἷον, Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω. 985, 52.
- γεοῦχος, τὸ γέφυλδον κατὰ τινας, κατὰ δέ τινας διφθογγον. 1392, 23.
- γέρα τὰ ἐξαιρέτως διδόμενα τοῖς προέχουσι. 72, 19.
- γέρα Θετταλικά αἱ Θετταλικαὶ χλαμύδες, διότι ἔπαθλα ἦσαν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν. 331, 16.
- γεραιαὶ γυναικες λέγονται αἱ ἔντιμοι Ἰλιάδ. ζ', 87. 270. 287. 296. 642, 27.
- γεραιὸς ὁ γηραιὸς, ὁ ἔστι γέρον, συστολῇ τοῦ ἡ εἰς ε, ἢ παρὰ τὸ γέρας, ἔντιμοι γὰρ οἱ γέροντες. 32, 11.
- Γεραιστὸς, λιμὴν τις ἐν Εὐβοίᾳ οὕτω καλούμενος. 1462, 55.
- γεραιότερος ὅτι ἐκ τοῦ γεραιότερος συνεκότη. 1343, 17.
- Γεράνα, γυνὴ τις ὡς θεὸς παρὰ Πηνυαίοις τιμωμένη, καὶ ὑπὸ τῆς Ἑρας ἀπορριθωθεῖσα, ἱστορία διεξοδική. 1322, 49.
- γεράνεια κατὰ τινας τὰ λεγόμενα ὄνα. 1017, 19.
- γέρανοι ὅτι κλάζειν λέγονται, οὐ κράζειν. 40, 1.
- γέρας ὅτι παρὰ τὸ τὴν γῆν ἐρευνᾶν λέγεται, καὶ ὅτι δειλὸν τὸ ζῶον καὶ εὐαίσθητον τῶν τοῦ περιέχοντος ποιότητων. 371, 42.
- γεραρὸς λέγεται ὁ ἐκ μόνης θέας τὸ τίμιον ἔχων. 399, 10. 18.
- γέρας τὸ ἀξίωμα ἐν τῷ, καὶ παῖσιν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματι ἐν μεγάροισιν, γέρας θ' ὁ τι δῆμος ἔδωκεν, Ὀδυσσ. η', 149. 1575, 25.
- γέρας τὸ ἀπλῶς δῶρον ἢ τὸ ἐπέκεινα τῆς μόρας ἢ τὸ πρὸς χάριν διδόμενον δῶρον. 90, 39. 1892, 64.
- γέρας λέγεται, ὁ αὐτός ἐξαιρείται ὁ στρατηγὸς πρὶν μοιρασθῆναι τὴν λείαν. 1760, 3.
- γέρας θανόντων λέγει Ὀμηρὸς τὰ κατὰ τὸν τάφον πρὸς μνήμην τοῦ τῶν κειμένων ὀνόματος συντελοῦντα. 1070, 24.
- γεργέριμοι ἐλαῖαι, αἱ καὶ δρυπέκεις ἢ δρυπεεῖς, ὁ ἔστιν ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπαινόμενα. 664, 40. 1726, 7.
- γεργηθεῖς οἱ τοῦ δήμου ἄνθρωποι παρὰ Μιλησίοις, καὶ ὅτι οἱ γεργηθεῖς στασιάζαντες ποτε πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ ἡττηθέντες κατεκαύθησαν πίσση καταχρισθέντες, ἱστορία. 1433, 42.
- γέρην ἡ θήλεια γέρας. 231, 35.
- Γερηνία, ὄνομα πόλεως Μεσσηνιακῆς ἐν Πελοποννήσῳ, ἥ καὶ Γέρηνον οὐδέτερος καὶ Γέρηνα πληθυντικῶς λέγεται. 231, 28.
- Γερήνιος Νέστωρ, παρὰ τὸ γέρας ἢ ἀπὸ Γερήνων πόλεως, ἐρμηνεία διεξοδική. 231, 25. 296, 37.
- Γερήνιος, ποταμὸς τῆς κοίτης Ἑλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. 231, 25. 33.
- Γέρηνοι, ὄνομα ἰθνηκὸν ἀπὸ Γερηνίας πόλεως. 231, 32.
- Γέρηνον, ὄνομα πόλεως, ἡ καὶ Γερηνία καὶ Γέρηνα πληθυντικῶς οὐδέτερος λέγεται. 231, 29.
- γέρινοι, βάτραχοι· ζῆτι ἐν τῇ γυρῖνοι. 1864, 7.
- Γερμανοὶ ἀκρατοπόται, ἱστορία. 916, 35.
- γέρον προσφώνημα ὅτι ἡ κατὰ θαυμασμόν ἢ κατὰ βαρύτητα σκωπτικὴν ἢ κατ' οἰκτιρισμόν ἐπὶ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 240, 27.
- γέρον προσφώνησις ὅτι ποτὲ μὲν ἐπὶ τιμῇ λέγεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ οἰκτῳ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἀτιμίᾳ. 866, 58.
- γέρον προσηγορικῶς, ξύλον τι στυλίδι παραπλήσιον, ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ πλαστὴν καὶ γέρας, ἐξ ὧν ἐκρέματο τὰ νηθόμενα. 1923, 62.
- γέρον σάκος, Ὀδυσσ. χ', 184. τὸ παλαιὸν καὶ γηρῶσαν, καὶ γέροντα πληθυντικῶς τὰ παλαιὰ καὶ ἀρχαῖα. 1923, 59.
- γέροντες οἱ παλαιοὶ τῇ ἡλικίᾳ, καὶ οἱ ἔντιμοι καὶ ἀρισταῖς παρ' Ὀμήρῳ. 167, 14. 18.

- γίαν ἐσπουδακότες. 18, 44. 1099, 64.
- γήτειον ὅτι παρὰ τὸ ἐκ γῆς ἀνα-
θῆναι λέγεται. 1154, 18.
- γίγας ὅτι παρὰ τὸ γίνεσθαι καὶ τὸ
γῆ λέγεται, τὸ γι᾽ ἰώτα ὡς ἀπὸ
τοῦ γίνεσθαι. 1490, 19.
- γιγγλισμός, τρόπος τις φιλήμα-
τος οὕτω καλούμενος. 1880, 62.
- γιγγρῶνινοι αἰῶλοι, εἶδος αὐλοῦ
οὕτω καλουμένου, παραγωγὴ τῆς
φωνῆς καὶ ἱστορία. 1157, 40.
- Γίγγρις ὁ Ἀδωνις κατὰ τὴν Φοι-
νίκων γλῶσσαν. 1157, 42.
- Γιγγρών, δαίμων τις ἀφροδισιακὸς
συνεργήσας τῷ Ἄρει κατὰ τὴν τῆς
Ἀφροδίτης μοιχείαν. 1599, 1.
1880, 63.
- γίγνομαι ἐκ τοῦ γίνομαι πλεονα-
σμῷ τοῦ γ, ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ
γίγνομαι ἀναλογώτερόν ἐστιν ἢ τὸ
γίνομαι. 145, 35. 1064, 2.
- γίγνω ὅτι παρὰ τὸ γένω λέγεται,
ὡς παρὰ τὸ μένω τὸ μένω. 1173,
52.
- γινώσκω ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι
τοῦ γινώσκω, παραγωγὴ καὶ σχη-
ματισμὸς διεξοδικῶς, καὶ ὅτι τὸ
γινώσκω φύσει μακρόν ἔχει τὸ γι.
1064, 2—10. 1587, 40.
- γιγρῖ, ἐπιφώνημα καταγελαστικόν.
1880, 62.
- γίνεσθαι καὶ γινώσκειν ὅτι τὸ γι
φύσει μακρόν ἔχουσι. 1587, 40.
- γίνεσθαι λέγονται οἱ ἄνεμοι καὶ οἱ
ὔετοι καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ οὐκ εἰσὶν
ὡς τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ οὐράνια
σώματα, ἀλλ' ἐν τῷ γίνεσθαι
ἔχουσι τὸ εἶναι. 1724, 41.
- γίννος τὸ ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ
ὄνου μητρὸς γέννημα. 834, 47.
1626, 39.
- γίνομαι ὅτι ἀναλογώτερον τοῦ γί-
γνομαι ἐν δυοῖ γ· ἐκ τοῦ γένω γὰρ
γίγνω κατὰ διπλασιασμόν τοῦ γ,
καὶ τροπῇ τοῦ εἰς εἰ γίγνω καὶ
γίγνομαι, ὡς μένω μέμνω καὶ
μύμνω. 1722, 58.
- γίνομαι ἐκ τοῦ γίγνομαι ἀπελεύσει
τοῦ γ, καὶ ὅτι τὸ γι ἐκθέσει μα-
κροῦ φύσει μακρόν γέγονε. 537,
4. 1064, 2. 1587, 40.
- γινώσκειν ἀλλήλων, γενικῇ παρ'
Ὁμήρῳ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, τό-
ξων εἰς εἰδέναι, παρὰ τῷ αὐτῷ.
482, 26. 1900, 34. 1940, 60.
- γινώσκειν καὶ γίνεσθαι ὅτι τὸ γι
φύσει μακρόν ἔχουσι. 1587, 40.
- γινώσκω, ὅτι γιγνώσκω ἐν δυοῖ
γ· ὁρῶτερον γράφεται· ἐκ τοῦ
νοῶ γὰρ νοῶσκω καὶ κρᾶσει νοῶ-
σκω καὶ Αἰολικῶς γινώσκω καὶ
ἀναδιπλασιασμῷ διὰ τοῦ ἀρкти-
κοῦ στοιχείου γιγνώσκω, ἐρμη-
νεῖα διεξοδικωτάτη, καθ' ἣν καὶ
περὶ τῆς κατ' ἀρχάς τῶν λέξεων
προσθήκης τοῦ γ κατὰ γλῶσ-
σαν, καὶ ἀπλῶς περὶ ἀναδιπλα-
σιασμῶν. 145, 34. 1722, 35—58.
- γινώσκω ὅτι ἐκ τοῦ γιγνώσκω λέ-
γεται ἀπελεύσει τοῦ γ, καὶ ὅτι τὸ
γι ἐκθέσει μακροῦ φύσει μακρόν
γέγονε. 537, 4. 1064, 2.
- γινώσκω παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν
αἰτιατικῇ, οἶον, νόον ἔγνω, ποτὲ
δὲ γενικῇ, οἶον, γνώτην ἀλλήλουν.
1382, 3.
- γλ ληκτικόν θηλυκῶν ὀνομάτων ὅτι
μετὰ τοῦ α συλλαβίζεται, οἶον
τρίγλα. 117, 44.
- γλάγος τὸ ἀγανδόν, ὃ ἐστὶν ἡδὺ,
γάλα, ἐτυμολογικῶς. 257, 17.
- γλακτοφάγοι ἀντὶ τοῦ γαλακτο-
φάγοι, ὃ ἐστὶν ἐπίθετον ἔθρους τι-
νός. 916, 14. 50.
- γλάμων ὅτι παρὰ τὸ λημᾶν λέγε-
ται πλεονασμῷ τοῦ γ. 1064, 10.
- γλάξ, εἶδος βοτάνης, οἶονεὶ γάλαξ
παρὰ τὸ γάλα. 257, 19.
- γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, παροιμία δια-
φόρως ἐρμηνευμένη διεξοδικῶς.
87, 45.
- Γλαύκη, ὄνομα Νηρηίδος, ὅτι
παρὰ τὸ γλαυκὸν τῆς θαλάσσης
λέγεται. 1130, 37.
- Γλαύκη κύριον, γλαυκὴ δὲ ἐπίθε-
τον. 906, 43.
- γλαυκὴ θάλασσα ἡ ὑπόλευκος διὰ
τὴν ὑποκειμένην ἄμμον. 116, 11.
- γλαυκιᾶν λέγεται ὁ λέων, ἥρουν
ἔμπυρον βλέπειν, παρὰ τὸ γλαύσ-
σω ἢ στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς
καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς γλαυκὸν ὑπο-
φαίνειν. 1202, 9. 12.
- γλαυκίον, ὄρνειον νησσοειδές, ἀπο
τῆς τῶν ὀμμάτων γλαυκότητος
οὕτω καλούμενον. 1451, 63.
- γλαυκὸν, χρώμα ὑπόλευκον καὶ
ἀόρατον, παρὰ τὸ γλαύσσω, ὃ
ἐστὶν ὀρῶ. 86, 42.
- γλαυκὸν ὅτι ὀφθαλμοῖς ἐπιτίθε-
ται καὶ θαλάσση καὶ ἑλαία διὰ
τὰ φύλλα, ἔτι δὲ καὶ ἑλαίῳ. 1279,
17.
- Γλαῦκος κύριον, γλαυκὸς δὲ ἐπί-
θετον. 906, 42.
- Γλαῦκος, υἱὸς Σισύρου ἐκ Μερό-
πης τῆς Ἀτλαντίδος μῦθς τῶν
Πλειάδων. 1155, 53.
- Γλαῦκος Ἀνθηδόσιος, καὶ περὶ
τῆς μεταμορφώσεως αὐτοῦ εἰς
δαίμονα θαλάσσιον μῦθος καὶ ἄλ-
ληγορία ἱστορικὴ διεξοδικῶς ἐρ-
μηνευόμενος. 369, 18.
- Γλαῦκος κύριον, καὶ ὅτι πολλοὶ
Γλαῦκοι ἱστοροῦνται, καὶ γλαῦ-
κος, εἶδος ἰχθύος, οὗ ἔκκριτος
ἡ κεφαλὴ. 369, 18. 638, 60.
894, 43.
- Γλαῦκος Ποτνιεύς ἐφ' ἵππων δια-
σπασθεῖς, ἱστορία. 269, 35.
- Γλαύκων ἐν πίθῳ μέλιτος ἀπο-
πνιγείς, ἱστορία. 894, 41.
- Γλαυκῶπιον, ὅτι οὕτως ἐκλήθη
ποτὲ ἡ τῶν Ἀθηναίων ἀκρόπολις
διὰ τὴν γλαυκῶπιν Ἀθηναίαν. 1451,
62.
- γλαυκῶπις ἡ γλαυκὸς τὸ χρῶμα
καὶ διὰ τοῦτο καταπληκτικούς
ἔχουσα τοὺς ὤπας, ὃ ἐστὶν ὀφθαλ-
μοὺς, ὅθεν καὶ γλαυκῶπις δρά-
κοντες. 86, 35. 38.
- γλαυκῶπις ὅτι σύζυγον ἐστὶ τοῦ
γλαυκῶπης ὁρσενικοῦ. 708, 42.
- γλαῦξ τὸ ὄρνειον ὅτι τῇ Ἀθηναίᾳ
ἀφιέρωτο, καὶ ὅτι νυκτὸς μὲν
βλέπει, μεθ' ἡμέραν δὲ οὐ. 87, 42.
- γλαῦξ ὅτι οὐ τίκτει τυφλὰ, ἱστο-
ρία φυσικὴ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
γλαύσσω λέγεται. 1202, 10.
- γλαῦξ ὅτι Ἀωρικῶς μὲν δξύνεται,
ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ περισπᾶται·
ἀλλαχού δὲ ὅτι κοινότερον μὲν
δξύνεται, Ἀττικῶς δὲ περισπᾶται.
88, 4. 1451, 62.
- γλαύσσειν ταῦτόν τῷ ἀθρεῖν.
86, 44. 87, 1. 22.
- γλάφειν τὸ κοιλεῖν, παρὰ τὸ
γλῶ μονοσύλλαβον, ὅτι λειότε-
ρόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν
ἐκφώνησιν. 633, 45. 1504, 18.
- γλάφω πετρῆν, γλαφυρὰ πέτρα.
178, 33.
- γλαφυρὰ πέτρα ἡ κοίλη καὶ σπη-
λαιώδης. 178, 29.

- ἐπὶ τῶν λινῶν τὸ πλύνειν. 1956, 41.
- γναφεύς ταυτὸ διερ κναφεύς, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ γναφεύς ἐκ τοῦ κναφεύς γέγονε τροπή τοῦ κ' εἰς γ'. 150, 33. 1746, 16.
- γναφεύς καὶ γναφεύειν ὅτι παρὰ τὸ γνάπτω, ὃ ἐστὶ βάπτω, λέγονται. 854, 3.
- γνώφος ἀπὸ τοῦ νείφω πλεονασμῷ τοῦ γ, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ νέφος γίνεται νέφος καὶ προσθίσαι Αἰολικῇ τοῦ γ γνώφος, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τῆς Ἡπειρωτῶν διαλέκτου ἐστὶν ἡ ἐν τῷ γνώφος προσθήκη τοῦ γ. 145, 36. 1064, 9. 1722, 48.
- γνοῶ τὸ νοῶ Αἰολικῶς, θῆναι τὸ ἄγνοῶ. 1064, 6.
- γνύξ ἐπιρρήματος σχηματισμός. 550, 25.
- γνύξ ἐπιρρήμα, οἰονεὶ γονύξ καὶ συγκοπὴ γνύξ, καὶ δηλοῖ τὸ ἐπὶ γόνυ. 550, 25. 1214, 37.
- γνύξ ἐριπεῖν τοῦ δεινός, ἥγουν γονάσασθαι τὸν δεινὰ, ἀπλῶς δὲ γνύξ ἐριπεῖν τὸ ἐπὶ γόνυ πεσεῖν. 556, 19. 715, 50.
- γνώ γενικῇ ἐν τῷ, γνώτην ἀλλήλοιν, παρ' Ὀμήρῳ. 1410, 3.
- γνώμα, δ καὶ γνώμων, ὃ ἐστὶ σημεῖον ἐκ τῶν ὁδόντων λαμβανόμενον, θῆναι ἡ τῶν ἵππων ἡλικία διαγινώσκεται. 1404, 61.
- γνώμη, ἀπὸ τοῦ νοῶ γίνεται νώμη καὶ προσθίσει τοῦ γ γνώμη. 1064, 9.
- γνώμη ὅτι παραίνεσις ἐστὶ σύντομος καθολικῇ. 1691, 3.
- γνωμηδὸν ἐστὶ ἀναλόγως εἴρηται τῷ πυργηδὸν καὶ σφαιρηδὸν. 927, 61.
- γνώμονες, ὁδόντες δι' ὧν ἡ ἡλικία τῶν ἵππων διαγινώσκεται. 1404, 61.
- γνώμων, ὁδὸς χαρκτηριστικὸς τῆς τῶν ἵππων καὶ μόσχων ἡλικίας. 1627, 17.
- γνώριμος, ὅτι καθολικόν τι σημαίνει ἡ λέξις συλλαμβάνουσα τὸν τε εἰσὶν καὶ τὸν ἄλλως ὁπασοῦν συνήθη. 1792, 18.
- γνωστὸν, ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι γνωτὸν λέγειν χωρὶς τοῦ σ. 687, 30.
- γνωστὸς καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ὅτι ἐξ ἐπερθέσεως ἔχουσι τὸ σ. 400, 26.
- γνωτὸν ἐν ἴσῳ τῷ γνωστὸν, καὶ ὅτι χωρὶς τοῦ σ' ἀναλογώτερον λέγεται ἢ γνωστὸν μετὰ τοῦ σ. 687, 30. 744, 21.
- γνωτὸς ἀντὶ τοῦ γνωστὸς, καὶ γνωτὸς ὁ κατὰ γένος οἰκεῖος ἢ ὁ ἀδελφός. 1450, 62. 64.
- γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος καὶ πολύγνωτος ὅτι ἀναλόγως χωρὶς τοῦ σ' γράφονται. 400, 24.
- γνωτὸς φωνῇ ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ' λέγεται. 328, 6. 384, 4.
- γνωτὸς, τὸ θηλυκὸν γνωτῇ, ὅτι ἐκ τοῦ γνωστὸς γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ σ, ἢ ἐκ τοῦ γεννῶ γεννήσω γεννητὸς γνητὸς καὶ τροπή γνωτὸς. 1019, 11.
- γοᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ θρηνεῖν. 648, 20.
- Γογγύλος, μαγειρικὸν ὄνομα παρὰ τὸ τὰς μάζας γογγύλας, ὃ ἐστὶ στοργγύλας, παρέχειν. 1887, 58.
- γοήμεναι, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ γοῶ γοαίνω ἢ ἀπὸ τοῦ γόημι. 999, 37.
- γόης ὁ μετὰ γόου ἐπείδων. 648, 18. 1147, 7.
- γοῖτος ὁ ὅσιος. 658, 50.
- γόμος ὁ φόρτος εἶπουν τὸ ἄχθος. 1469, 47.
- γόμος ὁ φόρτος, ὅτι χρήσιμος ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 1034, 12.
- γομφίος ὁδὸς ὅτι παρὰ τὸ γνάμπειν, ὃ ἐστὶ κάμπειν, τὴν τροφήν λέγεται. 150, 34.
- γόνατα θεῶν, ὅτι θεῶν ἐν γάνασι κεῖσθαι τι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐν δυνάμει ἢ ἐν ἰκείᾳ, καὶ λέγεται περὶ ἀδελφῶν πραγμάτων ἐκβάσεως. 1416, 42.
- γόνατος γόνατι πλάγναι ὅτι ἐκ τῆς γόνας σεσηγμένης εὐθείας κεκίνηται. 1606, 63.
- Γόννος, πόλις Πελοποννησίου, δυνάστης, καὶ Γοννεῖς, πόλις Θράκης, ὁμοίως. 291, 42.
- Γονόεσσα, ἀκρωτήριον Πελοποννησίου, Γονοῦσα δὲ πόλις Πελοποννησίου. 291, 40.
- γόνος ἀντὶ τοῦ γένος ἢ γενεᾶ ἢ γέννησις ἐν τῷ, οὐκ ἐτ' ἀπολήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ξερόεσσα, Ὀδυσσ. τ', 166. 1680, 56. 1859, 7.
- γόνος βαρυντόνως ὁ γεννώμενος, γονὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ γόνιμος. 1410, 10. 1412, 24.
- Γονοῦσα, πόλις Πελοποννησίου, Γονόεσσα δὲ ἀκρωτήριον Πελοποννησίου. 291, 41.
- γόνυ κάμπειν, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ καθεσθῆναι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ ἰκεταῦν καὶ γονυπετεῖν. 1171, 43.
- γόνυ κλίνειν καὶ γονυκλίνειν συνθέτως τὸ γονυπετεῖν ἰκεταυτικῶς ἢ ἀπλῶς ἐπὶ τιμῇ τινός. 669, 32.
- γονύκροτοι οἱ βλαῖστοι καὶ οἱ δειλοί. 932, 2.
- γονυπετεῖν, ἐπὶ ἰκεσίας καὶ προσκυνήσεως, ὅτι παρὰ τὸ πέτειν, ὃ ἐστὶ πίπτειν, λέγεται. 129, 20. 1034, 12. 1171, 44.
- γός ὁ μετὰ δακρύων θρήνος καὶ γοᾶν ῥῆμα, καὶ ὅτι ὠνοματοποιήνται. 1370, 55. 1516, 63.
- Γοργεῖν κεφαλὴ παρ' Ὀμήρῳ ἢ τῆς Γοργόνος κεφαλὴ ἢ εἰκὼν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅλη ἢ Γοργῶν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Γοργονεῖν συγκέκοπται ἡ λέξις, ἢ ἐκ τοῦ Γοργῶ Γοργός Γοργὸς ἐσχημάτισται. 828, 63. 1704, 23. 36.
- Γοργόνειον, εἰδωλὸν τι Γοργόνος ἀνακείμενον ποτε Ἀθηναίων τῇ Πολιάδι Ἀθηνῶν. 1704, 37.
- γοργόπητος σχήματος παράδειγμα. 608, 1.
- γοργύρα ἢ γοργύρη Ἰωνικῶς, ὑπόνομος τις βορβορώδης οὕτω καλούμενος. 1688, 53.
- Γοργῶν, δαιμόνιον τι καταπληκτικὸν καὶ ἐκ μόνης ὄψεως, καὶ ὅτι Γοργῶν Γοργόνος κλίνεται, καὶ Γοργῶ Γοργόνος ὡς Ἀητῶ Ἀητοῦς. 601, 42. 716, 52. 828, 56.
- γοργῶν, ζῶν τι προβάτω ὅμοιον ἢ μόσχῳ, ἐν Λιβυῇ γεννώμενον, ὃ καλοῦσιν οἱ ἐκεῖ κατώβλεπτα ἢ κατώβλεπτον, ὃ τῇ ἀναπνοῇ πάντα τὰ προστυχόντα διαφθείρει, καὶ ἐμβλέψαν δὲ τινι ἀπόλλυσιν τῇ τῶν ὀμμάτων φορᾷ. 1704, 32.
- Γόρτυν Γόρτυνος, πόλις Κρητικῇ, ἱστορία περὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς, καὶ ὅτι καὶ Γορτύνη Γορ-

γρίφος, αἶνγμα καὶ δίσκολον ζήτημα ἐν συμποσίοις ἐπὶ φιάλῃ μεστῇ γινόμενον, ὅπερ ὁ ἐπιλυσάμενος φιάλῃν ἐξέπινε. 1769, 5. 1926, 57.

γρίφων, ὃ ἐστὶν αἰνιγματωδῶν ἐννοιῶν, παραδείγματα τινά. 1634, 12.

γρόμφις ἡ θήλεια ὄς καὶ παλαιὰ τῇ ἡλικίᾳ. 1752, 13.

γρόνθος ὁ κόνδυλος. 1322, 39.

γρόσφος ἡ κρόσφος ὁ τοῦ δόρατος σαυρωτῆρ ἡ εἶδος ἐλεπόλεως, γρόσχος δὲ μικρὸν ἀκόντιον. 795, 35. 1512, 18.

γρόσχος, μικρὸν ἀκόντιον, γρόσφος δὲ μηχανικὸν τι. 1512, 18.

γρυλλισμός, μίμημα τῆς τῶν χοίρων φωνῆς. 1657, 8.

Γρύλλος, κύριον ὠνοματοποιούμενον παρὰ Πλουτάρχῳ, παρὰ τὸ γρυλλίζειν, ὃ ἐστὶ μίμημα χοίρων φωνῆς. 1657, 9.

γρυσμὸς ὁ τοῦ τελείου σὺς γρυλλισμός. 773, 15.

γρῶ τὸ ἐσθίω καὶ τὸ φθείρω. 633, 44. 48. 852, 8.

γρώνη, μέρος τοῦ ἄρματινίου διφφρου ὁμωνύμως τῇ γρώνῃ πέτρα. 1307, 22.

γρώνη, πέτρα τετραπλημένη, παρὰ τὸ τρῶ, ὃ ἐστὶ τρῆπῳ, οἷον ἐπὶ τρώῃ, ἦν Ὀμηρος τρητὸν λέθαι λέγει Ὀδυσσ. ν', 77. ἀλλαχοῦ δὲ ἐστὶ παρὰ τὸ γρῶ, ὃ ἐστὶν ἐσθίω καὶ φθείρω. 633, 47. 852, 9. 1532, 9. 1733, 32.

γῦα καὶ γυῖα αἱ χεῖρες, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ζῆτε ἐν τῷ γυῖα. 250, 36.

γύαλα τὰ μέλη ἐν τῷ, πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἄρηρότα, Ἰλ. ο', 530. ἡ γύαλα τὰ τοῦ θώρακος κοιλωμάτα· καὶ γύαλα τὰ ἀπλῶς κοιλωμάτα. 251, 6. 526, 38. 1030, 28.

γύαλον θώρακος τὸ κύτος, καὶ γύαλα, ἄντρα κεκοιλωμένα. 944, 27.

Γυγαίη λίμνη κατὰ τὴν Σαρδιανήν χώρην, Κολήϊ ἴσπερον κληθεῖσα, ὅπου καὶ Γυγαίη Ἀθηναῖ ἐτιμῆτο, ἱστορία. 365, 45.

γύη ἡ γῆς, μέτρον τι γῆς καὶ μέρος τι τοῦ ἀρότρου ὁμωνύμως,

ἀλλαχοῦ δὲ ἐστὶ γῆς μέρος τι τοῦ ἀρότρου, γῆ δὲ μέτρον τι γῆς. 776, 60. 1572, 19.

γυῖα τὰ καθ' ὅλον τὸ σῶμα μέλη, ἰδίως δὲ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες, ἐξαιρέτως δὲ αἱ χεῖρες. 529, 28. 920, 30. 1344, 19.

γυῖα ποδῶν καὶ γυῖα χειρῶν, ἐντελῶς λέγεται, γυῖα δὲ κατὰ μέρος ἐλλειπῶς. 944, 47.

γυῖος γυῖα γυῖον, ἐπίθετα ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ χαλῶς χαλῇ χαλόν. 720, 12.

γυῖωσαι ἵππον, ἥγουν χαλῶσαι. 641, 24. 720, 12.

γυμνάδδω ἐστὶ ἐκ τοῦ γυμνάζω γέγονε τροπῇ τοῦ ζ' εἰς δ' καὶ προσθίσει ἑτέρου δ' Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς. 1570, 12.

γυμνάσιον, ἐστὶ παρὰ τὸ γυμνοῦς ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀθλητάς οὕτω λέγεται. 1324, 16.

γυμνὸν τόξον λέγεται τὸ ἔξω τοῦ γωρυτοῦ ὄν. 1703, 24.

γυμνὸς ἀντὶ τοῦ ἄοπλος, καὶ γυμνῆτες στρατιῶται οἱ ἄοπλοι. 1222, 52.

γυμνοῦν τὸ ἀφοπλίσαι ἐν τῷ, μή μ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης, Ὀδυσσ. κ', 341. 1660, 40.

γύμνωσις λέγεται οἷον ἐπὶ γῶν μόνωσις ἐτυμολογικῶς. 911, 23.

γύναι, κλητικὴ ἐκ τῆς γύναις εὐθείας ἀποβολῇ τοῦ ζ'. 345, 14. 433, 14.

γυναῖα δῶρα τὰ γυναικεῖα ἐν τῷ, γυναιῶν εἵνεκα δῶρων, Ὀδυσσ. λ', 521. καὶ διάφοροι ἐρμηνεῖαι τοῦ ῥήτου ἐκείνου. 1697, 30.

γυναῖκα μαζὸν ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἢ ἀπλῶς ἀνθρώπινον ἐν τῷ, γυναικά τε θῆσατο μαζόν, Ἰλιάδ. ω', 58. ἐρμηνεῖται διάφοροι διεξοδικῶς. 1339, 6. 1416, 22.

γυναικάνδρεσι κατὰ πληθυντικὴν δοτικὴν ἀντὶ τοῦ ἀνδρογύναις. 727, 50. 1132, 32. 1490, 22.

γυναικεῖον αἰδοῖον ἐστὶ ἄμβων καὶ χοῖρος καὶ ἐσχάρα καὶ δέλτα καὶ κέλως ἐλέγετο συνωνύμως. 1539, 33.

γυναῖκες ἀφορμαὶ διαφορῶν πολλῶν καὶ στάσεων καὶ οἰκῶν ἀνατροπῆς ἐξ ἐπαγωγῆς παραδειγματικῶν. 1244, 43.

γυναῖκες ἐστὶ μνημονικώτεραι εἰσι τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄλλων τινῶν γυναικῶν ἡθῶν ἐκθεσις. 1489, 38.

γυναῖκες ἐστὶ φιλοῦσι περιαντολογεῖν καὶ συνεχῶς προφέρειν τὰς εὐεργεσίας τοῖς εὐηγετημένοις. 121, 39.

γυναῖκες φυλαδὸν φεύγοντας ἐκ πολέμου τοὺς ἐαυτῶν ἀνδρας ἐντρέπεται, ἱστορία. 626, 42.

γυναῖκες τέττιγες, ἀντὶ τοῦ, θήλεια τέττιγες, παρὰ Ξενοφῶν. 1423, 30.

γυναῖκες θήλεια ἐπιθετικῶς, ἐστὶ παρέλκει ἡ ἐπίθεσις. 687, 56.

γυναικίας καὶ γυναικίζόμενος ἐκαλεῖτο πᾶς τις ὑπολμός ἐν πολέμῳ. 1261, 60.

γυναικὸς καὶ γυναικὶ καὶ γυναικα πλάγαι ἐστὶ ἀπὸ τῆς γύναις ἀχρηστοῦ εὐθείας δοκοῦσι κεννηθῆσαι. 1627, 40.

γυναικὸς καλῆς ἔπαινος ποιητικὸς. 1558, 13.

γυναικῶν εἶδος καὶ φρόνησις ἐστὶ ἐπὶ Ἡρας δίδοσθαι μυθεύεται, μέγεθος δὲ ἐπὶ Ἀρτέμιδος, ἔργων δὲ ἐπιστήμη ἐπὶ Ἀθηνᾶς. 1882, 42.

γυναικῶν κόσμος, ἐστὶ ταῖς Συρακουσίων γυναιξὶ νόμῳ ἀπείρητο τὸ χρυσῷ κοσμεῖσθαι καὶ ἄνθινά καὶ πορφυρὰ φορεῖν. 1185, 6.

γυναικῶν τινῶν ποιητικῶν κατάλογος. 326, 42—327, 11.

γυναιμανῆς ἐστὶ οἷκ ἐκ τῆς γύναι κλητικῆς σύγκειται, ἀλλ' ἐκ τοῦ γυνομανῆς γέγονε τροπῇ τοῦ ὁ εἰς αἶ, ἡ ἐκ τοῦ γυναικομανῆς συγκέκοπται. 360, 32. 380, 7. 16.

γύναις εὐθεία, ἥς αἱ γυναικὸς γυναικὶ γυναικα πλάγαι, ἐστὶ σεσίγεται διὰ τὸ μὴ εὐρίσκεσθαι κατάληξιν εἰς διπλοῦν μετὰ δις-θόγγον. 321, 45.

γυνή ἡ φύσει θήλεια καὶ ἡ ἐπὶ ἀνδρὶ ὄσα. 1650, 57. 1918, 47.

γυνή τινος ἡ παρούκοιτις ἡ ἄλοχος εἶναι λέγεται οὐ μόνον ἡ γαμετή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλῶς αὐτῷ συγγινόμενη. 1700, 16.

γυνή ἐστὶ καὶ ἀκοιτις καὶ ἄλοχος καὶ ὁμίλεκτος καὶ εὐνὸς ἀνδρός κατὰ συνθήκην καὶ σύνευνος καὶ δάμιαρ συνωνύμως λέγεται. 445, 6. 653, 38.

δνομα ὄρους Δουιακοῦ δμωνύ-
μους. 253, 7. 635, 10. 1166, 23.
1817, 40.
δαίεσθαι ὅσπε λέγεται λών παρ'
Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πυρόεν βλέπειν.
1555, 40.
δαίεσθαι πυρὶ λέγονται παρ' Ὀ-
μήρῳ οἱ τοῦ θυμουμένου ὀφθαλ-
μοί. 58, 17.
δαίμονα δίδοναι τινί, ἀντὶ τοῦ
θανατοῦν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκφοβῆσαι.
705, 17.
δαιμόνια δμωνύμως καλούμενα
τοῖς πάθουσιν, οἷς ἐφίστασθαι μυ-
θεύονται, Φόβος, Ἔρις, Κυδοι-
μός. 603, 30.
δαιμόνιά τινα πτοούμενα ἔλας τι-
νάς, οἷον ἡ Ἐμπουσα τὴν ἰασπιν.
1659, 27.
δαιμόνιε, προσφώνημα ἐν ἴσῳ
τῷ μακάρι. 733, 13.
δαιμόνιε, προσφώνημα γυναικὸς
πρὸς τὸν ἄνδρα, θυμὸν καὶ εὐ-
νοϊαν σημαῖνον, Ἰλιάδ. ζ', 407.
651, 11.
δαιμόνιος ἐπιθετον ἐτι μέση λέ-
ξις ἐστὶ, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ μα-
κάριος τίθεται. 200, 9. 201, 32.
δαιμόνιος ἀπολύτως καὶ μετὰ γε-
νικῆς πληθυντικῆς κατ' ἐπερθετι-
κὴν σύνταξιν ἐν τῷ, δαιμόνιε ξεί-
νων, Ὀδυσσ. ξ', 443. 1767, 2.
δαίμων ἐπὶ τῆς ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώ-
πῳ ψυχῆς, καὶ δαίμων ἡ τύχη ἢ
ἡ μοῖρα, ὅθεν καὶ ὀλβιοδαίμων
εἶναι λέγεται ὁ τύχη ὀλβία χρώ-
μενος. 686, 10. 775, 39. 1766, 12.
δαίμων, μέση λέξις, ὅτι διὰ πρὸς-
θήκης ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ διακρίνε-
ται, ἐν συνθέσει δὲ διὰ τοῦ εὐ ἢ
δυσ μορίου. 200, 11. 651, 24.
δαίνυ προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ δαί-
νυε κέκραται. 736, 35.
δαίνυσθαι τὸ ἐν δαιτὶ δαπανᾶν
ἐν τῷ, ἥμεθα δαινύμενοι κρέατ'
ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδὺ, παρ' Ὀ-
μήρῳ. 1620, 54.
δαίνυτο, τρίτον πρόσωπον εὐκτι-
κόν, ὅτι ἐκ τοῦ δαινύοιτο συγχι-
κοπται. 1370, 60.
Δαῖρα διὰ τοῦ ἰ καὶ Δαῖρα κατὰ
συναίρεσιν, ὄνομα κύριον, ζῆτει
ἐν τῷ Δαῖρα. 456, 13.
Δαῖρα, ἢ καὶ Δάειρα, δαίμων τις
αὐτῷ καλουμένη. 648, 40.

δαῖς ἡ μάχη, ὅτι παρὰ τὸ δεδῆναι
ἤγουν ἀνῆφθαι λέγεται. 645, 33.
δαῖς ἡ λαμπάς, ὅτι πρὸς διαστο-
λὴν τοῦ δαίς, ὃ ἐστὶν εὐωχία,
διαλελυμένως λέγεται. 1571, 28.
δαῖς ἡ ἐν φίλου καὶ ἀπλῶς ἡ ἔξω
τῶν ἰδίων γινόμενη εὐωχία. 766, 54.
δαῖς ὅτι ἐπὶ μόνῃς τῆς τῶν ἀνθρώ-
πων εὐωχίας λέγεται, ἀλλὰ καὶ δὲ
ὅτι κοινὸν ἐστὶν ὄνομα παντακὶς
εὐωχίας. 19, 46. 1413, 28.
δαῖτα τὴν δαίταν Σέλευκος ὠνό-
μασε μεταθέσει τοῦ ἰ. 1179, 1.
δαίτα λείξ, διασώται, συμπόται,
ὅτι παρὰ τὴν δαῖτα λέγονται.
1424, 23.
δαίτη ἀντὶ τοῦ δαῖς ἐν τῷ, τοῦ
γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσαστε δεῖρο
μολόντες, Ὀδυσσ. γ', 44. 799,
51. 1456, 34.
Δαίτης καὶ Δαίτων κύρια ὅτι παρὰ
τὴν δαῖτα λέγονται, καὶ ὅτι ἐν
τοῖς Λακωνικοῖς φειδολοῖς ἴδρυν-
το Δαίτων καὶ Κερῶν ὑπὸ τῶν
ἐν αὐτοῖς διακονούντων. 1413, 22.
δαιτρεῖειν τὸ διαμοιρᾶσθαι καὶ
δαῖζειν, ἀπ' οὗ καὶ δαιτρὸς λέγε-
ται, καὶ δαιτρεῖν τὸ ἀπλῶς με-
ρῖζειν. 878, 39. 1705, 53.
δαιτρὸν πίνειν, ἤγουν μεμερισμέ-
νως. 470, 11.
δαιτρὸς ὃ τὰ κρέα μερῖζων τοῖς
δαινυμένοις, ὅτι παρὰ τὸ δαῖζειν
λέγεται. 407, 11. 878, 40. 1401,
62. 1765, 54.
δαιτυμόνες παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ
μὲν οἱ ἀπλῶς δαινύμενοι, ποτὲ δὲ
οἱ τὴν δαῖτα παρασκευάζοντες,
ποτὲ οἱ κλητοὶ ἐπὶ δαῖτα. 1512,
2. 1917, 8.
δαιτὸς ἡ δαῖς, ἀναλόγως τῷ βρω-
τὸς καὶ ἐδεστί. 1283, 17.
δαῖφρων ὁ δαῖος, ὃ ἐστὶν πολεμι-
κός, καὶ φρόνιμος, τουτέστιν ὁ
συνετός καὶ ἀνδρείος· ἡ δαῖφρων
ὁ δαῖος, ὃ ἐστὶν πολεμικὰ, φρονῶν
ἢ ὁ δεδαήμενος τὸ φρονεῖν, ὃ ἐ-
στιν ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος.
836, 3. 857, 3. 1563, 9. 1604, 28.
δαῖφρων ὁ δαιόμενος τὰς φρένας
κατὰ τὸ βουλευέσθαι. 1427, 42.
δαίω τὸ καίω καὶ τὸ μερῖζω, ἐπεὶ
καὶ τὰ καύμενα μερῖζονται πως,
ὅτι ἐκ τοῦ δῶ ἀρῆγτον ῥήματος
παρῆκται. 179, 45. 481, 14. 615,
10. 857, 54. 1209, 60.

δανέθυμος, ὃ καὶ θυμοδακῆς πα-
ρὰ συνθέσεως ἀναστροφῇ. 1590,
43.
δάκετον θηρίον ἐπιθετικῶς, καὶ
δάκετον προσηγορικῶς τὸ θηρίον.
427, 28.
δάκνω ὅτι ἐκ τοῦ δῶ ἀρῆγτου
ῥήματος παρῆκται. 28, 45. 857,
54.
δάκος θηρίον ἐπιθετικῶς, καὶ δά-
κος προσηγορικῶς τὸ θηρίον.
427, 28.
δάκρυ ὅτι ἐκ τοῦ δάκρυον κατὰ
ἀποκοπὴν λέγεται, διὸ καὶ ἄκλυ-
τόν ἐστι. 217, 5.
δάκρυα χωρὶς προὑπαρξάσης λή-
πης, ὅτι ὑετὸς ἐν αἰθέρι συμ-
βολικῶς λέγεται. 1884, 58.
δακρυόεις γόος ὅτι πρὸς διαστο-
λὴν λέγεται τοῦ διὰ χαρὰν γινο-
μένου. 1518, 33.
δακρυόεις πόλεμος ὁ δακρύων
αἵτιος γινόμενος. 719, 51.
δακρυόεν γελᾶσαι ἔτι ἐκ πύθους
γίνεται μικτοῦ ἐκ λύπης καὶ χα-
ρᾶς. 657, 14.
δάκρυον θαλερὸν καὶ τέρεν καὶ
ὕγρον καὶ χλωρὸν ἐπιθετικῶς, καὶ
ὅτι παρὰ τὸ δάκνειν τὸ δάκρυον
λέγεται. 216, 46—217, 9.
δάκρυον ὅτι παρὰ τὸ δάκνειν λέ-
γεται, δακνόμενης γὰρ οἷον τῆς
ψυχῆς προέεται. 37, 33. 217, 9.
δακρυπλῶειν ἀντὶ τοῦ δάκρυαι
πλήθειν, ἢ διὰ δακρύων πλέειν.
1857, 35.
δακρυχέειν ὅτι πλήθος δηλοῖ δα-
κρύων διὰ τοῦ χέειν. 688, 43.
δακτυλεὺς, ὅτι εἰδός τι κερτρεύς
οὕτω καλεῖται. 1177, 64.
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, ὅτι διὰ τὸ ἰ-
σάριθμοι γεγονέναι τοῖς τῆς χει-
ρὸς δακτύλοις οὕτως ἐκλήθησαν.
353, 20.
δάκτυλος, πούς μετρικὸς, καὶ περὶ
ὀλοδακτύλων ἐπὶ χρείας. 1086,
12. 23.
δακτυλωτὸν ποτήριον τὸ κοιλό-
τητας οἷον δακτύλων ἔχον ἐνδο-
θεν. 130, 6.
δαλὸς ἀνημέμενος ὅτι μάχης ἦν
σύμβολον. 1242, 43.
δαλὸς, ὅτι δαλός τις ὕρος ἦν τῆς
τοῦ Μελεάγρου ζωῆς, ἀλληγορία
διεξοδική. 774, 35.

ἐπεὶ ἐκ τοῦ δαῖς δαΐδος συνήρηται, καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ δ' κλινομένων δῶτονων διὰ διφθόγγου γράφεται. 1571, 29.

δασεία σύμφωνα κατὰ τὴν τρίτην συλλαβὴν τινῶν λέξεων ὀφείλουσιν ἐκ τῆς ἐτυμολογίας δασύνεσθαι, αἷτια γίνονται τοῦ κατ' ἄρχας ψιλοῦσθαι τὰς λέξεις, οἷον ἐλεγχος παρὰ τὸ ἐλεῖν ἔγχος, καὶ ἔλαφος παρὰ τὸ ἐλεῖν ὄφεις. 467, 46.

δασεία σύμφωνα ὅτι δασέων ἡγοῦνται, διὸ καὶ δυοῖν ψιλῶν συναλημιμένων ὅταν φθάσει τὸ ἐν εἰς δασὺ τρυπῆναι, ἐξ ὅθεν καὶ τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἐαυτοῦ ἀντίστοιχον τρέπεται, οἷον ἐφθᾶ, ὃ ἐκ τοῦ ἐπιτᾶ, ὃ παρὰ τὸ ἐπω. 1482, 32.

δασεία σύμφωνα καὶ δασεία προσφθία ὅτι δύνανται ἐκτείνειν βραχεῖαν συλλαβὴν λόγῳ κοινότητος. 1465, 9.

δασεία σύμφωνα ὅτι οὐ διπλάζοντα ἐν Ἑλληνικῇ λέξει, ἀλλ' εἴπον δέοι διπλάζειν, εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλὸν μεταπίπτει θάτερον αἰτῶν, οἷον ἐν τῷ Βάχχος ἀντὶ τοῦ Βάχχος, καὶ κατθανεῖν ἀντὶ τοῦ κατθανεῖν. 990, 12. 16. 1048, 27. 1577, 47.

δασεία δύο ἐκ ὅσῳ ψιλῶν τραπέντα δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.

δασεία ἐπάνω λέξεως ἐν συνθέσει ὀπτασσομένης ἐτέρᾳ λέξει, ἥς ἡ λήγουσα συλλαβήνεται κατὰ τὴν σύνθεσιν, ὅτι οὐ τρέπει ἐνίοτε εἰς δασὺ τὸ ἐκ τῆς συναλιφῆς ἀπολειφθὲν ψιλόν, οἷον ἐν τῷ ἀπηλιώτης, δέον ἀφηλιώτης. 83, 1.

δασεία προσφθία δυναμένη τρέπειν δύο ψιλὰ εἰς δύο δασεία, οἷον ἐν τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως. 86, 10.

δασεία, ὅτι τοῖς τρισὶ δασέσι συμφωνοῖς δασεία ἐπιτίθετο, ψιλὴ δὲ τοῖς ψιλοῖς· καὶ δάσυνσις φωνηέντων μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῶν σὲν αὐτοῖς συλλαβιζομένων δασέων συμφωνῶν, καὶ ἀπλῶς διὰ γειτνίαςιν δασέως τινός. 28, 9. 11.

δασεία προσφθία ὅτι οὐ φιλεῖ τοῖς ληπτικοῖς φωνήσιν ἐπιτίθεσθαι,

διὸ καὶ παραλόγως δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἢ λήγουσα τοῦ ταῶς. 1271, 13.

δασέων καὶ ψιλῶν ἀντιστοιχίας παραδείγματα πολλά. 82, 46. 1570, 19.

δασέων καὶ ψιλῶν ἐναλλαγὴ ἐν μιᾷ λέξει κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, οἷον χύτρα κύθρα. 746, 14.

δάσκιος ὕλη ἢ πολύσκιος ἢ δασύσκιος κατὰ συγκοπὴν. 1015, 55.

δασπλήτης Ἑρινός, ἢ ἄγαν πελάγουσα ἢ ἄγαν πλήττουσα, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχου τὸ σ. 1780, 59.

δασὺ ὅτι ἐκ τοῦ δᾶ ἐπιτατικῶς καὶ σῶν τὸ ὄρω λέγεται. 79, 3.

δασὺ πνεῦμα ὅτι ἔχει δύναμιν ἐκτατικὴν βραχείως φωνήεντος. 81, 4.

δασυνόμενα φωνήεντα μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῶν πρὸ αὐτῶν δασέων συμφωνῶν κατὰ τὰς παραγωγὰς, οἷον τὸ ἄ ἐν τῷ ἄμα, ὃ ἐκ τοῦ θαμά. 43, 36.

δασυνόμενα λέξεις δι' ἔμφασιν ἀθροιστικῆς σημασίας, οἷον ἄλς, ἄλς, ἄλδης. 16, 30.

δασύπους ὁ κοινῶς λαγώς. 1821, 34.

δαταὶ λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικά παρακειμένων παθητικῶν, ἀπὸ τῶν ἐνικῶν ἰσχηματισμένα ἀποβολῇ δύο στοιχείων καὶ πλεονασμῷ τῆς δᾶ συλλαβῆς, καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ δαταὶ τοιοῦτων προσώπων τινὰ μὲν θεματικὸν ἔχουσι τὸ δ', τινὰ δ' ἐκ πλεονασμοῦ. 234, 14. 912, 24. 1301, 2. 1569, 61. 1570, 7.

δατέσθαι ἀντὶ τοῦ δατέσθαι, ὃ ἔστι μερῖζειν, καὶ δατέσθαι γῆν τοῖς ποσὶ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ἡμίονοι συντόνως ὀδεύοντες, καὶ δατέσθαι Ἄρην οἱ πολεμοῦντες ἄνθρωποι. 1142, 18.

δατεῖσθαι τὸ μερῖζειν, καὶ ὅτι δατεῖσθαι γῆν τοῖς ποσὶ λέγονται ὑποζέγχι συντεταμένως ὀδεύοντα, ἐρμηνεία διεξοδική. 742, 10. 1214, 8. 1291, 21. 54.

Δαύλεια ἢ Δαυλία, πόλις Φωκίδος, ἥ καὶ Δαυλὶς λέγεται, ἐτυμολογία καὶ γραφὴ παραληπτική· ζῆται ἐν τῷ Δαυλὶς. 274, 25.

Δαυλὶς, πόλις Φωκίδος δασεία

καὶ σύμφωνα, παρὰ τὸ δαῦλον, ὃ δηλοῖ τὸ δασὺ κατὰ γλῶσσαν· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως, καὶ ὅτι καὶ Δαύλεια διὰ διφθόγγου ἢ Δαυλία διὰ τοῦ ἰ λέγεται, καὶ ὅτι δῶνεται τὸ Δαυλὶς ὡς τὸ Αὐλὶς. 274, 21. 28.

δαυλοὶ τὰ δάση κατὰ γλῶσσαν, καὶ δαῦλον προπερισπωμένως τὸ δασὺ ἐπιθετικῶς. 274, 24.

δαῦλον τὸ δασὺ προπερισπωμένως, καὶ δαυλοὶ προσηγορικῶς τὰ δάση. 274, 22.

δαυλὸς ὅτι ἐκ τοῦ δαλὸς γέγονεν Αἰολικῷ πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 1654, 27.

δάφνη τὸ φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ δᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ φωνεῖν λέγεται. 24, 46.

δαφοινεδν ἐν ἴσῳ τῷ δαφοινόν, ὅτι δῶνεται καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ε. 1160, 52.

δαφοινὸς ὁ μέλας, παρὰ τὸ δᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἶμα, ὃ καὶ μέλαν λέγεται. 228, 20.

δαῶμεν, ἦγον γινώμεν, ἀπὸ τοῦ λδᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθη τυφῶμεν. 225, 28.

δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ καὶ καὶ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως. 1427, 62.

δὲ σύνδεσμος δις καὶ τρις ἐπαναφερόμενος κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον, ὅτε καὶ ἕναξ ἀντὶ τοῦ δὴ παραλαμβάνεται. 81, 18. 23.

δὲ σύνδεσμος ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ δὴ, οἷον ἐν τῷ, πατὴρ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, Ἰλιάδ. ζ', 479. 66, 1. 470, 13. 631, 11. 657, 11. 1179, 33. 1765, 23.

δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ ἢ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐν τῷ, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ, Ἰλιάδ. δ', 262. 470, 13.

δὲ σύνδεσμος παρέλκων ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ κείμενος ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τοὺς τεκνυτοὺς ἤραρε τέκτων, Ἰλιάδ. ψ', 712. 1326, 21.

δὲ ἐπέκτασις ὅτι παρέλκει ἐν τῷ, ἐς τῆμόσδε, καὶ οὐκ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως κεῖται. 1581, 44.

δὲ μόριον κατ' ἐπέκτασιν παρατιθέμενον τισὶ πτώσεσιν ὀνομάτων, οἷον τοιόσδε, Ἀιδόσδε, οἰζόνδε. 44, 45.

δειλος ὅτι παρὰ τὸ δειλὴ λέγεται, ὡς παρὰ τὸ ἱσπεῖρα ἱσπεῖρος, καὶ δειλος ὁψὲ δύνων, παρ' Ὀμήρῳ ἢ παρ' Ἀττικαῖς ὁψία δειλὴ. 1235, 3.8.

δεικανῶσθαι τὸ δεξιόσθαι, ὅτι παρὰ τὸ δέκω Ἰωνικὸν γίνεται δέκω, ὅθεν τὸ δεικανῶ. 746, 28.

δεικηλιστὰι παρὰ Λάκωνι μῖμοι τινὲς κωμικοί. 884, 23.

δείκηλον, ὅτι παρὰ τὸ δέκω Ἰωνικὸν γίνεται δέκω, ἔξ οὗ τὸ δεικηλον. 884, 23.

δεικνύειν ὅντι τοῦ ἐκφαίνειν καὶ εἰς φῶς ἄγειν. 1956, 38.

δείκνυμαι τὸ δεξιόσθαι καὶ φιλοφρονεῖσθαι καὶ τὸ ξενοδοχεῖν παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἀπὸ τοῦ δέκω Ἰωνικοῦ παρήκται. 746, 25. 1482, 8.

δείκνυσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιδείκνυσθαι ἐν τῷ, δεικνύμενος Δαναοῖσιν, Ἰλ. ψ', 701. 1325, 39.

δεικτικῶν εἰσὶν δεικτικῶς προφερομένων ἄντωνυμιῶν ἔμφασις. 1072, 54.

δειλὰ ζῷα. ὅτι φωνητικώτερά εἰσι τῶν ἀνδρείων. 371, 40.

δειλάκρια ἢ ἄκρως δειλαία, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ φαλάκρου εἴρηται. 1363, 3.

Δείλας κύριον, ὅτι Δειλαντος ἐστὶν εὖρημα τὸ κληροῦσθαι εἴτουν λαγχάνειν ἐπὶ φόνῳ, ἱστορία. 1246, 64.

δείλετο ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ, πρὸς δειλὴν ἦν, ἥγουν εἰς δύσιν ἀπέκλειν, Ὀδ. η', 289. 1580, 17.

δείλῃ ὅτι παρὰ τὴν ἔνδειαν τῆς εἰλῆς λέγεται, καὶ ὅτι βαρύνεται ἢ λῆξις· καὶ ὅτι πρῶτα μὲν δειλὴ λέγεται τὸ εὐθύς μετὰ μεσημβρίας μέρος τῆς ἡμέρας, ὁψία δὲ δειλὴ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς δειλῆς τὸ περὶ ἡλίου δυσμῆς. 881, 6. 1169, 35. 1580, 19.

δείλῃ πρῶτα λέγεται ἢ ὥρα, ἀφ' ἧς ἡ δειλὴ ἄρχεται, τὸ δὲ ἐπέκεινα τῆς τοιαύτης ὥρας δειλὴ ὁψία λέγεται. 142, 52.

δειλινὸν βρῶμα τὸ μεταξὺ τοῦ ἁρίστου καὶ τοῦ δειπνον. 1791, 47.

δειλοὶ ἄνθρωποι, ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπιτίθεται ἐν τῷ, ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, Ἰλ. ω', 525. 1362, 2.

δειλοὶ ἄνθρωποι ἐπιθετικῶς οἱ δειλοὶ καὶ ἀνυχεῖς, ἢ ἀπὸ τινος Δειλαντος, ἱστορία. 1246, 64.

δειλὸς ὁ δειλαιος καὶ φραῦλος ἐν τῷ, δειλαὶ τοὶ δειλῶν καὶ ἑγγύαι ἑγγύασθαι, Ὀδυσσ. ς', 351. 1093, 62. 1599, 59.

δειλὸς ὁ δειδιὼς τὰς ἱλας, ἐντυμολογικῶς. 855, 48.

δειλὸς ὅτι ἐπὶ οἴκτῳ, οὐκ ἐπὶ ψόγῳ ἐφύεσθαι ἐν τῷ, πῶν τις ἐνθάδε Πυτροκλῆος δειλοῖο μνησάσθω, Ἰλιάδ. ρ', 670. 1122, 40.

δειλὸς ἐν τῷ, ἢ δειλὸς, παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ποτὲ μὲν ἀπολύτως λέγεται, ποτὲ δὲ μετὰ γενικῆς πληθυντικῆς, οἷον ἐν τῷ, ἢ δειλὸς ξένων, Ὀδυσσ. ε', 361. ἀντὶ τοῦ δειλαιότατε ξένων. 1763, 41.

δεῖμος ὁ φόβος, ὅτι ἐκ τοῦ διφθογογραφουμένου δειῶ δοκεῖ παρήχθαι. 495, 12. 761, 42.

Δεῖμος καὶ Θόβος, ὀνόματα νύων καὶ ὑπαδῶν τοῦ Ἄρειος, οὐ μέντοι ἵππων ὡς ψήθησάν τινες. 1008, 45.

δεινὴ ἀγορὰ λέγεται Ἰλιάδ. η', 346. οὐ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, ἀλλ' ἢ τότε τοιαύτη. 684, 41.

δεινιὰς, εἶδος ποτηρίου, ἀπὸ Δεινίου τοῦ κατασκευάσαντος, καὶ γραφὴ ἀρκτική τῆς λῆξεως. 1207, 10.

δεινὸς ὁ φοβερός καὶ ὁ ῥητορικὸς καὶ ὁ κατὰ φρόνησιν δεξιός. 504, 13. 1579, 35.

δεινότης ἐν ἴσῳ τῷ φρόνησις, ἀλλαχού δὲ ὅτι μήτηρ ἐστὶ φρονήσεως. 649, 10. 1579, 36.

δεινὸς ἀντὶ τοῦ λίαν. 397, 32.

δειπνᾶναι ὅτι ἐκ τοῦ δειπνημιθέματος κίνηται. 1900, 9.

δειπνηστὰς ἢ δειπνηστος ὁ τοῦ δειπνον καιρός. 1814, 37.

δειπνητὸς ὅξυτόνως τὸ δειπνον, βαρυτόνως δὲ ὁ τοῦ δειπνου καιρός. 1814, 39.

δειπνίζειν τὸ ἀπλῶς ἐστῆν ἐν τῷ, καὶ κατέπεφνε δειπνίσας, Ὀδ. δ', 535. 1508, 1.

δειπνολόχη γυνὴ ἢ ἐνεδρεύουσα τοῖς βρώμασι. 1508, 1.

δεῖπνον, ὅτι τρίς τῆς ἡμέρας τροφήν αἰρουμένων τῶν παλαιῶν, ἁρίστον ἐλέγετο τὸ πᾶν πρῶτον γινόμενον, εἰτα δεῖπνον μετ' ὃ ἔδει

πνεῖν, τρίτον δὲ δόρπον, ἔπειτα ἡμεῖς παρὰ τὸ δεῖν τότε ὕπνοι δεῖπνον καλοῦμεν· καὶ ὅτι δεῖπνον μὲν οἱ πλείους τὸ πρῶτον ἐμβρῶμα καλοῦσι, μετ' ὃ πόνου δὲ ἁρίστον δὲ τὸ κοινῶς λεγόμενον γεῦμα. 833, 1. 1432, 3. 6.

δεῖπνον, ὅτι τέσσαρσι τροφαῖς κατ' ἐκάστην χρωμένων τιῶν παιδιῶν, ἀκράτιστα μὲν καὶ διανησσιμὸν ἔλεγον τὸ πρῶτον ἐμβρῶμα, τὸ δὲ μετ' αὐτὸ ἁρίστον καὶ δεινὸν βρῶμα, εἴτω δεῖπνον· ἔνιοι δὲ δεῖπνον τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα δὲ ἡμεῖς ἁρίστον, δόρπον δὲ τὸ ἱσπερινόν. 833, 1. 1791, 40. 53.

δεῖπνον ὅτι καὶ τὸ ἁρίστον καὶ τὸ δόρπον συλλαμβάνει ἐν τῷ, εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν ὄνειατα μυρὰ ἔχοντες, Ὀδυσσ. ο', 316. 1782, 61.

δεῖπνον ταῦτ' ὅπερ ἁρίστον συνωνύμως παρ' Ὀμήρῳ. 1833, 6.

δεῖπνον ὅτι οὐκ αἰεὶ κυρίως τὸ πρῶτον ἐμβρῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ δειλῆς καὶ τὸ πρὸ τοῦ δόρπου, παρὰ τὸ δεῖν ἥγουν ἐλλείπειν τοῦ πνεῖν τότε τοὺς ἐργαζομένους. 833, 4. 1814, 55.

δεῖπνον ἱερεύειν σὺν, Ὀδυσσ. ω', 215. ἀντὶ τοῦ εἰς δεῖπνον σὺν θύειν. 1959, 33.

Δείρη, πόλις Αἰθιοπίων, δειρὴ δὲ ὁ τράχηλος. 1967, 24.

δειρὴ ὄρους, μεταφορικῶς ἢ ἔξοχή, ὅθεν πολυδεϊρὰς Ὀλυμπος ἐπιθετικῶς. 141, 36. 309, 17.

δειρὴ ὅξυτόνως, δέρη δὲ βαρυτόνως διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ι. 94, 4.

δεῖσα ἢ ἐγγρασία, παρὰ τὸ δέω δέωσω τροπὴ τοῦ εἰς ι. 413, 13.

δεῖσεσθαι ἀντὶ τοῦ δέσειν, ἥγουν φοβηθήσεσθαι. 1016, 44.

δείσεται, ἥγουν φοβηθήσεται. 1200, 19.

δεκάμνους σταθμὸς ὁ δέκα μνᾶς ἔλκων. 1878, 57.

δεκάτους ἐνιαυτοὺς λέγει Ὀμηρος τοὺς δέκα ἐνιαυτοὺς ἢ τὰς πολλὰς δεκάδας. 720, 15.

Δεκεία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὃ Πελοποννήσιοι ὀρμητηρίῳ κατὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐχρήσαντο. 284, 19.

- οἶχοτο, Ὀδυσσ. θ', 352. 1597, 40.
- έος δτι εκ τοῦ δειώ τοῦ διφθογογραφουμένου δοκεῖ παρῆχθαι. 761, 41.
- έους σηματικὰ ῥήματα δτι τῇ περὶ προθέσει καὶ δοτικῇ εκ τριτου συνιάσσονται παρ' Ὀμήρῳ, οἶον, ἔδισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. 801, 5.
- έπας δτι παρὰ τὸ δίδοσθαι πῦσι λέγεται, ἢ παρὰ τὸ δέο ὥπας ἢ ὑπὸς ἔχειν ὡς ἄμφωτον. 1624, 29.
- έπας, ποτήριον, οἰνήρυσιν, κοτύλη, οἰνοχύη, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 907, 17.
- έπαστρον ταῦτο δπερ δέπας, ὃ ἐστι ποτήριον, δεπώστειον δὲ παραγώγως τὸ εκ ποτηρίου πόμα. 1914, 50.
- έρειν ἀντὶ τοῦ ξύειν, ὅθεν δόρυ καὶ δρύπτειν. 243, 5.
- έρη βαρύτονον εκ τοῦ δειρῇ ἄξυτόνου, διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ι. 94, 4.
- Δερκυλλίδας Λακεδαιμόνιος δτι σκέθος ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ θηριώδεις καὶ Σκυθικὸν τοῦ ἥθους. 1775, 33.
- δέρκω δτι παρὰ τὸ δρῶ, ὃ ἐστι βλέπω, λέγεται. 68, 22.
- δέρμα δτι παρὰ τὸ δέρειν λέγεται. 1749, 26.
- δέρματα ζῶων παρωνύμως λεγόμενα ἀπὸ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων τῶν ζῶων ὧν εἰσὶ δέρματα, οἶον λεοντῇ ἢ τοῦ λέοντος, καὶ λυκῇ ἢ τοῦ λύκου, καὶ αἰγίῃ ἢ τῆς αἰγός. 374, 37.
- δέφτρον ὃ περὶ τὰ ἔγκατα καὶ τὴν κοιλίαν ἐπίπλους, ἢ ἢ ὑπὸ τὴν δορὰν σὰρξ ἢ τὴν κοιλίαν περικαλύπτουσα, ἢ ἢ ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελῇ, ἢ ὃ ὑποκείμενος ὕμνην τῷ ἥπατι· ἄλλοι δὲ τὸ ἐφήβαιον δέφτρον φασί. 1700, 9.
- εσμα δτι εκ τοῦ δεσμοὶ μεταπέπλασται, καὶ δτι δεσμὰ καὶ ἐπιδεσμα Ἀττικώτερον λέγειν ἢ δεσμοὺς καὶ ἐπιδέσμους. 108, 20. 1598, 17.
- εσματα οἱ βίαιοι δεσμοὶ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ δέσματα τὰ δεσμοῦντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ κόσμῳ. 1280, 45.
- εμοῖ δτι καὶ δεσμὰ καὶ δέσματα καὶ ἐπίδεσμον λέγονται, καὶ δτι ἐπιδεσμα λέγειν ἢ δεσμοὺς καὶ ἐπιδέσμους. 1598, 16.
- δεσμός δτι ῥήγνυσθαι ἢ λύεσθαι λέγεται. 1033, 29.
- δεσπόσιοι καὶ δεσπόσυνοι λέγονται οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι. 846, 13.
- δεσποσιοναῦται ἔλγοντο παρὰ Σπαρτιάταις, ὅσοι τῶν Εἰλωτῶν εἰς τοὺς στόλους κατετάσσοντο. 1024, 45.
- δεσπόσυνοι καὶ δεσπόσιοι οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι. 846, 13.
- δεσπόσυνος ἐπιδέτον, δεσποσύνη δὲ οὐ. 918, 49.
- δεσπότης, δτι τῶν ὠρυρωνήτων λέγεται τις εἶναι δεσπότης, τῆς δὲ γυναικὸς καὶ τῶν παιδῶν οὐ δεσπότης, ἀλλὰ κύριος. 1754, 61.
- δεταί, δεσμοὶ δάδων, ἦγουν λαμπάδες εκ δάδων. 862, 27. 1122, 1.
- δέεσθαι θυμοῦ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ὡς τεθνηκώς. 1213, 59.
- Δευκαλίδης δτι εκ τοῦ Δευκαλιωνίδης λέγεται κατὰ συγκοπὴν. 933, 51.
- δέεθ' ἴθι δτι προκλητικῶς λέγεται. 165, 42.
- δέερο ἀντὶ τοῦ ἐλθῆ προστακτικοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα ἐπιβήματος. 398, 28.
- δέυτατος καὶ δεύτερος δτι παρὰ τὸ δεύω, ὃ ἐστιν ἐλλείπω, λέγονται τύπῳ συγκριτικῷ καὶ ὑπερθετικῷ, καὶ δηλοῦσι τὸ ἐλλειπτερος καὶ ἐλλειπέστατος. 1285, 4. 1417, 55.
- δέυτατος ὃ μὴ δεύτερος, ἀλλὰ πάντων ὕστερος, εκ τοῦ δεύω, καὶ δέυτατον τὸ πανόστατον. 1170, 46. 1949, 39.
- δέυτε Δί' ἐννέπετε, παρ' Ἡσιόδῳ ἀντὶ τοῦ, ἐννέπετε τὸν Δία. 1809, 13.
- δέυτερα πρόσωπα παιθητικὰ τῶν εἰς μαι ληγόντων ῥημάτων δτι τὸ ἀρχαῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου ἐγράφοντο, ὕστερον δὲ διὰ τοῦ ἢ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι γράφονται, πλὴν τοῦ βούλομαι βούλει, οἶομαι οἶει, ὕνομαι ὕνει, ἔομαι ἔει καὶ κατὰ κρᾶσιν εἰ. 641, 6. 1723, 18.
- δέυτεροι μέλλοντες εἰς ἀνεστώτα ἀναδεδραμηκότες, οἶον ἔδραμον δραμῶ, ὅθεν τὸ δραμῶ δραμῆσω θέμα. 682, 36.
- δέυτερον λείπεσθαι δτι κατὰ ὑστεροχρονίαν λέγεται. 1298, 9.
- δέυτερος καὶ δέυτατος δτι παρὰ τὸ δεύω τὸ ἐλλείπω λέγονται τύπῳ συγκριτικῷ καὶ ὑπερθετικῷ, καὶ δηλοῦσι τὸ ἐλλειπτερος καὶ ἐλλειπέστατος. 1285, 4. 1417, 55.
- δέυτερος πλοῦς ὃ δι' ἀνέμους ἔδειαν δι' εἰρεσίας γινόμενος, καὶ δτι καὶ παροιμιαικῶς λέγεται. 661, 43. 1453, 18.
- δέύω τὸ βρέχω, παρὰ τὴν Ζεὺς εὐθεῖαν, ὡς παρὰ τὴν Ἄδης γενεὰν τὸ διαλύω· δειὼ δὲ τὸ ἐλλείπω παρὰ τὸ δέω γέγονεν ἐπενθέσει τοῦ υ. 1285, 3.
- δέφω δέψω τὸ μαλάσσω καὶ κατεργάζομαι, περὶ βυρσῶν λεγόμενον, ὃ καὶ δεψῶ δεψήσω περιρπωμένως λέγεται. 1710, 19. 1880, 33.
- δέχεσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπαντῆσαι καὶ ἀνθίστασθαι, καὶ δέχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναμένειν καὶ προσδέχεσθαι, καὶ δέχεσθαι ἀντὶ τοῦ νοεῖν, οἶον ἀγῆτορα δέχονται τινες ἀντὶ τοῦ θησαυρόν, Ἰλιάδ. ι', 404. 542, 17. 759, 64. 789, 29. 1212, 10.
- δέχεσθαι λόγοις τινα ἐν ἴσῳ τῇ εὐλογεῖν καὶ εὐφημεῖν ἐν τῷ, δεύεται μύθοισιν, δτε στείχησ' ἀνὰ ὕστν, Ὀδ. η', 72. 1568, 33.
- δέχεται κακὸν εκ κακοῦ, δτι παροιμιαικῶς λέγεται ἐπὶ συνεχῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων κακῶν. 1184, 43.
- δέχεται μοι κακὸν εκ κακοῦ, δοτικῇ παρ' Ὀμήρῳ, δέχεται δέ με, κοινῶς αἰτιατικῇ. 1185, 17.
- δέχθαι ἀπαρέμφατον δτι εκ τοῦ δεδέχθαι κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 73, 10.
- δέχνημι καὶ δέχνημαι, δτι παρὰ τὸ δέχω δεχῶ γίνεταί δεχῶ καὶ καθ' ὑπέροβασιν δεχῶ καὶ δέχνημι καὶ δέχνημαι. 1383, 21. 1917, 45.
- δέχω ῥῆμα ἐν συνθέσει ὑποτασσόμενον δτι τρέπει τὸ χ εἰς κ, οἶον ἐν τῷ ἰστοδόκῃ, καπνοδόκῃ, ξενοδόκος. 130, 41.
- δεψῶ δεψήσω τὸ μαλάττω, δτι ἀπὸ τοῦ δέφω ὃ μέλλων δέψω καὶ δεψῶ Δωρικῶς ἢ Αἰολικῶς γίνεταί

- λάας, οἷον ἐν τῷ Ἀργείῳ ἀντὶ τοῦ Ἀργείου. 28, 34.
- διαλύσεις συνθέτων λέξεων, ἣ καὶ μετατέτοις λέγεται, ὅτι τοῖς Ἰωσὶν ἐπιτηδεύεται, οἷον ἄκρη πόλις ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις, καὶ ζῶα γράφειν ἀντὶ τοῦ ζῳογραφεῖν. 626, 49. 1608, 10.
- διάμησης, διέκοψεν, ἐθέρισε. 423, 35.
- διαμοιρῶσθαι τὸ μερίδος νέμειν ἐν τῷ, διμοιρῶτο θαῖζων, Ὁδ. ξ', 434. 1766, 49.
- διαμπερές ὅτι διὰ τοῦ ἔνθα καὶ ἔνθα ἐρμηνεύεται ἐν τῷ, σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἔνθα καὶ ἐνθα, Ὀδυσσ. ξ', 11. 1748, 54.
- διαμπερές ἀμφοτέρωθεν, ὅτι ἐκ παραλλήλου παράκεινται ἐν τῷ, πέτρη ἡλίβατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν, Ὁδ. κ', 88. 1649, 55.
- διαμπερές ἀντὶ τοῦ αἰ καὶ ἀντὶ τοῦ, διὰ πάντων. 674, 32. 1006, 34.
- διαμπερές χρονικῶς ἀντὶ τοῦ μέχρι πέρατος καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου ἐν τῷ, διαμπερές ἡματα πάντα, παρ' Ὀμήρῳ· διαμπερές δὲ βληθῆναι τις τοπικῶς λέγεται. 809, 16. 1072, 60. 1492, 18.
- διαμφοδῆσαι τὸ ἀστοχῆσαι τῆς ἀμφοδου. 789, 54.
- διάνδιχα ὅτι ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ δίχα σύγκεται, καὶ διάνδιχα βουλευέσθαι, ἔχουν δυνάζειν τὴν βουλήν ἐν τῷ ἄλλως καὶ ἄλλως ἀναβουλευέσθαι. 80, 3. 7. 1385, 58.
- διανέμειν ὅτι ἐμφαντικώτερον ἐστὶν ἢ τὸ νέμειν. 857, 53.
- διανεύειν, ὅτι δι' ὀφθαλμῶν μάλιστα λέγεται τις διανεύειν. 1787, 52.
- διανησιτισμὸς τὸ πρῶτον ἐμβρομα, ὃ καὶ ἀκρατισμὸς ἐλέγετο. 1791, 41.
- διαξιφίσεσθαι τὸ πολεμεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ξίφος λέγεται. 1604, 50.
- διάπεζον φόρημα ὅτι παρὰ τὴν πῆξαν τῶν ποδῶν λέγεται. 867, 31.
- διαπεπλίχθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας, ἀπὸ τοῦ πλίσσειν, ὃ ἐστὶ βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. 1564, 53.
- διαπέτεια πόρων ὅτι παρὰ τὸ πετάσαι λέγεται. 1842, 48.
- διαπηνικίζειν, διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν, παρὰ τὴν πηνίτην, ὃ δηλοῖ τὴν φενάκην. 1422, 2.
- διαπληκτίζεσθαι τὸ μάχεσθαι καὶ ἐρῆζεν ἕως πληγῆς. 1248, 58.
- διαπλήσσειν τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν, περὶ ξύλων λεγόμενον Ἰλ. ψ', 120. 1291, 51.
- διαπρεπῆς ὁ ἄξιος περιέπυσθαι, ἐτυμολογία. 894, 50.
- διαπρήσσειν τὸ διανύειν καὶ διεξοδεῖν, καὶ ὅτι κυρίως μὲν ἐπὶ θυλόσσης, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς. 373, 44. 754, 12.
- διαπρήσσουν, ζῆται ἐν τῷ πρῆσεν. 139, 36.
- διαπρύσιον ἀντὶ τοῦ διόλου καὶ ἀπὸ πέρματος εἰς πέρμας, οἷον διαπερύσιον. 709, 46. 1125, 64.
- διαρρέπτειν ὀπίσθον, ἀντὶ τοῦ διατοξεύσαι. 1870, 11.
- διασαφητικὸς σύνδεσμος, μεταξὺ δύο λόγων τιθέμενος καὶ ἐκλεγόμενος τὸ ἕτερον, ὅτι καὶ τὸ μᾶλλον ἐνότε προλαμβάνει εἰς ἐπίτασιν, οἷον μᾶλλον ἢ. 62, 24.
- διασκευῇ ἢ κατὰ λεπτόν ἀφήγησις. 420, 18.
- διασκευῇ ἢ κατὰ λεπτόν ἀφήγησις· ἀλλαχού δὲ ὅτι διασκευῇ σχῆμα λόγου λεπτολογεῖν τὸν τρόπον, ὃν γίνεταί τι· καὶ διασκευῇ σχῆματος παραδείγματα καὶ χρεῖα. 62, 24. 130, 18. 131, 10. 169, 31.
- διάστασις ἢ ἀπλῶς διαχωρίσις καὶ ἢ ἐπὶ ἔριδι. 21, 33.
- διαστολῆς χρεῖα πρὸς ἐκκλισιν ἀμφιβολίας. 1170, 34.
- διασφάζειν τὸ σπῆσαι καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὁμωνύμως. 134, 21. 897, 60.
- διασχεῖν ἀντὶ τοῦ διαπυρᾶσαι καὶ διασχίσει καὶ διελθεῖν. 842, 54. 57. 1215, 3.
- διασχεῖν λέγεται πληθὺς τι ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ ὥδε κάκει διαστήναι, ὃ ἐστὶ χωρισθῆναι. 1372, 17.
- διασχῶν, διασχίσας, διελθὼν. 527, 3.
- διατμάγειν τὸ διακοπῆναι καὶ ἀποτμηθῆναι, καὶ ἀντὶ τοῦ χωρισθῆναι τοπικῶς. 1747, 37.
- διατμήγειν τὸ διακοπτεῖν καὶ διαίρειν. 146, 22.
- διατμήξαι κῆμα, ἀντὶ τοῦ πλεῖσαι καὶ διανηξασθαι. 1540, 37.
- διατρίβειν τὸ παρατείνειν καὶ ἐπερβιάζειν, καὶ ὅτι καὶ χρονοτριβεῖν καὶ τροφημερεῖν καὶ ἀναβιάλλεσθαι καὶ ἐπερβάλλεσθαι συνώνυμος λέγεται. 443, 31. 1441, 60.
- διατρίβειν ἐπὶ τοῦ ἀργεῖν. 1177, 6. 1894, 31.
- διατρίβειν γάμον, τὸ χρονοτριβεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι αἰτιατῆ καὶ διατρίβειν ὁδοῦ, γενικῇ. 1441, 56.
- διατρύγιος ἄμπιλος, ἥς ὁ καρπὸς ἐν διαφόροις καιροῖς καταίνεται· καὶ διατρύγοι ὄρχατοι, ὧν μεταξὺ ἐνέσκαρται τι τῶν δυνάμενων τρογῶσθαι. 1064, 24.
- διαττᾶν τὸ σῆθαι καὶ διαττᾶσθαι τὸ σήθεσθαι. 749, 13.
- διαττόντων ἀστέρων αἵτιον, ζῆται ἐν τῷ, ἀστέρες διάττοντες. 446, 30.
- δίαυλος τὸ στάδιον, ὅτι παρὰ τὸν αὐλόν, ὃ ἐστὶ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πᾶσα ἀπλῶς ἀνάκαμψις διάυλος λέγεται. 1107, 63. 1483, 53.
- δίαυλωνία, τοπικὴ στενότης, καθ' ἣν οἱ ὄρνυγες καὶ ἀπλῶς οἱ ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται. 1107, 63. 1917, 32.
- δίαυλωνίζον χωρίον λέγεται τὸ δεχόμενον ἐξ ἐκατέρου πνεῦμα. 1107, 63. 1483, 47.
- διαφαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ διαφανεῖν. 1635, 40.
- διαφέρεισθαι τὸ διαφόρως ἔχειν, ὅθεν διάφορός τις ὁ πρὸς τινα ἐχθρῶς διακείμενος. 549, 41.
- διαφέρειν κόρας ὁμμάτων, ἀντὶ τοῦ διακομίζειν. 549, 39.
- διαφορὰ ἢ ἑτεροιοῦτης καὶ ἢ μάχη. 1788, 10.
- διαφορεῖν κλῆος τινός, ἀντὶ τοῦ διαφέρειν καὶ διακομίζειν πανταχοῦ. 1866, 41.
- διάφορος ὁ τῶν ἄλλων διαφέρων καὶ ὁ ἐχθρῶς πρὸς τινα διακείμετος καὶ ἀπλῶς ὁ ἐναντίος. 331, 17. 372, 30. 549, 42. 1788, 9.
- διάφραγμα, νευρώδης ἐμὴν τὰ σπλάγχνα διεζωκῶς. 864, 3.

- τῷ, μαρινόμενε φρένας ἡλέ διέ-
φθορας, Ἰλιάδ. ο', 128. παρὰ δὲ
τοῖς Ἀττικοῖς ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ
διέφθιρα. 1009, 14. 1443, 64.
- διεχέει ὅτι ἀντίκειται τῷ πυνχεῖ.
494, 5. 673, 1.
- διζήμενος μετοχή ἀπὸ τοῦ διζῶ
δίζημι θέματος. 1774, 30. 1900, 5.
- δίζηνται ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶσι παρ'
Ἡροδότῳ, ἀπὸ τοῦ διζῶ δίζημι.
1774, 31.
- δίζυγες ἵπποι, δύο ἵπποι ὅφ' ἕνα
ζυγὸν ἀγόμενοι, τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ
ξυνωρίς. 538, 13. 819, 8. 914, 20.
- διηγηματοκῆς ἀναστροφῆς παρὰ-
δειγμα. 1367, 31.
- διηγῆσεων διαφοραὶ, ὁμιληταῖ, ἀπαγγε-
λτικὴ καὶ ὑποστατικὴ. 122, 15.
- διηγῆσεων πλατυσμὸς κατὰ μέ-
θεδον Ὀμηρικῇ. 50, 45.
- διήγησις κατὰ τάξιν ὅτι ἀλλότριον
ἐστὶ ποιήσεως. 263, 1.
- διήγησις, ὅτι ἐν τοῖς ἐπιμνη-
στέροις διηγῆμασιν οὐ φυλάσσεται
ἡ κατὰ φύσιν τάξις ἐνίοτε. 878, 60.
879, 4.
- διηθεῖν τὸ διωλίζειν, ὅτι καὶ ἀπη-
θεῖν λέγεται. 1753, 5.
- διηκόνησε, ὅτι παραλόγως ἔχει
τὸ μετὰ τὴν ἀρχουσαν ἡ. 1122,
36.
- διηκόνουον παρατατικὸς, ὅτι ἐκ
βραχείας ἐμπεκύνθη Ἀττικῶς ἡ
αὔξησις τοῦ διηκόνουον, καὶ ὅτι
καὶ ἐκ τοῦ διαεκόνουον ἐνδέχεται
αὐτὸ κεκρῶσθαι. 1523, 47.
- δίημι τὸ διώκω καὶ σπουδαίως τρέ-
χω ὁμωνύμως τῷ δίημι, ὃ δηλοῖ
τὸ διαίνω, ὃ ἐστὶ βρέχω, ὃ παρὰ
τὴν Διὸς γενικὴν λέγεται. 1312, 6.
- διηνεκεῖς ῥίζαι αἱ διὰ πολλοῦ τό-
που ἐνηνεγμέναι καὶ τεταμέναι.
896, 7.
- διηνεκέως ἀντὶ τοῦ κυρ' εὐθὺ καὶ
ἀσχιδῶς ἐν τῷ, διηνεκέως ἀγο-
ρεύσω, Ὀδ. μ', 56. 1711, 18.
- διηνεκῇ νῦτα, ἐν τῷ, νῶτοις δ'
Ἀἰάντα διηνεκέσσι γέραιεν, Ἰλ.
ή, 321. ὅτι ἡ ἀντὶ τοῦ ἀκεραίοις
ἀκούεται ἐπιθετικῶς, ἡ ἐπιθῶρη-
ματικῶς ἀντὶ τοῦ διόλου καὶ καθ'
ὅλον τὸν τοῦ συμποσίου καιρόν.
682, 64.
- Διηνέκης κύριον ὅτι βαρύνεται εἰς
διαφορὰν τοῦ διηνεκῆς ἐπιθέτου.
698, 56.
- διηνεκῆς ὁδὸς λέγεται, δι' ἧς ἀρ-
θρῆς οδοῦς ἀσφαλῶς ἔστιν ἐνεχθῆ-
ναι τανά· ἀλλαχού δὲ ὅτι διηνε-
κῆς ὁδὸς λέγεται παρὰ τὸ διόλου
ἐνηνεγθῆναι καὶ μὴ παρεκκλίνειν· καὶ
ἀδλαξ διηνεκῆς ἡ δι' ὅλου ἐνηνε-
γμένη, τοῦτέστιν ἐπιμήκης. 1519,
42. 1738, 50. 1852, 1.
- διηνεκῶς, ἤγουν κατ' ἀληθῆ ἀ-
πόφανσιν τὴν δι' ὅλου τοῦ πρά-
γματος ἤκουσαν ἐν τῷ, οὐ μέντοι
κενόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει δ' ἡ τέθνηκεν, Ὀδ. δ', 836.
1519, 42.
- διητημένον ἄλευρον τὸ σιση-
σμένον. 749, 13.
- διθυμία ἡ διχοστασία. 936, 36.
- Διὶ δοτικῇ ὅτι προτάσσεται ἐν συν-
τάσει, οἷον ἐν τῷ διυπετής καὶ
ἄλλοις· καὶ ὅτι τῆς Διὶ δοτικῆς
ἐκτείνεται ποτε τὸ ληκτικὸν ἰ διὰ
μέτρου ἀνάγκην. 52, 9. 54, 22.
76, 5. 727, 1.
- Διὶ ὅμοιοι λέγονται οἱ συνετοὶ καὶ
οἱ βασιλικοὶ ἀνδρωποῖ. 865, 52.
- δίκεο, διήλθες. 1179, 11.
- διεκῆσθαι λόγῳ, ἀντὶ τοῦ διεξελ-
θεῖν, καὶ διυκῆσθαι τὸ ἀπλῶς
διελθεῖν. 735, 38.
- διεπατεῖς ποταμοὶ οἱ τῷ ἐκ Διὸς
πίπτοντι ὑπερ' πληρούμενοι· καὶ
ὅτι διυπετεῖς ποταμοὶ κυρίως λέ-
γονται οἱ χεῖμαρφοί, καταχρηστι-
κῶς δὲ καὶ οἱ ἀέννοιοι. 317, 21.
1053, 7. 1505, 58.
- δίεστασθαι τὸ ἰδίῳ ἵστασθαι ἐν
τῷ, Φοῖβε τίη δὴ νῶν διέσταμεν,
Ἰλ. φ', 436. 1246, 3.
- δίεστασθαι ἀπλῶς τὸ διαχωρί-
ζεσθαι, ἐπὶ δὲ τοῦ φιλονεικεῖν
οὐκ ἄλλως ἢ μετὰ προσθήκης,
ὥς ἐν τῷ, διαστήτην ἐρίσαντε,
Ἰλ. α', 6. 1111, 47.
- δίεστασθαι λέγονται ἵπποι ζυγί-
ται ταραχθέντες. 21, 42.
- δικάζειν ἀντὶ τοῦ οἰκονομεῖν καὶ
ἐπικρίνειν ἐν τῷ, κρηπτάδια φρο-
νέοντα δικάζμεν, Ἰλιάδ. α', 542.
147, 17.
- δίκαία τὰ ξένια κατὰ γλῶσσαν.
886, 54.
- δικαιέστερος ἀντὶ τοῦ δικαιοῦτε-
ρος. 1441, 13.
- δικαιοσύνη ὅτι προσηγορικῶς λέ-
γεται, οὐκ ἐπιθετικῶς ὡς τὸ δι-
καίουνος ἀρετικόν. 918, 47.
- δικαιόσυνος ὅτι ἐπιθέτον ἐστι
ὄνομα, δικαιοσύνη δὲ προσηγορι-
κόν. 918, 47.
- δικαιοτάτος ἀντὶ τοῦ φιλοξενώ-
τατος ἐν τῷ, δικαιοτάτος Κενταύ-
ρων, Ἰλιάδ. λ', 832. ἐπεὶ καὶ δι-
καία τὰ ξένια κατὰ γλῶσσαν.
886, 53.
- δικασπόλος ὁ περὶ δίκας πολὺν
ἐτυμολογικῶς. 92, 40.
- δικασπόλος ὁ περὶ δίκας πολὺν,
καὶ δικασπόλος ἐν ἴσῳ τῷ βασι-
λεὺς ἐν τῷ δαΐτας ὡς ἐπέοικε δι-
κασπόλον ἄνδρ' ἄλεγυνεν, Ὀδ.
λ', 186. 1678, 64.
- δικατάληκτα, ὅτι τῶν εἰς τὴν καὶ
εἰς δικατάληκτων ἀπολογώτερα ἢ
εἰς τὴν κατάληξιν, ἐκρηγνεία διεξο-
δικῇ· καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα δικατά-
ληκτα διὰ μόνον τοῦ ἰ γράφον-
ται. 109, 5. 1453, 64.
- δίκελλα ἡ διχόθεν κέλλουσα, μά-
κελλα δὲ ἡ μονόθεν κέλλουσα, ὃ
ἐστὶ κινούσα. 1235, 56.
- δίκη ἀντὶ τοῦ νόμος ἡ τρόπος ἡ
ἥθος ἐν τῷ, ἡ γὰρ δμῶν δίκη
ἐστίν, Ὀδυσσ. ζ', 59. καὶ, μνη-
στήρων οὐχ' ἦδε δίκη τὸ πάροιθε
τέτυκτο, σ', 275. 1750, 51. 1848, 45.
- δίκη καὶ θίμις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 92,
41.
- δίκη ἐν ἴσῳ τῷ πρόστιμον. 415, 43.
- δίκη κατὰ δοτικὴν πτῶσιν ἀντὶ τοῦ
δικανικῶς ἢ ἀντὶ τοῦ δικαίως ἐν
τῷ, Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμέ-
ψατ' ἀναστάς, Ἰλιάδ. ψ', 542.
1315, 25.
- δικλίδες θίραι αἱ δίθυροι καὶ
διχόθεν κλειόμεναι, τὸ κλί ἴωτα,
ἀπὸ τοῦ κλείς ἡ κλείω ἀποβολὴ
τοῦ ἰ. 914, 19. 1449, 5.
- δίκορσον, δικέφαλον, δικόρυφον.
947, 28.
- δικραές, δικέφαλον, παρὰ τὰ κράς
κρατός. 947, 28.
- δικτυακὰ ἐπιχειρήματα, δι' ὧν τὰ
ἀντικείμενα κατασκευάζονται δια-
φόροις μέθοδοις. 1192, 46.
- δίκτυον ὅτι παρὰ τὸ δίκω, ὃ δη-
λοῖ τὸ βάλλω καὶ ἀφίημι, λέγε-
ται. 344, 4.

- τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθηναίων. 1816, 4.
- Διονύσου πόλις ἐν Λιβύᾳ, μεθισταμένη ὧδε κίκεται διὰ τὸ μὴ ἐρριζώσθαι. 1644, 59.
- Διονύσου φυτὸν ὃ κισσὸς εἶναι λέγεται διὰ τὸ κισσητὸν εἶναι τὸν οἶνον. 87, 24.
- Διόπεμπτοι ὄνιροι οἱ ἐκ Διὸς πεμπόμενοι. 48, 29.
- Διοπομπεῖν τὸ τῇ τοῦ ἀλεξικακῶν Διὸς ἐπικλήσει ἀπολέμειν τὰ φαῦλα, ὃ καὶ ἀποδιοπομπεῖν λέγεται, παρὰ τὸ διόν, ὃ δηλοῖ κώδιον ἱερέου τυθέντος τῷ Διί, καὶ τὸ πομπὴν, ὅπερ ἦν κηρύκιον Ἑρμοῦ. 1935, 8, 12.
- Δίολπος οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ (Pera. 44.), παρὰ τὸ διέπειν, ὃ ἐστὶν ἐνεργεῖν καὶ οἰκονομεῖν· καὶ δίοπος ὁ ἄρχων καὶ κυβερνήτης, παρὰ τὸ διοπτέειν, ὃ δηλοῖ τὸ κατασκοπεῖν. 99, 1. 203, 12. 1705, 53.
- διοπτέειν τὸ κατασκοπεῖν. 817, 52.
- διοπτῆρ, κατάσκοπος, ὃ καὶ ὀπτῆρ ἀσυνθέτως. 817, 53.
- διόπτῃς Ζεὺς ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ διοπτέειν, ὃ ἐστὶ κατασκοπεῖν, λέγεται. 817, 53.
- Διὸς γενικὴ ὅτι προτάσσεται ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῷ διοτρεφῆς καὶ ἄλλοις. 76, 4.
- Διὸς, Διί, Δία, πλάγαι ἀπὸ τῆς Διὸς σεισηγμένης εὐθείας κινούμεναι, καὶ ὅτι προτύπικονται ταῖς πλαγαῖς ταύταις εὐθεῖαι διάφοροι, ἡ Ζεὺς καὶ Ζῶν καὶ Δῶν καὶ Δίς. 113, 45. 1387, 26.
- Διὸς ἀγῶν αἱ τοῦ ἡλίου ἐν τῷ, ἴκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀγῶν, παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. ν', 837. 962, 63.
- Διὸς βάλανος τὸ Ποντικὸν κάρυον, τὸ καὶ Ἡρακλειτικόν. 948, 49.
- Διὸς βουλὴ παρ' Ὀμήρῳ ἡ τοῦ Διὸς γνώμη, ἥρουν ἡ τῆς πεπωμένης ἀπόφασις· καὶ ὅτι Διὸς βουλήν τελεῖσθαι τὸ πληροῦσθαι τὸ πεπωμένον δηλοῖ. 20, 10. 1686, 16. 1737, 40.
- Διὸς ἐγκράτος, βρῶμα ποῖον οὕτω καλούμενον, ὅμοιον τῷ διὰ θρίων καὶ ἐγκαφάλων σκευαζομένῳ παρ' Ἀθηναίους. 757, 52.
- Διὸς ἐπανυμῶν κοινωνικῶν ἐκθεσις, οἷον φίλος, ξένιος, ἐταιρεῖος. 458, 22.
- Διὸς θεοῖσιν λέγονται οἱ βασιλεῖς, οἱ καὶ διογενεῖς καὶ διοτρεφεῖς. 1681, 32.
- Διὸς κατάνεισις παρ' Ὀμήρῳ, προσημασί τις τοῦ μέλλοντος δι' οὐρανίων τινῶν σημείων, ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι Διὸς νεύσις ἢ ἐκ διοσημείας δῆλωσις τοῦ μέλλοντος. 144, 21. 711, 6.
- Διὸς κοῦροι ἐν παραθέσει πάντες οἱ τοῦ Διὸς ἔκγονοι· Διόσκουροι δὲ ἐν συνθέσει ἀφωρισμένως οἱ ἐκ Ἀἰῖδας γεγονότες τῷ Διί. 1323, 57.
- Διὸς Ὀλυμπίου ἄγαλμα, ὅτι πρὸς παράδειγμα Ὀμηρικῶν τινῶν ἐπῶν ἐδημιούργησεν αὐτὸ ὁ Φειδίας, καὶ ὅτι ἐλεφάντινον ἦν καὶ μέγιστον. 145, 16.
- Διὸς ὄφρυς τὰ περὶ τὸν ἄκρα καταγιδώδη παθήματα. 1102, 24.
- Διὸς παῖδες, ὅτι οἱ ἐγγεῖς καὶ βασιλικοὶ ἄνθρωποι Διὸς παῖδες εἶναι λέγονται. 18, 30.
- Διὸς πόλις, ἡ καὶ Διόπολις, ὅτι βασιλεῖον ἦν ποτὲ Αἰγύπτου, καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶ ταῖς Θήβαις. 758, 16.
- Διὸς ὕς, ὅτι τῷ Διί εὐθὺς γεννηθέντι ὕς θηλὴν παρασχεῖν μυνδύεται, καὶ τῷ γουσμῷ αὐτῆς τὸν τοῦ παιδίου κνυζήμον ἀνεπάιστον τῷ Κρόνῳ ποιῆσαι. 773, 12.
- Διὸς χιτῶν, Ἰλιάδ. ε', 736. ὅτι ὡς ὄπλον εἶπτον πολεμικὸν ἔνδυμα εἶναι ὑπόκειται. 600, 3.
- δίος καὶ δία ὅτι παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν λέγονται, καὶ ὅτι γενικῇ πληθυντικῇ ἐπερθετικῶς συντάσσονται· καὶ λόγος τῆς συντάξεως, καὶ διὰ τὴν οὐ κινεῖται εἰς σύγκρισιν ἢ ἐπέρθεσιν. 258, 41. 436, 14. 1384, 41.
- δίος λέγεται παρ' Ὀμήρῳ πᾶς ὁ Διόθεν ἔχων τι, κυρίως δὲ δίοι οἱ τοῦ Διὸς υἱοὶ λέγονται. 1006, 32. 1036, 2.
- δίος ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ δίοιο συνήρηται, καὶ ὅτι διαφοροῖς προσωποῖς ἐπιτίθεται διὰ διαφορῶν ἀρετῶν. 21, 24.
- διοσημία, σημεῖον ἐκ Διὸς. 235, 40.
- διοσημία, σημεῖον ἐκ Διὸς, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ, Διὸς τέρας, ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ λέξις. 909, 30.
- Διόσκουροι ὅτι καὶ Διόσκοροι δῖχα τοῦ ὕ λέγονται, καὶ πῶς παρ' ἡμέραν ζῆν λέγονται οἱ Διόσκοροι κατὰ διαφόρους ἐρημνείας, καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ τοῦ μύθου· καὶ ὅτι ἐξ ὧν γενέσθαι ἐμυθεύθησαν· καὶ ὅτι ἐξαιρέτως ὁ Κῆστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης Διόσκοροι λέγονται· ζῆται ἐν τῷ, Διὸς κοῦροι ἐν παραθέσει· καὶ ὅτι καὶ οἱ Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ παῖδες Διόσκοροι ἐπεκλήθησαν. 1323, 57. 1686, 26—61.
- Διόσκουροι αἱ παρωτίδες ὁμωνίμως, καὶ Διόσκοροι ἀλληγορικῶς τὰ δύο ἡμισφαίρια καὶ οἱ τροπικοὶ κύκλοι. 410, 17.
- διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς οἱ βασιλεῖς λέγονται, οὐχ' ὥς ἐκ Διὸς γεγονότες πάντες, ἀλλὰ διὰ τὸ Διόθεν ἔχειν τὴν βασιλείαν. 199, 20.
- διοτρεφῶν αἰζηῶν, ἀντὶ τοῦ, βασιλικῶν ἀνδρῶν. 316, 34.
- διοτρεφῆς, χρόνος ἀρκητικὸς· ζῆται ἐν τῷ διογενῆς. 76, 2.
- διόχης ὁ δίφρος, παρὰ τὸ δύο ὀχεῖν, ὡς καὶ δίφρος παρὰ τὸ δύο φέρειν. 882, 11.
- δίπλατος φονεὺς ὅτι παρὰ τὸ παλτόν, ὃ ἐστὶν εἶδος ὅπλου, λέγεται. 674, 13.
- διπλᾷ συμφωνῶν ἀρκτικὰ λέξεων, ἐν λόγῳ ἐμμέτρῳ μὴ ἐκτείνοντα ἐνίοτε τὸ πρὸ αὐτῶν βραχὺ φωνῆν. 353, 31.
- διπλᾷ συμφωνῶν ὅτι οὐδέποτε ἐπάγονται ταῖς διφθόγγαις. 1041, 62.
- δίπλαξ χλαῖνα ἡ διπλῇ, καὶ ὅτι οὐ μόνον καθ' ὕψους αὐτῶν λέγεται τὸ δίπλαξ, ἀλλ' ἐνδέχεται καὶ καθ' ἐτέρων λέγεσθαι. 393, 2. 1154, 30. 1297, 62.
- διπλασιασμός συμφωνῶν τῶν αὐτῶν ὅτι οὐδέποτε γίνεται ἐν κατὰ λέξιν λέξεως Ἑλληνικῆς. 76, 32.
- διπλασιασμός συμφωνῶν, ὅτι τὰ δασεῖα οὐχ' εὐρίσκονται δεδιπλασιασμένα ἐν Ἑλληνικῇ λέξει. 900, 12, 16.
- διπλασιασμός συμφωνῶν ὅτι βραχυτέτα κατηγορεῖ τοῦ πρὸ αὐτῶν φωνήεντος, οἷον ἐν τῷ ἡμεις Αἰολικῶς. 110, 38.

- διωμοσία ὁ ἀμφοτέρων τῶν ἀντι-
δίκων ὄρκος, ὁ καὶ ἀντιωμοσία ἐλέ-
γεται· καὶ ζητεῖ ἐν τῷ ἀντιωμοσίᾳ.
1660, 49.
- Διώνη κύριον ὅτι παρὰ τὴν Διδὸς
γενικὴν λέγεται τέπῳ πατρωνυμι-
κῷ. 558, 14.
- διώνυμα τὰ δυσὶν ὀνόμασι καλού-
μενα· καὶ διωνύμων τινῶν παρ'
Ὁμήρῳ κατὰ λόγον· καὶ ἐστὶ τὸ
μὲν τῶν ὀνομάτων τῆς τῶν ἀν-
θρώπων, τὸ δὲ τῆς τῶν θεῶν
ἐστὶ διαλέκτου. 124, 24. 351, 13.
- Διώνυσος, τὸ ὁ μέγα ἐνίοτε πρὸς
μέτρον χρεῖαν. 629, 37.
- Διώρης, υἱὸς Ἀμαρυγκέως τοῦ
Ἀλέκτορος τοῦ Ἐπειοῦ, γενεαλο-
γία· καὶ ὅτι παρὰ τὴν διὰ πρόθε-
σιν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν
ἔρχουσαν πρὸς μέτρον χρεῖαν.
303, 12. 25. 504, 32.
- δμῶαί καὶ ἀμφίπολοι αἱ θήλειαί
δουλίδες, καὶ ὅτι καὶ δμῶιδες λέ-
γονται, καὶ ὅτι ἐν τῷ, δμῶαί
γυναικες, ἐκ περιουσίας πρόσκει-
ται τὸ γυναικες. 644, 57. 60. 765,
16.
- δμῶες οἱ ἄρρενες δοῦλοι, ἀμφί-
πολοι δὲ αἱ θήλειαί· καὶ ὅτι δμῶες
καὶ δμῶιδες παρὰ τὸ δεδμησθαι
δίκην κτηνῶν ὑπαζυγίων λέγονται.
1336, 9. 1624, 23.
- δνοπαλίζειν τὸ ταῖς παλάμαις τι
δονεῖν ἢ δινεῖν, καὶ δνοπαλίζειν τὸ
κεντεῖν καὶ ταράσσειν καὶ τινάσ-
σειν, ποτὲ δὲ τὸ κτείνειν καὶ πολε-
μεῖν. 437, 13. 500, 9. 1770, 57.
- δνος λήγοντα ἐπίθεται ὀξύτονα ἐκ
τῶν διὰ τοῦ δανος κατὰ συγκο-
πὴν γενόμενα, οἷον μακεδνός ἐκ
τοῦ μακεδανός. 1571, 48.
- δνος ληγόντων ὀξύτόνων ἀπὸ ῥημά-
των εἰς ζῶ ληγόντων ἀναλογία,
οἷον ἀλαπάζω ἀλαπαδνός, παίζω
παιδνός, ὀλοφύζω ὀλοφυνδός.
318, 2. 475, 23. 594, 24.
- δνοφερὸν ὕδωρ τὸ μέλαν ἢ τὸ
μετὰ δονήσεως καὶ ἔχον φερόμε-
νον, καὶ ὅτι οὕτω καλεῖ Ὁμηρος
τὰ κατὰ πετρῶν φερόμενα ὕδατα
ὡς ἀχρεῖα, ἀλλὰ καὶ ὅτι δια-
φορὰ μελανίας ὕδατος ἐστὶ τὸ
δνοφερόν. 116, 15. 733, 38.
1041, 38. 1042, 1.
- δνοφερὸς ὁ σκοτεινὸς καὶ νέφει
δονομένῳ ἰοικώς. 897, 12.
- δνόφος, ὁ καὶ γνόφος, ὅτι παρὰ
τὸ νέφος λέγεται· ζητεῖ ἐν τῷ
γνόφος. 1722, 48.
- δοάσασθαι, οἷονεῖ δοκάσασθαι
ἀποβολῇ τοῦ κ, ἢ δοάσασθαι τὸ
μετὰ δοιήν, ὃ ἐστὶν ἀμφιβολίαν
καὶ ἐνδοιασμόν, κρίναι τι καὶ
τυπῶσαι, οἷονεῖ δοιάσασθαι καὶ
ἀποβολῇ τοῦ ι δοάσασθαι. 942,
1. 5.
- δοάσατο, τρίτον πρόσωπον ῥη-
ματικὸν ἀντὶ τοῦ ἔδοξεν, ὅτι ἐκ
τοῦ δοκάσατο γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ
κ. 1165, 20.
- δοάτο, ἔχουν ἐδόκει ἐν τῷ, πρό-
σθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀικέλιος
δοάτ' εἶναι, Ὀδυσσ. ζ', 242.
1561, 53.
- δόγμα ὅτι κατὰ τροπὴν Ἀττικὴν
τοῦ κ εἰς γ γέγονεν ἐκ τοῦ δοκῶ.
885, 10.
- δοῖδνκος δοῖδνκι δοῖδνκα, ὅτι
μακρὸν ἔχουσι τὸ παραληκτικὸν
δίκρονον. 1108, 49.
- δοῖεν τρίτον πρόσωπον ὅτι ἐκ τοῦ
δοῖμεν συστοίχου πρώτου γίνεται.
1448, 40.
- δοῖεν τρίτον πρόσωπον εὐκτικόν,
οὗ τὸ πρῶτον δοῖημεν, ἔξ οὗ
συγκοπῇ καὶ ἀπελεύσει τοῦ μ τὸ
δοῖεν· ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ δοῖ-
μεν δισυσλλαβίου. 27, 29. 176, 12.
666, 36.
- δοῖην, τρίτον πρόσωπον εὐκτικόν,
ὅτι ἐκ τοῦ δοῖμι μεταπέπλαστα.
666, 36.
- δόκανα, Διοσκουρῶν ἀφιδρύματα,
ὅτι παρὰ τὴν δοκὸν λέγεται.
1125, 59.
- δοκεύειν τὸ ἐπιτηρεῖν. 1303, 11.
- δοκη καὶ δοκος ληγόντων ὀνομάτων
παραγωγή παρὰ τὸ δέκω Ἰωνικόν,
καὶ ὅτι καὶ Ἀττικοῖς χρησιμεύου-
σιν αἱ τοιαῦται λέξεις. 1399, 36.
- δοκος λήγοντα ὀνόματα, παρὰ τὸ
δέχεσθαι συγκεῖμενα, ἐνέργειαν
σημαίνοντα παροξύνονται, οἷον
λοδόκος, ξενοδόκος, ἐκ παραδεί-
γματος. 1024, 61.
- δοκός, ὁ τῆς στέγης, ὅτι παρὰ τὸ
δέχεσθαι, ὃ ἐστὶ δέχεσθαι, τὰ
ἐπικείμενα λέγεται. 1125, 58.
- δόκος ἡ δόκησις καὶ ἡ ἀγρόνη, δο-
κός δὲ ὁ τῆς στέγης. 1967, 25.
- δοκός ἡ δόκησις, ὃ ἐστὶν ἐπὶ ἀγ-
γίης, παρὰ Καλλιμάχῳ. 1627, 43.
1761, 34.
- Δολιόνες, ἔθνος τι περὶ Κεζικῶν.
766, 36.
- Δόλιος καὶ Δόλιον κύρια ὅτι οὐκ
ἐπὶ νόμῳ ἐτέθησαν. 480, 45.
- Δολίχων δόρυ τὸ μακροσῆ-
ρον, αὐτὸς γὰρ ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς,
ἢ τὸ ξύλον ἐνέεται· ἀλλὰ καὶ ὅτι
Δολίχωνος αἰγανία ἡ μακροξυλός.
254, 37. 1107, 60. 1620, 36.
- Δολιχεγῆς ἐπίθεται, καὶ Δολι-
χεγῆας παροξύνοντως ἐπὶ τῆς αἰ-
τιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. 1228,
29.
- Δολίχη, νῆσός τις πρὸς τῇ Ἀσ-
κίᾳ, ἣν καὶ Δολιχίστην ἔλεγον·
ἀλλὰ καὶ ὅτι Δολίχη βαρυτό-
νως ὄνομα πόλεως, Δολιχὴ δὲ
ὀξύτόνως ἐπίθεται. 306, 3. 906,
51. 1678, 40.
- Δολιχῆρετμοι οἱ Δολιχοῖς, ὃ ἐστὶ
μακροῖς, χρώμενοι ἑρετμοῖς ἦγον
κύπαις, ἢ εἰς μακρὸν ἔξαρκον-
τες τῇ εἰρεσίᾳ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἀρ-
κτικού εἰς τὸν ἑρέσειν καὶ τοῦ
ἑρετμὸς ἔχει τὸ προπαρὰ λήγον· ἢ
καὶ ὅτι καὶ κατὰ νεῶν λέγεται ἡ
λέξις. 1591, 36. 40.
- Δολιχίστη, νῆσός τις πρὸς τῇ
Ἀσκίᾳ, ἣ καὶ Δολίχη καλουμένη.
306, 3.
- Δολιχοδερμοὶ κύκνοι οἱ μακρο-
τράχηλοι πρὸς τὴν ἀναλογίαν τοῦ
λοιποῦ σώματος. 254, 31.
- Δολιχὸν τὸ μακρὸν, παρὰ τὸ διό-
λου ἰκνεῖσθαι τροπῇ τοῦ κ εἰς χ.
254, 34.
- Δολιχόουρον, τὸ καὶ ὑπέρμηκες,
πάθος στιχηρὸν, οἷον· Κῦστορά
θ' ἱππόδαμον καὶ πῖξ ἀγαθὸν Πο-
λυδέυκα, Ἰλ. γ', 237. 410, 29.
- Δολιχὸς ὁ μακρὸς ἐπίθεται, καὶ
δρόμος τις ἐναγώνιος· δόλιχος
δὲ προπαροξύνοντως, ὁπρὸς τι
οὕτω καλούμενον. 254, 34. 1556, 1.
1678, 41.
- Δολιχόσκιον ἔγχος τὸ Δολιχὴν
σκιάν αποτελοῦν, ἢ τὸ εἰς Δολι-
χὸν κιόν, ὃ ἐστὶ πορευόμενον,
πλεονάσαντος τοῦ σ. 422, 28.
623, 38.
- Δόλοπες, ἔθνος Θετταλικὸν ἐν

- ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαυμένη, ἀντὶ τοῦ πεπαυμένη, ὃ ἐστὶ πεπονθυῖαν, Ὁδ. ρ', 554, 1831, 60.
- δοτική ἐφελκομένη αἰτιατικὴν μετοχικὴν ἀντιπτωτικῶς κατὰ σχῆμα λόγου, οἷον· οἱ ἡμῖν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, ἀντὶ τοῦ μενόντων ἢ μένουσιν, Ὁδυσ. ψ', 211. 1945, 55.
- δοτική ἐλλειπῶς τῆς σὺν προθέσεως λεγομένη Ἀττικῶς, οἷον· ἀπὸ πασσάλου αἶνυτο τόξον αὐτῷ γωρυτῷ, Ὁδ. φ', 54, 695, 50. 1898, 50.
- δοτική τῶν πληθυντικῶν ὅτι πρὸ τοῦ τελικοῦ ἰ τὸ σ' φιλεῖ ἔχειν ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ. 818, 38.
- δούλειον εἶδος ἢ μέγεθος, τὸ λιθόφθογον, δούλιον δὲ ἡμαρ διὰ τοῦ ἰῶτα, ὃ καὶ δουλίᾳ ἡμέρα λέγεται. 1960, 55.
- δουλεύειν μισθοῦ, ἀντὶ τοῦ δουλεύειν ἐπὶ μισθῷ. 834, 51.
- δούλη ἐπὶ θεραπαίνης ὅτι σπανιὸν ἐστὶ παρ' Ὀμήρῳ. 1479, 62.
- δουλίᾳ ἡμέρα καὶ δούλιον ἡμαρ, ζῆτει ἐν τῷ, δούλειον εἶδος. 1960, 57.
- δουλικῶν προσηγοριῶν. ἔχθεις κατὰ διαφόρους γλώσσας. 1090, 50—60.
- δούλιον ἡμαρ, περιφραστικῶς ἢ δουλείᾳ· καὶ ὅτι τὸ δούλιον ἐκ τοῦ δοῦλον λέγεται κατὰ παραγωγὴν, ὥς ἐκ τοῦ οὔλον τὸ οὔλον. 655, 32. 1781, 19. 1822, 46.
- Δουλίχιον, νῆσος μὴ τῶν Ἑχινάδων, ἢ καὶ Δολιχία· ὅτι στοφόρος ἐστὶ, διὸ καὶ πολύπυρος λέγεται Ὁδυσ. ζ', 335. καὶ ὅτι παρὰ τὸ δολιχόν, ὃ ἐστὶ μακρόν, λέγεται. 254, 36. 305, 22. 46—306, 4. 1414, 54. 1760, 63.
- δοῦλοι τιμώμενοι παρά τισιν ἔθνεσι κατὰ τινὰς ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, οἷον παρὰ Κῦδωσιν ἐν Κρήτῃ, καὶ τοῖναντίον ἀτιμαζόμενοι παρὰ Κῶις· ζῆτει ἐν τῷ, Κῦδωνες τοὺς δούλους τιμῶντες, καὶ ἐν τῷ Κῶι. 1885, 33.
- δούλων προσηγορικὰ ὀνομασθαι παρὰ διαφόροις ἔθνεσιν, οἷον κλαρῶται, ἀμφαμιῶται, μνωῖται, ἐρκίται, σίνδρωνες, ἄζοι, δεσποσιναῦται. 1024, 25—48.
- δοῦναι ἐν ἴσῳ τῷ ἀποδοῦναι ἐν τῷ, δεῦτ' ἔγχετ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἡμ' αὐτῇ δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν, Ἰλ. η', 350. 685, 33.
- δοῦναι τὸ πεσεῖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς πίπτουσι δούπου, ὃ ἐστὶ κτύπου, καὶ δουπεῖν τὸ θανασίμως πεσεῖν. 1729, 64.
- δοῦπος, κτύπος σώματος ζωικοῦ πεσόντος. 520, 2.
- δοῦπος ἀκόντων ἢ μάχῃ ἐκ μερικοῦ παρακολουθήματος. 849, 32. 1063, 57.
- δοῦρα ὅτι ἐκ τοῦ δόρατα συγκέκοπται, ἢ ἐκ τῆς δουρὸς γενικῆς κέκεται, καὶ ὅτι δοῦρα νεῶν λέγονται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν ἑτερόων δοράτων. 191, 23. 1265, 63.
- δοῦρας δούρατος, τὸ δόρυ. 1606, 63.
- δουράτεος, ὅτι ἐκ τῆς δούρατος γενικῆς γίνεται δουράτειος κτητικὸν καὶ ἀπελεύσει τοῦ ἰ δουράτεος. 1606, 56.
- δούρειος, ξύλινος, ὅτι ἐκ τῆς δουρὸς γενικῆς γέγονεν ἢ λέξις. 1606, 28.
- δούρειος ἵππος δ' ξύλινος, καὶ ὅτι οὐ κατὰ ἡγεμόνας, ἀλλ' ἀριστίνδην ἀπελέγησαν οἱ ἐν τῷ δουρεῖῳ ἵππῳ ἐνεδρευσάντες, καὶ κατάλογος τῶν ἐν αὐτῷ λοχησάντων. 1496, 29. 49. 1698, 1.
- δούρεσιν ἀντὶ τοῦ δούρασι, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ στομάτεσσι καὶ κτεάτεσσι. 906, 18. 1608, 62.
- δουρηνεὲς ἀπείναι, ἡγοῦν εἰς ὅσον δόρυ φέρεται· καὶ βολὴν δόρατος, ἢ ὅσον μήκος δόρατος. 811, 34.
- δουρικλυτὸς ὁ περικλυτὸς ἐν τῷ δουρί, ὃ ἐστὶν αἰχμητῆς, καὶ περὶ ὧν νῦμος ἐν πολέμῳ. 314, 2. 680, 15.
- δουρικτητος ὁ αἰχμάλωτος. 755, 9.
- Δοῦρις, ἱστορικός τις, ὅτι παρὰ τὸ δόρυ λέγεται. 243, 39.
- δουροδόκη ἢ τῶν δοράτων θήκη, ὅτι κιονοειδὴς ἦν ἐφ' Ὀμήρου, ἢ μᾶλλον κίονι ἐγγεγλυμμένη, ἐν ἣ ὀρθὰ τὰ δόρατα ἵσταντο. 1399, 31.
- δουρὸς ἀντὶ τοῦ δόρατος, ὅτι ἐκ τοῦ δόρυος γέγονε κατὰ μετάθεσιν. 1606, 63.
- δόχη ἢ δοχμή, ἢ καὶ παλαιστῇ, τούτεστι τὸ τετραδακτυλίου δοσσημα· καὶ περὶ τῆς προσφθίως τῆς λέξεως ἐρμηνεία διεξοδική. 1291, 43.
- δοχη ὅτι καὶ δόχη βαρυτόνως, ἐτυμολογία. 896, 60.
- δοχη ἐπὶ ἐπενθέσεως συλλαβικῆς, οἷον τὸ ἔοικα ἐκ τοῦ εἰκα γέγονε διαλύσει καὶ δοχῇ τοῦ ο. 1600, 24.
- δόχημα, πλάγια, καὶ δόχημος ὁ πλάγιος· ζῆτει ἐν τῷ δοχμός. 1291, 37. 48.
- δοχμὸς ἐν ἴσῳ τῷ δόχημος, ὅτι παρὰ τὸ δέχω λέγεται· εὐχώρητον γὰρ τὸ πλάγιον σχῆμα κατὰ τὰς εἰσόδους. 896, 59.
- δραῖ ἀντὶ τοῦ πρᾶττε προστακτικῶς. 1606, 22.
- δράγμα λέγεται, ὅσον ἂν τις δράξῃται τῇ δρακί τῆς χειρὸς· καὶ ὅτι διὰ τοῦ γ' προφέρεται, δραχμῇ δὲ τῷ χ'. 832, 15. 1162, 24.
- δραγματεύειν τὸ δράγματα συναγειν. 1162, 17.
- δραθάνειν τὸ δρᾶν ἀποτίθεσθαι, ὃ τῷ κοιμᾶσθαι παρακολουθεῖ. 62, 32.
- δραθεῖν τὸ κοιμηθῆναι, καὶ οἷον ἀποτιθέναι τὸ βλέπειν, ἐκ τοῦ δρῶ, ὃ ἐστὶ βλέπω, καὶ τοῦ θῶ τὸ ἀποτίθῃμι. 1887, 13.
- δραίνω, ἀπὸ τοῦ δρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πρᾶττω καὶ τὸ βλέπω καὶ ἀγρυπνῶ. 792, 27.
- δράκων ὅτι παρὰ τὸ δέρεειν, ὃ ἐστὶ βλέπειν, λέγεται, ὥς τῇ ὄψει καταπλήττων ἢ ὥς δὲ βλέπων, καὶ ὅτι τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιέρωται ὁ δράκων. 87, 40. 228, 23. 377, 33. 1259, 58.
- δράματα καὶ δραματολογία τῶν κατὰ τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν πράξεων. 6, 6.
- δραματικῶν περιστάσεων ἐκβάσεις ὅτι πενταχῶς μάλιστα θεραπεύονται ὑφ' Ὀμήρου. 95, 12.
- δραμῆω δραμῷ, δεύτερος μέλλων ἀναδραμῶν εἰς ἐνεστώτα. 682, 35.
- δραῖν τὸ ποιεῖν καὶ τὸ ὑπουργεῖν καὶ τὸ θύειν, καὶ δρᾶν ἀντὶ τοῦ ὑπηρετεῖν καὶ διακομεῖν· ὅθεν παρὰ δρᾶν καὶ ὑποδρᾶν σύνθετα ῥήματα, καὶ δραστήρ καὶ δράσταιρα καὶ δραστοσύνη ὀνόματα. 1661, 48. 1782, 63.

ἀποφυγὴν συνεμπιπύσεως πρὸς ἐτέρας φωνάς. 781, 25.

δω λήγοντα ῥήματα κατὰ γλώσσαν ἀπὸ τῶν κοινῶς διὰ τοῦ ζω τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ γενόμενα. 1570, 11.

δω ἐκ τοῦ δῶμα ἀπεκόπη. 187, 29.

δωδεκα, ὅτι ἐπεί τὸ δέω ἀριθμητικὸν ἐκτείνει ποτὲ τὴν λήγουσαν, ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ δώδεκα ἔχει τὸ δω μέγα. 26, 24. 1140, 19.

δωδεκαῖς, θυσία ἡ ἐκ δώδεκα ζώων, ὅτι καὶ δωδεκῆς διὰ τοῦ ἡ λέγεται. 1676, 40.

δωδεκῆδες, θυσίαι ἐκ δώδεκα ἱερείων, ὅτι ἐκ τοῦ δωδεκῆδες συνήρῃται ἡ λέξις. 1386, 48.

δωδεκίδες, θυσίαι ἐκ δώδεκα ἱερείων, ὅτι καὶ σὺν τῷ ἡ γράφεται δωδεκίδες ἐκ τοῦ δωδεκῆδες κατὰ συναίρεσιν. 1386, 48.

Δωδωναῖον χαλκείον, ὅτι πολλῶν ποτὲ ἐν τῷ Δωδωναίῳ ἱερῷ παραλήλων κειμένων λεβήτων, εἴ τις ἐνδὸς ᾤκηται, πάντες ἀπηχεῖν ἰστοροῦνται· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν πολυλογούντων παροιμιακῶς λέγεται τὸ, Δωδωναῖον χαλκείον. 335, 46. 1760, 55.

Δωδωναῖος Ζεὺς ὁ περὶ τὴν Δωδώνην ἐξέχουσαν ἔχων τιμὴν. 1057, 39.

Δωδώνη, πόλις Θεσπρωτικῆ ποτε, ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς γενομένη· ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἄνδρες ἦσαν προφητεύοντες ἐν τῷ κατὰ Δωδώνην μαντεῖω, ὕστερον δὲ τρεῖς γραῖαι προφητεύειν κατεστάθησαν, αἱ καὶ πέλειαι ἐκλήθησαν κατὰ γλώσσαν Μολοσσῶν, καὶ περὶ τῶν ἐξ Αἰγύπτου ἀναπτάντων μελαινῶν πελειάδων διήγησις διεξοδική, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ Δωδωναίου χρηστηρίου. 1760, 37—58.

Δωδώνη ὅτι ἡ μὲν τις ἐστὶ Θεσσαλλίς, ἡ δὲ Μολοσσίς, ἐν ἣ τὸ τοῦ Διὸς ἱερόν· καὶ ὅτι καὶ Δωδὼν διςυλλάβως λέγεται, καὶ Δωδώνη ἡ γῆ ἀλληγορικῶς παρὰ τὸ δῶ δώσω. 335, 40. 1057, 43—48.

δῶη, τρίτον πρόσωπον εὐκτικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ δοῆν γέγονε κατ' ἐκτασιν, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δοῖμι μεταπέπλασται. 666, 35.

δῶμα ὅτι ἐκ τοῦ δόγμα γέγονε κρᾶσι τοῦ ὁ καὶ ἡ εἰς ὦ μέγα. 245, 36. 1424, 32.

δῶν λήγοντα ῥηματικὰ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ κλινόμενα, οἷον ἀλγηδὼν ἀλγηδόνης, ἀηδὼν ἀηδόνης. 1741, 28.

δῶρα ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς στρατιώταις ἐν τῷ, τὰ φρονέων δώροισι κατατρέχων καὶ ἐδωδῆ λαούς, Ἰλ. ρ', 225. 1104, 10.

δωρητὸς ὁ δώροισι ὑπαγόμενος παρ' Ὀμήρῳ. 769, 56.

Δωριάζειν τὸ γυμνοῦν καὶ παραφαίνειν μέρος τι τοῦ σώματος. 975, 37. 39.

Δωριεῖς ἔθνος ἀπὸ Δώρου τοῦ Εὐόρου, ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν Πελοπόννησον ὥκησαν καὶ τοὺς Ἡρακλείδας κατήγαγον, ἡγονόμενοι αὐτῶν Δύμαντος καὶ Παμφύλου τῶν Αἰγυμίου παίδων, οἱ δὲ ἐν Συρακούσαις ὥκησθησαν· καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῶν ἐκλήθη μέχρι Βοιωτίας τὸ Δωρικὸν ἔθνος. 1644, 17. 12.

Δωριεῖς ὅτι οὐ διπλάζονσι τὰ ἀμετάβολα. 494, 1.

Δωρικὴ διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Αἰολικῇ. 8, 41.

Δώριον, πόλις Πελοποννησιακῆ, καθ' ἣν Θάμυρις ὁ Θοῤῥῆς ἐρίσας ταῖς Μούσαις ἐτυφλώθη, ἱστορία διεξοδική. 297, 36. 298, 22.

Δωρίς, Νηρηΐς τις οὕτω καλουμένη διὰ τὰς ἐκ θαλάσσης ἀγαθὰς δόσεις. 1130, 51.

δῶρον ὅτι παρὰ τὸ δίδωμι λέγεται. 982, 56.

δῶρον, ὄνομα μέτρου, ὃ ἐστὶ τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς. 450, 38.

Δῶρος κύριον, ἱστορία καὶ παρωδία ἐπὶ τῷ ὀνόματι. 1214, 51.

Δῶρος, υἱὸς Εὐόρου, ἀρχηγὸς τοῦ Δωρικοῦ ἔθνους. 1644, 18.

δωροφορεῖν τὸ δῶρα φέρεσθαι. 448, 36.

δωροφόροι, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Μαριανδυνοὶ, δοῦλοι ποτὲ γεγνημένοι τῶν Ἡρακλειωτῶν, ἱστορία. 1090, 53.

δῶς ἡ δωρεὰ, ὅτι δέχνεται καὶ ἀκλιτὸν ἐστίν. 1430, 16.

δῶσι ἀντὶ τοῦ δῶ ἐνικῶς ἐν τῷ, αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι, ὅτι ἐκ τοῦ

δῶ γέγονε πλεονασμὸς τῆς σὶ συλλαβῆς. 65, 33. 1424, 34.

δωτῆρ δὴ τοῦ ὦ μεγάλου ποιητικῶς, κοινῶς δὲ δοτῆρ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, δῶτορ δὲ αἰετὶ τῷ μεγάλῳ. 743, 44. 1599, 25.

δωτίνη ἐν ἴσῳ τῷ δῶρον, τὸ δὲ μέγα. 743, 44. 1629, 4.

Δωτῶ, ὅτι Νηρηΐς τις οὕτω καλεῖται διὰ τὰς ἐκ θαλάσσης ἀγαθὰς δόσεις, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ δῶ δῶσω ἔχει τὴν δὲ συλλαβὴν διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. 1130, 50. 1131, 16.

δῶτωρ, τὸ δὲ μέγα, δοτῆρ δὲ τῷ μικρῷ παρὰ γε τοῖς ὕστερον, παρ' Ὀμήρῳ δὲ καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου ἔχει τὴν δὲ συλλαβὴν. 1739, 44.

Ἀρχὴ τοῦ Ε στοιχείου.

ε̄ τὸ στοιχεῖον ὅτι εἰ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 511, 5.

ε̄ ἐκ τοῦ ὁ τραπὲν Δωρικῶς, οἷον Ἀπέλλων ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλων. 183, 10.

ε̄ πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, καθαρμενοσύνης τῆς τρίτης συλλαβῆς τῶν λέξεων, ὧν ἐστὶν ἀρκτικόν, οἷον ἐλεδθρεπτον. 345, 2.

ε̄ πρὸ τοῦ ρ, μερ' ὃ τὸ μ ἐπίγεται, ὅτι δασύνεται, οἷον ἔρμα. 140, 11.

ε̄ ἀρκτικὸν λέξεων ἀποβάλλεται ἐνίοτε, οἷον ἐν τῷ Ἐξάδιος Ἐάδιος. 82, 31.

ε̄ ἀρκτικὸν θεμάτων ῥηματικῶν, ὅτι τὰ ἀπὸ δασυνομένου ε̄ ἀρχόμενα ῥήματα προσλήψει τοῦ ε̄ αὐξάνονται, οἷον ἔλκω εἴλκον, ἔρπω εἴρπον. 1641, 45.

ε̄ κατ' ἀρχὰς ῥηματικῶν φωνῶν πλεονάζον ὅτι οὐ κατ' ἰδίωμα Ἀττικὸν αἰετὶ πλεονάζει, οἷον ἐν τῷ ὦν ἐὼν, ἔργων ἐέργων, ἔλπων ἐέλπων, εἰπέ εἵπε. 1410, 60.

ε̄ προστιθέμενον Ἀττικῶς κατ' ἀρχὰς παρωχημένων τινῶν ῥημάτων χρονικῶς, οἷον ἦνδανον ἐήνδανον, ὦρων ἐώρων. 22, 6. 438, 6.

ε̄ πλεονάζον ἐν ἀρχαῖς ῥηματικῶν προσώπων, οἷον ἦκεν ἔηκεν, δθεν τὸ ξυνέηκε. 1473, 4.

ε̄ αἰτιατικὴ ἀντωνυμικὴ πρῶτόντος ἀντὶ τῆς ἐαυτὸν συνθέτου

ἐκ μέλλοντος ἀνέδραμεν εἰς ἐνε-
στώτα. 1050, 7.

ἔβλαμμαι ἀντὶ τοῦ βέβλαμμαι
Ἀττικῶς. 759, 46.

ἐβούλευκα ἀντὶ τοῦ βεβούλευκα
λέγουσιν Ἀττικοὶ πρὸς εἰφωνίαν.
759, 42. 1570, 25.

ἔβραχε τρίτον προσώπου ῥηματι-
κοῦ κανονισμός. 491, 14.

ἔβραχεν ἵππος καὶ ὄπλα καὶ ἄξιων
καὶ ὕδωρ, ὅτι μετὰ πάντων τῶν
προειρημένων κατὰ συνθήκην λέ-
γεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ βρέχω ἐτε-
ροσήμου θέματος κινῆται, τρέ-
ψαντος τὸ εἰς ἁ κανονικῶς ἐν
τῷ δευτέρῳ ὁριστῶ. ἱερῆσις.
491, 14. 1071, 23.

ἐγγαμίζειν τὸ εἰς γάμον ἐκδιδο-
ναι. 758, 54.

ἐγγεγάσιν, ἐγγεγέννηται.
1100, 6.

ἐγγέλονται, ἐγγενήσωσιν ἐν
τῷ, εὐλὰς ἐγγέλονται, Ἰλιάδ. τ',
26. 1169, 25.

ἐγγιον Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς
κατὰ παραγωγὴν. 1643, 33.

ἐγγλωττογάστορες οἱ ἀπὸ τῆς
γλώττης διατρεφόμενοι, ὡς ἐγγει-
ρογάστορες οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν.
1471, 4. 1825, 14.

ἐγγονος κατὰ μὲν τὴν ἐτυμολογίαν
ὁ υἱός, ὡς ἐγγὺς ὢν γόνου, οἶον-
εἰ ἐγγυγονος, οὐ μὴν ἀμέσως ἐκ
τινος γεννηθεῖς· κατὰ δὲ τὴν χρῆ-
σιν ὁ ἐξ υἱοῦ γεγονώς, ὁ ἐστὶν
υἱωνός. 1682, 16. ἔκγονος δὲ διὰ
τοῦ κ' ὁ ἀπόγονος, ζητεῖ ἐν τῷ
ἔκγονος. 611, 12. 1460, 18. 1682,
16. 1871, 35.

ἐγγυαλίζειν τὸ παρέχειν καὶ ἐν
χεροῖ διδόναι, ὅτι παρὰ τὰ γυῖα,
ὁ δηλοῖ τὰς χεῖρας ἰδίως ἀκουό-
μενον, γίνεται γυῖζω καὶ πλεονα-
σμῷ γυαλίζω, καὶ μετὰ τῆς ἐν
ἐγγυαλίζω. 250, 36. 920, 31.
1344, 21. 1600, 4. 1794, 11.

ἐγγυᾶν λέγεται ὁ διδοὺς, ἐγγυᾶ-
σθαι δὲ ὁ λαμβάνων, ζητεῖ ἐν
τῷ ἐγγυῇ. 1600, 4, 6.

ἐγγύη ὅτι παρὰ τὸ ἐν γούις ἦγον
χεροῖ τιος κείσθαι τὸ κατεγγυη-
θέν οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι ἐγγυᾶν
μὲν λέγεται ὁ διδοὺς, ἐγγυᾶσθαι
δὲ ὁ λαμβάνων, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ
γάμου ἀπογραφῆς λέγεται ἡ ἐγ-

γύη, ἐρμηνεία διεξοδική. 920, 31.
1344, 22. 1600, 4.

ἐγγὺς, ἀγχυῶ, σχεδόν, ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ συνωνύμως· καὶ ὅτι τὸ
ἐγγὺς οὐ μόνον τοπικόν ἐστιν,
ἀλλὰ καὶ χρονικόν· καὶ ὅτι ἐκ τῆς
ἐν προθέσεως καὶ τοῦ γυῖα, ὁ
δηλοῖ τὰς χεῖρας, σῶγκεται, ἦν
ἡ τὸ ἐν ὑπογυῖω καὶ προχειρον.
587, 13. 971, 10. 998, 33.

ἐγείρω τὸ ἐρεθίζω καὶ παροξύνω,
καὶ ἐγείρειν μάχην τὸ οἶον εὐδου-
σαν ἐξαναστήσαι ἐν τῷ, ἐξ οὗ δὴ
παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας, Ἰλ.
ν', 778. ὁ καὶ ἐκ τοῦ ἀγείρω ἐν-
δέχεται κανονίζειν. 539, 41. 959,
49.

ἐγεντο καὶ γέντο, τρίτον πρόσω-
πον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ εἴλετο
ἔλτο λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ
τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ' εἰς ν', καὶ
πλεονασμῷ γέντο καὶ ἔγεντο.
918, 26.

ἐγήρα, ὅτι ἐκ τοῦ γήρημι ἀχρή-
στου γίνεται ἐγήρην ἐγήρης ἐγήρη,
καὶ τροπῇ ἐγήρα. 1102, 2.

ἐγκανάσσειν λέγεται τὸ ἐγκέειν
οἶνον. 1402, 29.

ἐγκαρος ὁ ἐγκέφαλος παρὰ Λυ-
κόφρονι, κατὰ δὲ τινὰς ὁ φθείρ
παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρη, ὁ ἐστὶ κε-
φαλῇ, εἶναι. 701, 8. 757, 26. 35.
1639, 12.

ἐγκάρσιος ὁ πλάγιος, ἐπικάρσιος
δὲ ὁ ἐπὶ κεφαλῇ. 1615, 61.

ἐγκασιν ὅτι ἐκ τοῦ ἐγκάτοις με-
ταπέπλασται. 677, 12. 855, 15.

ἐγκαφος ὁ ψωμός, ὁ ἐστὶν ἔρτου
κόμμα, παρὰ τὸ κάπτω, ὁ ἐστὶ
χανδὸν ἐσθίω. 1481, 33. 1817, 48.

ἐγκεῖσθαι τις τινὶ πράξει λέγεται,
ἀντὶ τοῦ ἐνίστασθαι καὶ ἐπιμένειν,
καὶ ἐγκείσθαι τινὶ ἀντὶ τοῦ ἐνο-
χλεῖν, καὶ ἐγκείσθαι ἁπλῶς τὸ
ἐντὸς κείσθαι. 626, 33. 1284, 6.

ἐγκεκλίσθαι τινὶ λέγονται τινα
πράγματα, ἀντὶ τοῦ ἀνακείσθαι
καὶ ὥσει τινὶ κίονι ἐπικείσθαι.
626, 31.

Ἐγκέλαδος, ὄνομα ἐνὸς τῶν Πο-
σειδῶνος ἵππων, παρὰ τὸν κατὰ
θάλασσαν γινόμενον κέλαδον, ἡ-
γουν θόρυβον. 918, 14.

ἐγκεντρίδες τὰ περὶ τὰς πτέρνας
κέντρα. 811, 40.

ἐγκεντρίζειν τὸ ἐγκεντεῖν καὶ

ἐμβάλλειν φυτόν τι καὶ κλαδίον
ἐτέρου φυτοῦ. 1308, 62.

ἐγκέφαλον ἐσθίειν ὅτι μυσσάρην
ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 75739.
ἐγκέφαλος Διὸς, βροῦμα ποιεῖν·
ζητεῖ ἐν τῷ, Διὸς ἐγκέφαλος.
757 52.

ἐγκέφαλος φοίνικος, τὸ ἀκρό-
τατον καὶ κορυφαῖον μέρος τοῦ
δένδρου, ὅτι γλυκύτατόν ἐστι βρώ-
μα, κεφαλαλγὸς δὲ· καὶ ὅτι ἐξαι-
ρεθέντος τοῦ εἰρημένου ἐγκεφά-
λου αὐαίνεται ὁ φοῖνιξ, ἱστορικῆ
φυσικῆ. 309, 4. 701, 9. 757, 55.

ἐγκεφάλου θέσις, μέρος τι τοῦ
τραχήλου οὕτω λεγόμενον. 998, 17.

ἐγκεφάλου θρία, βρώμα ποιεῖν
παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλούμε-
νον, καὶ περὶ τῆς σκευασίας αὐ-
τοῦ. 757, 54.

ἐγκίκρα ὡς εἶω, ἦγον κίονα ὅπως
πορευθῶ, ἐγκικρᾶν γὰρ τὸ κινεῖν.
234, 39. 933, 41.

ἐγκλίνεσθαι λέγεται λέξις τὸν
ἴδιον τόνον τῇ πρὸ αὐτῆς ἀναπέμ-
πουσα. 32, 45.

ἐγκλίνεσθαι λέγονται καὶ τινα
περισπώμενα ἐπὶ τὴν οἰκίαν πα-
ραυλῆγουσαν ἀναπέμποντα τὸν τό-
νον, οἶον ἡμῖν ἤμιν. 1407, 40.

ἐγκλινόμενα, ὅτι μονόχρονος μὲν
λέξις καὶ δίχρονος καὶ τρίχρονος
ἐγκλίνεται, τετράχρονος δὲ οὐ.
1407, 42.

ἐγκλινόμεναι λέξεις ὅτι, ἐάν
ποτε τόνον λάβωσιν, ὀξύνονται,
οἶον φημί σοι, σοὶ φημι. 147, 20.

ἐγκλινόμεναι λέξεις, ὅτι οὐδεμία
λέξις ἐγκλίνεται ποτε μὴ πρότε-
ρον ὀξυτονουμένη, ἐρμηνεία διεξ-
οδική. 1457, 46.

ἐγκονεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖν καὶ ἐνε-
γεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ πονεῖν γέγονε τρο-
πῇ Ἰωνικῇ τοῦ π' εἰς κ'. 1369, 51.

ἐγκοτῆσαι ἐν ἴσῳ τῷ ὀργεῖσθαι.
536, 32.

ἐγκοτύλη, παιδιᾶς εἶδος, ἐρμη-
νεία διεξοδική τῆς παιδιᾶς καὶ ἐτυ-
μολογία τῆς λέξεως· ζητεῖ τὸ, ἐν
κοτύλῃ. 550, 3. 1282, 54.

ἐγκρῖς, πεμμάτιον ἐψόμενον ἐν
ἐλαίῳ, εἶτα μελιτούμενον. 975,
52. 1139, 4.

ἐγκρυμμα ταῦτό ὑπερ λόχος εἶ-
τον ἐνέδρα. 932, 17.

τοῦ δεδίω ἐπενθῆσει τοῦ ἱ. 579, 23. 672, 35. 37.
 ἔδεσθῆναι ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔδω ἑδέσω κεκίνηται. 1403, 31.
 ἔδεσμα ὅτι παρὰ τὸ ἔδω ἑδέσω παρήκται, ὃ καὶ ἔδω βαρυτόνως συνηθέστερον λέγεται. 1403, 34.
 ἔδεστων ὅτι παρὰ τὸν ἑδέσω μέλλοντα λέγεται, ὡς καὶ τὸ ἔδεσμα. 137, 2.
 ἔδῃδοκα ἐνεργητικῶς καὶ ἐδήδομαι παθητικῶς, ὑπὸ τοῦ ἔδω ἑδύσω ἤδοκα καὶ Ἀττικῶς ἐδῆδοκα· ἡ ἀπὸ τοῦ ἔδω βαρυτόνου ὁ παρακείμενος ἦκα καὶ Ἀττικῶς ἔδηκα καὶ πλεονασμῷ τῆς δὲ συλλαβῆς ἐδῆδοκα· ἡ ἀπὸ τοῦ ἑδῶ ἑδήσω ἤδηκα, πλεονασμῷ τοῦ ὁδὸ καὶ συστολῇ τῆς ἀρχοῦσης. 1403, 43. 1918, 60.
 ἔδηδον ὡς ἐκ τοῦ ἔδω ἑδήσω ἔδηκα ἐπενθῆσει τοῦ δοῦ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἔδηδῶς μέσου παρακειμένου τοῦ ἔδω βαρυτόνου. 137, 3.
 ἔδηδῶς, μέσος παρακείμενος ἀπὸ τοῦ ἔδω βαρυτόνου. 137, 4.
 ἔδητὺς ὅτι παρὰ τὸ ἔδω ἑδήσω ἄχρηστον παρήκται. 137, 2. 781, 25. 1403, 28. 33.
 ἔδμεναι, ὅτι παρὰ τὸ ἔδειν γίνεσθαι ἔδειν Ἀσρικῶς, ὅθεν ἑδέμεναι καὶ συγκοπῇ ἔδμεναι. 1224, 15.
 ἔδνα παρ' Ὀμήρῳ οὐ μόνον τὰ ὑπὸ τῆς γυναικὸς διδόμενα τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ καὶ ἀνὰ τὰν τὰ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα τῇ γυναικί. 1053, 33. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἔδνον ἡ περὶ τοῦ ἀνδρὸς διδομένη δωρεὰ τῇ γυναικί, καὶ ἡ τῆς γυναικὸς προῖξ. 937, 52. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἔδνα κυρίως τὰ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα τῇ γυναικί. 742, 54—743, 3.
 ἔδνα κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους τῶν παλαιῶν τὰ ὑπὸ τῶν νυμφίων ἀλλήλοις διδόμενα· καὶ ὅτι δασύνεται ἡ λέξις ὡς ἀπὸ τοῦ ἑδράζω, οἷον ἐδρανα τὰ τὸν γάμον στηρίζοντα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἥδω τὰ ἡδύνοντα τοὺς λαμβάνοντας, οἷον ἐδανον καὶ συγκοπῇ καὶ συστολῇ ἔδνον, ἡ καὶ δασύνεται ἡ λέξις. 152, 29. 974, 29. 1417, 11—18.
 ἔδος τὸ ἔδαφος καὶ ἡ καθέδρα καὶ

τὸ ἴδρυμα εἶπον ἕγαλμα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔζω λέγεται. 146, 2. 155, 20. 872, 61.
 ἔδουπον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἑδούπησα γέγονεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐκτύπησα καὶ ἑστύγησα τὸ ἐκτυπον καὶ ἑστυγον. 604, 43. 669, 23. 1095, 31.
 ἔδρα ἡ προεδρία ἐν τῷ, τετιμήμεσθα μάλιστα ἔδρη τε χρῆσι τε, Ἰλ. μ, 311. 907, 16.
 ἔδρανον ἡ καθέδρα προπαροξυστόνως, ἑδρανῶς ἐπὶ ῥῆμα περισπωμένως. 769, 24.
 ἔδρανῶς, ἦγον στερεῶς, ὅτι παραλόγως περισπάται. 769, 23. 28.
 ἔδυν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. 1135, 61.
 ἔδυνασθη ὅτι ἀπὸ τοῦ δυνάζω κεκίνηται. 1311, 11.
 ἔδω βαρέτονον ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα. 1403, 32.
 ἔδω περισπώμενον ἐν ἴσῳ τῷ ἔδω βαρυτόνῳ, καὶ ὅτι ἐκ μὲν τοῦ περισπωμένου ἡ ἔδηςτος καὶ τὸ ἔδεσμα, ἀπὸ δὲ τοῦ βαρυτόνου ἡ ἑδωδή. 1403, 28—34.
 ἑδωδῆ, ὅτι καὶ ἡ τῶν ἀλόγων τροπῇ οὕτω λέγεται ἐν τῷ, παρὰ δὲ σφίσι βάλλει· ἑδωδῆν, Ἰλ. θ', 504. 726, 30.
 ἑδῶλιον, ναυτικὴ καθέδρα, παρὰ τὸ ἔζω· καὶ ὅτι καὶ κληῖς καὶ ζυγὸς εἰρεσίας λέγεται ποιητικῶς. 153, 35. 174, 14.
 ἐε λήγοντα ῥηματικά πρόσωπα διαλελυμένα ὅτι τῆς πρώτης εἰσι συζυγίας· ζῆται ἐν τῷ, εἰ λήγοντα τρίτα πρόσωπα. 872, 20. 1892, 39.
 ἐε ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐν τῷ, σκύζεσθαι σοὶ φησι Θεοῦς, ἐε δ' ἔξοχα πάντων, Ἰλ. ω', 134. 1342, 34.
 ἐε αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν πλεονασμῷ θατέρου τῶν δύο ε. 1202, 7.
 ἔεδνον ὅτι δασύνεται ὁμοίως τῷ ἔδνον, ἀναδραμούσης τῆς δασείας εἰς τὴν ἀρχὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ὠρων ἑώρων. 1417, 16.
 ἔεδνωταὶ οἱ πενθεροὶ, οἱ ἔδνα διδόντες τοῖς γαμβροῖς. 937, 54.
 ἐεικοσάβοιον, σταθμός τις μεταλλικῆς ὕλης εἴκοσι βοῶν ὤξιος· καὶ ὅτι ἐεικοσίβοιος ὤφειλε λέγε-

σθαι καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ε. 1428, 25.
 εἰκδόςορος ναὺς ἀντὶ τοῦ εἰκδόςορος, ὃ ἐστιν εἰκοσὶν ἐρέσσοντες ἔχουσα, ὅτι ἐκ τροπῆς τοῦ εἰ ἔχε τὸ ἐν τῇ σὺ συλλαβῇ ο. 1631, 26.
 εἰλεον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἀρκτικόν ε. 1152, 60.
 εἰπε ἀντὶ τοῦ εἰπε προστακτικῶς ἐν τῷ, ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔειπε. 1410, 61.
 εἰς ὅτι ἐκ τοῦ εἰς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ε. 1055, 12. 1202, 8.
 εἰσαμένος καὶ εἰσαμένη, ἦγον ὁμοιώσας καὶ ὁμοιώσασα, ἀπὸ τοῦ εἶδω εἰσω πλεονασμῷ τοῦ κατάρχοντος ε. 349, 10.
 εἰσαο, ἦγον ἐδοξας, ἐκ τοῦ εἶδω εἰσω, ὅτι Ἀττικῶς ἔχει τὸ ἀρκτικόν ε. 781, 4.
 ἐέλδεσθαι τι λέγεται πόλεμος ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητὸς εἶναι. 1072, 44.
 ἐέλδομαι ὅτι ἐνέργειαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δηλοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ πάθος ὡς ἐν τῷ, νῦν τοι ἐέλδεσθαι πόλεμος, Ἰλ. π', 494. ἀντὶ τοῦ ἀγαπάσθω. 1426, 48.
 ἐέλδω ῥῆμα, ἴσον τῷ ἑλδω, καὶ ἐέλδω ὄνομα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ἕτερον τῶν δύο ε. 36, 40. 573, 10.
 ἐέλδωρ τὸ ἐπιθύμημα, ἀπὸ τοῦ ἑλδω ῥήματος πλεονασμῷ τοῦ ε. 36, 38.
 ἐελέμενος, εἰλόμενος, ὃ ἐστιν ἐκλειόμενος ἐν τῷ, ἦστο Διὸς βουλήσιν ἐελέμενος, Ἰλιάδ. ν', 524. 944, 64.
 ἐέλσαι, ἦγον εἰλῆσαι καὶ συγκλείσαι. 1237, 35.
 ἐέργειν τὸ ἀπλῶς εἰργεῖν καὶ τὸ συγκλείειν καὶ περιέχειν. 358, 24. 1159, 38. καὶ ἔεργειν ἀντὶ τοῦ ἀφορίζειν ἐν τῷ, ἐπ' ἀριστερὰ λαδὼν ἔεργων, Ἰλ. μ', 201. 19. 899, 58. καὶ ἀντὶ τοῦ διεργεῖν ἐν τῷ, ὅς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν, Ἰλ. ζ', 349. 1991, 17. καὶ ἔεργεν τὸ πράττειν, ὅθεν τὸ ἔοργα. 1765, 27.
 ἐεργμένος, κατησφαλισμένος ἐν τῷ, τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμένοι ἰσχανώσιν, Ἰλ. ε', 89. 526, 5.
 ἐέργνυ ἀντὶ τοῦ καθεργνυν ἐν τῷ

ταχορηστικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
ἔθος λέγεται. 178, 10. 12. 255, 19.
ἔθος καὶ ἐθίζεσθαι ὅτι ἐπὶ λογι-
κῶν λέγεται κυρίως. 178, 11. 538,
31. καὶ ὅτι ἐπὶ ἀλόγων οὐκ εἰώ-
θε λέγεσθαι. 255, 20.
ἔθω ἀντὶ τοῦ ἐσθίω, ὅτι ἐκ τοῦ
ἔδω γέγονε τροπή Δωρικῇ τοῦ δ'
εἰς θ', ἢ ἐκ τοῦ ἔω τὸ πληρῶ
πλεονασμῷ τοῦ θ'. 452, 19. 773,
32. 44. 1562, 1.
ἐθῶν τινῶν Ἑλληνικῶν εἰς Λατί-
νους καὶ ἄλλα ἔθνη μετενεχθέν-
των κατάλογος. 1398, 55.
εἰ τὸ εἰ στοιχείον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.
511, 5.
εἰ συλλαβὴ ἀρκτική λέξεων ποιητι-
κῶν ἐκ προσληψέως ἔχουσα τὸ ι,
οἷον ἐρωτῶ ἐρωτῶ, ἔνεκα εἵνεκα,
ἔνατος εἵνατος. 388, 35.
εἰ συλλαβὴ ἀρκτική ῥημάτων ἀπὸ
ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ εἰ γενομένων
προσλήψεως τοῦ ι πρὸς μέτρον
χρείαν, οἷον ἐὼ εἰῶ, ἐρῶ εἰρῶ,
ἐρωτῶ εἰρωτῶ. 862, 22.
εἰ δίφθογγος ἐν ἀρχῇ ῥηματικῶν χρό-
νων ἐξ αὐξήσεως κειμένη, ὅτι ἀπὸ
δασυνόμενου εἰ ἄρχεσθαι τὸ θέμα
κατηγορεῖ, οἷον ἔλκω εἰλκον, ἐρ-
πῶ εἰρπον. 1641, 45.
εἰ δίφθογγος ὅτι εἰς ἡ τρέπεται Δω-
ρικῶς, οἷον πλείων πλήων, πλην
ἐφ' ὧν ἐκ πλεονασμοῦ τοῦ ι γέ-
γονεν ἡ δίφθογγος, οἷον ἐν τῷ
ξένος ξένος. 101, 6.
εἰ δίφθογγος ἀρκτική ῥημάτων, διὰ
τῆς ἡ καταχορηστικῆς αὐξανόμενῃ
Ἀττικῶς, οἷον εἰκάδω ἥκαδον,
εἰδω ἥδεν, εἰω ἥειν. 50, 18—25.
εἰ δίφθογγος ὅτι τρέπεται τὸ εἰ εἰς ἡ
κατὰ γλῶσσαν Ἀργείων καὶ Κορη-
τῶν, οἷον σπεῖδω σπένδω, αἰεῖ
αἰέν. 722, 60.
εἰ δίφθογγος πλεονάζουσα ἐν μέσῳ
τινῶν λέξεων κατὰ τὰς παραγω-
γὰς, οἷον ἀδελφὸς ἀδελφεός. 43,
34. 39.
εἰ δίφθογγος ἀντὶ τῆς οἰ κατὰ τὴν
ἀρχαίαν Ἀτθίδα, οἷον δυεῖν ἀντὶ
τοῦ δυοῖν, οἴκει ἀντὶ τοῦ οἴκοι,
καὶ πῖος ἀντὶ τοῦ ποῖος. 1907, 51.
εἰ δίφθογγος ὅτι ἐκθλίβεται ποτε,
οἷον ἐν τῷ, χώρ' εἰς ἀγῶνα, ἀντὶ
τοῦ, χώρει εἰς ἀγῶνα. 1239, 28.

εἰ λήγουσαι δοτικαὶ Ἰωνικαὶ ἀπὸ εὐ-
θειῶν εἰς ις διὰ καθαροῦ τοῦ ος
κλινομένων, οἷον πόσις πόσιος, ἡ
δοτικὴ τῷ πόσει καὶ πόσει. 407, 38.
εἰ λήγοντα δεύτερα πρόσωπα παθη-
τικῶν ὀριστικῶν χρόνων, οἷον
βούλει, ὕψει· ζῇτε ἐν τῷ, δεύ-
τερα πρόσωπα. 641, 8.
εἰ λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατα-
τικῶν τῆς πρώτης τῶν περισπω-
μένων ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ εε
προσφέρονται, οἷον ἐποίηε, Δωρι-
κῶς δὲ εἰς ἡν, οἷον ἐποίηη. 1892,
39.
εἰ, δεύτερον πρόσωπον ῥήματος ὑ-
παρκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ἔομαι τὸ
δεύτερον εἰ γίνεται, καὶ κατὰ
κράσιν εἰ. 1723, 22.
εἰ σύνδεσμος προηγουμένου κώλου
κατ' ἑλλειψιν ἀποδόσεως, ἡ ἀντὶ
τοῦ ἄγε παρακλειυστικοῦ λαμβαν-
όμενος, ἡ ἑλλειψὶς προαιρετικοῦ
ῥήματος, οἷον τὸ βουλοίμην ἡ τὸ
ἡθέλον ὡς ἐν τῷ, ἀλλ' εἴ τις κα-
λέσειε θεῶν ὅτι ἐν ἡσσαν ἐμῆιο ὄ-
φρα τί οἱ εἴπω, Ἰλιάδ. ω', 74.
792, 45. 1339, 62.
εἰ σύνδεσμος ἑλλειψὶς ῥήματος προς-
τακτικοῦ ἐν καταρχῇ ἀξιώσεως
εἴτον αἰτήσεως, οἷον ἐν τῷ, εἴ
τινά που Τρώων ἐξάλλμενος ἄνδρα
βύλησθα, Ἰλ. ο', 571. 1031, 32.
εἰ σύνδεσμος ἐν ἴσῳ τῷ εἴπως, τοῦ-
το δὲ ἀντὶ τοῦ ὅπως κατὰ συν-
δέσμων μετάληψιν, οἷον ἐν τῷ,
εἴ τινά οἱ σὴν μῆτιν ἀμύμονα τε-
κτῆναιτο, Ἰλ. κ', 19. καὶ ἐν τῷ,
λίσσοιτ' εἰ δεξείε πόλιν καὶ εἰ-
ματα δόλη, Ὀδ. ζ', 144. 780, 59.
892, 51. 1286, 51. 1556, 2.
εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐν τῷ, εἴ μιν ἄ-
ριστεύοντα βαλὼν ἐξέλειτο Θυμόν,
Ἰλ. ο', 460. 1025, 15.
εἰ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ὅπως ἡ ἀντὶ
τοῦ ἄγε ἡ ἀντὶ τοῦ εἴθε ἐν τῷ,
ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσάμεθ' ἐλόν-
τες, Ἰλ. π', 559. 1075, 11.
εἰ ἀντὶ τοῦ ὅπως ἐν τῷ, εἰπεῖν Ἀ-
τρείδῃ Ἀγαμέμνονι, εἰ πλεονας
παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε γέεσθαι,
Ὀδ. ζ', 497. 1768, 27.
εἰ δ' ἄγε, ἐν ἀρχῇ λόγων ἀντὶ τοῦ,
εἰά ἄγε, παρακλειυστικῶς, ἡ ἀντὶ
τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε, κατ' ἑλ-
λειψιν τοῦ βούλει, παρακλειυστι-

κῶς καὶ τοῦτο. 107, 18. 744, 37.
1080, 63. 1175, 19. 1316, 38.
1416, 39. 1519, 30. 1931, 54.
εἰ δὲ, ὑποθετικὸν ἑλλειψὶς ῥήματος
προαιρετικοῦ, ἦν' ἡ τὸ πλήρη,
εἰ δὲ θέλεις. 734, 34.
εἴ μοι ἀντὶ τοῦ εἴθε μοι παρ' Ἐλ-
ριπίδῃ ἐν τῷ, εἴ μοι τὸ Νιστό-
ρειον εὐγλωττον μέλος, Ἀντή-
ρορς τε τοῦ Φρυγὸς δόλη θιάς.
1301, 37.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ προπαροξύτονα,
ἀπὸ κυρίων παρωνύμων λεγόμενα,
πραγματείας εἴτον συγγράμματα
δηλοῦντα, οἷον Ὀδύσσεια ἡ τῶν
κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα πραγματεία
785, 20. 1380, 41.
εἰα λήγοντα προπαροξύτονα θηλυκὰ,
ἀπὸ ληγόντων εἰς ἡ ὁμογενῶν
παρηγμένα, οἷον Ζέλη Ζέλεια,
Κολώνη Κολώνεια, Πηνελόπη
Πηνελόπεια. 449, 25. 1412, 54.
εἰα ληγόντων θηλυκῶν προπαροξυ-
τόνων τῷ εἰ προπαροξυτόνων
σχηματισμὸς, οἷον ὕγεια ὕγεια.
351, 36.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ, ἀπὸ ὀρσενι-
κῶν εἰς υς διὰ τοῦ εἰ κλινομένων
παρεσχηματισμένα, ὅτι κατὰ πρός-
ληψιν τοῦ εἰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ εα
γίνονται, οἷον βαθεῖα βαθεῖα, ὡ-
κεία ὡκεία, καὶ ὅτι ἀναλογωτέρα
ἢ διὰ τοῦ εα κατάληξις. 348, 27.
1085, 59.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ παρασύνθετα,
ἀπὸ ὀξυντόνων εἰς υς ληγόντων γε-
νόμενα, προπαροξύνονται, οἷον
βαρὺς χαλκοβαρὺς, ὅθεν χαλκο-
βάρεα. 833, 37. 1017, 38.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ προπαροξύτονα,
ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ παρῶξυνον
τὰ τοιαῦτα καὶ τὴν λήγουσαν αὐ-
τῶν μακρὰν ἐνόμιζον, εὐκλεία καὶ
ἀναιδεῖα λέγοντες. 1579, 28.
εἰα λήγοντα θηλυκὰ, ἀπὸ ληγόντων
εἰς ις ὀρσενικῶν ἢ εἰς ος οὐδέτε-
ρων διὰ τοῦ εος κλινομένων παρη-
γμένα, διὰ τοῦ εἰ γραφόμενα,
οἷον ἰδρις αἰδρεία, ἔλεγχος ἐλεγ-
χεία. 1449, 26.
εἰα λήγοντα οὐδέτερα πληθυντικὰ
ἐπὶ εορτῶν κείμενα, ἀπὸ ὀνομά-
των διὰ τοῦ εος κλινομένων παρη-

μῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ τέχνην ἔχων καὶ εἰδῆσιν. 1410, 63.
 εἰδὼς μετοχὴ γενικῇ ἑλλειπτικῶς τοῦ εὐ ἐπιρρήματος ἐν τῷ, μὴ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Ἰλιάδ. ρ', δ. 1091, 61.
 εἰδὼς πολέμου, ὅτι καὶ καθ' αὐτὸ γενικῇ συντάσσεται τὸ εἰδὼς παρ' Ὀμήρῳ, ὁμοίως τῷ, εὐ εἰδὼς. 463, 43. 762, 7.
 εἰδὼς ἡ ἡμέρα, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ, εἰδεῖται ἡμαρ, ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ λέξις. 921, 53.
 εἰδὼς μετοχὴ ὅτι οὐ μόνον γενικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ ἐννοτε συντάσσεται παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, εἰδότες ὤμφω κέρδεα, Ὀδ. ν', 296. 1323, 14.
 εἰδὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ εἰδηκῶς συγκέκοπται, δ' ἐκ τοῦ εἰδέω εἰδὼ θέματος κινῆται. 981, 28. 1624, 20.
 εἰεὶ λήγοντα τρία πρόσωπα ῥηματικὰ καὶ εἰεν ἀπαρέμματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰ καὶ εἰεν παρηγμένα, οἷον θείει θείει, πλείειν πλείειν, ἐκ παραδείγματος. 658, 53.
 εἰεὶν ἀντὶ τοῦ ἦλθε, τρίτον πρόσ-ωπον ὑπερσυντελικόν, ὅτι ἐκ τοῦ εἰεν ἐσχημάτιζται Ἰωνικῶς, ὡς ἐκ τοῦ ἦσκειν τὸ ἦσκειν. 882, 2.
 εἰεν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ζῆται ἐν τῷ εἰτε. 1906, 43.
 εἰη λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ οὐδετέρων εἰς ὅς κληρόντων συνηρημένως κληνομένων παρηγμένα, οἷον ἔγχος ἔγγει. 422, 4.
 εἰη ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι καὶ ἀντὶ τοῦ πορεύοι, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἶω. 1770, 47.
 εἰη ἀντὶ τοῦ ἔσται ἐν τῷ, εἰη κεν καὶ τοῦτο, εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται δοκῶ πιστωθῆναι, Ὀδ. ο', 435. 1787, 38.
 εἰην εἰης εἰη, εὐκτικόν ὅτι οὐκ ἀπὸ τῆς ὦν μετοχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς ἔντος ἔοικε κεννηθῆναι, ἢ ἀπὸ τῆς ὦν τοῦ ὦ περισπωμένου ῥήματος, ἵνα ὡς ἀπὸ τοῦ φρονῶν φρονολῆν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ὦν γένηται οἶην καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οἰ εἰς εἰ εἰην. 1756, 8 — 13. ἀλλαγὴ δὲ ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου, ἀλλ' ἀπὸ

τῆς εἰς ἔντος μετοχῆς τοῦ εἰμι θείματος. 1787, 40.
 εἰθαρ ἐπιρρήμα ὅτι ἐκ τοῦ εὐθδς γέγονε τροπῇ τοῦ ὦ εἰς ἰ. 552, 45.
 εἰθε τότε γενέσθαι, φράσις ἑλλειπτική. 1581, 17.
 εἰκὰς εἰκάδος, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός, ζῆται ἐν τῷ εἰκοσι. 1428, 27.
 εἰκαστικὴ ἀλληγορία, ὑπονόημα εἶδος, διὰ τὸ ταυτὸν εἶναι τὸ ἔσκειν καὶ τὸ ὑπονοεῖν. 1238, 46.
 εἰκε διὰ διφθόγγου ἀντὶ τοῦ ἐφκει ἢ ἔπρεπεν, ἥκει δὲ διὰ τοῦ ἦ ἀντὶ τοῦ καθῆκε. 1160, 18.
 εἰκὸς τὸ πρέπον, ὅτι παρὰ τὸ εἰκω λέγεται. 759, 1. 4. καὶ εἰκὸς οὐδέτερον μετοχικόν ἀντὶ τοῦ εἰκός, ἀπὸ τοῦ εἰκω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοίῳ. 714, 56.
 εἰκοσι ὅτι παρὰ τὸ εἰκάς εἰκάδος λέγεται, ἢ δὲ εἰκάς παρὰ τὸ ἰ, ὃ σημαίνει τὰ δέκα, καὶ τὸ ἐκάς λέγεται, οἷον ἐκάς, τούτεστι δευτέρα δεκάς, καὶ κατὰ μετάρθεσιν καὶ συναίρεσιν εἰκάς, ὅθεν τὸ εἰκοσι. 1428, 27.
 εἰκοσι ὅτι καὶ εἰκοσιν μετὰ τοῦ ὦ λέγεται, καὶ ὅτι ἐν τῇ συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάσσει τὸ καταλήγον ἰ, οἷον εἰκοσίπηνυ, ποτὲ δὲ εἰς ἂν τρέπει, οἷον εἰκοσαστίδιον, καὶ ὅτι τῶν νεοτέρων ἐστὶν ἢ διὰ τοῦ ἂ προφορὰ τῶν τοιούτων. 1273, 35. 1417, 30.
 εἰκοσινήριον, εἰκοσαπλοῦν, ἐτυμολογία διεξοδικωτάτη καὶ σχηματισμός τῆς λέξεως. 1273, 29.
 εἰκόσορος ναῦς ἢ εἰκοσιν ἐρέσσοντας ἔχουσα, παρὰ τὸ ἐρέσσειν τροπῇ τοῦ εἰς ὁ. 1417, 28. 1631, 26.
 εἰκτην, τρίτον τῶν δυϊκῶν χρόνου ὑπερσυντελικόν ἀπὸ τοῦ εἰκα παρακειμένου, ὃς ἐν διαλύσει εἰκα λέγεται. 1480, 50.
 εἰκτο, ὁμοιωτο καὶ ἐφκει. 1288, 7.
 εἰκτον ὅτι τρίτον ἐστὶ τῶν δυϊκῶν παρακειμένου χρόνου, οὗ πρῶτον τὸ εἰκα καὶ διαλύσει εἰκα. 1480, 50.
 εἰκυῖα, ἀντὶ τοῦ εἰκυῖα, καὶ εἰκὸς ὅτι ἐκ τοῦ εἰκω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοίῳ, κινῆται. 759, 1. 4. 1714, 16. καὶ ὅτι οὐκ ὤφειλον ἔχειν τὸ σύμφωνον τοῦ ἐνεστώ-

τος, ἔσχον δ' ὁμοίως πρὸς τὸ ἐφενότερον. 714, 54.
 εἰκὼ εἰκοῦς, ταῦτο ὅπερ εἰκὼν εἰκότος. 829, 1.
 εἰκω τὸ ὁμοίῳ, ὃ παρακειμένη εἰκα, ὅθεν τὸ εἰκυῖα παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰκυῖα, καὶ εἰκὸς ἀντὶ τοῦ εἰκότος· ζῆται τὸ εἰκυῖα καὶ τὸ εἰκός. 714, 54.
 εἰκὼν ἢ παραβολή, ὅτι παρὰ τὸ εἰκω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοίῳ. 41, 1. 525, 41. 582, 25.
 εἰλαπιναστής, σύνδεσμος ἢ παράσιτος, καὶ εἰλαπιναστὴς Ζεὺς ἐπωνυμικῶς παρὰ Κυπρίους, καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἰλαπίνην λέγεται. 118, 58. 119, 12. 1413, 23.
 εἰλαπίνην, θυσία καὶ παρασκευὴ λαμπροτέρα. 1119, 11. ἀλλὰ οὐ δὲ ὅτι εἰλαπίνην εὐωχία πολυτελής, παρὰ τὸ κατὰ εἰλας πέντα λεγομένη, ἢ παρὰ τὸ λάπτειν διὰ τὸ λαπτικόν, ὃ ἐστὶ δαπανηρόν, τῶν τοιούτων παρασκευῶν. 1413, 1. 1831, 15.
 εἰλαρ, φυλακή, ἀσφάλεια, φραγμός, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὃ ἐστὶ συγκλείειν· καὶ κύματος εἰλαρ, κατὰ συνθήκην παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἔσω περὶ τοὺς τοίχους τῆς νεῆς πλῆγμα. 684, 22. 966, 53.
 εἰλάτινον τὸ ἐξ ἐλάτης γεγόνος μετουσιαστικῶς, καὶ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχει τὸ ἰ. 986, 15. 1359, 8.
 Εἰλείθυια ἢ εἰς φῶς ἔλευσις καὶ προαγωγή τοῦ κυφορουμένου, ὅτι παρὰ τὸ εἰλεύθειν λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ἰ κατ' ἀρχάς καὶ τροπῇ τοῦ ὦ τῆς ἐν διφθόγγου εἰς ἰ, καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς, ἐρμηνεία διεξοδική· καὶ ὅτι Ἑρὰς θυγατέρες αἱ Εἰλείθυιαι μυθεύονται. 843, 62 — 844, 15.
 Εἰλείθυιον, Εἰλειθυίας ἱερὸν. 1053, 61.
 εἰλεῖν, συστρέφειν, στρεβλοῦν, πιέζειν ἐλαίας ἢ σταφυλὰς, καὶ εἰλεῖν τὸ συνάγειν εἰς ταῦτο σταφυλὰς. 947, 5. καὶ ὅτι καὶ εἰλεῖν βαρυτόνως λέγεται ἀντὶ τοῦ εἰλεῖν. 1561, 35. καὶ εἰλεῖν ὁμωνύμως τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν παρὰ τὴν ἑλλην. 1573, 45.
 εἰλεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ συγκλείεσθαι. 1144, 1. 1152, 61.
 εἰλεός ὅτι ἐκ τοῦ ἐλεός, ὃ δηλοῖ

ὅτι οὐδέποτε ἐφθίκεται τὸ ν'. 76, 25. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ εἶμι οὕτως σκευαυρίζεται, ἀπὸ τοῦ ὃ περισπωμένου ῥήματος γίνεται ἥμι παρὰ γωνον διὰ τοῦ η, καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου εἶμι. 1613, 16.

εἶμι ὑπαρκτικὸν ἐκθλίβον τὸ ληκτικὸν ἰ καὶ ἀναβιβάζον τὸν τόνον ἐν τῷ, εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος. 1228, 24.

εἶμι, ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς μὴ ὑπὸ φωνήεντος ἀρχομένων δεῖ τὸν παρακείμενον μιᾷ ἐνδεῖν συλλαβῇ τοῦ ἰδίου ἐνιστάτος· διὰ τοῦτο ἐξέλιπεν ὁ τοῦ εἶμι παρακείμενος, ἵνα μὴ μονοσύλλαβος παρακείμενος εὐρεθῇ. 1769, 58.

εἶμι δὲ τῶν εἰς μὴ ληγόντων βαρυνόμενων αὐτὸ δέξυνεται, καὶ ὅτι μόντα διφθόγγῳ παραλήγονται Βοιωτικῶς τὸ εἶμι καὶ τὸ εἶμι, ὃ ἔστι πορεύομαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 1442, 44 — 50.

εἰν λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατακτικῶν τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, οἷον ἥσκειν ἀντὶ τοῦ ἥσκει, ἐκ παραδείγματος. 427, 46.

εἰν λήγοντες παρτατατικοὶ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μὴ, ὑπὸ τῶν εἰς ἡν κατ' ἐναλλαγὴν τῆς ληγούσης γενόμενοι, οἷον ἐτίθειν ἀντὶ τοῦ ἐτίθην. 1500, 54.

εἰν λήγοντα τρίτα πρόσωπα ὑπερσυντελικῶν, οἷον εἶεν ὁ δεῖνος ἀντὶ τοῦ εἶε, ὃ ἔστιν ἐληλίθει. 881, 64.

εἰν λήγοντα ἀπαρέμφατα περισπωμένα ὅτι εἰς ἐν δέξυτονον μεταποιεῖνται Δωρικῶς, ἐκ τούτου δὲ εἰς ἔμιν καὶ ἐμιναι. 54, 33. 69, 40.

εἰν ἡ ἐν πρόθεσις, ζῆται ἐν τῷ, ἐν πρόθεσις. 30, 22.

εἶναι καὶ οὖναι λήγοντα ἀπαρέμφατα εἰς ἔμιν καὶ ομιν μετασχηματιζόμενα, οἷον θείναι θέμιν, δοῦναι δόμεν· ἐξ ὧν ἑτέρα κινήσεις διὰ τοῦ ἐμιναι καὶ ομιναι, οἷον θέμιναι, δόμεναι. 70, 1.

εἶναι ἐν ἴσῳ τῷ γενέσθαι, ὅτι Ὁμηρος εἰς ταῦτόν ἄγει τὸ εἶναι τῷ γενέσθαι, ἀδιαφόρως χρώμενος τῷ, εὐχεται εἶναι, καὶ, εὐχεται ἐκχεγόμεν, καὶ τῷ, θεοὶ αἰεγε-

νται, καὶ, αἰὲν ἔόντες. 543, 46. καὶ εἶναι ἀντὶ τοῦ περιεῖναι, ὃ ἔστι ζῆν, ἐν τῷ, πατὴρ καὶ μητὴρ ἔόντων. 1563, 64.

εἶναι τῶν φθόρων, ἀντὶ τοῦ φοβηθῆναι, φράσις ὁμοία τῇ παρ' Ὀμήρῳ, εἴη δ' ὅς τις ἑταῖρος ἀπαγγέλλει τάχιστα Πηλεΐδῃ, Ἰλ. ρ', 640. 1121, 29.

εἶναι φωνῇ παρελκονσα ἐν τῷ, σήμερον εἶναι, ὥς καὶ ἐν τῷ, ἐκὼν εἶναι. 205, 32. 828, 2.

εἶναι ἀντὶ τοῦ ἔναι, ὅτι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν τοῦ εἰ καὶ ἰ εἰς τὴν εἰ δίφθογγον γέγονε. 1238, 48.

εἶναι δασιτῶνός τὸ πέμψαι, παρὰ τὸ ἱμίαι. 836, 32. καὶ εἶναι τὸ πληροῦν ὁμοίως παρὰ τὸ ξω ξημι. 136, 31. 1190, 21. καὶ εἶναι τὸ ἀφείναι ὁμοίως. 951, 56. 1266, 48.

εἶναι ἔρον, ἥγουν πληρῶσαι ἐπιθυμίαν ἐν τῷ, ἐξ ἔρον ἔντο, καὶ ἐξ ἔρον εἶναι παρ' Ὀμήρῳ. 136, 31. 481, 37.

εἰνάνυχες ὅτι ἐκ τοῦ ἐννεάνυχες γέγονε κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ πρώτου ν εἰς ἰ, καὶ ὅτι ἀνάλως ἔχει τὸ χ ὡς ἀπὸ τοῦ νδξ νυχός. 223, 27. 722, 62. 764, 36.

εἰνάτειρ, σύννυμφος, οἷον εὐνάτειρ παρὰ τὸ εὐνάειν, καὶ ὅτι εἰνάτειρες λέγονται αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμφοι, ὅποιας πρὸς ἀλλήλας ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Ἀνδρομάχη. 648, 43.

εἶνατος ὅτι ἐκ τοῦ ἔνατος γέγονε προσλήψει τοῦ ἰ. 223, 15. 24. 712, 14.

εἰνόδιοι σφῆκες λέγονται, ὧν οἱ φώλεοι ἐπὶ δόφ' τινὶ πεπολῆνται. 1058, 62. 64.

εἰνοσίφυλλον ὕδρος ἐπιθετικῶς τὸ ὑπ' ἀνέμων καταπνιγόμενον καὶ διὰ τοῦτο κηνοσίφυλλον, παρὰ τὸ ἐνόθω ἐνόσω, ἡ εἰνοσίφυλλον τὸ καταδενδρον. 307, 13. 1613, 40.

εἰνύω τὸ καλύπτω ἐν τῷ, θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταλείνου, παρὰ τὸ ξω τὸ ἐνδύω ἐνω ἐνύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ εἰνύω. 1292, 24. 1925, 26.

εἶξασκεν, ἥγουν παρεχάρι. 1537, 33.

εἰς λήγοντα δευτέρα πρόσωπα ἀκτικῶν, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰς συγκοπέντα, οἷον βλεῖο ἐκ τοῦ βλεῖοιο, οὐ χρήσις ἐν τῷ, εἰμ' γὰρ κεν βλεῖο πονεῖμενος. 1907, 47.

εἶο, ἐμεῖο καὶ σείο, ἀντωνυμικὰ πρόσωπα, ὅτι ἀναλογωτέρως λέγονται ἢ τὰ ἐμέο, σέο, σο. 13, 9.

εἰον λήγοντα περιεκτικὰ, ὅτι κατὰ ἔστι τύπος τῶν περιεκτικῶν ὃ δὲ τοῦ εἰον, οἷον Μουσείον, φθείον, βαλανεῖον, χαματυπεῖον. 1380, 54. 1698, 36.

εἰον λήγοντα οὐδέτερα ἀπὸ ληγόντων εἰς α ὁμογενῶν παρηγμένα, οἷον μνημα μνημείον. 634, 29.

εἰος λήγοντα δεξύτερα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὴν παραληπτικὴν δίφθογγον, οἷον ἀδελφός ἀδελφείος. 43, 34. 580, 42.

εἰος ληγόντων τινῶν γραφῇ παραληπτικῇ καὶ προσωδία, οἷον ἐρκεῖος, ἑταιρείος. 1930, 28.

εἰος καὶ εἰον λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ τοῦ α ἀρχόμενα, μεθ' ὃ δὲ δύο σίμφωνα ἐπιφέρεται μετὰ διφθόγγου, ὅτι προπερισπῶνται, οἷον ἀρχεῖος, Ἀργεῖος. 217, 40.

εἰος καὶ εἰον λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ος οὐδέτερον συνηρημένως κλινομένων παρηγμένα, οἷον κῆτος κήτειος, κῆδος κήδειος, γῆρος γήρειον· τὰ δ' ἐκ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν διὰ τοῦ ἰωτα γράφονται, οἷον νόμος νόμειος, δόλος δόλειος, σκότος σκότηιος. 1343, 24. 1697, 20.

εἰπ' ἄγε, ἀντὶ τοῦ, ἄγε εἰπέ. 783, 2.

εἶπας καὶ εἰπὼν μετοχαί, ἡ μὲν τοῦ εἶπα πρώτου ἀορίστου, ἡ δὲ τοῦ εἰπὼν δευτέρου. 670, 9. 1435, 63.

εἰπέ καὶ εἰπὼν προστακτικὰ, τὸ μὲν τοῦ εἶπον δευτέρου ἀορίστου, τὸ δὲ τοῦ εἶπα πρώτου, ὅτι ἄμφω δέξυνονται. 1456, 62.

εἰπεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἄδειν ἐν τῷ, εἰπέ θεῷ Κρονίδῃ διάκτορον αἰθροπος ἐνῆς. 9, 30. καὶ ὅτι τὸ, εἰπεῖν ἔπος, Ἀττικῶς λέγεται. 60, 10.

εἰπεῖν τὸν δεῖνα, χωρὶς προθ-

εἴσαιτο, δόξειεν, ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, Ἰλ. ιβ', 215. 205, 19.
 εἴσασθαι, ὁμοιωθῆναι. 348, 7.
 εἴσατο ἐν συνθέσει τῆς κατὰ ἀντὶ τοῦ κατηνέχθη ἐν τῷ, ὅθι κατεῖσατο γαίης, περὶ ἔγχους λεγόμενον Ἰλ. λ', 358. 849, 37.
 εἴσατο ἀντὶ τοῦ προσποιήσατο ἢ ἐφάνη ἐν τῷ, εἴσας ἵμεν εἰς Ἀῆμινον, Ὀδ. θ', 283. 1596, 59.
 εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐφάνη ἢ ἔδοξε καὶ ἐνόμισεν ἐν τῷ, εἴσατο δ' ὡς ὅτ' ἔριον ἐν ἡεροειδί πόντῳ, Ὀδ. ε', 281. 1536, 7.
 εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος ἐν τῷ, διαπρὸ δὲ εἴσατο, Ἰλ. δ', 138. 454, 44. 1770, 48. 1969, 44.
 εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἴδρυσεν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκτισεν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. 355, 25. 1025, 58.
 εἰσβάλλειν τὸ ἄρχεσθαι τιος ἔργου ἢ πάθους, ὁμωνύμως τῷ κατὰ τύπον εἰσβάλλειν. 1405, 45.
 εἰσβολή, ἀρχὴ καὶ κίνησις εἰς ἔργον τι ἢ πάθος, ὁμωνύμως τῇ κατὰ τύπον εἰσβολῇ. 1405, 45.
 εἰσβολὴ ποταμοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ εἰς ἕλα βάλλειν περὶ ποταμοῦ λεγόμενον Ἰλ. λ', 495. δοκεῖ εἰσβολῇ ποταμοῦ ἐνδέχεσθαι λέγειν τὴν συνήθειαν λεγομένην ἐκβολήν. 858, 61.
 εἴσδυσις λιμένος, ὅτι ταῦτόν ἐστιν εἴσδυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγὴν. 1519, 63.
 εἴσεαι ὄντι τοῦ γνώσει καὶ νοήσει. 1968, 52.
 εἰσεμάσατο θυμὸν, ἀντὶ τοῦ, ἦψατο τοῦ θυμοῦ. 1183, 31.
 εἴσεν, ἦγουν ἴδρυσεν, ἀπὸ τοῦ ἔω, ὅθεν καὶ τὸ ἔδος. 1549, 25. καὶ εἴσεν ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν μεταβατικῶς. 746, 18. 1305, 22.
 εἴσεται ἀντὶ τοῦ πορεύσεται ἐν τῷ, ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται, Ὀδ. σ', 213. ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος. 1779, 9. 21.
 εἶση δαίς ὅτι παρὰ τὸ ἵνα λέγεται κατὰ τινας, ἢ ἵνα εἴτουν πορεύεσθαι ἡμᾶς ποιοῦσα. 1224, 38. ἢ εἶση δαίς ἢ ἴση διὰ τὴν ἐπιτηδεύουμένην ἐν τοῖς συμποσίοις ἱσομοίμην, ἢ ἢ διὰ παντὸς ἰοῦσα τοῦ νύμμιος. 137, 5. 161, 19. ἄλλα-

χοῦ δὲ ὅτι εἶση δαίς ἢ κατὰ ἱσομοίριαν γινόμενην ἢ ἢ ἀγαθῇ· καὶ ἐρμηναία διεξοδικῇ τοῦ εἶση ἀντὶ τοῦ ἱσομοίρος, καὶ ἀφορμὴ καταρκτική τῆς ἐν ταῖς εὐωχίαις γινόμενης διανομῆς τῶν μερίδων. 1401, 55.
 εἶση ναῦς ἢ ἴση καὶ ἱσοπλευρος, ἢ ἢ πορευτική ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ πορεύομαι. 1454, 36.
 εἶσα διὰ διφθόγγου ἀντὶ τοῦ πορεύη καὶ ἐξέρχη, ὅτι δευτέρον ἐστι πρόσωπον τοῦ εἶμι, ὃ ἐστι πορεύομαι, ἀπὸ τοῦ εἰς κατ' ἐπέκτασιν γινόμενον. 817, 50. 1850, 7.
 εἶσι ἀντὶ τοῦ ἐπανελεύσεται κατὰ χρόνον ἐναλλαγῇ. 1142, 61. εἶσι τέταρτον ἔτος ἐξ οὗ τότε τι γέγονεν, ἀντὶ τοῦ δίδεισι καὶ συμπληροῦται. 1436, 7.
 εἶσι, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν τοῦ εἶμι ὑπαρκτικοῦ, ὅτι ἐκ-θλίβει ποτὲ τὸ ληκτικὸν ἰ, οἷον ἐν τῷ, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ. 150, 23.
 εἰσίθμη, δίοδος, παρὰ τὸ εἰσεῖναι πλεονασμῷ τοῦ θ'. 1562, 29.
 εἶσχω, ὁμοίῳ, δοκῶ, ἐν τῷ, ἄντα σέθεν γὰρ ἑάνθον δινήεντα μάχη ἡσχομην εἶναι, Ἰλ. φ', 332. 1238, 46. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ εἶσχω κατὰ διάλυσιν λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ εἶδω εἶω γέγονε πλεονασμῷ τοῦ κ'. 885, 1.
 εἰσοιχνεύσαν, οὐδέτερον μετοχικὸν ἢ θηλυκὸν αἰτιατικῆς πτώσεως ἀντὶ τοῦ εἰσοιχνεύσαν. 1557, 30.
 εἰσόκεν ἀντὶ τοῦ ἔως οὗ ἢ ἔως ἂν ἐπιρῶμα χρονικὸν, ὅτι ἐκ προθέσεως καὶ ἄρθρον καὶ συνδέσμον σύγκειται, καὶ ὅτι ἑλλειπῶς λέγεται. 571, 27. 686, 13. 778, 1. 1918, 30.
 εἴσομαι ἀντὶ τοῦ γνῶσομαι ἢ ἐπορεύσομαι ἐν τῷ, νῦν δ' αὖτε σκοπὸν ἄλλον εἶσομαι, Ὀδ. χ', 7. 1916, 30.
 εἴσομαι ἀντὶ τοῦ πορεύσομαι ἐν τῷ, εἴσομαι ἔξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν. 1238, 32.
 εἴσομαι καὶ ἐπιείσομαι ἀντὶ τοῦ ἐπελεύσομαι, ἐπιπορεύσομαι, ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος. 849, 36.
 εἰσορῶν τινα ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφεισθαι τιος ἐν τῷ, ξεῖν' ἢ ἄρ τι

σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσαν, Ὀδ. υ', 166. 1888, 13.
 εἰσπνῖλαι ἢ διὰ τοῦ ἢ εἰσπνῖλαι οἱ ἔραστα παρὰ Ἀάκωσι, ἄλλα-χοῦ δὲ ὅτι εἰσπνῖλος ὁ ἔραμνος διὰ τὸ εἰσπνῖσθαι τι τῆς αἰσῆς καὶ τῆς μορφῆς τῶν ἐρωμένων τοῖς ἔρασταίς. 732, 25. 1547, 19.
 εἰσποιεῖσθαι νῖδον, ταῦτόν ἐπερ ποιεῖσθαι καὶ τίθεσθαι. 767, 25.
 εἰστήκει, τρίτον πρόσωπον ἐπερ-συντελικόν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐστήκει γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 1175, 31. καὶ ὅτι καὶ εἰστήκειν μετὰ τοῦ ἰ λέγεται. 1849, 47.
 εἰστος λήγοντα διφθορῶν παρὰ ληκτικῶν διούλλαβα ὑπερθετικά, ἐκ διούλλα-λάων ὁμοιοπαρὰ ληκτικῶν συγκρατικῶν γινόμενα, οἷον πλείων πλεί-στος. 1530, 42.
 εἰστρυπᾶν τὸ μετὰ βίας εἰσέρχεσθαι, ἐκτρυπᾶν δὲ τὸ μετὰ βίας ἐξέρχεσθαι. 1532, 5.
 εἰσφέρειν ἐπὶ τοῦ κοινῶς λεγομένου εἰσοδιᾶν. 1788, 1.
 εἰσφορεῖν τὸ εἰσκομίζειν, ὃ ἀντίκειται τὸ ἐκφορεῖν. 1854, 38.
 εἴσω ἐπιρῶμα ὅτι ἐκ τῆς εἰς προθέσεως διφορομένης κατὰ τὴν σύνταξιν, καὶ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ συντασσόμενης κοινῶς, ποτὲ δὲ γενικῇ Ἀττικῶς, γινόμενον διφορεῖται καὶ αὐτὸ κατὰ τὴν σύνταξιν, οἷον γενικῇ μὲν ἐν τῷ, κατελθόντ' Αἰδος εἴσω, αἰτιατικῇ δὲ οἷον ἐν τῷ, Ἰλιον εἴσω, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 51, 38. 166, 29. 642, 19.
 εἴσω πὸν γενέσθαι τόπου τινός, ἦγουν ἐν ὅπῃ ἔχειν, καὶ εἰς ἅπα, ὃ ἐστιν ἐνώπιον, γενέσθαι τόπου τινός. 1036, 2. 14.
 εἴτα, λέξις πλεονάζουσα ἐν τῷ, εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἴτ' ἀπεχθάνῃ, καὶ ἐν ἄλλοις. 205, 35.
 εἴται λήγοντα τρίτα πρόσωπα μέσων μελλόντων ὅτι προπερισπῶνται καὶ ἔξ ἐπερθέσεως Ἀωρικῆς ἔχουσι τὸ ἰ, οἷον πλεύσεται πλευσέεται. 655, 13.
 εἴτε προπερισπῶμενον λήγοντα δευτέρα πρόσωπα εὐκτικῶς, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἴητε συγκοπέντα, οἷον διακρινθεῖτε ἀντὶ τοῦ διακριν-

λει τῶν Ἀθηνῶν ἐφάνη πρῶτον, ἱστορία. 1095, 25.
 ἐλατνεος ἀντὶ τοῦ ἐλαίνος πλεονασμῷ τοῦ παραλήγοντος εἴ, ἢ ἐκ τοῦ ἐλατνεος ἀπειλείσει τοῦ εἴ. 1631, 23.
 ἐλατνεος ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐλαῦ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐλαία παρήκται ἀποθέσει τοῦ εἴ. 949, 45.
 ἐλαιοκονία ὅτι παρὰ τὴν κονίαν, ὃ δηλοῖ τὴν τίτανον, λέγεται. 382, 37.
 ἐλαιολογεῖν τὸ συλλέγειν ἐλαίας, ὅτι καὶ ἐλαολογεῖν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1944, 8.
 ἔλαιον, ὅτι ἐλαία Ὀμηρος καλεῖ τὰ μῦρα. 1300, 40. καὶ ὅτι ἐλαιον οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον καὶ τὸν τόπον οὗ ἐπωλεῖτο τὸ ἐλαιον. 1583, 23.
 ἐλαιος ἡ ἀρχὴν ἀγρίου ἐλαία, ἀγριελαιος δὲ συνθέτως οὗ λέγεται κατὰ τινος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ζῆται ἐν τῷ ἐλαία. 1944, 7. 14.
 ἐλαίου πηγὰς τινες γῆθεν ἀναβλύζουσαι, ἱστορία. 336, 32 — 40.
 ἔλαϊτικὸς κόλπος, ζῆται ἐν τῷ, ἔλαία πόλις. 1944, 12.
 ἐλαίω στήλοντες χιτῶνες, οἱ στήλναι ὡς δοκεῖν ἐλαίῳ περιεχέσθαι. 1166, 59.
 ἐλαίῳ χρῆσθαι ἐπετήδευον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ λούσασθαι πρὸς σύμφραξιν τῶν σωματικῶν πόρων. 1477, 14.
 ἐλακον δευτέρος ἀόριστος ὅτι ἀπὸ τοῦ ληκῷ περισπωμένου θέματος κεκίνηται. 904, 43.
 ἐλαῦν ἀντὶ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἐξελαύνειν. 543, 20. καὶ ἐλαῦν ἀντὶ τοῦ ἡνιοχεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ ληίσασθαι. 877, 32. καὶ ἐλαῦν ἀντὶ τοῦ εἰς ἔνθος ἀνατείνειν. 795, 43. καὶ ἐλαῦν σίδηρον τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἐλαῦν τείχος τὸ ἐκτείνειν, καὶ ἐλαῦν τάφρον τὸ ἐνορύττειν, καὶ ἐλαῦν τὸ συντόνως διώκειν, ὅθεν τὸ ἱππηλατεῖν καὶ κωπηλατεῖν. 1163, 38. 1475, 1. 1549, 34. 1748, 52. καὶ ἐλαῦν ἀντὶ τοῦ πληττεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 1244, 37. 1872, 49.
 ἐλάται, λαμπάδες ἐκ καλῶν δέσμης γινόμεναι, καὶ ὅτι παρὰ τὴν ἑλὴν λέγονται. 667, 22. 1571, 7.
 ἐλάσαι τὸ πληῖσαι, καὶ ἐλάσαι σί-

δηρον τὸ ἐργάσασθαι, καὶ ἐλάσαι τείχος τὸ ἐκτείνειν, καὶ ἐλάσαι τάφρον τὸ ἀνορίζαι, καὶ ἐλάσαι τὸ συντόνως διώκειν, ὅθεν τὸ ἱππηλατεῖν καὶ κωπηλατεῖν, ζῆται τὸ ἐλαῦν. 1475, 1 — 9. 1819, 64.
 ἐλάσαι τὸ καθῆραι, ὅθεν ἐλατήριον γάρμικον τὸ τὴν κοιλίαν καθαῖρον. 1163, 39.
 ἐλάσαι ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς ἀπελάσαι καὶ ληίσασθαι, οἷον ἐν τῷ, βοῦς ἤλασεν, Ἰλ. α', 154. 70, 39.
 ἐλάσαι, ὅτι ἄλλως ὁ Ἡρακλῆος ἐλάσαι λέγεται πέντε πτέρυγες ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀσπίδι, ἄλλως δὲ ὁ Αἰνείας ἐλάσαι δύο πτέρυγες αὐτοῦ μαχόμενος τῷ Ἀχιλλεῖ. 1207, 35.
 ἐλάσαι ἕλκει ἀντὶ τοῦ κεντῆσαι. 1920, 45. καὶ ἐλάσαι χεῖρι ἀντὶ τοῦ τίψαι ἢ πληῖσαι. 1244, 37.
 ἐλάσασκεν, ἤγον ἐπληττεν. 199, 24.
 ἔλασσων, πόλις ἡ παρ' Ὀμήρω Ὀλοοσσών, καὶ ζῆται τὸ Ὀλοοσσών. 333, 39.
 ἐλάσσων καὶ ἔλασσον ἔτι παρὰ τὸ ἐλαχὺς λέγονται, οὗ χρῆσις παρὰ Καλλιμάχῳ. 630, 20. 1584, 15.
 ἐλαστρέω ἐλαστρῶ, τὸ ἐλαύνω, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλατὸς ὀνόματος γίγνεται πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ τοῦ ρ, καὶ ὅτι περὶ ζευγῶν καὶ περὶ νεῶν λέγεται. 1161, 26.
 ἐλάται εἴξεσται ἐπιθετικῶς αἰκῶναι, ἀπὸ ἐλάτης τοῦ δένδρου. 661, 42.
 Ἐλάτεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἔτι ἀπὸ τοῦ ἐλαῦν λέγεται, ὡς καὶ ἡ ἐλάτη τὸ φυτόν. 267, 41.
 ἐλάτη δένδρον καὶ Ἐλάτη κύριον, ὅτι τὴν ἐλάτην τὸ δένδρον οὐρανομήκη λέγει Ὀμηρος ὑπερβολικῶς, καὶ ὅτι Ἐλάτη ἀδελφὴ τῶν Ἀλκιδῶν πενθοῦσα ἐπὶ τῷ τῶν ἀδελφῶν θανάτῳ εἰς δένδρον μετεβλήθη. 582, 22. 1532, 42.
 ἐλάτη φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ ἐλαῦν, ὃ ἐστὶν εἰς ἔνθος ἀνατετάσθαι, λέγεται. 795, 43.
 ἐλατῆρ ὁ ἡνίοχος καὶ εἶδος πέμματος ὁμωνύμως. 877, 32. 34. ἄλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐλατῆρ πύπαγον πλατύ. 1163, 41.

ἐλατῆριον, πᾶν καθαρτικὸν τῆς κοιλίας γάρμικον, ἰδίως δὲ τὸ διὰ ῥέξης ἀγρίου σινκίου. 1163, 39.
 ἐλατρεῖν καὶ ἐλαστρεῖν ὅτι παρὰ τὸ ἐλαῦν λέγονται. 1588, 11.
 Ἐλατρεὺς, ὄνομα κύριον παρὰ τὸ Ὀμήρω, ὅτι παρὰ τὸ ἐλαῦν λέγεται. 1588, 10.
 ἐλαύνειν ἀντὶ τοῦ ἐπιτείνειν ἐν τῷ, ἐν δὲ θεοῖσι κοιλῶν ἐλαύνειν, Ἰλ. α', 575. καὶ σχηματικῶς διεξοδικὸς τῆς ἐλαύνω φωνῆς. 154, 12.
 ἐλαύνειν ὅτι πολλὰ τινα σημαίνει, καὶ ἐκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτοῦ, ζῆται τὸ ἐλαῦν. 1475, 1 — 9.
 ἐλαύνειν ἵππον καὶ ναῦν, καὶ ἐλαύνειν σίδηρον καὶ τάφρον καὶ τείχος πόλεως, ζῆται τὸ ἐλαῦν. 340, 18. 1462, 11. ἐλαύνειν σκήπτρον τὸ πληττεῖν. 201, 17. καὶ ζῆται τὸ ἐλαῦν.
 ἐλαύνεσθαι λέγεται ναῦς καὶ σπέρχεσθαι καὶ ἐπιγεσθαι καὶ διώκεσθαι πολυωνυμικῶς παρ' Ὀμήρω. 1737, 52.
 ἐλαυνόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω ἐν τῷ, ὅστις ἐλαυνόμενος, Ἰλ. λ', 674. 877, 37.
 ἐλαύνω, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλάω γίνεται ἐλαῦω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἐλαύνω, ἐρμηνεία διεξοδική. 531, 15. 671, 1. 831, 62.
 ἐλαφηβολία, ἐκ τοῦ ἐλαφοβολία γέγονεν ἡ λέξις τροπῇ τοῦ παραλήγοντος ο εἰς η, καὶ ἐλαφηβόλος ὁμοίως. 28, 17. 521, 3.
 ἐλαφηβόλια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη. 1652, 58.
 ἐλαφηβόλος ἐκ μέρους ὁ ἀπλῶς πάντα τὰ ἄγρια βάλλων ἐν τῷ, ὡς περὶ λῆς ἡγένηςιος, ὃ ῥα θ' ὑποσκίμενος ἐλαφηβόλος ἀρπάσει ἀνὴρ, Ἰλ. σ', 319. 1145, 23.
 ἔλαφος ὅτι, καίπερ παρὰ τὸ ἐλαῖν ὄφεις λεγόμενον, ὅμως ψιλοῦται διὰ τὸ ἐγκείμενον φ, καὶ ὅτι καὶ παρὰ τὸ ἐλαῦν ὄφεις ἐνδέχεται λέγεσθαι. 468, 1.
 ἔλαφος, ὅτι κατ' εἶδος μὲν αἱ ἐλαφοὶ θηλυκῶς λέγονται κατ' εἶδος Ἰωνικῶν, κατὰ δὲ μέρος ἀρσενικῶς προφέρεται ὁ ἐλαφος· καὶ ὅτι καὶ εἶδος τι πλακοῦντος διὰ σταυτῶς καὶ μέλιτος καὶ σισάμου ἐλαφος ἐλέγετο διὰ τὸ ἐν ἐλαφηβολοῖς,

- τὰ Μαρδονίου νίκης τῶν Ἑλλήνων, ἱστορία. 269, 16.
- ἐλευθερον ἡμαρ περιφραστικῶς ἢ ἐλευθερία παρ' Ὀμήρω. 655, 32. 1822, 47.
- ἐλεφαίρειν, οἰονεῖ ἐλπαίνειν, ἡγουν δι' ἐλπίδων παραλογίζεσθαι, καὶ ἀπλῶς τὸ βλάπτειν. 82, 42. 480, 46. 500, 4. 1307, 24. 1877, 27.
- ἐλεφαντὰ δξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἐλεφάντινα, ὅτι οὕτω γράφουσι τινες ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλεφαντὰ ἰνὴν φοίνικι μίμησιν, Ἰλ. δ', 141. 455, 45.
- ἐλεφαντίνῃ δνείρων πέλῃ, ζήτει ἐν τῷ, δνείρων πέλῃ. 1877, 25.
- ἐλέφας τὸ ζῖον καὶ τὸ ἐλεφάντινον ὅσοτον, ἀπὸ τοῦ δλον τὸ μέρος. 455, 42. 583, 41. 1210, 37. καὶ ἐλέφας ὁμωνύμως εἶδος ποτηρίου. 1286, 20.
- Ἐλεφῆνωρ, υἱὸς Χαλκιδόντος τοῦ Ἀβαντος τοῦ Ἀλκωνος τοῦ Πανδύρου τοῦ Ἐρεχθίδος τοῦ Πανδίωνος. 281, 40. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐλεφαίρειν σύγκειται ἡ λέξις. 480, 46. 500, 5.
- Ἐλεών, πόλις Βοιωτικὴ ἢ κώμη Ταναρχικὴ, παρὰ τὸ ἐν ἔλαιον ὠκεῖσθαι πόλιν οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ Ἐλεώνος υἱοῦ Ἑτειωνοῦ. 267, 11—15.
- ἔλῃ κυρίως ἢ ἐξ ἡλίου θέρμη. 700, 17. ἔλλαχού δὲ ὅτι ἔλῃ ἢ τοῦ ἡλίου αὐγή, καὶ ὅτι καὶ εἰλῃ λέγεται. 1573, 44. καὶ ὅτι δι' ἐνός λ γράφεται, "Ἐλλῃ δὲ τὸ κῆριον δυοί. 667, 22.
- ἐλήγηρις Δημήτηρ λέγεται διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἑλῆς τοῦ ἡλίου γηραῖν τοὺς στάχυας. 1197, 52.
- ἐληλάσθαι λέγονται δόρατα, ἡγουν πεπηγέναι ἢ εἰς ὀρθὸν ἀνατετάσθαι. 795, 42.
- ἐλήλατο ἀντὶ τοῦ ἐπεπήγει ἐν τῷ, ὀρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, Ἰλ. κ', 153. ἀπὸ τοῦ ἐλάω ἐλῶ. 562, 13. 795, 42. καὶ ἐλήλατο ἀντὶ τοῦ διήλθεν, ὅλον ἐν τῷ, διὰ μὲν ζωστήρος ἐλήλατο, Ἰλ. δ', 135. 454, 30.
- ἐληλέδαται ἀντὶ τοῦ ἐλήλανται, ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλάσω. 1764, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐλήλαται τρίτου ἐνι-
- κοῦ γίνεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ καὶ τοῦ δ'. 1569, 62.
- Ἑλίκαι, πόλις τῆς Τρωικῆ οὕτω καλουμένη. 392, 7.
- Ἑλικες βύες οἱ μέλανες, παρὰ τὸ ἐλικόν, ὃ δηλοῖ τὸ μέλαν, ἢ παρὰ τὸ ἐλίσσειν τοὺς πόδας ἐν τῷ πορεύεσθαι. 905, 44. 1394, 41. 1717, 41.
- Ἑλικες, ἐνώτια ἢ ψέλλια, αἷς καὶ γναμπτάς λέγει Ὀμηρος, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἐλίσσεσθαι. 1150, 20. 1394, 41.
- Ἑλίκη, πόλις Ἰωνικὴ ἐν Πελοποννήσῳ, καθ' ἣν τὰ Πανιώνια ἐτέλουν οἱ ἐγγύριοι περὶ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος αὐτόθι τιμωμένον. Ἑλικωνίου δὲ ἐπικαλουμένου ἱερῷ, καὶ ὅτι ἕστερον κατεβιβάσθη ὑπὸ σεισμῶν ἢ Ἑλίκη. 202, 25.
- ἑλίκη, ὅτι οὔτω λέγεται ἡ μεγάλη ἄρκτος τὸ ἀστροθέτημα. 1155, 31. 1535, 12.
- ἐλικὸν τὸ μέλαν κατὰ γλῶσσαν. 57, 2. 905, 45.
- Ἑλίκων Κύπριος, ποικίλων ὑψοσμάτων τεχνίτης ἐνδοξος. 1400, 12.
- Ἑλικώνιος Ποσειδῶν ὁ ἐν Ἑλίκῃ πόλει τιμωμένος, καὶ ὅτι παρὰ τὴν Ἑλικῶν πληθυντικὴν γενικὴν λέγεται, ἱστορία. 1214, 25.
- ἐλίκωπες οἱ τὰς κώπας ἐλίσσοντες, τουτέστι ναυτικοί, ἢ οἱ πρὸς ἐλίκην τὸ ἄστρον ναυτιλλόμενοι, ἢ οἱ τοὺς ὄπας ἐλίσσοντες, τουτέστι χαρῶποι· ἐλικώπης δὲ κόρη ἢ ἐφελκομένη τοὺς ὄπας τῶν ἀνδρωπῶν, ἢ ἡ εὐδοθαλμος καὶ ἐλικυδς, ὃ ἐστὶ μέλας, τοὺς ὄπας ἔχουσα. 56, 41. 120, 39. 206, 22.
- ἐλικώπης κόρη ἐπιθετικῶς, ζήτει ἐν τῷ ἐλικώπης. 56, 44.
- ἐλικώτατον ἕδωρ τὸ μελάντατον, καὶ ὅτι τὸ ἕδωρ κατὰ κοινὸν ἐπιθετον μέλαν λέγεται παρ' Ὀμήρω. 354, 20.
- ἐλίκωψ ἐλικώπος, ζήτει ἐν τῷ ἐλικώπης. 56, 44.
- ἑλιξ, φωνὴ τῶν ἀφ' ἐνὸς πολλὰ σημαίνουσιν ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὸ ἐλίσσω λέγεται, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαίνουσιν. 905, 46.
- ἐλεξόκερος βοῦς ὁ στρεβλόκερος. 1394, 39.
- ἑλίκον ἀορίστου δευτέρου, ἑλίκον δὲ παρατατικῷ. 181, 28.
- ἐλίσσεται περὶ τέμα, ἡγουν ἡρπεν περὶ τὸ τέλος τῆς νόστος, Ἰλ. ψ', 309. 1302, 39.
- ἐλίσσετο ἀντὶ τοῦ ἐστρέφετο ἐκ δασύνεται, ἀντὶ δὲ τοῦ παρακλίει ψιλοῦται. 892, 23.
- ἑλκεῖν τὸ ἄρμα λέγεται ὁ ἵππος, οὐ μὴν φέρειν ἢ ἄγειν. 1314, 4.
- ἑλκεῖν ἐπὶ τοῦ βιάζεσθαι καὶ παρὰ ἐν τῷ, Ἀητῷ γὰρ ἡλκῆς Διὸς κυδρὴν παράκοιτεν, Ὀδ. λ', 580. 1700, 14.
- ἑλκεῖν νύκτα παρ' Ὀμήρω λέγεται ὁ ἥλιος δνόμενος. 724, 56.
- ἑλκεῖν σταθμὸν λέγεται ὁ ταλάντων, καθέλικον δὲ λέγεται τὸ σταθμώμενον. 81, 16. 699, 43.
- ἑλκεσθαι ἀντὶ τοῦ ἑλκεῖν ἐν τῷ, αὐτίκα τόσον εἰλατ' ἐπ' Ἑρμυπύλω, Ἰλ. λ', 583. 864, 22.
- ἐλκεσίπεπλος, μικρόπεπλος, ὅτι βαρβαρικαῖς γυναιξὶν ἐπιτίθεται, αἷς οἱ χιτῶνες συρτοί. 682, 1. 1260, 56. καὶ ὅτι παρὰ τὸν ἐλκεῖν μέλλοντα λέγεται. 654, 40. 655, 40.
- ἐλκεχίτωνες οἱ ἴωνες λέγονται Ἰλ. ν', 685. παρὰ τὸ ἐφελκεσθαι τοὺς πέπλους, ἱστορία, καὶ ἐνυμολογίαι διάφοροι τῆς λέξεως διεσποδικῶς. 954, 51.
- ἐλκῆω ἐλκῶ ἐλκήσω, ὁ παρατατικὸς εἰλκεον παρ' Ὀμήρω, καὶ ἀπαρέμφατον ἐλκήσαι. 1117, 1.
- ἐλκήθμους ἢ βία παρ' Ὀμήρω, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλκῶ ἐλκήσω περισπωμένου γέγονε. 655, 38. 1257, 10.
- ἐλκήσαι νεκρὸν λέγονται κῆπος παρ' Ὀμήρω, ἡγουν σπαράζει καὶ κατακόψει. 1272, 21.
- ἐλκήσαι τὸ βιάσασθαι καὶ περιῶσαι ἐν τῷ, Ἀητῷ γὰρ ἡλκῆς Διὸς κυδρὴν παράκοιτεν, Ὀδυσ. λ', 580. ἐλκύσαι δὲ τὸ ἀπλῶς ἐκσύρεσθαι, ἐλκῶσαι δὲ τὸ τραυματίσαι. 1700, 14.
- ἑλκος, λύσις τῆς συνεχείας, ὅτι ἐκ τοῦ παρελκῦσθαι λέγεται, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ τραῦμα παρ' Ὀμήρω τίθεται. 462, 42. 843, 32. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ μεθελκεῖν ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια. 1849, 17. καὶ ἑλκος ἡ ποιμενικὴ σίριγξ ὁμωνύμως παρὰ Θεοκρίτῳ. 968, 51.

ἔλωρ ὅτι παρὰ τὸ ἔλω τὸ φονεῖν ἢ παρὰ τὸ ἔλω λέγεται. 19, 42. καὶ ὅτι οὐδετέρου γένους ἐστὶ καὶ διὰ τοῦ ρ κλίνεται, καὶ ὅτι καὶ ἔλωρ ἐφρηται πληθυντικῶς παρ' Ὀμήρῳ. 1623, 10.

ἔλωρ ἐπὶ βιαιᾶς ἀφαιρέσεως καὶ διανομῆς ἐν τῷ, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται, Ὀδυσσ. ν', 208. περὶ δὲ χρημάτων τινῶν ὁ λόγος. 1739, 12.

ἐλώριον, τὸ ἑ μακρὸν ἐν τῷ, αὐτοῖς δ' ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν, Ἰλ. α', 4. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔλωρ παρήχθη, ὃ παρὰ τὸ ἔλωρ ἢ τὸ ἔλω, ὃ ἐστὶ φονεῖν, λέγεται. 19, 36, 42.

ἔλωρον, ἐλώριον· καὶ τί τὸ ἔλωρ ἄνθρωπος ἀποτίνειν παρ' Ὀμήρῳ. 1132, 24, 35.

ἐλως λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, οἷον εὐτελὺς, ζαφελῦς, ἐπιμελὺς. 769, 27.

ἐμαυτὸν αἰτιατικῇ ὅτι ἔμ' αὐτὸν διαλελυμένως ἐλέγετο πάλαι. 103, 25. 522, 22. 1202, 9.

ἐμβα ἀντὶ τοῦ ἐμβηθι, ὡς καὶ κατὰ ἀντὶ τοῦ κατὰβηθι. 1308, 15.

ἐμβαδὸν ἐπιρρηματικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περὶ καὶ βιάδην, παρὰ δὲ τοῖς ἑστέρον τὸ τῶν ἐπιπιδὼν σχημάτων χώρημα ἐμβαδὸν λέγεται. 1029, 59.

ἐμβαίνειν δίφρῳ λέγεται τις παρ' Ὀμήρῳ, ἐπιβαίνειν δὲ ἵππων καὶ ἀνυβαίνειν ἐφ' ἵππους. 538, 39.

ἐμβαίνειν τινὶ τὸ στερεῶς ἐπερεῖδεν κειμένῳ τινὶ τὸν πόδα, καὶ ὅτι ὁμοίον τι τῷ ἐνάλλεσθαι σημαίνει. 1652, 63.

ἐμβάλλειν γυναῖκα εὐνῇ τινός, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ συγκυτενάσαι. 1132, 12.

ἐμβάλλειν κυρίως τὸ εἰς μάχην συμπλέεσθαι, ὅθεν ἐμβολή καὶ παρεμβολή καὶ παρεμβάλλειν. 1405, 38.

ἐμβάλλεο θυμῷ, ἡγουν εἰς θυμὸν ἐμβαλλε. 817, 40.

Ἐμβαρος, ἄνθρωπος τις ψευδοθυσιαν προσάγαγον· Ἀρτέμιδι, ἱστορία· ἀφ' οὗ καὶ παροιμία,

Ἐμβαρος εἰ, ἐρμηνεία δυσδοκίῃ. 331, 25.

ἐμβατήριος ὁνθμός παρὰ Λυκαῖ-δαιμονίους, ἱστορία. 1029, 55.

ἐμβέβυσαν ἀντὶ τοῦ ἐμβέβηκυσαν, Ἰλ. β', 720. 328, 21.

ἔμβηθι καὶ ἔμβητον, προσώπων προστακτικῶν χρήσις. 1308, 11. 14.

ἐμβολα οὐδετέρως καὶ ἔμβολοι ὁρσενικῶς τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν νεῶν. 1959, 37.

ἐμβολὰς καὶ ἐπεμβολὰς ὁ ἐξ ἑκέν-τρύσεως γενόμενος καρπός. 1405, 41.

ἐμβολος, νεὼς μέρος· καὶ ἔμβολον μεταφορικῶς τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον, καὶ ἔμβολος ὁ ὑπόνομος ὁμωνύμως. 1189, 47. καὶ ἔμβολος ἐξοχή ὅρους εἰς ὅξδ λήγουσα. 1405, 20, 48.

ἐμβριθὴς ὅτι παρὰ τὸ βριθός δοκεῖ παρήχθαι· εἰ γὰρ ἐκ τοῦ βριθός, ἐμβριθὺς ἂν ἦν, ὡς ἐκ τοῦ δξός ὁ κάτωξος. 1395, 56.

ἐμβρόντητος ὁ ἐπὶ βροντῆς κρότου συγχέειν τὴν νοῦν. 1844, 54.

ἐμβρυον τὸ κατὰ γαστρός φερόμενον κύημα, παρὰ τὸ ἐν τῇ γαστρὶ βρῦν, ὃ ἐστὶ ζῆν καὶ θάλλειν· ἐν δὲ τῷ, καὶ ἐπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη, Ὀδυσσ. ι', 245. τὸ νεογνὸν γέννημα, ὃ ἐστὶ βρέφος, διλῶ. 1095, 15. 1299, 43. 1627, 27.

Ἐμεια πόλις, ὅτι καὶ Πελοποννήσου πόλις τις Ἐμεια λέγεται, περὶ ἣν Θυέστης ἡμῖας φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέως τὰ οἰκίᾳ τέκνα. 184, 12. 996, 38. 1002, 30.

ἐμεῖο σείο εἶο, γενικαὶ ἀντωνυμικαί, ὅτι ἀναλογώτερά εἰσι τῶν ἐμίο σείο ἔο, ἐξ ὧν πλεονασμῷ τοῦ ἰ γηγόνασι. 13, 9.

ἐμελλον εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἔοικα, Ὀδ. δ', 138. 1841, 31.

ἐμεμύκει ἀντὶ τοῦ ἔμυσεν, ἀπὸ τοῦ μύω, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐμυκήσατο ὁμωνύμως. 1728, 31.

ἐμεν λήγοντα ἀπαρέμματα, ἐκ τῶν εἰς εἰν διὰ τοῦ ἐν Ἀωρικῶς λεγομένων ἐπενθίσει τῆς με συλλαβῆς ἐσχηματισμένα, οἷον τύπτειν καὶ Ἀωρικῶς τύπτεν, ὅθεν τυπτέμεν·

ὁμοίως ἐλθεῖν καὶ Ἀωρικῶς ἐλθῆν καὶ ἐλθέμεν, καὶ προσθίσει πρὸς αὐτὰ κατὰ τὸ τέλος τυπτέμεναι καὶ ἐλθέμεναι. 54, 35. 69, 40. 1872, 48.

ἐμεν καὶ ἐμεναι λήγοντα ἀπαρέμματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἶναι μετασχηματιζόμενα, οἷον θείναι θέμεν, καὶ κατὰ δευτέραν κίνησιν θέμεναι. 70, 1.

ἐμὲν ἀντὶ τοῦ ἐσμέν παρὰ Καλλιμάχῳ. 1457, 49.

ἐμεναι λήγοντα ἀπαρέμματα ὅτι ἐπὶ βαρυτόνων θεμάτων κινουῦνται, οἷον εὐρω εὐρόμεναι, τὰ δὲ διὰ τοῦ ἡμεναι ἀπὸ περισπωμένων, οἷον φιλῶ φιλήμεναι. 1407, 62.

ἐμεναι, ἡγουν πέμπειν ἐν τῷ, οὐδ' εἰς ἡμεναι ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέβημεναι, Ἰλ. χ', 206. ὅτι ἐκ τοῦ δεσυνόμενου εἶναι γέγονε. 1266, 18, 48.

ἐμεναι ὅτι φύσει μὲν δι' ἐνός μ' γράμματος, δυοὶ δὲ διὰ μέτρου χρεῖαν ἐνίοτε. 961, 35.

ἐμίας ὁ ἐμεικτός ἢ εὐμής, παρὰ τὸ ἐμείν. 996, 38. ἀλλὰ καὶ δὲ ἐμίας, ὡς κοχλίας, ὁ ἐμετος, καὶ ἐμίας ὁ κακὸφρωνος. 1761, 38.

ἐμῖν ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ κατὰ γλῶσσαν. 839, 35.

ἐμμαθε δυοὶ μ' διὰ μέτρον ἀνιγκνῇ ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ ἐργα κάκ' ἐμμαθεν, Ὀδ. ρ', 226. δ καὶ δι' ἐνός μ' γραφῆν ἐκτελεῖται τὸ ἐ διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὀξείαν. 1818, 26.

ἐμμαπέως, ἡγουν ταχὺ καὶ ἔμα ἔπει. 612, 46. 1768, 15.

ἐμμέλεια, ὁρχησις τραγική, ἣν ὠρχεῖτο ποτὲ Βάθυλλος ὁ Ἀλεξανδρεύς. 1167, 19. 1942, 7.

ἐμμεναι, ἀπαρέμματον ἐκ τοῦ εἶναι τὸ ὑπάρχω, ὁ παρατακτικός ἦν, τὸ ἀπαρέμματον ἦναι διὰ τοῦ ἦ, καὶ τροπῇ Ἀιολικῇ τοῦ ἦ εἰς εἶ καὶ διπλασιασμῷ τοῦ μ' ἔμμεναι. 1407, 57—1408, 3.

ἐμμι ἀντὶ τοῦ εἰμι, ἐκβολῇ τοῦ ἰ καὶ διπλασιασμῷ τοῦ μ' Ἀιολικῶς. 110, 39.

ἔμμορα, μέσος παρακείμενος ἀντὶ τοῦ εἰς μοῖραν ἢ ἐκ μοῖρας ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ μείρω μερῷ μέμορα

ἐμπνους ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος. 1178, 9.

ἐμπολᾶν τὸ ἀπλῶς πραγματεύεσθαι, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἐμπολᾶσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξωνεῖσθαι ἐν τῷ, βίοντο πολλὴν ἐμπυλῶντο, Ὀδ. ο', 456. 1788, 42.

ἐμπορος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἄλλοτριος νεὺς ἐπιβάτης. 1961, 51. καὶ ὅτι ὁ διὰ θαλάσσης πειρῶν κυρίως ἐμπορος λέγεται, ἐρμηγεία διεξοδική. 1447, 40.

ἐμπορος, φωνή ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη, ὅτι ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς αὐτῆς φυλάσσει τὸν τόνον, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν καταβιβάζει. 1447, 46.

Ἐμπονοῦσα, γάσμα δαιμονιώδες ὑπὸ Ἐκάτης πεμπόμενον, ὃ καὶ Ὀνύσκελις ἢ Ὀνύκωλις λέγεται. 1704, 40. ἀλλυχού δὲ ὅτι Ἐμπνοῦσα εἰδεχθῆς τις σφύδρα ἦν γυνή, διὸ καὶ φοβερὰ τοῖς βλάποισι γιγνόμεναι μυθεύεται. 1684, 26. καὶ ὅτι αἱ Ἐμπονοῦσαι ἐξ ἰδιώματος φυσικοῦ φοβοῦνται τὴν ἰασπιν. 1659, 27.

ἐμπροσθεν παρ' Ὀμήρῳ λέγονται εἶναι τὰ παρελθόντα ὡς ἥδη εἰς θάνατον ἢ γυνῶσιν ἡμῖν ἐλθόντα, ὀπίσω δὲ τὰ μέλλοντα ὡς μήπω τεθεσμενῆ. 81, 45. 1412, 48.

ἐμπυρεύειν ὅτι ἐκ τοῦ πυρ πυρὸς παρήκται. 1139, 20.

ἐμπυριβήται τριπόδες, οἱ καὶ λοετροχόοι, ἐν οἷς ὕδωρ ἐθερμαίνεται. 740, 9. ζῆται ἐν τῷ τριπόδες.

ἐμπυρίζω ὅτι παρὰ τὸ πυρὶ πυρὶ λέγεται. 249, 31.

ἐμπυροσκόποι, οἱ καὶ λιβανόμυνταις λεγόμενοι. 1346, 38.

ἐμυκον, δεύτερος ἀόριστος τοῦ μυκῶ περισπωμένου ῥήματος. 604, 41.

ἐμφασις, σχῆμα τὸ καὶ συλλογισμὸς δι' ἐπονοίας αὐξάνον τὸ δηλοῦμενον. 576, 24. 1697, 64.

ἐμφέρεια ἢ ὁμοιότης. 372, 30.

ἐμφερής, ὁμοιος, ὅτι ἐκ τοῦ φέρω καὶ τῆς ἐν προθέσειως σύγκειται. 1787, 64.

ἐμφυαλίζειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐγκεντρῶν. 1405, 43.

ἐμφυές ἡθός τὸ ἐμπεφυκός τι καὶ φύσει προσόν. 1930, 3.

ἐμφέεσθαι καὶ ἐμφῆναι τὸ ἐγκρατῶς ἀντικαταβάνεσθαι, δθῆν καὶ ἐμφῆναι δούξ τοῖς χεῖλεσιν· καὶ ἐμφῆναι χειρὶ, παρ' Ὀμήρῳ ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἐν φῆναι λέγεται, ζῆται τὸ ἐμφῆναι. 143, 2—10.

ἐμφυλος ἄνθρωπος, Ὀδ. ο', 273. ὁ φυλῆτης καὶ ὁμόφυλος. 1780, 30.

ἐμφῦναι τὸ ἡσασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ οἶον εἰς ἐν γενέσθαι, καὶ ἐμφῦναι χειρὶ τὸ τῇ χειρὶ χειρὸς ἡσασθαι· καὶ, ὁδῶς ἐν χεῖλεσι φύντες, ἀντὶ τοῦ, ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χεῖλεσιν, κατὰ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας. 640, 29. 1148, 63. 1424, 38.

ἐν λήγοντα οἰδέτερα, ἐπὶ τῆς παραλήγουσας ἔχοντα τὸν τόνον, οἶον χαρίεν, τιμῆεν, φωνῆεν. 1088, 8.

ἐν λήγοντα τρίτα πρόσωπα πληθυντικά, ἀντὶ τῶν διὰ τοῦ σαν ἐκ τῆς μετοχῆς αὐτῶν γενικῆς ἀποβολῆς τῆς ἐσχάτης ἐσχηματισμένα, οἶον τραφεῖς τραφέντος ἐτραφεν καὶ ἀνανεήτως τράφεν ἀντὶ τοῦ ἐτράφησαν. 465, 14. 1913, 17.

ἐν λήγοντα ἀπαρέμματα, ἐκ τῶν εἰς εἰν μεταποιούμενα Δωρικῶς, οἶον τύπτειν καὶ λέγειν ἀντὶ τοῦ τύπτειν καὶ λέγειν· ζῆται ἐν τῷ, εἰμιν καὶ εἰμιν λήγοντα ἀπαρέμματα. 54, 33. 69, 41. 1872, 48.

ἐν πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσομένη ὅτι ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκείον φωνῆεν, οἶον ἐν τῷ ἔνερθεν νέρθεν. 82, 33.

ἐν πρόθεσις ὅτι ἐνὶ λέγεται κατ' ἐπέκτασιν, ἢ δὲ ἐνὶ καθ' ὑπερθεσιν εἰν γίνεται. 30, 21. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἢ ἐν πρόθεσις εἰν γίνεται ἐπενθέσει τοῦ ι. 1407, 27.

ἐν πρόθεσις ἐν ἴσῳ τῷ ἐνι, ἦγουν ἔνεστι, ῥήματι. 979, 37.

ἐν πρόθεσις γενικῇ συντεταγμένη παρ' Ὀμήρῳ, οἶον, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, ὁμοίως τῷ, ἐν Κλωπιδῶν. 623, 58. 718, 20.

ἐν πρόθεσις ὅτι αἰτιατικῇ Δωρικῶς συντάσσεται, οἶον ἐν τῷ ἐνταῦτα, δθῆν τὸ ἐνταῦθα. 1839, 55. 59.

ἐν καρὸς αἴση, Ἰλ. ε', 378. ἀντὶ τοῦ ἐν μοῖρᾳ θανάτου ἢ μισθοφόρου τάξει. 751, 45. 757, 18.

ἐν Κλωπιδῶν ἔχον τὸν νοῦν ληταὶ τις παρ' Ἀριστοφάνει (Εἰ. 79.) ἀντὶ τοῦ εἰς κλοπὴν αἰετῶν. 1764, 35.

ἐν Μουσῶν, φράσις ἑλλαστικῆς πεφρασμένη Ἀττικῶς. 1616, 62.

ἐν ἀμφορεύειν ἀφύσσειν οἶνον, ἀντὶ τοῦ ἐκ πίθου εἰς ἀμφορεῖς ἐκτελεῖν. 1449, 30.

ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον, Ἰλ. ρ', 647. ὅτι παροιμιῶδες ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἐχομένων μὴ ἀκράτοις κακοῖς περιπεσεῖν. 1121, 48.

ἐν θυμῷ βαλεῖν, ἴσον τῷ ἐν φρεσὶ θῆναι, τουτέστιν ἐνθυμεῖσθαι. 1203, 39. 1410, 38.

ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελέσει τὰς πείρας ποιημένων. 368, 41.

ἐν κοτέλῃ, παιδιᾷς εἶδος, καὶ πῶς ἐγίνετο ἐρμηγεία διεξοδική. 550, 3. ζῆται τὸ ἐγκοτέλῃ. 1282, 54.

ἐν μοῖρᾳ, ἀντὶ τοῦ διόντως παρ' Ὀμήρῳ. 1918, 24.

ἐν νοτίῳ λέγεται εἶναι ναῦς, δταν ὕδατι ἐποχος γένηται. 968, 36.

ἐν νοτίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν ὕδατι, ἦγουν ἐν τῷ ὕδατι ἐν τῷ, ὕδατος δ' ἐν νοτίῳ τῇδ' ὤρμισαν, Ὀδ. δ', 785. 9', 55. 1518, 3.

ἐν ὀδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἐν λόφῳ, παρὰ Δημοσθένει κατὰ Ἀριστοκράτους p. 637. 69, 31.

ἐν ὀνόματι εἶναι, ἀντὶ τοῦ ὀνομαστὸν εἶναι, παρὰ Στράβωνι. 338, 9.

ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. 623, 40.

ἐν τελέεσσιν, ἐν τάγμασι. 1144, 25.

ἐν τετράδι γέγονας, παροιμία καὶ ἐξήγησις τῆς παροιμίας. 302, 36. 1353, 6.

ἐν τοίχῳ πίπτειν δόρυ λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐμπήπτειν τοίχῳ. 1926, 4.

ἐν χειρὶ θῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐγχειρῆσαι. 1202, 43.

ἐν χρῷ κείρειν, καὶ ἐν χρῷ κοσμεῖν, καὶ ἐν χρῷ κουρίας ἄνθρωπος, καὶ ἐν χρῷ πλεῖν. 1450, 33.

ἐνα θυμὸν ἔχειν, ἦγουν μίαν ψυχὴν ἔχειν καὶ προθυμίαν, τουτέστιν ὁμονοεῖν. 1055, 12. 1460, 21.

ἐναγαγεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπενεγκεῖν, ὃ ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν κείτῃ παρ'

ἐνδιος ἀφικέσθαι λέγεται ὁ ἔωθεν ἐκ τινος τόπου ἀπελθὼν καὶ μεσημβρινὸς εἰς ἕτερον ἀφικόμενος. 1463, 2.

ἐνδοὶ βαρυτύτως ἢ ἐνδοὶ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ εἶδον κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς ἰ. 140, 15. 722, 62.

ἐνδοιάζειν τὸ ἐν δοῖν, ἤγουν ἀμυβολία, εἶναι. 749, 40.

ἐνδον τὸ ἐν τόπῳ κυρίως, ἔσω δὲ τὸ εἰς τόπον. 1839, 64.

ἐνδύεσθαι ἀλκὴν, ὅτι ἐνδεδῆσθαι ἀλκὴν λέγεται ὁ ἀνδρείος παρ' Ὀμήρῳ. 1169, 53.

ἐνδύεσθαι λίθινον χιτῶνα, ἀντὶ τοῦ λιθοβολεῖσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 802, 54.

ἐνδυκέως, ἤγουν ἐπιμελῶς, ὅτι ἐκ τοῦ δέκω γίνεται τραπέντος κατὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ εἰς ὁ, τοῦτου δὲ εἰς ὃ Αἰολικῶς. 1289, 31. 1579, 50. 1789, 11.

ἐνδυκέως ἐυλόρημα ὅτι παρὰ τὸ δοκεῦν λέγεται τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ὃ, ἢ παρὰ τὴν δίκην, ἐρμηνεία διεξοδική. 1290, 4.

ἐνεγκε διὰ τοῦ εἰ φιλοῦ, προστακτικὸν τοῦ ἤνεγκον δευτέρου ἀορίστου, καὶ ἐνεγκαι διὰ διφθόγγου ἀπὸ τοῦ ἤνεγκα πρώτου. 983, 43. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνεκε βοηθεῖται ἢ διὰ τοῦ εἰ φιλοῦ γραφῇ. 1906, 25.

ἐνέγκω ὅτι παρὰ τὸ ἐνεῖκω γέγονε τροπῇ τοῦ ἰ εἰς ν̄, τὸ δὲ ἐνεῖκω παρὰ τὸ ἔχω γίνεται, ἔκω Ἰωνικῶς λεγόμενον. 712, 18. 1183, 45. καὶ ὅτι ἡ ἐνέγκω ῥηματικὴ φωνὴ αὐθιγὰ ἔστι χρόνον ἀορίστου δευτέρου, καὶ ὅτι σημασίαν μέλλοντος ἔχει. 983, 35—47.

ἐνέδρα ὁ λόχος, ἐκ τοῦ ἔξεσθαι τοὺς λοχῶντας. 932, 19. καὶ ὅτι καὶ ἐνεδρον οὐδετέρως λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμόν. 1588, 55.

ἐνεῖκα ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἤνεγκα πρώτου ἀορίστου, καὶ ὅτι τοῦ ἐνεῖκα ποιητικοῦ οὐκ ἔστι δευτέρου ἀορίστου. 1145, 60.

ἐνεῖκαι, ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ ἐνέγκαι, ἐκ τοῦ ἐνεῖκα, ὃ ἔστιν ἤνεγκα, πρώτου ἀορίστου. 1145, 60.

ἐνεῖκω τὸ κομίζω καὶ τὸ ἔχω, παραγωγὴ καὶ σχηματισμός. 983, 37.

ἐνεῖκω τὸ κομίζω καὶ προηγουμένως

νως τὸ ἔχω, ὅτι παρὰ τὸ ἔχω γίνεταί ἐκω Ἰωνικῶς, καὶ ἐν συνθέσει κοινῶς μὲν ἐνέγκω πλεονασμῷ τοῦ ν̄, Ἰωνικῶς δὲ ἐνεῖκω τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς ἰ, ἐρμηνεία διεξοδική. 983, 37. 1183, 27.

ἐνεῖσθαι, ἤγουν ἐνδεδῆσθαι, παραλὴν ἢ ἀλωπεκίην ἢ λεκίην ἢ λεοντήν, παροιμιαιδῶς λεγόμενα ἐπὶ τῶν κατ' ἥθος διαφύρων διατεθειμένων. 374, 43.

ἐνεκα διαφέρει τοῦ χάριν, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀπλῶς διὰ τι, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς χάριν τινὸς γινόμενων τίθεται. 1040, 43. καὶ ὅτι ὑπακούεται ποτε τὸ ἐνεκα, οἷον ἐν τῷ, οὐτ' ἄρ' ὅς' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, Ἰλ. α', 65. 49, 23. καὶ ὅτι ἐνεκά τινος γίνεσθαι τι λέγεται πρὸς ἔκκλησιν ἢ πρὸς ἐπίτενξιν τινος, καὶ ἐνεκα ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἐρμηνεία διεξοδική. 1960, 22.

ἐνεκεν αἰτιολογικὸν ἴσον τῷ ἐνεκα. 841, 42.

ἐνεκολλάβισεν, ἤγουν κολλάβου, ὃ ἔστι ψωμοῦ, δίκην κατέπειν. 1817, 56.

ἐνέπειν ἴσον τῷ αἰδεῖν, ὃ ἔστιν ἐμμελῶς λέγειν, ὅθεν ἐπὶ τὰ ποιήματα, ἃ καὶ ὑδαὶ παρὰ τὸ αἰδεῖν. 9, 12. καὶ ὅτι τὸ ἐνέπω φέσει μὲν δι' ἐνὸς ν̄ γράφεται, μέτρον δὲ ἐνεκα διπλάζει ἐνίοτε τὸ ν̄, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐν προθέσεως καὶ τοῦ ἔπω συγκέεται. 1381, 27—31. 1832, 11.

ἐνεργεῖν τὴν ψάλτριαν, παρ' Ἀλκίφρονι ἀντὶ τοῦ ἀφροδισιακῶς συγγίνομαι. 762, 64. 1570, 6.

ἐνερεθεν ὅτι παρὰ τὸ ἐνερος, ὃ ἔστιν υποχθόνιος, λέγεται. 1196, 7. καὶ ὅτι φέσει ἔχει τὸ κατάρχον εἰ, ἀφαιρέσει δὲ αὐτοῦ νέρθεν ἐνίοτε λέγεται. 1013, 62.

ἐνεροι οἱ ὑπὸ ἔραν, ὃ ἔστι γῆν, ἐτυμολογικῶς. 1012, 37.

ἐνέριτερος ὅτι φέσει ἔχει τὸ εἰ, νέρτερος δὲ ἀφαιρέσει τοῦ εἰ λέγεται. 619, 13. 1013, 62.

ἐνεσία, ζῆται τὸ ἐνεσίου.

ἐνεστὼς ἀντὶ παρωχημένου ἐν τῷ, ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης, ἀντὶ τοῦ κατελθούσης, ὑπὸ πέτρης, Ὀδ. ε', 484. 1640, 10.

ἐνεστῶτες παρακείμενων ὑποτα-

κτικῶν τύπον ἔχοντες, οἷον πεφίκω, πεπλήκω. 576, 37.

ἐνεστῶτες ἀντὶ μελλόντων ἐκ παραδείγματος, οἷον μένω καὶ θέλω ἀντὶ τοῦ μενῶ καὶ θεῶσω, Ἰλ. κ', 62. sq. 789, 27.

ἐνεταῖ, περὶναι ποιαί, ὅτι παρὰ τὸ ἐνέσθαι λέγονται. 976, 24.

ἐνετοὶ ἔθνος, ὅθεν Ἐνέτιδες Ἰάποι· καὶ Ἐνιτὸς πόλις, ἢ καὶ Ἰνιετὴ θηλυκῶς, ἱστορία. 361, 8. 18.

ἐνευναίων, τῶν ἐγκοιμωμένων ἐν τῷ, χῆται ἐνευναίων, Ὀδ. π, 35. ἀντὶ τοῦ σπύρει τῶν ἐγκοιμήτων, ἐνεύναι γὰρ τὰ ἐγκοίτια· καὶ ἄλλως δὲ ἐνεύναιον ἀμφότερα δηλοῦν, τὴν τε κλίνην καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς στρωμνὴν. 1750, 28. 1793, 32. 47. 51.

ἐνέχειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐλέχειν, ὃ ἔστι κατὰ τινος ἔχειν. 922, 46.

ἐνέχρμεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, παρ' Ἡροδότῳ 6, 75. ἀντὶ τοῦ ἐπλήξε τῷ σκῆπτρῳ. 1434, 9.

ἐνέχρρον ὅτι παρὰ τὸ ἐχρρὸν, ὃ ἔστιν ἰσχυρὸν, λέγεται. 1600, 6.

ἐνη καὶ νέα ἢ νομηνία. 284, 30. ἀλλαγὴ δὲ ὅτι ἐνη καὶ νέα ἢ τριακίς ἡμέρα τοῦ μηνὸς παρ' Ἀθηναίοις, παρὰ τὸ ἔνον, ὃ δηλοῦν τὸ παλαιὸν καὶ παρωχημένον· καὶ ὅτι δι' ἐνὸς ν̄ γράγονται τὸ τε ἔνον καὶ ἡ ἐνη, παρὰ δὲ τισι καὶ δυοῖ· καὶ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν φιλοῦνται, παρὰ τισι δὲ διασφύονται. 1386, 8. 1866, 10.

ἐνηβητήρια, παραγωγὴ. 439, 3.

ἐνηγὴς ὁ μελίχτης. 1122, 31. καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀπηνῆς. 113, 22. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἤγος λέγεται, οἷον εἰς ἐντὸς ὢν ἀγαθότητος. 314, 41. 1101, 42.

ἐνηκας, ἤγουν ἐνέβαλες, παρὰ τὸ ἐνέκμι. 783, 42.

ἐνήλατα, τὰ καὶ ἀμαξήφοδια, τουτέστι τὰ τοῖς τροχοῖς ἐμβαλλόμενα μέρη τοῦ ἄρματος, ἢ οἱ κωλύοντες ἐξίεναι τοὺς τροχοὺς πυσσαλισκοί. 598, 29. καὶ ἐνήλατα αἱ τῶν κλιμάκων βαθμίδες ὁμωνύμως. 782, 28.

ἐνήνεον, ἐσώρευον. 1292, 34.

ἐνήνοχα, μέσος παρακείμενος ἐκ

κολογία. 489, 4. 1283, 19. ἀλλὰ-
χοῦ δὲ ὅτι ἡ δι' αἰσχρολογίας
ἐπιπλήτεις. 1347, 57. καὶ ὅτι τὸ
νὺ μακρὸν ἔχει ἐν τῷ, ἔδδεισεν
γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπῆν, 'Οδ.
κ', 448. 1664, 36.

ἐνίπλειον ἀντὶ τοῦ ἔμπλεων, ὅτι
τῆς ἀρχαίας 'Ατθίδος ἐστὶν ἡ
λέξις. 705, 4. 1879, 17.

ἐνίπτειν τὸ κακολογεῖν καὶ τὸ
ἀπλῶς εἰπεῖν, οἷον ἐν τῷ, ὃ δὲ
τοὶ ρημευτὲς ἐνίπτει, 'Οδ. λ', 148.
1677, 8. ἀλλὰχοῦ δὲ ὅτι ἐνίπτειν
οὐ τὸ ἀπλῶς λέγειν, ἀλλὰ μετὰ
σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, οἷον
ἐν τῷ, ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε
μῦθον ἐνίψω, 'Οδυσσ. β', 137.
1438, 39.

ἐνίπτειν τὸ ἔπεισιν ἐπιπλήττειν.
432, 36. 489, 5. 690, 39. 1374,
32. ἀλλὰχοῦ δὲ ὅτι ἐνίπτω τὸ
δι' αἰσχρολογίας ἐπιπλήττω, ὅτι
καὶ ἐνίσσω λέγεται. 1347, 57.
καὶ ὅτι τὸ ἐνίπτω καὶ τὸ ἐνίσ-
σω, καίτοι παρὰ τὸ ἐνέπω λεγό-
μενα, ὅμως οὐδὲν κοινωνοῦσιν
ἐκείνῳ κατὰ τὸ σημαινόμενον.
1381, 33.

'Ενισεὺς διὰ τοῦ σήμα, ποτα-
μὸς Θεσσαλικὸς, ἀπὸ 'Οθρύου
τοῦ ὄρους ῥέων δέχεται τὸν 'Απι-
δανὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσά-
λων· ζῆται ἐν τῷ 'Ενιπέυς.
1682, 8.

ἐνισκίμφθη, ἔχουν ἐπέλασεν,
ἀπὸ τοῦ σκίμπτω. 1077, 63.

'Ενίσπη, πόλις τῆς 'Αρκαδίας
ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ὠκισμένη, ὃ
πολλῆς 'Ενισπαῖος. 301, 34.

ἐνισπήσω ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνισπῶ
περισπωμένου θέματος κεκίνηται.
1525, 54.

ἐνίσπω, ὅτι παρὰ τὸ ἔπω γέ-
γονεν ἴσπω τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ
εἰς ἰ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ,
ὅθεν τὸ ἐνίσπω. 1562, 44.

ἐνίσσειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐνίπτειν, ὃ
ἐστὶ κακολογεῖν, καὶ ὅτι ἐνίπτειν
λόγοις κυρίως λέγεται. 1283, 19.
1374, 58. 1956, 44. καὶ ὅτι δοτι-
κῇ συντέτακται ἐν τῷ, θυματέ-
ρεσι καὶ νύσιν ἐνισσέμεν, 'Ιλ.
ο', 198. 1012, 50.

ἐνναέτηρος ἀντὶ τοῦ ἐνναετῆς
ποιητικῶς. 245, 46.

ἐννέα ἀριθμοῦ ἰδιώματά τινα
διεξοδικῶς. 180, 16.

ἐννέα ἄρχοντες, ἀρχὴ 'Αθήνησιν
οὕτω καλουμένη, ὥν εἰς μὲν ἄρ-
χων ἐκαλεῖτο, ἕτερος δὲ βασιλεὺς
καὶ τρίτος πολέμαρχος· οἱ δὲ λοι-
ποὶ ἕξ θεσμοθῆται ἐλέγοντο. 1595,
37.

ἐννεον, ἐκολύμβων, ὅτι ἐκ πλεο-
νασμοῦ ἔχει τὸ ἕτερον τῶν δύο ν,
ὡς καὶ τὸ ἐννεπε. 1220, 30.

ἐννεσία ἡ συμβουλή, ὅτι παρὰ
τὸ ἐννοια λέγεται τροπῇ τοῦ ο τῆς
διφθόγγου εἰς ε καὶ ἐπενθέσει
τῆς σι συλλαβῆς, ἥ παρὰ τὸ ἐνί-
ημι τὸ παθητικὸν ἐνείμαι ἐνεῖσαι
ἐνεσία καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ν ἐν-
νεσία ἢ εἰς τοῦν ἐνιμένην συμβου-
λῃ. 618, 43.

ἐννέωροι σῦες, 'Οδ. κ', 390. οἱ
ἐννέα ὥρων, τουτέστι δυοῖν ἐτῶν
καὶ τριμήνου, ἧ οἱ ἐνναετῆς,
παρὰ τὸν ὥρον ἦγον ἐνιαυτόν·
καὶ ἔλαιον ἐννέωρον τὸ ἐνναετὲς,
'Ιλ. σ', 351. καὶ ὅτι τὸ νὲ καὶ ὦ
εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν συνι-
ζάνουσιν. 1146, 43. 1662, 53. 57.
καὶ ἐννέωρος βοῦς παρ' 'Ομήρῳ
δ καὶ ἐνναέτηρος παρ' 'Ησιόδῳ.
245, 45.

ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μέγαλον
δαριστής, περὶ Μίνως λεγόμενον
'Οδ. τ', 179. ζῆται ἐν τῷ Μίνως.
1861, 29.

ἐννη λήγοντα θηλυκὰ ὀξύτονα δυοὶ
ν γραφόμενα, οἷον φαεννή, ἑρε-
βεννή. 615, 45.

ἐννη καὶ νέα, ὅτι ἐδασύνετο πάλαι
τὸ ἐννη. 1386, 8. ζῆται ἐν τῷ, ἐνη
καὶ νέα.

ἐννημαρ ἐπὶ ῥῆμα, ἔχουν ἐπὶ ἐν-
νέα ἡμέρας. 44, 12.

ἐννον λήγοντα ὀξύτονα ἐκ τῶν διὰ
τοῦ εἰνον γενόμενα τροπῇ τοῦ ι
τῆς διφθόγγου εἰς ν, οἷον φαεν-
νὸν ἐκ τοῦ φαεινόν. 1604, 10.

ἐννος ληγόντων ἐπιθέτων ἀναλογία,
οἷον φᾶος φαεινός, ἑρεβος ἑρε-
βεννός. 392, 44.

'Εννοσίγαιος παρὰ τὸ ἐνόθω, ὃ
ἐστὶ κινῶ, ὅτι δυοὶ ν γραφεται
αἰ ἐκ πλεονασμοῦ πρὸς μετρικὴν
χρῆσιν, 'Εννοσίγαιον δὲ δι' ἐνός.
708, 16. 1381, 29.

ἐννυμι, ὅθεν τὸ ἀμφιέννυμι, ὅτι

παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐνδύω γίνεται ἐν
προσλήψει τοῦ ν, ὅθεν τὸ ἐννύ
καὶ ἐννυμι. 57, 37.

ἐννυσθαί ἴσον τῷ ἀμφιέννυσθαι ἐν
τῷ, αὐτὴ δ' ἀργίφειον φᾶρος μήν
ἐννυτο Νίμφη, 'Οδ. ε', 230. 1539,
59.

ἐννύχιος κατάγεσθαι λέγεται ὃ διὰ
μιάς νυκτὸς ἀφικόμενος εἰς λιμένα
τινά. 1462, 55.

ἐννώσας ὅτι ἐκ τοῦ ἐννοήσας κατὰ
συναίρεσιν λέγεται παρ' 'Ηροδότῃ.
288, 17.

ἐνόθω ἐνόσω τὸ κινῶ. 307, 16.
1381, 29.

ἐνοινοχοεῖν ἐν δέπασι, ὅτι περισ-
σεύει ἡ κατὰ θάτερα πρόθεσις.
1477, 24.

ἐνον τὸ παλαιὸν, ζῆται ἐν τῷ, ἐνη
καὶ νέα. 1866, 12.

'Ενόπη βαρυτύπως ὄνομα πόλεως,
ἐνοπὴ δὲ ὀστυόνως ἢ φωνή. 743,
16.

ἐνοπῇ, ταρκαχῶδης βοῇ. 370, 24.

ἐνόπλιος ῥυθμός, ὅτι κατ' ἐνό-
πλιον ῥυθμὸν πεποδίσθαι τὰ
ἔπη λέγονται, οἷον τὸ, ὡς φάτο
δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε ποταμὸς
μήτηρ, 'Ιλ. α', 357. 1899, 62.

ἐνος ὃ ἐνιαυτός, ὅτι παρὰ τὸ ἐν ἡ
τὴν ἐνωσιν τῶν ὥρων λέγεται, ἡ
παρὰ τὸ ἔω, ὃ ἐστὶ πληρῶ, καὶ
ὅτι δασύνεται ἡ λέξις, ἐρμηνεία
διεξοδική. 73, 32. 627, 16. 1387,
8. 1418, 18 — 24.

ἐνοσις ἡ κίνησις, παρὰ τὸ ἐνόθω
ἐνόσω. 1613, 41.

'Ενοσίγαιον παρὰ τὸ ἐνόθω, ὃ
ἐστὶ κινῶ, ὅτι δι' ἐνός ν γραφε-
ται, 'Εννοσίγαιος δὲ δυοὶ. 708,
19. 1381, 29.

ἐνρινον ἢ ἑρρίνον, ὄρωμα ποιόν,
ὃ τὰς ῥίνας ἐχρίοντο. 950, 1.

ἐνς ἢ εἰς πρόθεσις κατὰ γλῶσσαν
'Αργείων καὶ Κρητῶν τροπῇ τοῦ
ι εἰς ν. 722, 60.

ἐνστάζειν μένος λέγεται ὃ πατὴρ
τῷ νύψ 'Οδυσσ. β', 271. ὅτι παρὰ
τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα λέγε-
ται τὸ ἐνστάζειν. 1444, 52.

ἐνταυθα, ὅτι ἕθος Δωριεῶσιν αἰ-
τιατικῇ συντάσσειν τὴν ἐν πρό-
θεσιν, ἐν ταῦτα οὖν, καὶ τροπῇ
Δωρικῇ τοῦ τ εἰς θ' ἐνταυθα, καὶ
ἐτέρα τροπῇ τῆς ληγούσης εἰς οἱ
ἐνταυθοῖ, ὡς ἐνδον ἐνδοῖ, πέδον

ἐξ πρόθεσις ἐν συνθέσει προτετα-
γμένη ὅτι οὐμόνον τὴν ἔξω σχέσιν,
ἀλλὰ καὶ ἑνωμιά τι σημαίνει.
532, 6.

ἐξ πρόθεσις ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ ἐν
συνθέσει, ὅποιαν τὸ μάλιστα
ἐπιρρήμα, οἷον ἐν τῷ ἐξιθίνειν,
ὃ ἐστι λίαν ἐξορθοῦν, καὶ ἐν τῷ
ἐξαίσιος καὶ ἐκδικος, καὶ ἐν τῷ
ἐξαπολέσθαι, καὶ ἐν τῷ ἐκγε-
λάσαι, καὶ ζῆτει τὸ ἐκγελίσσαι.
931, 56. 1022, 60. 1032, 30. 1144,
9. 1836, 54.

ἐξ πρόθεσις τὸ ἐκτός, οἷον ἐν τῷ
ἐπεξαναδύς. 936, 47.

ἐξ ἀρχιμόλον, ἥγουν ἐκ τοῦ σύν-
εγγυς. 1354, 12.

ἐξ ἄλλων, ἀντὶ τοῦ δίχα τῶν ἄλλων
ἐν τῷ, ἐξ ἄλλων οὐ μέντοι ἐνὰ
τόσον αἰτίος εἰμι, Ἰλ. φ', 370.
1241, 53.

ἐξ ἄρῶν, ἥγουν ἕνεκα τῶν ἄρῶν
ἐν τῷ, ἐξ ἄρῶν μητρὸς κεχο-
λωμένος, Ἰλ. ι', 566. 770, 32.

ἐξ ἔρον ἐντο, ἐπλήρωσαν τὴν ἐπι-
θυμίαν, καὶ ἐξ ἔρον εἶναι, ἥγουν
ἐκπληρῶσαι τὴν ἐπιθυμίαν. 136,
27. 481, 38.

ἐξ ἐτέρων ἔτερ' ἐστὶ, περὶ οἰκημύ-
των τινῶν λεγόμενον Ὀδ. ρ', 266.
ἀντὶ τοῦ οὐ μονόστεγά εἰσιν,
ἀλλ' ὑπερῶα. 1819, 29.

ἐξ ἔτι τοῦ, ἐν ἴσῳ τῷ ἐξότου ἐν
τῷ, ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε Βοιωτὶδα
κοίτην ἔβης ἀπούρας, Ἰλ. ι',
106. 738, 29.

ἐξ ὁμμάτων λέγεται ὁ τυφλός, οἷον
Αἰδύμος ὁ ἐξ ὁμμάτων. 149, 29.

ἐξ οὗ, χρονικῶς καὶ αἰτιολογικῶς
ἀκούμενον ἐν τῷ, ἐξ οὗ δὴ τὰ
πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε, Ἰλ.
α', 6. 21, 4.

ἐξ οὐρίας πλοῦς, ὃ ἐκ πνοῆς εὐδι-
ενίς, ὅτι παρὰ τὸν οὐρον λέγε-
ται, καὶ ὅτι καὶ ἐξ οὐρίων πλη-
θυντικῶς λέγεται, ἥγουν ἐξ οὐ-
ρίων, ὃ ἐστὶν εὐδιενῶν, πνευμά-
των. 1452, 46.

ἐξ ὑπογείου τὸ ἐγγύθεν προσδόκι-
μος, ἢ τὸ παραντίκα γερονός καὶ
ὡς εἰπεῖν πρόχειρον, ἢ μᾶλλον
ὑποχείριον παρὰ τὰ γνῆα, ὃ δηλοῖ
τὰς χεῖρας. 920, 32.

ἐξ ἀριθμητικὸν ἐν συνθέσει οὕτως
ὡς ἔχει σὺν τῷ ξ προτασσόμενον

τινῶν λείων ἀπὸ συμφώνου ἀρ-
χομένων, ἔκκλινον, ἔκκλον. 450, 45.

ἐξ ἀγγέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξαγ-
γέλλειν παρὰ Σοφοκλεῖ. 694, 26.

ἐξ ἀγειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐξελεῖν καὶ
ἐκπορευθῆναι ἐν τῷ, τύμβον
ἔνα χεῖομεν ἐξαγαγόντες, Ἰλ. η',
336. 684, 12.

ἐξ ἀγορεύειν τὸ σαφῶς ἀγορεύ-
ειν, οἷον ἐν τῷ, γόνον ἐξαγύ-
ρουν, Ὀδ. λ', 234. 1680, 57.

Ἐξάδιος κίριον ὅτι καὶ ἑξάδιος
λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ἀρχτικοῦ
εἰ, καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις.
101, 19.

ἐξ αἰρεῖν τὸ φοράδην ἐξενεγκεῖν,
Ὀδυσσ. ν', 120. 1736, 14.

ἐξ αἰνυσθαι τὸ ἀφαιρεῖσθαι, πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 613, 46.

ἐξ αἰρεῖν ταῦτον τῷ ἐξελεῖν. 119,
35.

ἐξ αἰρεῖσθαι δὲ τὸ ἐκλέγεσθαι καὶ
ἐξαίρετως λαμβάνειν καὶ ἐξαι-
ρεῖσθαι τὸ ἐκβάλλειν ὁμωνύμως,
ὅθεν καὶ ἐξαίρεσιμος λίθος λέγε-
ται. 907, 63. 1762, 3.

ἐξ αἰρεσίμος λίθος ὁ ἐκ τοίχου
ἐκβληθείς. 210, 3. 907, 64.

ἐξ αἰρεσις λίθου παρ' Ἡροδότῳ
ἢ ἐκ τοίχου ἐκβολή, ζῆτει τὸ
ἐξαίρειν καὶ τὸ, ἐξαίρεσιμος λί-
θος. 119, 35. 907, 64.

ἐξ αἰρετος ὁ ἐκ τῶν ἄλλων αἰρε-
θείς, ὃ ἐστὶν ἐπικριθείς. 1512,
40. καὶ ὅτι περὶ πολλῶν τινῶν
λέγεται κατὰ συνθήκην. 210, 1.
καὶ ὅτι ἐξαίρετον μὲν λέγεται τι,
ἐξέλετον δὲ οὐ. 119, 31.

ἐξ αἰρεύμην ἀντὶ τοῦ ἐξηροίμην.
1762, 3.

ἐξ αἰσίον, πάλαι μὲν τὸ ἔξω τοῦ
αἰσίον, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ
ἀντίκειται τῷ ἐναίσιμον. 1032, 25.
ἔσπερον δὲ ἀντὶ τοῦ ἄγαν αἰσίμον.
29, 34.

ἐξ αἰσίον παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἔξω τοῦ
αἰσίον, ὃ ἐστὶ τοῦ καθήκοντος,
τουτέστιν ἄδικον, ἐν τῷ, οὔτε
τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, Ὀδ. δ', 690.
καὶ ἐξαίσιον ἐπιρρηματικῶς ἐνλο-
τε ἀντὶ τοῦ μεγάλως. 1514, 21.
1832, 26.

ἐξ αἰτος ὅτι ἐκ τοῦ ἐξαίρετος
συνκρίνεται. 1512, 42. ἢ παρὰ τὸ
ἐξαιτεῖσθαι λέγεται. 210, 14. 907,
58. 61. 1512, 42.

ἐξ ἀκεῖσθαι τὸ θεραπε-
τὸ ῥάπτειν καὶ τὸ ναῦ
καινοποιεῖν. 768, 49.

ἐξ ἀκεῖσθαι γόλον,
ἐμψαίνει καὶ τὸν χό-
ἀκέσεως καὶ αὐτὸν δ
1461, 43.

ἐξ ἀκρίζειν τὸ καὶ ἀπ-
ζειν, ὃ ἐστὶ τὰ ἄκρα
σθαι. 1636, 48.

ἐξ ἀλαοῦν ἐν ἴσῳ τῷ ἀ-
οῦν, ὃ ἐστὶ τεγλοῦν.

ἐξ ἀλίσαι, ἥγουν κελισθ
σαι, ἀπὸ τοῦ ἀλίσω θάμ
48. ἥλλαχού δὲ ὅτι
κνήμι ἀπὸ βολῆ τοῦ κ
τοῦ ὃ εἰς α γίνεταί δ
τὸ ἐξολίσαι παρ' Ἀ
(Nub. 32). 1538, 39.

ἐξ ἀλλος σισίλη ἢ ἐξήλλα
ἄλλων. 1676, 54.

ἐξ ἄλος θάνατος, Ὀδ.
ἔξω θάλασσης, ἢ ἐξ
παράθεσιν ὁ ἐκ θάλασ
42.

ἐξ ἄμνονος, σταθμός ἐξ
1878, 57.

ἐξ ἀναλῦσαι τινὰ θανε-
ζωῆς ἀρχὴν ἐπανακάμψ
καὶ τὰ ἐπινενησμένα
μοῖρας ἀναλῦσαι. 126
ἐξ ἀνέχειν τὸ εἰς ἑν
θαι. 419, 18.

ἐξ ἀνέψιοι οἱ ἐξ ἀνεψιά
γονέων γεγονότες. 971

ἐξ ἀνίσχειν ὅτι περὶ
ἡλίου λέγεται ἀντὶ τ
λεν. 419, 17.

ἐξ ἀνίω ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀνί
τελειώσω, ἐν τῷ, ἢ
νίω γε καὶ ἔσπερον ἰ
Ἰλ. λ', 365. 849, 34.

ἐξ ἀπολέσθαι ὅτι τὸ τ
νισθῆναι δηλοῖ διὰ
ἐξ προθέσεως δηλουμι
σιν. 1144, 9.

ἐξ ἀπτεσθαι ἀντὶ το
σθῆναι ἢ ἐπιλαμβάνε
44.

ἐξ ἀρμα, ἔψος, ὄγκο
9, 5.

ἐξ ἀρχεῖν γενικῇ, οἷον
λῆς ἐξῆρχε νέεσθαι,
καὶ αἰτιατικῇ ἐλλειπῇ
προθέσεως, οἷον ἐν
ἐξ ἀρχῶν ἀγαθός, Ἰλ. ρ

ἐξιμεναι ἀντὶ τοῦ ἐξιέναι, Ὀδ. λ', 531. 1696, 18.
 ἐξιονθίζειν τὸ ἐκ ῥιζῶν αἶρειν τὰς τρίχας, Ἰονθοὶ γὰρ αἱ πρῶται φερόμεναι τρίχες. 1750, 1.
 ἐξισωσασθαι ἀντὶ τοῦ ἐρίσαι ἐν τῷ, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἐξιωσαίμην, Ὀδ. η', 212. 1577, 54.
 ἐξίτης ὁ τὰ ἐξ δυνάμενος βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδίᾳ. 1289, 62. 1397, 40.
 ἐξογκοῦσθαι ὅτι παρὰ τὸν ὄγκον, ὃ δηλοῖ ὕρσιν καὶ διαπείρειαν σώματος, λέγεται. 1899, 15. καὶ ὅτι ἡ ἐξ πρόθεσις ὑψωμα ὑπαγορεύει. 532, 8.
 ἐξοῖ ἀντὶ τοῦ ἔξω κατὰ γλῶσσαν Συρακουσίων. 140, 15.
 ἐξοινία ἡ ὑπὲρ τὸ καθήκον οἰνοποσία. 1910, 52.
 ἐξοινος ὁ λίαν οἰνωθεὶς καὶ ὁ ἔξω μέθης γεροντὸς ὁμωνύμως διὰ τὴν διάφορον δύναμιν τῆς ἐκ προθέσεως. 1398, 7. 1598, 55.
 ἐξοιχνῦσιν ἀντὶ τοῦ ἐξίσαι, Ἰλ. ι', 384. 758, 6.
 ἐξομόθεν περνωτάς, Ὀδ. ε', 477. ὅτι ἡ πλεονάζει ἡ πρόθεσις, ἡ τῷ περνωτάς προσενέμεται, ἢ ἡ ἐκπερνωτάς. 1547, 4.
 ἐξονομάζειν τὸ ἐξ ὀνόματος καλεῖν καὶ τὸ ἀπλῶς προσφωνεῖν καὶ προσφθίγγεσθαι τινα, πολλὰ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ τὸ πλατυκώτερον ὁμιλεῖν εἴτουν διεξοδικῶς πολλοῖς ὀνόμασιν ἥτοι λέξεσι λαλεῖν. 118, 11 — 19. 980, 8. 1658, 63. 1750, 57.
 ἐξονομαίνειν τὸ ὀνομαστὶ καλεῖν, παρ' Ὀμήρῳ. 118, 19. ζῆται τὸ ἐξονομάζειν.
 ἐξονομακλήδην ὀνομάζειν, παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων καλεῖν. 1277, 18.
 ἐξοπίσω ἀναχάζεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 856, 56.
 ἐξορμενίζειν τὸ ἐκκαυλεῖν, παρὰ τὸ ὄρμενον, ὃ ἐστι κρύμψης κανλός. 899, 16. 1220, 58.
 ἐξορμος ὁ ἔξω τοῦ ὄρμου γεροντὸς ἐν τῷ ἀναπλεῖν. 130, 16.
 ἐξοστρακίζειν παρ' Ἀθηναίους τὸ ἐξορρίζειν. 1161, 33.
 ἐξουθενῶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐξουθενῶ λέγεται τροπή τοῦ ὁ εἰς θ'. 68, 41. 117, 17.

ἐξούλης δίκη λέγεται παρ' Ἀθηναίοις ἡ ἐφ' οἷς ἐξεκλείετο τις ὧν ἐνέμετο γινόμενη. 945, 3. 1533, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐξούλης δίκη ἡ τῆς ἐξείρξεως παρὰ τὸ ἐξίλλειν. 1769, 33.
 ἐξοχος πάντων, καὶ μέγ' ἐξοχος πάντων, ὅτι γενικῇ συντάσσεται τὸ ἐξοχος διὰ τὴν σημαινομένην ὑπεροχήν. 258, 39.
 ἐξυπανίστασθαι τὸ κάτωθεν εἰς εὐθὺ ὑψοῦσθαι ἐν τῷ, σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένον ἐξυπανίστη, Ἰλ. β', 267. 217, 16.
 ἔξω ἐπιρρόημα ὅτι ἐκ τῆς ἐξ προθέσεως γέγονε. 166, 30. καὶ ὅτι γενικῇ αἰ συντάσσεται, ὡς καὶ ἡ ἐξ πρόθεσις· ζῆται ἐν τῷ, ἐξ πρόθεσις. 51, 40.
 ἐξωθεῖν ὄρου ἐκ τοῦ μηροῦ τινός, Ἰλ. ε', 694. ἐν ἴσῳ τῷ ἐξάγειν. 595, 2.
 ἐξώκαρπος πάλῃ ὅτι παρὰ τὸν καρπὸν λέγεται, ὃ ἐστὶ τὸ μεταξὺ τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ θέναρος ἄρθρον. 1572, 39.
 ἐξωμῖς, χιτῶν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. 1166, 54.
 ἐξωμοσία ἐλέγχο Ἀθήνησιν ὁ ὄρκος, ὃν ὤμνυε τις προϊσχύμενος ἀδύνατός εἶναι ποιεῖν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ τῆς πόλεως. 1160, 51.
 ἐξώστης ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ὠθω ὥσω λέγεται. 1616, 8.
 εο, ὅτι τὸ εἰ καὶ ὁ εἰς τὴν εὐ δίδωγον συναιροῦνται, οἷον θάμβευς ἀντὶ τοῦ θάμβεος. 1965, 30.
 εο ἀντὶ τοῦ ἑαυτῆς ἐν τῷ, ἥτ' ἐκέλευσεν εο μνήσασθαι ἀνάγκῃ, περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου γαστροῦ λεγόμενον, Ὀδ. η', 217. 1577, 57.
 εοι συνιζάνοντα εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν ἐν τῷ, ὅμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, Ἰλ. α', 18. 27, 25.
 εοι ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι, εὐκτικὸν τοῦ εον δευτέρου ἀορίστου, οὐ καὶ ἡ εων μετοχή. 887, 14. 990, 32. 1826, 23.
 εοιγμεν παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 1239.) ἀντὶ τοῦ εοίκαμεν, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς γ'. 885, 9. 1695, 27.

εοικα, ἀπὸ τοῦ εἶκος εἶκα διαλέσει καὶ ἐπενθέσει τοῦ ὁ εοικα. 759, 6. 1600, 23.
 εοικε ἐν ἴσῳ τῷ πρέπει ἐν τῷ, πᾶ μὲν οὔτε καταδηντοῖσιν εοικεν ἑδρεσσι φορέειν, Ἰλ. κ', 440. 817, 9.
 εοίκεσαν Ἰωνικῶς, ἐώμεσαν δὲ Ἀττικῶς. 922, 48.
 εοικότα ἀντὶ τοῦ καθήκοντα ἐν τῷ, ἄνδρα νεώτερον ὧδε εοικότα μνησθῆσθαι, Ὀδ. γ', 125. 1466, 2.
 εοικῶς καὶ εοικυῖα ὅτι ἐκ τῶν παλαιῶς λεγομένων οἰκῶς καὶ οἰκῶς μετοχῶν τοῦ οἶκα μέσου παρακειμένου κατὰ προσθήκην τοῦ ἐγεγόνασιν Ἀττικῶς, εἰκυῖα δὲ παρ' Ὀμήρῳ τῇ διὰ τοῦ εἰ δειφθόγγου καὶ ἀρχὰς γράφεται. 714, 55. 759, 2. 5. 1714, 16.
 εοισι λήγουσαι δοτικαὶ πληθυντικῶν, ἐκ τῶν διὰ τοῦ οἰσι γενόμεναι ἐπενθέσει τοῦ ε, οἷον τουτέοισιν ἀντὶ τοῦ τουτοῖσιν, ἐκ παραδείγματος. 1036, 34.
 εολπα, μέσος παρακειμένος ἀπὸ τοῦ ἔλπω ἔλπω ὄλπα καὶ Ἀττικῶς εολπα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἔλλω τρισυλλάβου. 219, 23. 757, 33. 1472, 54. 1473, 7.
 εόλπειν, ὑπερσυντέλικος τοῦ εολπα παρακειμένου, ὅτι ἡόλπω ὤφειλε λέγεσθαι, εόλπειν δὲ ποιῆ κατὰ χρόνον μετάθεσιν. 1187, 28.
 εον, δεύτερος ἀόριστος ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι ἐκ τοῦ ἦον συνεστάλη Ἰωνικῶς, ἡ ἀπὸ τῆς εὖον μετοχῆς εον, ὡς ἀπὸ τοῦ φαγόντος ἐφαγον καὶ δραμόντος ἐδραμον. 883, 17. 1321, 50. 1759, 1. 26.
 εοργα μέσος παρακειμένος, ἡ μετοχή ὁ εοργῶς, ἀπὸ τοῦ ἐργω θέματος ὄργα καὶ Ἀττικῶς εοργα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλπω τὸ εολπα· ἡ ἀπὸ τοῦ ῥέζω ἐρογα καὶ μεταθέσει εοργα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐέργω τρισυλλάβου. 219, 22. 441, 40. 753, 32. 1068, 38. 1434, 48. 1472, 64. 1765, 27. καὶ ὅτι ἡόργειν ὤφειλε ποιεῖν τὸν ὑπερσυντέλικον. 1187, 28.
 εοργας, ἤγουν ἐργοῖς ἐλύπησας ἐν τῷ, ἀποτισμένον ὅσσα μ' ἐοργας, Ἰλ. φ', 399. 1243, 4.

ἐπισβολίῃ ἢ τῶν ἀπάν, ὅ ἀντι
λόγων, ἐισβολὴ καὶ ἀρχή, ἢ λοι-
δορία καὶ βλασφημία, παρὰ τὸ
ἐπεί βύλλειν. 1489, 47. 55.

ἐπεσβύλος ὁ ἐπεί βάλλων, ὡς
βλάσφημος ὁ φήμας βάλλων.
219, 38. 1490, 3.

ἐπεσθαι περὶ ἀνύχων ἐνότε λε-
γόμενον κατὰ τρόπον γλυκύτητος.
426, 23.

ἐπέσσειται ἀντὶ τοῦ ἐπιγενήσεται
καὶ μετὰ ταῦτα ἔσται. 1516, 60.

ἐπέσσυμαι τείχος, ἀντὶ τοῦ ἐπέρ-
χομαι τῷ τείχει. 1021, 61.

ἐπεσσύμενον τείχος, ἦγουν κα-
τεμυβαίνοντα τοῦ τείχους. 910,
63.

ἐπεσσύμενος δὲ τείχους, γενικῇ.
910, 63.

ἐπέστη ἀντὶ τοῦ ἐπάνω ἔστη, ἢ
ἐπιμελήθη. 793, 46.

ἐπέτειος φίλος ὁ μὴ διηνεκής,
ἀλλ' ἐξ ἔτους εἰς ἔτος μεταβαλλό-
μενος. 1573, 2.

ἐπέτης ὁ θεράπων, παρὰ τὸ ἐπε-
σθαι. 1400, 58.

ἐπετήσιος ὁ εἰς ἔτος ὅλον ἐξα-
κῶν ἐν τῷ, τῶν οὐποτε καρπὸς
ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει χεί-
ματος, οὐδὲ θέρεως ἐπετήσιος,
'Οδ. ἡ, 117. sq. 1572, 62.

ἐπετιμήθη ὁ σῖτος, ἦγουν τιμώ-
τερος γέγονε. 1629, 10.

ἐπετόλμησεν ἀντὶ τοῦ ὑπέμενεν
ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ
δ' ἔσχετο, 'Οδ. ρ', 238. 1818, 63.

ἐπετράπετο ἀντὶ τοῦ ἐπέτρεψεν ἐν
τῷ, σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπε-
τράπετο στονόεντα εἰρεσθαι, 'Οδ.
ι', 12. 1612, 43.

ἐπεύχεσθαι τὸ καυχᾶσθαι, πολ-
λαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ· καὶ ἐπεύ-
χεσθαι νεκρῷ, 'Οδ. χ', 412. ὅ
ἐστιν ἐπικαυχᾶσθαι ἢ ἐπικαλεῖ-
σθαι τὸ θείον, διαίτησις διεξο-
δική. 812, 31. 1932, 11.

ἐπεύχιον χυδαῖκός ὁ παρὰ τοῖς
λογοῖς λεγόμενος τύπης. 1056, 64.

ἐπέφραδε ὅτι παρατακτικῷ ἐστὶ
χρόνον ἐκ τοῦ πεφράδω θέματος.
1044, 31.

ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ δια-
τρέβειν ἐν τῷ, 'Αντίνοος δ' ἐξ
ἐπέχε καὶ Εὐρύμαχος, 'Οδ. φ',
186. 1906, 31.

ἐπέχειν τὸ διωκτικῶς ἐλαθεῖν,
πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 154, 31.

ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπέχειν δοτικῇ
παρ' 'Ομήρῳ ἐν τῷ, δαίμονι
τί μοι ἐπέχεις; 'Οδ. τ', 71. ἀντὶ

τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις, ὃ καὶ ἐν-
έχειν λέγεται. 922, 46. καὶ ἐπέ-
χειν ἀντὶ τοῦ προσέχειν· καὶ ἐπέ-
χειν τὸ καταστοχάζεσθαι καὶ σκο-
πὸν ἔχειν, καὶ ὅτι καὶ διαλελυ-
μένως λέγεται ἐν τῷ, ἐπὶ σφίσιν

ἔχοντας, παρ' 'Ερροδότῳ· καὶ
ἐπέχειν τὸ ὑποκρατεῖν τὴν ἀπό-
φασιν καὶ μὴ ἐπικρῖναι, ὅθεν

οἱ ἐρεκτικοὶ φιλόσοφοι ἐκλήθη-
σαν. 736, 6. 1856, 9. 14, 22.

ἐπέχειν πόδας ὑποποδῶ, 'Οδ. ρ',
410. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ ὑποποδῶ
ἔχειν. 1826, 4.

ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, ἀντὶ τοῦ
καταστοχάζεσθαι. 1065, 24.

1463, 4.

ἐπέχειν ἐπὶ τινι, ἦγουν ἐμπροσθέν
τινος ἔχειν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρῆ-
χειν. 1258, 62.

ἐπέχθη, τρίτον πρόσωπον ἀορί-
στου, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέχω θέμα-
τος κεινῆται. 975, 56.

ἐπέχραον, ἐν χρῶ ἐγένοντο, ἐπέ-
πασον καὶ βύρυνον ἐν τῷ, μητέρι
μοι μνηστήρες ἐπέχραον, 'Οδ. β',
50. 1434, 7.

ἐπέχω τὸ διασκεπτομαι. 983, 4.

ζῆτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856, 22.

ἐπη τὰ ποιήματα, ζῆτει ἐν τῷ ἐν-
έπειν. 9, 14.

ἐπη ὁλοδάκτυλα καὶ ἐπη ὁλοσπόν-
δεια ἐπαινούμενα παρ' 'Ομήρῳ
διὰ μίμησιν τῶν ἐφ' οἷς λέγον-
ται συμβεβηκότων. 1899, 54.

ἐπήβολος, ἐπιτυχὴς καὶ ἐγκρα-
τὴς τινος πράγματος. 42, 24. ὅτι
γενικῇ συντάσσεται. 625, 37. ὅθεν
φρενῶν ἐπήβολος λέγεται ὁ συνε-
τὸς καὶ τοῦ φρονεῖν ἐπιτυχῶν.

1404, 50. καὶ ὅτι καὶ παρὰ τοῖς
'Αττικοῖς χρησιμεῖται ἢ λέξις. 1448,
6. 9. καὶ ὅτι τὸ πὶ διὰ τοῦ ἤτα
γράφεται. 611, 39.

ἐπηβόλως, ἦγουν ἐπιτυχῶς, παρὰ
τὸ ἐπιβάλλειν, ὃ ἐστὶν ἐπιτυγ-
χάνειν. 1406, 29.

ἐπηγενίδες, σανίδες ἐκ πρύμ-
νης ἐκ τῶν πρώτας τεταμέναι, ὅτι
παρὰ τὸ ἐπενεγκεῖν λέγονται, οἷον
ἐπενεγκίδες καὶ ἐκτάσει καὶ

μεταθέσει ἐπηγενίδες· ἐστὶ δὲ
ἐπηγενίς, καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πῆ-
γνυνται, ἢ τὸ κοινῶς λεγόμενον
περίτονον ἢ τὰ παραθέματα τῆς
νεώς. 1533, 39.

ἐπηετανδὸν τὸ πολὺ καὶ ἐφ' ὅλον
ἔτος διαρκές, ἦγουν τὸ δὲ ὅλον
ἔτος διαμείνον. 1485, 32. 1552,

63. καὶ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχη
τὸ τ' 474, 19. 611, 40.

ἐπηετανδὸς κομῶδῃ, ἀντὶ τοῦ
ἀπλῶς πολλῇ ἐν τῷ, ἐπει οὐ κο-
μῶδῃ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανδός,
'Οδ. θ', 233. καὶ ἐπηετανδὸν ἀπλῶς
τὸ δὲ ὅλον ἔτος ἐξαρκούν. 1593,

20.

ἐπήειεν, ἦγουν ἐπήρχετο. 1124, 23.

ἐπήκρισεν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον
ἦγαγεν, ἀπὸ τοῦ ἀκρίῳ θέματος.

1636, 49.

ἐπηλα, ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ
πύλλω θέματος. 419, 3.

ἐπηλθ' ἐμε ἵππος, παρ' 'Ομήρῳ,
ἐπῆλθε δέ μοι, παρὰ τοῖς ὑστερον.

1741, 43.

ἐπηλὶς ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελα-
νία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος
παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ἔτι ἐφηλὶς
ᾤφειλε λέγεσθαι διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἡλός
δασυνομένης λέξεως συγκεῖσθαι,

'Ιωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 1562,
38.

ἐπηλλαγμένα λέγονται τὰ συν-
ημμένα τοῖς πέρασι. 937, 24.

ζῆτει τὸ ἐπαλλάξαι.

ἐπηλυγιάσασθαι ἀντὶ τοῦ προ-
βαλέσθαι καὶ ἐπισκιάσασθαι.

809, 45.

ἐπήλυθον ὄρω, ἀντὶ τοῦ σκε-
πληρώθησαν παρ' 'Ομήρῳ. 1437,

12.

ἐπημοιβοὶ ἐπικουροὶ οἱ ἐναλλά-
γδην ἐπιβοηθοῦντες τισί. 764, 41.

ἐπημοιβοὶ ὀχῆες θύρας τινὸς
λέγονται, 'Πλ. μ', 456. ὧν εἰς μετὰ
τὸν ἕτερον τέταται. 914, 4.

ἐπημοιβοὶ χιτῶνες, ὅτι ἐπημοι-
βοὺς χιτῶνας ἔχειν λέγεται ὁ πολ-
λὸς κεκτημένος καὶ ἔχων ἄλλοτε
ἄλλον μεταλαμβάνειν. 1771, 2.

ἐπήν ἀντὶ τοῦ ἐπᾶν, ὃ ἐστὶν ἐπει-
δύν. 657, 32.

ἐπήν κε ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴν πολλα-
χοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 73, 13.

ἐπήνησα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπήνεσα, οἷον
ἐν τῷ, ὡς ἐφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάν-

ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι, ζῆτει ἐν τῷ διακείμενα. 233, 34.
 ἐπὶ ἔργα ἔπειν, Ὀδ. ξ', 193. ἀντὶ τοῦ ἐφέπειν ἔργα, τουτέστιν ἐνεργεῖν. 1757, 6.
 ἐπὶ θρόνον καθίζειν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, Ἰλ. θ', 442. ὃ καὶ δοτικῇ, ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζειν, ἐν ταύτῳ 436. 722, 41.
 ἐπὶ ἡματι, κατὰ συναληφὴν λεγόμενον, ἐπ' ἡματι· ζῆτει τὸ, ἐπ' ἡματι. 1716, 58.
 ἐπὶ κάρ, ἠνωθεν κάτω, ἐπὶ κεφαλῇ. 1066, 26.
 ἐπὶ Κῆρας ἰάλλειν, ἤγουν ἐπιπέμπειν ἢ ἐπιβάλλειν θάνατον. 1447, 36.
 ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, ἀντὶ τῶν κελθεῖν σκότος πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 248, 38. 839, 20.
 ἐπὶ κόρης ἢ κατὰ κόρης πληῖσαι ἢ ῥαπίσαι, φράσις Ἀττικὴ διεξοδικῶς ἐρμηνευομένη. 947, 26.
 ἐπὶ ξυμοῦ ἀκμῆς ἴστασθαι τὰ πράγματα λέγονται παροιμιακῶς, ὅταν ἐπικινδύνως ἔχωσιν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 796, 55.
 ἐπὶ οἶ, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἑαυτὸν ἐν τῷ, ἔλκ' ἐπὶ οἶ, Ἰλ. λ', 239. 841, 18.
 ἐπὶ Παλλαδίῳ, δικαστήριον Ἀθήνησιν ὅπου ἀκονόσου φόνον ἰδίκαζον, καὶ περὶ τοῦ δικαστηρίου ἱστορία διεξοδική. 1419, 53.
 ἐπὶ πυσσύλου τόξον ἢ κιθάραν κρεμάσαι παροιμιακῶς λέγονται οἱ ἀμελοῦντες τοξικῆς ἢ κιθαριστικῆς. 750, 41.
 ἐπὶ ῥήτοσις τι ποιεῖν, ἤγουν ἐπὶ συμπεφωνημένοις. 233, 35.
 ἐπὶ σέλος χωρεῖν, τὸ μὴ προτροπώδη φεύγειν, ἀλλὰ βύδην ἀναχωρεῖν. 677, 30. 1097, 45.
 ἐπὶ σέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, τὸ ἥρμα προῖναι ἢ ἥρμα ἀναχωρεῖν. 862, 4.
 ἐπὶ στόμα πεσεῖν τις λέγεται, ἐν ἴσῳ τῷ πρηγῆς. 1067, 64.
 ἐπὶ σφίσι ἐχοντας, ἀντὶ τοῦ ἐπέχοντας σφίσι· ζῆτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856, 16.
 ἐπὶ τριῶν, τάξις φάλαγγος πολεμικῆς, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 474, 34.
 ἐπὶ χεῖρας φέρειν, πυρομῖα ἐπὶ τῶν ἐνδόξων καὶ μεγαλοκτιμώνων, παρὰ τὸ τὰς ὤας τῶν ἱματίων

τοὺς τοιοῦτους ἀνακουφίζειν ταῖς χεῖρας. 1430, 23.
 ἐπὶ παροξυντόνως ἀντὶ τοῦ ἔπεισιν κατ' ἀναστροφὴν τῆς ἐπὶ προθέσεως. 74, 43.
 ἐπιάλτης, πάθος τι τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃ καὶ ἐφιάλτης λέγεται. 1687, 51.
 ἐπίαλτος, πάθος ὃ καὶ ἐφιάλτης καὶ ἐπιύλτης λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ π' γράφεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 561, 9. 17. 562, 34.
 ἐπίβαθρον, μυσθὸς ἐπιβάσεως νεὼς, τουτέστι ναῦλος, Ὀδ. σ', 449. 1787, 50. 1790, 38.
 ἐπιβαίη ἀντὶ τοῦ ὁρθὸς σταίη ἐν τῷ, μηροῦ ἑξέρουσαι δόρυ μέλλον ὄφρ' ἐπιβαίη, Ἰλ. ε', 666. 592, 14.
 ἐπιβαίνειν ἵππου λέγεται τις καὶ ἐφ' ἵππον ἀναβαίνειν, ἐμβαίνειν δὲ ἄρματι. 538, 39. παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἐπιβαίνειν ἀντὶ τοῦ εἰς ἄρμα ἀναβαίνειν λέγεται. 546, 7.
 ἐπιβαίνειν ψόῃς καὶ δόξης, ἀντοπαθῶς, ἐπιβιάζειν δὲ τινα πυρᾶς, ἀλλοπαθῶς. 210, 43. 774, 2. καὶ ἐπιβαίνειν εὐσεβείας, ἀντὶ τοῦ εὐσεβεῖν. 713, 31. ζῆτει τὸ ἐπιβῆναι.
 ἐπιβαίνειν τιλ ἐν ἴσῳ τῷ ἐπικεῖσθαι, ὅτι ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβάνεται, καὶ ὅτι ἄλλο τι δηλοῖ παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 1046, 34. 1084, 59.
 ἐπιβαίνειν αἰτιατικῇ ἐν τῷ Πιερίην ἐπιβάσαι, Ἰλ. ξ', 226. καὶ, Πιερίην ἐπιβάς, Ὀδ. ε', 50. ἀλλοπαθῶς δὲ παρ' Ὀμήρῳ γενικῇ, οἶον, ἵππων ἐπιβάς. 980, 30. 1522, 48.
 ἐπιβάλλειν ἀντὶ τοῦ εὐστοχεῖν καὶ ἐπιτυχάνειν ἐν τῷ, ἢ δὲ Φεράς ἐπέβαλλε, περὶ νεὼς λεγόμενον Ὀδ. σ', 297. ἀντὶ τοῦ εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεον. 42, 25. 1781, 63. ἀλλοπαθῶς δὲ ἐπὶ ἐπιβάλλειν ναῦς εἰς λιμένα λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν τοῦ εἰς τὸν λιμένα πλοῦ. 1311, 11. καὶ ὅτι ἐπιβάλλειν εἰς τινα τόπον ναῦς λέγεται, ἤγουν εὐστόχως ἐπελθεῖν. 1463, 5.
 ἐπιβάλλειν νοῆματι, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς νοῆσαι, καὶ ἐπιβάλλειν

ἔργῳ τὸ ἐπιτυχῶς καὶ ἠκριβερῶς ἐγχειρεῖν. 1406, 28.
 ἐπιβάλλειν γῆν, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναβάλλειν, ὃ ἔστιν ὅπου ἔπτεν τὸ χῶμα. 1241, 43.
 ἐπιβάλλειν χεῖρας τιλ, ὅτι ἐπὶ βίας λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ, ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἐλάλεν, Ὀδ. ι', 288. ἀφορμὴν ἔχον ἢ φράσις. 1630, 25.
 ἐπιβάλλεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ ἐφίεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν ἐν τῷ, μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μινέντω, Ἰλ. ζ', 66. 625, 35. 1406, 29.
 ἐπιβάσχω ἀντὶ τοῦ ἐπιβιβάω αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου, οἶον ἐν τῷ, κακῶν ἐπιβασκόμεν νίας Ἀχαιῶν, Ἰλ. β', 234. 210, 43.
 ἐπιβάται οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀργοὶ διαπορευόμενοι, παρ' Ἀττικοῖς δὲ οἱ ἐπὶ τῷ μάχεσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν τεταγμένοι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐρεσσόντων. 1447, 45.
 ἐπιβάτης νεὼς λέγεται, ἀναβάτης δὲ ἵππου. 1515, 20.
 ἐπίβδαι παρὰ Λωρεῦσι λέγονται αἱ μεθόρτοι ἡμέραι, παρὰ τὴν ἐπιβαίνειν ταῖς ἐορταῖς, ἤγουν ἐπ' αὐταῖς καὶ μετ' αὐτάς ἐρχεσθαι. 1686, 15.
 ἐπιβῆναι ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ἀναιδεύσασθαι περιφραστικῶς, ἢ εἰς ἄκρον ἀναιδείας ἐλάσαι. 1932, 59.
 ἐπιβῆναι εὐφροσύνης, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ χαρῆναι, ζῆτει τὸ ἐπιβαίνειν. 1937, 53.
 ἐπιβήσεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιβήσω μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστώτα, ὃ δι' ἐνὸς σ' γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βήσω βῆσε. 702, 13.
 ἐπιβήσον, ἤγουν ἐπιβίβασον, ζῆτει τὸ ἐπιβήσεο. 713, 29.
 ἐπιβιβάζειν εὐκλείας καὶ κακῶν, καὶ ἐπιβιάζειν πυρᾶς, παρ' Ὀμήρῳ ἀλλοπαθῶς. 713, 29. 33. 774, 2.
 ἐπιβλής, μοχλὸς, ὃ ἔστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένως τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον ἢ ἀπὸ στόλου εἰς στόλον οὕτω λέγεται. 1358, 57. 1405, 63.

ἐπεικῶς ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ λαν. 148, 4.

ἐπειμένον ἀναίδειαν, Ἰλ. α', 149. ὁ προφανῆς ὡς οὐά τι περιβλήμα τὴν ἀναίδειαν ἔχων, ἢ ὁ ὡς δ-πλον προβεβλημένος τὴν ἀναίδειαν, καὶ ἐπειμένος ἀλκὴν ὁμοίως. 69, 23. 712, 12.

ἐπεισαμένη ἀντὶ τοῦ ἐπιπορευθεῖσα ἐν τῷ, καὶ ῥ' ἐπεισαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ ἤλασεν, Ἰλ. φ', 424. 1244, 36.

ἐπεισομαι, ἐπελεύσομαι, ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος. 849, 36. 1217, 3. ἡ μετοχὴ ὁ ἐπεισόμενος καὶ ἐπεισμένη, ζῆται τὸ ἐπεισαμένη. 1244, 36.

ἐπιέσαι χλαῖναν, ἤγουν ἐπιβαλεῖν ἐπὶ σκεπύσματι, Ὀδ. υ', 143. 1886, 29.

Ἐπιζεφύριοι Λοκροί. 277, 23. ζῆται τὸ, Λοκροὶ ἔθνος.

ἐπιζυῶσαι θύρας μοχλῷ, ἤγουν ἀσφαλίσαι. 956, 7. καὶ ἐπιζυγοῦσθαι λέγονται θύραι, ἤγουν κλείεσθαι. 1142, 49.

ἐπλήρα καὶ ἐπήρανα τὰ ἐπιθυμητὰ, παρὰ τὸ ἐρᾶν· καὶ ἐπλήρα ἢ μετ' ἐπικουρίας χάρις ἐν τῷ, μητρὶ φῖλη ἐπλήρα φέρων, Ἰλ. α', 572. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπήρανον συγκέκοπται, σχηματισμὸς διεξοδικός. 152, 25—38. 561, 45. καὶ ἐπήρανον τὸ προσήρνες καὶ ἐράσμιον. 1283, 31.

ἐπήρανον, ζῆται ἐν τῷ ἐπλήρα. 0000, 00.

ἐπιθαλάμιον τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὴν ποίημα, γαμήλιον δὲ δ' ἐπὶ τῷ γάμῳ ἀπλῶς κατὰ χρόνον πλατύτητα. 1541, 49.

ἐπιθεάζειν τὸ καταρᾶσθαι σὲν θεοῦ ἐπικλῆσαι. 1438, 36.

ἐπιθεῖναι θύρας ἀντὶ τοῦ κλειῖσαι. 974, 43. 1922, 35.

ἐπιθεῖναι λεχών, παρ' Ὀμήρῳ ἤγουν ἐπάνω θεῖναι· οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον κατὰ δοτικὴν, ἐπιθεῖναι λέχουσι. 1366, 33.

ἐπιθεῖναι χρήματα τὸ προσεπιβαλεῖν καὶ ἐπείκεινα δοῦναι. 685, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπιθεῖναι ἀντὶ τοῦ προσθεῖναι καὶ ἐπιβαλεῖν, καὶ τὸ ἀπλῶς ἐπάνω θεῖναι. 1347, 8. 1349, 29.

ἐπιθεῖτε εὐκτικόν, τὸ θῖ δόφθονγον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιθείητε συγκακοπται· ἐπιθήητε δὲ ὑποτακτικόν, τὸ θῖ ἦτα. 1349, 27.

ἐπίθετα διάφορα γυναικῶν ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα καὶ τῶν κατὰ τὴν ψυχὴν ἀρετῶν. 46, 12.

ἐπίθετά τινα θηλυκὰ, μὴ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν παρωνύμων, ἀλλὰ κατὰ κλητικὸν τύπον σχηματιζόμενα, οἷον ἀνδρική γυνή λέγεται, οὐκ ἀνδρεία. 84, 23. *implicitē*.

ἐπίθετα διάφορα στρατιωτῶν, ἀπὸ διαφόρων ὅπλων παρονομασθέντα. 70, 5.

ἐπίθετα λεγόμενα κατὰ τινῶν ὑποκειμένων, ἢ ὡς καθόλου τοιούτων ἢ ὡς ποτὲ τοιούτων, ὡς τὸ γλυκὲ κατὰ τοῦ ἕπνου ἐν τῷ, γλυκὲς ἕπνος. 1631, 45.

ἐπίθετά τινα καθ' αὐτὰ λεγόμενα, συννισσόμενα μὲν τὰ ὑποκείμενα καθ' ὧν λέγονται, ἀτελῶς δὲ ὅμως λεγόμενα, οἷον τὸ βροτὸς, ὑπερ ἐντελῶς βροτὸς ἄνθρωπος λέγεται. 97, 42. καὶ τὸ πολιαί, ὑπακουομένου τοῦ τριχέως. 116, 27. καὶ καστὸς, ὑπακουομένου τοῦ ἱμάς. 425, 29. 427, 19. 934, 36. 970, 18.

ἐπίθετα δύο ἀντὶ ἐνὸς προσηγορικοῦ, οἷον αὐλῶπις τρυφάλεια, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περικεφαλαία. 537, 5. καὶ ὅτι δύο ἢ τρία ἐπίθετα χωρὶς ὑποκειμένου κυρίου ἢ προσηγορικοῦ οὐ συνίστανται, διόπερ ἐν τῷ, νεκταρέου ἱανού, τὸ ἱανού ὡς προσηγορικὸν ὑπόκειται. 427, 33.

ἐπίθετα δύο χωρὶς κυρίου ἢ προσηγορικοῦ ποτὲ συνίστανται, καὶ πότε οὐ· καὶ ὅτι θεῶν τινῶν ἐπίθετα ἴδια ὡσεὶ τινα κύρια ἐτέροις ἐπιθέτοις ὑπόκεινται. 1381, 10.

ἐπίθετά τινα οὐ καθόλου τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενα, ἀλλὰ κατὰ τι ὡς διαφορὰ ἐκ παραδείγματος, οἷον πλατὺς Ἑλλήσποντος, αὐχὴν ἀπαλός. 666, 3.

ἐπίθετα, ἤγουν συμβεβηκότων ὀνόματι ἐξ ἀνάγκης οὐσίαις τισὶ παρακολουθούντων, ὅτι παρελκόντως ἐπιτίθενται ταῖς τῶν οὐσιῶν ἐκείνων προσηγορίαις, οἷον

τάφρος ὀρυκτὴ, νέκυς τεθνηκίς. 1074, 23.

ἐπίθετα εὐφημα ἀπλῶς κατὰ τινῶν λεγόμενα διὰ τὸ κατὰ τι ἐκείνους προσεῖναι, ὡς τὸ ἀμύμων παρὰ Πανδύρου, ἀνελυσθέντος τῶς καὶ ἐπιόρκου παρ' Ὀμήρῳ. 635, 6.

ἐπιθετικὰ πληθυντικά καθ' ἐπικού ὑποκειμένου συλληπτικῶς λεγομένου, οἷον· Ζεῦ πάτερ εἰ μ' ἐθέλοντες ἤγετε, Ὀδυσσ. ν', 98. 1885, 5.

ἐπίθετον ἀρσενικὸν κατὰ θηλυκῆς ὑποκειμένου λεγόμενον, οἷον ἀργὸς στρατιὰ, καὶ κλυτὸς Ἰκποδέμεια. 174, 27. 550, 16. 723, 14. 1160, 3. 1174, 62. 1502, 36.

ἐπίθετον ἀρσενικὸν κατ' οὐδέτερου προσηγορικοῦ ἐν τῷ, τέκνος φίλε, παρ' Ὀμήρῳ. 1450, 54.

ἐπιθήκη ἐν ἴσῳ τῷ προσθήκη. 1349, 30.

ἐπίθημα, πῶμα οὐ μόνον τραπέζης καὶ κιβωτοῦ, ἀλλὰ καὶ χύτρας κατὰ συνθήκην. 1402, 5. 1604, 26. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐπιθεῖναι, ὁ ἐστὶν ἐπάνω θεῖναι καὶ ἐπιβαλεῖν, λέγεται. 1347, 5.

ἐπιθρῶσκειν, ἤγουν ἐμπηδῶν, οἷον, τίμβῳ ἐπιθρῶσκων Μενελάου, Ἰλ. δ', 177. 462, 6.

ἐπιθύειν ἀντὶ τοῦ ἐφορμαῖν. 1137, 14.

ἐπιθυλλίς ταῦτο ὅπερ γαθυλλίς καὶ γήτειον, ἔστι δὲ εἶδος λαχάνου λοικὸς ἀμπελοπράσῳ. 1155, 20.

ἐπιθυμία, ὅτι τοῦ ἐπιθυμηταοῦ τῆς ψυχῆς τόπος ἐστὶ τὸ ἦπαρ. 144, 20.

ἐπίστωρ ὁ ἐπιστήμων ἐν τῷ, μεγάλων ἐπιστορῶν ἔργων, Ὀδ. φ', 26. ἢ ὁ μεγαλοεργός. 1900, 12.

Ἐπίκαρος, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἐπίδαυρος ἢ πόλις. 287, 38.

ἐπικάρσιος λέγεται τις φέρεσθαι, ἤγουν ἐπὶ κεφαλῇ, ἐγκάρσιος δὲ ὁ πλάγιος. 1615, 61.

Ἐπικάστη, ὅτι οὕτω καλεῖται Ὀμηρος Ὀδ. λ', 271. τὴν μητέρα Οἰδίποδος τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰοκάστην. 1683, 56.

ἐπικεῖσθαι λέγονται θύραι, ὁ ἐστὶ κεκλεισθαι. 1549, 39.

ἐπισκεκλιμέναι θύραι, ἀντὶ τοῦ συγκεκλεισμέναι. 895, 47.

γλῆιν, οἶον, ἔλκος δ' ἐπὶ τῇ ἐπι-
μύσσειται, Ἰλ. δ', 190. 462, 29.
ἐπίμαστος ὁ τροφὴν μαστεύων,
τουτίστιν ἐπαίτης. 1896, 38.
ἐπιμείλια τὰ ἐπὶ τῇ προικὶ διδόν-
μενα δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μειλίσ-
σιν τὸν νύμφιον οὕτω λέγονται
καὶ περὶ τῆς προσφῶδός τῆς λέξεως
διαιτήσις διεξοδική. 742, 56. 60.
ἐπιμελοῦμαι ὅτι καὶ ἐπιμέλωμαι
βαρυνόντως λέγεται. 1257, 11.
ἐπιμέμμεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ
χρῆζιν, οἶον ἐν τῷ, εἴτ' ἔρ' δ' γ'
εἰχλωρῆς ἐπιμέμμεται, Ἰλ. α', 65.
καὶ, ἥ ἐ κασιγνήτοις ἐπιμέμμεται,
δοτικῇ ἀντιπτωτικῶς, Ὀδ. κ', 97.
1795, 20.
Ἐπιμενίδης Φαίστιος ὅτι καθα-
ροὺς δ' ἐπὶ ἔργα. 313, 19.
ἐπιμενίδιον λέγεται ἡ τοῦ ἀσφο-
δέλου ῥίζα. 1220, 60.
ἐπιμερισμὸς ἀθροίσματος ἀκα-
ταλλήλως ἔχων κατὰ πτωσιν πρὸς
τὸ οἰκτεῖον ἀθροίσμα, οἶον ἐν τῷ,
ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν
παύει τόνδε, οἱ δὲ τόνδε, ἀντὶ
τοῦ τοῖς μὲν, τοῖς δέ. 236, 35.
517, 10. 545, 22.
Ἐπιμύθεός ἐστι παρὰ τὸ μῆδω
λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς φ'. 117,
19.
ἐπιμῆνις ὅτι πλεονάζουσιν ἔχει
τὴν πρόθεσιν. 535, 46.
ἐπιμύξ μύχομαι, παρ' Ὀμήρῳ
ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμύξ. 1411, 54.
ἐπιμονῆς σχήματος παράδειγμα.
181, 26. 1363, 55.
ἐπιμίλιος ῥῶδῃ, ἦν ἐπὶ τοῖς μύ-
λωσιν ῥῶδον, τουτέστιν ἡ κατὰ
τοὺς ἀλετοὺς γινομένη. 1164, 12.
1885, 23.
ἐπινεύσαι ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνα-
νεύσαι, καὶ ὅτι ἴσον τῷ δοῦναι
δύναται περὶ θεοῦ λεγόμενον παρ'
Ὀμήρῳ. 644, 8.
ἐπινενυσίς ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνα-
νεύσει. 644, 6. ζῆται τὸ ἐπινεύσαι.
ἐπινεφρίδιος δημὸς, ἡ ἐπὶ τοῖς
νεφροῖς πιμελή. 1231, 40.
ἐπινομίς, μέρος τι τριήρους ὁμο-
νύμως τῇ ἐκ τοῦ νόμου λεγόμενῃ
ἐπινομίδι. 1165, 48.
ἐπ' ἔηνον, τὸ καὶ ἐπὶ κωπον καὶ
ἐπὶ κόρμυον. 1443, 16.
ἐπ' ἔξυρος ἄρουρα ἡ ἐπιμεριζομένη

γῆ, ὅπως ἐκ κοινῆς ἰδέα γένηται.
911, 56.
ἐπιόπτεισθαι, ἐπιτηρεῖν, διακρί-
νειν, ἐπιλέγεσθαι. 744, 30.
ἐπιορκεῖν τὸ κατὰ τοῦ ὅρκου τι
ποιεῖν ἢ λέγειν. 809, 37.
ἐπίουρα ὀρμήματα παρὰ τὸ ὀρού-
ειν, ἡ τὰ μεταξὺ διαστήματα παρὰ
τὸν οὐρόν, ἦγον ὄρον. 811, 10.
ἐπίουρος ὅτι ἐκ τοῦ οὐρος, ὃ ἐστι
φύλαξ σύγκειται, ὁ ὅρος δὲ παρὰ
τὸ ἱρῶν λέγεται. 1774, 33. 1889,
58. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλεὺς
τίθεται. 941, 37. καὶ ὅτι περισσὴν
ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ ἐπι-
βώτωρ. 1746, 47.
ἐπιόψομαι, ἐπιτηρήσω, διακρι-
νῶ, ἐπιλέξομαι. 744, 30. καὶ ἐπιό-
ψομαι ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἐπισκέ-
ψομαι καὶ προσεκτικῶς περιβλέ-
ψω, ἐπίψιν σφαινοειδὸς τῆς
ἐπὶ προθέσεως. 1446, 14. 1869,
44.
ἐπίπαγος τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ζωμοῦ.
1450, 45.
ἐπίπαπος ὁ τοῦ πάππου πατήρ.
565, 29. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπίπα-
πος λέγεται, οὐχὶ πρόπαπος.
971, 23.
ἐπίπαστα τὰ ἐπιπασσόμενα βρώ-
μασί τισιν ἄλγισα. 1278, 54. ζῆται
τὸ, ἀλγίστων πῶμα. 1668, 27.
ἐπιπλα τὰ μὴ ἔγγατα κτήματα,
ἀλλὰ τὰ κατ' οἶκον καὶ δυνάμενα
πλεῖσαι, ἡ τὰ προσηνόμενα καὶ
ἐπιπολάζοντα. 1409, 27.
ἐπιπλέκεσθαι ἡ γυναικὶ τὸ ἐπὶ συ-
νουσίᾳ συμπλέκεσθαι. 1428, 30.
ἐπιπλήξις, πλήξις ἄερος κατὰ
τινος διὰ λόγων γινομένη. 901, 2.
ἐπιπλήσσειν ἐν ἴσῳ τῷ πλήττειν,
ὃ ἐστι κόπτειν, ὅθεν καὶ τὸ λόγους
ἐπιπλήττειν. 821, 10.
ἐπιπλόμενον ἔτος, παρ' Ὀμήρῳ
ὅτι ὁμοίως τῷ, περιπλομένων
ἐνιαυτῶν, λέγεται. 1579, 59.
ἐπιπλὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπι-
πλώσας συνεκότης, ὃ ἐκ τοῦ πλώω
δισυλλάβου θέματος κεκίνηται.
382, 7. 643, 15. 1101, 64.
ἐπιποιμένες ἐν ἴσῳ τῷ ἁπλῶς
ποιμένες παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ
ἐπιβουκόλος ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς βου-
κόλος. 1717, 48.
ἐπίπολος ὁ μέχρι τέλους πολλῶν καὶ
παρμένων τινί. 642, 38.

ἐπιπόρημα, καὶ ἐπιπόρημα
Δωρικῶς, ἡ τῶν κισσαρφῶδων ἐρ-
πίς. 905, 54.
ἐπιπροηγήνες αἰγες, ὅτι κατὰ
προσηγορίαν ἡλικίας οὕτω λέγον-
ται. 1625, 35.
ἐπιπροεῖναι τὸ πρὸ τῶν ἄλλων
κατὰ τιος ἀφαιρῶν βέλος. 448, 30.
ἐπίπροικος θυγάτηρ ἡ ἐπὶ μέρει
τῆς πατρῴας οὐσίας γενομή-
μενη. 675, 53.
ἐπιπώλησις, ἔξοδος. 591, 36.
καὶ ὅτι ἐπιπώλησις ἐπιγράφεται ἡ
δ' ῥαφιδία τῆς Ἰλιάδος. 435, 16.
ἐπιρῥέειν τὸ ἐπιπολυστικῶς ἐπ-
τρέχειν, αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ,
παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δοτικῇ.
336, 7.
ἐπιρῥέπειν ὄλεθρος λέγεται τρο-
πικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πᾶσι
βαρύνειν. 969, 32.
ἐπιρῥήδην ἐπιρῥήμα ἀντὶ τοῦ ῥή-
τως καὶ ὀνομαστικῶς. 1856, 19.
ἐπιρῥήματα τοπικῶν σχέσεων ση-
μαντικὰ ἐκ προθέσεων γενόμε-
να, οἶον ἀνὰ ἄνω, κατὰ κάτω.
166, 29.
ἐπιρῥήματα δισύλλαβα εἰς ἄμε-
τα συμφωνίαν συλλαβιζόμενα λέ-
γονται, ἐξ ἐπερδισυλλάβων καθα-
ρολήκτων σχηματιζόμενα, οἶον
ἄκα ἐκ τοῦ ἄκα. 86, 31.
ἐπιρῥήματα εἰς ἄ λήγοντα, με-
τατεταγμένα ἀπὸ ληγόντων εἰς
τῇ, οἶον δίχα ἐκ τοῦ διχῇ καὶ ὅτι
τελικόν ἐστιν ἐπιρῥήμα οὕτως ὡς περ
τῇ, οὕτω καὶ τὸ α. 58, 45.
ἐπιρῥήματα εἰς ἡ λήγοντα, ἀπὸ
δοτικῶν γεγονότα, ὅτι μετὰ τοῦ
ἰῶτι προσηγορημένου γράσσονται,
οἶον ἄλλῃ, ταύτῃ. 1251, 25.
ἐπιρῥήσσειν μοχλὸν ἀντὶ τοῦ ἐπι-
τιθέναι καὶ ἐπιβάλλειν, ὅπερ οἱ
μεθ' Ὀμηρον καταρῥήσσειν καὶ
καταρῶσσειν φασίν, ὅθεν ὁ κατα-
ρῶκτης. 1358, 25—35. 1359, 1.
ἐπίρρητος, καθ' οὗ ἐστι ῥηθῆναι
πολλὰ, ἐν ἴσῳ τῷ καταρῥήτος,
τῆς ἐπὶ προθέσεως ἀντὶ τῆς κατὰ
λαμβανομένης, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπι-
βόητος, καὶ ζῆται τὸ ἐπιβόητος.
736, 6. 763, 49. 922, 45. 1856, 18.
1962, 15.
ἐπίρροθος ὁ μετὰ ῥόθου καὶ σπου-
δῆς βοηθῶν, καὶ ὅτι πρωτότερον
ἐστι τοῦ ἐπιτάρροθος, οὗ χρῆσις

- ἐπισυνέμπτωσις, κακὰ ἔχουσ διὰ λείων ὁμοιοπαταλῆσαν καὶ τῶν αὐτῶν συμφάνων ἐπαλληλῶν συμβαίνουσα. 1291, 42.
- ἐπίσφατος ὁ δλέθριος, παρὰ τὸ φῶ φάζω, ὃ ἐστι φονεύω, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1728, 13.
- ἐπισφιλίτης, ὁ καὶ θρανίτης, παρὰ τὸ σφίλας, ὃ ἐστὶν ὕποπόδιον, ζῆται ἐν τῷ θρανίτης. 1818, 51.
- ἐπισφύρια, μέρη τινὰ τῶν κημίδων καλύπτοντα τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν. 420, 21. 36. 827, 21. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπισφύρια τὰ μετὰ τὸ σφυρὸν μέρη τοῦ ποδός. 1107, 57.
- ἐπίσχειν ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, 'Οδ. υ', 266. 1891, 4.
- ἐπισχεῖν τὸ ἐπάνω σχεῖν καὶ τὸ κρατῆσαι, ὅθεν τὸ ἐπίσχεις ἀντὶ τοῦ σίγησον. 982, 64. 983, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπισχεῖν τὸ ἐπὶ τινι ἔχον ἔμπροσθεν καὶ ἐγγὺς τινος σχεῖν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρυσχεῖν, καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀποσχεῖν. 760, 2. 1258, 60. 1808, 25.
- ἐπισχερῶ ἀντὶ τοῦ ἔχοντος καὶ συνεχῶς καὶ κατὰ τάξιν, ὅτι δέχεται καὶ παρὰ τὸ σχῆμα λέγεται, ἐρμηνεία δὲ ξοδική. 492, 42. 877, 7.
- ἐπίσχεις ἀντὶ τοῦ σίγησον, οἷον ἐν τῷ, ἐπίσχεις ὡς οὗτος. 983, 4.
- ἐπισχέσθαι τὸ τῇ χειρὶ κρατῆσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ καταστοχάσασθαι διὰ τὸ ἐπέχειν, ὃ ἐστὶν ἰστυν τὴν χεῖρα τὸν κατὰ σκοποῦ βάλλοντι. 1917, 19.
- ἐπισχεσίη ἡ πρόφασις, παρὰ τὴν ἐποχὴν καὶ σκέψιν τῶν προφασιζομένων. 1901, 46. 55.
- ἐπίσωτρα τὰ ἔξω τῶν τροχῶν σιδήρεα κύκλα, οἷον ἐπίσωστρα, διὰ τὸ σωστικά εἶναι τῶν τροχῶν. 574, 28. 598, 6. 34. 1313, 27. καὶ ἐπισωτρίους δατεῖσθαι, παρ' 'Ομήρῳ τὸ τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς διακόπτειν. 1214, 7.
- ἐπιτῶροθος, σπονδαῖος βοηθός, οἷον ἐπιτῶροθος ἐκ τοῦ παροικολουθοῦντος ῥόδου ἤγουν ποιῶν ἤχον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιτῶροθος λέγεται ἐπενθίσει τῆς τὰρ συλλαβῆς. 487, 21. 25. 849, 35. 1217, 1. 1329, 20.
- ἐπιταυτιὰ μέρη, ὅτι καὶ ἡ εἴς καὶ περὶ προθέσεις ἐπιταυτιὰ εἰσιν ἐν τῇ συνθέσει. 729, 31. καὶ ὅτι τῶν ἐπιταυτιῶν τὰ μὲν κατ' αὐτὰ τοσοῦνται καὶ λέγονται, οἷον λῖαν, πᾶν, ἄγαν· τὰ δὲ τοσοῦνται μὲν κατ' αὐτὰ, οἷον τὸ ἀρι καὶ ἐρι καὶ βου καὶ ζα· καὶ ὅτι αἱ μὲν τῶν ἐπιτάσεων περὶ μίαν εἰσι λῆξιν, αἱ δὲ ἐν νοήμασι θεωροῦνται. 1226, 8.
- ἐπιτείλασθαι ἀντὶ τοῦ ἐντελᾶσθαι καὶ ἐπιτρέψαι, καὶ ἐπιτείλασθαι τινι κακόν τι, οἷον ἐν τῷ, νόστον Ἀχαιῶν λυγρὸν, ἐν ἐκ Τροίης ἐπιτείλατο Παλλὰς Ἀθήνη, 'Οδ. α', 327. 1420, 48. 1615, 7.
- ἐπιτειχος, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, καὶ ὅτι τὰ χεῖλη οἷον ἐπιτειχος εἰσὶ τῶν ὁδόντων. 979, 5.
- ἐπιτέλλειν τὸ προστάσσειν καὶ ἐντέλλεσθαι, καὶ ἐπιτέλλειν ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν περὶ ὕστρον λεγόμενον, ὅθεν ἐπιτολή ἡ τῶν ἡστέρων ἀνατολή. 29, 12.
- ἐπιτέλλειν καὶ ἐπιτέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτάττειν καὶ ἐντέλλεσθαι, οἷον, χαλεποὺς ἐπιτέλλει ἀέθλους, παρ' 'Ομήρῳ, 'Οδ. λ', 622. 750, 49. 829, 54. 877, 38. 928, 16. 958, 38. 1704, 9.
- ἐπιτέλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτέλλειν. 877, 38.
- ἐπιτετράφεται λαοὶ τῷ βουσιλεῖ, ἤγουν ἀνάκεινται ὡς οἱ ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ, ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέπω, ὅθεν καὶ ὁ ἐπιτροπος. 168, 6. 1116, 26.
- ἐπιτηδεύειστας ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος. 1441, 16.
- ἐπιτηδες προπαροξυτόνως ἐπίρρημα, ἐπιτηδὲς δὲ ὀξύτόνως ὄνομα εὐθείας πληθυντικῆς. 67, 35.
- ἐπιτηδὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύου, ἐκ τοῦ ἐπιτηδὲς ἀποβολῇ τοῦ εἰ, ἡ ἐκ τοῦ ἐπιτηδέας ἀποβολῇ τοῦ αἰ. 1520, 53.
- ἐπιτηθή, ὄνομα συγγενικόν, ἀνάλογον τῷ ἐπίπαππος. 971, 25.
- ἐπιτιμᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπλήττειν. 1919, 18.
- ἐπιτιμότης, ὅτι οὕτως ἂν λέχθῃ ὁ παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης. 1827, 45.
- ἐπιτιμήτωρ ἀντὶ τοῦ ἀνέστη καὶ βοηθός ἡ τιμωρός, ὃ ἐστὶ ἐκδικητής, ἡ τιμητικὸς ἡ ἐκαμότης. 1629, 9.
- ἐπιτίμιος ὁ ἐντιμος, ἐπιτίμιος δὲ ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπέπληκτος, καὶ ἐπιτίμιον πρῶγμα ἐπιδοτικόν. 1919, 17.
- ἐπιτλήναι δοτικῇ ἐν τῷ, τῷ τῷ ἐπιτλήτω κρᾶδίη μεθόισαν ἡμῶν, 'Ἰλ. τ', 220. τλήναι δὲ εἰς τιατικῇ. 1181, 8.
- ἐπιτολὴ ἡστέρων ἡ ἀνατολή. 29, 15. καὶ ἐπιτολὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἀνατολή. 829, 56. ζῆται τὸ ἐπιτολῆναι.
- ἐπίτονος, ἰμῶς ἀνέλεων τὸ κῆρος ὑποῦ πρὸς τὸν ἰστόν, παρὰ δ' ἑτέροισ ἐπίτονος ἐστὶ δέσμα, ὃ πλοίου ἰστός κατασφαλίζεται. 1452, 57. 1729, 30.
- ἐπιτραπέζωμα, τὰ καὶ ἐπιγεορήματα, τὰ μετὰ τὰς μούρας κυρατιθέμενα. 1141, 9. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐπιτραπέζωματα τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα. 1402, 5.
- ἐπιτραπέουσιν, ἐκ τοῦ τραπῶ δεινέρου μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνστώα τῆς πρώτης τῶν περσπόμενων. 815, 45.
- ἐπιτρέπειν τὸ ἀνατιθέναι, ὅθεν ἐπιτροπος, οἷον, ἀλλὰ θεῶν μύθον ἐπιτρέψαι, 'Οδ. χ', 289. καὶ ἐπιτρέπειν γῆρα ἑαυτὸν λέγεται ὁ παραχωρῶν τῇ γῆρᾳ ἔξουσιάζειν καὶ ἐπιτροπεύειν ἑαυτοῦ. 789, 20. 790, 47. 1116, 23. 28. 1926, 61.
- ἐπιτρέχειν λέγονται παρ' 'Ομήρῳ ἄρματα ἐπακολουθοῦντα ἵπποις τρέχουσι. 1313, 18.
- ἐπίτροπος ὅστις τινος λέγεται, ὡς τὸ οἰκονομεῖν τὰ ἴδια ἀνατίθειναι τις, παρὰ τὸ ἐπιτρέπειν. 1116, 24. 1773, 35.
- ἐπιτροχάδην λέγειν τὸ ἐσπευσμένως καὶ κατ' ἐπιδρομὴν εἶπεν κεφαλαϊωδῶς καὶ κομμητικῶς λέγειν. 407, 11. 1835, 36. καὶ ὅτι ἐπιτροχάδην μὲν λαλεῖν λέγεται τις, ἐπιδρομάδην δὲ διώκειν. 524, 36.
- ἐπιτύμβιος λόγος ἡ ὑγὼν, ὁ καὶ ἐπιτύφιος. 1673, 45.
- ἐπίφαλλος, ὄνομα αὐλήσεως ποιῶς. 1236, 56.

ἐπισβολίῃ ἢ τῶν ἀπῶν, ὃ ἐστὶ λόγων, εἰσβολὴ καὶ ἀρχή, ἢ λοιδορία καὶ βλασφημία, παρὰ τὸ ἔπεισι βάλλειν. 1489, 47. 55.

ἐπισβόλος ὁ ἔπεισι βάλλον, ὡς βλάσφημος ὁ φήμαισι βάλλον. 219, 38. 1490, 3.

ἔπεισθαι περὶ ἀνύχων ἐνίοτε λεγόμενον κατὰ τρόπον γλυκύτητος. 426, 23.

ἐπέσσειται ἀντὶ τοῦ ἐπιγενήσεται καὶ μετὰ ταῦτα ἔσται. 1516, 60.

ἐπέσσυμαι τείχος, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι τῷ τείχει. 1021, 61.

ἐπεσσύμενον τείχος, ἦγον κατεπεμβαίνοντα τοῦ τείχους. 910, 63.

ἐπεσσύμενος δὲ τείχους, γενικῇ. 910, 63.

ἐπέστη ἀντὶ τοῦ ἐπάνω ἔσται, ἢ ἐπεμελήθη. 793, 46.

ἐπέτειος φίλος ὁ μὴ διηνεκής, ἀλλ' ἐξ ἔτους εἰς ἔτος μεταβαλλόμενος. 1573, 2.

ἐπέτης ὁ θεράπων, παρὰ τὸ ἔπεισθαι. 1400, 58.

ἐπετήσιος ὁ εἰς ἔτος ὅλον ἐξαρκῶν ἐν τῷ, τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπὸλλυται, οὐδ' ἀπολείπει χέματος, οὐδὲ θέρους ἐπετήσιος, Ὁδ. γ', 117. εἰ. 1572, 62.

ἐπετιμήθη ὁ σῖτος, ἦγον τιμώτερος γέγονε. 1629, 10.

ἐπετόλμησεν ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινεν ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, Ὁδ. ρ', 238. 1818, 63.

ἐπετράπετο ἀντὶ τοῦ ἐπέτρεψεν ἐν τῷ, σοὶ δ' ἐμὰ κτῆδε θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα εἰρεσθαι, Ὁδ. ι', 12. 1612, 43.

ἐπεύχεσθαι τὸ καυχᾶσθαι, πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ ἐπεύχεσθαι νεκρῷ, Ὁδ. χ', 412. ὃ ἐστὶν ἐπικαυχᾶσθαι ἢ ἐπικαλεῖσθαι τὸ θεῖον, διαλέτησις διεξοδική. 812, 31. 1932, 11.

ἐπεύχιον χυδαῖκός ὁ παρὰ τοῖς λογιῶσι λεγόμενος τάπητος. 1056, 64.

ἐπέφραδε ὅτι παρατατικῷ ἐστὶ χρόνον ἐκ τοῦ πεφράδω θέματος. 1044, 31.

ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ διατρέβειν ἐν τῷ, Ἀντίνοος δ' ἐπ' ἐπέχε καὶ Εὐδείμαχος, Ὁδ. φ', 186. 1906, 31.

ἐπέχειν τὸ διωκτικῶς ἐλαύνειν, πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 154, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπέχειν δοτικῇ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, δαιμονίῃ τί μοι ἐπέχεις; Ὁδ. τ', 71. ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις, ὃ καὶ ἐνέχειν λέγεται. 922, 46. καὶ ἐπέχειν ἀντὶ τοῦ προσέχειν· καὶ ἐπέχειν τὸ καταστοχεύεσθαι καὶ σκοπὸν ἔχειν, καὶ ὅτι καὶ διαλελυμένως λέγεται ἐν τῷ, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας, παρ' Ἡροδότῳ· καὶ ἐπέχειν τὸ ὑποκρατεῖν τὴν ἀπόφασιν καὶ μὴ ἐπικρῖνειν, ὅθεν οἱ ἐρεκτικοὶ φιλόσοφοι ἐκλήθησαν. 736, 6. 1856, 9. 14, 22.

ἐπέχειν πόδας ὑποποδῶ, Ὁδ. ρ', 410. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ ὑποποδῶ ἔχειν. 1826, 4.

ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, ἀντὶ τοῦ καταστοχεύεσθαι. 1065, 24. 1463, 4.

ἐπέχειν ἐπὶ τινι, ἦγον ἐμπροσθέν τινος ἔχειν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρῆχειν. 1258, 62.

ἐπέχθη, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέχω θέματος κενίηται. 975, 56.

ἐπέχραον, ἐν χοῷ ἐγένοντο, ἐπέπesson καὶ ἐβάρυνον ἐν τῷ, μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, Ὁδ. β', 50. 1434, 7.

ἐπέχω τὸ διασκεπτομαι. 983, 4. ζῆτει ἐν τῷ ἐπέχειν. 1856, 22.

ἐπη τὰ ποιήματα, ζῆτει ἐν τῷ ἐνέπειν. 9, 14.

ἐπη ὀλοδάκτυλα καὶ ἐπη ὀλοσπόνδια ἐπαινούμενα παρ' Ὀμήρῳ διὰ μίμησιν τῶν ἐφ' οἷς λέγονται συμβεβηκότων. 1899, 54.

ἐπήβολος, ἐπιτυχής καὶ ἐγκρατής τινος πράγματος. 42, 24. ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 625, 37. ὅθεν φρενῶν ἐπήβολος λέγεται ὁ συνετός καὶ τοῦ φρονεῖν ἐπιτυχῶν. 1404, 50. καὶ ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χορησιμενεῖ ἡ λέξις. 1448, 6. 9. καὶ ὅτι τὸ πῖ διὰ τοῦ ἦτα γράφεται. 611, 39.

ἐπηβόλως, ἦγον ἐπιτυχῶς, παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν, ὃ ἐστὶν ἐπιτυχᾶν. 1406, 29.

ἐπηγενίδες, σανίδες ἐκ πρύμνης ἐς πρῶρας τεταμέναι, ὅτι παρὰ τὸ ἐπενεγεῖν λέγονται, οἷον ἐπενεγκίδες καὶ ἐκτάσει καὶ

μεταθέσει ἐπηγενίδες· ἐστὶ δὲ ἐπηγενίς, καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πηγνύνται, ἢ τὸ κοινῶς λεγόμενον περίκονον ἢ τὰ παραθέματα τῆς νεώς. 1533, 39.

ἐπηετανδὸν τὸ πολὺ καὶ ἐφ' ὅλου ἔτος διαρκές, ἦγον τὸ δι' ὅλου ἔτους διαμένον. 1485, 32. 1552, 63. καὶ ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχου τὸ ἦ 474, 19. 611, 40.

ἐπηετανδὸς κομιδὴ, ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς πολλὴ ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανδός, Ὁδ. θ', 233. καὶ ἐπηετανδὸν ἀπλῶς τὸ δι' ὅλου ἔτους ἐξαρκούν. 1593, 20.

ἐπήεν, ἦγον ἐπήρχετο. 1124, 23. ἐπήκρυσεν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἦγαγεν, ἀπὸ τοῦ ἀκρίζω θέματος. 1636, 49.

ἐπηλα, ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ πύλλω θέματος. 419, 3.

ἐπηλθε με ἵπνος, παρ' Ὀμήρῳ, ἐπῆλθε δέ μοι, παρὰ τοῖς ὕστερον. 1741, 43.

ἐπηλὶς ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελάνια, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ἔτι ἐπηλὶς ὤφειλε λέγεσθαι διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἡλός δαυνομένης λέξεως συγκατεῖσθαι, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 1562, 38.

ἐπηλλαγμένα λέγονται τὰ συνημμένα τοῖς πέρασι. 937, 24. ζῆτει τὸ ἐπαλλάξαι.

ἐπηλυγᾶσασθαι ἀντὶ τοῦ προβαλέσθαι καὶ ἐπισκιάσασθαι. 809, 45.

ἐπήλυθον ὦραι, ἀντὶ τοῦ σινεπληρώθησαν παρ' Ὀμήρῳ. 1437, 12.

ἐπημοεβοὶ ἐπίκουροι οἱ ἐναλλάγδην ἐπιβοηθοῦντες τισί. 764, 41.

ἐπημοιβὸς ὁ ὅστις θύρας τινας λέγονται, Ἰλ. μ', 456. ἴδ' εἰς μετὰ τὸν ἕτερον τέταται. 914, 4.

ἐπημοιβὸς χιτῶνες, ὅτι ἐπημοιβὸς χιτῶνας ἔχειν λέγεται ὁ πολλοὺς κεκτημένος καὶ ἔχων ἅλποτε ἄλλον μεταλαμβάνειν. 1771, 2.

ἐπήν ἀντὶ τοῦ ἐπᾶν, ὃ ἐστὶν ἐπειδάν. 657, 32.

ἐπήν κε ἀντὶ τοῦ ἐπειδάν πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 73, 13.

ἐπήνησα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπήνεσα, οἷον ἐν τῷ, ὡς ἐφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάν-

ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι, ζῆτει ἐν τῷ διακείμενα. 233, 34.
 ἐπὶ ἔργα ἔπειν, Ὀδ. ξ', 193. ἀντὶ τοῦ ἐφέπειν ἔργα, τουτέστιν ἐνεργεῖν. 1757, 6.
 ἐπὶ θρόνον καθίζειν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, Ἰλ. θ', 442. ὃ καὶ δοτικῇ, ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζειν, ἐν ταύτῳ 436. 722, 41.
 ἐπὶ ἡματι, κατὰ συναλιφὴν λεγόμενον, ἐπ' ἡματι ζῆτει τὸ, ἐπ' ἡματι. 1716, 58.
 ἐπὶ πῶρ, ἠνωθεν κάτω, ἐπὶ κεφαλῇ. 1066, 26.
 ἐπὶ Κῆρας ἰάλλειν, ἤγουν ἐπιπλέμειν ἢ ἐπιβάλλειν θάνατον. 1447, 36.
 ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, ἀντὶ τῶν πελθεῖν σκότος πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 248, 38. 839, 20.
 ἐπὶ κόρῃς ἢ κατὰ κόρῃς πλῆξαι ἢ ῥαπίσαι, φράσις Ἀττικῇ διεξοδικῶς ἐρμηνευομένη. 947, 26.
 ἐπὶ ξυμοῦ ἀκμῆς ἴστασθαι τὰ πράγματα λέγονται παροιμιακῶς, ὅταν ἐπικινδύνως ἔχωσιν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 796, 55.
 ἐπὶ οἶ, ἀντὶ τοῦ ἐφ' αὐτὸν ἐν τῷ, Ἰλ. λ', 239. 841, 18.
 ἐπὶ Παλλαδίῳ, δικαστήριον Ἀθήνησιν ὅπου ἀκουσίου φόνον ἐδίκαζον, καὶ περὶ τοῦ δικαστηρίου ἱστορία διεξοδική. 1419, 53.
 ἐπὶ πυσσύλου τόξον ἢ κιθάραν κρεμάσαι παροιμιακῶς λέγονται οἱ ἀμελοῦντες τοξικῆς ἢ κιθαριστικῆς. 750, 41.
 ἐπὶ ῥήτοσις τι ποιεῖν, ἤγουν ἐπὶ συμπεφωνημένοις. 233, 35.
 ἐπὶ σκέλος χωρεῖν, τὸ μὴ προτροπάδην φεύγειν, ἀλλὰ βύδην ἀναχωρεῖν. 677, 30. 1097, 45.
 ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, τὸ ἥρμα προῖναι ἢ ἥρμα ἀναχωρεῖν. 862, 4.
 ἐπὶ στόμα πεσεῖν τις λέγεται, ἐν ἴσῳ τῷ πρηγῆς. 1067, 64.
 ἐπὶ σφίσις ἔχοντας, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔχοντας σφίσις ζῆτει ἐν τῷ ἐπ' ἔχων. 1856, 16.
 ἐπὶ τριῶν, τάξις φάλαγγος πολεμικῆς, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 474, 34.
 ἐπὶ χεῖρας φέρειν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐνδόξων καὶ μεγαλοκρινόντων, παρὰ τὸ τὰς ὤας τῶν ἱματίων

τοὺς τοιοῦτους ἀνακουφίζειν ταῖς χερσὶ. 1430, 23.
 ἐπὶ παροξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἐπιστῇ κατ' ἀναστροφὴν τῆς ἐπὶ προθέσεως. 74, 43.
 ἐπιάλτης, πάθος τι τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃ καὶ ἐφιάλτης λέγεται. 1687, 51.
 ἐπίαλτος, πάθος ὃ καὶ ἐφιάλτης καὶ ἐπιάλτης λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ π' γράφεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 561, 9. 17. 562, 34.
 ἐπίβαθρον, μισθὸς ἐπιβάσεως νεώς, τουτέστι ναῦλος, Ὀδ. ο', 449. 1787, 50. 1790, 38.
 ἐπιβαίη ἀντὶ τοῦ ὁρθὸς σταίη ἐν τῷ, μηροῦ ἐξερέσαι δόρυ μέλλον ὄφρ' ἐπιβαίη, Ἰλ. ε', 666. 592, 14.
 ἐπιβαίνειν ἵππου λέγεται τις καὶ ἐφ' ἵππον ἀναβαίνειν, ἐμβαίνειν δὲ ἄρματι. 538, 39. παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἐπιβαίνειν ἀντὶ τοῦ εἰς ἄρμα ἀναβαίνειν λέγεται. 546, 7.
 ἐπιβαίνειν φῶδης καὶ δόξης, ἀντοπαθῶς, ἐπιβιάζειν δὲ τινα πυρᾶς, ἀλλοπαθῶς. 210, 43. 774, 2. καὶ ἐπιβαίνειν εἰσεβείας, ἀντὶ τοῦ εὐσεβεῖν. 713, 31. ζῆτει τὸ ἐπιβῆναι.
 ἐπιβαίνειν τινα ἐν ἴσῳ τῷ ἐπικεῖσθαι, ὅτι ἢ ἐπὶ ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβάνεται, καὶ ὅτι ἄλλο τι δηλοῖ παρὰ τὸ ἀμφιβαίνειν. 1046, 34. 1084, 59.
 ἐπιβαίνειν αἰτιατικῇ ἐν τῷ Πιερίην ἐπιβάσα, Ἰλ. ξ', 226. καὶ, Πιερίην ἐπιβάς, Ὀδ. ε', 50. ἀλλοπαθῶς δὲ παρ' Ὀμήρῳ γενικῇ, οἶον, ἵππων ἐπιβάς. 980, 30. 1522, 48.
 ἐπιβάλλειν ἀντὶ τοῦ εὐστοχεῖν καὶ ἐπιτυγχάνειν ἐν τῷ, ἢ δὲ Φεράς ἐπέβαλλε, περὶ νεώς λεγόμενον Ὀδ. ο', 297. ἀντὶ τοῦ εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεον. 42, 25. 1781, 63. ἀλλοπαθῶς δὲ ἐπὶ ἐπιβάλλειν ναῦς εἰς λυμένα λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν τοῦ εἰς τὸν λυμένα πλοῦ. 1311, 11. καὶ ὅτι ἐπιβάλλειν εἰς τινα τόπον ναῦς λέγεται, ἤγουν εὐστόχως ἐπελθεῖν. 1463, 5.
 ἐπιβάλλειν νοῆματι, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς νοῆσαι, καὶ ἐπιβάλλειν

ἔργον τὸ ἐπιτυχῶς καὶ ἡκριβρωτῶς ἐγχειρεῖν. 1406, 28.
 ἐπιβάλλειν γῆν, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναβάλλειν, ὃ ἔστιν ἔνω πτεῖν τὸ χῶμα. 1241, 43.
 ἐπιβάλλειν χεῖρας τινα, ὅτι ἐπὶ βίας λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ, ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλον, Ὀδ. ι', 288. ἀφορμὴν ἔχω ἢ φράσις. 1630, 25.
 ἐπιβάλλεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ ἐφίεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν ἐν τῷ, μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μιμνέτω, Ἰλ. ζ, 66. 625, 35. 1406, 29.
 ἐπιβάσχω ἀντὶ τοῦ ἐπιβιάζω αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου, οἶον ἐν τῷ, κακῶν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν, Ἰλ. β', 234. 210, 43.
 ἐπιβάται οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν ἄρῳ διαπορευόμενοι, παρ' Ἀττικοῖς δὲ οἱ ἐπὶ τῷ μάχεσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν τεταγμένοι πρὸς διαστολὴν τῶν ἱευσόντων. 1447, 45.
 ἐπιβάτης νεώς λέγεται, ἀναβάτης δὲ ἵππου. 1515, 20.
 ἐπιβδαί παρὰ Ἀωριεῦσι λέγονται αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν ταῖς ἐορταῖς, ἤγουν ἐπ' αὐταῖς καὶ μετ' αὐτάς ἐξεσθαι. 1686, 15.
 ἐπιβῆναι ἀναιδείης, ἀντὶ τοῦ ἀναιδεύσασθαι περιφραστικῶς, ἢ εἰς ἄκρον ἀναιδείας ἐλάσαι. 1933, 59.
 ἐπιβῆναι εὐφροσύνης, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ χαρῆναι, ζῆτει τὸ ἐπιβαίνειν. 1937, 53.
 ἐπιβήσεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιβήσω μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστώτα, ὃ δι' ἐνὸς σ' γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βήσω βήσε. 702, 13.
 ἐπιβήσον, ἤγουν ἐπιβίβασον, ζῆτει τὸ ἐπιβήσεο. 713, 29.
 ἐπιβιάζειν εὐκλείας καὶ κακῶν, καὶ ἐπιβιάζειν πυρᾶς, παρ' Ὀμήρῳ ἀλλοπαθῶς. 713, 29. 33. 774, 2.
 ἐπιβλής, μοχλός, ὃ ἔστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένως τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον ἢ ἀπὸ στόλου εἰς στόλον οὕτω λέγεται. 1358, 57. 1405, 63.

- γίλιν, οἶον, ἔλκος δ' ἰητὴρ ἐπι-
μάσεται, Ἰλ. δ', 190. 462, 29.
- ἐπίμαστος ὁ τροπὴν μαστεύων,
τουτίστιν ἐπαίτης. 1806, 38.
- ἐπιμείλια τὰ ἐπὶ τῇ προικὶ διδο-
μενα δύωρα, ὅτι παρὰ τὸ μείλι-
σιν τὸν νύμφιον οὕτω λέγονται
καὶ περὶ τῆς προσφῶδας τῆς λέξεως
διαίτησις διεξοδική. 742, 56. 60.
- ἐπιμελοῦμαι ὅτι καὶ ἐπιμέλωμαι
βουρτόνως λέγεται. 1257, 11.
- ἐπιμέμψεσθαι γενικῇ ἀντὶ τοῦ
χορήγειν, οἶον ἐν τῷ, εἴτ' ἄρ' ὁ γ'
εἰχλωγῆς ἐπιμέμψεται, Ἰλ. α', 65.
καὶ, ἥ ἐ κασιγνήτοις ἐπιμέμψεται,
δοτικῇ ἀντιπρωτικῶς, Ὁδ. π', 97.
1795, 20.
- Ἐπιμενίδης Φαλστίος ὅτι καθα-
μοὺς δι' ἐπῶν ἔγραψε. 313, 19.
- ἐπιμενίδιον λέγεται ἡ τοῦ ἀσφο-
δέλου ῥίζα. 1220, 60.
- ἐπιμερισμὸς ἀθροίσματος ἀκα-
ταλλήλως ἔχων κατὰ πᾶσιν πρὸς
τὸ οἰκίον ἀθροίσμα, οἶον ἐν τῷ,
ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μὲν
παταῖζι τόνδε, οἱ δὲ τόνδε, ἀντὶ
τοῦ τοῖς μὲν, τοῖς δέ. 236, 35.
517, 10. 545, 22.
- Ἐπιμηθεὺς ὅτι παρὰ τὸ μήδω
λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς φ'. 117,
19.
- ἐπιμῆνις ὅτι πλεονάζουσαν ἔχει
τὴν πρόθεσιν. 535, 46.
- ἐπιμῖξ μάχεσθαι, παρ' Ὁμήρῳ
ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμῖξ. 1411, 54.
- ἐπιμονὴ σχήματος παραδείγμα. 181,
26. 1363, 55.
- ἐπιμύλιος ῥῶδῃ, ἦν ἐπὶ τοῖς μύ-
λωσιν ἥδον, τουτέστιν ἡ κατὰ
τοὺς ἀλειτούς γινόμενη. 1164, 12.
1885, 23.
- ἐπινεύσαι ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνα-
νεῦσαι, καὶ ὅτι ἴσον τῷ δοῦναι
δύναται περὶ θεοῦ λεγόμενον παρ'
Ὁμήρῳ. 644, 8.
- ἐπίνευσις ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνα-
νεύσει. 644, 6. ζῆτει τὸ ἐπινεύσαι.
- ἐπινεφρίδιος δημὸς, ἡ ἐπὶ τοῖς
νεφροῖς πινελή. 1231, 40.
- ἐπινομῖς, μέρος τι τρήρους ὁμο-
νύμως τῇ ἐκ τοῦ νόμου λεγόμενῃ
ἐπινομίδι. 1165, 48.
- ἐπίξηνον, τὸ καὶ ἐπίκωπον καὶ
ἐπικόρμιον. 1443, 16.
- ἐπίξυρος ἄρουρα ἡ ἐπιμεριζόμενη
γῆ, ὅπως ἐκ κοινῆς ἰδία γένεται.
911, 56.
- ἐπιόπτεισθαι, ἐπιτηρεῖν, διακρι-
νεῖν, ἐπιλέγεσθαι. 744, 30.
- ἐπιορκεῖν τὸ κατὰ τοῦ ὅρκου τι
ποιεῖν ἢ λέγειν. 809, 37.
- ἐπίουρα ὁρήματα παρὰ τὸ ὁρού-
ειν, ἡ τὰ μετὰ διαστήματα παρὰ
τὸν οὐρον, ἔχουν ὅρον. 811, 10.
- ἐπίουρος ὅτι ἐκ τοῦ οὐρος, ὃ ἐστὶ
φίλαξ σύγκειται, οὐρος δὲ παρὰ
τὸ ἐρῶν λέγεται. 1774, 33. 1889,
58. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλεὺς
τιθεται. 941, 37. καὶ ὅτι περισσὴν
ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ ἐπι-
βώτωρ. 1746, 47.
- ἐπιόψομαι, ἐπιτηρήσω, διακρι-
νῶ, ἐπιλέξομαι. 744, 30. καὶ ἐπιό-
ψομαι ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἐπισκέ-
ψομαι καὶ προσεκτικῶς περιβλέ-
ψω, ἐπίτασιν σημειώσεως τῆς
ἐπὶ προθέσεως. 1446, 14. 1809,
44.
- ἐπίπαγος τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ζωμοῦ.
1450, 45.
- ἐπίπαπος ὁ τοῦ πάππου πατήρ.
565, 29. ἀλλαγῇ δὲ ὅτι ἐπίπα-
πος λέγεται, οὐχὶ πρόπαπος.
971, 23.
- ἐπίπαστα τὰ ἐπιπασσόμενα βρώ-
μασί τισιν ἀλγισα. 1278, 54. ζῆται
τὸ, ἀλφίτων πύσμα. 1668, 27.
- ἐπιπλα τὰ μὴ ἔγγατα κτήματα,
ἀλλὰ τὰ κατ' οἶκον καὶ δυνάμενα
πλεῖσαι, ἢ τὰ προφαινόμενα καὶ
ἐπιπολάζοντα. 1469, 27.
- ἐπιπλέκεσθαι γυναικὶ τὸ ἐπὶ συ-
νουσίᾳ συμπλέκεσθαι. 1428, 30.
- ἐπίπληξις, πλήξις ἄερος κατὰ
τινος διὰ λόγων γινόμενη. 901, 2.
- ἐπιπλήσσειν ἐν ἴσῳ τῷ πλήττειν,
ὃ ἐστὶ κόπτειν, ὅθεν καὶ τὸ λόγοις
ἐπιπλήττειν. 821, 10.
- ἐπιπλόμενον ἔτος, παρ' Ὁμήρῳ
ὅτι ὁμοίως τῷ, περιπλομένων
ἐνιαυτῶν, λέγεται. 1579, 59.
- ἐπιπλὼς μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπι-
πλώσας συνεκόπη, ὃ ἐκ τοῦ πλώω
δισυλλάβου θέματος κενύεται.
382, 7. 643, 15. 1101, 64.
- ἐπιποιμένες ἐν ἴσῳ τῷ ἄπλως
ποιμένες παρ' Ὁμήρῳ, ὡς καὶ
ἐπιβουκόλος ἀντὶ τοῦ ἄπλως βου-
κόλος. 1717, 48.
- ἐπίπολος ὁ μέχρι τέλους πολλῶν καὶ
παραμένων τινῶν. 642, 38.
- ἐπιπόρημα, καὶ ἐπιπόρημα
Δωρικῶς, ἡ τῶν καθαρωδῶν ἐφο-
πτίς. 905, 54.
- ἐπιπρητῆνες αἰγες, ὅτι κατὰ
προσηγορίαν ἡλικίας οὕτω λέγον-
ται. 1625, 35.
- ἐπιπροεῖναι τὸ πρὸ τῶν ἄλλων
κατὰ τινας ἀφείναι βέλος. 448, 30.
- ἐπίπροικος θυγάτηρ ἡ ἐπὶ μέρει
τινὶ τῆς πατρῴας οὐσίας γενομή-
μένη. 675, 53.
- ἐπιπώλησις, ἔμποδος. 591, 36.
καὶ ὅτι ἐπιπώλησις ἐπιγράφεται ἡ
δ' ῥαψωδία τῆς Ἰλιάδος. 435, 16.
- ἐπιρρέειν τὸ ἐπιπολυστικῶς ἐπι-
τρέχειν, αἰτιατικῇ παρ' Ὁμήρῳ,
παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δοτικῇ.
336, 7.
- ἐπιρρέπειν ὀλεθρος λέγεται τρο-
πικῶς παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ κάτω
βαρύνειν. 969, 32.
- ἐπιρρήδην ἐπιρρήμα ἀντὶ τοῦ ῥη-
τῶς καὶ ὀνομαστικῶς. 1856, 19.
- ἐπιρρήματα τοπικῶν σχέσεων ση-
μαντικὰ ἐκ προθέσεων γινόμε-
να, οἶον ἀνὰ ἄνω, κατὰ κάτω.
166, 29.
- ἐπιρρήματα δισύλλαβα εἰς ἅ με-
τὰ συμφώνου συλλαβιζόμενα λή-
γοντα, εἰς ὑπερδισυλλάβων καθα-
ρολήτων σχηματίζόμενα, οἶον
ἄκα ἐκ τοῦ ὠκέα. 86, 31.
- ἐπιρρήματα εἰς ἅ λήγοντα, με-
ταπεπλασμένα ἀπὸ ληγόντων εἰς
ἦ, οἶον δίχα ἐκ τοῦ διχῆ· καὶ ὅτι
τελικὴν ἐστὶν ἐπιρρήμωτος ὡς περ
τῆς, οὕτω καὶ τὸ α. 58, 45.
- ἐπιρρήματα εἰς ἣ λήγοντα, ἀπὸ
δοτικῶν γεγονότα, ὅτε μετὰ τοῦ
ἰῶτα προσγεγραμμένου γράσσονται,
οἶον ἄλλη, ταῖτη. 1251, 25.
- ἐπιρρήσσειν μοχλὸν ἀντὶ τοῦ ἐπι-
τιθέναι καὶ ἐπιβάλλειν, ὅπερ οἱ
μεθ' Ὁμηρον καταβῆσαι καὶ
καταράσσειν φασίν, ὅθεν ὁ κατα-
ράκτης. 1358, 25 — 35. 1359, 1.
- ἐπίρρητος, καθ' οὗ ἐστὶ ῥηθῆναι
πολλὰ, ἐν ἴσῳ τῷ κατάρρητος,
τῆς ἐπὶ προθέσεως ἀντὶ τῆς κατὰ
λαμβανομένης, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπι-
βόητος, καὶ ζῆτει τὸ ἐπιβόητος.
736, 6. 763, 49. 922, 45. 1856, 18.
1962, 15.
- ἐπιρρόθος ὁ μετὰ ῥόδου καὶ σπου-
δῆς βοηθῶν, καὶ ὅτι πρωτότυπός
ἐστὶ τοῦ ἐπιτάρροθος, οὗ χρῆσις

- ἐπισυνέμπτωσις, κακία ἦνους διὰ λείων ὁμοιοσησάληξίαν καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλίαν συμβαίνουσα. 1291, 42.
- ἐπίσφατος ὁ δλέθριος, παρὰ τὸ φῶ φάζω, ὃ ἐστι φονεύω, πλεονασμῷ τοῦ σ. 1728, 13.
- ἐπισφελίτης, ὁ καὶ θρανίτης, παρὰ τὸ σφέλας, ὃ ἐστὶν ἑποπόδιον, ζῆται ἐν τῷ θρανίτης. 1818, 51.
- ἐπισφύρια, μέρη τετὰ τῶν κρημίδων καλυπτοντα τὰ σφυρά τῶν ποδῶν. 420, 21. 36. 827, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπισφύρια τὰ μετὰ τὸ σφερὸν μέρη τοῦ ποδός. 1107, 57.
- ἐπίσχειν ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, 'Οδ. υ', 266. 1891, 4.
- ἐπισχεῖν τὸ ἐπάνω σχεῖν καὶ τὸ κρατῆσαι, ὅθεν τὸ ἐπίσχεις ἀντὶ τοῦ σίγησον. 982, 64. 983, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπισχεῖν τὸ ἐπὶ τινι ἔμπροσθεν καὶ ἔγγος τιος σχεῖν τι, ἐν ἴσῳ τῷ παρυσχεῖν, καὶ ὅτι ἀντίκειται τῷ ἄποσχεῖν. 760, 2. 1258, 60. 1808, 25.
- ἐπισχερὼ ἀντὶ τοῦ ἔχομένως καὶ συνιχώως καὶ πατὰ τάξιν, ὅτι δέχνεται καὶ παρὰ τὸ σχέω σχῶ λέγεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 492, 42. 877, 7.
- ἐπίσχεις ἀντὶ τοῦ σίγησον, οἷον ἐν τῷ, ἐπίσχεις ὡς οὗτος. 983, 4.
- ἐπισχίσθαι τὸ τῇ χειρὶ κρατῆσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ καταστοχάσασθαι διὰ τὸ ἐπέχειν, ὃ ἐστὶν ἰσῶν τὴν χεῖρα τὸν κατὰ σκοποῦ βάλλοντι. 1917, 19.
- ἐπισχεσία ἡ πρόφωσις, παρὰ τὴν ἐποχὴν καὶ σκέψιν τῶν προφασιζομένων. 1901, 46. 55.
- ἐπίσωτρα τὰ ἔξω τῶν τροχῶν σιδήρεα κέντρα, οἷον ἐπίσωστρα, διὰ τὸ σωστικὰ εἶναι τῶν τροχῶν. 574, 28. 598, 6. 34. 1313, 27. καὶ ἐπισώτρους δουτεῖσθαι, παρ' 'Ομήρῳ τὰ τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς διακόπτειν. 1214, 7.
- ἐπιτῶροθος, σπονδαῖος βοηθός, οἷον ἐπιτῶροθος ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ῥόθου ἦγουν ποιοῦ ἦχον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιτῶροθος λέγεται ἔπεινθίσει τῆς ταρ συλλαβῆς. 487, 21. 25. 849, 35. 1217, 1. 1329, 20.
- ἐπιτασινὰ μόρια, ὅτι καὶ ἡ δὲ καὶ περὶ προθέσεις ἐπιτασινὰ εἰσιν ἐν τῇ συνθέσει. 729, 31. καὶ ὅτι τῶν ἐπιτασινῶν τὰ μὲν καθ' αὐτὰ νοοῦνται καὶ λέγονται, οἷον λῖαν, πᾶν, ἄγαν· τὰ δὲ νοοῦνται μὲν καθ' αὐτὰ, οὐ λέγονται, δὲ καθ' αὐτὰ, οἷον τὸ ἀρι καὶ ἐρι καὶ βου καὶ ζα· καὶ ὅτι αἱ μὲν τῶν ἐπιτάσεων περὶ μίαν εἰσι λέξιν, αἱ δὲ ἐν νοήμασι θεωροῦνται. 1226, 8.
- ἐπιτέλλασθαι ἀντὶ τοῦ ἐντελλασθαι καὶ ἐπιτρέψαι, καὶ ἐπιτέλλασθαι τινι κακόν τι, οἷον ἐν τῷ νόστον 'Αχαιῶν λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετέλλετο Παλλὰς 'Αθήνη, 'Οδ. α', 327. 1420, 48. 1615, 7.
- ἐπίτειχος, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, καὶ ὅτι τὰ χεῖλη οἰοῦν ἐπίτειχος εἰσὶ τῶν ὁδόντων. 979, 5.
- ἐπιτέλλειν τὸ προστάσσειν καὶ ἐντέλλεσθαι, καὶ ἐπιτέλλειν ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν περὶ ἡστρων λεγόμενον, ὅθεν ἐπιτολή ἡ τῶν ἀστέρων ἀνατολή. 29, 12.
- ἐπιτέλλειν καὶ ἐπιτέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτάττειν καὶ ἐντέλλεσθαι, οἷον, χαλεποδὲς ἐπιτέλλει ἀέθλους, παρ' 'Ομήρῳ, 'Οδ. λ', 622. 750, 49. 829, 54. 877, 38. 928, 16. 958, 38. 1704, 9.
- ἐπιτέλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιτέλλειν. 877, 38.
- ἐπιτετράφεται λαοὶ τῷ βασιλεῖ, ἦγουν ἀνάκεινται ὡς οἷα ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ, ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέπω, ὅθεν καὶ ὁ ἐπίτροπος. 168, 6. 1116, 26.
- ἐπιτηδεύεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύοντος. 1441, 16.
- ἐπιτηδες προπαροξυτόνως ἐπιτῶρημα, ἐπιτηδὲς δὲ ὀξύτόνως ὄνομα εὐθείας πληθυντικῆς. 67, 35.
- ἐπιτηδὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεύοντος, ἐκ τοῦ ἐπιτηδὲς ἀποβολῇ τοῦ ι, ἡ ἐκ τοῦ ἐπιτηδέας ἀποβολῇ τοῦ α. 1520, 53.
- ἐπιτήθη, ὄνομα συγγενικόν, ἀναλογον τῷ ἐπίπαππος. 971, 25.
- ἐπιτιμᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπλήττειν. 1919, 18.
- ἐπιτιμητής, ὅτι οὕτως ἂν λέχθῃ ὁ παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης. 1827, 45.
- ἐπιτιμήτωρ ἀντὶ τοῦ ἐπιτιμῶν καὶ βοηθός ἡ τιμωρός, ὃ ἐστὶν ἐπιτιμῶν, ἡ τιμητικός ἡ ἐπιτιμητής. 1629, 9.
- ἐπίτιμος ὁ ἐντιμος, ἐπιτίμως δὲ ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπίκλητος, καὶ ἐπιτίμιον πρῶγμα ἐπιθετικῶς. 1919, 17.
- ἐπιτλήναι δοτικῇ ἐν τῷ, τῷ τε ἐπιτλήτω κραδίη μέθοισιν ἐπιτίσιν, 'Ιλ. ε', 220. τλήναι δὲ εἰτιατικῇ. 1181, 8.
- ἐπιτολή ἀστέρων ἡ ἀνατολή. 29, 15. καὶ ἐπιτολή ἐν ἴσῳ τῷ ἀνατολή. 829, 56. ζῆται τὸ ἐπιτάλλω.
- ἐπίτονος, ἱμάς ἀνέλεον τὸ κῆρυξ ὅπου πρὸς τὸν ἰστόν, κατὰ δ' ἐτέρους ἐπίτονος ἐστὶ δέσμα, ὃ πλοῖον ἰστός κατασφαλίζεται. 1452, 57. 1729, 30.
- ἐπιτραπέζια, τὰ καὶ ἐπιτροπήματα, τὰ μετὰ τὰς μοίρας παρατιθέμενα. 1141, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐπιτραπέζια τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα. 1402, 5.
- ἐπιτραπέουσιν, ἐκ τοῦ τραπῶ δευτέρου μέλλοντος ἀνηγμένου εἰς ἐνεστώτα τῆς πρώτης τῶν περσμένων. 815, 45.
- ἐπιτρέπειν τὸ ἀνατιθέναι, ὅθεν ἐπίτροπος, οἷον, ἀλλὰ θεοῖσι μῦθον ἐπιτρέψαι, 'Οδ. χ', 289. καὶ ἐπιτρέπειν γῆρα ἑαυτὸν λέγεται ὁ παραχωρῶν τῷ γῆρα ἑξουσιάζει καὶ ἐπιτροπεύειν ἑαυτοῦ. 789, 20. 790, 47. 1116, 23. 28. 1926, 61.
- ἐπιτρέχειν λέγονται παρ' 'Ομήρῳ ἄρματα ἐπακολουθούντα ἱπποῖς τρέχουσι. 1313, 18.
- ἐπίτροπός τις λέγεται, ὃ τὸ οἰκονομεῖν τὰ ἴδια ἀνατίθειν τις, παρὰ τὸ ἐπιτρέπειν. 1116, 24. 1773, 35.
- ἐπιτροχάδην λέγειν τὸ ἐπαινεμένως καὶ κατ' ἐπιδρομὴν εἶπον κεφαλαιωδῶς καὶ κοιματικῶς λέγειν. 407, 11. 1835, 36. καὶ ὅτι ἐπιτροχάδην μὲν λαλεῖν λέγεται τις, ἐπιδρομάδην δὲ διώκειν. 524, 36.
- ἐπιτύμβιος λόγος ἡ ὑγὼν, ὁ καὶ ἐπιτάφιος. 1673, 45.
- ἐπιφάλλος, ὄνομα αὐλήσεως ποιῶς. 1236, 56.

νόμους, ὅσον δέρεθ' ἐκ τοῦ διερῆ.
139, 40.
ἐρήμεια ὅτι ἐκ τοῦ ἐρήμη λέγεται
κατὰ παραγωγὴν, ὡς ἐκ τοῦ Πη-
νελόπη τὸ Πηνελόπεια πολλαχού
παρ' Ὀμήρω. 449, 30.
ἐρήμη, Θηλυκὸν τοῦ ἔρημος, ὅτι
καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐστὶν ἐν
χρήσει, καὶ ὅτι τὸ ἐρημὴν ἀπα-
ναί, ὃ ἐστὶ καταδεικνύσθαι, ἐλ-
λιπῶς λέγεται, ἐρημνεία διεξο-
δική. 1467, 21. καὶ ὅτι καὶ ἔρη-
μος λέγεται ἐπὶ Θηλυκού. κατὰ
γένους κοινότητά. 1725, 20.
ἐρήμον προπερισπωμένως παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ἐτοῖμον, ἐν
ἴσῳ τῷ ἔρημον καὶ ἔτοιμον, ἐρ-
μηνεία διεξοδική. 531, 32.
ἐρηρέδεται ἢ τρίτον πληθυντικὸν
ὅτι ἐκ τοῦ ἐρηρῆσθαι ἐσχημέτι-
σται πλεονασμῷ τῆς δα συλλα-
βῆς καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ τῆς δι-
φθόγγου καὶ τοῦ ρ. 1300, 64.
1569, 59.
ἐρήρικα, Ἀττικὸς παρακείμενος
ἀντὶ τοῦ ἔσχισα. 734, 53.
ἐρήριπα, μέσος παρακείμενος ἀπὸ
τοῦ ἐρείπω κατὰ συστολήν τῆς
παραληγομένης. 964, 32.
ἐρητίειν, οἰονεῖ εἰρτύνειν, παρὰ
τὴν εἰρτήν. 80, 30.
ἐρητίειν, κωλύειν. 197, 45.
ἐρητύειν τὸ κωλύειν, οἰονεῖ εἰρ-
κτύνειν, παρὰ τὴν εἰρτήν, καὶ
ἐρητύεσθαι τὸ κατέχευθαι· καὶ
ὅτι ἐρητύεσθαι ὁ θυμὸς λέγεται
τῷ πατομένῳ ὁργῆς, πολλαχού
παρ' Ὀμήρω. 200, 7. 780, 7.
931, 60.
ἐρητύσασκεν, ἐκώλυε, τὸ θέμα
ἐρητυσάσκω, ἀπὸ τοῦ ἐρητύω
ἐρητύσω ἐρήτυσα ἀορίστον πυ-
ραχθέν. 199, 12. 200, 5.
ἐρι ἐπιτατικὸν ὅτι ἐκ τῆς περὶ προ-
θέσεως γέγονε. 701, 17.
ἐρια προβάτων λέγονται, τρίχες δὲ
χοίρων. 1657, 9.
ἐριαύχενες ἵπποι ἐπιθετικῶς οἱ
ὑψαύχενες καὶ γαυροί. 807, 12.
καὶ ὅτι ταῦτ' ὀνομάζονται τῷ δου-
λιχόδεροι. 838, 17.
ἐριβῶλαξ, ὅτι ἐκ τοῦ ἐριβῶλος
παρῆται ἡ λέξις. 1228, 25.
ἐρίγδουπος, ὅτι προῦπάρχει αὐ-
τοῦ τὸ ἐρίδουπος χωρὶς τοῦ γ,
οὐδ' ἔχουσιν ἐν τῇ, ἄλλοτ' ἐπ'

ἀκρόαν ἐριδούκων, Ἰλ. ε', 50.
1195, 34. καὶ ὅτι τῆς Ἠπειρω-
τῶν διαλέκτου ἐστὶν ἡ προσθήκη
τοῦ γ. 1064, 8.
ἐριδαίνω ὅτι παρὰ τὸ ἐρίω λέ-
γεται τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ
δου καὶ ἐριδμαίνω λέγεται. 153,
24. 234, 34.
ἐριδήσασθαι τὸ ἐρίσαι, ἀπὸ
τοῦ ἐριδῶ δευτέρου μέλλοντος
ἀνηγγμένον εἰς ἐνεστώτη, 1339,
16.
ἐριδμαίνειν ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζειν
καὶ εἰς ἔριν κινεῖν, παρὰ τὴν
ἔριν καὶ τὸ μαίνεσθαι, ἢ παρὰ
τὸ ἐριδαίνω πλεονασμῷ τοῦ μ.
1059, 4. καὶ ὅτι ταῦτ' ὀνομάζονται
τῷ ἐριδαίνω, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
ἐρίδω, ὃ ἐστὶ ἐρίω, λέγονται.
1570, 11.
ἐρίδουπος ταῦτ' ἐν τῷ ἐρίδου-
πος. 1195, 34. ζῆτε τὸ ἐρίδου-
πος.
ἐρίδουπος αἰθουσα λέγεται διὰ
τὸ ἐκκείσθαι ἀνέμοις. 1347, 54.
ζῆτε τὸ αἰθουσα. 1890, 25.
ἐρίζειν τὸ συγκρίνεσθαι εἶπουν
παραβάλλεσθαι καὶ ἐξισοῦσθαι,
οἶον, ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρι-
ζμὴν οὐκ ἐθέλῃσιν, Ὀδ. θ', 223.
καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐρω παρῆται,
ὅθεν καὶ τὸ ἐρέθω. 1048, 39.
1483, 64. 1503, 13.
ἐρίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐρίζειν Ἀτ-
τικῶς, οἶον ἐν τῇ, καὶ κλέος ἢ
οὔτις τοι ἐρίζεται, Ἰλ. ε', 172.
535, 18.
ἐρίρηες ἑταῖροι οἱ ὕμνη πρὸς φι-
λίαν ἀσπρότες, ὃ ἐστὶν ἡρμοσμέ-
νοι, ἢ οἱ ὕμνη ἐμιστοὶ ἢ ἀρεστοί.
382, 11. 470, 26. 738, 59. ἄλλα-
χού δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἀρέσασθαι
λέγεται ἡ λέξις. 1604, 54.
ἐρίρηος αἰδοῦς ὁ ἐναρμονίως ἁ-
δων, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀρμόζω
καὶ ἐρίρηες ἑταῖροι οἱ ἡρμοσμέ-
νοι ἀλλήλοις κατὰ φίλιν. 1422,
16. ἄλλαχού δὲ ὅτι ἐρίρηος αἰ-
δός ὁ λίαν ἁρμονικός. 1584, 61.
ἐριθακὶς γυνή ἡ μισθώτρια. 412,
41. 1162, 23.
ἐριθεύειν τὸ φεύγειν ἐρίζειν.
1162, 23.
ἐριθηλὲς ἔρνος ὅτι παρὰ τὸ θάλλ-
ειν λέγεται. 1094, 63.
ἐριθοί, ἐριουργοὶ γυναῖκες, παρὰ

τὸ ἔρπον· καὶ ἔριθοι οἱ ἀμνηστῆρες,
παρὰ τὴν ἔραν. 1162, 20. ἄλλα-
χού δὲ ὅτι ἐριθος παρὰ τὴν ἔραν.
1553, 40.
ἐρίμυκος βοῦς ἐπιθετικῶς, καὶ
ὅτι καὶ βρονταῖς καὶ τυφάνων ἐρ-
μυκὸς ἐπιτίθεται ἡ λέξις. 1329,
37.
ἐρινάζειν τὸ ταῖς ἡμέραις σπαῖς
ἐρινόος, εἶπουν ὀλυνθούς, παρ-
άπτειν. 653, 54. καὶ ὅτι καὶ ἐρ-
ρινάζειν λέγεται. 1204, 2.
ἐρινεός, τόπος πετρώδης, εἶπουν
ράχιν ὀρεινὴν ἔξω τῶν τευχῶν τῆς
Τροίας περιεκτικὸς ἐρεινῶν, καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ ἐρινός πλεονασμῷ τοῦ
εἰ λέγεται. 652, 43. 48. 1204, 64.
1263, 13. 1698, 33.
ἐρινεός τὸ δένδρον, ὃ ἐστὶν ἡ
ἀγρία συκῆ, ἐρινός δὲ ὁ καρπὸς
αὐτοῦ. 653, 52. ἄλλαχού δὲ ὅτι
ἐρινός ὁ καρπὸς λέγεται προπα-
ροξεντόνως. 1536, 17. καὶ ὅτι καὶ
ἐπὶ ἀπλῶς ἔξλου τίθεται ἡ λέξις
ἐν τῇ, ὃ δ' ἐρινεὸν δέξεται χαλκῷ
τῆμεν, Ἰλ. φ', 37. 1222, 17.
ἐρινεός ὅτι καὶ ἐρινός λέγεται,
ὅθεν τὸ ἐρινεός. 1205, 2. καὶ ὅτι
καὶ δίφοροι καὶ τρίφοροι ἐρινεοὶ
ἰστοροῦνται καὶ παροιμίᾳ, πλεον
ἐρινός ἄλλους ἐξερινάζει, καὶ ἐρ-
μηνεία τῆς παροιμίας. 1205, 2.
Ἐριννύες, μεθικά τινα δαιμόνια
ἐν Ἄιδου, ὅτι ναρκίσσω στεφα-
νοῦσθαι μυθεύονται διὰ τὸ τοῦ
ναρκῆν αἴτια γίνεσθαι τοῖς κο-
λαζομένοις. 87, 25. καὶ ὅτι δια-
φύρως ἐντυμολογείται ἡ φωνή, καὶ
Ἐριννύων διάφοροι ἐπινοήματα καὶ
ποιότητες, ἐρημνεία διεξοδικωτά-
τη. 763, 26 — 42. 55.
Ἐριννύες μητρός, παρ' Ὀμήρω αἱ
μητρικαὶ ἀραι, δι' ὧν αἱ Ἐριν-
νύες ἐρεθίζονται κατὰ τῶν φαι-
λων παιδῶν. 1244, 27. καὶ ὅτι
ἐλλειπῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ, αἱ ὑπὲρ
τῆς μητρός ἢ αἱ τῆς μητρός τι-
μοραί. 1684, 53.
ἐρινός ἀρσενικῶς ἡ ἀγρία συκῆ
τὸ δένδρον, ὅθεν τὸ ἐρινεός, ἐρι-
νὸν δὲ οὐδετέρως ὁ καρπός. 1205,
2. 1536, 14. ζῆτε τὸ, ἐρινεός τὸ
δένδρον.
ἐριον ὅτι ὡς ἔγγιον τονίζεται, εἰρίον
δὲ ὡς τευχίον. 1489, 12.

Ἑρμῆς ὅτι Μαίας υἱὸς λέγεται διὰ τὸ θραπευτικὸς εἶναι ζώων καὶ μαιευτικὸς, διὰ τὸ τοῦ λόγου, εἰς ὃν ἀλληγορεῖται ὁ Ἑρμῆς, ζήτητικὸν καὶ ἐρευνητικόν. 1766, 14.

Ἑρμῆς, ἄρρω εἰκαζόμενος διὰ τὸ λευκόν, ὃ ἐστὶν ἐναργές, τοῦ λόγου, ἢ παρὰ τὸ λαρόν, ὃ ἐστὶν ἡδύ. 87, 18. 1522, 52.

Ἑρμῆς χθόνιος καὶ οὐράνιος καὶ θαλάσσιος καὶ καταχθόνιος καὶ ψυχοπομπὸς ἐπωνυμικῶς, καὶ ἐρμηνεία ἀλληγορικὴ ἐκάστης τῶν ἐπωνυμιῶν. 561, 34.

Ἑρμῆς τρικέφαλος ὅτι τὸ τρίτον τοῦ φιλοσοφικοῦ λόγου αἰνίττεται. 1504, 62.

Ἑρμῆς ὅτι τετρακέφαλος λέγεται διὰ τὸ τετραμερές τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἄλλως διὰ τὸ πολυδύναμον τοῦ λόγου, καὶ περὶ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ ἐρμηνεία. 1353, 2.

Ἑρμῆς καὶ Πᾶν ὅτι κυβέας προστάται ἐνομιζοντο. 1397, 27.

Ἑρμῆς ὅτι κλοπῆς καὶ ἀπάτης ἔφορος ἐνομιζέτο, ἱστορία καὶ ἀλληγορία. 1337, 15. 22.

Ἑρμῆς ὁπηδεῖν λέγεται τῷ ἑλλόγως κλέπτοντι, Ὅδ. τ', 398. καὶ ὅτι κλεπτικῆς ἐπιστάτης ὁ Ἑρμῆς ἐνομιζέτο. 1870, 50.

Ἑρμῆς νόμιος, ὅτι τὸν Ἑρμῆν οἱ ποιμένες ἐθεράπευον ὡς νόμιον καὶ αὐξήτικόν τῶν θρεμμάτων. 1766, 1.

Ἑρμῆς ὅτι ὕπνου προστάτης ἐνομιζέτο. 1471, 20. καὶ ὅτι ἐν ὥρᾳ κοίτου ἔσπενδον αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ὡς ὄνειροπομπῷ καὶ ὕπνοδότη. 1574, 36.

Ἑρμῆς οἰνοχοεῖν τοῖς θεοῖς μυθεύεται πρὸς αἰνίγμα τοῦ δεῖν κατὰ λόγον προχωρεῖν τὰ συμπίσια. 1205, 17.

Ἑρμῆς ὅτι ἐντετυμένος εἶτουν ὀρθοτάζων ἴδροντο παρὰ Πηλασγοῖς, ἱστορία. 1249, 8.

Ἑρμῆς ὅτι πλουτοδότης ὁ αὐτὸς καὶ ἀποστερητικὸς καὶ κλέπτης ἐνομιζέτο. 999, 10. 13.

Ἑρμῆς, ὅτι τῷ Ἑρμῇ ὑστάτῳ ἔσπενδον οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅτι καὶ εἰδός τι πόσιως Ἑρμῆς ἐκαλεῖτο. 1470, 62. 64.

Ἑρμῆς ἐντυπούμενος τοῖς κλινόποσι. 1598, 36. 89 ἐν ἐρμῖν

οἱ κλινόποδες. 1944, 57. ζῆται τοῖς ἐρμῖν. 1598, 34.

Ἑρμῆς ὁ δραστήριος λόγος, ζῆται ἐν τῷ λόγος. 10, 19.

Ἑρμῆς ὅτι παρὰ τὸ εἶρω, ὃ ἐστὶν ἀγγέλλω, λέγεται, οἷον ἐπὶ Εἰρέας καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ' Ἑρμείας, καὶ συναιρέσει Ἑρμῆς, 89 ἐν καὶ περισπᾶται ἡ λέξις. 182, 12. 1951, 13.

ἐρμῖνες οἱ κλινόποδες, παρὰ τὸ ἔρμα ἢ παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τοῖς τρήμασι τῆς κλίνης. 1944, 57. ἢ παρὰ τὸ τὸν Ἑρμῆν ἐντυπούσθαι τοῖς κλινόποσι. 1944, 57. ζῆται τοῖς ἐρμῖν. 1598, 34.

Ἑρμιόνη, πόλις Πελοποννησιακῆ, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πρώτον ὀρμισθῆναι τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν οὕτω κλειθεῖσα, καὶ ὅτι καὶ Ἑρμιῶν λέγεται, καὶ ἱστορία τινὲς περὶ τῆς πόλεως. 284, 39.

Ἑρμιόνη, θυγάτηρ Μενελάου καὶ Ἑλένης, ὅτι Ὀρέστην πρῶτον ἐξεδόθη, εἰτα Νεοπτολέμῳ τῷ Ἀχιλλέως, καὶ πάλιν τῷ Ὀρέστη, ἱστορία διεξοδική. 1479, 10.

ἐρμῖς ἐρμῖνος ὁ κλινόπονος, ὅτι καὶ ἐρμῖν δικαταλήκτως λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔρμα εἶναι τῆς κλίνης οὕτω λέγεται, ἢ παρὰ τὸν τοῦ ὕπνου δοτήρα Ἑρμῆν, 89 καὶ ταῖς ἐρμῖσι διὰ τοῦτο ἐντυπούτο. 1598, 34.

Ἑρμος ποταμὸς ὅτι δινῆεις λέγεται ἐπιθετικῶς διὰ τὸ δύσπλωτον, καὶ ὅτι ἐκ Δινδυμῆνης ὄρους τῆς Μυσίας ἄρχεται καὶ διὰ τῆς κατακεκαυμένης φερόμενος ἐκδίδωσιν εἰς τὴν κατὰ Φώκαιαν θάλασσαν. 366, 24. 1212, 57.

Ἑρμῶ κληρὸς ἐλέγετο φύλλον ἐλαίας, ὃ τοῖς κληροῖς ἐνεβάλλετο ὑπὸ τῶν κληρουμένων καὶ πρῶτον ἀνείλκετο εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμού. 675, 53.

Ἑρμῶ παῖδες μυθεύονται οἱ πολυκτῆμονες ἢ λόγιοι ἢ δόλιοι. 18, 31. 1063, 56.

Ἑρμῶ πρὸς Ἀητῶ στάσις, ἀλληγορικὴ παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὴν τῆς εἰδήσεως πρὸς τὴν λήθην ἀντίθεσιν. 1197, 14.

Ἑρμῶ ῥάβδος, καὶ περὶ διαφόρων ἐνεργημάτων αὐτῆς ἀλληγορεῖται διεξοδική. 1522, 25.

Ἑρμῶ σκευῆς διαγραφὴ κατ' Ὀμήρῳ, καὶ ἀλληγορία τῶν κατὰ μέρος. 1353, 20. καὶ ὅτι ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν πλαττόμενος τῷ Ἑρμῇ πέτασος τάχους ἐστὶ σύμβολον. 1522, 5.

ἔρνος τὸ εἰθαλές φυτὸν, καὶ ὅτι καὶ ἄνθος ποτὲ σημαίνει ἡ λέξις. 1557, 60.

ἔρξαν ἀντὶ τοῦ ἐνέκλεισαν, ἀπὸ τοῦ ἔργω τὸ ἐγκλείω. 1765, 26.

ἔρξω μέλλων καὶ ἔρξον προστακτικὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔρξω ἢ ἀπὸ τοῦ ἔργω κεκίνηται, ἐρμηνεία διεξοδική. 441, 39.

ἐρδείς ὁ ἐπιθυμητὸς, τὸ ἐρδ μικρόν. 1299, 36.

ἐρον λήγοντα ὀξύτονα, ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἥρον ὁμοτόνων γενόμενα, οἷον ἔξρον καὶ νοσερόν ἀπὸ τοῦ ἔξρον καὶ νοσηρόν. 1540, 10.

ἐρος λήγουσαι γενικαὶ ἐπερδισύλλαβοι παροξυνόμεναι παραλόγως, οἷον μητέρος, θυγατέρος. 1388, 50.

ἐρος λήγοντα παράγωγα ἔχοντα πρὸ τοῦ εἶ τοῦ καταρτικὸν σύμφωνον τῆς ληγούσης τῶν ἰδίων πρωτοθέτων ὀξύτονται, οἷον κάρτος καρτερός, βλάβος βλαβερός. 109, 42.

ἔρος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ Αἰολικῶς, 89 ἐν αἰτιατικῇ τὸν ἔρον παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι προὔπαρχει τοῦ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, καὶ ὅτι καὶ ἱσθδυναμεῖ παρ' Ὀμήρῳ, ἐρμηνεία διεξοδική. 136, 33. 988, 6.

ἔροτις ἡ ἑορτὴ Αἰολικῶς, ὅτι παροξύνεται καὶ κατὰ μετάθεσιν λέγεται. 1430, 34. 1908, 57.

ἔρπειν ἀντὶ τοῦ βαδίζειν ἐν τῷ, 89 ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνέει τε καὶ ἔρπει, Ὅδ. σ', 131. 1841, 29. καὶ ἀντὶ τοῦ λάθραι καὶ οὐ κατ' ὁρθὸν βαδίζειν ἐν τῷ, ἡμενος ἢ ἔρπων, Ὅδ. ρ', 158. 1813, 61. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἔραν σπᾶσθαι λέγεται τὸ ἔρπειν. 1503, 59.

ἔρπειτ' ἀπὸ μέρους πάντα τὰ ζῷα ἐν τῷ, 89 ἐπὶ γαῖαν ἔρπειτ' ἔρπονται, Ὅδ. δ', 418. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔρπῳ ἐρπίσω γίνεται ἔρπεισθαι, καὶ ἐκδρομῇ τοῦ σ' ἔρπειτόν. 1502, 53.

ἐρυσίβη, ὅτι παρὰ τὸ ἔξ ἄλρος
βαίνειν οὕτω λέγεται. 1630, 43.

ἐρυσίπτολις Ἀθηναῖ ἐπιθετικῶς,
ὅτι παρὰ τὸ πόλεις ῥύεσθαι, ὃ
ἔστι φυλάσσειν, λέγεται. 643, 46.
758, 59.

Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος ὅτι
Αἰθων ἐπεκλήθη, ἱστορία. 862, 7.
ἐρυσμός, εἶδος λαχάνου, οὗ τὸ
σπέρμα χρήσιμον ταῖς κυούσαις
γυναιξί. 965, 48.

ἔρυτο ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν ἐν τῷ,
ἡδ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, παρ' Ὀμή-
ρῳ. 1969, 28.

ἐρύω τὸ φυλάσσω καὶ τὸ κωλύω.
364, 19. 643, 47. καὶ ἐρίω τὸ
ἐλκύνω. 426, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ
ῥύω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἶ.
1009, 36.

ἐρχαται, τρίτον πρόσωπον πλη-
θυντικὸν παθητικοῦ παρακειμέ-
νου, ἀντὶ τοῦ καθειργνύνται ἢ
καθειργμένοι εἰσι, τρίτον πρόσ-
ωπον πληθυντικὸν παρακειμένου
ἀπὸ τοῦ εἰρχται συστοίχου ἐνικοῦ
Ἰωνικῶς ἐσχηματισμένον. 1071,
47. 61. καὶ ἐρχατο ἀντὶ τοῦ κα-
θειργμένοι ἦσαν, τρίτον πρόσω-
πον πληθυντικὸν ὑπερσυντελικῶν
ἐκ τοῦ εἰρχτο συστοίχου ἐνικοῦ
ὁμοίως ἐσχηματισμένον. 1109, 31.
1125, 52.

ἐρχατόωντο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐρχα-
το, τρίτου προσώπου πληθυν-
τικοῦ παθητικοῦ ὑπερσυντελικῶν
Ἰωνικοῦ, παράγεται ῥῆμα ἐρχα-
τόω ἐρχατώ, ὅθεν τὸ ἐρχατόων-
το. 1748, 64.

ἐρχεσθαι νέφος λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς κινεῖ-
σθαι. 472, 27.

ἐρχεται ἄλλη, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχε-
ται ἄλλαχού, Ἰλ. α', 120. 64, 6.

ἔρω ἐρήσω τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ λέ-
γω ὁμωνύμως. 780, 9.

ἔρω, δοτικῆς πτώσεως παρ' Ὀμή-
ρῳ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἔρος βραχυκα-
ταλήκτου εὐθείας κεκίνηται, ἢ
ἐκ τῆς ἐρωτι ἀποκόπεται. 1843,
59.

ἐρψιδίς, εἶδος ὀρνέου, ὅτι αἰ-
σιος ἦν ὁλωνός τοῖς ἐνεδρεύουσιν
καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ
ὀρνέου, καὶ ἐκθεσις τῶν εἰδῶν
αὐτοῦ. 804, 57. 60. καὶ ὅτι παρὰ
τὸ ἔλος λέγεται, οἶον ἐλώδιος,

ἢ παρὰ τὸν ἔρωτα, οἶον ἐρω-
τίδιος, σχηματισμός διεξοδικός·
καὶ ὅτι δύνεται ἀναλόγως τοῖς
διὰ τοῦ ἰος ἐπὶ ὀρνέων. 995, 11.

ἐρωεῖν τὸ ὀρμᾶν καὶ τὸ ἀναπο-
δίζειν παρ' Ὀμήρῳ. 197, 41. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἐρωεῖν τὸ εἰς ἐρωὴν
κινεῖν, ἀλλοπαθῶς. 920, 27.

ἐρωή ἢ ὀρμή, παρὰ τὸ ῥώ, ὃ
ἔστιν ὀρμῶ. 411, 5. 703, 8.

ἐρωὶ δουρὸς, καὶ δουρὸς ἐρωὴν
λείπεσθαι τινος, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι δόρυ
ἄφεθὲν ἀπείχειν τινός. 1314, 19.

ἔρως ὅτι παρὰ τὸ ὀρᾶν λέγεται.
87, 38.

Ἐρως ὅτι Ἰριδος καὶ Ζεφύρου γε-
γονέναι μυθεύεται. 555, 31.

Ἐρως ὑπὸ θεῶν ἀποψηφισθεὶς καὶ
τὰ πτερὰ ἀποκοπεῖς, ἃ τῇ Νίκη
ἐδόθη φορεῖν, μῦθος. 890, 5.
987, 22.

Ἐρως ὅτι τυφλὸς λέγεται ὡς τυ-
φλοποιός. 1769, 51.

Ἐρως ὅτι συνιδρύετο Ἐρμῇ καὶ
Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς γυμνασίοις εἰς
σύμβολον τοῦ ἐξ ἀλκῆς καὶ λόγου
μιγέντων γενναῖσθαι ὁμόνοιαν.
1596, 47.

Ἐρως ὅτι Ἀττικῶς διὰ τοῦ ὦ με-
γάλου γράφεται, καὶ διαγραφῇ
Ἐρωτος ἐκ τῶν Ἀλέξιδος τοῦ
κωμικοῦ. 988, 12.

Ἐρωτος ἄγαλμα, Πραξιτέλους
ἔργον, ὅτι ἐν Θεσπιαῖς ἀνέκειτο,
ἀνατεθὲν ὑπὸ Γλυκέρας τῆς ἐταί-
ρας. 266, 14.

ἐρωτᾷν ἔστι τὸ ἐθέλειν λαβεῖν κε-
φαλαιώδη ἀπόφασιν περὶ τινος
ὑποκειμένου πράγματος, καὶ ὅτι
διαφέρει τοῦ πυνθάνεσθαι. 1457,
29. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ προσφω-
νεῖν. 722, 54.

ἐρώτησις ἔστι φράσις συμβολι-
κὴν ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσα, καὶ ὅτι
πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ναι ἢ οὐ, ἢ
ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν, ἀποκρινόμεθα·
πεῦσις δὲ ἔστι, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι
συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι. 605,
8. 1457, 32.

ἐρώτησις, ὅτι τὰς ἐν ταῖς ἀντι-
λογίαις ἐρωτήσεις δεῖ ἐπὶ ἀναν-
τιρρήτοις γίνεσθαι, καὶ ὅτι κα-
ταφατικῶς γινομένη ἢ ἐρώτησις

ἀπόφασιν ἀντιστοιχεῖ. 64, 35. 755,
2. 7. 21.

ἐρωτῆσις ὅτι διὰ πολλά τα-
πάθη γίνονται. 146, 44. καὶ ἐν
κατὰ σχῆμα τραχύτητος καὶ
σφοδρότητος γίνεται ἐρώτησις,
οἶον ἐν τῷ, Ἀτρεΐδῃ τέ ο' αὖτ'
ἐπιμέμφει ἡδὲ χαρίζεις, Ἰλ. β',
225. 208, 43.

Ἐρωτίδια, ἐορτὴ παρὰ Θεσπ-
εῦσι εἰς τιμὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς
Ἐρωτος. 1375, 2.

ἐρωτῶ τὸ ὀρμῶ, συστοίχου τῷ ἐρω-
ῇ, ὃ ἔστιν ὀρμή. 703, 8. ζῆτε τὸ
ἐρωεῖν.

ἐς συλλαβῇ, ὅτι τὸ εἶ, ὃ τὸ σ
ἐπάγεται, εἰς ἡ τρέπουσι Σικελοί,
οἷον ἑστία ἑστία, κᾶν τε ἔξωθεν
ἐπεισπέσοι τὸ σ, ἐμοίως, οἷον ἐν
τῷ ἔχω ἴσχω, ἔπω ἴσπω. 1561,
61. 1562, 42.

ἐς λήγουσαι φωναὶ δέξτονται ἀντὶ
πληθυντικῶν αἰτιατικῶν ἀκού-
μεναι, οἷον ἀκλές ἀντὶ τοῦ ἀκλε-
εῖς. 1066, 56.

ἐς πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσο-
μένη ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκτεῖον
φωνῆεν, οἷον ἐσκορακίζεν σκο-
ρακίζειν. 82, 33.

ἐς πρόθεσις κατὰ ἀναστροφὴν κει-
μένη ἐν τῷ, Ἐκτορα δ' ἐτρύνη-
σι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἰλ. ο', 59. 1006, 20.

ἐς πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἕως ἐπιρρή-
ματος, οἷον ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ
ἕως γῆρας. 969, 11.

ἐς αὔριον, ἐν ἴσῳ τῷ αὔριον. 728,
22.

ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γῆρας.
969, 11.

ἐς ἥλιον καταδύντα, περὶ δύσιν
ἡλίου καὶ ἕως δύσεως ἡλίου.
1461, 5.

ἐς κόρακας, παροιμία· ὅτι ἀπὸ Κο-
ρακησίου ἢ Κοράκων τόπου τι-
νὸς ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ παροιμία,
ἱστορία· ἢ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ
εἰς κακὰ ὄρνεα, ἢ ἀπὸ κοράκων,
οἷς ἐν λοιμοῦ καιρῷ περικαθαί-
ροντες οἱ τότε ἄνθρωποι καὶ ἐπα-
ειδοντες ἀφίεσαν, ἢ ἀπὸ μυθικοῦ
τινος Κόρακος, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 1746, 62.

ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἤγουν δι'
ὅλου τοῦ σώματος. 1146, 26.

ἔστι *παραστατικὴν* ἀπὸ τοῦ ἔμην
 ἔστι *παραστατικῆς*, ὅτι δεσὶ σ
 ἔστι *παρὰ* Ὁμήρου. 1770, 29.
 ἔστι *παρὰ* καὶ ἔστιται δεσὶ σ ὅτι
 τὸ Σικανὸν ἐστὶν ἰδιώματος.
 155, 12.
 ἔστι *παρὰ* ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ ἀπὸ τοῦ στα-
 βίου, ἔστι *χίμαρ*, κικίνηται.
 144, 31.
 ἔστι *παρὰ*, *προστατικὴν* ἐκ τοῦ ἔ-
 στω μετὰ πηλὸν, ὡς καὶ
 τὸ *πῆμα* ἐκ τοῦ χίμα. 1935, 30.
 ἔστι *παρὰ* καὶ ἔστιται, τὸ μὲ ἔτω, ἀπὸ
 τοῦ σταβίου ἰδιωτός ἐτερο-
 νήτως. 114, 7.
 ἔστιται *τρίτον* πρόσωπον μέλλοντος
 ἐστὶ ἐκ τοῦ ἔστιται συνεκλήθη. 655,
 10. 714, 3. 1304, 31.
 ἔστιται ὅτι διακρίνεται τοῦ γενήσεται,
 ἔστιται μὲν γὰρ ποιησέμενος ὁ νόμος,
 γενήσεται δὲ πῶς τῷ μέτῳ ἔχον-
 τι. 214, 19. 1747, 34.
 ἔστιται μὲν ἐστὶ ἐκ τοῦ ἐστίχαιμεν
 συνεκλήθη, καὶ ὅτι διασύνεται.
 443, 13.
 ἔστι *ἀνὰ* ὁμηγίτινι, παρ' Ὁμήρου
 δοκίμῃ. 1094, 51.
 ἔστι *παρὰ* τὴν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐκ-
 σταθμὸν καὶ ἔστιται. 1172, 57.
 ἔστι *παρὰ* καὶ ἐν πανθ' ἔστιται
 παρὰ, ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἔστιται κε-
 κίνηται, οὐ γὰρ ἂν ἰδασύνετο,
 ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐστίχαιμεν συνεκλήθη
 τροπῇ τοῦ ἢ εἰς αὐτόν. 345, 3. 1924,
 23.
 ἔστι *παρὰ* ὅτι ἐκ τοῦ ἐστίχαιμεν συγ-
 κλησθαι, καὶ ὅτι διασύνεται.
 1309, 64.
 ἔστι *παρὰ*, διήκτερον πρόσωπον πληθυν-
 τικὸν ἀπὸ τοῦ ἐμὲ, ζήτει τὸ ἐ-
 σμέν. 1457, 43—50.
 ἔστι *παρὰ* χρονικὸν ὅτι διασύνεται ὡς ἐκ
 τοῦ ἔστιται τε συνεκλήθη. 161, 46.
 ἔστι *παρὰ* καὶ ἔστιρον *λέγοντα* συγκρι-
 τικὰ τῶν διὰ τοῦ ὅτι τετελεσμένος μεταπλα-
 σθέντα, ὅσον ἀνιηρότερος ἀντὶ
 τοῦ ἀνιηρότερος, καὶ ἑωρότερον
 ἀντὶ τοῦ ἑωρότερον. 746, 44.
 1441, 10.
 ἔστι *παρὰ* μετοχῇ ἀπὸ τοῦ ἔστιται πα-
 ρακειμένον, ὅς καὶ ἔστιται λέγεται,
 οὐ μετοχῇ ὁ ἔστιται. 1700, 42.
 ἔστι *παρὰ* κείν, τρίτον πρόσωπον ἐπερ-
 συνηκτικόν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐστίχαιμεν
 Ἰωνικῶς συνηκτῆται. 1324, 40.

ἔστι *παρὰ* λέγοντων παρὸντων ὁμοει-
 των προσώδια, ὅτι ἄλλως μὲν το-
 νίζονται τὰ προσηγορικὰ ἢ ἐκεί-
 τα, ὅσον ἀρχιστῆς, κηδεστῆς, ὡ-
 λῶς δὲ τὰ κίρια, ὅσον Ὁρίστῆς,
 Μενέστῆς. 596, 23.
 ἔστι *παρὰ*, τρίτον πρόσωπον ἐπαρτικόν,
 ὅτι ἀρχικὸν ἐστὶ διγνήσιος. 631,
 13. καὶ ὅτι ἀρχικὸν μὲν ὃν ἐν
 ἀποκρίσει παροξύνεται, ἐν δὲ ἀ-
 ποκρίσει ὀξύνεται. 68, 22.
 ἔστι *παρὰ* τρίτον πρόσωπον ὅτι, ἵνα
 ἀρχεται λέγουσιν ἢ ἐποτάσεται τῷ
 οὐ ἢ τῷ καὶ τῷ ὡς, παροξύνε-
 ται· ἔτι, εἰ ἐποτάσεται ὀξύνεται
 ἢ παροξύνεται ἢ παροξύνεται
 μέν· λέγουσιν, ἐκείνεται· καὶ ὅτι
 ἵνα διὰ τοῦ ἔτω ὁμοειλε ποιῆν, ὡς
 τίθεται τίθεται, καὶ περὶ τοῦ σχη-
 ματισμοῦ εἶπον τῆς σκηνωρίας
 αὐτοῦ ἐμνηνεία διεξοδικῇ. 1613,
 24. 1660, 14—23.
 ἔστι *παρὰ* μοι βουλομένη, καὶ τὰ ὅμοια
 ὅτι ἐλλειπῶς λέγονται, καὶ ὅτι ἐξ
 Ὁμήρου τὴν ἀρχὴν ἔχον. 970, 3.
 ἔστι *παρὰ* μοι κακῶς, φράσις ἐλλειπῶς
 λεγομένη ἀντὶ τοῦ, ἔστι μοι κακῶς
 ἔχοντα τὰ πράγματα. 774, 41.
 ἔστι *παρὰ* κυρίως μὲν ἢ τοῦ οἴκου ἐσχά-
 ρα· καὶ ἔστιται, θεὰ τις οἴτω λε-
 γομένη παρὰ τὸ νομίζεσθαι τοὺς
 οἴκους δι' αὐτῆς συνεστάναι· καὶ
 ἔστιται ἢ ὅλη οἰκία ἀπὸ μέρους τῆς
 ἐστίας, ἔχον ἐσχάρας· καὶ ἔστιται
 ἢ ἐκείθεν τροπῇ ὁμωνύμως· καὶ
 ἔτι καὶ ἔστιται διὰ τοῦ ἢ λέγεται.
 735, 60. 1562, 34. 1756, 23.
 1814, 5.
 ἔστι *παρὰ*, ὅτι ἐσχάρα μὲν λέγονται
 αἱ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινόμε-
 ναι ἐπὶ γῆς, αἱ δὲ πολυτελεῖς
 ἐστὶται λέγονται· καὶ ὅτι καὶ ἔστιται
 διὰ τοῦ ἢ γράφεται· καὶ ἔστιται ἢ
 σωματοειδῆς θεὰ, ἢ καὶ αὐτὴ
 διὰ τοῦ ἢ λέγεται. 1564, 29—32.
 ἔστι *παρὰ* ὁ ὅλος οἶκος ἀπὸ μέρους τῆς
 ἐστίας, ἔχον ἐσχάρας. 129, 46—
 130, 5. 249, 22. 412, 45.
 ἔστι *παρὰ* θύειν, παροιματικῶς ἀντὶ τοῦ
 μηδὲν μεταδιδόναι· καὶ ἀφ' ἐ-
 στίας ἀρχεσθαι, ἔχον ἀπὸ τῶν
 κριτεῖων ἢ ἀπὸ τῶν οἰκείων.
 1579, 43.
 ἔστι *παρὰ* αἰα, πόλις Εὐβοίας, ὅτι προ-
 παροξύνεται ἢ λέξις, καὶ ὅτι καὶ
 ἔστιται λέγεται Ἰωνικῶς, ὡς καὶ

ἔστιται ἢ ἔστιται, καὶ ὅτι ἔστιται ἢ
 ἔστιται ἐκείθεν. 280, 15.
 ἔστι *παρὰ* ὅτι παρὰ τὴν ἔστιται λέ-
 γεται. 1579, 46.
 ἔστι *παρὰ* ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐστίχαιμεν,
 τρίτον πρόσωπον ὁμοειδικὸν ἀπὸ
 τοῦ ἐστίχαιμεν δευτεροῦ ὁμοει-
 κτου γένοντι, ὡς ἐκ τοῦ ἐστίχαιμεν
 τὸ ἐστίχαι. 179, 32.
 ἔστι *παρὰ* ὅτι ὁξύνεται καὶ ἀπα-
 λούσθαι τοῖς συστοίχοις προσά-
 ποις ἔχει τὸ σ. 100, 24.
 ἔστι *παρὰ* ὅτι ὁξύνεται ἐστίχαιμεν, πρὸς
 ὡς παρατακτικὸν χρόνον, ὅτι
 ἀπὸ τοῦ στορέννυμι θέματος γε-
 γόνασι κατὰ συγκοπήν. 748, 33.
 ἔστι *παρὰ*, ἔχον ἐκείθεν ἐν τῷ
 κατὰ δ' ἐστίχαιμεν αὐτῇ, Ὁδ. ε',
 113. 1650, 58. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
 ἐστίχαι βαρύνοντος θέματος δοκί-
 μεκίνησθαι, ἢ ἐκ τοῦ ἐστίχαι
 ἀποκρίσει, ὡς ἐκ τοῦ ἐστίχαι
 καὶ ἐκτίχαι τὸ ἐστίχαι καὶ ἐ-
 κτίχαι. 1695, 30.
 ἔστι *παρὰ*, τρίτον πρόσωπον προστακτι-
 κόν, ὅτι χωρὶς τοῦ σ ὁμοειλε λέ-
 γεται ὡς τὸ ἔχον πρὸ τοῦ ὡ
 οἱ δὲ φασιν ὅτι ἐκ τοῦ ἐστίχαι ἀπο-
 κρίσει συνεκλήθη ἀναλόγως ἔχει τὸ
 σ. 1755, 56.
 ἔστι *παρὰ* ὅτι ἐκ τοῦ ἐστίχαι συνεκλή-
 θη, ἢ ἐκ τοῦ ἐστίχαι ἐκείθεν γέγονε
 προσλήψει τοῦ ν. 114, 36.
 ἔστι *παρὰ*, πάσσαλος ἐνέμενος τῷ ἄ-
 κρῳ τοῦ ζυγοῦ, ὅσον ἐν τῷ, ἐπὶ
 δὲ κρῖον ἐστορι βάλλον, Ἠλ. ω',
 272. ἐντομολογία καὶ ἐμνηνεία
 διεξοδικῶς. 1350, 14.
 ἔστι *παρὰ* ὅτι ἀντίκειται τῷ ἐκ-
 πορῆν. 1553, 37.
 ἔστι *παρὰ* ὁ τόπος τοῦ ἐστίχαι πύ-
 ρος. 1523, 28. ἀλλὰ καὶ δὲ ὅτι
 ἐσχάρα βωμὸς ἰσόπεδος, ἐνθα
 τὸ πῦρ καίεται. 1938, 64. ἀλλὰ
 καὶ ὅτι ἐσχάρα λέγεται ἢ πρὸς
 βιωτικὴν χρῆσιν ἐπὶ γῆς γινόμενη
 ἐστία· καὶ ὅτι κυρίως βωμοὶ μὲν
 δαιμόνων, ἐσχάρα δὲ ἑρῶν,
 ἐνίοτε δὲ ἐσχάρα καὶ οἱ βωμοὶ
 λέγονται· καὶ ὅτι ἢ πρὸς βωμὸν
 ἐσχάρα καὶ βωμὸν λέγεται· καὶ
 ὅτι ἢ θυτική ἐσχάρα παρὰ τὸ
 ἔχειν ἀρὰς λέγεται, ἐμνηνεία
 διεξοδικῇ. 1564, 29—35. 1575,
 36—45. καὶ πόθεν ἢ χυδαίως

τάλογος, καὶ ὅτι τινὰ μὲν ἀδ-
θαιῶν χρεΐνουςι, τινὰ δὲ πλα-
γίων, ἱρμηνεῖα διεξοδική. 113,
27—114, 5.

ἐτεροκλίτων τινῶν διὰ τοῦ ἀτος
κλινομένων σιτοιγμῖναι εὐθεῖται,
οἷον τοῦ ἑδατος ἡ ὕδας, καὶ τοῦ
φρέατος ἡ γρέις. 1606, 63.

ἐτερόμαλλοι τύπητες οἱ μὴ ἑκα-
τέρωθεν, ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ ἐτέ-
ρου μέρους μαλλωτοί, ὅ ἐστι δα-
σαῖς. 746, 36.

ἐτερομόλιος δίκη, ἐν ἣ μὴ ἄμ-
φω ἦλθον οἱ ἀντίδοκοι, ἀλλ' ὁ
ἕτερος μόνον. 999, 63.

ἐτεροῦρέπης πλάστιγξ καὶ δίκη
φιλία ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ
ῥέπειν λέγονται. 699, 4.

ἕτερος ὅτι κυρίως μὲν ἐπιμεριστι-
κὸν ἐστὶ δυοῖν τινῶν, καταχρη-
στικῶς δὲ καὶ πολλῶν τινῶν ἐν
ἴσῃ τῷ ἄλλος, ἱρμηνεῖα διεξοδι-
κή· καὶ ὅτι καὶ μετὰ τοῦ ὁ θά-
τερα λέγεται τὸ θηλυκὸν καὶ θά-
τερον τὸ οὐδέτερον, καὶ ὅτι τὸ
ἄρσενικὸν κατὰ τὴν ὁρθὴν καὶ
ἄτερος λέγεται, κραθὲν ἐκ τοῦ
ὁ ἕτερος ἡ ἄρσενικὸς τροπή τοῦ
εἰς α. 1573, 48. 60.

ἕτερος ὅτι περὶ δυοῖν τινῶν λε-
γόμενον τὸ ἐν τῶν δύο σημαίνει.
1634, 42. 1638, 22. 1682, 40. καὶ
ὅτι προηγείται τοῦ ἄλλος ἐν τῇ
τῶν συντεταγμένων ἀκολουθίᾳ.
764, 56.

ἐτερούας ὁ μόνωτος, παρὰ τὸ
ἕτερον καὶ τὸ οὐας οὐατος. 870, 2.

ἐτερόφθαλμος λέγεται ὁ τοῖν
δυοῖν ὁφθαλμοῖν τὸν ἕτερον μό-
νον ἔχων. 1534, 42.

ἐτερώνιος κτητικὸν ὅτι ἐκ τῆς
ἐτέρων γενικῆς ἐσχημάτισται, ὡς
ἐκ τῆς ἀνέμων ἀνεμώνιος. 1214,
27.

ἐτερωνυμίας παράδειγμα, ἱρμη-
νεῖα διεξοδική. 304, 24.

ἐτέρως ἀντὶ τοῦ, οἷκ εὖ, κατ'
εἰρημισμὸν ἐν τῷ, νῦν δ' ἐτέ-
ρως ἐβόλοντο θεοὶ κατὰ μητιό-
ωντες, Ὀδ. α', 234. 1414, 2.

εἰς λήγοντα ἐπιρῥήματα, ἔχοντα
τὴν ἔτος φωνὴν ὑποκειμένην ὑ-
ποθετικαῖς ὀνομασίαις, οἷον ἐπτά-
της, εἰνάτης, ὅτι ἀντὶ τῶν ἑξ-
ῶν σύγκειται λαμβάνονται, οἷον

ἐπτάτης ἀντὶ τοῦ ἐπτά ἔτη ἐν
τῷ, ἐπτάτης δ' ἦρασσε πολυ-
χρῆστον Μινυῆν, τῷ δὲ οἱ ὁ-
γδοάτω κακὸν ἦλυθε δῖος Ὀρέ-
στης, Ὀδ. γ', 305. sq. 1469, 33.

εἰς λήγοντα, ὅτι τῶν διὰ τοῦ εἰς
λήγοντων μερῶν τοῦ λόγου τὰ μὲν
προπαροξυσόμενα ἐπιρῥηματικῶς
ἀκούονται, οἷον τριέτες, τετρά-
τες, τὰ δὲ ὀξυσόμενα ἐπιθετὰ εἰ-
σιν, οἷον τριετές παιδίον. 1437,
9. 1459, 1.

ἔτετμεν, ἥγουν κατέλαβε καὶ εὔρε
κατ' ἐπιτομήν ὁδοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ
τέμω γίνεται τμῶ κατὰ συγκοπήν,
καὶ διπλασιασμῷ τέμω. 474, 12.
1466, 22.

ἕτεωνεύς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἐ-
τεῶν, ὁ ἔστιν ἄλθής, λέγεται.
1484, 31. καὶ ὅτι προσσύνεστι
θεράποντι τοῦνομα, ὃν ἄλθθεν
χρῆ πρὸς τὸν δεσπότην. 1492, 56.

ἕτεωνός κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἐτεῶν
λέγεται, ὁ πόλις ὁμώνυμος ἐν
Βοιωτίᾳ, ἡ καὶ Σάρκη ποτὲ κλη-
θεῖσα. 265, 34. 1484, 31.

εἰτηρος λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ τῶν
διὰ τοῦ εἰτης παρηγμένα, οἷον
πενταεῖτης πενταεῖτηρος, ἐνναεῖτης
ἐνναεῖτηρος. 245, 45.

εἰτης ληγόντων ὀνομάτων ἔχόντων
τὴν εἰτος φωνὴν ἐν συνθέσει ὑπο-
τεταγμένην προσωδία καὶ κλίσις,
καὶ ἀπλῶς προσωδία τῶν διὰ τοῦ
εἰτης ὀνομάτων. 340, 40.

εἰτης λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ περι-
σπωμένων ῥημάτων παρηγμένα,
οἷον εἰμενῶ εἰμενέτης, εἰχῶ εἰ-
χέτης. 1434, 44.

ἔτης ὅτι παρὰ τὸ ἔθος λέγεται, καὶ
ὅτι ψιλοῦται, καὶ δηλοῖ ἐθάδα ἢ
ἐταῖρον ἢ πολίτην. 641, 56. 681,
57. 764, 4. 1480, 8.

ἐτήτυμον ἐπιρῥηματικῶς πολλα-
χοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ,
ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμον,
Ἰλ. σ', 128. 922, 35. 1131, 64.

ἐτήτυμος ὅτι ἐκ τοῦ ἔτυμος γέ-
γονεν ἐπενθέσει τῆς τῇ συλλαβῆς·
εἰ γὰρ ἦν ἐκ διπλασιασμοῦ, συ-
στέλλοιτο ἂν ἡ διδιπλασιασμένη
συλλαβή. 1408, 8. 14.

ἔτι ἐπιρῥημα δις παραλαμβάνόμε-
νον ἐν μιᾷ περιόδῳ, οἷον ἐν τῷ,

οὐ γὰρ ἔτι ἄλλον φερέτω καὶ
ἔτι μοι κρατερώτερον εἶναι ἔ-
θλον, Ὀδυσσ. λ', 623. 1704, 11.
καὶ ὅτι καὶ ἄπαξ παραληφθὲν ἔ-
νιστε παρέλκει, οἷον ἐν τῷ, εἰ μὴ
ἔτι γνώη, Ὀδ. ω', 217. 506, 23.
1959, 34.

ἔτνος, γενικῷ ὀνόματι, πάντα τὰ
ἐψητὰ ὄσπρια, παρὰ τὸ ἐν τὸ
πληρῷ καὶ ἀπολαύῳ, κατ' ἔξοχὴν
δὲ οἱ κῆαμοι. 948, 36.

ἐτοῖμα τὰ πρόχειρα, προπερισυ-
μένως παρ' Ὀμήρῳ. 966, 42.

ἐτοιμασίατο ἀντὶ τοῦ ἐτοιμέ-
σαιντο. 824, 16.

ἐτοῖμον τὸ ἔτοιμον, ὅτι προπερι-
σπάται Ἀττικῶς. 206, 1. 531, 33.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐτοῖμον, πρόχ-
ηρον καὶ ἑταγές καὶ ἀκολούθως
ἀλθής. 1602, 2.

ἔτορον δευτέρου ἀορίστου ἀπὸ τοῦ
ἐτόρησα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐδοῦρησα τὸ
ἔδουπον, καὶ τοῦ ἐκτύπησα τὸ
ἔκτυπον. 841, 8.

ἔτος, φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποκα-
σσομένη ἀριθμητικοῖς ὀνόμασι, συ-
στήσιν ὀνόματα θηλυκὰ εἰς ἡς
λήγοντα καὶ διὰ τοῦ δος κλιόμε-
να, οἷον τριακοντούτις τριακα-
τούτιδος. 340, 35.

ἔτραγον, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ
τοῦ τρώγω θέματος. 1553, 33.

ἔτραπεν ἀντὶ τοῦ εἰρούπετο ἐν τῷ,
ἔς δίφρον δ' ἀναβάς φῦγ' ἔ-
τραπε, παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. κ', 657.
1080, 17.

ἔτρεσαν ἀντὶ τοῦ ἔντρομοι ἔφυγον,
ἀπὸ τοῦ τρώω θέματος. 882, 5.

ἔτριγον, ἀόριστος δεῦτερος ἀπὸ
τοῦ τρίζω θέματος. 1071, 34. im-
plicitē.

ἐτυμολογία ἐστὶ λόγος ἐπαληθι-
ζομένην δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φέ-
σει τοῦ πράγματος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
ἐτός καὶ τοῦ ἔτυμος, ὁ ἔστιν ἀ-
ληθής, σίγκειται ἡ λέξις. 1408,
13.

ἐτυμολογία ὀνομάτων τινῶν κυ-
ρίων καὶ ἐπωνυμικῶν παρὰ ποιη-
ταῖς, οἷον τοῦ Ὀδυσσεὺς παρὰ
τὸ ὀδύσσασθαι παρ' Ὀμήρῳ, καὶ
ἄλλων παρ' ἄλλοις, ἱρμηνεῖα διε-
ξοδική. 650, 39.

ἐτυμολογίας τρόπος τὸ, ἔπος εἰ-
πεῖν, καὶ τὰ ὅμοια. 147, 24. καὶ

Ευέλθων κύριον ὅτι βαρύνεται, καίπερ ἐκ τῆς ἐλθων μετοχῆς συγκείμενον. 395, 12. 1098, 1. 1383, 40. καὶ ὅτι **Ευέλθων** ὁ Σαλαμίνιος Φερεσίμῃ γυναικὶ τινι στρατιῶν αἰτούσῃ ἕτρακτον ἔδωκε καὶ ἡλακάτην, ἱστορία. 657, 41.

εὐεργασία παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἀγαθοεργία, ἥτις ἀντίκειται τῇ κακοεργίᾳ. 1930, 57.

εὐεργέων ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶν ἐν τῷ, οὗδ' ἐτις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, Ὀδυσσ. δ', 695. 1514, 31.

εὐεργής ναῦς ἡ οἰκία ἡ κατὰ τέχνην ἐργασμένη, καὶ εὐεργής ἀντὶ τοῦ εὐεργέτης ἐνόστο παρ' Ὀμήρῳ, εὐεργὸς δὲ γυνή ἡ ἀγαθοεργός. 1083, 42. 1514, 31. 1624, 11. 1693, 13.

εὐεργμία τὸ ἀγαθὸν ἔρμαιον, ὃ ἐστὶν εὐρημα, καὶ εὐεργεῖν φῆμα. 675, 54. 1439, 35.

εὐζυγον ἕρμα ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, πολύζυγος δὲ ναῦς. 223, 11.

εὐζωία ἡ εὐδαιμονία, ὅτι παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, εὐ ζῶειν, ἐπενόηθη τὸ εὐζωία ὀνόματος σύνθεσις. 1826, 25.

εὐζωνος γυνή ἡ εὐκοσμος, ἀπὸ μέρους τῆς ζωνης, εὐζωνος δὲ ὁδοιπόρος ὁ εἰσταλγς, ἐρμηνεία διεξοδική. 129, 35. 258, 35. 777, 13.

εὐηγενής ὁ εὐγενής πλεονασμῷ τοῦ ἥ. 854, 61. 1288, 62.

εὐηγεία ἡ εὐαρχία, παρὰ τὸ ἡγῶ ἡγέσω, ὅθεν καὶ ἡγεμών. 1857, 61.

εὐήκης αἰχμή ἡ εὐ ἔχουσα ἀκῆς, ὃ ἐστὶν ὀξύτης, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις. 1271, 38.

Εὐήνος ὅτι γαμβροκτόνος ἱστορεῖται, ὡς καὶ ὁ Οἰνόμαος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ Εὐήνος μετωνομάσθη ὁ Λυκόρμας ποταμός, ἱστορία διεξοδική. 776, 8.

εὐήνωρ οἶνος καὶ σίδηρος ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ὁ ἀνδρὶας περιποιητικός. 1512, 11.

εὐήνωρ χαλκός ὁ ἀνδρὶας περιποιητικός διὰ τὴν πάλαι ποτὲ ἔξ αὐτοῦ ὀπλοποιῶν, καὶ οἶνος εὐήνωρ ὁμοίως· καὶ ὅτι καὶ ὁ εἰς

τρίποδας καὶ λήβητας συντελῶν χαλκός εὐήνωρ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς δυνάμει τοιοῦτος. 1731, 57.

εὐήρες πλοῖον καὶ ἑρετμόν παρὰ τὸ ἐρίσσειν τροπῇ τοῦ εἰς ἡ, καὶ εὐήρες ἀπλῶς τὸ ἐπιεικὲς καὶ πρῶν καὶ εὐόγων. 1509, 14. 1676, 17.

εὐήτριος χιτῶν ὅτι ἀπὸ τῶν ἡτρίων λέγεται, ὃ ἐστὶ τῶν ἐν τοῖς ὕψισι στημάτων. 1182, 16.

εὐθεΐα ὑρκτική παραβολὴς κατὰ γενικὴν ἔχουσα τὴν ἀπλῶσιν, οἶον Τρῶες δ' ὥστ' ὅιες, ὡς Τρῶων ἀλαλητός, Ἰλ. δ', 433-436. 493, 39.

εὐθεΐα μεταβαίνουσα ἐπὶ γενικὴν κτητικῶς, οἶον κύων Ὀδυσσεύς. 1821, 15.

εὐθεΐαι ἐνικαὶ ἀντὶ τῶν συστολῶν κλητικῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἶον ὦ Αἴας καὶ ὦ παῖς, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἴαν καὶ ὦ παῖ. 1469, 59.

εὐθυμος ἀντὶ τοῦ εὐψυχος ἐν τῷ, ἄναξ εὐθυμος ἔδωκεν, Ὀδ. ξ', 63. 1750, 59.

εὐθὺς ἐπὶ ῥῆμα ὅτι καὶ εὐθὺ χῶρις τοῦ σ λέγεται. 579, 1.

Εὐίος καὶ Ἡῖος ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ ἔισθαι λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ μεθίσθαι, ὃ ἐστὶν ἀμελεῖν. 1473, 27.

εὐκαμπές δρέπανον, ἀπὸ μέρους τῆς καμπῆς τὸ διόλον εὐ τετετηρητεμένον. 1851, 44.

εὐκέστα ξύλα τὰ εὐκλαστα, παρὰ τὸ κεύσαι, ὃ ἐστὶ σχίσαι. 1241, 48.

εὐκέατος κέδρος ὅτι παρὰ τὸ κεύσαι, ὃ ἐστὶ σχίσαι, λέγεται. 1523, 35.

εὐκῆλος παρὰ τὸ ἔκῆλος, ὃ ἐστὶν ἥσυχος, ἐπενθίνει τοῦ ὕ, καὶ ὅτι ψιλοῦται διὰ τὴν ἐπενθίνειν. 149, 11.

εὐκλείας ὅτι ἐκ τοῦ εὐκλείας συνήρῃται καὶ προπερισπᾶται διὰ τὴν συστολὴν τῆς ληγοσύης. 805, 3. 7. 1911, 63.

εὐκλής ἐπὶ ῥῆμα ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 1352, 45.

εὐκνήμιδες οἱ καθόλου εὐοπλοι ἀπὸ μέρους τῶν κνημίδων, ὅτι βαρύνονται ἡ λῆξις καὶ μακροκαταληκτεῖ. 26, 23. 70, 7.

εὐκόμιστος ὁ ἐπιμελείας υποχρῶς, παρὰ τὸ κομίζω, ὃ ἐστὶ ἐπιμελοῦμαι. 1560, 6.

Εὐκράτης, Ἀθηναῖος στρατηγός, ὅτι στυγαξ ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ στυγεῖσθαι ἐπὶ τῶν πολλῶν, ἱστορία. 1650, 60.

εὐκρίνας ἀντὶ τοῦ εὐ κρίνας, ἡ διακρίνας καὶ διαχωρίσας ἡ ἐκλεξιμέγος. 961, 5. 1054, 26. 57. 1753, 1.

εὐκρίνεια, ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις εὐκοσμία. 1054, 58. καὶ ἐὰν ἡ εὐκρίνεια ἀντίκειται τῇ συγχήσει. 961, 7.

εὐκρίνειν ὅτι ἀντίκειται τῷ συγχέειν. 965, 5.

εὐκρινῶς, ἥγουν ἐτάκτως. 961, 5.

εὐκτικὰ εἰς μὴ λήγοντα, ὡς τὰ μεταπλαττόμενα, οἶον ἐκπεφυγόμην ἐκπεφυγοίην. 58, 39.

εὐκτικοὶ λόγοι δι' εὐκτικῶν ῥημάτων ἐπὶ ὀξείῳσι γινόμενοι, ὅτι δι' εὐλάβειαν γίνονται ἡ ἐνδεῶς ἐφέτως, οἱ δὲ προστυκτικῶς σχηματίζονται ἀποτομώτερον ὀξιοῖσι. 10, 40.

εὐκτικός λόγος κατ' ἀπαρίσταντον γινόμενος ἑλλειπῶς τοῦ εὐχομαι ἢ τοῦ δὸς ἢ ποιήσον, οἶον τὸ Ζεῦ ἄνα Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλβιον εἶναι, Ὀδ. ρ', 354. 1823, 36.

εὐκτικῶν χρήσις ἀντὶ παρρηγιῶν ὀριστικῶν, οἶον, καὶ τί κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, Ἰλ. ε', 388. ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. 91, 22. 562, 36.

εὐκτικῶν Αἰολικῶν εἰς εἰς σχηματισμὸς καὶ σημασία ἰδίᾳ. 36, 46. ζῆτει ἐν τῷ, εἰς λήγοντα εὐκτικά.

εὐκτικῶν πρόσωπα διὰ τοῦ εἰμεν καὶ εἰτε, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰημεν καὶ εἰητε συγκοπέντα, καὶ ἕτερα εἰς εἰο ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰοιο ὁμοίως συγκοπέντα, οἶον βλεῖθ ἐκ τοῦ βλεῖοιο· ζῆτει ἐν τῷ, εἰμεν καὶ εἰτε λήγοντα. 1907, 45.

εὐκτιμένη πόλις ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ καλῶς οἰκουμένη. 1222, 22. καὶ εὐκτιμένον πτολίεθρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 283, 6.

εὐορνιθία τὸ ἀγαθὸν οὐάνισμα. 1439, 34.

εὐόφθαλμος λέγεται ὁ χρυσὸς καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀξίων διὰ τὸ καλὰ φαίνεσθαι τοῖς τῶν ὁρώτων ὁφθαλμοῖς. 1389, 10.

εὐοχθεῖν τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν. 143, 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὀχλῆ, ὃ ἐστὶ τροφή, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ *φ*. 424, 18. 1385, 34.

εὐοψία ἡ τῶν ὄψων εὐπορία, ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀνοψία. 867, 57.

εὐπάρυφος στολή ἡ παρυφὰς ἔχουσα, παρυφή δὲ εἶδος κόσμου ἐν ἱματίοις, καὶ ὅτι βραχέϊαν ἔχει τὴν οὐ συλλαβὴν. 1436, 50.

εὐπατέρεια γυνή, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εὐγενῆς, ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ εὐπάτηρ εὐπάτερος. 643, 14. 1680, 63. 1681, 16.

εὐπάτηρ εὐπάτερος, παρ' Ὀμήρῳ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εὐπατέρεια, παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὀμηρον εὐπάτωρ, ὡς προπάτωρ, λέγεται. 1681, 16.

Εὐπειθής κύριον βαρυτόνως, εὐπειθής δὲ ἐπίθετον δυνάτνως. 1424, 52. 1623, 59.

εὐπέρατος, ποταμὸς τυχὸν ἢ ἄλλο τι, ἀντὶ τοῦ εὐδιάβατος. 892, 28.

εὐπετής ὁ εὐ πίπτων, καὶ εὐπετὲς πρῶγμα τὸ εἰσολόν. 899, 56.

εὐπέτης βαρυτόνως ὁ εὐ πετόμενος, εὐπετής δὲ ὁ εὐ πίπτων. 899, 55.

εὐπηγῆς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εὐπαγῆς. 1912, 1.

εὐπηκτος θάλαμος ὁ εὐπαγῆς καὶ στερεὸς, ἢ ὁ τεχνικῶς ἐσκευασμένος καὶ ἐκλειστος, καὶ εὐπηκτος κλισία ὁμοίως. 782, 25. 1937, 60. καὶ εὐπηκτον μέγαρον κατὰ ταῦτά. 316, 35. 742, 38.

εὐπλείη πήρα, παρ' Ὀμήρῳ ἢ εὐ πεπληρωμένη. 1828, 46.

εὐπλεκτος δῖφος, ὁ καὶ εὐπλεκῆς παρ' Ὀμήρῳ. 1304, 39.

εὐπλοκάμινος γυνή ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὴν πλοκαμίδα, ἥτις ἐστὶ κόσμος τῆς κεφαλῆς γυναικίως, ἐνδέχεται λέγεσθαι. 1528, 20.

εὐπλόκαμος Δημήτηρ ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς ἐξ ἀνδρῶν

στεφάνους οἷς καλλύνεται. 1528, 16.

εὐποιήτη, θηλυκὸν σέξωγον τοῦ εὐποίητος. 824, 47. 1049, 34.

εὐποίητος ὁ κατὰ τέχνην πεποιθμένος, καὶ εὐποίητη θηλυκόν. 679, 21. 1079, 23.

εὐπρεπῆς ὁ ἄξιος περιέπεσθαι, παρὰ τὸ πρέπειν, ὃ ἐκ τοῦ περιέπειν συγκρίσκεται. 894, 50.

εὐπρήσσεσκον, ἤγουν εὐ ἔπραττον καὶ διετίθεντο ἐν τῷ, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα, Ὀδ. *θ'*, 259. 1595, 21.

εὐπρηστος αὐτμη ἢ εὐφύστος, παρὰ τὸ πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυνώ. 1153, 49.

εὐπυργος πόλις, ἀπὸ μέρους ἢ ὀχυρά. 665, 51.

εὐπωλος γῆ ἢ εὐ πωλουμένη, ἤγουν βωλοστροφουμένη ἐν τῷ ἀροτριῶσθαι, 385, 36. 581, 15.

εὐπωλος Ἴλιος, παρ' Ὀμήρῳ ἢ εὐζωος ἢ εὐῖπος ἀπὸ μέροις, ἢ ἢ εὐζωος καὶ εὐβωλοστροφῆτος. 1431, 52.

εὐράμην καὶ εἴρασθαι, μέσου ἀορίστου πρώτου κινήσεις, ὅτι ἄχρηστά εἰσι. 1637, 39.

εὐράξ, ἐπὶ ῥῆμα ποιότητος ἀντὶ τοῦ παρὰ πλευράν, ἥτοι πλάγιον, οἶονεῖ πλευροῦς. 756, 29. 842, 42. 46. 51. 1030, 47. 1647, 64.

εὐραφία δέσματα τὰ εὐύρμιστα καὶ καλῶς ἐδραμμένα πρὸς ὑπόδοχὴν ἀλφειῶν παρ' Ὀμήρῳ. 1446, 2.

εὐρεῖα χθών, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὐρὸ ἐπιβήματικῶς ἀκούεται τὸ εὐρεῖα ἐν τῷ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, παρ' Ὀμήρῳ. 1444, 13.

εὐρεῖν τέκνωρ, ἐπινοῆσαι τέλος. 1071, 15.

εὐρεο ἀντὶ τοῦ εὐρεῖ ἐν τῷ, αὐτὸς νῦν ὄνομ' εἴρεο ὃ, τι κε θείης, Ὀδ. *τ'*, 403. 1871, 13.

εὐρέσεις, ὅτι καὶ αἱ ἐπὶ τοῖς ἀδήλοις μέθοδοι εὐρέσεις λέγονται. 1871, 12.

εὐρέσθαι, ἀπαρέμψατον μέσου ἀορίστου δευτέρου, ὅτι χρησιμὸν ἐστίν, εἰρασθαι δὲ τὸ τοῦ πρώτου ἄχρηστον. 1637, 38.

εὐρετής, ὅτι δυνύεται ἢ λέξαι παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τὴς. 340, 45.

εὐρημα τὸ κατὰ τύχην εἰρηδὲ ἀγαθόν. 1563, 36. ὅτι καὶ εἴρημα διὰ τοῦ εὐρημα λέγεται, ἀνολογώτερον δὲ τὸ διὰ τοῦ *η*, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴρη εὐρήσω. 1869, 50.

Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ὅτι ὡς φηλοσγήματος ἰσκήθη ποτὶ. 1170, 57. καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο τὰ τεσσαράκοντα δηλοῖσα πτῖσις ἐν τῇ δὲ ἀστραγάλων παιδιᾷ, καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς εἰς τῶν τεσσαράκοντα προστάτων γέγονεν Ἀθήνησι. 1289, 60. 1397, 38.

Εὐριπος Χαλκιδικὸς ὅτι ἐκτίσας τῆς ἡμέρας παλιόροισιν ὁδόντων πάσχει. 1716, 16.

εὐροίμην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ εὐρόμην μέσου ἀορίστου δευτέρου. 1637, 36.

εὐρόμην, μέσος ἀορίστος δευτέρου, τὸ εὐκτικὸν εὐροίμην, τὸ ἀπαρέμψατον εἰρεσθαι. 1637, 36. καὶ ὅτι ὁ εὐρόμην μέσος ἀορίστος δευτέρου χρησιμώτερός ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ εὐράμην μέσου ἀορίστου πρώτου. 999, 61. 1144, 22. 1911, 1.

εὐρρεῖος ποταμοῖο, ἤγουν εὐρέωντος ποταμοῦ. 658, 40. καὶ περὶ τῆς σκευωρίας καὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως ἐρημνεία διεξοδική. 990, 40.

εὐρὺ ῥέειν λέγεται ποταμὸς ἐν παραθέσει παρ' Ὀμήρῳ, καὶ εὐροῦν ἐν συνθέσει. 580, 37.

εὐρυάγυια πόλις ἢ πλατεῖ ῥόνμος ζῆται ἐν τῷ ἀγν. *α'*. 166, 21.

Εὐρύαλος, νίδος Ὀδυσσεὺς *ε'* Ἐνίπηρος τῆς Θεσπρωτίδος, ἐν ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος. 1796, 52.

Εὐρυβάτης ἢ Εὐρύβατος, ὅτι διάφοροι ἄνθρωποι ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι τούτῳ καὶ πάντες ἐγένοντο πονηροί, καὶ ἱστορία περὶ ἀέστου· καὶ ὅτι ἐντεῖθεν καὶ τὸ πονηρεῖσθαι Εὐρυβατεύεσθαι λέγεται, ἐρημνεία διεξοδική. 1864, 10 — 31.

Εὐρυβάτης, ὄνομα κήρυκος παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὴν βοήν. 908, 40. ἄλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ βᾶ-

ἐρυσίβη, ὅτι παρὰ τὸ ἔξ ἁλρος βαίνειν οὕτω λέγεται. 1630, 43.

ἐρυσίπτολις Ἀθηνᾶ ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ πόλεις ῥύεσθαι, ὃ ἔστι φυλάσσειν, λέγεται. 643, 46. 758, 59.

Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος ὅτι Αἰθων ἐπικλήθη, ἱστορία. 862, 7. ἐρυσμός, εἶδος λαχάνου, οὗ τὸ σπέρμα χρήσιμον ταῖς κυούσαις γυναιξί. 965, 48.

ἔρυτο ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν ἐν τῷ, ἡδ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, παρ' Ὀμήρῳ. 1969, 28.

ἐρύω τὸ φυλάσσω καὶ τὸ κωλύω. 364, 19. 643, 47. καὶ ἐρύω τὸ ἐκλύω. 426, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ῥύω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ. 1009, 36.

ἐρχαται, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν παθητικοῦ παρακειμένου, ἀντὶ τοῦ καθείργονται ἢ καθειργμένοι εἰσὶ, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν παρακειμένου ἀπὸ τοῦ εἶρκται συστολῆτον ἐνικοῦ Ἰωνικῶς ἰσχηματισμένον. 1071, 47. 61. καὶ ἐρχατο ἀντὶ τοῦ καθειργμένοι ἦσαν, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ὑπερσυντελείου ἐκ τοῦ εἶρκτο συστολῆτον ἐνικοῦ ὁμοίως ἰσχηματισμένον. 1109, 31. 1125, 52.

ἐρχατόωντο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐρχατο, τρίτον προσώπου πληθυντικοῦ παθητικοῦ ὑπερσυντελείου Ἰωνικοῦ, παράγεται ῥῆμα ἐρχατόω ἐρχατώ, ὅθεν τὸ ἐρχατόωντο. 1748, 64.

ἐρχεσθαι νέφος λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς κινεῖσθαι. 472, 27.

ἐρχεται ἄλλη, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχεται ἄλλαχού, Ἦλ. α', 120. 64, 6.

ἐρω ἐρήσω τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ λέγω ὁμωνύμως. 780, 9.

ἐρω, δοτικῆς πτώσεως παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἔρος βραχυκαταλήκτου ἐνθέλεις κενιῇται, ἢ ἐκ τῆς ἐρωτι ἀποκρίνεται. 1843, 59.

ἐρωδίδος, εἶδος ὀρνέου, ὅτι αἰσίοις ἦν ὀλυνός τοῖς ἐνεδρεύουσι καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ὀρνέου, καὶ ἐκθεσις τῶν εἰδῶν αὐτοῦ. 804, 57. 60. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔλος λέγεται, οἷον ἐλώδιος,

ἢ παρὰ τὸν ἔρωτα, οἷον ἐρωτίδιος, σχηματισμός διεξοδικός· καὶ ὅτι δύνεται ἀναλόγως τοῖς διὰ τοῦ ἰος ἐπὶ ὀρνέων. 995, 11.

ἐρωεῖν τὸ ὀρμᾶν καὶ τὸ ἀναποδλεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 197, 41. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐρωεῖν τὸ εἰς ἐρωὴν κινεῖν, ἀλλοπαθῶς. 920, 27.

ἐρωή ἢ ὀρμή, παρὰ τὸ ῥώ, ὃ ἔστιν ὀρμῶ. 411, 5. 703, 8.

ἐρωὶ δουρὸς, καὶ δουρὸς ἐρωὴν λείπεσθαι τινος, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι δόρυ ἀφεθὲν ἀπέχειν τινός. 1314, 19. ἔρως ὅτι παρὰ τὸ ὀρᾶν λέγεται. 87, 38.

Ἐρως ὅτι Ὑρίδος καὶ Ζεφύρου γεγονέναι μυθεύεται. 555, 31.

Ἐρως ὑπὸ θεῶν ἀποψηφισθεὶς καὶ τὰ πτερὰ ἀποκοπεῖς, ἃ τῇ Νίκη ἐδόθη φορεῖν, μῦθος. 890, 5. 987, 22.

Ἐρως ὅτι τυγλὸς λέγεται ὡς τυφλοποιός. 1769, 51.

Ἐρως ὅτι συνιδρόντο Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς γυμνασίοις εἰς σύμβολον τοῦ ἐξ ἀλκῆς καὶ λόγου μινύτων γεννᾶσθαι ὁμόνοιαν. 1596, 47.

Ἐρως ὅτι Ἀττικῶς διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται, καὶ διαγραφῇ Ἐρωτος ἐκ τῶν Ἀλέξιδος τοῦ κωμικοῦ. 988, 12.

Ἐρωτος ἄγαλμα, Πραξιτέλους ἔργον, ὅτι ἐν Θεσπιάς ἀνέκειτο, ἀνατεθὲν ὑπὸ Γλυκεράς τῆς ἐταίρας. 266, 14.

ἐρωτᾶν ἔστι τὸ ἐθέλειν λαβεῖν κεφαλαιώδη ἀπόφασιν περὶ τινος υποκειμένου πράγματος, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ πυνθάνεσθαι. 1457, 29. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ προσφωνεῖν. 722, 54.

ἐρώτησις ἔστι φράσις συμβολικὴν ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσα, καὶ ὅτι πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ναὶ ἢ οὐ, ἢ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν, ἀποκρινόμεθα· πεῦσις δὲ ἔστι, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι. 605, 8. 1457, 32.

ἐρώτησις, ὅτι τὰς ἐν ταῖς ἀντιλογίαις ἐρωτήσεις δι᾽ ἐπὶ ἀναντιρρήτοις γίνεσθαι, καὶ ὅτι καταφατικῶς γινόμενῃ ἢ ἐρώτησις

ἀπόφασιν ἀντιστέγει. 64, 35. 781, 2. 7. 21.

ἐρωτῆσεις ὅτι διὰ πολλά περὶ πάθῃ γίνονται. 146, 44. καὶ ἐπὶ κατὰ σχῆμα τραχύτητος καὶ σφοδρότητος γίνεται ἐρώτησις, οἷον ἐν τῷ, Ἀτρείδῃ τέ ο' αὖτ' ἐπιμέμφει ἡδὲ χαλίζεις, Ἦλ. β', 225. 208, 43.

Ἐρωτίδια, ἑορτὴ παρὰ Θεσπιῶσι εἰς τιμὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς Ἐρωτος. 1375, 2.

ἐρωὶ τὸ ὀρμῶ, συστολῆτον τῷ ἐρωή, ὃ ἔστιν ὀρμή. 703, 8. ζῆτε τὸ ἐρωεῖν.

ἐς συλλαβῇ, ὅτι τὸ εἰ, ὃ τὸ σ ἐπάγεται, εἰς ἰ-τρέπουσι Σικελῶν, οἷον ἰστία ἰστία, κἄν τε ἔξωθεν ἐπεισπέσοι τὸ σ, ἐμοίως, οἷον ἐν τῷ ἔχω ἰσχω, ἔπω ἰσπω. 1561, 61. 1562, 42.

ἐς λήγουσαι φωναὶ δξύτονοι ἀντὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν ἀκούμεναι, οἷον ἀκλῆς ἀντὶ τοῦ ἀκλῆις. 1066, 56.

ἐς πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσόμενη ἀποβάλλει ποτὲ τὸ οἰκτεῖον φωνῆν, οἷον ἐσκορακίζεν σκορακίζειν. 82, 33.

ἐς πρόθεσις κατὰ ἀναστροφὴν κειμένη ἐν τῷ, Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μύχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἦλ. δ', 59. 1006, 20.

ἐς πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἕως ἐπιρρήματος, οἷον ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γῆρας. 969, 11.

ἐς αὐρίον, ἐν ἴσῳ τῷ αὐρίον. 728, 22.

ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γῆρας. 969, 11.

ἐς ἥλιον καταδύντα, περὶ δύσιν ἡλίου καὶ ἕως δύσεως ἡλίου. 1461, 5.

ἐς κόρακας, παροιμία· ὅτι ἀπὸ Κορακῆσιον ἢ Κοράκων τόπου τινὸς ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ παροιμία, ἱστορία· ἢ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ εἰς κακὰ ὄρνεα, ἢ ἀπὸ κοράκων, οἷς ἐν λοιμοῦ καιρῷ περικαθαίροντες οἱ τότε ἄνθρωποι καὶ ἐπαίδοντες ἀφίεσαν, ἢ ἀπὸ μυθικοῦ τινος Κόρακος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1746, 62.

ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἤγουν δι' ὅλου τοῦ σώματος. 1146, 26.

ἔσσο προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἤμην ἥσο παρατατικοῦ, ὅτι δυοὶ σ' γράφεται παρ' Ὀμήρῳ. 1770, 29. ἔσσομαι καὶ ἔσεται δυοὶ σ' ὅτι τοῦ Σικελῶν ἐστὶν ἰδιώματος. 655, 12.

ἔσταθεν μένος ὅτι ἀπὸ τοῦ σταθεῖν, ὃ ἐστὶ χλιαίνω, κελίηται. 1446, 31.

ἔσταθι, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἔστακε μεταπιπλασμένον, ὡς καὶ τὸ κλύθι ἐκ τοῦ κλύε. 1935, 30.

ἔσταθμησα, τὸ μὴ ἦτα, ἀπὸ τοῦ σταθμῆζω ἐνεστώτος ἑτεροκλίτης. 114, 7.

ἔσται τρίτον πρόσωπον μέλλοντος ὅτι ἐκ τοῦ ἔσεται συνεκότη. 655, 10. 718, 3. 1308, 31.

ἔσται ὅτι διαφέρει τοῦ γενήσεται, ἔσται μὲν γὰρ πρεσβύτερος ὁ νέος, γενήσεται δὲ παῖς τῷ μήπω ἔχοντι. 214, 19. 1787, 38.

ἔσταμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἐστήκαμεν συνεκότη, καὶ ὅτι δασύνεται. 843, 13.

ἐστάναι ἀμφί τινι, παρ' Ὀμήρῳ δοτικῇ. 1098, 51.

ἐσταότως ἐπιβόημα ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς καὶ ἡσύχως. 1172, 57.

ἔστασαν καὶ ἐν συνθέσει ἐφίστασαν, ὅτι αὐκ ἀπὸ τοῦ ἔστην κελίηται, οὐ γὰρ ἂν ἔδαύνετο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐστήκεισαν συνεκότη τροπῇ τοῦ ἢ εἰς α. 345, 3. 1924, 23.

ἔστατον ὅτι ἐκ τοῦ ἐστάκατον συγκέκοπται, καὶ ὅτι δασύνεται. 1309, 64.

ἐστὲ, δεύτερον πρόσωπον πληθυντικὸν ἀπὸ τοῦ εἶμι, ζῆται τὸ ἐσμέν. 1457, 43—50.

ἔστε χρονικὸν ὅτι δασύνεται ὡς ἐκ τοῦ ἔως τε συγκοπέν. 161, 46.

εστέρος καὶ εστέρον λήγοντα συγκριτικὰ τῶν διὰ τοῦ οτέρος μεταπλασθέντα, οἷον ἀνιηρόστερος ἀντὶ τοῦ ἀνιηρότερος, καὶ ζωρότερον ἀντὶ τοῦ ζωρότερον. 746, 44. 1441, 10.

ἐστεῶς μετοχή ἀπὸ τοῦ ἔστεα παρακειμένη, ὅς καὶ ἔσταα λέγεται, οὐ μετοχή ὁ ἔσταῶς. 1700, 42.

ἐστήκειν, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελικόν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐστήκειν Ἰωνικῶς συνήρηται. 1324, 40.

ἐστής ληγόντων παρωνύμων ὀνομάτων προσφθία, ὅτι ἄλλως μὲν τολίζονται τὰ προσηγορικὰ ἢ ἐπίθετα, οἷον ἀργεστής, κηδεστής, ἄλλως δὲ τὰ κύρια, οἷον Ὀρέστης, Μενέστης. 596, 23.

ἐστὶ, τρίτον πρόσωπον ὑπαρκτικόν, ὅτι ἀρκτικὸν ἐστὶ διηγῆσεως. 631, 13. καὶ ὅτι ἀρκτικὸν μὲν ὃν ἐν ἀποφάνσει παροξύνεται, ἐν δὲ ἀποκρίσει δξύνεται. 88, 22.

ἐστὶ τρίτον πρόσωπον ὅτι, ἡνίκα ἄρχεται λόγου ἢ ὑποτάσσεται τῷ οὐ ἢ τῷ καὶ ἢ τῷ ὡς, παροξύνεται· ἔτι, εἰ ὑποτάσσεται δξύνοντι ἢ προπαροξύνοντι ἢ προπερισπωμένη λέξει, ἐγκλίηται· καὶ ὅτι ἥσθι διὰ τοῦ ἦτα ὠφειλε ποιεῖν, ὡς τίθῃμι τίθησι, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ εἰκονοῦ τῆς σκευωρίας αὐτοῦ ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1613, 24. 1660, 14—23.

ἔστι μοι βουλομένῳ, καὶ τὰ ὅμοια ὅτι ἐλλιπῶς λέγονται, καὶ ὅτι ἐξ Ὀμήρου τὴν ἀρχὴν ἔσχον. 970, 3.

ἔστι μοι κακῶς, φράσις ἐλλιπῶς λεγομένη ἀντὶ τοῦ, ὅτι μοι κακῶς ἔχοντα τὰ πράγματα. 774, 41.

ἐστὶα κυρίως μὲν ἡ τοῦ οἴκου ἐσχάρα· καὶ Ἑστία, θεὰ τις οὕτω λεγομένη παρὰ τὸ νομίζεσθαι τοὺς οἴκους δι' αὐτῆς συνεστάναι· καὶ ἐστία ἡ ὅλη οἰκία ἀπὸ μέρους τῆς ἐστίας, ἥγουν ἐσχάρας· καὶ ἐστία ἡ ἐκείθεν τροφή ὁμωνύμως· καὶ ἔτι καὶ ἰστία διὰ τοῦ ἰ λέγεται. 735, 60. 1562, 34. 1756, 23. 1814, 5.

ἐστία, ὅτι ἐσχάρα μὲν λέγονται αἱ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινόμεναι ἐπὶ γῆς, αἱ δὲ πολυτελεῖς ἐστία λέγονται· καὶ ὅτι καὶ ἰστία διὰ τοῦ ἰ γράφεται· καὶ Ἑστία ἡ σωματοειδὴς θεὰ, ἡ καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ ἰ λέγεται. 1564, 29—32.

ἐστία ὁ ὅλος οἶκος ἀπὸ μέρους τῆς ἐστίας, ἥγουν ἐσχάρας. 129, 46—130, 5. 249, 22. 412, 45.

ἐστία θῦειν, παροιμιαικῶς ἀντὶ τοῦ μηδὲν μεταδιδόναι· καὶ ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι, ἥγουν ἀπὸ τῶν κριττόνων ἢ ἀπὸ τῶν οἰκείων. 1579, 43.

Ἑστία, πόλις Εὐβοίας, ὅτι παροξύνεται ἢ λέξις, καὶ ὅτι καὶ Ἰστία λέγεται Ἰωνικῶς, ὡς καὶ

ἰστία ἢ ἐστία, καὶ ὅτι Ὁρές ἑστέρον ἐκλήθη. 280, 15.

ἐστία ὅτι παρὰ τὴν ἐστίαν λέγεται. 1579, 46.

ἐστιχόωντο ἀντὶ τοῦ ἐστιχῶν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν ἀπὸ τοῦ στιχῶ δευτεροζύγου θέματος, ὃ ἐκ τοῦ ἐστιχον δευτέρου ὠρίστου γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ ἐστιβον τὸ στιβῶ. 179, 32.

ἐστὸν δυῖκον ὅτι δξύνεται καὶ ἀαλούθως τοῖς συστολῆσι προσάποις ἔχει τὸ σ. 100, 24.

ἐστὸρυν ἐστὸρυν ἐστὸρυν, πρῶτα παρατατικοῦ χρόνου, ὅτι ἀπὸ τοῦ στορέννυμι θέματος γέγονασι κατὰ συγκοπὴν. 748, 33.

ἔστρυγον, ἥγουν ἐφριζαν ἐν τῇ, κατὰ δ' ἔστρυγον αὐτήν, Ὀδ. ε', 113. 1650, 58. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ στρύγω βαρυνόντου θέματος δοκεῖ κελίησθαι, ἢ ἐκ τοῦ ἐστρίγησθαι ἀορίστου, ὡς ἐκ τοῦ ἐδούπησθαι καὶ ἐκτύπησθαι τὸ ἐδούπον καὶ ἔκτυπον. 1695, 30.

ἔστω, τρίτον πρόσωπον προστακτικόν, ὅτι χωρὶς τοῦ σ' ὠφειλε λέγεσθαι ὡς τὸ τ' ἔχον πρὸ τοῦ ὦ· οἱ δὲ φασιν ὅτι ἐκ τοῦ ἐσάτω ἀορίστου συγκοπὴν ἀναλόγως ἔχει τὸ σ'. 1755, 56.

ἔστων ὅτι ἐκ τοῦ ἔστωσαν συνεκότη, ἢ ἐκ τοῦ ἔστω ἐνικοῦ γέρονι προσλήψει τοῦ ν. 114, 36.

ἔστωρ, πάσσαλος ἐνέμενος τῷ ἄκρῳ τοῦ ζυγοῦ, οἷον ἐν τῷ, ἐπὶ δὲ κρέκον ἔστορι βάλλον, Ἠλ. ω', 272. ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεῖα διεξοδικωτάτη. 1350, 14.

ἐσφορεῖν ὅτι ἀντίκειται τῷ ἐκφορεῖν. 1553, 37.

ἐσχάρα ὁ τόπος τοῦ ἐφρεσίου πυρός. 1523, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐσχάρα βωμὸς ἰσόπεδος, ἐνθα τὸ πῦρ καίεται. 1938, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐσχάρα λέγεται ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν ἐπὶ γῆς γινόμενη ἐστία· καὶ ὅτι κυρίως βωμοὶ μὲν δαιμόνων, ἐσχάραι δὲ ἡρώων, ἐνίοτε δὲ ἐσχάραι καὶ οἱ βωμοὶ λέγονται· καὶ ὅτι ἡ πρόσγειος ἐσχάρα καὶ βαῦνος λέγεται· καὶ ὅτι ἡ θυτική ἐσχάρα παρὰ τὸ ἔχειν ἀρὰς λέγεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1564, 29—35. 1575, 36—45. καὶ πόθεν ἡ χρυδαῖως

Ευέλθων κέρειον ὅτι βαρύνεται, καίπερ ἐκ τῆς ἐλθων μεταχῆς συγκείμενον. 395, 12. 1098, 1. 1383, 40. καὶ ὅτι Εὐέλθων ὁ Σαλαμίνιος Φερεσίμη γυναικί τιμι στρατιῶν αὐτοῦσῃ ἄτρακτον ἔδωκε καὶ ἡλακάτην, ἱστορία. 657, 41.

εὐεργεσία παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἀγαθοεργία, ἣτις ἀντίκειται τῇ κακοεργίᾳ. 1930, 57.

εὐεργέων ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶν ἐν τῷ, οὐδὲ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, Ὀδυσσ. δ', 695. 1514, 31.

εὐεργής ναῦς ἡ οἰκία ἡ κατὰ τέχνην ἐργασμένη, καὶ εὐεργής ἀντὶ τοῦ εὐεργέτης ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, εὐεργὸς δὲ γυνὴ ἡ ἀγαθοεργός. 1083, 42. 1514, 31. 1624, 11. 1693, 13.

εὐεργμία τὸ ἀγαθὸν ἔρμαιον, ὃ ἐστὶν εὐρημία, καὶ εὐεργμεῖν ῥῆμα. 675, 54. 1439, 35.

εὐζυγον ἄρμα ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, πολέζυγος δὲ ναῦς. 223, 11.

εὐζωμία ἡ εὐδαιμονία, ὅτι παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, εὐ ζῶειν, ἐπενεόθη ἡ τοῦ εὐζωμία ὀνόματος σύνθεσις. 1826, 25.

εὐζωνος γυνή ἡ εὐκοσμος, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης, εὐζωνος δὲ ὀδοιπόρος ὃ ἐσταλὺς, ἔρμηνεία διεξοδική. 129, 35. 258, 35. 777, 13.

εὐηγενής ὁ εὐγενὴς πλεονασμῷ τοῦ ἤ. 854, 61. 1288, 62.

εὐηγεσία ἡ εὐαρχία, παρὰ τὸ ἡγῶ ἡγέσω, ὅθεν καὶ ἡγεμῶν. 1857, 61.

εὐήκης αἰχμὴ ἡ εὐ ἔχουσα ἀκῆς, ὃ ἐστὶν δξύτης, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις. 1271, 38.

Εὐήνος ὅτι γαμβροκτόνος ἱστορεῖται, ὡς καὶ ὁ Οἰνόμαος, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ Εὐήνος μετωνομάσθη ὁ Λυκόρμας ποταμὸς, ἱστορία διεξοδική. 776, 8.

εὐήνωρ οἶνος καὶ σίδηρος ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ὁ ἀνδρείας περιποιοητικός. 1512, 11.

εὐήνωρ χαλκὸς ὁ ἀνδρείας περιποιοητικὸς διὰ τὴν πάλαι ποτὲ ἐξ αὐτοῦ ὀπλοποιῶν, καὶ οἶνος εὐήνωρ ὁμοίως· καὶ ὅτι καὶ ὁ εἰς

τρίποδας καὶ λέβητας συντελῶν χαλκὸς εὐήνωρ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς δυνάμει τοιοῦτος. 1731, 57.

εὐήρες πλοῖον καὶ ἑρετμόν παρὰ τὸ ἐρέσσειν τροπῇ τοῦ εἰς ἡ, καὶ εὐήρες ἀπλῶς τὸ ἐπιεικὲς καὶ πρῶον καὶ εὐύγων. 1509, 14. 1676, 17.

εὐήτριος χιτῶν ὅτι ἀπὸ τῶν ἡτρίων λέγεται, ὃ ἐστὶ τῶν ἐν τοῖς ὕψισι στημῶνων. 1182, 16.

εὐθεῖα ἄρκτηκή παραβολῆς κατὰ γενικὴν ἔχουσα τὴν ἀπείδοσιν, οἶον Τρώες δ' ὥστ' οἶες, ὡς Τρώων ἀλαλητός, Ἰλ. δ', 433-436. 493, 39.

εὐθεῖα μεταβαίνουσα ἐπὶ γενικὴν κτητικῶς, οἶον κῶν Ὀδυσσεώς. 1821, 15.

εὐθεῖαι ἐνικαὶ ἀντὶ τῶν συστολῶν κλητικῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἶον ὦ Αἴας καὶ ὦ παῖς, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἴαν καὶ ὦ παῖ. 1469, 59.

εὐθυμος ἀντὶ τοῦ εὐψυχος ἐν τῷ, ἄναξ εὐθυμος ἔδωκεν, Ὀδ. ε', 63. 1750, 59.

εὐθύς ἐπιρῶμα ὅτι καὶ εὐθὺ χωρὶς τοῦ σ' λέγεται. 579, 1.

Εὐῖος καὶ Ἥϊος ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ ἔσθαι λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ μεθίσθαι, ὃ ἐστὶν ἀμελεῖν. 1473, 27.

εὐκαμπὲς δρέπανον, ἀπὸ μέρους τῆς καμπῆς τὸ διόλου εὐ τετελεσμένον. 1851, 44.

εὐκέαστα ξύλα τὰ εὐκλαστα, παρὰ τὸ κέασαι, ὃ ἐστὶ σχίσαι. 1241, 48.

εὐκέατος κέδρος ὅτι παρὰ τὸ κέασαι, ὃ ἐστὶ σχίσαι, λέγεται. 1523, 35.

εὐκηλος παρὰ τὸ ἔκηλος, ὃ ἐστὶν ἥσυχος, ἐπενεόπει τοῦ ὑ, καὶ ὅτι ψιλοῦται διὰ τὴν ἐπενεόειν. 149, 11.

εὐκλεῖας ὅτι ἐκ τοῦ εὐκλείας συνήρηται καὶ προπερισπᾶται διὰ τὴν συστολὴν τῆς ληγουσῆς. 805, 3. 7. 1911, 63.

εὐκλήεις ἐπίθετον ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 1352, 45.

εὐκνήμιδες οἱ καθόλου εὐοπλοι ἀπὸ μέρους τῶν κνημίδων, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις καὶ μακροκαταληκτεῖ. 26, 25. 70, 7.

εὐκόμειστος ὁ ἐπιμελὲς ποικίλως, παρὰ τὸ κομᾶν, ὃ ἐστὶ ἐπιμελοῦμαι. 1560, 6.

Εὐκράτης, Ἀθηναῖος στρατηγός, ὅτι στυγαξ ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ στυγεῖσθαι ἐπὶ τῶν πολλῶν, ἱστορία. 1650, 60.

εὐκρίνας ἀντὶ τοῦ εὐ κρέας, ἡ διακρίνας καὶ διαχωρίζουσα ἡ ἐκλεξιμένος. 961, 5. 1054, 28. 57. 1753, 1.

εὐκρίνεια, ἐν λόγους καὶ ἐν ἔργοις εὐκοσμία. 1054, 58. καὶ ἐκ ἡ εὐκρίνεια ἀντίκειται τῇ συγχήσει. 961, 7.

εὐκρίνειν ὅτι ἀντίκειται τῷ συγχεῖν. 965, 5.

εὐκρινῶς, ἤγουν εὐτάκτως. 961, 6.

εὐκτικὰ εἰς μι λήγοντα, εἰς τὴν μεταπλαττόμενα, οἶον ἐκπεριεργίῃ ἐκπεργασίῃ. 58, 39.

εὐκτικοὶ λόγοι δι' εὐκτικῶν ῥημάτων ἐπὶ ὅξιώσει γινόμενοι, ὅτι δι' ἐκλόβειαν γίνονται ἡ ἐνδεῶς ἐφέσεως, οἱ δὲ προστακτικῶς σχηματιζόμενοι ἀποτομώτερον ἐξιοῖσι. 10, 40.

εὐκτικὸς λόγος κατ' ἀπαρέμφοτον γινόμενος ἐλλειπῶς τοῦ εὐχομαι ἡ τοῦ δὸς ἡ ποιήσον, οἶον τὸ, Ζεῦ ἄνα Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀλβιον εἶναι, Ὀδ. ε', 354. 1823, 36.

εὐκτικῶν χρήσις ἀντὶ παρρημίων ὀριστικῶν, οἶον, καὶ τὸ κεν ἐνθ' ἀπόλοιο Ἄρης, Ἰλ. ε', 388. ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. 91, 22. 562, 36.

εὐκτικῶν Αἰολικῶν εἰς εἰς σχηματισμὸς καὶ σημασία ἰδίᾳ. 36, 46. ζῆτει ἐν τῷ, εἰς λήγοντα εὐκτικά.

εὐκτικῶν πρίσωπα διὰ τοῦ εἰμεν καὶ εἰτε, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰημεν καὶ εἰητε συγκοπέντα, καὶ ἕτερα εἰς εἰο ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰοιο ὁμοίως συγκοπέντα, οἶον βλεῖο ἐκ τοῦ βλεῖοιο· ζῆτει ἐν τῷ, εἰμεν καὶ εἰτε λήγοντα. 1907, 45.

εὐκτιμένη πόλις ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ καλῶς οἰκουμένη. 1222, 22. καὶ εὐκτιμενον πτολίεθρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολλυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 283, 6.

εὐορνιθία τὸ ἀγαθὸν οἰωνισμα.
1439, 34.

εὐόφθαλμος λέγεται ὁ χρυσὸς
καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀξίων διὰ τὸ
καλὰ φαίνεσθαι τοῖς τῶν ὁρώτων
ὀφθαλμοῖς. 1389, 10.

εὐοχθεῖν τὸ ἐπὶ καλοῖς κοπιᾶν.
143, 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὀχλῇ, ὃ
ἐστὶ τροφή, λέγεται πλεονασμῶς
τοῦ *φ*. 424, 18. 1385, 34.

εὐοψία ἡ τῶν ὕψων εὐπορία, ὅτι
ἀντίκειται τῇ ἀνοψία. 867, 57.

εὐπάρυφος στολή ἡ παρυφὰς ἔ-
χουσα, παρυφή δὲ εἰδος κόσμου
ἐν ἱματίοις, καὶ ὅτι βραχεῖαν ἔχει
τὴν οὐ συλλαβήν. 1436, 50.

εὐπατέρεια γυνή, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ εὐγενῆς, ἀπὸ ἀρσενικοῦ
τοῦ εὐπάτηρ εὐπάτερος. 643, 14.
1680, 63. 1681, 16.

εὐπάτηρ εὐπάτερος, παρ' Ὀμή-
ρῳ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εὐπατέρεια,
παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὀμηρον εὐ-
πάτωρ, ὡς προπάτωρ, λέγεται.
1681, 16.

Εὐπέιθης κύριον βαρυτόνως, εὐ-
πειθῆς δὲ ἐπίθετον ὀξύτωνος.
1424, 52. 1623, 59.

εὐπέριτος, ποταμὸς τυχὸν ἢ ἄλ-
λο τι, ἀντὶ τοῦ εὐδιάβατος. 892,
28.

εὐπετής ὁ εὐ πλίπτων, καὶ εὐπετές
πρόβημα τὸ εὐκάλον. 899, 56.

εὐπέτης βαρυτόνως ὁ εὐ πετόμε-
νος, εὐπετής δὲ ὁ εὐ πλίπτων.
899, 55.

εὐπηγῆς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
εὐπαγῆς. 1912, 1.

εὐπηκτος θάλαμος ὁ εὐπαγῆς καὶ
στερεὸς, ἢ ὁ τεχνικῶς ἐσκευασμέ-
νος καὶ εὐκλειστος, καὶ εὐπηκτος
κλισία ὁμοίως. 782, 25. 1937, 60.
καὶ εὐπηκτον μέγαρον κατὰ ταύ-
τά. 316, 35. 742, 38.

εὐπλείη πήρα, παρ' Ὀμήρῳ ἢ
εὐ πεληρωμένη. 1828, 46.

εὐπλεκτος δῖφρος, ὁ καὶ εὐπλε-
κῆς παρ' Ὀμήρῳ. 1304, 39.

εὐπλοκαμίς γυνή ἐπιθετικῶς
παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὴν
πλοκαμίδα, ἥτις ἐστὶ κόσμος τῆς
κεφαλῆς γυναικῆος, ἐνδέχεται λέ-
γεσθαι. 1528, 20.

εὐπλόκαμος Δημήτηρ ἐπιθετι-
κῶς λέγεται διὰ τοῦς ἐξ ἀνδρών

στεφάνους οἷς καλλύνεται. 1528,
16.

εὐποιήτη, θηλυκὸν σέζωγον τοῦ
εἰποιήτος. 824, 47. 1049, 34.

εὐποιήτος ὁ κατὰ τέχνην πεποιθ-
μένος, καὶ εὐποιήτη θηλυκόν.
679, 21. 1079, 23.

εὐπρεπῆς ὁ ἄξιος περιέπυσθαι,
παρὰ τὸ πρέπειν, ὃ ἐκ τοῦ πε-
ρεῖν συγκρίσκεται. 894, 59.

εὐπρήσσεσκον, ἤγουν εὐ ἔπρατ-
τον καὶ διετίθεντο ἐν τῷ, οἱ κατ'
ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα, Ὀδ.
9', 259. 1595, 21.

εὐπρηστος αὐτεμὴ ἡ εὐφύστος,
παρὰ τὸ πρήθω, ὃ δηλοῖ τὸ φυ-
σῶ. 1153, 49.

εὐπυργος πόλις, ἀπὸ μέρους ἢ
ὀχυρά. 665, 51.

εὐπωλος γῆ ἡ εὐ πωλουμένη, ἡ-
γουν βωλοστροφουμένη ἐν τῷ ἀρο-
τριῦσθαι, 385, 36. 581, 15.

εὐπωλος Ἴλιος, παρ' Ὀμήρῳ ἢ
εὐψος ἢ εἰππος ἀπὸ μέροις, ἢ
ἢ εὐγεως καὶ εὐβωλοστρόφτος.
1431, 52.

εὐράμην καὶ εἴρασθαι, μέσου
ἄοριστου πρώτου κινήσεις, ὅτι
ἄχρηστά εἰσι. 1637, 39.

εὐράξ, ἐπιρρήμα ποιότητος ἀντὶ
τοῦ παρὰ πλευρὰν, ἥτοι πλάγιον,
οἶον ἐκ πλευρᾶς. 756, 29. 842, 42.
46. 51. 1030, 47. 1647, 64.

εὐραφία δέματα τὰ εὐόρμιστα
καὶ καλῶς ἐβράμμενα πρὸς ὑπε-
δοχὴν ἀλφειῶν παρ' Ὀμήρῳ.
1446, 2.

εὐρεῖα χθών, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὐρὸς
ἐπιρρηματικῶς ἀκούεται τὸ εὐρεῖα
ἐν τῷ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών,
παρ' Ὀμήρῳ. 1444, 13.

εὐρεῖν τέκνωρ, ἐπινοῆσαι τέλος.
1071, 15.

εὐρεο ἀντὶ τοῦ εὐρεῖ ἐν τῷ, αὐ-
τὸς νῦν ὄνομ' εἴρεο ὃ, τι καὶ
θείης, Ὀδ. ε', 403. 1871, 13.

εὐρέσεις, ὅτι καὶ αἱ ἐπὶ τοῖς ἀδή-
λοις μέθοδοι εὐρέσεις λέγονται.
1871, 12.

εὐρέσθαι, ἀπαρίμματον μέσου
ἄοριστου δευτέρου, ὅτι χρησιμὸν
ἐστιν, εἴρασθαι δὲ τὸ τοῦ πρώ-
του ἄχρηστον. 1637, 38.

εὐρετής, ὅτι ὀξύνεται ἡ λέξις
παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ
εἰης. 340, 45.

εὐρημα τὸ κατὰ τύχην εἰρεσθῆ
ἀγαθόν. 1563, 36. ὅτι καὶ εἴρη-
μα διὰ τοῦ εὐ ψιλοῦ λέγεται, ἀνα-
λογώτερον δὲ τὸ διὰ τοῦ ἡ, ὡς
ἀπὸ τοῦ εἴρω εὐρήσω. 1849, 50.

Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ὅτι ὡς φι-
λοσόματος ἐσκόφη ποτέ. 1170,
57. καὶ ὅτι Εὐριπίδης ὁμωνύμως
ἐκαλεῖτο τὰ τεσσαράκοντα θη-
λοῖσα πτῶσις ἐν τῇ δὲ ἀστρα-
γάλῳ παιδιᾷ, καὶ ὅτι Εὐριπίδης
ὁ ποιητὴς εἰς τῶν τεσσαράκοντα
προστατῶν γέγονεν Ἀθήνησι.
1289, 60. 1397, 38.

Εὐριπος Χαλκιδικὸς ὅτι ἐπὶ τῆς
τῆς ἡμέρας παλίδροϊαν ὑδάτων
πάσχει. 1716, 16.

εὐροίμην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ εὐ-
ρόμην μέσου ἄοριστου δευτέρου.
1637, 36.

εἰρόμην, μέσος ἄοριστος δεύτε-
ρος, τὸ εὐκτικὸν εὐροίμην, τὸ
ἀπαρίμματον εἰρεσθῆ. 1637, 36.
καὶ ὅτι ὁ εἰρόμην μέσος ἄοριστος
δεύτερος χρησιμώτερός ἐστι παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ εὐράμην μέσου
ἄοριστου πρώτου. 999, 61. 1144,
22. 1911, 1.

εὐρῆτος ποταμοῖο, ἤγουν εὐρέων-
τος ποταμοῦ. 658, 40. καὶ παρὰ
τῆς σκενωρίας καὶ τῆς παραλη-
κτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως ἐρη-
γεία διεξοδική. 990, 40.

εὐρὺ ῥεῖν λέγεται ποταμὸς ἐν πα-
ραθέσει παρ' Ὀμήρῳ, καὶ εὐρο-
ρεῖν ἐν συνθέσει. 580, 37.

εὐρύαγυια πόλις ἡ πλατεῖρρος
ζήτει ἐν τῷ ἀγν.ά. 166, 21.

Εὐρυάλος, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἢ
Ἐνίπηρ τῆς Θεσπρωτίδος, ὃν
ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος. 1796,
52.

Εὐρυβάτης ἡ Εὐρύβατος, ὅτι
διάφοροι ἄνθρωποι ἐχρήσαντο τῷ
ὀνόματι τοῦτω καὶ πάντες ἐγένον-
το πονηροί, καὶ ἱστορία περὶ ἐκά-
στων· καὶ ὅτι ἐντεῖθεν καὶ τὸ
πονηρεῖσθαι Εὐρυβατεῖσθαι λέ-
γεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 1864,
10 — 31.

Εὐρυβάτης, ὄνομα κήρυκος παρ'
Ὀμήρῳ, παρὰ τὴν βοήν. 908,
40. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ βά-

- εὐσταθὲς μέγαρον, τὸ καὶ εἴπη-
κτον παρ' Ὀμήρῳ. 1148, 23.
- εὐστέφανος γυνή ἢ ἐκκοσμος, πα-
ρὰ τὸν στέφανον ἢ τὴν στεφάνην,
ὃς ἔστι κόσμος γυναικείος ἐπομ-
φάλιος. 1249, 39. 1598, 13.
- ἐὐστέρφανος πόλις ἐπιθετικῶς,
πολλαχῶς ἐρμηνευόμενον, καὶ περὶ
τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως. 1174,
6. 1175, 5.
- εὐστρα ἢ τῶν συνων φλογίστρα,
παρὰ τὸ εὖω, ὃ ἔστι καύω, καὶ
ὅτι πολλά τινα σημνύνει ὁμωνύ-
μως, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαίνο-
μένων σὺν ἐξηγήσει διεξοδικῇ.
1286, 20. 1446, 21.
- εὐστραφεὲς τὸ εὐκλωστον. 1915,
23.
- εὐστρεπτος ἱμάς ὁ εὐμάλακτος
ἢ εὐκλωστος. 1453, 3.
- εὐστρεφὴς καὶ εὐστροφος νευρὰ
ἐπιθετικῶς ἢ εὐκλωστος, παρὰ τὸ
στρέφειν, ὃ ἔστι κλῶθαι. 1025,
33.
- εὐσω λήγοντες μέλλοντες ἀπὸ λη-
γόντων διὰ τοῦ εὐνεστιώτων κατ'
Αἰολικὴν ἐπένθεσιν τοῦ ὤ λεγόμε-
νοι, οἷον ῥέω ῥέεσω, πλέω πλεῦ-
σω. 1678, 43.
- εὐτ' ἂν, ἀντὶ τοῦ ὅταν χρονικοῦ.
94, 43.
- εὐτε, παραβολικὸν ἐπὶ ῥήματι ἀντὶ
τοῦ ὥστε. 117, 35. καὶ ὅτι καὶ
χρονικὸν ἔστιν ἀντὶ τοῦ ὅταν.
718, 17.
- εὐτείχεα αἰτιατικῇ ὅτι οἶκ ἐκ τοῦ
εὐτείχης, ἀλλ' ἐκ τοῦ εὐτειχος
εὐτειχος κενίηται. 1045, 59.
- εὐτείχεος πόλις Ἰωνικῶς, ἢ κοι-
νῶς εὐτειχῆς, παρὰ τὸ τείχος, ὡς
παρὰ τὸ σθένος εὐσθενῆς. 65, 24.
- εὐτελῆς ὁ φειδωλὸς καὶ ὀλιγοδά-
πανος. 881, 27. καὶ εὐτελής, ὃν
μικροῦ τις πρῶται. 892, 41.
- εὐτι ἀντὶ τοῦ εἶσιν Αἰολικῶς, ὃ καὶ
ἐντὶ λέγεται. 1557, 42.
- εὐτρεφεῖς διὰς ἐπιθετικῶς παρ'
Ὀμήρῳ, ζυτρεφεῖς δὲ φῶκαι.
1638, 14.
- εὐτρεφον ἀντὶ τοῦ εὐ ἔτρεφον,
ἀπὸ τοῦ εὐτρέφω. 977, 51. 978,
55.
- Εὐτρησις, πόλις ἐν ἣ ἱεμίαιτο
Ἀπόλλων Εὐτρησίης ἐπικαλού-
μενος. 268, 3.
- εὐτυκτος ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ
τεύχω ἀποβολῇ τοῦ εἰ ἢ ἀπὸ τοῦ
τύκω λέγεται. 421, 33. 967, 14.
- εὐτυχία ὅτι θεῖον τι χρῆμά ἐστι,
συνάγεται ἐξ Ὀμηρικῶν τινῶν ῥη-
τῶν. 1651, 59.
- εὐυφος ὅτι παρὰ τὸ ὕφος ἢ τὴν
ὕψην λέγεται, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ
παραλῆγον δῆχρονον. 1436, 51.
- Εὐφαντος, ἄνθρωπος τις ζηλω-
τὴς Ὀδυσσεὺς γενόμενος, ἱστο-
ρία. 1713, 43.
- εὐφάρμυκον τὸ εὐχροον, ἀφάρ-
μακον δὲ τὸ ἀνενάνθους καὶ χροῶς.
1416, 2.
- εὐφημεῖν οὐχ' ἀπλῶς τὸ ἐπαινεῖν,
ἀλλὰ τὸ ἐνθεαστικῶς ἀγαθολο-
γεῖν. 28, 17. 29, 29. καὶ εὐφημεῖν
τὸ ὑμνεῖν. 745, 21. 28.
- εὐφημισμός, σχῆμα λόγου καθ'
ὃ ἀγαθῇ τινὶ ὀνομασίᾳ περιστείλ-
νεται τὸ φανῶν προῶμα. 1398,
52.
- εὐφορβος ὁ εὐτραφὴς παρὰ τὸ
φέρβω, καὶ Εὐφορβος κύριον ὁμο-
νύμως. 1088, 33.
- εὐφορος γῆ λέγεται ἢ φέρουσα
τοὺς καρπούς ἐν καιρῷ. 1619, 54.
- Εὐφράνωρ ζωγράφος ἐξ Ὀμηρι-
κῶν τινῶν ἐπὶν ἱκονιστοῦ τὸν
Δία, ἱστορία. 145, 11.
- εὐφρόνη ἢ νῆξ, ὅτι παρὰ τὸ εὐ-
φρονεῖν λέγεται διὰ τὰς κατ' αὐ-
τὴν γινομένης βουλάς. 168, 3.
1140, 64.
- εὐφροσύνη ἢ φιλόφρων ἡδονή,
οἷον ἐν τῷ, εὐφροσύνης ἐπιβῆναι,
Ὀδ. ψ', 52. 1938, 6.
- εὐφρων καρπὸς ὁ εὐφραντικός,
ὅτι παρὰ τὸ εὐφραίνειν, οὐ παρὰ
τὸ φρονεῖν λέγεται. 411, 35. 641,
21.
- εἰφυὲς οὐσιωδῶς τὸ δεξιὸν τοῦ
ἡθους, ἐν ἴσῳ τῷ εὐφύῳ, ὅτι
παρὰ τὴν φύσιν λέγεται. 61, 33.
καὶ εἰφυὲς πρόσωπον τὸ εὐ ἔχον
φρυγὴ, ὃ ἔστιν εὐθείας. 172, 45.
- εὐφυεῖς δὲ μηροὶ οἱ εὐ πεφυκότες
καὶ εὐτραφεῖς. 456, 43. καὶ εὐ-
φυγὴς ἄνθρωπος ὁ τὸν νοῦν δε-
ξιός. 173, 2. καὶ εὐφυγὴς ὁ σκω-
πτικός παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1530,
43. καὶ ὅτι οἰκιοῦνται τοῖς δέν-
δροις ἐπιτίθεται ἡ λέξις, οἷον
εἰφυγὴς πτελέα. 456, 43. 1235, 15.
- εὐφυῖα ἢ εἰς μάθῃσιν δεξιότης,
παρὰ τὴν φύσιν. 61, 43. ζῆτις ἐν
τῷ εὐφυεῖς.
- εὐφωγία λέξεως ὅτι πῇ μὲν δὲ
προσθήκης στοιχείου γίνεται, οἷον
ἐν τῷ πλάγχθη, πῇ δὲ δὲ ἀφα-
ρέσειως, οἷον ἐν τῷ πεφωγμένος
πεφωγμένος. 1385, 7.
- εὐχαλ δὲ ἀπαρεμφάτου μέτρου ἡ-
λιπῶς ἔχουσαι ῥήματος προστα-
πτικού, οἷον, ὦ Ζεῦ γενέσθαι μοι
Ἀθηναίους τίσασθαι, παρ' Ἡρο-
δότῳ. 248, 30.
- εὐχαριστία ὅτι σκοπὸς ἔσται ἐν
ταῖς θυσίαις ἢ εὐχαριστία. 133, 9.
- εὐχέρεια ἢ τῶν κατὰ τὸ σῶμα πε-
ριτωμάτων ἔκκρισις κατὰ γλῶσ-
σαν. 980, 42.
- εὐχεσθαι τὸ θεοκλυτεῖν, οἷον
εὐχεσθαι τοῦ θεοῦ ἐντυκολογ-
κῶς. 674, 47. καὶ εὐχεσθαι τὸ καν-
χεσθαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
992, 11. 1602, 21. καὶ εὐχεσθαι
τὸ λέγεσθαι καὶ φημύλλεσθαι. 1497,
55.
- εὐχεσθαι κατὰ ἑκατὸν ἢ χίλιον,
τὸ ἑκατὸν ἢ χίλιον ὑποσχέσθαι θεί-
σιν. 1454, 29.
- εὐχέτης ὅτι ἐκ τοῦ εὐχέω εὐχῇ
ἀρῶντος ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι.
1725, 57.
- εὐχετόω ῥῆμα ὅτι παρὰ τὸ εὐ-
χέτης ὄνομα δοκεῖ λέγεσθαι. 1726,
57.
- εὐχετοῦμένην ὅτι κατὰ τὴν δευτέ-
ραν τῶν περισπωμένων κλίνεται,
εὐχεταοίμην εὐχετώμην, καὶ πλεο-
νασμῷ τοῦ οὐ εὐχετοῦμένην. 1665,
32.
- εὐχὴ ἔστι θεοῦ δεξιῶσις ὑπὲρ ἀν-
θρώπων, καὶ ὅτι οἶονεῖ εὐεχὴ λέ-
γεται, ἥγουν κατοχὴ τοῦ ἀρίστου.
1278, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ
τὸ εὐ χεῖν ἢ παρὰ τὸ εὐ ἔχειν.
1725, 59.
- εὐχὴ κατ' ἀπαρέμφατον γινομένη
ἐλλειπτικῶς τοῦ βούλοιο ἢ τινος
τοιούτου ἐν τῷ, αἶ γὰρ Ζεῦ τε
πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολ-
λον παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸν
γαμβρόν καλέεσθαι, Ὀδ. η', 311.
3. 1581, 17.
- εὐχος ἐν ἴσῳ τῷ κῶδος. 844, 61.
- εὐχολὴ καύχημα, παρὰ τὸ εὐχε-
σθαι, ὃ καὶ τὸ κανχεσθαι δηλοῖ

Ἐφηλεις ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου με-
λανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάφνα-
κος παρὰ Σοφοκλεί. 1562, 38.
Ἐφημέρια φρονεῖν τὸ παρὸν μύ-
νον σκοπεῖσθαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
ἐφήμερον λέγεται κατὰ παραγω-
γὴν. 1902, 10. 40.
Ἐφημέριος λέγεται τις ἀδάκρυτος
διαμένειν, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης ἡμέ-
ρας τινὸς, οἷον ἐν τῷ, οὐκ ἂν
ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ
παριών, Ὀδ. δ', 223. 1493, 37.
Ἐφήμερος ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς,
καὶ ἐρήμερα ζωεῖσθαι τινὰ μίαν
μόνην ἡμέραν βιοῦντα. 1902, 42.
Ἐφημοσύνη, κέλευσις, ἐντολή,
παρὰ τὸ ἐφήμι δ' ἐστὶν ἐντέλλο-
μαι. 1730, 43. 1769, 60. καὶ ὅτι
ἐφημοσύνη μὲν ἡ ἐντολή, μεθ-
μοσύνη δὲ ἡ ἀμέλεια. 1719, 27.
Ἐφήπται ἀντὶ τοῦ ἐξήπται ἡ ἐπι-
δέδεται δοτικῇ ἀντικειντικῶς ἐν
τῷ, ἔξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ
νεῖκος ἐρήπται, Ἰλ. φ', 513. 978,
7. 1249, 43. καὶ ἐρήπται κήδεά
τινι, ἀντὶ τοῦ ἐπικίενται καὶ ἐπι-
κρέμονται. 166, 36. 639, 25. καὶ
ἐρήπται ὀλεθρος, ὥσπερ καὶ σχοι-
νὸν ἐξημμένον ποδὲν ἐκ τοῦ πέ-
ρατος. 1918, 3.
Ἐφήσεις ἀντὶ τοῦ ἀναπείσεις, ἐκ
τοῦ ἐφήμι. 143, 20.
Ἐφήσομαι ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι.
1288, 63. τὸ ἀπαρέμψατον ἐφή-
σεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐντελεῖσθαι.
1309, 25.
Ἐφήσω ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω καὶ ἀντὶ
τοῦ ἐντελοῦμαι. 1341, 63.
Ἐφθα κρέα, ὅτι καὶ ἐφθα κρέα
ἥσθιον οἱ ἥρωες παρὰ τὴν πα-
ρατήρησιν τινῶν. 1893, 1. καὶ
ὅτι ἐπιπτότερα τῶν ὀπτῶν εἶσι
τὰ ἐφθα κρέα. 1752, 5.
Ἐφθακεν ἀντὶ τοῦ πέφθακε λέγου-
σιν Ἀττικοὶ πρὸς τὸ εἰφωνότε-
ρον. 1570, 23.
Ἐφθαρχα παρακείμενος ὅτι ἀπὸ
τοῦ φθαίρω ἁλωτικοῦ θέματος
κεκλήσθαι. 1648, 6.
Ἐφθασα ὅτι ἐκ τοῦ φθάζω κεκι-
νῆσθαι δοκεῖ. 1309, 59.
Ἐφθιθον, ὅτι ἐκ τοῦ φθίω γίνε-
ται φθίθω, ὅθεν τὸ ἐφθιθον.
1526, 14.
Ἐφθον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐψητὸν συγ-
κρίσθαι ἢ λῆξις. 481, 35. 1455,

59. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐφθον παρὰ
τὸ ἔπω λέγεται τροπῇ τῶν ψιλῶν
εἰς δασέα καὶ δηλοῖ τὸ παριπύ-
μενον χάριν βρώσεως, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1482, 28.
Ἐφιαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖν καὶ
ἐχειρεῖν, καὶ ἐφιαλοῦμεν ἀντὶ
τοῦ ἐπιβαλοῦμεν, ὅτι παρὰ τὸ
ἰάλλειν λέγονται, φιαλεῖν δὲ τρι-
συλλάβως τὸ μετ' εὐχῆς ἐχειρεῖν
παρὰ τὴν γιάλλην, ἐρμηνεία δι-
εξοδική. 1403, 16.
Ἐφιάλτης κίριον, μῦθος καὶ
ἀλληγορία καὶ ἐτυμολογία καὶ γρα-
φὴ τῆς λέξεως· καὶ ἐφιάλτης,
πᾶθος τι, ὃ καὶ ἐπιάλτης διὰ
τοῦ π' ἀναλογώτερον γράφεται·
καὶ περὶ Ὡτου καὶ Ἐφιάλτου τῶν
μυθεομένων θεομάχων Γιγάντων
ἐρμηνεία διεξοδική. 560, 11. 561,
8. 562, 34. 1403, 15.
Ἐφιεῖς μετοχή ὅτι ἐκτείνει τὸ πα-
ραλῆγον δίχρονον. 42, 45.
Ἐφίεμαι ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι ἐν
τῷ, ἐμὲν δ' ἀνδρὶ ἐκύστω ἐφίε-
μενος τάδε εἶρω, Ὀδ. ν', 7. 1730,
53. ἡ μετοχὴ ἐφίεμενος, τὸ θη-
λυκὸν ἐφίεμένη. 1350, 61.
Ἐφίεναι τὸ πέμπειν καὶ τὸ ἐντέλ-
λεισθαι. 536, 26.
Ἐφίεναι βέλος τὸ ἐγγύθεν ἐμβα-
λεῖν, ἀφίεναι δὲ τὸ μακρόθεν.
1088, 40.
Ἐφίζανειν εἰπνῶ, καθίζειν ἐπὶ
τῷ δειπνῆσαι. 824, 50.
Ἐφίημι ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμω καὶ
ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. 1341, 63.
1365, 61. 1876, 62.
Ἐφίλυτο, τρίτον πρόσωπον τοῦ
ἐφιλάμην μέσου ὁριστοῦ πρῶ-
του, ἀπὸ τοῦ φιλῆμι ὡς ἴστημι
θέματος, τὸ προστακτικὸν φιλαι.
522, 19.
Ἐφίστασθαι θύραις λέγονται
οἱ προσαιτούντες, καὶ ἐφίστασθαι
ἔργῳ τινὶ ἀντὶ τοῦ προῖστασθαι
καὶ ἐπιστατεῖν. 1398, 38.
Ἐφόδια τὰ εἰς ὁδὸν ἐπιτήδεια
βρώματα. 1445, 37.
Ἐφόλκαιον τὸ πηδάλιον, παρὰ τὸ
ἐφέλκεσθαι τῇ νηϊ, ἐφόλκιον δὲ
εἶδος πλοίου. 1761, 12. ζῆται τὸ
ἐφόλκιον.
Ἐφόλκιον, εἶδος πλοίου, ὃ καὶ
ἐφολκίς, ὅτι τῷ ἰώτα μόνῃ παρα-
λήγεται· καὶ ἐφόλκιον τὸ ἀνθρώ-
πον σῶμα συμβολικῶς. 1761,
13. 41. 46.

Ἐφόλκιον τὸ πηδάλιον, παρὰ τὸ
ἐφέλκεσθαι. 1324, 46. 1533, 45.
Ἐφολκὸν τὸ ἐπαγωγόν. 1761, 43.
Ἐφομαρτεῖν τὸ διακτικῶς ἐπα-
κολουθεῖν. 707, 48.
Ἐφοπλίσασθαι ἀντὶ τοῦ ἐπλῶς
ἱτοιμάσαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
736, 16.
Ἐφορμῶ ἐγὼ καὶ ἐφορμῶ ἄλλον.
398, 37.
Ἐφυγον κακὸν, ἔφρον ἄμεινον, ἐπὶ
παροιμιᾷ λέγεται ἐπὶ τῆς ἐπὶ
τὸ κρεῖττον μεταβολῆς· καὶ ἐκ
κατὰ τινὰ ἱστορῶν Ἀθήνησι λέ-
γεται τὸ ῥητὸν τοῦτο, ἱστορία.
1726, 18.
Ἐφύδρος ἄνεμος λέγεται Ὀδ. ξ',
458. ὁ σὺν νετῷ γινόμενος. 1768,
40.
Ἐφυρα πόλις, ἔτι πολλὰ Ἐφυραι,
ὧν τὰ ἱθνηκὰ διαφέρουσι· τῆς μὲν
γὰρ Ἐφυραῖος, τῆς δὲ Ἐφυρας
Ἐφύρου, τῆς δὲ Ἐφύρου Ἐφυρας,
καὶ ἐρμηνεία περὶ ἐκύστης Ἐφύ-
ρας. 300, 45. 933, 16. 21. 1415,
50. καὶ ὅτι Ἐφυρα ἐκλήθη ποτὶ
καὶ ἡ Κόρινθος. 290, 21. 31.
Ἐφυροὶ ἐιρωνύμως οἱ ἐκ Κερ-
νήσου πόλιως ἀπὸ Ἐφύρας τῆς
Θεσπρωτικῆς, ἱστορία. 337, 14.
933, 9.
Ἐφῶ ὑποτακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὤ ὑπο-
τακτικοῦ ῥήματος σῶνκεται, ὃ
δηλοῖ τὸ πέμψω, ὅθεν καὶ τὸ
ἄφω. 98, 43.
Ἐχάδον, ὁρίστος δεύτερος ἐκ τοῦ
χάζω θέματος. 441, 3. 723, 49.
965, 51. 1345, 3.
Ἐχάλενται ἀντὶ τοῦ κεχάλενται
λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ πρὸς τὸ ἐθ-
φωνότερον. 759, 46. 1570, 24.
Ἐχάρην δόκιμον, χαίρομαι δὲ ἐλ-
βδηλον. 376, 35.
Ἐχειν ὅτι πῇ μὲν ἐπὶ σωματικῆς
ἐπαφῆς, πῇ δὲ ἐπὶ ψυχικῆς ἀν-
τοχής. 912, 49.
Ἐχειν ὅτι πάσαις ταῖς προθέσει
συντίθεται ἐπὶ διαφόροις σημα-
ντένοις. 1856, 24.
Ἐχειν τινὰ λέγεται τὸ τοῦ ἡλίου
μῆκος, Ὀδ. κ', 160. ἀντὶ τοῦ δι-
ψαν ἐμποιεῖσαι. 1652, 9.
Ἐχειν ἔγχος τινὸς, ἀντὶ τοῦ κατέ-
χειν καὶ κωλύειν αὐτὸ τῆς βολῆς,

- ἀντὶ τῆς ἐν τῷ περιέχοντι εὐκρασίας τίθεται. 1620, 24.
- Ζεὺς ὅτι τὸν αἰτὸν οἰκιοῦται ὡς βασιλεὺς τῶν θεῶν βασιλέα τῶν δαίμων. 87, 15.
- Ζεὺς ὅτι καὶ εἰς περισσότερὰν μεταμορφώσθαι δι' ἔρωτα Φθίας πατρὸς τινός. 71, 9.
- Ζεὺς τὸν οὐρανὸν λαχὼν ἐν τῇ εἰς τρία διανομῇ τοῦ κόσμου, ἀλληγορία. 1011, 58.
- Ζεὺς, ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων Ζεὺς λέγεται ἐπιθετικῶς παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 763, 51.
- Ζεὺς ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τινων θεῶν καὶ λυτρωθεὶς τῇ τοῦ Ἑκατόγχειρος ἐπικουρίᾳ, μῦθος καὶ ἀλληγορία. 122, 22.
- Ζεὺς σωτήρ, ὅτι τῷ μετὰ δαίπνον πρώτῳ κρῆματι Ζεὺς σωτήρ ἐπιφωνεῖτο. ζῆται ἐν τῷ, οἶνον κρῆσις, καὶ ἐν τῷ, ἀγαθὸς δαίμων. 1816, 17.
- Ζεφυρίη, ὅτι ὑπακούεται πνοῇ ἐν τῷ, Ζεφυρίη πνεύουσα, Ὀδ. η', 119. 1573, 8.
- Ζέφυρος ὅτι παρὰ τὸ ζῆν φέρεται οὕτω λέγεται. 193, 19. 25. 579, 7. 732, 15. 1538, 28. καὶ ὅτι γόνιμος καὶ πολέκαρπος καὶ πρὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελών. 1509, 50. καὶ ὅτι ἡ τοῦ Ζεφύρου πνοὴ ελαφροτάτη διὰ τὸ μὴ κάθυγρον. 1191, 20. καὶ ὅτι εἰς ταῦτόν ἄγεται τῷ Βορρῷ. 1238, 51. καὶ ὅτι ὁ μὲν Ζέφυρος κυλλεῖν λέγεται τὰ κύματα παρ' Ὀμήρῳ, ὠθεῖν δὲ ὁ Νότος. 846, 15.
- Ζέφυρος δυσᾶς, παρ' Ὀμήρῳ ὁ ὑπὸ τῶν ἥστερον Ἀργείων καλούμενος, λίγα δὲ πνέων Ζέφυρος ὁ ἰδίως Ζέφυρος. 1238, 63.
- ζῆ, προστακτικὸν ὑπὸ τοῦ ζῶω ζῶ, ἐν ἴσῳ τῷ ζῆθι. 157, 18. 681, 5. 980, 5. 1606, 22.
- ζῆθι προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ζῆ γέγονε προσλήψει τῆς θι συλλαβῆς. 1234, 46.
- Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, Διὸς υἱοὶ δι' Ἀντιόπης τῆς Ἀσιωποῦ, ὅτι Θήβας ἐτείχισαν διὰ λύρας, ἱστορία. 1682, 44.
- ζηλήμων ὅτι ἀπὸ τοῦ ζηλῶ ζηλήσων πρῶτοζύγου ῥήματος παρῆται, καὶ δηλοῖ τὸν φθονερὸν ἢ ζηλότυπον. 1527, 29. 33.
- ζῆλος, μίμησις καλοῦ, ζηλοτυπία δὲ τὸ μῖσος. 1527, 35.
- ζηλοτυπία τὸ μῖσος, ζῆλος δὲ μίμησις καλοῦ. 1527, 35.
- ζηλῶ ζηλήσω κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν τὸ φθονῶ ἢ ζηλοτυπῶ, ζηλῶ δὲ ζηλώσω τὸ μιμοῦμαι κατὰ τὴν τρίτην. 412, 32. 1527, 30. 33.
- Ζῆν ὁ Ζεὺς, ζῆται ἐν τῷ Ζεὺς. 436, 11.
- ζῆν τετθὼν, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κακῶς ζῆν καὶ ἐκ μέρους τεθῆναι. 1187, 35.
- Ζῆνα τὸν Δία ἔλεγον οἱ Ἕλληνες, ὡς τοῦ ζῆν αἷτιον. 1200, 15.
- Ζήνων, Κρής ὀρχηστῆς, ὅτι πᾶν φίλος ἦν Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ. 1602, 23.
- Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου ἀπόφθεγμα περὶ τῆς ἐκ τοῦ οἴνου ἐπιγινόμενης ἱλαρότητος τοῖς σκυθρωποῖς ἀνθρώποις. 1910, 42.
- ζήτην παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 398. ἀντὶ τοῦ ζητῶ. 1872, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ζητῶ λέγεται ἐπενθέσει τοῦ υ'. 749, 4. 834, 10.
- Ζήτηρ, Βορέου παῖς, ὅτι οἶονεὶ ζαήτης, ὃ ἐστι σφοδρῶς πνέων, οὕτω λέγεται. 1547, 14.
- Ζήτης καὶ Κάλαις, υἱοὶ Βορέου, ὅτι πτερωτοὶ μυθεύονται διὰ τὸ ποδάκες, καὶ ὅτι τοῖς Ἀργοναυταῖς συμπλεύσαντες ἀπιδίωξαν τοῦ Φινέως τὰς Ἀρπυίας, ζῆται ἐν τῷ Φινεύς. 934, 18. 1712, 22.
- ζήτηρειον προπαροξυτόνως, ἢ ζήτηρειον προπερισπωμένως, τὸ τῶν δούλων δεσποτήριον, τουτέστιν ὁ μύλων, ὅτι παρὰ τὸ δεῖν λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς ζ'. 837, 45. 1411, 33.
- ζόρκων καὶ δόρκων ἐν ἴσῳ τῷ δορκᾶς, θῆεν καὶ λέγονται μεταχωρήσει τοῦ δ' εἰς ζ'. 1259, 60.
- ζοφός, σομφός, ἀραιός, χαῦνος. 972, 37.
- ζόφος ἡερόεις, ἀήρ αἰδής, ὃ ἐστιν ἀφανής. 1012, 40.
- ζόφος παρ' Ὀμήρῳ τὰ δυτικὰ μέρη ἐντ' ᾧ, οὐ γὰρ πῶ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὕπῃ Ἡώς, Ὀδ. κ', 190. 1654, 1.
- ζυγὰ οὐδετέρως αἱ τῶν ἐρεσόντων καθέροι, διὰ τὸ συμβεβηκέναι τοῖς τοιοῦτοις ζυγοῖς ζευ-
- γνέναι τε τοὺς τῶν νεῶν τοίχους καὶ εἰς καθέδρας χρησιμεύειν τοῖς ἐρέσσουσι. 665, 33. 1731, 62.
- ζυγὰ θανάτου, ὅτι ἐλθεῖν εἰς ζυγὸν θανάτου λέγεται κατὰ τὴν κοινὴν γλῶσσαν ὁ κινδυνεύσας ἀποθανεῖν. 1266, 43.
- ζύγυστρον, κιβωτὸς ἡ ἐξέλεω σωρὸς, ὅτι παρὰ τὸ ζυγῶσαι λέγεται. 956, 5. 1604, 13. 15.
- ζύγιοι, ζῆται ἐν τῷ θραύεται. 1818, 52.
- ζυγίς, ἡ καὶ οὐλῃ ἔρπυλος λεγμένη παρὰ τινι ποιητῇ. 1295, 18.
- ζυγὸ δεσμον οὐδετέρως παρ' Ὀμήρῳ, μᾶς ἢ σχοινίον, ὃ δεσμεῖται ὁ ζυγός. 460, 32. 665, 31. 1350, 9.
- ζυγομαχεῖν τὸ ἀντερίζειν. 956, 3.
- ζυγὸς ἀρσενικῶς, καὶ ζυγὸν οὐδετέρως κατὰ γένους μεταπλάσμων. 946, 55. 1071, 35. 1349, 64. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ λέξις, καὶ περὶ τινων ἐξ αὐτῆς παρηγμένων καὶ συγκειμένων. 956, 2.
- ζυγός, σταθμός, τρυτάνη, τάλατον, ὅτι συνωνυμοῦσιν ἀλλήλους. 912, 44. 47.
- ζυγὸς ἄρματος καὶ ἀμάξης, καὶ ζυγὸς ὁ σταθμός, ὅτι παρὰ τὸ δύο ἄγειν λέγεται. 196, 43. 665, 30. 35.
- ζυγὸς ὅτι παρ' Ὀμήρῳ ἀηθὺς ἐπὶ σταθμοῦ, ἐπὶ δὲ ἄρματος καὶ ἀμάξης σὴνηθες. 460, 31.
- ζυγός, μέρος τι τῆς νεώς. 223, 5.
- ζυγὸς σανδαλλίου τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους, καὶ θύρας ζυγὸς ὁ μοχλός. 956, 7.
- ζυγὸς φόρμιγγος ὁ πήχυς. 744, 41.
- ζυγοῦν ἀντὶ τοῦ κατέχειν καὶ ἀμάζειν περὶ ἐποζυγίων λεγόμενον, ζυγῶσαι δὲ θύρας τὸ μοχλῷ ἀσφαλίσαι. 956, 7.
- ζύγρᾳ ἰδιωτικῶς ὁ δίνυρος τόπος. 295, 28.
- ζύγυθρον ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλός, παρὰ τὸ ζυγῶσαι. 1550, 12.
- ζυγῶσαι τὸ ὑπὸ ζυγὸν ὑπαζύγια ἀγαγεῖν. 1550, 12. καὶ τὸ ἀπλῶς συναρμόσαι. 1604, 13.
- ζύθος, πόμα τι ἐκ κριθῶν ἀψήφιατος γινόμενον παρὰ Κελτοῖς. 871, 54.
- ζῶ λήγοντα ῥήματα, τῇ αἰ συλλα-

βῆ παραλήγοντα, ὅτι ἀνεκγώνη-
τον ἔχουσι τὸ ἰ, οἷον σφαδάζω,
ματάζω, πλην τοῦ παίζω. 1554,
23.

ζω λήγοντα ῥήματα, εἰς δα τὸν
μέσον παρακείμενον σχηματίζον-
τα, οἷον ὄζω ὄδωδα. 153, 32.

ζω λήγοντα ῥήματα, τῷ ὕ παρι-
λήγοντα, ὅτι φιλεῖ βαρύνεσθαι
καὶ τῆς τρίτης συζυγίας εἶναι.
ζῆται ἐν τῷ, ὕζω λήγοντα. 1746,
17. 20.

ζω λήγοντα ῥήματα, ὑπὸ βαρυτό-
νων εἰς περισπώμενα μεταχθέν-
τα, οἷον μύζω μυζῶ, ὀλζω δι-
ζῶ. 1746, 6.

ζω λήγοντα ῥήματα περισπώμενα,
ἀπὸ ὀνομάτων διὰ τοῦ ζα παρη-
γμένα, οἷον κνύζα κνυζῶ, κόρυ-
ζα κορυζῶ, ῥίζα ῥιζῶ. 1746, 7.

ζω λήγοντα ῥήματα, ὅτι τὰ εἰς ζω
λήγοντα ῥήματα, ὧν ὁ παρακει-
μενος τὸ κ' ἔχει, διὰ δύο σσ προ-
φέρουσι Ταραντῖνοι, οἷον φράσ-
σω ἀντὶ τοῦ φράζω, καὶ ἀνάπα-
λιν τὰ κοινῶς εἰς δύο σσ λήγον-
τα διὰ τοῦ ζω προφέρουσιν ἐκεῖ-
νοι, τὸ ἀνάσσω ἀνάζω λέγοντες,
καὶ τὸ πλάσσω πλάζω. 824, 27.
1654, 23.

ζφα ἄλογα ἀνθρώπων ἐρασθέντα,
καὶ ἀνύπαλιν ἀνθρωποὶ ζῶν ἐρα-
σθέντες, ἱστοροῖται. 1166, 26.

ζφα διάφορα τῷ εἶδει διάφοροις
θεοῖς ἀνακείμενα διὰ τὴν ἐκάστου
πρὸς ἑαυτόν κατὰ τὴν οἰκειότητα.
87, 2—46.

ζφα γράφειν. ἀντὶ τοῦ ζωγραφεῖν.
626, 53. 1608, 11.

ζωάγρια, μισθὸς ἐπὲρ τοῦ τὸ
ζῆν ἀγεῖραι, ὃ ἐστὶ περιποιῆσαι
τινί, Ὀδυσσ. θ', 462. κοινῶς δὲ
ζωάγρια τὰ διδόμενα ἐν πολέμῳ
ἐπὲρ ζωγραφείας λύτρα. 623, 52.
1605, 23. 26. ζῆται τὸ σῶστροα.
24, 25.

ζωάγρια λέγεται ὁ Ἡφαιστος τῇ
Θετίδι ὀφείλειν Πλ. σ', 407. ἦγουν
εὐχαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν
ἀγερεθῆναι, ὃ ἐστὶ συναχθῆναι
ἐκ τοῦ ὀλεγηπέλλειν. 1149, 36.

ζωγρεῖν ὅτι παρὰ τὸ ζωῆν ἀγέ-
ρειν λέγεται. 595, 13. 623, 51.
1280, 42.

ζωγρεῖν θυμὸν τὸ τὸ ζωτικὸν
πνεῦμα ἀγέρειν, ἦγουν συλλέγειν
ἐκ λιποθυμίας. 1244, 53.

ζωγρεῖν ἰχθύων κατὰ συνθήκην,
ὅτι παρὰ τὸ ζωγρεῖν λέγεται τὸ
ζωγρεῖν. 595, 16. 629, 52.

ζωή ἢ τοῦ ζῶντος εἴστασις, ζῶη δὲ
βαρυτόνως τὸ ἐπάνω τοῦ γάλα-
κτος ἐφιστάμενον. 906, 53.

ζωή ὅτι ὡς μὲν παρὰ τὸ ζέειν λε-
γόμενον διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ὤφειλε
γράφεσθαι, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ζῶ
κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, διὰ
τοῦ ὦ μεγάλου, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 411, 1.

ζωή ἢ εἰς τὸ ζῆν κτήσις καὶ περι-
ουσία, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω.
1752, 56. 1758, 29. 1807, 30.
1826, 25.

ζῶμα, ὀπλισμὰ τι στρατιωτικόν,
ὅτι χωρὶς τοῦ σ' λέγεται, καίτοι
ἐκ τοῦ ζῶσαι παρηγμένον. 453,
41. 790, 58. 1770, 34. 1835, 52.

ζῶμα, ὅτι οὐ μόνον οἱ πυκτεύον-
τες, ἀλλὰ καὶ οἱ παλαῖοντες πε-
ριζώμασιν ἐχρῶντο, καὶ ἐτι Ὀρ-
σιππὸς τις ἤρξατο γυμνὸς ἀγω-
νίζεσθαι, ἱστοροῖται. 1324, 11. 14.

ζῶμα πυγμάχων, ζῆται ἐν τῷ, πυγ-
μάχων ζῶμα. 1837, 57.

ζωμὸς, ὅτι οὕτως ἐπικαλεῖτο σκω-
πτικῶς πᾶς τις λιπαρὸς ἀνθρω-
πος. 1642, 60.

ζώνη ἢ πολεμικὴ πανοπλία ἀπὸ
μέρους τῆς ζώνης ἐν τῷ, Ἀρεῖ
δὲ ζώνην, στένον δὲ Ποσειδάωνι,
Πλ. β', 479. 258, 34.

ζώνη, ζωστήρ στρατιωτικὸς εἴ-
δουν μίτρα, καὶ ὁ τόπος καθ' ὃν
ζωννύμεθα. 1835, 52.

ζώννυσθαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμή-
ρω ἀντὶ τοῦ ὀπλιζεσθαι, ἀπὸ μέ-
ρους τῆς ζώνης. 827, 18. 1954,
21.

ζώννυσθαι ὅτι συνείργειν ζω-
στήρι τὸν χιτῶνα λέγεται περι-
φραστικῶς Ὀδ. ξ', 72. καὶ ὅτι
σπουδῆς ἐστὶν ἐμφαντικόν· Ἡσίο-
δος δὲ (ἔργ. 343) ἐπὶ ἀργίας τί-
θησι τὸ ζώννυσθαι ἐν τῷ, γέ-
τονες ἄζωστοι κίον, ζώσαντο δὲ
πηοί. 1751, 15. 20.

ζώννυσθαι τὸ ἐγγώριον ζῶμα,
παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ ἐφαρμόζε-
σθαι τοῖς ἀνθρώποις, ὧν κέν τις

δῆμον ἵκηται, ὡς φησιν Ὀμηρος.
1594, 32.

ζώννυσθαι ζωστήρι παρ' Ὀμήρω,
ζώννυσθαι δὲ ζωστήρα παρὰ τοῖς
ἑστέροις, καὶ ἐτι τὸ ζώννυσθαι
φύσει μὲν δι' ἐνὸς ὦ γράφεται,
κατὰ πάθος δὲ δυσί. 790, 56. 58.
ζωνύσκει παρὰ τὸ ζωνύω κατὰ
παραγωγὴν. 1835, 55.

ζῶον ὅτι ἐκ τοῦ ζῶ ῥήματος λέ-
γεται κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς.
411, 5. καὶ ὅτι τὸ μέγα καὶ πολὺ
ἢ ζῶον λέξις σημαίνει ἐν συνθέ-
σει παραλαμβανομένη. 746, 64.
καὶ ὅτι ὑπογράφεται ἢ λέξις κατὰ
συνεξακολουθήσειν τοῦ πατρῶον,
μητρῶον καὶ τῶν τοιούτων.
1420, 51.

ζωροποτεῖν τὸ ζωρὸν, ὃ ἐστὶν
ἄκρατον, πίνειν. 746, 57.

ζωρὸς οἶνος ὁ ἄκρατος, οἷονεἰ
ζωηρὸς, παρὰ δὲ Ἐμπεδοκλῆ το
ζωρὸν ἀντίκειται τῷ ἀκράτῳ·
ἄλλοι δὲ ζωρὸν οἶνον τὸν πολυ-
τῇ λέγουσι, παρὰ τὸν ὥρον, ὃ
δηλοῖ τὸν ἐναυτόν. 746, 40. 50.
57. 63.

ζῶς ὀξύτῳ ὅτι ἐκ τοῦ ζῶδς γέ-
γονε κατὰ συναίρεσιν. 618, 9.

ζῶσα φωνὴ ὁ προφορικὸς λόγος
πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν γράμμασι.
969, 20.

ζωστήρ, ὀπλισμὰ τι στρατιωτικόν.
453, 41. 454, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
ζωστήρ ὁ ἐξωθεν τὰ ὅπλα συν-
δέων. 790, 57.

ζῶστρα τὰ πρὸς ζώνην ἐπιτήδεια,
καὶ οἷς ἐστὶ ζώσασθαι. 1550, 18.

ζῶων διαφόρων καθ' ἡλικίας αὐ-
τῶν προσηγοῖται διάφοροι. 1625,
32—49.

ζῶων εἰδικαὶ ὀνομασίαι κατὰ θη-
λυκὸν γένος προφερόμεναι, οἷον
αἰ ἵπποι, αἰ βοῦς. 692, 20.

ζῶων ἀγέλαι θεοῖς ἀνειμέναι παρὰ
τοῖς Ἑλλήσιν, ὧν καὶ ἀπείχοντο
ἐκεῖνοι. 1717, 42.

Ἀρχὴ τοῦ Η στοιχείου.

ἡ ἐκ τοῦ α τραπέν, οἷον ἐκηβόλος
ἐκ τοῦ ἐκαβόλος, ἢ ἐκ τοῦ ὀ,
οἷον ἐλαφηβόλος ἐκ τοῦ ἐλαφο-
βόλος. 28, 16.

ἡ ἐκ τοῦ εἰ τραπέν, οἷον Μεθώνη Μηθώνη, καὶ Φορητιάδης ἀπὸ τοῦ Φόρης Φόρητος. 264, 19.

ἡ κατ' ἀρχάς λέξεων τινῶν πλειονάζουσα, οἷον ἐν τῷ μένιν ἡμύνειν, βαῖον ἡβαιόν. 73, 18.

ἡ ἐν μέσῳ λέξεων πολυβραχέων τραπέν ἐκ τοῦ οἱ πρὸς χρεῖαν μέτρον δακτυλικῶν, οἷον Θεοτόκος Θεητόκος, στεφανοφόρος στεφανηφόρος. 422, 31.

ἡ δίφθογγος ἀντὶ τῆς εἰ Ἀττικῶς οὐ μόνον ἐν ταῖς κατωτέξεσιν, οἷον ἱππῆς ἀντὶ τοῦ ἱππεῖς καὶ ἥδη ἀντὶ τοῦ εἶδει, ἀλλὰ καὶ ἐν καταρχῇ λέξεων, οἷον ἥκασον ἀντὶ τοῦ εἰκάσον. 50, 19. 31.

ἡ δίφθογγος ἐκ συναϊρέσεως τοῦ ἡ καὶ ἰ γενομένη, οἷον λήιον λῆιον, ληιστής ληιστής. 193, 30.

ἡ πρὸ φωνήεντος κατὰ διάστασιν ψιλοῦται, οἷον ἥως, ἡέλιος, ἡέθεος, ἡῦς, ἡῖτε. 161, 12. 1020, 19.

ἡ καὶ οὐ εἰς μίαν μακρὰν συλλαβὴν συνιζάνοντα. 554, 30. 772, 42.

ἡ πρὸ τοῦ π ὅτι ψιλοῦται, οἷον ἡπιος, ἡπεροπεντής, ἡπεδυνός, ἡπύτης. 859, 57.

ἡ μόριον περισπωμένον μὲν ἐν τῷ ἐπειῇ, ἐγκλινόμενον δὲ ἐν τῷ τίῃ. 73, 18.

ἡ ληγόντων τινῶν μονοσυλλάβων καὶ δισυλλάβων ἐπιρρήμάτων ἔκθεσις, καὶ περὶ τοῦ τίσιν ὑπογράφεται τὸ ἰ καὶ τίσιν οὐ. 174, 1.

ἡ μετὰ συμφώνου ληγόντων θηλυκῶν τῷ οἱ παραληγόντων προσωδία, οἷον στροπῇ, τροπῇ, σπονδῇ, νομῇ, ὀλκῇ. 539, 20.

ἡ ληγοῖτα θηλυκὰ βαρέιονα ἀπὸ ληγόντων εἰς ὅς ἀρσενικῶν ὄξυτόνων παρηγμένα, οἷον σταθμὸς στάθμη, κολωνὸς κολώνη. 1022, 62.

ἡ ληγοντα θηλυκὰ ὀξύτονα τῷ οἱ παραληγόμενα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ὅς βαρυτόνων ἀρσενικῶν ταῦτο-παραλήκτων γενίμενα, οἷον χόλος χολή, πόθος ποθῇ. 94, 28.

ἡ ληγοντα θηλυκὰ ἐπίθετα ἡ προσηγορικά, ἐκ δισυλλάβων ὀξύτόνων ὁμοιοκαταλήκτων συγκείμενα, μετὰ μὲν προθέσεως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν τύπον, οἷον τομῇ

ἐπιτομῇ, ἀνατομῇ, μετὰ δὲ ἄλλων μέρους ἀναριθμᾷ τὴν τάσιν, οἷον ρυῖ ὑδρορρόη, χοῖ οἶνοχόη. 992, 56.

ἡ ληγοντα περισπωμένα θηλυκὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ εα καὶ εη κατὰ κρῶσιν γενόμενα, οἷον συκία συκῇ, γαλία γαλῇ, πυρδालὴ πυρδαλῇ. 374, 40. 1572, 50.

ἡ καὶ αἱ ληγοντα θηλυκὰ καὶ οὐδέτερος ἐπὶ τοῦ αἰτοῦ σημασιόμενον λεγόμενα, οἷον βλάβη βλάβος, δῖνα δῖνος. 74, 1.

ἡ περισπωμένον ληγουσαι αἰτιατικὰ καὶ ὀνομάτων εἰς εὐς ληγόντων, κατὰ ἀποκοπὴν γενόμενα, οἷον Μηκιστῇ Μηκιστῇ, Τυδῇ Τυδῇ. 487, 10. 1018, 64.

ἡ ληγοντα μονοσύλλαβα πρόσωπα ῥηματικά ὅτι περισπῶνται, οἷον ζῆ, κνῆ, ψῆ, πλῆν τοῦ χρῆ. 751, 50.

ἡ ληγοντα πρῶτα πρόσωπα ὑπερσυντελικῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εα κεκραμένα, οἷον εἰρήκα εἰρήκη, οἷς ὁμοφωνοῦσιν ἐνίοτε τὰ σύστοιχα τρίτα, οἷον ἥδη ἀντὶ τοῦ ἐχίνωσκε· καὶ ὅτι καὶ διὰ τοῦ ἡν προφύρονται τὰ τοιαῦτα πρόσωπα Ἰωνικῶς. 881, 62. 1946, 22.

ἡ ληγοντα ἐπιρρήματα ὀξυνόμενα, οἷον ὦλ, ὀτιῇ. 751, 64.

ἡ κατ' ἐπέκτασιν προσκείμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγου μερῶν, οἷον ἐν τῷ τιῇ καὶ ἐπειῇ. 45, 4.

ἡ ληγοντα ἐπιρρήματα περισπώμενα, οἷον εἰκῇ, ἁμαρτῇ, πολλαχῇ. 592, 16.

ἡ ληγοντα δοτικοφανῇ ἐπιρρήματα τὸ ἰ ὑπογεγραμμένον ἔχοντα. 1251, 24.

ἡ ἀπορητικὸν ἡ λυτικὸν ἀπορημάτων ἀντὶ τοῦ ἴσως. 1114, 29. 1310, 59. 1961, 54.

ἡ ἀντὶ τοῦ παρὸ διαφορικῶς, ἡ ἀντὶ τοῦ πολλῷ μᾶλλον, οἷον ἐν τῷ, καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιον δόρυρται ἄνδρ' ὀλέσασα ἡ Ὀδυσῆα, Ὀδυσσ. τ', 265, 267. 1864, 60.

ἡ σύνδεσμος ὅτι διαπορητικὸς ἐστι δίχα ἐρωτήσεως, οἷον ἐν τῷ, τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτῳ, ἡ δολιχῇ νοῦσος ἡ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα; Ὀδ. λ', 171 sq.

καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ λαμβάνεται ποτε τὸ ἡ. 1678, 29.

ἡ διαζευκτικὸν, ὅτι ἀντὶ τοῦ καὶ λαμβάνουσιν τινες τὸν ἡ, οἷον ἐ τῷ, εἰ δὲ φθιγγαμένον τευ ἡ φθίσαντος ἄκουσεν, Ὀδ. ε', 487. καὶ ἐν τῷ, κτείνης ἡ δὲ δόλῳ ἡ ἀμφαδόν, Ὀδ. λ', 120. 1641, 16. 1675, 26.

ἡ διαζευκτικὸν ὅτι καὶ χωρὶς ἀπααραθέσεως ἑτέρου ἡ ἐνίοτε τίθεται, οἷον ἐν τῷ, ὥστε τῷ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θινδῆς καὶ τὰ ἐξῆς, Ὀδ. τ', 109. 1857, 47.

ἡ σύνδεσμος διασαρητικὸς καὶ διαζευκτικὸς καὶ παραδιαζευκτικὸς καὶ διαπορητικὸς καὶ βεβαιωτικὸς καὶ συγκριτικὸς καὶ ἐρωτηματικὸς δις καὶ τρίς ἐπαναφερόμενος ἐν διαζευκτικαῖς ἐννοίαις, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ λαμβάνεται ποτε· καὶ ὅτι ὑποτάσσεται τῷ τί προστικῷ ἐν τῷ τίῃ, καὶ προτάσσεται τοῦ περ ἐν τῷ ἡ περ. 62, 18-40.

ἡ ψιλούμενον καὶ ὀξυνόμενον ἀπὸ τοῦ εἰ ἐν τῷ, ἡ καὶ ἐμὸν δέφνυται, Ἰλ. η', 111. 618, 7.

ἡ σχελιαστικὸν καὶ θυμαστικὸν χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ἰ. 174, 3.

ἡ ἀντὶ τοῦ ἡν, ὃ ἐστὶν ὑπὲρ, Ἀττικῶς χωρὶς τοῦ ν, ὅτι ἐκ τοῦ εἰ Ἰωνικοῦ κέκρται, καὶ ὅτι τὸ ἡν ἐπὶ τρίτον προσώπου οὐδέποτε χωρὶς τοῦ ν λέγεται. 893, 20. 1759, 3. 1761, 50.

ἡ κεν διὰ τοῦ ἡ ἀντὶ τοῦ εἰ διστακτικῷ ἐν τῷ, ἡ κεν ζῶς ἀμνηνὸς εἰ γαλκοῖο τυπῆσιν, Ἰλ. ε', 887. 618, 6.

ἡ ἀντὶ τοῦ ὄντως. 143, 27. καὶ ἡ δῆ, ἀντὶ τοῦ ὄντως δῆ. 100, 7. καὶ ἡ μάλα, ἀντὶ τοῦ ὄντως μάλα. 1127, 62. καὶ ἡ μὲν, ἀντὶ τοῦ ὄντως δῆ. 984, 56. καὶ ἡ νύ τοι, ἡγουν ὄντως δῆ σοι. 1187, 43. καὶ ἡ ῥα, ἀντὶ τοῦ ὄντως δῆ. 1011, 18. ἡ τοι, ὄντως σοί. 624, 21.

ἡ μετὰ ψιλῆς καὶ περισπωμένης ἀντὶ τοῦ ἄρα τοῦ κατ' ἐρωτήσεως προπερισπωμένου. 1678, 38.

ἡ ἄρα ἐρωτηματικὸν ὅτι παρὸν ἔχει τὸ ἄρα, ἡ καὶ αὐτὸ ἐρωτηματικῶς ἐκ παραλλήλου κείται, διὸ

καὶ περισπᾶσθαι ὤφειλεν. 1152, 24.

ἡ θέμις ἐστίν, ἀντὶ τοῦ καθὰ θεμιτόν ἐστιν, ἥγουν καθὼς ἐστι δίκαιον. 1178, 59. 1754, 14. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι τὸ, ἢ θέμις ἐστὶ, καὶ τὸ, ἡ θέμις, περὶ τῶν ἔκπαλαι νομιζομένων λέγεται. 1316, 61.

ἡ ἀντὶ τοῦ ὅπου μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ ὁμοίως τῷ πῇ καὶ τῷ ὀπῃ, ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς χωρὶς τοῦ ἰ. 173, 46.

ἡ κεν δὴ, ἀντὶ τοῦ ὅποι ἄν. 1005, 26. ἡ αὖ δισύλλαβον ὅτι ἐκ τοῦ ἡα, ὃ δηλοῖ βρώματα ἢ ἄχυρα, κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 1445, 42.

ἡ αὖ ἀντὶ τοῦ ἡμην, ὃ ἐστὶν ὑπῆργον, ὅτι πρῶτος ἐστὶν ὠριστος τοῦ ἦον δευτέρου, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον λέγεται τοῦ ἦα, ἐξ οὗ καὶ γέγονε κατ' ἐπίτασιν Ἰωνικῇ. 618, 13. 883, 21. 1758, 6. 1759, 53. 1761, 53. 1902, 24.

ἡ βᾶσ κω, ζῆται ἐν τῷ, ἡ βᾶω ἡ βῶ. 438, 4.

ἡ β ὦ ἡ βῶ ἡ βήσω καὶ ἡ βᾶσω, ὅθεν τὸ ἡ βᾶσκω. 438, 3.

Ἡ βῆ, Διὸς καὶ Ἡρας θυγάτηρ, ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν Ἡρακλεῖ συνώκησε, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον παρθένους διατελεῖ οἰνοχοοῦσα τοῖς θεοῖς, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἀεὶ νεάζον τῶν στοιχείων ἀλληγορεῖται. 435, 32. 1702, 48. 1703, 18.

ἡ βῆ ἢ πρώτη τριχῶσις τῶν αἰδοίων, καὶ ὃ τριχοῦμενος ἐκεῖ τόπος, καὶ ὃ καιρὸς καθ' ὃν τοῦτο συμβαίνει· καὶ ἡ βῆς μέτρον, παρ' Ὁμήρῳ ἡ τῆς ἡβῆς ἡλικία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἡδω λέγεται ἡ ἡβῆ, οἷον εἰ ἡδῃ τις οὖσα. 581, 10. 840, 37.

ἡ βῆ ἢ νεανικὴ ἡλικία, ὅτι καὶ ἐπὶ κτηνῶν λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν· καὶ ἡ βῆ τὰ περὶ τὸ αἰδοῖον, καὶ χρόνος ἡβῆς, ὅτε τὰ ἐκεῖ μέρη ἄρχονται τριχοῦσθαι. 437, 43. 943, 13. 1353, 58. 1428, 20. 1799, 12.

ἡ βῆ φωνὴ ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη ὅτι οὐ μόνον εἰς ἧς, ἀλλὰ καὶ εἰς ος ὀνόματα σχηματίζει, οἷον πρῶθῆβῆς, ἔξηβῆς, ἄνηβῆς. 437, 43. — 438, 6. 727, 11.

ἡ βῆ ὁ δὲ ἀνελεῖν, ἥγουν κατὰ ἡβῆν, τουτέστι πάντας τοὺς ἡβῶντας. 1524, 34.

ἡ βῆ τῆ ρια τὰ συμπόσια καὶ τὰ πορνεία. 1205, 21.

ἡ βῆς λήγοντα ἔχοντα ἐν συνθέσει ὑποτεταγμένην τὴν ἡβῆ φωνήν, οἷον πρῶθῆβῆς, ἔξηβῆς, ἄνηβῆς. 1428, 20.

ἡ βυλλῖαν ὅτι παρὰ τὴν ἡβῆν λέγεται. 1799, 12.

ἡ βῶ οἰμι εὐκτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ τρισυλλάβου κεινῆται, τὸ δὲ ἡβῶμι ἐκ τοῦ ἡβῶ δισυλλάβου. 673, 5.

ἡ γαθῆ Ἀἴμνος ἢ ἀγαστή, ὡς τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένη. 329, 37. καὶ ἡ γάθειον Νυσοῦσιον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ τελουμένας τῷ Διονύσῳ θυσίας. 629, 47.

ἡ γάθειος καὶ ἡ γαθῆ ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ θείον αἰσθύνεται, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄγω ἀγάζω λέγονται. 98, 9.

ἡ γανον Δωρικῶς τὸ κοινῶς τήγανον ἐλλείπει τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου. 244, 46. 701, 18. 1862, 11.

ἡ γάσατο ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγη ἐν τῷ, τὸν δ' ὃ γέρον ἡ γάσατο, Ἰλ. γ'. 181. 402, 7.

ἡ γειρας μάχην, Ἰλ. ν', 778. ὅτι ἐκ τε τοῦ γείρω καὶ τοῦ ἀγείρω ἐνδέχεται κεινῆσθαι. 959, 49.

ἡ γείσθαι, ἀφηγείσθαι, προηγείσθαι, ἐξηγεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως. 51, 29.

ἡ γείσθαι τὸ ἡγεμονεύειν ὡς στρατηγός, καὶ ἀπλῶς προηγείσθαι ὡς ὁδηγός· ἐπὶ δὲ τοῦ νομίζειν σπανίως εὑρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ γαμικῆς πομπῆς χρησίμουν τὸ ἡγεῖσθαι. 1052, 35. 1399, 26.

ἡ γείσθαι τὸ ἡγεμονεύειν ποτὲ μὲν γενικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁδηγεῖν δοτικῇ ἐλλειπῶς γενικῆς ἐκ δευτέρου, καὶ ἡγεῖσθαι τὸ οἰεσθαι. 51, 24. 29. 34. 77, 12. 321, 41.

ἡ γεμονεύειν ὁδόν, ἀντὶ τοῦ προηγείσθαι εἰς ὁδόν, ἐλλειπῶς τῆς εἰς προθέσεως. 1562, 15. 1666, 32.

ἡ γεμονεύειν τινὲς πρὸς τινα τόπον, φράσις Ὀμηρικῇ Ὀδυσσ. γ', 386. 1473, 49.

ἡ γεμονικῶν εἴτουν ἀρχικῶν ῥημάτων διπλῇ σύνταξις, οἷον τὸ ἄρχω, ἡγοῦμαι, ἀνάσσω. 77, 12.

ἡ γεμὼν ὁ στρατιωτικῆς τάξεως ἡγοῦμενος. 1840, 7. ἡγεμῶν δὲ ὁδοῦ ὁ ὁδηγός. 1473, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡγέσω μέλλοντος ἔχει τὸ παραλήγον ε'. 624, 49. 1857, 62.

ἡ γερέσθαι, ἀπαρέμφατον τοῦ ἡγερῶ ῥήματος, ὃ περ ἀπὸ τοῦ ἀγερῶ μέλλοντος ἀνηγμένον εἰς ἐνεστώτα γέγονεν ἐκτύσει τοῦ α'. 793, 62.

ἡ γερεθεν ἀντὶ τοῦ ἡθροίσθησαν ἀπὸ τοῦ ἀγείρω, καὶ ἡγερεθεν ἀντὶ τοῦ ἡγέρθησαν ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. 46, 18. 21.

ἡ γέω ἡ γῶ, ὅτι οὐ μόνον ἡγήσω, ἀλλὰ καὶ ἡγέσω ποιεῖ, ὅθεν ἡγεμῶν. 624, 49.

ἡ γηλάζειν δασυνόμενον μὲν τὸ προηγείσθαι, ψιλούμενον δὲ τὸ ἄγειν. 1817, 13.

ἡ γηλάζειν τὸ διώκειν καὶ φυγαδεύειν, καὶ τὸ ληΐζεσθαι καὶ πορθεῖν, παρὰ τὸ ἄγειν καὶ ἔλᾶν κατὰ παραγωγὴν καὶ τροπὴν· καὶ ἡ γηλάζειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἄγειν ἐν τῷ, κακὸν μόνον ἡ γηλάζει, Ὀδ. λ', 618. καὶ ἀντὶ τοῦ ἄγειν καὶ ὁδηγεῖν ἐν τῷ, πάχυν κακὸς κακὸν ἡ γηλάζει, ρ', 217. 1704, 2.

Ἡ γήμων, Θάσιος παρωδὸς ὃ ἐπικληθεὶς φακῇ, ὅτι Γυγαντομαχίαν ἐν παρωδίαις ἀπηγγεῖλε ποτε Ἀθήνησιν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἱστορία. 1239, 29. 1420, 36.

Ἡ γήμων δίκην φυγῶν Ἀλκιβιάδου συνεργεία, ἱστορία. 1829, 41.

ἡ γήσασθαι ὁδόν, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὁδηγεῖσθαι. 1657, 44.

ἡ γήσω μέλλων ὅτι καὶ ἡγέσω λέγεται, ὅθεν ἡγεμῶν. 624, 49.

ἡ γήτορες οἱ βασιλεῖς. 175, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες παρ' Ὁμήρῳ τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσιν, ἡ μέδοντες μὲν οἱ κατὰ τὸ μῆδεσθαι ὃ ἐστὶ βουλευέσθαι ἡγοῦμενοι, ἡγήτορες δὲ οἱ κατ' ἀνδρίαν καὶ ῥωμαλεότητα. 1698, 8.

ἡ γητορίας ὁ καρπὸς τῆς συκῆς διὰ τὸ ἡγήσασθαι καθαρεῖν βίον τοῖς ἀνθρώποις τὴν συκὴν καὶ προευνεθῆναι τῆς ἡμέρου τροφῆς. 1964, 11.

ἡ γήτρια, παλάθη, ἢ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς γαμικαῖς πομπαῖς. 1399, 29.

ἡγήτωρ, στρατηγός, ἡγεμών. 1052, 12.

ἡγος λήγοντα δξύτονα παρὰ τὸ ἕγειν, οἷον στρατηγός, ἀργηγός. 682, 34.

ἡγουν, ἐρμηνευτικὸν μῦθον, ὡς καὶ τὸ εἶπουν. 50, 15.

ἡγω λήγοντα ῥήματα ὅτι τῆς Συρακουσίων εἰσι διαλέκτου, οἷον πεπλήγω, κεκλήγω. 895, 55.

ἡδὲ σύνδεσμος ὅτι τῷ καὶ ἰσοδυναμεῖ, διὸ καὶ ἐκ παραλλήλου κείνται ποτε ἀντὶ ἐνὸς συμπλεκτικοῦ, οἷον ἐν τῷ, ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν. 1404, 33.

ἡδὲ καὶ, ζῆται ἐν τῷ ἡδέ. 112, 35. 529, 43.

ἡδε ὅτι δεικτικῶς λεγόμενον ἀντὶ τοῦ αὐτῆ πυροξύνεται, ἀναφορικῶς δὲ προπερισπᾶται, οἷον ἐν τῷ, ναὺς δέ μοι ἡδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νύσφι πόληος, Ὀδυσσ. α', 185. 1409, 22.

ἡδεα ὅτι ἐκ τοῦ ἥδειν λέγεται κατὰ διάλυσιν Ἰωνικῶς. 50, 30. 718, 15.

ἡδὴ διὰ τῶν δύο ἡ, πρῶτον πρὸς-ωπον ὑπερσυντέλικου ἀντὶ τοῦ ἡπιστάμην, ὅτι τὸ μὲν παραλήγον ἡ ἐκ τοῦ τῆς εἰ διφθόγγου τέτραπται Ἀττικῶς, τὸ δὲ τῆς ληγουσῆς ἐκ τοῦ εἰ Ἰωνικοῦ κέκρται, καὶ ὅτι καὶ τὸ σίστρίχον τρίτον οὕτω γράφεται, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 50, 17—38.

ἡδὴ ἐπὶ ῥήματι ὅτι τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμύριζται, ἐνεστώτι δηλονότι, παρωχημένῳ καὶ μέλλοντι. 100, 4. 886, 45.

ἡδὴ ἐν ἴσῳ τῷ νῦν, διὸ καὶ ἐκ παραλλήλου εὐρίσκονται ποτε παρατιθέμενα ἀλλήλοις, οἷον ἡδὴ νῦν. 1419, 1.

ἡδον ληγόντων τινῶν ἐπιβόρημάτων δξύτόνων ἐκθεσις, οἷον πυργηδόν, σφαιρηδόν, λυκηδόν, γνωμηδόν. 927, 60.

ἡδος ληγουσαι γενικαὶ ἐνικαὶ καὶ ἡδων πληθυντικαὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἡδος καὶ ἡδων συνηρημέναι, οἷον Νηρηίδος Νηρηδος, Νηρηίδων Νηρηδων. 174, 13.

ἡδος ἡ ἡδονὴ Αἰολικῶς, καὶ ὅτι ἀκλινὸν ἔστι τοῦνομα. 113, 30. 235, 6.

ἡδος τὸ ὑφελος ὅτι ψιλοῦται καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡδονὴ μετεπλάσθη, ἡδος δὲ τὸ ὕψος δασύνεται παρ' Ἀττικοῖς. 1417, 19. 22.

ἡδυεπὴς ἐπίθετον, ὅτι ἡδυεπὴς λέγεται τις διὰ λόγου γλυκύτητα. 95, 45.

ἡδύκωμος, ὄνομα αὐλήσεως ποιᾶς. 1237, 57.

ἡδυλίζω παρὰ τὸ ἡδυλισμός, ὅς ἐστιν εἶδος κολακείας, λέγεται, καὶ ὅτι δασύνεται. 1417, 21.

ἡδυλισμός, εἶδος κολακείας, καὶ ῥῆμα ἡδυλίζειν ὅτι δασύνονται. 1417, 21.

ἡδυμος ὁ ἡδὺς κατὰ παραγωγήν. 163, 32.

ἡδὺς ἐπίθετον θηλυκῷ προσηγορικῷ ἐπιτιθέμενον, οἷον ἐν τῷ, ἡδὺς αὐτμή. 1726, 32.

ἡε καὶ οὐκ, ἀντὶ τοῦ εἶτε καὶ μή. 225, 33.

ἡεῖδειν, ἐπερσυντέλικος ἀντὶ τοῦ ἡπιστάμην, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἶδειν γέγονε προσθήσει τοῦ ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἥδειν Ἀττικοῦ ἐπενθήσει τῆς εἰ διφθόγγου. 1269, 28. 1624, 18.

ἡεῖν, ὑπερσυντέλικος ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ πορεύομαι, ὅτι Ἀττικῶς ἠῆεῖται. 50, 22. 849, 38. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἡεῖν συνήρηται προσγεραγομένου τοῦ εἰ. 909, 44. 933, 39.

ἡεῖρε, συντέλειεν, ἀπὸ τοῦ ἡεῖρω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ εἶρω, ὃ ἔστι συμπλέκειν. 820, 56.

ἡέλιος παρὰ τὸ ἡλιος ἐπενθήσει τοῦ εἰ, ἡ ἐκ τοῦ ἡω τὸ λάμπω καὶ ἔλη ἡ θερμασία, καὶ ὅτι ψιλοῦται κανονικῶς. 161, 9. 17. 1020, 20. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἡέλιος λέγεται οἰονεῖ ἡοῦς ἔλην ἔχων. 546, 35.

ἡεν ἀντὶ τοῦ ἦν, ὃ ἔστιν ὑπῆρχεν, ὃ καὶ ἦν κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν λέγεται. 1588, 48.

ἡεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ὅτι ἐκ τοῦ ἦεν συνήρηται. 909, 41. 1884, 1.

ἡέρα θηλυκῶς τὴν ἀορασίαν Ὀμηρος κατὰ Ἰωνικὸν σχηματισμόν. 775, 15. 1566, 14.

ἡερέθεισθαι τὸ ἐν ἡέρι κρέμασθαι καὶ ὑβεβαίως ἔχειν. 389, 39. καὶ ἡερέθεισθαι λέγονται ἀκρό-

δες, ἡγουν εἰς ἀέρα αἵρεσθαι. 1220, 56.

ἡέρθη, ἐκρεμάσθη. 1063, 1.

ἡερίβοια κύριον παρὰ τὸν ἡεῖ καὶ τὴν βοήν, ἡ παρὰ τὸν βοῖ, ὡς Εὐβοία καὶ Ἀλφεισίβοια, ἐρμηνεία διεξοδική. 562, 38.

ἡερίη, ὀρθρινή· ζῆται ἐν τῷ, ἡεὶ ὁ ὕρθρος· ἡ ἀντὶ τοῦ ἡεῖ, ἡγουν δι' ἡέρος ἐλθοῦσα, Πλ. ε', 497. 141, 9.

ἡέριος ὁ πρωινὸς εἶπουν ὀρθρινός, ἡ ὁ ἡέριος καὶ διὰ τοῦ ἡέρος πτόμενος. 372, 25. 1615, 32.

ἡεροειδὲς λέγεται τὸ ἐν Ὀδυσσεῖα μυθενόμενον ἄντρον, ὃ παρ' εἰς τὸν κόσμον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ ἀνείδειν τῆς πρώτης ὕλης. 1735, 2. ἀπλῶς δὲ ἡεροειδὲς ἄντρον τὸ βαθύ, τὰ γὰρ βαθύ ἐσκόπωνται τῇ τοῦ ἡέρος μελῳδῇ. 1714, 28.

ἡεροειδὴς πόντος ὁ μέλας ἡέρος, ἡ ὁ βαθύς, ἡ ὁ ἀσπταμένος καὶ πλατύς, ἡ ὁ μόνος ὁ ἡεὶ καθορίζεται τοῖς πόντοις. 1444, 21.

ἡερόεις Τύρταρος ὁ σκοτεινός. 695, 29. καὶ ἡερόεν τὸ σκοτεινὸν διὰ τὴν τοῦ ἡέρος μελανίαν. 455, 8.

ἡερόεντα κέλευθα λέγονται παρ' Ὀμήρου τὰ πρὸς δύσιν καὶ Ἀθήν, ἡ ἀπλῶς τὰ περὶ τὸν ἡέρα εἶπεν ἡ δι' ἡέρος φορά. 1882, 59.

ἡεροφοῖτις Ἑριννὸς ἡ ἀφανὲς φοιτῶσα κατὰ τινῶν. 775, 14. 1173, 16.

ἡετίων, παρ' Ὀμήρου δυνάστης τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν, ὅτι παρὰ τὸ αἰτὸς λέγεται. 119, 18.

ἡη λήγοντα εἰκτικὰ ῥήματα, ἐκ τῶν διὰ τὸ αἶη γεγόμενα, οἷον φθαίη φθῆη, σταίη στῆη. 1047, 28. 1090, 20.

ἡην ἀντὶ τοῦ ἦν τρίτου προσώπου, ἔξ οὗ καὶ γέγονε πλεονασμὸς τοῦ ἡ. 883, 19. 1865, 32. 1962, 62.

ἡθάς ἀντὶ τοῦ ἐθαῖ παρὰ Ἀντιφρόνι. 1480, 11. 1750, 22.

ἡθαεα συνών, αἱ συνηθεῖς καὶ τῶν χοίρων, Ὀδ. ξ', 411. 1765, 25.

ἡθαία κεφαλὴ, ἀντὶ τοῦ ἀδελφικῆς, Πλ. ψ', 94. ἐν οἷς ὁ Ἀχιλλεύς

παρὰ τὸ ἦκα, ὃ ἔστιν ἡσυχῇ καὶ ἡρέμα καὶ ἐπ' ὀλίγον, ὅτι τὸ μὲν ἦκα φιλοῦται, τὸ δὲ ἡσιπτος καὶ ἡκιστα δασύνεται. 1314, 25. 31.

ἡκούετο ἀντὶ τοῦ ἥκουεν ἐν τῇ, οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐ-
τῆς, Ἰλ δ', 331. 479, 25.

ἡκω καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ κινήσεις ἐπὶ
μὲν τῶν ἐνεργητικῶν διὰ τοῦ ἡ,
ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν προγερομέ-
νων φωνῶν διὰ τοῦ ἰωῖα, οἷον
ἐκόμεν καὶ ἐκείσθαι. 109, 30.
1432, 12. ζῆται τὸ ἡκειν.

ἡλ ὁ ἥλος κατὰ ἀποκοπὴν, ὅτι ἡ-
κλιτόν ἐστι τοῦτομ. 217, 6. 295,
2. 566, 34.

ἡλα ὀντὶ τοῦ μῆλα ἐλλείπει τοῦ μ.
701, 18.

ἡλαι, τίπος ληκτικὸς ἀπαριμφάτων
τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἄλλω ληγόν-
των θιμάτων κινουμένων ἀορί-
σιων, οἷον πῆλαι, σφῆλαι, ψῆ-
λαι. 656, 60.

ἡλάκατα οὐδετέρως τὰ περὶ τὴν
ἡλακῆτην ἱρία, πολλυχρὺ παρ'
Ὁμήρῳ· καὶ ἡλάκατα ὁμωνύμως
τὰ τίξαι. 1053, 62. 1197, 25.
1423, 11. 1551, 14. ζῆται ἐν τῷ
ἡλακῆτη.

ἡλακάτη τὸ ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον,
παρὰ τὸ ἡλάσκειν, ὃ ἔστιν ἐν πλά-
τῃ εἰλεῖσθαι· ἡλάκατα δὲ οὐδετέ-
ρως τὰ περὶ τὴν ἡλακῆτην ἱρία,
καὶ τὰ τόξα ὁμωνύμως· καὶ ἡλα-
κάτη, μέρος τι τοῦ τῶν πλοίων
ἰστοῦ, ἐρμηνεύει διεξοδικῇ. 1423,
8. 11. 13. καὶ ἡλακάτη ὁμωνύμως
ὁ κάλαμος, εἶθον ξύλον τοῦ δι-
στοῦ. 1053, 63. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς
ἐριουργικῆς ἡλακῆτης καὶ ποιημά-
τιόν τι Ἡρίνης τῆς ποιητρίδος ἡ-
λακάτη ἐπιγέγραπται. 327, 1.

ἡλακατῆνες, εἶδος ἰχθύος οὕτως
λεγόμενον. 1423, 12. 1488, 34.

ἡλασκάζειν ταυτὸ ὅπερ ἄλυσκάζ-
ζειν, ὃ ἔστιν ἀλῶσθαι καὶ ἐκφεύ-
γειν. 1638, 43. καὶ ἡλυσκάζειν ἀντὶ
τοῦ ἰπ' οὐδενὶ τῷ τρέχειν, Ἰλ.
σ', 281. 1142, 62.

ἡλάσκαω ὅτι παρὰ τὸ ἄλῶ ἄλῶσω
παρῆκται. 257, 14. 922, 60.

ἡλάστεον, ἦγουν ἰδιονοπάθον,
ἐπὶ τοῦ ἄλαστειν. 1003, 25.

ἡλάστρεον ἀντὶ τοῦ ἡλυον, ὅτι

ἀπὸ τοῦ ἡλῶ, ὃ ἔστιν ἐλαύνω,
παρῆκται. 1003, 27.

ἡλυον λέγοντα ὀνόματα ἐκ τροπῆς
τοῦ ὃ ἔχοντα τὸ προπαρῆλθον ἡ,
οἷον τὸ σικυῆλυτον. 422, 32.

ἡλδανε μέλαι, ἦγουν ἡῖσανα τὰ
μέλη, Ὀδ. σ', 70. ω', 308. 1584,
12.

ἡλὲ, κλητικὴ ἀπὸ τῆς ἡλεὺς εὐθείας,
ὅτι ἐκ τοῦ ἡλεὲ γέγονε κατὰ ἀπο-
κοπὴν. 636, 56. καὶ ὅτι δέξινεται
καὶ παρὰ τὴν ἄλλην, ἦγουν πλύννην,
λέγεται. 1009, 12.

Ἡλείος ὁ ἀπὸ Ἡλίδος τῆς πόλεως,
οἰοῖται Ἡλίδειος ἀποβολῇ τοῦ δ'
καὶ συναιρέσει λεγόμενον. 30, 40.
καὶ ὅτι οἱ Ἡλιτοὶ μίθιστοι καὶ
ψιτῶσαι ἰστοροῦνται. 879, 38.

Ἡλέκτρα μία τῶν Ἀτλαντίδων,
Πλειάδων δὲ καλουμένων, ἥς καὶ
Διὸς ἐγένετο Διάρδυος. 1155, 51.
καὶ ὅτι διὰ τὴν τῆς Τροίης ἄλω-
σιν ἡμαρτυρήθη τὸ τῆς Ἡλέκτρας
ἄστρον. 1155, 56. καὶ ὅτι παρὰ
τὴν ἡλεκτρον λέγεται τοῦτομ. 742, 51. 1483, 29.

ἡλεκτρος, ἴλη τις χαλκώδης ἡ
μήμη ἐκ χροσσοῦ καὶ ἀργύρου·
καὶ ἡλεκτρον τὸ μεθευόμενον δά-
κρυον τῶν Ἡλιάδων διὰ τὸ ἡλιώ-
δες τῆς χροίας· Σοφοκλῆς δὲ καὶ
αἰτὸν τὸν χρυσὸν ἡλεκτρον καλεῖ·
καὶ ἡλεκτρα οὐδετέρως, ἡ ἡλεκτροὶ
θηλεκτὰς, τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποι-
κιλλόμενα ἐξ ἡλέκτρον, καὶ ἡλε-
κτρον τὸ κοινῶς βερυνίχην. 366,
30. 1483, 24—32.

ἡλέκτωρ ἥλιος ὁ ἀκοίμητος καὶ
μὴ εἰδώς λέκτρον, ἡ ὁ μὴ ἔων
τοὺς ἀνθρώπους ἐν λέκτροις κει-
σθαι. 659, 28. 826, 13. 1189, 62.
1483, 33.

ἡλέματον, ὅτι ἐκ τοῦ ἡλεὸν καὶ
μάταιον ταῦτοδενάμιων λέξεων σίγ-
κεται τοῦτομ. 437, 2.

ἡλεὸς καὶ ἡλὸς ὁ ἡλίδιος καὶ πε-
πλανημένος τὸν νοῦν, παρὰ τὴν
ἄλλην· καὶ ὅτι ἄδελον, πότερον
ἐκ τοῦ ἡλὸς γέγονεν ὁ ἡλεὸς κατ'
ἐπένθεισιν, ἡ ἀνὰ πάλιν ὁ ἡλὸς
ἐκ τοῦ ἡλεὸς κατὰ συνηκῆν. 1443,
60. ἀλλαχρὺ δὲ ὅτι ἡλεὸς παρὰ τὸ
ἄλῶ, ἡ κλητικὴ ἡλεὲ καὶ ἡλὲ κα-
τὰ ἀποκοπὴν. 636, 56. καὶ ἡλεὸς
οἶνος ὁ ἄλῶν, ὃ ἔστι πλανῶν

τοὺς ἐμφορομένους αὐτοῦ, καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ ἡλὸς πλεονασμῶς τοῦ ἰ
λέγεται. 1769, 49.

ἡλη ληγόντων τινῶν ὀξυνομένων ἡ-
θεσις, οἷον χηλῇ, θυηλῇ, γα-
φηλῇ. 872, 17.

ἡλθον ὅτι ἐκ τοῦ ἡλυθον συνεκί-
πη. 70, 13.

ἡλιακὰ χυδαῖα αἱ παρ' Ὁμήρῳ
αἰθουσαι. 639, 38.

ἡλιβάτας ὅτι παρὰ τὸ ἡλίβατος
λέγεται. 1753, 24.

ἡλίβατος πέτρα, οἷονεὶ ἡλιτόβα-
τος, παρὰ τὸ ἄλιτεῖν, ὃ ἔστι
ἀποτυχεῖν βύσεως, ἥ καὶ ψιλοῦ-
ται ἡ λέξις· ἡ παρὰ τὸ ἐπὶ τὰς
τοιαύτας πέτρας πρῶτον ἐμβα-
ναι τὸν ἥλιον, ἥ καὶ δασύνει·
ἄν. 1033, 33 καὶ ἡλίβατον κακόν,
ἐν ἴσῳ τῷ πέλωρον, ὃ ἔστι μέγα.
1623, 7.

Ἡλιεῖον, ἥλιον ἱερόν. 1562, 58.

ἡλικίας ἀνθρωπίνης βαθμῶν ὁρί-
ματα, βρέφους, παιδίων, παιδέ-
σκος, παῖς. 727, 15.

ἡλικίων ἀνθρώπου διαφόρων ἐνο-
μισίαι. 962, 8.

ἥλιον ληγόντων ὀνομάτων τύπος,
οἷον ἀπαιήλιον, νοσήλιον. 1755,
32.

ἥλιος ὁ φαινόμενος φωστὴρ καὶ ὁ
σφαιροειδὴς θεὸς τοῦ φωστῆρος.
1871, 52.

ἥλιος ὅτι παρὰ τὴν ἄλα λέγεται,
οἷονεὶ ἥλιος. 1297, 9.

ἥλιος φωνῇ δυσίτητος ἐν συνθέσει
ὑποτασσομένη ἐτέρῃ λέξει, ἥς ἡ
λήγουσα συναλίγεται κατὰ τὴν
σύνθεσιν, ὅτι οὐ τρέπει ἐνώτε εἰς
δυσὶ τὸ ἐκ τῆς συναλισθῆς ἀπο-
λειφθὲν ψιλόν, οἷον ἐν τῷ ἀντή-
λιος καὶ ἀπηλιώτης. 83, 3.

ἡλιοστερ ἡς κενῇ ἡ τὸν ἥλιον στέ-
γουσα. 803, 1.

Ἡλεις, πόλις Πελοποννησιακὴ, ἡ
καὶ κοίλῃ ἐπεκαλεῖτο· καὶ ἔτι πολλὰ
τινες πόλεις οὕτως ἐκλήθησαν,
καὶ γεωγραφία τῶν ἐν Ἠλίδι τῇ
Πελοποννησιακῇ βασιλευσάντων,
ὧν Ὁμηρος μέμνηται ἐν τῷ κατα-
λόγῳ, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ Ἠλε-
δος καὶ τῶν Ἠλείων. 303, 2—16.
37—304, 8.

ἡλιτόμηννα λέγονται τὰ ἐπταμη-
νιαῖα βρέφη παρ' Ὁμήρῳ, ὡς

ἀλιτόντα, ὃ ἔστιν ἀποτυχόντα, τῶν συνήθων ἐννέυ μηνῶν. 1175, 38.

ἡλιτόμνηρος ὅτι παρὰ τὸν ἡλιτον δεύτερον ἀρίσιον λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἀλιτόμνηρος λέγεται διὰ τοῦ α'. 1529, 44.

ἡλιτον δεύτερος ἀρίσιος ὅτι παρὰ τὸ ἀλείτω διφθογοπαράληκτον θίμυ κελίηται, ἔθεν καὶ ὁ ἀλίρος. 1529, 41 1885, 64.

ἥλιον δέπας, τὸ καὶ Ἡράκλειον, ὅτι ποτηρίῳ διαπλεῖν τὸν Ὠκεανὸν ὃ ἥλιος μυθεῖται, ὃ καὶ τὸν Ἡρακλῆα λόγος ἐστὶ διαπεραιωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηριόνοιο βοῦς. 1632, 23.

ἥλιον θυγατέρες ἐκ Νεαίρας, Φαίδονσα καὶ Λιμπετή, ὅτι ποιμαίνεν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρέμματα τοῦ ἥλιου μυθεύονται, καὶ ἀλληγορίᾳ τοῦ μέθου. 1717, 27. 34.

ἥλιον παῖδες γιγόνται μυθεύονται Αἰήτης καὶ Κίρκη καὶ Παισιφύη, ἥ ὡς βυσιλικοὶ ἥ ὡς λαμπροὶ καὶ περιφανεῖς ἥ διὰ τὸ ἡλιώδες τοῦ κύλλου. 1651, 34.

ἥλιον πίλαι, παρ' Ὀμήρῳ αἱ πρὸς δναμῆς κατωδίσεις αὐτοῦ. 1951, 54.

ἥλιον σπήλαιον ἐν Σίρῳ τῇ νήσῳ, ὅθεν τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς οἱ ἐκεῖ ἀνθρώποι ἐσιμειοῦντο. 1787, 15—22.

ἥλιον σπονδή, ὅτι ἥλιῳ μέλιτος ἔσπευον οἱ Ἕλληνες, οἶνον οὐ προσστέροντες τοῖς βωμοῖς διὰ τὸ τοῦ θεοῦ νηφάλιον. 1468, 24.

ἥλιφ Ἀπόλλωνι διάφορα ζῶα θυόμενα παρὰ τοῖς Ἕλλησι διὰ διάφορα ἰδιώματα τῶν ζώων, καθ' ὃ οὐκ ἐκείνῳ ἔχεν ἐνομιζοντο, καὶ κατάλογος διεξοδικὸς τῶν ζώων ἐκείνων. 36, 17. 30.

ἥλος λήγοντα εἰ μὲν ὥς κίρια βαρύνονται, οἷον Βήλος, Σφῆλος, εἰ δὲ ἐπιθετικὰ ἢ προσηγορικά, ποτὲ μὲν δέξονται, οἷον πηλός, χηλός, βηλός, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ἥλος. 1018, 61.

ἥλος ὅτι παρὰ τὸ ἦμι, οὐ μέλλων ἦσω, λέγεται. 1350, 18. καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς ὅς τροχαίων δασύνεται ἡ λέξις. 155, 1.

ἥλοι ἀστέρων σύμβολον, ἔτι τοὺς κατὰ τὴν Νεστορέην κίλικα ἀστέρας ἥλους ὀνομάζει Ὀμηρος διὰ τε τὴν τοῦ σχήματος ὁμοιότητα καὶ τὸ προσηλωσθαι καὶ αὐτοῖς τῷ ποτηρίῳ ὡς καὶ οἱ ἀστέρες τῷ οὔρανῳ. 1816, 35.

ἡλύγη ταῦτ' ὕπερ λέγη, ὃ ἔστι σκίπη ἢ σκιά. 809, 44.

ἡλυξά, ἐξέκλινα, ζῆτι ἐν τῷ ἀλέξαι. 1724, 64.

ἡλύσιαν πεδίαν ὅτι περὶ ποντὰ κατὰ δέσιν πέρατα τῆς γῆς καίεται, καὶ ὅτι ταῦτόν ἐστι ταῖς μυκάρων καλονομένης νήσους, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀλύειν, ὃ ἔστι χαίρειν, λέγεται, ἡ παρὰ τὸ λελύσθαι ἢ ἀλύτως, ὃ ἔστιν ἀφθάρτως, ἔχειν τοῖς ἐκεῖ καὶ ὅτι Ἀπίων τὴν περὶ Κύνωβον καὶ Ζεφύριον πεδιάδα οὕτω κληθῆναι νομίζει παρὰ τὴν ἰλὴν ἐννομολογῶν τὴν λέξιν, ἐρμηνείᾳ διεξοδικῇ. 1509, 22—33.

ἡλυσίς ὅτι ἐκ τοῦ ἔλυσαι γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ εἰ τῆς διφθογοῦ καὶ τροπῇ τοῦ ἀρκετικοῦ εἰς ἡ. 1385, 13.

ἡλφον, ἦγον ἐῖρον, πρόσωπον ῥηματικὸν χρόνου ἀρίσιου δευτέρου. 1224, 41.

ἦλων ἀντὶ τοῦ ἡλουν, ὃ ἔστιν ἡλθον, ζῆτι ἐν τῷ ἀλέω ἀλῶ. 1885, 29.

ἡλώνη, πόλις Πελοποννησιακὴ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς, καὶ ὅτι καὶ Λιμώνη ἐκλήθη ποτὲ. 333, 30. 37.

ἡμ, ὅτι τὸ ἡ πρὸ τοῦ μ εἰς εἰ μετατιθέασιν Αἰολεῖς διπλοῦντες τὸ ἀμετάβολον, οἷον Φιλέμιων ἀντὶ τοῦ Φιλήμων. 1407, 64.

ἡμα ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον τράχημα, φάχημα, ἄχημα, πέσημα. 1859, 35.

ἡμα ἀντὶ τοῦ ἀκόντισμα, ὅτι παρὰ τὸ ἦμι λέγεται. 1019, 40. 1335, 2.

ἡμαθία ἡ Μακεδονία, ἀπὸ Ἀμάθου τοῦ Μακεδόνος τοῦ Διός. 980, 31.

ἡμαθόεις Πύλος, ὅτι οἶχ' οὕτω παρὰ τὴν ἡμαθον ὡς διὰ ποταμὸν παραβέοντα, ἡμαθόεντα κληθέντα ποτὲ, οὕτω λέγεται.

καὶ ὅτι τριῶν οὐσῶν Πύλων ἐκάντην ποιημὸς παρηγόρει Ἠμαθόεις καλοῦμενος. 296, 35. 1681, 59. καὶ ὅτι τὸ ἡμαθόεις ἐπίθετον ἐνδέχεται καὶ θηλικοῦ γένους εἶναι, ὡς τὸ ἰλήμης ἐν τῷ, εἰλέντι Ζακύνθῳ. 1394, 49.

ἡμαρ ἡ ἡμέρα κατὰ γένους ἐναλλαγήν. 108, 23. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἡμαρ φιλοῦται, ἡμέρα δὲ δασύνεται. 154, 43. καὶ ὅτι καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀκούεται ἐνίοτε ἡ ἡμαρ φωνή, οἷον ἐν τῷ, σοὶ δὲ χρὴ τὰδε πάντα μέλιν νύκτας τε καὶ ἡμαρ, Πλ. ε', 490, 573, 33.

ἡματα λέξις μετὰ μὲν ψιλῆς αἱ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἡμυρ εἰθέας, μετὰ δὲ δασείας τὰ ἀκοντίσματα παρὰ τὸ ἦμι, οὐ μέλιν ἦσω. 1019, 40. 1335, 2. 1492, 21.

ἡματα πάντα, ἀντὶ τοῦ ἀεὶ παρ' Ὀμήρῳ 1936, 23.

ἡματι τῷ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, παρ' Ὀμήρῳ. 333, 46.

ἡμάτιαι νῆες ἄγειν τι ποθὲν παρ' Ὀμήρῳ λέγονται, ἀντὶ τοῦ καθ' ἐκείτην ἡμέραν ἢ δι' ἡμέρας. 736, 43.

ἡμάτιος ὁ ἡμερινός. 1110, 58.

ἡμβροτες καὶ ἡμβροτε πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀμβρόζω θύματος κεκίνηται πλεονασμῷ τοῦ μ, ἡ ἐκ τοῦ ἡμυρτες καὶ ἡμυρτε γέγονται μετὰθέσει καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β. 548, 13.

ἡμεδαπός ὅτι παρὰ τὸ ἰδαφος λέγεται. 1246, 22.

ἡμεῖς κοινόν, ὅτι Λωρικῶς μὲν ἡμεῖς λέγεται, Αἰολικῶς δὲ ἡμεῖς. 1112, 39.

ἡμιν λήγοντα πρῶτα πρόσωπα παθητικῶν ἀρίστων, ὅτι ἀποβολῇ τοῦ ἡμ ποιοῦσι τὰ τρίτα Αἰολικῶς, οἷον ἐτύφθημιν ἐτυφθεν. 85, 13.

ἡμιν ἀντὶ τοῦ ὑπέρχομεν, τὸ ἦτα. 878, 27.

ἡμιν παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἡμὴν ὀρκωμοτικόν. 1678, 36.

ἡμιν λήγοντα ἀπαρέμματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ αἰνω ἡμιν ἀχρήστων θημάτων ἀνωμάλως σχηματιζόμενα, οἷον πενθήμεναι καὶ

πεινήμεναι, ἐκ παραδείγματος. 1887, 3.
 ημεναι λήγοντα ἀπαρέμματα ἀορίστων παθητικῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἡναι μετεσχηματισμένα. 69, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ημεναι ἀπαρέμματα ἀπὸ περισπωμένων θειμάτων κινούνται, οἷον φιλῶ φιλούμεναι, τὰ δὲ διὰ τοῦ εμεναι ἀπὸ βαρυτόνων, οἷον εἶρω εἰρέμεναι. 1407, 62.
 ημενος λήγουσαι μετοχαὶ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ονμενος Αἰολικῶς ἐσχηματισμέναι τροπῇ τῆς ου εἰς ἡ οἷον ὄνῳ ὄνούμενος καὶ ὄνημενος, διζῶ διζοίμενος καὶ διζημενος, αἰνῶ αἰνοίμενος καὶ αἰνήμενος. 1432, 29.
 ἡμέρα, ὅτι ὁ πεφωτισμένος ὑπὸ ἡλίου ἀὴρ ἡμέρα λέγεται. 825, 46. 1652, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡμέρα ἐστὶν οὐρανὸν ἀποκατάστασις. 227, 1. καὶ ὅτι νυκτὸς θυγάτηρ ἡ ἡμέρα μυθεύεται. 1527, 55.
 ἡμέρα ὅτι ἐξ ἐπιθέτου οὐσιῶδες γέγονε τοῦτομα, ἡμέρα γὰρ ἡὼς ἐπιθετικῶς λέγεται. 427, 22. 979, 22.
 ἡμέραι ἡ νύκτες παρεκταθεῖσαι μυθικῶς ἐπὶ θεῶν τινῶν, ἐρηηνεία διεξοδική. 1946, 56—1947, 10.
 ἡμερίδες καλοῦνται αἱ καρποφόροι δρυεῖς. 894, 42.
 ἡμερίς ἡ ἡμερος ἕμπελος πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγριύδος, κατ' ἄλλους δὲ εἶδος λεπτοφλοῖον δρυὸς ἡ ἡμερίς, ἥς ὁ καρπὸς σταφυλὴ, δθεν καὶ ὁ ἔξος γίνεται. 1524, 17—32.
 ἡμεροκαλλεῖς, εἶδος ἄνθους, ἐτυμολογία ἐξ ἱστορίας φυσικῆς. 1049, 37.
 ἡμεροφυλίου μέρη ὅτι ἀναλογοῦσι ταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραις. 832, 46.
 ἡμερος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὴν ἡμέραν λέγεται. 40, 41.
 ἡμερωρεῖν τὸ ἡμεροφυλακεῖν. 1535, 19.
 μετέρειος ὅτι ἐκ τοῦ ἡμέτερος παρήχθη κατὰ κτητικὸν τύπον. 233, 31.

ἡμην λήγοντα εὐκτικὰ, οἷον μέμνημαι μείνῃμην, κέκλημαι κεκλήμην. 1373, 64.
 ἡμην λήγοντες παρατατικοὶ παθητικοὶ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων Αἰολικῶς ἐσχηματισμένοι, οἷον ἐκαλήμην ἀντὶ τοῦ ἐκαλούμην. 1432, 36.
 ἡμην, παρατατικὸς παθητικοῦ τύπου, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου θέματος γίνεται παρατατικὸς ὄν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οὐ εἰς ἡ ἔν, καὶ ὁ παθητικὸς οὐμην, καὶ καθ' ὁμοίαν τροπὴν ἡμην. 1432, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι διὰ τῆς εἰ διαφθόρου ὤφειλε γράφεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐμαὶ κατὰ πρόσληψιν τοῦ ἱ. 1641, 44. καὶ πάλιν ὅτι ἡμην ὤφειλε λέγεσθαι, τὰ γὰρ εἰς μὴ βραχυπαρὰληκτοῦσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς, καὶ ὅτι τὸ δευτέρον τοῦ ἡμην ἡσο ὤφειλε λέγεσθαι. 1770, 26.
 ἡμι λήγοντα δευτεροῦντα ῥήματα ἔχοντα ἐν τῇ προπαρρηγοῦσιν τὸ μὴ πρὸ δύο συμφώνων, οἷον πῆμνημι, πῆμνημι, ὅτι ἐκ μονοσυλλάβων γίνονται κατὰ διπλασιασμὸν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ. 58, 24.
 ἡμι ἀντὶ τοῦ σηνι, ὅτι τῷ ἡτα παρρηγεται. 1442, 46.
 ἡμίεκτον τὸ ἡμισυ τοῦ ἐκτέως, ἐκτεῖς δὲ τὸ ἔκτον τοῦ μεδμήνου. 1854, 13.
 ἡμίζαρον ὅτι ἐκ τοῦ ζεῖρα σύγκειται, δ ἐστι ζώνη ἡ χιτῶν ἡ χλαμῆς. 837, 55.
 ἡμίθεοι οἱ ἐκ θατέρου τῶν γονέων θεοῦ γιγονότες, ἐρηηνεία διεξοδική. 17, 22.
 ἡμίκραϊρα τὸ ἡμισυ τῆς κεφαλῆς, τὸ καὶ ἡμίκρανον. 710, 50. 1127, 35.
 ἡμῖν κοινῶς, ἡμῖν δὲ Αἰολικῶς, ἀμῖν δὲ Δωρικῶς, ἡμῖν δὲ Ἰωνικῶς. 1112, 34. 35. 37.
 ἡμῖν προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἡμῖν Ἰωνικῶς καὶ Αἰτικῶς. 1112, 37. καὶ ὅτι ἀναπεμφθέντος τοῦ τόπου συνεστάλη ἡ λήγουσα. 1611, 3. 1670, 4. 1690, 13.
 ἡμῖνα τὸ ἡμισυ μέτρον τινός, δ καλεῖται ἐν. 1753, 7. ἀλλαχοῦ δὲ

ὅτι ἡμῖνα ταῖτο δπερ κοτῖα παρὰ Διοδώρῳ. 1282, 48.
 ἡμίονος τὸ ζῖον ὅτι πεντήκοντα ἔτη ζῇ. 877, 16.
 ἡμιπέλεκκον, μονόστομος πέλκως, ὅτι διπλάζει τὸ κ' πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1333, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡμιπέλεκκον ὁ μικρὸς πέλεκως. 949, 57.
 ἡμίσεων γενικὴ πληθυντικὴ ἐν Αἰτικῶς μὲν προπαροξίνεται, κοινῶς δὲ ἡ Ἰωνικῶς παροξύνεται λέγεται. 1966, 35.
 ἡμιτελὴς δόμος ὁ ἐξ ἡμισείας τετελεσμένος, καὶ πῶς ὁ τοῦ Πρωτεσιλάου οἶκος ἡμιτελὴς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ἐρηηνεία διεξοδική. 325, 12.
 ἡμιωβολιαῖον τὸ ἡμίσεος ὀβολοῦ τιμώμενον. 1405, 27.
 ἡμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα ὅτι ψιλοῦται. 154, 43.
 ἡμοσδε καὶ τῆμοσδε χρονικὰ ὅτι τὸν δὲ ἡ ἀντὶ τοῦ δὴ ἔχουσιν ἡ παρέρχοντα. 1502, 19.
 ἡμύειν τὸ κλίνεσθαι καὶ κατακλίπτειν. 241, 5. παρὰ τὸ μύειν πλεονασμῷ τοῦ κατ' ἀρχὰς ἡ. 473, 32. 1282, 27. καὶ ὅτι καὶ τὰ λῆμ ἡμύειν στήνυσι λήγονται παρ' Ὀμήρῳ. 193, 42.
 ἡμυσεν ἀντὶ τοῦ ἐκλινεν, ἀπὸ τοῦ ἡμύω θέματος. 715, 5.
 ἡμωδὰ, ὅρος τι τῆς Ἰνδικῆς πληθυντικῶς λεγόμενον διὰ τὸ μέγεθος, ὡς καὶ ἄλλα πολλά. 1014, 27.
 ἡμων ὁ ἀκοντιστής, ὅτι παρὰ τὸ ἡμι λέγεται. 759, 63. 1019, 39. 1641, 25.
 ἡμῶν ἡμῖν ἡμῶς πλάγια ὅτι ἐγκλίονται ἡγουν βαρίνονται, οἷον ἡμῶν ἡμῖν ἡμῶς. 1407, 40.
 ἡν λήγοντα ὀνόματα μονογενῇ μὲν ὄντι διὰ τοῦ ἡ κλίνονται, οἷον Γέρον Γέρηνος, μὴ μονογενῇ δὲ τῷ ε', οἷον ἄρσην ἄρσινης, τέτην τέτηνος, ἐκ παραδειγματῶν. 1077, 30.
 ἡν λήγουσαι αἰτιατικαὶ πρωτοκλήτων συνηρημένων ὅτι εἰς αἰ διακλίνονται Ἰωνικῶς, οἷον Ἀστυάγη Ἀστυάγια. 1946, 28.
 ἡν λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρὰ τατικῶν ἐκ τῶν διὰ τοῦ εεν ε

αιρεθέντα Δωρικῶς, οἷον ἐπλην ἀντὶ τοῦ ἐπλεον· ζῆται ἐν τῷ, εἰ λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν. 1892, 39.

ἡν λήγοντες παρατατικοὶ ὀριστικοὶ ἐκ περισπωμένων θεμάτων Αἰολικῶς κεινημένοι, οἷον φιλῶ ἐφίλην, νοῶ ἐνόην. 1408, 3.

ἡν λήγουσαι ὀρηματικαὶ φωναὶ ὑπερμονοσύλλαβοι μὲν βαρύνονται, μονοσύλλαβοι δὲ περισπῶνται, οἷον βῆν ἀντὶ τοῦ ἔβην, στήν ἀντὶ τοῦ ἔστην· καὶ ὅτι καὶ ἀπαρέμφατά τινα Δωρικὰ εἰς ἡν περισπῶμενον λήγουσιν, οἷον φιλήν, νοήν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ζήν. 1647, 32.

ἡν λήγοντα εὐκτικά ἀπὸ ληγόντων εἰς μὴ μεταπεπλασμένα, οἷον πεφύγοιμι πεφυνγολήν. 58, 38. 666, 36.

ἡν περισπῶμενον λήγοντα ἀπαρέμφατα δευτερόζυγα, οἷον πεινῆν, δαψῆν, ἀντὶ τοῦ πεινᾶν καὶ διψᾶν. 1216, 37.

ἡν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι περισπᾶται διὰ τὸ μονοσύλλαβον εἶναι, καὶ ὅτι ὡς μὲν πρῶτον πρόσωπον προσφυνῶς ἔχει τὸ ν ὡς ἐκ τοῦ ἦον συγκοπέν, ὡς δὲ τρίτον οὐχ οὕτως· ἐκ τοῦ ἦε γὰρ ἦ ἔε συναιρεθὲν πόθεν ἂν σχολή τὸ ν, πλὴν εἰ μὴ κατὰ Δωρικὴς εἴποι τις αὐτὸ ἔσχηματίσθαι· ζῆται ἐν τῷ, ἡν λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρατατικῶν. 1892, 30 — 40.

ἡν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὅτι καὶ ἡ χωρὶς τοῦ ν λέγεται Ἀττικῶς, καὶ ἔα δὲ καὶ ἡα καὶ ἔσπον καὶ ἔην καὶ ἔον, ἐπὶ πρῶτου προσώπου πάντα. 883, 18. 1761, 53.

ἡν, παρατατικὸς ὑπαρκτικὸς, ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾧ περισπωμένου θέματος γίνεται οὖν, ὡς ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ᾠκουν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οὐ εἰς ἡ γέγονεν ἡν. 1408, 3. 1432, 35. ζῆται τὸ ἡμην.

ἡν, πρῶτον πρόσωπον ᾧ ὁμοφωνεῖ καὶ τὸ τρίτον, ὅτι ἐκ τοῦ ἦον γέγονεν ἐξαιρέσει τοῦ ο· καὶ ἡν ἀντὶ τοῦ ἦσαν Δωρικῶς παρ' Ὑσιόδω (Theog. 321.) ἐν τῷ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. 1759, 81. 1892, 47.

ἡν λήγοντα ἀπαρέμφατα ἀπὸ θε-

μάτων διὰ τοῦ αἰνω, οἷον κυδαίνω κυδῆναι, κερδαίνω κερδῆναι, ᾧ καὶ κυδᾶναι καὶ κερδᾶναι λέγονται. 36, 37. καὶ ὅτι τοῖς τοιούτοις συνεξηκολούθησε καὶ τὸ φορῆναι καὶ ὀνομῆναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φοραίνω καὶ ὀνομαίνω. 1843, 1.

ἡν λήγοντα ἀπαρέμφατα παθητικῶν ἀορίστων εἰς ἡμιναι μετασχηματιζόμενα, οἷον ποιηθήμηναι ἐκ τοῦ ποιηθῆναι. 69, 45.

ἡν ἄλωτο ὅτι ἐκ τοῦ ἀνήλωτο γέγονε κατὰ χρόνου συλλαβικοῦ μεταβολῆν. 193, 15.

ἡν αντιοῦτο ὅτι ἐκ τοῦ ἐντηντιοῦτο γέγονε κατὰ χρόνου συλλαβικοῦ μεταβολῆν. 193, 16.

ἡν εγχον, ἐνεγκεῖν καὶ ἐνεγκῶν καὶ ἐνεγκε προστακτικὸν ὅτι χρόνου εἰσὶν ἀορίστου δευτέρου. 983, 43. καὶ ὅτι χρήσις τοῦ ἡνεγκον ἐν τῷ, τὸ ῥόδιον ἡνεγκον μῦρον, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1435, 64.

ἡν εἰκαυτο ἀντὶ τοῦ ἡνέγκαντο, ὃ ἔστιν ἔφερον. 740, 32.

ἡν ἐμόεσσα Ὀϊος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω λέγεται διὰ τὸ ἐφ' ὕψη-λου κείσθαι ποτέ. 418, 9.

ἡν ἐφωγα ὅτι μέσος ἔστι παρακείμενος τοῦ ἀνοίγω, καὶ ὅτι κατὰ διπλὴν αὐξησην λέγεται. 1325, 34. 1808, 26.

ἡνθεν ἀντὶ τοῦ ἡλθεν τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ εἰς ν. 1648, 4.

ἡν ἴα οἱ ῥυτῆρες, ὅτι παρὰ τὸ ἐνοῦν εἴτουν συνδέειν τοὺς ἵππους λέγονται. 1071, 35. 1189, 57. καὶ ὅτι ἡνία παρ' Ὀμήρω οὐχ οἱ ἀπλῶς ἐνωτικοὶ ἵππων δεσμοί, ἀλλὰ κυρίως οἱ χαλινοί. 1120, 37.

ἡνιοχεύειν τὸ τὰ ἡνία κρατεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ἡνιοχέω λέγεται ἡπενθέσει τοῦ υ. 834, 9. καὶ ὅτι συνήθως μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἐνίοτε δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. 1321, 45. 48.

ἡνίοχοι, τάγμα Ἀθηνησὶ εἰς τὸ ἀρματοτροφεῖν κατελεγεμένον ἐκ τῶν εὐπορωτάτων. 576, 42.

ἡνίοχος ὅτι διαφέρει παραιβάτου. 833, 47. καὶ ὅτι καὶ ὁ παραιβάτης ἡνίοχος λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 557, 21. 622, 27. 704, 13.

ἡνίπαπεν, ἦγον ἐπέπληξεν, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἦνιπα μέσου παρακειμένου ἀπὸ τοῦ ἐνίπτω θέματος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν οὕτω λέγεται. 432, 35. 1881, 21.

ἡνις βοῦς ἡ ἐνιαυσιαία, παρὰ τὸν ἦνον ἦγουν ἐναιυτὸν, ὃθεν καὶ τῷ ἡ γράφεται κατὰ τροπὴν, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. 805, 58. 1473, 46. καὶ ὅτι καὶ ἡνις ἐπὶ αἰτιατικῆς πληθυντικῆς ἐκ τοῦ ἦνιας κατὰ κράσιν λέγεται ἐν τῷ, δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ ἡνις ἡκέστας ἱερευσάμεν, Ἰλ. ζ', 94. 275. 309. 627, 14.

ἡνον ἀντὶ τοῦ ἦνον, ὃ ἔστιν ἐτελείουν, ἀπὸ τοῦ ἄνω θέματος, ὃθεν τὸ ἀνώω, ἐν τῷ, ἦνον ὁδόν, παρ' Ὀμήρω. 1153, 51. 1434, 20. 1478, 3. 5.

ἡνορέη ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἰσχὺς, καὶ ἀπλῶς ἡ ἀνδρία, παρὰ τὸ ἡνόρεος κατὰ κτητικὸν τύπον. 826, 57. καὶ ὅτι ἡνορέη ἐρατεινὴ ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρω πρὸς διαστολὴν τῆς μὴ τοιαύτης. 631, 56.

ἡνοχα, μέσος παρακείμενος, ὃθεν τὸ ἐνήνοχα, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνέχω θέματος κεινῆται. 983, 39. ζῆται τὸ ἐνήνοχα.

ἡνοψ χαλκὸς ὃ ἔμφωνος, οἷον ἐνοψ διὰ τὸ τοῦ μετάλλου ἡχητικόν, ἡ δὲ διανγῆς καὶ δι' οὗ ἔστιν ἐνοπτρίζεσθαι. 918, 20. 1067, 58. 1146, 41. 1662, 3. καὶ Ἠνοψ, κύριον παρ' Ὀμήρω ὁμωνύμως τῷ ἐπιθέτω. 997, 1. 1067, 29.

ἡνται πρόσωπα παρακειμένων ὅτι διὰ τοῦ εἶσαι διαλελυμένως λέγονται Ἰωνικῶς. 1885, 52.

ἡνωρ ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον Ἀντήνωρ, Ρηξήνωρ, Ἐλπίνωρ, Ἀγλήνωρ. 826, 56. 1673, 46.

ἡξ λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου συγκείμενα δξύνονται, οἷον βουπλήξ, ὄρσοπλήξ, πλὴν τοῦ ὕσπληξ. 629, 52.

ἡξε συνήθως μὲν ἀντὶ τοῦ ἡγαγεν ἐν δὲ τῷ, πῶσι καὶ αὐχένας ἡξεν, Ὀδ. τ', 539. ἀντὶ τοῦ ἔαξε τίθεται. 1876, 53.

ἡο συλλαβαὶ ἀρκτικά, ὅτι οὐδέπο-

- τε εὔρεται ἐν παρρηγημένῳ τὸ ἡ μόνον πρὸ τοῦ ο'. 1657, 34.
- ἡοία τὸ ἀπὸ πρωίας ἕως ἑκτης ὥρας μέρος τῆς ἡμέρας, ὅτι ἀπὸ τῆς ἥρας γενικῆς παρῆται, καὶ ἐστὶ ἐπιθετικῶς ἀκούεται κατ' ἐλλειψιν ἐν τῷ, πῶσαν δ' ἡοίην, 'Οδ. δ', 447. 1319, 20. 1504, 44.
- ἡοῖος ἐντὶ τοῦ ἑώος, ὃ ἐστὶ πρωινὸς ἢ ἀνατολικός, ὅτι ἀπὸ τῆς ἥρας γενικῆς λέγεται Ἰωνικῶς. 727, 52. 58. 1142, 54. 1504, 44. 1558, 28.
- ἥομεν πυρατατικὸς, ἀπὸ τοῦ ἔιω ἥιον, τὸ πληθυντικὸν ἥιομεν καὶ συναιρέσει ἥομεν μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἱ. 370, 29. 933, 40. 1657, 33. 1670, 2.
- ἥον ἥεις ἥε, ὅτι προϋπάρχονται τοῦ ἥνῃς παρρητικῶς. 883, 19. 1759, 29.
- ἡορος λήγοντα ὀνόματα παρὰ τὸ αἶρω, ὃ πῇ μὲν τὸ συζυγνῶ δηλοῦ, ὅθεν παρῆρος καὶ συνῆρος, πῇ δὲ τὸ κοινῶς καὶ ἐπαιρῶ, ὅθεν μετῆρος ἀντὶ τοῦ μετῆρος· τὸ δὲ ἀπῆρος, ὃ ἐστὶν ἀποκριμῆς, οὐ παρὰ τὸ αἶρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ αἰωρῶ γίνεται, διό καὶ τῷ ὦ μεγάλῳ γράφεται. 1587, 18.
- ἡος ληγόντων ὀξυτόνων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πηὺς, νηὺς, αἰζός. 218, 2.
- ἡος προπερισπώμενον λήγουσαι γενικῇ πρωτοκλίῳν σιτηρημένων ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εὖς ἐκτίσει τοῦ εἰς ἡ γενόμεναι, οἷον δισῆς δυσεὺς καὶ δυσεῖος. 1735, 31.
- ἡοὺς ἥπποι Λάμπρος καὶ Φαίδων ἐν ξυνορίδι, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ Πηγύσου κελητίζονται· ἡὼ πλῆττοι. 826, 26. 1947, 20.
- ἡπαρ ὅτι τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἐστὶν ἔδρα, ὅθεν καὶ ὁ φαίως ἐπιθυμῶς Τιτυδὸς τὸ ἡπαρ κολάζεσθαι μεμύθεται. 1700, 8.
- ἡπαφον, δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἀπάφω θάματος. 757, 4.
- ἡπεδανὸς ὅτι παρὰ τὸ πέδον λέγεται πλειονασμῷ τοῦ ἡ. 702, 10.
- ἡπειρος ὅτι ἐπὶ θέτον τῆς γῆς ἐστὶ, καὶ ὅτι καὶ κατὰ μόνους ἡπειρος ἢ ἄλλῃ γῇ λέγεται. 427, 29.
- ἡπειρος ἢ ἀντικρὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης περιῖα γῆ παρ' Ὀμήρῳ, ὁμωνύμως τῇ ἄλλῃ. 306, 45. 307, 44. 1926, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡπειρος χώρα τις ἰδίως οὕτω καλονμένη, ἥς ἤρξε ποτὶ Πύρρος, ὅς καὶ ἡπειρώτης ἐπικλήθη. 1838, 61.
- ἡπερ σύνδεσμος ἐκ τοῦ ἡ διαζευκτικοῦ καὶ τοῦ περ μορίου. 62, 26.
- ἡπεροπευτῆς ὁ δὲ ἡμέρου ἐπὶς ἀπειτῶν, οἰοῖται ἡμεροπευτῆς. 379, 46.
- ἡπῆσασθαι, ὅτι παντελῶς βάρυρος ἐστὶν ἡ λέξις. 1647, 59.
- ἡπητήριον τὸ τῆς ἡπῆσεως ὄργανον. 1647, 60.
- ἡπίαλος ὁ ἐργοπύρετος, καὶ δαίμων τις τοῖς κοιμημένοις ἐπερχόμενος κατὰ τὴν πύθον, ὃ καὶ ἐριῶλης λέγεται. 561, 17. 1687, 52. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἡπῆς κατ' ἀντίφρασιν λέγεται. 640, 21.
- ἡπιόδωρος μήτηρ ἡ ἡπια δωρομένη τοῖς τέκνοις. 640, 13.
- ἡπιόλης ταῦτ' ὅπερ ἡπίαλος. 1687, 52. ζῆται ἐν τῷ ἡπίαλος.
- ἡπιος ὁ πρῶσπης, ὅτι παρὰ τὸ εἶδω λέγεται κατὰ τινος, ἢ καὶ δασίνοι· ἂν ἡ λέξις, ψιλοῖται δ' ὁμιως, ὡς δῖλον ἐκ τῆς συνθέσεως καὶ τῆς κατὰ συνελίφην παρρητικῆς πρὸς ἐτέρους λέξεις. 566, 40. 859, 55. καὶ οἰκτιρτικοῖς ὀνομασίαις οἰκτικῶς ἔχει ἐπιτίθεσθαι τε καὶ συντίθεσθαι ἡ λέξις. 640, 17.
- ἡπύειν, ὅτι μόνον τὰ λογικὰ ἡπύειν ἔργον φωνεῖν λέγονται. 686, 22. 1648, 30.
- ἡπύτης κίριον, ζῆται ἐν τῷ Περιήγῳ. 110, 6.
- ἡπυτον, ὄρος Θρήκης παρὰ τὸ ἀπ' αὐτοῦ τὸν Πρωτέα ἡπύειν οὕτω κληθῆν, ἱστορία. 686, 24.
- ἡπυτος, ὄνομα κήρυκος, παρὰ τὸ ἡπύειν, ὃ ἐστὶ φωνεῖν. 1108, 36.
- ἡφ λήγοντα ὀξίτονα ποιητικὰ, οἷον ἀρπακτήρ, φυλακτήρ, ρητήρ, θρητήρ. 1349, 26.
- ἡρ τὸ ἦαρ, ὅτι κατὰ συναφρῆσιν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἥρος ἡμὶ συναφρῆσιν κλίνεται, ὅθεν ἡρως ἥρως ἡρως ἐπιθετικῶς λέγεται πολλα-
- χοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 141, 9—11. 573, 28. καὶ ἡρ ὁ ὄρθρος ἥς ἡρως ἀναλόγως τῷ τοῦ ἐναυτοῦ παρὰ τὸ αἶρω, τότε γὰρ αἶρωθα, ἐρμηνεύει διεξοδικῇ. 826, 14. 1430, 4. 1947, 26.
- ἡρ ἡ ἐπικουρία ὀξυτόνως, ὅθεν ἡρα φέρειν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 152, 31.
- ἡρα φέρειν, ἡγουν χάριν ἢ ἐκπαρῆσαν, ὅθεν ἐπῆρα ἐν συνθέσει, καὶ περὶ τῆς προσωνυμίας τῆς φωνῆς, ζῆται ἐν τῷ ἐπῆρα. 152, 31.
- ἡρα φέρειν, ἀντὶ τοῦ χαρίζεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἦρῳ, ὃ ἐστὶν ἐπιθυμῶ, γίνεται ἡρα κατ' ἐκτασιν καὶ συκοπῇ ἡρα, ὅθεν καὶ ἐπῆρα ἐν συνθέσει. 561, 44. 1461, 56. ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡρα φέρειν ἐπὶ τῷ, ὅτι τοῦ χάριν ἔχειν καὶ χαρίζεσθαι προσφέρεσθαι ἐν τῷ, ἔφ' ἡμῶν ἡρα φέρουσιν, 'Οδ. π', 375. 1805, 21. καὶ ὅτι καὶ οἱ ῥαθυμοῦντες ἡρα φέρειν θημῶ λέγονται, ὅθεν ἐν τοῖς χαρίζεσθαι. 972, 11.
- ἡρα ὁ ἀῆρ καὶ ἀναγγραμματα. 45, 45.
- ἡρα ὅτι εἰς ἀέρα καὶ εἰς βασιλείαν ἀνάγεται ἀλληγορικῶς. 40, 31. 81, 37.
- ἡρα ὅτι δότερα εἶδους καὶ πρῶτότης ταῖς γενναῖαις εἶναι μεθεῖται, καὶ ὅτι καὶ γάμοις ἐπιστῆται. 1882, 42.
- ἡρα ἰπὸ Ὀξεαντοῦ καὶ Τηθύος τραφεῖσα, ἀλληγορία διεξοδικῇ. 978, 42.
- ἡρα ὅφ' Ἠρακλέους κατατοξεύεσθαι, ἀλληγορία διεξοδικῇ. 561, 19. 31. 563, 4.
- ἡραία κατὰ γένος οὐδέποτε ἢ τῇ ἡρῳ τελονμένη ἐορτῇ ὅτι προπαροξύνεται. 444, 18. 1562, 61.
- ἡραία ζωῇ ἡ βασιλικὴ διὰ τὸ τῇ ἡρῳ εἰς βασιλείαν ἀνάγεσθαι. 81, 38.
- ἡραῖον ὁ τῆς ἡρας ναὸς, ἡραῖος δὲ ὄνομα κύριον. 1562, 60.
- ἡραῖος κύριον, ἡραῖον δὲ ἡρας ναὸς. 1562, 60.
- ἡράκλεια πόλις, Λακεδαιμονίων κτίσμα, ἢ καὶ Τραχίν ποτε κληθεῖσα. 320, 21. καὶ ὅτι ὀκτωκίδεα Ἠράκλειαι ἱστοροῦνται, ὅν μίαν Ἀνδρίας ἢ καὶ Μαγνησία, ὅθεν

- μάγνης λίθος δ καὶ Ἡρακλειωτικός. 338, 26.
- Ἡράκλεια λουτρὰ τὰ Θερμὰ ἐκ φύσεως, οὐ μὴν τὰ βερβαλυντιμένα τεχνικῶς, ἐρημητίῳ διεξοδικῇ. 1279, 3. 1594, 17.
- Ἡρακλείδης ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τισι. 989, 47.
- Ἡράκλειον δέπας, τὸ καὶ Ἥλιον. 1632, 23. ζῆται τὸ, Ἥλιον δέπας.
- Ἡράκλειος δεσμός ἐλέγεται ὁ ἐπὶ τὰ ὠτα ἐπικείμενος τοῖς Ἡρακλειωτικοῖς καλονμένοις σκίφοις. ζῆται ἐν τῷ, Ἡρακλειωτικοὶ σκίφοι. 1775, 31.
- Ἡράκλειτος, μέθων ἀλληγορητῆς, οὐχὶ ὁ σκοτεινός, ἀλλ' ἔτερος τις. 1504, 55.
- Ἡρακλέους ἱερὸν ἐν τῷ Κανωβικῷ στόματι, ἱστορία. 1494, 1.
- Ἡρακλέους κοῖται, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο αἱ μαλακαὶ στρωμνῆς. 1278, 6.
- Ἡρακλέους μισαφονία, ὅτι Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τινὰ ἀχθισθίς τῷ ἐκείνου γέλωτι. 1365, 38. καὶ ὅτι καὶ Αἴνον τὸν διδύσκυλον ἀνέλε, καὶ Ἀρχίαν ἤ Χαιρίαν τινὰ παῖδα, καὶ Κάλχαντα τὸν μάντιν, καὶ Κόανθον τινὰ οἰνοχοοῦντα αὐτῷ, ἱστορία. ζῆται ἐν τοῖς κατὰ μέρος. 1900, 23.
- Ἡρακλειωτικοὶ σκίφοι οἱ Βοιωτοί, ἀπὸ Ἡρακλέους τοῦ πρώτου χρησαμένου. ζῆται ἐν τῷ, Ἡράκλειος δεσμός. 1775, 30.
- Ἡρακλεωτικοὶ λίθος, ὁ καὶ μάγνης, ἐξ Ἡρακλείας τῆς Ἀσδιακῆς, τῆς καὶ Μαγνησίας. 338, 26.
- Ἡρακλῆς, ἐτυμολογία ἐξ ἱστορίας καὶ πνεῦμα τῆς λέξεως, καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς Ἀλκαῖος πρότερον ἐκαλεῖτο. 561, 38. 989, 42. καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης λέγεται κατὰ τινος. 1593, 14.
- Ἡρακλῆς, ὅτι τρεῖς Ἡρακλεῖς ἱστοροῦνται γενέσθαι, καὶ παροιμία, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. 589, 40. καὶ ἐκθεσις ἱστοριῶν τινῶν περὶ Ἡρακλέους, καὶ παροιμία, οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο. 882, 34. ἀλλαχού δὲ ὅτι διάφοροι Ἡρακλεῖς γεγενῆσθαι ἱστοροῦνται, ὧν ὁ Διὸς καὶ Ἀστειρίας ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Τυφώος καὶ προσεγενέσθαι αὐτῷ ὄρνυτος ἀνέβρω, ἱστορία. 1702, 50.
- Ἡρακλῆς διαδεξιόμενος τὸ τοῦ Ἀιλαντος οὐράνιον ὄχθος, ἀλληγορία ἱστορικῇ. 1390, 23.
- Ἡρακλῆς ὅτι ἐπὶ γαλῆς ἐνομισθῇ τραφεῖται. 1175, 43. καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς τοῖς βοείοις κρέουσιν ἐπὶ σῆματι σῆκυ χλωρό. 867, 64.
- Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλεῖα πεντασυλλάβως, ἐν ἴσῳ τῷ Ἡράκλειος καὶ Ἡρακλεῖα. 316, 19.
- Ἡράμην μέσον ὁρίσθαι πρῶτον, Ἡράμην δὲ μέσον ὁρίσθαι δευτέρου. 740, 33. καὶ ἔτι ἀμφοτέρω εἶσαι ἐν χρίσει. 999, 58.
- Ἡραρεν, ἦσαν Ἡραρεν, ἔτι ἀναλογώτερον ἐστὶ τοῦ Ἡραρε. 451, 7. 13. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ, Ἡραρε θυμὸν ἐδωδῆ, Ὁδ. ε', 95. ἢ τοῦ θυμῆος ἐμψύχεται σίνθεις. 1525, 48.
- Ἡρας καὶ Διὸς λαθραία μῆξις πρὸ τοῦ τομίμου γύμου, ἀλληγορία διεξοδικῇ. 986, 62.
- Ἡρας καὶ Ἀρτιμίδος μάχη παρ' Ὀμήρῳ, ἀλληγορία διεξοδικῇ. 1197, 4.
- Ἡρας μετόπισμα, ἢ τοῦ ἀέρος γαλήνη ἀλληγορικῶς. 159, 13.
- Ἡρας δεσμός μεθευόμενος Πλ. ο', 19. ὅτι τὴν ἄλτην δηλοῦσιν στοιχείων συνάγεται. 1003, 8.
- Ἡρασάμην, πρῶτον πρόσωπον ῥηματικὸν, καὶ Ἡράσατο τρίτον ἀντὶ τοῦ Ἡράσθην καὶ Ἡράσθη παρ' Ὀμήρῳ. 989, 6. 1053, 54. 1205, 62.
- Ἡράσθην ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἡράζω θέματος κινῆται. 1599, 5.
- Ἡρεμῶ ὅτι καὶ Ἡρεμίζω λέγεται. 1416, 39.
- Ἡρης λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ τοῦ ἐρέσσω γινόμενα τροπῇ τοῦ εἰς ἡ, οἷον διήρης, εἰήρης. 1509, 14.
- Ἡρήσαντο, ἦγον ἠΐξαντο, ἀπὸ τοῦ Ἡρήσθαι ἀρῶμαι. 1423, 59.
- Ἡρι, δοτικῆς πτώσεως ἀντὶ τοῦ Ἡρι καὶ ὅτι τοῦ Ἡρίφου, ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐκ κράσεως παθεῖν τὴν δισυλλαβίαν. 1146, 51. καὶ Ἡρι μῆλα, ἦγον Ἡρίφου βαθείας. 756, 10.
- Ἡριγένεια Ἡώς, οἷον εἰ Ἡριγένεια, ἦγον ἐπὶ ἀέρος γεννωμένη, ἢ ἢ ἐν τῷ Ἡρι, ὃ ἐστὶν ὄρθρος, γεννωμένη, ἢ ἢ τὸν ὄρθρον γεννώσα· μάλιστα δὲ πυθνητικὸς ὁ τύπος τῆς λέξεως, ὡς τοῦ Ἡριγένεια καὶ Τριτογένεια. 141, 11. 696, 40. 1429, 62 — 1430, 4.
- Ἡρικον, δεύτερος ὁρίσιος ἐκ τοῦ ἐρικῶ θέματος, ὃ δηλοῖ τὸ σχίζω. 1107, 59.
- Ἡριννα ποιήτρια, ἱστορία διεξοδικῇ περὶ αὐτῆς. 326, 46. καὶ ὅτι δνσι ἢ γράφεται τὸ ὄνομα. 351, 41.
- Ἡριπε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐρικῶ θέματος κινῆται. 938, 59.
- Ἡρέμνος ἀντὶ τοῦ Ἡρας παρὰ τινι τραγικῷ. 694, 27.
- Ἡρμωσε τεύχεα τῷ Ἐκτορι, φράσις Ὀμηρικῇ ἀντὶ τοῦ προσηρομώσθαι πωθητικῶς. 1099, 60.
- Ἡρύδικος, Σηλιβρινὸς παιδοτρίβης, ὅτι διὰ πόρους ἀμέτρους ἐμπιστῶν φθόγῃ ἐμελέτησε τὰ περὶ δίκαιων. 763, 16.
- Ἡροδοτέων ῥητῶν τινῶν ἐρημηία. 42, 35. 155, 27. 166, 7. 233, 33.
- Ἡρόδωρος, σαλπικτῆς Ἀθημητρίου τοῦ Πυλορηκτοῦ, διὰ σάλπιγγιν ὁμοῦ σημαίνων, ἱστορία διεξοδικῇ. 1242, 37.
- Ἡρόμην καὶ Ἡράμην, ὅτι ἀμφοτέρω εἶσαι ἐν χρίσει. 999, 58. ζῆται τὸ Ἡράμην.
- Ἡρον λήγοντα ὀνόματα καὶ διὰ τοῦ εἰ λεγόμενα, οἷον Ἡρόν ξερόν, παρ' Ὀμήρῳ. 1540, 10.
- Ἡροφίλου λυτροῦ εἰλὼν, ὅτι παρῆκετο αὐτῇ σὺν ἄλλοις γυμναστικοῖς ὁργάνοις καὶ σφαῖρα παικτικῇ, ἱστορία. 1601, 39.
- Ἡρυγον, ὁρίσιος δεύτερος ἀπὸ τοῦ ἐρικῶ θέματος. 1106, 55. 1214, 20.
- Ἡρυλλος ὁ Ἡρακλῆς, ὑποκοριστικῶς. 980, 48.
- Ἡρω, κατὰ δοτικὴν, ὅτι ἐκ τοῦ Ἡρω ἀπαικὸς ἢ κατ' ἰσοσύλλαβον κλίσειν κινῆται. 691, 12. 1607, 17.
- Ἡρω αἰτιατικῆς πτώσεως, ὅτι ἐν τῷ, Ἡρω Εἰρίπυλον, Ὁδ. λ', 520. οἱ μὲν Ἡρω τοῦσι κατ' ἐκθλίψιν, οἱ δὲ Ἡρω δισυλλάβως

- ἡ ἀποκοπῆς, οἱ δὲ κατὰ κλίαιν ἰσοσυλλάβον. 1697, 16.
- ἡρώα, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἐξομειτροὶ στίχοι, ἐπὶ δὲ οἱ ἀπλῶς ἐμμετροὶ στίχοι. 1380, 63.
- ἡρώες, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γένος τὸ μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὅτι παρὰ τὸν ἔρωτα λέγονται, ἢ παρὰ τὴν ἔραν, ὃ ἔστι γῆν, ἢ παρὰ τὸν ἄερα, ἐρμηνεῖα διεξοδικωτάτη. 17, 18—40. καὶ ὅτι ἡρώας πάντας τοὺς ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνας Ὀμηρος καλεῖ συνεκδοχικῶς. 18, 10.
- ἡρώησαν ὀπίσω, ἀντὶ τοῦ ἀνεχώρησαν καὶ ἀνεπόδισαν καὶ εἰς τοῦπίσω ὤρμησαν. 1309, 30.
- ἡρώες, ὅτι οὐ μόνον οἱ γένει καὶ δόξῃ προέχοντες ἡρώες εὐρύνται λεγόμενοι παρ' Ὀμήρω, ἀλλὰ καὶ τινες ὑποδέσσειροι. 1852, 39.
- ἡρώς κατὰ γενικὴν ἀπὸ τοῦ ἡρώος κατὰ ἀποκοπὴν ἐν τῷ, ὁμός Ἀλκινόοιο ἡρώς, Ὀδ. ζ', 303. 1607, 19.
- ἡρώων μυθικῆς γενέσεως ἐκ Θεοῦ ἢ Θεᾶς ἀλληγορικῇ διεξοδικῇ, καὶ σκοπὸς τῆς κατασκευῆς τοῦ τοιούτου μύθου. 18, 16. 22.
- ἡς λήγουσαι εὐθεῖαι ἰσοσυλλάβως κλινομένων ὀνομάτων, εἰς α' βραχὲ μεταπλαττόμεναι, οἷον ἱππότης ἱππότα, καὶ τὰ ὅμοια, ὧν τινὰ καὶ προπαροξύνεται. 75, 19—37.
- ἡς λήγοντα περισπώμενα πρωτόκλιτα ἐκ τῶν διὰ τοῦ εὐς κεκραμένα, οἷον Ἑρμείας Ἑρμῆς, Ἀπελλεύς Ἀπελλῆς, Θαλέας Θαλῆς, Ποδέας Ποδῆς. 182, 18. 840, 30. 1118, 62. 1538, 33. 1951, 13.
- ἡς λήγοντα κίρια ἰσοσυλλάβως κλινομένα ὅτι διὰ τοῦ αῆς σχηματίζουσι τὰ πατρωνυμικά, οἷον Ἰππότης Ἰππότου Ἰπποτάδης. 13, 41. 1644, 45.
- ἡς λήγοντα ἐπίθετα εἰς οὐ ποιοῦντα τὴν γενικὴν, κατὰ θηλυκῶν ὑποκειμένων λεγόμενα, οἷον πατροφόντου μητρὸς, παρ' Εὐριπίδῃ. 1428, 21.
- ἡς λήγοντα εἰς οὐ ποιοῦντα τὴν γενικὴν, ὅτι εἰς ις ἔχει τὸ θηλυκὸν, οἷον ὁ τοξότης ἢ τοξότις, ὁ δεσπότης ἢ δεσπότης. 1428, 17.
- ἡς μετὰ τοῦ ἰ προσγεγραμμένου λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα πατρωνυμικά, οἷον Νηρῆς ἀντὶ τοῦ Νηρηΐς. 840, 33.
- ἡς λήγοντα ὀξύτονα τῆς πρώτης τῶν συνηρημένων, ἐκ ληγόντων εἰς ὅς βαρυτόνων τεταρτοκλίτων ἰσοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον ἄτερπος ἄτερπῆς, δύσπονος δυσπονής. 1548, 7.
- ἡς μετὰ τοῦ ἰ προσγεγραμμένου λήγοντα ὀνόματα πεμπτόκλιτα περὶσπώμενα, ἀπὸ ληγόντων εἰς ἡεῖς ὁμοιοκλίτων παρηγμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου, οἷον τιμήεις τιμῆς. 775, 45.
- ἡς λήγοντων ἀπὸ βραχείας ἀρχομένων προσωδία καθόλου, οἷον λέβης λέβητος, Θαλῆς Θαλοῦ, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1017, 1—12.
- ἡς λήγοντα ἀρσενικά ἐκ ῥημάτων συγκείμενα, ἔχοντα ἐν τῷ τέλει μίαν συλλαβὴν τοῦ ῥήματος καὶ διὰ τοῦ τος κλινομένα, ὅτι ὀξύνονται, οἷον προβλῆς, ἡμιθνής, ἀδμής. 629, 52. 1359, 5.
- ἡς λήγοντα ἐπερδισύλλαβα, ἔξ ὑπερμορσσυλλάβων ὀξύτόνων συγκείμενα, ὅτι καὶ αὐτὰ ὀξύνονται, οἷον σαφῆς ἀσαφῆς, ἀθλητὴς γιλαθλητῆς. 897, 38.
- ἡς λήγοντα ἐπίθετα συνηρημένως κλινομένα, σύνθετα ἀπὸ οὐδετέρων ταυτοκλίτων εἰς ὅς ληγόντων, ὅτι ὀξύνονται, οἷον γένος εὐγενῆς, θάλος εὐθαλῆς. 341, 2.
- ἡς λήγοντα ὀξύτονα διὰ τοῦ εὐς κλινομένα, οἷς συστοιχοῦσιν ὀνόματα διὰ τοῦ υς ἀρσενικά, ὅτι οὐκ ἀπ' ἐκείνων γίνονται, ἀλλ' ἔξ οὐδετέρων οὐσιωδῶν εἰς ὅς, οἷον ἀηδὴς καὶ ἐμβριθῆς οὐ παρὰ τὸ ἥδὺς καὶ βριθῆς, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἥδος καὶ βριθός. 1395, 57.
- ἡς λήγοντα συνηρημένα, ἔξ ὀξύτόνων εἰς υς περιτοσυλλάβων συγκείμενα, ὅτι ὀξύνονται, οἷον βαρὺς ἀβαρῆς, ἰδὺς ἀηδῆς. 340, 23.
- ἡς λήγοντα σύνθετα, ἔξ οὐδετέρων εἰς ὅς ληγόντων, καὶ τῷ ἡ δὲ παραληγόντων, ὅτι βαρύνεται, οἷον ἡθός κακοθήης. 920, 46.
- ἡς λήγοντα ἔθνη ἐπὲρ μίαν συλλαβὴν ὅτι οὐ φιλοῦσιν ὀξύνουσι, κλήν τοῦ Κουρῆς Κουρητός. 771, 36.
- ἡς λήγοντα βαρίτονα δισύλλαβα ἐκ βραχείας ἀρχόμενα περὶτοσυλλάβως κλινομένη, οἷον λέβης λέβητος, Ἀάχης Ἀάχητος· ὅτι δὲ μὴ οὕτως ἢ κλίσις ἔχει, περισπῶνται τὰ τοιαῦτα ἱαμβικά, οἷον Θαλῆς, φάλῃς. 1017, 1.
- ἡς ληγόντων ἐπιθετικῶν ἀρσενικῶν συνθέτων ἐκ θηλυκῶν εἰς ἡ ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς οὐς καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ες, προσπλάκαθόλου, οἷον τέχῃ εἰτυχῆς. 939, 9.
- ἡς λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ἔχοντα σύμφωνον πρὸ τοῦ ἡ, ὅτι εἰς οὐς ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον προηγῆς, σαφῆς. 515, 8.
- ἡς λήγοντα ὀνόματα, διὰ τοῦ ἡ κοινῶς γραφόμενα, ὅτι Βουαικῶς διὰ τῆς εἰ διαφθόγγου γράφονται, οἷον λέβης, πένης. 1401, 34.
- ἡς λήγοντα ὀνόματα ἱπερδισύλλαβα, ἔχοντα τὴν προπαρὰλήγουσαν μακρὴν ἢ φέσει ἢ θέσει, ὅτι ἀσυντελῆ εἰσὶν εἰς μέτρον δακτυλικόν. 762, 3.
- ἡς ἀντὶ τοῦ ἔφης, ὅτι διὰ τοῦ ἡτα γράφεται. 76, 28.
- ἡς Διωρικῶς ἀντὶ τοῦ ἡν τρίτου προσώπου, ὃ ἔστιν ὑπῆρχε. 1892, 43.
- ἡς γαίης, ἡγουν τῆς οἰκειᾶς γῆς. 687, 52.
- ἡσαν, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ὑπερσυντελείου, ὅτι ἐκ τοῦ ἡσαν συνηρέθη. 933, 39.
- ἡσατο ἀντὶ τοῦ ἡσθη παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 1633, 30.
- ἡσθα ὅτι καὶ ἡσθας λέγεται. 1773, 30.
- ἡσθαί ἀντὶ τοῦ διατρέβειν, ἀργεῖν. 214, 36.
- ἡσι λήγοντα τρίτα πρόσωπα ῥημάτων βαρυτόνων τε καὶ περισπώμενων, ὅτι ὀριστικῶς μὲν λεγόμενα τῆς Ῥηγίωνων εἰσὶ διαλέκτου, οἷον φίλῃσι ἀντὶ τοῦ φιλεῖ καὶ φέρεσιν ἀντὶ τοῦ φέρει, ἐποτακτικῶς δὲ λεγόμενα τῆς τῶν Ἰώνων εἰσὶν, οἷον λάχῃσιν ἀντὶ τοῦ λάχῃ καὶ λάβῃσιν ἀντὶ τοῦ λάβῃ. 1576, 60—1577, 9.

ἦσιν λήγοντα τρίτα πρόσωπα υποτακτικῶν ὅτι τὸ ἰ ἔχουσι προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν, οἷον εἴπησι. 1006, 15.

ἦσιν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει κατὰ τὴν Ῥηγίων διύλεκτον, οἷον ἐν τῷ, καὶ μένος οὐτόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσιν, Ἰλ. γ', 202. 1180, 2. 1577, 5. ζῆται ἐν τῷ, ἦσι λήγοντα τρίτα πρόσωπα.

ἦσιν ἀντὶ τοῦ φησὶν Ἰωνικῶς.

1613, 28.

Ἡσιόδου ῥητοῦ τινὸς ἐρμηνεία. 52, 6.

Ἡσιόδος ὅτι Κυμαῖος ἦν, ἱστορία. 357, 38.

Ἡσιόδου πίθος κακῶν γέμων, μῦθος. 1363, 22.

ἦσκειν ἀντὶ τοῦ ἦσκει, τρίτον πρόσωπον παρατατικῷ. ζῆται ἐν τῷ, τρίτα πρόσωπα ῥημάτων εἰς βραχὺ περαιούμενα. 427, 46. 1892, 34.

ἦσκει μένος ἐχθρὸς ὅτι παρὰ τὸ ἠσκειν λέγεται. 1944, 33.

ἦσκα λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μελλόντων διὰ τοῦ ἦσω γενόμενα, οἷον θνήσκω θνήσκω. 1809, 18. καὶ ὅτι οὐ πέρα τοῦ παρατατικῷ κλίνονται. 1473, 35.

ἦσο προστακτικόν, ἦγουν καθῆσο, καὶ ἀπλῶς διαγεῖ ἦ μένε. 490, 33. 1840, 2.

ἦσσητέα ἀντὶ τοῦ ἦσσητέον Ἀττικῶς. 759, 39.

ἦσπος λήγοντα ἐπερδισύλλαβα, τῷ ἦ παραλήγοντα, ὅτι ὀξύνεται, οἷον Ἀυρηνησός, Ταρτησός. 890, 3.

ἦσπος λήγοντα ῥήματα ἀπὸ συγκοπέντων ῥημάτων γενόμενα, οἷον ἐγείρω ἔγωγε ἐγρήσω, πέλω πλώ πλήσω, πέτω πτώ πτήσω. 1882, 18.

ἦστην ἀντὶ τοῦ ἦτην, τρίτον πρόσωπον τῶν δυνικῶν παρατατικῷ χρόνον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ. 100, 28. 515, 39.

ἦστις λήγοντα θηλυκὰ προπερισπώμενα ὅτι τὰ μὲν ἐκ κλίσεως ἔχει τὸ σ, οἷον λέλθεται λήστις, τὰ δὲ ἐκ πλεονασμοῦ, οἷον μέμνηται μνήστις. 1741, 44. *implicito*.

ἦσυχαιτα ἀντὶ τοῦ ἦσυχώτατα. 1441, 29.

ἦσω λήγοντες μέλλοντες τινες, ὧν οἱ συστοιχοὶ ἐνεστώτες βαρυτόνως προφέρονται, οἷον θέλω θελήσω, μέλω μελήσω, κέλω κελήσω. 1659, 29.

ἦσω λήγοντες μέλλοντες καὶ διὰ τοῦ ἔσω λεγόμενοι, οἷον καλέσω καὶ καλήσω, ὄθεν καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ὀνόματα τὰ μὲν τὸ ε, τὰ δὲ τὸ ἦ ἔχει. 106, 41.

ἦσω, ἦγουν πέμψω καὶ ἀκοντίσω. 1019, 39. 1116, 45. καὶ ἦσω ἀντὶ τοῦ ὑφήσω καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποθήσω καὶ ὑποβαλῶ. 982, 62.

ἦταιρῶς, φωνῇ μετοχικῇ ὑπάρχουσα εἰς ἀρσενικὸν τῷ ἐταίρῳ θηλυκῇ ἐπὶ πόρνης λαμβανομένη. 84, 32.

ἦτε ἀντὶ τοῦ ἦ κατὰ παρολκὴν τοῦ τε. 1176, 61.

ἦτης λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων γενόμενα ὀξύνονται, οἷον ποιῶ ποιήσω ποιήτης, ἦχῶ ἦχῆσω ἦχητης. 1724, 35.

ἦτης λήγοντα, ὅτι τῶν διὰ τοῦ ἦτης τινὰ μὲν φέσει ἔχει τὸ παραλήγον ἦ, οἷον Μασσαλία Μασσαλιήτης, τινὰ δ' ἐκ πλεονασμοῦ, οἷον πολίτης πολιήτης. 348, 1.

ἦτης λήγοντα ὀνόματα ὀξότονα ὅτι ἐνεργητικῆς εἰσὶν ἐννοίας, τὰ δὲ διὰ τοῦ ἦτος παθητικῆς. 873, 14.

ἦτης, καὶ ἦτις λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ μῆδω ἦ μῆτις συγκείμενα, οἷον ἀγκυλομήτης καὶ πολύμητις. ζῆται ἐν τῷ, μητης λήγοντα. 1462, 18.

ἦ τίμῃσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀτιμάω ἀτιμῶ κατάγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1803, 31.

ἦτοι συμπλεκτικόν καὶ ἐρμηνευτικόν καὶ διαζευκτικόν. 50, 10. 14.

ἦτοι σύνδεσμος ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ μὲν, ἦ καὶ ἐκ παραλλήλου κείται ποτὲ, οἷον ἐν τῷ, ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν. Ὀδ. ε', 3. 1404, 31.

ἦτοι ἔφης γε, ἦγουν καὶ μὴν ἔφης, Ἰλ. χ', 280. 1269, 58.

ἦτορ ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 660, 27. 1071, 49. 1279, 54. ὅτι παρὰ τὸ ἦω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω. 79, 46.

1161, 52. καὶ ὅτι ἀκλιτὸν ἐστὶ τούνομα. 113, 31.

ἦτρία οἱ ἐν τοῖς ὕφεσι στήμονες. 1182, 16.

ἦτρον ὃ ἀπὸ τῆς ἦβης ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ τόπος. 854, 19. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἦω, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, λέγεται. 1139, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἦτρο δοκεῖ γεγονέναι κατὰ μετὰθεσιν πλεονασμῷ τοῦ ληκτικοῦ ῥ. 1161, 50.

ἦττον ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1455, 6.

ἦτυλος, ὃ καὶ ἴτυλος, υἱὸς Ζήτου τοῦ Βορέου, οἷονεῖ Ἀήτυλος παρὰ τὸν ἀήτην, ὃ δηλοῖ τὸν ἄνεμον. 1875, 1.

ἦτω λήγοντα προστακτικὰ ἐκ τῶν διὰ εἰτῶ Ἀωρικῶς λεγόμενα τροπῇ τοῦ εἰ εἰς ἦ, οἷον φιλήτω ἀντὶ τοῦ φιλείτω. 1411, 22.

ἦτω ἀντὶ τοῦ ἔστω, ὅτι ἐκ τῆς ἔων μετοχῆς γίνεται προστακτικὸν ἔτω καὶ κράσει εἴτω καὶ τροπῇ Ἀωρικῇ ἦτω. 1411, 22. 1756, 4.

ἦτωρ λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ ληγόντων εἰς ἦτης πυρρημένα, οἷον ἡγήτης ἡγήτωρ, θηρητής θηρήτωρ. 1454, 48.

ἦ ὑγένειος λέων, ὅτι οὐ πρὸς τὴν φοβερὸν τι δηλοῦν ἢ ἐπίθεσις, ἀλλ' ὡς ἴδιον λέοντος. 1505, 43. καὶ ὅτι τὸ λέων ἡ ὑγένειος περὶ λεαινης λέγεται, κάλλιον γάρ φασι ταῖς θηλείαις τὸ γένειον. 1145, 21.

ῥύκομος, εὐκομος κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ ε. 178, 9.

ἦ ὤς λήγοντα ὀνόματα θηλυκὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς αὐς ὁμογενῶν γενόμενα κατὰ διάλυσιν, οἷον γραῖς γρηῖς. 1409, 25.

ἦ ὤς ἦος, ἐκ τοῦ εὖς ἐκτάσει τοῦ ε, τὸ δὲ εὖς παρὰ τὸ εὖ ἐπίρρημα, ἦ παρὰ τὸ ἦδω ἢ τὸ ἦω, ὃ ἐστὶν ἀπολαύω. 121, 18. 399, 14. 1841, 18.

ἦ ὤσεν, ἦγουν ἐβόησεν, ἀπὸ τοῦ αὖω θέματος. 856, 58. 1139, 24.

ἦ ὤτε παραβολικὸν ἀπὸ τοῦ εἴτε τροπῇ καὶ δμῶσει. 117, 34. 178, 1. 10.

Ἡφαιστία, πόλις Ἀθήνων, ζῆται ἐν τῷ Ἀθήνως. 157, 28.

D d

Ἡφαιστος ὅτι εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ αἰθεῖν τὴν ἀφῆν λέγεται, καὶ διὰ τί χλωδὸς γενομένη μινυθίνεται, καὶ διὰ τί Ἡρας υἱός, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ μινυθιμένου καὶ τοῦ ἀλληγορουμένου Ἡφαίστου, ἐμνηστία διεξοδικωτάτη. 87, 27. 151, 24 — 152, 25.

Ἡφαιστος, Διὸς καὶ Ἡρας υἱὸς παρθένιος, μῦθος καὶ ἀλληγορία καὶ περὶ τῆς οὐρανόθεν αὐτοῦ πτώσεως, καὶ ὅτι χλωδὸς ἐκ γενετῆς, καὶ πῶς ὑπὸ Θέτιδος σεσῶσθαι μινυθίνεται. 156, 23. 987, 8. 1149, 42. 1150, 53.

Ἡφαιστος διαλλάκτης τῆς Διὸς πρὸς Ἡραν μινυθιμένης παρ' Ὀμήρῳ ἐρίδος, ἀλληγορία διεξοδικωτάτη. 150, 40.

Ἡφαιστος οἰνοχοῶν τοῖς θεοῖς παρ' Ὀμήρῳ, ἀλληγορία διεξοδική. 159, 31. καὶ ὅτι οἰκοδόμος τῶν θεῶν οἰκῶν μινυθίνεται. 162, 7.

Ἡφαιστος πολύφρων καὶ πολὺμηντι λέγεται ἐπιθετικῶς διὰ τὰ διὰ πυρὸς τεχνικὰ μεθοδεύματα. 1241, 51.

Ἡφαιστος ὅτι εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται. 93, 35. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ πῦρ ἀκούεται μετωνυμικῶς. 1449, 21.

Ἡφαιστος ἀγύλατα ὅτι παρὰ ταῖς καμίνους ἰδρύνοντο. 1827, 55.

Ἡφαιστος θεράπυνται χρυσαῖ καὶ ἐργαλεῖα φρονούντα ὡς ἐμψυχα παρ' Ὀμήρῳ. 1151, 21.

Ἡφαιστος ἱερεὺς ὅτι τοὺς διορίηκτους ἐθεράπευον, ἱστορία. 330, 12.

ἡχήμεντα δώματα, ὅτι τοῖς μεγάλους οἴκοις προσαρμόζει τὸ ἐπίθετον. 1483, 20.

ἡχήμεσσα θάλασσα, καθ' ἣν πολλὸς ἡχος γίνεται. 71, 18.

ἡχητῆς ὅτι δξύνεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἡχώ ἡχῆσω γινόμενον. 1724, 36.

ἡχθετο ἀντὶ τοῦ φόρτῳ ἐβαρύνετο ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ νῆς κολλητῇ χηθετο, Ὀδ. ο', 457. 1788, 44.

ἡχι ἀντὶ τοῦ ὅπου, ὅτι ἐκ τοῦ ἡ καὶ τῆς χι ἐπεκτάσεως σύγκειται,

καὶ ὅτι μύθον τῶν ἀπὸ φωνήεντος ῥ τὸ χ ἐπιφέρεται ἀρχομένων εἴρηται δασυνόμενον. 155, 1. 211, 32. 606, 37. 1329, 56. 1678, 38. 1720, 44.

ἡχλυσε πόντος, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀχλὺς ἐνεπλήσθη. 1728, 43.

ἡ ὦ θ εν, ἅμα ἡλῶ ἀνιόντι, ὅτι ἐπεξηγητικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1135, 12.

ἡ ὦ θ εν, ἀντὶ τοῦ πρὸ ἡοῦς, ὅ ἐστι πρωίας. 829, 63. 1546, 49.

ἡων λήγουσαι Ἰωνικαὶ γενικαὶ πληθυντικαὶ ἀπὸ εὐθειῶν εἰς εὐς ληγουσῶν ὅτι καὶ διὰ διγθόγγου γράφονται, ὅσον Φωκῶν καὶ Φωκίων ἀντὶ τοῦ Φωκίων. 273, 41. 1108, 7.

Ἡιών, πόλις Θρακικὴ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν. 362, 24. ζῆται ἐν τῷ Ἡόνες καὶ Ἡιών.

ἡῶς ὅτι παρὰ τὸ ἡὼς λέγεται, ἡῶς δὲ παρὰ τὸ ἔως. 1142, 54.

ἡῶς ἡ πρωία, καὶ τὸ ἐκ πρωίας μέχρι μίσης ἡμέρας, καὶ πάλιν τὸ ἐκ πρωίας ἕως ἰσπέρας, καὶ τὸ ὅλον νυχθήμερον, καὶ ἡ ἀνατολή καὶ Ἡὼς ἡ σωματοειδὴς θεὰ, ἡ καὶ ἄρματι ἐποχεῖσθαι ἡ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου κελτίζειν καὶ λαμπαδηφορεῖν πλάττεται. 140, 42. 1430, 9.

ἡῶς ὁ ἔρθρος ἐν τῷ, παννυχίη μὲν ὃ ἦγε καὶ ἡὼ πείρε κέλευθα, Ὀδ. β', 434. 802, 25. 1453, 16.

ἡῶς τὰ ἀντολικά μέρη ἐν τῷ, οὐ γάρ πω ἴδμεν ὅπῃ ἔττος, οὐδ' ὅπῃ ἡῶς, Ὀδ. κ', 190. 1645, 2.

Ἡὼς ἡ μυθικὴ θεὰ ὅτι Θείας θυγάτηρ εἶναι μινυθίνεται. 1527, 56.

ἡῶς ἡ ἡμέρα ὅτι Ἰωνικῶς λέγεται, ἕως δὲ Ἀττικῶς, ἕως δὲ Λαυρικῶς, καὶ αὖτως Αἰολικῶς. 691, 21. 826, 3. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἡῶς ψιλοῦται, ἕως δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δασύνεται. 1020, 20.

Ἡὼς ἡρπάξασά τινας δι' ἔρωτα, ὅτι τοὺς πρὸ ὥρας ἀποθνήσκοντας νέους ἡμ' ἡμέρα ἔθαπτον οἱ προσήκοντες, διὸ ὑπὸ Ἡοῦς εἶπουν ἡμέρας ἀρπαγῆναι ἐμινυθῆσαν τινες οὕτως ἀποθανόντες. 1527, 51.

Ἀρχὴ τοῦ Θ στοιχείου.

Θ ἐκ τοῦ δ τραπὲν Αἰολικῶς, ὡς οὐδὲν οὐδὲν, δάσος Θάσος. 1841, 23.

Θ τραπὲν ἐκ τοῦ δ κατὰ τὰς παραγωγὰς, ὅσον ἐκ τοῦ μήδω Προμηθεὺς καὶ ὅτι συγγενὴ ἀλλήλοις εἰσὶ τὸ δ καὶ τὸ Θ. 68, 40. 117, 15.

Θ ἐκ τοῦ σ τραπὲν ἐν τῷ μηνιδμῶ καὶ ἄλλοις τισί. 375, 20.

Θ εἰς φ τραπὲν ἐ τῷ φλῶν ἀπὸ τοῦ φλᾶν, καὶ φλῖβω ἀντὶ τοῦ θλίβω. 101, 46.

Θ πλειονάζον κατ' ἀρχὰς τινῶν λέξεων ἀπὸ δασυνόντων παραγμῶν, ὅσον ἐν τῷ θαμά, ὃ παρὰ τὸ ἅμα. 42, 36.

Θ πλειονάζον ἐν τισὶ λέξεσι πρὸς τραχυφωνίας ἐνδείξιν, ὅσον ἐν τῷ τριχά τριχθά. 424, 17.

Θα συλλαβὴ κατ' ἐπέκτασιν προτιθεμένη τῷ τέλει τινῶν λέξεων, ὅσον ἐν τῷ ἐφης ἐφησθα. 45, 5.

Θάσασεν ἀντὶ τοῦ ἐθέτειτο ἡ ἐκάσθητο. 1008, 47.

Θάσασεν, ἤγον ἐκάσθητο, ἀπὸ τοῦ θαύσσω. 746, 20.

Θαι λήγοντα ἀπαρέμματα, τῇ ορ συλλαβῇ παραλήγοντα, προπαροξίνονται ὡς Αἰολικὰ, κᾶν χρόνου παρακειμένου ὥσιν, ὅσον μμορθαι, ἐφθορθαι, ἐγρήγορθαι. 790, 7.

Θαιρός, στρόφιγξ, ἄξων. 914, 33.

Θαῖς ἐταῖρα καταχρησασμένη τῷ Εὐριπιδεῖ ἐκείνῳ, Αἰγεί συναικήσοις τῷ Πανδίωνος, κατὰ τινος Γρύσωνος καλουμένου, ἱστορία. 1634, 21.

Θακεῖν τὸ κάσθηθαι. 746, 20. 1008, 47.

Θᾶκος καὶ Θῶκος ὁ Θρόνος, ὅτι παρὰ τὸ Θῶ λέγονται. 746, 20. 1008, 47.

Θαλάμααι βαρυτόνως αἱ τῶν ἱερῶν καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ ἐξυτόνως ἱερὸν τι Διοσκοτέρων οὕτω καλούμενον. 906, 49. 1541, 47.

Θαλάμακες, οἱ καὶ θαλαμίται, οἱ ὑπὸ τοὺς Θρανίτας τεταγμένοι ἐρέται. 640, 10.

Θαλάμη, κατόνους τῶν πολυπόδων, βαρυτόνως ὡς παλάμη, τὸ

- πληθυντικὸν θαλάμῳ βαρυτόνως· θαλαμῷ δὲ ὀξύτόνως ἱερὸν Διόσκουρων. 640, 9. 1541, 45.
- Θαλάμη καὶ θάλαμος ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν λέγονται. 1541, 20.
- Θαλάμιοι, ζῆται ἐν τῷ θρανίῳ. 1818, 52.
- Θαλαμῖται, ἔρεται οἱ ὑπὸ τοῦς θρανίῳ τεταγμένοι. 640, 10. ζῆται τὸ θαλάμακες.
- Θάλαμος, μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλούμενον, τουτέστιν ὁ κοιτῶν. 764, 45. 840, 44. 1598, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θάλαμος ἡ γυναικωνίτις, καὶ ἀπλῶς ὁ ἐνδοτάτω οἶκος, ὁ καὶ μυχὸς δόμον λεγόμενος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν λέγεται. 640, 8. 1474, 6. 1549, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν γίνεται θάλος, ὅθεν ὁ θάλαμος. 1094, 54. καὶ ὅτι θάλαμος ἰδίως ἡ γυναικωνίτις λέγεται παρὰ τοῖς μετ' Ὀμηρον, Ὀμηρος δὲ καὶ τὸν ἀνδρεῖον οἶκον οὕτω καλεῖ. 1427, 38. καὶ ὅτι καὶ τὸ ταμῖον οὕτως εὐρεται λεγόμενον ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1448, 59. 1943, 53.
- Θάλασσα γλυκεῖα, ὅτι γλυκεῖαν ἔλεγον τὴν παρ' αὐτοῖς θάλασσαν οἱ Σικελοὶ διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς πορευόμενα ἰδέσματα. 1506, 49.
- Θάλασσα κοίλη, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο τὰ ἐκ ξυλίων ἱερῶν θέατρα, οἷς ἐχρῶντο πρὶν σκευασθῆναι τὰ λίθινα. 1472, 5.
- Θάλασσα, ὅτι ἀντικείμενα ἐπὶ θάλα κατηγορεῖται τῆς θαλάσσης παρ' Ὀμήρῳ, ἥγουν τὸ πολὺν, ὅ ἐστι λευκόν, καὶ τὸ μέλαν. 146, 26.
- Θάλασσα κλύει πάντα τὰνθρώπων κακὰ, παροιμία. 108, 30.
- Θαλάσσης ἐπὶ θάλα διάφορα ἀπὸ διαφορῶν ἐπιφανομένων τῷ ὕδατι χρωμάτων καὶ ὅτι οὐ πάντα τῇ ὀλῃ θαλάττῃ προσαρμόζουσιν, ἀλλὰ τὰ πλείω μέρει τισιν αἰτῆς. 116, 3. 10. 1462, 13.
- Θαλάσσιαι δαίμονες ὅτι γραῖαι μυθεύονται, καὶ ὁ Νηρεὺς γέρον. 116, 25.
- Θαλάσσιον ὕδωρ ὅτι μάτην ἐδόκει πεφυκέναι πρὸ τοῦ τὰς ναῦς εἰρεθῆναι. 441, 29.
- Θαλασσοπορίας σημαντικὰ ῥήματα, οἷον τὸ πέμπειν καὶ τὸ στέλλειν. 119, 46.
- Θαλάττιον ὕδωρ χρησιμεῖον εἰς ἄρδουσιν ἀμπέλων παρὰ Θραξίν, ἱστορία. 1130, 43.
- Θαλαττίων καὶ ἀπλῶς ἐνύγρων δαιμόνων παῖδες ποῖοι τινὲς ἀνθρώποι γεγονέναι μυθεύονται. 18, 40.
- Θάλα τὰ εἰς ἀπόλαυσιν ἀγαθὰ, ἡ τὰ τοῦ θάλλειν αἰτία ἀγαθὰ. 1283, 4. 45.
- Θαλέθειν λέγονται τὰ λιπαρὰ ζῶα, ἐπεὶ εὐξίας σημείον τὸ λίπος. 1286, 12.
- Θάλασσα προπαροξυτόνως δαιτὸς ἐπὶ θάλα, καὶ ὄνομα Μοῦσης τινὸς καὶ Νηρηίδος· θάλα δὲ παροξυτόνως διὰ τοῦ ἰ ἡ εὐχλία, παρὰ τὸ θάλλειν. 742, 37. 1474, 55.
- Θάλασσα Νηρηίδας τις καλεῖται διὰ τὸ ὕδωρ ζωογόνον εἶναι καὶ αἶτιον τοῦ θάλλειν τὰ φυτά. 1130, 39.
- Θάλασσα ἐορτὴ ἐπιθετικῶς, ὡς αἰτία τοῦ θάλλειν διὰ τὰς ἐκ τῶν γινομένων θυσιῶν ἀπολαύσεις. 1908, 58.
- Θαλερὴ ἀλοιφή, εἶπουν πιμελή, ἡ ἐνδεικτικὴ τοῦ θάλλειν τὸ ζῶον, τὰ γὰρ ἀπὸ πηφθίνουσιν ἔοικε. 1606, 20.
- Θαλερὴ φωνή, ὅτι κατὰ τι κατὰ τῆς φωνῆς λέγεται ποτε τὸ θαλερὸν παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, Ὀδ. δ', 705. τ', 472. οὐ γὰρ ἀπλῶς τὴν φωνὴν ἀλλὰ τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς ἐκεῖ κατασχεθῆναι ἀκουστέον. 1514, 61. 1873, 24.
- Θαλερὸν δάκρυον τὸ ἀκμαῖον ἡ ἐνικμον ὡς τὰ θάλλοντα τῶν φυτῶν, ἐρμηνεῖα δι' ἐξοδική. 216, 46.
- Θαλερὸς αἰζήτης ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἥδῃ φθίνοντος εἴρηται. 804, 5.
- Θαλερὸς γάμος ὁ τοῦ θάλλειν τοῖς ἀνθρώποις αἰτίας. 1883, 48.
- Θαλερὸς γόος ὅτι κατ' ὁμοιότητα λέγεται τοῦ θαλερὸν δάκρυον, ὅ ἐστι τὸ ἄναστον καὶ αἰε νεύζον. 1664, 39.
- Θαλερὸς πόσις ὁ ἐκ πυρθεσίας καὶ ἀπλῶς νεότητος δοθεὶς τῇ γυναικί. 707, 47.
- Θαλῆς ὅτι ἐκ τοῦ θαλέας κέκρυται, διὸ καὶ περιπατάται. 1951, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ θάλης λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βαρυτόνως. 1017, 8.
- Θάλα παροξυτόνως ἡ εὐχλία παρὰ τὸ θάλλειν, θάλεια δὲ προπαροξυτόνως δαιτὸς ἐπὶ θάλα καὶ Μοῦσης ὄνομα καὶ Νηρηίδος. 742, 36. 1474, 55. ζῆται τὸ θάλεια.
- Θαλλὸς, πᾶν τὸ ἐκ γῆς θάλλον ἢ φυλλὰς ἢ κλάδος δένδρου· Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως τὸν τῆς ἐλαίας θαλλὸν λέγουσιν, ἱστορία· καὶ θαλλὸς, ὄνομα κυπῆλου τινὸς, δν φαγοῦσα ἑταῖρα τις αἰς ἐπεκλήθη. 1818, 14. 19.
- Θαλλὸς ὀξύτόνως ἐν δυσι λ' ὁ κλάδος, θάλος δὲ τὸ φυτόν· καὶ ὅτι θαλλος μὲν ἀπλῶς λέγεται, θαλλὸς δὲ μετὰ προσθήκης τοῦ τίνος ὁ θαλλός. 1557, 23.
- Θαλλοφόροι, ὅτι Ἀθήνησιν ἐν ταῖς ἐορταῖς οἱ γεραίτατοι ἐθαλλοφόρου. 1557, 24. καὶ θαλλοφόροι παροιμιακῶς οἱ εἰς μὴδὲν ἄλλο χρήσιμοι ἢ τοῖς βοσκῆμασι θαλλὸν παραβάλλειν. 1818, 20.
- Θάλλω ὅτι ἐκ τοῦ θέω θῶ παρῆνται. 867, 20.
- Θάλος λέγεται πᾶν φυτόν παρὰ τὸ θάλλειν, θαλλὸς δὲ ὀξύτόνως ἐν δυσι λ' ὁ κλάδος· διὸ καὶ τὸ θάλος μὲν ἀπλῶς λέγεται, ὁ θαλλὸς δὲ χρήζει προσθήκης τοῦ τίνος ὁ θαλλός, οἷον ἐλαίας. 1557, 23.
- Θαλπῶρ ἡ ὑπὸ ἡλίῳ διαγωγή, τουτέστιν ἡ ζωὴ, παρὰ τὸ θάλλειν· καὶ θαλπῶρ ἡ βεβαία ἔλπις ὡς θάλπουσα καὶ ζωοῦσα, καὶ θαλπῶρ ἡ θάλπουσα ἡδονή. 651, 55. 731, 37. 1407, 46.
- Θαλπῶρ καὶ θάρσος παρ' Ὀμήρῳ ὅτι συγγενῶς ἔχουσι πολυνυμικῶς. 800, 20.
- Θαλύσια αἱ ἀπαρχαὶ αἱ διδόμεναι τῷ θεῷ κατὰ τὴν τῶν καρπῶν συγκομιδὴν, παρὰ τὸ θάλλω. 772, 21. καὶ θαλύσια ὀφείλει παρ' Ὀμήρῳ, ὁ παρ' Εὐριπίδῃ εὖτε ἀπαρχάς. 770, 21.
- Θαλύσιος ἄρτος ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς πρῶτος γινόμενος. D d 2

Θεαίνα ἢ θεὰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ λύκος λύκαινα καὶ τῶν ὁμοίων. 694, 15.

Θεανῶ, Ὁθαίνα γυνὴ ὑπὸ τίνος Φωκίως ἀρπαγεῖσα αἰτία τοῦ ἱεροῦ ἐπικληθέντος πολέμου γέγονε. 1244, 44.

Θεανῶ, ὅτι καὶ Λοκρὶς τις γέγονε Θεανῶ ποιήτρια λυρική. 327, 10.

Θέειν ὁ τροχὸς λέγεται καταφορικῶς ἀντὶ τοῦ περιφέρεσθαι. 1167, 13. καὶ ὅτι καὶ θέειν τις λέγεται ἐν γῇ, οἷον ἐν τῷ, ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειῶων ὕρος αἰπὸν ἔξε θέων, Ὀδ. γ', 287 sq. 1468, 13.

Θέειν ὁ χαλκὸς λέγεται ἀσπίδι ἐπεληλαμένος, ἀντὶ τοῦ πλατὺς καὶ ἐπιμήκης προϊέναι. 1208, 36.

Θέειν τὸν περὶ νηγῆς, παροιμία· ἢ ὅμοιον παρ' Ἡροδότῳ τὸ, τὸν περὶ τοῦ παντός θρόνον θέειν, ὃν ἄγωνα θανάσιμον Εὐρωπίδης καλεῖ. 342, 21. 1264, 15.

Θέειον ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἶ, ὅθεν καὶ ῥήμα θειῶσαι παρ' Ὀμήρῳ, δηλοῖ δὲ θέαφον, ἢ λεπτήν αἰθάλην, ἢ θυμίαμα ποῖον, δι' οὗ ἐκαθαίροντο τὰ μιάσματα παρὰ τοῖς Ἕλλησι. 703, 44. 996, 8. 1057, 18. 1934, 62. 1935, 20. ζῆται ἐν τῷ θεῖον.

Θειῶσαι τὸ θυμιᾶσαι, ζῆται ἐν τῷ θεῖον. 996, 8. 1935, 21.

Θειτόκος ἐκ τοῦ θεοτόκος τροπῇ τοῦ οἰς ἢ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 422, 31.

Θεῖα πρόσωπα πρῶτος Ὀμηρος εἰσηγήσατο πρὸς λύσιν δυσχεροῦς τινὸς περιπετίας. 195, 45.

Θείειν ἀντὶ τοῦ θέειν ἐπενθέσει τοῦ ι. 1302, 41.

Θείην θεῖης θεῖη, πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι τῇ εἰ διφθόγγῳ παραλήγονται κοινῶς. 653, 41.

Θειλοπεδεύω ὅτι παρὰ τὸ θευλόπεδον παρήται, καὶ ζῆται τὸ θευλόπεδον. 1573, 38.

Θειλόπεδον, ζῆται ἐν τῷ εἰλόπεδον. 43, 38.

Θειλόπεδον, ψυκτὴρ σταφυλῶν ἡμισθρος ἡλῖο ἐκκείμενος, οἷον ἐπὶ δόντος ἐκκείμενος ἡλίου· καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ στρατόπεδον λέγεται, καὶ ὅτι

διὰ τὸ ἐξ ἄθρου συγκεῖσθαι ἀσύντακτος ἐστὶν ἄθρου ἢ λέξις, καὶ ὅτι ἀπαξ συντεθέν τῷ ὀνόματι τὸ ἄθρον ἔμεινεν ἀχώριστον καὶ ἐν τῷ θευλοπεδεύω ῥήματι· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ θεῖναι καὶ τοῦ ἔλη καὶ τοῦ πέδον ἐνόμισαν συγκεῖσθαι τὴν λέξιν. 1573, 29—43.

Θεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀναθεῖναι ἐνότε. 627, 7. καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι πολλαχοῦ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, 1640, 50.

Θεῖναι τέρμα ἐν ἴσῳ τῷ ὀρῶειν. 1303, 53.

Θεῖναι τὸ τύπτειν, ὃ καὶ θεινέμεν καὶ θεινόμεναι λέγεται. 1217, 52. 1933, 50.

Θεῖομεν, ζῆται ἐν τῷ, θέωμεν. 1968, 25.

Θεῖον, ὅτι πᾶν τεράστιον καὶ ὑπερφυλὲς θεῖον λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 635, 14.

Θεῖον τὸ κοινῶς θέαφον, τὸ καὶ θεῖον ἄντρον κατὰ συνθήκην λεγόμενον ὡς δέον ἀπέχειν πυρός, ὅτι παρὰ τὸ θεὸς λέγεται θεῖον καὶ συναίρεισι θεῖον, ὅθεν καὶ ῥήμα θειῶσαι, καὶ προσλήψει τοῦ εἶ θεῖον καὶ ῥήμα θειῶσαι· τὸ δὲ ἁπλῶς θεῖον ἐκτάσει τοῦ εἶς ἢ θεῖον λέγεται Ὀδυσσ. χ', 493. 1935, 19—25.

Θεῖος λέγεται ὁ θεῶν ὅμοιος. 1930, 17. καὶ θεῖος ὁμωνύμως ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός. 316, 12.

Θεῖος ἔναιρος παρ' Ὀμήρῳ ὁ θεόπεμπτος. 164, 41.

Θεῖος χορὸς ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς αὐτὸς τιμωμένους θεοὺς. 1595, 64.

Θεῖότερος, ὅτι καὶ θεώτερος λέγεται συγκριτικῶς. 623, 60.

Θεῖτε ἀντὶ τοῦ θεῖητε. 1919, 29.

Θειῶσαι τὸ θυμιᾶσαι, παρὰ τὸ θεῖον· ζῆται ἐν τῷ θεῖον. 1935, 26.

Θέλγειν τὸ διὰ τίνος πάθους ἐξίσταναι τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον τὸ εὐφραίνειν καὶ ἀπατᾶν καὶ οὐ θέλει τις ἄγειν, ὅθεν καὶ λέγεται ἐτυμολογικῶς. 902, 47. 50. 940, 63—941, 10. ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη, 1017, 54.

1236, 40. 1253, 5. 1391, 8. 1653, 21. 1710, 4. 1800, 17. 1830, 32. 41. καὶ θέλγειν ἀντὶ τοῦ κοιμίζειν ἐν τῷ, τῇ τ' ἀνδρῶν ὁμιατα θέλγει, περὶ τῆς Ἑρμιαῖκῆς ῥάβδου λεγόμενον Ὀδ. ε', 47. 1522, 36.

Θέλγεσθαι τὸ ἐξίστασθαι καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἐφλεσθαι. 1087, 41. 1421, 30. ζῆται τὸ θέλγειν.

Θελγίνες, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ τελγίνες παρὰ τὸ θέλγειν. 1391, 2.

Θέλγειν ἐν ἴσῳ τῷ δύνασθαι. 482, 8. 673, 62. 1459, 62. καὶ ὅτι τὸ θέλγειν δυσπλάτως οὐ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἐθέλειν τρισπλάτως. 104, 45.

Θελήσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ θελῶ κενήνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ κελῶ τὸ κελήσω καὶ τοῦ μελῶ τὸ μελήσω. 1659, 29.

Θελκτήριον τὸ ἐκστατικὸν τοῦ λογισμοῦ δι' ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι πάθος. 979, 31. ἀλλαχού δὲ ὅτι θελκτήριον θέαμα λέγεται τὸ τῶν θεωμένων ἐκστατικὸν καὶ μετὰ θαύματος καὶ ἐκπλήξεως εὐφραίνον. 1608, 22.

Θελξίεπεια, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων. 1709, 45.

Θέλνυμον, λέξις ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τῇ πρὸς προθέσει καὶ τῶν ὑποθητικῶν τισίν, οἷον προθέλνυμον, τετραθέλνυμον. 773, 45.

Θέμεθλα ὀφθαλμοῦ παρ' Ὀμήρῳ τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ. 999, 18. καὶ θέμεθλα στομάχου ἢ τοῦ στομάχου θέσις. 1094, 23.

Θεμέλιον ὅτι παρὰ τὸ θέσθαι λέγεται. 890, 61.

Θέμις ταῦτ' ὅπερ θεσμός καὶ δίκη, πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 92, 41. 173, 44. 1192, 55. καὶ ὅτι οὐ μόνον διὰ τοῦ δ' κοινῶς κλέγεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τ' ἁπλοῦς, καὶ μετὰ τοῦ σ' δὲ, οἷον θέμιστος θέμιστι. 92, 46. 93, 3. 735, 52. 1618, 29. 1699, 39. καὶ ὅτι τὸ, οὐ θέμις, πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατὸν ἀκούεσθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθέμιτον. 993, 12. 1088, 6.

16. καὶ Θέσις δοιδὸς ὁ Θεοσπής. 1825, 17.
- Θεσπιωδεῖν τὸ μαντεύεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ Θέσις, ὃ ἐστὶ Θεός, καὶ τὸ ἄδειν λέγεται. 1420, 16. 1825, 17.
- Θεσπιωτία, πόλις καὶ χώρα περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Θεσσαλίας. 1760, 31.
- Θεσπιωτοί, ἔθνος ὁμοροῦν Ἀμπρικιώταις καὶ Λεικαδίοις. 1865, 8.
- Θεσσαλία χώρα ὅτι εἰς τέσσαρα μέρη διήρτητο. 320, 28. καὶ Θεσσαλίας χώρας τοπογραφία, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὴν βασιλευσάντων κατὰ διαφόρους χρόνους ἱστορία. 321, 21.
- Θεσσαλίας ποταμοί, ὅτι τῶν πέντε Θεσσαλικῶν ποταμῶν Πηνειὸς καὶ Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνπιεύς συμμιγνύσονται καὶ κοινῶς ἐνὶ ὀνόματι τῷ τοῦ Πηνειοῦ χρῶνται. 337, 4.
- Θεσσαλιῶται, ἔθνος τι βάρβαρον ἐπεροικῆσαν ποτὲ τὴν Θεσσαλίαν. 1895, 51.
- Θέστιος, Μελιάρου μητροπάτωρ, ἱστορία περὶ τῆς τῶν Πλευρωνίων πρὸς Αἰτωλοῖς μάχης. 774, 39.
- Θέσφατον τὸ Θεόφραστον καὶ Θεοβόλκευτον καὶ εἰμαρμένον. 393, 24. 724, 13. καὶ Θέσφατον ταῦτο ὑπερ χρησμός ἐν τῷ, παλαιάτατο Θέσφατο, Ὁδ. γ', 172. 1737, 58. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ πρὸς μετρικὴν συντέλειαν διὰ τὸ πολέβραχον. 422, 29.
- Θέτις ἡ τοῦ παντὸς Θέσις ἀλληγορικῶς. 122, 46.
- Θέτις, κύριον Νηρηίδος, ὅτι τῇ καταθίσει τῆς ζύλης παρηγεῖται τοῖνομα. 1131, 5.
- Θέτις καὶ Εἰρινόμη, Ἡφαιστον οὐρανόθεν πεισόντα διασώσασαι, ἀλληγορία. 1150, 2.
- Θέτις ὅτι εἰς πολλὰ τινα μετεμορφώθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοῦ Πηλῆως συνοουσίας. 1152, 9. καὶ ὅτι ἀπέλιπε τὸν Πηλέα, ἀλληγορία ἱστορικῇ. 1364, 20.
- Θετταλικά πτερὰ αἱ Θετταλικά χλαμύδες, αἱ καὶ Θετταλικά γέρα ὡς διδόμενα τοῖς νικῶσι τοὺς ἐκεί ἀγῶνας, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 331, 14.
- Θετταλικὴ ἔνθεσις, παροιμιαικῶς ἡ μεγάλη τροφή διὰ τὴν τῶν Θετταλῶν πολυφαγίαν. 857, 31.
- Θετταλοικέται, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τῶν Θετταλῶν δοῦλοι. 1090, 51.
- Θετταλὸν σόφισμα, παροιμία καὶ ἱστορία διεξοδικωτάτη περὶ τῆς τῶν Θεσσαλῶν πανουργίας. 331, 18—40.
- Θετταλονίκη, Φιλίππου θυνάτηρ ἐκ Νικησιπύλιδος Φεραιῶς γυναικός. 1345, 54.
- Θέτω, τρίτον προστακτικὸν τοῦ τίθημι, ὅτι θήτω ὡφείλε λέγεσθαι διὰ τοῦ ἦ, κατὰσκευὴ διεξοδική. 1756, 63.
- Θεῦν Ἀρτεμιν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, ὅτι τὸ Θεῦν ἐκ τοῦ Θεὸν κέκραται. 775, 48. 1387, 29.
- Θέωμεν ἀντὶ τοῦ θάμεν πλεονασμῷ τοῦ εἶ, Ὁδ. ω', 485. ἡ Θέομεν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, ἐξ οὗ τὸ Θεόμεν. 1908, 25.
- Θεῶν παῖδες, ὅτι Θεῶν διαφόρων παῖδες οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς ἐνομισθῆσαν ἐκ διαφόρων ἐπιτηδεύματων, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 18, 23.
- Θεῶν τινῶν ἐπανάστασις καὶ ἐπιβολὴ μυθικὴ κατὰ τοῦ Διὸς, ἀλληγορία διεξοδική. 122, 22.
- Θεωρεῖν, ὅτι παρὰ τὴν θέαν λέγεται. 690, 28.
- Θεωρηματικοὶ ὄνειροι λέγονται οἱ οὕτως ἀπεκβάντες ὡς καθ' ὕπνον ἐθεάθησαν, ἀλληγορικοὶ δὲ οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύσας. 1876, 40.
- Θεώτερος παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ Θεϊότερος. 1735, 59.
- Θῆ, προστακτικὸν ὑπὸ τοῦ θῶ, ὃ ἐστὶ Θηλάζω. 1606, 24.
- Θῆβαι, πόλις τῆς Βοιωτίας· ὅτι τὰς Θῆβας Ζήθος καὶ Ἀμφίων οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης τῆς Ἀσωπίδος διὰ λόρας ἐτείχισαν, ὕστερον δὲ ὑπὸ Εἰρυνάχου τοῦ Φλεγίων βασιλέως ἐρημωθεῖσαι, πάλιν ἐπὶ Κᾶδμου ἀνεκτίσθησαν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ τὴν τοῦ Κᾶδμου ὁδὸν βοῶν Θεῖσαι οὕτως ἐκλήθη ἡ πόλις, ἐρμηνεῖα διεξοδική· καὶ ἀλληγορία τοῦ διὰ λόρας τειχισμοῦ αὐτῶν ὑπὸ Ζήθου καὶ Ἀμφιόνος· καὶ ὅτι ἐπτάφυλοι
- αἱ Θῆβαι διὰ τὴν ἐπτάχορον λόραν, δι' ἧς ἐτείχισθησαν. 269, 42. 1682, 45—1683, 9.
- Θῆβη Ὑποπλακία, πόλις τῆς Ἀτταμντινῆς, περὶ ἧς Ὁμηρὸς πολλὰ, ἦν καὶ Θῆβας πληθυντικῶς καλοῦσι τινές, καὶ Θῆβη τῆς Παμφυλίας ὁμωνύμως· καὶ ὅτι τὸ Θῆβης πεδῖον περιμύχτην ποτὲ γέγονε τοῖς πλησιοχώροις ἔθνεσιν, ἱστορία. 119, 1—10. 322, 9. 649, 42—50.
- Θηβῶν τειχισμὸς διὰ φόβον τῶν ἀπὸ Φλεγίων καὶ ἄλλωσις, ἱστορία. 933, 11. 1682, 45. ζῆται ἐ τῷ Θῆβαι.
- Θῆγειν τὸ εἰς Θεὸν ὃ ἐστὶν εἰς Θεῦν, ἄγειν. 942, 56.
- Θηεῖτο ἀντὶ τοῦ ἐθηεῖτο, ὃ ἐστὶν ἐθαύμαζε. 1595, 52.
- Θηεῦντο, ἐθαύμαζον, ὅτι ἀπὸ τοῦ θηέω θηῶ θηῆσω κεκλήνεται. 690, 27. 822, 8. 1431, 10.
- Θηέω θηῶ τὸ θαυμάζω, ὅτι παρὰ τὴν θέαν λέγεται, καὶ ὅτι δῶ τοῦ ἦ γράφεται. 1431, 10.
- Θῆης καὶ Θῆη, πρόσωπα ῥηματικὰ διὰ τοῦ ἦ, ἀντὶ τῶν θῆης καὶ θείη κοινῶς διὰ διφθόγγου γραφομένων, ὅτι εἰ μὲν μετὰ τοῦ ἰ ἔχουσι τὸ παραλῆγον ἦ, ἐκ τροπῆς τοῦ εἶ ἔχουσιν αὐτό, εἰ δὲ χωρὶς, ἐκ πλεονασμοῦ, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 653, 42.
- Θηητὸν τὸ ἀξιοθέατον, παρὰ τὸ θηῶ θηῆσω. 690, 28.
- Θηλάζω ἐκ τοῦ θῶ μονοσυλλάβου. 83, 30.
- Θηλαμῶν ἡ τροφὸς, παρὰ τὸ θηλάζω. 83, 30.
- Θῆλεας ἡ θηλείας ἕκπρος, κατὰ πληθυντικὴν αἰτιατικὴν παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι εἰ μὲν προπαροξύνηται, ἐκ τοῦ θῆλως θῆλεος κεκλήνεται, εἰ δὲ παροξύνηται, ἐκ τοῦ θηλείας γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ ἰ. 546, 42.
- Θῆλεον, ῥῆμα παρατακτοῦ χρόνου ἀντὶ τοῦ ἐθαλλον, Ὁδυσσ. ε', 73. ὅτι ἀπὸ περισπωμένου Θέματος κεκλήνεται. 1524, 53.
- Θηλή τὸ ἀκρότατον τοῦ μυστοῦ, ἡ χυδαῖκός ῥᾶξ. 749, 21. 1485, 59.
- Θηλίας τυροὺς καλοῦσι Κρήτες τοὺς πλατεῖς καὶ λεπτοὺς, τὸ λι

- ἰῶτα· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ὁ θηλίας εὐθείας κεινῆται. 1626, 32.
- Θηλυκοῦ γένους χρῆσις ἐν ταῖς κατ' εἶδος προσηγορίαις τῶν ζώων κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, ὅτε καὶ συνεκδέχεται τὸ ἀρσενικόν, ὅσον αἱ ἵπποι, αἱ κύνες, αἱ ἡμίονοι. 877, 62. 1390, 49.
- Θηλύπρινος, μέσον τι πρίνον καὶ δρυός, ὃ καὶ φελλὸς Ἀρκὰς ἐλέγετο. 302, 29.
- Θῆλυς ἐέρση ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν, ὡς τὰ θῆλια ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ὅτι τὸ θῆλυς ἐπίθεται ἀρσενικὸν τύπον ἔχον θηλυκοῖς προσηγορικοῖς ἐπιτίθεται, ὅσον καὶ τὸ, θῆλυς αὐτμή. 1546, 47. 1599, 23.
- Θῆλυς φωνὴ ἀντὶ τοῦ γυναικεία. 1554, 40.
- Θηλύτατον πεδίον ἐπιθετικῶς τὸ πολύγονον πρὸς ὁμοιότητα τῶν θηλέων ζώων. 1599, 24.
- Θηλύτεραι γυναικες ἐπιθετικῶς λέγονται πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων θηλέων ζώων διὰ τὸ διὰ παντὸς πρὸς ἔρωτα ἐκτεθλυσθαι, ἡ θηλύτεραι αἱ εὐκυρποι καὶ πολύφοροι. 727, 28. 1599, 22.
- Θημῶν καὶ θημωνία, ἥγονν σωρός, οὐ μόνον ἐπὶ σπερμάτων, ἀλλὰ καὶ ἀχύρων λέγεται, Ὅδ. ε', 368. 1539, 17.
- Θηοῖό κεν, θαυμάσιος ἄν καὶ θητὸν κρίνεις. 1356, 46.
- Θῆθ θηρὸς, ὅτι παρὰ τὸ θείον ῥῆον λέγεται, ἡ παρὰ τὸ φθίρειν ἐναλλαγῇ καὶ τροπῇ τοῦ εἰ εἰς ἡ. 697, 36.
- Θῆρα νῆσος, τὸ ἐθνικὸν Θηραῖος, καὶ περὶ τινος ἰδιώματος τῆς Θηραίων διαλέκτου. 1872, 45.
- Θῆρα τὸ κυνηγέσιον, ὅτι περισπούδαστόν τι ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ περὶ γερῶν τινῶν διδομένων παρὰ Μακεδόσιν τοῖς ἔξω λίνων κάπρον κεντήσασιν, καὶ περὶ Κασάνδρου τινὰ εἰς τὸ προκειμένον τοῦτο. 1872, 56.
- Θηρεῦν ὅτι ἐκ τοῦ θηρέω μῦλλον, ἡ ἐκ τοῦ θηράω δοκεῖ πύρεσθαι. 1872, 43.
- Θηρίκλειον ἡ θηρίκλειος, εἶδος ποτηρίου ἀπὸ Θηρικλέους τινός, ἐρμηνεία διεξοδική, καὶ περὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 1153, 43.
- Θηρίον, ὅτι πάντα τὰ ἄλογα θηρία λέγονται μέχρις ἀράχου, καὶ ὅτι οὐχ' ὑποκοριστικῶς ἀκούεται ἡ λέξις παρ' Ὀμήρω. 697, 35. 1653, 17.
- Θηρίων ἀλκίμων ἰδίωμα τὸ φεῦγειν μετὰ τὸ πρᾶξαι τι κακόν, ἱστορία φυσική. 1031, 60.
- Θῆς θητὸς, ὁ μισθωτός. 1246, 11.
- Θησεὺς ὁ Αἰγέως, ὅτι πρῶτος ἱστορεῖται κόμην ἀνατεθεικέναι. 165, 7. καὶ ὅτι πρῶτος ἐξοστρακίσθη. 782, 54. καὶ ὅτι πολλαῖς γυναιξὶ συνεγένετο, ἱστορία. 1345, 52. καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν Μινώταυρον καὶ Ἀριάδνην ἱστορία διεξοδική. 1688, 35. καὶ παροιμία, οὐκ ἄνευ γε Θησεῖος, ἐπὶ τῶν σὺν ἄλλοις εὐδοκμοῦντων. 1129, 53.
- Θῆσθαι ὡς χρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ θηλάζειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀμέλγειν, ὅτι παρὰ τὴν θηλὴν λέγεται. 1485, 33. 57.
- Θῆσσα, ὄρφανή παις, ἣν ἔδει κατὰ νόμον Ἀθήνησι γήμασθαι τῷ ἔγγιστῳ τῷ γένει, ἡ πέντε μνᾶς ἀποτίνειν τὸν μὴ γήμαντα. 1246, 12.
- Θῆτες οἱ ἐλεύθεροι μὲν ὄντες, μισθοῦ δὲ ὑπουργοῦντες. 1246, 11.
- Θι λήγοντα προστακτικὰ ἀναδιπλασιασμὸν παθόντα κατ' ἀρχάς, ὅλον τλήθι τέτλαθι, κλύθι κέκλυθι. 562, 28.
- Θι λήγοντα προστακτικὰ ἀπὸ τῶν εἰς ε' ληγόντων μεταπεπλασμένα, ὅλον κλύε κλύθι. 33, 3.
- Θι ληγόντων τινῶν προστακτικῶν κανονισμός, ὅλον δῦθι, κλύθι, τλήθι. 1418, 3.
- Θίασος ἐν ἴσῳ τῷ ἔρανος, οὗτω δὲ λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί· καὶ θίασος ὁ τῷ Διονύσῳ ἐπόμενος, καὶ ἅπλως ὁ ὀργιάζων καὶ ἐνθιάζων ὄχλος, παρὰ τὸ σίδς, ὃ ἔστι θεὸς κατὰ Λάκωνας, οἰονεὶ θίασος· καὶ θιασῶται οἱ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνιόντες, οἱ καὶ ἐρανοῖσται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται ὁ θίασος ἀποβολῇ τοῦ ε'. 539, 34. 635, 26. 1119, 3. 1702, 5.
- Θιασώτης καὶ θιαστής ὁ ὀργιστὴς καὶ τοῦ θιάσου μετέχων. 1119, 13. ζῆτι τὸ θίασος.
- Θῖν καὶ θίς, ἔχθος ἡ βουνὸς ἡ ἄμιος, ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοῦνομα, καὶ ὅτι ἐπὶ αἰγιαλοῦ παρὰ τὸ θείνεσθαι τοῖς κύμασι λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ε' γράφεται. 109, 3. καὶ ὅτι θῖν θαλάσσης πρὸς διαστολὴν ἐτέρων θινῶν λέγεται, καὶ ὅτι ἐπὶ αἰγιαλοῦ θηλυκῶς ὡς τὰ πολλὰ λέγεται, ἄλλως δὲ ἀρσενικῶς, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ν' λέγεται ἡ διὰ τοῦ σ'. 1453, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀρσενικῶς λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 56. καὶ ὅτι καὶ θίς ὀστέων καὶ ἄμιμον καὶ ἐτέρων τινῶν λέγεται κατὰ συνθήκην. 866, 25. 1710, 14.
- Θίσβη, ἡ καὶ Θίσβαι πληθυντικῶς, πόλις ὁμορος Θεσπιεῦσι, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς τοποθεσίας καὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ χωρίου, ἐρμηνεία διεξοδική. 268, 9.
- Θλαδίας ὅτι παρὰ τὸ θλῶ θλάζω λέγεται τροπῇ τοῦ ζ' εἰς δ'. 1208, 15.
- Θλασταὶ ἐλαῖαι ὅτι παρὰ τὸ θλῶ θλάσω λέγονται. 1208, 14.
- Θλίβω ὅτι ἀπὸ τοῦ θλῶ μονοσυλλάβου παρήκται. 1532, 6.
- Θμὸς λήγοντα ὀνόματα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ θ', ὅλον μηνιθμός, ὠρωθμός. 352, 3. 607, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τροπῆς τοῦ σ' ἔχουσιν αὐτό. 1702, 9. καὶ ὅτι δξύνονται κανονικῶς τὰ τοιαῦτα. 582, 16.
- Θνήσκω ὅτι ἐκ τοῦ θνῶ θνήσω γέγονε πλεονασμῷ τοῦ κ'. 922, 60. 1373, 33.
- Θοάζειν, τρέχειν, μαίνεσθαι, σκιρτῶν. 746, 20.
- Θοαὶ νῆσοι μεταληπτικῶς αἱ ὀξεῖαι, θοὸν γὰρ τὸ ὀξύ. 305, 41. 46. 1782, 3.
- Θόας, νίδς Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως, ὅτι ὑπὸ Διομήδους ἀπεδέλχθη βασιλεὺς Αἰτωλίας. 1016, 34.
- Θόη ἡ Θοή, ὅτι Νηρηίς τις οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρω οὐ μόνον

- διὰ τὸ θοὸν τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ ὅτι θεοῦσαις ὑπόκειται ταῖς ναυσὶ τὸ ὕδωρ. 1130, 38. 51.
- Θοή ναῦς ἐπιθετικῶς ἢ ταχεῖα, παρὰ τὸ θείν. 24, 19. 140, 2. καὶ Θοή χεὶρ ὁμοίως ἢ ταχεῖα. 906, 22.
- Θοή νῆς ἢ ταχεῖα ἢ δρεῖα ἢ ἡ καταθετική ἢ εἰς δὲ λήγουσα, τούτεστι κωνοειδῆς διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιῶν, ἐρμηνεία διεξοδική. 680, 60. 814, 15 — 24. 1722, 3.
- Θοίην ὅτι παρὰ τὸ θῶ λέγεται. 970, 16.
- Θόλῖα θηλυκῶς, πῖλος εἶπουν σκιάδιον εἰς δὲ λήγον. 1934, 9.
- Θύλος, οἰκημὸν τῆς ἰδίως οὕτω καλούμενον ἐν ταῖς οἰκίαις, ὅτι παρὰ τὸ θείν λέγεται, καὶ ἐρμηνεύει διάφοροι τῆς λέξεως. 644, 44. 726, 18. 1934, 6. καὶ ὅτι βαρύνεται ἢ λέξις πρὸς διαστολὴν τοῦ θολῆς ἐπιθέτου. 794, 30. 907, 4. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 54.
- Θοὸν τὸ δὲ καὶ τὸ ταχὺ καὶ τὸ τυμπικὸν κατὰ τὸ ἄκρον. 337, 37. 1631, 34.
- Θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας, οὐχ' ὁ αὐτὸς θοὸς ὢν, ἀλλ' ὁ ἐπιταχύνων τὴν ναὺν διὰ τῶν ἑρεσσόντων. 678, 27. 828, 37. 1041, 30.
- Θοοῦν ἀντὶ τοῦ ἀποξύνειν μεταληπτικῶς κατὰ ὁμωνυμίαν καὶ συνωνυμίαν. 1631, 31. 34.
- Θόριξις ἢ μέθη, τὸ θο μικρὸν, καὶ τὸ ρι ἰῶτα, παρὰ τὸ θύρω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ὅτι καὶ θώρηξις παρὰ τὸ θωρήσσω λέγεται. 166, 18. 242, 33.
- Θόρυνσθαι τὸ σπερμαίνειν καὶ τὸ θορὸν δέχεσθαι. 1057, 3.
- Θορὸς τὸ ζωικὸν σπέρμα. 242, 35.
- Θόρυβος ὅτι ἐκ τοῦ θροῦς καὶ τοῦ βοῆ, δύο ταῦτοσημῶν λέξεων, λέγεται. 437, 8.
- Θόρω τὸ πηδῶ. 242, 33. 796, 45.
- Θος ληγόντων ὀνομάτων προσωδία καυόλου, ὅλον στρουθὸς, ἀγαθὸς, Ζῆθος, Ξοῦθος, μῦθος, βνηθός, ἐρμηνεία διεξοδική. 228, 23.
- Θυήμιον, πόλις ἢ καὶ Ἰθώμη. 230, 21. ζῆται τὸ Ἰθώμη.
- Θούρις ἀλή καὶ ἀσπίς ἐπιθετικῶς ἢ ὀρμητική, παρὰ τὸ θόρω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. 828, 37.
- Θούρος ὁ ὀρμητίας, παρὰ τὸ θόρω, ὃ δηλοῖ τὸ πηδῶ καὶ ὀρμῶ. 828, 37.
- Θώκος ὁ θῶκος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ σινδύριον ἐν τῷ, οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ὠγορῇ γένετ' οὐδέ θώκος, Ὅδ. β', 26. 171, 15. 1432, 8.
- Θώσαι τὸ ἀποξύναι, παρὰ τὸ θοὸν, ὃ δηλοῖ τὸ δὲ ὁμωνύμως. 1392, 52.
- Θωότης, ὄνομα κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸ θείν λέγεται. 908, 37.
- Θράϊξ Θράϊξ, ὅτι παρὰ τὸ θορεῖν τὸ αἰσσεῖν λέγεται, οἰονεὶ Θοράϊξ. 437, 11.
- Θράκες, ἔθνος πολλαχού τῆς γῆς διεσπασμένον, καὶ ὅτι τινὲς Θράκες ἐπὶ λυδίας ὀνομάζοντο, ἱστορία. 358, 24.
- Θράκη, χώρα ἐξ εἰκοσιδύο ἐθνῶν συνεστηκυῖα, καὶ περὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, ἱστορία. 358, 34.
- Θράκη ὅτι πολυόινος ἦν, καὶ ὅτι Ἄρεος οἰκητήριον ἐνομιζέτο. 736, 46. 1297, 18.
- Θρανίτης ὁ κωπηλάτης, παρὰ τὸ θράνος, ὃ δηλοῖ τὴν τῶν ἑρεσσόντων καθέδραν. 1040, 8. ἀλλαγὴ δὲ ὅτι θρανῖται οἱ τὴν ἀνωτάτω ἐδραν ἔχοντες ἐν τοῖς ἐρέσσουσιν, οἱ δὲ τὴν μέσην ζυγῖται, οἱ δὲ τὴν κάτω θαλαμῖται. 1818, 51.
- Θρανίτιδες κῶπαι αἱ τῶν θρανιτῶν. 1400, 24.
- Θράνος καὶ θρανίον ἢ τῶν ἑρεσσόντων καθέδρα, καὶ θρανίτης ὁ κωπηλάτης, ὅτι παρὰ τὸν θρήνυν δοκοῦσι λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ ὑποπόδιον. 1040, 7. 1400, 24.
- Θράϊξ ἐθνικὸν ὅτι περισπᾶται, ὡς ἐκ τοῦ Θράϊξ συναιρεθέν. ἱμπlicite. 359, 2. καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ζῆται ἐν τῷ Θράϊξ.
- Θρασίος ὅτι παροξύνεται ὡς τριβραχυν. 1231, 47.
- Θράσος τὸ ἄλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ θέρω θέρσω, ὃ δηλοῖ τὸ θερμαίνω, λέγεται. 511, 41. 513, 28.
- Θρασυμένων, ὅτι ἐκ τοῦ θράσος καὶ τοῦ μένος σύγκειται ἢ λέξις. 511, 42. 591, 15.
- Θράττα, γυνὴ ἐκ Θράκης· καὶ θράττα, ὄνομα ἰχθύος ποσσ. 1297, 22.
- Θράυω ὅτι ἐκ τοῦ θλῶ θλαῖω γέγονε τροπή τοῦ λ εἰς ρ. 995, 12.
- Θρέμματα κυρίως τὰ τετραπόδα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς περὶ στερῶς θρέμματά τις ἐκάλεσε. 841, 48.
- Θρέξασκον, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἀπὸ τοῦ θρέξω μέλλοντος κεκινημένον. 1167, 1.
- Θρεπτήριος πλόκαμος λέγεται, ὃν κειρόμενοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν καιρῷ ἀκμῆς ἡλικίας ἀνέτιθον τῷ Ἀπόλλωνι. 165, 6.
- Θρεπτός, ὁ καὶ τρόφιμος. 846, 11.
- Θρέπτρα ἀντὶ τοῦ θρεπτήρια, ὃ ἐστὶ τροφεῖα, ὅτι κατὰ συγκοπὴν λέγεται, κατ' ἀναλογίαν τοῦ λυτήριον λύτρον, καὶ σωστήρων σώστρον, καὶ τῶν ὁμοίων. 501, 16. 1107, 47.
- Θρεφθῆναι ἀντὶ τοῦ τραφῆναι κατὰ χρῆσιν ποιητικὴν. 519, 41.
- Θρέω τὸ σὶν θορεύω λαλῶ ἢ βοῶ, ὅθεν θρόος, καὶ παραδείγματα τῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος. 494, 22.
- Θρηνεῖν ἐπιδάς, παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ γοερῶς ἐπιδάειν. 1147, 8.
- Θρήνος τὰ παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μοιωδοίμενα πρὸ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας. 1673, 46. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδετέρως λέγεται κατὰ τινάς. 432, 18.
- Θρήσαι καὶ θρήσασθαι τὸ καθίσαι κατὰ γλῶσσαν. 1400, 23. 1482, 4.
- Θρήνυς τὸ ὑποπόδιον, ὅτι παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὃ ἐστὶ καθέζεσθαι, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω. 1482, 3. καὶ θρήνυς ἐνότε ἢ τῶν ἑρεσσόντων καθέδρα. 1040, 5. καὶ ὅτι ἀρσενικοῦ ἐστὶ γένους, καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 982, 60. 1400, 23.

Θρία ἐγκεφάλου, βρώμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίους, ἐρμηνεία διεξοδική. 757, 54.

Θριγκὸς, φραγμὸς ἢ περίβολος ὑπερκείμενος καὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, ὅτι παρὰ τὴν τριχὸς γενικὴν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ὦ κατ' ἐναλλαγὴν ἀφώνων. 1570, 12. 27.

Θριγκῶσαι τὸ χαρακῶσαι, ἢ στεφάνην καὶ οἶον τρίχα τινα ἐπιθεῖναι τοῖς οἰκοδομήμασιν ἢ φραγμοῖς. 1748, 42. ζῆται τὸ θριγκός.

Θρίδαξ τὸ φυτὸν, ὅτι μισσητὸν Ἀφροδίτῃ ἱστορεῖται διὰ τὸ τὸν Ἀδωνιν ὑπὸ θρίδακι καταφυγόντα ἀναιρεθῆναι ὑπὸ κάπρου. 1283, 29.

Θρινακία παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ Τρινακρία, τουτέστιν ἡ Σικελία, ὅτι παρὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν οὕτως εἴρηται. 1675, 5.

Θρίξ ἐπὶ ἵππων, ὅθεν καλλιτριχες λέγονται. 144, 46.

Θριπήδεστα ξύλα, ὅτι ἐκ τοῦ θριπθ θριπὸς καὶ τοῦ ἰδῶ ἰδίσω σὺγκείται ἡ λέξις, καὶ ὅτι τινὲς ἀντὶ τοῦ θριπήδεστα θριπηδέστατα γράφουσι πεντασυλλάβως. 1403, 37.

Θρίσσα ὅτι παρὰ τὴν τρίχα λέγεται. 1276, 34.

Θρόμβος ὅτι παρὰ τὸ τεθρόμθαι, ὃ ἐστι πεπῆχθαι, λέγεται. 1627, 33.

Θρον ληγόντων τινῶν ὀνομάτων κατάλογος, οἷον πλείθρον, ῥέθρον, φαργέθρον. 545, 20.

Θρόνα τὰ φάρμακα, καὶ τὰ βαμμένα ἔρια ἢ λῖνα, ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία διεξοδική. 1278, 45.

Θρόνιον, πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. 277, 44.

Θρόνος τὸ ἔφ' οὗ καθήμεθα, καὶ ὅτι καὶ εἰδός τι ἕρπου δηλοῖ ὁμωνύμως. 1365, 19.

Θρόνος, καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ, παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὃ ἐστι καθέζεσθαι· καὶ ὅτι κλισμὸς περισσotέρως ἰσκενύσεται ἐπὶ ἀνακλίσει, ὃ δὲ δίφρος εὐτελέστερόν τι τούτων. 1482, 3—8. καὶ ὅτι ὁ θρόνος καὶ ὁ δίφρος καὶ ὁ κλισμὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται κατὰ συνωνύμιον. 1366, 59.

Θρόος καὶ θροῦς ὅτι παρὰ τὸ θρέω

θρῶ λέγεται. 494, 21. καὶ ζῆται τὸ θρέω.

Θρύλιγμα ὅτι παρὰ τὸ θρυλλῶ θρυλλίσω γέγονε, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἐνὸς ἅ γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 41.

Θρυλλίσσεσθαι τὸ θραύεσθαι καὶ δρῦπτεσθαι, παρὰ τὸ θρυλλῶ, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἐνὸς ἅ γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 40.

Θρίμβοι χυδαῖκῶς τὰ παρὰ τοῖς λογιῶσι λεγόμενα θύμβρα. 1828, 14.

Θρυόεσσα, πόλις ἢ καὶ Θρόιον, ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν φερόμενων θρύων οὕτω λεγομένη, καὶ ὅτι διαφόρως λεγομένη διαφόρως καὶ τὰ ἐθνικά σχηματίζει. 297, 1. 880, 24.

Θρύπτω τὸ καὶ θραύω, ὅτι ὀνοματοποιοῦνται ἡ λέξις. 424, 21.

Θρῶ, ἀπὸ τοῦ θορῶ συγκοπὴν, ὅτι τρίτης ἐστὶ συζυγίας. 796, 45.

Θρώσκω, τὸ θρῶ μέγα σὺν τῷ ὑπογεγραμμένῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίσκω κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἔκτασιν. 326, 10. 1064, 5. 1227, 26. 1722, 41.

Θρωσμὸς, τόπος ἐψηλὸς, εἴτον γήλοφος, ἐρμηνεία διεξοδική. 796, 35—46. καὶ ὅτι μετὰ τοῦ ἰ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ θρώσκω. 1227, 28.

Θρωσμὸς πεδίου, ὅτι τὴν λεγομένην καλλικολώνην ἐνόμισάν τινες θρωσμὸν λέγεσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 1195, 40.

Θυάδες αἱ Βάχχαι, παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμαῖν, καὶ ὅτι καὶ Θύσαι λέγονται παρὰ Λυκόφρονι. 114, 43.

Θυγατρῶν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ θυγατέρων. 1514, 16. 1594, 5. καὶ ὅτι ἄχρηστόν ἐστιν ἐν πεζῷ λόγῳ. 392, 6.

Θυέσσιν ἀντὶ τοῦ θυμιάμασιν, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 767, 46.

Θύειν αἵματι λέγεται δάπεδον Ὀδ. λ', 420. ἀντὶ τοῦ θύεσθαι καὶ περιθρεῖσθαι, ἢ φαντασίαν παρέχεσθαι τοῦ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμαῖν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥέον αἷμα. 1692, 19.

Θύειν ὅτι ἀντὶ τοῦ θυμιάει παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ σφάζειν ἱερεῖον, ὅθεν καὶ θύος

τὸ θυμίαμα. 1767, 14. καὶ ὅτι καὶ τὸ σπένδειν καὶ εὐχεσθαι θύειν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1781, 30.

Θύεσθαι ἀντὶ τοῦ θύειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ θυόμενος ἀντὶ τοῦ θύων. 1223, 45.

Θύη τὰ θυμιάματα, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 1346, 39.

Θυήεις βωμὸς ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ τὸ θύειν λέγεται. 697, 44. 1601, 2.

Θυηλαὶ αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι. 1601, 4.

Θυηχοὶ οἱ ἐπὲρ ἄλλων θύοντες ἱερεῖς. 1601, 3.

Θυλάκιον ὑποκοριστικόν, ὅτι χρήσιμός ἐστι λέξις. 1534, 48.

Θύλακος ὅτι καὶ κῶρακος καὶ μάρσιππος συνωνύμως λέγεται. 1534, 47. καὶ ὅτι καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα θύλακος κρεῶν λέγεται τροπικῶς. 1303, 38. 1450, 14. καὶ παροιμία, εὐ μὲν ἄσκος, εὐ δὲ θύλακος, ἐπὶ τῶν τῷ βίῳ ἐπαμφοτερίζοντων. 1646, 19.

Θυμαλγὲς τὸ λυπηρόν, ὅτι παρὰ τὸ ἄλγος καὶ τὸ θυμὸς λέγεται. 388, 19. καὶ θυμαλγὴς χόλος ὁμοίως. 750, 53.

Θυμαρῆς ἢ θυμάρης ἐπίθετον, ζῆται τὸ θυμαρέα.

Θυμαρέα, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς θυμαρῆς εὐθείας, ὅτι παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἢ ἀρέσκειν τῷ θυμῷ λέγεται, καὶ ὅτι διὰ μὲν τοῦ ἄ προσηρομένη δέσσεται ἡ λέξις, διὰ δὲ τοῦ ἦ βαρύνεται, θυμήρης γάρ. 754, 60. 1946, 35.

Θύμβρα, πόλις τῆς Τρωάδος ἔχουσα καὶ ποταμὸν Θύμβριον λεγόμενον, ὅθεν καὶ Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ὃ καὶ Ζυμβραῖος διὰ τοῦ ζ, ἔτι δὲ καὶ Θέμβριος καὶ Δύμβριος διὰ τοῦ δ. 816, 11—22.

Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ζῆται ἐν τῷ Θύμβρῳ. 816, 11.

Θυμβρεκίδειπνος ὁ εὐτελὴς δειπνῶν καὶ μόνοις θύμβροις ἀρκοῦμενος διὰ φειδωλῶν. 816, 25. 1828, 13.

Θύμβρις, ποταμὸς περὶ Θύμβρον πόλιν τῆς Τρωάδος· καὶ Θύμβρις ὁμωνύμως ποταμὸς Ρώμης, ὃ καὶ Τίβερις. 816, 11.

Θυμηρεεῖν τὸ ἀγείρειν τὸν θυ-

μὸν, ὃ ἐστὶ συνάγειν καὶ ἀναπτύσθαι τὴν ψυχὴν ἐκ λειποθυμίας. 457, 41. 577, 10. 1014, 44. 1280, 41. 1580, 6. 1605, 25.

Θυμηδὲς, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελιηδὲς, ὅτι ἀντίκειται τῷ θυμαλγῆς. 1805, 59.

Θυμηδία ὅτι παρὰ τὸ ἡδεῖν, ὃ ἐστὶν εὐφραίνειν, τὸν θυμὸν λέγεται. 1652, 1.

Θυμηῆρες, ὅτι ἐκ τοῦ θυμὸς καὶ τοῦ ἡρ ἥρος, ὃ δηλοῖ τὴν χάριν, σύγκειται ἡ λέξις. 972, 14. καὶ θυμηῆρες κεράσους κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ καταχέουσα ὕδωρ οὐ πᾶν θερμοῦν, ἀλλ' εὐκρατον. 1662, 7.

Θυμηῆρης βαρυτόνως, θυμαρῆς δὲ ὀξύτόνως, ζῆται ἐν τῷ θυμαρῆι. 1946, 35.

Θυμοβόρος ἕρις ἡ τὴν ψυχὴν βιβρώσκουσα. 1171, 28.

Θυμολίτης κύριον ὅτι παρὰ τὸ θυμὸς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἱ. 113, 6.

Θυμολέων ὃ ψυχικὴν προθυμίαν ἔχων κατὰ τοὺς λέοντας. 678, 62.

Θυμομαχεῖν λέγεται τις ὡς τοῦ χόλου πολεμίου ὄντος τοῖς πάσχουσι. 979, 5.

Θυμὸν ἀγεῖραι, εἰς εὐνυχίαν ὑποκίησαι. 577, 13.

Θύμον ὅτι οὐδετέρως παρ' Ἀττικοῖς λέγεται. 1390, 57. ζῆται τὸ θύμος.

Θυμοραϊστῆς, ὅτι ἐκ τοῦ ραῖω τὸ φθείρω γίνεται ραῖζω, ὅθεν θυμοραϊστῆς ὡς κυνοραϊστῆς· καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ἐν ῥ γράφονται τὰ τοιαῦτα, Ἀττικῶς δὲ δυσι. 945, 50. 1076, 20. 1139, 62.

Θυμὸς ὁ χόλος, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν, λέγεται, οἰονεὶ θύαιμος· καὶ ὅτι κίνησις τοῦ περικαρδίου αἵματος ἐστὶν ὁ θυμός. 8, 22. 34. 114, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ζῆσις ἐστὶ τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὀρεῖξιν ἀντιληψέως. 1134, 6. καὶ ὅτι τοῦ θυμικοῦ τῆς ψυχῆς ἔδρα ἐστὶν ἡ καρδία. 144, 19. καὶ θυμὸς ἡ ψυχὴ καὶ ἡ διάνοια. 80, 38. 660, 28. καὶ θυμὸς τὸ ζωτικὸν πνεῦμα ἐν τῷ, μόγις ἐσαγείρατο θυμὸν, παρ' Ὀμήρῳ. 1244, 52. καὶ θυμὸς μελιηδὲς ἐπιθετικῶς

πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἡ φθλὴ ἐκάστου ψυχῆ. 820, 47. καὶ θυμὸς ἴλαος ἡ πραῦθυμία. 780, 16. καὶ θυμὸς ὑπέρβιος ὁ χόλος ἡ ἢ βία ψυχῆ. 1779, 20. καὶ θυμὸς ὁμωνύμως ἀδῆν τις μεταξὺ τῶν κλειδῶν. 1214, 22.

Θύμος ὅτι καὶ θύμον λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμόν. 1148, 25. ζῆται τὸ θύμον.

Θυμόσοφος ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ καὶ τῇ κατ' αὐτὸν εὐφυνία σοφός. 678, 63. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ὃς θυμῷ εἰδείη, περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ. 900, 44.

Θυμοφθόρα φάρμακα τὰ φθαρτικὰ καὶ ἀναιρετικὰ τοῦ λογισμοῦ. 1448, 35.

Θυμῷ χαλεῖν, ἡγουν ἐκ ψυχῆς χαλεῖν, ἴλ. ἡ, 191. 675, 59.

Θυμῷ εἰκεῖν, παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν ἐπὶ θυμοῦ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐπιθυμίας ἀκούεται ὁ θυμός. 1528, 30.

Θύνναξ θύννακος, ὑποκόρισμα θύννου, ὡς τοῦ ὀρφῶς ὁ ὄρφαξ. 1720, 60.

Θυννίς, ἡ καὶ πηλαμίς. 994, 49.

Θύννοι οἰστρογηλατόμενοι περὶ κυνὸς ἐπιτολῆν, ἱστορία φυσικῆ. 1928, 20.

Θύννοι ὅτι βαλανηφαγοῦσιν ἀπὸ δρυαρῶν φυομένων ἐν τῇ θαλάσῃ. 1715, 51.

Θύννος ὅτι παρὰ τὸ θύνω, ὃ ἐστὶν ὀρμῷ, λέγεται διπλασιασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι καὶ θύνναξ ὑποκοριστικῶς λέγεται, καὶ ὅτι ὑπὸ μὲν τινῶν σεμνύνεται ὁ θύννος, ὑπὸ δὲ τινῶν ἐκφανλίζεται. 1720, 60. 63. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ἰχθύος ἱστορία φυσικῆ, καὶ περὶ διαφύρων ἐνομασιῶν τῶν εἰδῶν αὐτοῦ. 994, 47.

Θύνω παρὰ τὸ θύνω, ὃ ἐστὶν ὀρμῷ, πλεονασμῷ τοῦ ν. 171, 21.

Θυόεν νέφος τὸ εὐώδες. 697, 45. 1010, 7.

Θυομένων ζῶων παρ' Ἑλλήσιν ἕξις καὶ ποιότης, ὅτι γαλαθηνὸν ἢ ἄπεκτον ἢ ἄτοκον πρόβατον ἀπηγόρευτο θύειν, ἔτι τῇ τῆς Ἀθηνῶς ἱερεῖα οὐκ ἐξῆν θύειν ἄμνην. 1485, 56.

Θύον, εἰδός τι δένδρου οὕτω λεγόμενον. 1523, 36.

Θύος τὸ θυμίαμα παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ θύειν, ὃ δηλοῖ τὴν θυμῶν αἰ παρ' Ὀμήρῳ. 641, 60. 1767, 17. παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὀμηρον θύος τὸ θυόμενον ἱερεῖον. 1010, 13. 1293, 29.

Θυοσκόος ὁ διὰ θυέων, ὃ ἐστὶ θυμιαμάτων ἡ ἱερείων, κοῦν, ὃ ἐστὶ νοῦν τὸ μέλλον· ἡ θυοσκῆς ἡ θύτης, ὁ τὰ θύη κίων ἡγουν καίων. 1346, 36. 1626, 47. 1905, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θυοσκόος ὁ ἱεροσκόπος, ἡγουν ὁ δι' ἐμπύρων τὸ μέλλον σημαίνων. 1601, 3.

Θύρα Φανίου, ζῆται ἐν τῷ, Φανίου θύρα. 1959, 14.

Θύραζε, ὅτι τὸ θύραζε γενέσθαι ἐπὶ οἴκου κυρίως λέγεται, καὶ θύραζε τὸ ἁπλῶς ἔξω πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἶον καὶ ἐν τῷ, ἄλως πολιοῦ θύραζε, Ὀδ. ε', 410. 595, 1. 1067, 53. 1152, 62. 1233, 55. 1540, 40. 1639, 64.

Θύραι οἰκίας λέγονται, πύλαι δὲ πόλεως. 1257, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θύραι αἱ συνίδες, αἷς κλεισθῶνται αἱ εἰσοδοὶ τῶν οἰκιῶν ἢ πόλεων, πύλαι δὲ αἱ εἰσοδοὶ αὐταί, ἐφ' αἷς αἱ θύραι. 895, 45. 1142, 47.

Θύραι τροπικῶς αἱ αἰσθηθεῖς, δι' ὧν βαίνουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τὰ αἰσθητὰ, καὶ ὅτι καὶ γλώσσης θύρα λέγοιτ' αὐ. 1627, 4.

Θύραι σπηλαίων, παρ' Ὀμήρῳ ἀναλογικῶς. 1637, 40.

Θυρεὸς παρ' Ὀμήρῳ ταῦτ' ὅπερ θύρα, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἶδος ἀσπίδος μεγάλης οἰκίας θύρα, ὅθεν καὶ λέγεται ἐπενθήσει τοῦ ε. 1626, 55. 1627, 2. 1744, 19.

Θύριον, θύρας ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 268, 9.

Θυροκοπικόν, ὄνομα ἀελλήσεως ποιᾶς. 1236, 57.

Θύρσοι, κλάδοι τινές, οὓς ἔφερον οἱ περὶ τὸν Διόνυσον, θυρσοὶ δὲ ὀξύτόνως γαμικά τινα στέμματα. 629, 50.

Θύς λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι καὶ ἀποβαλόντα τὸ ληπτικὸν σ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένουσι σημασιολογούν, οἶον εὐθύς εὐθὺ, ἰθύς ἰθύ. 579, 1.

Θύσαι αἱ Βάκχαι, αἱ καὶ Θυάδες. 114, 44.

Θύσανοι οἱ χροσσοί, ὅτι παρὰ τὸ θύνειν, ἤρουν σείσθαι, λέγονται. 252, 9. 17. 600, 22. 976, 28.

Θύσθλα, τελεστικά τινα θύματι Διονυσιακά, ἢ κλάδοι τινές, οἷον -τι καὶ οἱ νάρθηκες καὶ οἱ θύρσοι. 629, 48.

Θυσία ὅτι παρὰ τὸ θύος, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν θυομένων ἱερείων ἀναθυμιωμένην κνίσσαν, λέγεται. 641, 61. καὶ ὅτι σκοπός ἐστι τῶν θυσιῶν ἡ εὐχαριστία. 133, 9. καὶ περὶ τῆς παρ' Ὀμήρου Ἰλ. α', 458 sqq. Θυσίας ἐρμηνεία διεξοδική. 134, 13. καὶ περὶ τῶν παρὰ Πέρσαις θυσιῶν ἱστορία. 135, 2. καὶ ὅτι ἡ ἐκ τριῶν ζώων Θυσία τριττὴ ἀλέγεται, ἐκ ποίων δὲ ζώων ζῆται ἐν τῷ τριττῷ· ἡ δ' ἐκ δώδεκα δωδεκαῖς, ἡ δ' ἐξ ἑκατὸν ἐκατόμβῃ, ἡ δ' ἐκ χιλίων χιλιόμβῃ. 1676, 37. καὶ ὅτι τὸ αἷμα τῶν θυομένων ἱερείων εἰς ἀγγεῖον δεχόμενοι τῷ βωμῷ ἐπέχεον οἱ πάλοι· Ἕλληνες· καὶ ὅτι καὶ πρόθυμα, εἶτον προβολὴ καὶ καταρχὴ θυσίας, ἣν τὸ τίλλειν καὶ καλεῖν τὰς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱεροῦ τρίχας. 1476, 41. 45.

Θυῶ θυῶσω ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὸ θίος ἢ θύον λέγεται. 1488, 12.

Θυῶδης ὁ εὐώδης, παρὰ τὸ θύον, ὃ ἐστι θυμίαμα. 1488, 9.

Θυώματα τὰ εὐώδη θυμιάματα, παρὰ τὸ θύος ἢ θύον. 1488, 15.

Θῶες, οἱ καὶ λυκοπάνθηρες, εἶδος ζῶον δάινη παραπλήσιον, ἱστορία φυσικῇ. 856, 51. 922, 51.

Θωὴ ἡ κατατιθεμένη ζῆμα, παρὰ τὸ θῶ, ὡς παρὰ τὸ ζῶ ζωή. 953, 41. 1441, 1.

Θωθ, μὴν Αἰγυπτίων, ὅτι ἀπὸ Θῶνος τινὸς βασιλέως ἔσχε τοῦτομα. 1493, 58.

Θωκόνδε καθιδάινειν, ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιάζειν, Ὀδ. ε', 3. 1520, 38.

Θωκος καὶ Θῆκος ὁ θρόνος, παρὰ τὸ θῶ. 746, 20. 1008, 48.

Θωμιγξ, τὸ σχοινίον. 1539, 13.

Θωμός, σωρός σπερμάτων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ὦ λέγεται, οὐ μὴν Θημός διὰ τοῦ ἦ. 1539, 12.

Θων λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάτ-

τουσι τὸ ὦ ἐπὶ τῶν πλαγίων, οἷον κῶθων κῶθωνος, μόθων μόθωνος, ῥῶθων ῥῶθωνος. 1409, 21.

Θῶνις Αἰγύπτιος, ἱστορία διεξοδικωτάτη, καὶ Θῶνις πόλις. 1493, 54 - 63.

Θῶνος, γενικῆς πτώσεως ἐν τῷ, Θῶνος παρόκτοις, Ὀδ. δ', 228. ὅτι ἀπὸ τοῦ Θῶων Θῶωνος γέγονε κατὰ συγκοπήν, ἡ ἀπὸ τοῦ Θῶνις Θῶνιος ὁμοίῳ πάθει· καὶ περὶ τοῦ Θῶνις τούτου ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1493, 54 - 63.

Θωράκιον τὸ ἐπικείμενον τῷ καρχησίῳ τετραγώνον. 1423, 15.

Θωραξ ὁ ἀνθρώπιος κορμὸς χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ θώραξ δμῶνύμως τὸ ἐπ' αὐτῷ δπλον. 26, 24. καὶ θώραξ στατὸς τὸ αὐτὸ δπλισμα, ἐρμηνεία διεξοδική. 453, 40.

Θωρηξ ἡ ἀκρατοποσία εἶτον μέθῃ ὁμῶνύμως, καὶ ὅτι καὶ θοριξὶς διὰ τοῦ ο· καὶ τοῦ ι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 166, 12. 242, 30. ζῆται τὸ θωρήσσεσθαι.

Θωρήσσεσθαι τὸ ὀπλιζεσθαι καὶ τὸ μεθίστασθαι ὁμῶνύμως, ὅθεν θωρήξ ἡ ἀκρατοποσία. 166, 11.

Θῶς, ὁ καὶ λυκοπάνθηρ. 856, 51. ζῆται ἐν τῷ θῶες.

Θωμάσιον τὸ θανμάσιον Ἰωνικῶς. 482, 39.

Ἀρχὴ τοῦ Ι στοιχείου.

ι στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ ι ἐπαλληλία σιστηρεῖται ποιεῖ τὰ χεῖλη, οἷον ἐν τῷ, Ἰριδι δῖη. 820, 34.

ι, ὅτι τὸ τοῦ ἰῶτα στοιχείου σημεῖον τὰ δέκα σημαίνει. 1428, 28.

ι πρὸ φωνήεντος ὅτι φιλοῦται. 1025, 12.

ι πρὸ τοῦ σ ἐπαγομένου δυστός ὅτι φιλοῦται, οἷον ὄσχα. *implicito*. 1341, 6.

ι λήγοντα οὐδέτερα, ὅτι τῶν εἰς ι λήγοντων οὐδέτερον δύο μόνον εἰσὶν Ἑλληνικά. 846, 9.

ι ἐπεντιθέμενον ὅτι οὐκ ἐξαλλάσσει τὸν τόνον, οἷον περῶν περῶν. 1336, 25.

ι πλεονάζον ἐν μέσῳ λῆξιν πολυβραχέων πρὸς συντέλειαν μέτρον

δακτυλικῶν, οἷον ὁδοπόρος ὁδοιπόρος, μεσαπόλιος μεσαιπόλιος. 422, 33.

ι λήγονσαι δοτικαὶ μεταπεπλασμέναι ἀπὸ τῶν εἰς ἦ, οἷον Δωδῶνι ἐκ τοῦ Δωδῶνῃ. 58, 34.

ι λήγονσαι δοτικαὶ ἐκ κράσεως δύο εἰ εἰς ι μικρὸν γενόμεναι, οἷον Θέτι Θέτι, μήτι μήτι. 348, 35.

ι ληκτικὸν δοτικῆς ὅτι ἐκθλίβεται πότε, οἷον ἐν τῷ, ἀστέρ' ὤπωρινῷ ἐναλγικιον, Ἰλ. ε', 5. 514, 18.

ι ληκτικὸν δοτικῶν ἐκτεινόμενον ποτε πρὸς μέτρον χρεῖαν. 52, 9. 54, 22.

ι λήγονσαι δοτικαὶ ὀνομάτων διςίλλαβοι ὀξύνονται, εἰ μὴ ἐκ κράσεως ἐπαθον τὴν διςύλλαβον, ὡς τὸ κέυρι κῆρι, ἔυρι ἥρι. 1146, 50.

ι λήγονσαι δοτικαὶ ὑπερδισύλλαβοι, ὅτι ἀποστρέφονται τὴν ὀξύτονῃσιν, πλὴν τοῦ θυγατρὶ. 1388, 48.

ι λήγονσαι δοτικαὶ ὀξύτονοι ἀπὸ βαρυτόνων εἰς ὦ λήγουσῶν μεταπεπλασμέναι, οἷον λιτὶ, κλαδί. 1400, 19.

ι κατ' ἐπέκτασιν προστιθέμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγον μερῶν, οἷον ἐν τῷ οὔτοσι, νυνί. 45, 2.

ι ληκτικὸν ἐπιθρόμμάτων, οἷον αὐτόθι, κείθι, ὄθι. 122, 8.

ια λήγοντα ὀξύτονα θηλυκὰ ὅτι περιεκτικῆς εἰσὶν ἐννοίας, οἷον ὄχυρμα, μυρμηκία. 748, 18. 1698, 37.

ια ληγόντων θηλυκῶν ὀξύτόνων παραγωγὴ ἀπὸ ὁμογενῶν εἰς ἡ ληγόντων, οἷον ἐσχάτη ἐσχατιά, σκοπή σκοπία. 1183, 60. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι τὰ τοιαῦτα. 1507, 53.

ια λήγοντά τινα θηλυκὰ διὰ τὸ μέτρον ἐκτείνοντά ποτε τὸ παραλήγον διήρονον, οἷον τὸ ἐποδεξία ἐν τῷ, πάσαι τοι ἐσθ' ὑποδεξίη, πολέεσαι δ' ἀνάσσεις, Ἰλ. ι', 73. 736, 54.

ια ληγόντων πληθυντικῶν οὐδετέρων ἐπὶ ἑορτῶν γραφῇ παραληκτικῇ, οἷον Διάσια, Διονίσσια, Ὀλύμπια. 444, 14.

ια λήγοντα πληθυντικά τινα οὐδέτε-

μενος, ὅτι παρὰ τὸ θάλλειν λέγεται ὡς καὶ τὰ θαλύσια. 772, 21.

Θάλων φουγαδευθεὶς ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς καὶ βοὴν θύσας κατήρξε γελειτῆς τινός, ἱστορία. 1156, 59.

Θαμὰ ἀντὶ τοῦ πυκνῶς, ὅτι παρὰ τὸ ἕμα λέγεται. 43, 33.

Θαμάξιον ἀντὶ τοῦ τὸ ἀμάξιον, ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἐλέγχει δασύνεσθαι τὴν ἁμαξα φωνήν. 1387, 9.

Θαμβεῖν τὸ ἐπὶ θάρα τινός ἐκπλήττεσθαι. 82, 22.

Θάμβος ἡ ἐκπλήξις, παρὰ τὸ διὰ θάος ἐμβιβάζεσθαι, θαμβός δὲ δυνάμειος ὁ ἐκπλαγείς. 447, 3. 690, 29. 822, 9. 906, 53. 1420, 15.

Θαμειδός θαμειὰ, ὅτι ἐκ τοῦ θαμὰ, ὃ δηλοῖ τὸ ἕμα, γίνεται θαμδός καὶ ἐπειθέρσει τῆς εἰ θαμειδός. 43, 32.

Θαμέσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ὅτι ἀπὸ τῆς θαμῆς εὐθείας κεκλήνηται. 1533, 38.

Θαμίζειν τὸ συγχάκεις ἔργῳ τινὶ παρῆναι· καὶ διδασκάλῳ θαμίζειν, ἀντὶ τοῦ φοιτῶν καὶ θαμίζειν κομιζόμενον, Ὁδ. 9, 451. τὸ συγχάκεις κομιζέσθαι, ἤγουν ἐπιμελείας ἀξιοῦσθαι. 1605, 17. καὶ ὅτι τὸ θαμίζειν νηλ, παρ' Ὁμήρῳ ἀρχὴν ἐνδέδωκε τοῖς μεθ' Ὁμήρου τοῦ θαμίζειν διδασκάλῳ λέγειν. 1589, 2. 1605, 17.

Θάμνος, ὅτι τὰ χαμηλὰ καὶ πολὺκλαδα εἶπτον πολυστέλεχα φυτὰ θάμνοι λέγονται. 838, 2. καὶ ὅτι παρὰ τὸ θαμὰ, ὃ ἐστὶ πυκνῶς, πεφυκέναι οὕτω λέγονται. 1122, 59. 1546, 56. 1554, 63. ἀλλαχού δὲ ὅτι θάμνοι οἱ τοῖς δένδροις παραφυόμενοι κλάδοι. 1944, 35.

Θάμυρις κύριον, ὃ καὶ Ἄμυρις δίχα τοῦ θ', ἱστορία· καὶ παροιμία, Ἄμυρις μαίνεται. 298, 2. 38 — 299, 6. καὶ ὅτι Ἐρατοῦς τῆς Μιούσης υἱὸς γεγονέναι ἰστέργηται. 817, 31.

Θάνατοι αἰφνίδιοι, ὅτι οἱ μὲν τῶν γυναικῶν αἰφνίδιοι θάνατοι Ἀρτέμιδι ἀνάγονται, οἱ δὲ τῶν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι. 1171, 25.

Θανάτου βωμὸς, ὅτι ἐν Γαυλί-

ροις Θανάτου ἱδρύται βωμὸς. 744, 4.

Θανάτου στόμα, ὅτι Θανάτου στόμα τὸν τάφον ἔστιν εἰπεῖν. 1112, 31.

Θανεῖν τὸ θεῖν ἄνω, ἐτυμολογικῶς. 107, 7.

Θάπος ἡ ἐκπλήξις, παρὰ τὸ θάπτω, ὅθεν καὶ θαπὼν μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ταφῶν κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 28.

Θάπτω ὅτι παρὰ τὸ θῶ παράγεται, ἔστι γὰρ θάπτειν τὸ ἀποθνήσκειν τὸν νεκρόν. 1746, 15. καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ μειλίσσονται τῷ ταχὺ θάπτεσθαι, τῷ δὲ ἐναντιῷ μηνίονσι. 688, 7. καὶ ὅτι τὸ θάπτειν διαφόρως περιφράζεται παρ' Ὁμήρῳ ποιητικῶς. 666, 28.

Θαῖρα λέγεται ὁ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. 511, 38.

Θαρσαλέος ὅτι παρὰ τὸ θέρω θέρω, ὃ ἐστὶ θερμαίνω λέγεται. 1856, 55.

Θάρσος, θερμότης ἔμφρων ἀπεινότητος τῷ θάρσει. 1762, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ θέρω θέρω λέγεται. 513, 28. 800, 20. καὶ ὅτι ψυχρόν τι ἐστὶ τὸ θάρσος, τὸ δὲ μένος σωματικόν, ἐρμηνεία διεξοδική. 511, 31. 35. καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐκ θεοῦ προσγιγνόμενόν τι ἐπαρμα θάρσος ἐνίοτε λέγεται. 1234, 52.

Θάρσυνον προστακτικόν, καὶ θάρσυνον ὁμωνύμως οὐδέτερον ἐπιθετικόν. 1058, 20.

Θασία ἄλμη οἱ ἐκ Θάσου ἕλες. 749, 2.

Θάσιος οἶνος, ὅτι ὁ μὲν τις ἱπνωτικός, ὃ δὲ ἀγρυπνίας ποιητικός ἱστορεῖται. 1633, 55.

Θάσσων, συγκριτικὸν ἀρσενικόν, καὶ θᾶσσον, ὄνομα οὐδέτερον καὶ ἐπιρρήμα, ὅτι παρὰ τὸ ταχὺς ταχίων γίνεται τάσσω συγκριτικόν καὶ τροπή θάσσω· τὸ οὐδέτερον ὁμοίως. 630, 18.

Θάτερος ὅτι ἐκ τοῦ τὸς Ἀωρικῷ ἄρθρου, ἰσοδυναμοῦντος τῷ ὁ προστακτικῷ, καὶ τοῦ ἄτερος σύγκειται, καὶ θατέρα ἐκ τοῦ τῆ καὶ τοῦ ἄτερα, καὶ θάτερον ἀντὶ τοῦ τὸ ἔτερον· τὸ δὲ ἄτερος ἐκ τοῦ ὁ ἔτερος κέκρται, ἢ ἐκ τοῦ ἔτερος

μέτου γένοιτο τροπή Ἀωρικῇ τῷ εἰς α' καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς οὐ λέγεται τὸν θάτερον, οὔτε θατέροις κατὰ τὴν δοτικὴν τῷ πληθυντικῶν· καὶ ὅτι διὰ τὸ ἔκθετον συγκεῖσθαι ἀνεπίδεκτά εἰσιν ἄρθρων ἐν τῇ συντάξει τὰ τοιαῦτα. 1386, 50. 1573, 35. 62.

Θαῦμα μωροῖς, παροιμία κατὰ τῶν πολυπραγμονούντων ἀνόντητινα. 1482, 63.

Θαυμάζειν τὸ ἐπὶ θαύματι τινὲς ἐκπλήττεσθαι, οἷον εἰ θαυμάζω. 82, 22. 690, 29. καὶ ὅτι τὸ θαυμάζειν ἀντὶ τοῦ μισθόν δῶδόναι τίθεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ἀποθαυμάζειν λέγεται. 912, 58.

Θαυμαίνω τὸ θαυμάζω, ὅτι παρὰ τὸ θαῦμα λέγεται, ὡς παρὰ τὸ ὄνομα τὸ ὀνομαίνω. 1587, 55.

Θαυμακία, πόλις Μαγνησίας, καὶ ἑτέρα κατὰ τὸν Μηλιακόπον, καὶ νῆσός τις ὁμωνύμως, ὃ πολίτης Θαυμακός. 329, 6.

Θαυμακός ὁ ἐκ Θαυμακίας πόλεως. 329, 6. ζῆται τὸ Θαυμακία.

Θαυμανέοντες, ἤγουν θαυματούμενοι ἢ θαυασόμενοι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ θαυμαίνω κεινῆται. 1587, 48. 55.

Θαύματα, ἔτι θαύματα λέγονται καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἐπερφηθῆ θαύματα, οἷον ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναός, ὁ Μανσωλοῦ τάφος, ὁ Βαβυλώνιος κήπος, αἱ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδες. 1623, 14.

Θαυματὸν ἀντὶ τοῦ θαυμαστὸν παρὰ Πινδάρῳ. 400, 30.

Θαυματοποιῶν τινῶν ὀνόματα. 1503, 30.

Θαφθεῖς ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ταφείς. 419, 43.

Θαψάσκω ὅτι ἐκ τοῦ ἔθαψα ἀερίστου παρήχθη. 290, 5.

Θε λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι φωνήεντος ἐπιφερομένου ἐφέλκονται τὸ ν, πρὸ δὲ συμφώνου καθαρόν μένει τὸ ε'. 32, 6.

Θε εἰ ἐπὶ ψυχικῆς γνώσεως παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τὸ θίειν διὰ τὸ τάχος τῆς γνώσεως. 9, 34.

Θεαγένης Θάσιος αἰλητῆς βοῶν καταφαγών, ἱστορία. 1528, 7.

Θεαιδεστατος ἀντὶ τοῦ θεουδέστατος, ἤγουν θεοῦ ἰδέαν ἔχων. 378, 6.

Θεαίνα ἢ θεὰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ λόκος λυκαίνα καὶ τῶν ὁμοίων. 694, 15.

Θεανῶ, Θηβαία γυνὴ ὑπὸ τινος Φωκίως ἀρπαγεῖσα αἰτία τοῦ ἱεροῦ ἐπικληθέντος πολέμου γέγονε. 1244, 44.

Θεανῶ, ὅτι καὶ Λοκρὶς τις γέγονε Θεανῶ ποιήτρια λυρική. 327, 10.

Θεῖιν ὁ τροχὸς λέγεται καταφορικῶς ἀντὶ τοῦ περιφέρεισθαι. 1167, 13. καὶ ὅτι καὶ θεῖιν τις λέγεται ἐν νηλ, οἶον ἐν τῷ, ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειῶων ὄρος αἰπὺν ἔξε θέων, Ὀδ. γ', 287 sq. 1468, 13.

Θεῖιν ὁ χαλκὸς λέγεται ἀσπίδι ἐπεληλαμένος, ἀντὶ τοῦ πλατὺς καὶ ἐπιμήκης προῖέναι. 1208, 36.

Θεῖιν τὸν περὶ ψυχῆς, παροιμία· ἢ ὁμοιον παρ' Ἡροδότῳ τὸ, τὸν περὶ τοῦ παντὸς θρόνον θεῖιν, ἐν ὄνῳνα θανάσιμον Εὐρωπίδης καλεῖ. 342, 21. 1264, 15.

Θεῖιον ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ, ὅθεν καὶ ῥῆμα θεειῶσαι παρ' Ὀμήρῳ, δηλοῖ δὲ θέαφον, ἢ λεπτήν αἰθάλην, ἢ θυμίσμα ποῖον, δι' οὗ ἐκαθαίροντο τὰ μιάσματα παρὰ τοῖς Ἕλλησι. 703, 44. 996, 8. 1057, 18. 1934, 62. 1935, 20. ζήτει ἐν τῷ θεῖον.

Θεειῶσαι τὸ θυμιάσαι, ζήτει ἐν τῷ θεῖον. 996, 8. 1935, 21.

Θεητόκος ἐκ τοῦ θεοτόκος τροπῇ τοῦ οἰ εἰς ἢ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 422, 31.

Θεῖα πρόσωπα πρῶτος Ὀμηρος εἰσηγήσατο πρὸς λέσιν δυσχεροῦς τινὸς περιπετείας. 195, 45.

Θεῖιν ἀντὶ τοῦ θεῖν ἐπενθέσει τοῦ ἰ. 1302, 41.

Θεῖην θεῖης θεῖη, πρόσωπα ῥηματικὰ ὅτι τῇ εἰ διφθόγγῳ παραλήγονται κοινῶς. 653, 41.

Θεῖλοπεδεύω ὅτι παρὰ τὸ θεῖλοπεδον παρῆται, καὶ ζήτει τὸ θεῖλοπεδον. 1573, 38.

Θεῖλόπεδον, ζήτει ἐν τῷ εἰλόπεδον. 43, 38.

Θεῖλόπεδον, ψυκτὴρ σταφυλῶν ὑπαίθρος ἡλίου ἐκκείμενος, οἶον ἐκ πύδον εἰλῆς, ὃ ἔστι θερμοῦτος ἡλίου· καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ στρατόπεδον λέγεται, καὶ ὅτι

διὰ τὸ ἐξ ἄρθρου συγκεῖσθαι ἀσύντακτος ἔστιν ἄρθρῳ ἢ λέξι, καὶ ὅτι ἅπασι συντεθέν τῷ ὀνόματι τὸ ἄρθρον ἔμεινεν ἀχώριστον καὶ ἐν τῷ θεῖλοπεδεύω ῥήματι· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ θεῖναι καὶ τοῦ ἔλη καὶ τοῦ πέδον ἐνόμισαν συγκεῖσθαι τὴν λέξιν. 1573, 29—43.

Θεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀναθεῖναι ἐνότε. 627, 7. καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι πολλαχοῦ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, 1640, 50.

Θεῖναι τέρμα ἐν ἴσῳ τῷ ὀρῶειν. 1303, 53.

Θεῖναι τὸ τύπτειν, ὃ καὶ θεινέμεν καὶ θεινέμεναι λέγεται. 1217, 52. 1933, 50.

Θεῖομεν, ζήτει ἐν τῷ, θέωμεν. 1968, 25.

Θεῖον, ὅτι πᾶν τεράστιον καὶ ὑπερφύξει θεῖον λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς. 635, 14.

Θεῖον τὸ κοινῶς θέαφον, τὸ καὶ θεῖον ἄπυρον κατὰ συνθήκην λεγόμενον ὡς δέον ἀπέχειν πυρὸς, ὅτι παρὰ τὸ θεὸς λέγεται θεῖον καὶ συναίρεσει θεῖον, ὅθεν καὶ ῥῆμα θεειῶσαι, καὶ προσλήψει τοῦ εἰ θεῖον καὶ ῥῆμα θεειῶσαι τὸ δὲ ἁπλῶς θεῖον ἐκτάσει τοῦ εἰ εἰς ἢ θεῖον λέγεται Ὀδυσσ. χ', 493. 1935, 19—25.

Θεῖος λέγεται ὁ θεῖος ὁμοιος. 1930, 17. καὶ θεῖος ὁμωνύμως ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός. 316, 12.

Θεῖος ὕναιρος παρ' Ὀμήρῳ ὁ θεῖοπεμπτος. 164, 41.

Θεῖος χορὸς ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τοὺς αὐτῶν τιμωμένους θεοὺς. 1595, 64.

Θεῖότερος, ὅτι καὶ θεώτερος λέγεται συγκριτικῶς. 623, 60.

Θεῖτε ἀντὶ τοῦ θεῖητε. 1919, 29.

Θεῖωσαι τὸ θυμιάσαι, παρὰ τὸ θεῖον· ζήτει ἐν τῷ θεῖον. 1935, 26.

Θέλειν τὸ διὰ τινος πάθους ἐξίσταται τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον τὸ εὐφραίνειν καὶ ἀπατᾶν καὶ οὗ ἐθέλει τις ἔχειν, ὅθεν καὶ λέγεται ἐτυμολογικῶς. 902, 47. 50. 940, 63—941, 10. ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη, 1017, 54.

1236, 40. 1253, 5. 1391, 8. 1653, 21. 1710, 4. 1800, 17. 1830, 32. 41. καὶ θέλειν ἀντὶ τοῦ κοιμᾶν ἐν τῷ, τῇ τ' ἀνδρῶν ὁμοίᾳ θέλειν, περὶ τῆς Ἑρμαῖκῆς ῥάβδου λεγόμενον Ὀδ. ε', 47. 1522, 36.

Θέλεισθαι τὸ ἐξίστασθαι καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἐφλεσθαι. 1087, 41. 1421, 30. ζήτει τὸ θέλειν.

Θελγῖνες, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ τελγῖνες παρὰ τὸ θέλειν. 1391, 2.

Θέλειν ἐν ἴσῳ τῷ δύνασθαι. 482, 8. 673, 62. 1459, 62. καὶ ὅτι τὸ θέλειν δυσλλάβως οὐ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἐθέλειν τρισυλλάβως. 104, 45.

Θελήσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ θελῶ κελίηται, ὡς ἀπὸ τοῦ κελῶ τὸ κελήσω καὶ τοῦ μελῶ τὸ μελήσω. 1659, 29.

Θελκτήριον τὸ ἐκστατικὸν τοῦ λογισμοῦ δι' ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι πάθος. 979, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θελκτήριον θέαμα λέγεται τὸ τῶν θεωμένων ἐκστατικὸν καὶ μετὰ θαύματος καὶ ἐκπλήξεως εὐφραίνον. 1608, 22.

Θελξίεπεια, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων. 1709, 45.

Θέλυμνον, λέξις ἐν συνθέσει ὑποτασσομένη τῇ πρὸς προθέσει καὶ τῶν ἀριθμητικῶν τισίν, οἶον προθέλυμνον, τετραθέλυμνον. 773, 45.

Θέμεθλα ὁφθαλμοῦ παρ' Ὀμήρῳ τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ ὁφθαλμοῦ. 999, 18. καὶ θέμεθλα στομάχου ἢ τοῦ στομάχου θέσις. 1094, 23.

Θεμέλιον ὅτι παρὰ τὸ θέσθαι λέγεται. 890, 61.

Θέμεις ταῦτ' ὅπερ θεσμός καὶ δίκη, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 92, 41. 173, 44. 1192, 55. καὶ ὅτι οὐ μόνον διὰ τοῦ δ' κοινῶς κλίνεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τ' ἁνωρικῶς, καὶ μετὰ τοῦ σ' δὲ, οἶον θέμιστος θέμιστι. 92, 46. 93, 3. 735, 52. 1618, 29. 1699, 39. καὶ ὅτι τὸ, οὐ θέμεις, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατὸν ἀκούεται, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθέμιτον. 993, 12. 1088, 6.

16. καὶ Θέσις διδὸς δ' Θεοική. 1825, 17.
- Θεσπιωδεῖν τὸ μαντεύεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ Θέσις, ὃ ἐστὶ Θεός, καὶ τὸ ἄειν λέγεται. 1420, 16. 1825, 17.
- Θεσπρωτία, πόλις καὶ χώρα περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Θεσσαλίας. 1760, 31.
- Θεσπρωτοί, ἔθνος ὁμοροῦν Ἀμπρικιώταις καὶ Λευκαδίσις. 1865, 8.
- Θεσσαλία χώρα ὅτι εἰς τέσσαρα μέρη διήρητο. 320, 28. καὶ Θεσσαλίας χώρας τοπογραφία, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὴν βασιλευσάντων κατὰ διαφόρους χρόνους ἱστορία. 321, 21.
- Θεσσαλίας ποταμοί, ὅτι τῶν πέντε Θεσσαλικῶν ποταμῶν Πηνειὸς καὶ Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπεὺς συμμίσθουσι καὶ κοινῶς ἐνὶ ὀνόματι τῷ τοῦ Πηνειοῦ χρῶνται. 337, 4.
- Θεσσαλιῶται, ἔθνος τι βάρβαρον ἑπεροικῆσαν ποτὲ τὴν Θεσσαλίαν. 1895, 51.
- Θέσιος, Μελιάρου μητροπάτωρ, ἱστορία περὶ τῆς τῶν Πλευρωτίων πρὸς Αἰτωλοῖς μάχης. 774, 39.
- Θέσφατον τὸ Θεόφραστον καὶ Θεοβοσίου καὶ εἰμαρμένον. 393, 24. 724, 13. καὶ Θέσφατον ταῦτο ὑπερ χρησμός ἐν τῷ, παλαιάγαυα θέσφατα, Ὁδ. γ', 172. 1737, 58. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ πρὸς μετρικὴν συντέλειαν διὰ τὸ πολυβράχυ. 422, 29.
- Θέτις ἡ τοῦ παντὸς Θέσις ἀλληγορικῶς. 122, 46.
- Θέτις, κύριον Νηρηίδος, ὅτι τῇ καταθίσαι τῆς ζάλης πυρραῖται τοῖνομα. 1131, 5.
- Θέτις καὶ Εἰρινόμη, Ἥφαιστον οὐρανόθεν πεισόντα διασώσασαι, ἀλληγορία. 1150, 2.
- Θέτις ὅτι εἰς πολλὰ τινα μετεμορφώθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοῦ Πηλῆως συνοουσίας. 1152, 9. καὶ ὅτι ὑπέλιπε τὸν Πηλέα, ἀλληγορία ἱστορική. 1364, 20.
- Θετταλικά πτερά αἱ Θετταλικάι χλαμύδες, αἱ καὶ Θετταλικά γέγραυς διδόμενα τοῖς νικῶσι τοὺς ἐκεῖ ἀγῶνας, ἐρμηνεία διεξοδική. 331, 14.
- Θετταλικὴ ἔνθεσις, παροιμιαικῶς ἡ μεγάλη τροχὴ διὰ τὴν τῶν Θετταλῶν πολυγαλίαν. 857, 31.
- Θετταλοικέται, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τῶν Θετταλῶν δοῦλοι. 1090, 51.
- Θετταλὸν σόφισμα, παροιμία καὶ ἱστορία διεξοδικωτάτη περὶ τῆς τῶν Θεσσαλῶν πανουργίας. 331, 18—40.
- Θετταλονίκη, Φιλίππου θυγάτηρ ἐκ Νικησιπύλιδος Φεραιᾶς γυναικός. 1345, 54.
- Θέτω, τρίτον προστακτικὸν τοῦ τίθημι, ὅτι θήτω ὥφειλε λέγεσθαι διὰ τοῦ ἡ, κατασκευὴ διεξοδική. 1756, 63.
- Θεῦν Ἀρτεμιν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, ὅτι τὸ Θεῦν ἐκ τοῦ Θεὸν κέκρται. 775, 48. 1387, 29.
- Θέωμεν ἀντὶ τοῦ θώμεν πλεονασμῷ τοῦ ε, Ὁδ. ω', 485. ἡ θέομεν διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἔξ οὗ τὸ Θεομεν. 1968, 25.
- Θεῶν παῖδες, ὅτι Θεῶν διαφόρων παῖδες οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς ἐνομίσθησαν ἐκ διαφόρων ἐπιτηδειμάτων, ἐρμηνεία διεξοδική. 18, 23.
- Θεῶν τινῶν ἐπανάστασις καὶ ἐπιβουλὴ μυθική κατὰ τοῦ Διὸς, ἀλληγορία διεξοδική. 122, 22.
- Θεωρεῖν, ὅτι παρὰ τὴν θέαν λέγεται. 690, 28.
- Θεωρηματικοὶ ὄνειροι λέγονται οἱ οὕτως ἀπεκβάντες ὡς καθ' ὕπνους ἐθεώθησαν, ἀλληγορικὸν δὲ οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. 1876, 40.
- Θεώτερος παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ Θεϊότερος. 1735, 59.
- Θῆ, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ θῶ, ὃ ἐστὶ Θηλάω. 1606, 24.
- Θῆβαι, πόλις τῆς Βοιωτίας· ὅτι τὰς Θῆβας Ζήθος καὶ Ἀμφίων οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης τῆς Ἄσωπίδος διὰ λόγους ἐτείχισαν, ὥστερον δὲ ἐπὶ Εἰρυνάρχου τοῦ Φλεγίων βασιλέως ἐρημωθεῖσαι, πάλιν ἐπὶ Κάδμου ἀνεκτισθῆσαν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ τὴν τοῦ Κάδμου ὁδὴν βοῶν Θεῖσαι οὕτως ἐκλήθη ἡ πόλις, ἐρμηνεία διεξοδική· καὶ ἀλληγορία τοῦ διὰ λόγους τειχισμοῦ αὐτῶν ἐπὶ Ζήθου καὶ Ἀμφιόνοιο· καὶ ὅτι ἐπτάφυλοι αἱ Θῆβαι διὰ τὴν ἐπτάφυλον λίαν, δι' ἧς ἐτειχίσθησαν. 29, 42. 1682, 45—1683, 9.
- Θῆβη Ὑπολακία, πόλις τῆς Ἀτταμνιτικῆς, περὶ ἧς Ὀμηρὸς πολλὰ, ἣν καὶ Θῆβας κληθντικῶς καλοῦσι τινές, καὶ Θῆβη τῆς Παμφυλίας ὁμωνύμως· καὶ ὅτι τὸ Θῆβης πεδῖον περιμύχτον ποτὲ γέγονε τοῖς κλησιοχώροις ἔθνεσιν, ἱστορία. 119, 1—10. 322, 9. 649, 42—50.
- Θηβῶν τειχισμὸς διὰ φόβον τῶν ἀπὸ Φλεγίων καὶ ἄλλωσις, ἱστορία. 933, 11. 1682, 45. ζῆτι ἐ τῷ Θῆβαι.
- Θῆγειν τὸ εἰς Θεὸν ὃ ἐστὶν εἰς Θεὸν, ἄγειν. 942, 56.
- Θηεῖτο ἀντὶ τοῦ ἐθῆετο, ὃ ἐστὶν ἐθαύμαζε. 1595, 52.
- Θηέντο, ἐθαύμαζον, ὅτι ἀπὸ τοῦ θῆω θῆω θῆωσιν κεκίνηται. 690, 27. 822, 8. 1431, 10.
- Θηέω θῆω τὸ θαυμάζω, ὅτι παρὰ τὴν θέαν λέγεται, καὶ ὅτι δὴ τοῦ ἡ γράφεται. 1431, 10.
- Θῆης καὶ θῆη, πρόσσωπα ῥηματικὰ διὰ τοῦ ἡ, ἀντὶ τῶν θῆης καὶ θῆη κοινῶς διὰ διφθόγγου γραφομένων, ὅτι εἰ μὲν μετὰ τοῦ ἰ ἔχουσι τὸ παραλήγον ἡ, ἐκ τροπῆς τοῦ ε ἔχουσιν αὐτὸ, εἰ δὲ χωρὶς, ἐκ πλεονασμοῦ, ἐρμηνεία διεξοδική. 653, 42.
- Θηήτων τὸ ἀξιοθέατον, παρὰ τὸ θῆω θῆωσιν. 690, 28.
- Θηλάω ἐκ τοῦ θῶ μονοσυλλάβου. 83, 30.
- Θηλαμῶν ἡ τροφὸς, παρὰ τὸ θηλάω. 83, 30.
- Θήλεας ἡ θηλείας ἵππος, κατὰ πληθυντικὴν αἰτιατικὴν παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι εἰ μὲν προπαροξύνηται, ἐκ τοῦ θῆλος θήλεος κεκίνηται, εἰ δὲ παροξύνηται, ἐκ τοῦ θηλείας γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ ἰ. 546, 42.
- Θήλεον, ῥῆμα παρατατικὸν χρόνου ἀντὶ τοῦ ἔθαλλον, Ὁδυσσ. ε', 73. ὅτι ἀπὸ περισπωμένης θέματος κεκίνηται. 1524, 53.
- Θηλὴ τὸ ἀκρότατον τοῦ μυστοῦ, ἡ χυδαῖκός ῥᾶξ. 749, 21. 1485, 59.
- Θηλίας τυροὺς καλοῦσι Κρήτες τοὺς πλατεῖς καὶ λεπτοὺς, τὸ λι

- ἰῶτα· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ὁ θηλυς εὐθείας κελύβηται. 1626, 32.
- Θηλυκοῦ γένους χρῆσις ἐν ταῖς κατ' εἶδος προσηγορίαις τῶν ζώων κατ' Ἰωνικὸν ἰδίωμα, ὅτε καὶ συνεδέχεται τὸ ἀρσενικόν, οἷον αἱ ἵπποι, αἱ κύνες, αἱ ἡμίλοιοι. 877, 62. 1390, 49.
- Θηλύπρινος, μέσον τι πρίνου καὶ δρυός, ὃ καὶ φελλὸς Ἀρκυς ἐλέγετο. 302, 29.
- Θῆλυς ἐέρεση ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν, ὡς τὰ θῆλα ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ὅτι τὸ θῆλυς ἐπιδέτον ἀρσενικὸν τύπον ἔχον θηλυκοῖς προσηγοριοῖς ἐπιτίθεται, οἷον καὶ τὸ, θῆλυς αἰτμή. 1546, 47. 1599, 23.
- Θῆλυς φωνή· ἀντὶ τοῦ γυναικεῖα. 1554, 40.
- Θηλύτατον πεδίον ἐπιθετικῶς τὸ πολύγονον πρὸς ὁμοιότητα τῶν θηλέων ζώων. 1599, 24.
- Θηλύτεραι γυναῖκες ἐπιθετικῶς λέγονται πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων θηλέων ζώων διὰ τὸ διὰ παντός πρὸς ἔρωτα ἐκτεθλυθῆναι, ἢ θηλύτεραι αἱ εὐκαρποὶ καὶ πολυφοροὶ. 727, 28. 1590, 22.
- Θημῶν καὶ θημωνία, ἡρουν σωρός, οὐ μόνον ἐπὶ σπερμάτων, ἀλλὰ καὶ ἀγύρην λέγεται, Ὅδ. ε', 368. 1539, 17.
- Θηοτόκεν, θανυμάσις ἄν καὶ θηητὸν κρείοις. 1356, 46.
- Θῆρ θηρός, ὅτι παρὰ τὸ θέιν ῥῆον λέγεται, ἢ παρὰ τὸ φθεῖρειν ἐναλλαγῇ καὶ τροπῇ τοῦ εἰ εἰς ἡ. 697, 36.
- Θῆρα νῆσος, τὸ ἐθνικὸν Θηραῖος, καὶ περὶ τινος ἰδιώματος τῆς Θηραίων διαλέκτου. 1872, 45.
- Θῆρα τὸ κυνηγέσιον, ὅτι περισπούδαστόν τι ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ περὶ γεγῶν τινῶν διδομένων παρὰ Μακεδόσιν τοῖς ἔξω λίνων κάπρον κεντήσασιν, καὶ περὶ Κασάνδρου τινὰ εἰς τὸ προκείμενον τοῦτο. 1872, 56.
- Θηρεῖν ὅτι ἐκ τοῦ θηρέω μῦλλον, ἢ ἐκ τοῦ θηράω δοκεῖ πωρῆσθαι. 1872, 43.
- Θηρικλείον ἢ θηρικλείος, εἶδος ποτηρίου ἀπὸ Θηρικλέους τινός, ἐρμηνεία διεξοδική, καὶ περὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 1153, 43.
- Θηρίον, ὅτι πάντα τὰ ἄλογα θηρία λέγονται μέχρις ἀράχου, καὶ ὅτι οὐχ' ὑποκοριστικῶς ἀκούεται ἢ λέξις παρ' Ὀμήρῳ. 697, 35. 1653, 17.
- Θηρίων ἀλκίμων ἰδίωμα τὸ φεύγειν μετὰ τὸ πρᾶξαι τι κακόν, ἱστορία φυσική. 1031, 60.
- Θῆς θητός, ὁ μισθωτός. 1246, 11.
- Θησεὺς ὁ Αἰγέως, ὅτι πρῶτος ἱστορεῖται κόμην ἀνατεθεικέναι. 165, 7. καὶ ὅτι πρῶτος ἐξοστρακίσθη. 782, 54. καὶ ὅτι πολλαῖς γυναιξὶ συνεγένετο, ἱστορία. 1345, 52. καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν Μινώταυρον καὶ Ἀριάδην ἱστορία διεξοδική. 1688, 35. καὶ παροιμία, οὐκ ἄνευ γε Θησεως, ἐπὶ τῶν σὺν ἄλλοις εὐδοκμοῦντων. 1129, 53.
- Θῆσθαι ὡς χρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ θηλάζειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀμέλγειν, ὅτι παρὰ τὴν θηλὴν λέγεται. 1485, 33. 57.
- Θῆσσα, ὀρφανὴ παῖς, ἣν ἔδει κατὰ νόμον Ἀθηναῖσι γήμιασθαι τῷ ἔγγιστῳ τῷ γένει, ἢ πέντε μῶας ἀποτίνειν τὸν μὴ γήμαντα. 1246, 12.
- Θῆτες οἱ ἐλεύθεροι μὲν ὄντες, μισθοῦ δὲ ἱπουργοῦντες. 1246, 11.
- Θι λήγοντα προστακτικὰ ἀναδιπλασιασμὸν παθόντα κατ' ἀρχάς, οἷον τλῆθι τέτλαθι, κλῦθι κέκλυσθι. 562, 28.
- Θι λήγοντα προστακτικὰ ἀπὸ τῶν εἰς ε' ληγόντων μεταπεπλασμένα, οἷον κλύε κλῦθι. 33, 3.
- Θι ληγόντων τινῶν προστακτικῶν κανονισμὸς, οἷον δῦθι, κλῦθι, τλῆθι. 1418, 3.
- Θίασος ἐν ἴσῳ τῷ ἔρωτος, οὕτω δὲ λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσχωγαί· καὶ θίασος ὁ τῷ Διονύσιῳ ἐπόμενος, καὶ ἁπλῶς ὁ ὀργυῖζων καὶ ἐνθιάζων ὄχλος, παρὰ τὸ σιός, ὃ ἐστὶ θείος κατὰ Λάκωνας, οἷον εἰ σίασος· καὶ θιασῶτα οἱ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνιόντες, οἱ καὶ ἐρυνισταὶ· ἀλλաχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ θεῖον λέγεται ὁ θίασος ὑποβολῇ τοῦ ε'. 539, 34. 635, 26. 1119, 3. 1702, 5.
- Θιασώτης καὶ θιαστής ὁ ὀργιστὴς καὶ τοῦ θιάσου μετέχων. 1119, 13. ζῆτι τὸ θίασος.
- Θῖν καὶ θῖς, ἔχθος ἢ βουνὸς ἢ ἄμμος, ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοῦνομα, καὶ ὅτι ἐπὶ αἰγιαλοῦ παρὰ τὸ θείνεσθαι τοῖς κύμασι λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται. 109, 3. καὶ ὅτι θῖν θαλάσσης· πρὸς διαστολὴν ἐτέρων θινῶν λέγεται, καὶ ὅτι ἐπὶ αἰγιαλοῦ θηλυκῶς ὡς τὰ πολλὰ λέγεται, ἄλλως δὲ ἀρσενικῶς, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ν λέγεται ἢ διὰ τοῦ σ. 1453, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀρσενικῶς λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 56. καὶ ὅτι καὶ θῖς ὁστέων καὶ ἄμμου καὶ ἐτέρων τινῶν λέγεται κατὰ συνθήκην. 866, 25. 1710, 14.
- Θίσβη, ἢ καὶ Θίσβαι πληθυντικῶς, πόλις ὁμορος Θεσπιεῦσι, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς τοποθεσίας καὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ χωρίου, ἐρμηνεία διεξοδική. 268, 9.
- Θλαδίας ὅτι παρὰ τὸ θλῶ θλάζω λέγεται τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ. 1208, 15.
- Θλασταὶ ἐλαῖαι ὅτι παρὰ τὸ θλῶ θλάσω λέγονται. 1208, 14.
- Θλίβω ὅτι ἀπὸ τοῦ θλῶ μονοσυλλάβου παρήκται. 1532, 6.
- Θμιος λήγοντα ὀνόματα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ φ, οἷον μηνιθμός, ὠρυθμός. 352, 3. 607, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τροπῆς τοῦ σ ἔχουσιν αὐτό. 1702, 9. καὶ ὅτι δξύνονται κανονικῶς τὰ τοιαῦτα. 582, 16.
- Θνήσκω ὅτι ἐκ τοῦ θνῶ θνήσω γέγονε πλεονασμῷ τοῦ κ. 922, 60. 1373, 33.
- Θοάζειν, τρέχειν, μαίνεσθαι, σκιρτᾶν. 746, 20.
- Θοαὶ νῆσοι μεταληπτικῶς αἱ δξεῖαι, θοὸν γὰρ τὸ δξύν. 305, 41. 46. 1782, 3.
- Θόας, νίδος Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως, ὅτι ὑπὸ Διὸς ἐκδοῦς ἀπειλήθη βασιλεὺς Ἀττικῶς. 1016, 34.
- Θόη ἢ Θοή, ὅτι Νηρηῖς τις οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρῳ οὐ μόνον

- διὰ τὸ θοδὸν τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ ὅτι θεοῦσαις ὑπόκειται ταῖς ναυσὶ τὸ ὕδωρ. 1130, 38. 51.
- Θοή ναῦς ἐπιθεικτικῶς ἢ ταχεῖα, παρὰ τὸ θάλειν. 24, 19. 140, 2. καὶ Θοή χεῖρ ὁμοίως ἢ ταχεῖα. 906, 22.
- Θοή νῆξ ἢ ταχεῖα ἢ δεικταῖα ἢ ἡ καταθειτική ἢ εἰς δὲν λήγουσα, τουτέστι κωνοειδὴς διὰ τὴν ἀποτελουμένην σκιάν, ἐρμηνεία διεξοδική. 680, 60. 814, 15 — 24. 1722, 3.
- Θοήνη ὅτι παρὰ τὸ θῶ λέγεται. 979, 16.
- Θόλῖα θηλυκῶς, πῖλος εἶπουν σκιάδιον εἰς δὲν λήγον. 1934, 9.
- Θόλος, οἰκῆμά τι ἰδίως οὕτω καλούμενον ἐν ταῖς οἰκίαις, ὅτι παρὰ τὸ θάλειν λέγεται, καὶ ἐρμηνεύει διάφοροι τῆς λέξεως. 644, 44. 726, 18. 1934, 6. καὶ ὅτι βαρύνεται ἢ λέξις πρὸς διαστολὴν τοῦ θολοῦς ἐπιτίθεται. 794, 30. 907, 4. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 54.
- Θοδὸν τὸ δὲν καὶ τὸ ταχὺ καὶ τὸ τμητικὸν κατὰ τὸ ἄκρον. 337, 37. 1631, 34.
- Θοδὸς ζυγὸς εἰρεσίας, οὐχ' ὁ αὐτὸς θοδὸς ὢν, ἀλλ' ὁ ἐπιταχύνων τὴν ναῦν διὰ τῶν ἐρεσσόντων. 678, 27. 828, 37. 1041, 30.
- Θοοῦν ἀντὶ τοῦ ἀποξύνειν μεταληπτικῶς κατὰ ὁμωνυμίαν καὶ συνωνυμίαν. 1631, 31. 34.
- Θόριξις ἢ μέθη, τὸ θο μικρὸν, καὶ τὸ ρι ἰῶτα, παρὰ τὸ θύρω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ὅτι καὶ θώρηξις παρὰ τὸ θωρήσσω λέγεται. 166, 18. 242, 33.
- Θόρυνσθαι τὸ σπερμαίνειν καὶ τὸ θορὸν δέχεσθαι. 1057, 3.
- Θορὸς τὸ ζωικὸν σπέρμα. 242, 35.
- Θόρυβος ὅτι ἐκ τοῦ θροῦς καὶ τοῦ βοῇ, δύο ταῦτοσημίων λέξεων, λέγεται. 437, 8.
- Θόρω τὸ πηδῶ. 242, 33. 796, 45.
- Θος ληρόντων ὀνομάζων προσωδία καθόλου, ὅλον στρουθὸς, ἀγαθός, Ζῆθος, Ξοῦθος, μῦθος, βοηθός, ἐρμηνεία διεξοδική. 228, 33.
- Θούμαιον, πόλις ἢ καὶ Ἰθώμη. 330, 31. ζῆται τὸ Ἰθώμη.
- Θούρις ἀλκή καὶ ἀσπίς ἐπιθεικτικῶς ἢ ὀρμητικῇ, παρὰ τὸ θάρω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. 828, 37.
- Θούρος ὁ ὀρμητίας, παρὰ τὸ θάρω, ὃ δηλοῖ τὸ πηδῶ καὶ ὀρμῶ. 828, 37.
- Θώκος ὁ θῶκος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ συνένδριον ἐν τῷ, οὐδὲ ποθ' ἡμέτερη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θώκος, Ὅδ. β', 26. 171, 15. 1432, 8.
- Θώσαι τὸ ἀποξύναι, παρὰ τὸ θοδὸν, ὃ δηλοῖ τὸ δὲν ὁμωνύμως. 1392, 52.
- Θωάτης, ὄνομα κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸ θάλειν λέγεται. 908, 37.
- Θράϊξ Θραῖ, ὅτι παρὰ τὸ θορεῖν τὸ αἰσσεῖν λέγεται, οἰονεῖ Θοράϊξ. 437, 11.
- Θραῖκες, ἔθνος πολλαχοῦ τῆς γῆς διεσπαρμένον, καὶ ὅτι τινὲς Θραῖκες ἐπήλυδες ὀνομάζοντο, ἱστορία. 358, 24.
- Θράκη, χώρα ἐξ εἰκοσιδύο ἑθνῶν συνεστηκυῖα, καὶ περὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, ἱστορία. 358, 34.
- Θράκη ὅτι πολυόινος ἦν, καὶ ὅτι Ἄρεος οἰκητήριον ἐνομιζέτο. 736, 46. 1297, 18.
- Θρανίτης ὁ κωπηλάτης, παρὰ τὸ θράνος, ὃ δηλοῖ τὴν τῶν ἐρεσσόντων καθέδραν. 1040, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι θρανῖται οἱ τὴν ἀνωτάτω ἔδραν ἔχοντες ἐν τοῖς ἐρέσσουσιν, οἱ δὲ τὴν μέσην ζυγῖται, οἱ δὲ τὴν κάτω θαλαμῖται. 1818, 51.
- Θρανίτιδες κῶπαι αἱ τῶν θρανιῶν. 1400, 24.
- Θράνος καὶ θρανὸν ἢ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα, καὶ θρανίτης ὁ κωπηλάτης, ὅτι παρὰ τὸν θρήνυν δοκοῦσι λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ ὑποπόδιον. 1040, 7. 1400, 24.
- Θραῖξ ἑθνικὸν ὅτι περισπᾶται, ὡς ἐκ τοῦ Θραῖξ συναιρεθέν. *implied*. 359, 2. καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ζῆται ἐν τῷ Θραῖξ.
- Θρασίος ὅτι παροξύνεται ὡς τριβραχύν. 1231, 47.
- Θράσος τὸ ἄλογον παράστημα τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ θέρω θέρσω, ὃ δηλοῖ τὸ θερμαίνω, λέγεται. 511, 41. 513, 28.
- Θρασυμένων, ὅτι ἐκ τοῦ θράσος καὶ τοῦ μένος σύγκειται ἢ λέξις. 511, 42. 591, 15.
- Θράττα, γυνὴ ἐκ Θράκης· καὶ θράττα, ὄνομα ἰχθύος πασσῶ. 1297, 22.
- Θράύω ὅτι ἐκ τοῦ θλῶ θλαίνω γέγονε τροπή τοῦ λ εἰς ρ. 995, 12.
- Θρέμματα κυρίως τὰ τετράποδα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς περσικὰς θρέμματά τις ἐκάλεσε. 841, 48.
- Θρέξασκον, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἀπὸ τοῦ θρέξω μέλλοντος κεκινημένου. 1167, 1.
- Θρεπτήριος πλόκαμος λέγεται, ὃν χειρόμενοι οἱ ἄρχαῖοι Ἕλληνες ἐν καιρῷ ἀκμαίας ἡλικίας ἀνέτιθουν τῷ Ἀπόλλωνι. 165, 6.
- Θρεπτός, ὁ καὶ τροφίμος. 846, 11.
- Θρέπτρα ἀντὶ τοῦ θρεπτήρια, ὃ ἐστὶ τροφεῖα, ὅτι κατὰ συνηγορίαν λέγεται, κατ' ἀναλογίαν τοῦ λυτήριον λύτρον, καὶ σωστήριον σώστρον, καὶ τῶν ὁμοίων. 501, 16. 1107, 47.
- Θρεφθῆναι ἀντὶ τοῦ τραφῆναι κατὰ χρῆσιν ποιητικὴν. 519, 41.
- Θρέω τὸ σὶν θορύβῳ λαλῶ ἢ βοῶ, ὕδεν θρόος, καὶ παραδείγματα τῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος. 494, 22.
- Θρηνεῖν ἐπιδάς, παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ γοερῶς ἐπιδάειν. 1147, 8.
- Θρήνος τὰ παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μονωδοῦμενα πρὸ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας. 1673, 46. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ οὐδετέρως λέγεται κατὰ τινάς. 432, 18.
- Θρήσαι καὶ θρήσασθαι τὸ καθεῖσθαι κατὰ γλαῦσαν. 1400, 23. 1482, 4.
- Θρήνυς τὸ ἱποπόδιον, ὅτι παρὰ τὸ θρήσασθαι, ὃ ἐστὶ καθεῖσθαι, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω. 1482, 3. καὶ θρήνους ἐνόησε ἢ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. 1040, 5. καὶ ὅτι ἀρσενικοῦ ἐστὶ γένους, καὶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως. 982, 60. 1400, 23.

Θρία ἐγκεφάλου, βρώμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίους, ἐρμηνεία διεξοδική. 757, 54.

Θριγκός, φραγκός ἢ περίβολος ὑπερκείμενος καὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, ὅτι παρὰ τὴν τριχὸς γενικὴν γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ν' κατ' ἐναλλαγὴν ἁφῶνων. 1570, 12. 27.

Θριγκῶσαι τὸ χαρακῶσαι, ἢ στεφάνην καὶ οἶον τρίχα τινὰ ἐπιθεῖναι τοῖς οἰκοδομήμασιν ἢ φραγμοῖς. 1748, 42. ζῆται τὸ θριγκός.

Θρίδαξ τὸ φυτὸν, ὅτι μισσητὸν Ἀφροδίτῃ ἱστορεῖται διὰ τὸ τὸν Ἀδωνιν ὑπὸ Θρίδακι καταφυγόντα ἀναιρεθῆναι ὑπὸ κάπρου. 1283, 29.

Θρινακία παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ Τρινακρία, τούτῳστιν ἡ Σικελία, ὅτι παρὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν οὕτως εἴρηται. 1675, 5.

Θρίξ ἐπὶ ἵππων, ὅθεν καλλιτέριχες λέγονται. 144, 46.

Θριπήδεστα ξύλα, ὅτι ἐκ τοῦ θρίψ θριπός καὶ τοῦ ἰδῶ ἰδέσθω σὺγκείται ἡ λέξις, καὶ ὅτι τινὲς ἀντὶ τοῦ θριπήδεστα θριπηδέστατα γράφουσι πεντασυνλλάβως. 1403, 37.

Θρίσσα ὅτι παρὰ τὴν τρίχα λέγεται. 1276, 34.

Θρόμβος ὅτι παρὰ τὸ τεθρόμθαι, ὃ ἐστὶ πεπῆχθαι, λέγεται. 1627, 33.

Θρον ληγόντων τινῶν ὀνομάτων κατὰλογος, οἷον πλείθρον, ῥέειθρον, φαιτέθρον. 545, 20.

Θρόνα τὰ φάρμακα, καὶ τὰ βαμμένα ἔρια ἢ λῖνα, ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία διεξοδική. 1278, 45.

Θρόνιον, πόλις τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. 277, 44.

Θρόνος τὸ ἔφ' οὗ καθήμεθα, καὶ ὅτι καὶ εἰδός τι ἄρτου δηλοῖ ὁμωνύμως. 1365, 19.

Θρόνος, καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ, παρὰ τὸ θρήσθαι, ὃ ἐστὶ κυθῆσθαι καὶ ὅτι κλισμὸς περισσotέρως ἰσχεύασται ἐπὶ ἀνακλίσει, ὃ δὲ δίφρος εὐτελέστερόν τι τούτων. 1482, 3—8. καὶ ὅτι ὁ θρόνος καὶ ὁ δίφρος καὶ ὁ κλισμὸς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται κατὰ συνωνυμίαν. 1366, 59.

Θρόος καὶ θροῦς ὅτι παρὰ τὸ θρέω

θρῶ λέγεται. 494, 21. καὶ ζῆται τὸ θρέω.

Θρύλιγμα ὅτι παρὰ τὸ θρυλλῶ θρυλλίσω γέγονε, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἐνὸς λ' γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 41.

Θρυλλίσσεσθαι τὸ θραύεσθαι καὶ δρῦπτεσθαι, παρὰ τὸ θρυλλῶ, καὶ ὅτι ἡ πλείων χρῆσις δι' ἐνὸς λ' γράφει τὰ τοιαῦτα. 1307, 40.

Θρίμβοι χυδαῖκῶς τὰ παρὰ τοῖς λογιῶσι λεγόμενα θύμβρα. 1828, 14.

Θρύοσσα, πόλις ἡ καὶ Θρόνον, ἀπὸ τῶν περὶ αἰτὴν φερόμενων θρύων οὕτω λεγομένη, καὶ ὅτι διαφόρως λεγομένη διαφόρως καὶ τὰ ἐθνικὰ σχηματίζει. 297, 1. 880, 24.

Θρύπτω τὸ καὶ θραύω, ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 424, 21.

Θρῶ, ἀπὸ τοῦ θορῶ συγκοπὴν, ὅτι τρίτης ἐστὶ συζωνίας. 796, 45.

Θρώσχω, τὸ θρῶ μέγα σὺν τῷ ἰ υπογεγραμμένῳ, ὡς ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίσχω κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἔκτασιν. 326, 10. 1064, 5. 1227, 26. 1722, 41.

Θρωσμὸς, τόπος ἐψηλός, εἶτον γήλοφος, ἐρμηνεία διεξοδική. 796, 35—46. καὶ ὅτι μετὰ τοῦ ι γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ θρώσχω. 1227, 28.

Θρωσμὸς πεδίου, ὅτι τὴν λεγομένην καλλικολώνην ἐνόμισάν τινες θρωσμὸν λέγεσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 1195, 40.

Θυάδες αἱ Βάχχαι, παρὰ τὸ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν, καὶ ὅτι καὶ Θύσαι λέγονται παρὰ Λυκόφρονι. 114, 43.

Θυγατρῶν ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ θυγατέρων. 1514, 16. 1594, 5. καὶ ὅτι ἄχρηστόν ἐστιν ἐν πεζῷ λόγῳ. 392, 6.

Θυέσσιν ἀντὶ τοῦ θυμιάμασιν, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 767, 46.

Θύειν αἵματι λέγεται δάπεδον Ὀδ. λ', 420. ἀντὶ τοῦ θύεσθαι καὶ περιθῆεσθαι, ἢ φαντασίαν παρέχεσθαι τοῦ θύειν, ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥέον αἷμα. 1692, 19.

Θύειν ὅτι ἀντὶ τοῦ θυμῶν αἰε παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ σφάζειν ἱερεῖον, ὅθεν καὶ θύος

τὸ θυμίαμα. 1767, 14. καὶ ὅτι καὶ τὸ σπένδειν καὶ εὐχεσθαι θύειν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1781, 30.

Θύεσθαι ἀντὶ τοῦ θύειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ θυόμενος ἀντὶ τοῦ θύων. 1223, 45.

Θύη τὰ θυμιάματα, ἀπὸ τῆς θύος εὐθείας. 1346, 39.

Θυήεις βωμὸς ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ τὸ θύειν λέγεται. 697, 44. 1601, 2.

Θυηλαὶ αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι. 1601, 4.

Θυηχοοὶ οἱ ὑπὲρ ἄλλων θύοντες ἱερεῖς. 1601, 3.

Θυλάκιον ὑποκοριστικόν, ὅτι χρησιμὸς ἐστὶ λέξις. 1534, 48.

Θύλακος ὅτι καὶ κύρακος καὶ μάρσιππος συνωνύμως λέγεται. 1534, 47. καὶ ὅτι καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα θύλακος κρεῶν λέγεται τροπικῶς. 1303, 38. 1450, 14. καὶ παροιμία, εὐ μὲν ἄσχος, εὐ δὲ θύλακος, ἐπὶ τῶν τῷ βίῳ ἐπαμφοτερίζοντων. 1646, 19.

Θυμαλγὲς τὸ λυπηρόν, ὅτι παρὰ τὸ ἄλγος καὶ τὸ θυμὸς λέγεται. 388, 19. καὶ θυμαλγὴς χόλος ὁμοίως. 750, 53.

Θυμαρῆς ἢ θυμάρης ἐπίθετον, ζῆται τὸ θυμαρία.

Θυμαρέα, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς θυμαρῆς εὐθείας, ὅτι παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἢ ἀρέσκειν τῷ θυμῷ λέγεται, καὶ ὅτι διὰ μὲν τοῦ α' προφερομένη δέσσεται ἡ λέξις, διὰ δὲ τοῦ ἠ' βαρύνεται, θυμῆρης γάρ. 754, 60. 1946, 35.

Θύμβρα, πόλις τῆς Τρωάδος ἔχουσα καὶ ποταμὸν Θύμβριν λεγόμενον, ὅθεν καὶ Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ὃ καὶ Ζυμβραῖος διὰ τοῦ ζ, ἐτι δὲ καὶ Θέμβριος καὶ Λύμβριος διὰ τοῦ δ'. 816, 11—22.

Θυμβραῖος Ἀπόλλων, ζῆται ἐν τῷ Θύμβρα. 816, 11.

Θυμβρεαῖδεῖπνος ὁ εὐτελῶς δειπνῶν καὶ μόνοις θύμβροις ἀρκοῦμενος διὰ φειδωλῶν. 816, 25. 1828, 13.

Θύμβρις, ποταμὸς περὶ Θήμβραν πόλιν τῆς Τρωάδος καὶ Θύμβρις ὁμωνύμως ποταμὸς Ρώμης, ὃ καὶ Τίβερις. 816, 11.

Θυμηρερεῖν τὸ ἀγείρειν τὸν θυ-

μόν, ὅ ἐστι συνάγειν καὶ ἀναπτύσθαι τὴν ψυχὴν ἐκ λειποθυμίας. 457, 41. 577, 10. 1014, 44. 1280, 41. 1580, 6. 1605, 25.

Θυμηδές, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελιηδές, ὅτι ἀντίκειται τῷ θυμαλγές. 1805, 59.

Θυμηδία ὅτι παρὰ τὸ ἡδεῖν, ὅ ἐστιν εὐφραίνειν, τὸν θυμὸν λέγεται. 1652, 1.

Θυμηῆρες, ὅτι ἐκ τοῦ θυμὸς καὶ τοῦ ἥρ ἥρος, ὃ δηλοῖ τὴν χάριν, σύγκειται ἢ λέξις. 972, 14. καὶ θυμηῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ καταχάσασα ὕδωρ οὐ πάνυ θερμοῦν, ἀλλ' εὐκρατον. 1662, 7.

Θυμηῆρης βαρυτόνως, θυμαρῆς δὲ ὀξύτόνως, ζῆται ἐν τῷ θυμαρῆα. 1946, 35.

Θυμοβόρος ἔρις ἢ τὴν ψυχὴν βιβρώσκουσα. 1171, 28.

Θυμολίτης κύριον ὅτι παρὰ τὸ θυμὸς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 113, 6.

Θυμολέων ὁ ψυχικὴν προθυμίαν ἔχων κατὰ τοὺς λέοντας. 678, 62.

Θυμομαχεῖν λέγεται τις ὡς τοῦ χόλου πολεμίου ὄντος τοῖς πάσχουσι. 979, 5.

Θυμὸν ἀγεῖραι, εἰς εὐνυχίαν ὑποκινῆσαι. 577, 13.

Θύμον ὅτι οὐδεντέρως παρ' Ἀττικῶς λέγεται. 1390, 57. ζῆται τὸ θύμος.

Θυμοραϊστῆς, ὅτι ἐκ τοῦ ραῖω τὸ φθεῖρω γίνεται ραῖζω, ὅθεν θυμοραϊστῆς ὡς κυνοραϊστῆς· καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ἐν ῥ γράφονται τὰ τοιαῦτα, Ἀττικῶς δὲ δυσι. 945, 50. 1076, 20. 1139, 62.

Θυμὸς ὁ χόλος, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ὅ ἐστιν ὀρμᾶν, λέγεται, οἰονεὶ θύαιμος· καὶ ὅτι κίνησις τοῦ περικαρδίου αἵματος ἐστὶν ὁ θυμός. 8, 22. 34. 114, 38. ἀλλαχού δὲ ὅτι ζῆσις ἐστὶ τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὀρεξιν ἀντιληψέως. 1134, 6. καὶ ὅτι τοῦ θυμικοῦ τῆς ψυχῆς ἔδρα ἐστὶν ἡ καρδία. 144, 19. καὶ θυμὸς ἢ ψυχὴ καὶ ἢ διάνοια. 80, 38. 660, 28. καὶ θυμὸς τὸ ζωτικὸν πνεῦμα ἐν τῷ, μόγις ἐσαγείρατο θυμὸν, παρ' Ὀμήρῳ. 1244, 52. καὶ θυμὸς μελιηδὴς ἐπιθετικῶς

πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ ἢ φῶλη ἐκάστου ψυχῇ. 820, 47. καὶ θυμὸς ἴλαος ἢ πραύθυμία. 780, 16. καὶ θυμὸς ὑπέρβιος ὁ χόλος ἢ ἢ βία ψυχῇ. 1779, 20. καὶ θυμὸς ὁμωνύμως ἀδὴν τις μεταξὺ τῶν κλειδῶν. 1214, 22.

Θύμος ὅτι καὶ θύμον λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμών. 1148, 25. ζῆται τὸ θύμον.

Θυμόσοφος ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ καὶ τῇ κατ' αὐτὸν εὐφροσύνη σοφός. 678, 63. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ὅς θυμῷ εἰδείη, περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ. 900, 44.

Θυμοφθόρα φάρμακα τὰ φθαρτικὰ καὶ ἀναιρετικὰ τοῦ λογισμοῦ. 1448, 35.

Θυμῷ χαίρειν, ἡγουν ἐκ ψυχῆς χαίρειν, ἴλ. ἡ, 191. 675, 59.

Θυμῷ εἰκεῖν, παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν ἐπὶ θυμοῦ, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐπιθυμίας ἀκούεται ὁ θυμός. 1528, 30.

Θύνναξ θύννακος, ὑποκόρισμα θύννου, ὡς τοῦ ὀρφῶς ὁ ὀρφαξ. 1720, 60.

Θυννίς, ἢ καὶ πηλαμίς. 994, 49.

Θύννοι οἰστορηματούμενοι περὶ κυνὸς ἐπιτολῆν, ἱστορία φυσικῇ. 1928, 20.

Θύννοι ὅτι βυλανεφαγοῦσιν ἀπὸ δρυαρῶν φρυγμένων ἐν τῇ θαλάσῃ. 1715, 51.

Θύννος ὅτι παρὰ τὸ θύνω, ὃ ἐστιν ὀρμῶ, λέγεται διπλασιασμῷ τοῦ ν, καὶ ὅτι καὶ θύνναξ ἱποκοριστικῶς λέγεται, καὶ ὅτι ὑπὸ μὲν τινῶν σμερνύνεται ὁ θύννος, ὑπὸ δὲ τινῶν ἐκφανύζεται. 1720, 60. 63. καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ἰχθύος ἱστορία φυσικῇ, καὶ περὶ διαφύρων ἐνομασιῶν τῶν εἰδῶν αὐτοῦ. 994, 47.

Θύνω παρὰ τὸ θύνω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, πλεονασμῷ τοῦ ν. 171, 21.

Θύοεν νέφος τὸ εὐώδες. 697, 45.

Θυμένων ζῶων παρ' Ἑλλήσιν ἕξις καὶ ποιότης, ὅτι γαλαθηνὸν ἢ ἄπεκτον ἢ ἄτοκον πρόβατον ἀπηγόρευτο θύνειν, ἔτι τῇ τῆς Ἀθηνῶς ἱερεῖα οὐκ ἔξῃν θύνειν ἀμνήν. 1485, 56.

Θύον, εἰδός τι δένδρου οὕτω λεγόμενον. 1523, 36.

Θύος τὸ θυμίαμα παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ θύειν, ὃ δηλοῖ τὸ θυμῶν αἶ παρ' Ὀμήρῳ. 641, 60. 1767, 17. παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὀμηρον θύος τὸ θυόμενον ἡρεῖον. 1010, 13. 1293, 29.

Θυοσκόος ὁ διὰ θύνειν, ὅ ἐστι θυμιαμάτων ἢ ἱερῶν, κοῦν, ὃ ἐστι νοῦν τὸ μέλλον· ἢ θυοσκόος ὁ θύτης, ὁ τὰ θύη κίων ἡγουν καίων. 1346, 36. 1626, 47. 1906, 22. ἀλλαχού δὲ ὅτι θυοσκόος ὁ ἱεροσκόπος, ἡγουν ὁ δι' ἐμπύρην τὸ μέλλον σημαίνων. 1601, 3.

Θύρα Φανίου, ζῆται ἐν τῷ, Φανίου θύρα. 1959, 14.

Θύραζε, ὅτι τὸ θύραζε γενέσθαι ἐπὶ οἴκου κυρίως λέγεται, καὶ θύραζε τὸ ἀπλῶς ἔξω πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, οἶον καὶ ἐν τῷ, ἄλως πολιοῦ θύραζε, Ὀδ. ε', 410. 595, 1. 1067, 53. 1152, 62. 1233, 55. 1540, 40. 1639, 64.

Θύραι οἰκίας λέγονται, πύλαι δὲ πόλεως. 1257, 36. ἀλλαχού δὲ ἐτι θύραι αἱ συνίδες, αἷς κλείονται αἱ εἰσοδοὶ τῶν οἰκιῶν ἢ πόλεων, πύλαι δὲ αἱ εἰσοδοὶ αὐταί, ἐφ' αἷς αἱ θύραι. 895, 45. 1142, 47.

Θύραι τροπικῶς αἱ αἰσθητικαί, δι' ὧν βαίνουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τὰ αἰσθητὰ, καὶ ὅτι καὶ γλώσσης θύρα λέγοιτ' αὐ. 1627, 4.

Θύραι σπηλαίων, παρ' Ὀμήρῳ ἀναλογικῶς. 1637, 40.

Θυρεὸς παρ' Ὀμήρῳ ταῦτ' ὅπερ θύρα, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἶδος ἀσπίδος μεγάλης τοικνίας θύρα, ὅθεν καὶ λέγεται ἐπενθίσει τοῦ ε. 1626, 55. 1627, 2. 1744, 19.

Θύριον, θύρας ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται ἢ λέξις. 268, 9.

Θυροκοπικόν, ὄνομα ἀελλήσεως ποιᾶς. 1236, 57.

Θύρσοι, κλάδοι τινές, οὓς ἔφερον οἱ περὶ τὸν Διόνυσον, θυρσοὶ δὲ ὀξύτόνως γαμικά τινα στέμματα. 629, 50.

Θυς λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι καὶ ἀποβυλόντα τὸ ληκτικὸν σ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένουσι σημασινομένου, οἶον εὐθὺς εὐθύ, ἰθύς ἰθύ. 579, 1.

Θύσαι αἱ Βάκχαι, αἱ καὶ Θυάδες. 114, 44.
 Θύσανοι οἱ κροσσοί, ὅτι παρὰ τὸ θύειν, ἤγουν σιέσθαι, λέγονται. 252, 9. 17. 600, 22. 976, 28.
 Θύσθλα, τελειοτικά τινα θύματι Διονυσιακά, ἢ κλάδοι τινές, οἷον καὶ οἱ νάρθηκες καὶ οἱ θύρσοι. 629, 48.
 Θυσία ὅτι παρὰ τὸ θύος, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν θυομένων ἱερῶν ἀναθυμιωμένην κνίσσαν, λέγεται. 641, 61. καὶ ὅτι σκοπὸς ἐστὶ τῶν θυσιῶν ἡ εὐχαριστία. 133, 9. καὶ περὶ τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἴλ. α', 458 εἰρη. Θυσίας ἐρμηνεία διεξοδική. 134, 13. καὶ περὶ τῶν παρὰ Πέρσαις θυσιῶν ἱστορία. 135, 2. καὶ ὅτι ἡ ἐκ τριῶν ζώων θυσία τριττὴ ἐλέγετο, ἐκ ποίων δὲ ζώων ζῆται ἐν τῷ τριττῷ· ἡ δ' ἐκ δώδεκα δωδεκαῖς, ἡ δ' ἐξ ἑκατὸν ἐκατόμβῃ, ἡ δ' ἐκ χιλίων χιλιόμβῃ. 1676, 37. καὶ ὅτι τὸ αἷμα τῶν θυομένων ἱερῶν εἰς ἀγγεῖον δεχόμενοι τῷ βωμῷ ἐπέχειον οἱ πάλοι "Ἕλληνες" καὶ ὅτι καὶ πρόθυμα, εἶτον προβολὴ καὶ καταρχὴ θυσίας, ἦν τὸ τίλλειν καὶ καλεῖν τὰς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱεροῦ τρίχας. 1476, 41. 45.
 Θυῶ θυῶσω ῥῆμα, ὅτι παρὰ τὸ θύος ἢ θύον λέγεται. 1488, 12.
 Θυῶδης ὁ εὐώδης, παρὰ τὸ θύον, ὃ ἐστὶ θυμίαμα. 1488, 9.
 Θυώματα τὰ εὐώδη θυμιάματα, παρὰ τὸ θύος ἢ θύον. 1488, 15.
 Θῶες, οἱ καὶ λυκοπάνθηρες, εἶδος ζῴου ναίνῃ παραπλήσιον, ἱστορία φυσικῇ. 856, 51. 922, 51.
 Θωή ἡ κατατιθεμένη ζημία, παρὰ τὸ θῶ, ὡς παρὰ τὸ ζῶ ζωή. 953, 41. 1441, 1.
 Θῶθ, μὴν Αἰγυπτίων, ὅτι ἀπὸ Θῶνος τινὸς βυσιλέως ἔσχε τοῦτομα. 1493, 58.
 Θωκόνδε καθίζανεν, ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιάζειν, Ὀδ. ε', 3. 1520, 38.
 Θωκος καὶ θῶκος ὁ θρόνος, παρὰ τὸ θῶ. 746, 20. 1008, 48.
 Θωμιγξ, τὸ σχοινίον. 1539, 13.
 Θωμός, σωρὸς σπερμάτων, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ὦ λέγεται, οὐ μὴν Θημός διὰ τοῦ ἦ. 1539, 12.
 Θων λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάτ-

τουσι τὸ ὦ ἐπὶ τῶν πλαγίων, οἷον κῶθων κῶθωνος, μῶθων μῶθωνος, ῥῶθων ῥῶθωνος. 1409, 21.
 Θῶνις Αἰγύπτιος, ἱστορία διεξοδικωτάτη, καὶ Θῶνις πόλις. 1493, 54 - 63.
 Θῶνος, γενικῆς πτώσεως ἐν τῷ, Θῶνος παρὰκοίτις, Ὀδ. δ', 228. ὅτι ἀπὸ τοῦ Θῶνος Θῶνος γέγονε κατὰ συγκοπὴν, ἡ ἀπὸ τοῦ Θῶνις Θῶνιος ὁμοίῳ πάθει· καὶ περὶ τοῦ Θῶνος τοῦτου ἱστορία διεξοδικωτάτη. 1493, 54 - 63.
 Θωράκιον τὸ ἐπικείμενον τῷ καρχισίῳ τετραγώνον. 1423, 15.
 Θωράξ ὁ ἀνθρώπινος κορμὸς χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ θωράξ δμῶνύμως τὸ ἐπ' αὐτῷ ὅπλον. 26, 24. καὶ θωράξ στατὸς τὸ αὐτὸ ὅπλισμα, ἐρμηνεία διεξοδική. 453, 40.
 Θώρηξις ἡ ἀκρατοποσία εἶτον μέθη ὁμωνύμως, καὶ ὅτι καὶ θόριξις διὰ τοῦ ο' καὶ τοῦ ι' λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 166, 12. 242, 30. ζῆται τὸ θωρήσασθαι.
 Θωρήσσεισθαι τὸ ὀπλιζέσθαι καὶ τὸ μεθίσκεισθαι ὁμωνύμως, ὅθεν θωρήξις ἡ ἀκρατοποσία. 166, 11.
 Θῶς, ὁ καὶ λυκοπάνθηρ. 856, 51. ζῆται ἐν τῷ θῶς.
 Θωμάσιον τὸ θανμάσιον Ἰωνικῶς. 482, 39.

Ἀρχὴ τοῦ Ι στοιχείου.

ι' στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ ι' ἐπαλληλία σεσηρῆναι ποιεῖ τὰ χεῖλη, οἷον ἐν τῷ, Ἰριδι δῖη. 820, 34.
 ι', ὅτι τὸ τοῦ ἰῶτα στοιχείου σημεῖον τὰ δέκα σημεινέι. 1428, 28.
 ι' πρὸ φωνήεντος ὅτι ψιλοῦται. 1025, 12.
 ι' πρὸ τοῦ σ' ἐπαγομένου δυσέως ὅτι ψιλοῦται, οἷον ὄσχα. *implicito*. 1341, 6.
 ι' λήγοντα οὐδέτερα, ὅτι τῶν εἰς ι' λήγοντων οὐδέτερον δύο μόνον εἰσὶν Ἑλληνικά. 846, 9.
 ι' ἐπεντιθέμενον ὅτι οὐκ ἐξαλλάσσει τὸν τόνον, οἷον περῶν πειρῶν. 1336, 25.
 ι' πλεονάζον ἐν μέσῳ λῆξιν πολυβραχέων πρὸς συντέλειαν μέτρον

δακτυλικῶν, οἷον ὁδοπόρος ὁδοπόρος, μεσαπόλιος μεσαιπόλιος. 422, 33.
 ι' λήγουσαι δοτικαὶ μεταπεπλασμέναι ἀπὸ τῶν εἰς ἡ, οἷον Δωδῶνι ἐκ τοῦ Δωδῶν. 58, 34.
 ι' λήγουσαι δοτικαὶ ἐκ κράσεως δύο εἰ εἰς ι' μικρὸν γενόμεναι, οἷον Θέτι Θέτι, μήτι μήτι. 348, 35.
 ι' ληκτικὸν δοτικῆς ὅτι ἐκθλίβεται ποτε, οἷον ἐν τῷ, ἄστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ἴλ. ε', 5. 514, 18.
 ι' ληκτικὸν δοτικῶν ἐκτεινόμενον ποτε πρὸς μέτρον χρεῖαν. 52, 9. 54, 22.
 ι' λήγουσαι δοτικαὶ ὀνομάτων δισέλλαροι ὁξύνονται, εἰ μὴ ἐκ κράσεως ἐπαθον τὴν δισύλλαβον, ὡς τὸ κέυρι κῆρι, ἔυρι ἥρι. 1146, 50.
 ι' λήγουσαι δοτικαὶ ὑπερδισύλλαβοι, ὅτι ἀποστρέφονται τὴν ὁξύνουσαν, πλὴν τοῦ θυγατρὶ. 1388, 48.
 ι' λήγουσαι δοτικαὶ ὁξύτονοι ἀπὸ βαρυντόνων εἰς ὦ ληγουσῶν μεταπεπλασμέναι, οἷον λιτὶ, κλαδί. 1400, 19.
 ι' κατ' ἐπέκτασιν προστιθέμενον τῷ τέλει τινῶν τοῦ λόγον μερῶν, οἷον ἐν τῷ οὔτοσι, γυνί. 45, 2.
 ι' ληκτικὸν ἐπιθρομήματων, οἷον αὐτόθι, κείθι, ὅθι. 122, 8.
 ια λήγοντα ὁξύτονα θηλυκὰ ὅτι περιεκτικῆς εἰσὶν ἐννοιᾶς, οἷον ἄχυρμα, μυρμηκία. 748, 18. 1698, 37.
 ια ληγόντων θηλυκῶν ὁξύτων παραγωγὴ ἀπὸ ὁμογενῶν εἰς ἡ ληγόντων, οἷον ἐσχύτη ἐσχατιά, σκοπή σκοπία. 1183, 60. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι' τὰ τοιαῦτα. 1507, 53.
 ια λήγοντά τινα θηλυκὰ διὰ τὸ μέτρον ἐκτείνοντά ποτε τὸ παραλήγον δίχρονον, οἷον τὸ ἐποδεξία ἐν τῷ, πάσα τοι ἐσθ' ὑποδεξίη, πολεῖσι δ' ἀνάσσεις, ἴλ. ι', 73. 736, 54.
 ια ληγόντων πληθυντικῶν οὐδέτερον ἐπὶ ἐορτῶν γραφῇ παραληκτικῇ, οἷον Διάσια, Διονύσια, Ὀλύμπια. 444, 14.
 ια λήγοντα πληθυντικά τινα οὐδέτε-

- ρα συγκοπτόμενα ποτέ, οἷον μη-
ρία μήρα, σιλία σῖτα. 1017, 61.
ἰα ἡ φωνή. 794, 54. καὶ ἰα ἀντί τοῦ
μία, ἀπὸ τοῦ ἰος ἀρρήτου ἀρσε-
νικοῦ. 663, 26. καὶ ἰα ἀντί τοῦ
πρώτη. 1052, 48.
ἰὰ ἀντί τοῦ ἰοὶ κατὰ γένους μετα-
πλισμόν. 1197, 24.
ιαδης λήγοντα πατρωνυμικά τίνα ἐκ
πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ παραλήγον
αἰ καὶ τίνα φύσει. 13, 10. 27. 31.
ζήτει ἐν τῷ αδης λήγοντα.
ἰαίνεσθαι, τήκεισθαι, ἡδεσθαι,
διαχεῖσθαι, μαλάσσεσθαι. 1008,
4. 1559, 47. καὶ ὅτι ἰαίνεσθαι λέ-
γεται κυρίως τὸ ὑδωρ, τουτέ-
στι χλιαίνεισθαι καὶ θερμαίνεισθαι.
1661, 63. καὶ ἰαίνεσθαι λέγονται
οἱ στάχυες τῇ δρόσῳ, ἦγουν φαι-
δρύνεσθαι· ὁ δὲ χαλκὸς ἰαίνεται
πυρούμενος, ἦγουν θερμαίνεται.
1318, 32. 1605, 1.
ἰαίνω τὸ εἰσφραίνω καὶ γλυκαίνω.
1506, 53. ζήτει τὸ ἰαίνεσθαι.
ιαίος λήγοντα ὀνόματα προπερισπώ-
μενα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ
προπαρρηγόν ἰ, οἷον μυαῖατος,
καμινιατός, ταλαντιυτός. 1878,
60. 1905, 36.
Ἰαιρα Νηρηΐς τις λέγεται παρὰ τὸ
ἰαίνειν διὰ τὸ τοῦ ὕδατος εὐφρό-
συνον. 1130, 47. ζήτει τὸ Ἰά-
νασσα.
ἰακχος ὁ ἐπὶ Διονύσῳ ἦχος παρὰ
τὸ ἰάχειν, καὶ ἰακχος αὐτός ὁ
Διονύσιος ὁμωνύμως. 629, 30.
962, 60.
Ἰάλεμος, ὄνομα μωροῦ τινός καὶ
εὐχθούς ἀνθρώπου, ὅτι παρὰ τὸ
ἀλάσθαι λέγεται, ἀφ' οὗ παροιμια-
κῶς λέγεται τὸ, Ἰαλέμου ψυχρό-
τερος. 636, 59. καὶ ἰάλεμος, πέν-
θιμός τις ὡδὴ ὁμωνύμως. 1164, 8.
ἰάλλειν τὸ πέμπειν καὶ βάλλειν,
καὶ ἀπὸ χεῖρας ἰάλλειν, τὸ ἀπά-
γειν καὶ ἀπέχεσθαι· καὶ ὅτι κατὰ
μὲν τῶν κανόνων τοῦ ἰ-πρὸ φωνήεν-
τος ψιλοῦται τὸ ἰάλλειν, ἡ δὲ σύν-
θεσις τοῦ ἐφιάλτης καὶ τοῦ ἐφιάλ-
λειν δασύνεσθαι αὐτὸ ὑπαγορεύει.
562, 35. 714, 34. 1403, 6. 13—20.
ἰάλλω ὅτι παρὰ τὸ ἰῶ, ὁ ἔστι πέμ-
πω, παρῆται. 867, 19. καὶ περὶ
τοῦ πνεύματος τῆς λέξεως ζήτει
τὸ ἰάλλειν.
Ἰαλυσός, πόλις Ῥόδου, καὶ ἄλλη
τοῦ Ἀδρίου κόλπου, καὶ ἄλλη
Σκυθίας. 315, 22.
Ἰάμβη, κόρη τις, ὅτι αἰσχροῦς
ἐβρισθεῖσα ἀπῆγγετο· καὶ ὅτι
Ἰάμβη, Θεράπεινα Κιλεοῦ, λυ-
πουμένην τὴν Δῆμητρα παρεμυ-
θεῖτο ὀρχομένην τὸ ἱαμβικὸν μέ-
τρον, ἱστορία. 1684, 48. 53.
Ἰάμνια, τὸ μνὶ ἰῶτα κατ' ἀνα-
λογίαν. 265, 43.
Ἰάνασσα καὶ Ἰάνειρα, ὀνόματα
Νηρηίδων, παρὰ τὸ ἰαίνω, ὁ ἔστιν
εὐφραίνω καὶ γλυκαίνω διὰ τὸ
τοῦ ὕδατος εὐφρόσυνον. 1130, 47.
1506, 52.
Ἰάνειρα, ὄνομα Νηρηίδος τινός,
ζήτει τὸ Ἰάνασσα. 1130, 46.
Ἰανος διπρόσωπος ὅτι πρῶτος νό-
μισμα χαλκοῦν ἐχάραξε καὶ ἄλλα
τίνα εὔρεν, ὅθεν καὶ κεφαλὴν δι-
πρόσωπον ἐνεχράττον τινες τοῖς
νομίσμασιν, ἱστορία. 1533, 3.
Ἰάονες, ἔθνος τι οὕτω καλούμε-
νον, χρόνος παραληκτικός καὶ
προπαρρηκτικός τῆς λέξεως· καὶ
ὅτι ἄλλο τι ἔθνος παρὰ τοὺς Ἰω-
νας, καὶ ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ οἱ
Ἰάονες, καὶ ὅτι τοὺς Ἀθηναίους
τινὲς Ἰάονας λέγεσθαι ἐνόμισαν.
954, 44.
Ἰαπετός ὅτι παρὰ τὸ ἰάπτω, ὁ
ἔστι, βλάπτω, λέγεται. 17, 2.
Ἰαπετός, εἰς τῶν Τιτάνων, ὅτι
παρὰ τὸ ἰάπτω λέγεται. 17, 2.
καὶ Ἰαπετός ἀλληγορικῶς ἡ οὐρα-
νία σφαῖρα, παρὰ τὸ ἰεσθαι καὶ
πέτεσθαι διὰ τὸ ὀξὺ τῆς κινή-
σεως. 87, 8. 724, 27.
ἰάπτειν τὸ διαφθεῖρειν καὶ βλά-
πτειν ἐν τῷ, ὡς ἂν μὴ κλαίονσα
κατὰ χροά καλὸν ἰάπτει, Ὀδ. β',
376. ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ προ-
πέμπειν ἐνόησάν τινες. 1450, 36.
καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἰπτω, ὁ ἔστι βλά-
πτω, ἐπενθέσει τοῦ αἰ λέγεται
καὶ ἰάπτειν ὀρχήματα, παρὰ Σο-
φοκλῆ (Aj. 700.) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν
καὶ διδάσκειν, παρὰ τὸ ἔπω ἰπτω
καὶ ἰάπτω. 16, 46. 17, 12.
Ἰάρδανος, ποταμὸν τι πλησίον
Φειᾶς πόλεως Πελοποννησιακῆς.
671, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰάρδανος
παταμός τῆς Κυδωνίας χώρας.
1468, 25.
Ἰας ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος, κτητικὴ
τύπῳ ἑλλειπῶς. 5, 23.
ἰασιν, ἦγουν ἔρχονται, προπαρ-
εχτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ ἰά-
σιν, ὅθεν τὸ ἀφῆσι. 1052, 1.
Ἰασίων ὅτι διὰ τὸ γεωργικὸς γε-
γονέναι μίγνυσθαι τῇ Δῆμητρὶ
ἐμυθεύθη, μῦθος καὶ ἀλληγορία
διεξοδική καὶ ἱστορία· καὶ ὅτι πα-
ρὰ τὴν ἔσιν, ὁ ἔστιν πέμψην, τῶν
σπορίμων λέγεται τοῦνομα. 1528,
5—15.
Ἰασον Ἄργος ἡ Πελοπόννησος,
ἀπὸ Ἰάσου βασιλέως, υἱοῦ Ἰούς
τῆς Ἰνάχου. 1465, 60. 1845, 11.
Ἰάσονος πλοῦς εἰς τὴν Κολχίδα
ὅτι ἐπὶ ἀνακλήσει τῆς Φοῖβου ψυ-
χῆς ἐγένετο. 1614, 62.
Ἰασος, εἰς τῶν Φωρωνέως παίδων,
ἀφ' οὗ Ἰασον Ἄργος ἐκλήθη ποτὲ
ἡ Πελοπόννησος, ἱστορία. 385,
40.
ἰασπες, ὅτι αἱ Ἐμπούσαι καὶ ἄλλα
τινὰ εἰδῶλα φοβοῦνται τὴν ἰασπιν.
1659, 28.
Ἰάσων ὁ Αἰώωνος ὅτι ἐξ Ὀρμενίου
ἦν τῆς Θετταλίας. 332, 12. καὶ
ὅτι παρὰ τὸ Αἰώων λέγεται κατ'
ἀναγραμματισμόν. 488, 23. καὶ
ὅτι Ἰάσων σκωπτικῶς ἐπικαλεῖτο
πᾶς ὁ κλέψας κώδιον. 1642, 62.
ἰάτρια γυνὴ λέγεται, τὸ δὲ ἰατρίαν
βάρβαρον. 859, 51.
ἰατρικὴ καὶ μαντικὴ ὅτι ἐπικοι-
νωνοῦσιν ἀλλήλαις, κατασκευὴ ἐξ
ἐπαγωγῆς παραδειγμάτων. 48, 35.
ἰατρὸς κατὰ μόνος ὅτι ἀτελῶς λέ-
γεται, ἰατρός δὲ κακῶν ἐντελῶς.
1825, 15. καὶ ὅτι κοινόν ἔστι τῷ
γένει τοῦνομα, λέγεται γὰρ καὶ
ἰατρός γυνὴ ἐν ἴσῳ τῷ ἰατρία.
859, 51.
ἰαύειν τὸ κοιμᾶσθαι καὶ ἐφ' ὅπῃ
ἀνακεκλίσθαι, καὶ τὸ ἀπλῶς δια-
γεῖν, καὶ τὸ χρονίζειν εἶτον δια-
τρίβειν. 191, 17. 754, 1. 979, 15.
1958, 9.
ἰανθμός ὅτι παρὰ τὸ ἰαῖναι, ἦγουν
διατρίβειν, λέγεται. 1750, 22.
ἰάχειν τὸ ἀπλῶς ἡχεῖν. 962, 60.
καὶ ὅτι καὶ ὄρνιθες λέγονται πο-
παρ' Ὀμήρῳ. 229, 19. καὶ σίδη-
ρος πεπυρωμένος σίλων ἐν τῷ βά-
πτεσθαι ὕδατι. 1636, 5.

ιαχή ὁ βρεφικός κλαυθμερισμός καὶ ὁ ἀπλῶς ἥχος. 651, 35. 919, 27.

Ἰαωλκός, πόλις Θεσσαλική, ἡ καὶ Ἰωλκός· ζῆται τὸ Ἰωλκός. 327, 41.

Ἰβδης, μέρος τι τῆς νεῶς οὕτω καλούμενον. 525, 34. ἀλλαχού δέ ἐστι Ἰβδης πάσσυλος ἐν τοῖς τῶν πλοίων ἐδάφεσι. 858, 38.

Ἰβύκειον λέγεται σχῆμά τι λόγου παρὰ τὸ Ἰβυκὸν τὸν ποιητὴν αὐτῷ κατακόρως χρῆσασθαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 1577, 1.

ἰβω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον τρῷ τρίβω, θλῷ θλίβω. 1532, 6.

ἰγνύη τὸ ὀπίσω τοῦ γόνατος, ὅτι καὶ περ ἀπὸ τοῦ ἰκνεῖσθαι παρηγμένον, ὅμως ψιλοῦται τοῦνομα, ἐρμηνεία διεξοδική. 928, 12.

ἰγνύων ἀφαιρέσεις, παλαιστικὸν τι μηχανήμα, ᾧ Κερκυῶν ὁ ληστής πρῶτος ἐχρήσατο, ἐρμηνεία διεξοδική. 1327, 8.

Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ὅτι σιδήρου ἐργάται γεγόνασιν κατὰ τὴν Κρητικὴν Ἰδην πέντε τὸν ἀριθμὸν, διὸ καὶ οὕτως ἐκλήθησαν. 353, 20.

ἰδάλιμον καῦμα, παρὰ τὸ ἰδέιν, ὁ δηλοῖ τὸ ἰδροῖν. 1505, 11. 1961, 24.

ἰδάλιμος ὅτι παρὰ τὸ ἰδίω, ὃ ἐστὶν ἰδρῶ, λέγεται. 1890, 10.

Ἰδας, ἀδελφὸς Ἀνγκίως Μορπίσαν τὴν Εὐήνου ἀρπιάσας, ἱστορία διεξοδική. 776, 10.

ἰδέα, τὸ ἰῶτα, ἀπὸ τοῦ εἶδω καθ' ὁπεξάρεσιν τοῦ εἶ τῆς διφθόγγου, ἐρμηνεία διεξοδική. 194, 39.

ἰδέαι λόγων τρεῖς, μιμητικὴ ἡ καὶ δραματικὴ, ἀμίμητος καὶ μικτή. 263, 6.

ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ εἰδέναι διὰ τὸ καὶ τὸ ἰδεῖν εἰς τὸ εἰδέναι συντελεῖν. 1004, 2.

ἰδεῖν αὐγὰς ἡλίου, ἀντὶ τοῦ ἄρτι γεννηθῆναι, περὶ βρέφους λεγόμενον παρ' Ὁμήρῳ. 1054, 5.

ἰεῖς λήγοντα ὡς πατρωνυμικά, προσηγορικά ζωικῶν ἐκγόνων, οἷον λαγυεῖς, λυκιδεῖς, ἀλεκτοριδεῖς, χηνιδεῖς, περδικιδεῖς, ὅτι ἀπὸ ἐνικῆς εὐθείας διὰ τοῦ δῆς κλίνον-

ται, οἷον λαγιδῆς, λυκιδῆς. 753, 56. 1821, 35.

ἰδέσθαι εἰς ὅλα τινός, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ θεαθῆναι τινί. 1010, 3.

ἰδέσθαι ἀντὶ τοῦ νοῆσαι ἐν τῷ, πειρήσεται καὶ ἰθῆται, Ὁδ. φ', 159. 1905, 54.

ἰδέσθαι καὶ αἱ σίστοιοι παθητικὰ κινήσεις ὅτι συνήθεις εἰσὶν Ὁμήρῳ. 1122, 63.

Ἰδεῶ, γενικὴ ἀντὶ τοῦ Ἰδου, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ Ἰδας, ὡς ὁ Μίδας. 775, 58.

Ἰδη, ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας, καὶ ὅτι πᾶν ὄρος ἐψηλὸν Ἰδη λέγεται παρὰ τὸ ἰδεῖν. 353, 12—21. 356, 11. 500, 43. 633, 35. 697, 48. 1351, 15.

Ἰδη προσηγορικῶς ἡ τῶν ξύλων ὅλη ὁμωνυμῶς τῷ ὄρει. 1246, 3.

Ἰδη ἀντὶ τοῦ θεῖσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἰδῆναι κέκρται. 86, 21. 398, 46.

Ἰδήιον πεδῖον τὸ τῇ Ἰδῇ ὑποκείμενον. 1251, 1.

Ἰδῆς ὄρους Τρωικοῦ ἀκρωτήρια τρία, Γάργαρον, Λεκτὸν, Φαλάκρα. 697, 28.

ἰδῆς πατρωνυμικά προσλαμβάνοντα τὸ αἰ πρὸ τοῦ δῆς διὰ μέτρον χρεῖαν, οἷον Τελαμωνίδης Τελαμωνιάδης. 13, 10. 27.

ἰδίᾳ ἐπιρῆμα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ὅτι παρὰ τὸ ἰδιάζειν τὰ χωρὶς ἀλλήλων ὄντα λέγεται. 1582, 13.

ἰδίειν τὸ ἰδροῦν ἐξ ἀγωνίας. 950, 55. ζῆται τὸ ἰδίον.

ἰδίον λήγοντα ὑποκοριστικά ὅτι ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἰον οὐδετέρων γίνονται. 678, 26.

Ἰδίον, ἡγουν Ἰδρον καὶ ἡγωνίων ἐν τῷ, ἰδίον ὡς ἐνόησα, Ὁδ. υ', 204. 1889, 28. 1890, 9.

ἰδιόξενοι οἱ μὴ δημοσίᾳ, ἀλλ' ἰδίᾳ ξένοι ἀλλήλοις. 405, 40.

ἰδιωτικὸν ὅτι πρὸς τὸ δημόσιον ἀντιδιαρεῖται. 1891, 22.

Ἰδμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἴσμεν λέγεται τροπῇ τοῦ σ' εἰς δ'. 214, 21. 780, 35. ἀλλαχού δέ ἐστι ἐκ τοῦ ἴμεν, τοῦτο δέ ἐκ τοῦ ἴσμεν. 1570, 9.

Ἰδμεν ἐπὶ μὲν τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ἴσμεν, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰδέναι κατ' ἀπαρέμφοτον σπανίως, οἷον ἐν τῷ, ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πει-

ρηθῆμεναι ἄτην, Ὁδ. θ', 213. 880, 47. 1592, 39.

ἰδνοῦσθαι, ἐτυμολογία καὶ σχηματισμός. 216, 37—44. ζῆται τὸ ἰδνωθῆναι.

ἰδνωθῆναι τὸ δονηθῆναι τὸ ἰνίον ἢ ὀδυνηθῆναι καὶ οὕτω συστραφῆναι καὶ συγκαθεσθῆναι. 900, 2. 950, 17.

Ἰδομενεὺς, κύριον ἡγεμόνος παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ μένειν λέγεται. 942, 58.

ἰδον λήγοντα ἐπιρῆματα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ἔχειν καὶ ἰνεῖν γεγόμενα, οἷον νοσφιδόν, διακριδόν. 894, 49. 1008, 20. 1499, 5. Ἰδον ἀόριστος δεῦτερος, καὶ ἰδεῖν ἀπαρέμφοτον, καὶ ἰδὼν μετοχή, ὅτι διὰ τοῦ ἰ ὡς ἐπιπολὶ γράφονται παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ διὰ διφθόγγου εἶδον ἐστὶ μὲν παρατακτοῦ, ἀντὶ δὲ ἀορίστου χρησιμεύει τῷ Ὁμήρῳ. 181, 30. 472, 22. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἰδον κοινῶς λέγεται, ἰδόμεν δὲ Ἀττικῶς. 504, 28.

ἰδὼς ὁ ἰδρῶς, παρὰ τὸ ἰδίω, ὃ ἐστὶν ἰδρῶ. 1890, 9. 1961, 26. ἀλλαχού δέ ἐστι ἰδὼς τὸ θερινὸν κατὰσθημα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἰδέιν λέγεται. 1505, 10.

ἰδοδ ῥῆμα ὅτι εἰς ἐπιρῆμα μεταπεσὼν ἐξέπεσε τοῦ περισπᾶσθαι. 752, 4.

ἰδρεῖν ἡ ἐπιστήμη. 1063, 62.

Ἰδρις ὁ ἐπιστήμων, ὅτι ὡς τὸ δρις ὄφριος κλίνεται. 676, 16. 1063, 62. 1656, 14.

ἰδρύειν παρ' Ὁμήρῳ τὸ κάθησθαι, παρὰ τὸ ἔδω, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἰδρύεσθαι ναὸς ἢ ἀγαλμα λέγεται. 387, 8.

ἰδρῶς ὅτι παρὰ τὸ ὕδωρ λέγεται τροπῇ τοῦ υ' εἰς ι', καὶ ὅτι δασύνεται ἡ λέξις. 413, 10.

ἰδρῶς γῆς, ὅτι ἰδρῶτες γῆς αἱ πηγαὶ λέγονται, καὶ ἰδρῶς Βρομιάδος πηγῆς ὁ οἶνος, καὶ δρυὸς ἰδρῶς ὁ ἱξός. 310, 1. 865, 15.

ἰδρωσῶσι, μετοχικὴ εὐθεία τῶν πληθυντικών, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τῶν περισπωμένων κέκλιται ἡ ἐκ τοῦ ἰδρῶσθαι συγκέκοπται. 865, 13.

ἰδυῖα, ὄνομα θηλυκὸν διὰ μὲν

- τοῦ ἰὺτα ὀνοματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιστημονικῆς, εἰδύια δὲ διὰ διφθόγγου μετοχικῶς ἀντὶ τοῦ γυνώσκουσα. 1193, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ἰδύια, καίτοι σέζυγον ὄν τοῦ εἰδῶς, ὅμως διὰ τοῦ ἰ ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ὡς ὄνομα μετοχικόν. 1154, 34.
- Ἰδύιησι πραπίδεσσι, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἰδύναις, ὃ ἔστιν ἐπιστήμωσιν, ὅτι διὰ μὲν διφθόγγου γραφόμενον μετοχῇ ἔσται, διὰ δὲ τοῦ ἰ μετοχικόν ὄνομα. 1153, 56. 1570, 38.
- Ἰδύοι ἢ εἰδύοι διὰ διφθόγγου, ὅτι ἰδύλους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ἰθμονας καὶ συνίστορας μάρτυρας. 1154, 35. 1158, 20. 1570, 40.
- Ἰδωμαι ἰδῆ ἰδῆται, ἀντὶ τῶν ἰδω ἰδῆς ἰδῆ, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ Ἰτιτικῶς. 86, 20.
- Ἰδωμι ἀντὶ τοῦ ἰδοίμι ἐκτάσει τῆς παραληγοσύνης. 1279, 48.
- Ἰει, τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἀφίει ἢ ἐπεμπε. 407, 46, καὶ Ἰει ἀντὶ τοῦ ἐνῆκεν ἐν τῷ, ὡς Ἡφαιστος Ἰει λόφον, Ἰλ. τ', 383. χ', 316. 1189, 28. καὶ περὶ τοῦ παραληκτικοῦ χρόνου τοῦ τε Ἰει καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συγκειμένων, οἶον ἀφίει καὶ προίει. 111, 19.
- Ἰείη ἀντὶ τοῦ πεμφθεῖη ἢ πορευθεῖη, οἶον· πρὶν δ' οὕτως ὡς ἔμοι γε γίλον κατὰ λαιμόν ἰείη, Ἰλ. τ', 209. 1179, 54.
- Ἰέμενος φοβέσθαι, ἦγουν σπεύδων εἰς φυγὴν. 1073, 11.
- Ἰεν φιλοῦμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, δασυνόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπεμπε. 891, 12.
- Ἰεράν, ὄνομα μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων. 1644, 34.
- Ἰερά, ὅτι πᾶσα πόλις ἱερά κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἱερὸν τέλος ἐπιθετικῶς τὸ τῶν νυκτοφυλακούντων, Ἰλ. κ', 56. καὶ ἀπλῶς πᾶν τὸ φυλακτικὸν ἱερὸν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 119, 10.
- Ἰερά τὰ ἱερευόμενα ζῶα. 788, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἱερά λέγονται τὰ σπλάγχνα, δι' ὧν ἐμαντεύοντο. 1346, 40.
- Ἰερά ἀμπελος, ἢ καὶ Λιονυσιάς, ἢ τὸν Πρύμνηιον οἶνον φέρουσα ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ. 871, 21.
- Ἰερά γραμμῇ, ὅτι τῶν κατὰ τὴν διὰ πεσῶν παιδιῶν πέντε γραμμῶν ἢ μέση ἱερά· ἐλέγτο, ὅθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἐπὶ τῶν ἀπηλπισμένων καὶ ἄκρας βοήθειας δεομένων. 633, 59. 1396, 60. 1397, 29.
- Ἰερά Ἰλιος ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οὐ μόνον καθ' ὃ πόλις, ἀλλὰ καὶ ἰδικῶς διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πάλαι τελοῦμενα ἱερά. 444, 11. καὶ ἱερά Πύλος ὁμοίως. 1904, 20.
- Ἰερά βῆσαι καὶ ἱερὸν ἄλλος ἐπιθετικῶς λέγονται διὰ τὸ ἀστίβητον καὶ ἀπρόσβατον. 1657, 50.
- Ἰερακιδεῖς οἱ τῶν ἱεράκων νεοσολί. 753, 56.
- Ἰέραξ ὅτι παρὰ τὸ ῥῆον ἴεσθαι λέγεται, καὶ ὅτι Ἑλλῶ ἀφιέρωται. 87, 6. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἱέραξ δασύνεται, τὸ δὲ ἱρήξ ψιλοῦται. 920, 44.
- Ἰεραπύτνα, ὄνομα πόλεως Κρητικῆς. 311, 32.
- Ἰερεῖα, ὅτι ἀκύρως τὰ τοῖς νεκροῖς σφαγιαζόμενα οὕτω λέγεται Ὀδ. λ', 23. εἰ μὴ καθὸ ἱερεῖα ἀπλῶς τὰ θρέμματα καὶ πάντα τὰ σφαζόμενα λέγονται. 1671, 60.
- Ἰερεῖον Ἀττικῶς τὸ σφαγιαζόμενον ζῷον. 1264, 11. 1434, 15.
- Ἰερεῖς λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ διὰ σπλάγχων μαντεύμενοι. 1346, 39.
- Ἰερεῖς Ἀθήνησιν ὅτι ἐκ τοῦ Ἑτεοβουταδῶν γένους καθίσταντο. 1644, 47. 1861, 45.
- Ἰερεῖς Αἰγύπτιοι εὐνοχυζόμενοι, ἱστορία. 1183, 12.
- Ἰερεύειν τὸ θῆναι, καὶ τὸ ἀπλῶς σφάζειν. 1434. 15. 1751. 30.
- Ἰερεύειν δειπνον, ἀντὶ τοῦ εἰς δειπνον θῆναι, Ὀδ. ω', 215. 1959, 33.
- Ἰερεύειν ζῷον, ἦγουν σφάττειν· καὶ ἱερεῖσαι τινὶ ζῷον, ἀντὶ τοῦ χάριν τινὸς θῆσαι. 1765, 29. 31.
- Ἰερεὺς ὁ διὰ σπλάγχων μαντευόμενος παρ' Ὀμήρῳ. 47, 35. 1346, 39. καὶ ὅτι ἡ ἄρχουσα τοῦ ἱερεὺς καὶ ἱερὸς ποτὲ μὲν ἐκτείνεται, ποτὲ δὲ συστέλλεται παρ' Ὀμήρῳ. 556, 37.
- Ἰεροὶ ποταμοὶ ἐπιθετικῶς λέγονται παρὰ τὸ ἴεσθαι κατὰ ροῦν, ἢ ἱεροὶ οἱ θεοὶ διὰ τὸ ἀένναον καὶ τρόφιμον. 1661, 51.
- ἱερὸν καλεῖται ὀφειδῖόν τι, ὡς οἱ πάντες μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. 1067, 49.
- ἱερὸν προσηγορικῶς ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὸ θεῖον ἔλεον ἦμῖν καθίσταται, ὅτι παρὰ τὸ ἴεσθαι λέγεται, ἢ παρὰ τὸ μεθίσθαι εἰς ἄριστον καὶ εὐφροσύνην τοὺς παλαιούς ἐν τῷ τιμῶν τὸ θεῖον. 1473, 29. ἀλλοχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἰῆ ἐπιφώσημα δοκεῖ λέγεσθαι τὸ ἱερὸν. 1020, 24.
- ἱερὸν παρ' Ὀμήρῳ ἐπιθετικῶς πᾶν τὸ φυλακτικὸν ἀνθρώπων, καὶ ἱερὸν τὸ μέγα. 575, 38. 789, 9.
- ἱερὸν ἄλφιτον ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τὸ ὑποποιεῖν τοὺς ἐσθλούς. 868, 35.
- ἱερὸν ἡμαρ ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγεται, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μέρος. 698, 32. 832, 47.
- ἱερὸν κνέφας τὸ βαθὺ καὶ μέγα κατὰ τινας, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 839, 28.
- ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο παρ' Ὀμήρῳ λέγεται διὰ τὸ φιλόξενον καὶ βασιλικὸν καὶ πολυτρόπως μέγα τοῦ ἱστορουμένου Ἀλκινόου. 1067, 46.
- ἱερὸς βοῦς ἐπιθετικῶς ὁ ἀγλαῖος καὶ μέγας καὶ ἀνεκτός. 1067, 46.
- ἱερὸς δόμος ὁ ναὸς παρ' Ὀμήρῳ. 626, 58.
- ἱερὸς ἰχθὺς, ὅτι ἱερὸν ἰχθὺν οἱ μὲν προσηγορικῶς τὸν λεγόμενον ἀνθίαν νοοῦσιν, οἱ δὲ τὸν χρύσοφρον, καὶ ἄλλοι ἄλλον· οἱ δὲ ἐπιθετικῶς τὸν διερὸν ἢ ἱέμενον κατὰ τὸν ῥοῦν, ἐρμηνεία διεσδοκῆ. 890, 44. 1067, 36—49.
- ἱερὸς πόλεμος, ὅτι ὁ ἱερὸς ἐπικληθεὶς πόλεμος διὰ θιανῶ, Θηβαίαν τινὰ γυναικα ὑπὸ τινος Φωκίως ἀρπαγείσαν, συνεκροτήθη. 1244, 44.
- ἱεροσυλος, ὅτι ἱερούσυλος λέγεται καὶ ὁ καθελὼν τείχος πόλεως. 119, 14.
- Ἰέρωνος ναῖς ὅτι Συρακουσῶν τὸ πρῶτον ἐκλήθη, εἰτα Ἀλεξάνδρος. 1761, 47.
- ἱερωσί, ἕλτει ἐν τῷ δημιωσί. 1899, 57.
- ἴεσθαι τὸ πέμπεσθαι καὶ τὸ ὀρμῶν. 344, 6. 1448, 32.

Ιεσθαι λέγονται οἱ δῖσκοι καὶ οἱ
δῖστοι. 1512, 19.

Ἰα λέγοντα θηλυκὰ ἀπὸ ἐφημέτων
διὰ τοῦ ἰω παρηγμένα, οἷον σχί-
ζω σχίζα, κνίζω κνίζα. 1746, 13.

Ἰζάνειν ἄγωνα, ἔχουν καθίζειν,
ὃ καὶ καθιστῶν ἄγωνα λέγεται.
1298, 64.

Ἰζω λέγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλ-
λάβων γεγόμενα, οἷον κνῶ κνίζω,
στῶ στίζω, τρῶ τρίζω. 1766, 31.

Ἰζω λέγοντα ῥήματα ἀπὸ πρωτο-
ζῶων περιπωμένων παρηγμένα,
οἷον ὀπλίζω ἀπὸ τοῦ ὀπλῆος ὀπλῶ,
καὶ ἀφρίζω ἀπὸ τοῦ ἀφρῆος ἀφρῶ.
616, 16. 1236, 2. 1550, 16.

Ἰζω ὅτι ἐνεργητικῶς αἰεὶ ἐκφωνεῖται,
ἔξω δὲ οὐ, ἀλλ' ἔξομαι παθητι-
κῶς· καὶ ὅτι τὸ Ἰζω ἀπὸ τοῦ ἔξω
λέγεται τροπή τοῦ εἰς εἰς κατὰ
γλῶσσαν. 348, 37. 1562, 44.

Ἰη, ἐπιφώνημα λεγόμενον ἐν τόποις,
ἀπου τὸ θεῖον τιμᾶται, ὁθεὶν τό,
ἰη παιάν. 1020, 24. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὸ ἰη ἐπιρρήμα ἔστιν ἐνθεα-
στικόν, ἐπιφωνοῦμενον τῷ Ἀπόλ-
λωνι ἐν τῷ, ἰη παιάν. 1201, 16.
Ἐλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, ἰη παιάν, ἐπω-
δὲς ἔστι τοῦ παιανικοῦ ὕμνου.
1109, 28.

Ἰήιοι κάματοι οἱ λοιμικοί, ἐνυμο-
λογία τῆς ἰήιος φωνῆς. 1020, 23.

Ἰήιον βέλκος, παρὰ τὸ λέναι, καὶ
ἰήιος βοή ή θρηγνῶδης, παρὰ τὸ
ἰω ἐπιρρήμα. 500, 43.

Ἰήνη, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου
ἐποτακτικοῦ ἀντὶ τοῦ εὐφράνη καὶ
διαχέη, ἀπὸ τοῦ ἰαίνω. 1342, 61.

Ἰήσων ὁ Ἰάσων, ὅτι διὰ μέτρου
χρεῖαν τρέπεται ποτε τὸ αἰ εἰς ή-
692, 38.

ἰητης ὀνόματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα
τὸ παραλήγον ή, οἷον πολίτης πο-
λιήτης, καὶ τὰ ὁμοία. 468, 45.

ἰητρος γὰρ ἄνθρωπος, Ἰλ. λ', 514. ὅτι
μερικῶς περὶ Πλαγίονος ἐκεῖ ἐνδέ-
χεται ἀκούεσθαι καὶ καθόλου γνω-
μικῶς ἐπὶ παντός λατροῦ. 859, 33.

Ἰθαγενής παῖς ὁ γνήσιος καὶ ὁ
κατ' εὐδύτητα γεννηθεὶς καὶ Ἰθα-
γενής πολίτης ὁ αὐτόχθων· καὶ
ὅτι καὶ Ἰθαγενής λέγεται πλεο-
νασμῷ τοῦ ἰ, καὶ ὅτι τινὲς κα-
κῶς ἠήθησαν διὰ τοῦ ή δειν
DEYAR. INDEX IN EUSTATH.

γράφεσθαι τὴν λέξιν ὡς παρὰ τὸ
ἔθος. 1758, 12. 19.

Ἰθαμμένης κύριον ὅτι ἐκ πλεο-
νασμοῦ ἔχει τὸ ἰ, ἀπαθῶς δὲ
Ἰθαμμένης λέγεται πρὸς ἀναλογίαν
τοῦ Ἰθαγενής. 1076, 60. 1758, 20.

Ἰθάκη νῆσος, ἀπὸ Ἰθάκου υἱοῦ
Πτερελάου, καὶ Ἰθάκη ὁμωνύ-
μος πόλις Συρίας. 307, 7. 1815,
48.

Ἰθάκη ή νῆσος ὅτι οὐ τρέφει λα-
γῶνός οὔτε δασυπόδας, ἱστορία
φυσική. 1821, 29.

Ἰθαία ὅτι ἐλλειπῶς τοῦ δίκε λέγεται
ἐν τῷ, ἰθαία γὰρ ἔσται, Ἰλ. ψ',
580. καὶ ἰθαίαν νέμειν παρ' Ἡσιό-
δῳ ὁμοίως. 1316, 58.

Ἰθι, προστακτικὸν ἐκ τοῦ ἰε μετα-
πεπλασμένον. 33, 6. καὶ Ἰθι ὁμω-
νύμως ἐπιρρήμα παρακλειυστικόν.
165, 39.

Ἰθμα, κίνημα, ὅτι παρὰ τὸ λέναι
λέγεται πλεονασμῷ τοῦ θ. 606,
46. 607, 7.

Ἰθδ καὶ Ἰθδς ἐπιρρήματα ὅτι παρὰ
τὸν Ἰθύσω μέλλοντα τοῦ Ἰθίω,
δ ἔστι ὁρμῶ, λέγονται. 626, 35.
892, 19. 1701, 45.

Ἰθυδίκης ἀντὶ τοῦ εὐθυδίκης παρ'
Ἡσιόδῳ ἔργ. 228. 1857, 56.

Ἰθύειν τὸ κατ' εὐθὺν ὁρμᾶν, καὶ τὸ
ἀπλῶς ὁρμᾶν· καὶ ὅτι καὶ Ἰθύε-
σθαι κατὰ παθητικὴν φωνὴν λέ-
γεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 621, 25. 49.
1038, 25. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ
Ἰθύνειν τίθεται ποτε. 1122, 29.

Ἰθυκτίων μετὰ ή κατ' εὐθὺν ἔχουσα
τὰς κτιδόντας, ἔχουν τὰς ἐν τῷ
ξύλῳ ἴνας. 1229, 42. ζῆται τὸ Ἰθυ-
πτίων.

Ἰθύνειν καὶ Ἰθύεσθαι δόρον ἀντὶ
τοῦ ἀκοντίζειν παρ' Ὀμήρῳ.
22, 47. 621, 22. 47.

Ἰθύεσθαι ἐν ἰσῷ τῷ Ἰθύνειν
ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1534, 62.

Ἰθύντατα ἐπιρρήματα ὅτι ἐκ τοῦ
Ἰθύνω ἔχει τὸ ν, ἐκ γὰρ τοῦ
Ἰθὺς οὐκ εἶχεν ἄν. 1158, 42.

Ἰθυπτίων μετὰ ή Ἰθὺν πενομένη,
ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ή
λέξις, καὶ φυλάττει τὸ ω κατὰ
τὴν κλίσην. 547, 19. 570, 16. 1229,
42. 45. ζῆται τὸ Ἰθυπτίων.

Ἰθὺς ή ὁρμή, οἷον ἐν τῷ, πᾶσαν
ἐπ' Ἰθὺν, παρ' Ὀμήρῳ, ἔχουν
ἐπὶ πᾶσαν ὁρμήν. 621, 25. 49.

1503, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι Ἰθὺς ή
ψυχική ὁρμή. 1803, 13.

Ἰθὺς ἐπιρρήματα ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ
σ λέγεται. 579, 1.

Ἰθὺς τετραφθαι λέγεται παρ' Ὀμή-
ρῳ ὁ κατ' εὐθὺν μαχόμενος. 1104,
16.

Ἰθὺς τινος λέναι, ἀντὶ τοῦ ἀντι-
κρί. 1077, 40.

Ἰθὺς φέρειν ὅπλα, τὸ ἀντιστάναι
τοῖς πολεμοῖς τὸ ὅπλα. 1199, 39.

Ἰθὺς φρονεῖν τὸ προθυμεῖσθαι καὶ
εἰς τὸ ἀντικρὺ καὶ πρὸς εὐθὺν καὶ
πρὸσω θρασύνεσθαι. 895, 51.
924, 44.

Ἰθύφαλλος καὶ εἰθύφαλλος διὰ
διφθόγγου, αἰδοῖον ἐντετυμένον
καὶ ἕσμα Διονυσιακὸν καὶ ἐταιρι-
κόν, καὶ Ἰθύφαλλος ὁμωνύμως ὁ
πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ὥδῃ
τις ὑπόκενος. 1413, 35. 38.

Ἰθύω τὸ ὁρμᾶν παρὰ τὸ θύω, ὅτι
ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, οἷον· τῶν
ὀπότε Ἰθίσει· ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ
μάσασθαι, Ὀδ. λ', 591. 1701,
44.

Ἰθώμη, ὅτι οὕτως ἔλεγτο ή τῆς
Πελοποννησιακῆς Μεσσηνίας ὑ-
κρόπολις. 295, 7. καὶ Ἰθώμη ὁ-
μωνύμως πόλις Θεσσαλική, ή καὶ
Θούμαιον, ἐρμηνεία διεξοδική.
330, 30.

ἰκάνομαι ἐν ἰσῷ τῷ ἰκω, καὶ ἰκᾶ-
νομαι ἀντὶ τοῦ ἰκετεύω πολλαχοῦ
παρ' Ὀμήρῳ. 1153, 2. 1458, 42.

ἰκανὸς ὁ ἐπὶ πᾶν ἰκάνων. 394, 35.

ἰκάνω παρὰ τὸ ἰκω, τὸ ἰ καὶ τὸ
κᾶ μακρόν. 99, 10. 162, 29. 394,
32. 1434, 22. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ
ἰκετεύω τίθεται παρ' Ὀμήρῳ,
οἷον ἐν τῷ, καὶ σεν φίλα γούναθ'
ἰκάνω, Ὀδ. ν', 231. 1740, 2. καὶ
ὅτι ἀναλογώτερον ἢν ἰκάνω λε-
γόμενον, ἵνα τὸ ἰκω ὑποτακτικὸν
τρισιγνώμιασιν αὐτοῦ λείποιο, ὡς
τὸ μάθω τοῦ μανθάνω, καὶ τὸ
λάχω τοῦ λαγχάνω. 1525, 17.

ἰκανώτατος, ὑπερθετικὸν ἀμ-
φισβητούμενον κατὰ τὴν γουρήν
τῆς προπαραλήγουσας, ἐρμηνεία
διεξοδική. 99, 11. 394, 34. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι μακρῶ παραληγομένου
τοῦ ἰκάνω, ἔξ οὗ δοκεῖ παρῆχθαι
τὸ ἰκανός, δοκεῖ δὲ ἐν συστέλλε-
σθαι τὴν νο συλλαβὴν ἐν τῷ ἰκα-
νότατος. *implicit*. 1740, 4.

F f

Ἰκαρία, νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Διιδάλου. 193, 3. ζῆται ἐν τῷ, Ἰκάριος πόντος.

Ἰκάριος, Πηνελόπης πατήρ, ὅτι ὠδελφὸς ἦν Τυνδάρεω τοῦ τῆς Ἑλένης πατρὸς, καὶ ὅτι ἐκπεσὼν τῆς οἰκείας μέρος τι τῆς Ἀκαρνανίας ἤκησεν, ἱστορία. 1417, 23.

Ἰκάριος, ὅτι ὁ Ἰκάριος καταστειροθεὶς Βωώτης ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ ἀμαξίῳ ποτὶ παρακομίζειν τὸν ὄνον. 1535, 38.

Ἰκάριος πόντος παρ' Ὀμήρῳ τὸ κοινῶς Ἰκάριον πέλαγος· ἐστὶ δὲ μέρος τι τοῦ Αἰγαίου, ἀπὸ Ἰκάρου υἱοῦ Διιδάλου ἀποπνιγέντος ἐν αὐτῷ, ἢ ἀπὸ Ἰκαρίας νήσου τινὸς ἐν αὐτῷ ὁσσης. 192, 44.

Ἰκειν τὸ ἐρχεσθαι, ὅτι αἰεὶ διὰ τοῦ ἰ παρ' Ὀμήρῳ γράφεται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὰ μὲν ἐνεργητικὰ αὐτοῦ τῷ ἦ, τὰ δὲ παθητικὰ τῷ ἰ. 109, 27. 1432, 12.

ἰκέσθαι τινὰ, ἀντὶ τοῦ ἰκετεῦσαι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 983, 57. 1830, 23.

ἰκέσθαι τινὰ ἄλγος, λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἑλλειπῶς τῆς εἰς προθέσεως, ὅλον ἐν τῷ, ὃν κεν ἴκηται ἄλλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, Ὀδ. ο', 345. 1783, 32.

ἰκέσιον, ὅτι οὕτω καλεῖσθαι φασὶ τινες μίαν τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων. 1644, 35.

ἰκέσιος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ ἰκετήσιος συγκόπεται ἡ λέξις. 1739, 16. καὶ ὅτι ἰκέσιος Ζεὺς λέγεται διὰ τὴν τῶν ἰκετῶν ἐφορείαν. 1576, 13.

ἰκετεύειν, ὅτι οἱ ἰκετεύοντες εἰώθεισαν ὑπαικούσθαι τῶν γονάτων τοῦ ὃν ἰκέτευον, καὶ ἔτι τοῦ γενείου, ὃ καὶ λαβεῖν χειρὶ γενείου ἐλέγετο, καὶ ὑπ' ἀνθερωπίνος εἰλεῖν, καὶ ποτὶ στόμα χεῖρα ὀρέξει. 129, 2. 718, 43. καὶ ὅτι δύο καιροὺς ἰκετεύει ὑπαγορεύει Ὀμηρος, τὸν τε ὀρθρινὸν καὶ τὸν πρὸς ἑσπέραις. 141, 2.

ἰκετεύειν εἰς τινα, παρ' Ὀμήρῳ κατὰ παρολκὴν τῆς προθέσεως. 1076, 31.

ἰκέτευσά ἀόριστος ὅτι φύσει μὲν μακρὰν ἔχει τὴν ἄρχουσαν, διὰ δὲ

μέτρον χρεῖαν συστέλλει ποτὶ Ἰωνικῶς. 1589, 48.

ἰκέτης, οἰοῖται ἰκέστης, ὁ ἰκόμενος εἰς τὴν ἐστίαν τινός. 1224, 28. καὶ ὅτι ἰκέτης ὁμωνύμως δ τε ἰκετεύσας καὶ ὁ τὸν ἰκέτην ὑποδεξάμενος λέγεται. 485, 12. 1807, 6.

ἰκετήσιος Ζεὺς παρ' Ὀμήρῳ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ἰκέσιος. 1739, 16.

ἰκετοδόχος ὁ ἰκέτην ὑποδεξάμενος. 1897, 9.

ικη λήγοντα θηλυκὰ ὑπερδισύλλαβα ὅτι βαρύνονται πλὴν τοῦ αἰκή. 1039, 14.

Ἰκκός, ὄνομα ἱατροῦ τινός, ἀφ' οὗ καὶ Ἰκκοῦ δειπνον, παροιμιακῶς τὸ εὐτέλεις. 610, 26.

Ἰκμάλιος κύριον ὅτι παρὰ τὴν ἰκμάδα λέγεται. 1855, 29.

Ἰκμενος οὖρος, ὁ ἐστὶν ἄνεμος ὁ ὕγρὸς, ὅτι παρὰ τὴν ἰκμάδα λέγεται, ἢ καὶ ψιλοῦται, ἢ ὁ ὅσον ἰκόμενος κατὰ συγκοπήν, ὁ ἐστὶ φορὸς, ἢ καὶ δασύνει· ἂν ἡ λέξις. 138, 42. 575, 46. καὶ Ἰκμενος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς. 964, 63. 1452, 43.

ἰκνώ παρὰ τὸ ἴκω ἐπενθίσει τοῦ ἦ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου. 670, 62.

ἰκόνιον ὅτι ἐκ τοῦ εἰκὼν εἰκόνος γέγονεν ἀπειλείσει τοῦ εἶ τῆς διφθόγγου. 989, 12. 1562, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παραλόγως διὰ τοῦ εἶ γράφεται ἢ ἄρχουσα τοῦ ἰκόνιον. 1272, 26.

ἰκος λήγοντα ἐπὶθετα τῷ αἰ προπαρλήγοντα, ὅλον Ἀχαικός, ἀρχαῖκός, ὅτι ἀνυλογώτερον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου λέγονται, ὅλον Ἀχαικός, ἀρχαῖκός. 936, 45.

ἰκος λήγοντα ὀξύτονα κτητικῶν τῶν ἔχοντα, οὐ μὴν κτητικὰ ὄντα, ἀλλ' ἀπλῶς παρὰγωγὰ, ὅσον ὀρφανικός ἀντὶ τοῦ ὀρφανός. 1566, 18.

ἰκρία προπαροξυτόνως τὰ τῶν νεῶν καταστρώματα, καὶ τὰ ἐγκοιλία τῆς νεῶς, καὶ τὸ μέρος τοῦ καταστρώματος, ἔνθα ὁ τοῦ κυβερνήτου τόπος, καὶ ὁ ἰστός τῆς νεῶς· καὶ ἰκρία τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ στανιδώματα, ἀφ' ὧν ἐθιῶν τὰ πρὶν γενέσθαι τὸ θάνατον.

1037, 32. 1472, 3. 1528, 59. 1719, 31.

Ἰκρίον νεὸς, προπαροξυτόνως τὸ κατάστρωμα, ὅτι παρὰ τὸ ἴκρον ἢ παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι λέγεται· ἐν δὲ τῷ, ἴκρια δὲ στήσας ὀρφανὸς θαμέσι σταμνέισι ποιεῖ, Ὀδ. ε', 252. τὰ ἐγκοιλία δοκεῖ λέγεσθαι· καὶ ἴκριν ὁ ἰστός, καὶ ἴκριν σκηνακὸν καὶ πανηγυρικὸν ὄργανον πρὸς τὸ θιᾶσθαι ἀπ' αὐτοῦ γινόμενον. 233, 45. 1037, 34. 1533, 20. 31.

ἰκριώματα τὰ ἔξωθεν τῶν τευχῶν προβεβλημένα ἐπ' ἀσφαλῆ καὶ ἀντιρείσει. 903, 54.

Ἰκταρ, ἐπιρῥήμα δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ ἔγγυς· καὶ παροιμία, οὐδ' ἴκταρ βάλλειν, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἔγγυς τοῦ σκοποῦ· καὶ ἴκταρ, ὄνομα ἰχθύος ἀμφισβητούμενον κατὰ τὸ γένος. 1936, 12.

ἰκτιδέη κυνῇ, ἢ καὶ κτιδέη τροσυλλάβως, ἢ ἀπὸ δέρματος ἰκτιδος ζῶον τινός· κατεσκαπυασμένη, ἐρμηνεία διεξοδική. 809, 55. 810, 1.

Ἰκτίος, ὄνομα δημιουργοῦ τινός ὁμωνύμως τῷ ὀρνίθι, ὅτι προπαρῖσπται. 1825, 12.

ἰκτίς, εἶδος ζώου, ἱστορία φυσικῇ καὶ προσωδία τῆς λέξεως, ἐρμηνεία διεξοδική. 809, 56. 60.

ἴκω, ὅτι αἱ μὲν παθητικαὶ αὐτοῦ κινήσεις διὰ τοῦ ἰστω γράφονται, αἱ δὲ ἐνεργητικαὶ διὰ τοῦ ἦ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 109, 30.

ἰλα δὲ ἐπὶ ῥήμα ὅτι παρὰ τὴν ἰλην λέγεται, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸ καὶ ἡ ἰλη διὰ τῆς εἰ ὠφειλον γράφεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ. 177, 38. 179, 23.

Ἰλαθι, καὶ ἐκτάσει Ἰληθι, ὅτι παρὰ τὸ ἴεσθαι κατὰ Ἀθήναιον λέγεται, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἰλας ἰλᾶτος μετοχῆς ἀχρήστου θέματος τοῦ Ἰλημι κεκίνηται, ἢ ἀπὸ τοῦ ἰλᾶω Ἰλας, καὶ μεταπλασμῷ Ἰλαθι. 1473, 23 — 30.

Ἰλαος ὁ πρόθυμος ἐποπτεύειν τοὺς δεομένους περὶ θεοῦ λεγόμενον, παρὰ τὸ ἰλᾶω, ὃ παρὰ τὸ ἴεσθαι λάειν λέγεται· καὶ ὅτι Ἰλαος μὲν κοινῶς λέγεται, Ἰλῆως δὲ Ἀττικῶς. 649, 18.

Ἰλαρός ὁ μὴ σκυθρωπὸς καὶ σκύν-
νους, ὅτι παρὰ τὸ ἔσθαι λαινί,
ὁ ἔστι βλέπειν, λέγεται, ὅθεν καὶ
τὸ ἰλαῶ. 649, 18. 1473, 25. 28.
33. ζῆται τὸ ἴλαος.

Ἰλαρύνω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ ἰλα-
ρός ὀνόματι. 649, 18. ζῆται τὸ
ἰλαρός.

Ἰλαρωδία, τραγική τις μελωδία
σεμνή, ὅθεν καὶ ἰλαρωδεῖν ῥῆμα.
1941, 51. 55.

Ἰλάσκω ὅτι παρὰ τὸν ἰλάσω μέλ-
λοντα λέγεται πλεονασμῷ τοῦ κ,
καὶ ὅτι οὐ πέρα τοῦ παρατατικοῦ
κλίνεται. 649, 17. 19. 1473, 33.

Ἰλάω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ ἴλαος
ὀνόματι. 649, 19. ζῆται τὸ ἴλαος.

Ἰλάων, υἱὸς Ποσειδῶνος, ὑπερ-
φύης τις καὶ δυσπρόσιτος ἄνθρω-
πος γενόμενος. 1622, 44.

Ἰλεύς ἐκ τοῦ Ὀϊλεύς ἀποβολῇ τοῦ
ο. 101, 19. ἄλλαχού δὲ ὅτι τὸ
Ὀϊλεύς ἐκ τοῦ Ἰλεύς γέγονε πλεο-
νασμῷ τοῦ ο, καὶ ἐτυμολογία τοῦ
Ἰεύς ὀνόματος ἐξ ἱστορίας.
650, 45.

Ἰλέως Ἀττικῶς ὁ κοινῶς ἴλαος.
1473, 25 — 33. ζῆται τὸ ἴλαος.

Ἰλὴ τὸ τάγμα καὶ τὸ πλῆθος, πα-
ρὰ τὸ εἰλῶ, ὅτι ἐδιφορεῖτο κατὰ
τὴν γραφὴν τῆς ἀρχουσης. 179,
23. 634, 41. 1413, 31.

Ἰλθι ὅτι καὶ ἰλαθι λέγεται. 1418,
4. 9. 1473, 23 — 30. ζῆται τὸ ἴλα-
θι· καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἴλαον ἔνθιο
θυμὸν, περιφράζεται παρ' Ὀμή-
ρω. Ἰλ. ι', 639. 780, 17.

Ἰλῆιον πεδὶον τὸ Τρωικὸν ἢ τὸ
Ἰλειον, περὶ δ' Ἰλος τέθραπται.
1250, 64.

ἰλήκρην ἀντὶ τοῦ ἰλήκη, τρίτον
πρόσωπον τοῦ ἰλήκω ὑποτακτικοῦ
παρακειμένου, οὐ ἐνεστώως οὐχ εὐ-
ρεται. 1913, 14.

ἰλήκοις ἀντὶ τοῦ ἴλεως εἴης.
1473, 24.

Ἰλιάς Ὀμήρων, διὰ τί οὕτως ἐπι-
γράφεται, καὶ διὰ τί οὐκ Ἀχιλ-
λεῖα ἐπεγράφη, καὶ διὰ τί τῷ Ἐκ-
τορος θανάτῳ ἐπεσφραγίσθη, καὶ
τίμι οἰκονομία ἐχρησάτο Ὀμηρος
κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν Τρωικῶν,
καὶ ὅτι ἡ Ἰλιάς φωνὴ κτητική ἐστι.
5, 20. 14, 25 — 15, 8. 169, 21. καὶ
διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ
πολέμου ἤρξατο τῆς Ἰλιάδος ὁ

Ὀμηρος. 7, 5. καὶ ὅτι Ἰλιάς, κα-
τὰ μόναν λεγόμενον, ἀτελῶς λέ-
γεται. 904, 59.

Ἰλιάς κακῶν, καὶ αἰεὶ Ἰλῶ κακὰ,
παροιματικῶς λέγονται διὰ τὰ μεγά-
λα κακὰ, ἃ ἔπαθον Ἰλιεῖς. 444,
22. 1175, 62.

Ἰλιγγος ὅτι παρὰ τὸ εἰλῶ λέγεται
ἀποβολῇ τοῦ ε. 989, 10.

Ἰλτεία, ἑορτὴ ἐπιχώριος τῆς Ἰλι-
εῦσιν, ὅτι διὰ διφθόγγου γράφε-
ται ἢ παραλήγουσα τῆς λέξεως,
ἐρμηνεία διεξοδική. 444, 13. 878,
33.

Ἰλιον, πόλις Τρωικὴ περιώνυμος,
ἢ καὶ Ἰλιος θηλυκῶς παρ' Ὀμή-
ρω, ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἀπώκιστο τῆς
θαλάσσης. 444, 25. 1083, 53. ἄλ-
λαχού δὲ ὅτι Ἰλιον κώμη ὁμο-
νύμως τῇ παλαιᾷ Ἰλῶ περὶ τὸν
αὐτὸν τόπον, καὶ περὶ τῆς ἀλώ-
σεως τῆς παλαιᾶς Ἰλίου ἱστορία.
459, 37 — 460, 13. καὶ ὅτι οἱ Ἰλι-
εῖς Τρῶες λέγονται ἐτερονύμως
παρ' Ὀμήρῳ. 281, 19. καὶ πα-
ροιμία, αἰεὶ Ἰλῶ κακὰ· ζῆται ἐν
τῷ, κακῶν Ἰλιάς. 444, 22.

ἰλλάδες, δεσμοὶ συνεστραμμένοι,
ζῆται τὸ ἰλλάς.

ἰλλάς ὁ ἀπὸ λόγου δεσμός, παρὰ
τὸ ἰλλεσθαι, ὃ ἔστιν εἰλεῖσθαι
καὶ συστρέφασθαι· καὶ ἰλλάς ὁ-
μωνύμως εἶδος τις κιχλῶν. 834,
40, 947, 3. 8. 1769, 35.

ἰλλεῖν ταῦτό ὑπερ εἰλεῖν, ὃ ἔστι
συστρέφειν, ὅθεν ἰλλάς ὁ συνε-
στραμμένος δεσμός. 947, 4. 1769,
35.

ἰλλεῖν ὅτι πρωτότυπὸν ἔστι τοῦ
ἐπιλλεῖν καὶ τοῦ ἰξίλλεῖν καὶ
τοῦ ὑπίλλεῖν. 1834, 52.

ἰλλεσθαι, ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλεε-
σθαι, στερεῖσθαι. 1720, 34.

ἰλλος ὁ ὀφθαλμός, ἰλλός δὲ ὄψυ-
τόνως ὁ τὸν ἰλλον διώστροφος,
καὶ ἀπλῶς ὁ πλάγιος καὶ διε-
στραμμένος, ὅτι παρὰ τὸ ἰλλω
λέγεται, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ
τὸ ἰλλώπειν, ὃ δηλοῖ τὸ στρα-
βεῖν, λέγεται. 206, 28. 32. 744,
35. 768, 34. 834, 41. 907, 8.

Ἰλος, υἱὸς Μερμέρου τοῦ Φέρητος
τοῦ Ἰάσονος καὶ Μηδείας, ὅτι
φαρμάκων ἦν σκευαστής ἐν Ἐφύ-
ρῃ τῇ Θεσπρωτικῇ. 1415, 2.

Ἰλον σῆμα, ὅτι ἔξω πον τῆς

Τροίας ἐν τῷ πεδίῳ ἔκειτο τὸ τοῦ
ἥρωος Ἰλου μνημα, διότι πρῶ-
τος ἐθάρῃσεν ἐν τοῖς πεδινοῖς
οἰκῆσαι. 1353, 62.

ἰλὺς ἰλῦος, ὅτι ποτὲ μὲν συστέλ-
λει τὴν παραλήγουσαν, ποτὲ δὲ
ἐκτείνει· καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἰλῶ,
δ καὶ ἰλῶ γράφεται, δοκεῖ λέγε-
σθαι. 1238, 1.

ἰλυσπᾶσθαι τὸ ὁμοίως ὅφει καὶ
σκούληκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι
ἡγουν κινεῖσθαι, ὅτι διαφορεῖται
κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχουσης.
1413, 33.

ἰλῶσω ἀντὶ τοῦ καλύψω, ὅτι καὶ
διὰ τοῦ ἰ γράφεται. 1238, 4.

ἰμαῖος, ὥδῃ τις, ἦν παρὰ τοὺς
ἀλερούς ἦδον, ἢ καὶ ἐπιμύλιος
καὶ μυλωθρός καλουμένη. 1236,
58. 1885, 24.

ἰμαλὶς παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος,
εἶτον δαίμων τις ἐπιμύλιος, καὶ
τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. 1236,
59. 1885, 24.

ἰμᾶν τὸ ἀντλεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ἰμάς
λέγεται. 1453, 4.

ἰμαντελιγμός, παιδιὰ τις διὰ
διπλοῦ ἱμάντος σχολιῶς εἰλουμέ-
νον γινόμενη. 979, 28.

ἰμάσθλη, μᾶστιξ, ὅτι ἐκ μέρους
τοῦ ἱμάντος τὸ ὅλον ὄργανον λέ-
γεται. 599, 2. 1308, 57. 1564, 61.
καὶ ὅτι οἶονεῖ ἰμαμάσθλη λέγεται
κατὰ συχκοπήν, ἡγουν ἰμάς μᾶ-
σθλη, εἶτον λῶρος μεμαλαγμέ-
νος. 1317, 2.

ἰμάσσειν τὸ ἱμάντι πλήσσειν, ὃ
ἔστι μαστίζειν, ὅτι παρὰ τὸν
ἱμάντα λέγεται. 347, 5. 979, 27.
1120, 46.

ἰμάτια πόλεως μεταφορικῶς ὁ
τειχισμός αὐτῆς. 1371, 50.

Ἰμβρασος ὁ Ἑρμῆς παρὰ Καρ-
σίν, ἐξ Ἰμβρου τῆς νήσου, ὅπου
ἐτιμᾶτο. 985, 57.

Ἰμβρος, νήσος Θρακικὴ Κυβεί-
ρων καὶ Ἑρμού ιερά. 985, 56.

Ἰμβρος, νήσος Αἰολικὴ πηλοῖον
Λήμνον καὶ Τενέδον, καὶ ὅτι
Ἰμβριοὶ παροιματικῶς ἐλέγοντο οἱ
φυγοδικοῦντες. 1222, 32.

Ἰμεν ὀριστικῶς ἀντὶ τοῦ πορευό-
μεθα ἐν τῷ, ἢ δειλοὶ πόσ' ἴμεν,
Ὀδ. κ', 431. ἀπὸ τοῦ εἶμι συστο-
λῇ τῆς παραληγούσης τῷ λόγῳ
τῶν εἰς με, ἢ ἀπὸ τοῦ ἴμι τοῦ
Fi a

διὰ τοῦ ἰ· καὶ ἵμεν ἀπαρμεφ-
τως ἀντὶ τοῦ ἵνα ὁμοίως γρα-
φόμενον. 878, 24. 1100, 20. 1664,
10.

ἱμερρεῖν ὅτι παρὰ τὸν κεστὸν ἱμάν-
τα τῆς Ἀφροδίτης δοκεῖ λέγεσθαι.
974, 20.

Ἰμέρα κύριον καὶ πόλιν Σικελικῇ
ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 977,
36.

ἱμερόεις, ὁ καὶ ἐρόεις καὶ ἱμερ-
τός. 508, 22.

ἱμερος ἁπλῶς ἢ ἐπιθυμία, κυ-
ρίως δὲ ἢ ἐρωτικῇ, καὶ Ἰμερος
ὁμωνύμως εἰς τῶν Σελευκίων τυ-
ράνων. 977, 28. 1799, 43.

Ἰμερτή, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ
Ἀέσβος ἡ νῆσος, ἱστορία. 741, 32.

ἱμερτὸν παρ' Ὀμήρῳ ὅτι τοῖς
κουφοῖς ἔδασιν ἐπιτίθεται, οἷον
ἐν τῷ, ἱμερτὸς Τιταυήσιος, ὃς
Πηνειῷ ἐπιτρέχει ὡς ἔλαιον.
1553, 23.

ἱμὴ λήγοντα Θηλυκὰ ἀπὸ ἀρσενικῶν
διὰ τοῦ ἱμος παρεσχηματισμένα,
οἷον χρήσιμος χρησίμη, αἰσιμος
αἰσίμη. 1936, 63.

ἱμι τὸ πορεύομαι ἐκ τοῦ ἴω, ὡς
ἐκ τοῦ διφθογγωγραφουμένου εἴω
τὸ διὰ διφθόγγου εἴμι. 1254, 11.
14.

ἱμονιὰ τὸ ἀντηγήριον, ὃ ἐστὶν
ἱμάς ἢ σχοινίον, δι' οὗ ἔδωρ
ἀντλείται, ὅτι παρὰ τὸν ἱμάντα
λέγεται. 599, 2. 1453, 4. 1944,
63.

ἱμος λήγοντα ὀνόματα ὑπερδυσύλλα-
βα ὅτι προπαροξύνονται. 1139, 5.

ἱν καὶ ἱς λήγοντα δικατάληκτα, ὅτι
τῶν εἰς ἱν καὶ ἱς δικατάληκτων
ἀναλογωτέρα ἢ εἰς ἱν κατὰληξις,
ἐρμηνεία διεξοδική. 1453, 64.

ἱν λήγουσαι αἰτιατικαὶ ἀπὸ τῶν εἰς
δα γενόμεναι ὅτι συστέλλουσι τὴν
λήγουσαν, οἷον Θέτιδα Θέτιν. 265,
17. καὶ ἁπλῶς ὅτι αἱ εἰς ἱν λήγου-
σαι αἰτιατικαὶ βραχυκαταληκτοῦ-
σαν, οἷον ἔχιν, Θέτιν, Ἀλεξιν.
8, 43.

ἱν, μέτρον τι οὕτω καλούμενον, ὃθεν
ἡμίνα τὸ ἥμισυ τοῦ ἱν. 1282, 51.
1753, 7.

ἱνα λέγει Ὀμηρος τὰ ὅπισθεν τῶν
κερότων τοῦ ζῆου ἐν τῷ, ἱνα τά-

μή διὰ πάναν, Ἰλ. ρ', 522. ὃθεν
τὸ ἱνίον. 1117, 4.

ἱνα αἰτιολογικὴν καὶ ἐνδοιαστικὴν
καὶ τοπικὴν ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ
ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ, ἐρμηνεία διεξοδική.
793, 54.

ἱνα μή, ἀντὶ τοῦ ἐν μή κατ' ἐν-
αλλαγὴν συνδέσμου. 684, 51.

ἱνα τε, ἀντὶ τοῦ ὅπου. 1217, 50.

ἱνασθαι τὸ καθαιρεσθαι καὶ κε-
νοῦσθαι, παραγωγή. 877, 12.

ἱναλλεσθαι τὸ μὴ ἐμφανῶς γι-
νώσκεισθαι, ἀλλ' εἰκάζεσθαι, καὶ
ἱναλλεσθαι τις λέγεται ἐν ὀνει-
ρασι· καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἶδω, ὃ
ἐστὶν ὁμοῖω, γέγονε σχηματισμός.
1102, 63. 1311, 4.

ἱναλλεσθαι ἦτορ, ἀντὶ τοῦ φαν-
τάζεται, Ὀδ. τ', 224. 1863, 6.

ἱνδαλμα, εἶδωλον, παρὰ τὸ ἱν-
δάλλω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῖω. 1311,
4.

ἱνδῶν βασιλεῖς, ὅτι οὐκ ἔξην τῷ
βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν μεθυσθῆναι.
1834, 6.

ἱνες, ὅτι καὶ τὰ νεῖρα οὕτω λέ-
γονται, ὃθεν καὶ ἱνίον, καὶ ἱς
ἱνὸς ἢ ἐν τοῖς νεύροις δύναμις.
1680, 18.

ἱνη ληγόντων Θηλυκῶν πατρωνυμ-
κῶν παραγωγῇ, οἷον Ἀδραστος
Ἀδραστίνη. 776, 5. 989, 18.

ἱνίον, νεῦρον ὅπισθεν τοῦ τρα-
χήλου τεταμένον, καθήκον ἀπὸ
κεφαλῆς εἰς αἰχμήν. 877, 11. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἱνίον τὸ ὅπισθεν
τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς μέρος,
καὶ ὅτι παρὰ τὰς ἐκεῖ ἱνας οὕτω
λέγεται. 216, 38. 522, 30. 1117, 5.

ἱνις ὁ υἱός, ὅτι παρὰ τὴν ἱνα λέ-
γεται. 1473, 47.

ἱννος, εἶδος ζῴου ἔξ ἡμιόνου καὶ
ἵππου θηλείας γεννώμενον. 834,
47. 877, 15.

ἱνω λήγοντα ῥήματα ὅτι φύσει με-
τὰ τοῦ ἱν λέγεται ἐν τοῖς παθη-
τικοῖς ἀορίστοις, οἷον ἐκρίνθη
καὶ ἐκλίνθη, ἢ δὲ κοινῇ χρήσις
χωρὶς τοῦ ἱν ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα.
924, 18.

ἱνω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων
εἰς ἱω παρηγμένα, οἷον φθίνω
φθίνω. 1152, 58.

ἱνώ ὅτι διωνύμως καὶ Ἀευκοθέα
λέγεται, καὶ μύθου τοῦ κατ' αὐ-

τὴν ἀπαγγελία διεξοδική, καὶ ἔτι
Καδμου γέγονε θυγάτηρ. 667, 6.
12. 1543, 20. 33.

ἱς καὶ ὑς λήγοντά τινα διὰ τοῦ ἱος
καὶ ὑκος κληνόμενα, ὧν αἱ γυν-
καὶ εἰς εὐθείας ἰσοσυλλάβως κλη-
νομένης μεταγονται, οἷον ἡ κή-
ρυξ τοῦ κήρυκος, ὃθεν ὁ κήρυ-
κος τοῦ κήρυκου, ὁ ἀνθέρικος τῷ
ἀνθέρικος, ὃθεν ὁ ἀνθέρικος τοῦ
ἀνθέρικου. 100, 16.

ἱς λήγοντα ἐπιρρήματα ὅτι ὀξύνου-
ται, οἷον ἀπρίξ, κουρίξ, ἀναμῆ-
ξ. 966, 63.

ἱς αλῆ, ὡς λεοντῇ περισπωμένης,
ἢ αἰγέλα δορά, ἐπεὶ καὶ ἱσαλος
ὁ αἶξ λέγεται. 450, 25. ζῆται τὸ
ἱσαλος.

ἱς αλος αἶς ἐπιθετικῶς ὁ ἐκτομίας
ἢ ὁ ὀχεντικός. 450, 12. ἢ ὁ πη-
δητικός καὶ ὀρητικός, λέξις δια-
φορῶς ἐμμηγενομένη καὶ ἐτυμο-
λογουμένη διεξοδικῶς, καὶ ἱσι
ψιλοῦται Ἀιολικῶς. 373, 29. 450,
12. 1750, 8.

ἱξιόνιος Ἰξιονίη, τὸ ἱσι ἰώτα.
989, 6.

ἱξίων ὅτι πρῶτος κατὰ τὴν Ἑλ-
λάδα φονεὺς γεγονέναι ἱστορεῖται,
καὶ ἀλληγορία διεξοδική τοῦ κατ'
αὐτὸν μύθου. 102, 20.

ἱξον ἀντὶ τοῦ ἱκον, τρίτον πρὶς α-
ωπον παρατατικοῦ, ἀπὸ τοῦ
ἱξω θέματος ἐκ μέλλοντος ἀνα-
χθέντος εἰς ἐνεστώτα γενομένου,
ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἱξ αὐ-
ξήσεως φύσει μηχανθῆναι τὴν
παραλήγουσαν. 818, 60. 1453,
60.

ἱξοφάγος, ὅτι εἰδός τι κηλῶν
οὕτω λέγεται ἐκ τοῦ τὸν ἱξὸν ἱ-
σθίειν. 947, 9.

ἱξοφόροι δόνακες, παρ' Ὀππια-
νῶ οἱ λεπτοὶ λίθοι. 1165, 27.

ἱξὺς, ἢ καὶ ὀσφύς, μέρος τι τῆς
ράχειας, παρὰ τὸ ξίσαι, ἔστι
κνήσασθαι, οὔτω λεγόμενον. 450,
18. 1531, 4.

ἱο συλλαβαὶ ἢ μὲν ληκτικὴ μιᾶς
λέξεως, ἢ δὲ ἀρκτική ἐτέρας εἰς
μίαν βραχεῖαν συλλαβὴν συνιζά-
νουσαι ποτε πρὸς μέτρον χρεῖαν.
514, 19.

ἱοδνεφές ἔριον τὸ μέλαν ἢ πορ-
φυροῦν ἢ τὸ λεγόμενον ἱάνθινον,

- ἔτι ἐκ τοῦ ἴον καὶ τοῦ νέφος
σύνκειται πλεονασμῷ τοῦ δ.
1489, 10. 1637, 58.
- Ἰοδόκος φησὶν ὅτι παρὰ τὸ δέ-
χισθαι τοὺς ἰοὺς Ἰωνικῶς λέγε-
ται. 1024, 60. καὶ ὅτι παροξύνε-
ται ἡ λέξις διὰ τὸ μὴ πάθος
δηλοῦν. 1898, 39. 44.
- Ἰοειδὴς πόντος ὁ μέλας ἡ πορ-
φυροῦς, καὶ ἰοειδὴς νεφέλη ὁ-
μοίως, ὅτι παρὰ τὸ ἴον λέγονται.
845, 23. 1453, 4.
- Ἰόεις σιδήρεος ὁ μέλας ἡ ὁ εἰς
ἰοὺς ἐπιπύρεος ἡ μάλιστα ὁ ἰοῦ
δεκτικός. 1332, 58.
- Τοκάστη κύριον, ὅτι παρὰ τὸ
ἰότητι, ἦγον βουλῇ, κεκασθαι,
ἦγον κεκοσμησθαι, λέγεται τοῦ-
νομα. 926, 61.
- Τόλη, θυγάτηρ Εὐρύτου, καὶ ὅτι
δι' αὐτὴν κακῶς ἐγένετο τῷ Ἡ-
ρακλεῖ, ἱστορία. 298, 18.
- Ἰόμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἰω κεινῆται ὡς
ἐκ τοῦ τιω τὸ τίομεν, καὶ ὅτι
τὸ κατάρχον δίχρονον ποτὲ μὲν
ἐκτείνεται, ποτὲ δὲ συστέλλεται
παρ' Ὀμήρῳ. 251, 40. 1254, 14.
1967, 6. καὶ ὅτι ἐκτεινόμενου τοῦ
ἰ συστέλλεται τὸ ὁ διὰ μέτρου
ἀνάγκη ὡς τύπον ἔχειν ὀριστι-
κοῦ ἐνεστῶτος, ἀνάπαλιν ἢ ὡς
αὐθιγνότητος χρόνον ὀριστοῦ
δευτέρου. 778, 43. 908, 16.
- Ἰόμωρος, ἐπιθετον διαφόρως ἰ-
τυμολογούμενον, καὶ περὶ τῆς πα-
ραληκτικῆς γραφῆς ἐρμηνεία δι-
εξοδική. 322, 39. 467, 34. 42.
998, 42.
- ἰον λήγοντά τινα τρισύλλαβα ἐπο-
κοριστικά, ἀπὸ δισυλλάβων θη-
λυκῶν εἰς α καὶ ἡ ληγόντων γε-
νόμενα, ὅτι προπαροξύνονται, οἷον
κωμῆ κωμίον, θύρα θύριον. 268, 8.
- ἰον λήγοντα τρισύλλαβα προσηγο-
ρικά οὐδέτερα, ἔχοντα πρὸ τοῦ
ἰ δύο σύμφωνα, ὅτι παροξύνον-
ται, οἷον ἰσχίον καὶ ἐρκίον, εἰ
μὴ θάτερον τῶν συμφώνων εἴη
ἀμετάβολον, οἷον ἐν τῷ ἔχριον
καὶ ἔκριον. 233, 43. 742, 64. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ἰον πα-
ραγωγα, εἰ μὲν ὥσι τριβράχεια
προπαροξύνονται, οἷον θρόνος
θρόνου θρόνιον, εἰ δὲ δακτυλι-
κά, πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον,
οἷον ψωμίον, ὠτίον, κλειδίον,
παιδίον. 428, 5. 1146, 60.
- ἰον λήγοντα προπαροξύτονα οὐδέ-
τερα ἀπὸ θηλυκῶν εἰς α παρη-
γμένα, οἷον θύρα θύριον, λύρα
λίριον, λυγνία λύγιον. 1854, 55.
- ἰον ληγόντων οὐδέτερον παραγωγῇ,
καὶ ὅτι οὐχ ὑποκοριστικά παρὰ
τῷ ποιητῇ τὰ εἰς ἰον οὐδέτερα, οἷον
τὸ οἰκίον καὶ ἔχριον. 233, 36.
385, 28. 678, 24.
- ἰον λήγοντα οὐδέτερα ἐπιρρηματικά
ἀπὸ διαφόρων καταλήξεων ὡ-
ρικῶς γενόμενα, καὶ μιᾶ συλλα-
βῇ ὑπερβάλλοντα τὰ ἀπ' ὧν πα-
ράγονται, οἷον ἄσπον ἄσσιον, αἰ-
ψα αἰψιον, μᾶλλον μάλλιον, ἐγ-
γὺς ἐγγιον. 1643, 32.
- ἰον λήγοντα περιεκτικά ἀμφισβητού-
μενα κατὰ τὴν προσῳδίαν καὶ
τὴν παραληκτικὴν γραφὴν, οἷον
Ποσειδεῖον ἢ Ποσειδῖον ἢ Ποσει-
δεῖον, καὶ Ἀπολλώνιον ἢ Ἀπολ-
λωνεῖον. 1562, 54.
- ἰὸν ἰοῦ ἰῶ, ἦγον ἐν ἐνδὸς ἐν, οἷον
ἰῶ ἡματι, ἀντὶ τοῦ μιᾶ ἡμέρα.
652, 51. 663, 26.
- Ἰον τὸ ἄνθος, ὅτι οὐ μόνον πορφύ-
ρεον καὶ κίρδον τὴν χροάν, ἀλλὰ
καὶ λευκὸν φύεται, καὶ ὅτι καὶ τὸ
κρίνον ἰὸν ἐπ' ἐνίῳν λέγεται, καὶ
ὅτι ἀπὸ Ἰάδων Νυμφῶν τινῶν
παρωνομασθή, καὶ ὅτι οὐ φύεται
μετὰ σελίνων, ἐρμηνεία διεξοδική.
1524, 44. 52.
- Ἰον δεύτερος ὀριστος, καὶ ἰὼν με-
τοχή, ὅτι ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος
κινήνται. 933, 42.
- ἰον θὰς αἰῆς ἐπιθετικῶς ἡ νεία ἡ
ταχεία παρὰ τὸ ἰέναι, ἢ ἡ δα-
σεῖα ἢ ἡ ἔχουσα ἰόνθους ἦγον
ἔξανθήματα, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς
κεῖται ἐν τῷ ἰονθὰδος ἀγρίου αἰ-
γός, Ὀδ. ζ', 50. 1625, 36. 1750,
6. 18.
- Ἰον θοι αἰ ὄλζαι καὶ αἰ πρῶται ἐκ-
φύσεις τῶν ριζῶν καὶ τῶν τριχῶν
καὶ τὰ ἐν τῷ σώματι ἔξανθήματα.
1750, 9—18.
- ἰος λήγοντα δισύλλαβα μακροπαρά-
ληκτα, οἷον δῖος, Χῖος, Φθῖος.
954, 55.
- ἰος λήγοντα κύρια τριβράχεια ὅτι πα-
ροξύνονται, οἷον Ἀλλῖος, Τηχῖος.
264, 35. 395, 23. 593, 31. 745,
18. 890, 7.
- ἰος λήγοντα κύρια ὅτι διὰ τοῦ ἀδης
σχηματίζουσι τὰ πατρωνυμικά,
οἷον Ἥλιος Ἠλιάδης. 13, 32.
1644, 46.
- ἰος λήγοντα πατρωνυμικά, οἷον τὸ
Τελαμώνιος καὶ τὸ Καπανήιος,
ὅτι πατρωνυμικοῦ εἰσὶ τύπου.
483, 29.
- ἰος λήγοντα κτητικά διὰ μόνου τοῦ
ἰ γραφόμενα κατ' ἀποβολὴν τοῦ
παρληκτικοῦ ἢ διὰ μέτρον ἀνάγκη,
οἷον τὸ Ποιάντιος νίδς, καὶ
Αἰπύτιος τύμβος, καὶ Αἰολίη νή-
σος. 301, 7. 1463, 39.
- ἰος καὶ ἰον λήγοντα ὀνόματα, ἀπὸ
ληγόντων εἰς ὅς μετὰ συμφώνου
ἀρσενικῶν παρηγμένα, ὅτι διὰ τοῦ
ἰῶτα γράφονται, οἷον δόλος δό-
λιος, νόμος νόμιος, σκότος σκό-
τιος· τὰ δὲ ἀπὸ ληγόντων εἰς ὅς
οὐδέτερον συνηρημένως κλινομέ-
νων τῇ εἰ διφθέρῳ γράφονται,
οἷον κήδος κήδειος, κῆτος κήτηος,
γῆρος γῆρειον. 1697, 20.
- ἰος λήγοντα προπαροξύτονα ἀπὸ λη-
γόντων εἰς ὅς δξυτόνων παρηγμέ-
να ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου,
οἷον ὀρθὸς ὀρθιος, Αἰτωλὸς Αἰ-
τώλιος, μελίχος μειλίχιος. 434,
31. 775, 19.
- ἰος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ ληγόντων
εἰς ὅς μετὰ συμφώνου γενόμενα
πλεονασμῷ τοῦ ἰ, οἷον πολίπορ-
θος πολίπορθιος, κάπρος κά-
πριος, ὀρθὸς ὀρθιος· καὶ ὅτι ὁ-
μοῖος πλεονασμὸς γίνεται καὶ ἐν
τοῖς εἰς ὅς καθαρὸν λήγουσιν, οἷον
ὁμοῖος ὁμοῖος, αἰδοῖος αἰδοῖος.
488, 33. 1628, 6. 1643, 27. 1781,
19.
- ἰος λήγοντα ἀρσενικά ἀπὸ οὐδέτερων
εἰς ὅς μὲν ληγόντων, τῷ δὲ α
παρληγόντων παρηγμένα, οἷον
ἄγος ἄγιος, πέλαγος πελάγιος, τέ-
ναγος τενάγιος. 1144, 36.
- ἰος λήγοντα ὀρθέων εἰδικὰ ὀνόματα
ὅτι φιλοῦσιν δξύνεσθαι, οἷον αἰ-
γυπιδός, χαρადριδός, ἱερωδιδός. 995,
14.
- ἰδς ὁ δῖος, ὅτι παρὰ τὸ ἰέναι ἢ
ἰεσθαι λέγεται. 17, 14. 344, 32.

- χμαῖδι, αἰθις αἰθι, χωρίς χωρεῖ
καὶ διτι καὶ φύσει τινὰ εἰς ἑ μὲ-
νον λήγουσι χωρίς τοῦ ς, οἷον
αὐτόθι, κείθι, ὅθι. 122, 11.
1879, 53.
- ἰς ληγόντων δισυλλάβων ἐπιδρόμα-
των προσφῶδα καθόλου, οἷον ἡ-
λις, μέγρις, χωρίς, ἀμφίς, αἰ-
θις. 1062, 49.
- ἰς ἰνός, ἡ ἐκ τῶν νεύρων δύναμις,
κυρίως δὲ ἴνις νευρώδη τινὰ εἰσι
μόρια τοῦ ζωικοῦ σώματος. 877,
10. 16. ἀλλαχοῦ δὲ διτι ἰς ἡ τῶν
νεύρων ἰσχύς, βία δὲ ἡ ἀπλῶς
ἰσχύς καὶ ῥωμαλειότης. 1691, 51.
1834, 9.
- ἰς ἀνέμου διτι καταχρηστικῶς ἐρρέ-
θη, κυρίως γὰρ ἐπὶ σωματέων
νεύροις διοικουμένων ἡ ἰς καὶ αἱ
ἴνις λέγονται. 1021, 16.
- ἰς, ὄνομα ποταμοῦ τινός παρὰ Λυ-
κόφρονι. 1691, 54.
- ἰς ποταμοῖο περιφραστικῶς ὁ ποτα-
μός, ὡς βίη Ἡρακλῆος ὁ Ἡρα-
κλῆς. 1239, 53.
- ἰσαίτερον καὶ ἰσαίτατον ἀντὶ τοῦ
ἰσότητερον καὶ ἰσότατον. 1441, 28.
29.
- ἰσαίω ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ἰσάζω, ὡς
κεδαίω ἀντὶ τοῦ κεδάζω. 140, 27.
- ἰσαν ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκον, ἀπὸ τοῦ
ἰσημι θίματος. 782, 1. 1517, 33.
1738, 8.
- ἰσαν, τρίτον πληθυντικὸν πρόσω-
πον ῥηματικόν, διτι ἐνδέχεται μὲν
καὶ ἀπὸ τοῦ διφθορογγογραφουμέ-
νου εἶμι κενήσθαι, μάλιστα δὲ
δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἴμι τοῦ διὰ μόνου
τοῦ ἰῶτα· ἀλλαχοῦ δὲ διτι ἀπὸ
τοῦ ἴω, ὡς ἀπὸ τοῦ τίω τὸ ἐτι-
σαν. 140, 43. 370, 26. 31. 493,
12. 1126, 22. 48. 1254, 8.
- ἰσανδρος κύριον διτι παρὰ τὸ ἐξ-
ισοῦσθαι ἄλλω ἀνδρὶ λέγεται.
635, 56.
- ἰσας κεφαλὰς ἔχειν ἐν μάχῃ, φρά-
σις Ὀμηρικὴ διεξοδικῶς ἐρμηνευ-
ομένη. 831, 51. 832, 1. 23.
- ἰση ἡ ἰσομοιρία προσηγορικῶς παρ'
Ὀμήρῳ. 911, 52. ζῆται τὸ ἰσης
ἀτέμβεσθαι, καὶ ἰση ἐπιθετικῶς
ἀντὶ τοῦ ἰμοία, οἷον μαινάδι ἰση.
1280, 17.
- ἰσηγορία διτι παρὰ τὸ ἴσον ἀγο-
ρεῦν λέγεται. 78, 15.
- ἰσης ἀτέμβεσθαι, παρ' Ὀμήρῳ
ἰπακουμένου τοῦ μοίρας, τὸ
γὰρ ἰση καθ' αὐτὸ ἀντὶ ἰσομο-
ρίας λαμβάνεται. 1614, 22.
- ἰσθι διτι ἀντὶ τοῦ γίνωσκει διτι τί-
θεται παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς
ἑσπερον καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπαρχει,
ἀνθ' οὗ τῷ ἔσο Ὀμηρος χρῆται.
1680, 24.
- ἰσθμῖον, κόσμος ποῖος περιτρα-
χήλιος ὑμνωτικῶς μέρεϊ τῷ τοῦ
τραχήλου οὕτω καλουμένῳ· καὶ
ἰσθμῖον, ποταμοῦ εἰδος παρὰ
Κυπρίοις, ἐρμηνεία διεξοδική.
1847, 44—50.
- ἰσθμός ὁ τραχήλος, οἷον ἐσθμός
παρὰ τὸ ἵεναι δι' αὐτοῦ τὰ σι-
τία, καὶ διτι οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει
ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ λέξις.
1847, 44. καὶ διτι καὶ θηλυκῶς
λέγεται ἡ ἰσθμός παρὰ Πινδάρῳ
αὐτὰ γένους ἐναλλαγὴν. 108, 22.
[Apud Pind. Ol. 8, 64. Nem. 5, 69.
est nom. pr. ἡ ἰσθμός. In textu
Eust. p. 108, 22. corr. ἰσθμός et
ἰσθμός.]
- ἰσκειν ἀντὶ τοῦ λέγειν ἢ ἀντὶ τοῦ
ἱσκειν, ὃ ἔστιν εἰκάζειν καὶ ἀπει-
κονίζειν ἐν τῷ, ἴσκει ψεύδεα πολ-
λὰ, Ὀδ. γ', 203. 1044, 23. 1861,
50.
- ἰσκειν, ἔλεγεν ἡ ἔπεινέει, ἀντὶ τοῦ
ἡίσκειν, ὃ ἔστιν εἰκάζει. 1917, 53.
- ἰσκω λήγοντα ῥήματα διτι οὐ πέρα
τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται, οἷον
ἔισκω. 1473, 35.
- ἰσκω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπω-
μένων γινόμενα, οἷον μολῶ μο-
λίσκω, τελῶ τελίσκω. 883, 28.
1064, 5.
- ἰσκω, διτι παρὰ τὸ εἶδω εἶσω γίνε-
ται εἶσκω, καὶ διαλύσει εἶσκω,
καὶ ἀφαιρέσει ἴσκω. 885, 1.
- ἰσμα τὸ ἴδρυμα, δαυστόνως ἀπὸ
τοῦ ἴζω. 607, 8.
- ἰσμεν διτι ἐκ τοῦ ἴσαμεν συνεκότη.
734, 58. 780, 35.
- ἰσμάρα, ἡ καὶ ἴσματος παρ' Ὀ-
μήρῳ, πόλις Κικόνων Θρακικοῦ
ἔθνους ἐγγὺς Μαρωνείας. 1615, 9.
- ἴσμην ἡ ἀύλητος διτι ἐκ Θίσσης
ἦν, πόλις τῆς Βοιωτίας. 268, 9.
- ἰσοδυναμία δύο τινῶν λέξεων ἐκ
τῆς κατὰ παράθεσιν πρὸς ἀλλή-
λας συμπλοκῆς ὑπαγορευομένη.
109, 40. *implicite*.
- ἰσόμερος ἀντὶ τοῦ ἰσόμερος, ἡ
ἔστιν ἰσότημος. 1013, 16.
- ἴσον θυμὸν ἔχειν, περιφραστικῶς
τὸ ἰσουχύν παρ' Ὀμήρῳ. 1124,
25.
- ἴσον ἴσω κεκραμένη κύλιξ, ἦσαν
ἀνὰ ἴσον οἶνον πρὸς ὕδαρ. 640,
55. 1470, 64. ζῆται τὸ Ἐρμαιῆ
κύλιξ.
- ἴσος λέξις διτι ἐμμαντικῶς ἐστὶ
τῆς δημοῖος κατὰ τὰς παραβολὰς.
865, 54. καὶ ἴσος ἀντὶ τοῦ δημοῖος
πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 569, 21.
845, 22. καὶ διτι παρ' Ὀμήρῳ μὴ
ἐκτείνεται ἡ τοῦ ἴσος παραλήγου-
σα, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς συ-
στέλλεται. 569, 21. καὶ ἴσος βρα-
χυπαραλήκτως, ὄνομα τόπον τι-
νός. 271, 13.
- ἰσοφάριζεν ἀντὶ τοῦ τὸ ἴσον φέ-
ρεσθαι, διτι δημοῖον τι δηλοῖ τῷ
ἀντιφάριζεν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπεικονί-
σας φέρεσθαι. ζῆται ἐν τῷ, ἀντὶ
πρόθεσις. 156, 10. 1230, 61.
- ἰσοφάροι οἱ εἰς ἴσον φερόμενοι
καὶ ἰσοκίνητοι, ἢ οἱ ἴσον ἄχθος
φέρειν δυνάμενοι. 1851, 60.
- ἴσση, διτι οὕτως ἐκλήθη ποτὶ ἡ
ἄισθος. 741, 34.
- ἰσσω ληγόντων ῥημάτων γραφὴ διὰ
τοῦ ἰ, οἷον ἴσσω, πτίσσω. 1086,
29.
- ἰσθῆν μάχην, ἐν ἴσῳ τῷ ἐγείρω
παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, φυλόπιδε
στήσειν πολυτύχος πολέμοιο, Ὀδ.
λ', 314. 1688, 7.
- ἰσθῆναι βουλήν τὸ εἰς βουλὴν κ-
νεῖσθαι· καὶ ἴσασθαι ἡ βουλὴ
λέγεται, διταν τις καίσθαι τῆς
βουλευτικῆς κινήσεως. 785, 60.
- ἴσασθαι περὶ γούνατά τιος, πα-
ριφραστικῶς ἀντὶ τοῦ γονυάζε-
σθαι, ὃ ἔστιν ἱκετεύειν. 865, 58.
- ἴσασθαι πρόσθεν τινός, παρ'
Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ περιβαίνειν ἡ
ἀμφιβαίνειν. 1062, 44.
- ἴσταται ἀστὴρ, ἀντὶ τοῦ ἀνίσχε-
καὶ ἀνατέλλει παρ' Ὀμήρῳ.
1271, 27.
- ἴστατο ἀειρόμενον, περὶ κύματος
λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
ἀνίστατο καὶ ἡγείρετο. 1234, 49.
- ἴστατο κόνις, ἀντὶ τοῦ ἀνίστατο
καὶ ἀνυψοῦτο. 1306, 19.
- ἰστατος λήγοντα ὑπερθετικά ἐκ τῶν

διὰ τοῦ ἱστος κατ' ἐπίτασιν ἐπερ-
 θείσεως γεγόμενα, ὅσον ὀσφάγιος
 ὀσφάγιος καὶ ὀσφάγιος, κλέπτῃς κλέπτιστος καὶ κλεπτί-
 στατος. 215, 11. 867, 61.
 Ἰστίον ἀντὶ τοῦ γνωστίον, ὅτι
 ἐδιφορεῖτο κατὰ τὴν γραφὴν τῆς
 ἀρχοῦσης, καὶ ὅτι παρὰ τὸ εἶδω
 λέγεται. 1413, 32.
 ἰστερος λήγοντα συγκριτικὰ ἐξ ὑπερ-
 θετικῶν διὰ τοῦ ἱστος γεγόμενα,
 ὅσον λαλίστερος ἐκ τοῦ λάλιστος.
 215, 11.
 ἰστερος καὶ ἱστατος ληγόντων συγ-
 κριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν τινῶν,
 ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἱστος ὑπερθετικῶν
 Ἀττικῶς σχηματισμένων κατὰ-
 λογος. 1441, 23.
 Ἰστίαι Ἰωνικῶς ἢ κοινῶς ἱστία.
 280, 17. καὶ ὅτι τὸ μὲν ἐκ τοῦ
 ἱστασθαι ἔχει τὸ ἱ, τὸ δὲ παρὰ
 τὸ ἱστάναι λέγεται, καὶ ὅτι ἄμ-
 φω δασύνονται. 1562, 33.
 ἱστίαι καὶ ἱστίον, ὅθεν ἐλίστιον,
 ὅτι ἐκ τοῦ ἱστία γεγόνασι τροπῇ
 Σικελικῇ τοῦ εἰς ἱ διὰ τὴν τοῦ
 σ ἐπαγωγὴν. 1562, 41.
 Ἰστίαια, πόλις Εὐβοικῇ, ἢ καὶ
 Ἰστίαια, καὶ ὄνομα γυναικὸς τι-
 νος σοφῆς ὁμωνύμου. 280, 13. 19.
 ἱστιῶν Ἀσρικῶς τὸ κοινῶς ἱστιῶν.
 1579, 47.
 ἱστίον, ὅτι παροξύνεται κανονι-
 κῶς ἢ λέξις. 233, 44.
 ἱστοβοεὺς ἐπὶ ἀρόρου, ὃ ἐπὶ
 ἄρματος καὶ ἀπὸ τῆς ὀρυμνίας.
 623, 36.
 ἱστοδόκη, ζῆτι ἐν τῇ ἱστός.
 130, 40.
 ἱστοὶ τὰ ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα καὶ
 τὰ ἐκ αὐτῆς ὑφαινόμενα ὁμωνύ-
 μως. 1735, 53.
 ἱστοὶ Νυμφῶν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν
 ὁσίων τοῦ ἀνδρωπίνου σώματος
 σαρκοποιῶν ἀλληγορούμενοι, Ὀδ.
 ν', 107. 1735, 12.
 ἱστοπέδη ὁ τόπος ἐν ᾧ τίθεται
 ὁ ἱστός, ἢ ἔξωθεν ὁρῶν ὡς προς-
 δέεται ὁ ἱστὶς. 1710, 28.
 ἱστοριῶν προγενεστέρων τῶν ὑπο-
 κειμένων τῇ Ἰλιάδι παρὲνθεσις
 κατὰ μέθοδον Ὀμηρικὴν. 100, 29.
 ἱστος ἐπερθετικὰ μονοφθόγγῃ πα-
 ραλλήλως ἐκ συγκριτικῶν δι-
 φθογοπαρὰλλήλων σχηματισμέ-

να, ὅσον ἄριστος ἐκ τοῦ ἀρίων.
 135, 16. 1530, 42
 ἱστος λήγοντα ὑπερθετικὰ ἀπὸ λη-
 γόντων εἰς ὅς διὰ τοῦ ἱστος κλι-
 νομένων θετικῶν σχηματισμένα,
 ὅσον κάλλος κάλλιστος, ῥῆγος ῥί-
 γιστος, κράτος κράτιστος. 1546,
 52.
 ἱστός τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον καὶ
 τὸ ἐκ αὐτοῦ ὕφασμα. 393, 5.
 1956, 38. καὶ ἱστός νεὺς ὁμωνύ-
 μως παρὰ τὸ ἱστασθαι, ὅθεν ἱστο-
 δόκη ὁ τόπος ἐν ᾧ κλίνεται ὁ
 τοιοῦτος ἱστός. 130, 38. καὶ ὅτι
 τοῦ τῶν πλοίων ἱστοῦ τὸ μὲν
 κάτω μέρος πτέρνα καλεῖται, τὸ
 δὲ μέσον τράχηλος, τὸ δὲ πρὸς
 τῷ τέλει καρχήσιον, ᾧ ἐπικείται
 τὸ λεγόμενον θωράκιον, καὶ ἐκ
 αὐτοῦ ἢ λεγόμενῃ ἡλακάτῃ. 1423,
 13. καὶ ὅτι ἐταίραν τινὰ δύο ἱστοὺς
 ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καθελεῖν εἰρηκέ τις
 πρὸς τὴν τοῦ ἱστοῦ ὁμωνυμίαν
 παῖδας. 1760, 22. καὶ ἱστός ὁμωνύ-
 μως σύστημα ἐπὶ ποιῶς πε-
 πλεγμένων πρὸς ἄλλα, ἐρημη-
 νεία διεξοδική. 407, 8.
 ἱστορυγία ὅτι εὐγενὲς ἔργον ἐνο-
 μίστο πάλαι καὶ οὐκ ἄτιμον.
 1655, 50.
 ἱστω, τρίτον πρόσωπον προστακτι-
 κόν, ὅτι ἱτω ὥφειλε λέγεσθαι χω-
 ρὶς τοῦ σ· οἱ δὲ φασιν ὅτι ἐκ τοῦ
 ἱσάτω ἀορίστου ἢ ἱσέτω ἐνεστώ-
 τος συγκοπὴν ἀλόγως ἔχει τὸ σ.
 1755, 56.
 ἱστωρ, μάρτυς ἢ κριτής, παρὰ τὸ
 εἶδω διὰ τὸ ἐπιστήμονα δεῖν εἶ-
 ναι τὸν τε μάρτυρα καὶ τὸν κρι-
 τήν. 1155, 1. 1158, 17. 1312, 22.
 ἱσχάδες τὰ ξηρὰ σῦκα, ὅτι παρὰ
 τὸ ἱσχνάνθαι λέγονται, καὶ ἱσχά-
 δες ἐλαῖαι τινὲς ὀρυπεῖς. 1963,
 53.
 ἱσχαίμον, εἶδος βοτάνης, παρὰ
 τὸ ἱσχειν τὸ αἷμα. 887, 37.
 ἱσχαλὶον τὸ ἱσχνόν, παρὰ τὸ
 ἱσχω. 1863, 60.
 ἱσχανάαν τὸ ἐπιθυμεῖν καὶ ἀντέ-
 χεσθαι, ὃ καὶ ἐρητύειν λέγεται
 παρ' Ὀμήρῳ. 1039, 49. 1118, 46.
 ἱσχανυάσθω, ἐπισχεσθω. 1182,
 23.
 ἱσχανῶν τὸ ἐπιθυμητικῶς ἀντέχε-
 σθαι. 993, 16. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ

ἱχω γίνεται ἱσχω καὶ ἱσχαίνω, οὐ
 μέλλων ἱσχανῶ, ὅς ἀνάγεται εἰς
 ἐνεστώτα. 526, 6. 1118, 50. καὶ
 ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 1301, 63.
 1302, 25.
 ἱσχνάειν ἀντὶ τοῦ ἱσχειν, ὃ ἱστικὴν
 ἔχειν καὶ κωλύειν. 993, 15. 1125,
 48.
 ἱσχανόων, ἡγουν ἐχόμενος καὶ
 ἐπιθυμῶν. 1598, 50. καὶ ἱσχανό-
 ωνται, ἡγουν ἐπύχονται. 864, 9.
 ἱσχνός, ἱσχνὸν σῦκον, ὅτι παρὰ τὸ
 ἱσχω λέγεται. 554, 10. 1863, 60.
 ζῆτι τὸ ἱσχάδες· καὶ ἱσχνός νεὺς,
 γριφικῶς ἢ ἄγκυρα, παρὰ τὸ
 ἱσχειν. 1479, 32.
 ἱσχνεῖν θυμὸν, ἡγουν ἐπέχειν τὴν
 ὀργήν. 749, 59.
 ἱσχεσθαι κατὰ μόνος ἐλλειπῶς, ἱσ-
 χεσθαι δὲ μάχης ἐντελῶς. 387, 26.
 ἱσχυαίων θεραπεία διὰ τῆς Θρυ-
 γίου ἀρμονίας. 1078, 41.
 ἱσχιόλης ὁ μεγάλα ἱσχύα ἔχων,
 ὅτι ἐκ τοῦ οἰδεῖν σύγκειται. 1684,
 28.
 ἱσχιόν, μέρος τι τοῦ ζωικοῦ σώ-
 ματος. 550, 9. 716, 35. καὶ ὅτι
 παροξύνεται ἢ λέξις. 233, 44.
 ἱσχνός ὅτι παρὰ τὸ ἱσχω λέγε-
 ται, ὅθεν ἱσχαλέος, Ὀδ. γ',
 233. 1863, 60.
 ἱσχνῶν ἀνδρῶν τινῶν κατάλο-
 γος καὶ ἱστορίαι διάφοροι. 1288,
 40.
 ἱσχυς κύριον, πρὸς διαστολὴν τοῦ
 ἱσχνός προσηγορικῶς. 1967, 26.
 ἱσχω ὅτι παρὰ τὸ ἔχω λέγεται τρο-
 πῇ τοῦ εἰς ἱ καὶ πλεονασμῷ
 τοῦ σ. 1562, 43.
 ἱσωνία ἢ ἴση πρῶσις, παρὰ τὸ
 ὠνεῖσθαι. 1788, 20. 63.
 ἱταλικὸς οἶνός τις μέλις μὲν
 κατ' ἀρχάς, μετὰ δὲ πολλὰ ἔτη
 λευκὸς γινόμενος. 1449, 15.
 ἱταλοὶ οἱ τῆς Ἰταλίας αὐτόχθο-
 νες, ἱταλιῶται δὲ οἱ ἐποικήσαν-
 τες Ἕλληνες. 1896, 50.
 ἱτέα, εἶδος δένδρου, καὶ ὅτι καὶ
 ἀπιδες τινὲς ἱτέαι ἐκαλοῦντο, καὶ
 ὅτι ὠλεσικαὶοι λέγονται διὰ τὸ
 πρὶν ἢ πεπαισθῆναι ἀποβάλλειν τὸ
 ἄνθος, ἢ διὰ τὸ τοὺς τοῦ ἄνθους
 αὐτῆς φαγόντας ἀγόνους γίνεσθαι·
 καὶ ὅτι ἐκτείνεται ἢ ἄρχουσα τῆς
 λέξεως πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1239,
 60. 1667, 19. καὶ ὅτι τοῖς ὑπο-
 G g

χθονίοις φκείωται τὸ φυτὸν διὰ τὸ ἀλεοεικαρπον εἶναι καθ' Ὁμηρον. 652, 31. 1639, 3.

Ἰτην, ἤγουν ἐπορεύθησαν, τὸ ἰλῦτα ἀπὸ τοῦ διχρονογραφουμένου ἱμι. 782, 9.

Ἰτης ὁ πτωχὸς παρ' Ὁμήρω. 868, 39. 1445, 56. καὶ Ἰτης ἀντὶ τοῦ ἱταμὸς παρ' Ἀριστοφάνει. 1517, 8.

ἴτον ληγόντων προσηγορικῶν ἀναλογία, οἷον ἄλφιτον, ἀκόνιτον. 868, 43.

ἴτος ληγόντων κυρίων ἀναλογία καὶ γραφὴ παραλήπτικη, οἷον Ἀίτιος, Μόνιτος, Ἐπίκτιτος, Θεοδώριτος. 264, 28. 868, 45.

ἴτος λήγοντα δέχτονα δδοῦ ἐκτίθεται, οἷον ἀτραπιτός, ἀμαξιτός. 1738, 55.

ἴτος καὶ ἴτον λήγοντα ὀνόματα ἀποβολῇ τοῦ σ παθόντα, οἷον εὐκτιτος ἀντὶ τοῦ εὐκτιστος, οἷον καὶ τὸ ἐπ' ἡρίτος παρὰ τὸ ἐρίω, καὶ τὸ νήριτον. 1962, 13.

ἰτρίδες Ῥοδιακαὶ, σκευὴ ποιά κεραμεῖα εὐώδη διὰ τὰ συνεψηθέντα τῇ γῇ ἀρώματα. 1632, 4.

ἴτριον, πέμμα λεπτὸν διὰ σπῆμα καὶ μέλιτος γινόμενον. 1139, 8.

Ἰτυλος, υἱὸς Ζήθου ἐξ Ἀηδόνης τῆς Πανδαρέου θυγατρὸς, ὅτι ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀπεσφάγη, ἐφ' οἷς ἐκείνη εἰς ἀηδόνα τὸ ὄρνιθιον μεταμορφώθη, μῦθος διεξοδικός. 1875, 15.

Ἰτυς, υἱὸς Τηρέως τοῦ Θρακὸς ἐκ Φιλομήλας τῆς Πανδίωνος, καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην τὴν ἀδελφὴν πάθους μῦθος διεξοδικός. 1875, 8.

ἴτυς ἡ περιφέρεια τοῦ ἀρματείου τροχοῦ καὶ τῆς ἀσπίδος, ὅτι παρὰ τὸ εἶναι, ὃ ἐστὶ περιάγεσθαι λέγεται. 501, 33. 574, 29. 598, 8. 628, 27. 726, 16.

Ἰτών, ἡ καὶ Σιτών καὶ Ἰτώνη καὶ Ἰτωνος, πόλις ὅθεν Ἀθηναῖ Ἰτωνία ἐπωνυμικῶς. 324, 24.

ἰυγμὸς, εἶδος συριγμοῦ, εἴσουν φωνὴ ἄσημος. 1096, 1. 1164, 29.

ἰυγὲς ὅτι ἰὺς χωρὶς τοῦ γ φυσικώτερον λέγεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἰύω ἰύω ἀποβολῇ τοῦ ὦ, ὅθεν καὶ ὁ ἰυγμός. 1096, 1. 1873, 39. 1778, 24.

ἰύζειν τὸ ποιδν ἔχον ἄσημον ἀποτελεῖν, οἷον τὸ συρίτειν. 1095, 64. 1164, 29. 1778, 24.

Ἰφείδς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ἰφι λέγεται, ὅθεν καὶ Ἰφίς. 1068, 4.

Ἰφθίμιος ὁ ἀνδρείος, ὅτι παρὰ τὸ ἰφι ἐπὶ ῥήμα λέγεται, οἷον εἰ Ἰφθίμιος τροπὴ τοῦ ὦ εἰς ἰ, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. 16, 11. 413, 11. 943, 56. καὶ ὅτι κοινὸν ἐστὶ τῷ γένει τοῦνομα. 421, 5.

ἰφθίμη γυνὴ ἡ ἀνδρεία, ἡ καὶ δαΐφρων παρ' Ὁμήρω. 506, 21. 1175, 36. 1784, 29. 1939, 26.

Ἰφι ἐπὶ ῥήμα ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ ὄνομα οὐδέτερον ὡς τὸ στίμι κλινομένην, ὅθεν Ἰφια μῆλα ἐπιθετικῶς. 16, 12. 582, 11.

Ἰφια μῆλα τὰ εὐτραφεῆ καὶ λιπαρά, ἡ τὰ ἰσχυροποιὰ ἀπὸ τῆς ἰφι εὐθείας. 582, 9. ζῆται ἐν τῷ ἰφι ἐπὶ ῥήμα· ἀλλαχού δὲ ὅτι ἀμφισβητεῖται ἡ Ἰφια πληθυντικὴ εὐθεῖα πότερον ἐκ τῆς ἰφι ἢ τῆς Ἰφιον εὐθείας κεινῆται. 728, 35. 46. 764, 10. 1675, 17.

Ἰφιάνασσα κύριον, ὅτι παρὰ τὸ ἰφι καὶ τὸ ἀνάσσειν λέγεται. 742, 47.

Ἰφιγένεια ἡ ἐξ ἰσχυροῦ γένους γεννηθεῖσα. 1430, 3.

Ἰφιδάμας, υἱὸς Ἀντήνορος τοῦ Τρωικοῦ. 840, 59.

Ἰφικλος κύριον, οἷον εἰ Ἰφικλος, ὃ ἐστὶν ἰσχυρόπους, καὶ περὶ τῆς ἀκρίτης αὐτοῦ ἱστορία· καὶ ὅτι δύο τινὲς Ἰφικλοι ἱστοροῦνται. 323, 44.

Ἰφικλος, ὃ καὶ Ἰφικλῆς, υἱὸς Φυλάκου τοῦ Ἀθιονέως, ὅτι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀκουσίως ἐννοχίσθη· καὶ πῶς διὰ Μελάμποδος τοῦ μάντεως ἀνέλαβε τὴν γεννητικὴν δύναμιν, μεθ' ἣν ἔσχεν υἱοὺς Πρωτεσίλαον καὶ Ποδάρκην τοὺς παρ' Ὁμήρω, ἱστορία διεξοδική. 1685, 14—43.

Ἰφίτος ὁ Εὐρίτου τοῦ Οἰχαλιέως, ὅτι ὑφ' Ἡρακλέους ἔχοντος τὰς πατρῶας ἱπποσύνας αὐτοῦ ξενοδοχθεὶς ἀνῆρεθη, κατὰ δὲ τινὰς κατεκρημνίσθη. 1899, 38. 1900, 15. καὶ ὅτι ποτὲ μὲν ἐκτείνει, ποτὲ δὲ συστέλλει τὸ παρυλῆγον δίχρονον. 273, 39.

ἰχθυάαν τὴν Σκύλλαν λέγει Ὁμήρος Ὀδ. μ', 95. ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀλιεύειν. 1715, 39.

ἰχθύες, ὅτι οὕτως ἐλέγετο κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο οἱ ἰχθύες. 1583, 29.

ἰχθύες διάφοροι διαφόροις θιαῖς ἀνακίμενοι διὰ τὸ ἔχειν πῶς ἑαστον πρὸς ἑαστον, ἀφήγησις διεξοδική. 87, 28.

ἰχθύες μεγάλοι, ὅτι τοὺς μεγάλους ἰχθῆς ἀνθρωποφάγους ἀνθρώποις ὡς ἐπιτρέποντας τοὺς θύματα, ἕτερος δὲ τις θιαῖς διὰ τὸ πολῦτιμον, ἄλλος δὲ φρονοῦντας μὲν εἶπε τοὺς μεγάλους ἰχθῆς, βροίγη δὲ τοὺς μικροὺς. 1131, 25. 1720, 50.

ἰχθύες οὐρανόθεν κατενεχθέντες αὐτοῦ τρόπον, ἱστορία. 35, 16. καὶ ὅτι πολλαχοῦ εὐρίσκονται ἰχθῆς ὄνυχτοι ζῶντες κατὰ τόπονους τινάς. 1720, 37.

ἰχθυόκεντρον, ἡ καὶ τρέισα. 811, 41.

ἰχθυὺν εἰς Ἑλλησποντον, παραμία ὁμοία τῇ, γλαυκὴ εἰς Ἀφῆνας. 88, 3.

ἰχθυόεις πόντος καὶ ἰχθυόεσσα κλέυθαι ὅτι παρὰ τὸ περιεχέναι ἰχθῆς λέγονται, ἰχθυόεις δὲ βίος ὁ ἐξ ἰχθύων ποριζόμενος. 732, 7.

ἰχθυόεσσα, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἰκαρος ἡ νῆσος διὰ τὴν τῶν ἰχθύων φορὰν. 306, 8.

ἰχθυομάντις ἐν Ἀνκῇ, παρ' οἷς ὁ ἱερεὺς χρησμούς ἐδίδου κατὰ τὰς ἰχθύων τινῶν ἐπιφανείας, ἱστορία. 1720, 46.

ἰχθυοφάγοι βόες, ζῆται ἐν τῷ βόει ἰχθυοφάγοι. 1720, 52.

ἰχθῆς ὅτι παρὰ τὸ ἰγμαί ἔξαι ἴκται, κατ' ἀντιστοιχίαν ψιλωθεῖσθαι τῆς ἀρχοῦσης διὰ τὴν τοῦ ἰ ἐπιφορὰν. 437, 12. 928, 15. 1720, 42. καὶ ὅτι καὶ κύριον ὄνομα ἐστὶν ὁ ἰχθῆς ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 1726, 36.

ἰχθῆς λιμναῖοι καὶ ποτάμιοι, περὶ τῆς ποιότητος τῶν ἐκ θαλάσσης εἰς λίμνας καὶ ποταμίους μεταμβαινόντων ἰχθύων ἱστορία φυσική. 1053, 5.

ἰχθῆς φθεγγόμενοι, ὅτι κατὰ μὲν Ἀριστοτέλην μόνος ὁ σκάρης καὶ

ὁ ποτάμιος χοῖρος φωνήν τινα ἀγιάσι· κατὰ δὲ τινὰς καὶ οἱ ἐν Κλειτορι ποταμῷ τῆς Ἀρκαδίας ἰχθύες φθέγγονται· καὶ ὅτι καὶ ἐν Ἀόρῳ καλουμένῳ ποταμῷ οἱ πικλαὶ καλούμενοι ἰχθύες φθέγγονται ὡς κίχλαι· καὶ ὅτι οἱ Πυθαγορισταὶ ἰχθύων ἀπείχοντο εἰς σύμβολον τοῦ ἐχμενθεῖν. 1720, 33.

ἰχθύς, παροιμία· οὐδεις σαπρὸς μέγας ἰχθύς· καὶ Στρατονίκου τοῦ κισσαφροῦ παρωδία καὶ κατάρχευσις τῆς παροιμίας ταύτης κατὰ τινος φαύλου μουσικοῦ. 1634, 30.

ἰχνηλατεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἰχθία ἐρευνᾶν. 1145, 26.

ἰχθυον ὅτι κατέπερ ἀπὸ τοῦ ἰκνῷ δασυνομένου παραγόμενον, ὅμως ψιλοῦται διὰ τὴν τοῦ χ ἐπιφορὰν. 1328, 54.

ἰχθυον ὅτι προπαροξύνεται κανονικῶς ἡ λέξις. 233, 45.

ἰχος ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον κόψιχος, Φρύνιχος, Ἰάμβλιχος. 1555, 64.

ἰχῶ ἀντὶ τοῦ ἰχῶρα κατὰ ἀποκοπὴν ὅλης τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ὡς καὶ ἐν τῷ ἰδρῷ. 566, 30.

ἰχῶρ θεῶν ἀνάλογον αἵματι ζῶων. 553, 33. 554, 10. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἰσχω λέγεται οἷον ἰσχωρ, καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ παραλήγον δίχρονον. 56, 22. 518, 7.

ἰψ λήγοντα σύνθετα ἐκ παθητικοῦ παρακειμένου διπλῶς ἢ γραφομένου βαρύνονται, οἷον τέτριμμαί τέτριψαι οἰκότριψ. 1401, 14.

ἰψ ἰπδς, εἶδος σκώληκος, παρὰ τὸ ἰπτω, ὃ ἐστὶ βλάπτω. 16, 43.

ἰψάμην, ἔβλαψα, ἀπὸ τοῦ ἰπτω θέματος. 133, 37.

ἰψεταί, βλάπτει, ἀπὸ τοῦ ἰπτω θέματος. 199, 15.

ἰω λήγουσαι γενικαὶ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἰω Ἰωνικῶν συγκοπεῖσαι, οἷον Ἀσιος Ἀσίον καὶ Ἀσίω καὶ Ἀσίω. 444, 27.

ἰω λήγοντα περισπώμενα ῥήματα ἐκ προσλήψεως ἔχοντα τὸ παραλήγον ἰ, οἷον βῶ βιῶ, μειδῶ μειδιῶ. 1090, 6.

ἰω περισπώμενον λήγοντες μέλλον-

τες Ἀττικοί, οἷον ἐγγιῶ ἀντὶ τοῦ ἐγγίσω, καὶ βυδιῶ ἀντὶ τοῦ βαδίσω. 1790, 51.

ἰω τὸ πορεύομαι διὰ τοῦ ἰ ἐν ἴσῳ τῷ διὰ διφθόγγου. 1254, 13.

ἰωγὴ ταὐτὸ δπερ ἰωή, ὃ σημαίνει τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν. 472, 32. 846, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἰωγὴ, ἔνθα ἡ τοῦ ἀνέμου ἰωὴ ἄγνυται. 794, 53. καὶ πάλιν ἰωγὴ λέγεται ἡ ἰωῆς, ὃ ἐστὶ φωνῆς, κλάσις καὶ ἀντανάκλασις ἐτυμολογικῶς. 1046, 47. καὶ ἰωγὴ ἀνέμου, ἔνθα ὁ ἄνεμος ἄγνυται. 1771, 38.

ἰωὴ ἡ τοῦ ἀνέμου πνοή, ὅτι παρὰ τὸ ἰω λέγεται. 472, 31. 846, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἰωὴ ἡ φωνή, εἴτουν ὁ τοῦ στόματος προῖων λόγος, καὶ ὁ ἀπλῶς ἦχος. 794, 52.

ἰωκα τὴν ἐν μάχῃ διώξιν λέγει Ὁμηρος ἐκ τοῦ ἰωκὴν κατὰ μεταπλασμόν. 865, 30.

ἰωκὴ ἡ διώξις ἀπὸ τοῦ διώκω κατ' ἑλλειψιν τοῦ δ. 579, 25. 701, 16.

Ἰωλκός καὶ Ἰαωλκός, πόλις Θετταλικῇ ἐπτὰ σταδίοις ὑπερκειμένη τῆς κατὰ Ἀμνητριάδα θαλάσσης, ὅτι τῶν δὲ Ὁρχομενοῦ Μινυῶν ἦν ἀποικία· καὶ ὅτι παρὰ τὴν ὥλκα δοκεῖ λέγεσθαι, ἥ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται. 327, 43. 1684, 55. 1685, 56.

Ἰωμεν, αὐθυπότακτον τοῦ Ἰον δειντέρου ἀορίστου τοῦ εἴω θέματος. 1254, 13.

ἰών ἀντὶ τοῦ ἐών, ὃ ἐστὶν ἐπάρχων, Βοιωτικῶς. 1410, 59.

Ἰωνία, χώρα κατὰ τὴν Πελοπόννησον, Αἰγιάλεια πρότερον καλουμένη. 292, 15.

Ἰωνικὴ διάλεκτος ὅτι ἐπικοινωνεῖ τῇ Ἀττικῇ. 8, 39. 130, 43. καὶ ὅτι ψιλωτικὴ τῶν λέξεων ἐστὶν ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος. 515, 37.

Ἰωνικὸς, πούς τις μετρικὸς οὕτω καλούμενος. 1911, 5.

ἰωχμὸς ὁ διωγμὸς ἐλλείψει τοῦ δ καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς χ. 579, 26. 701, 15.

Ἀρχὴ τοῦ Κ στοιχείου.

κ' ἐκ τοῦ ξ τραπὲν ἐν τῷ, ἐκκαθεκα ἐκκαίδεκα. 450, 46.

καβαλῖνος, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη

τις ὁ καὶ Κοπρώνυμος. 1406, 11.

καβαλῖς ὅτι ἐκ τοῦ κῆπη, ὃ ἐστὶ φάτνη, καὶ τοῦ ἄλῃς σύγκειται καὶ δηλοῖ περίττωμα ἀλόγων. 1406, 11.

καβαλεῖν ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν συγκοπῇ καὶ τροπῇ. 1172, 61. 1406, 10. καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν. 747, 28.

Κάβησα, πόλις Λυκίας. 937, 46. ζῆται τὸ Καβησσός.

Καβησσός, πόλις Θράκης, οἱ δὲ ὅτι Καππαδοκίας, οἱ δὲ Λυκίας. 937, 44.

Κάβουροι ὅτι παρὰ τὸ κάμμοροι δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ ἐστὶν εἶδος καρίδων Ῥωμαϊκῶς οὕτω λεγόμενον. 1389, 26.

κάγκανα ξύλα τὰ ξηρὰ καὶ εἰς τὸ καλεσθαι ἐπιτήδεια. 871, 4. 1605, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κάγκανα ξύλα τὰ εἰς τὸ καλεσθαι καινόμενα, ὃ ἐστὶ κοπτόμενα. 1241, 46. 1848, 32.

καγχαλῶν τὸ χαίρειν καὶ χαλᾶσθαι ὑφ' ἡδονῆς, καὶ ὅτι ἐπιτατικώτερον τι τοῦ χαίρειν σημαίνει. 659, 39. 823, 59. 1936, 54. 1938, 17.

καδ δ' ἔβαλεν, ἀντὶ τοῦ κατέβαλε καὶ κατέρηψε. 1326, 54.

καδ δ' ἔχειν, ἀντὶ τοῦ κατέχειν. 1502, 17.

καδ δὲ λοιπὸς ἐσχίσθη, ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη δὲ ὁ λοιπός, ὅτι καδ' ὑπερβατὸν εἴρηται. 1001, 39.

καδδύσαι ἀντὶ τοῦ καταδύσαι. 1169, 24.

Καδμεία νίκη, οὐ μόνον ἡ ἀκερδής, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη κατὰ παράχρησιν ἐννοίας. 361, 2. 490, 3. 1927, 12.

Καδμεῖοι οἱ Θηβαῖοι ἑτερονύμως, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως. 805, 57.

Καδμεῖωνες παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ Καδμεῖοι, ἦγον Θηβαῖοι· καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς παρληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως. 487, 12. 30.

Κάδμος κύριον παρὰ τὸ κάζω, ὃ ἐστὶ κοσμῶ, καὶ Κάδμος Ἑρμῆς ἐπιθετικῶς, καὶ Κάδμος ὄνομα ὄρους τινός. 214, 22. 487, 33. καὶ ὅτι τὴν Εὐρώπην ζητῶν ὁ

δ δηλοῖ τὸ σχοινίον. 136, 42. ζή-
τει τὸ κύλοι.

κύλος βρυτόνως κατὰ διάλεκτον
ὁ κοινῶς καλὸς ὠχρόνως. 1534,
20.

καλὸς καλὴ καλὸν, ὅτι παρὰ τὸ
καλεῖν λέγεται, καὶ ἔτι τὸ κα
μακρὸν ἔχει· ζήτει ἐν τῷ κακός.
161, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καλὸς,
ὁ λαμπρὸς καὶ εὐειδής, ἐκ τοῦ
κῶ καὶ τοῦ ἥλιος σύγκειται, καὶ
ὅτι ἐκτείνει τὸ κα ὡς ἐκ συναυρέ-
σεως. 979, 9. 1401, 27.

καλοῦμαι σέ, ἀντὶ τοῦ καλῷ Ἀ-
τικῶς. 44, 29. καὶ ὅτι δικαστικὴ
λέξις ἐστὶ. 398, 24.

καλοῦμαι τότε τι, ἀντὶ τοῦ εἶμι
ἐν τῷ, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, Ἰλ. δ', 61. 445, 7.

καλοφόροι οἱ ξυλοφόροι, παρὰ
τὸ κάλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον.
1292, 61.

κάλπις ὅτι ὡς καλοῦσα πιεῖν οὕτω
λέγεται. 1566, 19. καὶ ὅτι τοῖς
πρὸ γάμου τελευτήσασιν λουτρο-
φόρος ἐπετίθετο κάλπις εἰς ἀγ-
νίας σύμβολον. 1293, 3.

Καλύδναι νῆσι, κατὰ μὲν τινὰς
αἱ Σποράδες καλοῦνται, κατὰ
δὲ ἑτέροις μία τις νῆσος πλη-
θυντικῶς οὕτως ἐκλήθη παρ' Ὀ-
μήρῳ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν
Καλυδωνῶν. 319, 3. 12.

Καλύδνιον, χωρίον τι ὃ ληστη-
ριῳ ἐχρήσατο Κλέων ὁ ληστήρ-
χης ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος.
319, 7.

Καλυδὼν, πόλις Αἰτωλίας ἐν-
δοξοτάτη, Οἰνέως βασιλείον, καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς. 311, 41.
312, 12.

Καλυδώνιος κάπρος, ἱστορία
διεξοδικιωτάτη περὶ τῶν κατὰ Με-
λέαχρον καὶ τῆς τοῦ Καλυδωνίου
κάπρου θήρας. 770, 20.

κάλκεες, δακτύλιοι ἢ κόσμος
ποῖος συνεκτικὸς τῶν γυναικείων
πλοκαίων. 1150, 21.

Καλὴκη, Σιησιγόρου ποιημάτων
ἐπὶ Καλὴκῃ γυναικὶ τινι κατακρη-
μνισθῆσιν δι' ἔρωτα. 1236, 61.

κάλκις κάλκος, ὅτι παρὰ τὸ κα-
λίσσω καλίσκω, ὃ δηλοῖ τὸ κα-
λίστω, λέγεται. 54, 12. 991, 5.

καλὴπτειν ὀφθαλμοὺς καὶ εἶνας
λέγεται ὁ θάνατος παρ' Ὀμήρῳ

διὰ τὴν τοῦ ὄραν καὶ τοῦ ἀνα-
πνεῖν ἀποστέρησιν. 1072, 32.

καλύψαι ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι καὶ
σκεπάσαι εἶτον καταπεύσαι καὶ
ἐπικαταστρέψαι ἐν τῷ, μέγα δέ
σπιν ὕρος πύλει ἀμφικαλύψαι,
Ὀδ. γ', 152. 1737, 47.

καλύψαι τινὰ ἐλπί, τὸ κρύψαι καὶ
ἀφανίσαι· καλύψαι δὲ τινίλλην, τὸ
ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. 1238, 3.

Καλυψοὺς νῆσός τις μυθικὴ
παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἦν ποτὲ νῆ-
σός τις Ἀτλαντικῇ Καλυψοῦς
νῆσος λεγόμενη, ὕστερον δὲ ἡ-
φανίσθη, ἱστορία καὶ ἀλληγορία.
1389, 51. 1390, 8.

Καλυψώ, θεὰ τις μυθικὴ παρ'
Ὀμήρῳ, ὅτι τὰς ἐν τοῖς φυτοῖς
καὶ νάμασιν ἐμψύτους δυνάμεις
δηλοῖ ἀλληγορικῶς. 1384, 32. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι εἰς τὸ ἀνθρώπινον
σῶμα καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ψυχὴν
ἀλληγορεῖται ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς
καὶ Καλυψοῦς Ὀμηρικὸς μῦθος,
ἐρμηνεία διεξοδική· καὶ διὰ τὴν
Ἀτλαντος θυγάτηρ μυθεύεται.
1389, 40. 63.

καλχαίνειν ἀντὶ τοῦ πορφύρειν
μεταληπτικῶς, ἐπεὶ καὶ κάλχη ἢ
πορφύρεα ἢ τὸ μαντεύεσθαι, ἀπὸ
τοῦ Κάλχας ὀνόματος. 51, 11.

Κάλχας κύριον ὅτι παρὰ τὴν
κάλχην, ὃ δηλοῖ τὴν πορφύραν,
λέγεται ἢ παρὰ τὸ καλχαίνειν·
καὶ ὅτι ἀστοχῆσας τινῶν προβλη-
μάτων ὑπὸ λύπης ἀπέθανεν, ἱστο-
ρία διεξοδική. 51, 1. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι δόξας ἀδικεῖν Ἡρακλῆα κατὰ
τὸ μέτρομα τῶν δλονύων ὑπ'
ἐκείνου ἀνῆρέθη. 1900, 25. καὶ
τίνι λόγῳ μάντις κακῶν ἀκούει ὁ
Κάλχας, Ἰλ. α', 106. 59, 43.

κάλχη ἢ πορφύρεα κατὰ γλῶσσαν.
51, 9.

κάλως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς
πάλαι διὰ τοῦ ὁ μικροῦ· καὶ ὅτι
περιττοσυλλόβως ὡς τὰ πολλά
κλίνεται. 1534, 10. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι κάλως κάλως, καὶ κάλως
κάλῳ Ἀττικῶς, κάλος δὲ κάλου
κοινῶς. 1271, 5.

κάμαξ παρὰ τὸ κάμνειν, ἢ ἐκ τοῦ
καλάμαξ κατὰ συκοπῆν, καὶ ὅτι
καὶ δόρατος ξύλον σημαίνει. 1163,
16. 32.

καμασῆνες, ὅτι τοὺς ἰχθῆς ὁ-
παντας οὕτω λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς.
1720, 45.

κάματος ἢ τῶν μελῶν ἔλκος
ὀριστικῶς. 921, 39.

Καμβύσης, Ἀνδῶν βασιλεὺς,
τὴν ἰδίαν γυναῖκα κατακρηνηγῆ-
σας καὶ φαγὼν, ἱστορία. 1630,
15.

καμεῖν τι τὸ καμάτω κτήσασθαι
ἐν τῷ, Τρωαὶ τὰς αὐτοὶ καμέ-
μεσθα βήφει τε δουρὶ τε μακρῷ,
Ἰλ. σ', 341. 1146, 9.

καμεῖν τι τὸ καμόντα ταῦτα πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 553, 9.
1167, 52. 1776, 8.

κάμεινοι, ὅτι παρὰ ταῖς καμίνους
Ἡφαίστου ἀγάλματα ἰδρίοντο.
1827, 55.

καμινῶ γυνή ἢ καμινεύτρια, ἡ-
γουν ἡ φερίγουσα τὰς κριθὰς, ἢ
ἡ καμοῦσα τὰς ἰνας ἀπὸ τοῦ
γῆρας. 1835, 41.

Κάμειρος, πόλις Ῥόδου, τὸ μὴ
ἰῶτα, Κάμειρος δὲ τὸ κύριον
τοῦ οἰκιστοῦ διὰ διφθόγγου· καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως
καὶ τοῦ οἰκιστοῦ. 315, 23. 29.

καμμονία οὐχ ἢ ἀπλῶς νύκτ,
ἀλλ' ἢ ἐκ καταμονῆς καὶ διακαρ-
τερήσεως, ἐρμηνεία διεξοδική.
1268, 45. 1322, 26.

κάμμορος ὁ κακόμοιρος ἢ κακο-
θάνατος, καὶ τι εἶδος κάριδος ὁ-
μωνύμως παρὰ Ῥωμαίους. 1389,
24.

καμμύω ῥῆμα ὅτι ἔξωθεν αἰξάνε-
ται ὡς καθ' ἔξιν συγκείμενον τῇ
προθέσει. 207, 36.

κάμνειν τὸ μετὰ πόνον ποιεῖν ἢ
τὸ τελεῖν, καὶ ὅτι καὶ καμέσθαι
τὸ αὐτὸ λέγεται κατὰ φωνὴν πα-
θητικὴν. 1619, 51.

καμόντες αἱ τεθνηκότες διὰ τὸ
λυσιμελῆ εἶναι τὸν θάνατον ὡς
καὶ τὸν κόπον. 624, 1. 921, 40.

κάμπτειν τινὰ τὸ πείθειν καὶ με-
τάγειν ἀπὸ γίνος ἐπὶ τι. 150, 30.

κάμπτειν γόνυ, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ καθεσθῆναι καὶ ἱκετεν-
τικῶς γονυκλιεῖν. 669, 28. 33. 50.

κᾶν ἀντὶ τοῦ καὶ ὅν παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς, οἶον, κᾶν ἐξέπραξεν
εἰ κατημέλην· ἐγὼ, παρὰ Σοφο-
κλεῖ (Aj. 45.). 571, 8. 1564, 19.

κᾶναθρον τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν

- τετράγωνον πλινθιον, παρὰ τὸ πάννη, ὃ δηλοῖ τὴν ψίθυρον. 1344, 44.
- Καναστραιον**, ἀκρωτήριόν τι τῆς Παλληνικῆς χώρας. 776, 37.
- κάναστρον**, τρύβλιον, ὅτι παρὰ τὸ ἐγκανύσσειν, ὃ ἐστὶν ἐγχεῖν, λέγεται. 1402, 29.
- κάνδανλος**, βρώμα ποιὸν παρὰ Λυδοῖς, καὶ ἱστορία περὶ τῆς κατσκευῆς αὐτοῦ. 1144, 15.
- κανδάων**, vid. κανδάων.
- κανδήλαι**, ὅτι παρ' Ἀθηναίῳ φέρεται ἡ λῆξις ἐπὶ ταῦτο σῆμαινομένου, ἐφ' οὗ καὶ καθ' ἡμᾶς κεῖται. 1571, 22.
- κάνεια** λέγονται παρὰ τισιν ἔθνεσι τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις ξύλινα σκεῆ. 1402, 19.
- Κάνη**, ἀκρωτήριον ἀνταῖον τῷ Λεκτῷ καὶ ποιοῦν τὸν Ἀδραμυττινὸν κόλπον. 1944, 11.
- κάνθαρος** αἰτὸν μαιεῖται, παροιμία καὶ μύθον ἀφ' ἧγῆσις διεξοδική. 1352, 44.
- κανθήλια** ὅτι οἰονεὶ ἀνθήλια λέγονται προσθήκη τοῦ κ. 734, 49. 1457, 43.
- κανθήλιοι** καὶ κάνθωνες, ὅτι οὕτω πολλῶς τοὺς ὄνους καλοῦσι. 1625, 40.
- κανίσκιον** ὅτι παρὰ τὸ κύνειον ὑποκοριστικῶς λέγεται. 869, 51.
- κάννη** ἢ ψίθυρος. 1344, 45.
- κανόνες** ἀσπίδων, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ῥάβδοι τινὲς ἀναφορικὸι τῶν ἀσπίδων, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 707, 57.
- κανόνες** γραμματικοὶ ὅτι οὐκ αἰετὶ ἀντιστρέφουσιν. *implicito*. 541, 44.
- Κάνωβος** πόλις ὅτι ἐν τοῖς βορειοτάτοις μέρεσι τῆς Αἰγύπτου πρὸς τῇ θαλάσῃ κεῖται. 1386, 12. 1509, 36. 1559, 60. ζῆται τὸ, ἐσχάτη χθονός.
- κανών**, ἐργαλεῖόν τι γυναικεῖον χρήσιμον εἰς τὸ κλώθειν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1328, 42.
- κάπ φάλαρα**, ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λῆξεως ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1048, 25.
- κάπ φάλαρα**, ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ φάλαρα γέγονε συγκοπῇ καὶ τροπῇ. 900, 13.
- κάπακτώσαμεν** ἀντὶ τοῦ καὶ **ΔΕΥΛΑ**. INDEX IN EUSTATH.
- ἐπακτώσαμεν**, ὃ ἐστὶ κατησάλαμεν. 1532, 59.
- καπάνη** παρὰ Θεσσαλοῖς ἢ κοινῶς ἀπήνη, καὶ καπανικὰ τὰ ἁμαξία. 857, 27.
- κάπετος**, λίκκος ἐσκυμμένος, παρὰ τὸ σκάπτειν ἐλλείπει τοῦ σ. 1019, 62. 1376, 29. καὶ κάπεται αἱ περὶ τὰς ἀμπέλους τάφροι. 1163, 33.
- κάπη** ἢ φάτνη, ὅτι παρὰ τὸ κάπτειν, ὃ ἐστὶ χανδὸν ἰσθμῖν, λέγεται. 595, 21. 658, 51. 722, 4. 1481, 31. ἀλλαχῶ δὲ ὅτι κάπη ἢ φάτνη, ἢ καταπνεομένη ἐπὶ τῶν ἵππων, παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα. 1280, 38.
- κάπνη**, ἢ καὶ καπνοδόκη, ἥτις ἦν ὁπῇ τις κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς παρὰ τοὺς ἀρχαίους. 1419, 26.
- καπνίζειν** πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ τὸ πῦρ ἀνάπτειν ἐπὶ θυοῖα ἢ ἀπλῶς ἐνὸν χίμῃ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, ὅθεν καὶ κρέα καπνιστὰ λέγονται. 245, 5. 750, 42. 877, 1. 1391, 18.
- καπνιστὰ κρέα**, ζῆται τὸ καπνίζειν. 750, 42.
- καπνοδόκη**, ὁπῇ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, δι' ἧς ἐκφέρεται ὁ καπνός. 1419, 26.
- καπνός** ὅτι παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ν. 541, 46.
- καπνὶς**, καὶ παροιμία, ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσαι τι, καὶ ἐκ καπνοῦ καταθῆσθαι· ζῆται ἐν τῷ, ὑπὲρ καπνοῦ, καὶ ἐν τῷ, ἐκ καπνοῦ. 1718, 54. 1802, 56.
- καπνός** ἀπὸ σύκων, ὅτι οὕτως αἰνιττεται τις κομικὸς τὰς συκοφαντικὰς διαβολάς. 1718, 8.
- καπνὸς** ὑδάτων ἐκ θειώδους ἀναθυμιάσεως καπνοῦ φαντασίαν παρεχομένης. 1263, 53.
- καπνοσφράντης** παροιμιακῶς ὁ φειδωλός. 750, 41.
- κάπος** τὸ πνεῦμα, ὅθεν καὶ ὁ κῆπος λέγεται. 1193, 18.
- κάπος** καὶ κάφος τὸ πνεῦμα. 541, 46. 1280, 34.
- καππεδίον**, κατὰ πεδίον, κατὰ συγκοπὴν τῆς προθέσεως. 636, 32.
- κάπραινα** γυνὴ ἢ ὀργῶσα πρὸς τὰς μῆξεις. 1183, 20.
- καπρᾶν** τὸ ἀσελγαίνειν, ὅτι παρὰ τὸν κάπρον λέγεται. 853, 31. ἀλλαχῶ δὲ ὅτι καπρᾶν μυθῶς λέγεται ἕς ὀρεγομένη κάπρον, καταχρηστικῶς δὲ καπρᾶν λέγεται καὶ τὸ ἀπλῶς μῆξεως ὀρέγεσθαι, ὅθεν καπρῶσα γυνὴ ἢ μῆξεως ὀρεγομένη. 1183, 20. 1678, 35.
- κάπριος** σὺς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς γένος καὶ εἶδος. 1107, 34.
- κάπρος**, ὅτι τῶν σῶν τὰ ἔνορχα καὶ τέλεια κάπροι λέγονται. 1752, 12. καὶ κάπρος ὁμωνύμως εἶδος τι ἰχθύος εὐδοκίμοῦντος παρ' Ἀργείοις. 853, 36.
- καπρώζειν** ταῦτο ὅπερ καπρῶν, ὅθεν καὶ λέγεται. 853, 33. 1872, 7.
- καπρῶσα** γυνὴ ἢ ἀσελγὴς καὶ μῆξεως ἐφιεμένη, παρὰ τὸν κάπρον, ὅπερ ἐστὶ ζῶον συνουσιαστικόν. 853, 32. 1676, 35.
- κάπτειν** τὸ χανδὸν ἰσθμῖν. 658, 51. 722, 4. 1481, 31.
- καπυρίδια**, τὰ καὶ τρωκτὰ, ὅτι παρὰ τὸ καπυρὸν, ὃ ἐκ τοῦ καλεῖν καὶ πυρὸν σίγκεται. 1087, 63.
- καπυρὸν**, ἐτυμολογία. 437, 1. ζῆται ἐν τῷ καπυρίδι.
- κάπω** τὸ πνέω κατὰ γλῶσσαν, καὶ κάπος τὸ πνεῦμα. 541, 46.
- Κάρ**, κύριον υἱοῦ Φορωνέως ὁμωνύμως τῷ ἐθνικῷ, ἀφ' οὗ **Καρία** ἐκλήθη ποτὲ ἢ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. 367, 21.
- Κάρ** ἐθνικὸν καὶ παροιμία, ἐν **Καρὶ** τὸν κίνδυνον. 368, 41. ζῆται ἐν τῷ **Κάρ**ες.
- κάρ** ἢ κεφαλὴ καὶ τὸ πρόσωπον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, γέλωτι φαιδρὸν κάρ. 455, 44. καὶ ὅτι οἰονεὶ ἄκρα λέγεται κατ' ἀναγραμματισμὸν· καὶ ὅτι τὸ κάρ οὐδετέρως ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ κάρ δὲ θηλυκῶς τῶν νεωτέρων ἐστὶ. 46, 6. 700, 56. 1193, 11.
- καραιβυρᾶν** ἀντὶ τοῦ καρηβαρεῖν παρὰ Φερεκράτει. 1461, 25.
- Κάραμβις**, ὄνομα τόπου τινὸς περὶ Παφλαγονίαν. 362, 29.
- κάρβανοι** οἱ βύρβαροι, ὅτι παρὰ τὸ **Κάρ** **Καρὸς** δοκεῖ λέγεσθαι. 368, 36.
- Κάρδακες**, ἔθνος τι ἐν τῇ Ἀσίᾳ μισθοῦ στρατενόμενον, ὅθεν **Κάρ**-**Η**h

- Κάδμος** καὶ βοὺ ὁδηγῶ χρησάμενος ἔκτισε τὰς Θήβας, ἱστορία. 269, 44. καὶ ὅτι πρῶτος ὁ Κάδμος ἐκ Φοινίκης ἐκόμισε τὰ γράμματα, ἢ καὶ διὰ τοῦτο Φοινίκια λέγονται. 1757, 56.
- Κάδμου** θυγατέρες, ὅτι τῶν Κάδμου θυγατέρων Σεμέλη μὲν ἐφλέχθη κεραυνῷ, Ἀγανὴ δὲ μακρὰ διεσπάσατο τὸν νύκτα Ἀχταίωνα, Ἰνὺ δὲ, ἥ καὶ Λευκοθέα, εἰς θάλασσαν ἤλατο. 1543, 34.
- καδῶ**, δεύτερος μέλλων ἀνηγγέμενος εἰς ἐνιστώτα. 1330, 17.
- Κάειρα** γυνὴ καὶ Κάειρα ἐσθῆς ἥ ἐκ Κάριας, ὅτι θηλυκὸν ἐστὶν ἐθνικὸν τοῦ Κάρ ἀρσενικοῦ, καὶ περὶ τῆς παρυληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως, διαίτησις διεξοδική. 367, 19. 456, 10. 1160, 36.
- κάζειν** τὸ κοσμεῖν, ὅθεν τὸ ἐκέκαστο καὶ κεκασμένος. 741, 27.
- καθαίρειν** ὅτι σεμνὴ λέξις ἐστίν, ὅθεν οἱ καθαροὶ λέγονται. 1057, 23.
- καθαίρησον** σιν ἀντὶ τοῦ καθελούσιν, ἀπὸ τοῦ καθιρῶ περισπώμενον θάματος. 855, 35.
- καθάπαξ**, ἤγουν εἰς τὸ παντελές, Ὀδ. φ', 349. 1912, 13.
- καθάπτεισθαι** τινα λόγους, ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς προσφθέγγεσθαι τινα, μετὰ δὲ προσθήκης τοῦ ποιοῦ τινὲς οἱ λόγοι, διάφορα σημαίνει. 155, 21. 27. καὶ καθάπτεισθαι τινα λόγους, ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ φιλοφρονεῖσθαι ἐνδοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1009, 6. 1471, 42. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι καθάπτεισθαι μαλακοῖς ἔπειν, ἀντὶ τοῦ ἰκετεύειν παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποτείνεσθαι καὶ καθικνεῖσθαι. 1647, 49. 60.
- καθάπτεισθαι** τινα, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι ἢ ἀπλῶς ἀποτείνεσθαι διὰ λόγον πρὸς τινα καὶ καθάπτεισθαι φίλον ἥτορ λέγεταί τις παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πρὸς ἐαυτὸν λαλεῖν· παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον καθάπτεισθαι, τὸ τραχύτερον προσφέρεσθαι τινι ἐν λόγοις, γενικῇ συντεταγμένον. 1432, 45. 1881, 29.
- κάθαρμα**, ὅτι δύσφημος ἐστὶ λέξις, καίπερ ἐκ τοῦ καθαίρω εὐφήμου καὶ σεμνοῦ ῥήματος παρηγμένη. 108, 39. καὶ ὅτι καθ' ἑτέραν ἔννοιαν ἢ ὁ καθαρός λέγεται. 1057, 23. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι καθάρματα λέγονται οἱ ῥυπαροὶ καὶ ἀποβλητοὶ ἄνθρωποι κατὰ τὰ ἀποβριπτύμενα καθάρσια. 1935, 16.
- καθαροί**, ὅτι καὶ διὰ πυρὸς γίνοντο τινες καθαροὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 43, 6.
- καθαρός** καὶ κάθαρμα ὅτι παρὰ τὸ καθαίρειν λέγονται κατὰ διάφορον ἔννοιαν. 1057, 23.
- καθαροῦ** τρόποι παρ' Ἑλλήσι διὰ θείου καὶ πυρὸς καὶ δι' ἐπαοιδῶν καὶ ῥήματος τινῶν καθαρῶν ἐν ταῖς ἀμφόδοις καὶ δι' αἵματος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1934, 48. 1935, 1—19.
- καθαρός** θάνατος, ὅτι ὁ διὰ ξίφους θάνατος καθαρὸς ἐνομίζετο, ἀκάθαρτος δὲ ὁ δι' ἀγχόνης. 1934, 5.
- καθαρύλλος** ὁ καθαρὸς ὑποκορυστικῶς παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1817, 61.
- καθεῖσεν** ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε μεταβατικῶς, ἀπὸ τοῦ ἔω θάματος, οὗ παρατατικὸς εἶον· καὶ ὅτι προπερισπᾶται ἡ λέξις ὡς τροχαϊκόν. 978, 58. 1149, 14.
- καθεῖμι** ὅν γένειον τὸ βαθὺ, παρὰ τὸ καθήμι. 1561, 39.
- καθελεῖν** ἀντὶ τοῦ καταρῥῖναι καὶ καταβαλεῖν ἐν τῷ, ἐν ὁδῷ καθελεῖν. 1436, 11. καὶ καθελεῖν ἱστὶον νεῶς, τὸ καταγαγεῖν καὶ συστῆλαι. 1620, 21. καθελεῖν δὲ ὀφθαλμοὺς νεκροῦ, τὸ συμμύσαι ποιῆσαι τὰ βλέφαρα. 1961, 50.
- καθέλκειν** τὸ κάτω ῥέπειν. 81, 17.
- καθέλκειν** λέγονται τὰ σταθμώμενα, ἤγουν εἰς τὸ κάτω ῥέπειν. 699, 44. 912, 53. 1054, 48.
- καθεῦδεν** ἀντὶ τοῦ ἐκάθευδεν, ὅτι προπερισπᾶται ὡς τροχαϊκόν. 102, 39.
- καθεύδειν** τὸ ἀναπεσεῖν καὶ εἰς ὕπνον κατακλιθῆναι, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ὑπνοῦν. 163, 40. 693, 7.
- καθημαξενύμενον** ὅτι παρὰ τὸ μαξα λέγεται, δ' ἑδυσύνετο πάλαι. 1156, 20. 1387, 9.
- καθῆρεον** ἀντὶ τοῦ καθήρουν, ὅ
- ἐστι κατήγον καὶ καταβίβαζον. 1349, 60.
- καθῆσθαι** τόδε τι ποιοῦντα, ἀπὸ τοῦ ἐπιμένειν τῷ πράττειν τι. 490, 35.
- καθῆσθαι** ὅτι μέσον ἐστὶ τοῦ ἀνακεκλίσθαι καὶ ἵστασθαι. 797, 15. καὶ ὅτι καθήμενοι ἐδάκνον οἱ παρ' Ὀμήρῳ ἥρωες, οὐ μὴν κατακεκλιμένοι. 1872, 58.
- καθησο** προστακτικὸν ὅτι προπαροῦνται κανονικῶς. 149, 42.
- καθηστο**, τρίτον πρόσωπον ὑπερσυντελείου ἀπὸ τοῦ ἔω ἤσθησθαι ἥσο ἥστο, καὶ ὅτι προπαροῦνται, τεχνολογία δευδοκῆ καὶ ὅτι, εἰ ἀπὸ τοῦ ἡμηνῆν, προπαροῦνται ἄν. 149, 42—150, 9.
- καθίεναι** τι τοῦ λαιμοῦ, τὸ κατυπίνειν. 1369, 20.
- καθίλειν** τινα ἀλλοπαθῶς, καὶ καθίλειν ἀδοπαθῶς, ὅλον ἐν τῷ, ἐν μέσῳ δ' ἐκάθιζε, Ὀδ. ε', 326. 384, 42. 398, 36. 647, 10. 1539, 3.
- καθίλειν** ἐπὶ κόπην, ἀντὶ τοῦ ἠψασθαι τῆς κόπης ἐπὶ τῷ λαίρειν. 824, 49. 52.
- καθίλειν** λόχον, τὸ ἐνέδραν τιθέναι. 1159, 42.
- καθίλειν** ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, καὶ ἐκάθιζεν ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. 428, 24. καὶ ὅτι ἐνεργητικῶς αἱ ἐκφωνεῖται. 348, 38.
- καθικέσθαι** ἀντὶ τοῦ ἠψασθαι Ὀμηρος μὲν αἰτιατικῇ, οἱ δὲ ὑστερον γενικῇ. 969, 53. ἢ καὶ καθικέσθαι μὲν τινα πένθος λέγεται, ἤγουν ἰκέσθαι καὶ καταλαβεῖν, καθικέσθαι δὲ τινὸς ῥάβδῳ ἀντὶ τοῦ καθάψασθαι. 1421, 39.
- καθιμάσθαι** τὸ ἄνωθεν κάτω καθίεσθαι. 1453, 5.
- καθόλου** συναγομένον ποτε πιθανῶς ἐκ μερικοῦ τινὸς παρ' Ὀμήρῳ. 90, 43.
- καθοσίωσις** καὶ καθωσιωμένος ὅτι μέσαι λέξεις εἰσὶ. 647, 32.
- κάθου** ἐκ τοῦ κάθεο, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ καθῆσο ἐνδεία καὶ συστολή. 1840, 3.
- καθυποβάλλειν** τινα βλάβῃ, ἀντὶ τοῦ λεληθότως βλάπτειν. 1406, 40.
- καθυφρεσεως** δίκη, ζήτην ἐν τῷ καθυφρίναι. 131, 2.

καθυφιέναι τὸ ἀνίστασθαι τινος ἐνστάσει, ὅθεν καθυφέσειως δίκη ἐγένετο κατὰ τῶν προδιδόντων τὰς συνηγορίας ἐπὶ δώροις. 131, 1.
καθωσιωμένος πάλαι ὁ ὅσιος, ὕστερον δὲ ἐπίφορος ἢ λέξις. 29, 37. 1357, 2.
καὶ σύνδεσμος ὅτι προσηγητικός ἐστι λέξεων ἐν τῇ συντάξει. 72, 32.
καὶ σύνδεσμος προτιθέμενος πτωτικού συμπλέκων ἕτερόν τι νοούμενον ἐξωθεν, οἷον ἐν τῷ, ἢ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπώλετο Ἰλίοδι πρό, Ὀδ. 9, 581. 1611, 23.
καὶ σύνδεσμος παρέλκων, οἷον ἐν τῷ, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν, Ἰλ. α', 29. καὶ ἐν τῷ, τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν, ὅπου τὸ πρῶτον καὶ παρέλκει. 30, 12. 189, 8. 792, 20.
καὶ ἂν παρ' Ὀμήρῳ, ἐν ἴσῳ τῷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κῶν, οἷον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, κῶν ἐξέπραξεν. 571, 8. 1564, 19. ζῆται τὸ κῶν.
καὶ μὲν ἀντὶ τοῦ καὶ μὴν πολλὰχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 779, 39.
καὶ ἰάτας ἢ καίετας, δεσμωτήριον σπηλαιῶδες παρὰ Λυκεδαιμονίοις, ὅτι παρὰ τὸ κῶ τὸ καίμαι, καίεσθαι γὰρ δοκοῦσι τὰ κάτω καὶ χθαρμὰ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1478, 45—57.
καίειν ὅτι κείν διὰ τοῦ ε' ψιλοῦ ἐγράφετο πάλαι, ὅθεν τὸ διὰ διφθόγγου. 1766, 21.
καίειν τοὺς νεκροὺς τίνι λόγῳ εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ τίς ὁ κατάρξας τοῦ ἔθους τούτου, ἀπαγγελία διεξοδική. 43, 5. 12.
καίεσθαι κυρίως λέγονται τὰ ξύλα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πῦρ καίεσθαι λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐξάπτεσθαι. 748, 15. 1151, 40. ὁμοίως καὶ πυρὰ καίεσθαι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ, ἦγον ἄνῃσθαι. 43, 31. 1295, 41.
καίεταες ἢ καίετας, ἐπιθετικῶς, καὶ καίεταες γῆ ἢ χώρα ἢ λαμινθώδης, ἢ πολλοὺς ἔχουσα καίετοὺς, ὅ ἐστι σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν. 294, 10. 1478, 36. 41.
καίετας ἢ καίετας, δεσμωτήριον τι σπηλαιῶδες παρὰ Λυκεδαιμονίοις, παρὰ τὸ κῶ, ὅ ἐστι καίμαι. 294, 12. 1478, 45. 53.

καίετορς, σχισμοὶ γῆς ἢ ῥωχοὶ ἀπὸ σεισμῶν. 294, 11. 1478, 42.
Καικίας ἄνεμος ὅτι παρὰ τὸ ἐκ Καΐκου ποταμοῦ πνεῖν οὕτω λέγεται. 890, 17.
Κάϊκος ποταμὸς ὅτι δώδεκα σταδίους διέχει Ἐλαίας Αἰολικῆς πόλεως. 1697, 14.
Καινεὺς ὅτι κάλλιστος γέγονε καὶ ἀνδρείοτατος καὶ ἄτρωτος διέζησε Πρωσιδῶνος αὐτῷ τοῦτο χαρισάμενον, καὶ ὅτι ἐκ παρθένου εἰς ἄνδρα μετεβλήθη, μῦθος καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος. 101, 9.
καίνυσθαι τὸ κόπτειν καὶ τὸ νικᾶν, ἀπὸ τοῦ καίνυμι θέματος. 1468, 1.
καίνω ὅτι παρὰ τὸ κῶ γίνεται κνάλω, ἐξ οὗ τὸ καίνω, ἢ παρὰ τὸ κνάλω κατὰ μετὰθεσιν. 871, 62. 872, 4.
καίόμενα μέλη ὅτι οὐκ ἐκβάλλουσιν αἷμα διὰ τὸ φρύττεσθαι τὰς σάρκας. 1636, 3.
Καῖρα ἡ Καρικὴ γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ Κάϊρα συνήρηται. 456, 12. 648, 41.
Καῖρε, πόλις Ἰταλική, παρὰ τὸ καῖρε οὕτως ὀνομασθεῖσα, ἱστορία. 1432, 29.
καίρια πληγὴ ἡ θανάσιμος παρὰ τὴν Κῆρα. 461, 45.
καίριον τὸ εὐκαιρον ἢ τὸ θανάσιμον, παρὰ τὴν Κῆρα. 701, 5.
καῖρος προπερισπωμένως, λέξις διαφθῶς ἐρμηνευομένη διεξοδικῶς, καὶ ὅτι βαρύνεται πρὸς διαφοράν τοῦ καιρός. 156, 44. 907, 13. 1571, 56. 58. ζῆται τὸ καίρωμα.
καίροσέων ὀθονέων, ἦγον ἐνφῶν καὶ ἀγαθὸν καίρωμα ἔχουσιν ὀθονῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ κροσσῶν, ὅτι παρὰ τὸν καιρόν, δὲ δηλοῖ τὸν μίτον, λέγεται καὶ ὅτι ἐκ τῆς καιροσέων γενικῆς γέγονε κατὰ μετὰθεσιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας ἢ καιροσσεῶς ὡς ἄτοσσα, ἥς πληθυντικὴ γενικὴ καιροσσῶν καὶ Ἰωνικῶς καιροσσέων. 1571, 55—64.
καίρωμα τὸ μίτωμα ἢ τὸ διάπλεγμα τὸ μὴ ἔῶν τοὺς στήμονας συγχέεσθαι, εἴτουν ἢ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθιένται. 1571, 56. 60.
καίρωστροῖδες ἢ καιρώστριδες γυναικες ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι, παρὰ

τὸν καιρόν, δὲ δηλοῖ τὸν μίτον. 1571, 57.
καίω, ὁ μέλλων καύσω τροπὴ τοῦ ἰ εἰς υ'. 36, 11. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κῶ κῷ παρῆκται. 684, 4. 737, 19. 1905, 27.
κακὰ φάρμακα ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐσθλῶν φαρμάκων λέγονται. 1655, 24.
κακὰ φρονεῖν τινί, ἀντὶ τοῦ ἐγκοτεῖν παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον κακὰ φρονεῖν τὸ μωραίνειν. 1271, 43.
κακὰ φυτεύειν καὶ κακὰ ἐπορύττειν καὶ κακὰ ῥύπτειν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τινος βουλεύεσθαι, τουτέστιν ἐπιβουλεύειν τινί. 1810, 64.
κακάβαι κατ' ὀνοματοποιίαν αἱ πέρδικες, αἱ καὶ κακκαβίζειν λέγονται, κακκάβη δὲ σκευὸς χαλκοῦν. 1290, 40.
κακάγγελος ὅτι παρὰ τὸ κακὰ ἀγγέλλειν λέγεται. 1123, 57.
κακάζειν, μῆγμα φωνῆς ὀρνίθων. 1402, 53. 1786, 23.
κάκκαρον τὸ καρανίον κατὰ τὴν κωδαῖκην γλῶσσαν, καθ' ἣν καὶ ξηρόν τι ὡς τὸ κάκκαρον εἶναι λέγεται. 1796, 58.
κάκη ἢ κακία καὶ ἡ δειλία. 950, 53.
κακὴ γλήνη, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κακῆ θέμ, καὶ λέγεται περὶ τινος κακοῦ τὸ εἶδος ἢ μηδὲ βλέπεσθαι ἄξιον. 705, 7.
κακὴ νόσος καὶ ἕρις καὶ πόλεμος κακὸς ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τοῦ χάξεσθαι ἐτυμολογίαν λέγονται. 23, 19. καὶ κακὴ ὁδὸν ἢ κακωτική. 605, 43.
κακίζεσθαι ἐπὶ τοῦ δειλιᾶν. 950, 53.
κακκάβη καὶ κάκκαβος ταῦτ' ὁ περ χύτρα. 872, 13. 1390, 51.
κακκάν, φωνὴ βρεφικὴ ἀπόπυτον ὑπαγορεύουσα, παραγωγή. 950, 54.
κακκέλειν, ῥῆμα ἐφρετικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμητικῶς ἔχειν, ὅτι ἐκ τοῦ κατακτεῖν γέγονε κατὰ συνκοπήν, ἐρμηνεία διεξοδική. 162, 8—16. 966, 4.
κακκήμαι ἀντὶ τοῦ κατακαῦσαι. 1673, 60.
κακοειμων, ὅτι ἐκ τοῦ κακὰ εἶμενος Ὀμηρικοῦ ῥήτου συγκρατεῖται ἢ λέξις. 1866, 37.

κακοεργὸς γαστήρ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ἐκ τοῦ δι' αὐτὴν τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἐπιπολὺ κακουργεῖν. 1837, 19.

κακοητόστατα κλειδιά τὰ κρυπτά καὶ δυσεπιβούλευτα. 1108, 24.

κακοθημοσύνη διτι ἀντίκειται τῇ ἀγαθῇ ὑποθημοσύνῃ. 696, 22.

Κακοῦλλιος ἢ Κακοῦλλον οὐδετέρως ἢ Τροία λέγεται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὰ κατ' αὐτὴν συμβάντα κακά. 1863, 25.

κακόξεινος ὁ κακῶν ξένων ὑποδοχὴς, Ὁδ. ε', 376. 1896, 20.

κακοξεινότερος ὅτι μεγαθύνη ποτὲ τὴν νό συλλαβὴν παραλόγως διὰ μέτρον ἀνάγκην. 1114, 45.

κακοκρινέστατος ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ κακοκρινῆς ἐσημαίνεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1441, 19.

κακοῦρῶφρα ἡ δυστροπία καὶ κακοβουλία καὶ πανουργία, παρὰ τὸ κακὰ ῥάπτειν, ὅ ἐστι συντιθέναι. 1002, 47. 1147, 46. καὶ ὅτι οὐχ οἷτως ἐπίνογον τὸ κακὰ ῥάπτειν, ὡς ἡ κακοῦρῶφρα. 1459, 53. κακοῦρῶφρα λογισμοῦ ἢ ἀραιότης καὶ κακοσυνείση καὶ ἀναρμοστία, ἔτι δὲ καὶ ἡ κακοβουλία. 1443, 13.

Κάκος βυρυτόνως, ὄνομα ληστοῦ, ἔς ἐπιβουλεύσας ταῖς τοῦ Ἡρακλέους βουσίαν ὑπ' ἐκείνου ἀνηρεῖ. 157, 1. 906, 45. 1817, 11.

κακὸς ὁ δειλὸς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ χάζω τὸ ὑποχωρῶ. 23, 20. 931, 57. 853, 9. 950, 53. καὶ κακὸς ὁ δυσγενὴς ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1101, 41. 1558, 33. 1911, 42. καὶ κακὸς ὁ πένης καὶ ὁ εὐδεχθῆς, ὅς καὶ κακὸς τὸ εἶδος κατὰ συνθήκην λέγεται. 808, 22. 1750, 34. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι κακὸς γενικῶς ὁ δειλὸς καὶ ἀγεννὴς καὶ μηδεμίαν ἀρετὴν ἔχων. 1817, 10.

κακὸς κακὴ κακὸν, ὅτι αἰεὶ παρ' Ὀμήρῳ συστέλλει τὸ κα, καλὸς δὲ καὶ τὰ σύστοιχα ἐκτείνουσι. 161, 42. 970, 9.

κακὸς ὅτι ἐκτείνει ἐνίοτε τὴν κὸς συλλαβὴν διὰ μέτρον ἀνάγκην. 654, 48.

κακὸς ἡνίοχος ὁ δειλὸς ἢ ἄτεχνος. 1115, 37.

κακὸς θάνατος, ὅτι καθόλου ἢ

πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπιθέσις. 406, 22.

κακὸς τὸδε τι ποιεῖν, ὅτι συνεκδοχικῶς λέγεται. 1589, 23.

κακοσσίμενος συνθέτως ἢ κακ' ὁσσίμενος ἐν παραθέσει, Ἰλ. α', 105. ἐρμηνεῖα διεξοδική. 58, 26. 59, 32. 36.

κακοσχόλοι φράζειν λέγονται οἱ περιεργοὶ τῇ φράσει. 1638, 17.

κακὸτεχνος ὁ λόγος, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπ' ἀγαθῷ γινομένου. 1002, 39.

κακότης ἢ κάκωσις παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἡ κακία παρ' Ἡσιόδῳ. 1808, 1.

κακοφράδμων ὁ κακόβουλος. 1445, 30.

κακόφρων ὁ κακὰ φρονῶν, τὸ δὲ κακὰ φρονεῖν διττῶς νοεῖται. 1271, 45.

κάκτανε ἀντὶ τοῦ κατάκτανε προστακτικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ κατάκτανε συνεκότη τροπῇ τοῦ τ τῆς προθέσεως εἰς κ. 632, 13. 20.

κάκτος ἡ κινάρα ἢ ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος κάρδος. 1822, 24. 28.

κακῶν Ἰλίδας, καὶ αἰεὶ Ἰλῶ κακὰ, παροιμία· ζῆτει ἐν τῷ, Ἰλίδας κακῶν. 444, 22. 24.

κακῶν δὲ κε φέροντες εἶη, Ἰλ. ρ', 105. ἔχουν ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον, ἢ κακοῦ τὸ μῆλον· καὶ ὅτι παροιμιᾶκόν ἐστιν, καὶ ὅτι παρὰ Σοφοκλεῖ, κακῶν κάλλος ὑπουλον, ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ τοῦτου ῥήτος παρεξέσθη. 1097, 23.

κακῶς ἀντὶ τοῦ ἀτέχνως, ὅσον ἐν τῷ, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεσθαι. 1917, 60.

κακώτερος ἀντὶ τοῦ κακὸς, ὅ ἐστι δυσγενὴς. 1563, 16.

κάλα τὰ ξύλα κατὰ γλῶσσαν. 896, 57.

κάλα ἀντὶ τοῦ καλῶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 644, 62. 719, 63. 1824, 64.

καλὰ ἔπη οἱ ἐγκωμιστικὸι λόγοι, ὅτι ἀντίκειται τοῖς παρ' Ὀμήρῳ λεγομένοις, αἰσχροῖς ἔπεσιν, Ἰλ. γ', 38. 379, 33.

κάλαθος ὅτι παρὰ τὸ ἐκ κάλων, ὅ ἐστι ξύλων, κυκλοειδῶς θεόντων γίνεσθαι οὕτω λέγεται· καὶ ὅτι κάλαθοι ἰδίᾳ λέγονται τὰ εἰς τὴν τῶν Δημητρεϊακῶν καρπῶν

συγκομδὴν ἐπιτήδεια σκευή. 726, 19. 1268, 37. 1488, 58. 1627, 48.

καὶ ὅτι καὶ ὀρχήσασθαι ποτὲ αἱ κάλαθοι ἰστοροῦνται κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κολονητῆς Ἀρτέμιδος. 366, 2. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν Δημητρεϊακῇ τινὶ ἐορτῇ συμβῆναι μνημονεύεται. 1627, 48.

Κάλαϊς, Βορίου παῖς, ὅτι παρὰ τὸ ἀκαλόν, ὅ ἐστιν ἥσυχον, καὶ τὸ αἶν, ὅ ἐστι πνέων, λέγεται. 1547, 14.

καλαμαία ταυτὸ ὅπερ καλάμη κατὰ παραγωγὴν. 1758, 5. ζῆται τὸ καλάμη.

καλαμαῖον, τεττέλιον ἐλάχιστον, ὅτι παρὰ τὴν καλάμην λέγεται. 396, 2. 1181, 52.

καλαμαῖος, τὸ τὴν καλάμην συλλέγειν, ἤγουν τὰ λείψαντα τῶν τεθερισμένων. 1181, 51. 54. καὶ καλαμαῖος τὸ λίαν ἀδικεῖν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τῆν τοῦ σίτου καλάμην ἐκσπώντων. 1758, 59.

καλαμαύλης, ὁ καὶ μόνικλος λεγόμενος κάλαμος παρὰ Ἀλέξανδρῳ. 1157, 39.

καλάμη αἱ τῶν δραγμάτων ῥίζαι διὰ τὸ τοῖς καλάμοις ὁμοιοῦσθαι, καὶ καλαμαῖοι παραγωγῶς τὸ αὐτὸ, καὶ καλάμη μεταφορικῶς τὰ σέματα τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων καὶ τὰ ἐπὶ γῆρας διεφθαρμένα. 1181, 47. καὶ παροιμία, ἐκ καλάμης τὸν ὕστατον, ἐπὶ τῶν ἐν γῆρα δειγμάτων τι φυλασσόντων τῆς κατὰ τὴν νεότητα εὐεξίας. 1758, 41.

καλαμίνθη ὅτι καὶ διαλελυμένης λέγεται καλὰ μίνθη. 1524, 12.

καλάμιον, κόσμος τις χρυσοῦς, ὅτι παρὰ τὸν κάλαμον λέγεται. 1181, 53.

κάλαμος, ὅτι ὁ κάλαμος τῇ ἀδρότητι μόνον διαφέρει τοῦ δόνακος. 1165, 24.

καλαμωτὴ ἰδιωτικῶς ὁ ἐκατέρωθεν περὶ τὰ χεῖλη τῶν πλοίων ἐκ καλάμων ἢ τοιαύτης ὕλης γινόμενος φραγμός. 1533, 51.

καλάσιρις, λινὸς χιτῶν ἱερατικός ὅτι διχρόνῳ παραλήγεται κατὰ τὸ ξίρις, Σίρις, Ὀσίρις. 391, 37.

Καλαυρία, ὄνομα νήσου τινός. 287, 28.

καλαυροψ, ξύλον ἐπικαμπές, ὅτι

- ἐκ τοῦ κάλον καὶ τοῦ αὐ καὶ τοῦ ῥέπειν σύγκειται ἡ λέξις. 501, 21. 1332, 46. 1815, 12.
- καλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐστῆν ἐν τῷ, καὶ δαίτας ἔσας δαίνυται, πάντες γὰρ καλοῦσιν, Ὅδ. λ', 187. 1678, 61.
- καλεῖν ὅτι συστέλλει τὴν παραλήγουσαν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 161, 42. 979, 8.
- καλεῖσθαι θάνατόνδε ὑπὸ θεοῦ, φράσις Ὀμηρικῇ. 1081, 52.
- καλεῖσθαι τὸν δαῖτα ἀντὶ τοῦ ἐκαλεῖσθαι εἰς δικαστήριον. 1366, 17.
- καλεῖντο ἀντὶ τοῦ ἐκαλοῦντο. 321, 15.
- Καλή Πενή, ὄνομα χωρίου τινός. 880, 59. 61.
- Καλή, ὄνομα κίριον μιᾶς τῶν Χαρίτων, ἡ περὶ κάλλους ἔρσησα τῇ Ἀφροδίτῃ ἐν τοῖς Θέτιδος γάμοις ἐνίκησε, καὶ τῷ Ἡφαιστῷ συνῴκησε. 1665, 58.
- κάλη καὶ καλήτης ἀντὶ τοῦ κήλη καὶ κηλήτης τροπῇ Λαυρικῇ τοῦ ἡ εἰς α. 1481, 52.
- καλήμεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ καλαίνω ἢ ἐκ τοῦ κάλημι θέματος κεκίνηται. 793, 49.
- Καλήσιος ὅτι παρὰ τὸν καλήσω μέλλοντα λέγεται. 106, 43. 622, 4. 793, 10.
- καλήτωρ, ἐπίθετον κήρυκος, ὅτι παρὰ τὸν καλήσω μέλλοντα λέγεται. 106, 40. 1366, 7.
- καλλάϊνος χιτὼν ὅτι δοκεῖ παρὰ τὰ κάλλη, ὅ ἐστιν ἄνθη εἶπουν βάμματα, λέγεσθαι. 1278, 52.
- Κάλλας, ὄνομα ποταμοῦ τινός ἐν Βυβλίᾳ. 280, 26.
- κάλλεα οἱ τῶν ἀλεκτρονίων πώγωνες, καὶ τὰ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν πτερά. 1278, 50.
- κάλλη, ἄνθη ἢ βάμματα. 1278, 50.
- καλλι ἀρχόμενα ὀνόματα ἐκ τῆς κάλλος φωνῆς συγκείμενα ὅτι διὰ τοῦ ἰωτα ἔχουσι τὸ λῖ, ὡς καλ-λίκμος, καλλιπλόκαμος. 460, 27.
- Καλλιάνασσα καὶ Καλλιάνειρα, κόρια Νηρηίδων, ὅτι παρὰ τὸ λαίνειν λέγονται. 1130, 48. 64.
- Καλλίαιρος, πόλις Λοκρῶν, ἡ καὶ Καλλίαρα οὐδετέρως διὰ τὸ εὐήροτον τῆς γῆς οὕτω λεγομένη. 277, 28.
- Καλλίας Ἀθηναῖος ὅτι πρῶτος εὔρε τὴν τοῦ μίλτου ἔρσησιν. 310, 31.
- Καλλιγόλας, Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ, ὅτι Διόνυσος ἐχρημάτιζε. 776, 28.
- καλλιγύναικα τὴν Σπάρτην λέγει Ὀμηρος διὰ τὴν Ἑλένην. 1747, 19.
- καλλιγύναιξ ἐπίθετον ὅτι διαφόροις χωρίοις ἐπετίθη παρὰ διαφόροις ποιηταῖς. 875, 52.
- καλλιερεῖν ἐλέγοντο ὧν τὰ θύματα ἀπεδέχετο ὁ θεός. 250, 4. 788, 46.
- καλλιερεῖν καὶ τὸ καλλιέρημα ἐκ τοῦ καλὰ λέγεσθαι τὰ ἱερὰ ἀφορμὴν τῆς συνθέσεως ἔλαβον. 1676, 32.
- καλλίζωνος γυνή, ἡ καὶ εὐζωνος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 672, 16.
- Καλλικόλων ἡ Καλλιόλωνος, λόφος τις ὑψηλός μεταξὺ τῆς Ἰλίου καὶ Σιμωνντίων κώμης, ἐρμηνεία διεξοδικῇ περὶ τῆς θέσεως τοῦ τόπου. 351, 2. 1195, 28. 40.
- Καλλικῶν, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἀγαθός τις καλοῦμενος ἄνθρωπος τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβοητῶν καὶ ὅτι παρὰ τὸ καλὰ νοεῖν, ὃ ἐστὶ νοεῖν, κατ' ἀντίφρασιν οὕτως ἐπεκλήθη. 1669, 58.
- καλλίνικος, ὄνομα ἀυλήσεως ποιᾶς. 1236, 56.
- Καλλίνος ἡ Φιλήτας, συγγραφεὺς τῶν Ναξιακῶν. 1885, 51.
- κάλλιον ἀντὶ τοῦ καλὸν ἐν τῷ, οὐ μέντοι τότε κάλλιον, Ὅδ. ἡ, 159. 1575, 62.
- Καλλιόπη Μοῦσα, παρὰ τὸ καλὸν τῆς ὁπδός, ὃ κοινόν ἐστι πασῶν τῶν Μουσῶν. 161, 33. καὶ ὅτι ἡ Καλλιόπη πάσας τὰς Μούσας παρίστησι κατὰ τὸ ἔνθυμον τῆς φωνῆς. 10, 9.
- καλλιούλοι, οἱ καὶ Δημητρίουλοι, ὕμνοι τινὲς εἰς Δήμητραν. 1162, 42.
- καλλιπάρηος ὅτι ἐκ τοῦ παρειᾶ λέγεται τροπῇ τῆς εἰ εἰς τὴν ἡ καταχρηστικῇ. 67, 43.
- καλλιπάρηος θέμις, εὐπρόσωπος δικαιοσύνη, ὡς τῶν δικαίων τοιούτων ὄντων. 1007, 17.
- καλλιροον ὅτι φύσει μὲν δι' ἐνδὸς ῥ' γράφεται, Ἀττικῶς δὲ δυοῖ. 1545, 18.
- Καλλιστῶ εἰς ἄρκτον μεταμορφωθείσα, μῦθος. 1156, 9.
- καλλισφυρος ἐπίθετον ὅτι περὶ γυναικῶν μόνον εἴρηται λεγόμενον, καλὰ δὲ σφυρὰ ἔχειν καὶ οἱ ἄνδρες λέγονται. 457, 4.
- κάλλος, ὅτι ἐν δυοῖ λ γράφεται ἡ λέξις. 1347, 50.
- κάλλος, ποιότης καθ' ἣν καλός τις εἶναι λέγεται καὶ κάλλος τὸ τῶν ἀλεκτρονίων ὁμωνύμως. 1205, 26. καὶ ὅτι τὸ κάλλος ἐν τῇ συμμετρίᾳ τοῦ ὅλου σώματος θεωρεῖται. 714, 52. καὶ κάλλους γυναικείου ἔκφρασις τις ποιητικῇ. 1558, 13.
- κάλλος, ὅτι πολλοὺς κάλλει διαφέροντας ἤνεγκεν ἡ Τροία, ὡς τὸν Ἀχίλλην, τὸν Γανυμήδην, τὸν Πάριν, τὸν Βουκόλιωνα. 826, 28.
- κάλλος, ὅτι οἱ ἀθάνατοι καλοῦμενοι Αἰθίοπες τὸν αἰὲ κάλλιστον παρ' αὐτοῖς βασιλεῦ ἐποιοῦν. 1375, 3.
- κάλλος, μῦθόν τι καλλωπιστικὸν παρ' Ὀμήρω, ὃ ἦν νίπτεσθαι τε καὶ χρίεσθαι. 1842, 25. 1843, 8.
- καλλύνειν τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῖν, παρὰ τὸ κάλλος, ὃ ἐστὶν ἄνθος ἢ βάμμα. 1278, 50.
- Κάλλων Ἀργεῖος, ὃ συγγενέσθαι καὶ ἰδὸν σχεῖν, Στράβωνα κληθέντα, λέγεται ὁ Τειρεσίας ὅτι ἦν γυνή. 1665, 52.
- κάλοι καὶ κάλως, σχοινία τινὰ ἐν τοῖς πλοίοις, παρὰ τὸ χαλᾶν λεγόμενα, ἐρμηνεία διεξοδικῇ. 1453, 2. 1534, 8.
- καλὸν τὸ κόσμιον καὶ εὐεδές. 1257, 47.
- καλὸν, λέξις πᾶσι τοῖς εὐειδέσιν ἐπιτιθέμενη. 170, 13.
- καλὸν ὅτι τῷ χρυσῷ ἐν πολλοῖς ἐπιτίθεται. 1347, 49.
- καλὸν πρᾶγμα τὸ ἐπαῖνον ἄξιον, τέλος γὰρ τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ εἰδους τὸ καλόν. 1892, 60.
- κάλος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ταῦτ' ὁ δὲ περ κάλως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου,

ὃ δηλοῖ τὸ σχοινίον. 136, 42. ζή-
ται τὸ κάλιοι.

κάλος βυρυτόνως κατὰ διάλεκτον
ὁ κοινῶς καλὸς ὕψτόνως. 1534,
20.

καλὸς καλὴ καλὸν, ὅτι παρὰ τὸ
καλεῖν λέγεται, καὶ ἔτι τὸ κῆ
μακρὸν ἔχει· ζῆται ἐν τῷ καλός.
161, 42. ἀλλαχού δὲ ὅτι καλός,
ὁ λαμπρὸς καὶ εὐειδής, ἐκ τοῦ
κῶ καὶ τοῦ ἥλιος σύγκειται, καὶ
ὅτι ἐκτείνει τὸ κῆ ὡς ἐκ συναρτέ-
σεως. 979, 9. 1401, 27.

καλοῦμαι σέ, ἀντὶ τοῦ καλῷ Ἀτ-
τικῶς. 44, 29. καὶ ὅτι δικαστικὴ
λῆξις ἐστὶ. 398, 24.

καλοῦμαι τὸδε τι, ἀντὶ τοῦ εἶμι
ἐν τῷ, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
ἐκκλημαι, Ἰλ. δ', 61. 445, 7.

καλοφόροι οἱ ξυλοφόροι, παρὰ
τὸ κάλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον.
1292, 61.

κάλεις ὅτι ὡς καλοῦσα πιεῖν οὕτω
λέγεται. 1566, 19. καὶ ὅτι τοῖς
πρὸ γάμου τελευτήσασιν λουτρο-
φόρος ἐπετίθετο κάλεις εἰς ἀγο-
νίας σύμβολον. 1293, 3.

Καλύδναι νῆσοι, κατὰ μὲν τινὰς
αἱ Σποράδες καλούμεναι, κατὰ
δὲ ἑτέρους μία τις νῆσος πλη-
θυντικῶς οὕτως ἐκλήθη παρ' Ὀ-
μήρῳ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν
Καλυδνῶν. 319, 3. 12.

Καλύδνιον, χωρίον τι ὧς ληστη-
ρίῳ ἐχρήσατο Κλέων ὁ ληστήρ-
χης ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος.
319, 7.

Καλυδῶν, πόλις Αἰτωλίας ἐν-
δοξοτάτη, Οἰνέως βασιλείον, καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς. 311, 41.
312, 12.

Καλυδώνιος κῆπος, ἱστορία
διεξοδικωτάτη περὶ τῶν κατὰ Με-
λέαγρον καὶ τῆς τοῦ Καλυδωνίου
κῆπου θήρας. 770, 20.

καλὺκες, δακτύλιοι ἢ κόσμος
ποῖος συνεκτικὸς τῶν γυναικείων
πλοκαίων. 1150, 21.

Καλὴ κη, Στισιγόρου ποιημάτων
ἐπὶ Καλὴν γυναικὶ τινι κατακρη-
μισθείσῃ δι' ἔρωτα. 1236, 61.

καλὺξ κάλκος, ὅτι παρὰ τὸ κα-
λίσσω καλέξω, ὃ δηλοῖ τὸ κα-
λίστω, λέγεται. 54, 12. 991, 5.

καλὺπτειν ὑφθαλμοὺς καὶ εἶνας
λέγεται ὁ θάνατος παρ' Ὀμήρῳ

διὰ τὴν τοῦ ὁρᾶν καὶ τοῦ ἀνα-
πνεῖν ἀποστέρεσιν. 1072, 32.

καλύψαι ἀπὲ τοῦ ἐπιθεῖναι καὶ
σκεπάσαι εἴτουν καταπετάσαι καὶ
ἐπικαταστρέψαι ἐν τῷ, μέγα δὲ
σπιν ὕρος πύλει ἀμφικαλύψαι,
Ὀδ. γ', 152. 1737, 47.

καλύψαι τινὰ λλῦ', τὸ κρύψαι καὶ
ἀφανίσαι· καλύψαι δὲ τινί λλῦν, τὸ
ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. 1238, 3.

Καλυψοὺς νῆσός τις μυθικὴ
παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἦν ποτὶ νῆ-
σός τις Ἀτλαντικὴ Καλυψοὺς
νῆσος λεγομένη, ὕστερον δὲ ἡ-
φανίσθη, ἱστορία καὶ ἀλληγορία.
1389, 51. 1390, 8.

Καλυψὼ, θεὰ τις μυθικὴ παρ'
Ὀμήρῳ, ὅτι τὰς ἐν τοῖς αὐτοῖς
καὶ νόμασιν ἐμψύτους δυνάμεις
δηλοῖ ἀλληγορικῶς. 1384, 32. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι εἰς τὸ ἀνθρώπινον
σῶμα καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ψυχὴν
ἀλληγορεῖται ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς
καὶ Καλυψοῦς Ὀμηρικὸς μῦθος,
ἐρμηνεία διεξοδική· καὶ διὰ τὴν
Ἀτλαντος θυγάτηρ μυθεύεται.
1389, 40. 63.

καλχαίνειν ἀντὶ τοῦ πορφύρειν
μεταληπτικῶς, ἐπεὶ καὶ κάλχη ἢ
πορφύρα· ἢ τὸ μαντεύεσθαι, ἀπὸ
τοῦ Κάλχας ὀνόματος. 51, 11.

Κάλχας κύριον ὅτι παρὰ τὴν
κάλχην, ὃ δηλοῖ τὴν πορφύραν,
λέγεται ἢ παρὰ τὸ καλχαίνειν·
καὶ ὅτι ἀστοχῆσας τινῶν προβλη-
μάτων ὑπὸ λύπης ἀπέθανεν, ἱστο-
ρία διεξοδική. 51, 1. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι δόξας ἀδικεῖν Ἡρακλῆα κατὰ
τὸ μέτρομα τῶν δλωνθῶν ὑπ'
ἐκείνου ἀνῆρέθη. 1900, 25. καὶ
τίνι λόγῳ μάντις κακῶν ἀκούει ὁ
Κάλχας, Ἰλ. α', 106. 59, 43.

κάλχη ἢ πορφύρα κατὰ γλῶσσαν.
51, 9.

κάλως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς, παρὰ δὲ τοῖς
πάλαι διὰ τοῦ ὁ μικροῦ· καὶ ὅτι
περιττοσυλλόβως ὡς τὰ πολλὰ
κλίνεται. 1534, 10. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι κάλως κάλως, καὶ κάλως
κάλῳ Ἀττικῶς, κάλος δὲ κάλου
κοινῶς. 1271, 5.

κάμαξ παρὰ τὸ κάμειν, ἢ ἐκ τοῦ
καλάμαξ κατὰ συγκοπὴν, καὶ ὅτι
καὶ δόρατος ξύλον σημαίνει. 1163,
16. 32.

καμασῆνες, ὅτι τοὺς ἰχθῦς ἀ-
παντας οὕτω λέγει ὁ Ἑμπεδοκλῆς.
1720, 45.

κάματος ἢ τῶν μελῶν ἔκλας
ὀριστικῶς. 921, 39.

Καμβόσης, Λυδῶν βασιλεὺς,
τὴν ἰδίαν γυναῖκα κατακρηνηγῆ-
σας καὶ φαγὼν, ἱστορία. 1630,
15.

καμεῖν τι τὸ καμάτω κτήσασθαι
ἐν τῷ, Τρωαὶ τὰς αὐτοὶ καμέ-
μεσθα βήφει τε δουρὶ τε μακρῷ,
Ἰλ. δ', 341. 1146, 9.

καμεῖν τι τὸ καμόντα τεύξαι πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 553, 9.
1167, 52. 1776, 8.

κάμιννοι, ὅτι παρὰ ταῖς καμίνους
Ἡφαίστου ἀγάλματα ἰδρύοντο.
1827, 55.

καμινὼ γυνή ἢ καμινεύτρια, ἡ-
γουν ἡ φρέγγουσα τὰς κριθὰς, ἢ
ἡ καμνοῦσα τὰς ἱνας ἀπὸ τοῦ
γῆρας. 1835, 41.

Κάμιρος, πόλις Ρόδου, τὸ μὴ
ἰῶτα, Κάμιρος δὲ τὸ κύριον
τοῦ οἰκιστοῦ διὰ διφθόγγου· καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως
καὶ τοῦ οἰκιστοῦ. 315, 23. 29.

καμμονία οὐχ ἡ ἀπλὴς νῆπι,
ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς καὶ διακαρ-
τερήσεως, ἐρμηνεία διεξοδική.
1268, 45. 1322, 26.

κάμμορος ὁ κακόμοιρος ἢ κακο-
θάνατος, καὶ τι εἶδος κάριδος ὁ-
μωνύμως παρὰ Ῥωμαίοις. 1389,
24.

καμμύω ῥῆμα ὅτι ἔξωθεν αἰξάτε-
ται ὡς καθ' ἔξιν συγκείμενον τῇ
προθέσει. 207, 36.

κάμνειν τὸ μετὰ πόναν ποιεῖν ἢ
τὸ τελεῖν, καὶ ὅτι καὶ καμέσθαι
τὸ αὐτὸ λέγεται κατὰ φωνὴν πα-
θητικὴν. 1619, 51.

καμόντες οἱ τεθνηκότες διὰ τὸ
λυσιμελῆ εἶναι τὸν θάνατον ὡς
καὶ τὸν κόπον. 624, 1. 921, 40.

κάμπτειν τινὰ τὸ πείθειν καὶ με-
τάγειν ἀπὸ τινος ἐπὶ τι. 150, 30.

κάμπτειν γόνυ, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ καθισθῆναι καὶ ἱκετευ-
τικῶς γονυκλιτεῖν. 669, 28. 33. 50.

κᾶν ἀντὶ τοῦ καὶ ὃν παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς, οἶον, κᾶν ἐξέπραξεν
εἰ κατιμέλησ' ἐγὼ, παρὰ Σοφο-
κλεῖ (Αἴ. 45.). 571, 8. 1564, 19.
κᾶναθρον τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν

- τετράγωνον πλινθιον, παρὰ τὸ πάννη, ὃ δηλοῖ τὴν ψίδαον. 1344, 44.
- Καναστραῖον**, ἀκρωτήριον τῆς Παλληνικῆς χώρας. 776, 37.
- κάναστρον**, τρύβλιον, ὅτι παρὰ τὸ ἐγκανάσσειν, ὃ ἐστὶν ἐγχεῖν, λέγεται. 1402, 29.
- κάνδανλος**, βρώμα ποιὸν παρὰ Λυδοῖς, καὶ ἱστορία περὶ τῆς καταςκευῆς αὐτοῦ. 1144, 15.
- κανδάων**, vid. κανδάων.
- κανδήλαι**, ὅτι παρ' Ἀθηναίω φέρεται ἡ λέξις ἐπὶ ταῦτοισι σημανομένου, ἐφ' οὗ καὶ καθ' ἡμᾶς κεῖται. 1571, 22.
- κάνεα** λέγονται παρὰ τισιν ἔθνεσι τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζις ξύλινα σκεῖη. 1402, 19.
- Κάνη**, ἀκρωτήριον ἀνταίρων τῷ Ἀκτιῷ καὶ ποιοῦν τὸν Ἀδραμυττινὸν κόλπον. 1944, 11.
- κάνθαρος** αὐτὸν μαιεύεται, παροιμία καὶ μύθον ἀφ' ἡγήσης διεξοδική. 1352, 44.
- κανθήλια** ὅτι οἰονεὶ ἀνθήλια λέγονται προσθήκη τοῦ κ. 734, 49. 1457, 43.
- κανθήλιοι** καὶ κάνθωνες, ὅτι οὕτω πολλῶς τοὺς ὄνους καλοῦσι. 1625, 40.
- κανίσκιον** ὅτι παρὰ τὸ κύνειον ὑποκοριστικῶς λέγεται. 869, 51.
- κάννη** ἡ ψίδαος. 1344, 45.
- κανόνες** ἀσπίδων, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ῥάβδοι τινὲς ἀναφορικὸι τῶν ἀσπίδων, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 707, 57.
- κανόνες** γραμματικοὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ ἀντιστρέφουσιν. *implicito*. 541, 44.
- Κάνωβος** πόλις ὅτι ἐν τοῖς βορειοτάτοις μέρεισι τῆς Αἰγύπτου πρὸς τῇ θαλάσῃ κεῖται. 1396, 12. 1509, 36. 1559, 60. ζῆται τὸ, ἐσχάτη χθονός.
- κ αν ώ ν**, ἐργαλεῖόν τι γυναικεῖον χρήσιμον εἰς τὸ κλώθειν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1328, 42.
- κὰπ φάλαρα**, ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1048, 25.
- κὰπ φάλαρα**, ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ φάλαρα γέγονε συγκοπὴ καὶ τροπή. 900, 13.
- κἀπακτώσαμεν** ἀντὶ τοῦ καὶ **ΔΕΥΑΛ. INDEX IN EUSTATH.**
- ἐπακτώσαμεν**, ὃ ἐστὶ κατησάλαμεν. 1532, 59.
- καπάνη** παρὰ Θεσσαλοῖς ἡ κοινῶς ἀπήνη, καὶ καπανικὰ τὰ ἀμαξία. 857, 27.
- κ ά π ε τ ο ς**, λίκκος ἐσκυμμένος, παρὰ τὸ σκύπτειν ἐλλείπει τοῦ σ. 1019, 62. 1376, 29. καὶ κάπεται αἱ περὶ τὰς ἀμπέλους τάφροι. 1163, 33.
- κἀπη** ἡ φάτνη, ὅτι παρὰ τὸ κάπτειν, ὃ ἐστὶ χανδὸν ἐσθίειν, λέγεται. 595, 21. 658, 51. 722, 4. 1481, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κἀπη ἡ φάτνη, ἡ καταπνεομένη ἐπὶ τῶν ἵππων, παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα. 1280, 38.
- κἀπνη**, ἡ καὶ καπνοδόκη, ἥτις ἦν ὁπῇ τις κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς παρὰ τοὺς ἀρχαίους. 1419, 26.
- καπνίζειν** πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ τὸ πῦρ ἀνάπτειν ἐπὶ θυσίᾳ ἢ ἀπλῶς ἐνὼχλῳ ἐκ τοῦ παρακολούθουσαν, ὅθεν καὶ κοῖα καπνιστὰ λέγονται. 245, 5. 750, 42. 877, 1. 1391, 18.
- καπνιστὰ κρέα**, ζῆται τὸ καπνίζειν. 750, 42.
- καπνοδόκη**, ὁπῇ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, δι' ἧς ἐκφέρεται ὁ καπνός. 1419, 26.
- καπνός** ὅτι παρὰ τὸ κάπος, ὃ δηλοῖ τὸ πνεῦμα, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ν. 541, 46.
- καπνὶς**, καὶ παροιμία, ὑπὲρ καπνοῦ κρεμῶσαι τι, καὶ ἐκ καπνοῦ καταθῆσθαι· ζῆται ἐν τῷ, ὑπὲρ καπνοῦ, καὶ ἐν τῷ, ἐκ καπνοῦ. 1718, 54. 1802, 56.
- καπνός** ἀπὸ σύκων, ὅτι οὕτως αἰνιττεται τις κομικὸς τὰς συκοφαντικὰς διαβολάς. 1718, 8.
- κ αν ν ο ς** ὑδάτων ἐκ θειώδους ἀναθυμιάσεως καπνοῦ φαντασίαν παρεχομένης. 1263, 53.
- καπνοσφράντης** παροιμιακῶς ὁ φειδωλός. 750, 41.
- κάπος** τὸ πνεῦμα, ὅθεν καὶ ὁ κῆπος λέγεται. 1193, 18.
- κάπος** καὶ κάφος τὸ πνεῦμα. 541, 46. 1280, 34.
- καππεδῖον**, κατὰ πεδῖον, κατὰ συγκοπὴν τῆς προθέσεως. 636, 32.
- κἀπραινα** γυνὴ ἡ δργῶσα πρὸς τὰς μῆεις. 1183, 20.
- καπρᾶν** τὸ ἀσελγαίνειν, ὅτι παρὰ τὸν κάπρον λέγεται. 853, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καπρᾶν μυθῶς λέγεται ὅς ὀρεγομένη κάπρον, καταχρηστικῶς δὲ καπρᾶν λέγεται καὶ τὸ ἀπλῶς μίξεως ὀρέγεσθαι, ὅθεν καπρῶσα γυνὴ ἡ μίξεως ὀρεγομένη. 1183, 20. 1678, 35.
- κάπριος** σὺς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς γένος καὶ εἶδος. 1107, 34.
- κάπρος**, ὅτι τῶν σὺν τὰ ἔνορχα καὶ τέλεια κάπροι λέγονται. 1752, 12. καὶ κάπρος ὁμωνύμως εἶδός τι ἰχθύος εὐδοκμοῦντος παρ' Ἀργείοις. 853, 36.
- καπρώζειν** ταῦτο ὅπερ καπρῶν, ὅθεν καὶ λέγεται. 853, 33. 1872, 7.
- καπρῶσα** γυνὴ ἡ ἀσελγῆς καὶ μίξεως ἐφιεμένη, παρὰ τὸν κάπρον, ὅπερ ἐστὶ ζῶον συνουσιαστικόν. 853, 32. 1676, 35.
- κάπτειν** τὸ χανδὸν ἐσθίειν. 658, 51. 722, 4. 1481, 31.
- καπυρίδια**, τὰ καὶ τρωκτὰ, ὅτι παρὰ τὸ καπυρὸν, ὃ ἐκ τοῦ καλεῖν καὶ πυρὸν σύγκειται. 1087, 63.
- καπυρὸν**, ἐτυμολογία. 437, 1. ζῆται ἐν τῷ καπυρίδι.
- κάπω** τὸ πνέω κατὰ γλῶσσαν, καὶ κάπος τὸ πνεῦμα. 541, 46.
- Κάρ**, κύριον υἱοῦ Φορωνέως ὁμωνύμως τῷ ἔθνικῳ, ἀφ' οὗ **Καρία** ἐκλήθη ποτὲ ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις. 367, 21.
- Κάρ** ἔθνικόν καὶ παροιμία, ἐν **Καρὶ** τὸν κίνδυνον. 368, 41. ζῆται ἐν τῷ **Κάρ**ες.
- κάρ** ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ πρόσωπον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, γέλωτι φαιδρὸν κάρ. 455, 44. καὶ ὅτι οἰονεὶ ἄκρα λέγεται κατ' ἀναγραμματισμὸν· καὶ ὅτι τὸ κάρ οὐδετέρως ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἡ κάρ δὲ θηλυκῶς τῶν νεωτέρων ἐστὶ. 46, 6. 700, 56. 1193, 11.
- καρριβαρᾶν** ἀντὶ τοῦ κυρηβαρεῖν παρὰ Φειρεράται. 1461, 25.
- Κάραμβις**, ὄνομα τόπου τινὸς περὶ Παφλαγονίαν. 362, 29.
- κάρβανοι** οἱ βάρβαροι, ὅτι παρὰ τὸ **Κάρ** **Καρὸς** δοκεῖ λέγεσθαι. 368, 36.
- Κάρδακες**, ἔθνος τι ἐν τῇ Ἀσίᾳ μισθοῦ στρατενόμενον, ὅθεν **Κάρ-**
Hh

- δακες ὁπλῶς πάντες οἱ πολεμικοὶ καὶ κλῶπες. 368, 37.
- καρδαμύλη, μάζα ποιά ὁμωνύμως Καρδαμύλη πόλει τινί. 1414, 31.
- Καρδαμύλη, πόλις τῆς Μισηνίας ἢ Λακωνικῆς, περὶ ἧς Ὁμηρος Ἰλ. ι', 150. 292. καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς Καρδαμύλαι. 743, 14. 17. 25.
- καρδία ὅτι ἄγγειον ἐστὶ τῆς ψυχῆς. 1201, 6. καὶ ἔτι ἐκ τοῦ κῆρ καὶ τῆς διὰ προθέσεως λέγεται κατὰ ἀναστροφὴν τῆς προθέσεως. 951, 3. 1071, 50.
- καρδία δένδρου τροπικῶς τὸ ἐντὸς τοῦ δένδρου. 309, 30.
- καρδίαι τετριχωμέναι, ἔτι καρδίαι τινῶν ἀνατμηθεῖσαι λάσαι εἰρέθησαν, ἱστορία. 78, 46.
- καρδία κὸν πῆρ τὸ κατὰ διάθεσιν ζέον. 801, 36.
- καρδίαν μὴ ἐσθίειν, συμβολικὴ γνωμολογία ἀντὶ τοῦ ἄλυπIAN ἀσκεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ, σὴν ἔδεται κραδίην, Ὀμηρικοῦ ῥήτου ἐπορσθη, Ἰλ. ω', 129. 1342, 14.
- Καρδιανὸς κόλπος ὅτι καὶ μέλας ποτὲ ἐκλήθη, ἐρμηνεία διεξοδική. 1340, 19.
- καρδιώττειν τὸ ναυτιᾶν καὶ ἀλγεῖν τὴν καρδίαν. 1508, 52.
- Κάρεις ὅτι πολεμικὸν τὸ ἔθνος, καὶ ὅτι τοῖς τῶν ἀσπίδων ὀχάνοις πρῶτοι ἐχρήσαντο, καὶ ὅτι πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐμισθοφόρησαν, καὶ ὅτι βάρβαροι ἐκλήθησαν διὰ τὴν τραχυφώνIAN, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 367, 18. 24. 30. καὶ παροιμία, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. 368, 41.
- κάρη ἡ κεφαλὴ σὲν τῷ αὐχένι ἐν τῷ, μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἔπειτ', Ἰλ. β', 259. 215, 38. καὶ ὅτι ἀκτεδόν ἐστὶ τοῦνομα, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κάρηνον ἀπεκόπη. 700, 61. 730, 2. καὶ ὅτι οὐχ εἴρηται θηλυκῶς ἡ κάρη παρ' Ὀμήρῳ. 818, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κάρη, οὐδέτερον βαρυτόνως, ἐκ τοῦ κάρηνον ἀπεκόπη, καὶ ὅτι καὶ καρὴ ὕψυνόνως κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1257, 52. 55.
- κάρηαρ καρήατος, ἡ κεφαλὴ. 1193, 12.
- καρήατα ὅτι ἐκ τῆς κάρηαρ εὐθείας κεινῆται. 846, 28.
- καρηβαρεῖω ὅτι περισπωμένως λέγεται. 1635, 34. καὶ περὶ τῆς πυραληκτικῆς γραφῆς ζῆται ἐν τῷ οἰνοβαρεῖω. 1911, 3.
- καρηβοῦν τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρωθῆαι κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν. 1461, 26.
- καρηκομᾶν, ὅτι καὶ τὰ δένδρα καρηκομᾶν λέγονται τροπικῶς. 1094, 46.
- καρηκομόωντες οἱ κομῶντες τὰ κάρηνα, καὶ ὅτι καὶ, κάρη κομόωντες, ἐν παραθέσει ἀναγινώσκουσιν τινες παρ' Ὀμήρῳ. 164, 46.
- κάρηνα πόλεων αἱ ἀκροπόλεις τροπικῶς. 189, 9. 18. καὶ κάρηνα, ὄρους ἐξοχαί. 38, 30. 1195, 52.
- Καρησηνὴ, χώρα ἡ καὶ Κερασσηνὴ, ὅτι ἀπὸ Καρήσου ποταμοῦ τινὸς ἐκλήθη, ζῆται τὸ Κάρησος. 890, 5.
- Κάρησος, ὄνομα ποταμοῦ τινὸς Τρωικοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Κερασσηνὴ χώρα ἐκλήθη, καὶ περὶ τῆς προσοδίας τῆς λέξεως ἐρμηνεία διεξοδική. 890, 1.
- κάρητι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἐκ τοῦ καρήατι δοκεῖ συγκεκράσθαι. 700, 59.
- κάρητος κάρητι, ἐκ τοῦ κάρηαρ καρήατος καρήατι κατὰ συγκοπήν, ἡ ἐκ τοῦ κάρης κάρητος ὁρσενικοῦ. 1006, 35. 1561, 34.
- Καρία, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις ἀπὸ Καρὸς νιοῦ Φορωνέως, καὶ ὅτι καὶ ἡ Κῶς Κάρια ἐλέγετο. 367, 21.
- καριδὼω καριδῶ, τὸ ὥς εἰπεῖν σφαιρῶ. 1220, 48.
- Καρικὰ μέλη, ὅτι μέλη τινὰ θρηνητήρια οὕτως ἐκαλοῦντο. 1372, 28.
- καρὶς ὅτι παρὰ τὸ κάρη λέγεται διὰ τὸ μεγάλην ἔχειν κεφαλὴν, καὶ ὅτι ποτὲ μὲν συστέλλει τὸ λῆγον δίχρονον. 1220, 49. καὶ ὅτι οἶονε ἀκρις λέγεται κατ' ἀναγραμματισμόν. 46, 8.
- καρχαίρειν ποσὶ λέγεται ἡ γῆ παρ' Ὀμήρῳ, ἥγουν ποῖον ἥγον ἀποτελεῖν. 1201, 30. 36. καὶ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ζῆται ἐν τῷ, ἀναδιπλασιασμός τῆς αἰτῆς συλλαβῆς ἐν ἀρχῇ ῥημάτων. 80, 21.
- καρχίνος χαλκευτικός ταῖτδ παρὰ πυράγρα. 1154, 28. 1475, 5.
- Καρνάβας τὸν ἴδιον πατέρα τυραννοκτονήσας, ἱστορία. 448, 12.
- Καρνίων ἐορτῆς διαγραφὴ ἱστορικὴ διεξοδικῶς ἐρμηνευομένη. 1376, 45.
- κάρυνξ, εἶδος σάλπιγγος παρὰ Κέλταις, ἱστορία. 1139, 57.
- καρὸς, ἥγουν κηρὸς, κατὰ γενικὴν πτώσιν· καὶ καρὸς αἷσα, διεξοδικῶς ἐρμηνευόμενον, Ἰλ. ι', 378. 757, 18. 49.
- Καρπάθιος τὸν λαγῶν, παροιμία· ζῆται ἐν τῷ, ὁ Καρπάθιος κατὰ τὸ ὁ στοιχεῖον. 35, 31. 1821, 33.
- Κάρπαθος, νῆσος τετράπολις, ἀφ' ἧς καὶ παροιμία, ὁ καρπάθιος τὸν λαγῶν, ἐρμηνεία διεξοδική. 318, 28.
- Κάρπος, κύριον βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ καρπὸς προσηγομένου. 907, 7.
- καρπὸς ὅτι παρὰ τὸν κέκαρπα μέσον παρακείμενον τοῦ κάρφω θέματος λέγεται, καὶ καρπὸς ὁμώνυμῶς τὸ μεταξὺ τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ θέναρος ἄρθρον. 553, 27. 576, 11. 1166, 37. 1572, 36. 1745, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ τοῦ φρενὸς καρπὸς πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ ἐν τῇ χειρὶ καρποῦ. 309, 24.
- καρπόχειρ ὅτι παρὰ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς λέγεται. 1572, 38.
- καρρῆζειν τὸ καταψῆν, ὅτι ἐκ τοῦ καταρῆζειν λέγεται κατὰ συγκοπήν. 118, 7. 162, 16. 568, 3.
- καρρῶνες ἀντὶ τοῦ κρείσσονες κατὰ γλώσσαν. 1930, 42.
- κάρτα ἐπιρῶμα ἀντὶ τοῦ λίαν. 101, 41.
- καρτερὰ ἔργα τὰ βίαια, καὶ καρτερὸς λόγος ὁ σκληρὸς καὶ ἀπειλητικός. 605, 35. 616, 24.
- καρτερεῖν ἐν ἴσῳ τῷ ἀναμένειν. 1175, 20.
- καρτερία ἡ φερεπονία. 796, 24.
- καρτερόν ἔλκος τὸ βίαιον. 1074, 10.
- καρτερός ἀντὶ τοῦ νικητῆς γενικῇ συντασσόμενον. 101, 43. καὶ παρ-

τερὸς ἀντὶ τοῦ δισπότης καὶ ἄρ-
χων ἢ ἐγκρατὴς ἐν τῷ, ἀλλ' ἡμεῖς
καρτεροὶ ἐστέ, Ὅδυσσ. ο', 534.
1790, 7.
καρτερός ὕρκος ὁ ἰσχυρός καὶ
παράμονος. 1175, 20.
κάρτιστος ὅτι παρὰ τὸ κάρτα
ἐπιβόημα λέγεται, ἢ ἐκ τοῦ κρά-
τιστος κατὰ μετὰθεσιν. 101, 40.
καρτύναι ἀντὶ τοῦ κρατύναι, ὃ
ἐστι πυκνῶσαι καὶ στερεῶσαι.
911, 37.
Καρύστιος οἶνος ὅτι ἀπὸ Καρύ-
στου χωρίου τινὸς τῆς Ἀρκα-
δίας ἐλέγτο. 281, 9.
Κάρυστος, πόλις Εἰβοικὴ ὑπὸ
Ὀχρῇ τῇ ὕρει κειμένη. 280, 41 —
281, 10.
καρχαλέον τὸ ξηρὸν καὶ ὑπέρ-
σχον, παρὰ τὸ κάρχω τὸ ξηραί-
νω καὶ συσπῶ. 1745, 38. 44. ἢ
παρὰ τὸ κάρχος, ὃ διόλοι ξηρὸν
ἐξήλθον. 939, 51. 1539, 16. 1745,
38. 44.
καρχαλέος ὁ κατὰξηρος. 1250,
58. ζῆτει τὸ καρχαλέον.
κάρφειν, ξηραίνειν καὶ τὸ συσπᾶν
ἐν τῷ, κάρφαι μὲν χροῖα καλὸν,
Ὀδ. ν', 398. 576, 12. 1745, 38.
κάρφος τὸ ξηρὸν ἐξήλθον. 1539,
16.
καρχαλέος, οἷον καρχαλέος, ὃ
ἐστι κατὰξτερος. 1250, 58. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι καρχαλέος λέγεται, ὃ
ἐπὶ δίσκῳ κεχρησμένῳ τριχέσμα-
τα περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν φά-
ρυγγα ἐξέκυσαν. *implicite*. 1423,
20.
καρχαρίας ἰχθὺς ὅτι καὶ σκύλλα
καὶ λάμια λέγεται. 1714, 35.
καρχήσιον τὸ πρὸς τῷ ἄνω πέ-
ρατι τοῦ ἰσθοῦ τῶν πλοίων μέρος,
ὃ ἐπικείται τὸ καλοῦμενον θω-
ράκιον· καὶ καρχήσιον, ποτήριον
ποιδὸν ὁμωνύμως, ἐρμηνεύει διεξο-
δικῇ τοῦ εἰδόνος τοῦ ποτήριον, καὶ
ὅτι οἷον καρχήσιον λέγεται ἐκ τοῦ
κεχρησμένου τραγέσματος ἔχειν.
1170, 57. 1423, 14 — 20.
Καρῶν διαλέκτου ἰδίωμα τὸ τὰ ἀρ-
σενικά θηλυκῶς προσφέρειν καὶ
κατ' ἀνιάπαιιν. 367, 41.
κασαλβάειν τὸ λοιδορεῖν, παρὰ
τὸ κασαλβάς. 741, 31.
κασαλβάς ἢ πόρνη, παρὰ τὸ κα-
λεῖν καὶ σοβεῖν. 741, 29.

κασίγνητος, οἷον κασιγένητος
κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ γεννῶ γεν-
νῶσω. 410, 41. 437, 4. 1019, 13.
καὶ ὅτι κασίγνητοι λέγονται ποτε
οἱ ἀνεψιοὶ καὶ οἱ ἀπλῶς συγγενεῖς.
1030, 51.
Κασσάνδρα, Πριάμου θυγάτηρ,
πῶς ἐτελέσθη τὴν μαντικὴν τέ-
χνην. 663, 40. ζῆτει ἐν τῷ Ἑλενος.
κασσίτερος λέγεται οἷον καυσί-
τερος διὰ τὸ ἐν τῇ καίσει ῥαδίως
τείρεσθαι· καὶ ὅτι ἀνυλογώτερον
καυσίτερον λέγειν διὰ τοῦ ἐ καὶ
καυσίτερον διὰ τοῦ ἦ· καὶ ὅτι
τὸ κασιτερος Ἀττικῶς. 1154, 18.
1167, 57. καὶ ὅτι ὁ κασσίτερος ἐλ-
κάζεται τῷ ὕδατι ἐν τῇ Ὀμηρι-
κῇ ἀσπιδοποιῇ. 1154, 48.
κασσίτηρος διὰ τοῦ ἦ παρὰ τοῖς
μεθ' Ὀμηρον ταῦτ' ὅπερ κασσί-
τερος. 829, 3.
κάσχεθι ἀντὶ τοῦ κατέσχε. 874, 50.
κασωρὶς καὶ κασωρῆτις ἡ πόρνη,
ὅτι παρὰ τὸ κάσαι, ὃ ἐστι κα-
σμήσαι, καὶ τὸ ὥρα λέγεται.
741, 27.
κατὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει ἐναν-
τιωματικὴν ἔννοιαν προστιθεῖσα
τοῖς ῥήμασιν ἐνίοτε. 237, 20.
κατὰ πρόθεσις ἀποβολουῦσα τὸ λη-
κτικὸν φωνῆν συνεξομοιοῖ τὸ ἐνα-
πολιφθῆν τῷ ἐπαγομένῳ συμ-
φώνῳ, πλὴν εἰ μὴ διατῶν ἢ, τότε
γὰρ μεταβάλλει ἐκ τὸ ἀντίστοι-
χον διατῶν. 162, 12. 1048, 25.
κατὰ πρόθεσις πρὸ λέξεως ἀπὸ τοῦ
ῥ ἀρχομένης, κατὰ παρὰθεσιν
κειμένη, ὅτι προσλαμβάνει τὸ ῥ
ἐνίοτε πρὸς μέτρον χρεῖαν, οἷον
ἐν τῷ, κατὰ ῥόν, παρ' Ὀμήρῳ.
1922, 5.
κατὰ πρόθεσις ὅτι γενικὴ συντάσ-
σεται Ἀττικῶς, οἷον ὁρᾶν κατὰ
γῆς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ,
εἰσι κατ' οἶριος, Ὀδ. ζ', 102. καὶ
ὅτι καὶ αἰτιατικῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, ἢ κατὰ
Τηῦγεντον περιμήκετον, *ib.* 103.
407, 20. 1554, 7.
κατὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει οὐδὲν
προστιθεῖσα τῇ σημασίᾳ τοῦ ἁ-
πλοῦ, οἷον ἐν τῷ, νεκῶν κατα-
τεθνεώτων. 1009, 51.
κατὰ πρόθεσις ἐμφατικὴ δαπάνης
ἐν τῷ καταδαπανᾶν καὶ καταφα-
γεῖν. 1469, 56.

κατὰ πρόθεσις ὅτι ἐπιτείνει ἐν τῇ
καταγρηράσκειν. 1679, 18.
κατ' αἶσαν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ πρέ-
πον ἢ ἀληθῶς. 817, 42.
κατ' ἄκρης, ἐν δυοῖς μέρεσιν, ὅτι
ἐλλειπῶς λέγεται τοῦ πόλεως ἢ κε-
φαλῆς παρ' Ὀμήρῳ. 959, 33. 1276,
49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατ' ἄκρης
ἐπιβόημα λέγεται ἀντὶ τοῦ
ὀλοτελῶς. 1031, 5. καὶ ἐλάσαι κατ'
ἄκρης, τὸ κατὰ κεφαλῆς πληῖσαι.
1538, 46.
κατ' αὐτοῦς, ἀντὶ τοῦ κατὰ σφῶς
αὐτοῦς ἐν τῷ, δοιὼ δὲ κινεῖσθαι
τῆρε κατ' αὐτοῖς, Ἰλ. σ', 605. καὶ
Ὀδ. δ', 18. 1480, 25.
κατ' ἐνώπα ἰδεῖν, τὸ ἀντιβλέψαι
παρ' Ὀμήρῳ. 1100, 41.
κατ' ἐξαιρέτον, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐξο-
χῆν. 1712, 34.
κατ' οἰδοῦ βῆναι, τὸ ἐγγίσσει τῇ
θύρᾳ ἢ εἰσελθεῖν. 1513, 53.
κατ' ὀφθαλμοὺς ἔλκιν, ἀντὶ τοῦ
καθελεῖν καὶ συγκλεῖσαι τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς, Ὀδ. λ', 426. 1692, 28.
κατὰ γῆς, ζῆτει ἐν τῷ, κατὰ πρό-
θεσις ὅτι γενικῇ συντάσσεται Ἀτ-
τικῶς. 407, 20.
κατὰ ἐκατόν ἢ χιλίων εἴρασθαι, τὸ
ἐκατόν ἢ χίλια ἱερεῖα ὑποσχέσθαι
θίσειν. 1454, 29.
κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, ὅτι πα-
ρέλκει ἢ πρόθεσις. 628, 57.
κατὰ κεφαλῆς ἐρύσαι τὴν χλαμίδα,
τὸ καλύπτει τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ
κεφαλῆς δὲ ἐλίσθαι, τὸ ἐκκαλύ-
πτειν. 1586, 59.
κατὰ κόρυς ἢ ἐπὶ κόρυς πληῖσαι
ἢ ῥυτίσαι, φράσις Ἀττικὴ διεξο-
δικῶς ἐρμηνευμένη. 947, 26.
κατὰ κόσμον, ἥγουν εὐκόσμως καὶ
εὐτάκτως, καὶ οὐ κατὰ κόσμον,
ἀντὶ τοῦ ἀτύκτως καὶ τετραγμέ-
τως. 695, 29. 1102, 44. 1606, 48.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κατὰ κόσμον
ταῖς δύναιται τῷ κατὰ μοῖραν,
ὁμοίως καὶ τὸ οὐ κατὰ κόσμον
τῷ οὐ κατὰ μοῖραν. 1064, 45.
κατὰ λῖτα πετάσας, ἀντὶ τοῦ κατα-
πετάσας λῖτα ὑπερβατῶς. 1399,
64.
κατὰ μοῖραν, ἐν ἴσῳ τῷ κατὰ κό-
σμον. 1607, 3.
κατὰ πάντα δάσονται, ἥγουν ὅλον
καταμερίσονται. 1273, 47.
κατὰ πρῆξιν πλέειν λέγονται τινες
H h 2

παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν ἐπὶ ληστεία. 1457, 51.
 κατὰ ῥοδὸν φέρεσθαι, παροιμιαικῶς ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶς πλεῖν καὶ κατὰ τὸν βίον εἰροεῖν. 891, 10. 1539, 6. 1759, 55.
 κατὰ συγκυρίαν, ἦγουν κατὰ τύχην. 376, 12.
 κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν λέγεται τὸ διδόμενον πρὸ τῆς τροφῆς, ἀπονίπτεσθαι δὲ μετὰ τὴν τροφήν λέγεται τις. 1401, 18. 43. καὶ ὅτι κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν ὕδωρ διδόναι καὶ λαμβάνειν, ἔτι δὲ καὶ δίδοσθαι καὶ χεῖσθαι λέγεται, καὶ παρασίτου ἀποφθίγμα ἐπὶ τῷ κατὰ χειρῶν ὕδατι. 740, 16. 745, 26. 1402, 45.
 κατὰ χηνὸς καὶ κυνὸς ὁμνῦναι, ὅτι Ῥαδάμανθις τοῖτον κατῆρξε ἐπὶ τῷ μὴ θεῖν ἐφ' ἐκάστῳ ὀνομάζειν. 1871, 4.
 κατὰ δὲ φρόνιν ἦγαν, Ὀδ. δ', 258. ἀντὶ τοῦ κατήγαγε φρόνησιν, ἢ ὑπερβυτῶς, καταφρόνησιν ἦγαγε. 1495, 23.
 κατὰ δ' ἤρεε, ἀντὶ τοῦ κατ' ἤρει κατὰ διάλυσιν. 1234, 21.
 καταβαίνειν ὑπερῶα, Ὀδ. ψ', 85. ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν τῶν ὑπερῶων ἀντιπτωτικῶς. 1939, 9.
 καταβάλλειν τὸ κάτω βάλλειν, τουτέστι ῥίπτειν. 1292, 3. 1404, 39. 1406, 10.
 καταβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ κατατιθέναι καὶ ἀποδιδόναι. 1406, 13.
 καταβῆναι τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἕως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος κατεῖναι, ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς τὸν βυθὸν καταδύναι. 141, 1. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ καταγαγεῖσθαι καὶ καταπλεῖσαι ἐνίοτε. 1408, 29. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς βῆναι, ὃ ἐστι πορευθῆναι, ἐν τῷ, Κίρκης ἐς μέγαρον καταβῆμηναι, Ὀδ. κ', 432. 1664, 21.
 καταβολή, κατάθεσις ἢ ἀπόδοσις, καὶ καταβολὴ χάριτος ἢ χάριτος κατὰ συνθήκην. 1292, 6. 1406, 11.
 καταβρόξιε, καταπλή, παρὰ τὸν βρόχθον, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
 καταβροχθίζειν ὅτι παρὰ τὸν βρόχθον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
 κατὰγειν τὸ ἀπὸ ὑψηλοῦ τινὸς

τόπου ἄγειν κατὰ τὸ ἔνυμον τῆς φωνῆς. 1888, 6.
 κατὰγειν θοάμβον, ἦγουν προελθεῖν μετὰ θοάμβου. 1495, 32.
 κατὰγεσθαι τὸ καταβαίνειν καὶ κατέρχεσθαι. 624, 40. καὶ κατὰγεσθαι τὸ καταπλεῖν καὶ προσορμίσσεσθαι. 968, 35.
 καταγηράσκειν τὸ ὑπὸ γήρεως κατερχέσθαι, ὅτι ἐπιτείνει τὸ σημεινόμενον ἢ πρόθεσις. 1679, 18.
 καταγίγειν ὕλην, ἦγουν κατέφερον ἢ κατήγον. 1650, 8. 23.
 καταγλώττισμα, ὅτι εἰδὸς τι φιλήματος οὕτω λέγεται παρὰ τὴν γλώσσαν. 96, 16.
 κατάγμα καὶ ἄγμα τὸ σίντριμμα, καὶ τὸ κατεργασμένον ἔριον ὁμωρῶς, παρὰ τὸ ἄγειν, ὃ ἐστι κλῶν. 1399, 64. 1414, 28.
 κατὰγραπτος ὁ κοινῶς γραμμιστός, ὅτι παρὰ τὸ γράφειν λέγεται. 852, 11.
 καταγωγή, ὅτι ταῦτόν ἐσθυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγήν. 1519, 63.
 καταδημοβορεῖν λέγεται ὁ δῆμος τὰ τῶν δυνατῶν ἐξ ἀντικειμένης ἐννοίας τῷ δημοβόρος βασιλεὺς παρ' Ὀμήρῳ. 1143, 46.
 καταδύεσθαι ἀντικείμενον τῷ ἀναδέεσθαι, ζῆται τὸ ἀναδέεσθαι. 117, 20. καὶ καταδύεσθαι εἰς Αἰδὴν, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν. 1653, 49.
 καταδύναι τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ βάθος ἵεναι. 141, 2. 823, 32.
 καταδύσεο, προστακτικὸν ἐκ τοῦ καταδύσομαι μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα ἀνηγμένον. 1135, 7.
 καταεἰμένον ὕλη ὅρος, τὸ ἐνδεδνμένον καὶ κεκαλυμμένον, ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ἐνδύω. 1743, 32. 1871, 36.
 καταείνυον, ἦγουν ἐσκέπαζον καὶ κατεκάλυπτον, ὅτι παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐνδύω καὶ καλύπτω γίνεται ἔνω καὶ εἰνω, ὅθεν εἰνίω, ὁ παρατακτικὸς εἴνυον. 1292, 24. 1743, 24. 1871, 37.
 καταείσατο, ἦγουν κατέλθιν, ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος. 849, 37.
 καταζήνησκειν ἀντὶ τοῦ κατεξήραινεν, Ὀδ. λ', 587. ὅτι ἐκ τοῦ ἄζω τὸ ζηραίνω γίνεται ἄζωτω, ὅθεν ἀζηνάσκω. 1701, 40.

καταθεῖναι εὐνήν, ἀντὶ τοῦ στεῖσαι, Ὀδ. τ', 317. 1866, 21.
 καταθελομαι ἀντὶ τοῦ κατάδυμαι. 1260, 62.
 καταθέσθαι τὸ κάτω εἰς γῆν θεῖναι, καὶ τὸ ὁμολογητικῶς συγκαταθέσθαι. 1261, 19. 1853, 25.
 καταθνητὸς καὶ καταθνητῶν, ὅφ' ἐν. 564, 15.
 καταθύμιον ἐπιθετικῶς τὸ κατὰ νοῦν νόημα, Ὀδ. χ', 392. 1931, 56.
 καταθύμιος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐν θυμῷ λαμβανόμενος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ἐν ψυχῇ ὢν καὶ ὡς εἰπεῖν θυμῆρος. 149, 32. 813, 8. 1101, 34. ζῆται ἐν τῷ, ἀπὸ θυμοῦ.
 καταιβάτης Ζεὺς, καὶ καταιβάτης κεραυνὸς ἐπιθετικῶς, ὅτε παρὰ τὸ καταβαίνειν λέγεται. 173, 59.
 καταιγίδες, ἄερος πύθη ποῖα. 602, 18. ζῆται τὸ καταιγίζειν.
 καταιγίζειν καὶ ἐπαιγίζειν λέγεται ὁ ἄνεμος ἀντὶ τοῦ ἐφορμᾶν, παρὰ τὸ ἄτσειν, ὅθεν καὶ ἡ αἰγὶς καὶ ἡ καταιγίς. 193, 39.
 καταίρειν τὸ ἐλλομενίζειν καὶ καταπλεῖν. 1408, 30.
 καταίσχεται ἀντὶ τοῦ κατέχεται. 1619, 43.
 καταισχύνειν γένος, ζῆται ἐν τῷ αἰσχύνειν. 1969, 15.
 καταῖτυξ, εἶδος περικεφαλαίος παρὰ τὸ κάτω τετέχθαι οὕτω λεγόμενης. 803, 56.
 κατακαχρῶσαι τὸ καταφρέσαι καὶ συντρίψαι, ὅτι παρὰ τὸ κάχρως λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰς πεφρυγμένας κριθάς. 1835, 42.
 κατακεῖσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ κείσθαι. 1122, 61. καὶ ὅτι κατακεῖσθαι λέγονται οἱ ἐρωχόμενοι, ἀνακεῖσθαι δὲ τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐρμηνεία διεξοδικῆ τῆς διαφορᾶς τῶν λέξεων διὰ παραδειγμάτων. 1404, 6.
 κατακεκυμένη χώρα τις ἐκ τοῦ συμβεβηκότος οὕτω λεγόμενη, ὅθεν ὁ κατακεκαυμένης προσηγορικῶς λεγόμενος οἶνος, ἱστορία. 346, 25. 28.
 κατακεκλίσθαι, ὅτι οἱ ἥρωες καθήμενοι ἐδείπνουν, οὐ μὴν κατακεκλιμένοι· καὶ περὶ τοῦ εἶω

- ἔξῃν κατακικλιμένοις δειπνεῖν παρὰ Μακεδόσιν, ἱστορία· ἐν οἷς καὶ περὶ Κασσάνδρου τιτά. 1872, 56.
- κατακλᾶσθαι τινὶ λέγεται ἡ καρδία πολλὰχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀντὶ τοῦ καταπίπτειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων σωμάτων. 1721, 43.
- κατακλεῖδεσ, αἱ καὶ κληῖδες παρ' Ὀμήρῳ, ὅπου τινες ἐν τοῖς γυναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ἧς αἱ περιόνοι καθίσταντο. 1847, 35.
- Κατακλῶθεις βαρεῖται αἱ Μοῖραι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ καταφέρεσθαι ἀπὸ βύρους τὸν ἄτρακτον, δι' οὗ κλάθουσιν. 1200, 11. 1385, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοῖ, ὃ ἀπὸ τῆς Κλωθῆς εὐθείας κινῆται, μεταπέπλασται, καὶ δηλοῖ τὰς Μοῖρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς· καὶ ἴσως οὐχ' ἀπλῶς τὰς Μοῖρας, ἀλλὰ τὰς μὴ εὐτυχεῖς διὰ τὴν τοῦ βαρεῖται ἐπίθειον. 1576, 40.
- κατακοιμηθῆναι, ὅτι ἡ κατὰ ἔχει ἔμφασιν καταφορικὴν ἐν τῷ, πρὶν τινα πᾶρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, Ἰλ. β', 355. 237, 19.
- κατακονᾶν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν ἀντὶ τοῦ διαφθορᾶν Λωρικῶς, κατακονᾶν δὲ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ καταθῆγειν. 381, 21.
- κατακόπτειν, ὅτι κατακοπήναι λέγονται οἱ ἐν πολέμῳ ἀνηρημένοι. 1324, 33.
- κατακορμίσαι τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ ξύλα. 1291, 52.
- κατάκρηθεν ἀντὶ τοῦ κατ' ἄκρης, κατακρήθην δὲ προπερισπωμένως ἐκ τοῦ καρῆ θηλυκοῦ ὀξυτόνου ἀντὶ τοῦ κατὰ κεφαλῆς, οἷον ἐκ κατὰ κρήθην κατὰ συγκοπήν. 1257, 54. 1701, 41. 1075, 18.
- καταλέγειν τὸ ἀπαριθμεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν. 739, 29. 814, 45. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ μετρεῖν, οὗ τὸ εἰπεῖν κατὰ τινος σημαίνει. 1179, 12.
- καταλέουσιν ἀντὶ τοῦ ἀλήθουσιν. 1270, 13.
- καταλλάσσειν καὶ καταλλάσσεισθαι ἐν ἴσῳ τῷ διαλλάττειν καὶ διαλλάττεισθαι, καὶ καταλλάσσειν ὁμωνύμως λέγονται οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί. 764, 43.
- κατάλογος ἡ ἐξαριθμησις, καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ β' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος. 262, 26.
- καταλοφάδια φέρειν τι, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζειν, Ὀδ. κ', 169. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται τὸ δι'. 1653, 3. 9.
- καταλύειν ἀπλῶς τὸ ξενοδοχεῖσθαι, καταλύειν δὲ ἵππους τὸ ἀποξυγγνύναι καὶ λύειν τοῦ ἄρματος. 1480, 52.
- καταλύειν πόλιν, ὅτι ἀντίκειται τῷ οἰκοδομεῖν. 187, 21.
- κατάλυμα ὁ τῆς ξενοδοχίσεως τόπος, ἐν ᾧ τὰ ἵποζῳγια ἡ τὰ φορτία λύνονται. 1480, 54.
- καταλῦσαι τὸν βίον, τὸ ἀποθάνειν. 661, 63.
- καταμήσασθαι ἀντὶ τοῦ συναγαγεῖν κατὰ μίμησιν τῶν ἀμύντων. 1344, 3.
- κατάνεται, καταδαπανᾶται καὶ εἰς ἄλεθρον ἀνέεται, ὃ ἐστὶ τελειοῦται, ἀπὸ τοῦ ἄνω, ὅθεν τὸ ἀνύω. 1153, 51. 1434, 18. 1478, 4.
- κατάνευσις Διὸς ἀλληγορικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἐκ Διοσημιῶν ἐκφανσις. 144, 21.
- κατανεύσομαι ἀντὶ τοῦ κατανεῖσω, ὅτι Ἀττικῶς εἴρηται, Ἰλ. α', 524. 144, 2.
- κάτ' ἀντα τὰ καταφερῆ χωρία. 1291, 36.
- κατάνηστιν ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἐν τῷ, ἡ δὲ κατάνηστιν θεμένη δίφρον, Ὀδ. υ', 387. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ'. 1896, 60.
- καταξέμεν, ἥγουν καταγαγεῖν. 624, 39.
- καταπάσασθαι τῆς κεφαλῆς κόριν ἢ τέφραν, φράσις Ὀμηρικὴ. 1178, 12.
- κατάπαστος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ πάσσειν λέγεται. 393, 13.
- καταπέτασμα ἐν ἴσῳ τῷ παραπέτασμα, ὃ καὶ περιπέτασμα λέγοιτ' ἂν. 722, 32.
- καταπέψῃ ὅτι ἐκ τοῦ πέπτω θέματος κινῆται. 774, 55.
- καταπηδῆσαι ἵππου, τὸ σπονδαῖως πεῖν. 833, 30.
- καταπληγῆναι καὶ ἐκπληγῆναι λέγεται τις τὴν ψυχὴν, πληγῆναι δὲ τὸ σῶμα. 374, 11.
- κατάπλους ἡ εἰς τον λιμένα ἔλυνσις. 1408, 33.
- καταπρηγῆς χεῖρ ἡ κατεστραμμένη, καὶ χεῖρ καταπρηγῆς πληγῆς, παρ' Ὀμήρῳ τὸ τῷ θέναι πνύξαι. 1737, 55.
- καταπρηγῆς χεῖρες, ὅτι πρηγῆσι ταῖς χερσὶ ψηλαγῶμεν, ὑπταῖς δὲ δεχόμεθα. 1873, 32.
- καταπροῖξασθαι τὸ δωρεᾶν τι δοῖναι, μᾶλλον δὲ λαβεῖν, ὅτι παρὰ τὸ προῖκω προῖξω λέγεται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ καταπροῖξασθαι ὁμοῖον τι δηλοῖ τῷ καταπροῖξασθαι, ὃ ἐστὶ προδοῦναι, καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ προῖξ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προῖξασθαι σύγκειται, ὃ δηλοῖ τὸ δωρεᾶν δοῦναι καὶ τὸ καταπροδοῦναι. 1731, 51. 56. 1823, 24.
- καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ κατακίψαι καὶ ὀκλάσαι δεδιότα περὶ τῇ κεφαλῇ διὰ τι βέλος ἐπιφερόμενον. 1591, 31.
- καταπτῆτην ἀντὶ τοῦ κατεπτῆξάτην, ὅτι κατὰ συγκοπήν λέγεται ἐν τῷ, τὸ δ' ἵπῳ δεισαντε καταπτῆτην ὑπ' ὄχσεσιν, Ἰλ. θ', 136. 703, 25. 50.
- καταπύγων ὅτι βαρέτονον ὃν παραλόγως διὰ τοῦ ὁ μικροῦ καὶ τοῦ ν' κλίνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατάπυγος παρωνύμως λέγεται. 1228, 16.
- κατάρα ἡ κατὰ τινος ἀρὰ ἐνυμολογικῶς, καὶ κατάρατος ὁ καθ' οὗ ἀρὰ γίνεται. 1856, 13.
- καταράκτης, ὅτι παρὰ τὸ ἀράσσειν λέγεται. 910, 35. 1053, 5.
- καταρέζειν τὸ τῇ χειρὶ καταψᾶν κολακευτικῶς, ἐκ τοῦ ῥέζειν ἢ ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ ῥεῖν ἐπενθῆσαι τοῦ ῥά συνδέρσιμον. 118, 3 — 11. 558, 25.
- κατάρης ἄνεμος ὁ συνεστραμμένος καὶ καταβρόσσων. 603, 35.
- καταρῥάκτης χυδαῖκῶς ἡ ἐκ τῶν ἄνω καταβρόσσουσα θύρα. 1921, 18. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνή, καὶ ἔκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτῆς διεξοδικῶς. 1358, 36. 1887, 47. ζῆται ἐν τῷ ῥάσσω.
- καταρῥώγες πέτραι αἱ ἐπὶ τῶν κυμάτων καταβρόγαισι πέτραι. 335, 3.

- κατάρχειν ὅτι καὶ ἐπάρχειν λέγεται, καὶ οὕτω παρ' Ὀμήρῳ μὲν μετοχηεῖρηται συντεταγμένον, παρὰ δὲ τοῖς ἑστέρον γενικῇ· καὶ ὅτι καὶ κατάρχεσθαι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ μὲν αἰτιατικῇ συντεταγμένον, παρὰ δὲ τοῖς ἑστέρον γενικῇ. 241, 20. 1476, 42.
- κατασκληῖναι ὅτι ἐκ τοῦ σκληρῷ θέματος κινῆται, ὃ ἐκ τοῦ σκληρῷ παρῆκται, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ σκέλλω συγκοπῆται. 1508, 43.
- καταστατικά ἐννοῖται λέγονται αἱ ἀναπαύουσαι ἐπιλογικῶς τὰ προειρημένα. 1041, 20.
- καταστῆσαι τινὰ εἰς τινὰ τόπον, ἤγον ὑποκαταστῆσαι. 1741, 19.
- κατάστησον ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς στήσον ἐν τῷ, νῆα κατέστησον, Ὀδ. μ', 185. 1707, 20.
- κατασχεῖν εἰς ὄρμον, τὸ ἐλλειμένῳ ἢ ἐλλειμένῳ θῆναι. 1629, 19.
- κατασχίσθαι κρηδόμενῳ λέγεται γυνή, αὐτὴ τοῦ προκαλέσθαι τὴν παριῶν 431, 8.
- κατατεθῆναι ὅτι ἢ κατὰ τὴν κλίση οὐλοῖν τοῦ κατ' Ἀἰδῶν τόπον ὑπογορεύει. 1278, 19.
- κατατεθῆναι νικῶν, ἐν ἴσῳ τῷ ἐνταυθῆ. 1081, 12.
- κατατίθεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ τυρὸς στήκειται τοῦτο. 1626, 34.
- καταῖσθαι τὸ ἀγαθῶν καὶ κατακαῖσθαι, παρὰ τὸ αἶω τὸ καίω· καὶ οὕτω τὸ μὲν αἶσαι διασίνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καταῖσαι δὲ ψιλῶς προφέρεται. 1547, 60.
- καταφγεῖν ἀντὶ τοῦ πάντα φγεῖν. 1631, 59.
- καταφύρεσθαι εἰς ὕπνον, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀναφύρειν· καὶ καταφύρεσθαι κατὰ τινος ὡς κατήγορος. 573, 16. 1788, 7.
- καταφύρεται ὁ λῆγρος, παρὰ τὸ καταφύρεσθαι. 1788, 7.
- καταφύρεται καὶ καταφύρεται λόγος ἢ ἐν κατηγορίᾳ τάσις. 1788, 7.
- καταφύρεται στρατιῶται οἱ στεφάνῳ ἐπὶ πανοπλίᾳ πεπυκασμένοι καὶ κατηφύρεται. 907, 49. 924, 19.
- καὶ οὕτω τινος Ὀμηρικοῦ ῥήτου ὑποκαταφύρεται καὶ ἐν τῶν Τρωικῶν γινώσκῃ τὴν τῶν καταφύρεται. 1201, 33.
- καταφυλαδὸν ἐπὶ ῥήματι ἀντὶ τοῦ κατὰ φύλα. 314, 8.
- καταχεύειν πέπλον, παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ ἐκδύσεως λεπτοῦ ἱματίου. 599, 43. καὶ καταχεύειν τεῖχος, τὸ ῥαδίως καταρῥῖψαι. 691, 38.
- καὶ καταχεύειν τινὶ ἀσχήνῳ, δοτικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου παρ' Ὀμήρῳ Ὀδ. λ', 433. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὀμήρου γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου, οἷον καταχεύειν τινὸς δευτέρου. 1603, 12. 1933, 58. καὶ καταχεύειν χάριν τινὶ, τὸ διὰ παντὸς τοῦ σώματος περιωγαγεῖν ἐν τῷ, θεοπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, Ὀδ. β', 12. 1431, 6.
- καταχθῆναι τὸ ἐλλειμένῳ καὶ καταπλεῖσαι. 1408, 30.
- κατάχρεοι, κατὰ εὐθείαν πληθυντικὴν παρὰ Πολυβίῳ, ἀπὸ τῆς κατάχρεος κοινῶς λεγομένης εὐθείας. 1534, 13.
- καταχρήσεις λέξεων τινῶν, οἷον βουκολεῖν ἵππους, καὶ οἰνοχοεῖν οἶνον, καὶ τὰ ὅμοια, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1205, 49.
- κατεβήσετο, τρίτον πρόσωπον παρατατικοῦ ἀπὸ τοῦ καταρῆσω θέματος, ἐκ μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα μεταχθίντος. 1650, 51.
- κατεῖβεσθαι, κατατήκεσθαι ἐν τῷ, κατεῖβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν, Ὀδ. ε', 152. 1528, 52.
- κατεκλάσθη ἥτορ, ἤγον κατεκλάσθη καὶ κατεῖγῃ ἢ καρδίᾳ. 1654, 43.
- κατέκτα, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι συστέλλει τὴν λήγονσαν ὡς ἀπὸ τοῦ κατέκτανε συγκοπέν. 316, 37.
- κατέκταν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν κατὰ πρῶτον πρόσωπον, Ἰλ. δ', 319. ὅτι ἐκ τοῦ ἐκτανον κατ' ἀποκοπὴν λέγεται. 477, 23. 37.
- κατελάσαι ἀντὶ τοῦ βινῆσαι καὶ συνοσιῶσαι. 237, 21.
- κατέλεκτο, ἤγον ἀνεκλήθη. 1771, 27.
- κατέλεθον τὸ ἀπλῶς κάτω πονεῖν, καὶ τὸ εἰς λιμένα ἐλθεῖν, καὶ τὸ τὸν φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα ἐλθεῖν. 1408, 28. 38.
- κατένωπα προπαροξυστικῶς ἐκ τοῦ κατ' ἐνώπια συγκοπέν, ἢ κατε-
- νώπα προπερισπωμένως ἐκ τῆς ἐνοπῆς αἰτιατικῆς κατὰ μεταπλασμὸν, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1017, 59.
- κατεξανίστασθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπανίστασθαι, ζῆτει ἐν τῷ ἐπανίστασθαι. 146, 13.
- κατέξανται, τρίτον πρόσωπον ἐνικόν ἀπὸ τοῦ ξαντῷ θέματος. 189, 24. ζῆτει τὸ, ἀνταὶ λήγοντα τρίτα πρόσωπα ἐνικά.
- κατεπλήγη ἀντὶ τοῦ κατεπλόγη ἐν τῷ, κατεπλήγη φίλον ἥτορ, Ἰλ. γ', 31. ἐρμηνεῖα διεξοδική. 374, 10.
- κατεπτήχεναι, ἀπαρμένον, καὶ κατεπτήχως, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ πτήσσω θέματος. 671, 3.
- κατέρχεσθαι λέγονται εἰς τὴν πατρίδα οἱ φυγάδες ὡς εἰς τινὰ λιμένα. 1956, 35.
- κατεσθίειν, ὅτι ἐπίτασιν τοῦ ἐσθίειν ὑπαγορεύει ἢ πρόθεσις. 229, 15.
- κατεσκληῖναι ὅτι ἀπὸ τοῦ σκληρῷ ἀρῶν θέματος κινῆται, ὃ παρὰ τὸ σκέλλω λέγεται κατὰ συγκοπὴν. 1295, 39. 1508, 22.
- κατεσκληκῶς ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω κινῆται, ὃ δηλοῖ τὸ ξηραίνω. 1392, 26. ζῆτει τὸ κατεσκληῖναι.
- κατέστρεγεν ἀντὶ τοῦ ἐστέγνωσεν ἐν τῷ, κατέστρεγε μῖθον ἀκούσας, Ἰλ. ρ', 694. 1123, 29.
- κατέχεσθαι θυμῷ, ἤγον ἐρηθισθῆναι. 530, 36.
- κατήλασεν ὅτι ὑσμινόν τι δοκεῖ σημαίνειν. 1475, 9. ζῆτει τὸ κατελάσαι.
- κατημαξευμένον ὅτι καὶ διὰ τοῦ κατημαξευμένον λέγεται. 1156, 20.
- κατηρεφές σπήλαιον τὸ κατεσκησμένον οἷον ἐξ ὁροφῆς τοῖς δένδροις, καὶ κατηρεφές κῆμα τὸ ὑψηλὸν καὶ καλύπτον δίκην ὁρόφου, κατηρεφές δὲ οἶκημα τὸ ταπεινόν, καὶ κατηρεφές ὁ σκεπαστός. 1165, 52. 1539, 15. 1621, 39.
- κατηφῆς ὅτι παρὰ τὸ κάτω τὰ φύη ἔχειν λέγεται. 1348, 43.
- κατηφῆσαι ἀντὶ τοῦ κατηφιάσαι. 1270, 21. ζῆτει τὸ κατηφῆς. 134, 8. 43.

κατηφίω ὅτι παρὰ τὸ κατηφῶ λέγεται προσλήψει τοῦ ι. 1090, 6.
κατηφόνες ἀντὶ τοῦ κατήφειαι προσσηγορικῶς ἐν τῷ, σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες, Ἰλ. ω', 253. ἢ κατηφόνες οἱ ἐπονείδιστοι καὶ φόνου ἄξιοι, ἐρμηνεία δι' ἐξοδική. 1098, 15. 1348, 41. 1654, 34.
κατηφῶ κατηφήσω καὶ κατηφῶ κατηφιάσω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1804, 27.
κάτθανεν ὅτι ἐκ τοῦ κατέθανε γέγονε συγκοπῇ καὶ τροπῇ. 900, 14.
κατιέναι λέγεται παῦς Ὀδ. π', 472. ἀντὶ τοῦ κατὰγεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐλλυμένεσθαι. 1809, 28.
κατιλλώπτειν τὸ καταμυνηθῆναι, ὅτι παρὰ τοὺς Ἴλλους, ὃ δηλοῖτοὺς δρῦαλμοὺς, λέγεται. 206, 33. ζῆται τὸ ἐνίλλειν καὶ ἐνιλλώπτειν.
κατίσχειν ἀντὶ τοῦ κατιέναι, ὅτι ἀντίκειται τῷ ἀνίσχειν περὶ ἄστρου λεγόμενον παρ' Ἡροδότῃ. 133, 34. καὶ κατίσχειν ναῦν ἐς τινα τόπον, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐλλυμένεσθαι. 1693, 56. 1733, 29.
κάττισθα ὅτι ἐκ τοῦ οἶσθα τροχαϊκοῦ συγκείμενον παραλόγως προπαροξύνεται. 150, 2.
κατόπισθεν ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ μέλλον ἐν τῷ, ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέρωσιν ἐθήκεν, Ὀδ. ω', 546. 1970, 4.
Κατοπήριον, ὄνομα χωρίου τινὸς ὑπερκειμένου Ἀντιμορείας Φωκικῆς πόλεως. 274, 42.
κατουλάς νῆξ ἢ κατὰλλουσα καὶ καθεύγουσα, ἢ ἡ ὀλεθρία παρὰ τὸ οὖλον, ἢ ἡ ἔχουσα συστροφᾶς ἀνέμων παρὰ τὸ ἵλλειν τὸ συστρέφειν, ἢ ἡ ζοφώδης καὶ ὑπουλος. 1769, 33.
κατουρίζειν τὸ κατ' οὖρον πλέειν, ἀπουρίζειν δὲ τὸ ἀφορίζειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι. 1282, 17. 1452, 47.
κάτοχος λύπη λέγεται ὁ λυπούμενος, καὶ θυμὸς ὁ θυμούμενος, καὶ ἔρωτι ὁ ἐρώων, καὶ μανία ὁ μαινώμενος. 843, 50. 1849, 7.
κάτω ἐπιβόημα ὅτι ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως παρήκται. 166, 31.
κάτω κᾶρα ἢ κατώκαρα συνθέτως κείσθαι λέγονται οἱ ἐπὶ κεφαλὴν κρεμύμενοι ἢ βυθιζόμενοι. 1960, 40.

κατωμάδιος δίσκος ὁ ἀπὸ χειρὸς ἄνω τεινομένης ἐπὶ τὸν ὦμον ἀγόμενος. 1309, 37.
κατωμαδὸν φέρειν τι λέγεται ὁ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βασιάζων. 1653, 9. 12. καὶ κατωμαδὸν μάστιγι ἐλὼν ἵππον, ἥγουν ἀνατείναντα τὴν μάστιγα ἕως ὤμων. 1019, 24. 1309, 38.
κατωρυχῆς λίθος ὁ κατορυργμένος καὶ ἐν τεθεμελιωμένος, Ὀδ. ζ', 267. 1563, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατωρυχεῖς λίθοι οἱ μεγάλοι καὶ ὧν μέρος τι κατορύσσεται εἰς τὴν γῆν. 1621, 45.
κατωμοσία, ὅτι οὕτω δοκεῖ λέγεσθαι ὁ τοῦ κατηγόρου ὄρκος, ὃς ἦν δικαίως κατηγορεῖν. Ἡρόδοτος δὲ (6, 65.) ἀντὶ ἀντωμοσίας χρῆται, ἥτις ἐστὶν ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων ὄρκος, καὶ ζῆται ἐν τῷ ἀντωμοσία. 1660, 48. 50.
κατωμοτικὰ ἐπιθρήματα, οἷον νῆ τὸν, καὶ ναὶ μὰ τόν. 1450, 42.
κατωφρεία ἡ περὶ μῖξεις ἄσχετος ῥοπή. 1650, 64.
κανδάων ἄρην ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὴν καίειν καὶ δαίνειν δύο ταῖ τοδονάμων λέξεων λέγεται διὰ τὸ τῆς μάχης καυστειρόν. 437, 12. [In textu κανδάων legitur.]
Καύκωνες, ἔθνος Παφλαγονικὸν τὴν Μυριανδωνῶν παραλίαν οἰκοῦν καὶ Καύκωνες, ἔθνος Ἀρκαδικὸν μετακίτταν εἰς Ἀνκίαν, ἱστορία. 362, 36. 1210, 46. καὶ πάλιν ὅτι Καύκωνες οἱ Ἀρκαδιοὶ ἀπὸ Καύκωνος ἥρωος ἐκλήθησαν καὶ Καύκων Θηλυκῶς ποταμὸς ἐν τῇ Λυμναίᾳ χώρᾳ καὶ ὅτι καὶ Καύκωνες ἄλλοι Παφλαγονικοὶ Τρωσὶ συμμαχίσαντες, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Καυκίωνων. 301, 42. 1472, 34 — 41.
Καυκωνιάται, ἔθνος ὁμοροῦν Μυριανδωνοῖς, καὶ δοκεῖ ταῦτο περὶ οἱ Καύκωνες εἶναι. 362, 40. ζῆται τὸ Καύκωνες.
καυλὸς δόρατος τὸ ἐνέμενον μέρος εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἐπιδορατίδος. 926, 11. 1049, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καυλὸς δόρατος τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνέεται τῇ αἰχμῇ. 949, 23.

καυλὸς ξίφους τὸ κατὰ τὴν λαβὴν στενὸν καὶ ἐπιμήκες. 1063, 6.
κασλωνία, οἶονεὶ αὐλωνία παρὰ τὸν αὐλῶνα προσθέσει τοῦ κ'. 734, 48. 1457, 42.
καυσία, κάλυμμα ποιὸν κεφαλῆς τῶν Μακεδονικῶν βασιλείων. 255, 1. 1398, 3.
καυστειρὰ μάχη, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἢ Θερμῇ καὶ πυρόεσσα διὰ τὸ τῶν μαχομένων ἐνθερμον. 481, 12. 513, 24.
Κάυστρος, ὄνομα ἥρωος υἱοῦ Πενθεσιλείας καὶ Κάυστρος, ποταμὸς ὁμωνύμως τῷ ἥρῳι, οἶονεὶ Κάυστρος παρὰ τὸ διὰ τῆς κατακεκαυμένης καλουμένης χώρας ῥέειν. 254, 25. 45.
κάφος καὶ κάπος τὸ πνεῦμα. 1280, 34.
καφῶ καφῆσω τὸ ἐκπνέω, ὅτι παρὰ τὸ κάπτω κάψω κέκαφα λέγεται. 1546, 39.
καχλάζειν ὅτι ἐπίτασις ἐστὶ τοῦ ζεῖν, καὶ ὅτι καὶ παρλάζειν λέγεται. 1661, 64.
κάχρως θηλυκῶς καὶ μακροκαταλήκτως αἰπεφυγμένα κριθαὶ πρὸς τὸ εὐχερέστερον ἀλευροποιεῖσθαι. 1835, 42.
κέ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἄν, ὅτι ὑποτακτικῶς ἢ ἐγκτικῶς αἰ συντάσσεται ῥήματι. 1907, 44. καὶ ὅτι ὁ κέ παρακληρωματικὸς σύνδεσμος ἐφέλκεται ποτε τὸ ν καὶ γίνεται κέν. 52, 23.
Κεάδης, ὄνομα πατριωνυμικὸν ἀπὸ τοῦ Κέας κυρίου. 359, 11. 21.
κεάζω τὸ κλῶ, ὅθεν κεάσαι ξύλα τὸ σχίσαι. 1018, 54.
κεάσαι τὸ σχίσαι, ἢ σκεδάσαι καὶ διατινάξαι ἐν τῷ, Ζεὺς ἔλσας ἐκέασεν, Ὀδ. ε', 132. 1528, 41.
κεάσαι ξύλα, ἥγουν κόψαι καὶ σχίσαι. 1241, 48. 1523, 35.
κεάσθη, ἥγουν ἐκλάσθη ἢ ἐσχίσθη, ὅτι ἀπὸ τοῦ κεύ κεάσω κενήνεται. 1212, 26. 1214, 2.
κέαται Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ κενταί. 1043, 56. 1837, 15.
κεδάζω ταῦτόν τῷ σκεδάζω, ὅτι παρὰ τὸ γένιν ἢ παρὰ τὸ κεύσαι λέγεται καὶ ὅτι κεδυσθῆναι λέγεται μάχη παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ σκεδυσθῆναι, ὃ ἐστὶ λυθῆναι. 244, 45. 525, 44. 1018, 53.

κεδαίω τὸ σκεδάζω, ὅτι παρὰ τὸ
κεδῶ πυρῖται. 140, 26. 1426,
43.

κεδάσαι ὅτι παρὰ τὸ κεῖσαι, ὃ
ἐστι σχίσαι, δοκεῖ λέγεσθαι πλεο-
νασμῷ τοῦ δ'. 1528, 41.

κεδνὴ ἡμιφύλος ἢ γυνὴ ἐπιθετι-
κῶς ἢ συνετὴ καὶ κηδεμονικὴ, οἴο-
νται κηδυνὴ κατὰ σιστολὴν καὶ συγ-
κοπήν· καὶ κεδνότετοι ἡμίλοι, οἱ
καὶ κηδιστοί, ὁμοίως. 775, 31.
1421, 22.

κεδνότετος ὁ φροντιστικώτατος
καὶ συνετώτατος, κηδιστος δὲ ὁ
φιλιωτος καὶ οὐ μάλιστα κηδεταί
τις. 1652, 62.

κέδρος ὅτι παρὰ τὸ ρηδῖως κεύζε-
σθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ'.
1018, 54. 1214, 3. 1523, 35. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι κέδρον οὐδετέρως
παρὰ τοῖς Ἀιτικοῖς λέγεται. 1390,
57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρος τὸ δέν-
δρον θηλικῶς, κέδρον δὲ οὐδετέ-
ρος ὁ κορπός. 1536, 14.

κεδῶ κεδάζω, ἴσον τῷ σκεδάζω.
140, 24. ζήτει τὸ κεδύζω.

κειάμενος, μετοχὴ τοῦ φιλογρα-
φουμένου κέω ῥήματος. 36, 12.

κειάντες ἀντὶ τοῦ καίσαντες, τὸ
κὶ δίφθογγον, ὅτι ἐκ τοῦ κῶ γί-
νεται κέω, ὅθεν τὸ κείαντες.
737, 13. 1626, 45 47.

κείειν τὸ ἐπιθυμῆν καὶ θέλειν κεῖ-
σθαι ἐν τῷ, οὐ μὲν σφας ἐτ' ἔολ-
πα μίνενθά γε κείμεν οὕτω, Ὅδ.
9', 315. 1599, 18.

κεῖθιον Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς χεί-
τιον, ὅτι παρὰ τὸ χεῖσθαι ἤγουν
χωρεῖσθαι λέγεται. 1259, 36.

κειμήλια τὰ κείμενα κτήματα, τὰ
λεγόμενα ἀκίνητα. 753, 39. 1434,
54. ἀλλαχοῦ δὲ κειμήλιον, κτήμα
ἀπέθετον, ὅτι παρὰ τὸ κέμαι κεῖ-
μαι λέγεται. 456, 18. 623, 61. 1261,
36.

κεῖνος ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ
ἐκείνος. 966, 31.

κείομεν ἀντὶ τοῦ καίομεν ἀπὸ τοῦ
ψιλογραφουμένου κέω κῶ, ὅθεν
τὸ διὰ δίφθογγον. 684, 2.

κεῖον ἀντὶ τοῦ καῖσον, ἐκ τοῦ κέω
τὸ προστακτικὸν κίον καὶ πλεονα-
σμῷ κέον. 1905, 25.

κείοντες, κοιμηθησόμενοι. 990,
9. ζήτει τὸ κείων.

Κεῖος ὁ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, τὸ
κὶ δίφθογγον. 1930, 29.

κείρειν καὶ κείρεσθαι τὸ τὰς τρί-
χας ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῖς
νεκροῖς εἰώθεσαν κείρεσθαι οἱ πα-
· ἡ. 1292, 26. καὶ κείρειν ὁμο-
νύ· ἡς τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, ὅθεν
ὁ κόρος. 862, 52. 1231, 38. καὶ
κείρειν τὸ εἰς κόρον δαπανᾶν. 1447,
1. καὶ κείρειν χώραν τροπικῶς τὸ
λαφυρῶσαι. 364, 29.

κείρειν ἐν χροῖ, καὶ κορὰ ἐν χροῖ,
ὅθεν κορῖος ἐν χροῖ, ὁ ἐν χροῖ
κεκαυμένος. 1450, 33.

κείρεσθαι ὅτι περὶ κεφαλῆς ἰδίως
λέγεται. 189, 14. καὶ ὅτι κείρεσθαι
εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν
ἄκμῃ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν πένθους
καιρῷ. 165, 4.

κειρία, ἱμάς ἐπὶ δεσμιῷ κλίνης.
191, 30.

κείρω τὸ κορρεύω, τὸ κὶ δίφθογ-
γον. 125, 45.

κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀργεῖν καὶ ἀπρα-
κτεῖν πολλαχοῖ παρ' Ὀμήρῳ. 321,
46. 1144, 34. 1520, 41.

κεῖσθαι τὸ κεκλίσθαι, καὶ ὅτι καὶ
τὸ ἵστασθαι ἐπὶ τὴν κεῖσθαι κα-
τηγορίαν ἐστὶ. 420, 11. 556, 14.
καὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτεθεῖσθαι.
456, 17. καὶ ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ τί-
θεσθαι. 233, 33. 1300, 22. ἄλλα-
χοῦ δὲ ὅτι κεῖσθαι παρ' Ὀμήρῳ
τὸ πεπτωκέναι καὶ τὸ τεθάζθαι
καὶ τὸ τεθνηκέναι καὶ νεκρὸν ἐβ-
ρίθθαι, καὶ κεῖσθαι τὸ ἀπρακτεῖν,
καὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εἶναι, καὶ
ἐκθεσις τῶν ἐφ' ἐκάστην παραδει-
γμάτων. 1002, 22.

κεῖσθαι ἐν ἄλγεσι λέγεται ὁ ἀπρα-
κτῶν διὰ λήπην. 1902, 45.

κεῖσθαι λέγεται φόρουγξ ἀντὶ τοῦ
κρέμιασθαι κατὰ γενικὴν κατηγο-
ρησιν. 1594, 52. 1637, 63.

κείσομαι μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ κῶ
κέω θέματος κείνηται. 356, 23.

κείω ἀντὶ τοῦ κέω ἢ ἀντὶ τοῦ σχί-
ζω, ἐκ τοῦ κέω ἐπενθέσει τοῦ ἱ-
ἐν τῷ, σχίζῃ θροῦς ἦν λίπε κείων,
Ὅδ. ξ', 425. καὶ κείω τὸ κέμαι.
1766, 20. 23.

κείων, κοιμηθησόμενος. 1771, 37.
κεκαδήσειν ἀντὶ τοῦ στερήσειν καὶ
ἀντὶ τοῦ χάσασθαι ποιήσειν, ἀπὸ
τοῦ κῶ χάζω ὁ δευτέρως ὑόριστος
ἐχάδον, ὁ δευτέρως μέλλων χαδῶ,

ὅθεν κεκαδῶ κεκαδήσω κατὰ δι-
πλασιασμόν καὶ τροπὴν τοῦ δι-
στος εἰς ψιλόν. 1905, 49.

κεκαδησώμεθα, κηδήσωμεν,
φροντισόμεν, σχηματισμός. 716,
44. ζήτει τὸ κεκαδήσειν.

κεκαυμένος ἀντὶ τοῦ κεκαυμένος
τροπῇ τοῦ σ' εἰς δ'. 214, 22.

κεκαδόντο ἀντὶ τοῦ ὑπεχώρησαν,
ἀπὸ τοῦ χάζω χάσω ἐχάδον τὸ
τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐχάδοντο
καὶ Ἰωνικῶς κεκαδόντο. 502, 21.

κεκαδὼν ἀντὶ τοῦ ἀποστερήσεως ἢ
ἀποχωρήσαι ποιήσας, ἐκ τοῦ χά-
ζω ἐχάδον ἢ μετοχὴ ὁ χαδὼν καὶ
Ἰωνικῶς κεκαδὼν. 847, 50.

κεκάμωσι ὅτι ἐκ τοῦ κέμωσι γί-
γονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654,
31.

κεκαφηὼς, μετοχὴ παρακειμένου,
ὅτι παρὰ τὸ κάπτω κάψω κέφα,
δ δηλοῖ τὸ πνέω, γίνεται ῥῆμα
καφῶ καφῶς, ὁ παρακειμένος

κεκάφηκα καὶ Ἰωνικῶς κέκαφηκα,
ἢ μετοχὴ ὁ κεκαφηὼς. 561, 11.
595, 21 — 30. καὶ ὅτι τὸ, κέ-
καφηὼς θυμὸν, ἀντὶ τοῦ ἐκπεπνε-
κότα τὴν ψυχὴν περὶ τινας λυ-
ποθυμήσαντος λέγεται παρ' Ὀμή-
ρῳ. 1546, 39.

κέκλεισθαι ἀντὶ τοῦ ἐκλειεῖσθαι,
ὅτι παρὰ τὸ κέλω γίνεται κατὰ
διπλασιασμόν καὶ συγκοπήν.

1306, 10. 14.

κεκλήγειν λέγονται κυρίως τὰ
θῆναι, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἄν-
θρωποι καὶ κύνες, Ὅδ. ξ', 30.
838, 45. 1749, 40. καὶ ὅτι ἀπὸ
τοῦ κλάζω θέματος κείνηται. 1068,
55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ κε-
κλήγω. 1126, 41.

κεκλήμην εὐκτικὸν ὅτι ἀναλόγως
ἐκ τοῦ κέκλημαι κείνηται, ὡς
ἐκ τοῦ μέμνημαι τὸ μεμνήμην.
1373, 64.

κεκλίεται ἀντὶ τοῦ κέκλινται, ὃ
ἐστι περιέχονται. 1046, 13.

κεκλιμένα φύλλα τὰ ἐπίτηδες κε-
κλαδευμένα ἐν τῷ, φύλλον κε-
κλιμένον χθαμαλὰ βεβλήται εὐ-
νοί, Ὅδ. λ', 194. 1679, 4.

κεκλιμένος, περιεχόμενος, προ-
πτόμενος, οἷον ἐν τῷ, λμνη κε-
κλιμένος, Ἰλ. ε', 709. καὶ ἐν τῷ,
ἐπάλλεσι κεκλιμένοι, χ', 3. 597, 7.
1254, 3.

κεκλισθαι ἀντὶ τοῦ κείσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσταςθαι καὶ ἀντὶ τοῦ πε-
ριέχεσθαι εἶπουν κριπτεσθαι. 556,
12. 814, 3. 849, 43. 62. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι τὸ κεκλισθαι οὐ μόνον ἀνά-
κλισιν τινα, ἀλλὰ καὶ περιοχὴν
σημαίνει παρ' Ὁμήρῳ. 1564, 27.
καὶ πάλιν ὅτι τὸ κεκλισθαι ταυ-
τόν ἐστι τῷ ἀνακεῖσθαι, ὅθεν καὶ
ταυτὸν ἐστὶ κλίματα ὁρῶν εἰπεῖν
καὶ ἀνακείμενους τόπους. 1498,
45. 48.

κέκλωμα ὅτι μέλημα ἐστὶν ἐκ μέ-
σου καὶ ἐνεργητικοῦ παρκακίμε-
του, ὡν τοῦ μὲν τὸ παραλῆγον
οἶ, τοῦ δὲ τὸ τῆς ληγοῖστος σίμ-
φωνον ἐστὶ χαρκακτηριστικόν. 1687,
8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ κέκλωμα μέ-
σος παρκακίμενος τὸ μὲν σ' ἀνα-
λόγως ἔχει, τὸ δὲ φ' οὐ. 1946,
48.

κέκλω ὅτι ἐκ τοῦ κέλω γέγονε κα-
τὰ συγκοπήν καὶ ἀνυδιπλασια-
σμόν. 934, 60.

κεκμηῶς κεκμηῶτος, ὅτι ἐκ τοῦ
κεκμηκῶς γέγονεν ἀποβυλξ τοῦ κ'
καὶ ἐκτάσει τοῦ ο' κατὰ τὰς πλα-
γὰς. 641, 2.

κεκονιαμένος μετοχή, ὅτι παρὰ
τὸ κορία γίνεται τὸ κοριῶ κοριῶ-
σω, ὅθεν τὸ κεκονιαμένος. 382,
38.

κέκοπα μέσος παρκακίμενος ὅτι καὶ
κέκοφα λέγεται διὰ τοῦ φ'. 1946,
51.

κεκοπῶς ἀντὶ τοῦ πλῆξας ἐν τῷ,
ἄμφι κάρη κεκοπῶς, Ὁδ. σ', 335,
1849, 14.

κεκορθμένα χαλκῷ δόρατα τρο-
πικῶς λέγονται τὰ ἐπὶ τῆς οἰονεῖ
κεφαλῆς ῥοροῦντα σίδερον. 829,
33. καὶ ὅτι κεκορθμένον μὲν δό-
ρυ ἑλλειπῶς λέγεται, κεκορθμέ-
νον δὲ χαλκῷ ἐντελῶς. 1088, 24.
καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κορίσσω κενή-
ται ἡ λέξις τροπῇ τοῦ σ' εἰς θ'.
375, 15.

κέκοφα μέσος παρκακίμενος ἐν ἴσῳ
τῷ κέκοπα. 1946, 51. ζῆται τὸ κέ-
κοπα.

κέκοφα ὅτι μέλημα ἐστὶν ἐκ μέσου
καὶ ἐνεργητικοῦ παρκακίμενου, ὡν
τοῦ μὲν τὸ παραλῆγον οἶ, τοῦ δὲ
τὸ τῆς ληγοῖστος σίμφωνον ἐστὶ
χαρκακτηριστικόν. 1687, 8.

κεκράτο ἀντὶ τοῦ ἐκέκρατο ἢ
ἀπήρταστο καὶ ἐτετελείωτο, ἀπὸ
τοῦ κραῖνω. 1487, 59.

κέκρητο ἀντὶ τοῦ συνεκέκρατο,
εἶπουν ἀντιμέμικτο. 1466, 36.

κεκριμένος οἶρος ὁ ἐκκρινῆς ἀνε-
μος. 965, 3.

κεκριμένος ἀντὶ τοῦ ἐπίλεκτος ἐν
τῷ, ταῖρους κεκριμένους ἱερῶσο-
μεν, Ὁδ. ν', 182 1737, 58.

Κέκροψ, βασιλεὺς Ἀθηναίων, διὰ
λίθων βουλῆς ἀπαριθμήσας τὸ κατὰ
τὴν Ἀττικὴν πλῆθος τῶν ἐπ' αὐ-
τοῦ ἀνθρώπων, ἱστορία. 23, 35.
καὶ οἱ ὁ Κέκροψ διγεντὴς ἐνομι-
σθή διὰ τὸ πρῶτος τὸν νόμιμον
γάμον ἐκ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς εἰς-
τηγῆσθαι Ἀθηναίους. 1156, 40.
1361, 28.

κεκρύφαλος, κόσμος γυναικεῖος
δετὸς περὶ τὴν κυγαλὴν προκύ-
φαντος λεγόμενος. 976, 42. 1280,
59.

κεκῦθωσιν, ἔχουν κρύψωσι, τρέ-
τον τῶν πληθυντικῶν τοῦ κεκῦθω
ἱποτυκτικοῦ τοῦ δευτέρου ἀορί-
στον, ἢ τοῦ μέσου παρκακίμενου
τοῦ κεκῦθω θέματος. 1564, 21.

κελαδεῖν τὸ θοορβεῖν, ὅτι καὶ
κατὰ ὁρνίθων λέγεται ἐν ἴσῳ τῷ
ἄδειν. 728, 12. 1710, 64.

κελαδεῖν ἢ Ἀρτεμις, μυθικῶς μὲν
ἡ κῆλα, ὃ ἐστὶ βέλη, δεινὰ ἔχου-
σα, ἢ ἡ Ἐ; κέλαδον ἀνελούσα, ἢ
διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίαις κε-
λάδους· εἰς δὲ σελήνην ἀλληγορου-
μένη κελαδεῖν λέγεται διὰ τὰς
περὶ τὸν ἑέρα ἕξ αὐτῆς γινομένης
ταραχῆς. 774, 18. 1063, 52. 1249,
40. 1760, 21.

κελαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ μελαίνειν,
καὶ κελαινὸν τὸ μέλαν. 455, 9.

κελαινεφῆς ὁ κελαινὸς φαινόμε-
νος, ἢ ὁ τὰ νέφη μελαίνων τῇ
πυκνώσει οἰονεῖ κελαινοφεῆς, ἢ
ὁ μέλας ἰδεῖν καὶ κελαινοφαῆς διὰ
τὸ τοῦ νοῦ δυσόρατον, ἐρηγνεία
διεξοδική 122, 12. 455, 6. 1672, 5.
κελαινεφῆς αἶμα τὸ κελαινὸν φαι-
νόμενον. 455, 4. 1672, 5.

κελαινὸν αἶμα τὸ μέλαν. 455, 4.
καὶ κελαινὸν κῆμα ὁμοίως τὸ μέ-
λαν, μὴ προσηγοριζόμενον τοῦ ἀ-
φροῦ, δι' ὃν καὶ φαληριῶν, ὃ
ἐστὶ λευκόν, ἐνίοτε λέγεται. 732,
30.

κελαινώψ θυμὸς ἢ βαθεῖα ψυχή.
72, 4.

κελαριζειν λέγεται ἰδῶρ τι ἡ-
ρήμι ροιζοῦν ἐν τῷ κατωρρέειν.
1538, 63. καὶ κελαριζειν ἐκ τραύ-
ματος τὸ αἶμα λέγεται, ἀντὶ τοῦ
δαψιλῶς μετὰ καὶ ποιοῦ τινὸς ἡ-
χου ῥεῖν. 885, 61.

κελέβη, ἀγγεῖον τι παρὰ τὸ χεῖν
λοιβὴν λεγόμενον. 1476, 29.

κελεύοντες οἱ ἰστίοποιδες, καὶ ἀ-
πλῶς τὰ λεπτὰ καὶ μακρὰ ξύλα.
884, 15. 18.

κελεδὸς ὅτι παρὰ τὸ κέλω δοκεῖ
λέγεσθαι πλεονασμῷ τοῦ ε'. 247,
33.

κελεύειν οὐ μόνον τὸ προστάσ-
σειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀξιοῦν καὶ ὀτρύ-
νειν καὶ ἐπισπεύδειν καὶ ἐρεθίζειν.
831, 27. 838, 46. 884, 10. καὶ τὸ
ναυτικῶς παρκακίμειν. 884, 14.
1083, 25. καὶ τὸ ἀπλῶς διὰ φω-
νῆς παρκακίμειν. 838, 46.

κέλευθον οὐδετέρως ὅτι κατὰ γέ-
ρους μεταπλασμῶν λέγεται ἐν τῷ,
ὕγρα κέλευθα, πολλυχοῦ παρ'
Ὁμήρῳ· καὶ ὅτι πρὸς διαστολὴν
τῶν διὰ ξηρῆς ὕγρα λέγονται κέ-
λευθα. 108, 17. 1457, 40.

κέλευθος οὐ μόνον ἢ δὲ ὕγρας,
ἀλλὰ καὶ ἢ διὰ ξηρᾶς ὁδὸς. 108,
17. 780, 56. 1734, 12. καὶ ὅτι
παρὰ τὸ ἐλείθω λέγεται πλεονα-
σμῷ τοῦ κ'. 734, 56. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ ἐστὶ τρέ-
χειν ἢ βαδίζειν, λέγεται. 1038,
10.

κελευτιῶν ἀντὶ τοῦ ὀτρύνειν δη-
μηγορικῶς καὶ ἐγκελεύεσθαι, καὶ
ὅτι ὠφείλειν ἔχειν τὸ σ' ὡς ἀπὸ
τοῦ κελευστόν. 923, 22.

κελευτιῶντες, ἔχουν ἐγκελευ-
όμενοι. 904, 26. ζῆται τὸ κελευ-
τιῶν.

κέλης ἵππος ὁ ἄλυσ καὶ κατὰ μό-
νας ἐλαυνόμενος, ὁ νῦν σελλά-
ριος, ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ ἐστὶ
τρέχειν ἢ βαδίζειν, λέγεται· καὶ
κέλης ὁμωνύμως εἶδος πλοίου καὶ
τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 884, 14.
1038, 2—10. 1539, 19. 23. 34.

κελήσεται ὅτι ἀπὸ τοῦ κελῶ κε-
λήσω κενήνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ με-
λῶ τὸ μελῆσω. 1659, 29.

κελητιζειν τὸ ἄζεύκτοις ἵπποις

ράσους ἐνευθηνεῖσθαι λέγεται. 362, 1.
κέρατα ζώων, ὅτι καὶ ὑπὲρ ἐπὶ τὰ σπιθαμίας ἱστοροῦνται κέρατα ζώων τινῶν, ἱστορία. 450, 41.
κέρατα εἰς ποτήρια χρησιμεύοντά ποτε, καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς κατωσκευῆς αὐτῶν ἱστορία. 917, 61.
κέρατα ποταμῶν τροπικῶς αἱ καίματα ἢ κλώνες. 309, 28. 917, 53. ζῆται ἐν τῷ κέρως.
κερατίνη ὀνείρων πύλη, ζῆται ἐν τῷ, ὀνείρων πύλαι. 1877, 25.
κερατοειδής, χιτὼν τις ἐν τῷ τῶν ζώων ὀφθαλμῷ οὕτω καλουμένος. 1862, 59.
κεραυνός, ὅτι κεραυνὸς ὕψη ἐστὶν ἀναθυμίασις ξηρὰ καὶ καπνώδης. 703, 46. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κείρειν, ὁ ἐστὶ φθείρειν, καὶ αὐτὴν, ὁ ἐστὶ κατεῖν, λέγεται ὁ διὰ τοῦ κατεῖν φθείρων. 1528, 39. καὶ ὅτι Κεραυνὸς οὕτως ἐπεκλήθη πολυφάγος τις ἄνθρωπος. 862, 9.
Κεράων ὄνομα κύριον ὅτι παρὰ τὸ κερῶν λέγεται, καὶ ὅτι ἐν τοῖς Λακωνικοῖς κρειδίτοις *Δαίτων* καὶ *Κεράων* ἴδμεντο ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς διακονούντων. 1413, 22.
Κερβέρον τοῦ μυθιομένου κυνὸς ἐν Αἴδου ἐκμωστικὴ διαγραφὴ, καὶ ὅτι ἐξ ἱστορίας ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ τοῦ Κερβέρου μυθολογία, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω βυρῶναι λέγεται ὁ Κέρβερος, καὶ περὶ τῆς ἐξ Αἴδου ἀνυγωγῆς τοῦ Κερβέρου ἰψ. Ἡρακλέους ἀλληγορία. 717, 54.
κερδαλέα βουλή ἡ ἐπικερδὴς καὶ σωστικὴ ὁπό τινας κινδύνου, Ἰλ. κ', 44. 788, 40.
κερδαλέον τὸ ἐπωφελές. 1303, 22.
κερδαλέος λόγος, παρ' Ὁμήρῳ ὁ πρὸς κέρδους ὦν τῷ λέγοντι. 1557, 8.
κερδαλέοφρων ὁ ὑπουργὸς κατὰ κερδῶν, ὅ ἐστιν ἀλώπεκα, ἡ ὁ τὰ πρὸς κέρδος φρονῶν. 69, 27. 481, 3.
κέρδεα αἱ ἐπωφελεῖς ἱπνοίαι, καὶ αἱ μηχαναὶ καὶ οἱ δόλοι πολλαχού παρ' Ὁμήρῳ. 1268, 5. 1303, 22. 1437, 45.
Κερδίας νομοθέτης ὅτι ἀποστοματίζειν τὸν Ὁμήρου κατάλογον

ἐνομοθέτησε τῇ πατρίδι. 263, 35.
κέρδιστον νόημα τὸ δέλιον καὶ ἀπατηλόν. 1268, 6.
κέρδιστος ὁ ἐντρεχέστατος καὶ συνετώτατος καὶ κλεπτίστατος, καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶ. 631, 33.
κέρδος ἡ σίνεσις ἐρίοτε καὶ ὁ δόλος. 1115, 22. 1326, 49. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω ἑδύνειν λέγεται τὸ κέρδος. 60, 33. 1268, 10.
κερδοσίγη καὶ κερδαλέτης ἡ φρόνησις εἴποιεν σίνεσις 1749, 41. καὶ κερδοσίνη ἡ ἐπικερδὴς βουλή καὶ ἡ δολιότης καὶ ἀπάτη, παρὰ τὴν κερδῶν, ὅ ὧλοι τὴν ἀλώπεκα. 1268, 2. 1495, 7.
κερδῶ ἡ ἀλώπηξ, ὅτι διὰ τὸ ἀπατητικὴ καὶ δολιρὰ εἶναι καὶ τὰ πρὸς τὸ ἐαυτῆς κέρδος φρονεῖν οὕτω λέγεται. 69, 27. 1268, 8.
Κερκαφίδες αἱ Ῥόδια γυναικες, ἀπὸ Κερκάφου υἱοῦ Ἡλίου καὶ Ῥόδου τῆς Νέμφης. 315, 30.
κερκέτης, ὁ καὶ διελγίς, μηχανήματι ναυτικὸν πρὸς τὸ ἀντέχειν ἀνέμῳ ἢ πρὸς ναυμαχίαν. 1221, 28.
κερκίς ὅτι παρὰ τὸ κέρκω λέγεται κατὰ στοιχείων μετάθεσιν. 1279, 45.
Κέρκυρα, ὅτι ἡ πάλαι Θεσπρωτικὴ Ἐξυρα Κέρκυρα μετονομάσθη ὁμωνύμως τῇ νήσῳ. 316, 22.
Κερκυών ὅτι πρῶτος εἶρε τὴν τῶν ἰγνῶν ἀφαιρέσιν, ὅπερ ἐστὶ παλαιστικόν τι μηχανήμα. 1327, 8.
κερκῶπαι, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ ἐλάχιστοι τῶν τεττῶν. 396, 2. ἀλλαχού δὲ ὅτι κερκῶπη ζωῦφιον ὅμοιον τέττιγι. 1282, 40.
Κέρκωπες, ἄνθρωποι τινες κλέπται καὶ πανοῦργοι· καὶ ἀγορὰ Κερκῶπων, τόπος Ἀθήνησιν, ὅπου τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο. 1430, 35. ἀλλαχού δὲ ὅτι Κέρκωπες ἐξ Ὠκεανοῦ καὶ Θείας πανοῦργοι τινὲς ἄνθρωποι, οὓς μῦθος ἀπολιθωθῆναι ἢ εἰς πτήκους μεταμορφωθῆναι καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους κατοικῆσαι λέγει. 1864, 32.
κερκωπίζειν ὅτι ἀπὸ τῶν Κερκῶπων λέγεται, ἢ ἀπὸ τῶν ζώων τῶν τῇ κέρκῳ προσσαινόντων. 1669, 60.

κέρμα ὅτι παρὰ τὸ κείρω λέγεται. 1847, 40.
κερῶεις ὁ κερασφόρος, τὸ ρῶ μικρόν. 1299, 36.
κέρσαι ξύλα ὄντι τοῦ κείρω, ὁ ἐστὶ κόψαι. 1358, 48.
κερτομεῖν ὅτι παρὰ τὸ τέμνειν τὸ κέρω λέγεται. 214, 34. καὶ ὅτι οὐκ αἱ τραχυτέτα δηλοῖ ὀνειδιστικὴν ἢ ἔβρισιτικὴν παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ ποτε καὶ εἰσῆγησιν φόβου ψευδοῖς. 1369, 57.
κερτόμια ἔπη, παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ μὲν τὰ ἔβρισιτικά, ὀνειδιστικά καὶ οὕτω τέμνυνται τὸ κέρω, ποτὲ δὲ τὰ ἀπλῶς ἐρεθιστικά· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κίρτωμον παρῆκται τὸ κερτόμιον. 1960, 35.
κέρτομος ὁ τὸ κέρω, ἤρουν τὴν καρδίαν, τέμνων. 214, 34.
κέρωνται, τρίτον πρόσωπον ἑηματικόν, ὅτι οἶκ' ἐκ περιπωμένον, ἀλλ' ἐκ βυρυνόντου θέματος κεκίνηται. 470, 10.
κέρσκειτο ἀντὶ τοῦ ἔκειτο. 1892, 30. ζῆται τὸ κέρκω.
Κέρκος, ὄνομα λιμένος τινός. 1392, 19.
κέρκω τὸ κείμαι, ὅτι παρὰ τὸ κέρω κίρω λέγεται· ζῆται ἐν τῷ, ἔσκω λήγοντες ἐνεστώτες. 1892, 29.
κεστὸς ἰμάς ἐπιθεικτικὸς ὁ κεντητός καὶ ποικίλος, ὅτι καὶ κατὰ μόνας λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ἰμάς, οὗ ἐστὶν ἐπίθετον, ἀκούεται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κένσαι, ὁ ἐστὶ κεντῆσαι, λέγεται· καὶ περὶ τοῦ μυθικοῦ καὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἐρμηνεία διεξοδική. 425, 24 — 36. 627, 17. 979, 16. 25.
κεστρεὺς νηστεύει, παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων, καὶ ἱστορία περὶ τῆς τῶν κεστρέων νηστείας. 1178, 1.
κεστρέων εἰδικαὶ προσηγορίαι, σφηνεὺς καὶ δακτυλεὺς καὶ νῆστες. 1177, 62.
κεστρένος ταῦτ' ὅπερ κεστρεὺς, ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πῶς τις πεινῶν ἢ νηστεύων ἄνθρωπος. 1642, 61. 63.
κευθάνω ὅτι παρὰ τὸ κεύθω λέγεται. 434, 26.
κεύθεα γῆς, οἱ καὶ κευθμῶνες λεγόμενοι. 1282, 13.

παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν ἐπὶ ληστεία. 1457, 51.
 κατὰ ροὴν φέρεσθαι, παροιμιακῶς ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶς πλεῖν καὶ κατὰ τὸν βίον εὐροεῖν. 891, 10. 1539, 6. 1759, 55.
 κατὰ συγκυρίαν, ἤγουν κατὰ τύχην. 376, 12.
 κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν λέγεται τὸ δίδόμενον πρὸ τῆς τροφῆς, ἀπονίπτεσθαι δὲ μετὰ τὴν τροφήν λέγεται τις. 1401, 18. 43. καὶ ὅτι κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν ὕδωρ δίδόναι καὶ λαμβάνειν, ἔτι δὲ καὶ δίδοσθαι καὶ χεῖσθαι λέγεται, καὶ παρασίτου ἀποφθίγμα ἐπὶ τῷ κατὰ χειρῶν ὕδατι. 740, 16. 745, 26. 1402, 45.
 κατὰ χηνὸς καὶ κυνὸς ὁμνῦναι, ὅτι Ῥαδάμανθις τοῖτον κατῆρξε ἐπὶ τῷ μὴ θεῖον ἐφ' ἐκάστην ὀνομάζειν. 1871, 4.
 κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγεν, Ὀδ. δ', 258. ἀντὶ τοῦ κατήγαγε φρόνησιν, ἢ ὑπερβατικῶς, καταφρόνησιν ἤγαγε. 1495, 23.
 κατὰ δ' ἔφρε, ἀντὶ τοῦ καθήρει κατὰ διάλυσιν. 1234, 21.
 καταβαλίνειν ὑπερῶα, Ὀδ. ψ', 85. ἀντὶ τοῦ καταβυβίνειν τῶν ὑπερῶων ἀντιπτωτικῶς. 1939, 9.
 καταβάλλειν τὸ κάτω βάλλειν, τουτέστι ῥίπτειν. 1292, 3. 1404, 39. 1406, 10.
 καταβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ κατατιθέναι καὶ ἀποδιδόναι. 1406, 13.
 καταβῆναι τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἕως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος κατεῖναι, ἀπὸ δὲ τούτου πρὸς τὸν βυθὸν καταδύναι. 141, 1. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ καταγαλῆσθαι καὶ καταπλεῦσαι ἐνίστε. 1408, 29. καὶ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς βῆναι, ὃ ἐστὶ πορευθῆναι, ἐν τῷ, Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, Ὀδ. κ', 432. 1664, 21.
 καταβολή, κατάθεσις ἢ ἀπόδοσις, καὶ καταβολὴ χάριτος ἢ χρέους κατὰ συνθήκην. 1292, 6. 1406, 11.
 καταβρόξιε, καταπλή, παρὰ τὸν βρόχον, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
 καταβροχθίζειν ὅτι παρὰ τὸν βρόχον λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν λαιμόν. 1493, 35.
 κατὰγειν τὸ ἀπὸ ὑψηλοῦ τινὸς

τόπου ἄγειν κατὰ τὸ ἔνυμον τῆς φωνῆς. 1888, 6.
 κατὰγειν θοράμβον, ἤγουν προελθεῖν μετὰ θοράμβου. 1495, 32.
 κατὰγεσθαι τὸ καταβαίνειν καὶ κατέρχεσθαι. 624, 40. καὶ κατὰγεσθαι τὸ καταπλεῖν καὶ προσορμίζεσθαι. 968, 35.
 καταγηράσκειν τὸ ὑπὸ γήρωος κατενεχθῆναι, ὅτι ἐπιτείνει τὸ σημαινόμενον ἢ πρόθεσις. 1679, 18.
 καταγίνεον ὕλην, ἤγουν κατέφερον ἢ κατήγον. 1650, 8. 23.
 καταγλώττισμα, ὅτι εἰδὸς τι φιλήματος οὕτω λέγεται παρὰ τὴν γλώσσαν. 96, 16.
 καταγμα καὶ ἄγμα τὸ σίντριμμα, καὶ τὸ κατεργασμένον ἔριον ὁμωμῶς, παρὰ τὸ ἄγειν, ὃ ἐστὶ κλῶν. 1399, 64. 1414, 28.
 κατὰγραπτος ὁ κοινῶς γραμμιστός, ὅτι παρὰ τὸ γράφειν λέγεται. 852, 11.
 καταγωγῇ, ὅτι ταῦτόν ἐσθυσιν λιμένος εἰπεῖν καὶ καταγωγήν. 1519, 63.
 καταδημοβορεῖν λέγεται ὁ δῆμος τῶν δυνάτων ἐξ ἀντικειμένης ἐννοίας τῇ δημοβόρος βασιλεὺς παρ' Ὀμήρῳ. 1143, 46.
 καταδύεσθαι ἀντικείμενον τῷ ἀναδύεσθαι, ζῆτει τὸ ἀναδύεσθαι. 117, 20. καὶ καταδύεσθαι εἰς Αἴδην, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν. 1653, 49.
 καταδύναι τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ βάθος ἵκναι. 141, 2. 823, 32.
 καταδύσεο, προστακτικὸν ἐκ τοῦ καταδύσομαι μέλλοντος εἰς ἐνεστώτῳ ἀνηγμένον. 1135, 7.
 καταεἰμένον ὕλη ὄρος, τὸ ἐνδεδυμένον καὶ κεκαλυμμένον, ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ἐνδύω. 1743, 32. 1871, 36.
 καταεἰνυον, ἤγουν ἐσκέπαζον καὶ κατεκάλυπτον, ὅτι παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐνδύω καὶ καλύπτω γίνεται ἔνω καὶ εἴνω, ὅθεν εἰνίω, ὁ παρατατικὸς εἴνυον. 1292, 24. 1743, 24. 1871, 37.
 καταείσατο, ἤγουν κατέλθεν, ἀπὸ τοῦ εἶω θέματος. 849, 37.
 καταζήνασκειν ἀντὶ τοῦ κατεξήραινεν, Ὀδ. λ', 587. ὅτι ἐκ τοῦ ἄζω τὸ ξηραίνω γίνεται ἀζαίνω, ὅθεν ἀζηνύσκω. 1701, 40.

καταθεῖναι εὐνήν, ἀντὶ τοῦ στῆσαι, Ὀδ. ι', 317. 1866, 21.
 καταθεῖομαι ἀντὶ τοῦ κατάδωμαι. 1260, 62.
 καταθέσθαι τὸ κάτω εἰς γῆν θεῖναι, καὶ τὸ ὁμολογητικῶς συγκαταθέσθαι. 1261, 19. 1853, 25.
 καταθνητὸς καὶ καταθνητῶν, ὕψ' ἐν. 564, 15.
 καταθύμιον ἐπιθετικῶς τὸ κατὰ νοῦν νόημα, Ὀδ. χ', 392. 1931, 56.
 καταθύμιος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐν θυμῷ λαμβανόμενος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ἐν ψυχῇ ὢν καὶ ὡς εἰπεῖν θυμῆρος. 149, 32. 813, 8. 1101, 34. ζῆτει ἐν τῷ, ἀπὸ θυμοῦ.
 καταιβάτης Ζεὺς, καὶ καταιβάτης χειρὸς ἐπιθετικῶς, ὅτε παρὰ τὸ καταβαίνειν λέγεται. 173, 59.
 καταιγίδες, ἄερος κῆθη ποῖα. 602, 18. ζῆτει τὸ καταιγίζειν.
 καταιγίζειν καὶ ἐπαιγίζειν λέγεται ὁ ἄνεμος ἀντὶ τοῦ ἐφορμᾶν, παρὰ τὸ ὕψαιεν, ὅθεν καὶ ἡ αἰγίς καὶ ἡ καταιγίς. 193, 39.
 καταίρειν τὸ ἐλλειμενίζειν καὶ καταπλεῖν. 1408, 30.
 καταίσχεται ἀντὶ τοῦ κατέχεται. 1619, 43.
 καταισχύνειν γένος, ζῆτει ἐν τῷ αἰσχύνειν. 1969, 15.
 καταιτύξ, εἶδος περικεφαλαίας παρὰ τὸ κάτω τετέχθαι οὕτω λεγόμενης. 803, 56.
 κατακαχρῶσαι τὸ καταφρύξαι καὶ συντρίψαι, ὅτι παρὰ τὸ κάχρος λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰς πεφρυγμένας κριθιάς. 1835, 42.
 κατακεῖσθαι ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ τοῦ κεῖσθαι. 1122, 61. καὶ ὅτι κατακεῖσθαι λέγονται οἱ ἐξωχούμενοι, ἀνακεῖσθαι δὲ τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐρμηνεία διεξοδικῇ τῆς διαφορᾶς τῶν λέξεων διὰ παραδειγμάτων. 1404, 6.
 κατακεκαυμένη χώρα τις ἐκ τοῦ συμβεβηκότος οὕτω λεγομένη, ὅθεν ὁ κατακεκαυμένης προσηγορικῶς λεγόμενος οἶνος, ἱστορία. 346, 25. 28.
 κατακεκλισθαι, ὅτι οἱ ἥρωες καθήμενοι ἐδείκνουν, οὐ μὲν κατακεκλιμένοι· καὶ περὶ τοῦ τίσιν

- ἐξῆν κατακικλιμένοις δειπνεῖν παρὰ Μακεδόσιν, ἱστορία· ἐν οἷς καὶ περὶ Κασσιάνδρου τινά. 1872, 56.
- κατακλᾶσθαι τινὶ λέγεται ἡ καρδία πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀντὶ τοῦ καταπίπτειν ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων σωμάτων. 1721, 43.
- κατακλιθεῖς, αἱ καὶ κληίδες παρ' Ὀμήρῳ, ὅσαι τινες ἐν τοῖς γυναικεῖσι περιβλήμασιν, εἰς ἃς αἱ περιόνοι καθέντο. 1847, 35.
- Κατακλῶθεις βαρεῖται αἱ Μοῖραι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ καταφέρεισθαι ἀπὸ βύρους τὸν ἄτρακτον, δι' οὗ κλαίουσιν. 1200, 11. 1385, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοῖ, ὃ ἀπὸ τῆς Κλωθῆς εὐθείας κελύνεται, μεταπέπλασται, καὶ δηλοῖ τὰς Μοῖρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθῆς· καὶ ἴσως οὐχ' ἀπλῶς τὰς Μοῖρας, ἀλλὰ τὰς μὴ εὐτυχεῖς διὰ τὴν τοῦ βαρεῖται ἐπίθεσιν. 1576, 40.
- κατακοιμηθῆναι, ὅτι ἡ κατὰ ἔχει ἔμφασιν καταφορικὴν ἐν τῷ, πρὶν τινα παρὰ Τρώων ἀλόγῳ κατακοιμηθῆναι, Ἰλ. β', 355. 237, 19.
- κατακονᾶν, κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν ἀντὶ τοῦ διαφθορᾶν λωρικῶς, κατακονᾶν δὲ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ καταθῆγειν. 381, 21.
- κατακόπτειν, ὅτι κατακοπήναι λέγονται οἱ ἐν πολέμῳ ἀνθρωποκτόνοι. 1324, 33.
- κατακορμίσαι τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ ζῦλα. 1291, 52.
- κατάκρηθεν ἀντὶ τοῦ κατ' ἄκρης, κατακρήθην δὲ προπερισπωμένως ἐκ τοῦ καρὴ θηλυκοῦ ὀξύτονον ἀντὶ τοῦ κατὰ κεφαλῆς, οἷον κατὰ κρήθην κατὰ συγκοπήν. 1257, 54. 1701, 41. 1075, 18.
- καταλέγειν τὸ ἀπαριθμεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν. 739, 29. 814, 45. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ μετρεῖν, οὗ τὸ εἰπεῖν κατὰ τινος σημαίνει. 1179, 12.
- καταλέουσιν ἀντὶ τοῦ ἀλλήθουσιν. 1270, 13.
- καταλλάσσειν καὶ καταλλάσσεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ διαλλάττειν καὶ διαλλάττεσθαι, καὶ καταλλάσσειν ὁμωνύμως λέγονται οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί. 764, 43.
- κατάλογος ἡ ἐξαρίθμησις, καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ β' ῥαψῶδα τῆς Ἰλιάδος. 262, 26.
- καταλοφάδια φέρειν τι, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζειν, Ὀδ. κ', 169. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται τὸ δι'. 1653, 3. 9.
- καταλύειν ἀπλῶς τὸ ξενοδοχεῖσθαι, καταλύειν δὲ ἵππους τὸ ἀποξενυνεῖν καὶ λύειν τοῦ ἄρματος. 1480, 52.
- καταλύειν πόλιν, ὅτι ἀντίκειται τῷ οἰκοδομεῖν. 187, 21.
- κατάλυμα ὃ τῆς ξενοδοχίσεως τόπος, ἐν ᾧ τὰ ἐποζύγια ἢ τὰ φορτία λύνονται. 1480, 54.
- καταλῦσαι τὸν βίον, τὸ ἀποθάνειν. 661, 63.
- καταμήσασθαι ἀντὶ τοῦ συναγαγεῖν κατὰ μίμησιν τῶν ἀμύντων. 1344, 3.
- κατάνεται, καταδανανᾶται καὶ εἰς ἄλεθρον ἀνίεται, ὃ ἐστὶ τελειοῦται, ἀπὸ τοῦ ἄνω, ὅθεν τὸ ἀνώ. 1153, 51. 1434, 18. 1478, 4.
- κατάνενσις Διὸς ἀλληγορικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἢ ἐκ Διοσημιῶν ἐκφανσις. 144, 21.
- κατανεύσομαι ἀντὶ τοῦ κατανείσω, ὅτι Ἀττικῶς εἴρηται, Ἰλ. α', 524. 144, 2.
- κάτ' ἅντα τὰ κατωφερῇ χωρίᾳ. 1291, 36.
- κατάντηστιν ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἐν τῷ, ἢ δὲ κατάντηστιν θειμένη δόφρον, Ὀδ. υ', 387. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ'. 1896, 60.
- καταξέμεν, ἥγουν καταγαγεῖν. 624, 39.
- καταπάσασθαι τῆς κεφαλῆς κόριν ἢ τέρραν, φράσις Ὀμηρικὴ. 1178, 12.
- κατάπαστος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ πάσσειν λέγεται. 393, 13.
- καταπέτασμα ἐν ἴσῳ τῷ παραπέτασμα, ὃ καὶ περιπέτασμα λέγεται ἂν. 722, 32.
- καταπέψη ὅτι ἐκ τοῦ πέπτω θέματος κελύνεται. 774, 55.
- καταπηθῆσαι ἵππον, τὸ σπονδαίως πεῖθεσθαι. 833, 30.
- καταπλαγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι λέγεται εἰς τὴν ψυχὴν, πληγῆναι δὲ τὸ σῶμα. 374, 11.
- κατάπλους ἡ εἰς τον λιμένα ἔλευσις. 1408, 33.
- καταπρηνῆς χεὶρ ἡ κατεστραμμένη, καὶ χεὶρ καταπρηνέει πληῖται, παρ' Ὀμήρῳ τὸ τῷ θέναντι πᾶτάζει. 1737, 55.
- καταπρηνεῖς χεῖρες, ὅτι πρηνέσαις χερσὶ ψηλαγῶμεν, ὑπταίς δὲ δεχόμεθα. 1873, 32.
- καταπροῖξεσθαι τὸ δωρεὰν τι δοῦναι, μᾶλλον δὲ λαβεῖν, ὅτι παρὰ τὸ προῖκω προῖξω λέγεται· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ καταπροῖξεσθαι ὁμοῖον τι δηλοῖ τῷ καταπροῖξεσθαι, ὃ ἐστὶ προδοῦναι, καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ προῖξ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προῖξασθαι σύγκειται, ὃ δηλοῖ τὸ δωρεὰν δοῦναι καὶ τὸ καταπροδοῦναι. 1731, 51. 56. 1823, 24.
- καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ κατακίψαι καὶ ὀκλάσαι δεδιότα περὶ τῇ κεφαλῇ διὰ τὸ βέλος ἐπιφερόμενον. 1591, 31.
- καταπτῆτην ἀντὶ τοῦ κατεπτηξάτην, ὅτι κατὰ συγκοπήν λέγεται ἐν τῷ, τῷ δ' ἵππῳ δεισυντε καταπτῆτην ὑπ' ὄχεσφιν, Ἰλ. θ', 136. 703, 25. 50.
- καταπύγων ὅτι βαρέτονον ὃν παραλόγως διὰ τοῦ ὁ μικροῦ καὶ τοῦ ν' κλίνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατάπνυρος παρωνύμως λέγεται. 1228, 16.
- κατάρᾳ ἡ κατὰ τινος ἀρὰ ἐτυμολογικῶς, καὶ κατάρματος ὁ καθ' οὗ ἀρὰ γίνονται. 1856, 13.
- καταράκτης, ὅτι παρὰ τὸ ἀράσσειν λέγεται. 910, 35. 1053, 5.
- καταρίζειν τὸ τῇ χεὶρὶ καταψᾶν κολυκευτικῶς, ἐκ τοῦ ῥέζειν ἢ ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ ῥεῖν ἐπενθέσει τοῦ ῥὰ συνδέσμου. 118, 3 — 11. 558, 25.
- κατάρης ἄνεμος ὁ συνεστραμμένος καὶ καταρῥάσσων. 603, 35.
- καταρῥάκτης χυδαῖκῶς ἢ ἐκ τῶν ἄνω καταρῥάσσουσα θύρα. 1921, 18. καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνή, καὶ ἐκθεσις τῶν σημασιῶν αὐτῆς διεξοδικῶς. 1358, 36. 1887, 47. ζῆται ἐν τῷ ῥάσσῳ.
- καταρῥῶγες πέτραι αἱ ἐπὶ τῶν κινμάτων καταρῥαγέισαι πέτραι. 335, 3.

κεδαίω τὸ σκεδάω, ὅτι παρὰ τὸ κεδῶ πυρίχται. 140, 26. 1426, 43.

κεδάσαι ὅτι παρὰ τὸ κιάσαι, ὃ ἔστι σπῆσαι, δοκεῖ λέγεσθαι πλεονασμῷ τοῦ δ'. 1528, 41.

κεδνὴ ἀμφίπολος ἢ γυνὴ ἐπιθετικῶς ἢ συνεῖ, καὶ κηδεμονική, οἰονεὶ κηδανὴ κατὰ συστολὴν καὶ συγκοπὴν· καὶ κεδνότατοι ἦλθοι, οἱ καὶ κήδιστοι, ὁμοίως. 775, 31. 1421, 22.

κεδνότατος ὁ φροντιστικώτατος καὶ συνενώτατος, κήδιστος δὲ ὁ φιλτατος καὶ οὐ μάλιστα κήδεταί τις. 1652, 62.

κέδρος ὅτι παρὰ τὸ ῥηδῶς κεύεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ'. 1018, 54. 1214, 3. 1523, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρον οὐδέτερος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1390, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κέδρος τὸ δένδρον θηλυκῶς, κέδρον δὲ οὐδέτερος ὁ κερπός. 1536, 14.

κεδῶ κεδύζω, ἵσον τῷ σκεδάω. 140, 24. ζήτει τὸ κεδύζω.

κειάμενος, μετοχὴ τοῦ ψιλογραφομένου κέω ῥήματος. 36, 12.

κειάντες ἀντὶ τοῦ κέσαντες, τὸ κῆ δίφθογγον, ὅτι ἐκ τοῦ κῶ γίνεται κέω, ὅθεν τὸ κείαντες. 737, 13. 1626, 45 47.

κείειν τὸ ἐπιθεμεῖν καὶ θέλειν κείσθαι ἐν τῷ, οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείμεν οὕτω, Ὀδ. θ', 315. 1599, 18.

κείθιον Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς χεῖτιον, ὅτι παρὰ τὸ χεῖσθαι ἦγον χωρεῖσθαι λέγεται. 1259, 36.

κειμήλια τὰ κείμενα κτήματα, τὰ λεγόμενα ἀκίνητα. 753, 39. 1434, 54. ἀλλαχοῦ δὲ κειμήλιον, κτήμα ἀπρόθετον, ὅτι παρὰ τὸ κέμαι κείμαι λέγεται. 456, 18. 623, 61. 1261, 36.

κεῖνος ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκεῖνος. 966, 31.

κείομεν ἀντὶ τοῦ καίομεν ἀπὸ τοῦ ψιλογραφουμένου κέω κῶ, ὅθεν τὸ διὰ διφθόγγον. 684, 2.

κεῖον ἀντὶ τοῦ καῦσον, ἐκ τοῦ κέω τὸ προστακτικὸν κίον καὶ πλεονασμῷ κείον. 1905, 25.

κείοντες, κοιμηθησόμενοι. 990, 9. ζήτει τὸ κείειν.

Κεῖος ὁ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, τὸ κῆ δίφθογγον. 1930, 29.

κείρειν καὶ κείρεσθαι τὸ τὰς τρίχας ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς εἰώθεσαν κείρεσθαι οἱ παῖδες. 1292, 26. καὶ κείρειν ὁμιωνύμους τὸ ἀπλίστως ἐσθίειν, ὅθεν ὁ κόρος. 862, 52. 1231, 38. καὶ κείρειν τὸ εἰς κόρον δαπανᾶν. 1447, 1. καὶ κείρειν χώραν τροπικῶς τὸ λαφυρῶναι. 364, 29.

κείρειν ἐν χρῶ, καὶ κορυὰ ἐν χρῶ, ὅθεν κορυῖς ἐν χρῶ, ὁ ἐν χρῶ κεκαυμένος. 1450, 33.

κείρεσθαι ὅτι περὶ κεφαλῆς ἰδίως λέγεται. 189, 14. καὶ ὅτι κείρεσθαι εἰώθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν πένθους καιρῷ. 165, 4.

κείρια, ἱμάς ἐπὶ δεσμῷ κλίνης. 191, 30.

κείρω τὸ κορυεύω, τὸ κῆ δίφθογγον. 125, 45.

κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ὀρεῖν καὶ ἀπρακτεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 321, 46. 1144, 34. 1520, 41.

κεῖσθαι τὸ κελίσθαι, καὶ ὅτι καὶ τὸ ἵστασθαι ἐπὶ τὴν κείσθαι κατηγορίαν ἔστι. 420, 11. 556, 14. καὶ κείσθαι ἀντὶ τοῦ ἀποτεθεῖσθαι. 456, 17. καὶ ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ τίθεσθαι. 233, 33. 1300, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κείσθαι παρ' Ὀμήρῳ τὸ πεπτωκέναι καὶ τὸ τεθνήσθαι καὶ τὸ τεθνηκέναι καὶ νεκρὸν ἐβρίθθαι, καὶ κείσθαι τὸ ἀπρακτεῖν, καὶ κείσθαι ἀντὶ τοῦ εἶναι, καὶ ἐκθεσις τῶν ἐφ' ἐκάστῳ παραδειγμάτων. 1002, 22.

κεῖσθαι ἐν ἄλγεσι λέγεται ὁ ἀπρακτῶν διὰ λύπην. 1902, 45.

κεῖσθαι λέγεται φόρμιγξ ἀντὶ τοῦ κρέμασθαι κατὰ γενικὴν κατηγόρησιν. 1594, 52. 1637, 63.

κείσομαι μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ κῶ κέω θέματος κεκίνηται. 356, 23.

κείω ἀντὶ τοῦ κέω ἢ ἀντὶ τοῦ σπῆζω, ἐκ τοῦ κέω ἐπενθήσει τοῦ ἰ ἐν τῷ, σπῆζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων, Ὀδ. ξ', 425. καὶ κείω τὸ κείμαι. 1766, 20. 23.

κείων, κοιμηθησόμενος. 1771, 37.

κεκαδήσειν ἀντὶ τοῦ στερεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ χάσασθαι ποιήσειν, ἀπὸ τοῦ χῶ χάζω ὁ δευτέρος ἀόριστος ἔχαδον, ὁ δευτέρος μέλλων χαδῶ,

ὅθεν κεκαδῶ κεκαδήσω κατὰ διπλασιασμόν καὶ τροπὴν τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. 1905, 49.

κεκαδῶ μεθα, κηδήσωμεν, φροντισώμεν, σχηματισμέας. 716, 44. ζήτει τὸ κεκαδήσειν.

κεκαυμένος ἀντὶ τοῦ κεκαυμένος τροπὴ τοῦ σ' εἰς δ'. 214, 22.

κεκάδοντο ἀντὶ τοῦ ἐπεχώρησαν, ἀπὸ τοῦ χάζω χάσω ἔχαδον τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔχαδοντο καὶ Ἰωνικῶς κεκάδοντο. 502, 21.

κεκαδὼν ἀντὶ τοῦ ἀποστερήσας ἢ ἀποχωρῆσαι ποιήσας, ἐκ τοῦ χάζω ἔχαδον ἢ μετοχὴ ὁ χαδὼν καὶ Ἰωνικῶς κεκαδὼν. 847, 50.

κεκάμωσι ὅτι ἐκ τοῦ κάμωσι γέγονε καὶ ἀνυδιπλασιασμόν. 1654, 31.

κεκαφηῶς, μετοχὴ πυρακκείμενου, ὅτι παρὰ τὸ κῆπτω κάφω κέκαφα, ὃ δηλοῖ τὸ πνέω, γίνεται ῥῆμα κατῶ κατῶς, ὃ παρακκείμενος κεκάφηκα καὶ Ἰωνικῶς κεκάφηκα, ἢ μετοχὴ ὁ κεκαφηῶς. 561, 11. 595, 21—30. καὶ ὅτι τὸ, κεκαφηῶτα θυμόν, ἀντὶ τοῦ ἐκπεπνευκῶτα τὴν ψυχὴν περὶ τινας λιποθυμήσαντος λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1546, 39.

κέκλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐγκελεύεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέλω γίνεται κατὰ διπλασιασμόν καὶ συγκοπὴν. 1306, 10. 14.

κεκλήγειν λέγονται κυρίως τὰ θρῆνα, μεταφορικῶς δὲ καὶ ὠθροποι καὶ κύνες, Ὀδ. ξ', 30. 838, 45. 1749, 40. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κλάζω θέματος κεκλήνεται. 1068, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ κεκλήγω. 1126, 41.

κεκλήμην εὐκτιδὸν ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ κέκλημαι κεκλήνεται, ὥς ἐκ τοῦ μέμνημαι τὸ μεμνήμην. 1373, 64.

κεκλίεται ἀντὶ τοῦ κέκλινται, ὃ ἔστι περιέχονται. 1046, 13.

κεκλιμένα φύλλα τὰ ἐπίτῃδες κεκλαδευμένα ἐν τῷ φύλλον κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί, Ὀδ. λ', 194. 1679, 4.

κεκλιμένος, περιεχόμενος, κρηπτόμενος, οἶον ἐν τῷ, λίμνη κεκλιμένος, Πλ. ε', 709. καὶ ἐν τῷ, ἐπάλλεσι κεκλιμένοι, χ', 3. 597, 7. 1254, 3.

κεκλίσθαι ἀντὶ τοῦ κλισθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἵσταισθαι καὶ ἀντὶ τοῦ περιέχεσθαι εἵτουν κορπεισθαι. 556, 12. 814, 3. 849, 43. 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κεκλίσθαι οὐ μόνον ἀνάκλινον τινι, ἀλλὰ καὶ περιοχὴν σημαίνει παρ' Ὀμήρῳ. 1564, 27. καὶ πάλιν ὅτι τὸ κεκλίσθαι ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἀνυκεῖσθαι, ὅθεν καὶ ταυτὸν ἐστὶ κλίματα ὁρῶν εἰπεῖν καὶ ἀνακλιμένους τόπους. 1498, 45. 48.

κέκλωμα ὅτι μίγμα ἐστὶν ἐκ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὡν τοῦ μὲν τὸ παραλῆγον οὔ, τοῦ δὲ τῆς ληροῖστος σίμφωνον ἐστὶ χωρικτηρικόν. 1687, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ κέκλωμα μέσος παρακειμένου τὸ μὲν οὔ ἀναλόγως ἔχει, τὸ δὲ φ' οὐ. 1946, 48.

κέκλω ὅτι ἐκ τοῦ κέλω γέγονε κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνυδιπλασιασμόν. 934, 60.

κεκμηῶς κεκμηῶτος, ὅτι ἐκ τοῦ κεκμηκὸς γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ κ' καὶ ἐκτάσει τοῦ οὔ κατὰ τὰς πλαγίας. 641, 2.

κεκονιαμένος μετοχή, ὅτι παρὰ τὸ κορία γίνεται τὸ κοριῶ κοριῶσσω, ὅθεν τὸ κεκονιαμένος. 382, 38.

κέκοπα μέσος παρακειμένου ὅτι καὶ κέκοφα λέγεται διὰ τοῦ φ'. 1946, 51.

κεκοπῶς ἀντὶ τοῦ πλῆξας ἐν τῷ, ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς, Ὀδ. σ', 335, 1849, 14.

κεκορυσμένα χαλκῷ δέματα τροπικῶς λέγονται τὰ ἐπὶ τῆς οἰοῦντι κεφαλῆς φοροῦνται σίδηρον. 829, 33. καὶ ὅτι κεκορυσμένον μὲν δόρυ ἑλλειπῶς λέγεται, κεκορυσμένον δὲ χαλκῷ ἐντελῶς. 1088, 24. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κορίσσω κελίνηται ἡ λέξις τροπῇ τοῦ σ' εἰς θ'. 375, 15.

κέκοφα μέσος παρακειμένου ἐν ἴσῳ τῷ κέκοπα. 1946, 51. ζῆται τὸ κέκοπα.

κέκοφα ὅτι μίγμα ἐστὶν ἐκ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὡν τοῦ μὲν τὸ παραλῆγον οὔ, τοῦ δὲ τῆς ληροῖστος σίμφωνον ἐστὶ χωρικτηρικόν. 1687, 8.

DEYAL. INDEX IN EUSTATH.

κεκράτο ἀντὶ τοῦ ἐκέκρατο ἢ ἀπέρηριστο καὶ ἐτετελείωτο, ἀπὸ τοῦ κραίνω. 1487, 59.

κέκρητο ἀντὶ τοῦ συνεκράτο, εἵτουν ἀνεμείμιτο. 1466, 36.

κεκριμένος οἶρος ὁ εὐκρινῆς ἄνεμος. 965, 3.

κεκριμένος ἀντὶ τοῦ ἐπίλεκτος ἐν τῷ, ταύρους κεκριμένους ἱερύσομεν, Ὀδ. γ', 182 1737, 58.

Κέκροψ, βασιλεὺς Ἀθηναίων, διὰ λίθων βολῆς ἀπαριθμήσας τὸ κατὰ τὴν Ἀττικὴν πλῆθος τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθρώπων, ἱστορία. 23, 35. καὶ οἱ ὁ Κέκροψ διενεχθῆς ἐνομισθὴ διὰ τὸ πρῶτος τὸν νόμιμον γάμον ἐκ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς ἐκτελέσασθαι Ἀθηναίους. 1156, 40. 1361, 28.

κεκρύφωλος, κόσμος γυναικεῖος διτός περὶ τὴν κρυφαλὴν προκυνθῆτος λεγόμενος. 976, 42. 1280, 59.

κεκρύθωσιν, ἔχουν κρύψωσι, τρίτον τῶν πληθυντικῶν τοῦ κεκρύθω ἱποτακτικοῦ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, ἢ τοῦ μέσου παρακειμένου τοῦ κεύθω θέματος. 1564, 21.

κελαδεῖν τὸ θορυβεῖν, ὅτι καὶ κατὰ ὁρνίθων λέγεται ἐν ἴσῳ τῷ ἄδειν. 728, 12. 1710, 64.

κελαδεῖν ἢ Ἀρτεμις, μυθικῶς μὲν ἡ κῆλα, ὅ ἐστι βέλη, δεινὰ ἔχουσα, ἢ ἡ Ἐκκλαδὸν ἰνέλοισα, ἢ διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγετοῖς κελάδους· εἰς δὲ σελήνην ἀλληγορομένη κελαδεῖν λέγεται διὰ τὰς περὶ τὸν ἕρα ἔξ αὐτῆς γινομένης ταραχῆς. 774, 18. 1063, 52. 1249, 40. 1769, 21.

κελαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ μελαίνειν, καὶ κελαινὸν τὸ μέλαν. 455, 9.

κελαίνεφης ὁ κελαινὸς φαινόμενος, ἢ ὁ τὰ νέφη μελαίνων τῇ πεκνώσει οἰοῦντι κελαινονεφῆς, ἢ ὁ μέλας ἰδεῖν καὶ κελαινοφαῆς διὰ τὸ τοῦ νοῦ διεσφόρατον, ἐρμηνεῖα διεσδοικῇ 122, 12. 455, 6. 1672, 5. κελαίνεφες αἷμα τὸ κελαινὸν φαινόμενον. 455, 4. 1672, 5.

κελαινδὸν αἷμα τὸ μέλαν. 455, 4. καὶ κελαινὸν κῆμα ὁμοίως τὸ μέλαν, μὴ προσλογιζόμενον τοῦ ἀφροῦ, δι' ὃν καὶ φαληρίων, ὅ ἐστι λευκὸν, ἐνότιε λέγεται. 732, 30.

κελαινὸψ θυμὸς ἢ βαθεῖα ψυχὴ. 72, 4.

κελαρίζειν λέγεται ἰδῶρ τι ἡρίμυ ῥοιζοῦν ἐν τῷ κυτάρθρῳ. 1538, 63. καὶ κελαιρίζειν ἐκ τραύματος τὸ αἷμα λέγεται, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς μετὰ καὶ ποιοῦ τινὸς ἤχου ῥεῖν. 885, 61.

κελεβῆ, ἀγγεῖον τι παρὰ τὸ χέειν λειβῆν λεγόμενον. 1476, 29.

κελεόντες οἱ ἰσιόποδες, καὶ ἀπλῶς τὰ λεπτά καὶ μακρὰ ξύλα. 884, 15. 18.

κελεὸς ὅτι παρὰ τὸ κέλω δοκεῖ λέγεσθαι πλειοσμιῶ τοῦ εἰ. 247, 33.

κελεύειν οὐ μόνον τὸ προστάσσειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀξιοῦν καὶ δευρύνειν καὶ ἐπισπεύδειν καὶ ἐρεθίζειν. 831, 27. 838, 46. 884, 10. καὶ τὸ ναυτικῶς παρακελεύεσθαι. 894, 14. 1083, 25. καὶ τὸ ἀπλῶς διὰ φωνῆς παρακελεύεσθαι. 838, 46.

κέλευθον οὐδετέρως ὅτι κατὰ γένους μεταπλασμὸν λέγεται ἐν τῷ, ὑγρὰ κέλευθα, πύλαχου παρ' Ὀμήρῳ· καὶ ὅτι πρὸς διυστολήν τῶν διὰ ξηρῆς ὑγρὰ λέγονται κέλευθα. 108, 17. 1457, 40.

κέλευθος οὐ μόνον ἢ δι' ὑγρῆς, ἀλλὰ καὶ ἢ διὰ ξηρῆς ὁδός. 108, 17. 789, 56. 1734, 12. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐλείθω λέγεται πλειονσμιῶ τοῦ κ'. 734, 56. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι τρέχειν ἢ βαδίζειν, λέγεται. 1038, 10.

κελευτιῶν ἀντὶ τοῦ δευρύνειν δημοτικῶς καὶ ἐγκελεύεσθαι, καὶ ὅτι ὠφείλειν ἔχειν τὸ σ' ὡς ἀπὸ τοῦ κελυστόν. 923, 22.

κελευτιῶντες, ἔχουν ἐγκελευόμενοι. 904, 26. ζῆται τὸ κελευτιῶν.

κέλης ἵππος ὁ ἄψυξ καὶ κατὰ μέγεθος ἐλαυνόμενος, ὁ νῦν σέλλαριος, ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι τρέχειν ἢ βαδίζειν, λέγεται· καὶ κέλης ὁμωνύμως εἰδὸς πλοίου καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 884, 14. 1038, 2—10. 1539, 19. 23. 34.

κελήσεται ὅτι ἀπὸ τοῦ κελῶ κελῶσω κελίνηται, ὡς ἀπὸ τοῦ μελῶ τὸ μελήσω. 1659, 29.

κελητιλίζειν τὸ ἀξέκτοις ἵπποις

ἐποχεῖσθαι, παρὰ τὸ κέλης. 102, 11. 1038, 10. ζῆτι τὸ κέλης.

Κελκέας, τόπος τις ἐν τῇ μεσογείᾳ, ἐν ᾗ ἔγινεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν. 1675, 35.

κέλλειν τὸ κενεῖν ἐν συνθέσει ἐν τῷ μέγελλοι καὶ δέκελλοι. 1235, 56.

κέλλω ὅτι πρωτοτύπων ἐστὶ τοῦ δέλλω. 1620, 1.

κέλσαι τὸ ἐλλομενισθῆναι. 1620, 21.

Κελτῶν σκιαμαχία, ὅτι Κελτοὶ παρὰ τὰ δειπνα ἐσκιαμύχον ἐν ὕλοις, ἱστορία. 1324, 49.

κεμῆς, γέννημα ἐλάφου, ἐτιμολογία τῆς λέξεως· καὶ ὅτι καὶ δεσὶ μὲ γράφεται ποτε πρὸς μέτρον χρονίαν. 811, 57. 812, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κεμῆς ἡ μήπω τελεῖα ἐλαφος. 711, 37.

κενεῶν, μέρος τι τοῦ σώματος, ὅτι παρὰ τὸ κενὸς ὅστων εἶναι οὕτω λέγεται, οἰοῦναι κενῶν καὶ πλεονασμῷ κενεῶν. 224, 3. 423, 38. 547, 42. 625, 15.

κένσαι ἀντὶ τοῦ κενεῖσθαι κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν. 627, 17. 22.

Κένταυροι ἔθνος, ζῆται ἐν τῷ Κένταυρος εἰδός Ἰξίονος. 102, 9. καὶ κένταυροι ἀλληγορικῶς τὰ μὴ ὑπερστώτα ἰσώματα. 102, 26.

Κένταυρος, εἰδός Ἰξίονος τοῦ αἵαντος, ὃ ἐστὶν ἀνθρώπου καὶ κενταύρου, ὅτι ἀρχηγὸς τοῦ τῶν Κενταύρων γένους ἐγένετο· καὶ περὶ Κενταύρων τοῦ ἔθνους ἱστορία καὶ μῦθος, καὶ ἐτιμολογία διάφοροι τῆς λέξεως. 102, 9—20. 527, 43.

κένταυρος, τὸ γυναικῶν αἰδοῦν ὁμιωμένως, καὶ κένταυρος σκωπτικῶς ὁ κενεῶν τὸν ὄρμον. 1910, 10.

Κενταύρων πρὸς Λυπιδας πόλεμος ὅτι διὰ μῆνιν Ἀρεως καὶ τὴν τῶν Κενταύρων εἰς Λυπιδας ἔβησαν καὶ παροινίαν ἐν τοῖς Πιριφύον γάμοις ἱστορεῖται γενέσθαι, ἱστορία διεξοδική. 103, 19. 1909, 48. 1910, 7.

κέντο ἀντὶ τοῦ κέλετο συγκοπῇ καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ λ' εἰς ν'. 756, 32.

κέντορες ἵππων οἱ κεντηστικοὶ τῶν ἵππων. 487, 38. 527, 47.

κέντρον λέγεται πᾶν τὸ κεντοῦν, οἷον τὸ βούκεντρον καὶ τὸ περὶ πτέρων σιδίριον, ᾧ τίσσονται ἵπποι· ὅθεν τὸ, πρὸς κέντρον λακτιζειν, παροιμιακῶς λέγεται· καὶ κέντρον ὁμοιούμενος τὸ τοῦ αἰδουῦν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κενεῖν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ρ'. 413, 7. 1308, 59. 1564, 63.

κεντρικὴ ἐπὶ πρὸς ἐπιθετικῶς ὁ τοῖς κέντροις περὶ ὁμιούμενος, ὅτι ἐκ τοῦ ἐνεγκεῖν σύγκειται ἡ λέξις. 604, 16. 719, 40. 811, 39.

κέντρονες μειωτορικῶς ἐπὶ τινὰ, ἃ καὶ Ὀμηροῦ κέντρονες λέγονται, κεντρικῶς δὲ κέντρονες τὰ ἐκ διαφύρων χοροῖν συνερούμενα, ὅτι παρὰ τὸ κέντρον λέγονται. 1308, 62.

κέντω κένσω, κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν τῶν βαρυνόντων, ἐν ἴσῳ τῷ κενεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 764, 27.

κέρποι λέγονται οἱ εἰδήσεις ἀπὸ κοίτης καὶ ἐμμεταχειριστοῦ τινὸς ὁρνιθίου. 1522, 55.

κέρρα ἀγκυρῆ, ἢ ἐν ἐν παραθήσει ἀναμνηστικῶν· Ἰλ. λ', 385. ἐρμηνεία διεξοδική. 851, 39. 51.

κεράδες, ὅτι οὕτω καλοῦνται τῶν θηλειῶν οὖν ὅσαι κέρρα ἔχουσιν, ὃ πολλὰς λέγεται συμβαίνειν. 1625, 45.

κεραῖδες, ζωφύα τινὰ κερατῶν φθαρτικῶν, παρὰ τὸ κεραῖζειν οὕτω λεγόμενα. 1913, 58.

κεραῖζειν ὅτι περὶ κερατοειδῶν ζώων κεραῖς λέγεται, καὶ κεραῖζειν πόλιν τὸ ἀνατίθειν, παρὰ τὸ κέρρειν. 364, 24. 582, 19. 1084, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κεραῖζειν τὸ τὰ κερατοειδῶν ζῶα φθείρειν καὶ τὸ πολιορκεῖν καὶ ληΐζεσθαι. 1608, 34.

κεραῖζεσθαι τὸ φθείρεσθαι καὶ βλάπτεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κέρρας λέγεται. 1257, 5.

κεραῖπες οἱ ἐν τοῖς κέρραι φερόμενοι ἵπποι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν τοῖς ἔξελος. 1913, 57.

κεραμεῖα σκετὴ ὅτι ἐν ὑμῖν παρὰ τὸ κέρρειν οἱ τισὶ παρὰ Πέρσαις, καὶ ὅτι παρὰ τοῖς ἑσπερίοις εἰς τοσαύτην προήχθησαν τιμὴν τὰ κεραμεῖα, ὥστε καὶ ἀνθρώποις συμφέρεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐπλάττοντο. 1632, 1. καὶ ὅτι τὰ Ἀιτικὰ καὶ τὰ Κνίδια καὶ τὰ Μεγαρικὰ

κεράμια εὐδοκίμων ποτὲ, καὶ ὅτι τὰ κεράμια γῆς καὶ πρὸς τέρας λέγονται αἰνιγματικῶς. 1167, 58.

κέρραμος ἀντὶ τοῦ λάγυρος ἢ πίθος. 764, 18. ἡ κέρραμος τὸ δεσμοτήριον κατὰ Κυπρίους ἐν τῷ χαλκῷ ἐν κεράμῳ, Ἰλ. ε', 387. 560, 2. 1363, 39.

κερᾶν τὸ κερᾶν οἶνον ὕδατι παρὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν τοῦ κερᾶν ἐκπομάτων. 421, 22. 707, 44. καὶ κερᾶν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐγγχεῖν χωρὶς κέρματος. 1525, 39. καὶ κερᾶν οἶνον τὸ εἰς κρατῆρα ἐμβάλλειν. 1964, 38.

κέρως τὸ ζωικὸν ἔκφυμα τῆς κεφαλῆς, καὶ κέρως ὁμιωμένως ἐμπλοκή ποῦ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, καὶ ἀπλῶς ἡ τριχίσις. 851, 49. καὶ κέρως ἡ τοπιὴ ἐξοχῇ, οἷς δῆλον ἐκ τοῦ, ἐν κέρωσι κέρτραν· καὶ κέρρα τὰ τῶν παρατάξεων ἰσχυρὰ, καὶ κέρρα ποταμῶν αἱ κεραιαὶ ἢ κλώνες, καὶ κέρως σιμποτικὸν τι σκεῖος, ὅθεν καὶ ὁ κρατῆρ λέγεται. 309, 28. 917, 53.

κέρως Ἀμαλθείας, ποτήριον ποῖον ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μεθυνομένην Ἀμαλθείαν αἶμα. 917, 58.

κέρως ὁπαλὸν μεταφορικῶς τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῦν. 851, 53.

κέρως βοῦς, παρ' Ὀμήρῳ κέρωτινον σιμῆριον προτιθέμενον τοῦ ἀγκίστριος πρὸς τὸ μὴ ὑποτρέφεσθαι τὴν ὁρμὴν ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν ἢ κέρως βοῦς τὸ ἐκ βασιάνων τριχῶν πλέγμα, τουτέστιν αὐτὴ ἡ ὁρμὴ. 1340, 32. 1721, 1.

κερωδὲς ἐλαφὸς ὁ τέλειος καὶ μέγας. 376, 22. 1015, 53. 1051, 59.

κεράσαι τὸ μῆξιν οἶνον ὑδατι, ὅτι παρὰ τὸ κέρρας, ὃ ἔν σκεῖος συμποτικόν, λέγεται. 917, 56. ζῆται τὸ κέρρας· καὶ ὅτι καὶ κέρρασθαι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὴν πύθνην. 1473, 54.

κερασβόλα ὕψηλα τὰ κατὰ κεράτων βληθέντα, ἔχον κέρρασι βοῦς ἐντυχόντα ἐν τῷ σπείρεισθαι. 1154, 16. 1405, 18. 1943, 3.

Κερασσηνὴ χώρα ὅτι Κερῆσσην ὁρμώτερον λέγεται ἀπὸ τοῦ παρὰ ὅλοντος Κερῆσου ποταμοῦ. 890, 6. ζῆται τὸ Κάρησος.

Κερασσοῦς πόλις ὅτι παρὰ τὸ κε-

ράσους λινεθνηνίσθαι λέγεται. 362, 1.
κέρτα ζώων, ὅτι καὶ ὑπὲρ ἐπὶ τὰ σπιδάμας ἱστοροῦνται κέρταζώντινων, ἱστορία. 450, 41.
κέρτα εἰς ποτήρια χρησιμεύοντά ποτε, καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἱστορία. 917, 61.
κέρτα ποταμῶν τροπικῶς αἱ καμπαι ἢ πλώες. 309, 28. 917, 53. ζῆται ἐν τῷ κέρτα.
κερατίνη ὀνείρων πύλη, ζῆται ἐν τῷ, ὀνείρων πύλη. 1877, 25.
κερατοειδής, χιτῶν τις ἐν τῷ τῶν ζώων ὁφθαλμῷ οὕτω καλούμενος. 1862, 59.
κεραυνός, ὅτι κεραυνῷ ὕψη ἐστὶν ἀναθιμίσις ξηρὰ καὶ καπνώδης. 703, 46. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρειν, ὃ ἐστι φθίρειν, καὶ αἶεν, ὃ ἐστὶ καλεῖν, λέγεται ὁ διὰ τοῦ καλεῖν φθείρων. 1528, 39. καὶ ὅτι Κεραυνός οὕτως ἐπεκλήθη πολυφύγος τις ἄνθρωπος. 862, 9.
Κεράων ὄνομα κέρειον ὅτι παρὰ τὸ κεῖν λέγεται, καὶ ἐν τοῖς Λακωνικοῖς φειδιτοῖς Λαίτων καὶ Κεράων ὕδριντο ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς διακονούντων. 1413, 22.
Κερβέρον τοῦ μυθνομένου κυνός ἐν Αἴδου ἐκφραστικὴ διαγραφὴ, καὶ ὅτι ἐξ ἱστορίας ἀφορμὴ ἔσχεν ἡ τοῦ Κερβέρον μυθολογία, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω βυρδνεν λέγεται ὁ Κέρβερος, καὶ περὶ τῆς ἐξ Αἴδου ἀναγωγῆς τοῦ Κερβέρον ἐφ' Ἡρακλέους ἀλληγορία. 717, 54.
κερδαλέα βουλή ἡ ἐπικερδὴς καὶ σωστικὴ ὁπό τιος κινδύνου, Ἰλ. κ', 44. 788, 40.
κερδαλέον τὸ ἐπωφελές. 1303, 22.
κερδαλέος λόγος, παρ' Ὀμήρῳ ὁ πρὸς κέρδους ὦν τῷ λέγοντι. 1557, 8.
κερδαλέοφρων ὁ ὑπουργὸς κατὰ κερδῶ, ὃ ἐστὶν ἀλώπεκα, ἡ ὁ τὰ πρὸς κέρδος φρονῶν. 69, 27. 481, 3.
κέρδεα αἱ ἐπωφελεῖς ἐπὶ νομοίαι, καὶ αἱ μηχαναὶ καὶ οἱ δόλοι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1268, 5. 1303, 22. 1437, 45.
Κερδίας νομοθέτης ὅτι ἀποστοματίζει τὸν Ὀμήρου κατὰλογον

ἐνομοθέτησε τῇ πατρίδι. 263, 35.
κέρδιστον νόημα τὸ δέλιον καὶ ἀπατηλόν. 1268, 6.
κέρδιστος ὁ ἐντρεχέστατος καὶ συνεπιτάτος καὶ κλεπτίστατος, καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶ. 631, 33.
κέρδος ἡ σύνεσις ἐνιοτε καὶ ὁ δόλος. 1115, 22. 1326, 49. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω ἡδύνειν λέγεται τὸ κέρδος. 60, 33. 1268, 10.
κερδοσίγη καὶ κερδαλέτης ἡ φρόνησις εἶτον σύνεσις 1749, 41. καὶ κερδοσύνη ἡ ἐπικερδὴς βουλή καὶ ἡ δολιότης καὶ ἀπάτη, παρὰ τὴν κερδῶ, ὃ δηλοῖ τὴν ἀλώπεκα. 1268, 2. 1495, 7.
κερδῶ ἡ ἀλώπεξ, ὅτι διὰ τὸ ἀπατητικὴ καὶ δολιρὰ εἶναι καὶ τὰ πρὸς τὸ ἐαυτῆς κέρδος φρονεῖν οὕτω λέγεται. 69, 27. 1268, 8.
Κερκαφίδες αἱ Ῥόδια γυναικες, ἀπὸ Κερκάφου υἱοῦ Ἡλίου καὶ Ῥόδου τῆς Νύμφης. 315, 30.
κερκέτης, ὁ καὶ δελγίς, μηχανήματι ναυτικὸν πρὸς τὸ ἀντέχειν ἀνέμῳ ἢ πρὸς ναυμαχίαν. 1221, 28.
κερκίς ὅτι παρὰ τὸ κέρκω λέγεται κατὰ στοιχείων μετὰθεσιν. 1279, 45.
Κέρκυρα, ὅτι ἡ πάλαι Θεσπρωτικὴ Ἔφυρα Κέρκυρα μετωνομάσθη ὁμωνύμως τῇ νήσῳ. 316, 22.
Κερκων ὅτι πρῶτος εἶρε τὴν τῶν ἰγνῶν ἀφαίρεισιν, ὅπερ ἐστὶ παλαιστικόν τι μηχανήμα. 1327, 8.
κερκῶπαι, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ ἐλάχιστοι τῶν τέττιγων. 396, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κερκῶπη ζωύφιον ὁμοιον τέττιγι. 1282, 40.
Κέρκωπες, ἄνθρωποι τινες κλέπτει καὶ πανοῦργοι καὶ ἀγορὰ Κερκῶπων, τόπος Ἀθήνησιν, ὅπου τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο. 1430, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Κέρκωπες ἐξ Ὀκεανοῦ καὶ Θείας πανοῦργοι τινὲς ἄνθρωποι, οὓς μῦθος ἀπολιθωθῆναι ἢ εἰς πύθλους μεταμορφωθῆναι καὶ τὰς Πιθκούσας νήσους κατοικῆσαι λέγει. 1864, 32.
κερκωπίζειν ὅτι ἀπὸ τῶν Κερκῶπων λέγεται, ἢ ἀπὸ τῶν ζώων τῶν τῇ κέρκῳ προσσαινόντων. 1669, 60.

κέρμα ὅτι παρὰ τὸ κέρω λέγεται. 1847, 40.
κερῶεις ὁ κερμαφόρος, τὸ ρῶ μικρόν. 1299, 36.
κέρσαι ξυλὰ ὄντι τοῦ κέραι, ὃ ἐστὶ κῆποι. 1358, 48.
κερτομεῖν ὅτι παρὰ τὸ τέμνειν τὸ κέρω λέγεται. 214, 34. καὶ ὅτι οὐκ αἱ τραχύτητα δηλοῖ ὀνειδιστικὴν ἢ ἔβριστικὴν παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ ποτε καὶ εἰσῆγγαιον φόβου ψευδοῦς. 1369, 57.
κερτόμια ἔπη, παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν τὰ ἔβριστικά, ὃ ὀνειδιστικά καὶ οὕτω τέμνοντα τὸ κέρω, ποτὲ δὲ τὰ ἀπλῶς ἐρεθιστικά· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρω παρῆται τὸ κερτόμιον. 1960, 35.
κέρτομος ὁ τὸ κέρω, ἤγουν τὴν καρδίαν, τέμνων. 214, 34.
κέρωνται, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι οἱ ἐκ περιπωμένου, ἀλλ' ἐκ βυρυνόντου θέματος κερῶνται. 470, 10.
κέρκετο ἀντὶ τοῦ ἔκετο. 1892, 30. ζῆται τὸ κέρκω.
Κέσκος, ὄνομα λιμένος τινός. 1392, 19.
κέρκω τὸ κέρμαι, ὅτι παρὰ τὸ κέρω κέρμαι λέγεται· ζῆται ἐν τῷ, ἔσκω λήγοντες ἐνεστώτες. 1892, 29.
κεστὺς ἡμᾶς ἐπιθετικῶς ὁ κεντητός καὶ ποικίλος, ὅτι καὶ κατὰ μόνας λιγόμενον ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, οὗ ἐστὶν ἐπίθετον, ἀκούεται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κένσαι, ὃ ἐστὶ κεντῆσαι, λέγεται· καὶ περὶ τοῦ μυθικοῦ καὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἐρμηνεία διεξοδική. 425, 24 — 36. 627, 17. 979, 16. 25.
κεστρεὺς νηστεύει, παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιωπραγούντων, καὶ ἱστορία περὶ τῆς τῶν κεστρέων νηστείας. 1178, 1.
κεστρέων εἰδικαὶ προσηγορίαι, σφηνεὺς καὶ δακτυλεὺς καὶ νῆστις. 1177, 62.
κεστρίνος ταῦτ' ὅπερ κεστρεὺς, ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πῦς τις πεινῶν ἢ νηστεύων ἄνθρωπος. 1642, 61. 63.
κευθάνω ὅτι παρὰ τὸ κεύθω λέγεται. 434, 26.
κευθεα γῆς, οἱ καὶ κευθμῶνες λεγόμενοι. 1282, 13.

κευνθμοῦ, ταῦτο δπερ κευνθμῶν κευνθμῶνος. 918, 44.

κεφαλαὶ πολλοὶ ἐν ἐνὶ σώματι, ὅτι οἱ φίλαχοι καὶ ἐν σκέμμασι πολύβουλοι καὶ ποικίλοι ἐν μηχαναῖς πολυκέφαλοι γεγονέναι ἐμυθεύθησαν, καὶ ὅτι καὶ οἱ μεθύοντες πολυκέφαλοι ἑαυτοῖς δοκοῦσιν εἶναι καὶ πολυόφθαλμοι. 1504, 58 — 64.

Κεφαλαί, δῆμος τις τῆς Ἀιτικῆς. 309, 10.

κεφάλαια συμβουλευτικά, τὸ καλὸν, τὸ δυνατόν, τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἀναγκαῖον, ὧν τὸ καλὸν πρὸς δόξαν μόνην ἀφορᾷ. 1141, 49.

κεφαλὰς ἵσας ἔχειν ἐν μάχῃ, φράσις Ὀμηρικὴ ἀντὶ τοῦ ἰσοψύχως μάχεσθαι, κατὰ ἀλληγορίαν ῥητορικὴν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἰσομεγεθῶν ἀνθρώπων. 831, 51. 832, 1. 23.

κεφαλή ὅτι καὶ κρανίον καὶ κῆρα καὶ κῆρς κρυτὸς καὶ κῆρς κῆρατος καὶ κῆρηρ κρυάτος καὶ κῆρηρον καὶ κῆρη καὶ κῆρη κατὰ πολυσημίαν λέγεται. 700, 53 — 701, 2.

κεφαλή ὅτι εἰς τύπον τοῦ οὐρανοῦ σφαιρομήματος ἐπλάσθη κατὰ τοὺς Πλατωνικοὺς, καὶ ὅτι ἐξ Ὀμήρου ὠρμηται ἡ τοιαύτη δόξα. 81, 27. 82, 4. καὶ ὅτι ἱερὸν τι ἐνομίζετο ἡ κεφαλή. 757, 47. καὶ ὅτι εἰς ὄρκον ποτὲ παραλαμβάνεται ἡ κεφαλή μετὰ καὶ τινῶν ἐπιθέων, οἷον τὸ ἱερὸν ἡ τιμή ἡ θεία ἡ φιλη. 1005, 1. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τιμιωτάτου μέρους, τῆς κεφαλῆς, ὅλος ὁ ἄνθρωπος κεφαλή λέγεται, οἷον ἐν τῷ, Τεῖκε φίλη κεφαλή, Ἰλ. θ', 281. καὶ κεφαλή ἀντὶ τοῦ ψυχῆ ἐν τῷ, κεφαλὰς Ἀΐδε προΐκναι, παρ' Ὀμήρω. 830, 4. 1420, 3. 1421, 42. καὶ ὅτι καὶ κεφαλή ἀγγείου τροπικῶς λέγεται. 1475, 62.

κεφαλή, ὅτι ἀκάλυπτοι τὰς κεφαλὰς περιήσαν οἱ παλαιοί. 1399, 2. καὶ ὅτι τὸ τὴν κεφαλὴν καλύψαι τῇ ἐσθῇ, κατὰ κεφαλῆς ἐρύσαι φῆται, λέγεται παρ' Ὀμήρω Ὀδ. θ', 85. τὸ δὲ ἐκκαλύψασθαι, ἀπὸ κεφαλῆς ἐλεῖν. 1586, 59.

Κεφαλλῆνες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οὐ μόνον οἱ τὴν Κεφαλληνίαν οἰκοῦντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλας τινὰς νήσους. 306, 40.

Κεφαλληνία νῆσος ὅτι ἀπὸ Κεφάλου ἡρώος τινος ἐκλήθη, καὶ ὅτι καὶ αἰτὶ καὶ τὸ ἐθνικὸν ὁ Κεφαλλῆν ἐν δυσι λ' γράσσεται. 707, 3 41. 1396, 6. 11.

κεφαλίδες αἱ ἄκρα ἐξοχαὶ τῶν πύργων. 903, 6.

Κέφαλος ἥρως ὅτι πρόγονος τοῦ Ὀδυσσεύς ἱστορεῖται, καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ ἡ Κεφαλληνία ὠνομάσθη. 307, 4. 308, 13. 1396, 5. ἀλλυχὸς δὲ ὅτι Κέφαλος ὁ Ἀθηναῖος συνεστράτευσεν Ἀμφικτρώνι κατὰ Τηλεβοῶν, καὶ ὅτι τὴν ἰδίαν γυναικα Πρὸκριν τὴν Ἐρεχθίδος ἀκουσίως κατηκόντισε, ζητῇ ἐν τῷ Πρὸκρις. 1396, 5. 1688, 19.

κεφαλωτὸν, τὸ καὶ πρῶτον, εἶδος λαχάνου. 1155, 20.

κέχαδε, τρίτον πρόσωπον μέσου παρακειμένου ἀπὸ τοῦ χάζω θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ φράζω τὸ πέφραδε· ἡ ἔχαδε ἀπὸ τοῦ ἔχαδον δευτέρου ἀορίστου τοῦ αὐτοῦ θέματος. 723, 49.

κεχανδῶς μετοχή ὅτι οὐ φύσει, ἀλλὰ διὰ μέτρον χρεῖαν ἔχει τὸ ν' οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ χαινῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χάζω. 1487, 4.

κεχαρησέμεν ὅτι ἐκ τοῦ χαρῶ χαρήσω κενήνεται. 1007, 45.

κεχαρησόμεαι, μετ' ὀλίγον μέλλων ἐκ τοῦ χαρῶ μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστώτα. 1947, 64.

κεχαρηὸς διὰ ἐκ τοῦ χαρῶ χαρήσω μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστώτα κενήνεται. 692, 35. 1211, 26.

Κεχηναῖοι οἱ Ἀθηναῖοι σκωπτικῶς παρ' Ἀριστοφάνει, παρὰ τὸ κεχηνέναι. 1909, 55.

κεχαμμένος, μετοχή ἀπὸ τοῦ χαρῶν θέματος. 1570, 20.

κεχωρμένος ἀντὶ τοῦ χορῶν γενικῆ, καὶ ὅτι ἀπὸ χορῶν θέματος κενήνεται κατ' ἑλλειψιν τοῦ σ'. 1384, 30.

κεχωρώμεθα ἀντὶ τοῦ κεχωτίσμεθα, ὃ ἐστιν ἰκετεύσθαι, ἀπὸ τοῦ χράζω, ὃ ἐστιν ἐν χρεῶ ὑπτεσθαι. 467, 25.

κέω ὅτι πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ διὰ

διφθέγγου γραφομένου· καίω, καὶ τοῦ καίω, ὃ δηλοῖ τὸ σχίζω, καὶ τοῦ καίμαι. 1766, 22.

Κέως, νῆσος τις ἐγγύζουσα τῇ Ἑλένῃ νησίδι οὕτω καλουμένη· καὶ ὅτι καὶ ἡ Κῶς Κέως εἴρεται λεγόμενη. 318, 41. 319, 2.

κη λέγοντα θηλυκὰ ὑπερδυσύλλαβα, τῷ ἰ παραλέγοντα, ὅτι βαρύνεται πλὴν τοῦ αἰκῆ. 1039, 14.

Κηδάλων, Νάξιος χαλκεὺς, ὅτι Ἱθαίεστου διδάσκαλος ἱστορεῖται. 987, 8.

κήδεα αἱ βλάβαι, καὶ κήδεα λογρὰ ἐπιθετικῶς τὸ αὐτὸ πρὸς δεαστολὴν ἑτέρου κήδους ἐμωνόμεν. 166, 39. 533, 41.

κήδειν τὸ βλάπτειν κατ' ἐντίφρασιν τοῦ κτέσθαι, ὃ ἐστιν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ κήδεα αἱ βλάβαι. 166, 39. 564, 20. καὶ ὅτι κήδειν μὲν ἀντὶ τοῦ βλάπτειν αἰτιατικῇ συντίσεται, κήδεσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζειν γενικῇ. 778, 33. 856, 2.

κήδειοι οἱ κηδεσται, ὃ ἐστὶ συγγενεῖς, ὧν κήδεαι τις. 1185, 24. 1697, 27.

κηδεμῶν ὁ ἐπιμελητῆς, ὅτι παρὰ τὸν κηδέσθαι μέλλοντα λέγεται. 624, 48. 1323, 18. ἀλλαχὸς δὲ ὅτι κηδεμόνες οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. 1293, 43.

κηδεὺς νεκρὸς ὁ κενηδευμένης καὶ φροντίδος ἡξιωμένος, ὅτι παρὰ τὸ κηδεῖω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ υἱ, καὶ περὶ τῆς προσωνιδίας τῆς λέξεως ἐρμηνεία διεξοδική. 717, 3. 779, 50. 1293, 41. 48.

κήδεσθαι ἀντὶ τοῦ φροντίζειν, ὅτι οὐδέποτε ἐνεργητικῶς λέγεται. 562, 31.

κηδεσται οἱ συνοικισμένοι ἀλλήλοις κατ' ἐπισημίαν, ὅτι παρὰ τὸν κηδέσθαι μέλλοντα προήκται ἡ λέξις. 573, 1. 624, 48. 779, 53. ἀλλαχὸς δὲ ὅτι παρὰ τὸ κήδεσθαι λέγεται. 1611, 31.

κηδεύω τὸ θάπτω καὶ τὸ ἐκταμίαν ποιοῦμαι, ὅτι παρὰ τὸ κηδέω κηδῶ λέγεται ἐπενθίσει τοῦ υἱ. 717, 3. 779, 52. 1356, 42.

κήδιστος ὁ φίλτατος καὶ οὐ μάλιστα κήδεαι τις, κεδνότατος

δὲ ὁ φροντιστικώτατος καὶ συνε-
τώτατος. 1611, 31. 1655, 61.

κῆδος ἡ λύπη καὶ ἡ βλάβη καὶ ἡ
φροντις καὶ ἡ κηδεστικὴ οἰκειότης.
856, 3. 942, 34. 1925, 59.

κῆδω ἀντὶ τοῦ φροντίζω, ὅτι ὁ
μέλλων κηδίσω καὶ κηδέσω, καὶ
ὅτι χρησίμῳ ἐστὶ τὸ ῥῆμα. 717,
2. 779, 55.

Κήιος ὁ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, ὅτι
ἀπὸ τοῦ Κέως γίνεται διαλύσει
καὶ ἐκτάσει. 318, 41.

κηκάζειν τὸ οὐκ ἐδίδκειν ἢ καταγε-
λᾶν, παρὰ τὸ κῆξ κηκός, ὃ ἐστὶν
ἔρυνόν τι θαλίρσιον, ὅθεν ἐπι-
κηκαστὸν τὸ ἐπονιδιδασκόν καὶ κα-
ταγέλαστον. 1402, 53. 1786, 22.

κηκίειν τὸ ἀναπῆδᾶν, παρὰ τὸ
κίειν διπλυσιασμῷ καὶ ἐκτάσει.
680, 20.

κηκίς τὸ κοινῶς κηκίδιον, τὸ εἰς
τὸ γραφικὸν μέλαν συντελοῦν,
καὶ κηκίς ὁμωνύμως παρὰ τὸ κη-
κίειν. 680, 25. 955, 64.

κῆλα τὰ βέλη, παρὰ τὸ κῆλον, ὃ
δηλοῖ τὸ ξύλον. 1291, 61.

κῆλεον πῆρ τὸ κωστικόν, ὅτι ἐκ
τοῦ κῆλειον γίνεται ἡ λέξις ἀπο-
βολῇ τοῦ κ, ὡς τὸ τέλειον ἐκ τοῦ
τέλειον. 709, 33. 710, 37. 1605, 4.

κηλευμένην, φελομένην, χαίρουσα.
1197, 39.

κῆλη ὅτι παρὰ τὸ κηλεῖν δοκεῖ λέ-
γεσθαι ἀντιφροστικῶς. 1689, 44.
Κηληδόνες παρὰ Πινδάρῳ (Fragm.
25.) ἐπιθετικῶς αἱ Σιρῆνες, παρὰ
τὸ κηλεῖν, ἢ ῥηδικά τινα δάμνηνια
προσηγορικῶς 1709, 57. ἀλλαχού
δὲ ὅτι κηληδόνες τὰ θάλαττα,
παρὰ τὸ κηλεῖν, ὃ ἐστὶ θάλαττα.
1689, 37.

κηληθμός ἡ ἐπιτεταμένη εὐφρο-
σύνη. 1689, 33.

κῆλον τὸ βέλος, κηλῶς δὲ ὁ τοῦ
βέλους ἄκρικός, παρὰ τὸ κάλον,
ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον. 864, 13.

κηλῶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ κλῶ γίνε-
ται πλεονασμῷ τοῦ ῥ. 1660, 18.

κῆλων ὁ ὀχευτὴς ἕως καὶ μετα-
φορικῶς ὁ ὀχευτὴς ἄνθρωπος.
1597, 28. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κηλεῖν
δοκεῖ λέγεσθαι. 1689, 43.

Κήλωσσι, ὅρος τι ἐν Πελοπον-
νήσῳ. 291, 21.

κηλωστά τὰ πορνεία, παρὰ τὸ

κηλῶ κηλώσω, ὃ διαφέρει τοῦ
κηλῶ κηλώσω. 70, 27.

κημὸς, σιδηροῦν τι σκεῦος περιτι-
θέμενον τῷ στόματι τῶν ζώων·
καὶ κημὸς ἐμωνύμως λινόν τι
περιβλήμα, ὃ περιτίθενται οἱ ἄρ-
τοποιοὶ περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς
ῥίνας. 1960, 4.

κῆξ, ἔρυνόν τι θαλάσσιον χελιδόνι
ἴμοιον, ἢ κίρος ἢ αἰδύσια, καὶ
κλίνεται κηκός. 1786, 20.

κῆπιον ταῦτο ὑπερ κῆπος, ὃ ἐστὶ
διάθεσις ποιά τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ
τρίχων. 907, 40.

κῆποι Ἀδωνίδος, λέγονται φυ-
τάριά τινα ταχὺ ἀναθάλλοντα
καὶ ταχὺ ξηραίνόμενα, διὰ τὸ
καὶ τὸν Ἀδωνιν βραχύβιον γενέ-
σθαι οὕτω λεγόμενα. 1701, 46.

κηποκόμας ὅτι παρὰ τὸ κῆπος,
ὃ πολλὰ τινα ὁμωνύμως σημαίνει,
λέγεται 907, 41.

κῆπος; ὁμωνύμως πολλὰ τινα ση-
μαίνει, καὶ ἐκθεσις τῶν σημαί-
νομένων τῆς λέξεως. 907, 39.

κῆπος, κοινὰ ποιά φορτικῇ. 1292,
62.

κῆπος ὅτι ἐκ τοῦ κύπτω, ὃ δηλοῖ
τὸ κατυπνέω, λέγεται διὰ τὸ ἀνέ-
μοις κατυπνέσθαι δεῖν τοὺς κῆ-
πους. 595, 21. 1546, 40. ἀλλαχού
δὲ ὅτι παρὰ τὸ κῆπος, ὃ δηλοῖ
τὸ πνέειν. 1193, 18.

κῆπος τὸ ἐπεισιον ὁμωνύμως, ὅ-
θεν καὶ μυτιόκηπος γυνή ἡ περὶ
ῥιζίμους μεμνηνῖα. 536, 23. 1572, 15.

κῆπος, ὅτι οὕτως προσηγορεῖτο
ἡ Πυρορμῖτις, χώρα τῆς Σικε-
λίας, διὰ τὸ πλῆθειν ἑμέρων
δένδρων. 1516, 19.

κῆρ κῆρος, ἐν ἴσῳ τῷ ψυχῇ πολ-
λυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, κῆρ δὲ ὁ
θάνατος. 611, 8.

κῆρ εἰδεται, ἀντὶ τοῦ θανάτου εἰ-
κάζεται, Ἰλ. α', 228 90, 23.

κηραμίντης ἐν ἴσῳ τῷ ἀλεξίκα-
κος, ὅτι ἐκ τοῦ, Κῆρας ἀμύνειν,
Ὀμηρικῶς ῥητοῦ σῖγκεται ἡ λέξις.
439, 40. 1490, 12.

Κῆρες θανάτου παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι
πρὸς θανάτου ἐντέλειαν πρῶσαι-
ται τὸ θανάτου, ἢ πρὸς διαστο-
λήν. 847, 49.

κηρεσιφόρητος ὅτι διὰ τοῦ,
ὅν Κῆρες φέρουσιν, ἐρμηνεύεται
παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ

φορητὸς ὀνόματος οὐσπείρου τῷ
φέρω ῥήματι σῖγκεται ἡ λέξις.
230, 25. 727, 45. 804, 48.

κῆρι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι προ-
περισπᾶται διὰ τῆ ἐκ κρίσεως
παθεῖν τὴν δυσυλλαβίαν. 1146,
51.

κηρίνη ὁπώρα, κατὰ σιμπλοκήν
γράφεισιν λέγεται τὸ μέλι παρ'
Ἀλκμᾶνι. 1735, 50.

Κήρινθος, πύλις Εἰβοϊκῇ, ὅτι
καὶ Ἑλλοπία ἐκλήθη ποτὲ, καὶ
ἄλλα τινὰ περὶ τῆς τοποθεσίας
αὐτῆς. 280, 29.

κηρόφι μύλλον, ἐν βῆθει ψυχῆς
παρ' Ὀμήρῳ. 750, 54.

Κῆρος, ποταμός τις Ἀρμενίας
οὕτω καλούμενος, ὅτι βαρύνεται
πρὸς διαστολήν τοῦ κῆρος. 1710,
25.

κηρός διττῶς ἐτυμολογοῦμενον,
καὶ ὅτι ὀξύνεται κανονικῶς καὶ
πρὸς διαστολήν τοῦ Κῆρος· καὶ
ὅτι μελιγδῆς λέγεται ἐπιθετικῶς
παρ' Ὀμήρῳ ὡς ποτὲ τοιοῦτος.
1710, 22.

κηρύκειον ἡ τῶν κηρύκων ῥάβδος.
184, 45.

κῆρυκες, δημόσιοι ὑπηρέται, οἱ
καὶ ταῖς θύραις ὑποίργον. 1891,
37. καὶ διὰ τὴν Διὸς καὶ ἀνθρώ-
πων ἄγγελοι καὶ Διὶ γίλιν λέγον-
ται παρ' Ὀμήρῳ, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 112, 29. 726, 62.

κῆρυκος, εὐθεία ἰσοπελάγως
κλινομένη ἀπὸ τῆς κῆρυκος γυν-
κῆς ἀναδρομώσεως εἰς εὐθείαν.
100, 16.

κηρύκων τοῦ ἐπὶ Τροίαν Ἑλλη-
νικοῦ στρατεύματος ὀνόματα καὶ
ἀριθμός. 180, 22.

κῆρυλλοὶ οἱ ὄρνευες τῶν ἀλκυό-
νων, ὅτι γηρύσαντες ἐπὶ τῶν
θηλειῶν βαστάζονται. 776, 39.
καὶ ὅτι τὸ κῆρύλλος διὰ τοῦ ἡ
ἔχει τὴν κί συλλαβὴν, καὶ ὅτι
καὶ τὸν κοινῶς αἰνίσσεται ἡ λέξις
παρ' Ἀριστοφάνει. 125, 43. [Cf.
tamen Eust. 776, 40.]

κῆρυξ ὅτι παρὰ τὸ γηρύειν, ὃ ἐστὶ
φωγεῖν, λέγεται· καὶ περὶ τῆς
τῶν κηρύκων ἀπολλίας καὶ τῶν
ἄλλων πρεσβείαν. 110, 7. 14-289
686, 21.

κῆρυξ, βασιλικὴς ἐπηρέτης καὶ
θαλάσσιον τι ὕστρεον ὁμωνύμως,

κύριον βαρύνεται. 449, 11. 1025, 4. 1781, 7.
Κλειτωρ, *vid.* Κλήτωρ.
κλείω, ἐνιστάς ἀντὶ μέλλοντος τοῦ κλείω, ὃ ἐστι δοξάσω, ἐν τῷ, ἔγω δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπίστονα γὰρ, 'Οδ. ρ', 418. 1826, 29.
κλείομαι ἀντὶ τοῦ κλείομαι, 'Οδ. ν', 299. 1742, 33.
Κλειόμβροτος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ' στοιχείου λέγεται τοῦτομα. 243, 43.
Κλειόμενης Λακεδαιμόνιος μανείς ἐκ μέθης καὶ καταγορδεύσας ἐαυτὸν, ἱστορία. 907, 32. 1398, 4.
Κλειοπάτρα, Φιλίππου θυγάτηρ ἐξ Ὀλυμπιάδος. 1345, 55.
κλέος ἡ δόξα καὶ ἡ ἀπλῶς φήμη ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ κλέω κλέος καὶ τροπὴ κλέος. 809, 9. 1941, 59. ἀλαχοῦ δὲ ὅτι κλέος ἡ φήμη καὶ ἀρετὴ τοῦ μέλλοντος, οἷον ἐν τῷ, ἡ ὅσων ἀκούσω ἢ τε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν, 'Οδ. δ', 283. 1417, 35. καὶ ὅτι κλέος ἐσθλόν, ἡγουν γῆρμη ἐσθλή, εἰ-
 τουν εὐκλεία πρὸς διαστολὴν τοῦ κακοῦ κλέους λέγεται, ὅθεν δῆλον ὅτι μέση λέξις ἐστὶ τὸ κλέος. 745, 53. 1092, 9. 1394, 55.
κλέπτειν ὅτι παρὰ τὸ ἐκλέπειν λέγεται. 82, 37. καὶ ὅτι οὐ μόνον περὶ κλέπτειν, ἀλλὰ καὶ νόψ κλέπτειν παρ' Ὀμήρῳ λέγεται, καὶ ποσὶ δὲ κλέπτειν λέγεται ἂν τὸ λάθρα φυγεῖν. 66, 1. 1100, 28. καὶ ὅτι καὶ κλέπτειν τὴν νίκην ἀντὶ τοῦ δόλω νικᾶν λέγεται. 679, 37. καὶ κλέπτειν λόγῳ λέγεται ἂν τὸ παραλογίζεσθαι. 1269, 48.
κλέπτειν ὅτι ἐκ τοῦ κλέπτειν ὅτι ἀπερθετιποῦ κατ' ἐπίτασιν λέγεται. 215, 12. 1441, 24.
κλεπτοσύνη παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ὡς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ παλαισμοσύνης λέγεται. 1870, 56.
κλειπὴν ἐπιωνυμία, ὅτι ὁ μὲν κλειπὴν ἀντίον Ἀτρεΐδης ἐπεκαλεῖτο, ὁ δὲ κλειπὴν ὁ δὲ κλειπὴν, ὁ δὲ κλειπὴν. 1642, 62.
κλειπὴν, ὁρίων ἐξοχὴ τραχεῖα. 8, 19.

Κλέων ἀπὸ Γόρδου κόμης πειρατὴς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος, ἱστορία. 319, 7.
Κλέωναί, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ ἄλλη ἴσω Ἄθῳ τοῦ ὕρους, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ τειχισμοῦ καὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. 290, 45.
Κλέωνη, νῆσός τις περὶ ποντὴν Κέρνην, ὅτι ἐν δυοῖ ν' γράφεται ἡ λέξις. 291, 5.
Κλέωνος ποιητοῦ ἀνδριᾶς παρακαταθήκην διαφυλάξας, ἱστορία. 1467, 11.
Κλέωνυμος κωμωδὸς ὅτι ἀνθρωποφαγεῖν διεβέβητο. 1630, 9.
κλήδην, ἐπιόρημα ἀντὶ τοῦ κλητικῶς. 732, 57.
κλήδος ὅτι ἐκ τοῦ κληίδος συνή-
 ρηται, ὡς καὶ κληδὼν ἐκ τοῦ κληίδων. 174, 13.
κληδὼν ἡ γῆρμη, ὅτι καὶ κληδὼν καὶ κληθδὼν λέγεται. 1884, 50.
κλήδων ὁ μαρτυρικός λόγος, ὅτι παρὰ τὸ κλήζω, ὃ δηλοῖ τὸ φημί, λέγεται. 1407, 49. 55.
κλήζω, ὅτι παρὰ τὸ κλέος γίνεται κλήζω, καὶ κατ' ἔκτασιν κληζέω, καὶ συναιρέσει κληζέω. 1497, 52.
κληθδὼν ἀντὶ τοῦ κληδὼν, ὃ ἐστὶν ὁ μαρτυρικός λόγος, ὅτι ἐκ τοῦ κληδὼν γέγονεν, ὡς ἀπὸ τοῦ κληθδὼν καὶ κληθδὼν. 1497, 49. 55. ἀλλὰ-
 χου δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κληθδὼν ἐκτά-
 σι τῆς ἀρχοῦσης. 1840, 26.
κληθδὼν, ὅπου τινες ἐν τοῖς γυναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ὧς αἱ περὶναι καθέναν. 1847, 35. καὶ κληθδὼν ὁμωνύμως αἱ συνοχαὶ τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. 1584, 41.
κληθδὼν ὅτι ἐκ τοῦ κληθδὼν γέγονεν ἐκτάσει τοῦ εἰς ἡ, 907, 53.
κληθδὼν ἀντὶ τοῦ κλειθδὼν, ὃ ἐστὶ σωματικόν τι μέρος, ὅτι παρὰ τὸ κλειθδὼν, ἡγουν συνδεῖν, τὸν ὦμον πρὸς τὸν αὐχένα λέγεται. 533, 2. καὶ κληθδὼν ὁμωνύμως ἡ ναυτικὴ καθέδρα, καθ' ἣν κλῆται τὸ σώμα, ὅθεν πολυκληθδὼν νῆες αἱ πολυκαθέδρα ἡ πολυκλειδίωτοι. 174, 7. 223, 7.
κληθδὼν παρ' Ὀμήρῳ ὅτι οἱ σκευὸς κληθδὼν. ἀλλὰ μοχλὸν ἐντὸς τῆς κληθδὼν, ἰμάντι δὲ ἐξω-
 τὴν σημαίνει. 1358,

60. 1429, 5. καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ ἰ. 532, 28.

κλησταὶ σάνιδες αἱ θύραι πρὸς διαστολὴν τῶν ἀπλῶς σανίδων. 1449, 4.

κληρονομία ὅτι παρὰ τὸ κληρονομία, ὃ ἐστὶ λαχνοῖς, διανέμεσθαι πά-
 λαι τὴν πατρικὴν οὐσίαν τοὺς παῖ-
 δας λέγεται. 1026, 38. 1758, 37.

κληρὸς τὸ σημείον, ὃ ἐμβάλλει-
 τις τῷ ἀγγεῖῳ τοῦ λαχοῦ, καὶ κληρὸς ὁμωνύμως τὸ διὰ τοῦ τοι-
 οῦτου σημείου λαγχάνον τινι, καὶ ἀπλῶς ἡ κατὰ βλὸν λαχοῦσα τινι
 περιουσία. Ἐδριπίδης δὲ καὶ μαν-
 τικᾶς τινος ψήφους κληρὸς κα-
 λεῖ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κλῶ, ὃ ἐστὶ
 καλῶ, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ κάλον,
 ὃ ἐστὶ ξύλον. 418, 41 — 49. καὶ
 ὅτι ἐν τῷ, καὶ οἶκος καὶ κληρὸς
 ἀκέραιος, 'Ἰλ. δ', 498. οἶκος μὲν
 ἡ ἐντὸς τῆς πόλεως περιουσία, κλη-
 ρὸς δὲ τὰ ἐξω τῆς πόλεως, ὧν κυ-
 ριεύουσιν οἱ πολῖται. 418, 41 —
 419, 11. 674, 14. 675, 52. 1026,
 34. 60. 1751, 3.

κλησὶς τινὸς ἀπὸ τοῦ κυρίου ὀνό-
 ματος αὐτοῦ ὅτι ποτὲ μὲν κατὰ
 ἀφείλειαν καὶ περιπάθειάν τινα γί-
 νεται παρ' Ὀμήρῳ, ποτὲ δὲ κατὰ
 βαρύντητα. 653, 29.

κλησὶς ὅτι ἐκ τοῦ κλησὶς συνή-
 ρηται, ὃ ἐκ τοῦ κλησὶς γέγονε
 τροπὴ τοῦ εἰς ἡ. 907, 53. ἀλλα-
 χου δὲ ὅτι τὸ κλησὶς ἀπὸ τοῦ
 κληζέω θέματος κεκίνηται. 1497,
 54.

κλητικαὶ εἰς ἃ λήγονται τῆς πρώ-
 τῆς κλίσεως τινὶ λόγῳ ἀντὶ εὐθει-
 ῶν ποτὲ λαμβάνονται παρὰ τοῖς
 ποιηταῖς, οἷον ἱππότης ἀντὶ τοῦ
 ἱππότα. 686, 25.

κλητικαὶ τεταροκλήτων ὀνομάτων
 ὁμοφωνοῦσαι ταῖς ἰδίαις εὐθείαις
 Ἀττικῶς, οἷον τὸ, ἡέλιος ὃς πάντ'
 ἐφορᾷς, 'Ἰλ. γ', 277. ἀντὶ τοῦ,
 ὡ ἡέλιε. 415, 5.

κλητικαὶ τῶν εἰς μεθῶν ληγόντων
 συνθέτων ὀνομάτων ὅτι ἀναβιβά-
 ζουσι τὸν τόνον, οἷον Ἀυτόμεδον,
 Ἀλκίμεδον. 1115, 18.

κλητικὴ ἐνική ὅτι οὐκ ἂν ποτε ἀντὶ
 εὐθείας ληφθεῖη, εὐθεία δὲ ἀντὶ
 κλητικῆς πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀτ-
 τικοῖς. 1469, 58.

- καὶ περὶ τοῦ παραληκτικοῦ χρόνου τῶν πλαγίων τῆς λέξεως. 1108, 42. καὶ ὅτι καὶ τοῖς μαγείρους καὶ τοῖς οἰνοχόους οὕτως ἐνόμισάν τινες λέγεσθαι. 1402, 38.
- κηρυξ ὁμωνύμως θαλάσσιον τι ζῶον κογχυλοειδές, καὶ Στρατονίκου τοῦ κιθαρωδοῦ αἰνίγμα ἀπὸ τῶν τοιοῦτων κηρέων. 1108, 24. 1324, 23.
- κηρύσσειν τινάς, ἀντὶ τοῦ συγκυλεῖν, αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ἱστίοις κηρύσσειν τισὶ λέγεται. 171, 21. 251, 7.
- κήτειοι ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος ἐν τῷ, κῆτειοι κτείνοντο, Ὀδ. λ', 521. ἡ κῆτειοι οἱ μισθοφόροι ὡς ἀπληστοὶ κατὰ τὰ κήτη· ἡ Κῆτειοι, ἔθνος Μυσσίας, οἱ ἱστίοι ἐλεῦται, ἀπὸ Κητείου ποταμοῦ· ἔτεροι δὲ Κητείλους τοὺς Περγαμηναίους ἐνόησαν. 1697, 19.
- Κῆτειος, ποταμὸς χειμαρῶνδης ἐν τῇ Ἐλεατίδι χώρῳ, ὅς καὶ Κητωίς· ἐλέγετο, ῥέων εἰς τὸν Κάϊκον, οὗ περὶ τὴν Ἰδην αἰπῆται. 1697, 25. 38.
- κῆτος λέξις ὅτι μέγεθος ὑπαγορεύει, οἷον ἐν τῷ μεγακῆτης καὶ ἐν τῷ κητώεσσα. 709, 38.
- Κητώεις, ὄνομα ποταμοῦ τινός, ὅς καὶ Κῆτειος λέγεται. 1697, 25. 38. ζῆται τὸ Κῆτειος.
- κητώεσσα ἡ μεγάλη κατὰ τὰ κήτη, περὶ πόλεως λεγόμενον, ἡ κητώεσσα ἡ κητοφόρος κατὰ θαλάσσης λεγόμενον, ὅτι παρὰ τὸ κῆτος λέγεται. 294, 8. 709, 39. 1478, 34.
- Κῆϋξ καὶ Ἀλκων εἰς ὄρνιθας τὰς καλουμένας ἀλκύνους μεταβληθέντες, ἀφ' ὧν αἱ ἀλκυνίδες ἡμέραι, διηγήσεις διεξοδική. 776, 19.
- Κηφισὶς λίμνη, λίμνη τις Βοιωτικῇ, ἡ καὶ Ὑλικὴ λέγεται παρωνύμως Ὑλῃ, πόλει τινὶ Βοιωτικῇ καὶ αὐτῇ. 267, 22. 275, 20.
- Κηφισσοδωρος, ὄνομα πλάνου τινός. 1382, 40.
- Κηφισσοῖς, ποταμὸς τις Θωακίδος παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι πολλοὶ τινες ποταμοὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο. 275, 17.
- κηώεις θάλαμος ὁ εὐώδης καὶ τεθυμιαμένος, καὶ κηώεις ναὸς ἡ βωμὸς ὁμοίως, ὅτι παρὰ τὸ κῆαι, ὃ ἐστι καῦσαι, λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ὠ μεγάλου ἔχει τὴν παραλήγουσαν. 427, 7. 11. 642, 50.
- κῆωμεν, ὑποτακτικὸν τοῦ κῆαι ἀορίστον πρώτου. 684, 5.
- κίρδῃλον νόμισμα ὅτι ἀπὸ τοῦ τῶν Χίων ὀνόματος λέγεται, οἷον κίρδῃλον, ἐρμηνεία διεξοδική. 1402, 38.
- κίβωριον, εἶδος φυτοῦ, ὃ καὶ κύμινος λέγεται, ὅθ' αἱ ῥίζαι κολοκάσια καλοῦνται. 948, 35. 999, 35.
- κίβωτος ὅτι καὶ κηλὸς καὶ λάρναξ καὶ ζυγαστρον καὶ σωρὸς καὶ ἀντίπηξ κατὰ πολίωνωνμίαν λέγεται. 1449, 2. 1604, 12.
- κίδαρις, ὅτι εἶδος τι πῖλου κατὰ γλῶσσαν οὕτω λέγεται. 381, 13.
- κιδνω ὅτι ἐκ τοῦ κεδῖ γέγονε πλειονισμῷ τοῦ ν καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ι· καὶ κιδνασθαι λέγεται ποτίμιον ὕδωρ, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πλατύνεσθαι ἢ μηκύνεσθαι. 140, 25. 360, 6. 691, 2. 6. 1551, 3.
- κίδαρις ἡ κιθάρα κατὰ τὴν Ἀολικὴν παραγωγὴν, καὶ ἔτι παρὰ τὸ κεδῖν ἐρωτας λέγεται, καὶ ὅτι προπαροξύνεται· καὶ κίδαρις ἡ κιθαρωδικὴ ἐπιστήμη ὁμωνύμως τῷ ὄργανῳ. 381, 4. 957, 48.
- κίδαρος ἔχθρς ὅτι Ἀπόλλωνι ἀσφείδεται διὰ τὴν πρὸς τὴν κιθάραν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος. 87, 33.
- κιδῶν ὁ χιτῶν Ἰωνικῶς κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 32. 746, 15.
- κικκαβάζειν, μῦθημα φωνῆς ὁρνίζων τινῶν, ὅθεν τὸ κικκαβαῦ ἐπὶ ῥῆμα παρ' Ἀριστοφάνει. 229, 29.
- κικκαβαῦ ἐπὶ ῥῆμα, ζῆται τὸ κικκαβάζειν.
- κικλήσκειν τὸ καλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἱκετικῶς καλεῖν ἐνίοτε. 732, 57. 775, 9.
- Κίκονες, ἔθνος Θρακικὸν περὶ ποντὴν Μαρωνίαν· ὅτι οὐ κατονικῶς, ἀλλὰ πρὸς μέτρον χρεῖαν διὰ τοῦ ὀ μικροῦ γράφεται ἡ παραλήγουσα τῆς λέξεως παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις. 359, 11. 1096, 5. 1615, 11.
- κικρῶ ἐν ἴσῳ τῷ κικρῶ, ὅτι ἐν τοῦ κικρῶ γέγονε κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνασπλισιασμόν. 234, 39.
- κίκυς ἡ τοῦ κίειν, ὃ ἐστι πορεύεσθαι, δύναμις. 1691, 52.
- Κίλικες ἑτερονύμως παρ' Ὀμήρῳ οἱ τὸ Θήρης πεδίον οἰκοῦντες, ὅτι ἀπὸ Κίλλου ἡνιόχου Πίλοπος παρωνομάσθησαν. 33, 39. καὶ ὅτι οἱ κατὰ Παμφυλίαν Κίλικες ἀπὸ τούτων ψάσθησαν. 119, 19.
- κίλικίξειν τὸ πονηρεῖσθαι, ὅτι ἀπὸ τοῦ τῶν Κίλικων ἔθρους λέγεται. 741, 21.
- Κίλικιοι ἄρτοι οἱ μεγάλοι μὲν, μὴ καθαροὶ δὲ, ἀλλὰ φασὶ τὴν χυθάν. 280, 12. 1817, 58.
- Κίλλα, πόλις Τρωικῇ, ἀπὸ Κίλλου ἡνιόχου Πίλοπος, καὶ ἄλλη Ἰουδαίας. 33, 31. 42.
- Κίλλαιος ποταμὸς περὶ Κίλλαν πόλιν Τρωικὴν, καὶ Κίλλων ὄρος περὶ ποντὶ Γάργαρα τῆς Τρωάδος. 33, 38. 34, 3.
- Κίλλαντες οἱ Κίλλαν, πόλιν Τρωικὴν, οἰκοῦντες. 33, 36.
- Κίλλας, ἡνιόχος Πίλοπος, ἀφ' οὗ Κίλλα πόλις, οὗ καὶ μῦθμα ἦν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Κίλλαιου Ἀπόλλωνος. 33, 32 — 44.
- Κίλλικέριοι, ὄνομα προσηγορικῶν δοίλων τινῶν παρὰ Κρησίν. 295, 31.
- Κίλλος, ποταμὸς περὶ Κίλλαν, πόλιν Τρωικὴν, ἐξ Ἰδης τοῦ ὄρους καταφερόμενος. 34, 2.
- κίλλος, ὄνομα ποιοῦ χρώματος. 1057, 56.
- κίμβριξ ὁ ὀνπαρὸς καὶ φειδωλὸς, καὶ λιμοκίμβριξ καὶ κυμινοκίμβριξ συνθέτως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1828, 10.
- Κιμμέριοι ἔθνος ὅτι ταῖς πρὸς τῷ Αἰδῇ ἐσπερίοις τόποις παρεικτεῖν ὕφ' Ὀμήρου πλάττονται, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἔθνος εἰσὶ Σκυθικὸν ἐξάμνητον ἔχον νίκτα· καὶ ἔκφρασις Ὀμηρικῇ τῆς τοῦ κατ' αὐτοὺς περιέχοντος· οἱ δὲ ὅτι Εὐρωπαῖον τὸ ἔθνος ὑπογύλους ἔχον οἰκήσεις, ὅθεν καὶ παροικτεῖν τῷ Αἰδῇ μεμίδευνται· οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀορρὸν καλούμενον κόλπον οἰκεῖν τοὺς Κιμμερίους ἐνόμισαν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ περὶ ῥῆμα ἡ ἔραν κείσθαι δοκοῦσιν οὕτω

- λέγεσθαι· καὶ ὅτι τὰ πολλὰ τῆς Ἀσίας κατέδραμον οἱ Κιμμέριοι ἐπὶ Ἀρδύος τοῦ Γύγου, καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἱστορομένων καὶ μυθνομένων περὶ Κιμμερίων. 1379, 29. 1667, 41. 51. 1670, 49-1671, 44.
- Κιμμερίων** νέκτες ὅτι μέγισται καὶ πολυχρόνιοι, ζῆται ἐν τῷ Κιμμέριοι. 1649, 35.
- κιναιδίαι** καὶ κιναιδίσμα καὶ κιναιδολόγος ὅτι παρὰ τὴν αἰδῶ τὸ σωματικὸν μόριον λέγονται. 1784, 54.
- κινάμυα** διὰ τοῦ ἰ, ἡ συνεχὴς κινουσα τοὺς μίαν τῶν ὀφθαλμῶν. 1243, 25.
- κινάρα**, ἡ καὶ κάκτος, γυτὸν τι ἀπανθῶδες ἐδώδιμον. 1822, 23.
- κινδάλισμος**, παιδιὰ τις διὰ πασπάλων γινομένη, κίνδαλος γὰρ ὁ πάσσαλος κατὰ γλίσσιν, καὶ κινδαλοκλίτης ὁ πασσαλισκος. 540, 23.
- κινεῖν** ἀφ' ἱερῶς, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει δεομένων ἐσχάτης βοηθείας, ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς πεττείαις ἱερῶς κυλουμένης γραμμῆς. 633, 59. ζῆται ἐν τῷ, ἱερὰ γραμμῇ.
- κινῆσαι** θύραν, τὸ διασπαλεῖσθαι ἐπὶ κλήσει τῶν ἐνδον. 1931, 57.
- κίνησις** θείων σωματίων ὅτι τὰ ὑποκείμενα σώματι διασπαλεῖται κατὰ τερατολογίαν Ὀμηρικὴν. 145, 23.
- κινος** ληγόντων ὀξυτήνων τῷ ὠ προπαρὰ ληγόντων ἀναλογία, ὅσον φυλακινός, λεπτακινός. 1643, 4.
- κίνυγμα** τὸ αἰρίον εἶδωλον, ὅτι παρὰ τὸ κινύσσω λέγεται. 472, 44. 805, 28.
- κινύμενος**, ἀντὶ τοῦ κινούμενος, ἀπὸ τοῦ κινῶ κινῶ κίνυμι. 805, 22. 27.
- κίνυντο**, ἤγουν κινουῖντο, ἀπὸ τοῦ κινῶ κινῶ κίνυμι. 472, 43.
- Κινέρας**, Κύρου βασιλεὺς, ἐπὶ τῶν Τρωικῶν παραλογισάμενος τοὺς Ἀτρεΐδας, καὶ περὶ αἷς ἀπωλείας αὐτοῦ καὶ τῶν θανατῶν ἱστορίᾳ διεξοδική. 827, 38.
- κινύρεσθαι** τὸ ὑποκλίειν. 116, 37. κυρίως δὲ κινύρεσθαι τὸ κινεῖν, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ κινεῖν ἰκνῶναι, ὅθεν καὶ τὸ κινεῖν. 1792, 44.
- Κιῶ** ἄνδρες, πῖλις Φωκίδος, ἦν Ὀμηρος Ἀρτίσαν· κατὰ δὲ Στρέβωνα ἐτέρῳ μὲν ἢ Κολίτῃ, ἐτέρῳ δὲ ἢ Κιῶνι· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Κιῶντος καὶ ὁ Κιῶντος πόλις ὠνομασται. 273, 21—34.
- Κιῶντος** κόλπος, ζῆται ἐν τῷ Κιῶνι. 273, 25.
- Κιῶντων** πρὸς Φωκίαν πόλις ὅτι δια Μεγιστῶ τὴν Πελοπόννησον συνέστη ποτὲ, ἱστορία. 1244, 45.
- κίς** ὁ σκύλις, ὅτι κίος ποιεῖ τὴν γενικήν. 113, 45.
- Κισσῆς**, ὅτι ἐκ τοῦ Κισσῆς, δηλοῖ Κισσῆος θυγατέρα, συνήρηται ἢ λέξις. 840, 33.
- κισσητός** ὁ οἶνος, ὅτι παρὰ τὸν κισσὸν λέγεται. 87, 24. ζῆται τὸ κισσός.
- κισσός** ὅτι Αἰονίῳ ἀνιέρωται, ὅθεν καὶ ὁ οἶνος κισσητός λέγεται. 87, 24.
- κισσύβιον**, ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου, ὅτι Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ὄν τοῦ κισσός εἰς ὃ ἢ λέξις, καὶ ὅτι μόνον ἐγένετο τὰ κισσίσβια, ἐρμηνεύει διεξοδική. 1631, 60—1632, 9. 1751, 48. ὁλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ χεῖρ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶν, λέγεται τὸ κισσίσβιον τροπῇ τοῦ δασύς εἰς ψιλόν. 1835, 17.
- κίστη** ἡ ἐδεσματοθήκη παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τι ἐν αὐτῇ δοκεῖ λέγεσθαι. 1552, 19.
- Κίτιον**, πόλις Κύπρου, καὶ ὅτι οἱ Κιτίες κατακόρως ἐχρῶντο τῇ τῶν δύο τ' προσορῇ. 813, 48.
- κίτρα** Ῥωμαϊκῶς τὰ κίτριά, ἃ καὶ ἐσπερικά μῆλα ἀπὸ τῶν Ἑσπερίδων λέγονται, τὰ δ' αὖτὰ καὶ χρύσεια διὰ τὴν χρῶαν. 1572, 41.
- κίχάνειν** τὸ καταλαμβάνειν τὸ διωκόμενον, καὶ τὸ ἰκτετεῖν ἐν τῷ, δέσποιναν μὲν πρώτη κίχῃσιναι, Ὀδ. ἡ, 53. 199, 12. 1567, 41. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κίχάνω λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ οἰδάνω τὸ οἰδάνω. 1015, 63.
- κίχάνω** ἐν ἴσῳ τῷ ἰκόνῳ, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὸ ἰκτετεῖν, τὸ χιμῆρον, οἶον ἐν τῷ, ὃ φλ' ἐπὶ σε πρώτα κίχάνω, Ὀδ. γ', 228. 1740, 2.
- κίρα** χρώμενον μέλπειν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ὑδάς. 1091, 61.
- κινυρὸς** καὶ κινυρὰ ἀντὶ τοῦ οἰκτρούφρονος. 1091, 45.
- κινύσσω** παρὰ τὸ κινῶ, ὃ ἐκ τοῦ κινῶ. 472, 44.
- κινῶ** ὅτι παρὰ τὸ κινῶ γίνεται προσλήψει τοῦ ν'. 1507, 53.
- κιοίτην**, ἤγουν ἀπέλδοκον, ἀπὸ τοῦ κίω. 1777, 29.
- κίονες** Ἀτλαντος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι Πλάτων μὲν κίονα τὸν κοσμητικὸν ἄξονα καλεῖ, Ὀμηρος δὲ κίονας πληθυντικῶς διὰ τὸ εἰς δύο πόλους διαιρεῖσθαι τὸν ἄξονα καὶ ἱστορίᾳ καὶ ἀλληγορίᾳ περὶ τῶν Ἀτλαντικῶν κίωνων. 1389, 61. 1390, 13. 16.
- Κιρεὺς** καὶ Νηλεὺς, ποταμοὶ ἐν Ἑβρώδι, ὧν τοῦ μὲν τὸ ὕδωρ λευκὰ, τοῦ δὲ μέλανα τὰ πίνοντι θρέμματα ποιεῖ. 279, 5.
- κίρις**, εἶδος ὀρνέου, ὅτι ὡς τὸ σίρις καὶ τὸ ξίρις γράφεται ἢ λέξις. 391, 36.
- Κιρκαῖον** πεδὶον ἐν Ἰταλίᾳ ὅτι παρωντικὸς ἀπὸ τῆς Κίρκης λέγεται, οἱ δὲ καὶ πεδὶον τι ἀνατολικὸν οὕτω καλεῖσθαι λέγουσι. 1651, 41.
- Κίρκη**, κίριον καὶ εἶδος ὀρνέου ἄλλο τι παρὰ τὸν κίρκον. 1262, 51. 1613, 63.
- Κίρκη** ὅτι εἰς τὴν κατὰ τὸ γευστὰ ἡδονὴν καὶ ἀπλῶς εἰς τροφήν καὶ ἀλογίαν ἀλληγορεῖται. 1655, 12. 41. 55.
- Κίρκη** ὅτι εἰς ἡδονὴν ἀλληγορεῖται, καὶ ἀλληγορεύει διεξοδικῇ τῶν ἱστορομένων Ὀμήρῳ περὶ τῆς διὰ τοῦ μώλκτος πρὸς αἰτὴν ἐντεῖξιν τοῦ Ὀδυσσεύς. 1658, 33.
- Κίρκης** ξόονον, ὅτι ὑψηλοὶ ὕντος τοῦ Κιρκαίου τὸ ξόονον αὐτῆς ἡλῶν τῆς νυκτός καταλαμβάνεται. 1705, 34.
- κίρκος**, εἶδος ἱέρακος, ἔτι παρὰ τὸ κρίζειν, ὃ ἐστὶ μίμημα τῆς τοῦ ὀρνέου φωνῆς, κατὰ μεταθεσιν λέγεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πρὸς τὸ κρῖος συνεμπύσεως. 1146, 45. 1262, 57. 1734, 18.
- κίρῳ** ἂν οἶνον εἶδαν, ἀντὶ τοῦ συμμίσγειν. 1751, 35. καὶ ὅτι τὸ κίρῳ περὶ πύκτων τῶν ἐχρῶν λέγεται. 1402, 48.

καὶ ὅτι κιχάνω μετὰ τοῦ ᾧ ἀναλογώτερον λέγουσι ἄν, ἵνα τὸ κιχῶ ὑποτιμητικὸν τρισὶ γραμμασίαν αὐτοῦ λίποιτο, ὡς τὸ μάθω τοῦ μαθήσθαι καὶ τὸ λύω τοῦ λυγῶν. 1525, 17.

κιχῆλαι παρὰ Συρακουσίοις αἱ κίχλαι. 1934, 15.

κιχῆμεναι, ἀπαρέμφοτον ἀπὸ τοῦ κιχημι ἢ ἀπὸ τοῦ κιχαίνω, ὅθεν τὸ κιχῶν. 1015, 62.

κιχῆμενον βέλος, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐπελθόν καὶ ἀψιόμενον. 537, 8.

κιχῆναι, ἤρουν μεταλαβεῖν, ἀπὸ τοῦ κιχαίνω ἢ τοῦ κιχημι θάματος. 1805, 3.

κιχῆτην, τρίτον πρόσωπον δυϊκοῦ ρηματικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ἐκχρησάτην συγκόπεται, τὸ χιῆτα, ἡ κιχῆτην ὡς ποιῆτην διὰ διφθόγῳ. 812, 60.

κίχλα, ὄρνις καὶ ἰχθὺς τις ὁμωνύμως. 1934, 23. καὶ δεῖ τῶν κίχλων τρία ἰστοροῦνται, Ἰλλῆας, τριχῆς καὶ Ἰσομάχος. 947, 8.

κίχλη Ἀττικῶς κατὰ τινας, κίχλα δὲ οὐ. 1934, 20.

κιχλίζειν, ζῆται ἐν τῷ κιχλισμός. κιχλισμός, ὅτι οὕτως ἐλέγετο ὁ γυναικεῖος γέλως, ὅθεν καὶ ῥῆμα κιχλίζειν, ὅτι παρὰ τὴν κίχλαν τὸ δριμύτιον λέγεται. 1880, 60. 1934, 16.

Κίχυρος, πόλις Θεσπρωτικῇ ἢ πρότερον Ἐγίρῳ. 301, 3. 1448, 33. κίων ἀγνικεῖς ἱερὸς Ἀπόλλωνος, ζῆται ἐν τῷ ἀγνιά. 106, 21.

κίων, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολὴν τῆς κίων μετοχῆς. 32, 10. καὶ ὅτι ποτὲ μὲν ἀρσενικῶς, ποτὲ δὲ θηλυκῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 550, 13. 1811, 28. καὶ ὅτι Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 48. 1399, 50. 1923, 57. καὶ περὶ τῶν Ἀτλαντικῶν κίωνων ζῆται ἐν τῷ, κίονες Ἀτλαντος.

κλ ἀρκτικά ὠνοματοποιημένων λέξεων ὅτι λειότερά εἰσι τῶν κρ, οἷον τὸ κλάζειν τοῦ κράζειν. 39, 45.

κλαγγή, ποῖος ἦχος, ὅτι παρὰ τὸ κλάγγω λέγεται. 39, 44. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχῃ τὸ ν. 371, 34.

καὶ ὅτι ἀνύρως ἐπὶ ἀνθρώπων κραιγῆς λέγεται ποτε. 181, 13. 371, 3. καὶ ὅτι καὶ κλαγγή χοίρων ἢ ὄξεια βοῇ λέγεται. 1657, 8. 1765, 28.

κλάγξαι λέγεται ὄρνις ὀδνηθεῖς, οἰονεῖ κλαῖσαι. 900, 5.

κλαδί, δακτικὴ ὀξέτονος μεταπλασμένη ἀπὸ τῆς κλῖδω βαρύνον. 677, 13. 1400, 18.

κλάζειν ὅτι λειότερόν ἐστι τοῦ κράζειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. 1106, 15. καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ ἴχθους φωνῆς γεράνων, καὶ ἀπλῶς ὀρνίθων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀνθρώποι καὶ χοῖροι, ἔτι δὲ καὶ τόξα κλάζειν λέγονται. 40, 1. 208, 22. ζῆται τὸ κλαγγή.

Κλαζομένιοι κρήβεις ἐν Σπάρτῃ χρίσαντες ποτε ἀσβύλῳ τὰς τῶν ἐφόρων καθέδρας, ἱστορία. 1820, 15.

κλαίσθαι ἀντὶ τοῦ κλαίσις παρ' εἰδικτὴν ἔγκλισιν, ὅτι ἐξ ἐπεκτάσεως ἔχει τὴν θύ συλλαβὴν. 1368, 29.

κλαίω ὅτι παρὰ τὸ κλῶ λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ μονοσυλλάβου ῥήματος τὸ ραίω. 688, 62. 900, 51. 1508, 26. καὶ ὅτι κλαύσω ποιῶ τὸν μέλλοντι τροπῇ τοῦ εἰς ὦ. 36, 11.

κλαρώται, ὄνομα προσθηγορικὸν δοίλων τινῶν ἐν Κρήτῃ, παρὰ τὸ κληρωθῆναι λεγόμενον. 1024, 33.

κλᾶς ὅτι ἀπὸ τῆς κλάσας μετοχῆς τοῦ κλῶ ῥήματος κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1654, 15.

κλασθαι λέγεται ἡ καρδιά μεταφορικῶς πολλυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1508, 22.

κλαυθμυρίζεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ κλαίειν καὶ τοῦ μύριεσθαι συγκείται ἡ λέξις. 586, 10.

κλαυσάσκω ὅτι ἐκ τοῦ ἐκλαυσα ἀορίστου παρήκται τῇ τύπῃ τῶν διὰ τοῦ ασκω. 200, 5.

κλαυσιῶν λέγεται θύρα, ἀντὶ τοῦ ὑποτρέχειν, τροπικῶς ἀπὸ τῶν νεογλῶν σκυλακίων. 1961, 17.

Κλέαρχος, μαθητὴς τῆς Ἀριστοτέλους. 1908, 47.

κλεεννῇ ἀντὶ τοῦ κλεινῇ, ὅτι κατὰ πάθος λέγεται. 615, 46.

κλεηδὼν παρὰ τὸ κλέω, ὅτι

φημιζῶ, ὡς κληδὼν παρὰ τὸ κλήζω. 1840, 25.

κλεῖδεις θύινου, μέρος τι τοῦ ἰχθύος ὁμωνύμως. 1108, 21.

κλειδίον, ὀργῶν μέρος ἰχθύων οὐτω καλουμένων μέρος τινα. 1108, 23.

κλείειν, τὸ καὶ κλείζειν, ὅ ἐστι δοξάζειν καὶ φημιζειν καὶ τιμᾶν, οἷον ἐν τῷ, ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γυῖαν, Ὀδ. ρ', 418. 449, 10. 1421, 35. 1826, 20. 30. κλεῖθρη ἢ κατὰ τοὺς χιδαίους σκληθρα, ἐστὶ δὲ εἶδος δένδρου. 1523, 51.

κλεῖθρον, μοχλὸς θύρας. 1358, 59.

κλεινός, ὅτι κλεινοῖς προσθηγορικῶς τοὺς ἐρωμένους ἐκάλεον οἱ Κρήτες. 1300, 65.

κλείς, ὅτι τῶν νεωτέρων εἴρημα εἰσὶ τὰ κλειδιά, οἱ δὲ ἀρχαῖοι δεσμοῖς κατιστάλινον τὰς τι θύρας καὶ τὰς κίβωτους. 1603, 51. καὶ ὅτι ἀρεπνοειδεῖς ἐγίνοντο τὸ ἀρχαῖον αἱ κλείδες, καὶ δὲ ὁπῆς τῆς θύρας ἐνειρόμεναι μετῆγον τὴν ἔνδον σειρὰν ἐπὶ ἀνοίξει τῆς θύρας, διὸ καὶ ἐνκαμπία κλειδα λέγει Ὀμηρος Ὀδ. φ', 6. 1897, 41. 56. καὶ κλείς ὁμωνύμως τὸ μεσολαβοῦν μέρος μεταξὺ τοῦ αὐχένος καὶ τοῦ στήθους. 715, 47. καὶ ὅτι κλειδα θυρῶν λέγει Ὀμηρος Ἰλ. ω, 455. τὸν καὶ ἐπιβλήτα, καὶ ὀχέα θυρῶν, ἵγουν τὸν μοχλόν. 1429, 7. καὶ ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται ἡ λέξις, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς περισπάται. 857, 39.

κλεισίαι, αὐλαιοὶ πελῶνες, ἤγουν πλατεῖαι θύραι ἀγροτικοῦ οἰκήματος, ὃ κλίσιον καὶ κλῆσιον ἢ κλεισίον διὰ διφθόγγου λέγεται. ζῆται ἐν τῷ κλίσιον. 1957, 61.

κλείσιον ἢ κλεισίον, ζῆται ἐν τῷ κλίσιον καὶ ἐν τῷ κλεισίῳ. 1957, 60.

Κλεῖτος, υἱὸς Μαντίου τοῦ Μελάμποδος, ὅτι κάλλιτος γέγονεν ἔσθρωνος, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἡδὸς ἀρπασθῆναι μνηστέται. 1780, 49.

κλεῖτος, ὅ ἐστι φημιζῶ, λέγεται, καὶ ὅτι ὀξύνεται, Κλεῖτος δὲ τὸ

- κύριον βαρύνεται. 449, 11. 1025, 4. 1781, 7.
- Κλείτωρ**, vid. **Κλήτωρ**.
- κλείω**, ἐνστωδὺς ἀντὶ μέλλοντος τοῦ κλείσω, ὃ ἐστι δοξάσω, ἐν τῷ, ἰγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπειρονα γαῖαν, 'Οδ. ρ', 418. 1826, 29.
- κλέομαι** ἀντὶ τοῦ κλείνομαι, 'Οδ. ν', 299. 1742, 33.
- Κλεόμβροτος**, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ' στοιχείου λέγεται τοῦνομα. 243, 43.
- Κλεομένης Λακεδαιμόνιος** μανείς ἐκ μέθης καὶ καταγορδεύσας ἐυντόν, ἱστορία. 907, 32. 1398, 4.
- Κλεοπάτρα**, Φιλίππου θυγάτηρ ἐξ Ὀλυμπιάδος. 1345, 55.
- κλέος** ἡ δόξα καὶ ἡ ἀπλῶς φήμη ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ κλύω κλύος καὶ τροπὴ κλέος. 809, 9. 1941, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ἐστὶ κλέος ὡς φήμη καὶ ἀκοή τοῦ μέλλοντος, οἷον ἐν τῷ, ἡ ὅσπαν ἀκούσω ἢ τε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν, 'Οδ. α', 283. 1417, 35. καὶ ὅτι κλέος ἐσθλόν, ἤρουν φήμη ἐσθλή, εἶπουν εἴκλεια πρὸς διαστολὴν τοῦ κακοῦ κλέους λέγεται, ὅθεν δῆλον ὅτι μέση λέξις ἐστὶ τὸ κλέος. 745, 53. 1092, 9. 1394, 55.
- κλέπτειν** ὅτι παρὰ τὸ ἐκλέπειν λέγεται. 82, 37. καὶ ὅτι οὐ μόνον χειρὶ κλέπτειν, ἀλλὰ καὶ νόμῳ κλέπτειν παρ' Ὀμήρῳ λέγεται, καὶ ποσὶ δὲ κλέπτειν λέγεται ἂν τὸ λάθρῃ φρεῖν. 66, 1. 1100, 28. καὶ ὅτι καὶ κλέπτειν τὴν νίκην ἀντὶ τοῦ δόλῳ νικᾶν λέγεται. 679, 37. καὶ κλέπτειν λόγῳ λέγεται ἂν τὸ παραλογίζεσθαι. 1269, 48.
- κλεπτίστατος** ὅτι ἐκ τοῦ κλέπτιστος ὑπερθετικῶς κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λέγεται. 215, 12. 1441, 24.
- κλεπτοσύνη** παρ' Ὀμήρῳ ὅτι ὡς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ παλαιμοσύνης λέγεται. 1870, 56.
- κλεπτὼν** ἐπωνυμία, ὅτι ὁ μὲν κλέψας ἀγρόιον Ἀτρεὺς ἐπεκαλεῖτο, Φοῖβος δὲ ὁ κριδόν, ὃ δὲ κώδιον Ἰάσων. 1642, 62.
- κλέτας**, ὁρεινὴ ἐξοχὴ τραχεῖα. 1066, 19.
- κλεψιγαμεῖν** τὸ λάθρῃ ὑμικεῖν γυναικί. 1053, 29.
- Κλέων** ἀπὸ Γόρδου κόμης πειρατὴς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος, ἱστορία. 319, 7.
- Κλεωναί**, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ ἄλλη ἔσω Ἄθω τοῦ ὕρους, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ τειγισμοῦ καὶ τῆς τοποθεσίας τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. 290, 45.
- Κλεώνη**, νῆσός τις περὶ ποντὴν Κέρνην, ὅτι ἐν δυτὶ ν' γράφεται ἡ λέξις. 291, 5.
- Κλέωνος** ποιητοῦ ἀνδριάς παρακταθήκην διαφυλάξας, ἱστορία. 1467, 11.
- Κλεώνυμος** κομωδὸς ὅτι ἀνθρωποφαγεῖν διεβέβλητο. 1630, 9.
- κλήδην**, ἐπιθήκη ἀντὶ τοῦ κλητικῶς. 732, 57.
- κλήδος** ὅτι ἐκ τοῦ κληῖδος συνήρῃται, ὡς καὶ κλήδων ἐκ τοῦ κληίδων. 174, 13.
- κλήδων** ἡ φήμη, ὅτι καὶ κληδὼν καὶ κληθδὼν λέγεται. 1884, 50.
- κλήδων** ὁ μαντικὸς λόγος, ὅτι παρὰ τὸ κλήζω, ὃ δηλοῖ τὸ φημίω, λέγεται. 1497, 49. 55.
- κλήζω**, ὅτι παρὰ τὸ κλέος γίνεταί κλεῖζω, καὶ κατ' ἔκτασιν κληζω, καὶ συναιρέσει κληζω. 1497, 52.
- κλήδων** ἀντὶ τοῦ κληδὼν, ὃ ἐστὶν ὁ μαντικὸς λόγος, ὅτι ἐκ τοῦ κληδὼν γέγονεν, ὡς ἀπὸ τοῦ κρήναι τὸ κρηθῆναι. 1497, 49. 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κληθδὼν ἐκτάσει τῆς ἀρχοῦσης. 1840, 26.
- κλήιδες**, ὅπου τινες ἐν τοῖς γυναικείοις περιβλήμασιν, εἰς ἧς αἱ περόναι καθένοντο. 1847, 35. καὶ κληῖδες ὁμωνύμως αἱ συνοχαὶ τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. 1584, 41.
- κληίζω** ὅτι ἐκ τοῦ κλεῖζω γέγονεν ἐκτάσει τοῦ εἰς ἡ, 907, 53.
- κληῖς** ἀντὶ τοῦ κλείς, ὃ ἐστὶ σωματικόν τι μέρος, ὅτι παρὰ τὸ κλείειν, ἔχουν συνδεῖν, τὸν ὅμον πρὸς τὸν αἰχλὲνα λέγεται. 533, 2. καὶ κληῖς ὁμωνύμως ἡ ναυτικὴ καθέδρα, καθ' ἣν κλῖται τὸ σῶμα, ὅθεν πολυκλήιδες νῆες αἱ πολυκάθεδροι ἢ πολυκλειδωτοί. 174, 7. 223, 7.
- κληῖς** παρ' Ὀμήρῳ ὅτι οἱ σκεῦος σιδηροῦν, ἀλλὰ μοχλὸν ἐντὸς τῆς θύρας ἐξημμένον, ἱμάντι δὲ ἐξωθεν ἀνασπώμενον σημαίνει. 1358, 60. 1429, 5. καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ εἰ. 532, 28.
- κληισταὶ** σανίδες αἱ θύραι πρὸς διαστολὴν τῶν ἀπλῶς σανίδων. 1449, 4.
- κληρονομία** ὅτι παρὰ τὸ κλήροις, ὃ ἐστὶ λαχμοῖς, διανέμεσθαι παλαί τὴν πατρικὴν οὐσίαν τοὺς παῖδας λέγεται. 1026, 38. 1758, 37.
- κληῖρος** τὸ σημεῖον, ὃ ἐμβάλλει τις τῷ ἀγγεῖῳ τοῦ λαχμοῦ, καὶ κληῖρος ὁμωνύμως τὸ διὰ τοῦ τοιούτου σημείου λαγχάνον τι, καὶ ἀπλῶς ἡ κατὰ βίον λαχοῦσα τι, περιουσία. Εὐριπίδης δὲ καὶ μαντικὰς τινὰς ψήφους κλήρους καλεῖ. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κλῶ, ὃ ἐστὶ καλῶ, λέγεται, ἡ παρὰ τὸ κάλον, ὃ ἐστὶ ξύλον. 418, 41 — 49. καὶ ὅτι ἐν τῷ, καὶ οἶκος καὶ κληῖρος ἀκήρατος, Ἰλ. ο', 498. οἶκος μὲν ἡ ἐντὸς τῆς πόλεως περιουσία, κληῖρος δὲ τὰ ἔξω τῆς πόλεως, ὧν κυριεύουσιν οἱ πολῖται. 418, 41 — 419, 11. 674, 14. 675, 52. 1026, 34. 60. 1751, 3.
- κληῖς** τινὸς ἀπὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος αὐτοῦ ὅτι ποτὲ μὲν κατὰ ἀφέλειαν καὶ περιπάθειάν τινα γίνεται παρ' Ὀμήρῳ, ποτὲ δὲ κατὰ βαρύτητα. 653, 29.
- κλήσον** ὅτι ἐκ τοῦ κλίσσον συνήρῃται, ὃ ἐκ τοῦ κλείσον γέγονε τροπὴ τοῦ εἰς ἡ. 907, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ κλήσον ἀπὸ τοῦ κληίζω θέματος κεκίνηται. 1497, 54.
- κλητικαὶ** εἰς ἃ λήγουσαι τῆς πρώτης κλίσεως τίνι λόγῳ ἀντὶ εὐθειῶν ποτὲ λαμβάνονται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἷον ἱππότης ἀντὶ τοῦ ἱππύτα. 686, 25.
- κλητικαὶ** τεταρτοκλίτων ὀνομάτων ὁμοφωνοῦσαι ταῖς ἰδίαις εὐθείαις Ἀττικῶς, οἷον τὸ, ἡἷλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς, Ἰλ. γ', 277. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἡἷλιε. 415, 5.
- κλητικαὶ** τῶν εἰς μεδῶν ληγόντων συνθέτων ὀνομάτων ὅτι ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον Αὐτόμεδον, Ἀλκιμέδον. 1115, 18.
- κλητικὴ** ἐνική ὅτι οὐκ ἂν ποτε ἀντὶ εὐθείας ληφθεῖη, εὐθεῖα δὲ ἀντὶ κλητικῆς πολλῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1469, 58.

κλητός ὁ κληθεὶς ποθέν. 1825, 6. καὶ κλητός ἀντι τοῦ ἐπιλεκτός. 744, 28. 44.

Κλήτωρ, ποταμός Ἀρκαδίας περὶ τὸν Λάδωνα, ὅτι ἰχθὺς τινὰς φωνήεντας φέροι. 1720, 38.

κλιβανίκιος ἄρτος ὅτι παρωνίμως ἀπὸ τοῦ κλιβάνου λέγεται. 1088, 1.

κλίβανος ὅτι ἐκ τοῦ κριβανος λέγεται τροπῇ τοῦ ῥ̄ εἰς λ̄. 132, 34. 1511, 13. ζῆται τὸ κριβανος.

κλιθῆναι ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ ν̄ καὶ κλιθῆναι μετὰ τοῦ ν̄ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι μετὰ τοῦ ν̄ λεγόμενον. 388, 24. 1917, 26.

κλιμακίδες, γυναῖκες τινὲς κολακίδες, ὅτι παρὰ τὸ κλιμάκων χρεῖαν παρέχονται ταῖς πλουσίαις εἰς ἀνάβασιν καὶ κατὰβασιν τῶν δχημάτων οὕτω λέγονται. 1669, 34.

κλιμακωτὸν σχῆμα λόγου, καὶ ὑπογραφὴ αὐτοῦ καὶ παραδείγματά τινα διεξοδικῶς. 181, 35.

κλίμαξ ὅτι παρὰ τὸ κλῶ εἶπουν κλίνω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κολαστήριος ἦν κλίμαξ καθὰ καὶ τροχός, καὶ ἐστὶ καὶ κλιμάκιον ἱποκοριστικῶς λέγεται. 1546, 50. 1669, 28. καὶ ὅτι παρὰ τὴν κλίμακα, καὶ τὸ ἐκ κλίμακος, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν πόνοις ἄνεσιν τινα λαμβανόντων, ἐρμηνεία διεξοδική. 1324, 56. καὶ ὅτι τύχης ἐστὶ σύμβολον ἡ κλίμαξ, διό καὶ ὁ Πιττακὸς τοῦτο αἰνιττόμενος ἀνετίθει κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς. 1669, 38.

κλίματα ὀρῶν, τόποι ἀνακείμενοι, ὅ ἐστι χθυμαλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ κεκλιμένοι. 1498, 47.

κλίναι ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι, ἀνακλίνειν δὲ τὸ ἀνοῖξαι ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 604, 31. 974, 44.

κλίνειν ὑσπίδας ὦμοις, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐγκλίνειν καὶ ἱρεῖδειν καὶ πιπτεῖναι καὶ πελάζειν. 864, 27. 943, 21.

κλίνειν πάλιν ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ἀποστρίφειν τῷ ὀφθαλμῷ παρ' Ὀμήρῳ. 432, 8.

κλίνειν τὸ εἰς φυγὴν τρέπειν τινὰ, ὅθεν καὶ κλίνειν μάχην λέγεται ὁ Ποσειδῶν Ἰλ. ξ', 510. καὶ ἐτε-

ροκλινῆς μόγη παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρῳ. 999, 62. 1614, 45.

Κλίνη, ἕνομα γυναικὸς οἰνοχοῦσης Πιολιμαίῳ τῷ βασιλεῖ, ἱστορία. 1402, 41.

κλινθῆναι ὅτι ἀναλογώτερόν ἐστι μετὰ τοῦ ν̄ λεγόμενον. 388, 24. ζῆται τὸ κλιθῆναι.

κλιντήρ, θρόνου εἶδος, ἐφ' ᾧ ἔστιν ἀνακλινθῆναι. 1843, 7.

κλίνω ὅτι ἐκ τοῦ κλῶ παρήχθη, ὡς ἐκ τοῦ φθῶ τὸ φθίνω. 1689, 25. καὶ ἐστὶ τὰ παρὰ τὸ κλίνω ὑψοῦσι, ὅ ἐστιν ἀνάβασιν, δηλοῦσι, ὅλον κλισμὸς, κλίνη, κλίμαξ. 1546, 50.

κλισία συνήθως ἡ σκηνή εἶπουν αἰτοσχιδὸς οἰκήσις, καὶ κλισία εἶδος θρόνου ἔχον τι ἀνάκλιντον, ταῦτ' δὲ καὶ κλισμὸς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 77, 33. 1400, 28. 1488, 39. 1855, 23. καὶ ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχοῦσης ἡ κλισία λέξις, ὡς καὶ τὸ κλεισιόν. 1413, 34. καὶ κλισία ὁμωνύμως ὁ σταθμὸς εἶπουν ἡ ἀγροτικὴ κατοικία. 1797, 60.

κλισιάς κλισιάδος, ταῦτ' ὅπερ κλισία. 77, 46.

κλίσιον οὐδεντέρως ταῦτ' ὅπερ κλισία, ὅ ἐστιν οἰκῆμα ἐτελές παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ κοινῶς λεγόμενον σταῖλον, εἶπουν ὁ σταθμὸς τῶν προβάτων καὶ ὅτι καὶ κλίσιον ἢ κλεισιόν διὰ διφθόγγου γράφεται, καὶ περὶ τῆς προσωδίας τῆς λέξεως ἐρμηνεία διεξοδική. 78, 2. 1165, 11. 1957, 51 — 1958, 9.

κλίσις ταλάντων Διὸς, ἡ κατὰ πόλεμον ῥοπή ἀλληγορικῶς παρ' Ὀμήρῳ. 1181, 34. 56.

κλίσις ἢ μετάκλισις, σχῆμα λόγου. 15, 29. ἀλλαχοῦ δὲ κλίσις ἢ μετὰληψις λέγεται, ὅταν πτώσις τις μὴ τὴν ἐαυτῆς ἀκολουθίαν φυλάξῃ, ἀλλ' εἰς ἑτέραν μεταπέσῃ, ὅσον μῆνιν ἢ μυρία ἄλγε' ἔθηκε. 103, 28.

κλισμὸς, εἶδος θρόνου, τὸ καὶ ἀνάκλιντον παρὰ τὸ ἀνάκλιντον τινα ἔχον οὕτω λεγόμενον. 434, 13. 722, 40. 1400, 25. 1482, 5.

κλίτος καὶ κλίμα καὶ κλιτὺς ὅτι παρὰ τὸ κεκλίσθαι λέγονται, καὶ οἳ ἂν σημαίνοντες ἐξοχὴν τινα. 1066, 22.

κλιτὺς κλιτὺς, τόπος ὀρεινὸς ἔχων καὶ προνενεκῶς, ὅτι παρὰ τὸ κεκλίσθαι λέγεται, καὶ ὅτι τῇ εἰ διφθόγγῳ γράφεται παρὰ τισιν ὡς ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεονασμοῦ τοῦ ἰ. 1066, 14 — 20. 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑψηλὴ ὁρους πρόσβασις εἶναι δηλοῦται ἡ κλιτὺς διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ ἀναβάς ἐν τῷ, εἰ δὲ κεν ἐς κλιτὸν ἀναβάς, Ὀδ. ε', 470. 1546, 50. ζῆται τὸ κλέτος.

κλοιὸς ὅτι παρὰ τὸ κλείω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κλωδὸς ἐκτάσσει τοῦ ὁ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ λέγεται. 154, 8.

κλονεῖσθαι ταῖτ' ὅντιν' ὀρεῖσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 964, 41.

Κλονίος κύριον ὅτι πολεμικὸν ἔθωπον ἱππογορεῖ, παρὰ τὸ κλονεῖν, καὶ ὅτι παροξύνεται ὡς τριβραχὺ. 264, 32.

κλοπὰν ποδοῖν ἀρέσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 247.) ἀντὶ τοῦ λάθρα φυγεῖν. 66, 2. 1100, 27. 1464, 53. ζῆται τὸ κλέπτειν.

κλοπεὺς ὅτι παρὰ τὸ κλοπεύειν λέγεται. 1931, 7.

κλόπιοι μῦθοι οἱ δόλοιοι, Ὀδ. ν', 295. 1742, 25.

κλοτοπέυειν, οἷονεὶ κλοπεύειν καὶ παρακλέπτειν τὸν καιρὸν. 1177, 2.

κλύειν λέγεται τις παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐξάκουστον γίνεσθαι, ὅλον ἐν τῷ, μάλιστα δὲ τ' ἔκλυσον αὐτοί, Ὀδ. ζ', 185. 1556, 57.

κλύειν δοτικῇ ἀντὶ τοῦ ὑπακοῖεν ἐν τῷ, καὶ τ' ἔκλυσεν ᾧ κ' ἐθῆλγησθα, Ἰλ. ω, 335. 1353, 10.

κλύζειν λέγονται τὰ κέματα, ἀντὶ τοῦ ἔχον ἀποτελεῖν. 1287, 30. κλύζεσθαι δὲ λέγεται ἡ θάλασσα, ἀντὶ τοῦ κλύδωνα πάσχειν. 993, 20.

κλύθι προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ κλύε μεταπέπλασται. 33, 3. 58, 43.

Κλυμένη, θυγάτηρ Ἰφίος ἡ Μινύου, ὑπὸ Φυλάκῳ τῷ Διονυσίῳ Ἰρικλον τέκεται, ὅς ποδωκέστατος ἱστορεῖται γενέσθαι. 1688, 64.

Κλυμένη Νηρηΐς τις λέγεται διὰ τοὺς θαλαττίους ἔχους κλυτοὺς ὄντας, ὅ ἐστιν ἐξακούστους. 1130, 50.

κλυτὰ μῆλα λέγει Ὀμηρος τὰ τοῦ Κίκλωπος ἐπιθετικῶς διὰ τινος

προσοίσας αὐτοῖς ἀγαθὰς ποιότητας. 1630, 57.

Κλυταιμνήστρα, Ἀγαμέμνωνος γυνή, ὅτι Ταυτάλειο τὸ πρῶτον ἦν γεγαμημένη, ὃν ἀνέλων ὁ Ἀγαμέμνων ἔσχεν αὐτήν. 1697, 10.

κλύτε, προστακτικὸν ἐκ τοῦ κλύθι, ὡς ἐκ τοῦ δῦθι τὸ δῦτε. 1135, 45.

Κλυτίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Κλυτιάδης συνεκδόκη, ὃ ἀπὸ τοῦ Κλύτιος παρωνυμεῖται. 1790, 55.

κλυτὸν, ἐπίθετον καθόλου τοῦ ἀνθρώπου εἶδους λεγόμενον πρὸς διαστολὴν τῶν τοῦ ἀλόγου ζώου εἰδῶν. 992, 5.

κλυτὸν ὄνομα, παρ' Ὀμήρῳ τὸ κύριον, ὅπερ κλύει, ὃ ἐστιν ἀκούει τις ἐξ ἀπάντων. 1861, 34. ζῆται τὸ κλυτός.

κλυτόπωλος Ἀϊδης λέγεται διὰ τὸ κλυτὴν εἶναι πανταχοῦ τῆς γῆς τὴν αὐτοῦ ἐπιπώλησιν, ἤγουν ἔφοδον· καὶ ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 591, 34. 855, 28. 1668, 26.

κλυτὸς ὁ ἄξιος περιφράσσεται, κλυτὸν δὲ ὄνομα τὸ ἐξακουστόν. 1649, 52. ζῆται τὸ, κλυτὸν ὄνομα.

κλυτὸς ἔγχει, ὃ καὶ δουρὶ κλυτὸς παρ' Ὀμήρῳ. 1228, 40.

κλυτοτέχνης ὁ Ἡφαιστος λέγεται διὰ τὰς ἐκ τοῦ πυρὸς κλυτὰς τέχνας. 150, 38.

κλυτότοξος Ἀπόλλων ὁ κλυτὸς ἐν τῇ τοξικῇ τέχνῃ. 449, 7. 11.

κλύω ὅτι ἐκ τοῦ κυλίω γίνεται, ὃ παρὰ τὸ καλῶ. 536, 23. καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς παθητικὴν φωνὴν τὸ ῥῆμα. 89, 29.

κλωγμὸς, ποιὸς ἦχος τῶν θειμένων ἐν τῷ ἀποσυρίττειν τινὰ, ὃς καὶ κλωγμὸν πάσχειν τότε λέγεται, κρωγμὸς δὲ ὁ τῆς κορώνης. 1504, 29.

κλώζειν, ποῖον ἦχον ἀποτελεῖν τῷ στόματι ἐν τῷ ἀποσυρίττειν τινὰ. 1504, 29. καὶ ὅτι λιότερόν ἐστι τοῦ κρώζειν. 1106, 14.

κλώζω ἀπὸ τοῦ κλῶ κλάζω καὶ κλώζω, καὶ ὅτι κλώζεσθαι καὶ κλωγμὸν πάσχειν λέγονται οἱ ἐν θανάτῳ ἀποσυριττόμενοι. 154, 17.

Κλωθεε ὅτι ἐκ τοῦ Κλωθοῖ μιτεπλάσθη καὶ δηλοῖ τὰς Μοίρας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς ἐν

τῷ, κατακλῶθεις τε βαρεῖται, Ὀδ. ἡ, 197. 1576, 40.

Κλωθοῖ, εὐθεία πληθυντικὴ, ὅτι ἀπὸ τῆς Κλωθῶ εὐθείας κενίηται. 1576, 40.

κλώθω ῥῆμα ἐτι παρὰ τὸ κλῶ κλέγεται. 442, 19.

κλώμακες, τραχεῖαι καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις κατακλύσαι τοὺς ἀναβαίνοντας, ὅθεν καὶ κλωμακόεσσα πόλις λέγεται, καὶ κλωμακόεν χωρίον. 330, 37.

κλωμακόεν χωρίον, καὶ κλωμακόεσσα πόλις, ζῆται ἐν τῷ κλώμακες.

κλωδός, ζῆται ἐν τῷ κλοιός. 154, 8. **κμ**, ὅτι τὸ κ̄ πρὸ τοῦ μ̄ ἐν ταῖς συγκοπτομέναις λῆξεσιν εἰς γ̄ τρέπεται, οἷον ἐοίκαμεν ἔοιμεν. 885, 8.

κναίω καὶ ἀποκναίω ὅτι παρὰ τὸ κνῶ λέγονται, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κείμαι. 872, 4. 1746, 11.

κνακὸν θρέμμα ὅτι ἐκ τοῦ νάκος, ὃ ἐστι κῶας, δοκεῖ λέγεσθαι. 1456, 25.

κναμιν προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ κνημίδα Αἰολικῶς. 265, 18.

κνάπτω ταῦτο ὕπερ γνάπτω, ὃ ἐστι βάπτω, ὅτι ἐκ τοῦ κνῶ παράγεται, καὶ ὅτι καὶ γνάπτω λέγεται διὰ τοῦ γ̄, καὶ γναφεὺς ταῦτο ὕπερ κναφεὺς. 854, 3. 1746, 14. 16.

κναφεὺς, ὃ καὶ γναφεὺς διὰ τοῦ γ̄, παρὰ τὸ κνάπτω, ὃ καὶ γνάπτω λέγεται καὶ κναφεὺς ὁμωνύμως εἰσδος ἰχθύος, οὗ τὸ ἀπέννημα ὀνπτικόν ἐστι. 854, 4. 1746, 16.

κνάφος, φυτὸν ἀκανθώδες, ὃ τὰ ἄδικτα ἰμάτια ἐπισύροντες κατεργάζονται. 1746, 15.

κνάω κνῶ, τὸ κόπτω, ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κείμαι, λέγεται. 871, 61. 872, 4.

κνεῖν τὸ ξύειν καὶ τὸ κόπτειν. 1766, 33.

κνέφος ἡ βαθεῖα ἐσπέρα, ἡ γενικὴ τοῦ κνέφους, ὡς ἐπὶ τῆς κνέφος εὐθείας, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι οὕτω λέγεται. 138, 29. 1354, 1. 1851, 46.

κνή, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι καὶ κνέε γράφεται, Ἰλ. λ', 639. ὅθεν δῆλον ὅτι κατὰ τὴν

πρώτην συζυγίαν κλίνεται. 872, 18.

κνήθω ὅτι παρὰ τὸ κνῶ λέγεται. 871, 62. 1436, 64.

κνήμαι τροχοῦ αἱ ἀπὸ τῶν χοινκίδων ἐς τὴν τοῦ τροχοῦ περιφέρειαν διήκουσαι ῥάβδοι. 598, 4.

κνημῖδες, ὀπλιτικὰ σκεπάσματα τῶν κνημῶν, καὶ ἀπλῶς σκεπάσματα, οἷα τὰ σχύτινα, αἶ' καὶ ῥαπταὶ κνημῖδες λέγονται Ὀδ. ω', 229. πρὸς διαστολὴν τῶν σιδηρῶν. 420, 35. 1959, 51. 54.

κνημῖς, ὀπλιτικὸν σκέπασμα τῶν κνημῶν, καὶ κνημῖς ὄρους μεταφορικῶς τὸ περὶ τοὺς πρόποδας μέρος. 26, 25.

κνημοὶ ὄρους λέγονται τὰ κάτω μέρη τῶν ὄρων τὰ περὶ τοὺς πρόποδας. 265, 39. 353, 21. 834, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κνημοὶ ὄρους τὰ ὑψότερα μέρη τῆς ὑπώρειας οὕτω λέγονται. 1291, 49. καὶ πάλιν κνημοὶ, ὄρεινοι τόποι οἱ μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω. 1498, 42.

κνημὸς κατὰ γλῶσσαν ἡ ὀρίανος. 265, 39.

κνήν ἀντὶ τοῦ κνῶν, ὃ ἐστι ξύειν ἢ κόπτειν. 872, 15.

κνημὸς, ὄνομα ἀελέσεως ποιᾶς. 1236, 57.

κνηστὰ λάχανα τὰ συγκοπτὰ, καὶ κνηστὸς ἄρτος ποιὸς παρ' Ἰωσὶν ὅτι παρὰ τὸ κναίω, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτω, λέγεται. 872, 9.

κνήστις ἡ διακοπτικὴ μάχαιρα, παρὰ τὸ κνῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτω. 836, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κνήστις ἡ τυροτόμος μάχαιρα ἢ καὶ τυρόκνηστις ἐν συνθέσει, καὶ κνήστις ἡ κνησιμονή. 871, 60. 63.

κνήστι, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἐκ τοῦ κνήστι κέκρται, διὸ καὶ μακροκαταληκτεῖ. 871, 64.

κνίδη θαλασσία, ὅτι καὶ αὐτὴ κνησιμὸν ἐμποιεῖ τοῖς ἀπτομένοις αὐτῆς. 1485, 44.

κνίζω ἐτι παρὰ τὸ κνίζω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ σχίζω σχίζω, κνῶζα δὲ ἡ ψῶρα διὰ τοῦ ὤ ψιλοῦ. 1746, 13. 23.

κνίζω τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ λεπτῶς ξύω, παρὰ τὸ κνῶ, ὃ ἐστι κόπτω. 871, 62. 1746, 13. 1766, 31. 33.

κνίσσα τὸ λίπος, καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ὀπτωμένων κρεῶν εἶτον τῆς καιομένης πιμελῆς ἀνάδοσις, ὅτι κοινότερον μὲν ἐν δυοῖ ὁ γράφεται, καθ' Ἡρωδιανὸν δὲ δι' ἐνὸς ὡς ἀπὸ τοῦ κνίζω κνίσω κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης. 49, 31. 109, 26. 444, 29. 728, 60. 1241, 34. 1766, 32. 1819, 39.

κνισσάριον χυδαῖκῶς ἡ κνῖσα εἶ-
τουν πιμελή. 134, 24.

κνισσῆγε δῶμα τὸ εἶσομον ἢ τὸ
κνίσσης γέμον. 1645, 19.

κνισσολοιχὸς ὅτι καθ' ὁμοιότη-
τα σύγκειται τοῦ μυτιολοιχός.
1817, 38.

κνισσὸς ὁ λίγνος, παρὰ τὸ κνί-
σος, ὃ ταυτὸν ἔστι τῇ κνίσσῃ.
1817, 3.

κνίσσος οὐδέτερον ὅτι ἐκ τοῦ κνί-
σα θηλυκοῦ μεταπέπλυσται. 668,
33. 1241, 34.

κνισσῶ κνισσῶσω, ῥῆμα παρὰ
τὴν κνίσσαν λεγόμενον. 1241, 35.

κνῖζα ἡ ψώρα διὰ τοῦ ὕψιλου,
κνίζα δὲ ὡς σχίζα ἄλλο τι δηλοῖ.
1746, 13.

κνυζήθῃ μὲν, κλυθμὸς ποιὺς,
ὅτι περὶ βρεφῶν καὶ περὶ κυνῶν
λέγεται, κατὰ δ' ἐτέρους κνυζή-
θμὸς ὁ ἐπὶ συστολῇ τῆς τῶν κυ-
νῶν ὑλακῆς ποππυσμός. 773, 16.
1798, 17.

κνυζοῦν ἀντὶ τοῦ ῥυσοῦν ἐν τῷ,
κνυζῶσω δέ τοι ὅσπερ, Ὁδ. γ',
401. ὅτι παρὰ τὸν κῖνα δοκεῖ λή-
γεσθαι ἡ λῆξις, ἢ παρὰ τὸ κνέω,
ὃ ἔστι ξύω, ἀφ' οὗ κνύζω καὶ
κνυζῶ περισπωμένως ἢ κνυζοῦν
τὸ διὰ ψώρας διαφθεῖρειν, κνῖζα
γὰρ ἡ ψώρα. 1745, 62 — 1746,
23. καὶ ὅτι τὸ περισπώμενον κνυ-
ζῶ κατὰ τὴν πρῶτην κλίνεται
κνυζῶ κνυζεῖς, καὶ κατὰ τὴν δευ-
τέραν κνυζῶ κνυζῆς, καὶ κνυζῶ
κνυζοῖς κατὰ τὴν τρίτην. 1798,
23.

κνῦμα ὅτι παρὰ τὸ κνύω, ὃ ἔστι
ξύω, λέγεται. 1746, 3. 7.

κνύος ἡ φθορὰ, παρὰ τὸ κνύω,
ὃ δηλοῖ τὸ ξύω. 1746, 8.

κνύω τὸ ξύω, ὅτι Ἀωρικόν ἔστι,
χρησιμεῖ δὲ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς·
καὶ ὅτι παρὰ τὸ κνύω, ὅθεν καὶ
ἡ κόνις, λέγεται. 1746, 3. 11.

κνῶ τὸ κόπτω, ὅτι παρὰ τὸ κνίω

κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 836, 55.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ
δηλοῖ τὸ κείμην. 872, 4.

κνώδαλον τὸ χερσαῖον θηρίον,
παρὰ τὸ ὑπὸ κινῶν ἀλλοσεσθαι
καὶ κνώδαλον τὸ θαλάσσιον θη-
ρίον ὁμωνύμως, παρὰ τὸ κνώσ-
σειν ἐν ἑλ'· καὶ ὅτι ἐκ πλεονα-
σμοῦ ἔχει τὸ δ' ἢ λῆξις. 106, 25.
1822, 38.

κνώσσειν τὸ βαθέως ὑπνώτειν.
1518, 40.

Κνώσσιμα ὀρχήματα τὰ ὑπο Δαι-
δάλου ἐν Κνωσσῷ καταδειχθέντα.
1166, 19.

Κνωσσός, πόλις Κρήτης ἐπιγα-
νεστάτη, καὶ περὶ τῆς τοποθε-
σίας καὶ τῆς δυνάμεως, ἣν εἶχε
ποτέ ἡ πόλις, ἱστορία. 312, 39.
43.

κοάλεμος, εἰρήνης, ἐτυμολογία,
καὶ ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κίμων-
νος τοῦ Ἀθηναίων στρατηγοῦ πρό-
πυπος. 636, 57. 59.

Κόδρος Ἀθηναῖος ἐπιδόξας ἑαυτὸν
θανάτῳ ὑπὲρ τῆς τῶν πολιτῶν
νίκης, ἱστορία· καὶ ὅτι κόδροι
προσηγορικῶς οἱ εὐθήδεις ἐλέγοντο.
1391, 36.

κοεῖν τὸ νοεῖν κατὰ γλῶσσαν.
636, 57.

κοῖλαι νῆες ὅτι οὐ πρὸς διαστο-
λὴν, ἀλλὰ κατ' ἰδίωμα λέγονται.
73, 30.

κοιλὰς κοιλάδος, ὅτι παρὰ τὴν
κοιλίαν λέγεται. 309, 35.

κοίλη Λακεδαιμῶν ἐπιθετικῶς καὶ
κοίλη Συρία, ὅτι διὰ τὸ ὄρεσι
περικυλλεσθαι οὕτω λέγονται, καὶ
ὅτι καὶ ἡ Ἑλὶς οὕτως ἐπεκλήθη
ἐκ τοῦ αὐτοῦ συμβεβηκότος. 293,
29. 303, 42. 1478, 30.

κοίλη φλέψ, ἡ καὶ νωτιαία, ὅτι
ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἄνεισιν ἐπὶ τὸν
τράχηλον διὰ τῆς καρδίας καὶ τοῦ
διαφράγματος. 946, 10.

κοιλία ὅτι παρὰ τὸ κόλον, ὃ δη-
λοῖ τὴν τροφήν, λέγεται διὰ τὸ
τῆς τροφῆς εἶναι δεκτικὴ. 1817,
53.

κοῖλος αἰγιαλὸς ὁ ἀπλῶς βαθύς.
1931, 38.

κοιμᾶσθαι ὅτι διαφέρει τοῦ ὑ-
πνοῦν. 163, 42.

κοιμηθῆναι τὸ ἀναπνεῖν ἐπὶ ὑ-
πνῳ καὶ κατακλιθῆναι καὶ μὴ

ὑπνος ἐπακολουθήσῃ. 693, 6. 784,
43. 1809, 58. 1880, 17. 46.

κοιμησάμενοι διὰ τοῦ ἡ, ἀλλοπαθῶς
παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, νεβροὺς
κοιμήσασα, Ὁδ. δ', 336. 1498,
39.

κοίμησόν, προστακτικὸν ἐκ τοῦ
κοιμίζω κεινημένον, ὅτι διὰ τοῦ
ἡ γράγεται Ἀιολικῶς. 981, 43.

κοιμῶ ἐν ἴσῳ τῷ κοιμίζω παρὰ
τοῖς τραγικοῖς. 905, 5. 981, 49.

κοινὴ διάλεκτος ὅτι ταῖς πεπο-
θυῖαις φωναῖς χρῆται μᾶλλον ἢ
ταῖς ἐντελέσι, οἷον πατρός καὶ
μητρός ἀντὶ τῶν πατέρος καὶ μη-
τέρος. 9, 24.

κοινὴ συλλαβή, ὅτι διὰ πολλὰ τινα
ἐκτείνεσθαι δύνανται τὰ βραχέα
φωνήεντα λόγῳ κοινότητος, καὶ
ὅτι κατὰ τέσσαρας μάλιστα τρό-
πους τοῦτο γίνεται. 81, 1. 625, 13.
1465, 4. καὶ ὅτι καὶ τὰ ἐω εἰς ἐν
συνίζοντα ἀντὶ μιᾶς βραχείας
λογίζονται ποτε. 12, 17.

κοινολεχῆς ὁ κοινῶν ἢ κοινω-
νοῦσα λέχους τινί. 653, 34.

Κοῖνος, κύριον βαρυντόνως πρὸς
διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου. 906, 44.

κοινὸς Ἐνυάλιος ὁ ἀδελφικὸς παρ'
Εὐριπίδῃ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ὁ
ἐπίσης μεριζόμενος, ἐπεὶ καὶ με-
ριζεσθαι ὁ πόλεμος παρ' Ὁμή-
ρῳ λέγεται ἐν τῷ, μένος Ἄρεος
δατέοντα, Ἰλ. σ', 264. 612, 21.
1142, 21.

κοινωνικῶν συστημάτων ὀνόμα-
τα, δημόσια, φράτορες, πολι-
ται, θιασῶται, φυλῆται, λοχι-
ται, ἐθνῖται, δαιταλεῖς. 239, 41.

κοῖτος ὁ ἀριθμὸς παρὰ Μακεδόσιν
ὁμωνύμως Κοῖφ τῷ Τιτῶνι.
1558, 4.

κοιρανέειν τὸ βασιλεῖν καὶ
ἐπικρατεῖν καὶ τὸ ἀρχικῶς διατάτ-
τειν, οἷον ἐν τῷ, ὡς ὄγε κοιρα-
νέων ὅλεπε στρατὸν, παρ' Ὁμή-
ρῳ. 203, 9. 611, 20. 1414, 58.

κοίρανος ὁ πρὸς καιρὸν ἀνάσσειν
ἢ βασιλεῶς ἔργον ἐπιτελῶν. 203,
6. 1840, 5.

κοιταῖα χυδαῖκῶς αἱ ὄρειναι εὐ-
ναὶ τῶν θηρῶν. 1031, 44.

κοίτη, ἀνάκλισις δι' ἧς ὕπνος πε-
ριγίνεται. 1471, 34.

κοῖτος ἐν ἴσῳ τῷ κοίτη. 1471, 34.
1767, 29.

- κοιτων κοιτωνος, ὅτι παρὰ τὸ κεῖσθαι λέγεται. 1598, 34.
- κόκαλυ τὰ ὀστέα χυδαῖκως, ὅτι καὶ παρ' Ἀθηναίῳ παράγεται χρήσις τῆς λέξεως διὰ τοῦ ὁμιροῦ ἔχουσα τὴν κὼ συλλαβήν. 1817, 38.
- κοκκοβόους ὄρνις, ὅτι περὶ ἀλεκτρονός δοκεῖ λέγεσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ. 1479, 44.
- κόκκυ ἐπίρρημα ὅτι παρὰ τὸ κοκκίζειν λέγεται. 1479, 43.
- κοκκύζειν τὸ κατὰ κόκκυλα ἄδειν. 1770, 11.
- κοκκύζειν κερλῶς λέγεται ὁ κόκκυξ τὸ ἔρρεον κατὰ λέξεως ὀνοματοποιῶν. 1277, 1. καὶ ὅτι καὶ περὶ ἀλεκτρονόνων λέγεται ἀντὶ τοῦ ἄδειν. 1479, 42.
- κοκκύμηλον, τὸ καὶ κόκκυγος μῆλον ἐν διαλύσει. 917, 3.
- κόλα τὰ φρύγανα κατὰ γλῶσσαν, ζῆται τὸ κολοσυρτός. 896, 58.
- κόλαξ ὅτι παρὰ τὸ κολλᾶσθαι δοκεῖ λέγεσθαι. 952, 56. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν, λέγεται. 1817, 62. καὶ ὅτι πᾶς ὁ κολακικῶς ἐπακολουθῶν τινὶ λέμβος ἐπεκαλεῖτο. 1642, 61. καὶ ὅτι οἱ κόλακες τῷ μυσθενόμενῳ Πρωτεῖ εἰκάζονται. 1503, 38.
- κολαφίζειν καὶ κόλαφος ὅτι ἐκ τοῦ κόλον, ὃ ἐστι μέγα, καὶ τοῦ ἀψῆ σίγκνεται. 942, 45.
- κόλαφος ὁ μεγάλῃν ἀψὲν ἔχων, παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὸ μέγα. 942, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὸ κολοβόν. 1817, 51.
- κόλλα ἔτι παρὰ τὸ ἐκ κολλόπων, ὃ ἐστι δερμάτων σκληρῶν βεβρασμένων, γίνεσθαι οὕτω λέγεται. 1915, 9.
- κόλλαβοι, οἱ καὶ κόλλοπες, ζῆται ἐν τῷ κόλλοπες.
- κόλλαβος, ἄρτον κόμμα, ὅτι παρὰ τὸ κολοῦναι, ὃ ἐστι κόπτειν, λέγεται διὰ τὸ ἀδρομερές. 1817, 55. 62.
- κολληταὶ συνίδες αἱ θύραι περιφραστικῶς παρ' Ὀμήρῳ. 775, 29.
- κολλητὸν ὕρμα τὸ ἐδ' κεκολλημένον, ἥγουν ἀπλῶς συμπεπηγμένον. 483, 27.
- κολλητὸν δόρυ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς συμβεβλημένον. 1021, 47.
- κόλλοπες, οἱ καὶ κόλλαβοι, δι' ὧν τείνονται αἱ τῶν μουσικῶν ὀργάνων χορδαί, ὅτι παρὰ τὸ ἐκ κολλόπων, ὃ ἐστι δερμάτων σκληρῶν ἢ νεύρων βοείων, πάλαι γίνεσθαι οὕτω λέγονται· κόλλοπες δὲ τὰ δέρματα ἢ τὰ νεῦρα παρὰ τὸ ἐξ αἰτῶν βραττομένων κόλλαν γίνεσθαι, ὅθεν καὶ κολλοπιῶσαι τὸ κολλῆσαι, καὶ ὅτι καὶ κόλλωψ ὁμωνύμως ὁ ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πασχητιῶν λέγεται, ἐρμηνεύει διεξοδική. 1915, 7 — 17.
- κολλοποδιῶνται οἱ τοὺς κόλλοπας, ὃ ἐστι τοὺς ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πασχητιῶντας, διώκοντες. 1915, 16. ζῆται ἐν τῷ κόλλοπες.
- κολλοπιῶσαι τὸ κολλῆσαι, ζῆται ἐν τῷ κόλλοπες. 1915, 9.
- κολοβὸν τὸ μὴ ἔχον ὀλότητα, καὶ κολοβὸς ἀρσενικόν, καὶ κολοβὴ θηλυκόν, ἐτυμολογία· ζῆται ἐν τῷ, κόλος βοῦς.
- κολόβρια ἢ μολόβρια λέγονται τῶν ἀγρίων ὧν τὰ νέα. 1817, 20.
- Κολόβη, λίμνη τις ἢ καὶ Γυγαίη, ὅπου Κολονητὴς Ἀρτέμιδος ἱερὸν· καὶ περὶ τῆς τοποθεσίας τῆς λίμνης καὶ τινος συμβαινόντος παραδόξου κατὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Κολονητῆς Ἀρτέμιδος ἱστορία. 356, 1.
- κολοῖος, ὄρνειον θοροβητικὸν καὶ κρानυμστικόν, ὅτι παρὰ τὸ κλῶ λέγεται, ὅθεν τὸ κλάζω. 205, 6. καὶ ὅτι φιλάλληλον καὶ συναγελαστικόν τὸ ζῆον, ὅθεν καὶ παροιμία, κολοῖος παρὰ κολοῖον ἰζάνει, ἐπὶ εὐτελοῦς γιλίας, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ὀρνέου. 1126, 27.
- κολοκάσια λέγονται αἱ ῥίζαι τοῦ Αἰγυπτίου κυλομένου κυάμου, καὶ κολοκάσια Ἀθηναῖα ἐπωνυμικῶς ἐν Σικυνῶνι. 948, 35.
- κολόκνυμα τὸ κολοβὸν κῆμα, ἥγουν τὸ κωφὸν καὶ ἄηρονον, ἢ τὸ μέγα· καὶ ὅτι καὶ κόλον κῆμα ἐν διαλύσει λέγεται. 942, 44. 47. 1539, 52. 54. 1817, 51.
- κόλον ἢ τροφή κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν καὶ τὸ βουκόλος φασὶ τινες λέγεσθαι. 1230, 2. 1817, 53. 62.
- κόλον τὸ μέγα ἢ τὸ κολοβόν καὶ μὴ ἔχον ὀλότητα· καὶ κόλον δόρυ τὸ κεκολονμένον τὴν αἰχμήν, καὶ
- κόλοι οἱ κολοβοκράτοι κριοί. 942, 44. 47. 1049, 16.
- κόλος βοῦς ὁ κεκολονμένος τὰ κέρατα, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κόλος βοῦς σύγκειται ὁ κολοβός. 154, 19. 693, 34. 942, 4. 1049, 17.
- κόλος μάχη, ἔχουν κολοβή, καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ θ' ῥαψωδία τῆς Ἰλιάδος. 599, 39.
- κολοσυρτός ὁ ἀπὸ κόλων, ἔχουν ξέλων ἢ φρυγάνων, θόρυβος ἢ κοιορυτός, ἢ ὁ μέγας θόρυβος παρὰ τὸ κόλον, ὃ ἐστι μέγα, ἐρμηνεύει διεξοδική. 896, 56. 942, 41.
- κολοῦειν τὸ κολοβοῦν καὶ τὸ ἀτελὲς ἀγίναται. 1211, 35.
- κόλουρα ἐπὶ τὰ τὴν οὐρὰν κεκολονμένα, ἥγουν τὰ πεπονθότα κατὰ τὸ τέλος. 900, 28.
- κόλουροι, κίκλοι τινὲς οὐρίνιοι, ὅτι παρὰ τὸ κολοῦναι λέγονται, καὶ ζῆται τὸ κολοῦναι. 154, 20.
- κολυαβρός ὅτι ἐκ τοῦ κολυαβρός λέγεται τροπὴ τοῦ φ' εἰς π'. 1745, 60.
- κόλπος τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης πτύγμα τοῦ πέλου, ὅτι παρὰ τὸ κοιλότητα αὐτῷ ἐπεσθαι λέγεται καὶ κόλπος ὁμωνύμως κατὰ τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν, θάλασσαν ἢ ἀκρωτηρίων περιχομένη. 273, 26. 655, 60. 980, 7. 1258, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ θαλάσσιος κόλπος παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κέλλειν, ὃ ἐστιν ὀκέλλειν, τὰς ναῦς λέγεται. 1620, 4.
- κόλυθρα τὰ πέποινα σῦκα. 1964, 8.
- κολυμβᾶν ὅτι παρὰ τὴν κολυμβίδα, ὃ ἐστιν ὀρνεόν τι, λέγεται. 1580, 2.
- κολυμβίς, εἶδος ὀρνέου οὕτω καλοῦμενον. 1580, 2.
- κολωῶ κολωῶ κατὰ τὴν διευτέραν, καὶ κολωέω κολωῶ κατὰ τὴν πρώτην, ἀντὶ τοῦ θορυβῶ. 205, 6. ζῆται ἐν τῷ κολωός.
- κολῶναι καὶ κολωνοὶ οἱ λήγοντες μὲν εἰς ὀξύν, μὴ ἀριβῶς ἀπώξυμμένοι τόποι, ὅτι παρὰ τὸ κολοῦναι, ὃ ἐστι κολοβοῦν, οὕτω λέγονται. 351, 2. 7. 942, 48.
- κολώνη, τόπος ἐψηλὸς ἥγουν λόφος ἢ βουνός, ὅτι βαρύνεται τοῦνομα, καὶ ὅτι εἰ ἀπὸ τοῦ κολωνός παρεσχημάτιστο, ὡς ἐνέτο ἂν καὶ διαιτήσις περὶ τῆς χρήσεως τῆς λέξεως. 351, 2. 880, 28.

- Κολώνηθεν, οὐ Κολωνόθεν λέγεται, ὁ ἐκ Κολωνοῦ δῆμον τινὸς τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλουμένου. 351, 11.
- κολωνὸς, τόπος ἐν ἡλῶδι, ὅτι δὲν-νεται τοῦνομα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κολοῖεν λέγεται, ζῆται τὸ κολωναι· καὶ ὅτι καὶ δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς Κολωνὸς λέγεται ὁμω-νύμως τῷ προσηγορικῷ. 351, 4.
- κολῶδς ὁ θόρυβος, οἰονεὶ κυλοῖς ἐκτάσει τοῦ ὁ καὶ προσγραφῇ τοῦ ἰ, καὶ κολῶδ ῥῆμα ὁμοίως, ἐρμηνεία διεξοδική. 154, 2 — 12 ἀλλαχού δὲ ὅτι κολῶδς παρὰ τὸ κόλος λέγεται πλειονασμῷ τοῦ πα-ραληκτικοῦ ὦ. 811, 59.
- κολῶδ τὸ θορυβῶ, ὅτι κατὰ τε τὴν πρῶτην καὶ κατὰ τὴν δευ-τέραν συζυγίαν κλίνεται. 205, 6. ζῆται τὸ κολῶδς.
- Κολώτης, ὄνομα ἀγαματοποιοῦ τινός, οὐ Διονύσου ἐπίθετον ὡς οἰονταί τινες. 300, 42.
- κόμαι δένδρων τὰ φύλλα τροπικῶς. 308, 33. ζῆται ἐν τῷ κομῶν.
- κομῶν τὸ ἐπὶ τινι κατορθώματι ἐπαίρεσθαι ὁμωνύμως παρὰ τὴν κόμην. 165, 15 καὶ ὅτι καὶ τὰ δένδρα κομῶν ἀντὶ τοῦ θάλλειν λέγονται τροπικῶς, ἐπεὶ καὶ κό-μαι δένδρων τὰ φύλλα. 308, 34.
- κομάρον ὁ καρπὸς ὅτι μιμαίνεσθαι λέγονται. 1657, 15.
- κομῆεν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελεῖσθαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὅτι καὶ κο-μῆειν λέγεται. 1560, 5. 1821, 61.
- κομεῖν καὶ κομίζειν τὸ ἐπιμελεῖ-σθαι καὶ κομιδῆς, ὅ ἐστιν ἐπι-μελείας, ἀξιοῦν. 924, 30. 1682, 38.
- κομείτην, ἤγουν ἐπιμελοῦντο, τρίτον τῶν δευτέρων παρατατικοῦ χρόνου, ἀπὸ τοῦ κομῶ θέματος. 702, 26.
- κομῆω κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὅθεν ἰσποκόμος. 702, 25. ζῆται τὸ κομῆν.
- κόμη ὅτι παρὰ τὸ κοσμεῖν. 207, 18. καὶ ὅτι κόμη Ἐκτόρειος ἡ πε-ρικυρμένη λέγεται. 1276, 29. καὶ ὅτι κόμη δένδρων τὰ φύλλα καὶ οἱ λεπτοὶ κλαδίσκοι τροπικῶς λέ-γονται διὰ τὸ κοσμεῖν τὰ φυτὰ ὡς ἡ κυρίως κόμη τοὺς ἀνθρώ-πους. 1944, 47.
- κόμης ἐπίθετα, ξανθὴ, πυρρὰ, αἰθῆ, πυρσί. 83, 4. καὶ ὅτι κό-μην ἔτρεφον οἱ Ἕλληνες οὐ μό-νον πρὸς κάλλος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ φοβερώτεροι φαίνεσθαι· καὶ ὅτι Θεοῖς πρῶτος κόμην ἀνατε-θεικέναι ἱστορεῖται. 165, 1. 7. καὶ ὅτι τὸ ξανθὸν χρῶμα τῆς κόμης ἱσπουδάετο παρὰ τοῖς παλαίοις. 432, 26.
- κόμης, ἰδιωτικὴ λέξις, ὅτι ἰσόν-τι τῷ ναυαρχος σημαίνει. 68, 5.
- κομήτης λειμῶν ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ μεταφορὰν λέγεται, ἐπεὶ καὶ κόμη δένδρων τὰ φύλλα. 308, 33.
- κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια, παρὰ τὸ κο-μῆω, ὅ ἐστιν ἐπιμελοῦμαι. 158, 11. 557, 6. 1560, 5. καὶ κομιδὴν ἀποτίνειν, τὸ ὑπὲρ τῆς ἐπιμε-λείας χάριτας ἀποδιδόναι. 707, 3.
- κομιδὴ κατὰ νῆα, ἡ διὰ νεῶς ἐ-πάνοδος, ἡ τὰ κατὰ τὴν ναῦν ἐφόδια ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηγετανός, Ὅδ. 9', 232. 1593, 20.
- κομιδὴ ἐπὶ ῥῆμα, ἤγουν λῖαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ. 181, 13. 881, 54.
- κομίζειν καὶ κομῆειν τὸ ἐπιμελεῖ-σθαι παρὰ ποιηταῖς, καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια. 881, 52. 1560, 5. καὶ κομίζειν ταῦτο ὅπερ φιλεῖν, ὅ ἐστι φιλοφρονεῖσθαι, πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 1813, 43.
- κομίζειν καὶ κομίσασθαι ἔγχος λέ-γεται παρ' Ὀμήρῳ ὁ βληθεὶς ἔγ-χει, ὁ καὶ κομίσαι χροῖ σὺν δο-τικῇ ἐκ τρίτου λέγεται. 907, 28. 998, 10.
- κομίζεσθαι τὸ ἐπιμελῶς τρέφε-σθαι, κομιζόμενος ὁ κομιδὴν, ὅ ἐστιν ἐπιμέλειαν, ἔχων. 1605, 16. 1685, 16.
- κομῆω καὶ κομῶ τὸ ἐπιμελείας ἀξιώ. 557, 6. 657, 38.
- κομίσασθαι τὸ ἐπιμελεῖσθαι. 158, 10.
- κομίσαι οὐ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἡξίωσε. 713, 28.
- κομῶ, ἤγουν ἐπιμελείας ἀξιώσω, ὅτι μέλλον ἐστὶν Ἀττικὸς ἀπὸ τοῦ κομῆω θέματος. 1790, 51.
- κομματικὸς καὶ ἀσύνδετος λόγος ὅτι θνητούμενον καὶ ἐναγωνίου ἡθους ἐστὶ χαρακτηριστικός. 1074, 31. 1855, 55.
- κομπάζειν τὸ ἀλαζονεύεσθαι, ὅ ἐστι κανχῶσθαι καὶ περισυτολο-γεῖν. 854, 8. 897, 1.
- κομπεῖν λέγονται οἱ σύαγροι, ἡ-γουν ποῖον ἤχον ἀποτελεῖν τοῖς ὁδοῦσι, ὅς καὶ κόμπος λέγεται· καὶ κομπεῖν ἐν ἴσῳ τῷ κομπάζειν, ὅ ἐστιν ἀλαζονεύεσθαι. 854, 8. 896, 38. 61. 897, 2.
- κομπεῖν τὸ ἀλαζονεύεσθαι καὶ εἰς κενὸν πολλὰ στωμάλλεσθαι, ὅτι παρὰ τὸν κόμπον λέγεται, κόμπος δὲ ἤχον ποιοῦ ἐστὶ μίμημα. 854, 8. 1602, 14.
- κόμπος, κρότος ποῖος ἐκ τῶν ὀρ-χονμένων ἀποτελούμενος, Ὅδυσσ. 9', 380. κυρίως δὲ κόμπος ποῖος ἤχος τῶν σιαγόνων ἀγρίου σὺς, ὅτε θνητούμενος θῆγει τοὺς ὀδόν-τας, καὶ κόμπος ἡ ἀλαζονικὴ φλυαρία. 854, 7. 1602, 12.
- κοναβεῖν καὶ κοναβῆεν τὸ ἡχεῖν, κόναβος γὰρ ἤχος ποῖος ξηρῶν σωμάτων. 231, 22. 944, 10. 1059, 58.
- κοναβίζειν, ζῆται τὸ κοναβεῖν.
- κόναβος, ποῖος ἤχος ξηρῶν σω-μάτων. 231, 22. 1059, 58.
- κόνδον κόνδρος, ὅτι ὡς γόνυ γόνυ κλίνεται, καὶ κόνδα πλη-θυντικῶς παρ' Ἀθηναίῳ. 1224, 12.
- κόνδυλος τὸ καμπτόν τῶν δακτύ-λων, ὅ ἐστιν ὁ γρόνθος· καὶ κονδύλλειν τὸ τῷ κονδέλῳ καλεῖν· καὶ παροιμία, ὅδς ἄρτον καὶ πόν-δυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐρ-μηνεία διεξοδικὴ τῆς παροιμίας. 469, 21. 1322, 40. ἀλλὰ καὶ δὲ ὅτι κόνδυλος Ἀττικῶς ὁ κόλαφος, κόντυλος δὲ διὰ τοῦ ἰ εἶδος ὀρ-νέου. 1817, 52.
- κόνι, κατὰ δοτικὴν πτώσιν, ὅτι ἐκ τοῦ κόνι συνήρηται. 1679, 1.
- κονία ἐνικῶς καὶ κονίαι πληθυντι-κῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1088, 5.
- κονία, κόνις ἡ τίτανος. 194, 14. 382, 36. καὶ ἡ ποταμία λεπτο-τάτη ἄμμος ἐνίοτε. 1234, 37. ὅτι παρὰ τὸ κνώ, ὅ ἐστιν εἰς λεπτὰ κόπτω, λέγεται. 836, 55.
- κονίειν πεδίου, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγεί-ρειν. 961, 37. 1306, 29.
- κονίεσθαι τὸ ἀθλεῖν εἴτουν ἀγω-

- νίεσθαι, ἐπεὶ καὶ κόνις ἰδίως ἢ ἀθλητικῇ. 382, 32. 1113, 63.
- κονίη, ζήτει τὸ κονία.
- κονίησι μίγνυσθαι παρ' Ὀμήρῳ λέγονται οἱ ἐν πολέμῳ πεσόντες. 382, 31.
- κόνιν ἀποψησάμενον ἀγωνίζεσθαι, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναπαλαιόντων ἐφ' οἷς ἔπταισαν. 1327, 27.
- κονιορτὸς, ὅτι ἐκ τοῦ κονίη καὶ τοῦ ὀρνυσθαι σύγκειται ἢ λέξις. 194, 13. 373, 35. 836, 58. 1306, 20. καὶ ὅτι κονιορτὸς ἐπεκυλεῖτο πᾶς τις αὐγμῶν ἢ ρυπῶν ἀνθρώπου. 1642, 61.
- κόνις ὅτι παρὰ τὸ κνῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κόπτω, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ᾧ 836, 55. 1575, 51. καὶ ὅτι κόνις μὲν κόνιος ὁ κονιορτὸς, κόνις δὲ κόνιδος ζωύφιον φθειροποιόν. 501, 3. 935, 23.
- κόνις ἢ κνωμένη γῆ. 1291, 54. ἰδίως δὲ ἢ ἀθλητικῇ, ὅθεν κονίεσθαι τὸ ἀθλεῖν, καὶ κονίστρα ἢ παλαιόστρα. 1113, 63. καὶ ὅτι κόνις μὲν ἢ κειμένη, κονιορτὸς δὲ ἢ ὀρνυμένη κόνις. 194, 13. ζήτει τὸ κονιορτὸς.
- κονίσσαλος ὅτι ἀπὸ τοῦ κονίω κονίσσω παρήκται, ἢ ἐκ τοῦ κόνις καὶ τοῦ ἀέλλης σύγκειται. 373, 28. 42.
- κονίστρα ἢ παλαιόστρα, καὶ κονίεσθαι τὸ ἀθλεῖν. 382, 32. 1113, 63.
- κονιῶ κονιάσω, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τῶν περισπωμένων κλίνεται, καὶ ὅτι παρὰ τὴν κονίαν λέγεται. 382, 38.
- κοντάριον ὅτι ἐκ τοῦ κοντὸς λέγεται ὑποκοριστικῶς. 1641, 8.
- κοντὸς συνήθως μὲν εἶδος δόρατος, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ὅπλον ναυτικόν, οὐ μὴν πολεμικόν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ κεντεῖν λέγεται. 282, 19. 1640, 63.
- κόντυλος διὰ τοῦ τ εἶδος ὀρνέου, κόνδυλος δὲ διὰ τοῦ δ' ὁ κόλαφος. 1817, 52.
- Κονώνιοι φιάλαι ὅτι ἀπὸ τινος Κόνωνος παρωνομασθήσαν. 907, 23.
- Κόνωνος τοῦ Ἀθηναίου ἐκατόμβη ἔξ εκατὸν βοῶν κατὰ τὸ ἔτυμον τῆς φωνῆς, ἱστορία. 1454, 18.
- κόνον τὸ πρόβατον κατὰ γλῶσσαν. 318, 40.
- Κόπαινα, ὄνομα κύριον ἀνδρός τινος. 1457, 23.
- κόπανον, ὄργανον πληκτικόν, ὅτι παρὰ τὸ κόπτω λέγεται. 152, 27. 1324, 32.
- κοπετὸς ὁ θρήνος, ὅτι παρὰ τὸ κόπτεσθαι λέγεται. 1324, 32.
- κόπις ὁ φλύαρος. 1749, 28.
- κόππα τὸ κόππα στοιχεῖον κατὰ γλῶσσαν. 785, 28.
- κοππατίας ἵππος ὁ ἔχων ἐγκεχαρμμένον τὸ Κ στοιχεῖον. 785, 29.
- Κοπεῖς, ἱστορία καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος. 1035, 34. 55.
- κοπεῖσαι ἀντὶ τοῦ κοπεῖν, ὃ ἐστὶ κόπρον ἐπιβαλεῖν τοῖς χωρίοις. 1821, 43.
- κόπος βοῶν τὸ βουστάσιον ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, καὶ ὅτι καὶ κοπρὸς ὀξυτόνως κατὰ τινος περιεκτικῶς λέγεται. 1165, 15. 1663, 35.
- κόπος τὸ τῶν ἄλλων ζῶων περίττωμα, ὑπέλεθρος δὲ τὸ τῶν συνῶν. 1821, 40.
- κόπτειν κοινῶς μὲν τὸ διαιρεῖν, παρ' Ἀττικοῖς δὲ τὸ κρούειν καὶ πληττεῖν, οἷον ἐν τῷ, τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν. 899, 62. 920, 38. 1256, 8. καὶ κόπτειν ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν καὶ σφυροκοπεῖν. 1148, 39. καὶ κόπτειν ξύλῳ μετά-φρενόν τινος, ἀντὶ τοῦ πληττεῖν· καὶ κόπτειν τι πρὸς τῇ γῇ, ἀντὶ τοῦ κρούειν καὶ προσουράσσειν, οἷον ἐν τῷ, ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτειν, Ὁδ. ι', 290. 1608, 60. 1629, 28. 1631, 41.
- κόπτεσθαι λέγονται τὰ ξύλα, κατακέπτεσθαι δὲ οἱ ἐν πολέμῳ κτεινόμενοι. 1078, 7.
- κόπτεσθαι κεφαλὴν χερσίν, ὅτι ἐντελῶς λέγεται, κόπτεσθαι δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς· καὶ κόπτεσθαι τὸ πενθεῖν, ὅθεν ὁ κοπετός· καὶ κόπτεσθαι ἀντὶ τοῦ περαίνεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1256, 7. 1324, 31.
- κόραι αἱ νῆες παρὰ Λυκόφρονι τροπικῶς. 308, 22.
- κόρακες, ὅτι περὶ τὴν Κραννώνιαν χώραν οὐδέποτε πλείους δυοῖν κοράκων εὐρίσκονται, ἱστορία. 933, 22.
- Κορακήσιον, τόπος τις ἐν Κιλικίᾳ, οἱ οἱ ἐγχώριοι πονηροὶ ἱστοροῦνται. 1746, 62.
- Κόρακος πέτρα, τύπος τις οὕτω καλοῖμενος ἐν Ἰθάκῃ, ὅτι ὑφ' ἐν, ὃ ἐστὶ κατὰ συμπλοκὴν, λέγεται· τὸ ἐθνικὸν Κορακοπετρίτης συνθίτῳ· καὶ ὅτι ἀπὸ τινος ἀνθρώπου καλουμένου Κόρακος οὕτως ἐκλήθη· ζήτει ἐν τῇ, Κόραξ Ἰθακήσιος. 1746, 53.
- κόραξ ὄρνειον ὅτι τῷ Ἀπόλλωνι ὡς ἡλιῷ ἀφιέρωτο διὰ τὴν νυκτερινὴν μελανίαν. 449, 3. καὶ κόραξ ὁμωνύμως τὸ κοράκιον τῆς θύρας. 73, 21.
- Κόραξ, Ἰθακήσιος ἄνθρωπος, ὅτι διώκων λαγῶν καὶ κατακρημνισθεὶς τὴν πέτραν, ἀφ' ἧς κατηνέχθη, Κόρακος πέτραν ἐποίησε κληθῆναι· καὶ περὶ Ἀρεθοῖσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἱστορία. 1746, 53.
- κόρδαν οἱ χυδαῖοι τὴν χορδὴν. 1915, 23.
- κόρδαξ, ὄνομα ὀρχήσεως κωμικῆς. 1167, 21.
- κορέειν ἀντὶ τοῦ κορέσσειν, ἐνεστώως ἀντὶ μέλλοντος. 719, 4. 962, 59.
- κορεῖν τὸ σαροῦν, ὅθεν κόρημα τὸ σάρον. 951, 42. 1887, 32.
- κορέννυσθαι ὅτι περὶ ζῶων λέγεται κυρίως. 1851, 57. καὶ ὅτι τὸ κορέννυσθαι τὰς χεῖρας ἐλλειπῶς τοῦ τίνος λέγεται ἐν τῷ, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας, Ἰλ. λ', 87. 833, 7.
- κορέω κορῶ, ὅτι κορήσω καὶ κορέσω ποιῶ τὸν μέλλοντα. 669, 38.
- κόρη ἢ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρὰ γυνή, καὶ τὸ τῆς ὕψους διειδῆς ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὸ κορεῖν, ὃ ἐστὶ σαροῦν, λέγεται. 1887, 33. καὶ κόρη ἢ ἀπλῶς νεάνις. 57, 3. 112, 43. 322, 11. 639, 50. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κόρος, ὃ δηλοῖ τὸν νέον, λέγεται καὶ παραδόχως βαρύνεται. 639, 50. καὶ ὅτι κόρη τοῦ δαίμονος ἀντὶ τοῦ θυγάτηρ λέγεται. 431, 14. καὶ ὅτι καὶ μετὰ γάμον κόραι λέγονται αἱ νεύζουσαι τῇ ἡλικίᾳ γυναῖκες. 652, 39.

κόρημα τὸ σύρον, παρὰ τὸ κορεῖν, ὃ ἐστὶ σιροῦν. 1887, 32.

κορυθίσθαι ταῦτ' ὅπερ κορίσσεσθαι. 732, 31.

Κορινθιάζεσθαι τὸ μαστροπιεῖν ἢ ἐταιρεῖν. 290, 23.

Κόρινθος, πόλις ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου, ὅτι διάφορα δνόματα ἔσχε κατὰ διαφόρους χρόνους, καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς πόλεως διεξοδικῶς, καὶ παροιμίαι τινὲς ἀπὸ τοῦ δνόματος τῆς πόλεως διεξοδικῶς ἐρμηνεύονται. 290, 19 — 45.

Κόρινθος, κίριον υἱοῦ Ἑλένης καὶ Πάριδος. 1479, 7.

Κόρινθα, ὅτι ἐν δισὶ νῦν γράφεται τοῦτομα. 351, 41.

κορμὸς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα χωρὶς χειρῶν καὶ ποδῶν. 835, 52. καὶ κορμὸς ὁμωνύμως ὁ καὶ γαστήρ κοινότερον λεγόμενος. 890, 64. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κίρειν λέγεται. 1358, 49. 1847, 40.

Κοροπίων Ἰσραὴλ παρ' Οἰταίοις καὶ Τραχινίοις πύλαι τιμώμενος ἐπὶ ἀπυλλαγῇ κορνύπων ἤγουν ἀκρίδων. 34, 26.

κόρνωψ κόρνοπος, ὁ καὶ πάρνωψ, εἶδος ἀκρίδος. 34, 27.

Κόροιβος, μάγειρος Ἡλείος Ὁλέμπια νικήσας, ἱστορία. 879, 40. καὶ ὅτι Κόροιβος ἐλέγετο πῶς τις μαρτὸς ἀνθρώπος ἀπὸ τινος Κοροίβου συμμαχίσαντος ἕστατα τῷ Πριάμῳ. 1669, 46.

κόρος ἡ πλησμονή, ὅτι οἶονε κόπος λέγεται, καὶ ὅτι οὐ μόνον βρωμάτων κόπος λέγεται, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἔργου. 833, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κίρειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, λέγεται. 582, 20. 862, 52. 1231, 39.

κόρρη ὅτι ἐκ τοῦ κόρη, ὃ δηλοῖ τὸν κρύτατον, γέγονε τροπῇ τοῦ ῥ εἰς σ, καὶ ὅτι κόρρη τὴν γνώθον σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅθεν τὸ κατὰ κόρρης τέψαι, ἥρουν κατὰ κροτάφου ἢ γνώθον. 492, 37.

Κορσεύα, πόλις Πελοποννήσου ἢ Θεσσαλίας, ἢ καὶ Ὀρθη, ὅτι παρὰ τὴν κόρησιν λέγεται διὰ τὸ ἀκρόπολις εἶναι. 333, 28.

κόρησιν καὶ κόρρη ἢ ὅλη κεφαλὴ σὶν τῷ αὐχένι. 701, 1. 947, 26.

ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κόρησιν ὁ κρύτατος. 492, 29. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κίρειν κέρσω λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς σ, καὶ ὅτι οὕτως ἐπικλήθη ὁ πρῶτος κειράμενος Ἀθήνησι. 1910, 4.

κορυθαῖξ ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ κορυθαῖος σημαίνει. 352, 32. ζῆται τὸ κορυθαῖος.

κορυθαῖος ὁ αὐλὴν εἶτον ποικίλην ἔχων κόρυθα, ἢ ὁ αὐτῶν ἔχων κινῶν τὴν κόρυθα, καὶ ὅτι παροξύνεται ἢ λέξις. 352, 28.

κόρυμβος, κόσμος κεφαλῆς, παρὰ τὴν κάραν ἢ τὴν κύρυν. 1282, 36. καὶ ὅτι καὶ κόρυμβον οὐδέτερος λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ὄρους κόρυμβος καὶ νεῶν κύρυμβα τροπικῶς λέγονται. 750, 34.

κορύνη, ξέλον κεφαλῶν, ὅτι παρὰ τὴν κάραν λέγεται. 672, 10.

κορυνήτης, ἐπίθετον ἀνδρός τινος Βοιωτοῦ κορύνῃ χρωμένου ἐν ταῖς μάχαις, ἱστορία. 661, 50. ζῆται τὸ κορίνη.

κόρυς ὅτι παρὰ τὴν κάραν λέγεται. 672, 11. 924, 27.

κορίσσειν πόλεμον, ὅτι ἐλλειπῶς λέγεται, κορύσσειν δὲ τινὰς εἰς πόλεμον, ἐντελεῖς. 219, 32.

κορύσσεσθαι λέγεται κῆμα μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κορυφοῦσθαι. 732, 32. 1234, 39.

κορυστῆς ὁ κόρυν ἔχων, εἶτον ὠπλισμένος ἀπὸ μέρους. 375, 16.

κορυφαία, κόσμος παιδὸς γυναικεῖος, ὅς καὶ πλοκαμὶς ἐλέγετο. 1528, 18.

κορυφαῖος ὅτι διὰ τὴν ἐμφαινομένην ὑπεροχὴν διὰ τοῦ δνόματος κατὰ τὰ ὑπερθετικά ὀνόματα συντάσσεται. 258, 42.

κορυφαῖος κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λέγεται. 215, 13.

κορυφή ὄρους ὅτι τροπικῶς λέγεται. 1653, 7.

Κορώνεια, πόλις Βοιωτικῇ ἐγγὺς Ἑλικῶνος, ὅτι ἀπὸ Κορώνου υἱοῦ Θερανόδρου ἐκλήθη, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως. 268, 16. ζῆται τὸ Κορώνη.

Κορώνη, πόλις τῆς Μεσσηνίας, τὸ ἐθνικὸν Κορωνεύς. Κορώνεια δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας, τὸ ἐθνικόν.

κὼν Κορώνιος. 268, 16. καὶ ὅτι ἡ Μεσσηνιακὴ Κορώνη καὶ Πύδασσος ἐκλήθη ποτέ. 623, 27. 743, 29. καὶ ὅτι πολλά τινα ὁμωνύμως σημαίνει ἡ κορώνη λέξις. 73, 20. 24.

κορώνη τὸ κρικλόν, ὃ ἐπισπᾶται τις τὴν θύραν, καὶ ὅτι κορώνη καὶ τι μέρος τῆς τῶν νεῶν πρόμνης λέγεται ὁμωνύμως τῇ ἑρῃ, καὶ μέρος τι τοῦ ἀνθρώπινου ἀγκῶνος. 1570, 31. 36. 1900, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κορώνη τὸ κοράκιον ἢ ὁ κρίκος, ὃ ἐστὶ τὴν θύραν ἐκλύσαι· καὶ κορώνη τὸ τοῦ τόξου ἄκρον, εἰς ὃ ἐνέιται ἡ νευρὰ, καὶ γένος ἐμπλοκῆς καὶ πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον. 451, 8. 1429, 1-5. 1904, 41. καὶ ὅτι κορώνη χρυσὴ τὸ ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων παροιμιαικῶς λέγεται. 73, 25.

κορωνίδεις οἱ τῶν κορωνῶν νεοσσοί. 753, 56.

κορωνίδες νῆες, αἱ μέλαιναί ὡς κορώναι ἢ ἐπικεκαμμέναι τὰ ἄκρα. 73, 22. 1429, 5.

κορωνίσματα καὶ κορωνιστὰι, ζῆται ἐν τῷ χειλιδονίζειν. 1914, 49.

κος λήγοντα δισύλλαβα ἀπαρσχημάτιστα εἰς θηλυκὸν γένος, εὐνοῖ μακρὰ παραλήγοντα ὅτι βαρύνονται, οἶον, φάκος, θῦκος, πλὴν τοῦ σηκός. 1197, 40.

κος ληγόντων τρισυλλάβων ἐχόντων τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν προσφθία, οἶον Ἀάμψακος, Ὑρακος, Ῥύνδακος. 959, 30.

κος λήγοντα ἐπιθετικά ὑπερδισύλλαβα τῷ ᾧ παραληγόμενα ὅτι ἐξύνονται, οἶον φαρμακός, θωμακός. 1365, 45.

κοσμεῖν ἀντὶ τοῦ στρατηγικῶς τάττειν, ὅθεν κοσμήτορες λαῶν λέγονται οἱ ἡγεμόνες. 257, 30. 993, 8.

κοσμηθεῖμεν κοσμηθεῖτε κοσμηθεῖν, ὅτι ἐκ τῶν κοσμηθεῖμεν, κοσμηθεῖτε, κοσμηθεῖσαν συγκομίζεται. 190, 24.

κοσμητὸς ὁ εὐτακτος, οἶον ἐν τῷ, κοσμηταὶ πρᾶσιαι, ὃ ἐστὶν εὐτακτοί, Ὀδ. η', 127. 1569, 48.

κοσμήτωρ, ζῆται ἐν τῷ κοσμεῖν. 257, 30.

κόσμιος, εὐτακτος, ὅτι παρὰ τὸ κοσμεῖν λέγεται. 257, 31.

κόσμος ἡ τοῦ παντὸς εἰδοποιημένη διακόσμησις. 1735, 5. καὶ κόσμος ἡ ἀπλῶς τάξις, παρὰ τὸ κομῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπιμελοῦμαι, ὅθεν καὶ πρᾶγμα κατὰ κόσμον πραχθῆν τὸ εὖκοσμον λέγεται. 26, 18. καὶ οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν τὸ ἀτάκτως φεύγειν, καὶ οὐ κατὰ κόσμον τι ποιεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 257, 31. καὶ περὶ τῆς τοῦ κόσμου εἰς τρία διανομῆς ἐπὶ τῶν τοῦ Κρόνου παίδων ἀλληγορικῶς διεξοδικῶς. 1011, 57. καὶ κόσμος ὁμωνύμως τὸ εὐτακτον καὶ εὐμειθοδον τῆς ἱστορίας ἐν τῷ, λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδει, Ὀδ. θ', 489. καὶ κόσμος ἡ εὐκοσμος ἐλπίσις καὶ μέθοδος καὶ διάταξις ἐν τῷ, καὶ ἔππου κόσμον ἔκτισον, ib. 492. 1606, 48. 54.

κοσμῶ ὅτι παρὰ τὸ κομῶ λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ'. 1161, 49.

κόσσιμος ταῦτ' ὅπερ κότταβος. 1170, 54, 57.

κόσσυφοι λευκοὶ ἐν Κυλλήνῃ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας, ἱστορία. 300, 38.

κοτέειν τὸ χολοῦσθαι, ὅτι παρὰ τὸν κότον λέγεται, ζῆται τὸ κότος. 8, 32. 77, 16.

κότος ὁ ἀπάθιτος εἶπουν φυλασσόμενος καὶ πολυετής χρόλος, ὅτι παρὰ τὸ κείσθαι εἶπουν ἀποκεῖσθαι λέγεται. 8, 27. 77, 17. 645, 19. 723, 2. 979, 3. 1043, 38. 1362, 63. 1675, 4. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ μήνις, ὃ δηλοῖ τὴν ἀπλῶς ὀργήν, τίθεται ἐνίοτε. 536, 33. καὶ κότον τίθεσθαι, ὅτι ἐτυμολογικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 723, 1.

κότταβος ὅτι καὶ κόσσιμος λέγεται. 1170, 54.

κοτύλη, μέτρον ποσὸν καὶ τὸ μετρούμενον ὑπ' αὐτοῦ ὁμωνύμως τῷ μέτρῳ· καὶ κοτύλη τὸ τοῦ ἰσχύου κοίλωμα, ἥγουν ἡ τοῦ ὀστοῦ, ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρὸς, κοιλότης· καὶ κοτύλαι τὰ περὶ τὰς τῶν πολυπόδων πλεκτῆνας κοῖλα σαρκία. 716, 36. 1782, 55. 57. καὶ ὅτι κοτύλη ἐνίοτε κατὰ μῆκος ἑλλειπὺς τοῦ χωρουμένου

λέγεται, τοῦ οἴνου δηλονότι, οἶον ἐν τῷ, δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι πύρρον καὶ κοτύλην, Ὀδ. ρ', 12. 1810, 29. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι κοτύλη μικρὰ κυπελλίς, καὶ εἶδος λεπτοῦ ποτηρίου, καὶ τὸ τῆς παλάμης κοίλωμα, ἀπ' ἧς καὶ ἐν κοτύλῃ, παιδιὰ τις οὕτω λεγομένη· καὶ ὅτι ἡ κοτύλη μέτρον τι λέγεται οὐ μόνον ὑγρῶν, ἀλλὰ καὶ ξηρῶν· καὶ κοτύλη τὸ κύμβαλον παρ' Ἀισχύλῳ. 549, 43 — 550, 9. 553, 29. 1282, 43 — 60.

κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολυπόδος πλεκτῆνας, ἀπὸ μέρους τῶν κοιλοτήτων, αἱ κοτυλίδις ἐοικυσι. 549, 46. 1541, 51. ζῆται ἐν τῷ κοτύλῃ.

κοτυλήρυτον αἶμα λέγεται, ὃ ἐν ταῖς κοτύλαις, ἥγουν τοῖς κοιλώμασι τῶν χειρῶν, ἀρῶσαιτό τις. 549, 45. 1282, 44. 46.

κότυλος, ποτήριον μόνωτον λουτηρίῳ βαθεῖ ἐοικός. 1282, 53.

Κότυς, Θρακῶν βασιλεὺς, τὴν ἰδίαν γυναῖκα ἀναταμὼν διὰ ζηλοτυλίαν, ἱστορία. 1258, 42.

Κοτύωρα, κώμη τῆς Ποντικῆς, Κύτωρος δὲ πόλις Παφλαγονικῆς. 361, 39.

Κουζινᾶς, ὅτι οὕτως οἰονταί τινες νῦν καλεῖσθαι τὸ πύλαι Σίπυλον. 1367, 54.

κουλεόπτερα ζῆα ὅτι παρὰ τὸν κουλεόν, ὃ ἐστὶ ξιφοθήκη, λέγεται. 1183, 6.

κουλεὸς ἡ ξιφοθήκη, κωλεὸς δὲ ὁ κωλήν· ὃ δηλοῖ ζῆον τι μέρος. 1183, 1.

κουρᾶ, ὅτι ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν πένθους καιρῷ ἐκείροντο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. 165, 4.

κουρὰ γενέου ὅτι ἐπονείδιστόν τι ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ σκώματα κατὰ τῶν ἐυρουμένων τὸν πῶγων. 1910, 1.

κουρά ἐν χρῶ, ὅθεν κουρίας ἐν χρῶ, ὃ ἐν χρῶ κεκαρμένος. 1450, 33.

Κουρῆς Κουρήτος, ἔθνικὸν δῆ-τόνως, κούρης δὲ κούρητος ὁ νέος βαρυντόνως. 771, 35.

Κουρήτες, ἔθνος Αἰτωλικὸν Εὐβοίων ἀποικον, ἐτυμολογία τῆς λέξεως καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 281, 1. 771, 34. 38. 52.

ἀλλαχοῦ δέ ὅτι Κουρήτες οἱ Πλευρώσιοι, ἀπὸ Κουρίου ὄρους. 311, 28. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι παρὰ τὸ ὡς κόραι στέλλεσθαι ἐκλήθησαν οἱ Κουρήτες. 954, 52. καὶ ὅτι οἱ Κουρήτες πρότερον κομῶντες ὕστερον ἐκείραντο δι' ἐκπτώσιν γάμων, ὅθεν καὶ Κουρήτες ἐκλήθησαν, ἱστορία. 1292, 55.

κούρητες προπαροξυτόνως οἱ νέοι, Κουρήτες δὲ τὸ ἔθνος προπερισπωμένως. 171, 37. 48. 1179, 20. ζῆται τὸ Κουρῆς.

κουρίας ἐν χρῶ, ὃ ἐν χρῶ κεκαρμένος. 1450, 33.

κουριδίη ἄλοχος λέγεται, ἦν τις κόρη οὖσαν ἡγάγετο. 61, 27. 707, 48. 1184, 48. καὶ κουρίδιον δῶμα, ἐν ᾧ τις τὴν τοιαύτην ἡγάγετο. 1879, 16.

κουρίζειν, ἥγουν κούρος, ὃ ἐστὶ νέος, εἶναι. 1924, 4.

κούριμος πλόκαμος, ὅτι ὁ μὲν τις ἦν θρεπτήριος, ὃ δὲ θρηνητήριος. 1194, 55.

κουρίξ, ἥγουν νεανικῶς, παρὰ τὸν κουρίξω Δωρικὸν μέλλοντα· ἡ κουρίξ ἀντὶ τοῦ ἐκ κεφαλῆς, παρὰ τὴν κουράν. 1924, 9.

κουρίξ ἐπίρρημα, ἥγουν ἐν κουρῆς καὶ ἀπὸ τριχῶν. 966, 63.

κουροθάλεια ἡ δάφνη παρὰ τὸ τὸν ἑραστὴν αὐτῆς Ἀπόλλωνα κουροτρόφον λέγεσθαι. 1856, 33.

κούρος ὁ νέος Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ κόρου, ἥγουν πλημμονῆς, λαμβάνεται ἡ λέξις. 23, 27. 488, 5. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι κούρους τοὺς ἐφήβους οἱ Ἀχαιοὶ ἐκάλουν. 1788, 56.

κουροτρόφος Ἀπόλλων, καὶ κουροτρόφοι ποταμοὶ, οἱ τὴν νεότητα τρέφοντες. 1293, 3. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι κουροτρόφοι οἱ ποταμοὶ λέγονται διὰ τὸ ὑγρότητι τὰς τριχὰς τημελεῖσθαι. 1159, 47. καὶ ὅτι κουροτρόφος ἀγαθὴ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται πόλις ἡ νέους ἀγαθοὺς τρέφουσα. 1613, 51.

κουσπίον χυδαῖκῶς ὁ περιδοράτιος κρίκος. 644, 42.

κουφίξειν ἄλλα, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ἴσῳ τῷ ἐκπηδῶν. 675, 35.

κουφισμός, ἐκθλίψις φωνήεντος ἐν συναλιφῇ. 1499, 13. 1634, 2.

κουφος, ἐλαφρὸς, κενός, ὅτι καὶ

- κατὰ σκῆμμα λέγονται ποτε. 1084, 32.
- κουφότερον φθέγγεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπηρμένον καὶ θρασύτερον, οἷον ἐν τῷ, καὶ τότε κουφότερον μετεφώνει Πατήκεσιν, Ὀδ. θ', 201. 1591, 62.
- κόχλον ἢ γυναικεῖα γλῶσσα καλεῖ τὸ στίμι, ὃ δηλοῖ τὸν καὶ χολῶν λεγόμενον. 728, 48.
- κοχυδεῖν λέγεται ὑδωρ, ἥγουν ποῖον ἥγον ἀποτελεῖν ἐν τῷ ἀναβλῆζειν. 1095, 18.
- κοχύδεσκεν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κοχυδεῖν θέματος. 1095, 22.
- κόψιχος κατὰ γλῶσσαν ὁ κοικῶς κρύσσυφος. 1555, 64. 1951, 41.
- κράας κράτος, καὶ κράς κρατὸς, ἢ κεφαλῇ. 700, 58.
- κράββατος, ζῆται ἐν τῷ ἀσκάντης. 1944, 19.
- Κράγος, ὄρος καὶ πόλις τῆς Αὐκίας. 635, 17.
- κραδάειν ὅτι πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ κραδαίνειν· καὶ ὅτι παρὰ τὴν κρᾶσιν, ὃ δηλοῖ φύλλον συκῆς, λέγονται. 677, 33. 1872, 1.
- κραδαλὸς, ἥγουν ἐκράδατος. 1165, 20.
- κράδην, φύλλον συκῆς. 677, 34.
- κραδοφάγοι καὶ κραδοπῶλαι λέγονται οἱ ἡγροῖμαι ὡς ἀπὸ φύλων καὶ δένδρων τὸν βίον πορίζομενοι. 1409, 63.
- Κραῖθις ποταμὸς, ὅτι χρωματίζονται πως τὰ πίνοντα ἄξ ἀπὸ τοῦ βοσκήματα. 279, 6.
- κραιπάλη, οἶνονε παραπάλη, ἐκ τοῦ κᾶρα καὶ τοῦ πᾶλλειν, ὃ ἐστὶ δινεῖν. 84, 38. 542, 3.
- κραιπνέει ὅτι ἐκ τοῦ καπνὸς πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ ἰ λέγεται, ἢ ἐκ τοῦ κᾶρα καὶ τοῦ πνέειν. 541, 45.
- κραιρα, ὀρθία κεφαλῇ, οἶνονε κύρη αἰρούμενον. 710, 49. 1127, 32. 1725, 26.
- κράμβης σπέρμα ὅτι πρὸς μέθην ἐστὶν ἀντιφάρμακον. 1623, 40.
- Κρανὰ ἢ, ὄνομα νήσου τινός. 433, 18. καὶ κρᾶνα ἡ χώρα ἐπιθετικῶς ἢ τραχεῖα. 1796, 56. καὶ ὅτι κρᾶνα ἢ Ἰθάκη ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχό παρ' Ὀμήρω.
- διὰ τὴν αὐτῆς τραχύτητα. 1414, 58.
- κρᾶνὸν ὅτι παρὰ τὸ κρᾶνιον λέγεται. 701, 1.
- κρᾶνει προπαροξενῶς, εἶδος φυτοῦ, οὗ ὁ καρπὸς πίτταξιν ἢ βάρβιλον ἢ μᾶραον. 1657, 18.
- κρᾶνιον ὅτι ἐκ τοῦ κᾶρηνον λέγεται συστολῇ καὶ συγκοπῇ καὶ παραγωγῇ. 700, 64.
- Κραννῶν, πόλις Θεσσαλικῇ ἢ Πελοποννησιακῇ, ἐν ἣ δύο μόνους κόρακας ἐκάστοτε εὗρισκεσθαι συμβαίνει, ἱστορία. 933, 23.
- κράνος, ὅτι παρὰ τὸ κρᾶνιον λέγεται. 701, 1. 924, 27.
- Κράπαθος ἢ Κάρπαθος μεταθέσει τοῦ ρ, καὶ ζῆται τὸ Κάρπαθος. 318, 23.
- κράς κρατὸς, ἢ κεφαλῇ, ὅτι καὶ κράας κράτος λέγεται. 700, 57.
- κράσεις αἶνον διαφόροι, καὶ ὅτι ἢ μὲν τις τρία καλεῖται, ἥγουν ἐν οἶνον καὶ δύο ὕδατος, ἢ δὲ πέντε, δύο οἶνον καὶ τρία ὕδατος, ἢ δὲ τέσσαρα, ἢ καὶ ἴσον ἴσῳ λεγομένη, καὶ ὕδατος, ὃ ἐστὶν ὕδατος, κρᾶσεως σπῆματα κομμάτια. 1624, 32—55.
- κρᾶστίξισθαι ὅτι παρὰ τὴν κρᾶσιν, ὃ ἐστὶν ὁ ἡμίκτηρος χόρτος, λέγεται. 633, 48.
- κράστις ὁ ἡμίκτηρος χόρτος, ὅτι καὶ γράστις λέγεται παρὰ τὸ γρῶ, ὃ παρὰ τὸ ρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φθέρω. 633, 47. ἄλλαχού δὲ ὅτι κρᾶστις, εἶδος πόας, διὰ τοῦ κ λέγεται, οὐ μὴν γράστις διὰ τοῦ γ. 1220, 46.
- κρᾶτα τὴν κεφαλὴν Σοφοκλῆς (Phil. 1001. 1457.). 700, 62. καὶ ὅτι πληθυντικῶς κατ' οἰδέτερον γένος λέγεται ἢ κρᾶτα φωνῇ παρὰ Πανδάρου ἐν τῷ, τρία κρᾶτα. 1715, 63.
- κρατεγύαλοι θῶρακες αἱ κρατύνοντες τὰ γυῖα ἢ οἱ κρατεροὶ γύαλοι ἔχοντες. 1188, 41.
- κραταιὴ Μοῖρα ὅτι οὐ πρὸς ἔπαινον λέγεται. 1063, 3.
- κραταίς ἐπιβόρημα, ὡς λικριφίς, ἀντὶ τοῦ κραταῖως ἐν τῷ, τότε ἀποστρέψασκε κραταίς, Ὀδ. λ', 597. ἢ κραταί' ἵς ἐν δυοῖ μέρεσσιν, ἥγουν ἢ κραταῖα ἵς, ὃ ἐστὶν ἰσχυς· Κραταῖς δὲ κατὰ τινος ὄνομα δαίμονες τινος. 1702, 28-38.
- κραταῖος, ἥγουν κρατερός, ὅτι παρὰ τὸ κρᾶτα, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν, λέγεται ἢ παρὰ τὸ κρατὸς κρατεῖος καὶ κραταῖος. 29, 19. καὶ ὅτι κραταῖος θῆρ ὁ λέων λέγεται κατ' ἔξοχον παρ' Ὀμήρω. 835, 14.
- κραταίπεδον οἶδας τὸ στερεὸν καὶ λιθόστρωτον ἢ πεπηγμένον ἔδαφος, καὶ ὅτι ἀναλογεῖ ἢ λῆξιν κατὰ τὴν σύνθεσιν τῷ κραταίβῳ καὶ κραταίπῳ. 1887, 39. 1927, 62. 1937, 63.
- κραταίποδες οἱ στερεοὶ καὶ ἰσχυροὶ, ὅτι κατ' ὁμοιότητα τοῦ χαλκίποδες λέγεται. 1887, 40.
- κρατεῖν τὸ κρατερὸν εἶναι, ὅτι ἐπὶ ψόγον κεῖται ἐν τῷ, ὃ Ἀχιλλεὺ περὶ μὲν κρατεῖς περὶ δ' αἰσὺλα ῥέζεις, Ἰλ. φ', 214. 1231, 5.
- κρατερὰ ἀμφίβασιν ἢ γενναίαν ἢ βίαια καὶ ἀναγκαστικὴ ἀπέλευσις ἢ ὑπερηχέσις. 588, 18.
- κρατερὰ ἀνάγκη ἢ ἐκ τῶν δεσποτῶν ἐπιτιμμένη τοῖς δούλοις, Ἰλ. ζ', 458. 654, 20.
- κρατερός ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἀνδρείος, καὶ κρατερός ὁ βίαιος καὶ σφοδρός. 272, 3. 401, 3. 562, 31. 1102, 43. 1346, 1. καὶ κρατερός ἀντὶ τοῦ νικητῆς ἐνίοτε, καὶ Κρατερός κύριον ὁμωνύμως τῷ ἐπιθῆτω. 29, 15.
- κρατερός δεσμός ὁ χαλεπός. 559, 38.
- κρατερός μῦθος ὁ γενναῖος καὶ δυναπύκτητος, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χαλεπὸς καὶ ἀπαιτητικός. 29, 15. 1054, 28.
- κρατερώνυχες ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἐπιθετικῶς, καὶ ὅτι καὶ λίποι κρατερώνυχες λέγονται Ὀδ. κ', 218. 1562, 10. 1655, 45.
- κρατερός, ἥγουν γενναῖος καὶ στερεός. 1036, 38. καὶ κρατερός ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος, οὐκ ἐκ μηχανῆς ἐν τῷ, καὶ δ' ἔβαλε κρατερός, Ὀδ. δ', 344. 1498, 51.
- κρατερός ἀγορεύειν, παρ' Ὀμήρω ἀντὶ τοῦ ἀποτόμως λαλεῖν. 696, 1.
- κράτεσφι, δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, ὅτι περὶ τῆς κεφαλῆς ἐνός τινος λέγεται ἐν τῷ, αὐτὰρ ὑπὸ

- κράτισσι τάπης ὑπέκειτο φαινός, Ἰλ. κ', 156. 795, 52.
- κρατευται αἱ τῶν ὀβελίσκων λαβαί, ἡ κρατευται, λῖθοι ἡ σιδηρία τινα, οἷς οἱ ὀβελοὶ ἐπιτίθενται, ὅτι παρὰ τὸ κρατεῖν καὶ κρατεύω λέγεται ἡ λέξις. 749, 3.
- κρατῆρ, εἶδος ἀγγείου παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ συγκριᾶσθαι οἶνον ἔδατι λεγόμενον, οἶνον κρατῆρ. 234, 37. 470, 9. 917, 56. 1398, 11. καὶ ὅτι καὶ εἰδὸς τι τριπόδων κρατῆρες λέγονται. 740, 10. ζῆται ἐν τῷ τροπικῷ καὶ κρατῆρ περιεκτικῶς δὲ τόπος, ἐν ᾧ οἱ κρατῆρες, ἡ κρατῆρ προσηγορικῶς οἱ πολλοὶ κρατῆρες, Ὁδ. φ', 145. 1904, 56.
- κρατῆρ ἰζειν τὸ συμπίνειν, ὅτι παρὰ τὸν κρατῆρα λέγεται. 1403, 4.
- κρατῆρος κεφαλῇ, τροπικῶς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κρατῆρος. 710, 20.
- κρατὶ ἐκάστω παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἡ τοῦ ἐκάστω ἐπίθεσις ἐμφανίζει μὴ θηλυκῶς λέγεσθαι τὸ κρατὶ, οἰδετέρως οὖν ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τρία κράτα, παρὰ Πινδάρῳ· καὶ ὅτι εἰ ἐκ τοῦ κράτι συνήρητο τὸ κρατὶ, ἔδει προσηγορικῶς κρῶτι λέγεσθαι, ὡς κέρυ κῆρυ, ἔαρι ἤρι. 1716, 57. ζῆται τὸ κρατός.
- Κρατισθένης Φιλίσσιος ὅτι θαυματοποιὸς ἦν δεξιότατος. 1503, 30.
- κρατὸς ἀπαλαλκεῖν παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι διὰ τοῦ κρατός οὐ πᾶς δηλοῦται ἄνθρωπος. 1659, 19.
- κρατὸς κρατὶ κρῶτα, κατὰ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸ κράς τοῦ κρατός οἰδετέρως, ἡ εὐθεία τῶν πληθυντικῶν τὰ κράτα. 1193, 9. ζῆται τὸ κρατὶ.
- κράτος ἐπὶ βασιλείας. 901, 29.
- κρατὸς ἐπιθετον ὅτι ὡς τὸ ἡδὺς κλέγεται. 1353, 41.
- κράτων κατὰ γενικὴν πληθυντικὴν ἀντὶ τοῦ κεφαλῶν, ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κράτων συνήρηται, καὶ ὅτι οὐ κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 976, 5. 1928, 37.
- κρέα, ὅτι εἰ μὲν ἐκ τοῦ κρέα ἀποκόπεται ἡ λέξις, βραχυκταληγεῖ, εἰ δὲ συνήρηται, μακροκταληγεῖ, ὅτε καὶ εἰς μίαν συλλαβὴν συνίζαντι ἐντοτε, οἶον ἐν τῷ, πάρ
- δὲ Βοηθολῆς κρέα δαλετο, Ὁδ. ο', 140. 1777, 19.
- κρέα αἷγεια καὶ ἄρνεα καὶ εἶα, ὅτι ἐκ τῆς τροφῆς τῶν αἰγείων κρεῶν εὐτονοὶ καὶ γλισχροὶ γίνονται χυμοὶ, καὶ ὅτι τὰ εἶα καὶ ἄρνεα ῥῶον φθίρεται διὰ τὴν πιμελήν. 1753, 17.
- κρέα ἐφθά, ὅτι καὶ ἐφθά κρέα ἡσθιον οἱ ἡρώες. 1893, 1. καὶ ὅτι τὰ ἐφθά κρέα ἐπιπεπυτέρεά εἰσι τῶν ὀπῶν. 1752, 5.
- κρεανόμος ὅτι παρὰ τὸ κρέα νέμειν λέγεται. 749, 8. 1777, 17.
- κρέας ὅτι παρὰ τὸ κρατύνειν διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τροφῆς λέγεται. 582, 10. 728, 36.
- κρεῖτοι, εἰδὸς τι ἀρεβίνθων. 948, 46.
- κρεῖτον τὸ κρέας ἡ τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον. 747, 15. 33. 1899, 4.
- κρεῖοντες παῖδες, ἔχουν βασιλεύοντες, ἡ ἀντὶ τοῦ κρατοῦντες τῷ πληθει, τουτέστι πολλοί. 1364, 24.
- κρεῖσσῶ, ῥῆμα σύστοιχον τῷ κρείσσων ὀνόματι. 55, 19.
- κρείσσων ἀντὶ τοῦ ὑπέρτερος καὶ ἰσχυρότερος καὶ κατὰ βίαν ἐπικρατέστερος, ὅτι κατὰ δεύτερον τύπον συγκριτικὸν λέγεται κρείσσων καὶ κρείσσων. 55, 15. 385, 25. 1181, 18. 1210, 61. καὶ κρείσσων ἀντὶ τοῦ ἐγκρατῆς καὶ ἐξουσίαν ἔχων. 1912, 4.
- κρεῖων προσηγορικόν, καὶ Κρεῖων κῆριον παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ Κρέων, ὅτι ἀπὸ τοῦ κρῶ μονοσυλλάβου λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ κραινω. 1603, 10. 1683, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κρατεῖν λέγεται. 1480, 43.
- κρεῖων Ἀχιλῆος ἐπιθετικῶς λέγεται, διὰ τὸ μέγιστος τῶν κατ' Ἑλλάδα ποταμῶν εἶναι. 1231, 16. καὶ ὅτι καὶ Θερύπων τις κρεῖων λέγεται ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, διὰ τὸ τῶν συνθεσιμῶντων ὑπερῆχειν. 1480, 43.
- κρέκα, κόσμος ποῖος γυναικεῖος, ὅς καὶ πλοκαμῖς καὶ κορυφαία λέγεται. 1528, 18.
- κρέκω τὸ ἡχῶ. 1279, 46.
- κρεμαστῆρ ταρβὸς ἐλέγετο, ἐφ' ὃν τοὺς τυροὺς ἔτεσσον. 1625, 14.
- Κρεμισσὸς ποταμὸς, ὅτι ὁμοιω-
- θεῖς κινὴ συνεγένετο θυγατρὶ Φοινυδάμαντος Τρωικοῦ τινὸς ἀνδρώπου. 384, 19.
- κρεμύω ὅτι ἐκ τοῦ κρεμῶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ κρεμῶσι μέλλοντος λαμβάνεται ἐν τῷ, καὶ κρεμύω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, Ἰλ. η', 83. 666, 34.
- κρέξ ὄρνειον, παρὰ τὸ κρέκω, ὃ δηλοῖ τὸ ἡχῶ. 1126, 45. 1279, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὠνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 1523, 51.
- Κρέουσα, ἐπίνειον Θεσπιῶν πρὸς τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ. 271, 7.
- κρέσσων ἀντὶ τοῦ κρείσσων, Ὁδ. χ', 353. ζῆται ἐν τῷ κρείσσων. 1930, 41.
- κρέων ἐπίθετον ἴσον τῷ κρεῖων, καὶ Κρέων κῆριον. 401, 10. ζῆται τὸ κρεῖων· καὶ ὅτι Κρέων ἡγωνοθήτησε τὸν ἐνναετηρικὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων ὀλίγῳ πρὸ τῶν Τρωικῶν, ἱστορία. 1466, 55.
- Κρεώφυλος, Σάμιος ποιητής, Ὀμηρον ξένισας ποτὲ, ἱστορία. 330, 44.
- κρήγυνον τὸ ἀγαθόν, οἶον κρηγῦνον, ὃ ἐστὶν ἡδύον τὸ κῆρ. 59, 18. 60, 23. 1268, 11.
- κρήδεμνον τὸ μαφόριον καλούμενον, τουτέστι καταπέτασμα τῆς κεφαλῆς γυναικεῖον παρεμνον μετὰ τῶν ὤμων, παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέμα πλεονασμῷ τοῦ ὅ λεγόμενον. 976, 41. 1280, 10. 1421, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρήδεμνον κεφαλῆς δέμα ἡ δέμνιον, καὶ πίθου κρήδεμνον τὸ πῶμα, καὶ τείχους κρήδεμνα αἱ περὶ αὐτὸ στεφάναι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐξοχαί. 189, 11. 1047, 54. 1421, 17. 1743, 58. καὶ πάλιν ὅτι κρήδεμνον πίθου τὸ σκέπασμα μεταφορικῶς, ἐπεὶ καὶ κεφαλῇ ἀγγείου λέγεται. 1473, 58. 62.
- κρηῆναι ἀντὶ τοῦ τελέσαι, τὸ θέμα κραιναίνω, ὅθεν καὶ κρηῆνον προστακτικόν ἀντὶ τοῦ τελείωσον. 36, 35. 737, 50.
- κρήθεν ἀντὶ τοῦ κάρηθεν, ὃ ἐστὶν ἐκ κεφαλῆς. 959, 34.
- Κρηθεὺς καὶ Σαλμωνεύς, υἱοὶ Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλωῆς, ὅτι ὁ Κρηθεὺς ἐκ Τυροῦς τῆς τοῦ ἀδελφοῦ Σαλμωνεύς ἔσχεν Αἰό-

- να, *Λυσιάδα* καὶ *Φέριτα*. 1680, 61. 1681, 61.
- κρηθμος, λέξις βαρυντονομία παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς μὲν ληγόντων, κατὰ δ' ἐτέρους καὶ αὐτὴ δξυνομένη. 582, 17.
- Κρηθων καὶ Κρηθεὶς καὶ Κρηθης κρια ὅτι διὰ τοῦ ἥ ἔχουσι τὴν κρι συλλαβήν. 581, 24.
- κρήμνασθαι τὸ κρημνίζεσθαι. 1003, 23. ὅτι παρὰ τὸ κρεμῶ λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς ἥ και πλειοσμῶ τοῦ ν. 695, 43.
- κρήμνη, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κρήμνιζε, ἀπὸ τοῦ κρήμνημι θέματος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴστημι τὸ ἴστη. 1003, 24.
- κρημνὸς ὅτι παρὰ τὸ κρεμῶ λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς ἥ και πλειοσμῶ τοῦ ν, καὶ ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ δχθῇ λέγεται ὁ κρημνὸς ἐν τῷ, ὡς Τρώες ποταμοῖο πτώσσαν ὑπὸ κρημνούς, 'Ιλ. φ', 26. 1221, 8.
- κρήναι ἀντὶ τοῦ τελεῖωσαι, οἶον ἐν τῷ, οἷ μου φέρεται εἰς νοῆσαι τε κρήναι τε, 'Οδ. ε', 170. 1528, 64. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ κραίνω θέματος κεινῆται. 36, 36. ζῆται τὸ κρήνον.
- κρήναι 'Ωρων, ὅτι πλυθῆναι τι πρὸς κρήναις 'Ωρων λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ διὰ τὸ καλῶς πεπλόσθαι. 1349, 5.
- κρήνον, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κρήνουν, καὶ κρήναι ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ κρηῖναι. 1885, 62.
- κρηπίς κρηπίδος, ὅτι παρὰ τὸ ῥάπιδος δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ καὶ αὐτὸ ὑπόδημα σημαίνει, ὅθεν χρουσὸρῥαπιδος ὁ 'Ερμῆς ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' 'Ομήρῳ. 1658, 59.
- Κρής ἐθνικόν, καὶ παροιμία, ὃ Κρής τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τῶν προσποιομένων ἀγνοεῖν ἢ ἀκριβῶς ἐπίστανται· καὶ ἑτέρα, πρὸς Κρήτα Κρητίζειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς παροῦργον πανουργεῖσθαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 313, 41.
- *κρησφύγετα, ὅτι τὰ ἐπὶ ἀποφυγῇ τοῦ Κρητὸς Μίνως πατακνυασθέντα ἐπὶ τῶν διωχθέντων ἐπ' αὐτοῦ ληστῶν φορέτρια οὖτος ἐκλήθη ἐτυμολογικῶς. 1688, 55. 1861, 27.
- Κρήται πληθυντικῶς ἡ Κρήτη. 490, 11. ζῆται ἐν τῷ Κρήτη.
- Κρήτας, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο κατὰ Λωρικὴν φωνὴν Κρητικὸς τις τρῶπος ὀρχήσεως, ἐρμηνεία διεξοδική. 1166, 49.
- Κρήτες ὅτι ὀρχηστικοὶ ἦσαν. 1166, 47. καὶ ὅτι μετὰ λύρας ἐστρατεύοντο. 1320, 3.
- Κρήτη ἡ νῆσος ὅτι καὶ Κρήται λέγεται πληθυντικῶς πρὸς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους τῆς νήσου. 119, 3. 1757, 27. καὶ ὅτι δυσλόμενός ἐστι τὰ πρὸς βορρᾶν ἀνεμον ἡ νῆσος. 1861, 43. καὶ πᾶς ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι ἐκατόμυλλος λέγεται, ἐν 'Οδυσσεύῳ δὲ ἐννεήκοντα πόλεις ἔχειν, ἱστορία διεξοδική. 313, 30. 1860, 55. ζῆται ἐν τῷ Λεῦκος.
- Κρήτη καὶ Κρής ὅτι τῇ ἐπικρῆσαι ῥήματι συστοιχοῦσιν, ὃ διηλοῖ τὸ ἐπικρῆσαι. 1403, 5.
- κρητῆρ 'Ιωνικῶς ὁ κρατῆρ, ὅτι παρὰ τὸ κρῶ κρῆσω λέγεται. 1403, 3.
- Κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι, ὅτι ἀπὸ τῶν Κρητῶν λέγεται, ὡς ἀπὸ Κιλικίων καὶ Αἰγυπτίων τὸ Κιλικίζειν καὶ Αἰγυπτιάζειν. 741, 21.
- Κρητῶν συσσίτια, ὅτι καὶ ξενικαὶ τινες ἦσαν τράπεζαι ἐν τοῖς Κρητικαῖς συσσιτίοις, ἐν αἷς ἐκαθέζοντο οἱ ξένοι· καὶ ὅτι τοῖς νέοις ἰδίᾳ κρατῆρ ἐπέκρατο, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις ἐξῆν πιεῖν ὅσον ἐβούλοντο· καὶ ὅτι ἀπὸ δέπνου ἐβουλεύοντο περὶ τῶν δημοσίων· καὶ ὅτι γυνὴ τις ἐφειστήκει τοῖς συσσιτίοις, ἡ τοῖς συνετοῖς καὶ τοῖς ἀνδρείοις παρετίθει τιμὴν ὄψων τὰ βέλτεστα. 1860, 45.
- κρῖ ὅτι ἐκ τοῦ κρῖνον ἀπεκόπη, καὶ ὅτι οὐδετέρου γένους ἐστὶ, καὶ ὅτι κρῖ λευκὸν λέγεται πρὸς διαστολὴν τοῦ μὴ τοιούτου. 187, 29. 294, 4. 538, 14. 730, 1. 1218, 29. 1407, 22.
- κρίβανος, οἶονε κρίθης βαῦνος, ὃ ἐστὶ κάμινος· καὶ κριβανωτοὶ ἄρτοι οἱ ἐν κριβάνῳ ὀπτιζόμενοι· καὶ ὅτι καὶ κλῖβανος λέγεται τροπῇ τοῦ ῥ εἰς λ'. 132, 31. ἀλλὰ χου δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κρῖ καὶ τοῦ βαῦνος σύγκειται ἡ λέξις. 1511, 12.
- κριβανωτα καὶ κλιβανωτὰ ζῆται τὰ ἀκέραια ἐν κριβάνῳ ὀπτιζόμενα. 1286, 20.
- κριβανωτοὶ ἄρτοι, ζῆται ἐν τῷ κριβανος. 132, 33.
- κρίγε, τρίτον πρόσωπον δευτέρου ἀορίστου ἀπὸ τοῦ κρίζω θέματος. 1350, 14. ζῆται τὸ κρίκει.
- κρίζειν, ὅτι ὠνοματοποιεῖται ἡ λέξις καὶ δηλοῖ τὸ ποιεῖν τινα ἔχον ἀποτελεῖν. 1350, 13.
- κριθαί, ὅτι αἱ κριθαὶ πρῶτον τῶν σπορίμων εἰς χρῆσιν ἤλθον τοῖς ἀνθρώποις· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν διακριθῆναι τῶν ἀλόγων τοῖς ἀνθρώποις οὕτως ἐκλήθησαν. 132, 31.
- κριθῇ ἄφλοιος κατὰ συμπλοκὴν, ἡ πτισσάνη. 1218, 30.
- κριθῇ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὀμωνόμως. 134, 22. 948, 48.
- κρίθινος οἶνος, ὅτι οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες ὑπτιοὶ κατακλίνονται. 1270, 11.
- κρίκε ἡ κρίκε ζυγός, ἀντὶ τοῦ ἔτρεξιν, ὅτι ἀπὸ σισηγημένου ἐνεστῶτος κεινῆται ἡ φωνή. 1071, 34. 1119, 60.
- κρίκος ὅτι παρὰ τὸ κρίζω ὠνοματοποιεῖται ὅημα λέγεται. 1262, 58.
- κρικώ κρικῶ, ῥῆμα τῷ κρέος ὀνόματι συστοιχοῦν. 1279, 48. 1734, 22.
- κριμνίτης πλακοῖς ὃ ἐκ κρῖνον πεποιημένος. 1407, 24.
- κρινάμενος, ἦγουν ἐπιλεξιμένος. 1179, 28.
- κρίνειν τὸ δικάζειν καὶ τὸ χωρίζειν καὶ τὸ ἐπιλέγειν εἶτον ἐκλέγεσθαι. 108, 12. 635, 59. 1584, 35. καὶ τὸ διακρίνειν καὶ διαχωρίζειν, οἶον κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα. 576, 9. 687, 19. 1625, 51. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κρίνειν τὸ τε συγκρίνειν καὶ τὸ διακρίνειν ἀντικειμένως λέγονται. 243, 17. καὶ ὅτι καὶ κρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ κρίνειν λέγεται, ζῆται τὸ κρίνεσθαι.
- κρίνειν ὅτι αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ μεθ' ἑαυτοῦ, οἶον κρίνειν θέμιστας, 'Ιλ. π', 387. καὶ κρίνειν νίκεια, ἀντὶ τοῦ τὰς φιλονεικίας διαχωρίζειν, 'Οδ. μ', 440. καὶ ὅτι τὸ κρίνειν

καθ' αὐτὸ λεγόμενον ἀτελῶς λέγεται. 1060, 8. 1729, 62.

κρίνειν ὀνείρους, τὸ καὶ λύνειν λεγόμενον, ὅτι ἐντεῦθεν τὸ ὀνειροκρίτης σύγκειται, ἐρμηνεία διεξοδική. 532, 41.

κρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ κρίνειν, ὅσον ἐν τῷ, ἐκρίνατο ὀνείρους, Ἰλ. ε', 150. καὶ ἐν τῷ, ἐκρίνατο ζείκοσι φῶτας, Ὀδ. δ', 778. 532, 41. 1517, 43. 1584, 35. 1801, 55.

κρίνεσθαι Ἀρεῖ, ἀντὶ τοῦ ὀμνῶν, συνεῖναι καὶ συμπεπλέχθαι κατὰ πόλεμον. 243, 23. 686, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρίνεσθαι Ἀρεῖ τὸ εἰς τὴν διὰ πολλέμου διάκρισιν σπεύδειν. 1138, 63.

κρίνεσθαι μένος Ἀρεος λέγεται, ὅταν σύμμιξις πόλεμον γένηται, τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος τῷ τέλει τῆς μάχης. 1801, 55.

κρίνειν αἶμα μετὰ τοῦ ὃ ὅτι ποιητικώτερον μὲν, ἀναλογώτερον δὲ ἢ τὸ χωρὶς τοῦ ὃ κοινῶς τε καὶ Ἀττικῶς λεγόμενον. 388, 23.

κρίνον, εἶδος μάχης καὶ σχῆμα ἀρχαίας ὁμωνύμως. 1018, 18.

κρίος Φοῖβου καὶ Ἑλλης, ἱστορία. 667, 8. 15. ζῆται ἐν τῷ Ἑλλη.

Κρίσσα, πόλις Φωκίδος, ὅτι καὶ Κίρρα καὶ Κῆρρα δι' ἐνός σ' καὶ προπερισπωμένως λέγεται· κατὰ δὲ τινὰς ἄλλη μὲν ἡ Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ Κρισσαῖος κόλπος λέγεται, ἄλλη δὲ ἡ Κίρρα, ἀφ' ἧς τὸ Κιρφαῖον καλούμενον πεδῖον· καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς Κρίσσης καὶ Κίρρας διεξοδικῶς. 273, 21—35. 274, 20. ζῆται τὸ Κίρρα.

Κρισσαῖος κόλπος καὶ Κιρφαῖον πεδῖον. 273, 23. 32. ζῆται τὸ Κίρρα.

κριτής λήγοντα ὀνόματα ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ κριτῆς ὀξύτονου συγκείμενα, ὅμως βαρύνονται, ὅσον ξενωκρίτης, ὀνειροκρίτης. 897, 41.

κριτικοὶ οἱ κατὰ τὴν γραμματικὴν παράδοσιν κρίνοντες τὰ ποιήματα. 285, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κριτικοὶ λέγονται τῶν γραμματικῶν οἱ ἀκριβέστεροι. 773, 29.

κριτὸς λαὸς οὐχ ὁ ἔκριτος, ἀλλ' ἀπλῶς ὁ προεκκριμένος εἰς τι ἔργον. 689, 26.

κροαίνειν ἀντὶ τοῦ κρούειν εἶθον

κροτεῖν, περὶ ἵππων λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ. 658, 54. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κρούω λέγεται ἀπελευθεῖν τοῦ ὃ. 792, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις καὶ ἔστι μίμημα ἤχου ποιοῦ. 1602, 17.

κρόκαι καὶ κροκάλοι αἱ ἀγιαλίδες ἄμμοι. 855, 51.

κροκάλοι, ζῆται τὸ κρόκαι.

κροκόδειλος ὅτι παρὰ τὸ δεδιέναι τὸν κρόκον ἢ τὰς κρύκας λέγεται. 855, 50.

Κροκοδίκη, γυνὴ τις γοητεύτρια εἶθον φαρμακίς. 881, 60. 1657, 52. καὶ ὅτι ἡ Κροκοδίκη φαρμάξασα τοὺς τοῦ πατρὸς στρατιώτας ὑποχειρίους τοῖς πολεμοῖς ἐποίησε δι' ἔρωτα τινὸς τῶν πολεμίων, ἱστορία. 1493, 48.

κροκόπεπλος Ἡὼς λέγεται, ἢ τὸ κροκατὸν εἶθον χρυσοφαῖς ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἁκτίνων ἐμφαίνεται. 693, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐν τῷ, κροκόπεπλος Ἡὼς, διὰ τοῦ κρόκου τὸ πολὺ μὲν τῆς νυκτός, ὀλίγον δὲ τοῦ φωτός αἰνιττεται ὁ ποιητής. 1429, 45.

κρόκος, ἐν ᾧ ἐπωλεῖτο ὁ κρόκος Ἀθήνησιν ὁμωνύμως τῷ πωλυνμένῳ. 1698, 30.

κροκύδειλος ἢ κροκυδεῖλος, ζωῦφιόν τι ἄλλοιον παρὰ τὸν κροκόδειλον. 855, 52.

Κροκύλαια οὐδετέρως, καὶ Κροκύλειον ἐνικῶς, νῆσος τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος τι τῆς Ἰθάκης ὁμωνύμως. 306, 43. 307, 19.

κροκύφαντος, κόσμος τις γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν, ὅς κε κρόφαλος παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 1280, 59.

κρόμμυον ὅτι παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν τοὺς ὀφθαλμομένους· αὐτοῦ λέγεται. 1061, 4. καὶ ὅτι τὸ κρόμμυον διουρητικόν ἔστι, καὶ περὶ τινῶν ἐτέρων αὐτοῦ δυνάμεων. 872, 35.

Κρομμύων πόλις, καὶ ὅτι περιεκτικὸς τύπου ἐστὶν ἡ κρομμύων φωνὴ καὶ δηλοῖ τόπον κρομμύων περιεκτικόν. 1302, 20.

Κρόνιος, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ ὃς τριβραχέων. 264, 37.

Κρονίων Κρονίωνος, ὅτι φύσει μὲν συστήλλει τὴν νῖ συλλαβὴν, φυλάσσει δὲ τὸ ὦ ἐν ταῖς πλαγίαις· παρ' Ὀμήρῳ δὲ τοῦναντίον, ἐκτείνεται μὲν ὡς ἐπιπολὺ ἢ νῖ συλλαβὴ, συστήλλεται δὲ τὸ παραληκτικὸν ὁ τῶν πλαγίων κατὰ χρόνον μετάθεσιν. 32, 20. 144, 39. 193, 12. 943, 50. 983, 14. 1704, 7.

Κρόνος, οἶονε κῆρος ὃ ἔστι νέος καὶ καθαρὸς νοῦς ἀλληγορικῶς, καὶ διὰ τὴν ἀγκυλομήτην ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 203, 20. 1012, 27. καὶ πῶς τὰ ἑαυτοῦ τέκνα κατεδιδόκειναι λέγεται πλην τοῦ Διὸς, ἀλληγορία. 203, 23. καὶ ὅτι ὑπὸ γῆν διὰ γαῖαν μυνεύεται, ἀλληγορία διεξοδική. 724, 28. καὶ ὅτι Κρόνος μέγας ἐπιθετικῶς λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ τοῦ ἀστέρους μέγεθος. 719, 45.

κρόσσαι, λέξις διαφόρως ἐρμηνευομένη καὶ ἐτυμολογουμένη ἐν τῷ, κρόσσας μὲν πύργων ἔχον καὶ ἔριπον ἐπάλξεις, Ἰλ. μ', 258. 903, 4—33.

κροσσοί, οἱ καὶ θύσανοι, τὸ κρῶ μικρὸν, ὅτι παρὰ τὸ κατὰ τὸ ἄκρον σείεσθαι οἷα λέγονται. 600, 23. 603, 21. 976, 28. καὶ ὅτι παραλόγως ὀξύνεται τε καὶ δυσὶ σ' γράφεται. 1746, 31.

κρόσφος ἢ γρόσφος ὁ τοῦ δόρατος σφυρῶν ἢ ἡ εἶδος ἐλεπόλεως. 795, 35.

κροταλίζειν, ῥῆμα σύστοιχον τῷ κρόταλον ὀνόματι. 838, 21.

κρόταλον, σκεῖός τι ἐξ ὀστράκου ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ποῖον ἔχον ἀποτελοῦν, καὶ κρόταλον μεταφορικῶς ὁ λόλος ἀνθρώπος, καὶ ὅτι παρὰ τὸν κρότον λέγεται ἐπενθέσει τῆς αλ συλλαβῆς. 838, 23. 1327, 24.

κρόταφος ὅτι παρὰ τὸ κροτεῖν ἢ τὸν κρότον λέγεται. 492, 33. 39. 727, 26. 1532, 63.

κροτεῖν, ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις καὶ ἔστι μίμημα ἤχου ποιοῦ. 1602, 16.

κρότωναες, οἱ καὶ κινουοῖσται, ὅθεν καὶ παροιμιαικῶς λέγεται, κρότῳκος ὑγιέστερος. 1821, 46.

κρουνοὶ λέγονται αἱ ἀρχαὶ τῶν

χειμάρρων ποταμῶν, πηγαὶ δὲ αἱ τῶν ἀενάων. 497, 12. 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κρουνοὶ πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὕδατων καταρρέουσιν μετὰ κρούσεως. 1263, 50.

κρούπεζαι, ξύλινα ὑποδήματα Βοιωτία. 867, 29.

κρουσίθυρον, ὄνομα ἀλλήσεως ποιάς. 1236, 57.

κρύβδα, ἐπίρρημα ἴσον τῷ κρύβδην. 722, 20.

κρυερὸν τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. 1559, 48.

κρυόεις φόβος ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ κρύος λέγεται. 731, 35.

κρυπταδία φιλότης ἢ κατὰ μοιχείαν μῖξις, καὶ κρυπτάδια φρονεῖν ἀντὶ τοῦ κρύψαι βουλευέσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 631, 58.

κρυπτὴ κλεῖς ἢ ἐνδοθεν κλείουσα ἢ διυσιμείλειρος τοῖς ἐπιβουλεύουσι. 974, 35.

κρύσταλλος ὅτι παχύτερόν τι χιόνος καὶ πάχνης δηλοῖ, Ὀδ. ξ', 477. καὶ ὅτι ὁυσὶ λ' γράφεται. 1263, 57. 1770, 21.

κρυφηδὺν ἐν ἴσῳ τῷ κρύβδην παρ' Ὀμήρῳ. 1760, 59.

κρύψαι ἀντὶ τοῦ καλέψαι ἐν τῷ, ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Ὀδ. ε', 488. 1548, 1.

Κρωβιάλος, πολίχνιον Παφλαγονικὸν πρὸς τῇ Ποντικῇ χώρᾳ. 362, 32.

κρωβύλος, κόμης πλέγμα ποιὸν παρ' Ἀθηναίοις, ὃ τῶν ἐγγενῶν καὶ αὐτοχθόνων ἦν δαῖμα. 851, 46.

κρωγμὸς, μίμημα τῆς τῶν κορῶν φωνῆς, κλωγμὸς δὲ ὃ ἐν τῷ θεάτρῳ γινόμενος ἀποσυριγμὸς. 1504, 29.

κρώζειν καὶ κράζειν λέγονται οἱ κόρακες. 39, 46.

κρωμακτοὶ τύποι παρὰ Παιφλαγόνων οἱ πετρώδεις καὶ δυσανάστατοι. 330, 40.

Κρωμνα, πόλις Παφλαγονίας καὶ ἐτέρα Πελοποννήσου. 362, 14.

κρωσσὸς, κεράμιον ἢ κρατὶρ ἑδατος, ὃ ἐστὶν ὑδρία, τὸ κρὸ μέγα, ὅτι παρὰ τὸ κρῶ, ὃ ἐκ τοῦ κερῶ συγκόπεται καὶ δηλοῖ τὸ στυλίσσω καὶ ἐπιχέω, λέγεται. 600, 23. 603, 22. 976, 28.

κτάμενος μετοχή, ὅτι ἀπὸ τοῦ κτῶ κτῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ κτείνω, γίνεταί μετοχὴ ὁ κτὰς τοῦ κτάντος, τὸ παθητικὸν δὲ κτάμενος. 517, 23.

κτανέοντα κατέκτα, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ τὸν ἐλπίζοντα κτεῖναι κατέκτεινε. 1144, 44.

κτάρας, ὅτι οὕτω καλοῦσιν οἱ κατὰ Βυζάντιον χυδαῖοι ἰχθυδία τινα ἀπὸ τοῦ ἱκταρ ἱκταρος κατὰ παραφθοράν. 1936, 22.

κτᾶσθαι, ὅτι γενικὴ ἐστὶν ἡ λέξις, ἐπεὶ καὶ πολλαχῶς ἐστὶ κτᾶσθαι τι. 760, 6.

κτᾶσθαι ἀντὶ τοῦ πεφονεύσθαι, ὅτι θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, διὸ καὶ παροξύνεται, κτᾶσθαι δὲ ἀπὸ τοῦ κτᾶμαι κτῶμαι προπερισπᾶται. 1031, 6.

κτέανον τὸ κτῆμα. 63, 33.

κτεάτεσι δοτικῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ κτέασι γέγονεν ἐπειθέσει τῆς τε συλλαβῆς. 766, 19.

κτεάτιστα ἀντὶ τοῦ κτήσασθαι. 1436, 15.

κτείνω ὅτι παρὰ τὸ κτέω κτῶ λέγεται προσθῆσι τοῦ ἰ καὶ τοῦ γ'. 517, 24. 1925, 26.

κτείνωμι ἀντὶ τοῦ κτείνωμι κατ' ἔκτασιν τοῦ ὁ τῆς διφθόγγου. 1873, 9.

κτεῖς κτενὸς, ὅτι παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς τρίχας λέγεται. 82, 36.

κτεῖς ὁμωνύμως μόριόν τι τῶν κρυπτομένων τοῦ ἀνθρωπείου σώματος, διὰ τὰ περὶ αὐτὸ ῥαβδώματα οὕτω καλούμενον. 1485, 47.

κτέννω ὅτι ἐκ τοῦ κτείνω γέγονε τροπῇ τοῦ ἰ εἰς ν'. 1604, 11. 1648, 6.

κτέρεα καὶ κτέατα τὰ κτήματα, κυρίως δὲ τὰ τοῖς κτεινομένοις προσήκοντα. 1418, 32.

κτερεῖζειν νεκρὸν, τὸ κτερεῖα ἡγουν κτήματα νεκρικὰ διδόναι τῷ νεκρῷ, τουτέστι ἐνταφιάζειν. 1321, 53. 64.

κτέωμεν ἀντὶ τοῦ κτῶμεν ἔχουν φρονέσωμεν, ὥς ἀφώμεν ἀντὶ τοῦ ἀφώμεν. 1925, 23.

κτῆμα καὶ κτῆσις ὅτι παρὰ τὸ κτῶμαι λέγονται, ὃ ἐκ τοῦ κέω κῶ γίνεταί πλεονασμῷ τοῦ τ'. 1261, 37. καὶ ὅτι Ὀμηρος μὲν κτήματα καλεῖ πάντα τὰ ὑπάρ-

χοντά τινι, οἱ δὲ ὑστερον τοῖς ἄγροῦς καὶ τὰς οἰκίας ἰδίως. 685, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κτῆματα ἢ ἐν ζῴοις περιουσία. 999, 17. καὶ πάλιν ὅτι κτήματα οὐ μόνον τὰ ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλὰ καὶ ὁ πᾶς βίος. 1447, 6. καὶ ὅτι χυδαῖως κτήματα τὰ τετράποδα λέγονται. 494, 4.

κτῆνος ὅτι παρὰ τὴν κτῆσιν λέγεται. 999, 17.

Κτισίβιος, Χαλκιδικὸς φιλόσοφος, ὅτι καὶ σφαιριστῆς ἦν δεξιός. 1601, 53.

Κτησίβιος, κουνεὶς Ἀλεξανδρῆς, εὐρετῆς τοῦ ὑδραυλικοῦ ὁργάνου. 1157, 46.

κτῆσις παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἀπόθιτα κτήματα. 1261, 34. ζῆται ἐν τῷ κτῆμα.

κτητικὰ διὰ τοῦ εἰς ἀποβάλλοντά ποτε τὸ εἶ τῆς παραληπτικῆς διφθόγγου διὰ μέτρον χρεῖαν, οἷον ἐν τῷ Ἀλπίτιος τίμβρος, καὶ Παιάντιος υἱός. 301, 7. 1463, 39.

κτητικὰ διὰ τοῦ ὠνιος ἐκ γενικῶν πληθυντικῶν ἰσχυματισμένα, οἷον ἄνεμοι ἄνεμον ἄνεμώνιος. Ἐλικαὶ Ἐλικῶν Ἐλικώνιος. 1214, 27.

κτητικὰ ταῦτα τοῖς ἰδίῳις πρωτοτύποις σημειῖνόντα ὅτι προσηγορεύονται, οἷον κίπρος κίπριος, ὄρεος ὄρεος, αἰλὶς αἰλῆσις. 233, 42.

κτητικὰ ἀντὶ τῆς αἰτιῶν πρωτοθέτου γενικῆς λαμβανόμενα, καὶ ταῖς ἐκείνη ὁριζομένης ἐπιθετικαῖς γενικαῖς συντασσόμενα, οἷον Νεστορέη παρὰ νῆϊ Πυλῆγιός βασιλῆος, Ἰλ. β', 54. 172, 24. 601, 31.

κτητικὰ, ὅτι τοῖς κτητικοῖς ὀνόμασις ἐξ ἀνάγκης προσιθύνεται τὰ τῶν ὑποκειμένων τῇ κτῆσι πραγμάτων ὀνόματι πρὸς ἐντέλειαν τοῦ λόγου, οἷον Ἰλατωνικὸν βιβλίον· τοῖς δὲ πατρωνυμικοῖς περισσὸν τὸ προστιθέναι τι, ἔγκειται γὰρ αὐτοῖς τὸ εἰς ὃ ἀναλύνονται. 858, 1. καὶ ἴτι οἱ Ἀττικοὶ τοῖς πρωτοθέτοις προσηγορικοῖς χρῶνται ἀντὶ τῶν ἐξ αὐτῶν κτητικῶν, οἷον Ἑλλήνων στρατὸς, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικῆς. 1339, 7.

κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντὶ γενικῶν τῶν συστοίχων πρωτοτύπων

λαμβάνομεναι καὶ τὰ ἐκείναις ἐπιβάλλοντα ἐπίθεται ἀναδεχόμεναι, ὅσον ἐν τῷ, *δαῖρ' αὐτ' ἑμὸς ἔσχε κυνώπιδος*, 'Πλ. γ', 180, 401, 16. *κτιδέη κυνῆ ἢ ἱκτιδέη τετρασουλάβως*. 809, 55. 810, 1. ζῆται τὸ ἔκτισ καὶ ἱκτιδέη. *κτιδόνες αἱ ἐν τοῖς ἑξέλοις διαφύσεις ἔχουσιν ἴνις*. 1229, 42. *κτιζῶ ὅτι παρὰ τὸ κτῶ λέγεται*. 1175, 15. *κτίλος ὅτι παρὰ τὸ κλώ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι*. 403, 35. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ κτῶ, δ-θεν κτῶ. 1175, 14. καὶ *Κτίλος* κῆριον ὄνομα τινος τῶν τοῦ Διὸς ἀπογόνων. 403, 38. *κτιλῶσαι* τὸ πρᾶναι καὶ χειροῇ-θῃ ποιῆσαι, ὅτι παρὰ τὸν κτίλον λέγεται. 403, 38. *Κτιμένη* κῆριον ὅτι παρὰ τὸ κτῶ λέγεται, *ἔθεν κτῶ*. 328, 5. 1175, 14. *κτίσαι* ἀντὶ τοῦ οἰκίσαι, *πυργῶσαι* δὲ ἀντὶ τοῦ τειχίσαι ἐν τῷ, οἱ πρώτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν *πύργωσάν τε*, 'Οδ. λ', 263. 1686, 8. *κτιστὺς* ἢ *κτιζόμενος* τινὸς οἰκοδομήματος κατασκευῇ, ὅσον *κτιστὺς Μιλήτου*, παρ' Ἡροδότῳ. 1180, 7. *κτίτης* ἐν ἴσῳ τῷ κτίστης ἐλλείψω τοῦ σ'. 283, 7. 328, 5. *κτιπεῖν* λέγεται ὁ Ζεὺς παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ βροντᾶν. 700, 25. *ἔθεν* καὶ *κτέπος* Διὸς ἢ βροντῆ παρὰ τῷ αὐτῷ. 1021, 2. *κτῶ* λήγοντα *ῥήματα* ἀπὸ ληγόντων εἰς διολήματον *σσω* γηγόμενα, ὅσον ἐλάσσω ὑλακτῶ, τάσσω ἀτακτῶ. 1881, 17. *κτῶ* καὶ *κτῶμαι* ὅτι παρὰ τὸ κτῶ λέγεται πλεονασμῷ τοῦ τ'. 1261, 37. *κύαμοι* ὅτι παρὰ τὸ κύειν αἶμα λέγονται, καὶ παρὰ τῶν ἀγρίων κυμάτων ἱστορία. 948, 29. καὶ διὰ τὴν κυμάτων ἀπείχοντο οἱ ἱερεῖς, ἱστορία. 948, 23. καὶ ὅτι καὶ μέγας τὸ τοῦ ζωικοῦ μαστοῦ κύαμος λέγεται ὁμωνύμως. 749, 21. *κύαμος* Ἀγύπτιος, φυτόν τι οὗ αἱ μὲν ῥίζαι κολοκάσια λέγονται. 948, 34. τὸ δὲ ἄνθος στεφανωτικὸν ὃν λατὸς ἐκαλεῖτο παρὰ τισι

τῶν Αἰγυπτίων, παρ' ἑτέροις δὲ μελλίοντον· καὶ περὶ τοῦ μήκους καὶ πάχους τοῦ καυλοῦ αὐτοῦ ἱστορία. 1616, 47. *κυανέων* ἀντὶ τοῦ κυανέων κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α παρ' Ἡσιόδῳ. 1363, 54. *κυάνεον* ὅτι τῆς τοῦ θαλασσίον ὕδατος μελανίας ἐστὶ διαφορά. 116, 14. *Κυανθός* ὅτι οἰνοχῶν Ἡρακλεῖ ἐπ' ἐκείνου ἀπουσίως ἀνῆρεθῇ, διὸ καὶ τέμενος ἐκείνῳ ὁ Ἡρακλῆς ἀνῆκεν Οἰνοχόου λεγόμενον. 1900, 26. *κυανόπεζα* τράπεζα ἐπιθετικῶς ἢ ἔχουσα κυανέαν πέζαν. 867, 27. *κυανοπώρειος* ναῦς ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὴν παραλήγουσαν δίφθογγον, ἢ κατὰ πεητικὸν τύπον εἴρηται, ὥς καὶ τὸ ἡμετέριος. 1468, 35. *κύανος*, χρομᾶ τι μέλαν, μάλλον δὲ μεταλλόν τι μελανίζον, ἐξ οὗ τὸ κυάνειον καὶ κυάνεον μετουσιαστικῶς λέγεται, καὶ ἐν συναρτέσει κυανοῦν. 828, 19. 1570, 28. *κυανοῦν χροῶμα*, ζῆται ἐν τῷ κύανος. *κυβάλης* ὁ κυφός, ὅτι παρὰ τὸν κέκυρτα παρακείμενον λέγεται τροπή τοῦ φ' εἰς β'. 1431, 46. *κυβαρήτης* ὁ κατὰ τὴν πρύμναν τῶν νεῶν προϊστάμενος, πρωρεὺς δὲ ὁ τὰ κατὰ τὴν πῶραν διοικῶν. 1729, 5. καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς τῆς ῥηματικῶν βαρύνεται τοῦτομα. 533, 38. *Κυβήβα ἢ Κυβήβη ἢ Ρέα*· καὶ *Κύβηθος* ὁ κατεχόμενος αὐτῇ ἢ ἄλλῳ τινὶ δαιμονίῳ, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυφός λέγονται. 1431, 47. *κυβιστᾶν* τὸ ἐπὶ κεφαλῇ ἑαυτὸν βάλλειν, παρὰ τὸ κύμβη, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν· καὶ ὅτι *κυβιστᾶν* λέγονται οἱ ἰχθύες, ἥρουν σὺν ταχύτῳ καταδύεσθαι. 584, 18. 1030, 42. 1239, 63. *κυβιστητῆρ* ὁ ἐπὶ κύμβην, ὃ ἐστὶ κεφαλὴν, ἢ κατὰ κύβον καταβάλλον ἑαυτὸν, καὶ *κυβιστητῆρ* ὁ ὀρχηστῆς. 1083, 60. 1084, 46. *κύβιτον* Ῥωμαϊκῶς τὸ ὄγκωμα ἢ ὁ ἄγκων. 1397, 5.

κύβοι οἱ καταρῥιπτόμενοι ἐξάπλευροι βύλοι, καὶ ὅσον καταβιστῶντες ἐν τῷ βάλλεσθαι· καὶ κύβος ἐκ μέρους ἢ ὅλη διάθεσις τῆς διὰ κύβων παιδιᾶς· καὶ ὅτι κύβος λέγεται πᾶσα ψῆφος τετραγώνος. 1396, 55 — 64. καὶ ὅτι κατὰ μὲν Πλάτωνα Αἰγυπτίων ἐστὶν εὔρεμα ἡ κυβεία, κατὰ δὲ ἑτέρους Παλαμήδους τοῦ Ναυπύλου. 228, 1. 1397, 10. καὶ ὅτι κύβος παρὰ τὸ κύκλωθεν βύσιν ἔχειν λέγεται· καὶ ὅτι τρισὶ κύβοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί· καὶ ὅτι κύβος καὶ ἡ ἐν τοῖς κύβοις μονάς, ὅθεν παροιμία, ἡ τρίς ἔξ ἢ τρεῖς κύβους· καὶ ὅτι ἐσπουδάζετο ἡ κυβεία παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὅτι κυβείας προστάται ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Πάν ἐνομιζοντο. 1083, 61. 1397, 4. 15 — 27. καὶ περὶ τῆς διὰ πεσῶν καὶ κύβων καὶ ἀστραγάλων παιδιᾶς καὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν βόλων αὐτῶν ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 1289, 55. *κυδάζειν* τὸ ὑβρίζειν, καὶ *κυδίσθαι* τὸ λοιδορεῖσθαι, παρὰ τι κύδος, ὃ δηλοῖ τὴν λοιδορίαν ἀρσενικῶς λεγόμενον παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 64, 32. 790, 40. *κυδάζεσθαι* ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖσθαι. 64, 32. ζῆται τὸ *κυδάζειν*. *κυδαίνειν* τὸ τιμᾶν, *κυδάζειν* δὲ τὸ ὑβρίζειν. 790, 40. ζῆται τὸ *κυδάζειν*. *κίδαρις* ὅτι καὶ κύταρις λέγεται διὰ τὴν τοῦ τ' πρὸς τὸ δ' συγγένειαν. 1618, 40. *κυδιᾶν* τὸ γαυριᾶν καὶ ὑμναχεῖν, ὅτι παρὰ τὸ κύδος λέγεται, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κύω, ὃ δηλοῖ τὸ φιλῶ. 292, 34. καὶ ὅτι *κυδιᾶν* καὶ περὶ ἵππων λέγεται. 658, 62. *κυδιόων*, γαυριῶν, ὑψαυχεῶν. 292, 34. *κυδιστατος* ὅτι ἐκ τοῦ κυδιστος ὑπερθετικοῦ κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσειως λέγεται. 215, 12. *κύδος* ἡ εὐκλεία. 448, 34. κύδος δὲ ἀρσενικῶς ἢ λοιδορία κατὰ τινος παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 64, 31. καὶ ὅτι τὸ κύδος ἐπὶ εὐκλείας παρὰ τὸ κύω, ὃ ἐστὶ φιλῶ, λέγεται. 658, 63. *κυδρουσθαι* ἀντὶ τοῦ γαυριᾶν καὶ

ἐπαίρεσθαι, ὅτι περὶ ἵππων λέγεται. 658, 62.

Κίδων, ὄνομα ἀνθρώπου τινὸς φιλοξένου, ὅθεν παροιμία, αἶ τις ἐν Κίδωνος. 1468, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Κύδων υἱὸς Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ Κίδωνες τὸ ἐν Κρήτῃ ἔθνος. 1861, 9.

Κίδωνες, ἔθνος Κρητικόν, καὶ Κυδωνίς πόλις ἣ καὶ Κυδωνία, ἀφ' ἧς τὸ ἐθνικὸν Κυδωνιάτης, ὅθεν τὸ Κίδων λέγεται κατὰ συγκοπήν. 203, 46. 1468, 25.

Κύδωνες τοὺς ἰδίους δούλους τιμῶντες, ὅτι παρὰ Κύδωσι κατὰ τινὰς ἐσθλὰς οἱ δούλοι κρατοῦσι τῆς πόλεως καὶ τοὺς ἐλευθέρους μαστιγοῦσι. 1885, 33.

Κυδωνία, πόλις Κρήτης δυνατάτη ποτὲ μετὰ Κνωσσὺν καὶ Γόρτυνα. 312, 46.

Κυδωνία μῆλα ὅτι ἐκ Κυδωνίας Κρητικῆς χώρας δοκοῦσι παρονομασθῆναι. 1468, 26.

κύειν τὸ γίλειν καὶ τὸ κατὰ γαστρός φέρειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τίκειν δὲ τὸ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κύειν, παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ αὐτὸ τὸ τίκειν κύειν λέγεται. 656, 56. 1174, 19. 1790, 53. καὶ ὅτι τὰ θήλεα μόνα κύειν λέγονται, γεννᾶν δὲ καὶ τίκειν οὐ μόνον τὰ θήλεα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρρενα, ὅθεν καὶ τοκῆς καὶ γεννήτορες λέγονται. 1668, 2.

κῆμεναι ἀπαρέμφατον ὅτι ἐκ τοῦ κυῶ περισπωμένου θέματος κεκλήνεται. 1407, 61.

κύησις ὅτι ἀπὸ τοῦ κυῶ κυήσω περισπωμένου ῥήματος παρήχθη. 1546, 23.

κῆτωρ κυήτορος, ὅτι ἀπὸ τοῦ κυέω κυῶ περισπωμένου ῥήματος παρήχθη. 1546, 21.

κίθων ἀντὶ τοῦ ἐκρυπνεν, ἀπὸ τοῦ κείθω, ὁ ἀόριστος δευτέρου ἐκυσθον. 1455, 12.

Κυθήρεια ἢ Ἀφροδίτη, ὅτι διὰ τὸ περὶ Κέθηρα τὴν νῆσον ἀναφανῆναι οὕτως λέγεται, ἢ παρὰ τὸ κεύθειν ἔρωτας. 1598, 50.

Κύθηρα οὐδετέρως, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἣ καὶ Πορφυροῦσα ποτὲ κληθεῖσα, ἐν ᾗ μυθεύεται γεννηθῆναι ἢ Ἀφροδίτῃ, διὸ καὶ τὸ

ζάθειον αἰτῇ ἐπιτίθῃσιν Ὅμηρος. 433, 20. 804, 33. 1024, 47.

κύθρα ἢ χύτρα Ἰωνικῶς κατὰ στοιχείων ἐναλλαγῇ. 746, 16.

κυκᾶν, στρέφειν, ταράττειν, ὅτι περὶ ὕγρων λέγεται. 620, 5. 12. 836, 20. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κυκᾶν τὸ κυκῶνα ποιεῖν κυρίως, τροπικῶς δὲ τὸ ταράσσειν καὶ τὸ μαγειρικῶς πραγματεύεσθαι. 870, 57. 63. καὶ ὅτι τὸ κυκᾶν καὶ ἐπὶ πτυρμου καὶ συγχύσεως ἵππων καὶ ἐπὶ ταράχου πραγμάτων τίθεται. 1213, 49.

κυκείω κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ κυκῶνα ἀποκοπῇ καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι. 866, 51.

κυκεῶν ὅτι ὡς ὕγρον τι ἔστι καὶ πόσιμον καὶ οἶον ζωμὸς ῥοφητὸς ὑπόκειται παρ' Ὀμήρου, καὶ ὅτι παρὰ τὸ χεῖν ἢ χύειν λέγεται, καὶ κυκεῶν ἄνθρωπος μεταφορικῶς. 437, 7. 620, 6. 12. 870, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κυκεῶν βρώμα ἐκ ξηρῶν τινῶν καὶ ὕγρων εἰδῶν κεκραμένον. 607, 6. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυκᾶν λέγεται. 866, 49. 1656, 58.

κυκηθήτην, ἦγον ἐταράχθησαν. 836, 19. ζῆται τὸ κυκᾶν.

κύκλα οἱ τροχοὶ τῶν ἁμάξων καὶ τῶν ἁρμάτων παρ' Ὀμήρου. 597, 41. 1550, 23. καὶ ἔτι κατὰ γένους μεταπλασμένιν κύκλα λέγονται οἱ κύκλοι. 1148, 24.

κυκλέω κυκλῶ κυκλήσω, τὸ δι' ἁμάξης ἄγω. 412, 30. 683, 57. ὅτι παρὰ τὰ κύκλα λέγεται, ὃ δηλοῖ τοὺς τροχούς. 1148, 24.

κυκληδὸν ἐπιβόημα, ὅτι χρήσιμός ἐστι λῆξις. 706, 23. 881, 20. **Κυκλόβορος**, χείμαρρός τις τῆς Ἀττικῆς μετὰ ψόφον φερόμενος. 213, 37.

κύκλος, ὅτι τὰ κυκλοτερῆ σχήματα ἐπετίθενον οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τε οἰκοδομημάτων καὶ τοπικῶν διαστημάτων, οἷον τοῦ τῆς ἀγορῆς καὶ τοῦ τῆς ἄλλω, καὶ ἐπὶ τινῶν σκευῶν, οἷον τραπέζων καὶ ποτηρίων καὶ ἄλλων τινῶν, εἰς σύμβολον τοῦ κατὰ τὸν κόσμον σφαιροειδοῦς. 1816, 24.

κύκλος ὁ ἁρμάτειος τροχὸς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρου, ὅς καὶ ποιητὸς λέγεται ποτε ἐπιθετικῶς ὑπακοινομένου τοῦ εὐ, ἢ πρὸς δια-

στολήν τοῦ νοητοῦ κύκλου. 574, 28. 1304, 41.

κύκλος, σχῆμα ῥητορικόν. 945, 55. καὶ παραδείγματά τινα τοῦ σχήματος. 818, 45. 1045, 56.

κύκλος ἱερὸς παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ὁ τοῦ δικαστηρίου τόπος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ θέμιν καὶ δίκην. 1158, 2. 26.

κύκλος κροῦ ἢ τυροῦ οἶχ οὕτως ἀκριβῶς λέγεται ὡς τροχὸς διὰ τὸ τὸν κύκλον σχῆμα ἐπίπεδον εἶναι καὶ ὁβαθὲς, τὸν δὲ τροχὸν τριχῇ διαστατόν. 1710, 44.

κυκλοτερὲς τόξον, οὐ τὸ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ τῷ ἔκτυσμά τῆς νεύρας τοιοῦτον γινόμενον. 452, 23.

κύκλωμα Ἰξίονος ἢ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μυθικὴ περιδίνσις τοῦ Ἰξίονος παρ' Εὐριπίδῃ. 689, 60.

Κυκλώπεια οἰκοδομήματα, σπήλαια καὶ λαβύρινθοι οἰκοδομητοὶ ἐν Ναυπλίᾳ ἀπὸ τῶν οἰκοδομησάντων Κυκλώπων οὕτω κληθέντες, ἱστορία· ζῆται ἐν τῷ, Κύκλωπες ἐγγειρογαστορες. 1622, 55.

Κυκλώπειος δωρεὰ, παροιμικὸν ἐπὶ τῶν πρὸς καιρὸν μὲν μὴ ἐπεξιόντων, ὕστερον δὲ ἀπολλύντων τινά. 1634, 35. 1926, 64.

Κύκλωπες παρ' Ὀμήρῳ, οἱ ὕστερον Λιοντίνοι, ἔθνος Σικελικόν, ὅτι λησται ἦσαν καὶ πίσυρα χώραν οἰκοῦντες. 1618, 2. 1644, 41. καὶ ὅτι οὐ πάντες οἱ Κέκλωπες ἀσεβεῖς κατὰ τὸν Πολύφημον ἱστοροῦνται. 1636, 46.

Κύκλωπες γαστερόχειρες ἢ ἐγγειρογαστορες καλούμενοι παρὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐαυτῶν τέχνης τρέφεισθαι, ὧν ἔργα τὰ Κυκλώπεια κληθέντα οἰκοδομήματα, ἱστορία. 285, 20. 1622, 53. ζῆται τὸ Κυκλώπεια οἰκοδομήματα.

Κύκλωπες μονόφθαλμοι τρεῖς, χαλκίς τῶν τοῦ Διὸς κεραυνῶν, καὶ ὅτι οἱ παρ' Ὀμήρῳ Κέκλωπες τὸ ἔθνος δύο ἔχον ὀφθαλμούς ἐπὶ κεφαλαίῳ, καὶ ὅτι καὶ ὁ Πολύφημος δύο σκῶν κατὰ φύσιν ἐκ περικεφαλῆς τινὸς θάτερον ἦν ἀπολαλεκὸς πρὸ τοῦ ὑπ' Ὀδυσσεὺς καὶ τοῦ λοιποῦ στερηθῆναι. 1622, 45-33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἕνα εἶχεν ἕκαστος ὀφθαλμὸν

ἐν μέσῳ τῷ μετώπῳ, καὶ μίαν ὀφρὺν ὑπὸ ἐνὸς ὠτὸς ἐπὶ θάτερον διήκουσαν. 1392, 36.

Κύκλωψ ὅτι ἐθνικὸν ἔστι, κατ' ἔξοχὴν δὲ ὁ Πολύφημος οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Θωάσης υἱὸς γεγονέναι μυθεύεται, καὶ ἀλληγορία τοῦ ἱστορομένου παρ' Ὀμήρῳ Κύκλωπος, καὶ περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ. 1392, 43. 48. 58. 1622, 55.

Κύκλωψ, δράμα Εὐριπίδου Σατυρικόν. 1850, 36.

κύκλωψ κόρη ἐπιθετικῶς λέγεται ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὄψις διὰ τὸ κυκλοτερές. 1392, 38.

κύκνος ὄρνειον ὅτι τῷ Ἀπόλλωνι ὡς Ἠλῖφ ἀφιέρωτο διὰ τὴν λευκότητα. 87, 12. 449, 2. καὶ ὅτι παρὰ τὸ περισσότερον τῶν ἄλλων ὀρνέων κυκᾶν τὴν ἰλὺν οὕτω λέγεται, καὶ περὶ τινῶν ἄλλων ἰδιωμάτων τοῦ ὀρνιθὸς ἱστορία φυσικῇ. 254, 30—40.

Κύκνος, Τρωϊκὸς τις ἄνθρωπος, ὅτι πολλὸς ἐκ γενετῆς, γεγονέναι ἱστορεῖται. 116, 26. 167, 23. 1968, 45. καὶ ὅτι ἐπὶ Ἀρείως ὁ ἄνθρωπος Κύκνος ὀρνιθωδῆναι μυθεύεται. 254, 42.

κύλα καὶ κυλάδες τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐπικύλια δὲ τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, ὅθεν κυλοῖ διὰ τὸ τὰ κύλα οἰδεῖν. 1951, 18.

κυλίνειν ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω, ὡθεῖν δὲ τοῦναντίον ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω. 505, 29. ζῆται τὸ κυλίνδαι.

κυλίεσθαι λέγεται πῆμα πολλὰ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπέρχεσθαι. 1097, 12.

κυλικεῖον, κύλικος θήκη, καὶ κυλικεῖον τὸ συμπόσιον. 1271, 30.

κυλικηγορεῖν, ὡς δημηγορεῖν, τὸ περὶ κυλικῶν ἀγορεύειν· καὶ κυλικηγόρος, ὡς δημηγόρος, ὁ ἐν τοῖς κύλικι λαλῶν. 1632, 17.

κυλικίς ἡ ἱατρικὴ πυξίς, διὰ τὸ κεκλισθαι τύρῳ οὕτω λεγομένη. 1538, 41.

κυλίκων ἐρέτας σκωπτικῶς ἐκάλει τις τοὺς πολυπότας. 1243, 17.

κυλίνδαι ὁ ἄνεμος λέγεται τὰ

κύματα, καὶ αὐτὰ τὰ κύματα κυλίνδαι τινὰ λέγονται. 1760, 33.

κυλίνδαι ὅτι ἀντίκειται τῷ ὡθεῖν. 1702, 39. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυλίνειν λέγεται· καὶ ὅτι κυλίνδαι μὲν ὁ Βορέας λέγεται τὰ κύματα παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ ὑπόθεν καταπνέειν, ὡθεῖν δὲ ὁ Νότος. 1469, 10. 1538, 38. ζῆται τὸ κυλίνειν· καὶ ὅτι καὶ κυλινδεῖν περισπωμένως λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 846, 16. 1123, 4. 1471, 9. **κυλίνδεσθαι**, ὅτι τῶν στρογγύλων σωματῶν ἔστι τὸ κυλίνδεσθαι. 995, 55.

κύλινδρος ὅτι παρὰ τὸ κυλίνδω λέγεται. 1123, 5.

κύλιξ ὅτι παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ εἴτε κεραμικῷ εἴτε χαλκευτικῷ τροχῷ οὕτω λέγεται. 1538, 40.

κυλιστοὶ στέφανοι ὅτι διὰ τὸ οἰοῖναι εἶναι κυλίεσθαι στρεφόμενοι οὕτω λέγονται. 1538, 42.

Κυλλήνη, ὄρος Ἀρκαδίας ἀπὸ Κυλλήνης ἡρώιδος, ὅθεν καὶ Κυλλήνιος Ἑρμῆς· καὶ ὅτι καὶ κατ' ἄλλων τινῶν τόπων λέγεται τοῦτομα, ἔρμηνεα διεξοδικῇ. 300, 34—46. 1951, 15.

Κυλλήνιος Ἑρμῆς μυθικῶς μὲν ὁ ἐν Κυλλήνῃ ὄρει Ἀρκαδικῷ τιμώμενος, ἀλληγορικῶς δὲ ὁ τῶν κύλων τὰς ἡνίας ἔχων, ὁ ἔστιν ὑπνοδότης· ζῆται τὸ κύλα. 300, 36. 1951, 15.

Κύλλιος ὅτι ἐκ τοῦ Κυλλήνιος λέγεται κατὰ συγκοπὴν. 300, 36.

Κυλλοπόδιον, ὡς Ἀγάμεμνον, κατὰ κλητικὴν πτώσιν ὅτι προπαροξύνεται. 1238, 45.

Κυλλοποδίων ὁ κυλλὸς τοῖς πόδας, ὅτι οὐ σκωπτικῶς ὁ Ἑφαιστος οὕτω λέγεται πολλὰ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ κατ' ἰδιότητα. 1147, 56.

κυλλὸς λέγεται ὁ τὴν χεῖρα πεπειρωμένος. 403, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κυλλὸς ὁ τὰ καιρία βλαβεῖς ἐκ γενετῆς, καὶ ὅτι διαφέρει χωλοῦ. 206, 39.

κυλοῖ διὰ, ζῆται ἐν τῷ κύλα. 1951, 19.

κύμα ὅτι παρὰ τὸ κυκᾶν λέγεται, οἰοῖναι κύημα θαλάσσης· καὶ κύμα ὁμωνύμως ἀντὶ τοῦ κύημα παρ' Εὐριπίδῃ. 1233, 46. 1640,

57. καὶ ὅτι κύμα κατὰ μόνως λεγόμενον ἀτελὲς λέγεται, κύμα δὲ ῥοοῦ ἐντελὲς, Ἰλ. φ', 263. τὸ γὰρ κύημα, ὅθεν κατὰ συγκοπὴν τὸ κύμα λέγεται, τινὸς ἔστι κύημα, οἷον θαλάσσης ἢ ἄλλου τινός. 492, 22. 1234, 40.

καὶ ὅτι καὶ κύμα ποταμοῦ λέγεται, ὡς καὶ θαλάσσης. 1704, 63. διὸ καὶ κύμα θαλάσσης λέγεται κατὰ συνθήκην πρὸς διαστολήν. 1135, 63. καὶ πρὸς κύματα λαλεῖν, παροιμία· ζῆται τὸ, πρὸς κύματα. **κύμα** τὸ γέννημα παρ' Εὐριπίδῃ, ὅτι ἐκ τοῦ κύημα λέγεται κατὰ κρᾶσιν. 656, 57.

Κυμαῖοι, ἔθνος Αἰολικόν, ζῆται ἐν τῷ πεμπώβολον. 135, 39.

κυματίας ποταμὸς ὁ ἐγείρων κύματα. 492, 23.

κυματωγὴ ἡ ἁκτὴ ὅπου τὰ κύματα ἄννυνται, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐπιωγῆς λέγεται. 1540, 25.

κυμβαῖον, εἶδος τι ποτηρίου, ὃ καὶ κυμβίον λέγεται, παρὰ τὴν κύμβην, ὃ ἔστιν εἶδος πλοίου, ἢ παρὰ τὴν κύμβην, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν κατὰ γλῶσσαν. 584, 19. 24. 1030, 22.

κύμβαχος πειεῖν λέγεται ὁ ἐπὶ κύμβην, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν κατὰ γλῶσσαν, πειών· καὶ κύμβαχος τὸ ἄκρον τοῦ κράνους, οὗ ὁ λόφος ἐνέεται. 584, 16. 1030, 36.

κύμβη τὸ τῶν ὀστρακοδέρμων κύτος, καὶ κύμβη ἡ κεφαλὴ κατὰ γλῶσσαν, καὶ κύμβη εἶδος τι πλοίου, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυφὸν λέγεται ἐπὶ πάντων τῶν σηματομένων διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος. 584, 17—25. 1205, 57. καὶ κύμβη εἶδος τι ποτηρίου κεφαλοειδὸς ὁμωνύμως. 1030, 22. 1205, 57.

κυμβίον, ποτήριον κεφαλοειδὲς πυθμένα μὴ ἔχον μῆδ' ὅτα, ὅτι παρὰ τὴν κύμβην, ὃ δηλοῖ τὴν κεφαλὴν ἢ εἶδος τι πλοίου, οὕτω λέγεται. 584, 24. 28. 1205, 58. καὶ ὅτι παροξύνεται, ὡς τὸ ἰστίον καὶ ἰσχίον. 233, 44. 854, 28.

Κύμη, πόλις Αἰολικὴ μεγίστη καὶ ἀρίστη, ἥς οἱ πολλοὶ ἐπὶ μυρία ἐκωμωδοῦντο. 233, 44. 357, 37.

Mm

κύμινδῖς ὄρνειον, καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων αἰτοῦ, καὶ ἐτυμολογία καὶ γένος τοῦ ὀνόματος. 986, 26.

κυμινοκίμβιξ, ζῆτει ἐν τῷ κίμβιξ. 1828, 10.

κυνάδες ὅτι παρὰ τοῖς κύνας λέγονται, κύνες δὲ ἦλοι λέγονται ὁμωνύμως τῷ ζῳῷ. 1570, 48.

Κυνάδρα, κρήνη ἐν Ἀργεῖ, ἐξ ἧς ἐπίνον οἱ ἐλευθερούμενοι, ὅθεν τὸ, ἐν Κυνάδρα ὕδωρ, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς, ὅτι παρὰ τὸ ἐκείθεν κύνα διαδρᾶναι οὕτως ἐκλήθη. 1747, 10.

Κύναιθος Χίος ὅτι πρῶτος ἤρξατο ἀπαγγέλλειν τὴν Ὀμήρου ποιήσιν. 6, 39.

κυνάμυια ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα γυνή, ὅτι παρὰ τὸν κύνα καὶ τὴν μυῖαν λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κυνόμυια γέγονε τροπὴ τοῦ ὁ εἰς α. 1243, 20. 1822, 9.

κυνάρα καὶ κύναρος διὰ τοῦ ὑψιλοῦ, εἶδος ἀκάνθης, ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα κυνόσβατον ἢ κυνὸς βάτον ὀνομάζει, ὅτι παρὰ τὸ κυνὸς ἀράν, ὃ ἐστι βλάβην, ἐνέειναι τοῖς ὑπ' αὐτῆς ἀμυχθεῖσιν οὕτω λέγεται. 1822, 17, 23.

κύναστρον χυδαῖκῶς ὁ κύων τὸ ἄστρον. 514, 27.

κυνεῖν τὸ φιλεῖν, ὅτι παρὰ τὸ κύειν λέγεται προσλήψει τοῦ ν, καὶ κυεῖν τὸ προσκυεῖν ὁμωνύμως. 1681, 43. 1811, 26.

κύνειρα γυνὴ ἢ τὸν κύνα, ὃ ἐστι τὸ ἐαυτῆς μόριον, ἐιρύουσα, ὃ ἐστὶν ἐφελκομένη· κύων γὰρ τὸ γυναικεῖον μόριον ὁμωνύμως. 1822, 14.

κυνέη ἢ τοῦ κυνὸς δορά, καὶ κυνέη ἢ ἐκ κυνείου δέρματος περικεφαλαία, καὶ ἅπλως ἢ περικεφαλαία διὰ τὴν τοῦ τοιοῦτου δέρματος ἀρχαίαν χρῆσιν. 421, 6. καὶ κυνέη αἰγείη, καταχρηστικῶς τὸ ἐξ αἰγείου δέρματος κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, Ὀδ. ω', 231. 1959, 52.

κύνεον ἡθὸς τὸ ἀναιδέες. 1822, 9. κύνες ὅτι σάινοντες καταβάλλουσι τὰ ὦτα, καὶ ἔστι τοῦτο φιλοφροσύνης χαρακτήρ. 1820, 47.

καὶ ὅτι κύνας ἀργαῖνοντας προῖναι τὸ τὸν ἄνθρωπον δκλάσαι καὶ προέσθαι τὸ ἐν τῇ χειρὶ βέλος. 1749, 42. καὶ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ καὶ Ὑρκανοὶ καὶ Μολοσσοὶ καὶ Ἀσκωνικοὶ κύνες περιόδονται ὡς ἀγαθοί. 1822, 5. καὶ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ κύνες λύκων μὲν καὶ ἄλιωπέων καταφρονοῦσι, λένουσι δὲ καὶ παράδασιν ἀντεπεξίεσι. 797, 33. καὶ ὅτι μέχρι καὶ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ζῶσιν οἱ κύνες. 1821, 7. καὶ ὅτι κυνὸς τινος τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ καρδία ἀνατμηθεῖσα τετριχωμένη εὐρέθη 79, 1. καὶ ὅτι κύνες ὁμωνύμως ἐκαλοῦντο αἱ ἀντεπιβουλευουσαι ἀλλήλαις ψῆφοι ἐν τῇ διὰ κύβων παιδιᾷ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1397, 45. καὶ κύνες Ἡφαίστου οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς σπινθήρες παρὰ Ἀλέξιδι τῷ ποιμικῷ. 1151, 41. καὶ κύνες ἦλοι ποιοὶ ὁμωνύμως τῷ ζῳῷ. 1570, 47.

κυνῆ γενικῶς πᾶν εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ ἐνὸς εἰδους τῶν ἐκ κυνείου δέρματος πάσαι γινόμενων, καὶ ὅτι κυνῆ ταυρίη ἢ αἰγείη καταχρηστικῶς ἐλέγτο. 803, 46. 1959, 52. καὶ κυνῆ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκυῶδων, ὅπερ ὁ Ἡσίοδος ἐργ. 544. πῖλον ἀσκητὸν ὀνομάζει. 613, 43.

κυνῆ Ἀίδου, ἀερίον τι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, εἴτουν νέφος πυκνότατον, δι' οὗ καὶ οἱ μυθικοὶ θεοὶ ἀφανεῖς ἀλλήλοις γίνονται· καὶ πῶς ἢ Ἀθηνᾶ φορέσαι ποτὲ τὴν τοιαύτην κυνῆν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι καὶ πῶς ὁ δολίως καὶ οἷον ὑπὸ σκότειν τι πρῶττων κυνῆν Ἀίδου φορεῖν παροιμιακῶς λέγεται. 613, 24—42.

Κυνικοὶ φιλόσοφοι ὅτι διὰ τὸ κατὰ τοὺς κύνας σάινειν μὲν τοὺς πεπαιδευμένους, ἐλαττεῖν δὲ κατὰ τῶν ἀπαιδευτῶν οὕτως ἐλέχθησαν. 1822, 10. καὶ ὅτι ὡς κυνολόγοι καὶ βοροὶ ἐκωμωδοῦντο οἱ Κυνικοὶ φιλόσοφοι. 1817, 23.

κυνοκαύματα τὰ περὶ τὴν τοῦ κυνὸς τοῦ ἄστρου ἐπιτολὴν γινόμενα καύματα. 1255, 24.

κυνοραϊστῆς, ὅτι ἐκ τοῦ ῥαῖω τὸ φθείρω γίνεται ῥαῖζω, ὅθεν κυνοραϊστής· καὶ ὅτι κοινῶς μὲν ἐνὶ ρ, Ἀττικῶς δὲ δυσὶ γρά-

φονται τὰ τοιαῦτα. 773, 20. 945, 51. 1076, 20. 1821, 44.

Κῦνος, ἐπίνειον Ὀποῦντος πόλιος τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἔστι δὲ ἄκρα τις τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον. 277, 9.

Κυνόσαργες προπαροξυστόνως, γυμνάσιον Ἀθηναίων ἐξῶ τοῦ ἄστεος· καὶ ὅτι ἀπὸ κυνὸς ἀργού, ὃ ἐστι λευκοῦ, κρέας ἀρπάσαντος ἐκ θυσίας τινὸς κάκει κατατηγόντος ὀνομάσθη· καὶ, ἐς κυνόσαργες, παροιμία ἐν ἴσῳ τῷ, ἐς πόρακας. 1430, 56. 1747, 8. 12.

κυνόσβατος, εἶδος βᾶτος, ἢ καὶ κυνάρα καὶ κύναρος. 1822, 17, 20. ζῆτει τὸ κυνάρα.

κυνόσουρα ἡ μικρὰ ἄρκτος, ἀστροθέτημά τι ἐξ ἐπὶ ἄστρον συγκεκείμενον, ὅτι ὑπὸ Θαλοῦ τοῦ Μίλησιου κατεδείχθη, καὶ ἐπὶ Φοίνικες πρὸς αὐτὴν ἔκλειον. 1155, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐφ' Ὀμήρου μὲν οὐκ ἔγνωστο, ὅτερον δὲ ὑπὸ Φοινίκων παρετηρήθη. 1535, 10.

κυνόυχος, μύρσιππος εἴτουν θήλακος. 1534, 50.

κύντερον ἔργον τὸ ἀναιδέες καὶ δεινὸν καὶ θρασὺν, οἷον ἐκ κυνέτερον, ὃ ἐστὶν ἀναιδέστερον. 724, 22. 821, 44. 1577, 62.

κυνυλαγμὸς συνθέτως ὁ τῶν κυνῶν ὕλαγμός. 1251, 60.

κυνῶ ὅτι παρὰ τὸ κύω παρήχθη, καὶ ὅτι βαρύνεσθαι ὤφειλεν, ὡς τὸ δύω δύνω, θύω θύνω. 1507, 50.

κυνῶπι καὶ κύνεον καὶ κυνὸς ὅματα· ἔχειν λέγει Ὀμηρὸς τὸν θημούμενον ἢ μᾶλλον τὸν ἀναιδῆ. 1392, 55.

κυνῶπις, ὅτι κατὰ νόγον ὀφθαλμῶν λέγεται τὸ ἐπίθετον, ὥσπερ τὸ κυανῶπις κατ' ἐπαινον. 1599, 19.

κύξ, μῆμμα ἥχου ποιοῦ, οἷον ψήφου καταπεσούσης. 768, 12.

κύπαιρον Λωρικῶς τὸ κοινῶς κέπειρον. 969, 7. 1648, 7.

κυπαρισσος φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ κύειν παρίσους τοὺς κλάδους δοκεῖ λέγεσθαι. 247, 7. καὶ Κυπαρισσός, πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Κυπαρίσσου τινὸς ἥρωος ἢ παρὰ τὸ πλῆθος τῶν περὶ αὐτὴν Κυπαρίσ-

σιων. 273, 15. 274, 5. 297, 20. Κυπαρισσήεις δὲ πόλις τῆς Μεσσηνίας καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. 297, 19. καὶ Κυπαρισσία ἄλλη πόλις, Μεσσηνιακὴ καὶ αὐτῇ. 297, 22.

κύπειρον ὅτι καὶ κύπαιρον λέγεται κατὰ γλῶσσαν. 1239, 61.

κύπελλα, ποτήρια ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτιοντα, εἴθουν νεύοντα τοῖς χεῖλεσιν, ὅτι παρὰ τὸ κυφὰ εἶναι οὕτω λέγονται ἀπὸ τοῦ ἔκφυον δευτέρου ἀορίστου, καὶ ὅτι καὶ ἀμφικύπελλα λέγονται, ἐρμηνεία διεξοδική. 158, 41—159, 7. 1402, 27. 1776, 30 — 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ κύφος δοκεῖ λέγεσθαι, ὅθεν καὶ ὁ σκύφος. 1775, 24.

Κύπριοι ὅτι ἄριστοι τεχνῖται ποικίλων ὑφασμάτων ἰσοποιοῦνται. 1400, 11.

κυπρισμάς ἐλαίας τὸ ἄνθος. 1095, 24.

Κύπρος ἡ νῆσος ὅτι διὰ τὸ κατὰ τὴν φωνὴν ὁμοιοῦσθαι πρὸς τὸ κύνειν πόρεσθαι, ἤγουν πορίζεσθαι, ὅπερ Ἀφροδίτης ἐστὶν ἴδιον, ἀνεῖσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ λέγεται. 1600, 63.

κύρε ἀντὶ τοῦ ἔκφυρε, ζῆται τὸ κύρειν.

κύρειν τὸ ἐπιτυγχάνειν καὶ κατευσιοχεῖν ἐν τῷ, αἰὲν ἐπ' αἰχέρι κύρε φαινοῦ δούρος ἀκωκῆ, Ἰλ. ψ', 821. 1331, 21. 27.

κύρειν τὸ ἐντυγχάνειν, ὅτι καὶ κυρεῖν περισπωμένως λέγεται. 1363, 56.

κυρηβάσαι πρὸς σκέλος παρ' Ἀριστοφάνει, ὅτι ὁμοίον ἐστὶ τῷ παρ' Ὀμήρῳ κόψαι κώληπα εἶπτον ἰγνύν, Ἰλ. ψ', 726. 1326, 54.

Κυρηναῖοι ἄκλητοι παριόντες εἰς τὰ συμπόσια, ἱστορία. 1149, 32.

κύρια ὀνόματα ἀνθρώπων τινῶν διωνύμως κυλονμένων παρ' Ὀμήρῳ, οἷον Αἰγιάων ὁ καὶ Βριάρεως· καὶ ὅτι τὸ μὲν τῶν ὀνομάτων τῆς τῶν ἀνθρώπων, τὸ δὲ τῆς τῶν θεῶν ἐστὶ διαλέκτου. 124, 24.

κύρια ὀνόματα οἰκείως ταῖς τῶν προσώπων ἐνεργείαις φερωνύμως τιθέμενα, οἷον Ταλθύβιος καὶ

Εὐρυβάτης ἐπὶ κηρίων τινῶν, τὸ μὲν παρὰ τὸ θάλλειν τὴν βοήν, τὸ δὲ παρὰ τὸ εὐρυβάζειν. 109, 46.

κύρια ὀνόματα ἐθνικοῖς ὁμωνυμοῦντα, οἷον Ἑπειδός, Ἀχαιδός, Αἰγύπτιος. 325, 42. 1431, 16.

κύρια ὀνόματα ἐκ προθέσεων παρηγμένα, οἷον Ἄνιος ἐκ τῆς ἀνά, καὶ Ἀμφίος ἐκ τῆς ἀμφί, καὶ Ὑνιος ἐκ τῆς ὑπό. 75, 11.

κίρια ὀνόματα ἐν συνθέσει ἰποταγμένα ταῖς δὲ καὶ ἀνδρὶ καὶ κυρὸν λέξεσιν, οἷον Δίσπαρις, Αἰνελένη, Κακοῖλιον. 379, 36.

κύριον ὄνομα, ὅτι αἱ κατὰ τὸ κύριον τινος ὄνομα γενόμεναι προσφωνήσεις ἢ κατὰ ἀφέλειαν ἢ περιπέθειαν ἢ κατὰ βαρύτητα γίνονται. 653, 29. καὶ ὅτι τὰ κύρια ὀνόματα ὑπ' αὐτῶν τῶν προσώπων, ὧν εἰσὶν ὀνόματα, προφερόμενα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν πρωτοπροσώπων ἀκούονται κατὰ ἔμφασιν τινα. 1072, 53.

κύριος, ὅτι τῆς γυναικὸς μὲν καὶ τῶν παιδῶν λέγεται τις εἶναι κύριος, δεσπότης δὲ τῶν δούλων. 1185, 20. 1754, 61. 64.

κυρκανῶν ἐν ἴσῳ τῷ κυκῶν, ὃ ἐπὶ συγχύσεως πραγμάτων τίθεται. 1213, 49. ζῆται τὸ κυκῶν.

κύρμα τὸ κατὰ συγκυρίαν εὐρημα εἴθουν εὐτυχία. 1467, 22.

κύρσαι καὶ συγκύρσαι, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ἓν ἰλθεῖν, καὶ τὸ προσκυροῦσαι. 1309, 22.

κύρσας καὶ ἐπικύρσας, ἤγουν συγκυρήσας, εἴθουν ἐπιτυχῶν. 376, 11.

κυρτὸν κῆμα ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ κύπτειν ἢ κρύπτειν, ὅτι διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου οὕτω λέγεται. 492, 20. 960, 53.

κύρτος προσηγορικόν, κυρτὸς δὲ ἐπιθετόν, διαφέροντα τῇ τε σημασίᾳ καὶ τῇ προσώδῳ. 638, 60. 907, 4.

κύσαι γόνата, ἀντὶ τοῦ ἰκετεύσαι ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς ἰκετεύουσι. 718, 42. 1763, 8.

κίσειν ἀντὶ τοῦ ἐφίλησεν, ὅτι ποτὲ ἐκτείνει τὸ κῶ, ποτὲ δὲ συστέλλει κατὰ τὴν τοῦ μέτρου χρεῖαν. 1792, 41.

κύσθος, οἷον ἐκ κύσθους παρὰ τὴν ἐκείθεν γενομένην φυσικὴν χύσιν. 468, 34. 746, 16.

κυσολέσχης, ζῆται ἐν τῷ κύσος. 746, 18.

κύσος ὁ κύσθος ἐλλείψει τοῦ θ', ὅθεν κυσολέσχης ὁ περὶ κύσου διαλεγόμενος, τουτέστιν αἰσχρολόγος. 746, 18.

κύστις ἡ ἐν ἑαυτῇ κεύθουσα ἔγρον φυσικόν, ὅτι παρὰ τὸ κεύθω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ εἰ πρὸς τὸ εὐφρονότερον. 421, 34. 522, 35. 947, 52. 1385, 11.

Κυταῖς ἡ ἐκ Κυταίας πόλεως γυνή. 1493, 46.

Κύτωρος ἡ Κύτωρον οὐδετέρως, πόλις Παφλαγονίας Σινωπέων ἐμπόριον, περὶ ἣν πλείστη καὶ ἀρίστη πύξις φύεται. 361, 40.

Κύφος, πόλις Περγαμβική καὶ Θετταλικὴ καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. 335, 7.

κυφός ὁ διὰ γῆρας ἢ πάθος κεκυφώς, γυρδός δὲ ὁ φύσει τοιοῦτος. 1431, 36. 44.

κῶ ὅτι συμβολὴν χεῖλεων δηλοῖ, καὶ διάθεσιν δὲ ψυχικὴν, ὡς καὶ τὸ φιλῶ· καὶ ὅτι καὶ τὸ γεννᾶν σημαίνει τὸ κῶ καταχρηστικῶς λόγῳ ἀποτελέσματος, καὶ τὸ κατὰ γαστρός ἔχειν, ὅθεν ἡ ἔγκυος καὶ τὸ ἐγκυμονεῖν· καὶ ὅτι καὶ κυεῖν περισπωμένως λέγεται ἀντὶ τοῦ γεννᾶν. 507, 49. 1546, 11—21. 1681, 36.

κῶν τὸ ζῶον ὅτι παρὰ τὸ κῶν, ὃ δηλοῖ τὸ φιλῶ, λέγεται, καὶ ὅτι τρισυλλάβως ὀφείλον κλίνεσθαι τοῦνομα ἐξώθησε τὸ παραληκτικόν ὃ τῶν πλαγίων διὰ δύο κανόνων ἐναντιότητά, ἐρμηνεία διεξοδική. 10, 29. 1546, 14. 1822, 7. καὶ κῶν ἐπὶ φάτης, παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε αὐτῶν ἀπολαυνόντων τινὸς μήτε ἄλλοις συγχωρούντων. 950, 57. καὶ ὅτι καὶ γυνὴ τις κῶνός τις ἐρασθῆναι κἀκείνῳ συγγίνεσθαι ἰστορεῖται. 1166, 27. καὶ ὅτι κῶν καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον λέγεται ὁμωνύμως. 1821, 53. καὶ κῶν παρὰ Διοσκουρίδῃ τὸ τοῖς κυσὶ ῥιπτόμενον ἀπόμαγμα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ ἀπομαγδαλία λέγεται. 1857, 19.

κῶν καὶ χῖος ὁ τὸ ἐν δυνάμετος

- βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ, καὶ ὅτι καὶ κύνας ἐλέγοντο αἱ ἀντεπιβουλεύουσαι ἀλλήλαις ψῆφοι ἐν τοιαύτῃ τινὶ παιδιᾷ. 1289, 63 — 1290, 2. 1397, 40.
- κύων Ὁρίωνος, ἐπικλήσις ἀστρου τινός, οὗ περὶ τὰς ἐπιτολάς πολλοὶ γίνονται καὶ σωνες. 1255, 19.
- κύων ξυλίνη αἰνιγματικῶς ἡ κυνόςβατος καλουμένη ἕκανθα, καὶ δηχθῆναι ὑπὸ ξυλίνης κυνός ἐλέχθη τις ἐπὶ τοιαύτης ἀπάνθης ἀμυχθεῖς. 1822, 19.
- Κωακὸς Κωακὴ Κωακὸν, κτητικὰ ἀπὸ τοῦ Κῶς ὀνόματος νήσου. 318, 43.
- κῶας, δέσμα ἐν ᾧ κοιμᾶται τις, παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κείμεναι. 1749, 26. καὶ ὅτι καὶ κῶος κῶεος λέγεται κατὰ τὴν πρώτην τῶν συνηρημένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 782, 14.
- κῶδεια διὰ τοῦ εἰ διφθόγγου, μήκωνος κεφαλῇ, κῶδῦα δὲ διὰ τοῦ ὕψιλου, ἡ τοῦ κολοκασίου. 715, 7. 999, 31. 36. 1616, 52. ἀλλαχοῦ δὲ εἰς ταῦτ' ἄγειν δοκεῖ τὸ τε διὰ διφθόγγου καὶ τὸ διὰ τοῦ ὕψιλου. 1635, 9.
- κῶδῦα διὰ τοῦ ὕψιλου, ζῆται ἐν τῷ κῶδῦα.
- κῶδωναῖα σῦκα χειμερινὰ παρ' Ἀχαιοῖς οὕτω καλούμενα. 1964, 10.
- κῶες ἐλέγοντο οἱ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ οὕτω καλουμένῳ παρὰ Κορινθίοις τραφέντες δεσμῶται. 318, 46. 1478, 50.
- κῶεσι, δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, ὅτι ἐκ τῆς κῶος εὐθείας κελίηται. 1456, 21.
- κῶθων, εἶδος ποτηρίου, καὶ κῶθων τὸ συμπόσιον ὁμωνύμως. 1224, 50.
- Κῶκαλος Κρής, οὗ αἱ θυγατέρες τὸν Λαίδαλον ὤλεσαν, τὸ κῶ μέγα. 1817, 40.
- κωκυτὸς ὁ Θρήνος, παρὰ τὸ κωκύειν, ὃ δηλοῖ τὸ Θρηνεῖν. 643, 39. καὶ Κωκυτὸς ποταμὸς ἐν Ἀιδου μυθνημένος, παρὰ τὸ κωκύειν καὶ αὐτὸς λεγόμενος, καὶ ὅτι καὶ Ἰταλικὸς τις ποταμὸς οὕτως ἐκαλεῖτο. 1667, 39.
- κῶλα τὰ μέλη, ἰδίως δὲ οἱ πόδες. 324, 3.
- κωλὸς ταῦτ' ὅπερ κωλὴν, ὅς ἐστι ζῶον μέρος, ὅτι παρ' Ἀθηναίοις μὲν θηλυκῶς, παρ' ἑτέροις δὲ ἀρσενικῶς ἐλέγτο. 1182, 3.
- κωλῇ, σωματικόν τι μέρος, ὅτι παρὰ τὸ κῶλον λέγεται. 1326, 52. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κωλῆα συνήρηται, ὡς ἐκ τοῦ συνκῆα ἡ σκῆ· δηλοῖ δὲ τὸν κωλῆνα, ὅς ἐστι ζῶον μέρος. 1183, 4.
- Κωλὴν, ὄνομα στρατηγοῦ τινός, ὃς παρὰ τὸ στερεὸς τὰ κῶλα γηγόνει οὕτως ἐκλήθη. 1326, 53.
- κωλῆψ κῶληπος, ἡ περὶ τὴν ἰγνύαν ἀγκύλην, ὅτι παρὰ τὸ κῶλον λέγεται, καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸ γένος ἡ λέξις. 1326, 50. 1327, 6.
- κωλῖα Ἰφροδίτη ἐπωνυμικῶς ὅτι παρὰ τὰ κῶλα, ὃ δηλοῖ τοὺς πόδας, λέγεται, ὡς τοιαῦτα κῶλα ἐκλείσασα ποτε δεσμοῦ καθ' ἱστορίαν τινά. 324, 4.
- κῶμα ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου κῆρος, οἶονεὶ κοίτημα ἐκτάσει καὶ συγκοπῇ, ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κείμεναι, λέγεται. 991, 54. 1056, 54.
- κωμάζειν καὶ εἰσκωμάζειν, ζῆτει ἐν τῷ κῶμος. 1843, 48.
- κῶμαξ ὁ φλύαρος, ὅτι παρὰ τὸ κωμάζειν λέγεται. 1749, 28.
- κῶμη ὅτι παρὰ τὸ κῶ μονοσύλλαβον ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ κείμεναι, λέγεται. 991, 60. 1749, 27.
- κῶμιον, κῶμης ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται ἡ λέξις. 268, 8.
- κῶμος ὁ ἐν συμποσίῳ κῆρος, δι' οὗ καταφέρεται τις εἰς κῶμα, ὃ ἐστὶν ὕπνον, ὅθεν κωμάζειν καὶ εἰσκωμάζειν τὸ κατὰ τοὺς μεθύοντας ἐπέρχισθαι αὐθαδέστερον. 1843, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κῶμος καὶ κωμάζειν παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κείμεναι, λέγονται. 1749, 26. καὶ κῶμος ὁμωνύμως ὄνομα ἀλῆσεως ποῦς. 1236, 56.
- κωμῶδεῖν, ὅτι παρὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους ἀνθρώπους τιμῶντας τὴν εὐρεσίαν τοῦ οἴνου ᾄδειν καὶ τοὺς κωμῆτας κακολογεῖν εἴρηται τὸ κωμῶδεῖν. 1769, 45.
- κωμῶδία ὅτι πόθος καὶ περίσρμα ὀριστικῶς εἶναι λέγεται. 1816, 44.
- κῶνιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ κῶρος. 1196, 15.
- κῶνος ὅτι ταῦτόν ποτε δηλοῖ, ὅπερ δίος καὶ ῥόμβος. 1635, 61.
- Κῶοι οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἐγχώριοι, ὅτι τοὺς ἰδίους δούλους ἀπεργουσι τῶν τῇ Ἑρᾷ τελουμένων ἱερῶν καὶ τῆς τῶν θυμάτων ἐκείνων γείσεως. 1885, 34.
- κῶος ἀρσενικῶς, κοίλωμα γῆς εἶτον δρυγμα ἡ σπήλαιον, ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ ἐστὶ κείμεναι, κατὰ προσληψιν τῆς ληγουσῆς λέγεται. 294, 12. 319, 1. 1478, 45. 50.
- κῶος ἐλέγτο ὁ τὰ ἕξ δυνάμενος βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ. 1289, 62.
- κῶος ὁ τὰ ἕξ δυνάμενος βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ, ὅθεν παροιμία, κῶος παραστάς χῖον οὐκ ἔῃ λέγειν, ἐρμηνεία διεξοδική. 1397, 39.
- Κῶπαι, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Κῶπῆος τινός ἥρωος ἢ παρὰ τὰς κῶπας, αἷς ἐχρῶντο οἱ ἐγχώριοι πλέοντες πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ ἀπολιμνωθῆναι ποτὲ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅθεν καὶ ἡ Πλαταιὰ καὶ ἡ Ἐλάτεια πόλεις καὶ αἰτὰ τῆς Βοιωτίας ἐκλήθησαν, ἐρμηνεία διεξοδική. 266, 31 — 267, 2. ζῆτει τὸ, Κωπαῖς λίμνη.
- Κωπαῖς λίμνη περὶ Κῶπας πόλιν τῆς Βοιωτίας, εἰς ἣν εἰσβάλλων ὁ Κηφισὸς ποταμὸς πλημμυρᾶν ἐποίει τὴν λίμνην μέχρ' οὗ ἐπὶ χρίσματος, αὐτομάτως γενομένη ἀνεπὸ θῆ τὸ ὕδωρ, ἱστορία διεξοδική. 267, 33 — 46. ζῆτει τὸ Κῶπαι.
- κῶπη ἡ λαβὴ ὁμωνύμως τῷ ἔρετμῳ, καὶ ὅτι ἡ κῶπη ἐπὶ ἔρετμῳ ἀκουσμένη καὶ πλάτῃ καὶ ἐλάτῃ συνωνύμως λέγεται. 89, 29. καὶ ὅτι κῶπη ἀντὶ τοῦ λαβῆ οὐ μόνον ξίφους λέγεται, ἀλλὰ καὶ κλεῖδος. 1897, 52. διὸ καὶ κῶπη ξίφους λέγεται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολήν. 1698, 16.
- κῶπη ἐν ξίφος τὸ ἔχον κῶπην, ἡ γουν λαβὴν, ὃ παρακολουθεῖ πᾶσι τοῖς ξίφεσι. 1039, 25. 1217, 45.
- κῶπη λατεῖν, ὅτι ἐκ τῆς κῶπης καὶ τοῦ ἐλάτ' σῶγεται ἡ λέξις. 267, 42.
- κῶρος Αἰολικῶς καὶ Δωριεὺς ὁ κοινῶς κῆρος, ὃ ἐστὶ νέος. καὶ κῶς δὲ κῶρος. 1535, 49.

ὁ λαγίρινθος. 284, 36. 1688, 34. 51.
 λαγαρόκυκλος λύρα, ὅτι κοι-
 λήτης ποῖα σημαίνεται διὰ τῆς
 λαγαρῆς λέξεως. 1464, 64.
 λαγαρόν ἵππος ὅτι παρὰ τὴν λα-
 γόναν ἵγνεται, γίνεταί δέ ὅταν
 ἵππου συλλαβὴ ἄρχειται δακτύ-
 λου ἐν μέσῳ ἵππου, καὶ παρη-
 δειγματοῖσι τοῦ πάθους τοῦ-
 του, καὶ ὅτι κοιλότης τις σημαί-
 νεται διὰ τῆς λαγαρῆς λέξεως.
 641, 32. 1464, 63.
 λαγίτας ὁ στρατηγὸς εἶπεν ἡ-
 γιμῶν, παρὰ τὸ λαὸν ἄγειν. 453,
 21. 790, 60.
 λαγνίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάνιστος
 περιφαικτοῦ Ἀττικῶς ἐσχημάτι-
 σται. 1441, 24.
 ἄγνος ὅτι καὶ λάνης λέγεται
 παρὰ τὴν γονὴν ὁ λίαν πολέγο-
 νος, ἡ παρὰ τὸ λᾶ καὶ τὸ γυνή,
 οἶοντι λαγίνης. 1412, 29. καὶ ὅτι
 καὶ οὐλώλης καὶ τιτῶν καὶ μάχλος
 καὶ κήλων ὁ λάνος κατὰ πολυω-
 νυμίαν λέγεται. 1597, 27. 30.
 λαγοὶ καὶ λαγῶ ἐπὶ εὐθείας πλη-
 θυντικῆς ὅτι ἀμφοτέρω εἰσιν ἐν
 χρήσει. 1534, 14. ζῆται τὸ λαγῶς.
 καὶ ὅτι λαγοὶ καὶ δασύποδες ἐν
 Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ οὐ δύνανται
 ζῆν, ἱστορία· καὶ ὅτι ἐν Καρ-
 πιάθῳ καὶ Ἀστυπάλαιᾳ ταῖς νή-
 σοις ἐπλεονάσαν, ὅθεν ἐπὶ κακῶ
 τῶν ἐνοικοῦντων, ὅθεν καὶ πα-
 ρομία, ὁ Καρπιάθιος τὸν λαγῶν.
 35, 28. 1821, 30.
 λαγὸς διὰ τοῦ ὁ-μικροῦ καὶ λαγῶς
 διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, ζῆται τὸ
 λαγῶς καὶ τὸ λαγῶς.
 Ἄγος κύριον ἐκ τοῦ λαγὸς προς-
 ηγορικῶς γενόμενον, ὡς ἐκ τοῦ
 ἄργος τὸ Ἄργος. 906, 45. 1821,
 27.
 λαγὸς τοὺς λαγῶν οἱ μεταγε-
 νέστεροι λέγουσι. 1453, 3.
 λαγοῦσαι νῆσοι τινὲς ἀπὸ τοῦ
 πληθους τῶν ἐν αὐταῖς λαγῶν
 ὀνομασθεῖσαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
 λαγόςσας συνήρηται τοῦνομα.
 306, 11.
 λαγχάνειν τὸ κατὰ δικαιοσύνην
 καὶ ἰσότητά ἔχειν τι, οἷον ἐν
 τῷ, τὸ γὰρ λάχουμεν γέρας ἡμεῖς,
 Ἰλ. δ', 49. 444, 33. καὶ ὅτι κυ-
 ρίως μὲν τὸ λαγχάνειν ἀποτελέσμά

ἔστι τοῦ κληροῦσθαι, ἄλλως δὲ θά-
 τερον ἀντὶ θάτερον λαμβάνεται·
 καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου καὶ
 ἀπὸ ψήφου κατὰ συνθήκην λέγεται
 παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 674, 18. ἄλ-
 λαχοῦ δὲ ὅτι τὸ λαγχάνειν δια-
 φέρει τοῦ κληροῦσθαι, ἢ κλη-
 ροῦνται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει
 δὲ εἰς ὁ ἐπιτυχῶν. 1751, 4.
 λαγῶ κατ' αἰτιατικὴν παρὰ Ξε-
 νοφῶντι ὅτι παρὶλλῶς περισπῶ-
 νται καὶ χωρὶς τοῦ ν' γράφεται.
 1534, 16.
 λαγῶν κρέα ὅτι παρὰ τὸ μακρο-
 καταληκτοῦν λαγῶς ὄνομα ἄλ-
 γυνται, λήγεια δὲ παρὰ τὸ λα-
 γὸς τὸ βραχυκαταληκτοῦν. 1821,
 28.
 λαγῶν, ἡ καὶ λαπάρα καὶ κε-
 νεῖαν, ὁ ἐπὶ τὰς πλευρὰς τόπος
 παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὅσα
 οὕτω λεγόμενος. 625, 15.
 λαγῶς ὅτι, εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγὸς
 λέγεται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ πα-
 ραλήγοντος ὦ μεγάλου, εἰ δὲ ἐκ
 τοῦ λαγῶς, τοῦ λήγοντος ὁ μι-
 κροῦ. 1271, 63. 1534, 14. 1821,
 23. καὶ ὅτι ὁζύνεται ἡ λέξις καὶ
 παρὰ τὸ λάειν, ὃ ἐστὶ βλέπειν,
 λέγεται· καὶ ὅτι, εἰ ἐκ τοῦ λα
 ἐπιτακτικῶς καὶ τοῦ ὦς ὡτὸς συνέ-
 κειτο ὡς ἐνὸρμισιν τινες, ἐβα-
 ρύνει· ἢ ἡ λέξις. 87, 38. 811,
 58. 61. 857, 43.
 λαγῶς λαγῶ Ἀττικῶς, λαγὸς δὲ
 λαγοῦ κοινῶς κατὰ τὴν ἀρχαίαν
 χρήσιν. 811, 61. 1271, 4. ἄλλα-
 χοῦ δὲ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ
 ὦ μεγάλου λέγεται, κοινῶς δὲ
 διὰ τοῦ ὁ μικροῦ· καὶ ὅτι παρὰ
 τὸ λάω τὸ βλέπειν λέγεται, καὶ
 ἔτι καὶ εἰς πληθυντικὰ κινεῖται
 ἡ λέξις. 1821, 25. καὶ ὅτι ὁ λα-
 γῶς καὶ πτωξ καὶ δασύπους καὶ
 ταχῆας κατὰ πολυωνυμίαν λέ-
 γεται. 1821, 34. καὶ περὶ λαγῶν
 ἱστορία, ζῆται τὸ λαγοί· καὶ ὅτι
 ὁ λαγῶς ἔρωτι ἀφιέρωτο παρὰ
 τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὴν τῆς ἐτυμο-
 λογίας συνωνυμίαν. 87, 37.
 Λάδανον ὅτι ἰθνηκόν ἐστιν ὄνο-
 μα. 1147, 3.
 λάδος Ἀσρικῶς τὸ κοινῶς λῆθος,
 ὃ ἐστὶν εἶδος ἱματίου. 1147, 1.
 λάειν τὸ ἀπολαύειν καὶ τὸ βλέ-
 πειν ὁμωνύμως. 649, 19. 811, 61.

1863, 41. καὶ ὅτι λάειν μὲν τὸ
 βλέπειν, ἀλαοῦν δὲ τὸ τυφλοῦν.
 1585, 64.
 Λαέρτης κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ λαὸς
 καὶ τοῦ ἄρχεῖν σίγκεται τοῦνομα
 καὶ ὅτι βαρύνεται, λαερῆς δὲ
 ἐπίθετον ὁζύνεται. 1475, 18.
 Λαέρτης κύριον ὅτι καὶ Λαέρτιος
 λέγεται. 13, 35. καὶ ὅτι παρὰ τὸ
 λαὸν ἀεῖρειν ἢ παρὰ τὸ λάειν, ὃ
 ἐστὶ λήθους, ἀερεῖν ἔχουν αἶψαν
 καὶ κονηγίαν λέγεται. 1475, 25.
 καὶ ὅτι Λαέρτης ὁ τοῦ Ὀδυσ-
 σέως πατὴρ Χαλκομεδούσης γένο-
 νεν υἱὸς καὶ Ἀρχαίου τοῦ Λιός.
 1796, 36.
 Λαερτιάδης πατρωνυμικῶς λέ-
 γεται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ Λαέρ-
 τιος, ὅπερ ἐν ἴσῳ τῷ Λαέρτης
 εὔρηται λεγόμενον. 13, 35.
 λάεσσι, δοτικῇ πληθυντικῇ τῆς
 λᾶς παρὶντοσλλαβῶς κλινομένης
 εὐθείας. 387, 20.
 λάζεσθαι τὸ λαμβάνειν αἰτιατικῇ
 παρ' Ὀμήρου, παρὰ δὲ τοῖς τρα-
 γικοῖς καὶ γενικῇ ἐν συνθέσει,
 οἷον ἀντιλάζου πόνων, καὶ γη-
 ροιῶς χειρὸς προσλαζέμεναι, παρ'
 Ἑρριπίδῃ. 249, 37. 480, 18. 603,
 46.
 λαζῶω καὶ λάζωμι ὅτι παρὰ τὸ
 λαῖω, ὃ ἐπὶ τοῖς τὸ λαμβάνω, πα-
 ραγῶως λέγονται. 249, 39. 603,
 40. ζῆται τὸ λάζεσθαι.
 λαζῶ λήγοντα ῥήματα τῷ ᾧ προ-
 παραλήγοντα ἐκ πλεονασμοῦ τῆς
 αἰ συλλαβῆς γενόμενα, οἷον
 στάζω σταλάζω. 672, 4.
 λαθεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκ προαιρέσεως
 ἀμελεῖν ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ
 ἔλαθεν λαχῇ, Ἰλ. ξ', 1. 963, 26.
 λαθέσθαι τὸ ἐκουσίως ἀμνημο-
 νῆσαι παρ' Ὀμήρου ἐν τῷ, ἢ λά-
 θεῖ· ἢ οὐκ ἐνόησεν, Ἰλ. ι', 537.
 καὶ ἐν τῷ, καὶ τότε δὴ Κίρκης
 μὲν ἐρημοσύνης ἀλεγεινῆς λα-
 θυνόμην, Ὀδ. μ', 226. 1719, 25.
 λαθικηδῆς ὁ λήθην παντὸς πῆ-
 δους ἔχουν λύπης ἐμποιῶν. 1258,
 53. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κῆδος ῥῆμα
 λέγεται, διὸ καὶ ὁζύνεται· εἰ γὰρ
 παρὰ τὸ κῆδος, ἐβαρύνει· ἢ.
 920, 47.
 λάθρα ὅτι ἐκ τοῦ λήθω γέγονε
 τροπῇ τοῦ ἢ εἰς ᾧ. 1493, 3.

λάθυρος, εἶδος τι δσπρίου. 948, 42.

λάϊγγες τὰ μικρὰ λιθάρια τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς. 1553, 44.

λαίθαργος κύων ὁ λάθρα δάκτων, καὶ τροπικῶς λαίθαργος ἄνθρωπος ὁ ἐπίβουλος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐλαθον δειντέρου ἀορίστου ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ ᾧ, τὸ δὲ ἰ ἐκ πλεονασμοῦ. 1493, 32.

λαϊκάζειν τὸ πορνεῦν ὅτι παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ κάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμεῖν, λέγεται ὅθεν λαϊκάστρια ἡ πόρνη. 741, 26.

λαϊκάστρια ἡ πόρνη, ζῆτει τὸ λαϊκάζειν.

λαῖλαψ, κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ εὐδρίαν γινομένη. 1064, 42.

λαϊμός, μέρος τοῦ σώματος, καὶ λαϊμός δμωνύμως τὸ παρὰ τοῖς ζωγράφοις λαίμων ἰδιωτικῶς λεγόμενον· καὶ περὶ τῶν ἐν Μεγαλοπόλει γενναικομόρθων λαίμου ἱστορία. 938, 56. καὶ ὅτι τὸ σωματικὸν μέρος ὁ λαϊμός παρὰ τὸ λάω, ὅθεν τὸ λαῖω καὶ τὸ ἀπολαῖω, λέγεται διὰ τὸ ἀπολανοσικόν τοῦ τόπου. 1271, 68.

λαῖνον χιτῶνα ἔσασθαι, ἀντὶ τοῦ λεῖνασθῆναι παρ' Ὀμήρῳ. 1197, 64.

λαῖον τὸ λήιον Δωρικῶς κατὰ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 193, 35. 862, 55.

λαῖον πῦρ ἐπιθετικῶς τὸ ἐκ λίθων ὀπαπαλλόμενον. 898, 50.

λαῖος κύριον ὅτι παρὰ τὸ λήιον δοκεῖ λέγεσθαι. 862, 56.

λαισήιον εἶδος ἀσπίδος θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυσσῶν ἀκατεργάστων γινόμενον, ὅθεν καὶ λέγεται, ἐρμηνεύε διεξοδική. 570, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαισήια τὰ ἐν τῇ λαῖφ φερόμενα Ἀμαζονικὰ ἀσπιδίσκια. 911, 60.

Λαιστρυγόνες, ἔθνος Σικελικὸν περὶ τὴν Αἴτην κατοικήσαν ἄξιον καὶ ληστρικόν. 1618, 7. καὶ περὶ τοῦ κλίματος τῆς τῶν Λαιστρυγόνων χώρας, καὶ ὅτι βραχέσταται μὲν αἱ νύκτες παρ' αὐτοῖς, μέγισται δὲ αἱ ἡμέραι. 1649, 33.

λαῖφος, πτωχικὸν παχὺ ἔνδυμα,

ὅδ. ὦ, 206. κυρίως δὲ λαῖφαι αἱ τῶν πλοίων ὀθύναι, ὅθεν κοινῶς τὰ σαγολαῖφαι ἐκ τοῦ σάγος καὶ τοῦ λαῖφος. 1745, 61. 1890, 7.

λαῖψηρὰ βέλη καὶ λαῖψηρὰ γόνατα τὰ ταχέως φερόμενα. 1236, 42.

Λακεδαιμόνιοι ὅτι τὸ Λ σποικίον ἐπίσημον ἔχον ἐπὶ ταῖς ἐαυτῶν ἀσπίσιν. 293, 39. καὶ μετὰ αὐτῶν ἐστρατεύοντο. 1320, 3. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἔτιμωτο, ἱστορία. 1484, 37. καὶ πῶς ἡ Λακεδαιμονίων βασιλεῖα περιήλθεν εἰς Μενέλαον κατὰ τὰ Τρωικά, ἱστορία διεξοδική. 293, 11.

Λακεδαίμων, υἱὸς Διὸς ἔξ' Ἠλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 51.

Λακεδαίμων, πόλις ἡ καὶ Σπάρτη, καὶ Λακεδαίμων δμωνύμως ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἔχον ἡ Λακωνική. 293, 30. 294, 27. 41. καὶ ὅτι ἀπὸ Λακεδαίμονος ἥρωος ἀνομάσθη, ἥ διότι κληρομένους τοῖς Ἡρακλείδαις δαιμονίως ἔλαχεν ἐπὶ τινι αὐτῶν. 293, 25. καὶ ὅτι κολλη ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἡ Λακεδαίμων διὰ τὸ δρῶν περιέχεσθαι. 293, 20. καὶ ὅτι καὶ ἐν Κύπρῳ ἦν τις πόλις Λακεδαίμων καλουμένη, ἐρμηνεία διεξοδική. 293, 25—294, 43. ζῆτει τὸ, Λακωνικὴ χώρα.

λακεῖν τὸ ποιδν ἔχον καὶ φωνὴν ἄναρθρον ἀποτελεῖν, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνάρθρον καὶ ἀνθρώπινος φωνῆς τραγικότερον. 1208, 38. 1602, 10. 1714, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λακεῖν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ἡ λαλεῖν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀπλῶς δὲ τὸ ποιδν τινα ἔχον ἀποτελεῖν, ἐπὶ ἀψήχιον σωματίων λεγόμενον. 950, 10. 965, 9.

λακέρνζα κορώνη ἐπιθετικῶς, οἶσιν κελάρνζα παρὰ τὸ κελαρύνειν. 488, 19.

λακίς ἡ ἐν ἱματίοις ἡ σαρκίσις διακοπή, ὅτι παρὰ τὸ λακεῖν λέγεται. 950, 12. 1208, 39.

Λακωνικὴ χώρα ὅτι ἐκατόμφολις τὸ ἀρχαῖον, καὶ διὰ τὴν κολλη λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 293, 19. 33. καὶ φωχμούς εἶπουν σχισμὰς ἀπὸ σεισμῶν ἔχουσα, ὅθεν κατετάσσα

λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 294, 10. 1478, 43. ζῆτει τὸ Λακεδαίμων. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς πολλὰ τινα παρωνύμια λέγονται. 294, 2.

λακπάτητος ἡ λακπάτητος ἐπίθετον ὅτι παρὰ τὸ λαῖ ἐπὶ ῥῆμα καὶ τὸ πατήσαι λέγεται. 625, 21. 796, 5.

Λάκων ἔθνικόν ὅτι ἐκ τοῦ Λακεδαίμονος συγκέκοπται κατὰ τινὰς, κατὰ δὲ ἑτέρους ὑποκεκάρηται. 293, 45.

Λάκωνικὸν στόμωμα σιδήρεον ὅτι εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτροῦπάνα καὶ τοιαῦτα τινὰ ἐχρησίμευε πάλαι. 294, 5.

λαλητὸν ζῶον λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὥς λαλοῦν κατ' ἐντρογητικὴν ἔννοιαν. 873, 19.

λαλίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάλιστος ὑπερθετικῶς γέγονε κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως, καὶ λαλίστερος συγκριτικόν. 215, 12.

λαλῶ σοι, δοτικῇ ὥς λέγω σοι καὶ φωνῶ σοι. 85, 33.

Λάμια, δαιμονίον τι μυθικόν, οὗ καὶ λαγνίαν κατηγόρει ὁ κωμικός· καὶ ὅτι καὶ ἰχθὺς τις λάμια δμωνύμως λέγεται. 1714, 33. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λάπτω ἔλαφα λέλαμαι παρήκται. 838, 61. καὶ ὅτι τὸ μὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 265, 43.

Λάμος, υἱὸς Ποσειδῶνος, Λαιστρυγόνων βασιλεὺς. 1649, 10.

λαμπαδηφόρος ὅτι ἐκ τοῦ λαμπαδοφόρος γέγονε τροπὴ τοῦ ο εἰς ἡ. 521, 5.

λάμπειν λέγεται τὸ πῦρ, καὶ πῶς πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται οἱ τοῦ θυμονύμου ἐφθαλμοὶ παρ' Ὀμήρῳ. 58, 12.

Λαμπετὶδης πατρωνυμικόν ὅτι ἐκ τοῦ Λαμπέτος δοκεῖ παρήχθαι, εἰ δὲ ἐκ τοῦ Λάμπτος, πλεονασμὸν πέπονθε. 1030, 22.

Λαμπετὶς καὶ Φαέθουσα, θυγατέρες Ἠλίου ἐκ Νταίρας, μυνδόμεναι ποιμαίνειν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρόμματα τοῦ Ἠλίου, καὶ ἀλληγορία τοῦ μέθου. 1717, 27. 34.

Λάμπος καὶ Φαέθων, Ἡοῦς ἱππῶν ὀνόματα. 826, 26.

λαμπτήρ ταῦτο ὅπερ φανός.

- ὁ λαβίρινθος. 284, 36. 1688, 34. 51.
- λαγαρόκυκλος λύρα, ὅτι κοιλότης ποῖα σημαίνεται διὰ τῆς λαγαρόν λέξεως. 1464, 64.
- λαγαρόν ἔπος ὅτι παρὰ τὴν λαγόνα λέγεται, γίνεται δὲ ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ ἄρχεται δακτύλου ἐν μέσῳ ἑπὶ, καὶ παραδείγματα τινὰ τοῦ πάθους τοῦτον, καὶ ὅτι κοιλότης τις σημαίνεται διὰ τῆς λαγαρόν λέξεως. 641, 32. 1464, 63.
- λαγέτας ὁ στρατηγὸς εἶπουν ἡγεμῶν, παρὰ τὸ λαόν ἄγειν. 453, 21. 790, 60.
- λαγνίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάνγιστος υπερθετικοῦ Ἀττικῶς ἐσχημάτισται. 1441, 24.
- λάγνος ὅτι καὶ λάγνης λέγεται παρὰ τὴν γονὴν ὁ λίαν πολυγόνος, ἢ παρὰ τὸ λά καὶ τὸ γυνή, οἶονι λυγίνης. 1412, 29. καὶ ὅτι καὶ οἰφώλης καὶ τιτῶν καὶ μάχλος καὶ κήλων ὁ λάγνος κατὰ πολυνυμίαν λέγεται. 1597, 27. 30.
- λαγοὶ καὶ λαγῶ ἐπὶ εὐθείας πληθυντικῆς ὅτι ἀμφότερά εἰσιν ἐν χρήσει. 1534, 14. ζῆται τὸ λαγῶς. καὶ ὅτι λαγοὶ καὶ δασύποδες ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ οὐ δύνανται ζῆν, ἱστορία. καὶ ὅτι ἐν Καρπάθῳ καὶ Ἀστυπάλαιᾳ ταῖς νήσοις ἐπλεονασάν ποτε ἐπὶ κυκῶ τῶν ἐνοικοούντων, ὅθεν καὶ παροιμία, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγῶν. 35, 28. 1821, 30.
- λαγὸς διὰ τοῦ ἀμικροῦ καὶ λαγῶς διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, ζῆται τὸ λαγῶς καὶ τὸ λαγῶς.
- Λάγος κύριον ἐκ τοῦ λαγὸς προσγορικοῦ γενόμενον, ὡς ἐκ τοῦ ἀργὸς τὸ Ἄργος. 906, 45. 1821, 27.
- λαγὸς τοὺς λαγωὺς οἱ μεταγενέστεροι λέγουσι. 1443, 3.
- Λαγοῦσαι νῆσοι τινὲς ἀπὸ τοῦ πλῆθους τῶν ἐν αὐταῖς λαγῶν ὀνομασθεῖσαι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λαγέσαι συνηρηται τοῦνομα. 306, 11.
- λαγχάνειν τὸ κατὰ δικαιοσύνην καὶ ἰσότητά ἔχειν τι, οἶον ἐν τῷ, τὸ γὰρ λάχουμεν γέρας ἡμεῖς, Ἰλ. δ', 49. 444, 33. καὶ ὅτι κυρίως μὲν τὸ λαγχάνειν ἀποτελεσματί
- ἐστὶ τοῦ κληροῦσθαι, ἄλλως δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται· καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου καὶ ἀπὸ ψήφου κατὰ συνθήκην λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς 674, 18. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι τὸ λαγχάνειν διαφέρει τοῦ κληροῦσθαι, ἢ κληροῦνται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει δὲ εἰς ὁ ἐπιτυχῶν. 1751, 4.
- λαγῶ κατ' αἰτιατικὴν παρὰ Ξενοφῶντι ὅτι παραλέγως περισπῶται καὶ χωρὶς τοῦ ν' γράφεται. 1534, 10.
- λαγῶα κρέα ὅτι παρὰ τὸ μακροκαταληκτοῦν λαγῶς ὄνομα αἰχνοῦται, λίγεια δὲ παρὰ τὸ λαγὸς τὸ βρυχναταληκτοῦν. 1821, 28.
- λαγῶν, ἢ καὶ λαπάρα καὶ κενεῦν, ὁ ἐπὶ τὰς πλευρὰς τόπος παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὅσα οὕτω λεγόμενος. 625, 15.
- λαγῶς ὅτι, εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγὸς λέγεται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ παραλήγοντος ὦ μεγάλου, εἰ δὲ ἐκ τοῦ λαγῶς, τοῦ λήγοντος ὁ μικροῦ. 1271, 63. 1534, 14. 1821, 23. καὶ ὅτι δξύνεται ἢ λῆξις καὶ παρὰ τὸ λάειν, ὃ ἐστὶ βλέπειν, λέγεται· καὶ ὅτι, εἰ ἐκ τοῦ λά ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ὦς ὡτὸς συνέκειτο ὡς ἐνὸμιον τινες, ἐβαρύνει' ὅν ἢ λῆξις. 87, 38. 811, 58. 61. 857, 43.
- λαγῶς λαγῶ Ἀττικῶς, λαγὸς δὲ λαγῶ κοινῶς κατὰ τὴν ἄρχαίαν χρῆσιν. 811, 61. 1271, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰωνικῶς μὲν διὰ τοῦ ὦ μεγάλου λέγεται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω λέγεται, καὶ ἐστὶ καὶ εἰς πληθυντικῶν κινεῖται ἢ λῆξις. 1821, 25. καὶ ὅτι ὁ λαγῶς καὶ πτωξ καὶ δασύπους καὶ ταχῆας κατὰ πολυνυμίαν λέγεται. 1821, 34. καὶ περὶ λαγῶν ἱστορία, ζῆται τὸ λαγοὶ· καὶ ὅτι ὁ λαγῶς Ἑρωτὶ ἀμείρωτο παρὰ τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὴν τῆς ἐτυμολογίας συνωνυμίαν. 87, 37.
- Λάδανον ὅτι ἐθνικὸν ἐστὶν ὄνομα. 1147, 3.
- λάδος Ἀωρικῶς τὸ κοινῶς λῆδος, ὃ ἐστὶν εἶδος ἱματίου. 1147, 1.
- λάειν τὸ ἀπολαύειν καὶ τὸ βλέπειν ὁμωνύμως. 649, 19. 811, 61.
- 1863, 41. καὶ ὅτι λάειν μὲν τὸ βλέπειν, ἀλαοῦν δὲ τὸ τυφλοῦν. 1585, 64.
- Λαέρκης κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ λαὸς καὶ τοῦ ἀρεῖν σίγκειται τοῦνομα καὶ ὅτι βαρύνεται, λαερκής δὲ ἐπίθετον δξύνεται. 1475, 18.
- Λαέρτης κύριον ὅτι καὶ Λαέρτιος λέγεται. 13, 35. καὶ ὅτι παρὰ τὸ λαὸν ἀείρειν ἢ παρὰ τὸ λάως, ὃ ἐστὶ λίθους, ἀετράζειν ἤγουν αἶρειν καὶ κουρτίζειν λέγεται. 1475, 25. καὶ ὅτι Λαέρτης ὁ τοῦ Ὀδυσσεὺς πατὴρ Χαλκομεδούσης γέγονεν υἱὸς καὶ Ἀρκειόλου τοῦ Λιός. 1796, 36.
- Λαερτιάδης πατρωνυμικῶς λέγεται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ Λαέρτιος, ὅπερ ἐν ἴσῳ τῷ Λαέρτης εὑρηται λεγόμενον. 13, 35.
- λάεσσι, δοτικὴ πληθυντικὴ τῆς λῆας περιτοσυλλάβως κλιτομένης εὐθείας. 387, 20.
- λάεσθαι τὸ λαμβάνειν αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ γενικῇ ἐν συνθέσει, οἶον ἀντιλάζου πόνων, καὶ ἡρωϊκῶς χειρὸς προσλαζόμενοι, παρ' Εὐριπίδῃ. 249, 37. 480, 18. 663, 46.
- λαζῶ καὶ λάζυμι ὅτι παρὰ τὸ λάζω, ὃ δηλοῖ τὸ λαμβάνειν, παραγῶγως λέγονται. 249, 39. 663, 40. ζῆται τὸ λάεσθαι.
- λαζῶ λήγοντα ῥήματα τῷ α' παραλήγοντα ἐκ πλεονασμοῦ τῆς αἰ συλλαβῆς γενόμενα, οἶον στάζω σταλάζω. 672, 4.
- λαθεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκ προαιρέσεως ἀμελεῖν ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν λαχῇ, Ἰλ. ξ', 1. 963, 26.
- λαθέσθαι τὸ ἐκρυπτικῶς ἀμνημονῆσαι παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ἢ λάθεται ἢ οὐκ ἐνόησεν, Ἰλ. ι', 537. καὶ ἐν τῷ, καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλγεινῆς λανθανόμεν, Ὀδ. μ', 226. 1719, 25.
- λαθικηδὴς ὁ λήθην παντὸς κήδους ἔχων λύπης ἐμποῖων. 1258, 53. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κήδω ῥῆμα λέγεται, διὸ καὶ δξύνεται· εἰ γὰρ παρὰ τὸ κήδος, ἐβαρύνει' ὅν. 920, 47.
- λάθρα ὅτι ἐκ τοῦ λήθω γέγονε τροπή τοῦ ἢ εἰς α'. 1493, 3.

λάθυρος, εἶδος τι δαπρίου. 948, 42.

λάϊγγες τὰ μικρὰ λιθάρια τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς. 1553, 44.

λαίθαργος κίων ὁ λάθρα δάκτων, καὶ τροπικῶς λαίθαργος ἄνθρωπος ὁ ἐπίβουλος, ὅτι ἀπὸ τοῦ λαθρον δεινέρον ἀριστοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ αῖ, τὸ δὲ ἰ ἐκ πλεονασμοῦ. 1493, 32.

λαϊκάζειν τὸ πορνεύειν ὅτι παρὰ τὸ λα ἐπατακὸν καὶ τὸ κάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμεῖν, λέγεται ὁδὸν λαϊκάστρια ἡ πόρνη. 741, 26. λαϊκάστρια ἡ πόρνη, ζῆται τὸ λαϊκάζειν.

λαῖλαψ, κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ εὐδίας γινόμενη. 1064, 42.

λαϊμὸς, μέρος τοῦ σώματος, καὶ λαϊμὸς ὁμωνύμως τὸ παρὰ τοῖς ζωγράφοις λαίμιον ἰδιωτικῶς λεγόμενον· καὶ περὶ τῶν ἐν Μεγαλοπόλει γυναικομύθου λαίμου ἱστορία. 938, 56. καὶ ὅτι τὸ σωματικὸν μέρος ὁ λαϊμὸς παρὰ τὸ λάω, ὅθεν τὸ λαῖω καὶ τὸ ἀπολαύω, λέγεται διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου. 1271, 58.

λαῖνον χιτῶνα ἔσασθαι, ἄντι τοῦ λαθασθῆναι παρ' Ὀμήρῳ. 1197, 64.

λαῖον τὸ λήιον Λωρεκῶς κατὰ τροπὴν καὶ συναίρεσιν. 193, 35. 862, 55.

λαῖον πῦρ ἐπιθετικῶς τὸ ἐκ λίθων ἀποπαλλόμενον. 898, 50.

Λάϊος κύριον ὅτι παρὰ τὸ λήϊον δοκεῖ λέγεσθαι. 862, 56.

λαϊσῆιον εἶδος ἀσπίδος θυρεοειδὲς ἐκ λασιῶν βυσσῶν ἀκατεργάστων γινόμενον, ὅθεν καὶ λέγεται, ἐρμηνεύει διεξοδική. 570, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαίσια τὰ ἐν τῇ λαῖφ φερόμενα Ἀμαζονικὰ ἀσπίδισια. 911, 60.

Λαιστρυγόνες, ἔθνος Σικελικὸν περὶ τὴν Αἴτην κατοικήσαν ἄξιον καὶ ληστρικόν. 1618, 7. καὶ περὶ τοῦ κλισμάτος τῆς τῶν Λαιστρυγόνων χώρας, καὶ ὅτι βρυχάται μὲν αἱ νύκτες παρ' αὐτοῖς, μέγισται δὲ αἱ ἡμέραι. 1649, 33.

λαῖφος, πτωχικὸν παχὺ ἔνδυμα,

ὅδ. ὅ, 206. κυρίως δὲ λαίφεια αἱ τῶν πλοίων ὀθύναι, ὅθεν κοινῶς τὰ σαγολαίφεια ἐκ τοῦ σάγος καὶ τοῦ λαίφος. 1745, 61. 1890, 7.

λαῖψηρὰ βέλη καὶ λαῖψηρὰ γόνατα τὰ ταχέως φερόμενα. 1236, 42.

Λακεδαιμόνιοι ὅτι τὸ Λακιδαιμόνιον ἐπὶ τῶν ἐαυτῶν ἀσπίσιν. 293, 39. καὶ μετὰ αὐτῶν ἱστορατέοντο. 1320, 3. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐτιμῶντο, ἱστορία. 1484, 37. καὶ πῶς ἡ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς περιήλθεν εἰς Μενέλαον κατὰ τὰ Τρωικά, ἱστορία διεξοδική. 293, 11.

Λακεδαίμων, υἱὸς Λιδος ἐξ Ἠλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 51.

Λακεδαίμων, πόλις ἡ καὶ Σπάρτη, καὶ Λακεδαίμων ὁμώνυμος ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἔχων ἡ Λακωνική. 293, 30. 294, 27. 41. καὶ ὅτι ἀπὸ Λακεδαίμονος ἥρωος ὠνομάσθη, ἥ διότι κληρονομήσει τοῖς Ἡρακλείδαις δαιμονίως ἔλαχεν ἐν τινι αὐτῶν. 293, 25. καὶ ὅτι πολλὴ ἐπιθετικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἡ Λακεδαίμων διὰ τὸ δρῶν περιέχεσθαι. 293, 20. καὶ ὅτι καὶ ἐν Κύπρῳ ἦν τις πόλις Λακεδαίμων καλουμένη, ἐρμηνεύει διεξοδική. 293, 25—294, 43. ζῆται τὸ, Λακωνικὴ χώρα.

λακεῖν τὸ ποιεῖν ἥχον καὶ φωνὴν ἄναρθρον ἀποτελεῖν, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνάρθρον καὶ ἄνθρωπινος φωνῆς τραγικώτερον. 1208, 38. 1602, 10. 1714, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λακεῖν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ἡ λαλεῖν παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ἀπλῶς δὲ τὸ ποιεῖν τινα ἥχον ἀποτελεῖν, ἐπὶ ἀψήχων σώματων λεγόμενον. 950, 10. 965, 9.

λακερῶσα κορώνη ἐπιθετικῶς, οἶσθαι κελαρῶσα παρὰ τὸ κελαρύζειν. 488, 19.

λακίς ἡ ἐν ἱματίοις ἡ σαρκίσις διακοπή, ὅτι παρὰ τὸ λακεῖν λέγεται. 950, 12. 1208, 39.

Λακωνικὴ χώρα ὅτι ἐκατόμφολις τὸ ἀρχαῖον, καὶ διὰ τί κοίλη λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 293, 19. 33. καὶ φωνήσις εἶπουν σχισμὸς ἀπὸ σεισμῶν ἔχουσα, ὅθεν κατετάσσα

λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 294, 10. 1478, 43. ζῆται τὸ Λακεδαίμων. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς πολλά τινα παρωνύμια λέγονται. 294, 2.

λακπάτητος ἡ λακπάτητος ἐπιθετὸν ὅτι παρὰ τὸ λάξ ἐπιβρόημα καὶ τὸ πατῆσαι λέγεται. 625, 21. 790, 5.

Λάκων ἔθνηκον ὅτι ἐκ τοῦ Λακεδαιμόνιος συγκέκοπται κατὰ τίνος, κατὰ δὲ ἑτέρους ὑποκεκόπται. 293, 45.

Λάκωνικὸν στόμαμα σιδήρον ὅτι εἰς ὅνας καὶ σιδηροτύπανα καὶ τοιαῦτα τινὰ ἐχρησίμευε πάλαι. 294, 5.

λαλητὸν ζῶον λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὡς λαλοῦν κατ' ἐνεργητικὴν ἔννοιαν. 873, 19.

λαλίστατος ὅτι ἐκ τοῦ λάλιστος ὑπερθετικῶς γέγονε κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως, καὶ λαλίστερος συγκριτικόν. 215, 12.

λαλῶ σοι, δοτικῇ ὡς λέγω σοι καὶ φωνῇ σοι. 85, 33.

Λάμια, δαιμονίον τι μυθικόν, οὗ καὶ λαυνεῖαν κατηγορεῖ ὁ κομικός· καὶ ὅτι καὶ ἰχθὺς τις λάμια ὁμωνύμως λέγεται. 1714, 33. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λάπτω ἔλλαφα λέλαμμαι παρῆται. 838, 61. καὶ ὅτι τὸ μὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 265, 43.

Λάμος, υἱὸς Ποσειδῶνος, Λαιστρυγόνων βασιλεὺς. 1649, 10.

λαμπαδηφόρος ὅτι ἐκ τοῦ λαμπαδοφόρος γέγονε τροπῇ τοῦ ο εἰς ἡ. 521, 5.

λάμπειν λέγεται τὸ πῦρ, καὶ πῶς πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται οἱ τοῦ θυμονύμου ἐφθαλμοὶ παρ' Ὀμήρῳ. 58, 12.

Λαμπετὶδης πατρωνυμικόν ὅτι ἐκ τοῦ Λαμπέτος δοκεῖ παρῆχθαι, εἰ δὲ ἐκ τοῦ Λάμπης, πλεονασμὸν πέπονθε. 1030, 22.

Λαμπετὶς καὶ Φαίδουσα, θυγατέρες Ἠλλίου ἐκ Νηαίρας, μυθεύονται ποιμαίνειν τὸ ἐν Σικελίᾳ θρόμματι τοῦ Ἠλλίου, καὶ ἀλληγορία τοῦ μέθου. 1717, 27. 34.

Λάμπος καὶ Φαίδων, Ἡοῦς ἱππῶν ὀνόματα. 826, 26.

λαμπτήρ ταῦτο ὅπερ φανός.

1189, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαμπτήρες λυχνίαι ἢ ἐσχάραι μετέωροι, ἢ ὧν δάδες ἀνημμέναι ἐτίθεντο. 1848, 26, 32.
 λαμυρός, εὐλάος, εὐτράπιλος, οἰονεὶ ἀλμυρός. 1540, 3.
 Λᾶν, αἰτιατική τοῦ Λᾶ ἢ Λᾶς μονοσύλλαβον. ὀνόματος. 1702, 24. ζῆται τὸ, Λᾶ ἢ Λᾶς μονοσύλλαβον.
 λαυθάνειν ἀντὶ τοῦ δυνάμει εἶναι μεταλήπτικώς ἐνλοτε παρ' Ὀμήρου. 987, 5.
 λαῖξ ἐνδοθεῖν τινί, καὶ λαῖξ ἐμβῆναι εἴπουν ἐμπηδῆσαι, ἤγουν λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς πλεῖν· καὶ ὅτι τὸ λαῖξ ἐπιρρήμα ἀπὸ τοῦ λήξω μέλλοντος τοῦ λήγω ῥήματος γέγονεν ἀποκοπῇ καὶ συστολῇ. 249, 35. 625, 20. 23. 796, 1. 1818, 55.
 λαξεύειν τὸ λῖθους ξεῖν. 230, 3.
 λαξπᾶτης καὶ λακπᾶτης ἐπίθετον ὅτι ἐκ τοῦ λαῖξ ἐπιρρήματος καὶ τοῦ πᾶτεῖν σύγκειται. 625, 21. 796, 5.
 Λαόγονος κύριον, ὃ προπαροξύνηται ὡς τὸ χρυσόγονος. 1213, 41.
 Λαοδάμυς κύριον, ὅτι βασιλεὺς ὧ λαοὶ δέδμηται ὑπαγορεύει τοῦτομα, καὶ Λαοδάμεια θηλυκὸν ὁμοίως. 637, 21.
 Λαοδάμεια, Ἀκάστου θυγάτηρ, Πρωτεσίλαον τοῦ Ἰφίκλου γυνή, ὅτι φιλανδρος σφόδρα γέγονεν, ὥστε καὶ τῷ πόθῳ τοῦ ἀνδρὸς ἀποθανόντος ἐν Τροίᾳ ἐκλιπεῖν, ἱστορία καὶ μῦθος διεξοδικῶς. 325, 22.
 Λαοδάμεια, Βελλεροφόντου θυγάτηρ καὶ Σαρπηδόνης τοῦ παρ' Ὀμήρῳ μήτηρ, διαλλάξασα τοὺς ἰδίους ἀδελφούς περὶ τῆς βασιλείας ἀμφισβητοῦντας, ἱστορία. 894, 38.
 Λαοδίκη, παρ' Ὀμήρῳ μία τῶν Ἀγαμέμνονος θυγατέρων ἢ παρὰ τοῖς ὑστερον Ἠλέκτρα, ὅτι παρὰ τὸ τοῖς λαοῖς δικάζειν λέγεται. 742, 47.
 Λαοδόκος, υἱὸς Ἀντήνορος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι φιλόξενον ἀνθρώπων ὑπαγορεύει, οἰονεὶ γὰρ λαοδόχος λέγεται. 447, 20.
 Λαοθόη κύριον ὅτι παρὰ τὸ λαὸν

θῆιν ἐπ' αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος οὕτω λέγεται. 1256, 34.
 λαὸς ὅτι παρὰ τὸ λαὸν αὖτις, ὃ ἐστι φωνεῖν, λέγεται· κατὰ δὲ τινὰς ἐκ τῆς διὰ λαὸν ἤγουν λῖθων ἀπαριθμήσεως τῶν ἐπὶ Κλέροπος ἀνθρώπων, ἱστορία· ἄλλοι δὲ παρὰ τὴν ἐκ λαὸν ἤγουν λῖθων μυθικήν γένειον τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸν ἐπὶ Λευκαλίωνος κατακλυσμὸν, μῦθος. 23, 32. 682, 39.
 λαὸς γενική ὅτι ἐκ τοῦ λάος κέκρται. 1591, 41.
 λαοσσόος Ἀθηναῖα καὶ Ἀπόλλων λέγονται ὡς λαοὺς σώοντες, ὃ ἐστι σώζοντες· Ἐρις δὲ λαοσσόος ἢ λαοὺς σέουσαι, ὃ ἐστι κινουσα καὶ παρορμάσσει εἰς πόλεμον· κατὰ δὲ ταύτην τὴν ἔννοιαν καὶ Ἀρης λαοσσόος λέγεται ὁ λαοὺς παρορμῶν ἢ ὁ λαοὺς διώκων. 1111, 60. 1112, 2. 1195, 16. 1780, 48. καὶ ὅτι τὸ σὸ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ σῖω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ὀρμῶ. 62, 44. 758, 51.
 λαπαίνειν τὸ ἐκκενοῦν, παρὰ τὸ λάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ ροφεῖν. 65, 31. καὶ ὅτι καὶ ἀλαπάζειν λέγεται. 1413, 4.
 λάπαθον, λάχανόν τι γαστρὸς ὑπαγωγόν, ὅτι παρὰ τὸ λάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ κενεῖν, λέγεται. 423, 41. 1413, 7.
 λάπαθος, βόθρος εἴπουν ὀρυγμῇ, ὅτι διὰ τὸ κενεῖσθαι οὕτω λέγεται. 1490, 62.
 λαπάρα ὃ ὑπὸ τὰς πλευρὰς τόπος τοῦ σώματος, ὃ καὶ κενεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ λέλαπα μέσον παρακειμένη ἢ τοῦ ἔλαπον δευτέρου ὁριστοῦ τοῦ λάπτω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ κενεῖν, οὕτω λέγεται. 65, 27. 423, 37. 625, 18. 838, 60. 1413, 7.
 λαπέρσαι οἱ Διδασκουροί, ὅτι διὰ τὸ Λᾶν πόλιν τινα πέρσαι, ὃ ἐστι πορθεῖσθαι, οὕτως ἐπεκλήθησαν. 230, 2. 295, 38. ζῆται τὸ, Λᾶ ἢ Λᾶς μονοσύλλαβον.
 λαπίζειν τὸ συρρεῖν κατὰ γλῶσσαν. 1761, 27.
 Λαπίθαί, γένος τι ἐνδοξον Θεοταλκόν, Κενταύρους πολέμιον. 100, 43.

Λαπίθης ἐθνικόν, καὶ λαπίθης ὁ λαοὺς πείθων, καὶ λαπίθης ὁ καυχηματίας. 336, 43. 537, 42. 1909, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ λαῖ ἐπιτατικῶ καὶ τοῦ ἐπιθον ὁριστοῦ δευτέρου σύγκειται τοῦτομα. 895, 63.
 Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους πόλεμος ὅτι διὰ μῆτιν Ἀρεως καὶ τὴν τῶν Κενταύρων εἰς Λαπίθας ἔβριν καὶ παροινίαν ἐν τοῖς Πυριθόου γάμοις ἱστορεῖται γενέσθαι. 103, 19. 1909, 48. 1910, 7.
 λάπτειν τὸ ροφεῖν ὅτι περὶ κυνῶν καὶ λύκων καὶ ἁπλῶς τῶν καρχάρων λέγεται, καὶ λάπτειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, ὅθεν καὶ τὸ λαπάζειν. 65, 32. 423, 38. 625, 18. 1052, 4. 1413, 6.
 λαρινεύεσθαι τὸ σιτίζεσθαι ὅτι παρὰ τὸν λάρων τὸ ὄρεον δοκεῖ λέγεσθαι. 1382, 64.
 λαρινοὶ βόες καὶ σῖες οἱ μεγάλοι καὶ παχύδερμοι παρὰ τὸ λαρινεῖσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ σιτίζεσθαι, ἢ ἀπὸ Λαρίνης κώμης Ἡπειρωτικῆς, ἢ ἀπὸ τινος Λαρίνου βόσκοντος αὐτοῖς. 1243, 11. 1383, 1.
 Λάρισσα, Πιύσου ἄρχοντος θυγάτηρ, τὸν πατέρα εἰς πῖθον οἶνον καταποντίσασα, ἱστορία. 357, 44. καὶ ὅτι ἡ Λάρισσα σφωρίζουσα παρὰ τὸν Πηνειὸν αἰεσθὲν εἰς τὸν ποταμὸν. 1554, 33.
 Λάρισσα πόλις, καὶ ὅτι ἐνδεᾶ Λάρισσαι πόλεις ἀριθμοῦνται, ὧν αἱ πλείους Εὐρωπῶναι, ὧν μία καὶ ἡ Θεσσαλική, καὶ ἑτέρα περὶ Κύμην τὴν Αἰολικὴν Ὀρικωνίς ποτε κληθεῖσα, αἷς καὶ ἰδίως συνέβη ἐν ποταμοχόστῳ γῶρα φιλοῦσθαι· καὶ διαφορά Στράβωνος καὶ τοῦ ἐθνογράφου περὶ τοῦ πόλεως Λαρίσσης μέμνηται Ὀμηρος. 357, 34. 41—358. 13.
 λάραξ ἢ κιβωτὸς κατὰ γλῶσσαν. 1056, 46.
 λαρόν τὸ ἄγαν ἀρηρόν τῇ ψυχῇ, παρὰ τὸ λα καὶ τὸ ἄρῳ, ὃ ἐστιν ἀρμόσω, κρύσει τῶν δύο αἶς εἰς αὐτὸν. 1186, 50.
 λαρόν τὸ γλυκὺ, τὸ λα μαρόν ἐν τῷ, νήσῳ ἐν ἀμφιρῶτῃ λαρόν τετυκοίμεθα δόρπον. Ὁξ. μ, 283. 1722, 2.

λαρὸς ὁξυτόως ὁ ἡδὶς πρὸς διαστολὴν τοῦ λάρους προσηγορικῶς, καὶ μακρὰν ἔχει τὴν λᾶ συλλαβήν. 87, 20. 906, 47. 1118, 52.

λάρος ὄρνειον, ὅτι λάρῳ ὁ Ἑρμῆς εἰκάζεται διὰ τὸ λευκόν, ὃ ἐστὶν ἐναργές, τοῦ λόγου, ἢ παρὰ τὸ λαρόν, ὃ ἐστὶν ἡλύ. 87, 18. 1522, 52. καὶ ὅτι καὶ οἱ παράσιτοι λάρους εἰκάζονται διὰ τὴν κατὰ λιχναίαν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὄρνειον. 1382, 64. καὶ ὅτι Ἑρμῆς ὠκεῖται ὁ λάρος διὰ τὸ πολυφύγον. 1523, 3. καὶ ὅτι καὶ πᾶς εὐήθης λάρος λέγεται σκυπτικῶς. 1522, 54.

λαρώτατος, ἐπερθετικὸν τοῦ λαρός, ὅτι ἐκτείνει τὴν λᾶ καὶ τὴν ρο συλλαβὴν παρ' Ὀμήρῳ παρὰ τὸν κανόνα τῶν τοῦ ὠτατος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1114, 45. 1449, 37.

Λᾶς μονοσύλλαβον, ζητεῖ τὸ Λᾶ μονοσύλλαβον.

λάσιον ὅτι ἐκ τοῦ λᾶ ἐπιτατικῶς καὶ τοῦ σῶ ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ὀρμῶ, λέγεται. 79, 5. καὶ λάσιον στῆθος καὶ λάσιον κῆρ τὸ φρόνιμον μεταληπτικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ καὶ ὅτι τὰ λάσια στῆθη πυνοῦρον ἦθος χαρακτηρίζουσι καὶ ὅτι καρδίαι τινῶν ἀνατμηθεῖσαι τετριχωμέναι εὐρέθησαν, ἱστορία. 78, 39. 79, 2. καὶ ὅτι τὸ μὲν λάσιον κῆρ ἐπὶ ἐπαίνου τίθεται, τὸ δὲ λασίας λόχμας ἔχειν περὶ τὰς φρένας ἐπὶ ψόγου. 360, 35.

λασσὼ λήγοντα ῥήματα τῷ ὤ προπαρλήγοντα, ἐκ πλειονασμοῦ τῆς αἰ συλλαβῆς γινόμενα, οἷον μᾶσσω, μαλασσῶ. 672, 4.

λασταυροκάκκαβον, ἔδισμα ποιὸν οὕτω καλούμενον. 1724, 53.

λάσταυρος ὁ λάσιος τὸν ταῦρον, οἷον ἐλασιόταυρος, ταῦρος δὲ ὁ μωνώμως σωματικὸν τι μόριον. 259, 4. 361, 7. 527, 45. 881, 24.

λατάγη, ζητεῖ τὸ λάταξ. 1170, 55.

λάταξ καὶ λατάγη, ἀγγεῖόν τι συντελεσθὲν εἰς τὴν κότταβον κατὰ τὴν λαομένην παιδίαν, ὅτι παρὰ τὸ σκάλλειν λέγεται ἀπειλῆν. 58.

— Εὐσταθίου.

Λατίνος καὶ Ἄγριος, Ὀδυσσεὺς υἱοὶ ἐκ Κίρκης. Ζῆτει ἐν τῷ Ὀδυσσεὺς υἱοί. 1375, 20. 1796, 46.

Λατόρεια, κάμη τις τῆς Ἑρεσίῳν χώρας, ἐν ἣ ἐγένετο ὁ Πράμνειος οἶνος, ἀπὸ Αυτορείας Ἀμαζόνος κληθεῖσα. 871, 25.

λάτρις ὁ ἀπλῶς θεράπων, κατὰ δὲ τινὰς ὁ ἐν πολέμῳ ὑλοῖς καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθεῖς. 1246, 9. 1750, 63.

λάτρον ὁ τῶν θητευνόντων μισθός, ὅτι παρὰ τὸ λάτρις, ὃ δηλοῖ τὸν δοῦλον, λέγεται. 1246, 9.

λατύπος, ὁ καὶ λατόμος ἦγονν λιθοξόος, καὶ λαίυπη θηλυκῶς, λίθου ἀπόξεσμα. 230, 4.

λαυκανία ὁ λαιμός, παρὰ τὸ λαῖω, ὅθεν τὸ ἀπολαύω, ὅτι διὰ τὸ τοῦ τόπου ἀπολαυστικὸν οὕτω λέγεται. 531, 13. 1271, 58.

λαῦρα ἡ δημοσίᾳ δόδς, παρὰ τὸ λαοὺς ῥεῖν δι' αὐτῆς ἐπενθέσει τοῦ ὤ οὕτω λεγομένη· εἰεν δ' ἂν λαῦραι καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἔμβολοι, ἐρμηνεία διὰ φοροῦ τῆς λαῦρα φωνῆς. 1033, 60. 1065, 64. 1921, 56. 1922, 3. καὶ λαῦρα πορνεῖον ἐπὶ τοῦ τυράννου Πολυκράτους κατωσταθὲν ἐν Σάμῳ, ἱστορία. 1082, 37.

λαῦρον ἔδωρ ὅτι παρὰ τὸ λᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ῥεῖν λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ὤ. 1065, 63.

λαφύκται οἱ μέθυστοι, παρὰ τὸ λάπτειν ἢ λαφύσσειν. 1246, 33.

λάφυρα παρὰ τὸ λαφύσσεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐκκενοῦσθαι καὶ ἀναλίσκεισθαι, τὰ διαρπαζόμενα ἐν πορθείσει πόλεως οὕτω λέγονται, ἀπὸ τοῦ λέλαφα παρακειμένου τοῦ λάπτω ῥήματος. 625, 18. 838, 59. 1413, 6.

λαφύσσειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. 1413, 4. ὅτι παρὰ τὸ ἀφύσσειν λέγεται. 944, 30 καὶ ὅτι συστοιχεῖ τῷ λαπόζω, ὃ δηλοῖ τὸ κενῶ. 65, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λαφύσσειν τὸ ραγδαίως καταπίνειν, ἐκ τοῦ λάπτω λέλαφα. 838, 58.

λαχαίνειν καὶ ἀμφιλαχαίνειν φετὸν τὸ περισκάπτειν, ὅτι παρὰ τὸ λαν χαίνειν τὴν γῆν ἐκ τοῦ δρύσσεσθαι λέγεται τὸ ῥήμα. 207, 25. 333, 12. 1619, 32. 1959, 48.

λάχυνον ὅτι παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὃ ἐστὶ σκάπτεισθαι, τὴν γῆν ἐπὶ φυτεύσει τῶν λαχάνων οὕτω λέγεται. 207, 27. 1619, 32.

λάχεια νῆσος, Ὀδ. ι', 116. ὅτι οἱ μὲν ὡς κύριον τῆς νήσου ἐκείνης ἀκούουσι τὸ λάχεια, οἱ δὲ ὡς ἐπίθετον ἀντὶ τοῦ εὐγεῶν παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι ἦτοι σκάπτεισθαι, καὶ ἐν τῷ, ἀκτὴ τε λάχεια, ὁμοίως. 1619, 31.

λάχεια ἀκτὴ, οἷον ἐλλάχεια ἦγονν ἐλαχίστη ἐν τῷ, ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσέα Περσεφονείης, Ὀδ. κ', 509. οἱ δὲ ὅτι ὄνομα τῆς ἀκτῆς ἐκείνης ἡ Λαχεία. 1667, 13.

λαχεῖν τὸ ἀπὸ λαχοῦ κτήσασθαι καὶ τὸ ἀπλῶς τυχεῖν, ὅτι παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, ποτὲ δὲ γενικῇ, οἷον ἐν τῷ, δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχη, Π. ω', 76. 1340, 7. 1521, 48. 1542, 56. καὶ ὅτι καὶ λαχεῖν ἀπὸ ψήφου, καὶ λαχεῖν ἀπὸ κλήρου, κατὰ συνθήκην λέγεται. 674, 18. καὶ ὅτι λαχεῖν τις λέγεται τότε αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ ὡς λάχος λαβεῖν, λαχεῖν δὲ τινὰ τοῦδε γενικῇ ἀντὶ τοῦ ὡς λάχος δοῦναι, οἷον τὸ λαχεῖν πύρος τοὺς θανόντας παρ' Ὀμήρῳ. 666, 31. 1019, 8. 1288, 52.

λαχμητήριον ὅτι παρὰ τὸ λαχεῖν λέγεται, ὡς καὶ ὁ λαχμός. 674, 24.

λαχμὸς ἡ ἐκ τῆς λάχνης λασιότης καὶ ὁ κλήρος ὁμωνύμως. 674, 24. 1638, 39.

λάχνη ἡ τρίχους καὶ ἡ δασύτης, ὅτι παρὰ τὸ λαχαίνειν, ὃ δηλοῖ τὸ σκάπτειν, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ λᾶ καὶ τὸ χνοῦς. 207, 25, 774, 17. καὶ ὅτι περὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων καὶ φυτῶν λέγεται. 333, 10. 774, 15. 1638, 41.

λαχνηὲν ἔδρημα τὸ τετριχωμένον καὶ λάσιον, ὅτι παρὰ τὴν λάχνην λέγεται, καὶ λαχνηῖς θῆρ καὶ λαχνηῖς ὄροφος ὁμοίως. 333, 9. 774, 17. 1151, 20.

λάων, εὐθεία μετοχικὴ ἀπὸ τοῦ λάω θέματος, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπω, οὐ χρήσις ἐν τῷ, ἀσπαίροντα λάων. 531, 12. καὶ λάων γενικῇ

N n

πληθυντική ἀπὸ τοῦ λαάων κεραιμένη. 891, 3.

λέαινα διὰ δύο τίττει, ὅφ' ὧν ἀμυχθεῖσαι τὴν μήτραν στεῖρα τοῦ λοιποῦ διαμένει, ἱστορία φυσική. 581, 44.

λέβης, ἀγγεῖον ἱποκείμενον τοῖς νικτομένοις, καὶ λέβης ἀγγεῖον τριποδοειδὲς πρὸς βρυσμὸν ἐπιτήθειον. 1312, 25. 28. ἀλλαγοῦ δὲ διὰ λέβης τὸ κοινῶς χερνύβιον, καὶ οὐ νικτύμεθα, καὶ διὰ τὸ λείβεσθαι ἔδωρ εἰς αὐτό. 1401, 32. καὶ πάλιν λέβης παρ' Ὀμήρῳ τὸ τοῦ κατὰ χειρῶν διδομένου ἔδατος ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, πρόχος δὲ τὸ προχέον τὸ τοιοῦτον ἔδωρ ἀγγεῖον. 1351, 54. 1475, 9.

λέγειν τὸ ἀπλῶς καὶ χωρὶς μέλους φθέγγεσθαι. 9, 4. καὶ λέγειν λόγον κατὰ συνθήκην. 147, 10. καὶ λέγειν ταῦτο ὅπερ ἐπιλέγειν, ἔθεν ὁ ἐπιλεκτός· καὶ διὰ καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ λαλεῖν καὶ φθέγγεσθαι κεῖται. 814, 34. καὶ λέγειν τὸ ἀναλέγεσθαι. 885, 39. καὶ λέγειν τὸ ἀριθμεῖν καὶ τὸ εὐνάειν. 1505, 20.

λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ἀλλ' ἔγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα. 930, 62. 931, 3. 1206, 38.

λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν. 736, 13. 930, 62. 931, 3.

λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ συνάγειν. 726, 37. 728, 57.

λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ κεῖσθαι ἢ κάθησθαι. 250, 34. 850, 46.

λέγεσθαι τὸ ἐπὶ ἱππῳ ἀνακλίνεσθαι, καὶ τὸ κοιμάσθαι εἴτουν καθεύδειν. 321, 40. 1189, 62. 1497, 30. 1879, 50.

λέγω σοι, δοτικῇ. 85, 33. καὶ λέγω λόγον, αἰτιατικῇ. 147, 10.

λεῖα δόδος ἢ ἀμαξιτός, Ὀδ. κ', 103. 1650, 40.

λεῖαναι ἀντὶ τοῦ ξέσαι καὶ ῥινησαι. 451, 14.

λείβειν ταῦτο ὅπερ σπένδειν. 640, 49. 1351, 11. 1471, 26. καὶ διὰ λείβειν οἶνον ἐντελῶς λέγεται, λείβειν δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 1057, 33.

λείβεσθαι δάκρυσι λέγεται τις, οὐ μὴν σπένδασθαι, ὁμοίως καὶ

ὑδατι λείβεσθαι ποθὲν λέγονται, οὐ μὴν σπένδασθαι. 1476, 27.

Λεῖβηθρα, ὄνομα τόπου τινός, οὗ οἱ ἐγχωριοὶ Λεῖβηθριοὶ λέγονται, διὰ παρὰ τὸ κατὰρῆτος εἶναι καὶ ὑδατι λείβεσθαι οὕτως ἐκλήθη. 1471, 29. 1476, 28.

Λεῖβηθρον, ὄρετος ὑδραγωγός, καὶ λείβηθρα, τὰ ἔφουδρα χωρία καὶ διαβήσεις ὑδάτων ἔχοντα· καὶ Λεῖβηθρα, ὄρος Μακεδονικόν, οὗ τοπικὸν Λεῖβηθριος· καὶ διὰ τινὲς διὰ τοῦ ἰῶτα γράφουσι τὴν λέξιν. 1235, 58.

Λειμηρὰ, τὸ λί δίφθογγον, διὰ οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ἐπίδανρος ἢ πόλις διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν λειμῶνας, ἢ Λιμηρὰ διὰ τοῦ ἰῶτα, οἷον ἐλμινηρὰ, ὡς πολυλίμενος. 287, 37.

Λειμῶν τὸ κοινῶς λιβάδιον εἰς δὴν ἔδωρ λείβεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ λέ- λειμμαι παρακείμενον λέγεται. 254. 43. 1358, 53. 1511, 6. καὶ λειμῶν Ἄσιος ἢ Ἀσίον, τόπος τις περὶ τὸν Κάϊστρον ποταμὸν ἑπωνυμικῶς ἢ ἐπιθετικῶς οὕτω καλούμενος, ἐρμηνεία διεξοδική. 254, 9 — 28.

Λειμωνιάδες Νύμφαι αἱ αὐθητικαὶ τῶν ἐν τοῖς λειμῶσι φρυμμένων φυσικῶν δυνάμεως. 652, 35.

λεῖτος ἱππόδρομος ὁ περὶ τὸν καμπτήρα τόπος, Ἰλ. ψ', 330. 1304, 21.

Λειότης λόγου, διὰ λειότης ἐμφαίνεται ἐν ταῖς ὀνοματοποιημέναις φωναῖς, αἷς ἔγκειται τὸ ἁ στοιχεῖον, οἷον ἐν τῷ, λῆξε βιδός, καὶ ἐκλαγξαν διστοί. 1119, 63.

λείπειν τι λέγεται τις θνήσκων, ὅταν μὴ κατὰ θέλημα καὶ διαθήκην ἀποκληροῦ τί τινα, ἀλλ' ἀνάγκη θανάτου ἐξίσταται. 184, 34.

λείπειν ὥστε θνυδός διὰ περὶ τῶν ἀποθνήσκόντων λέγεται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν λειποθυμούντων. 1213, 52.

λείπεσθαι τὸ ἡττᾶσθαι, καὶ λειφθῆναι τὸ ἡττηθῆναι. 1314, 12. 1588, 53. καὶ λείπεσθαι τι λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐπὶλοιπον εἶναι καὶ ἐν ὑστέρῳ μένειν, οἷον ἐν

τῷ, πέμπτον δ' ὑπελείπει· ἄεθλον, Ἰλ. ψ', 615. 1320, 23.

Λειπογνώμονα ζῆα λέγονται τὰ τέλεια καὶ μηκέτι ἔχοντα τοὺς γνώμονας καλουμένους ὁδόντας, ἔθεν καὶ θυσία λειπογνώμων ἢ τελεία. 1404, 59.

Λειπογνώμονες διὰ τὰ τῆς τετάρτης ἡλικίας πρόβατα, καὶ ἵππος λειπογνώμων ὁ μηκέτι ἀπὸ τῶν ὁδόντων γνωσθῆναι δυνάμενος. 1627, 12. ζῆται τὸ γνώμονες.

Λειποτακτῶν ἐπιτίμιον, διὰ πάλιν τοῖς λειποτακτοῦσιν ἐπέκειτο τὸ μετὰ θάνατον ἀτάφους ῥίπτεσθαι. 1019, 15.

Λειριόεις χροῦς ὁ οἶον ἀνθηρός, καὶ φωνὴ λειριόεσσα ὁμοίως, διὰ παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἔσθρος, λέγονται. 395, 31. 962, 55.

Λείριον, εἶδος ἀνθους, οἱ μὲν διὰ τὸ ἶον, οἱ δὲ διὰ τὸ κρίνον. 395, 31. 1295, 25. καὶ διὰ προπαροξενεῖται τὸ λείριον, ὡς καὶ τὸ εἶριον παρ' Ὀμήρῳ. 428, 4.

Λεῖστός καὶ λείστη ἀντὶ τοῦ ληστός καὶ ληστή διὰ ἐκ τοῦ λεία κατὰ διάλυσιν λέγονται, οἷον ἐν τῷ, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὕτε λείστη, Ἰλ. ε', 408. 760, 3.

Λειψύδριον, ὄνομα τόπου τινός, ἱστορία· καὶ σκολιδὸν μέλος ἀδόμενον ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ληφθεῖσιν Ἀθηναίοις. 461, 19.

Λειώκριτος κύριον διὰ ἐκ τοῦ λείως Ἀττικῷ καὶ τοῦ κριτός, ὃ ἐστὶν ἔκκριτος, λέγεται· καὶ διὰ τὸ μὲν λί διὰ διφθόγγου, τὸ δὲ οὐ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 1443, 16.

Λεκάνη διὰ παρὰ τὸ λευκαίνειν λέγεται. 1524, 37.

Λεκιθίτης πλακοῦς λέγεται, ὅτι καὶ ὅσῳ λέκιθος παραμείμνεται. 1914, 51.

Λέκιθος ἀρσενικῶς, εἶδος ὁσπρίου, ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς ὠοῖς προκοιδαῖ. 1572, 53.

Λεκτο, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἀντὶ τοῦ ἡρίθμησε καὶ ἀντὶ τοῦ εὐνάσθη ὁμωνύμως. 1505, 20.

Λεκτὸν, ἄκρωτήριον εἰς ὃ λήγει ἡ Τρωικὴ Ἰδὴ τὸ ὄρος. 319, 12. 353, 19.

Λεκτρον ἢ κοίτη, παρὰ τὸ λέγω,

δ δηλοῖ τὸ καίμαι καὶ κατακλίνομαι. 250, 35.

λελάβη, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, ὅτι ἐκ τοῦ λάβη γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.

λέλαθα, μέσος παρακειμένος ἀντὶ τοῦ ἐλαθόμεν παρὰ Πινδάρῳ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθῆναι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, λελάθη δ' ὀδυνῶν, Ἰλ. ο', 60. 1006, 24.

λελάθω ὅτι ἐκ τοῦ λέλαθα παρακειμένου εἰς ἐνεστώτα θεματικὸν ἀνῆλθη. 1596, 4.

λελακνῖα, μετοχὴ τοῦ λέληκα παρακειμένου, ὅτι κατὰ συστολὴν τοῦ ἡ λέγεται Ἰωνικῶς. 1714, 49.

λελασμένος, ἦγουν ἐπιλεησμένος, τινὸς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὅτε βαθείως κοιμώμενος καὶ ὁ τεθνηκώς, οἷον ἐν τῷ, λελασμένος ἵπποσυνάων, καὶ λελασμένος δσσ' ἐπεκόνθει. 1734, 27. 31.

λέλαφα, παρακειμένος ἀπὸ τοῦ λάπτω θέματος. 1246, 36.

λελαχεῖν περὶ τὸν τεθνηκότα λέγονται οἱ ζῶντες ἀντὶ τοῦ πυρὸς ἀξιῶσαι. 1019, 7.

λελάχητε, ἦγουν ἀξιώσητε καὶ λαχεῖν ποιήσητε. 1288, 34.

Λέλεγες οἱ Κῆρες, καὶ Λέλεγων πόλις ἡ τῆς Καρίας μητρόπολις, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ μετοικισμοῦ τῶν Λέλεγων, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους. 623, 22. 816, 32. 1198, 55. 1225, 42. καὶ ὅτι Καρσίην ἰδοῦλενσάν ποτε οἱ Λέλεγες. 1090, 59. καὶ ὅτι διὰ τὸ σίλλεκτοι καὶ μυγάδες γεγονέναι οὕτως ἐκλήθησαν. 1198, 56. 1472, 37.

λέληκα ὅτι ἐκ τοῦ λελάληκα γέγονε κατὰ συγκοπὴν. 1403, 51.

λεληκὼς καὶ λεληκυῖα ὅτι ἐκ τοῦ ληκῶ ἀρχήστου θέματος κεκίνηται ἡ ἐκ τοῦ λελαληκῶς καὶ λελαληκυῖα συνεκόπησαν. 1263, 2. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι λεληκῶς λεληκυῖα ἐκ τοῦ λεληκηκῶς καὶ λεληκηκυῖα συνεκόπησαν Ἰωνικῶς. 1700, 48.

λελήσθαι ἐκ τοῦ λεληῖσθαι κατὰ συναίρεσιν. 193, 36.

λελησμένος ἐκ τοῦ λελησιμένος κατὰ συναίρεσιν. 264, 26.

λελιημένος, θάλων καὶ ἐπιδυμένος, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ τὸ θάλα γί-

νεται λῶ λήσω, ὅθεν τὸ λελημένος. 722, 57. 1090, 7. καὶ ὅτι γενικῇ συντάσσεται. 1077, 41. καὶ ὅτι καὶ χωρὶς πωτικῆς συναρτήσεως ἐνίοτε λέγεται, οἷον ἐν τῷ, βάν ῥ' ἰθύς Δαναῶν λελημένοι, Ἰλ. μ', 106. 894, 63.

λέλογχα ἀντὶ τοῦ ἔλαχον ἢ ἔξαιρέτως ἔσχω, ὡς ἀπὸ τοῦ λέγω, οἷον ἐν τῷ, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἴσα θεοῖσιν, Ὀδ. λ', 304. καὶ ὅτι πρὸς εὐφώνϊαν προσεληφε τὸ ν, καὶ ὅτι μίγμα ἐστὶ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὡν τὸν μὲν τὸ χ, τὸν δὲ τὸ ὁ χαρακτηρίζει· εἰ δὲ ἐκ τοῦ λήχω, ὃ ἐστὶ λαγχάνω, κεκίνηται, τροπὴν ἔπαθε τοῦ ἡ καὶ πρόσληψιν τοῦ ν. 790, 14. 1663, 12. 1687, 6.

λέλοιπα, δέδοικα, οἶδα, πέποιθα παρακειμένοι ὅτι Αἰολικῶς διὰ τοῦ οἱ γράφονται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ εἰ γράφονται· ἄν. 853, 6. 1618, 49.

λελύσθαι καὶ ὑπολελύσθαι γυῖα καμάτῳ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ ἐπιτεταμένως κοπιῶσαντες, λύσαι δὲ γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελεῖν. 661, 60.

λέλυτο ἀντὶ τοῦ λυθεῖν ἐν τῷ, νεύοιεν κεφαλὰς—λέλυτο δὲ γυῖα ἐκάστου, Ὀδ. σ', 238. ὅτι ὀριστικὸν δὲ ἀντὶ εὐκτικῷ τίθεται ἡ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγκέκοπται. 1845, 6.

λέμβος ταῦτά ὅπερ ἐφόλκιον εἶτουν ἀκάτιον, καὶ ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ὁ ἐπακολοθῶν τινὶ κολακικῶς. 1642, 61. 63. 1761, 14. 48.

λέμμα ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται. 1863, 53.

λέμφορ ἡ πεπηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτηρῶν, καὶ λέμφορ ὁμωνύμως ὁ εὐήθης, καὶ ὅτι καὶ τὰ μυζώδη κρεῖα λέμφοι ἐκαλοῦντο. 1761, 16.

λέξαι ἡ λέξο ἀντὶ τοῦ ἀριθμήθητι ἢ ἐννόσθητι ἐν τῷ, μετ' ἄλλων λέξαι ἐταίρων, Ὀδ. κ', 320. 1660, 7. ζῆται τὸ λέξο καὶ τὸ λέξο.

λέξασθαι τὸ κρίνειν καὶ ἐπιλέξασθαι. 190, 3. 1956, 33. καὶ λέξασθαι τὸ συναχθῆναι. 727, 3.

λέξεο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ λέξω μᾶλλοντος ἀσθεναμέντος εἰς

ἐνεστώτα, τὸ παθητικὸν λέξομαι, ὁ παρατακτικὸς ἐλεξόμεν, τὸ προστακτικὸν λέξο. 778, 37. 1879, 51.

λέξο προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμήθητι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλελέγμην ἐλέλεξο γέγονεν ἀφαιρέσει τῶν δύο αὐξήσεων. 1369, 53.

λέξον ἀντὶ τοῦ κοίμεισιν. 1369, 11.

λέξεων Ὀμηρικῶν ἀρετὴ κατὰ τὸ τραχὺ ἢ λείον τῆς ἐκφωνήσεως. 145, 31.

λέοντα ξυρεῖν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις καὶ κινδυνώδεσιν ἐπιχειροῦντων. 787, 8.

Λεοντάρην, κώμη τις ἡ κρήνη, καθ' ἣν Ἀδριακὸν θύοντος λέων τις τὸν θυόμενον ἄρνα ἤρπασε. 270, 36.

λεοντή καὶ λεοντῇ ἡ τοῦ λέοντος δορὰ ὑπακουομένου τοῦ δορᾶ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λεοντεῖν λέγεται ἔξωθήσει τοῦ ι' καὶ λεοντῇ ἐντρεφθαι παροιμιᾶκῶς λέγεται πᾶς ὁ ἀνδρείος. 374, 34. 39. 375, 2.

λεοντιδεῖς οἱ τῶν λεόντων σκῆμνοι. 1625, 45.

λέοντος οὐρά, ὅτι κέντρον τι ἐνεσσι τῇ τῶν λεόντων οὐρᾷ, ἱστορία φυσικῇ. 1201, 61.

Λεοντόφρων ἡ Δόρυκλος, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐξ Εὐθύπης τῆς Θεσπρωτίδος. 1796, 51.

λεόντων ἔκγονα ὅτι σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς λέγονται. 1625, 45.

λεόντων ἰδιώματα, ὅτι οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις οἱ λέοντες. 927, 33. καὶ ὅτι τοὺς κεραισφόρους ζῴοις ἐπιτιθέμενος ὁ λέων τὸν ἀρχένα πρῶτον αἰτῶν ἄγνυσι. 534, 24. καὶ ὅτι οὐ προτροπᾶν φεύγει ὁ λέων, ἀλλὰ συχνὰ μεταστρεφόμενος. 1097, 41.

λεος λήγοντα ὀνόματα, τῷ ᾧ προπαράλγηοντα, ὅτι ἔξ ἐπενθέσεως ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀσπληβήν, οἷον διψαλέος. 672, 4.

λέπωνα οἱ ἀναδεσμοῦντες πρὸς τὸν ζυγὸν τὰς ἵππους πλατεῖς ἱμάντες, τινὲς δὲ τοὺς τῶν ἵππων μασχαλιστήρας, ὅτι παρὰ τὸ λέτω γίνεται λέπανον καὶ πλεοσμῶ τοῦ δ' λέπαδνον. 599, 2. 1189, 53.

λέπαργος βεῦς ὁ ἀργὸς, ἦγουν

δ λευκός κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὃ ἐστι τὸ δέσμα· καὶ παροιμία, ἀνὰ σοὶ τῷδε πάντῃ λεπαργε, ἐπὶ τῶν μηδὲ μετὰ κήματον ἀνιμένων. 1676, 5. ἄλλα-χοῦ δὲ ὅτι λεπαργος βοῖς ὃ τὰς λαπάρας λευκός, καὶ λεπαργος χιών ἢ τὸ λέπας λευκαίνουσα. 1430, 59.

λέπας ἡ ὄρεινὴ τραχύτης, καὶ λεπαῖα χθῶν ἡ ὄρεινῇ. 498, 18.

λεπὰς καὶ λεπὶς ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγονται. 1246, 28. 1863, 53.

λεπαστὴ κύλις, ἡ λεπάστη βαρυτόνως, ἡ λεπτή καὶ ἐκπέταλος κατὰ τὰς λεπύδας, ἡ ἡ μεγάλη καὶ ἐξ ἧς ἐστι λάπτειν, ὃ ἐστιν ἀθρόον πίνειν, ἐρμηνεία διεξοδική. 1246, 31.

λέπεσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φροτικῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὅπου τὶ καὶ τὸ δέγεσθαι. 1752, 3.

λεπρὰς πέτρα λέγεται, ἐφ' ἧς λεπάδες πεφύκασιν. 1246, 28.

Λεπρεὺς, ἄνθρωπός τις οὕτω καλούμενος, ὃς πρὸς Ἡρακλέα ἐρίσας δίσκου καὶ θοίνῃ, καὶ πάντα ἡττηθεὶς, καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς ἐκεῖνον μονομαχήσας ἀνῆρέθη. 1527, 4.

λεπρός, οἷονεὶ λεπηρός, παρὰ τὸ λέπειν κατὰ συγκοπήν. 1863, 53.

λεπτακινός, ὅτι παρὰ τὸ λεπτός γίνεται λεπτινός καὶ λεπτακινός ὡς φυλακινός. 1642, 4.

λεπτὴ εἰσθμη, στενὴ δίοδος, Ὁδ. ζ', 264. 1562, 29.

λεπτὴ μήτις ἡ ἰσχνὴ καὶ εὐδιάλυτος βουλή. 800, 15. 1317, 54.

λεπτὴ χιών ἡ ἀραιά. 1770, 21.

λεπτὸν ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται, οἷονεὶ λεπιστόν. 1246, 28. 1863, 56.

λεπτοσώμων εἶχον ἰσχνῶν ἀνθρώπων κατὰλογος, καὶ ἱστορίαι διάφοροι περὶ αὐτῶν. 1288, 40.

λεπύχανον, κρομμύδον τὸ λέπυρον παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1863, 49.

λέπω ῥῆμα ὅτι πῇ μὲν φυλάσσει τὸ ἐ κατὰ τὰς παραγωγὰς, οἷον ἐν τῇ λέπας καὶ λεπὶς, πῇ δὲ εἰς ὃ αὐτὸ τρέπει, οἷον ἐν τῇ λοπός καὶ λοπάς. 1246, 27. 1406, 55. 1863, 57.

ιβιάζειν τὸ αἰσχροποιεῖν καὶ

αἰσχροῦς μολύνειν τὸ στόμα, ἐφ' ᾧ οἱ Λέσβιοι ἐκωμωδοῦντο· καὶ ὅτι καὶ αἱ Λέσβιοι γυναῖκες ἐπὶ ἀσελγείᾳ ἐκωμωδοῦντο. 741, 15—24.

Λέσβιος ὠδός, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται τὸ μετὰ Λέσβιον ὠδόν, ὃ περὶ Τερπάνδρου ἢ Εὐαρινέδου ἢ Ἀριστοκλείδου λέγεται εἰρησθαι. 741, 13.

Λέσβος ἡ νῆσος, ἡ νῆν Μιτυλήνη, ὅτι ἀπὸ Λέσβου μῦς τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων οὕτως ἐκλήθη, καὶ Ἰσσα ἀπὸ ἐτέρας, καὶ Μιτυλήνη ἀπὸ ἄλλης· καὶ ὅτι καὶ Ἱμερτὴ καὶ Πελασγία ἡ αὐτὴ ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου καὶ τῶν αὐτῆς οἰκητόρων· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λέσβου πολλὰ τινα παρωνύμια λέγονται, οἷον Λέσβιον ποτήριον καὶ Λέσβιον λουτρόν· καὶ ὅτι Λέσβου πόλεις Ἀντισσα, Πύδρα, Μέθυμνα, Λέσβος καὶ Μιτυλήνη. 741, 12—34. 1462, 26.

λέσχη, δημόσιον οἶκμα εἰς λέχος καὶ διατριβὴν τοῖς πτωχοῖς, καὶ λεσχύνειν τὸ συνομιλεῖν, καὶ λογολεσχεῖν τὸ αὐτό. 437, 25. 1849, 1.

λευγαλέος ὃ εἰς λοιγόν, ὃ ἐστιν ὀλεθρον, πρόχειρος, ἢ εἰς τὸ λέγεσθαι, ὃ ἐστι κοιμᾶσθαι, ἢ ὃ φεύγειν ἔτοιμος. 1434, 25. ἄλλα-χοῦ δὲ ὅτι λευγαλέος ὃ ὀλέθριος παρὰ τὸν λοιγόν, ἢ θανάσιμος παρὰ τὸ λέγω, ὃ δηλοῖ τὸ κοιμίζω. 1542, 10. καὶ πάλιν λευγαλέον τὸ ὀλέθριον, ὅτι παρὰ τὸν λόγον, φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἄγονον, ἐνδέχεται λέγεσθαι, οἷονεὶ λευγαλέον καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον. 1639, 4.

λευκά ἰστία ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται. 139, 35.

λευκά ὅσα ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται, καὶ οὐ πρὸς διαστολήν ὅσων τινῶν μελάνων, ὡς τινες ἐνόμισαν. 1407, 16.

λευκά σώματα ὅτι φύσει εὐπαθέστερά εἰσι τῶν μελάνων. 1799, 15.

λευκά λφιτος Ἐρέτρια ἐπιθετικῶς λέγεται παρὰ τὸ λευκά φέρειν ἄλφιτα. 280, 6. ζῆται τὸ Ἐρέτρια.

Λευκὰς ἡ νῆσος ὅτι χειρρόνησος ἦν ποτὲ, Κορινθίων δὲ διακοπῶντων τὸν ἰσθμὸν ἐγένετο νῆσος

ἀπὸ Λευκαδίου τοῦ Ἰκαρίου οὕτω κληθεῖσα. 306, 44. 1964, 48.

Λευκὰς πέτρα, παρ' Ὁμήρῳ μνησθευμένη πρὸς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁμοροῦσα ταῖς τοῦ Ἀἰδου πύλαις, ἐτυμολογία. 1951, 51.

λεύκασπις ὃ κατὰ τι ἐπίσημον ἔχων λευκὴν ὑσπίδα. 1270, 21.

λευκία ὃ τῆς λεύκης φλοιός. 1453, 10.

λευκερινέος, εἰδός τι συκῆς παρὰ τὸ λευκὰ ἴσως φέρειν σῖκα οὕτω λεγόμενον. 1205, 5.

λευκὴ νῆσος, νῆσός τις οὕτω καλουμένη, ἐν ἣ Ὁρέστης Ἀχιλλεὺ ἐξελέωσατο τοῦ θρόνου τοῦ Νεοπολέμου, ἱστορία. 1696, 46.

λευκὴ στάμνη, παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, ἐρμηνεία διεξοδική. 1531, 63.

λευκὴ ψῆφος, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.

λεύκη, φυτὸν καὶ πάθος τι σωματικὸν ὁμωνύμως. 1335, 29. καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦνομα πρὸς διαστολήν τοῦ λευκὴ θηλυκοῦ ἐπιθέτου. 907, 11.

Λεύκιππος, κύριον καὶ ἐπίθετον, ὅτι ὤφειλε Λεύκιππος λέγεσθαι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου δασείαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 2524, 28. 1562, 37.

λευκίσκοι γενικῶς λέγονται οἱ μυξῖνοι καλούμενοι κέφαλοι, ὡς οἶα λευκοὶ, καὶ ὅτι τῶν λευκίσκων πολλὰ τινα εἰσὶν εἶδη. 950, 8.

Λευκοθέα ὅτι οὕτω μετανομάσθη παρὰ τὸ διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θεῖσθαι, ὃ ἐστι δραμεῖν, φεύγουσαν τὸν ἄνδρα Ἀθάμαντα, καὶ μύθον τοῦ κατ' αὐτὴν ἀπαγγελία διεξοδική. 1543, 26.

λευκὸν ὅτι παρὰ τὸ λεύσειν λέγεται. 87, 13. καὶ ὅτι τὸ λευκὸν χροῖμα ἐν σώμασιν ἀνδρῶν δουλίας ἦν ἔλεγχος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. 455, 36.

λευκὸν ἐπίθετον ὅτι κατ' ἰδιότητα ἐπιλέγεται ὁδοῦσιν, ὁστέοις, γάλακτι, κριθαῖς καὶ χιόνι. 547, 44.

λευκὸν κρὶ αἱ λευκαὶ κριθαί. 576, 14. ζῆται τὸ κρὶ.

λευκὸν ὕδωρ τὸ διαγνῆς καὶ τὸ

- ἀβαθές παρ' Ὀμήρῳ. 1524, 36. 1553, 22.
- Λευκανοτος, ὄνομα ἀνέμου, ὃν Ὀμηρος ἀργίστην Νότον καλεῖ. 845, 62. 1238, 38. 54. 64.
- λευκόπυγος λέγεται ὁ ἄνθρωπος, μελάμπυγος δὲ ὁ ἄνδρεις. 803, 29. ζῆται τὸ λευκόν.
- λευκὸς ὁδός, ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθεις, ἀλλ' ὥς ἴδιον ἀπαθοῦς ὁδόντος. 853, 43.
- Λεῦκος κύριον, λευκὸς δὲ ἐπίθετον. 499, 29. 907, 10. καὶ ὅτι Λεῦκος ὁ Κρής, ἀποστὰς τοῦ Ἰδομενέως κάκεινθ' ἐπαναστάς, δέκα Κρητικὸς πόλεις ἐπόρθησεν. 313, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ Λεῦκος, εἰσποιηθεὶς ὑπὸ Ἰδομενέως καὶ φύλαξ τῆς βασιλείας κατὰ λειψθεὶς, ἐπεχείρησεν ἀπειλᾶν τὸν Ἰδομενέα ἐκ Τροίας ἐπανελθόντα, ᾧ πολέμων ὁ Ἰδομενέας δέκα πόλεις ἀναστάτους ἐποίησε. 1860, 56.
- Λευκοσία, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων. 1709, 46.
- Λεύκοφρυς, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη ποτὲ ἡ Τένεδος διὰ τὸ λευκὰς θφρούας, εἶπον δρεινὰς ἑξοχὰς, ἔχειν περὶ τὸν αἰγιαλόν. 33, 23. 308, 25.
- λεύκωμα, πάθος τι τῶν ὠφθαλμῶν, τὸ καὶ ἐπάργεμον λεγόμενον. 427, 38.
- Λευκωνία, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο πάλαι ἡ Σαμοθράκη. 1340, 14.
- λευκώπειοι καὶ λευκοὶ ἐλέγοντο οἱ δειλοὶ διὰ τὸ μαλακίας χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ λευκὸν χροῖμα. 455, 37.
- λευρὸς τόπος ὁ ὁμιλός. 1573, 31.
- λεύσσω, ὅτι ἐκ τοῦ βλέπω γίνεται βλέσσω Ἀολικῶς καὶ παρενθίσει τοῦ ὕ καὶ παρέσει τοῦ β' λεύσσω. 1398, 34. καὶ ὅτι κατὰ μὲν τὸν ἐνεστώτα ἐν δυοὶ σσ γράφεται, ἐν δὲ κατὰ τὸν μέλλοντα. 64, 12.
- λευχείμων ὅτι παρὰ τὸ εἶμα, ὃ θελοῖ τὸ ἐνδομα, λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ εἰ φασεῖαν ἔχει τὸ χ'. 524, 32.
- λεχεποίης ποταμὸς ἐπιθετικῶς λέγεται, οὐ ἐπιτήδειος ἢ πόα εἰς
- λέχος εἶτον κοίτην. 324, 39. 487, 9. 900, 61.
- λέχος ἢ κλίνη παρ' Ὀμήρῳ, ἐνὴν δὲ ἢ ἐπ' αὐτῆς στρωμνὴ. 1793, 50. 1943, 12.
- λέχριος ὁ πλάγιος καὶ λίαν χρημύας ἦγον πλησιάσας τῇ γῇ. 998, 8.
- λέων τὸ ζῷον ὅτι ἀνεωγόντι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθεύδει. 857, 42. καὶ ὅτι λέων ὁ ἄρῃν οὐ σκυμναγωγέ. 1098, 48. καὶ ὅτι στένει θυμούμενος διὰ τὸ ὑπερθερμον. 1201, 6. καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ λέοντος ζῆται ἐν τῷ, λέωντων ἰδιώματα.
- λέων, ὅτι λέων παρ' Ὀμήρῳ λέγεται καὶ ἡ θήλεια, ἀγροῦντι τὴν λέαινα φωνήν. 1098, 48. 1248, 16.
- Λεωνίδας ζωγράφος, μαθητὴς Ἐσθράνορος, ὅτι ἐξ Ἀνθηδόνης ἦν Βοιωτικῆς πόλεως. 271, 34.
- λεωφόροι γυναῖκες αἱ δημόσιαι πύρραι. 1082, 40.
- λεωφόρον ὁδὸν μὴ στεῖχειν, συμβολικὸν παράγγελμα ἀντὶ τοῦ τῇ τῶν πολλῶν γνῶμῃ μὴ ἀκολουθεῖν. 1317, 16.
- λη λήγοντα θηλυκὰ προσηγορικὰ, ὅτι τὰ μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ γ' τὸ λ' ἔχοντα θηλυκὰ τὸ ἡ ἔχουσι ληκτικόν, ὅσον τρίγλη, ζεύγλη, αἰγλή. 1934, 22. 25.
- λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῇ διφθόγγῃ παραλήγοντα ὁξύνεται, ὅσον αὐλή, οὐλή, ὠτελή, εἰ μὴ ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως, ὥς τὸ δειλή. 1169, 34.
- λη ληγόντων θηλυκῶν τῷ ἡ παραληγόντων ἀναλογία, ὅσον χηλή, θυλή, γαμφηλή. 872, 17.
- λη ληγόντων θηλυκῶν τῷ ὕ παραληγόντων προσωδία, ὅσον κοτύλη, σταφυλή, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 341, 35.
- λήγειν ὅτι καὶ καθ' αὐτὸ ἀπολύτως λέγεται, συντασσόμενον δὲ ποτὲ μὲν γενικὴν, ποτὲ δὲ αἰτιατικὴν ἐφέλκεται. 1237, 45.
- λήγειν μένος τὸ παύειν τὴν ὁρμὴν παρ' Ὀμήρῳ, λήγειν δὲ μένος τὸ παύεσθαι τῆς ὁρμῆς παρὰ τοῖς μετ' Ὀμηρον. 940, 39.
- Λήδα, Θεσίου τοῦ Πλευρωνίου δυνάστου θυγάτηρ, ἥς καὶ Τυν-
- δαρέου Κύστωρ καὶ Πολυδαίκης καὶ Ἑλένη, ὅτι παρὰ τὸ λήδος λέγεται τοῦτομα. 1147, 3. 1417, 26. 1686, 18. 40. καὶ ὅτι Δωρικῶς εἰς α κατὰλημι, κοινῶς δ' ἂν Λήδη λέγοιτο. 1687, 16.
- λήδαρον τὸ κοινῶς λάδανον, ὅτι ἐθνικόν ἐστι τοῦτομα. 1147, 3.
- λήδιον, λείον περιβόλαιον, ὅτι ἐκ τοῦ λείον γέγονε ληδίων διαλίσει καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἡ, εἴτα συναιρέσει λήδιον. 193, 35. 1086, 52. ζῆται τὸ ληδίων.
- ληδὸς, ὄνομα οὐδέτερον πρῶτον τοῦ λήδιον, ὃ ἐστι τριβώνιον. 1146, 64.
- ληθάνειν ἀντὶ τοῦ λανθάνειν εἶτον λανθάνεσθαι ποιεῖν ἐν τῷ, ἐκ δὲ με πάντων ληθάνει ὅσος ἔπαθον, Ὀδ. η', 221. 1578, 1.
- λήθω, ὅτι τῶν παρὰ τὸ λήθω τινὰ μὲν φυλάσσει τὸ ἡ, ὅσον λήθη, τινὰ δὲ αὐτὸ εἰς α τρέπει ὥς ἀπὸ τοῦ ἔλαθον δευτέρου ἀορίστον γενόμενα, ὅσον τὸ λαθικηδής. 1493, 30.
- Λήθων, ποταμὸς τις περὶ Βερενίκην τῆς Λιβύης, περὶ ὃν πολλὰ καὶ κινάροι φέρονται. 1822, 26.
- ληιάδες γυναῖκες ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ληισταὶ καὶ αἰχμάλωτοι. 1203, 23.
- ληιβότερα σῶς ἢ τὰ λήια διαβοσκομένη, ἦν νόμος παρὰ Κυπρίοις ἐξοδοντίζεσθαι. 1835, 45.
- ληιδίη γυνὴ ἡ αἰχμάλωτος. 877, 45.
- ληίδιον, εὐτελὲς τριβώνιον, ὅτι ἐκ τοῦ λείον λείον γίνεται ληίδιον καὶ ἐκτάσει τοῦ εἰς ἡ λήθιον μετὰ τοῦ ἰ προσγεγραμμένου, καὶ Ἀττικῶς ληίδιον τετρασυνλλάβως, καὶ περὶ τῆς προσωδίας αὐτοῦ διεξοδικῶς. 193, 35. 1146, 56. 60.
- λήιον οἱ τῶν σιτωδῶν σπορίμων στάχυες καὶ αὐτὸ τὸ φέρον τὰ σπόρια χωρίον, ὃθεν παρὰ τὴν γῆν ἐτυμολογοῦσι τινὲς τὸ λήιον, ὀνομα γήιον. 193, 32. 43.
- ληῖς ληίδος, ἡ λεία καὶ λαφύραγωγία, καὶ ὅτι οὐ ταυτὸν τι ἐστὶ τῇ ληιστῇ. 877, 44. 1458, 5.
- ληιστήρ καὶ ληιστὴς ὅτι ἐνεργητικῆς εἰσὶ διαθέσεως, ληιστὸς δὲ ληιστὴ ληιστὸν ἐπίθετα παθητικῆς· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ληῖζω λέ-

- λιν τοῦ Ἀλγυς ἐθνικοῦ. 96, 4. 1033, 37. 1462, 53. καὶ λεγὺς ὁ δῆξις καὶ θυμικὸς κατὰ μετάληψιν. 213, 33.
- λιθάδες ὅτι μικρότερόν τι εἶσιν ἢ οἱ λίθαι. 1749, 50. καὶ λιθάδες ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λίθαι ἐνίστα. 1944, 43.
- λίθαξ πέτρα παρ' Ὀμήρῳ ἢ πολὺς προβολὰς δξείας εἶχον λιθιδίων ἐκφύματα περὶ αὐτὴν ἔχουσα, καὶ ὅτι ἱποκοριστικοῦ τύπου ἐστὶ τοῦνομα. 1540, 52. 55.
- λιθοβόλος παροξυστόνως ὁ λίθον βάλλων, λιθόβολος δὲ προπαροξυστόνως ὁ λίθῳ βεβλημένος. 423, 23.
- λίθος ὅτι παρὰ τὸ λίαν τιθεῖσθαι λέγεται ἐτυμολογικῶς. 925, 27. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἄρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται. 550, 15. 904, 56.
- λίθος ἐπὶ δίσκου παρὰ τὸ λίαν θάειν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπλῶς παρὰ τὸ λίαν τεθεῖσθαι. 1591, 18.
- λίθος ἢ ἄγκυρα διὰ τὸ τοὺς ἀγκυλούς λίθοις ἀντὶ ἀγκυρῶν χρησθαι. 1164, 1.
- λιθωδία ἢ σκληρότης, παρὰ τὸ λίθος. 24, 7.
- Λικίνιοι ἰδιωτικῶς λέγονται πάντες οἱ ἀγρίως κολάζοντες, ἀπὸ τινος Λικινίου. 1834, 29.
- λικμῶν ὅτι παρὰ τὸ λίαν καμεῖν δοκεῖ λυγεῖσθαι κατὰ συγκοπήν. 575, 44.
- λικριφίς ἐπιθήρημα ἀντὶ τοῦ πλαγίως. 998, 8.
- Λίλαια, πόλις Φωκιῇ παρὰ τὸν Πυρνασσόν, ἀπὸ Λιλαίας τῆς Ἐφηισσοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὃς ἀπὸ Λιλαίας τῆς πόλεως τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. 275, 11.
- λιλαίω, ἔτι παρὰ τὸ λῶ, ὃ δηλοῖ τὸ θέλω, γίνεται λαίω, ὅθεν τὸ λιλαίω. 1198, 3. 1426, 43. καὶ ὅτι λιλαίσθαι ὁδοῦ, ὡς καὶ ἐπιέσθαι ἰδοῦ, μετὰ γενικῆς παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 1419, 7.
- Λίλας ὄρος, ἄρ' οὐ τὸ Λιλάντειον πεδῖον, ὅτι παρὰ τὸ λιλῶ, ὃ ἔστιν ἐπιθυμῶ, δοκεῖ λέγεσθαι. 1198, 3.
- λιμὴν ὅτι παρὰ τὸ λίαν μένειν ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ οὕτω λέγεται πρὸς διαστολὴν τοῦ κυμαίνοντος πελάγους. 919, 15. 1519, 63.
- Λίμναι, τόπος τις τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν Λιμναῖος ὁ Διόνυσος ἐπωτυμικῶς λέγεται. 871, 42.
- λιμναία ἀντὶ τοῦ λίμνη, ὅτι κατὰ παραγωγὴν λέγεται. 1758, 57.
- Λιμναῖος Διόνυσος ὁ ἐν Λίμναις χωρίῳ τινὶ τῆς Ἀττικῆς τιμώμενος εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν εἶδαι κεκρῆσθαι τὸν οἶνον, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 871, 42.
- λίμνη, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα λίμνη ἐνίστα λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ παρὰ τὸ λίαν μένειν λέγεται τοῦνομα. 919, 14. καὶ ὅτι τὸ λιμνίζον τοῦ ποταμείου ὕδατος λίμνη λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1235, 24.
- λίμνη θαλαττίου ὕδατος, ἥς τὸ ὕδωρ χρήσιμον εἰς ἄρδωσιν ὑμπελὼν παρὰ Θραξίν, ἱστορία. 1136, 43.
- Λιμνώρεια, πῆριον Νηρηίδος, ὅτι ἐκ τοῦ λίμνη καὶ ὄρος σύγκειται τοῦνομα. 1130, 60.
- λιμοκίμβιξ, ζῆται ἐν τῷ κίμβιξ. 1828, 10.
- λιμὸς διὰ τοῦ ἰῶτα ἐκ τοῦ λλειμμαι ἀπελεύσει τοῦ ε τῆς παραληγοῦσης διεφθίγγου, καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρὰ τισι. 194, 41. 1504, 37. 1562, 64. 1631, 3.
- λίην ἐπὶ αἰτιατικῆς ὅτι περισπᾶται κατὰ τινος καίπερ τῆς λῖς εἰθείας ὀξυνομένης. 857, 37.
- λίνα τὰ ἰστία καὶ τὰ δίκτυα. 1452, 60. καὶ λίνα αἱ καθαριστικαὶ χορδαὶ διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους λίνῳ ὄντι χορδῶν χρησθαι. 1163, 64. 1164, 13.
- λινάρια τὰ θηρατικά δίκτυα παρὰ Παμφυλίοις. 1452, 61.
- Λίνδος, πόλις Ρόδου ἐπὶ ὄρους ἱδρυμένη, ἀναιτίνοισα πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ Λίνδου ἥρωος ἢ ἑρῳίδος· καὶ Λίνδος πόλις Σικελικῇ ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ροδιακῇ Λίνδῳ ἦν ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐπιφανέστατον Δαναῶν ἱδρυμα, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 315, 11 — 21.
- λίνδος, ἀνθηρόν τι ἀρωματικὸν εἶδος ὁμωνύμως Λίνδῳ τῇ Ροδιακῇ πόλει. 315, 18. 1524, 11.
- λινίσκος ὑποκοριστικῶς τὸ λεπτότατον λίνον. 1164, 16.
- λίνον ἢ χορδὴ διὰ τὸ ἐκ λίνου πάλαι γίνεσθαι τὰς χορδὰς. 421, 27.
- λίνον ἢ ὀρμιά κατὰ συστολὴν τῆς ἀρχοῦσης ἐν τῷ, ἐκ πόνοις θυραῖε λίνῳ καὶ οἶνοπι χαλκῷ, Ἰλ. π', 408. καὶ ὅτι λίνον ὡς ἐπιπολὸν ἐπὶ δиктὸν ἀκούεται. 1067, 54.
- λίνον τὸ λινὸν ὕφασμα ἐν τῷ, αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγει συγλύνει, Ὀδ. ν', 118. 1736, 19.
- λίνον μοιρῶν, ὅτι διὰ τοῦ λίνου ἰστίων ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐν λεπτῷ στροφῇ καὶ ὁ ἐν αὐτοῖς εἰρηδὸς δηλοῦται συμβολικῶς. 1200, 10. 1576, 53.
- Λίνος ὁ ἱστορικὸς ὅτι ἐξ Οἰχάλας πόλεως ἦν. 298, 37.
- Λίνος ὁ ποιητὴς ὅτι Τερμικχόρης υἱὸς γεγονέναι ἱστορεῖται. 817, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Οὐρανίας υἱὸς ὁ Λίνος κατ' Ἡσίοδον. 1163, 60. ζῆται τὸ, λίνος ῥῥῃ.
- λίνος, ῥῥῃ ἢ ἕμνος ποιδὸς ἐπὶ λίνῳ τῷ ποιητῇ, ὃς ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῆρέθη, ἱστορία· καὶ ἕτερος Λίνος Ἡρακλείους διδάσκαλος, ὃς καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀνῆρέθη· καὶ τρίτος, ὁ καὶ Νάρκισσος κληθείς, υἱὸς Χαλκιδόπης, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1163, 54 — 1164, 14. 1900, 3.
- λινόσαρκοι τροφαλίδες αἱ λεπταὶ καὶ ἀπαλαί. 1339, 18.
- λινοστατεῖσθαι ὑπὸ ἔρωτος ὅτι παρὰ τὸ λίνῳ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰ δίκτυα. 1164, 21.
- λίπα ὅτι ἐκ τοῦ λιπαρὸν κατὰ ἀποκοπὴν λέγεται. 824, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν ἐκ τοῦ λίπος λίπας γέγονε κατὰ μεταπλασμὸν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ λίπα. 1560, 27.
- Λιπάρα ὅτι μεγίστη ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῷ Αἰόλου νήσων καὶ ἐγγίστη τῇ Σικελίᾳ, Κνιδίαν ἀποικίος, ἐν ἣ ἀναγεσθῶνται πυρὰ, ὅθεν καὶ Λιπαρεῖον σέλας λέγεται. 1044, 34. 36.
- λιπαρὰ καλύπτρα ἢ λευκὴ καὶ λεῖα. 1276, 57.
- λιπαρὰ κρήδεμνα τὰ ἐκδηλα καὶ λαμπρὰ, ἢ τὰ εὐδαίμονά ποτε

ἐν τῇ Τροίῃ λιπαρὰ κρήδεμνα, παρ' Ὀμήρῳ. 1743, 57.

λιπαραι θέμιστες αἱ λιπαροποιοὶ καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦσαι. 743, 34.

Λιπαραιῶν νῆσοι, ὅτι ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων Λιπύρας καλουμένης Λιπαραιῶν νῆσοι λέγονται πᾶσαι αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι διὰ τὸ τῆς Λιπύρας ἐπίσημον. 1644, 36.

Λιπαραιὸν σέλας λέγεται τὸ ἐν Λιπύρᾳ τῇ νήσῳ ἀναγεσῶμενον ἐκ τῶν πυρῶν, καὶ Λιπαραιῶν νῆσοι αὐτὰ καὶ Αἰόλου νῆσοι. 1644, 34.

λιπαρεῖν τὸ πυρμόνως ἰκετεῖν, ὅτι παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι λέγεται. 1599, 52.

λιπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι πᾶς τις λιπαρὸς ἄνθρωπος ζωμὸς ἐπικαλεῖτο κατὰ σκῶμμα. 1642, 60.

λιπαροὶ πόδες οἱ εἴσαρκοι, καὶ λιπαρὸν κρήδεμνον τὸ λεῖον καὶ στιλπνόν. 170, 21.

λιπαρὸν γῆρας τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκείθεν τηκεδόνος, ἥ τὸ εὐδαιμον. 1676, 58.

λιπαρὸν ἔλαιον, ὅτι καθόλου ἐπιτίθεται τῷ ἔλαιῳ τὸ λιπαρὸν καὶ οὐ πρὸς διαστολήν τινα. 1560, 24.

λιπαρὸν ἱμάτιον τὸ λευκὸν καὶ λεῖον καὶ εὐαφές, ὡς τὸ λίπος, ἢ ὁποῖον ἂν φοροῖεν τρυφῶντες ἄνθρωποι, οἱ καὶ λιπαροὶ λέγονται. 1421, 15. καὶ λιπαρὸν κρήδεμνον ὁμοίως. 1454, 7.

λιπαροπλόκαμος Ἄτη, ὅτι οὐ κατὰ παρακολούθημα τῶν βλαπτομένων, ἀλλ' ὡς μυθικὴ δαίμων οὕτω λέγεται. 1175, 55.

λιπαρὸς οἶνος, ὅτι καὶ λιπαρὸς τις οἶνος ἐπιθετικῶς ἐλέγτο, καὶ ἀλιπὴς ἑτεροῖός τις. 871, 32.

λιπαρὸς γηράσκειν τὸ εὐδαιμόνως καὶ τρυφερῶς, καθ' ὁμοιότητα τῶν λιπώντων ζώων. 1492, 26.

λιπεῖν τινὰ τόπον, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι καὶ ἀναχωρεῖσθαι. 1804, 21.

λίπτω τὸ ἐπιθυμῶ, ὅθεν τὸ λίσσω δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ λιπαρῶ. 1398, 34.

λίρος ὁ ἀναιδής καὶ πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαρρησιαστής, ὅτι ἐκ τοῦ

λίαν καὶ τοῦ ῥῶ, ὃ ἔστι λέγω, σύγκειται ἡ λέξις. 1850, 64.

λῖς ὁ λέων, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, λῖν δὲ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς περισπᾶται κανονικῶς· καὶ ὅτι δικατύληκτόν ἐστι τοῦνομα κατὰ τινάς, ἐρμηνεία διεξοδική. 841, 22. 857, 41. ζῖται τὸ, λῖς πέτρα.

λῖς πέτρα ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ λισσῇ κατ' ἀποκοπὴν λέγεται, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ ἄκλιτον διαμένει τοῦνομα· καὶ ὅτι λῖς, ὃ δηλοῖ τὸν λέοντα, περισπᾶται κατὰ τινάς πρὸς τὴν ἀπὸ τούτου διαστολήν. 841, 26. 1713, 25.

λίσπος, ἰσχνός. 1088, 34.

λίσσεσθαι ὅτι ἰκετεῖν δηλοῖ παρὰ μόνον παρ' Ὀμήρῳ. 1599, 52.

καὶ ὅτι καὶ λίσσεσθαι γούνων εἶτον γονάτων λέγεται ἑλλειπῶς τῆς ὑπὲρ ἥ διὰ προθέσεως, ἢ μάλιστα τῆς ἀπτόμενος μετοχῆς. 762, 59.

λίσσῃ πέτρα συνήθως μὲν ἡ λεία, ἐπιθετικῶς πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ· ἐν δὲ τῷ, ἔστι δὲ τις λίσσῃ αἰπεινὰ τε εἰς ἅλα πέτρα ἰσχυρὴ Γόρτυνος, Ὀδ. γ', 293. τὸ λίσσῃ ὄνομα τῆς πέτρας ἐκείνης ἔοικεν εἶναι, ἣν οἱ Κρήτες Βλίσσην λέγουσι· καὶ ὅτι τὸ λί διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 883, 56. 1468, 47.

λίσσομαι ὅτι δυοὶ μὲν σὺ γραφόμενον ἐνεστώτα χαρακτηρίζει, ἐνὶ δὲ μέλλοντα· καὶ ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυοὶ σὺ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ἐν ἑ. 25, 46. 764, 21.

λίσσον τὸ λεῖον, τὸ λί ἰῶτα. 883, 56. 1357, 43.

λίσσω, ὃ καὶ λίσσομαι, ὅτι παρὰ τὸ λίπτω δοκεῖ λέγεσθαι τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ πτω εἰς σση. 1390, 34.

λίστρεύειν φυτὸν τὸ περιζύειν, παρὰ τὸ λίστρον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύστρον. 1959, 46.

λίστρον ξύστρον, ἀπὸ τοῦ λίω ὀνοματοποιημένου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ξύνω. 1119, 55. 1926, 38. καὶ ἄλλαχού, λίστρον πύον σσιδηρωμένον, εἶτον ξυστήρ· καὶ ὅτι ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 1229, 25.

λίστρωσαι τὸ ξύσαι καὶ ὁμαλί-

σαι, ὅτι παρὰ τὸ λίστρον λέγεται, καὶ ζῖται τὸ λίστρον. 1229, 26.

λίτα, παρ' Ὀμήρῳ πτώσεως αἰτιατικῆς ἐνικής, ὅτι ἐκ τοῦ λῖτὸν μεταπέπλασται, ὡς καὶ ἡ λιτὶ δοτικὴ ἐκ τοῦ λιτῶ· καὶ ὅτι ἔφασμά τι σημαίνει λεπτὸν, καὶ ὅτι ἐκτείνεται τὸ λί ἐν τῷ λιτὶ καὶ λίτα, καὶ ὅτι ἐπὶ πληθυντικῆς εὐθείας ἀκούουσι τινες τὸ λίτα πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 722, 33. 1400, 3—15. 1661, 55.

Λιταὶ, μυθικαὶ τινες δαίμονες, Λιτὸς θυγατέρες ταῖς ἰκεταῖς ἐπιστατοῦσαι, ὅτι χῳλαὶ καὶ ἐννοσὺ καὶ στραβαὶ πλάττονται, καὶ ἄλληγορία διεξοδική περὶ τῶν τοιούτων Λιτῶν. 768, 2—33.

λιτανεύω, ὅτι ἐκ τοῦ λίτω γίνεται λιτάνω, ἐξ οὗ τὸ λιτανεύω. 1354, 34. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ ἰκετεῖν κεῖται. 1575, 13.

λιτέσθαι ἀπαρμήγατον, ἥγουν λιτανεύσαι, ὅτι ὀφείλον προπαροξύνεσθαι ὡς συστοιχοῦν τῷ λίτομαι ἐνεστώτι, ὅμως συνεξακολουθήσαν τῷ ἰκέσθαι καὶ πεθεῖσθαι καὶ λιπέσθαι ὁμοίως ἐκείνοις παρωξύνθῃ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1044, 64—1045, 17.

λιτὴ ἡ ἰκετεία, παρὰ τὸ λίσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ λίτω λέγεται. 725, 14.

λιτὶ, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι λίτι προπερισπωμένως ἤξιον τινὲς λέγεσθαι, καὶ ὅτι κάλλιον ὀξύνειν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς λῖς εὐθείας πεκινῆσθαι τινὲς αὐτὸ ῥήθησαν. 2146, 49—55. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἡ λιτὶ δοτικὴ ἀπὸ τῆς λίτω μεταπέπλασται, καὶ ὅτι δοκεῖ παραλόγως ὀξύνεσθαι. 677, 13. 722, 33. 1400, 3. 10.

λίτομαι τὸ εἴχομαι, ἀλλομαι δὲ τὸ ἁμαρτάνω. 1765, 20. καὶ ὅτι τῆς τρίτης ὃν συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰκότως δι' ἐνὸς τ γράφεται. 764, 24.

λίτρον Ἀττικῶς τὸ κοινῶς νίτρον. 483, 9. 918, 31.

Λιτυέρσης, ἥδη θειριστῶν οὕτω καλουμένη. 1164, 10. 1236, 60.

λίτω καὶ λίτομαι, ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυοὶ σὺ γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ὡς τρίτης

όντα σιζυγίας τῶν βαρυτόνων αἰκίτως δι' ἐνός τ' γράφονται. 25, 45. 764, 22.

λιχμασθαι, ὅτι ἤρπυλε μὲν διὰ διαφθογῶν ἔχειν τὴν λι συλλαβὴν ὡς ἀπὸ τοῦ λελῶ, διὰ δὲ τὸ δὴ σύμφωνά ἐπαγεσθαι διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται. 1227, 25.

λοβός, ὅτι λοβοὶ τὰ ἄκρα τῶν ὠτίων λέγονται παρὰ τὴν λαβὴν, καὶ λοβός ὁμωνύμως μέρος τι τοῦ ἥπατος καὶ ἀγγεῖν ὁσπριόδυχον, καὶ ὅτι τὸ λο διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. 976, 32. 1137, 4.

λογάδες λίθοι οἱ ἐκλελεγμένοι. 1851, 35.

λογεμπόρος, ὅτι πυραλόγως παραξύνεται τούνομα. 463; 40. 1447, 47. 1448, 1.

λόγιον Ἀττικῶς τὸ χρησμώδημα. 233, 37. 1426, 64.

λογιστικὸν, ὅτι τοῦ λογιστικοῦ ἴδρα ἐστὶν ἡ κεφαλὴ. 144, 18.

λογοειδὴς οὐθμός, ὃ καὶ πολιτικός, ὃ ἄνω πάθους ἢ τρίπου λεγόμενος, οἶον, ἵππους δὲ ξανθὰς ἐκατὸν καὶ πενήκοντα. 1676, 16.

λογολεσχεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ λόγος καὶ τοῦ λέσχη ἰσοδυναμίων ὀνομάτων σύγκειται ἡ λέξις. 437, 24.

λόγος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ παρὰ τοῖς ὑστεροῖς μῦθος, ὅθεν λογοποιός ὁ μυθογράφος. 29, 26.

λόγος, ὅτι οὐχ εὐρεται παρ' Ὀμήρῳ τούνομα τούτο, ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸ μῦθος. 633, 41. 931, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρῆται τῷ ὀνόματι τούτῳ καὶ ὁ Ὀμηρος παρὰ τὴν τήρησιν τινῶν, οἷον ἐν τῷ, ἦστο καὶ τὸν ἔτερε λόγους, Ἰλ. ο', 393. 1022, 27.

λόγος, ὅτι ὁ μὲν ἐμβροθὴς καὶ δραστήριος λόγος καὶ οἷον ἄρρητον ἔρμης λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὁ δὲ κάλλους καὶ ἡδονῆς στοχαζόμενος Ἰσοχῶς ἢ Καλλιπῆ, ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν τοιοῦτων θετικῶς προσωγορεύεται. 16, 19 — 27.

λόγος ἑπηγοικός διαφόρων ζώων ἢ παραγμάτων ποιότησιν ἐκαστομένου παρ' Ὀμήρῳ. 396, 6. καὶ ὅτι τρεῖς εἶδη λόγων ἴδου, μιμητικὴ ἢ καὶ δραματικὴ, δεικτικὴ ἢ ἐμμελῆς καὶ τρεῖς ἢ μὲν ἢ καὶ ὅτι

ἐν πάσαις ὁ Ὀμηρος ἡδδοκίμησε. 263, 6.

λόγος ἐν λόγῳ, ὅτι λόγον ἐν λόγῳ ἐκάλει Ἐπὶλαρμος τὸν αἰνιγματικόν, τὸν ἄλλο μὲν υποβάλλοντα γὰρ, ἄλλο δὲ συμβολικῶς σημαίνοντα. 1634, 16.

λοῦεν, ἤγουν ἔλουν, ὅτι ἀπὸ τοῦ λῶν, ὃ προεπάχει τοῦ τε λῶν καὶ τοῦ λούω, κεινῆται. 1662, 5.

λοεῖν ποιητικῶς τὸ κοινῶς λούειν. 1481, 61.

λοίσαι, ὅτι ἐκ τοῦ λούω γέγονε κατὰ ἀνάλυσιν. 1300, 59.

λοετρώχος ὁ τρίπους, ἀγγεῖον περιέχον ποδάντητρα ἀναλογούν τῇ τὸ κατὰ χειρῶν ἑδωρ περιέχουσα προχόη. 740, 8. 1869, 55.

ζῆτει ἐν τῷ τρίποδες καὶ λοετροχόοι ἄνθρωποι παρὰ Σουαρίταις; ἱστορία. 1146, 32.

λοιβάσιον, ἀγγεῖον ὃ ἑλκίον ἐσπένδεται, σπονδεῖον δὲ, ὃ οὐλός. 1476, 26.

λοιβή ταῦτ' ἐπεὶ σπονδὴ, καὶ ὅτι καὶ ἡ νεκρικὴ χορὴ λοιβὴ ἐπὶ καταχρηστικῶς λέγεται. 692, 58.

λόγια ἔργα τὰ διέθρια, ζῆτα ἐν τῷ λογός. 143, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λευγαλέον οἰονταί τινες λέγεσθαι τὸ λογίον τροπὴ τοῦ εἰς ὃ καὶ τοῦ εἰς ι. 178, 8.

λοιγός ὁ ὀλεθρός, ὁ ὀλιγῶν τὰ ζῶα, ὅτι μεταθέσει τοῦ ι λέγεται, ἢ λοιγός ὁ ἄλγος, ὃ ἐστὶ κοιμῶν, τοὺς ὑπαγομένους αὐτῷ. 46, 5. 49, 37. 143, 21.

λοιδόρεια, λόγος ὡς οἶον ὄρου πλητῶν. 1489, 54. 1490, 2.

λοιμός, δι' ὃ λείπονται τὰ ζῶα, ὅτι ἐκ τοῦ λείπω λλειμμαι λέγεται. 49, 37. 56, 27.

λοιμοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ κατὰ τὸ αὐτῆς Ἰλιάδος ἱστορομένου ἀλληγορίᾳ διεξοδικῇ, καὶ τίνα τῶν βοσκημάτων ὁμοίως μεταλαμβάνει τοῦ λοιμικοῦ πάθους καὶ διὰ τί, φυσιολόγικα διεξοδικῇ. 47, 16.

λοισθήσιον τὸ κρινόμενον κατὰ τὸν ὀλεθρὸν, ὅτι ἀπὸ τοῦ λείπω καὶ ὀλεθρῶς παρήχθη. 1327, 59.

λοισθός, ὁλοθῆς ὀλοθός, ὅτι κατ' ἀναφωτισμὸν λέγεται. 46, 6.

λοκρὸς ἡ χώρα ἐν ᾗ τὸν Πηλεΐδαν διήρηται διὰ, καὶ τὸ μὲν πρὸς ἐπὶ τὴν μέσιν ἐπὶ τὸν Κρίσ-

σαῖον κόλπον καθήκει, τὸ δὲ πρὸς ἑω ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίαν θάλασσαν τέλειται. 276, 24.

λοκροὶ ἔθνος, ὅτι τῶν Λοκρῶν οἱ μὲν τινες Ἐπικτηρίδιοι ἔλγοντο, οἱ Ὀποῦντιοι ἀπὸ Ὀποῦντος τοῦ μητροπόλεως αὐτῶν, Ὀθαίοις καὶ Μαλιεῦσι πρόσσοι. 276, 8. 15; 27. οἱ δὲ τινες Ἑσπέριοι, περὶ τὰ δυτικὰ μέρη κείμενοι τοῦ Περνασσού, Αἰτωλοῖς ὁμοροῦντες, οἱ καὶ Ὀζόλαι λεγόμενοι παρὰ τὸ τῶν κατ' αὐτοὺς θριμμάτων ἔλιν. 276, 9. 17. 22. 26. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν Ἑσπερίων Λοκρῶν, τῶν καὶ Ὀζολῶν, ἀπομῖα εἰς Ἰταλίαν ἐστάλη, ἔπον καὶ οἱ Ἐπιεφεῖροι Λοκροί. 277, 21.

λοκροὶ Ἑσπέριοι καταφαγόντες τὰ Διονυσίου τοῦ τυράννου τέκνα, ἱστορία διεξοδική. 1344, 33.

λοκρός ὁ Ὀδύσσειος, ἀπ' οὗ Λοκροὶ τὸ ἔθνος, ὅτι διενεχθεὶς πρὸς Ὀποῦντα τὸν υἱὸν ἔκτισε τὰ πρὸς Ἑσπερίαν τοῦ Περνασσού, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς Ἑσπερίους τε καὶ Ὀζόλους κληθέντας Λοκροίς. 277, 19.

λοκρός, υἱὸς Διὸς ἐκ Μαίριος τῆς Προκτὸς Ἀργείων βασιλῆως, ὅτι τὰς Θήβας Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι συνῶνισε. 1688, 63.

λοκρῶν σύνθημα, παροιμία ἐπὶ ἀπατεῶνων λεγομένη διὰ τὸ τοὺς Λοκρούς ἑλεπομένησιν μὲν συνδίσθαι, βοηθῆσαι δὲ τοῖς Ἑρακλείδαις. 275, 43.

λοξίαις ὅτι παρὰ τὴν λοξὴν ἴαν, ἤγουν φωνήν, οὕτω λέγεται. 794, 54.

λοπαδοφυσήτης, ὅτι οὕτως ἐκλήθη τις ὀσφοργός. 1151, 13.

λοπὰς ὅτι ἐκ τοῦ λέπω λειποα μέσσην παρακειμένην λέγεται διὰ τὸ λεπιδὸν τῆς πλυσίως. 1246, 30. 1863, 55.

λοπίμον κάρφον, ὅτι παρὰ τὸ λῆ- κειν δοκεῖ λέγεσθαι. 1863, 56.

λοπίσμα τὸ λεπυρόν, παρὰ τὸ λέπω. 1863, 51.

λοπὸς κρομμίου τὸ λεπυρόν, ὅτι παρὰ τὸ λεπῶν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ λο μικρὸν ἔχει. 1246, 29. 1739, 54. 1863, 47. καὶ ἀπὸς, ἡμῶν ἑαυτῶν ἐπὶ τὸν λεπτόν κατὰ κρομμίου λοπὸν, ὅθεν ἐκτάσει καὶ

λῶπος καὶ λῶπιον λέγεται, ὅθεν ὁ λωποδύτης. 1001, 39. 1421, 64.
 λορδοῦν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ ἀσέμνως πῶς σχηματίζειν τὸ σῶμα. 1524, 10.
 λος λήγοντα ὀνόματα, τῷ ἢ παραλήγοντα, κύρια μὲν ὅντα βαρύνονται, οἷον Ἰήλος, Βῆλος, Σαῖος· ἐπιθετικὰ δὲ ἢ προσηγορικὰ ποτὲ μὲν ἐξύνονται, οἷον πηλός, χηλός, βηλός, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ζῆλος, ἦλος. 1018, 61.
 λος λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ' ἄλλο σύμφωνον, τῷ δὲ ὁ παραλήγοντα ἢ μόνῳ ἢ ἐν διφθόγγῳ, ὅτι βαρύνονται, οἷον πόλος, δοῦλος, κοῖλος. 794, 26.
 λος λήγοντα, ἐτέρῳ λ' παραλήγοντα, οὐ τὸ α' μὴ προηγείται, ἐξύνονται, οἷον κίλλος, πολλός, σιλλός, φελλός. 1057, 56.
 λόταξ ὁ περὶ λοτὸν πονούμενος, ἦγουν ὁ ἀσληγής. 344, 37. 905, 19. ζῆται τὸ λοτός.
 λοτὰς, εἶδος καλαμίσκου, τὸ λο μικρόν· λωτός δὲ βοτάνη, τὸ λο μέγα. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι λοτὸς ὁ αὐλὸς διὰ τοῦ ὁ μικροῦ κατὰ τινος, συνήθως δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. 905, 19.
 λούεσθαι ποταμοῦ, παρ' Ὀμήρου φράσις ἑλλειπτικὴ τῆς ἐπὶ, ἢ ἐπὶ ποταμοῦ. 1251, 28.
 λούεσθαι τὰ ἄσπρα ἐν τῷ Ὠκεανῷ λέγονται παρ' Ὀμήρου, ἦγουν δύνην καὶ ἀνατέλλειν, μὴ λούεσθαι δὲ τὸ μὴ δύνην. 1155, 39.
 λούμενος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ λουόμενος. 1560, 28.
 λούπα Ῥωμαϊκῶς ἢ λύκαινα καὶ ἡ πόρνη διὰ τὴν τοῦ ἡθους ὁμοιότητά. 1921, 63. 1961, 16.
 λοῦσθαι ὅτι ἀπὸ τοῦ λῦεσθαι συνήρηται, καὶ ὅτι λοῦσθαι καὶ λούμενος λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ λούεσθαι καὶ λουόμενος. 1560, 28.
 λοῦσον τὸ κολοβὸν κατὰ γλῶσσαν. 1248, 38.
 λουτρον, ὅτι ἐκ τοῦ λουεσθαι συνήρηται τοῦνομα. 1560, 31.
 λούτρον τὸ ἀπόλοιμα προσηγορικῶς πρὸς διαφορὰν τοῦ

λουτρον δέυτενον. 1037, 40. 1560, 31.
 λουτρῶν χρήσις καὶ ὠφέλεια, ἐφημερίᾳ διεξοδικῇ. 1481, 57. καὶ ὅτι τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι πρὸς καμάντου τὸ πλὸν ἐξαίρετον. 1660, 39. καὶ ὅτι ἐν τοῖς λουτροῖς οὐ ψυχρὸν ἔδωκε τῷ θερμῷ ἐπιτελεῖτο, ἀλλ' ἀνάπαλιν, ὡς Ὀμηρος ἐποηλοῖ. 1869, 62.
 λουτρῶν λουτρῶνος, τὸ βαλανεῖον τύπος περιεκτικῆς. 1481, 64.
 λοφείον, λόφον περιεφασίας θήκη, ἣτι κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται. 949, 64. 1271, 30.
 λοφιδὴ ἢ περὶ τὸν καλούμενον λόφον τῶν ζώων τρίχων. 1313, 22. 1872, 23.
 λοφία καὶ λοφίς, ἦγουν λαμπὰς ποιὰ, ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῶν ὀρευνῶν λόφων συνάγεσθαι τὰ φρύγανα οὕτω λέγεται. 1653, 17.
 λοφίδες αἱ ἐξ ὄρους μονόξυλοι λαμπάδες παρὰ Ἀνρόφρονι. 421, 42. 1313, 37. 1653, 7. 16. ζῆται τὸ λοφία.
 λόφος τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος τῶν ἄλλωγων ζώων, κυρίως ὅπου ὁ ζυγὸς ἐπιτίθεται· καὶ λόφος ὁμωνύμως τὸ ὀρεινὸν ἐπαναστήμα· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λῖπεσθαι, ὁ ἔστιν ἐνδύεσθαι, λέγεται ὁ τῶν ζώων λόφος. 824, 31. 1246, 29. 1653, 4. 7. 13. καὶ ὅτι καὶ τὸν ἀπλῶς τράχηλον σημαίνει. 1313, 31. 39.
 λόφος τὸ τῆς περιεφασίας ἄκρον, καὶ ὅτι οὐραὶ καὶ χεῖραι ἵππων ἐχρησίσμευον εἰς λόφους τοῖς καθ' Ὀμηρον. 421, 46. καὶ ὅτι Καρῶν ἔστιν εὔρεμα ὁ λόφος, ὡς καὶ τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα. 367, 24.
 λόφουρα ζῶα τὰ λόφον καὶ οὐρὰν ἔχοντα. 1313, 33. 1872, 23.
 λοχαγός παρὰ τὸ λόχον ἄγειν. 1770, 16.
 λοχῶν τὸ ἐνεδρευτικῶς ὑποκύπτειν. 850, 47. 932, 19.
 λόχος ἢ ἀπλῶς στρατιωτικὴ συνέταξις, καὶ ὁρισμένως σύνταγμα ἐξ ἀνδρῶν πενηκοντα, 487, 46. 665, 16. καὶ λόχος καὶ ἐγκυρμα, παρὰ τὸ λῖγειν αἶμα ἐπιλέγειν, ὅθεν ὁ ἐπιλεκτός, ἢ παρὰ τὸ λῖ

γεσθαι, ὁ ἔστι καὶ σθαι εἶπον κάθισθαι, τοῖς λοχῶντας. 90, 31. 635, 60. 727, 5. 850, 46. 931, 48. 932, 14.
 Λυαῖος Διόνυσος ὁ ἐκλῶν τὰ μέλη ἢ ὁ λῖης, ὁ ἔστι στάσις, ποιητικός. 108, 9. 1220, 2. 1910, 15.
 λυγαῖον φῶς τὸ σκοτώδες, παρὰ τὴν λύγην. 689, 18. ζῆται τὸ λυγῆ.
 λύγη ἐν ἴσῳ τῷ ἡλόγῳ, ὁ ἔστι σκίπη, σκιά. 689, 18. 809, 44.
 λυγίζειν καὶ λυγισμός ὅτι παρὰ τὸν λῖγον τὸ γυτὸν λῖγονται. 834, 37. 1638, 13.
 λύγος, εἶδος φτοῦ, καὶ ὅτι οὐχ ἀπλῶς πᾶς ὁ τοῦ τυχέντος δένδρου ἀπαλὸς κλάδος λύγος λέγεται. 834, 33. καὶ ἀλλαχοῦ λύγος, φυτόν ἐστροφον, ὅθεν τὸ λυγίζειν, ὅτι κατὰ θηλεκὸν γένος λέγεται ἐν τῷ, ἐντετραφέσει λῖγοισιν, Ὀδ. ε', 427. 1688, 9.
 λυγρός, ὁ καὶ κακὸς ἦγουν δειλὸς παρ' Ὀμήρου, καὶ λυγρὸν τὸ ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, οἷον ἐλνγηρὸν καὶ συγκοπῇ λυγρὸν παρὰ τὸν λῖγον, ὃς καὶ ἄγρος λέγεται, καὶ ἔστι φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἄγονον. 1638, 12. 63. 1762, 41.
 Λύδιον στόμαγμα σιδήρου ὅτι εἰς ῥίνας καὶ μαχαίρας καὶ ξυρία καὶ ξυστήρας ἐχρησίμευε. 294, 6.
 Λύδιον ἕρμα, καὶ παρομία, παρὰ Ἀλκίου ἕρμα, ἐπὶ τῶν παραπολὺ λιπομένων. 816, 38.
 Λυδοὶ ἔθνος ὅτι ἡδυνάθειαν ἐπετίθεντο. 1144, 14. καὶ ὅτι μετὰ αὐτῶν καὶ συρίγγων ἱστρατεύοντο. 1320, 4. καὶ Λυδῶν τινῶν πλουσίων ἀνθρώπων κατὰλογος. 366, 29.
 Λυδοπαθής ἀντὶ τοῦ ἡδυνάθει δια τὴν τῶν Λυδῶν ἡθυπάθειαν. 1144, 15.
 λυεῖν ὅτι καὶ λυεσθαι λέγεται ἀποθετικῶς ἐπὶ τοῦ ἐξυνεσθαι ἀιχμάλωτα. 24, 21 — 27.
 λυεῖν ἀγορὴν τὸ διαλύειν καὶ σκοδάειν, καὶ ὅτι λυεσθαι ἢ ἀγορὰ λέγεται διὰ τὸ ρίονεϊ δεσμόν τινα εἶναι τὴν ἀναγωγὴν. 108, 5. 1444, 11.
 λυεῖν γόνυτά τις, περιφραστι-

κῶς ἀντὶ τοῦ θανάτου τινά. 1016, 41. ζῆται τὸ, λῦσαι γόνυ. 39. ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28.

λύειν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι οἰκίως λέγεται λύεσθαι τὸ κρήδεμνον, δέμα ὃν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. 1474, 1.

λύειν μένος καὶ λύειν ἄψα παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι καλῶς λελλύσθαι λέγεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν. 1476, 52. καὶ λύειν τεῖχος πόλεως ὁμοίως. 1047, 58.

λύειν νείκεα τὸ τὰς φιλονεικίας διακρίνειν. 978, 61.

λύειν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὄναιρου σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42.

λύειν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Q. T. 316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν· ζῆται ἐν τῷ, τέλη λύειν. 1722, 20.

λύειν τὸ διὰ λύτρων ἀποδιδόναι. 1341, 62. καὶ ὅτι λύειν ἀποίνων ἐλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106. 834, 50.

λύεσθαι ἀντὶ τοῦ λύειν, ὅλον ἐν τῷ, λύντο τε τεύχε' ἀπ' ὤμων, Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄνυχα, καὶ ἀπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτίζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθαιρόμενα λύεσθαι λέγονται. 191, 41.

λύεσθαι ἵππους ἐν ἴσῳ τῷ λύειν, ὃ ἐστὶν ἀποζευγνύναι· καὶ ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνει τὸ λῦ, πῇ δὲ συστῆλλει. 1284, 46. 51.

λύη ἡ στάσις ὡς διαλυτικὴ τῆς φιλικῆς ἐνώσεως εἴτουν ὁμονοίας. 108, 8. 1220, 3. 1910, 16.

λύθρον οὐδέτερος ὃ ἐξ αἵματος μολυσμός, ὃ λύσεως ἔχουν καθαρῶς δεόμενος, παρὰ τὸ λῦω τὸ καθαίρω, ὅτι διὰ τοῦ θ' γράφεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύτρου, ὃ καὶ ἄποιον λέγεται. 641, 44. 838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ λύθρος μεταπέπλυσται. 1309, 36.

λυκάβας ὃ ἐνισπότης, παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν ἔχουν σκοτίως παρόχρεσθαι. 1756, 27.

Λυκαμβίδαί· ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ποιημάτων προσγενο-

μένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγαγαντο. 1684, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυκάστος ὀξυτόνως παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις λεγόμενη, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις προπαροξυτόνως· καὶ Λύκαστος ἑτέρα Πορτικὴ ὁμωνύμως. 313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι μανιώδες νυκτιπόρον περὶ μνήματα πλανόμενον. 1222, 41.

λυκίη ἡ τοῦ λύκου δορά, καὶ ὅτι ὁ ἄρπαξ καὶ ὑπουργὸς λυκίην ἐνεῖσθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374, 40—46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἀργεῖ τὸ κίθροφρον, Λύκος δὲ Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῦτα. 354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ γεγονώς, οἶονε Λυκηγενὴς, ἢ παρὰ τὸ λύκον φανῆναι τῇ Ἀητοῖ τιτοδόσῃ τὸν Ἀπόλλωνα. 354, 13. 448, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λυκηγενὴς ὃ Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμῶσθαι. 1073, 62.

λυκηδὸν ἐπὶ ῥέγμα, ἔχουν δίκην λύκων. 927, 60.

Λυκία, ὅτι οὕτως ὀνομάζει Ὀμηρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν, ἥτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353, 25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκιοι ἔθνος ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίωνος οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369, 5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μὲν τις μικρὰ Λυκία ἐλέγετο, ἥς ἔρχεν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πανδάρως, ἡ δὲ μεγάλη, ἥς ἔρχεν ὁ Σαρπηδῶν, ἦν καὶ εὐρεῖαν ὃ Ὀμηρος λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535, 21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκιοι ἐνέλιγε λέγονται παρ' Ὀμήρῳ σύνεδοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ ὅτι τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Λυκίους Τρώας καλεῖ Ὀμηρος. 535, 23.

Λύκιοι ἔθνος, ζῆται ἐν τῷ, Λυκία χώρα. Λύκειος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῦτα, Λύκειος δὲ ἀγορὰ τὸ κί λῦτοφρον. 354, 16. ζῆται τὸ Λύκειος.

Λύκειος, κύριον Βοιωτοῦ τινὸς ἀνδριανοποιοῦ. 907, 23.

Λυκουργεῖς φάλαι, αἱ καὶ Λυκουρῆοι ἐπὶ χροῦσι λεγόμεναι, ὅτι ἀπὸ Λυκάωνος τινὸς δημιουργοῦ ἢ ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εὐργάσθαι, διαιτήσις διεξοδική. 907, 21. 26.

λύκοι ὅτι συναγελαστικά εἰσι ζῷα. 1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρη τῇ γλίσσῃ πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5, καὶ ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον, ἀλλήλων τὰς κέρατους ἐνδακόντες, στιχηδὸν ἔπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῇ μὴ παρασύρεσθαι ὑπὸ τοῦ ρεύματος. 1756, 28.

Λυκούργος ὅτι τὸ ἐντελές ἐστὶ τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὄργῃ σύγκειται τοῦ νομα. 629, 14.

Λυκοπάνθηρ, ζῷον τι λυκοειδὲς πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θηβῶν, ὅτι κακώσας τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν εἰς Αἶδον κάθοδον τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν ἄνοδον ὑπ' ἐκείνου ἀνῆρέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῇ Μαιάνδρῳ, ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρους ὄρων. 487, 37.

λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφένρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νίκτα, ἦν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν λύκων χρώματος ἡ γυδαῖκή γλῶσσα καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τιτοδόσῃν τοῦ Ἀπόλλωνος λύκον φανῆναι τῇ Ἀητοῖ. 87, 30. 448, 45—449, 7. καὶ περὶ τινῶν ιδιωμάτων τοῦ ζῷου ζῆται τὸ λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρέα γὰρ λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747, 17. καὶ ὅτι τεφρώδες καὶ λευκανθίζον εἴτουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὸ τῶν λύκων χρῶμα. 449, 5. 809, 38.

Λυκοσπάδες ἵπποι ὅτι πίνοντες καθιῶσι τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκουρῆος ὁ Θραξ Διώνυσος διώκων, μεθὸς καὶ ἀλληγορικῶς διεξοδικῶς ἐρητηνόμενα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λυκούργος, ὃ ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὄργῃ σύγκειται, κέκραται τοῦ νομα. 629, 10—26.

Λυκουρῆος Ἀρκὰς Ἀρηίδου τὸν

πληθυντική ἀπὸ τοῦ λαάων κε-
κρωμένη. 891, 3.
λέαινα ὅτι δύο τίκεται, ὅφ' ὧν
ἀμυχθεῖσα τὴν μητέρα στεῖρου
τοῦ λοιποῦ διαμένει, ἱστορία φν-
σική. 581, 44.
λέβης, ἀγγεῖον ἱποκείμενον τοῖς
νιπτομένοις, καὶ λέβης ἀγγεῖον
τριποδοειδὲς πρὸς βρυσμὸν ἐπι-
τήδειον. 1312, 25. 28. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι λέβης τὸ κοινῶς χερνίβιον,
καθ' οὗ νιπτόμεθα. καὶ ὅτι πα-
ρὰ τὴν λαβὴν λέγεται ἢ διὰ τὸ
λείβεσθαι ὕδωρ εἰς αὐτό. 1401,
32. καὶ πάλιν λέβης παρ' Ὀμήρῳ
τὸ τοῦ κατὰ χερῶν διδομένου
ἔδατος ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, πρό-
χος δὲ τὸ προχέον τὸ τοιοῦτον
ἔδαρ ἀγγεῖον. 1351, 54. 1475, 9.
λέγειν τὸ ἀπλῶς καὶ χωρὶς μέ-
λους φθέγγεσθαι. 9, 4. καὶ λέγειν
λόγον κατὰ συνθήκην. 147, 10.
καὶ λέγειν ταῦτ' ὅπερ ἐπιλέγειν,
ᾧθεν ὁ ἐπιλεκτός· καὶ ὅτι καὶ
παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ λαλεῖν καὶ
φθέγγεσθαι κεῖται. 814, 34. καὶ
λέγειν τὸ ἀναλέγεσθαι. 885, 39.
καὶ λέγειν τὸ ἀριθμεῖν καὶ τὸ
εὐνάειν. 1505, 20.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ διαλέγεσθαι
παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ἀλλ' ἔγε
μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα. 930, 62.
931, 3. 1206, 38.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ μετρεῖν καὶ
ἀριθμεῖν. 736, 13. 930, 62. 931, 3.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ συνάγειν. 726,
37. 728, 57.
λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ κεῖσθαι ἢ κά-
θησθαι. 250, 34. 850, 46.
λέγεσθαι τὸ ἐπὶ ἔπῳ ἀνακλι-
νεσθαι, καὶ τὸ κοιμᾶσθαι εἴτουν
καθεύδειν. 321, 40. 1189, 62.
1497, 30. 1879, 50.
λέγω σοι, δοτικῇ. 85, 33. καὶ λέγω
λόγον, αἰτιατικῇ. 147, 10.
λεῖα ὁδὸς ἢ ἁμαξιτός, Ὀδ. κ', 103.
1650, 40.
λεῖαναι ἀντὶ τοῦ ἕλσαι καὶ ῥινη-
σαι. 451, 14.
λείβειν ταῦτ' ὅπερ σπένδειν. 640,
49. 1351, 11. 1471, 26. καὶ ὅτι
λείβειν οἶνον ἐντελῶς λέγεται, λεί-
βειν δὲ κατὰ μόνως ἀτελῶς.
1057, 33.
λείβεσθαι δάκρυσι λέγεται τις,
οὐ μὴν σπένδεσθαι, ὁμοίως καὶ

ὑδατα λείβεσθαι ποθὲν λέγονται,
οὐ μὴν σπένδεσθαι. 1476, 27.
λείβηθρα, ὄνομα τόπου τινὸς,
οὗ οἱ ἐγγύριοι **Λειβήθριοι** λέ-
γονται, ὅτι παρὰ τὸ κατὰρῆτος
εἶναι καὶ ὑδατι λείβεσθαι οὕτως
ἐκλήθη. 1471, 29. 1476, 28.
λείβηθρον, ὀχετὸς ὑδραγωγός,
καὶ λείβηθρα τὰ ἔφνυδρα χωρία
καὶ διαρρύσεις ὑδάτων ἔχοντα·
καὶ **Λείβηθρα**, ὄρος Μακεδони-
κόν, οὗ τοπικὸν **Λειβήθριος**· καὶ
ὅτι τινὲς διὰ τοῦ ἰωτα γράφουσι
τὴν λέξιν. 1235, 58.
Λειμηρὰ, τὸ λί δῖφθογγον, ὅτι
οὕτως ἐκλήθη ποτὲ **Ἐπιδάυρος** ἢ
πόλις διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν λει-
μῶνας, ἢ **Λιμηρὰ** διὰ τὸ ἰωτα,
οἷον ἐλμιμηρὰ, ὡς πολυλίμενος.
287, 37.
λειμῶν τὸ κοινῶς λιβάδιον εἰς δὴ
ὑδωρ λείβεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ λεί-
μμαι παρακειμένου λέγεται. 254.
43. 1358, 53. 1511, 6. καὶ λειμῶν
Ἄσιος ἢ Ἄσιου, τόπος τις περὶ
τὸν Κάϊστρον ποταμὸν ἐπωνυ-
μικῶς ἢ ἐπιθετικῶς οὕτω καλού-
μενος, ἐρμηνεία διεξοδική. 254,
9 — 28.
Λειμωνιάδες Νόμφοι αἱ αὐξη-
τικαὶ τῶν ἐν τοῖς λειμῶσι φρο-
μένων φυσικαὶ δυνάμεις. 652, 35.
λειτός ἱππόδρομος ὁ περὶ τὸν καμ-
πτῆρα τόπος, Ἰλ. ψ', 330. 1304,
21.
λειότης λόγου, ὅτι λειότης ἐμ-
φαίνεται ἐν ταῖς ὠνοματοπι-
ποιημέναις φωναῖς, αἷς ἔγκειται
τὸ ἁ στοιχεῖον, οἷον ἐν τῷ,
λέξε βίος, καὶ ἔκλαγξαν ὀϊστοί.
1119, 63.
λείπειν τι λέγεται τις **θνήσκων**,
ὅταν μὴ κατὰ θέλημα καὶ δια-
θήκην ἀποκληροῖ τί τι, ἀλλ'
ἀνάγκη θανάτου ἐξίσταται. 184,
34.
λείπειν ὥστε θνυμὸς ὅτι περὶ
τῶν ἀποθνήσκόντων λέγεται παρ'
Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν τῶν λει-
ποθυμούντων. 1213, 52.
λείπεσθαι τὸ ἡτῶσθαι, καὶ
λειπῆθαι τὸ ἡττηθῆναι. 1314,
12. 1588, 53. καὶ λείπεσθαι τι
λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐπιλοιπον εἶναι
καὶ ἐν ὑστέρῳ μένειν, οἷον ἐν

τῷ, πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
Ἰλ. ψ', 615. 1320, 23.
λειπογνώμονα ζῆα λέγονται τὰ
τέλεια καὶ μηκέτι ἔχοντα τοὺς
γνώμονας καλουμένους ὁδόντας,
ᾧθεν καὶ θυσία **λειπογνώμων** ἢ
τέλεια. 1404, 59.
λειπογνώμονες διὲς τὰ τῆς τε-
τάρτης ἡλικίας πρόβατα, καὶ ἱπ-
πος λειπογνώμων ὁ μηκέτι ἀπὸ
τῶν ὁδόντων γνωσθῆναι δυνάμι-
νος. 1627, 12. ζῆται τὸ γνῶμονες.
λειποτακτῶν ἐπιτίμιον, ὅτι πά-
λαι τοῖς λειποτακτοῦσιν ἐπέκειτο
τὸ μετὰ θάνατον ἀτάφους εἶπτε-
σθαι. 1019, 15.
λειριόεις χροῦς ὁ οἷον ἀνθηρός,
καὶ φωνὴ λειριόεσσα ὁμοίως, ὅτι
παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἔν-
θος, λέγονται. 395, 31. 962, 55.
λείριον, εἶδος ἀνθους, οἱ μὲν ὅτι
τὸ ἵον, οἱ δὲ ὅτι τὸ κρόνον. 395,
31. 1295, 25. καὶ ὅτι προπαροξύ-
νεται τὸ λείριον, ὡς καὶ τὸ εἴ-
ριον παρ' Ὀμήρῳ. 428, 4.
λειστός καὶ λειστή ἀντὶ τοῦ λη-
στός καὶ ληιστὴ ὅτι ἐκ τοῦ λεία
κατὰ δῶλυσιν λέγονται, οἷον ἐν
τῷ, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν εἰλθεῖν
οὔτε λειστή, Ἰλ. ε', 408. 760, 3.
Λειψύδριον, ὄνομα τόπου τινὸς,
ἱστορία· καὶ σκολιδὸν μέλος ὑπό-
μενον ἐπὶ τοῖς ἐν αὐτῷ ληφθεῖ-
σιν Ἀθηναίοις. 461, 19.
Λειώκριτος κύριον ὅτι ἐκ τοῦ
λεῶς Ἀττικοῦ καὶ τοῦ κριτός, ὃ
ἴστιν ἐκκριτός, λέγεται· καὶ ὅτι
τὸ μὲν λί διὰ διφθόγγου, τὸ δὲ
ὃ διὰ τοῦ ῶ μεγάλου γράφεται,
ἐρμηνεία διεξοδική. 1443, 16.
λεκάνη ὅτι παρὰ τὸ λευκαίνειν λέ-
γεται. 1524, 37.
λεκιθήτης πλυκοῦς λέγεται, ὅ
καὶ ὠδὸν λέκιθος παραμείμνεται.
1914, 51.
λέκιθος ἀρσενικῶς, εἶδος ὀσπρίου,
ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς ὠοῖς προ-
κοιδαῖ. 1572, 53.
λέκτρο, τρίτον πρόσωπον ῥηματι-
κὸν ἀντὶ τοῦ ἡρίθμησε καὶ ἀντὶ
τοῦ εὐνάσθαι ὁμωνύμως. 1505, 20.
Λεκτρὸν, ἀκρωτήριον εἰς ὃ λήγει
ἡ Τρωικὴ Ἰδὴ τὸ ὄρος. 319, 12.
353, 19.
λέκτρον ἢ κοίτη, παρὰ τὸ λέγω,

δ' ὅλοι τὸ καίμαι καὶ κατακλίνομαι. 250, 35.
λελάβη, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ λάβη γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν. 1654, 31.
λέλαθα, μέσος παρακειμένος ἀντὶ τοῦ ἐλαθόμην παρὰ Πινδάρῳ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθῆναι ποιεῖν, οἷον ἐν τῷ, **λελάθη δ' ὀδυνάων**, Ἰλ. ο', 60. 1006, 24.
λελάθω ὅτι ἐκ τοῦ λέλαθα παρακειμένου εἰς ἐνεστώτα θεματικὸν ἀνήχθη. 1596, 4.
λελακνῖα, μετοχὴ τοῦ λέληκα παρακειμένου, ὅτι κατὰ συστολὴν τοῦ ἡ λέγεται Ἰωνικῶς. 1714, 49.
λελασμένος, ἦγουν ἐπιλελησμένος, τινὸς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ δὲ τεθνηκώς, οἷον ἐν τῷ, **λελασμένος ἵπποσυνάων**, καὶ **λελασμένος δὸς** ἐπεπύονθαι. 1734, 27. 31.
λέλαφα, παρακειμένος ἀπὸ τοῦ λάπτω θέματος. 1246, 36.
λελαχεῖν πρὸς τὸν τεθνηκότα λέγονται οἱ ζῶντες ἀντὶ τοῦ πνυρὸς ἀξιώσαι. 1019, 7.
λελάχητε, ἦγουν ἀξιώσητε καὶ λαχεῖν ποιήσητε. 1288, 34.
λέλεγε οἱ Κῆρες, καὶ **λέλεγων** πόλεις ἢ τῆς Καρίας μητροπόλεις, καὶ ἱστορία περὶ τοῦ μετοκισμοῦ τῶν **Λελέγων**, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθους. 623, 22. 816, 32. 1198, 55. 1225, 42. καὶ ὅτι **Καρσιν** ἐδοῦλευσάν ποτε οἱ **Λέλεγε**. 1090, 59. καὶ ὅτι διὰ τὸ σίλλεκτοι καὶ μισγάδες γεγονέναι οὕτως ἐκλήθησαν. 1198, 56. 1472, 37.
λέληκα ὅτι ἐκ τοῦ λελάληκα γέγονε κατὰ συγχοπὴν. 1403, 51.
λεληκὼς καὶ **λεληκυῖα** ὅτι ἐκ τοῦ λεληκῶ ἀχρήστου θέματος κινήνται ἢ ἐκ τοῦ λελαληκῶς καὶ **λεληκηνῖα** συνεκλήθησαν. 1263, 2.
ἀλλαχού δὲ ὅτι **λεληκῶς** **λεληκηνῖα** ἐκ τοῦ **λεληκηνῶς** καὶ **λεληκηνῖα** συνεκλήθησαν Ἰωνικῶς. 1700, 48.
λαλησθαι ἐκ τοῦ **λελησθαι** κατὰ συναίρεσιν. 193, 36.
λελησμένος ἐκ τοῦ **λελησμένος** κατὰ συναίρεσιν. 264, 26.
λελημένος, θείων καὶ ἐπιδυνμῶν, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ τὸ θῆλω γί-

νεται λῶ λήσω, δθιν τὸ **λελημένος**. 722, 57. 1090, 7. καὶ ὅτι **γενικῇ** συντάσσεται. 1077, 41. καὶ ὅτι καὶ χωρὶς πτωτικῆς συναρτήσεως ἐνίοτε λέγεται, οἷον ἐν τῷ, **βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελημένοι**, Ἰλ. μ', 106. 894, 63.
λέλογχα ἀντὶ τοῦ ἔλαχον ἢ ἔλαίρετως ἔσχον, ὡς ἀπὸ τοῦ λέγω, οἷον ἐν τῷ, **τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἴσα θεοῖσιν**, Ὀδ. λ', 304. καὶ ὅτι πρὸς εἰφώνϊαν προσειληφε τὸ ν, καὶ ὅτι μίγμα ἐστὶ μέσου καὶ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου, ὡν τὸν μὲν τὸ χ, τὸν δὲ τὸ ο χαρακτηρίζει· εἰ δὲ ἐκ τοῦ λήγω, δ' ἐστὶ λαγχάνω, κενίηται, τροπὴν ἔπαθε τοῦ ἡ καὶ πρόσληψιν τοῦ ν. 790, 14. 1663, 12. 1687, 6.
λέλοιπα, δέδοικα, οἶδα, πέποιθα παρακειμένοι ὅτι **Αἰολικῶς** διὰ τοῦ οἰ γράφονται, κοινῶς δὲ διὰ τοῦ εἰ γράφονται· ἄν. 853, 6. 1618, 49.
λελύσθαι καὶ ὑπολείσθαι γυῖα καμάτῳ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ ἐπιτεταμένως κοπιῶσαντες, λύσαι δὲ γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελεῖν. 661, 60.
λέλυτο ἀντὶ τοῦ λυθεῖν ἐν τῷ, νεύοιεν κεφαλὰς—**λέλυτο** δὲ γυῖα ἐκάστον, Ὀδ. σ', 238. ὅτι ὀριστικὸν δν ἀντὶ εὐκτικοῦ τίθεται ἢ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγέκοπται. 1845, 6.
λέμβος ταῦτ' ὅπερ ἐφόλκιον εἶτον ἀκάτιον, καὶ ὅτι οὕτως ἐπεκαλεῖτο πᾶς ὁ ἐπακολουθῶν τινὶ κολακικῶς. 1642, 61. 63. 1761, 14. 48.
λέμμα ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται. 1863, 53.
λέμφο ἢ πεπηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτήρων, καὶ **λέμφο** ὁμωνύμως ὁ εὐήθης, καὶ ὅτι καὶ τὰ μωξώδη κρέα **λέμφοι** ἐκαλοῦντο. 1761, 16.
λέξαι ἢ **λέξο** ἀντὶ τοῦ ἀριθμήθητι ἢ ἐννάσθητι ἐν τῷ, μετ' ἄλλων **λέξαι** ἐταίρων, Ὀδ. κ', 320. 1660, 7. ζῆται τὸ **λέξο** καὶ τὸ **λέξο**.
λέξασθαι τὸ κρῖναι καὶ ἐπιλέξασθαι. 190, 3. 1956, 33. καὶ **λέξασθαι** τὸ συναχθῆναι. 727, 3.
λέξο, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ **λέξω** μᾶλλοντος ἀναδραμόντος εἰς

ἐνεστώτα, τὸ παθητικὸν **λέξομαι**, ὁ παρατατικὸς **ἐλέξομην**, τὸ προστακτικὸν **λέξο**. 778, 37. 1879, 51.
λέξο προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ κοιμήθητι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλελέγμην ἐλέλεξο γέγονεν ἀφαιρέσει τῶν δύο αὐξήσεων. 1369, 53.
λέξον ἀντὶ τοῦ κοίμισον. 1369, 11.
λέξεων Ὀμηρικῶν ἀρετὴ κατὰ τὸ τραχὺ ἢ λείον τῆς ἐκφωνήσεως. 145, 31.
λέοντα ξυρεῖν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις καὶ κινδυνώδεσιν ἐπιχειρούντων. 787, 8.
Λεοντάρη, κώμη τις ἢ κρήνη, καθ' ἣν Ἀδράστου θύοντος λέων τις τὸν θνύμενον ἄρνα ἤρπασε. 270, 36.
λεοντή καὶ **λεοντῇ** ἢ τοῦ **λέοντος** δορὰ ὑπακουομένου τοῦ **δορὰ**, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ **λεοντεῖν** λέγεται ἐξωθήσει τοῦ ι· καὶ **λεοντῇ** ἐντρεφθαι παροιμακῶς λέγεται πᾶς ὁ ἀνδρείος. 374, 34. 39. 375, 2.
λεοντιδεῖς οἱ τῶν **λεόντων** σκᾶμνοι. 1625, 45.
λέοντος οὐρά, ὅτι **κέντρον** τι ἐνεσσι τῇ τῶν **λεόντων** οὐρᾷ, ἱστορία φυσικῇ. 1201, 61.
Λεοντόφρων ἢ **Λόρυκλος**, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐξ Εὐλίπης τῆς Θεσπρωτίδος. 1796, 51.
λεόντων ἔγωνα ὅτι σκύμνοι καὶ **λεοντιδεῖς** λέγονται. 1625, 45.
λεόντων ιδιώματα, ὅτι οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις οἱ **λέοντες**. 927, 33. καὶ ὅτι τοῖς περασφόροις ζῴοις ἐπιτιθέμενος ὁ **λέων** τὸν αὐχένα πρῶτον αὐτῶν ἄγνυσι. 534, 24. καὶ ὅτι οὐ προτροπάδην φεύγει ὁ **λέων**, ἀλλὰ συχνὰ μεταστρεφόμενος. 1097, 41.
λεος λήγοντα ὀνόματα, τῷ ᾧ **προπαράλγη** ὄντα, ὅτι **ἐξ** ἐπενθήσεως ἔχουσι τὴν αὐτὴν συλλαβὴν, οἷον **διψαλῆς**. 672, 4.
λέπαδνα οἱ ἀναδρασμοῦντες πρὸς τὸν ζυγὸν τὰς ἵππους πλατεῖς ἱμάντες, τινὲς δὲ τοὺς τῶν ἵππων **μασχαλιστήρας**, ὅτι παρὰ τὸ **λέπω** γίνεται **λέπανον** καὶ **πλεονασμῷ** τοῦ δ' **λέπαδνον**. 599, 2. 1189, 53.
λέπαργος βεῦς ὁ ἀργός, ἦγουν

ὁ λευκός κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ὃ ἐστὶ τὸ δέρμα· καὶ παροιμία, ἀνὰ σοὶ τῷδε πάντε λεπαργε, ἐπὶ τῶν μηδὲ μετὰ κήματον ἀνιεμένων. 1676, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λεπαργος βοῦς ὃ τὰς λαπάρας λευκός, καὶ λεπαργος χιών ἢ τὸ λέπας λευκαίνουσα. 1430, 59.

λέπας ἡ ὀρεινὴ τραχύτης, καὶ λεπὰς χθὼν ἡ ὀρεινή. 498, 18.

λεπὰς καὶ λεπὶς ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγονται. 1246, 28. 1863, 53.

λεπαστὴ κίλις, ἡ λεπαστή θυροτόνος, ἡ λεπτή καὶ ἐκπέταλος κατὰ τὰς λεπάδας, ἡ ἡ μεγάλη καὶ ἐξ ἧς ἔστι λάπτειν, ὃ ἐστὶν ἀθρόον πίνειν, ἐρμηνεία διεξοδική. 1246, 31.

λέπεσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ ἀσελγούς καὶ φορτικῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὅποιόν τι καὶ τὸ δέχεσθαι. 1752, 3.

λεπρὰς πέτρα λέγεται, ἐφ' ἧς λεπάδες περύνουσι. 1246, 28.

Λεπρεὺς, ἄνθρωπος τις οὕτω καλούμενος, ὃς πρὸς Ἡρακλέα ἐρίσας δίσκου καὶ θόλῃ, καὶ πάντα ἡττηθεὶς, καὶ τὸ τελευταῖον πρὸς ἐκείνον μονομαχήσας ἀνῆρέθη. 1527, 4.

λεπρὸς, οἷονεὶ λεπηρὸς, παρὰ τὸ λέπειν κατὰ συγκοπήν. 1863, 53.

λεπτακινός, ὅτι παρὰ τὸ λεπτός γίνεταί λεπτινός καὶ λεπτακινός ὡς φυλακινός. 1642, 4.

λεπτὴ εἰσιθμῇ, στενὴ δίοδος, Ὀδ. ζ', 264. 1562, 29.

λεπτὴ μῆτις ἡ ἰσχνὴ καὶ εὐδιάλυτος βουλή. 800, 15. 1317, 54.

λεπτὴ χιών ἡ ἀραιά. 1770, 21.

λεπτὸν ὅτι παρὰ τὸ λέπειν λέγεται, οἷονεὶ λεπιστόν. 1246, 28. 1863, 56.

λεπτοσώμων εἴτουν ἰσχνῶν ἀνθρώπων κατὰλογος, καὶ ἱστορίαι διάφοροι περὶ αὐτῶν. 1288, 40.

λεπύχανον, χρομύδον τὸ λεπυρον παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1863, 49.

λέπω ῥῆμα ὅτι πῇ μὲν φυλάσσει τὸ εἶ κατὰ τὰς παραγωγάς, οἷον ἐν τῇ λέπας καὶ λεπὶς, πῇ δὲ εἰς ὁ αὐτὸ τρέπει, οἷον ἐν τῇ λοπὸς καὶ λοπάς. 1246, 27. 1406, 55. 1863, 57.

Λεσβίαι — λ α και

ἀσχερῶς μολύνειν τὸ στόμα, ἐφ' ᾧ οἱ Λέσβιοι ἐκωμωδοῦντο· καὶ ὅτι καὶ αἱ Λέσβιοι γυναικες ἐπὶ ἀσελγείᾳ ἐκωμωδοῦντο. 741, 15—24.

Λέσβιος ὠδὸς, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται τὸ μετὰ Λέσβιον ὠδόν, ὃ περὶ Τερπάνδρου ἢ Εὐαίνετιδου ἢ Ἀριστοκλείδου λέγεται εἰρησθαι. 741, 13.

Λέσβος ἡ νῆσος, ἡ νῆν Μιτυλήνην, ὅτι ἀπὸ Λέσβου μιᾶς τῶν ἐν αὐτῇ πόλεων οὕτως ἐκλήθη, καὶ Ἰοῦσα ἀπὸ ἐτέρας, καὶ Μιτυλήνη ἀπὸ ἄλλης· καὶ ὅτι καὶ Ἰμερτὴ καὶ Πελασγία ἡ αὐτὴ ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου καὶ τῶν αὐτῆς οἰκητόρων· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Λέσβου πολλὰ τινα παρωνύμια λέγονται, οἷον Λέσβιον ποτήριον καὶ Λέσβιον λουτρόν· καὶ ὅτι Λέσβου πόλεις Ἀντισσα, Πύρρα, Μέθυμνα, Λέσβος καὶ Μιτυλήνη. 741, 12—34. 1402, 26.

λέσχη, δημόσιον οἶκημα εἰς λέχος καὶ διατριβὴν τοῖς πτωχοῖς, καὶ λεσχίειν τὸ συνομιλεῖν, καὶ λογολεσχεῖν τὸ αὐτό. 437, 25. 1849, 1.

λευγαλέος ὁ εἰς λοιγόν, ὃ ἐστὶν ὀλεθρον, πρόχειρος, ἢ εἰς τὸ λέγεσθαι, ὃ ἐστὶ κοιμᾶσθαι, ἢ ὁ φεύγειν ἔτοιμος. 1434, 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λευγαλέος ὁ ὀλέθριος παρὰ τὸν λοιγόν, ἢ θανάσιμος παρὰ τὸ λέγω, ὃ δηλοῖ τὸ κοιμῶ. 1542, 10. καὶ πάλιν λευγαλέον τὸ ὀλέθριον, ὅτι παρὰ τὸν λόγον, φυτόν ψυχρὸν καὶ ἄγονον, ἐνδέχεται λέγεσθαι, οἷονεὶ λευγαλέον καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον. 1639, 4.

λευκὰ ἰστία ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται. 139, 35.

λευκὰ ὀστᾶ ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθετον λέγονται, καὶ οὐ πρὸς διαστολήν ὀστῶν τινῶν μελάνων, ὡς τινες ἐνόμισαν. 1407, 16.

λευκὰ σώματα ὅτι φύσει εὐπαθέστερά εἰσι τῶν μελάνων. 1799, 15.

λευκὰ λφριτος Ἐρέτρια ἐπιθετικῶς λέγεται παρὰ τὸ λευκὰ φέρειν ἄλφριτα. 280, 6. ζῆται τὸ Ἐρέτρια.

Λευκὰς ἡ νῆσος ὅτι χειρόννησος ἦν ποτὲ, Κορινθίων δὲ διακοπῶντων τὸν ἰσθμὸν ἐγένετο νῆσος

ἀπὸ Λευκαδίου τοῦ Ἰκαρίου οὕτω κληθεῖσα. 306, 44. 1964, 48.

Λευκὰς πέτρα, παρ' Ὀμήρῳ μνησθεμένη πρὸς τὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁμοροῦσα ταῖς τοῦ Αἰδου πύλαις, ἐντομολογία. 1951, 51.

λεύκασπις ὁ κατὰ τι ἐπίσημον ἔχων λευκὴν ὀσπίδα. 1270, 21.

λευκὰ ὁ τῆς λεύκης φλοιός. 1453, 10.

λευκερινεὸς, εἰδὸς τι συκῆς παρὰ τὸ λευκὰ ἴσως φέρειν σῖκα οὕτω λεγόμενον. 1205, 5.

λευκὴ νῆσος, νῆσός τις οὕτω καλουμένη, ἐν ἣ Ὀρέστης Ἀχιλλεὺ ἐξιλεώσατο τοῦ θρόνου τοῦ Νεοπολέμου, ἱστορία. 1696, 46.

λευκὴ στάθμη, παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, ἐρμηνεία διεξοδική. 1531, 63.

λευκὴ ψῆφος, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων δικαστῶν. 917, 46.

λεύκη, φυτόν καὶ πύθος τι σωματικὸν ὁμωνύμως. 1335, 29. καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦνομι πρὸς διαστολήν τοῦ λευκῇ θηλυκοῦ ἐπιθέτου. 907, 11.

Λεύκιππος, κύριον καὶ ἐπίθετον, ὅτι ὤφειλε Λεύκιππος λέγεσθαι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου δασείαν, Ἰωνικῶς δὲ οὕτω λέγεται. 83, 2. 524, 28. 1562, 37.

λευκίσκοι γενικῶς λέγονται οἱ μυζῖνοι καλούμενοι κίφαλοι, ὡς οἱ λευκοὶ, καὶ ὅτι τῶν λευκίσκων πολλὰ τινα εἰσὶν εἶδη. 950, 8.

Λευκοθέα ὅτι οὕτω μετονομάσθη παρὰ τὸ διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θεῖσαι, ὃ ἐστὶ δρᾶν, φεύγουσαν τὸν ἄνδρα Ἀθάμαντα, καὶ μύθου τοῦ κατ' αὐτὴν ἀπαγγελία διεξοδική. 1543, 26.

λευκὸν ὅτι παρὰ τὸ λεύσσειν λέγεται. 87, 13. καὶ ὅτι τὸ λευκὸν χρῶμα ἐν σώμασιν ἀνδρῶν δειλίας ἦν ἔλκερος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὀφελος. 455, 36.

λευκὸν ἐπίθετον ὅτι κατ' ἰδιότητα ἐπιλέγεται ὁδοῦσιν, ὁστέοις, γάλακτι, κριθαῖς καὶ χιόνι. 547, 44.

λευκὸν κρι αἱ λευκαὶ κριθαί. 576, 14. ζῆται τὸ κρι.

λευκὸν ὕδωρ τὸ διανγὲς καὶ τὸ

- ἀβαθές παρ' Ὀμήρῳ. 1524, 36. 1553, 22.
- Λευκόντοτος**, ὄνομα ἀνέμου, ὃν Ὀμηρος ἀργέστην Νότον καλεῖ. 845, 62. 1238, 38. 54. 64.
- λευκόπυγος** λέγεται ὁ ἄνθρωπος, μελάμπυγος δὲ ὁ ἄνδρείος. 803, 29. ζῆται τὸ λευκόν.
- λευκὸς δόδος**, ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπιθέσεις, ἀλλ' ὡς ἴδιον ἀπαθοῦς δόδοντος. 853, 43.
- Λεῦκος κίριον**, λευκὸς δὲ ἐπίθετον. 499, 29. 907, 10. καὶ ὅτι Λεῦκος ὁ Κρής, ἀποστάς τοῦ Ἰδομενέως κάκεινῳ ἐπαναστάς, δέκα Κρητικὰς πόλεις ἐπόρθησεν. 313, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ Λεῦκος, εἰσποιηθεὶς ὑπὸ Ἰδομενέως καὶ φύλας τῆς βασιλείας καταλεισθεὶς, ἐπεχείρησεν ἀπειλύνειν τὸν Ἰδομενέα ἐκ Τροίας ἐπανελθόντα, ὃ πολέμιον ὁ Ἰδομενεὺς δέκα πόλεις ἀναστάτους ἐποίησε. 1860, 56.
- Λευκοσία**, ὄνομα μιᾶς τῶν Σιερῶν. 1709, 46.
- Λεύκοφρυς**, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη ποτὲ ἡ Τένεδος διὰ τὸ λευκὰς φρυγὰς, εἶτον δρεινὸς ἔσοχας, ἔχειν περὶ τὸν αἰγιαλόν. 33, 23. 308, 25.
- λεύκωμα**, πάθος τι τῶν ἐφθαλμῶν, τὸ καὶ ἐπάργεμον λεγόμενον. 427, 38.
- Λευκωνία**, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο πάλαι ἡ Σαμοθράκη. 1340, 14.
- λευκώπιος** καὶ λευκοὶ ἐλέγοντο οἱ δεῖλοι διὰ τὸ μαλακίας χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ λευκὸν χρῶμα. 455, 37.
- λευρὸς τόπος** ὁ ὁμαλός. 1573, 31.
- λεύσσω**, ὅτι ἐκ τοῦ βλέπω γίνεται βλέσσω Ἀολικῶς καὶ παρενθίσκει τοῦ ὕ καὶ παρῖσι τοῦ β' λεύσσω. 1398, 34. καὶ ὅτι κατὰ μὲν τὸν ἐνεστώτα ἐν δυοὶ σσ γράφεται, ἐν δὲ κατὰ τὸν μέλλοντα. 64, 12.
- λευχείμων** ὅτι παρὰ τὸ εἶμα, ὃ θηλοὶ τὸ ἐνδύμα, λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ εἰς φμοεῖαν ἔχει τὸ χ'. 524, 32.
- λεχαπόλης** ποταμὸς ἐπιθετικῶς λέγεται, οὐ ἐπιτήδειος ἢ πόα εἰς
- λέχος** εἶτον κοίτην. 324, 39. 487, 9. 990, 61.
- λέχος ἢ κλίνη** παρ' Ὀμήρῳ, ἐνὴ δὲ ἢ ἐπ' αὐτῆς στρωμνὴ. 1793, 50. 1943, 12.
- λέχριος** ὁ πλάγιος καὶ λίαν χρίψας ἦγον πησιύσας τῇ γῇ. 998, 8.
- λέων** τὸ ζῶον ὅτι ἀνεωγὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς καθεύδει. 857, 42. καὶ ὅτι λέων ὁ ἄρῶν οὐ σκυμνωγέ. 1098, 48. καὶ ὅτι στένει θυμόμηνος διὰ τὸ ὑπέρθερμον. 1201, 6. καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ λέοντος ζῆται ἐν τῷ, λέοντων ἰδιώματα.
- λέων**, ὅτι λέων παρ' Ὀμήρῳ λέγεται καὶ ἡ θήλεια, ἀνθοοῦντι τὴν λέαινα φωνήν. 1098, 48. 1248, 15.
- Λεωνίδα** ὁς ζωγράφος, μαθητὴς Εὐφρόνορος, ὅτι ἐξ Ἀνθηδόνης ἦν Βοιωτικῆς πόλεως. 271, 34.
- λεωφόροι** γυναῖκες αἱ δημόσιαι πόρται. 1082, 40.
- λεωφόρον** οὐδὲν μὴ στείχειν, συμβολικὸν παράγγελμα ἀπὲρ τοῦ τῇ τῶν πολλῶν γνώμῃ μὴ ἀκολουθεῖν. 1317, 16.
- λη** λήγοντα θηλυκὰ προσηγορικά, ὅτι τὰ μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ γ' τὸ λ' ἔχοντα θηλυκὰ τὸ ἢ ἔχουσι ληκτικόν, οἷον τρίγλη, ζεύγλη, αἶγλη. 1934, 22. 25.
- λη** λήγοντα θηλυκὰ μονογενῇ διφθόγγῳ παραλήγοντα ὀξύνεται, οἷον ἀέλη, οὐλή, ὠτείλη, εἰ μὴ ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως, ὡς τὸ δελή. 1169, 34.
- λη** ληγόντων θηλυκῶν τῷ ἢ παραληγόντων ἀναλογία, οἷον χηλή, θυγλή, γαμφηλή. 872, 17.
- λη** ληγόντων θηλυκῶν τῷ ὕ παραληγόντων προσωδία, οἷον κοτύλη, σταφυλή, ἐριμηνεῖα διεξοδική. 341, 35.
- λήγειν** ὅτι καὶ καθ' αὐτὸ ἀπολύτως λέγεται, συντασσόμενον δὲ ποτὲ μὲν γενικὴν, ποτὲ δὲ αἰτιατικὴν ἀφέλκεται. 1237, 45.
- λήγειν μένος** τὸ παύειν τὴν ὁρμὴν παρ' Ὀμήρῳ, λήγειν δὲ μέρους τὸ παύεσθαι τῆς ὁρμῆς παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 940, 39.
- Λήδα**, Θεσπίου τοῦ Πλευρωνίων δυνάστου θυγάτηρ, ἥς καὶ Τυν-
- δάρβον** Κίστωρ καὶ Πολυδέκης καὶ Ἑλένη, ὅτι παρὰ τὸ λῆδος λέγεται τοῦτομα. 1147, 3. 1417, 26. 1686, 18. 40. καὶ ὅτι Λωρικῶς εἰς α' καταλήγει, κοινῶς δ' ἂν Λήδη λέγαιτο. 1687, 16.
- λήδαρον** τὸ κοινῶς λάδανον, ὅτι ἐθνικὸν ἐστὶ τοῦτομα. 1147, 3.
- λήδιον**, λείον περιβόλαιον, ὅτι ἐκ τοῦ λείον γέγονε ληίδιον διαλέσει καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἡ, εἴτα συναίρεσις ληίδιον. 193, 35. 1086, 52. ζῆται τὸ ληίδιον.
- λήδος**, ὄνομα οὐδέτερον πρῶτον τῶν τοῦ ληίδιον, ὃ ἐστὶ τριβώνιον. 1146, 64.
- ληθάνειν** ἀντὶ τοῦ λανθάνειν εἶτον λανθάνεσθαι ποιεῖν ἐν τῷ, ἐκ δὲ με πάντων ληθάνει ὅσ' ἐπαθον, Ὀδ. η', 221. 1578, 1.
- λήθω**, ὅτι τῶν παρὰ τὸ λήθω τινὰ μὲν φελάσσει τὸ ἦ, οἷον λήθη, τινὰ δὲ αὐτὸ εἰς α' τρέπει ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαθον δευτέρου ἀορίστου γενόμενα, οἷον τὸ λαθικηδής. 1493, 30.
- Λήθων**, ποταμὸς τις περὶ Βερνίκην τῆς Λιβύης, περὶ ὃν πολυαὶ κινάροι φύονται. 1822, 26.
- ληιάδες** γυναῖκες ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ληισταὶ καὶ αἰχμάλωται. 1203, 23.
- ληιβότειρα** σῆς ἢ τὰ λήια διαβοσκομένη, ἦν νόμος παρὰ Κυπρίους ἐξοδοντίζεσθαι. 1835, 45.
- ληιδίη** γυνὴ ἡ αἰχμάλωτος. 877, 45.
- ληίδιον**, εὐτελὲς τριβώνιον, ὅτι ἐκ τοῦ λείον λείον γίνεται λείδιον καὶ ἐκτάσει τοῦ εἰς ἡ λήδιον μετὰ τοῦ ἰ προσγεγραμμένου, καὶ Ἀττικῶς ληίδιον τετρασυλλάβως, καὶ περὶ τῆς προσωδίας αὐτοῦ διεξοδικῶς. 193, 35. 1146, 56. 60.
- λήιον** οἱ τῶν σιτωδῶν σπορίμων σιτῶν καὶ αὐτὸ τὸ φέρον τὰ σπόρια χωρίον, ὅθεν παρὰ τὴν γῆν ἐτυμολογοῦσι τινες τὰ λήιον, οἷον καὶ γῆιον. 193, 32. 43.
- λήις** ληίδος, ἢ λεία καὶ λαφυραγωγία, καὶ ὅτι οὐ ταυτὸν τι ἐστὶ τῇ ληιστείᾳ. 877, 44. 1458, 5.
- ληιστήρ** καὶ ληιστὴς ὅτι ἐνεργητικῆς εἰς διαθέσεως, ληιστὸς δὲ ληιστὴ ληιστὸν ἐπίθετα παθητικῆς καὶ ὅτι παρὰ τὸ ληίζω λή-

- γονται ἢ ἀπὸ τοῦ λεία διαλύσει καὶ ἐκτάσει τοῦ ε. 760, 3.
- ληϊτίς γυνή ἡ αἰχμάλωτος. 877, 45. καὶ ληϊτίς Ἀθηναῖ ἐπωνυμικῶς ἡ συνεφαπτομένη τοῦ ληϊσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ληϊς ληϊδος, ὃ δηλοῖ τὴν λαφύραγωγίαν, λέγονται. 818, 26. 1458, 4.
- Ληϊτός, κύριον ὄνομα στρατιωτῶν ἀνδρῶν πρέπον, ὅτι παρὰ τὸ ληϊσθαι λέγεται, καὶ ὅτι τῷ ἰῶτα παραλήγεται, οὐ μόνον ὡς ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ῥήματος, ἀλλὰ καὶ τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ἰτος. 264, 27.
- ληκτιρία νῆσος ἐπιθετικῶς παρὰ Ἀνκόφορον ἡ ἐνκατάληκτος καὶ εὐπεριόριστος 1623, 34.
- λήκυθος, ἑλαιοδόχον ἀγγεῖον, οἰονεῖ ἑλαιόκυθος παρὰ τὸ κεῦθαι τὸ ἑλαιον. 1552, 23.
- Λημηρά, ἔτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἐπίδουρος ἡ πόλις, ζῆται τὸ Λειμηρά διὰ διφθόγγου. 287, 34.
- Λήμνια κακὰ τὰ μεγάλα παροιμιακῶς, καὶ Λημνία χεῖρ ἡ ἀπαραίτητος, καὶ Λήμνιον βλέπειν ἀντὶ τοῦ δεινόν καὶ πυρῶδες. 168, 12—18. 980, 61. καὶ ὅτι οἱ Λήμνιοι αὐτόχθονες ἦσαν καὶ ἐργατικοὶ σιδήρων, καὶ ὅτι καὶ ληστρικά ποτε ἐγένοντο. 1598, 52.
- Λήμνος ἡ νῆσος ὅτι Ἐφαιστόν ἀφιέρωτο, ἀφ' οὗ καὶ Ἐφαιστία πόλις ἐν αὐτῇ. 157, 27.
- Ληναίων, μὴν χειμερινὸς ἀφωρισμένος τῇ ἀπὸ τῶν ἔργων ἀναπαύσει παρ' Ἡσιόδῳ. 1117, 55.
- Ληνίδες, αἱ καὶ Βάκχαι, Διονύσου τροφοὶ μυθευόμεναι, ὅτι παρὰ τὸν ληνὸν λέγονται. 629, 30.
- ληνός, μέρος τοῦ ἄρματιοῦ διφρον ὁμωνύμως τῷ τοῦ οἴνου υποδεκτικῷ ληνῷ. 1307, 24.
- ληΐσαι χεῖρας ἔργου τινός, ἐντελῶς λέγεται, λῆσαι δὲ ἔργου τινός, ἑλλειπῶς. 1919, 28.
- ληόν τὸ λήιον κατὰ συναίρεσιν, καὶ ὅτι καὶ λαῖον λέγεται Λωρῶς. 193, 35. 862, 55.
- ληρεῖν ὅτι παρὰ τὸ λαῖ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ρεῖν ῥῆμα λέγεται. 1078, 61.
- λης ἀντὶ τοῦ θέλης, ὅτι ἀπὸ τοῦ λῶ λῆς γίνεται τροπῇ τοῦ α εἰς ἦ. 1090, 7.
- λησάμενος ἀντὶ τοῦ ἐκλαθόμενος ἐν ἐπιγρόμμῳ. 1917, 40.
- ληστία ὅτι οὐκ ἔτιμον ἐνομιζέτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1457, 58.
- ληστής ὅτι ἐκ τοῦ ληιστῆς συνήρθη. 193, 36 760, 5.
- ληστὶς παρὰ τὸ λήθω, τὸ λῆθτα. 1493, 30. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λήθηται γενόμενον ἐκ κλίσεως ἔχει τὸ σ καὶ οὐκ ἐκ πλεονασμοῦ ὡς τὸ μνήστις, ὃ ἐκ τοῦ μέμνηται. 1741, 44.
- Λητὼ ὅτι εἰς νύκτα καὶ λήθη ἀλληγορεῖται. 22, 29. 989, 51. 1194, 27. καὶ ὅτι ὡς λήθηται σιάζειν πρὸς Ἑρμῆν τὸν εἰς λόγον ἀλληγοροῦμενον μυθεύεται, ἀλληγορία διεξοδική. 1197, 14.
- λιάζεσθαι τὸ ἐκφεύγειν καὶ τὸ πίπτειν καὶ κατακλίνεσθαι. 347, 36. 1030, 21. 1215, 12. καὶ λιάζεσθαι τὸ χωρίζεσθαι καὶ διόστασθαι. 1341, 9.
- λίαν ἐπιρῶμα ὅτι βραχυκαταληκτέ. 1433, 64.
- λίαν πάνν, ἔτι ἐκ παραλλήλων Ἀττικῶς παρατίθενται τὸ λίαν καὶ τὸ πάνν. 1817, 10.
- λίαν τόσον, ὅτι κατὰ διπλὴν ἐπίτασιν λέγεται, ὡς καὶ τὸ λίαν πάνν. 1500, 52.
- λιαρὸν τὸ θερμόν, οἶον ἐν τῷ, ἢ μὲν γὰρ θ' ὑδατι λιάρῳ ῥεῖ, ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ὡσεὶ πυρὸς, Ἰλ. χ', 149. 1263, 42.
- λιαρὸν ὑδωρ τὸ εὐκρατον, ὃ ἐστὶ χλιαρόν. 244, 44. 887, 29.
- λιαρὸς ὅτι οἰονεῖ ἱλαρὸς λέγεται κατὰ ἀναγραμματισμόν. 46, 5.
- λιαρὸς ἄνεμος ὁ Νότος, οἰονεῖ χλιαρὸς. 1534, 57.
- λιάρὸς ὕπνος ὁ θερμὸς εἶπουν θερμαντικὸς τοῦ σώματος, οἰονεῖ χλιαρὸς, ἢ ὁ ἥδὺς καὶ λίαν προσαρῶς. 974, 27.
- λιασθῆναι ἀντὶ τοῦ παρεκκλῖναι καὶ ἐκτραπῆναι τῆς ὁδοῦ ἐν τῷ, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, Ἰλ. χ', 12. 1254, 35.
- λιβάδιον ὅτι παρὰ τὸν ἑλισβὸν ἀόριστον δεύταρον τοῦ λείβω ῥήματος λέγεται. 1368, 54.
- λιβανομόνταις οἱ διὰ θυμμάτων μαντευόμενοι. 1346, 38.
- λίβηθρα, ἔφυστα χωρία καὶ διαφρίσεις ὑδάτων ἔχοντα, καὶ ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ ἄρχουσα τῆς λέξεως. 1235, 60.
- Λιβύα χώρα ὅτι ἀπὸ γυναικὸς τινος ὁμωνύμως ἐκλήθη, ἡ παρὰ τὸ λείπεσθαι ὑετοῦ ἢ παρὰ τὸν Λίβα ἄνεμον. 1485, 7.
- Λίβυς, κύριον ὁμωνύμως τῷ Ἰθρικῷ. 325, 44.
- λίβυς ὁ αὐλὸς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπεὶ Λίβυς τις νομὰς τὴν αὐλητικὴν πρώτος εὔρε. 1236, 55.
- λίγα ἐπιρῶμα ὅτι ἐκ τοῦ λιγέα συγκόπεται, ὡς ἐκ τοῦ ταχέα τὸ τάχα καὶ τοῦ σαφέα τὸ σάφα. 86, 31. 1184, 40.
- λιγαίνειν τὸ δέξασθαι φωνῆν καὶ τὸ ῥητορικῶς ὑμνεῖν ἐνίστα. 878, 11. 1033, 38. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ τύπτειν τίθεται. 860, 44.
- λίγδην ἐπιρῶμα, ἥγουν ξεστῶς ἐπιπολῆς, παρὰ τὸ λῆζειν, ὃ δηλοῖ τὸ ὑλῆν ἢ σιδήρεϊ ξεῖν. 1926, 31. 41.
- λίγδος, κονία, ἀλοιφή, καὶ λίγδοι χόανα εἶπουν χωνευτήρια, ἐρμηγεία διεξοδική. 1229, 27. καὶ ἀλλαχοῦ λίγδος χωνευτήριον εἰς νομισμάτων διατύπωσιν, λέξις διαφόρως ἐρμηνευομένη. 1926, 52.
- Λίγεια προπαροξυτόνως ὄνομα μιᾶς τῶν Σιρηνῶν, καὶ λγεια φόρμῃς ἐπιθετικῶς. 1586, 13. 1709, 46.
- λιγέως κλαλεῖν τὸ δέξεως θρηνεῖν. 1108, 47.
- λίγξε, τρίτον πρόσθετον ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ λίγγω σεισημένον ἐνεστώτος. 1119, 59. καὶ ὅτι λίγξαι λέγεται τόξου νευρὰ, ἀρεθέντος τοῦ αἵστοῦ. 452, 25.
- λιγυρὰ πνοή καὶ μᾶστις ἡ μετὰ ἤχου ποιοῦ προφοῦσα. 579, 16. 860, 40. 48. καὶ λιγυρὰ ἡ λιγυρὸς ὄρεϊς ὁ λιγυρφογος. 986, 21.
- λιγὸς λέγεται τις διὰ φωνῆς ἀρετήν. 96, 4.
- λιγὸς ῥήτωρ, ὅτι λιγὸς λέγεται τις διὰ φωνῆς ἀρετήν, καὶ λιγὸς ἄνεμος ὁ δέξυς τὸν ἤχον, καὶ ἀπλῶς πᾶν, οὗ ἡ φωνὴ δέξαι, λιγὸ λέγεται καὶ ὅτι τὸ λιγὸς ἐπίθετον δέξνεται πρὸς διόστα-

- λιν τοῦ *Λίγυς* ἐθνικοῦ. 96, 4. 1033, 37. 1462, 53. καὶ λεγὸς ὁ δῆξις καὶ θυμικὸς κατὰ μετᾶληψιν. 213, 33.
- Λιθάδες* ὅτι μικρότερόν τι εἶσιν ἢ οἱ *Λίθαι*. 1749, 50. καὶ *Λιθάδες* ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς *Λίθοι* ἐνίοτε. 1944, 43.
- Λίθαξ* πέτρα παρ' *Ομήρῳ* ἡ πολὺς προβολὰς δξείας εἶχον *Λιθίων* ἐκφύματα περὶ αὐτὴν ἔχονσα, καὶ ὅτι ἰποκοριστικοῦ τύπου ἐστὶ τὸννομα. 1540, 52. 55.
- Λιθοβόλος* παροξυτόνως ὁ *Λίθον* βάλλων, *Λιθόβολος* δὲ προπαροξυτόνως ὁ *λίθῳ* βεβλημένος. 423, 23.
- Λίθος* ὅτι παρὰ τὸ *λίαν* τεθεῖσθαι λέγεται ἐτυμολογικῶς. 925, 27. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται. 550, 15. 904, 56.
- Λίθος* ἐπὶ ὁσκού παρὰ τὸ *λίαν* θείν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπλῶς παρὰ τὸ *λίαν* τεθεῖσθαι. 1591, 18.
- Λίθος* ἡ ἄγκυρα διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους *λίθοις* ἀντὶ ἀγκυρῶν χρησθαι. 1164, 1.
- Λιθωδία* ἡ σκληρότης, παρὰ τὸ *λίθος*. 24, 7.
- Λικίνιοι* ἰδιωτικῶς λέγονται πάντες οἱ ἀγρίως κολάζοντες, ἀπὸ τινος *Λικινίου*. 1834, 29.
- Λικμῶν* ὅτι παρὰ τὸ *λίαν* καμῖν δοκεῖ λέγεσθαι κατὰ συγκοπήν. 575, 44.
- Λικριφίς* ἐπιρῥήμα ἀντὶ τοῦ *πλαγίως*. 998, 8.
- Λίλαια*, πόλις *Φωκιῇ* παρὰ τὸν *Παργανασόν*, ἀπὸ *Λιλαίας* τῆς *Ἐφεωσοῦ* τοῦ ποταμοῦ, ὅς ἀπὸ *Λιλαίας* τῆς πόλεως τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. 275, 11.
- Λιλαίω*, ἔτι παρὰ τὸ *λίω*, ὃ δηλοῖ τὸ θέλω, γνέται *λαίω*, ὅθεν τὸ *λιλαίω*. 1198, 3. 1426, 43. καὶ ὅτι *λιλαίσθαι* ὁδοῦ, ὡς καὶ ἐπείγεσθαι ἐδοῦ, μετὰ γενικῆς παρ' *Ομήρῳ* λέγεται. 1419, 7.
- Λίλας* ὄρος, ὅρ' οὗ τὸ *Λιλάν* τειον πεδίων, ὅτι παρὰ τὸ *λιλῶ*, ὃ ἐστὶν ἐπιθυμῶ, δοκεῖ λέγεσθαι. 1198, 3.
- Λιμὴν* ὅτι παρὰ τὸ *λίαν* μένειν ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ οὕτω λέγεται πρὸς
- διαστολὴν τοῦ κυμαίνοντος πελάγους. 919, 15. 1519, 63.
- Λίμναι*, τόπος τις τῆς *Ἀττικῆς*, ὅθεν *Λιμναῖος* ὁ *Διόνυσος* ἐπωθυμικῶς λέγεται. 871, 42.
- Λιμναία* ἀντὶ τοῦ *λίμνη*, ὅτι κατὰ παραγωγὴν λέγεται. 1758, 57.
- Λιμναῖος* *Διόνυσος* ὁ ἐν *Λίμναις* χωρίῳ τινὶ τῆς *Ἀττικῆς* τιμώμενος εἰς σύμβολον τοῦ δεῖν ἔδωκε κεκρῆσθαι τὸν οἶνον, ἐρμηνεία διεξοδική. 871, 42.
- Λίμνη*, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα *λίμνη* ἐνίοτε λέγεται παρ' *Ομήρῳ*, καὶ παρὰ τὸ *λίαν* μένειν λέγεται τοῦνομα. 919, 14. καὶ ὅτι τὸ *λιμνίζον* τοῦ ποταμείου ἔδατος *λίμνη* λέγεται παρ' *Ομήρῳ*. 1235, 24.
- Λίμνη* θαλαττίου ὕδατος, ἥς τὸ ὕδωρ χρησίμου εἰς ἄρδουσιν ὑμπελῶν παρὰ *Θραξίν*, ἱστορία. 1130, 43.
- Λιμνώρεια*, κέριον *Νηρηίδος*, ὅτι ἐκ τοῦ *λίμνη* καὶ ὄρος συγκείται τοῦνομα. 1130, 60.
- Λιμοκίμβιξ*, ζῆται ἐν τῷ *κίμβιξ*. 1828, 10.
- Λιμὸς* διὰ τοῦ *λίω* ἐκ τοῦ *λέλειμμα* ἀπελείπει τοῦ εἰ τῆς παραλήγουσης διφθίγγου, καὶ ὅτι κατὰ *θηλυκὸν γένος* λέγεται παρὰ τισι. 194, 41. 1504, 37. 1562, 64. 1631, 3.
- Λίγ* ἐπὶ αἰτιατικῆς ὅτι περισπᾶται κατὰ τινος *καίπερ* τῆς *λῖς* εἰθείας ὁξυνόμενης. 857, 37.
- Λίνα* τὰ ἱστία καὶ τὰ δίκτυα. 1452, 60. καὶ *λίνα* αἱ κιθαριστικαὶ χορδαὶ διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους *λίνω* ὀντὶ χορδῶν χρησθαι. 1163, 64. 1164, 13.
- Λιναρεῖα* τὰ θηρατικὰ δίκτυα παρὰ *Παμφυλίοις*. 1452, 61.
- Λίνδος*, πόλις *Ρόδου* ἐπὶ ὄρους ἱδρυμένη, ἀνατεινόντου πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ *Λίνδου* ἥρωος ἡ ἡρώιδος· καὶ *Λίνδος* πόλις *Σικελικῇ* ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἐν τῇ *Ροδιακῇ* *Λίνδῳ* ἦν ἱερὸν *Ἀθηνᾶς* ἐπιφανέστατον *Δαναῶν* ἱδρυμα, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως, ἐρμηνεία διεξοδική. 315, 11 — 21.
- Λίνδος*, ἡθηρόν τι ἀρωματικὸν εἶδος ὁμωνύμως *Λίνδῳ* τῇ *Ροδιακῇ* πόλει. 315, 18. 1524, 11.
- Λινίσκος* ὑποκοριστικῶς τὸ λεπτέτατον *λίνον*. 1164, 16.
- λίνον* ἡ χορδὴ διὰ τὸ ἐκ *λίνου* πάλαι γίνεσθαι τὰς χορδὰς. 421, 27.
- λίνον* ἡ ὀρμιά κατὰ συστολὴν τῆς ἀρχούσης ἐν τῷ, ἐκ πόνοις *θύραζε* *λίνω* καὶ οἶνονι *χαλκῷ*, *Ἰλ.* π', 408. καὶ ὅτι *λίνον* ὡς ἐπιπολὸν ἐπὶ δικτύου ἀκούεται. 1067, 54.
- λίνον* τὸ λινεὺν ὕφασμα ἐν τῷ, αὐτῷ σὺν τε *λίνω* καὶ ὀργεῖ *σιγαλόεντι*, *Ὀδ.* ν', 118. 1736, 19.
- λίνον* μοιρῶν, ὅτι διὰ τοῦ *λίνου* ἰσίων ἀνθρωπίνων πραγματικῶν ἐν λεπτῷ στροφῇ καὶ ὃ ἐν αὐτοῖς εἰρημὸς δηλοῦται συμβολικῶς. 1200, 10. 1576, 53.
- Λίνος* ὁ ἱστορικὸς ὅτι ἔξ *Οίχας* πόλεως ἦν. 298, 37.
- Λίνος* ὁ ποιητὴς ὅτι *Τερψιχόρης* υἱὸς γεγονέναι ἱστορεῖται. 817, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι *Οἰρανίας* υἱὸς ὁ *Λίνος* καθ' *Ἡσίοδον*. 1163, 60. ζῆται τὸ, *λίνος* ῥῥῃ.
- λίνος*, ῥῥῃ ἡ ἴμνος ποίς ἐπὶ *λίνω* τῷ ποιητῇ, ὅς ὑπὸ *Ἀπόλλωνος* ἀνῆρεθῇ, ἱστορία· καὶ ἕτερος *Λίνος* *Ἡρακλέους* διδάσκαλος, ὅς καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀνῆρεθῇ· καὶ τρίτος, ὁ καὶ *Νάρκισσος* κληθείς, υἱὸς *Χαλκιδέως*, ἐρμηνεία διεξοδική. 1163, 54 — 1164, 14. 1900, 3.
- Λινόσφαροι* τροφαλίδες αἱ λεπτὰ καὶ ἀκαλαί. 1339, 18.
- Λινοστατεῖσθαι* ὑπὸ ἔρωτος ὅτι παρὰ τὰ *λίνα* λέγεται, ὃ δηλοῖ τὰ δίκτυα. 1164, 21.
- λίνα* ὅτι ἐκ τοῦ *λιπαρὸν* κατὰ ἀποκοπὴν λέγεται. 824, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατὰ τὸν *Ἡερμιανόν* ἐκ τοῦ *λίπος* *λίπας* γέγονε κατὰ μετεπλασμόν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ' *λίνα*. 1560, 27.
- Λιπάρα* ὅτι μεγίστη ἐστὶ τῶν ἐπὶ *Αἰόλου* νήσων καὶ ἑγγίστη τῇ *Σικελίᾳ*, *Κνιδίων* ἀποικος, ἐν ἣ ἀναγεσθῶνται πυρὰ, ὅθεν καὶ *Λιπαρῶν* σέλας λέγεται. 1044, 34. 36.
- Λιπαρὰ* καλύτερα ἢ *λεπκὴ* καὶ *λεία*. 1276, 57.
- Λιπαρὰ* κρήδεμνα τὰ ἐκδηλα καὶ *λαμπρὰ*, ἡ τὰ εὐδαίμονά ποτε

ἐν τῇ Τροίῃ λιπαρὰ κρηδεύματα, παρ' Ὀμήρῳ. 1743, 57.

λιπαραὶ θέμιστες αἱ λιπαροποιοὶ καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦσαι. 743, 34.

Λιπαραιῶν νῆσοι, ὅτι ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων Λιπύρας καλουμένης Λιπαραιῶν νῆσοι λέγονται πῦσαι αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι διὰ τὸ τῆς Λιπύρας ἐπίσημον. 1644, 36.

Λιπαραιὸν σέλας λέγεται τὸ ἐν Λιπύρῃ τῇ νήσῳ ἀναγυσώμενον ἐκ τῶν περὶ, καὶ Λιπαραιῶν νῆσοι αὐτὰ καὶ Αἰόλου νῆσοι. 1644, 34.

λιπαρεῖν τὸ παρμόνως ἰκετεῦναι, ὅτι παρὰ τὸ λίαν παρῆναι λέγεται. 1599, 52.

λιπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι πᾶς τις λιπαρὸς ἄνθρωπος ζωμὸς ἐπικαλεῖτο κατὰ σκόμμα. 1642, 60.

λιπαροὶ πόδες οἱ εὔσαρκοι, καὶ λιπαρὸν κρηδεύμενον τὸ λεῖον καὶ στιλπνόν. 170, 21.

λιπαρὸν γῆρας τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκείθεν τηκεδόνος, ἥ τὸ εὐδαιμον. 1676, 58.

λιπαρὸν ἐλαιον, ὅτι καθόλου ἐπιτίθεται τῷ ἐλαίῳ τὸ λιπαρὸν καὶ οὐ πρὸς διαστολήν τινα. 1560, 24.

λιπαρὸν ἰμάτιον τὸ λευκὸν καὶ λεῖον καὶ εὐαφές, ὡς τὸ λίπος, ἧ ὁποῖον ἂν ποροῖεν τρυφῶντες ἄνθρωποι, οἱ καὶ λιπαροὶ λέγονται. 1421, 15. καὶ λιπαρὸν κρηδεύμενον ὁμοίως. 1454, 7.

λιπαροπλύκαμος Ἄτη, ὅτι οὐ κατὰ παρακολουθήματα τῶν βλαπομένων, ἀλλ' ὡς μυθικὴ δαίμων οὕτω λέγεται. 1175, 55.

λιπαρὸς οἶνος, ὅτι καὶ λιπαρὸς τις οἶνος ἐπιθετικῶς ἐλέγτο, καὶ ἀλιπὴς ἑτεροῖός τις. 871, 32.

λιπαρὸς γηράσκειν τὸ εὐδαιμόνως καὶ τρυφερῶς, καθ' ὁμοιότητα τῶν λιπώντων ζώων. 1492, 26.

λιπεῖν τινὰ τύπον, ἀπὸ τοῦ μακρῶν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ ἀναχωρεῖν. 1804, 21.

λίπτω τὸ ἐπιθυμῶ, ὅθεν τὸ λίσσω δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ λιπαρῶ. 1398, 34.

λίρος ὁ ἀναιδὴς καὶ πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαρρησιαστής, ὅτι ἐκ τοῦ

λίαν καὶ τοῦ ῥῶ, ὃ ἔστι λέγω, σύγκειται ἡ λέξις. 1856, 64.

λῖς ὁ λέων, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, λῖν δὲ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς περισπᾶται κανονικῶς· καὶ ὅτι δικατάληκτόν ἐστι τοῦνομα κατὰ τινὰς, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 841, 22. 857, 41. ζῆται τὸ, λῖς πέτρα.

λῖς πέτρα ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ λισσῇ κατ' ἀποκοπὴν λέγεται, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ ἄκλιτον διαμένει τοῦνομα· καὶ ὅτι λῖς, ὃ δηλοῖ τὸν λέοντα, περισπᾶται κατὰ τινὰς πρὸς τὴν ἀπὸ τούτου διαστολήν. 841, 26. 1713, 25.

λίσπος, ἰσχνός. 1088, 34.

λίσσεισθαι ὅτι ἰκετεῖν δηλοῖ παρμόνον παρ' Ὀμήρῳ. 1599, 52. καὶ ὅτι καὶ λίσσεισθαι γούνων εἶτον γονάτων λέγεται ἑλλειπῶς τῆς ὑπὲρ ἢ διὰ προθέσεως, ἥ μάλιστα τῆς ἀπτόμενος μετοχῆς. 762, 59.

λίσσῃ πέτρα συνήθως μὲν ἡ λεία, ἐπιθετικῶς πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ· ἐν δὲ τῷ, ἔστι δὲ τις λισσῇ αἰπεῖα τε εἰς ἅλα πέτρα ἰσχυρὴ Γόρτυνος, Ὀδ. γ', 293. τὸ λίσσῃ ὄνομα τῆς πέτρας ἐκείνης ἔοικεν εἶναι, ἣν οἱ Κρήτες Βλίσσην λέγουσι· καὶ ὅτι τὸ λί διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. 883, 56. 1468, 47.

λίσσομαι ὅτι δυοὶ μὲν σ' γραφόμενον ἐνεστώτα χαρακτηρίζει, ἐνὶ δὲ μέλλοντα· καὶ ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυοὶ σ' γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ἐν ἑ. 25, 46. 764, 21.

λίσσον τὸ λεῖον, τὸ λί ἰῶτα. 883, 56. 1357, 43.

λίσσω, ὃ καὶ λίσσομαι, ὅτι παρὰ τὸ λίπτω δοκεῖ λέγεσθαι τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ πτω εἰς σση. 1390, 34.

λίστρεύειν φυτὸν τὸ περιζύειν, παρὰ τὸ λίστρον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύστρον. 1959, 46.

λίστρον ξύστρον, ἀπὸ τοῦ λίω ὀνοματοποιημένου ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ ξύνω. 1119, 55. 1926, 38. καὶ ἀλλαχού, λίστρον πένον σισιθηρωμένην, εἶτον ξυστήρ· καὶ ὅτι ὀνοματοποιήθη ἡ λέξις. 1229, 25.

λίστρώσαι τὸ ξύσαι καὶ ὁμαλί-

σαι, ὅτι παρὰ τὸ λίστρον λέγεται, καὶ ζῆται τὸ λίστρον. 1229, 26.

λίτα, παρ' Ὀμήρῳ πτώσεως αἰτιατικῆς ἐνικῆς, ὅτι ἐκ τοῦ λίτων μεταπέπλυσται, ὡς καὶ ἡ λιτὶ δοτικὴ ἐκ τοῦ λιτῶ· καὶ ὅτι ἔφασμά τι σημαίνει λεπτόν, καὶ ὅτι ἐκτείνεται τὸ λί ἐν τῷ λιτὶ καὶ λίτω, καὶ ὅτι ἐπὶ πληθυντικῆς εὐθείας ἀκούουσι τινες τὸ λίτω πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 722, 33. 1400, 3—15. 1661, 55.

Λιταὶ, μυθικαὶ τινες δαίμονες, Λιὸς θυγατέρες ταῖς ἰκεταῖς ἐπιστατοῦσαι, ὅτι χωλαὶ καὶ ἑνυσσὶ καὶ στραβαὶ πλείττονται, καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ περὶ τῶν τοιούτων Λιτῶν. 768, 2—33.

λιτανεύω, ὅτι ἐκ τοῦ λίτω γίνεται λιταίνω, ἔξ οὗ τὸ λιτανεύω. 1354, 34. καὶ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἰσῷ τῷ ἰκετεῦναι κεῖται. 1575, 13.

λίτεσθαι ἀπαρμήγατον, ἥρουν λιτανεύσαι, ἔτι ὀφείλον προπαροξύνεσθαι ὡς συστοιχοῦν τῷ λίτομαι ἐνεστώτι, ὅμως συνεξακολουθήσαν τῷ ἰκέσθαι καὶ πεθεσθαι καὶ λιπέσθαι ὁμοίως ἐκείνοις παρωξύνθη, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1044, 64—1045, 17.

λίτῃ ἡ ἰκετεῖα, παρὰ τὸ λίσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ λίτω λέγεται. 725, 14.

λίτῃ, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι λίτῃ προπερισπωμένης ἥξιον τινὲς λέγεσθαι, καὶ ὅτι κάλλιον ὀξύνειν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς λῖς εὐθείας πεκινῆσθαι τινὲς αὐτὸ ᾤοντο. 2146, 49—55. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἡ λιτὶ δοτικὴ ἀπὸ τῆς λίτω μεταπέπλυσται, καὶ ὅτι δοκεῖ παραλόγως ὀξύνεσθαι. 677, 13. 722, 33. 1400, 3. 10.

λίτομαι τὸ εἶγμαι, ἀλλομαι δὲ τὸ ἀμαρτάνω. 1765, 20. καὶ ὅτι τῆς τρίτης ὃν συζυγίας τῶν βαρυτόνων εἰκότως δι' ἐνὸς τ' γράφεται. 764, 24.

λίτρον Ἀττικῶς τὸ κοινῶς νίτρον. 483, 9. 918, 31.

Λιτυέρσης, ᾗδὴ Θεριστῶν οὕτω καλουμένη. 1164, 10. 1236, 60.

λίτω καὶ λίτομαι, ὅτι τὸ μὲν λίσσομαι ἐν δυοὶ σ' γράφεται, τὸ δὲ λίτω καὶ λίτομαι ὡς τρίτης

όντα σελήνης τῶν βαρυτῶν
εἰκένως δι' ἐνός τ' γράφονται.
25, 45. 764, 22.

λιχμασθαι ὅτι ᾤφειλε μὲν διὰ
διφθόγγου ἔχειν τὴν λ' συλλαβὴν
ὡς ἀπὸ τοῦ λείω, διὰ δὲ τὸ
δὲ σύμφωνον ἐπαγεσθαι διὰ μό-
του τοῦ ι' γράφεται. 1227, 25.

λοβός, ὅτι λοβοὶ τὰ ἄκρα τῶν
ὠτίων λέγονται παρὰ τὴν λαβὴν,
καὶ λοβός δυνάμει μέρος τι
τοῦ ἥπατος καὶ ἀγγεῖον ὁσπρι-
όχον, καὶ ἐπὶ τὸ λὸ διὰ τοῦ ο
μικροῦ γράφεται. 976, 32. 1137, 4.

λογάδες λίθοι οἱ ἐκλελεγμένοι.
1851, 35.

λογεμπόρος, ἔτι παραλόγως
παροξύνεται τὸ ὄνομα. 463; 40.
1447, 47. 1448, 1.

λόγιον Ἀττικῶς τὸ χρησιμώδημα.
233, 37. 1426, 64.

λογιστικόν, ὅτι τοῦ λογιστικοῦ
ἔδρα ἐστὶν ἡ κεφαλὴ. 144, 18.

λογοειδής θυμὸς, ὃ καὶ πολι-
τικὸς, ὃ ἄνω πάθος ἢ τρίπου
λεγόμενος, οἶον, ἵππους δὲ ξαν-
θὰς ἐκατόν καὶ πεντήκοντα.
1676, 16.

λογολεσχέιν, ἔτι ἐκ τοῦ λόγος
καὶ τοῦ λέσχη ἰσοδυναμῶν ὀνο-
μάτων συγκιταὶ ἡ λέξις. 437, 24.

λόγος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ παρὰ
τοῖς ὑστερον μῦθος, ὃθεν λογο-
ποιός ὁ μυθογράφος. 29, 26.

λόγος, ὅτι οὐχ εὐρηται παρ' Ὀ-
μήρου τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀντ' αὐ-
τοῦ δὲ τὸ μῦθος. 633, 41. 931, 1.
ἀλλαχοῦ δὲ ἐπὶ χρῆται τῷ ὀνόματι
τούτῳ καὶ ὁ Ὀμηρος παρὰ τὴν
τῆρησιν τινῶν, οἷον ἐν τῷ, ἥστο
καὶ τὸν ἔτερε λόγους, Πλ. ο', 393.
1022, 27.

λόγος, ὅτι ὁ μὲν ἐμβριδής καὶ
δραστηρίως λόγος καὶ οἷον ἄρρη-
τον ἔρμης λέγεται παρὰ τοῖς ποιη-
ταῖς, ὁ δὲ κάλλους καὶ ἡδονῆς
στοχαζόμενος Μῦθος ἢ Καλλιότης,
ἢ ἄλλω τινὶ τῶν τοιούτων θηκυ-
κῶς προσυγορεύεται. 10, 19 — 27.

λόγος ἑτηρικὸς διαφθόρων ζῶων ἢ
παραγμάτων ποιότησιν εἰκαζόμενος
παρ' Ὀμήρου. 396, 6. καὶ ὅτι
τρεῖς ἴσοι λόγων ἴδου, μιμητικὴ
ἢ καὶ δραματικὴ, δευτέρω ἢ μι-
μητικῶς καὶ τρίτῃ ἢ μιμητῇ, καὶ ὅτι

ἐν πάσαις ὁ Ὀμηρος ἡδονικῆσι.
263, 6.

λόγος ἐν λόγῳ, ὅτι λόγον ἐν λόγῳ
ἐκάλει Ἐπίχαρμος τὸν αἰνιγματι-
κόν, τὸν ἄλλο μὲν ὑποβάλλοντα
νοεῖν, ἄλλο δὲ συμβολικῶς ση-
μαίνοντα. 1634, 15.

λόειν, ἤγουν ἰλοῦν, ὅτι ἀπὸ τοῦ
λόω, ὃ προτιπύχει τοῦ τε λοεῖν
καὶ τοῦ λούω, κεκλήθηται. 1662, 5.

λοεῖν ποιητικῶς τὸ κοινῶς λούειν.
1481, 61.

λοεῖσαι ἔτι ἐκ τοῦ λούσαι γέγονε
κατὰ ἀνάλυσιν. 1300, 59.

λοετροχόος τρίπους, ἀγγεῖον
περιέχον ποδάνκιστρα ἀναλογούν
τῇ τὸ κατὰ χειρῶν ἴδωρ περιε-
χούσῃ προχόῳ. 740, 8. 1869, 55.

ζῆται ἐν τῷ τρίποδι καὶ λοι-
τροχόοι ἄνθρωποι παρὰ Συβα-
ρίταις; ἱστορία. 1146, 32.

λοεβάσιον, ἀγγεῖον φ' ἑλπίον
ἐσπένδεται, σπανοδεῖον δὲ, φ' οἶκος.
1476, 26.

λοιβή ταῦτο ὀπὲρ σπονδῇ, καὶ ὅτι
καὶ ἡ νεκρικὴ χοῆ λοιβή ἐπὶ ταῖς
καταχρηστικῶς λέγεται. 692, 58.

λογία ἔργα τὰ ὀλέθρια, ζῆται ἐν
τῷ λοιγός. 143, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ
λενγαλέον οἶονταί τινες λέγεσθαι
τὸ λογιον τροπὴ τοῦ εἰς ὃ καὶ
τοῦ οἰεῖς ι'. 178, 8.

λοιγός ὁ ὀλέθριος, ὁ ὀλιγῶν τὰ
ζῶα, ὅτι μεταθίσσει τοῦ ι' λέγεται,
ἢ λοιγός ὁ λέγων, ὃ ἐστὶ κοιμῶν,
τοὺς ὑπαγομένους αὐτῷ. 46, 5.
49, 37. 143, 21.

λοιδορία, λόγος ὡς οἶον ὁδόν
πλήττων. 1489, 54. 1490, 2.

λοιμός, δι' οὗ λείπονται τὰ ζῶα,
ὅτι ἐκ τοῦ λείπω λείμμαι λέγεται.
49, 37. 56, 27.

λοιμοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ κατὰ τὸ ἄ-
της Πριάδος ἱστορομένου ἀλλη-
γορίᾳ διεξοδικῇ, καὶ τίνα τῶν βο-
σκημάτων θηδῶς μεταλαμβάνει
τοῦ λοιμικοῦ πάθους καὶ διὰ τί,
φυσιολογία διεξοδική. 41, 16.

λοισφῆς τὸ κρινότερος λολι-
σθιον, ὅτι ἀπὸ τοῦ λολισθῆς λολι-
σθῶς παρήχθη. 1327, 59.

λοισφός, οἷον ἢ ἡλσφός, ὅτι κατ'
ἀναφωμμιτισμὸν λέγεται. 46, 6.

λοκρὸς ἡ χώρα ὅτι ὑπὸ τοῦ Πιερ-
νασσοῦ διήρηται δίχα, καὶ τὸ μὲν
πρὸς ὑπέρωρον μέρος ἐπὶ τὸν Κρίσ-

σαῖον κόλπον καθέξει, τὸ δὲ
πρὸς ἑω ἐπὶ τὴν πρὸς Εἰβορίαν
θάλασσαν τελευτᾷ. 276, 24.

Λοκροὶ ἔθνος, ὅτι τῶν Λοκρῶν
οἱ μὲν τινες Ἐπικτημιθῖοι ἐλέγοντο,
οἱ Ὀποῦντιοι ἀπὸ Ὀποῦντος τοῦ
μητροπόλεως αὐτῶν, Οἰκαῖοι καὶ
Μαλιεῖσι πρόσοικοι. 276, 8 15. 27.
οἱ δὲ τινες Ἑσπεῖριοι, περὶ τὰ δυ-
τικὰ μέρη κείμενοι τοῦ Περνασ-
σοῦ, Αἰτωλοῖς ὁμοροῦντες, οἱ
καὶ Ὀζόλαι λεγόμενοι παρὰ τὸ τῶν
κατ' αὐτοὺς θρεμμάτων ὕλιν.
276, 9. 17. 22. 26. καὶ ὅτι ἀπὸ
τῶν Ἑσπερίων Λοκρῶν, τῶν καὶ
Ὀζολῶν, ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐ-
στάλη, ἴπον καὶ οἱ Ἐπιεφεῖριοι
Λοκροὶ. 277, 21.

Λοκροὶ Ἑσπεῖριοι καταφυγόντες
τὰ Διονυσίου τοῦ τυράννου τέ-
κνα, ἱστορία διεξοδική. 1344, 33.

Λοκρὸς ὁ Φέσκου, ἀφ' οὗ Λο-
κροὶ τὸ ἔθνος, ὅτι διενεχθῆς πρὸς
Ὀποῦντα τὸν υἱὸν ἔκτισε τὰ πρὸς
ἐσπερίαν τοῦ Περνασσοῦ, ἔχων
μεθ' αὐτοῦ τοὺς Ἑσπερίους τε
καὶ Ὀζόλους κληθέντας Λοκροῖς.
277, 19.

Λοκρὸς, υἱὸς Διὸς ἐκ Μαίρας
τῆς Προίτου Ἀργείων βασίλειος,
ὅτι τὰς Θήβας Ζήθω καὶ Ἀμ-
φιλονι συνώκισε. 1688, 63.

Λοκρῶν σύνθημα, παροιμία ἐπὶ
ἀπατεῶνων λεγομένη διὰ τὸ τοὺς
Λοκροὺς Πελοποννησίοις μὲν συν-
θέσθαι, βοηθῆσαι δὲ τοῖς Ἑρα-
κλειδαῖς. 275, 43.

Λοξίας ὅτι παρὰ τὴν λοξὴν ἴνυ,
ἤγουν φωνήν, οὕτω λέγεται. 794,
54.

λοπαδοφυσητής, ὅτι οὕτως ἐ-
κλήθη τις ὀνομάχος. 1151, 13.

Λοπάς ὅτι ἐκ τοῦ λέπω ἡλοπα
μέσου παρακειμένου λέγεται διὰ
τὸ λεπτόν τῆς πλάσιως. 1246, 30.
1863, 55.

λοπίμον κάρυνον ἔτι παρὰ τὸ λέ-
πειν δοκεῖ λέγεσθαι. 1863, 50.

λόπιημα τὸ λεπτόν, παρὰ τὸ
λέπω. 1863, 51.

λοπός κρομίου τὸ λεπτόν, ὅτι
παρὰ τὸ λεπῶν λέγεται, ὃθεν καὶ
τὸ ἄν μικρόν ἔχει. 1246, 29. 1739,
54. 1863, 47. καὶ ἡλπός, ἱματίον
ἐπὶ τῶν ἐνθάδε λεπτόν κατὰ κρομ-
ίου Λοπόν, ὃθεν ἐπάσαι καὶ

κῶς ἀντὶ τοῦ θανάτου τινά. 1016, 41. ζῆται τὸ, λῦσαι γόνατα. λυεῖν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, Ὀδ. δ', 39. ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28.

λυεῖν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι οἰκίως λέγεται λύεσθαι τὸ κρήδεμνον, δέμα ὃν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. 1474, 1.

λυεῖν μένος καὶ λυεῖν ἄψα παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι καλῶς λελῶσθαι λέγεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν. 1476, 52. καὶ λυεῖν τεῖχος πόλεως ὁμοίως. 1047, 58.

λυεῖν νείκεα τὸ τὰς φιλονεικίας διακρίνειν. 978, 61.

λυεῖν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὄνείρου σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42.

λυεῖν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Q. T. 316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν. ζῆται ἐν τῷ, τέλη λύειν. 1722, 20.

λυεῖν τὸ διὰ λῦτρων ἀποδιδόναι. 1341, 62. καὶ ὅτι λυεῖν ἀπολύνων ἑλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106. 834, 50.

λύεσθαι ἀντὶ τοῦ λυεῖν, οἶον ἐν τῷ, λύντό τε τεύχε' ἀπ' ὤμων, Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄνυχα, καὶ ἀπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτίζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθαρόμενα λύεσθαι λέγονται. 191, 41.

λύεσθαι ἵππους ἐν ἴσῳ τῷ λυεῖν, ὃ ἐστὶν ἀποζευγνύειν· καὶ ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνει τὸ λῦ, πῇ δὲ συστέλλει. 1284, 46. 51.

λύῃ ἢ στάσις ὡς διαλυτικὴ τῆς φιλικῆς ἐνώσεως εἶπουν ὁμοιοίως. 108, 8. 1220, 3. 1910, 16.

λύθρον οὐδετέρως ὃ ἐξ αἵματος μολυσμός, ὃ λύσεως ἔχον κα-
θαρμοῦ δεόμενος, παρὰ τὸ λῶν τὸ καθαίρω, ὅτι διὰ τοῦ θ' γράφεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύτρου, ὃ καὶ ἀποιον λέγεται. 641, 44. 838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ λύθρος μεταπέπλασται. 1309, 36.

λυκάβας ὃ ἐνισπύς, παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν ἔχον σκοτίως παρέχεσθαι. 1756, 27.

Λυκαμβίδαι ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ποιημάτων προσγενο-

μένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγαγον. 1684, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυκαστὸς ὀξυτόνως παρὰ τοῖς ἐγχαρίοις λεγομένη, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις προπαροξυτόνως· καὶ Λύκαστος ἑτέρα Πορτικὴ ὁμωνύμως. 313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι μανιώδες τυκτιπόρον περὶ μνήματα πλανόμενον. 1222, 41.

λυκέη ἢ τοῦ λύκου δορά, καὶ ὅτι ὁ ἄρπαξ καὶ ὑπουλος λυκέην ἐνεῖσθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374, 40—46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἀργεὶ τὸ κί-
ἀφθογγον, Λύκος δὲ Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῶτα. 354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ γεγονώς, οἶον ἐν Λυκηγενῆς, ἢ παρὰ τὸ λύκον φανῆναι τῇ Ἀητοῖ τικτοσὴν τὸν Ἀπόλλωνα. 354, 13. 448, 41. ἄλλαχού δὲ ὅτι Λυκηγενὴς ὃ Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμᾶσθαι. 1073, 62.

λυκηδὸν ἐπὶ βῆμα, ἔχον δίκην λύκων. 927, 60.

Λυκία, ὅτι οὕτως ὀνομάζει Ὀμηρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν, ἣτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353, 25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκιοι ἔθνος ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίωνος οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369, 5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μὲν τις μικρὰ Λυκία ἐλέγτο, ἥς ἔρχεν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πανδάρως, ἡ δὲ μεγάλη, ἥς ἔρχεν ὁ Σαρπηδῶν, ἦν καὶ εὐρεῖαν ὃ Ὀμηρος λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535, 21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκιοι ἐνλο-
τε λέγονται παρ' Ὀμήρῳ συνέ-
δοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπικούροι ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ ὅτι τοὺς ἐπὶ Πανδάρῳ Λυκίους Τρώας καλεῖ Ὀμηρος. 535, 23.

Λύκιοι ἔθνος, ζῆται ἐν τῷ, Λυκία χώρα.
Λύκειος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῶτα, Λύκειος δὲ ἀγορὰ τὸ κί ἀφθογγον. 354, 16. ζῆται τὸ Λύκειος.

Λύκειος, κύριον Βοιωτοῦ τινὸς ἀνδριαντοποιοῦ. 907, 23.

Λυκουργεῖς φάλαι, αἱ καὶ Λυκουρῆοι ἐπὶ χροῦσι λεγόμεναι, ὅτι ἀπὸ Λυκίανος τινὸς δημιουργοῦ ἢ ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εἰρησθαι, δι-
αίτησις διεξοδική. 907, 21. 26.

λύκοι ὅτι συναγελαστικά εἰσι ζῷα. 1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρη τῇ γλῶσση πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5, καὶ ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον, ἀλλήλων τὰς κέρατους ἐνδονόντες, στιχηδὸν ἔπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῇ μὴ παρασύρεσθαι ὑπὸ τοῦ ρεύμα-
τος. 1756, 28.

Λυκούργος ὅτι τὸ ἐντελές ἐστὶ τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὀργῇ σῆκεται τοῦ-
νομα. 629, 14.

Λυκοπάνθηρ, ζῷον τι λυκοειδὲς πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θηβῶν, ὅτι κακίους τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν εἰς Ἀἶδον κἀθοδον τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν ἄνοδον ὑπ' ἐκείνου ἀν-
ρέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῇ Μαιάνδρῳ, ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρους ῥέων. 487, 37.

λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφεί-
ρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, ἦν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν λύ-
κων χρωματός ἢ χυδαίῃ γλῶσση καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τικτομένον τοῦ Ἀπόλλωνος λύκον φανῆναι τῇ Ἀη-
τοῖ. 87, 36. 448, 45—449, 7. καὶ περὶ τινῶν ιδιωμάτων τοῦ ζῴου ζῆται τὸ λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρέα-
ρα λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747, 17. καὶ ὅτι τεφρώδες καὶ λευκαν-
θίζον εἶπουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὶ τῶν λύκων χρῶμα. 449, 5. 809, 38.

Λυκοσπάδες ἵπποι ὅτι πίνοντες καθιᾶσι τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκούργος ὁ Θραξ Λόνωνσαν διώκων, μῦθος καὶ ἀλληγορικῶς διεξοδικῶς ἐξηγεσόμενα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λυκούργος, ὃ ἐκ τοῦ λῆ-
κος καὶ τοῦ ὀργῇ σῆκεται, κέ-
κραται τοῦνομα. 629, 10—26.

Λυκούργος Ἀρκὺς Ἀρηίδου τὸν

λῶπος καὶ λῶπιον λέγεται, ὅθεν ὁ λωποδύτης. 1001, 39. 1421, 64.

λορδοῦν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ ἀσέμνως πῶς σχηματίζειν τὸ σῶμα. 1524, 10.

λός, λήγοντα ὀνόματα, τῷ ἢ παραλήγοντα, κύρια μὲν ὄντα βαρύνονται, οἷον Τῆλος, Βῆλος, Σφῆλος· ἐπιθετικά δὲ ἢ προσηγορικά ποτὲ μὲν ὀξύνονται, οἷον πηλός, χηλός, βηλός, ποτὲ δὲ βαρύνονται, οἷον δῆλος, ζῆλος, ῥῆλος. 1018, 61.

λός λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ' ἄλλο σύμφωνον, τῷ δὲ ὁ παραλήγοντα ἢ μόνῳ ἢ ἐν διφθόγγῳ, ὅτι βαρύνονται, οἷον πόλος, δοῦλος, κοῖλος. 794, 26.

λός λήγοντα, ἐτέρῳ λ' παραλήγοντα, οὗ τὸ α' μὴ προηγείται, ὀξύνονται, οἷον κιλλός, πολλός, σελός, φελλός. 1057, 56.

λόταξ ὁ περὶ λοτὸν πονούμενος, ἦγουν ὁ αὐλητής. 344, 37. 905, 19. ζῆται τὸ λοτός.

λοτὰς, εἶδος καλαμίσκου, τὸ λῶ μικρόν· λωτός δὲ βοτάνη, τὸ λῶ μέγα. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι λοτὸς ὁ αὐλὸς διὰ τοῦ ὁ μικροῦ κατὰ τινος, συνήθως δὲ διὰ τοῦ ὦ μέγαλου. 905, 19.

λούεσθαι ποταμοῦ, παρ' Ὁμήρῳ φράσις ἑλλειπτική τῆς ἐπὶ, ἢ ἐπὶ ποταμοῦ. 1251, 28.

λούεσθαι τὰ ἄστροι ἐν τῷ Ὠκεανῷ λέγονται παρ' Ὁμήρῳ, ἦγουν δύνειν καὶ ἀνατέλλειν, μὴ λουέσθαι δὲ τὸ μὴ δύνειν. 1155, 39.

λούμενος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ λουόμενος. 1560, 28.

λοῦπα Ῥωμαϊκῶς ἡ λύκαινα καὶ ἡ πόρνη διὰ τὴν τοῦ ἡθους ὁμοιότητα. 1921, 63. 1961, 16.

λοῦσθαι ὅτι ἀπὸ τοῦ λῶεσθαι συνήρηται, καὶ ὅτι λοῦσθαι καὶ λουόμενος λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ λουέσθαι καὶ λουόμενος. 1560, 28.

λοῦσον τὸ κολοβὸν κατὰ γλῶσσαν. 1248, 38.

λοῦτρον, ὅτι ἐκ τοῦ λοτρῶν συνήρηται τοῦνομα. 1560, 31.

λοῦτρον τὸ ἀπόλοιμα προσηγορικῶς πρὸς διαφορὰν τοῦ

λοτρῶν ὀξυτόνου. 1037, 40. 1560, 31.

λουτρῶν χρήσις καὶ ἀφέλεια, ἐφ' ἣν μνητεία διεξοδική. 1481, 57. καὶ ὅτι τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι πρὸς καμάντου τὸ πλὸν ἐξαίρεσιν. 1660, 39. καὶ ὅτι ἐν τοῖς λουτροῖς οὐ μυχρὸν ἔδωκε τῷ θερμῷ ἐκρηγνέτο, ἀλλ' ἀνάπαλιν, ὥς Ὅμηρος ὑποδηλοῖ. 1869, 62.

λουτρῶν λουτρῶνος, τὸ βαλάνειον τύπη περιεκτικῇ. 1481, 64.

λοφείον, λόφον περιεφασίας θήκη, ἣτι κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται. 949, 64. 1271, 30.

λοφιδὴ ἡ περὶ τὸν καλούμενον λόφον τῶν ζώων τρίχωσις. 1313, 22. 1872, 23.

λοφία καὶ λοφίς, ἦγουν λαμπὰς ποιὰ, ὅτι παρὰ τὸ ἐκ τῶν ὀρεῶν λόφον συνάγεσθαι τὰ φρύγανα οὕτω λέγεται. 1653, 17.

λοφίδες αἱ ἐξ ὀρους μονόξυλοι λαμπάδες παρὰ Λυκάφρονι. 421, 42. 1313, 37. 1653, 7. 16. ζῆται τὸ λοφία.

λόφος τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος τῶν ἄλλων ζώων, κυρίως ὅπου ὁ ζυγὸς ἐπιτίθεται· καὶ λόφος ὁμωνύμως τὸ δρεῖνδον ἐπανάστημα· καὶ ὅτι παρὰ τὸ λῆπεσθαι, ὁ ἐστὶν ἐκδρεσθαι, λέγεται ὁ τῶν ζώων λόφος. 824, 31. 1248, 29. 1653, 4. 7. 13. καὶ ὅτι καὶ τὸν ἀπλῶς τράχηλον σημαίνει. 1313, 31. 39.

λόφος τὸ τῆς περιεφασίας ἄκρον, καὶ ὅτι οὐραὶ καὶ χεῖραι ἱππῶν ἐχρησμέμεν εἰς λόφους τοῖς καθ' Ὁμήρον. 421, 46. καὶ ὅτι Καρῶν ἐστὶν εὖρεμα ὁ λόφος, ὥς καὶ τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα. 367, 24.

λόφουρα ζῶα τὰ λόφον καὶ οὐρὰν ἔχοντα. 1313, 33. 1872, 23.

λοχαγός παρὰ τὸ λόχον ἄγειν. 1770, 16.

λοχᾶν τὸ ἐνιόρεντικῶς ὑποκάθῃσθαι. 850, 47. 932, 19.

λόχος ἡ ἀπλῶς στρατιωτικὴ σύνταξις, καὶ ὁρισμῆκως σύνταγμα, ἐξ ἀνδρῶν πεντηκοντα, 487, 45. 665, 16. καὶ λόχος τὸ ἑκφυρμα, παρὰ τὸ λῆγειν εἶπεν ἐπιλέγειν, ὅθεν ὁ ἐπιλεκτός, ἢ παρὰ τὸ λῆ-

γεσθαι, ὁ ἐστὶν κείσθαι εἶπον κἀθησθαι, τοὺς λοχῶντας. 90, 31. 635, 60. 727, 5. 850, 46. 931, 48. 932, 14.

Λυαῖος Διόνυσος ὁ ἐκλύων τὰ μέλη ἢ ὁ λύης, ὁ ἐστὶν στάσις, ποιητικός. 108, 9. 1220, 2. 1910, 15.

λυαῖον φῶς τὸ σκοτιῶδες, παρὰ τὴν λύγην. 689, 18. ζῆται τὸ λυγῆ.

λύγη ἐν ἴσῳ τῷ ἡλόγῃ, ὁ ἐστὶ σκέπη, σκιά. 689, 18. 809, 44.

λυγίζειν καὶ λυγισμός ὅτι παρὰ τὸν λόγον τὸ φυτόν λύνεται. 834, 37. 1638, 13.

λύγος, εἶδος φυτοῦ, καὶ ὅτι οὐχ ἀπλῶς πᾶς ὁ τοῦ τυχέντος δένδρου ἀπάλος κλάδος λύγος λέγεται. 834, 33. καὶ ἀλλαχοῦ λύγος, φυτόν εὐστροφον, ἔθεν τὸ λυγίζειν, ὅτι κατὰ θηλακὸν γένος λέγεται ἐν τῷ, ἐϋστρεφέεσσι λύγοισιν, Ὀδ. ε', 427. 1688, 9.

λυγρός, ὁ καὶ κακὸς ἦγουν δειλὸς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ λυγρὸν τὸ ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, εἰσιν ἐν λυγρὸν καὶ συγκοπῇ λυγρὸν παρὰ τὸν λόγον, ὅς καὶ ἄγνος λέγεται, καὶ ἐστὶ φυτόν ψυχρὸν καὶ ἄγονον. 1638, 12. 63. 1762, 41.

Λύδιον στόμαμα σιδήρου ὅτι εἰς ῥίνας καὶ μαχαίρας καὶ ξυρία καὶ ξυστήρας ἐχρησμέμεν. 294, 6.

Λύδιον ἄρμα, καὶ παρομία, παρὰ Λύδιον ἄρμα, ἐπὶ τῶν παραπολὺ λειπομένων. 816, 38.

Λυδοὶ ἔθνος ὅτι ἡδυνάθειαν ἀπετήδευον. 1144, 14. καὶ ὅτι μετὰ αὐτῶν καὶ συρίγγων ἱστρατεύοντο. 1320, 4. καὶ Λυδῶν τινῶν πλουσίων ἀνθρώπων κατύλογος. 360, 29.

Λυδοπαθῆς ἀντὶ τοῦ ἡδυνάθειας διὰ τὴν τῶν Λυδῶν ἡδυνάθειαν. 1144, 15.

λύειν ὅτι καὶ λυέσθαι λέγεται ἀποθετικῶς ἐπὶ τοῦ ἐξωνέεσθαι ἀλχημάλωτα. 24, 21 — 27.

λύειν ἀγορὰν τὸ διαλύειν καὶ σκεδάειν, καὶ ὅτι λύεσθαι ἢ ἀγορὰ λέγεται διὰ τὸ ρίονεῖν δεσμόν τινα εἶναι τὴν ἀναγωγὴν. 108, 5. 1444, 11.

λύειν γόνυτά τινας, περιφραστι-

κῶς ἀντὶ τοῦ θανάτου τινά. 1016, 41. ζῆται τὸ, λῦσαι γόνυ. λυεῖν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, Ὀδ. δ', 39. ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 28.

λυεῖν κρήδεμνον τὸ ἀφαιρεῖν, καὶ ὅτι οἰκίῳς λέγεται λυεῖσθαι τὸ κρήδεμνον, δέμα ὃν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἐνυμολογίαν. 1474, 1.

λυεῖν μένος καὶ λυεῖν ἄψα παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι καλῶς λελύσθαι λέγεται τὰ τοῦ τεθνηκότος μέλη διὰ τὴν τοῦ ζῶντος σύνδεσιν. 1476, 52. καὶ λυεῖν τεῖχος πόλεως ὁμοίως. 1047, 58.

λυεῖν νείκεα τὸ τὰς φιλονεικίας διακρίνειν. 978, 61.

λυεῖν ὄνειρον τὸ τὴν τοῦ ὄνείρου σύγχυσιν διευκρινεῖν. 532, 42.

λυεῖν τέλη παρὰ Σοφοκλεῖ Q. T. 316. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν· ζῆται ἐν τῷ, τέλη λύειν. 1722, 20.

λυεῖν τὸ διὰ λύτρων ἀποδιδόναι. 1341, 62. καὶ ὅτι λυεῖν ἀποίνων ἐλλειπτικῶς λέγεται Ἰλ. λ', 106. 834, 50.

λυεῖσθαι ἀντὶ τοῦ λυεῖν, ὅλον ἐν τῷ, λύνοντό τε τεύχε' ἄπ' ὤμων, Ἰλιάδ. ρ', 318. 1108, 25. καὶ ὅτι λύεσθαι λέγονται καὶ τὰ ἄνυχα, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ αἰχμαλωτίζεσθαι πεφυκότα. 1100, 36. καὶ ὅτι καὶ τὰ σχοινία φθαρόμενα λύεσθαι λέγονται. 191, 41.

λυεῖσθαι ἵππους ἐν ἵπῳ τῷ λυεῖν, ὃ ἐστὶν ἀποζευγνύναι· καὶ ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνει τὸ λῦ, πῇ δὲ συστέλλει. 1284, 46. 51.

λύη ἡ στάσις ὡς διαλυτικὴ τῆς φιλικῆς ἐνώσεως εἴτουν ὁμονοίας. 108, 8. 1220, 3. 1910, 16.

λύθρον οὐδετέρως ὃ ἐξ αἵματος μολυσμός, ὃ λύσεως ἔχον καθαρμοῦ διόνομος, παρὰ τὸ λῦω τὸ καθαίρω, ὅτι διὰ τοῦ θ' γράφεται πρὸς διαφορὰν τοῦ λύτρου, ὃ καὶ ἄποινον λέγεται. 641, 44. 838, 47. 1932, 18. καὶ ὅτι ἐξ ἀρσενικοῦ τοῦ λύθρος μεταπέπλυσται. 1309, 36.

λυκάβας ὃ ἐνισπύς, παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν ἔχον σκοτίως παρόρχεσθαι. 1758, 27.

Λυκαμβίδαί· ὅτι διὰ τὴν ἐκ τῶν Ἀρχυλόχου ποιημάτων προσγενο-

μένην αὐτοῖς δυσφημίαν ἀπήγαγον. 1684, 45.

Λύκαστος, πόλις Κρητικὴ Λυκάστος δὲ ζυγόνως παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις λεγομένη, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις προπαροξυντόνως· καὶ Λύκαστος ἑτέρα Ποντικὴ ὁμωνύμως. 313, 13.

Λυκάων κύριον, καὶ πάθος τι μανιώδες νυκτιπόρον περὶ μνήματα πλανόμενον. 1222, 41.

λυκέη ἡ τοῦ λύκου δορά, καὶ ὅτι ὁ ἄρπαξ καὶ ὑπουργὸς λυκέην ἐνεῖσθαι παροιμιωδῶς λέγεται. 374, 40 — 46.

Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἀργεῖ τὸ κίθριον, Λύκειος δὲ Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῦτα. 354, 16. 449, 1.

Λυκηγενὴς Ἀπόλλων ὃ ἐν Λυκίᾳ γεγονώς, οἶονε Λυκηγενὴς, ἢ παρὰ τὸ λύκον φανῆναι τῇ Ἀττοῖ τι τοῦδ' ὅση τὸν Ἀπόλλωνα. 354, 13. 448, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λυκηγενὴς ὃ Ἀπόλλων λέγεται διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ μάλιστα τιμῶσθαι. 1073, 62.

λυκηδὸν ἐπὶ ῥέγμα, ἔχον δίκην λύκων. 927, 60.

Λυκία, ὅτι οὕτως ὀνομάζει Ὀμηρος τὴν ὑπὸ Πανδάρῳ χώραν, ἥτις ἐστὶν ἡ μικρὰ Λυκία. 353, 25. 448, 42.

Λυκία χώρα καὶ Λύκιοι ἔθνος ὅτι ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδύονος οὕτως ἐκλήθησαν, ἱστορία. 369, 5. 635, 40. καὶ ὅτι ἡ μὲν τις μικρὰ Λυκία ἐλέγετο, ἥς ἔρχεν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πανδάρως, ἡ δὲ μεγάλη, ἥς ἔρχεν ὁ Σαρπηδῶν, ἦν καὶ εὐρεῖται ὁ Ὀμηρος λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς μικρᾶς. 535, 21. 634, 15. καὶ ὅτι Λύκιοι ἐννοεῖται λέγονται παρ' Ὀμήρῳ σύνεδοχικῶς πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων. 626, 30. καὶ ὅτι τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Λυκίους Τρώας καλεῖ Ὀμηρος. 535, 23.

Λύκιοι ἔθνος, ζῆται ἐν τῷ, Λυκία χώρα.

Λύκειος Ἀπόλλων ἐν Λυκίᾳ τιμώμενος τὸ κί λῦτα, Λύκειος δὲ ἀγορὰ τὸ κί θῖφθρον. 354, 16. ζῆται τὸ Λύκειος.

Λύκειος, κύριον Βοιωτοῦ· τινὸς ἀνδριανοποιοῦ. 907, 23.

Λυκουργεῖς φιάλαι, αἱ καὶ Λυκουργοὶ ἐπὶ χροῦσι λεγόμεναι, ὅτι ἀπὸ Λυκῶνος τινὸς δημιουργοῦ ἢ ἐπινοητοῦ ἐκλήθησαν, ἢ παρὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ τῇ χώρᾳ εἰργασθαι, διαίτησις διεξοδική. 907, 21. 26.

λύκοι ὅτι συναγελαστικά εἰσι ζῷα. 1051, 64. καὶ ὅτι ἄκρη τῇ γλίσσῃ πίνουσιν ὡς οἱ κύνες. 1052, 5, καὶ ὅτι διαβαίνοντες ποταμὸν βίαιον, ἀλλήλων τὰς κέρατους ἐνδοκόντες, στιχηδὸν ἔπονται ἀλλήλοις ἐπὶ τῇ μὴ παρασύρεισθαι ὑπὸ τοῦ ρεύματος. 1756, 28.

Λυκόοργος ὅτι τὸ ἐντελές ἐστι τοῦ Λυκοῦργος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὄργη σύγκειται τοῦνομα. 629, 14.

Λυκοπάνθηρ, ζῷον τι λυκοειδὲς πολέμιον λέοντι. 856, 51.

Λύκος, βασιλεὺς Θηβῶν, ὅτι κακώσας τοὺς Ἡρακλείδας κατὰ τὴν εἰς Αἶδον κάθοδον τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τὴν ἄνοδον ἐπ' ἐκείνου ἀγγερέθη σὺν τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. 1683, 39.

Λύκος, ποταμὸς προσβάλλων τῇ Μαϊάνδρῳ, ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρους ὄρων. 487, 37.

λύκος τὸ ζῷον ὅτι Ἀπόλλωνι ἀφείρωτο διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, ἦν καὶ λυκόφως ἀπὸ τοῦ τῶν λύκων χρώματος ἢ γυναικὴ γλώσσα καλεῖ, ἢ διὰ τὸ τι τοῦδ' ὅση τοῦ Ἀπόλλωνος λύκον φανῆναι τῇ Ἀττοῖ. 87, 36. 448, 45 — 449, 7. καὶ περὶ τινῶν ιδιωμάτων τοῦ ζῴου ζῆται τὸ λύκοι· καὶ ὅτι καὶ ἡ κρέατα λύκος λέγεται ὁμωνύμως. 747, 17. καὶ ὅτι τεφρώδες καὶ λευκανθίζον εἴτουν ὑπόλευκον ἐστὶ τὸ τῶν λύκων χρῶμα. 449, 5. 809, 38.

Λυκοσπάδες ἵπποι ὅτι πίνοντες καθύψι τοῦ ἡμιον τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὕδωρ. 1052, 6.

Λυκουρῆγος ὁ Θραξ Διόνυσον διώκων, μῦθος καὶ ἀλληγορικὴ διεξοδικῶς ἐξηγητούμενα· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Λυκούργος, ὃ ἐκ τοῦ λύκος καὶ τοῦ ὄργη σύγκειται, κέκρται τοῦνομα. 629, 10 — 26.

Λυκουρῆγος Ἀρκὰς Ἀρηίδου τὸν

παρ' Ὀμήρῳ πορυνήτην ἀνελών, ἱστορία. 661, 52.
 λυκοφίλοι οἱ διαλλαγῇ οἱ ὑπόουλοι, καὶ λυκοφιλίως ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως. 809, 42.
 λυκούφως τὸ ὑπονύκτερον χρώμα τοῦ ἀέρος, ὃ καὶ ἀμφιλέκη λέγεται, ὅτι παρὰ τὸ λύκου χρώμα τεφρωδὲς ὃν ἢ παρὰ τὴν λύγην εἴτουν ἡλέγην, ὃ δηλοῖ τὴν σκοτίαν, λέγεται. 449, 6. 689, 14. 21. 809, 41.
 Λύκτος, πόλις Κρητικὴ, ὅτι καὶ Λύττος ἐλέγτο παρὰ τὸ λύττον, ὃ δηλοῖ τόπον ὑψηλὸν κατὰ γλῶσσαν. 313, 1.
 Λύκων, κίριον δημιουργοῦ τινὸς καὶ ἐπινοητοῦ τῶν Λυκιουργῶν καλουμένων γιλιῶν. 907, 22.
 λῦμα τὸ ἀποκάθαρμα, οἷονεὶ λούμα. 108, 24. 974, 47.
 λυμαίνεσθαι καὶ ἀπολυμαίνεισθαι παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐποκαθίρεισθαι, παρὰ δὲ τοῖς ἱστικῶν λυμαίνεσθαι τὸ βλάπτειν, ὅθεν λύμη καὶ λυμῶν. 108, 25 — 40.
 λυμῶν ὅτι παρὰ τὸ λῦμα, ὃ δηλοῖ κάθαρμα, λέγεται. 108, 32. 1057, 24.
 λύμη ἢ βλάβη, ὅτι παρὰ τὸ λῦμα, ὃ δηλοῖ τὸ κάθαρμα, λέγεται. 108, 31. 38.
 λύμην ἀντὶ τοῦ λυθείην ἐν τῷ, νῦν δὲ λῦμην τρεῖς τόσσα πορῶν, Ἰλ. φ', 80. καὶ ὅτι ὤφειλε τῇ εὐδιφθόγγῃ παραλήγεσθαι ὡς εὐπτικὸν, καὶ ὅτι ἐνδέχεται καὶ παθητικοῦ παρατατικοῦ εἶναι ἀπὸ τοῦ λῦμι θίματος. 1224, 56.
 λύρα, ὅτι πρῶτος Ἑρμῆς λύραν κατεσκεύασεν ἐξ ὀστράκου χελώνης καὶ τῷ Ἀπόλλωνι εἰς ἐξίλωσιν τῆς ἐπὶ τῇ τῶν βοῶν κλοπῇ ὁργῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐδωρήσατο, διὸ καὶ οἷονεὶ λύτρα λέγεται. 574, 36. 1913, 38.
 λύριον, λίρας ὑποκόρισμα, ὅτι προπαροξύνεται τούνομα. 268, 9. καὶ λίριον, δόναξ παιδὸς ὁμωνύμως. 1165, 26.
 Λυρήνησος, πόλις τοῦ Θήβης πεδίου καὶ ἐτέρα Παμφυλίας. 322, 20.
 λῦσαι ἀγορὰν, ζῆται τὸ, λύειν ἀγορὰν.

λύσαι γόνυα τὸ τῆς ἁρμονίας παραλύσαι καὶ οὕτω καταρρεῖναι. 1272, 20. ζῆται τὸ, λύειν μένος.
 λῦσαι γυῖα τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀνελεῖν τινὰ περιφραστικῶς, λελύσθαι δὲ γυῖα λέγονται οἱ πεπονηκότες εἶτονν κεκμηκάτες. 601, 60. ζῆται τὸ, λύειν μένος.
 Λύσανδρος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὅτι καταχαρδύνσας ἑαυτὸν ἀπέθανε. 1839, 4. καὶ ὅτι ἡ καρδία αὐτοῦ ἀνατμηθεῖσα τετριχωμένη εὐρέθη. 79, 1. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λῦσαι καὶ τοῦ ἀνὴρ ἀνδρὸς λέγεται τούνομα. 1568, 17.
 λυσιμελὲς ὕπνος ὃ λύων τὰ μέλη ἢ τὰ μελεδήματα τῆς ψυχῆς. 1882, 42. καὶ ὅτι καὶ ὁ ἔπνου καὶ θανάτου καὶ καμύτου παρ' Ὀμήρῳ λέγεται τὸ ἐπίθετον. 921, 41.
 λύσις ἢ διὰ λύτρων ἀπόδοσις τῶν αἰχμαλώτων. 1341, 63.
 λυσιφθός, μελωδός τις ἐν ἀνδρείοις προσώποις γυναικεῖα ἐποκρινόμενος. 1941, 55.
 Λυσιτανίας χώρας ἐθορία καὶ εὐκρασία, ἱστορία χωρογραφική. 1485, 19.
 λυσitteλεῖν ὅτι οἷονεὶ λείν τέλη λέγεται. 626, 54. ζῆται τὸ, τέλη λύειν.
 λύτρα τὰ διδόμενα ἐπὶ ἐξωνήσει καὶ οἷς οἱ αἰχμαλῶται ὡς ἐκ δεσμών λύονται. 24, 21. 25. 726, 29.
 λῦττον τὸ ἄνω καὶ ὑψηλὸν κατὰ γλῶσσαν, ἢ καὶ Λύκτος, ἢ Κρητικὴ πόλις, Λύττος ἐκ τοῦ τοιούτου συμβεβηκότες ἐκαλεῖτο κατὰ τινος. 313, 4.
 λῦχνα οἱ λύχνοι κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς καὶ κύκλα οἱ κύκλοι. 108, 21.
 λυχναψία, ἢ καὶ λυχνοκαυτία. 1571, 22. ζῆται τὸ λυχνοκαυτία.
 λύχνιον παρὰ τοῖς Ἀγείοις προπαροξυτώνως ταῦτ' ὅπερ ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγόμεν' ἡ λυχνία. 1571, 19. 1854, 54.
 λυχνοκαυτία παρὰ Κηρισσοδώρῳ ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς λυχναψία. 1571, 12.
 λύχνον ὅτι καὶ κατ' οὐδέτερον γένος εἴρεται λεγόμενον παρ' Ἑρροδότῳ. 2, 62. 1571, 23.

λύχνος ταῦτ' ὅπερ λαμπτήρ παρ' Ὀμήρῳ. 1854, 59.
 λυχνοῦχος ταῦτ' ὅπερ φανός. 1571, 9. 1854, 54.
 λῦω τὸ καθαίρω, ὅτι παρὰ τὸ λούω λέγεται. 108, 24. 38. 1933, 18.
 λῶ λήγοντα ῥήματα διὰ τοῦ ἡσῶ τὸν μέλλοντα ποιοῦντα, οἷον μέλω μελίσσω, θέλω θελήσω, κέλω κελήσω. 1659, 29.
 λωβᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ αἰσχύειν. 1136, 62.
 λωβείειν τὸ χλευάζειν καὶ ὑβρίζειν, ὅτι παρὰ τὸ λωβῶν λέγεται. 1936, 63.
 λώβη, χλείη, βλάβη, ὕβρις, ὅτι παρὰ τὸ λῶς καὶ τὸ βάλειν λέγεται, οἷονεὶ λῶβη, ἢ παρὰ τὸ λῶπος, ἔρμηνεα ἐπεξεργαστική. 91, 25. 1448, 19. 1936, 64. καὶ λώβη ἢ μετὰ αἰκίας ποιητή. 835, 41. καὶ λώβη ἐν ἴσῳ τῷ αἰσχος. 1136, 62.
 λωβητὴρ ὁ λώβην ποιεῖν ἢ ὁ λωβῶσθαι ἄξιος. 1347, 64.
 λωβητὸς, ἐγύβριστος καὶ ἄτιμος. 1363, 57.
 λῶιον ὅτι ἐκ τοῦ λῶον γέγονε κατ' ἐκφώνησιν τοῦ προσγεγομένου. 1409, 49.
 λώϊτερον ὅτι ἐκ τοῦ λῶον λέγεται κατ' ἐπίτασιν συγκρίσεως. 215, 10. 1424, 28.
 λῶν λήγοντα ὀνόματα ὅτι φυλάσσει τὸ ὦ κατὰ τὰς πλεγάς, οἷον Ἀπόλλων Ἀπόλλωνος. 32, 36.
 λῶον, ὅθεν τὸ λῶιον, ὅτι ἐκ τοῦ λῶ ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ θέλω, κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς λέγεται. 411, 5.
 λῶπη καὶ λῶπιον τὸ λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ προμπίου λῶπὸν, τὸ λῶ μέγα κατ' ἐκτασιν καὶ λῶπος προπρισιπυμένως τὸ ἱμάτιον, ὅθεν λωποδύτης. 1237, 34. 1421, 63. 1739, 52. 60. 1863, 59.
 λωπίζειν τὸ γυμνοῦν, ὅθεν ἐκλωπίζειν τὸ ἐκδύειν. 1739, 59.
 λῶπιον τὸ ἱμάτιον, ζῆται τὸ λῶπη.
 λωποδύτης ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων,

παρὰ τὸ λῶπος, ὃ ἐστὶν ἱμάτιον. 1739, 60.

λῶπος προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον, ὅθεν λωποδύτης. 1739, 60.

λως λήγοντα ἐπιρρήματα, τῷ ἑ παρὰ λήγοντα, ὅτι περισπᾶσθαι φιλιᾷ, οἷον ἐντελῶς, ἐπιμελῶς. 769, 27.

λῶταξ, vid. λόταξ.

λωτεῦντα πεδία τὰ λωτόεντα, ἔχουν ἔχοντα λωτὸν, βοτάνην τε· οὕτω λεγομένην. 905, 15. ζῆται τὸ λωτός.

Λῶτος κύριον, λωτός δὲ φυτόν τι. 1967, 27.

λωτός βοτάνη, τὸ λῶ μέγα· λωτός δὲ εἶδος καλαμίσκου, τὸ λῶ μικρόν· ζῆται τὸ λωτός. 344, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι λωτός βοτάνη καὶ δένδρον, καὶ λωτός αὐλὸς ποίος, ὃ τινες διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφουσιν ἀφορμὴν ἔχοντες καὶ τὸ λόταξ λόταγος, ὃ δηλοῖ τὸν ἀδελφόν. 905, 15. 18. καὶ ἀλλαχοῦ λωτός ξύλον Αἰβυκόν, ἐξ οὗ οἱ λωτινοὶ λεγόμενοι αὐλοὶ. 1157, 43. καὶ πάλιν λωτός λεμωνία βοτάνη, ἣν λωτὸν ἐρσηντα ἐπιθετικῶς λέγει Ὀμηρος πρὸς διαστολὴν λωτοῦ τοῦ δένδρου. 991, 14. 1239, 60. ἀλλαχοῦ δὲ πλατύτερον, ὅτι λωτός καρπὸς δένδρου τινὸς εὐκώτος μεσπλήν, ἐξ οὗ καὶ οἶνος ἐγένετο· οἱ δὲ ὅτι πόα καὶ ῥῆα, ἣν σιτούμενοι οἱ τὴν ἄνδρον οἰκοῦντες ἄδιφοι διάγουσι· καὶ ὅτι Ἡρόδοτος τὰ μετὰ τὴν πλῆμυρην τοῦ Νείλου φυόμενα κρίνα λωτὸν καλεῖσθαι ἡγισιν, ὡν τὸν καρπὸν, ἐμφερῆ ὄντα τῷ τῆς μήκωνος, σιτεῖσθαι τοὺς Αἰγυπτίους· καὶ ὅτι ὁ Ἀθήναιος τὸ ἐπὶ τῷ καυλῷ τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου ἄνθος λωτὸν καλεῖσθαι φησί· καὶ ὅτι Πολύβιος δένδρον εἶναι λέγει τὸν λωτὸν ἀκανθώδες οὐ μέγα, οὐ τὸν καρπὸν ἐξ ἀρχῆς μὲν ὅμοιον λευκαῖς μυρτίσιν, ἀδελφθέντα δὲ φοινικοῦν γίνεσθαι, ἐξ οὗ καὶ οἶνον γίνεσθαι μὴ διαρκοῦντα πλέον ἐνδεκα ἡμερῶν. 1616, 29—57.

Λωτοφάγοι οἱ ἐν Μήνιγγι τῇ νήσῳ κατοικήσαντες, ἥ καὶ Λωτοφαγίτις ἐλέγετο· οἱ δὲ φασιν ὅτι

οἱ Λωτοφάγοι ἀπὸ τῶν ὑπὲρ Μαυρουσίαν Αἰθιοπίων ἀρχόμενοι μέχρη τῶν ὑπὲρ Κυρήνην τόπων παρήκουσι, καὶ ὅτι φιλόξενον τὸ ἔθνος ἱστορεῖται, καὶ ἔτι εἰς τὴν περὶ γεῦσιν ἡδονὴν ἀλληγορεῖται τὰ περὶ τῆς Λωτοφαγίτιδος χώρας ἱστοροῦμενα παρ' Ὀμήρῳ. 1616, 35. 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Λωτοφάγοι οἱ παρ' Ὀμήρῳ οἱ αὐτοὶ εἰσι τοῖς ὕστερον Ἀκραγαντίνοις, οἱ δὲ ὅτι οἱ Καμαριναῖοι. 1644, 41.

λωφῆσαι κυρίως τὸ ἀποθέσθαι τὸ ἐπὶ τῷ λόφῳ, ὃ ἐστὶ τραχήλῳ, ἄχθος κατ' ἔκτασιν τῆς λῶ συλλαβῆς. 1237, 32. 1639, 13. 1702, 25.

Ἀρχὴ τοῦ Μ στοιχείου.

μ̄ πλεονάζον κατ' ἀρχὰς τινῶν λέξεων, οἷον ἐν τῷ μοχλὸς καὶ μεῖραξ καὶ ἄλλοις τισί. 182, 15.

μ̄ ἐν μέσῳ τινῶν λξέων ἐκ τοῦ ὦ τραπὲν πλεονάσαντος ἐπὶ δγκῶ καὶ σεμνότῃ, οἷον ἐν τῷ ἄμβροτος καὶ ἀμφυσία. 40, 4.

μ̄ ὅτι οὐδέποτε εὐρεται πρὸ τοῦ λ. 1722, 64. ζῆται το παρμύμβλωκε.

Μ τὸ στοιχεῖον ὅτι ἐπίσημον ἦν τῶν Μεσσηνιακῶν ἀσπίδων, ὡς τὸ Α' τῶν Λακωνικῶν. 293, 41.

μα λήγοντα οὐδέτερα ἐξ ἀρσενικῶν εἰς μὲς ληγόντων ὀξετόνων παρηγμένα, οἷον ξισμός ξίσμα, δέσμος δέσμα. 925, 25. 1411, 23.

μα λήγοντα οὐδέτερα τῷ ὦ παραλήγοντα, ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων παρηγμένα, οἷον κῶ κῶμα, βρῶ βρώμα. 1843, 46.

μά ἐπιρρήματα ἀποφατικῶν εἶτον ἀπωμοτικῶν ὅτι καὶ τῷ ναι ὑποτάσσεται ὀρκωμοτικῶς, οἷον ἐν τῷ, ναι μά τότε σκήπτρον, Ἰλ. α', 234. 92, 16—25.

μά ἡ μήτηρ κατὰ βρεφικὴν προσφώνησιν. 565, 3. καὶ μά γένεμα ποῖον παρὰ Θεοκρίτῳ, 855, 24.

μαγάδες καὶ παλαιομαγάδες, εἶδος αὐλοῦ ὅξεν ἅμα καὶ βαρὺν φθόγον ἐπιδεικνυμένον. 1157, 42.

μαγαλῖς, εἶδος μελικού ὀρχάνου. 1157, 51.

μάγαρον διὰ τοῦ α, κατάγειον οἶκημα, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ τῆς Ἀτμητρος κατετίθεντο. 1387, 18.

Μάγασις, ὄνομα μαγείρου εἶτον τραπεζοποιοῦ καὶ μάττοτος τὰ πρὸς ἱερουργίαν. 1887, 57.

μαγδαλιὰ, ζύμωμά τι ὧ μετὰ τὸ δειπνον ἀποματτόμενοι τὰς χεῖρας ἐρρίπτον τοῖς κυσίν, ὅθεν ἀπὸ μαγδαλιᾶς ζῆν οἱ λύχνοι καὶ παρὰ οἱ παροιμιαικῶς λέγονται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μάττειν, ὃ ἐστὶ σπογγίζειν, λέγεται τοῦνομα. 402, 35. 1857, 17. 1887, 51. ζῆται τὸ ἀπομαγδαλιά.

μαγειρικῶν τινῶν σκευῶν ὀνομασθαι. 872, 12.

μάγειροι, ὅτι παρὰ Συρακουσίοις εἴ τις μάγειρος ἴδιόν τι καὶ περιττὸν ἐξευρήκοι βρώμα, ἀπηγόρευτο αὐτῷ μὴ γεύσασθαι αὐτοῦ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ. 1752, 36.

μάγειρος ὅτι παρὰ τὸ μαγίδας αἰρεῖν ἔχουν προσφέρειν λέγεται. 1761, 34.

Μάγης, Κυρήνης βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ πύχους ἀποπνιγίς, ἱστορία. 962, 30.

μαγῖς ὅτι παρὰ τὴν μάζαν λέγεται. 462, 37. 1781, 33.

Μάγνης, εἰς τῶν Αἰολιδῶν, Μελίσβοιαν πόλιν ἐπὶ τῷ Πηλίου κτίσας, ἱστορία. 338, 22.

Μάγνης λῖθος, ὁ καὶ Ἡρακλειωτικός ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς Ἀσιανῆς Μαγνησίας, τῆς καὶ Ἡρακλείας, Μάγνης ὁ λῖθος λέγεται· καὶ Ἡρακλειώτης. 338, 27.

Μαγνησία, πόλις Εἰρωπαίᾳ, καὶ ἑτέρα Ἀσιανῇ ἢ καὶ Ἡρακλείᾳ, ὅπου καὶ περὶ Μαγνητῶν τοῦ ἔθνους διεξοδικῶς. 338, 3. 23.

Μάγνητες Ἀσιανοὶ ἐπὶ τῷ Μαιάνθῳ ποταμῷ Δελφῶν ἄποικοι, καὶ Μάγνητες Εὐρωπαῖοι ἐντὶς Τιμπῶν τῆς Θεσσαλίας ἕως Πηλίου, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Μάγνητων. 338, 1—13.

μάγος ὅτι παρὰ τὸ μάσσειν, ὃ ἐστὶ φερεῖν ἢ σπυγγίζειν, λέγεται. 402, 37.

μαγωδός, μελῳδός τις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρὸς ὁποῖα ἴποκριτοί τινες, καὶ μαγωδία κομιμή τις

ᾧδῃ ἢ ὄρχησις παρὰ τὸ οἶονε
μαυγικὰ τινα προφέρειν καὶ φαρμά-
κων ἐμφανίζειν δυνάμεις οὕτω
λεγόμενη. 1941, 54, 56.

μαδός, ὁ καὶ μασθός Δωρικῶς
λεγόμενος. 1258, 57. 1562, 4.

μάδρυα, οἶονε μαλδόρυα, ὃ ἐστι
μῆλα, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ
ἀκρόδρυα λέγεται τοῦνομα. 1903,
34, 37.

μάζα ὅτι παρὰ τὸ μάττειν, ὃ δηλοῖ
τὸ στρέφειν, λέγεται. 462, 37.

μαζαγρέτης, ὁ καὶ ἄκολος, ὅτι
παρὰ τὴν μάζαν λέγεται. 1751,
63.

μαζός ὅτι καὶ μασδὶς λέγεται Δω-
ρικῶς, καὶ ὅτι καὶ μαστός διὰ
τοῦ τ' καὶ μασθός διὰ τοῦ θ'
γράφεται. 452, 16 — 22. ζῆται τὸ
μαστός. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μυζᾶν
δοκεῖ λέγεσθαι. 464, 32. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι παρὰ τὸ μάσσειν, ὃ δηλοῖ
τὸ ἄπτεσθαι. 1887, 61. καὶ μαζός
Ἦρας τὸ ζωογόγον τοῦ ἀέρος ἀλ-
ληγορικῶς. 563, 4.

μάθησις, ὅτι κατὰ ἀνάμνησιν γί-
νεσθαι πᾶς μαθήσεις ἐπέλαβόν
τινες παρ' Ὀμήρου ἀφοριστὴν λα-
βόντες. 280, 30.

μαὶ λήγοντα παθητικὰ τῶν αὐ πυρ-
λήγοντα ἔτι ἐπερδισύλλαβη θέλει
εἶναι, πλὴν τοῦ φαιμαί, ὃ ἀπὸ
τοῦ φημί. 1641, 37.

μαῖα ὅτι παρὰ τὸ μῶ ἢ μαῖω, ὃ
δηλοῖ τὸ ζητῶ, λέγεται, ὡς καὶ
ἡ μήτηρ. 10, 31. 1439, 46. 1873,
41.

μαῖα κυρίως ἡ ἀμφαλητόμος, κα-
ταχρηστικῶς δὲ ἡ μάμμη, καὶ
ἀπλῶς πᾶσα πρεσβυτέρα γυνὴ κα-
τὰ προσφώνησιν ἐλέγετο. 971, 36.

43. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι μαῖαι ἐκα-
λοῦντο αἱ πρεσβυτίδες γυναῖκες
κατὰ παρρησιάζουσαι καὶς ὠδινού-
σαις αἰὲν νεώτεραι τῇ ἡλικίᾳ
εἶναι. 1118, 12.

Μαῖα, μία τῶν Ἀτλαντίδων τῶν
καὶ Πηλιάδων καλουμένων, ἥς καὶ
Διὸς ὁ Ἐρμῆς. 1155, 51.

Μαῖαπθρος, Καρακὶς ποταμὸς
δωρύνημος. τῇ Ἀνδριᾷ. 368, 4.

Μαῖας Μαιάδος, ἐν ἴσῳ τῇ Μαῖα,
ἥτις ἦν Ἐρμού μήτηρ. 1766, 15.

μαῖεσθαι τὸ ἐφίεσθαι γενικῇ
παρ' Ὀμήρῳ, καὶ τὸ ζητεῖν αἰ-

τιατικῇ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρου.
814, 32. καὶ μαῖεσθαι προτέρω,
Ὀδ. ζ', 356. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πλέον
ζητεῖν. 1763, 29.

Μαίμαλος κύριον ὅτι παρὰ τὸ
μαίμῳ λέγεται πλεονασμῶ τῆς
ἀλ συλλαβῆς, ἢ παρὰ τὸ μαίμῳ
ἄλῃς. 1054, 21.

μαίμῳ ἀντὶ τοῦ πρόσω ἵεσθαι
καὶ προθυμεῖσθαι. 1030, 50.

μαίμῳ, ὃ μέλλων μαίμῳ, ὅτι
παρὰ τὸ μῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ζητῶ
καὶ τὸ προθυμοῦμαι, λέγεται.
661, 25.

Μαῖνάδες αἱ τοῦ Διονύσου ὀπα-
δοί, αἱ καὶ Βάκχαι, ὅτι παρὰ τὸ
μαίνεσθαι τοὺς μεθύοντας οὕτω
λέγονται, ἢ καὶ μαινύλης ὁ Διό-
νυσος· καὶ Μαινάδι ἰση γυνή
παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ἡ Βακχική
καὶ μανική κατὰ τὰς Μαινάδας.
629, 25. 1280, 12.

μαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ πρὸς μάχην
ἐνθουσιᾶν παλλαχοῦ παρ' Ὀμή-
ρῳ, ἢ καὶ μαίνεσθαι λέγεται δό-
ρῳ ἐν παλάμαις τινός ἀντὶ τοῦ
σφοδρῶς κινεῖσθαι, ὁμοίως καὶ
ὁ Ἄρης μαίνεσθαι λέγεται ἀντὶ
τοῦ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι, ὡς
τῆς κατὰ μάχην κινήσεως μα-
νία λαικνίας· καὶ ὅτι μαίνεσθαι
κατὰ φωνὴν παθητικὴν λέγεται,
μαίνειν δὲ οὐ· καὶ ὅτι τὸ μαίνε-
σθαι ἐν συνθέσει ὑποτασσόμενον
ὑπερβολὴν εἴτουν ἐπίτασιν ἐπι-
θιμίως καὶ ἀπλῶς πάθος τινὸς
ὑπαγορεύει, οἶον ἐν τῇ γυναιμα-
νῆς καὶ ἐρωμανία· καὶ χρῆσις
τῶν κατ' ἐνεργητικὴν φωνὴν ἐκ
τοῦ μαίνω συνθέτων, οἶον ἐκ-
μαίνω. 536, 12. 702, 30. 33. 716,
59. 1098, 19. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μῶ,
ὃ δηλοῖ τὸ λίαν προθυμοῦμαι,
λέγεται. 792, 32.

μαῖνις ἰχθὺς ὅτι τῇ Ἐκάτῃ ἐθύε-
το διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἐκάτην
μανίων αἰτίαν εἶναι. 87, 31. 1197,
13.

μαῖνόλης Διόνυσος λέγεται διὰ
τὴν ἐκ μέθης ἐπιγινωμένην μανίαν.
1155, 64. 1220, 1.

Μαῖρα, κύριον Νηρηίδος, ὅτι ἐκ
τοῦ μαίρειν, ὅθεν τὸ μαρμαίρειν,
οὕτω λέγεται διὰ τὸ τοῦ ὕδατος

λαμπρὸν καὶ διαφανές. 1857, 34.
1131, 4.

Μαῖρα, Προΐτου βασιλέως Ἀρ-
γείων θυγάτηρ, ἐξ ἥς καὶ Διὸς
ἐγένετο Λοκρὸς ὁ τὰς Θήβας
Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι συνοικίσας.
1688, 62.

μαῖσων ὁ μάγειρος προσθηρικῶς,
ὅτι παρὰ τὸ μασσῶσθαι λέγεται,
καὶ Μαῖσων κύριον ἑποκριτοῦ τι-
νὸς προσωπεῖον εὐρηκτότος ὁμο-
κῆμως ἐαυτῷ καλούμενον, ἄφ' οἷ
καὶ Μαισωνικά σκώμματα. 1751,
56.

μαῖω ῥῆμα, ὅθεν Μαῖα καὶ Μαῖων
κύρια, ὅτι παρὰ τὸ μῶ λέγεται.
604, 15. 719, 37.

μάκαρ ὁ μὴ ὑποκείμενος Κηρὶ,
ἔχον θανατοφόρον Μοῖραν. 114,
31. 757, 49. 1447, 11. καὶ ὅτι
οὐκ ἐκ τοῦ μακάριος ἀποκόπεται,
ἀλλὰ τοῦτο πρωτότερον ἔστιν
ἐκείνου, ὡς καὶ τοῦ Καῖσάριος ὁ
Καῖσαρ. 1542, 29.

Μακαρία, Ἡρακλέους θυγάτηρ,
ἐπιδοῦσα ἐαυτὴν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ
σωτηρίας τῶν πολιτῶν, ἱστορία.
1405, 36.

μακάριος ἐν ἴσῳ τῇ εὐδαίμων.
1412, 36.

μακαρίται λέγονται οἱ νεκροί.
1405, 36.

μακάρτατος ἀντὶ τοῦ μακαριώ-
τατος, ὅτι ἐκ τοῦ μάκαρος μάκαρ-
τος γέγονεν, ὃ ἐκ τοῦ μακάριος
κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1542, 30.
32.

μακάρων νῆσοι ὅτι διὰ τὸ τοῖ
τόπου εὐδαίμων καὶ μακάριον οἶ-
τω λέγονται, καὶ ὅτι οὐκ ἀπο-
θεν τῶν ἄκρων τῆς Μυρρονουσίας
εἰσὶ τῶν ἀντικειμένων Γαδεῖροις,
καὶ ὅτι τὸ ἡλίσιον πεδῖον ταύ-
τόν ἐστι ταῖς τῶν μακάρων νή-
σοις, καὶ ὅτι περὶ Αἴγυπτον ἐνό-
μισαν τινες εἶναι τὰς τῶν μα-
κάρων νήσους. 1509, 23. 38.

μακεδνός, ὁ μικρὸς, παρὰ τὴν
μάκος, ὃ ἐστι μῆκος, οἶονε μα-
κεδανός καὶ συγκοπῇ μακεδνός.
549, 22. 1571, 47. 1667, 9.

μάκελλα, σκαλλίς ἢ μονόθεν κελ-
λουσα, ὃ ἐστι κινουσα, δίκελλα
ἢ διχόθεν κέλλουσα. 1235, 56.

Μακέται ἐθνικῶς ἐκαλοῦντο αἱ

μης τριμφείς καὶ ἀκολούθως πύθ-
θης. 971, 28.
μᾶν ὁ μὲν σύνδεσμος τροπῇ Διο-
ρικῇ τοῦ ἄ εἰς ἡ. 287, 23. 321,
13. καὶ ὅτι τὸ μᾶν καὶ μὲν λέ-
γεται Ἰωνικῶς. 691, 39.
μᾶνδρα, ὅτι οὕτως ἐλέγετο πατρί-
τις ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπί-
κληρος καὶ πατροῦχος. 674, 30.
μᾶνδύκαι, δεσμοὶ οἷς δεσμοῦνται
τὰ δρόγματα. 818, 22. 1162, 32.
μᾶνδρα γόρας βοτάνη, ὅτι περὶ
μᾶνδρα γόρου ἱστορεῖται ὁποῖον
τι καὶ περὶ τοῦ μύλνου, ὃ θά-
νατον ἐκφέρειν λέγεται τῷ ὄνα-
σπῶντι, ὅταν πρὸς τῷ τέλει τῆς
ρίζης γένηται. 1058, 46.
μᾶνδύας, ἔνδυμα Περσικὸν ἐοικὸς
φαινόλῃ. 1854, 32.
μᾶνης καὶ μυνία λήγοντα ὀνόματα
ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ ἐκ τοῦ μαί-
νεσθαι συγκείμενα, οἷον γυναι-
μᾶνης καὶ ἑρμανία. 536, 18.
Μᾶνης, ὄνομα δουλικὸν καὶ χαλ-
κοῦν τι πρόσωπον παικτικόν. 536,
19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μᾶνης ὁ δου-
λος προσηγορικῶς διὰ τὸ μυνι-
κοῦς ὡς ἐπιπολὸς τοῖς δοῦλοις
εἶναι. 1220, 4. καὶ ὅτι Μᾶνης
ἐπωνομάζετο ὁ Βούργιος Λοκρι-
κὸς ποταμός. 278, 1. ζητεῖ τὸ
Βούργιος.
μᾶν θάνειν ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ δι-
δάσκειν τίθεται. 1501, 41. 1863,
47.
μᾶνία ἡ τῶν φρενῶν ἔκστασις. 8,
15. ἔτι παρὰ τὸ μανὸν λέγεται,
δ δηλοῖ τὸ ἄραιόν. 1319, 14.
μᾶνιόκηπος γυνή ἡ περὶ μῆξας
μεμηνία. 536, 21. 1510, 22. 1572,
13. ζητεῖ τὸ κῆπος.
μᾶννα, ὅτι οὕτως ὠνόμασέ τις τὸ
τοῦ λόγου νῦμα κατὰ ἀναγραμμά-
τισμόν. 488, 14.
μᾶντικὴ ἔστι στοχαστικὴ ἔστι τέ-
χνη. 1410, 39. καὶ ὅτι πολλοί τι-
νες μαντείας ἦσαν τρόποι παρὰ
τοῖς παλαιοῖς, οἷον δι' ὀνείρων
καὶ οἰνοσκοπίας καὶ φήμης καὶ
λαχμῶν τινῶν καὶ συμβόλων. 48,
18. καὶ ὅτι ἐπικοινωνεῖ πως ἡ
μαντικὴ τῇ λατρικῇ. 48, 35.
Μαντίνεια, πόλις Ἀρκαδίας, ἣν
Ὀμήρος Μαντινέην λέγει Ἰωνι-
κῶς, ὅτι καὶ Μαντίνη εὐρεται

λεγομένη· καὶ ἱστορία περὶ τῶν
συμβάντων τῆς πόλεως. 302, 1.
Μαντινεῖς οἱ τῆς Μαντινείας
πολίται, ὅτι ἐπὶ τῇ πόλει ἦσαν,
καὶ ὅτι Νικοδῶρ τινὶ νομοθέτῃ
ἐχρήσαντο. 1860, 52.
μᾶντις ὅτι γενικόν ἐστὶν ὄνομα,
εἶδη δὲ αὐτοῦ ὄνειροπόλος καὶ
οἰωνοπόλος καὶ ἑτέρα τινὰ, καὶ
ὅτι παρὰ τὸ μαίνεσθαι λέγεται.
47, 36. 48, 1. καὶ περὶ τῶν τρό-
πων τοῦ μαντεύεσθαι παρὰ τοῖς
παλαιοῖς ζητεῖ τὸ μαντικὴ. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι μᾶντις γενικῶς ὁ
ἀπλῶς ὀπωσοῦν μαντευόμενος καὶ
ὁ ἐνθεὸς καὶ θεοφοροῦμενος, πα-
ρὰ τὸ μαίνεσθαι, ἐπεὶ καὶ ἡ μαν-
τεία θεία μυρία ἐδοξάζετο εἶναι,
καὶ μανικὴ τις ἡ μαντικὴ. 1410,
48. 52.
Μάντνα, πόλις Ἰταλίας, ἐξ ἧς
Βιργίλιος ὁ ποιητής. 302, 7.
μᾶρα γόρος ὅτι ἐκ τοῦ σμᾶρα γόρος
γέγονεν ἀπελευσέ τοῦ σ, καὶ ὅτι
παρὰ τὸ μαίρειν, ὅθεν καὶ τὸ
μαρμαίρειν, λέγεται. 842, 53. 853,
49.
Μαραθῶν, δῆμος τῆς Ἀεοντί-
δος φυλῆς, ἐπίσημος γεγονώς
πρότερον μὲν διὰ τὸν Μαραθῶ-
νιον ταῦρον, ὃν ἀνείλεν ὁ Θη-
σεύς, ὕστερον δὲ διὰ τὸν πρὸς
Πέρσας ἀγῶνα τῶν Ἀθηναίων.
284, 17. καὶ ὅτι ἀρσενικῶς τε καὶ
θηλυκῶς λέγεται τοῦτονομα. 1508,
44.
μαραίνειν ὅτι παρὰ τὸ μαίρειν
λέγεται, καὶ ὅτι μαραινέσθαι καὶ
ἡ φλόξ ὡς καὶ τὰ ἄνθη λέγεται
παρ' Ὀμήρῳ. 748, 9.
μᾶραος, ὅτι οὕτως λέγεται κατὰ
τινας ὁ καρπὸς τῆς κρυνείας.
1657, 20.
Μαράφιοι, γένος τι ἐν Πέρσας
ἀπὸ Μαράφιου, υἱοῦ Μενελίου
καὶ Ἑλένης. 400, 34.
μαργαίνειν τὸ μαρμαίρειν καὶ μαί-
νεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ μῆ καὶ τοῦ
ἔργον σύγκειται ἡ λέξις. 617, 32.
1669, 47.
μᾶργη γαστήρ, ἔτι μεταπρέπειν
γαστέρι μᾶργη λέγεται τις, Ὀδ.
σ', 2. ἀντὶ τοῦ ἐκπρεπῆς ἐπὶ
γαστρομαργία εἶναι. 1833, 58. καὶ
ὅτι τὸ μᾶργη θηλυκόν ἐστὶ τοῦ
μᾶργος. 1936, 51.

μαργαρίτις λίθος ἐστὶ κοινῶς μὲν
κατ' ἀρσενικὸν γένος λέγεται, Ἀτ-
τικῶς δὲ ἡ μαργαρίτις θηλυκῶς·
καὶ ὅτι παρὰ τὸ μαίρειν λέγεται,
ὅθεν καὶ τὸ μαρμαίρειν· καὶ
ὅτι ἐν σαρκὶ ὀστρίων γίνεται, κα-
θὰ ἐν τοῖς εἰσὶν κρείσσιν ἢ χά-
λαζα· καὶ ὅτι καὶ χρυσοειδὲς τις
ἐστὶ μαργαρίτις ὡς καὶ ἀργυροει-
δής, ἐρμηνεία διεξοδική. 853, 47.
1504, 38.
Μαργίτης, μωρός τις οὕτως πα-
λούμενος παρὰ τὸ μαρμαίρειν, ὃ
ἐστὶ μαρμαίρειν, καὶ ἱστορία περὶ
τῆς εὐθελείας αὐτοῦ. 1609, 47.
μᾶργος ὁ μαίνόμενος, ὅθεν τὸ
μαρμαίρειν, ὃ ἐστὶ μαίνεσθαι.
617, 33. 1806, 52. ζητεῖ τὸ μαρ-
μαίρειν.
Μάρεια, πόλις μεγίστη ποτὲ, ὅτε-
ρον δὲ κώμη· καὶ Μάρεια κρήνη
Ἀλεξανδριτικὴ ἀπὸ Μάρωνος
ἐνὸς τῶν Διονύσιω συστρατευσά-
των. 1623, 49. ζητεῖ τὸ Μάρων.
Μαρεώτης οἶκος ὅτι ἀπὸ Μά-
ρωνος ἐνὸς τῶν Διονύσιω συ-
στρατευσάντων ἐκλήθη. 1623, 50.
ζητεῖ τὸ Μάρων.
μᾶρη αἱ χεῖρες κατὰ γλῶσσαν.
1009, 24.
Μαριανδύνοι ὅτι Ἑρμαλιώταις
τοῖς ἐν Πόντῳ ἐδοῦλεσάν ποτε,
ἱστορία. 295, 31. 1090, 55.
Μαρικᾶς Μαρικᾶντος, ὅτι ὄνομα
ἐστὶ βυρβαρικόν, καὶ ὅτι περι-
σπᾶται καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται.
300, 22.
μαρμαίρειν τὸ στιβέν, ὅτι πα-
ρὰ τὸ μαίρειν λέγεται ἀνταπλα-
σιασμοῦ καὶ προσλήψεϊ τοῦ ρ. 80,
21. 1230, 43. 1641, 22.
μαρμαρέη θύλασσα ἡ διαφανής,
καὶ μαρμαρήν ἔντυξ ἀσπίδος ἡ
μαρμαρῖνονσα εἴτουν στιβόντα
μᾶρον δίκην, καὶ ὅτι κτητικόν
ἐστὶ τοῦτονομα ἀπὸ τοῦ μαρμά-
ρειος ἀρσενικοῦ ἀποβολῇ τοῦ ἰ
γενόμενον. 393, 6. 985, 27. 1131,
4. 1154, 31. 1649, 63. καὶ ὅτι
καὶ ἡ αἰγὶς μαρμαρήν λέγεται διὰ
τὰς ἐκ τῶν ἀστραπῶν μαρμαρυ-
γὰς. 1119, 30
Μαρμάριον, ὄνομα τόπον τι-
νὸς ἐν Εὐβοίᾳ, ἐν ᾗ καὶ Μαρ-
μαρίνου Ἀπόλλωνος ἦν ἱερόν.
281, 4.

μάρμαρος δτι παρὰ τὸ μαρμα-
ριον, ὃ ἔστι στίλβειν, λέγεται·
στίλβει δὲ διὰ τὴν πυκνότητά
λειότητά. 397, 7. 680, 30. 1641,
22. καὶ δτι κατὰ τὴν κοινὴν
γλῶσσαν μάρμαρον οὐδέτερος λέ-
γεται. 1084, 14.

μαρμαρυγαὶ ποδῶν, περὶ ὀρχη-
στῶν λεγόμενον Ὁδ. 9', 265. αἱ
κατὰ τὰς συντάξεις κινήσεις ἀπο-
στίλβει τῶν ποδῶν. 1695, 54.

μάρνασθαι τὸ χειρὶ μάχεσθαι,
δτι παρὰ τὸ μάρη, ὃ δηλοῖ τὰς
χεῖρας, λέγεται. 1009, 25.

Μάρπισσα, ὄνομα γυναικὸς τι-
νος εὐειδούς, δτι παρὰ τὸ μάρ-
πτειν λέγεται, ὡς καὶ Ἑλὴν πα-
ρὰ τὸ ἑλεῖν. 776, 2.

μάρπτειν τὸ ταῖς χερσὶ συλλαμ-
βάνειν, δτι παρὰ τὸ μάρη, ὃ
δηλοῖ τὰς χεῖρας, λέγεται. 1009,
24. καὶ δτι τὸ μάρπτειν χθόνα
ποσὶν ἀπύρως λέγεται, ὡς ἐπὶ
πολλοῖ γὰρ ἐπὶ τῆς διὰ χεῖρῶν
ἀφῆς τίθεται τὸ μάρπτειν. 980,
37. καὶ δτι καὶ κραιναὶ μάρπτειν
ἔλκος, ἥγουν ἐντρίβειν τραῦμα,
λέγεται Ἰλ. 9', 405. 419. 720, 26.

μάρσιππος, θύλακος. 1634, 50.

μάρτυρ Ἀιολικῶς, μάρτυς δὲ κοι-
νῶς. 114, 17. ζῆται τὸ μάρτυρος
καὶ τὸ μάρτυς.

μάρτυρες δτι ἐκ τῆς μάρτυρ εὐ-
θείας κενεῖται, τὸ γὰρ μάρτυς
ἁλκτόν ἐστιν ὡς ἐκ τοῦ μάρτυ-
ρος συγκοπὴν, ἥ ἐκ τοῦ μάρτυ-
ροι μεταπέλασται. 1416, 53.

μαρτυρία ἀντὶ τοῦ καταμαρτύ-
ρησις καὶ κατηγορία ἐν τῷ, πά-
ρος δὲ μιν Ἀρτεμὶς ἔσχε Ἀθήνῃ ἐν
ἀμφιρρότῃ Διονύσου μαρτυρήσιν,
Ὁδ. 1', 325. 1688, 47.

μάρτυρος μαρτύρου, δτι ἐκ τοῦ
μάρτυρ μάρτυρος Ἀιολικοῦ κατ'
ἀναδρομὴν τῆς γενικῆς εἰς εὐθείαν
γέγονε, καὶ δτι ἐκ τοῦ μάρτυρος
μαρτύρου συγκοπῆται τὸ μάρτυς
μάρτυρος. 114, 13. 1807, 17.

μάρτυς δτι ἐκ τοῦ μάρτυρος συγ-
κόπεται, διὸ οὐδὲ κλίνεται· τῆς
δὲ μάρτυρος εὐθείας πρωτότυ-
πον ὁ μάρτυρ δοκεῖ, εἰ μὴ τις
τὸ μάρτυρες ἐκ τοῦ μάρτυροι φή-
σι μεταπεπλάσθαι. 114, 13. 1416,
50. 1447, 22. 1807, 15.

μαρύνεσθαι, αἶτον μῆρνεσθαι,
ἐν ἴσῳ τῷ κλῶθαι. 1914, 56.

Μάρων, παρ' Ὀμήρῳ ἱερεὺς
Ἀπόλλωνος, υἱὸς Εὐάνθους τοῦ
Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου, ἀφ'
οὗ Μαρώνεια ἡ πόλις ἐκλήθη·
καὶ δτι καὶ τῶν Διονύσου συστρα-
τευσάντων Μάρων ἦν τις καλού-
μενος, ἀφ' οὗ καὶ Μάρεια κρήνη
Ἀλεξανδρεωτικῇ καὶ πόλις ὁμῶ-
νμος καὶ Μαρώντης οἶκος. 1623,
44. 48. καὶ ἀλλαχοῦ Μάρων ἦρως,
οὗ ἥρῳον ἐγγὺς Μυρωναίας Κι-
κόνων πόλεως, καὶ Μάρων παρ'
Ἡροδότῃ Ἀάκων τις ἀριστεύς οὗ-
τω καλούμενος. 1615, 10.

Μαρώνεια, πόλις Θράκης, δτι
ἀπὸ Μάρωνος τοῦ Οἰνοπίωνος
τοῦ Διονύσου ἐκλήθη, καὶ δτι
εἰς οἰνοφλυγίαν ἐσκώπτοντο αἱ
Μαρωνεῖται. 1623, 53.

Μαρωνεῖται, οἱ Μαρωνείας πό-
λεως Θρακικῆς πολιταί, δτι εἰς
οἰνοφλυγίαν ἐσκώπτοντο. 1623, 53.

μας λέγοντα περιττοσυλλάβως διὰ
τοῦ ντ κλινόμενα οὐ εἰς ἁ μό-
νον χωρὶς τοῦ ν ποιοῦσι τὴν
κλητικὴν, οἶον Ἀκάμα, Πολυδά-
μα. 902, 7.

μάσσασθαι τὸ ἄσασθαι καὶ τὸ
ἐγκρατῶς ἔχεισθαι, καὶ δτι ἐξ
αὐτοῦ τὸ ἐπιμάσασθαι καὶ τὸ
εἰσμάσασθαι, οὐ ἐναντίον τὸ ἐκ-
μάσασθαι καὶ ἀπομάσασθαι. 549,
30. 604, 14. 1117, 61. 1183, 31.
1630, 54.

Μάσης, πόλις Πελοποννησιακῇ,
ἡ καὶ Μάσητος τρισυλλάβως λε-
γομένη· ἔστι δὲ καὶ κώμη τις Μά-
σητος καλουμένη καὶ λίμνη καὶ
νῆσος, Μάσιον δὲ ὄρος τι τῆς
Μεσοποταμίας. 288, 10.

μασθάλης, κύλιξ ποιῶ, δτι πα-
ρὰ τὸ μασθὸς δοκεῖ λέγεσθαι.
1258, 57.

μάσθλης ὁ εὐμύλακτος ἱμάς. 542,
22. καὶ ἀλλαχοῦ μύσθλης ἱμάς ὁ
μεγαλαγμένος λῶρος. 1317, 2.

μασθὸς δτι ἐκ τοῦ μαστός ἢ τοῦ
μασδὸς γέγονε τροπῇ τοῦ τ ἢ
τοῦ δ' εἰς θ'. 753, 63. καὶ δτι
μαστός διὰ τοῦ τ οἰονεῖ μαστός
λέγεται, καὶ δτι καὶ μασδὸς ἢ
μασδὸς λέγεται Ἀσρικῶς, καὶ
μαζὸς ποιητικῶς· καὶ δτι καὶ μα-

σθὸς ποιὸν τι ποτήριον ἐλέγετο
παρὰ Πασίοις, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 1258, 56. 1874, 34.

Μάσιον, ὄρος τι τῆς Μεσοποτα-
μίας. 288, 12.

μασσᾶν καὶ μασσᾶσθαι ὅτι παρὰ
τὸ μᾶσσεσθαι, ὃ ἔστιν ἄπτε-
σθαι, λέγεται· ἀφ' ἧς γὰρ τις καὶ
ἡ γεῦσις. 1630, 54. 1887, 62.

μάσσεσθαι ἀντὶ τοῦ ἄπτεσθαι.
462, 32. 1630, 54.

μάσων ὅτι συγκριτικόν ἐστι τοῦ
μακρός, καὶ τὸ οὐδέτερον μᾶσ-
σον. 630, 19. 1584, 15.

μάσταξ ἡ τροφή, καὶ μύσταξ
ὁμωνύμως τὸ στόμα, δτι παρὰ
τὸ μασσᾶσθαι λέγεται. 753, 61.
1887, 61. καὶ ἀλλαχοῦ μύσταξ ἡ
τροφή καὶ τὸ στόμα ἢ τὸ χεῖ-
λος, καὶ μύστακος ὁμωνύμως
εἶδος ἀκριδῶν καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ
ἄνω χεῖλους τρίχες. 1496, 50.

μασταρύζειν τὸ κακῶς καὶ βλα-
κικῶς μασσᾶσθαι. 1496, 54.

μυστεύειν τὸ ζητεῖν, ὅτι περὶ
τὸ μὴ μᾶσω λέγεται, ὅθεν καὶ
τὸ ματεύειν χωρὶς τοῦ σ, οὐ χυρή-
σις Ἰλ. 5', 110. 971, 12. ζῆται
τὸ ματεύειν.

μάστι, δοτικὴ ἀντὶ τοῦ μαστιγι,
δτι τὸ στί μακρὸν ἔχει ὡς ἐκ τοῦ
μάστι τρισυλλάβου συναιρεθέν.
1312, 56.

μαστιγοφόρος Αἴας λέγεται ὡς
μάστιγι, ἥγουν θεομηνία, περι-
πεσών. 891, 27. ζῆται ἐν τῷ, μᾶ-
στιξ Αἰῶς.

μάστιξ δτι παρὰ τὸ στίζειν, ὃ
ἔστι κενεῖν, λέγεται· καὶ δτι ἐν
μὲν τῇ εὐθείᾳ θέσει μακρὸν ἔχει
τὸ στί, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις φύ-
σει. 1114, 3. 1309, 3.

μάστιξ Αἰῶς καὶ μύστιξ Θεία ἡ
θεομηνία, ὅθεν ἴσως ὁ τοῦ Σο-
φοκλέους μαστιγοφόρος Αἴας. 891,
24. 961, 24.

μάστιξεν δ' ἑλάν, Ὀμηρικὸν
ῥητὸν παρωδηθὲν ὑπὸ Διογένους
ἐπὶ ἑλάνος τοῦ καρποῦ. 860, 21.

μάστις ποιητικῶς ἡ κοινὴς μᾶ-
στιξ, καὶ δτι μᾶστις μὲν ὑπὸ τοῦ
μυστίῳ μυστίῳ λέγεται, μύστιξ
δὲ ὑπὸ τοῦ μυστίῳ μυστίῳ.
1120, 45. 1312, 60. 1778, 33.

μυστίῳ ἐν ἴσῳ τῷ μυστίῳ παρὰ
ποιηταῖς. 1120, 41.

μαστός δτι καινικῶς μὲν τῷ σὶ γράφεται, μασθός δὲ κατὰ πάθος. 452, 18. 753, 63. 1183, 31. 1630, 55. ζῆται τὸ μασθός διὰ τοῦ θ'. καὶ ἀλλαγῶ μαστός διὰ τοῦ τ', ὁ οἶον μασσητός τοῖς βρέφεισιν, ὅτι καὶ μασθός διὰ τοῦ θ' λέγεται ὡς ἀπὸ τοῦ μασθός ἢ μασθός τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. καὶ μασθός ὁμωνύμως εἰδός τι ποτηρίου. 1258, 56. 1874, 34.

μαστροπὸς ἢ μητρος ὅπου ἔχουσα, οἷονεῖ ματεροπὸς καὶ συγκοπῆ καὶ πλειονισμῶ τοῦ σ' μαστροπός. 380, 3. 1161, 49.

Μάστωρ κίριον παρὰ τὸ μῶ ἢ μαῖω, ὃ δηλοῖ τὸ ζητῶ. 1439, 45.

ματάζειν ὅτι παρὰ τὸ ματῶν, ὃ ἔστι ματαιοπραγεῖν, λέγεται· καὶ ὅτι ποιητικὸν μὲν τὸ ματάζειν, κοινὸν δὲ τὸ ματαιάζειν, ὅθεν καὶ τὸ ματαιίζειν ὡς Ἑβραϊζειν. 543, 16.

ματαιιάζειν τὸ ματαιοπραγεῖν, ζῆται τὸ ματάζειν.

ματατίζειν ὡς Ἑβραϊζειν, ζῆται τὸ ματάζειν.

ματῶν τὸ ματαιοπραγεῖν, καὶ μάτην ἴστασθαι καὶ ἀρεγεῖν. 543, 3. 12. 1071, 17. 1313, 38. καὶ ὅτι καὶ περὶ ἵππων παρ' Ὁμήρῳ λέγεται. 1648, 23.

ματεύειν χωρὶς τοῦ σ' ἐν ἴσῳ τῷ μαστεύειν, ὃ ἔστι ζητεῖν. 971, 12. ζῆται τὸ μαστεύειν.

ματία καὶ ματή Ἰωνικῶς ἢ ματαιότης καὶ ματαιοπραγία, καὶ ἡ ἀργία καὶ βραδυτή, παρὰ τὸ ματῶν. 543, 4. 1191, 17. 1648, 20. ζῆται τὸ ματῶν.

ματιολοιχός, ἐτυμολογία. 543, 8. ζῆται ἐν τῷ μάτιον.

μάτιον οὐδετέρως εἶδος μέτρον, ὅθεν ματιολοιχός ὁ ἐκ τοῦ παρμετρεῖν λείπων εἶτουν κερδαίνων. 543, 7.

Ματρίεας Ἀλεξανδρεὺς, πλάνος τις ἄνθρωπος, καὶ τί τὸ Ματρίον θηρόν αἰνιγματικῶς, ἐρμηγεία διεξοδική. 1382, 40.

ματρούλλα ταῦτο ὅπερ μαστροπός, ὅθεν καὶ ματρουλλεῖον τὸ πορνεῖον. 380, 6.

ματρουλλεῖον τὸ πορνεῖον. 380, 6. ζῆται ἐν τῷ ματρούλλα.

μάττειν τὸ φυρῶν εἶτουν μάξαν

σκευάζειν ἐτυμολογικῶς. 402, 37. 1751, 63.

ματτυάζειν τὸ σκευάζειν ἔδεσμά τι ματτυήν καλούμενον, ζῆται ἐν τῷ ματῷ. 1752, 1.

ματῷ ἢ ματτῷ ὅτι ἐκ τοῦ μασσῶσαι λέγεται ἢ παρὰ τὸ μάττειν, ἐλέγετο δὲ οὕτω πᾶν πολυτελές ἔδεσμα, καὶ ματνάζειν τὸ τὴν τοιαύτην ματῷ σκευάζειν. 1751, 61. 1752, 1. ἀλλαγῶ δὲ ὅτι ἢ ματῷ ταῦτόν ἔστι τοῖς καλονμένοις αἰκλοῖς καὶ ἐπαῖκλοις. 1714, 64. καὶ ζῆται τὸ αἰκλον καὶ ἐπαῖκλον.

μαῦλις ἢ μάχαιρα, ὅτι παρὰ τὸ μακόν, ὃ δηλοῖ τὸ φθαρτικόν, ἐνδέχεται λῆγεσθαι τοῦνομα. 691, 55.

μαῦρον ὅτι παρὰ τὸ ἀμαυρόν λέγεται ἀφαιρέσει τοῦ α'. 1608, 58.

Μαύσωλος κύριον ὅτι προπαροξύνεται. 311, 18.

μάχαιρα ὅτι παρὰ τὸ αἵματι χαίρειν λέγεται, οἷονεῖ αἰμόχαιρα. 675, 58.

Μαχάων, ὅτι ἐκτείνει μὲν τὴν παραλήγουσαν, συστέλλει δὲ τὸ ὁ ἐν ταῖς πλαγαῖς τοῦνομα. 859, 17.

μαχειόμενος μετοχή ὅτι ἀπὸ τοῦ μαχίω κινῆται, ὃ ἐκ τοῦ μαχῶ μαχίσω παρηχῆθη. 1828, 45.

μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐρῆσαι καὶ ἐξισοῦσθαι. 103, 17. καὶ μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀντιλογεῖν εἶτουν φιλονικεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀντιλογεῖν ἐπιπληκτικῶς. 645, 36. 733, 44. καὶ μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀντιδικτικῶς λαλεῖν εἶτουν μέμφεσθαι καὶ ἐπιπλησσειν. 923, 12. καὶ μάχεσθαι Ἀρρη πρὸς διαστολὴν τοῦ μάχεσθαι λόγοις, ὃ καὶ αὐτὸ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. 1115, 41.

καὶ ὅτι αἱ μὲν ῥηματικαὶ τοῦ μάχεσθαι κινήσεις διὰ τοῦ ἐπ' προφύρονται, οἷον μαχέσασθαι καὶ μαχεσόμενος, τὰ δὲ γὰρ ἐξ αὐτοῦ παρηχημένα τὸ ἢ ἔχουσιν, οἷον μαχητὴς καὶ μαχημῶν. 106, 37.

μάχη ὅτι παρὰ τὸ αἷμα χεῖν λέγεται. 76, 10. 682, 26. καὶ ὅτι ἡ μάχη καὶ βοή καὶ φύλοις καὶ αὐτῇ συνωνύμως λέγεται. 247, 34.

μαχήσομαι μέλλον ὅτι καὶ μαχίσομαι λέγεται. 106, 36. ζῆται τὸ μάχεσθαι.

μάχλος ἄμπελος ἢ φεομένη, καὶ μάχλος ἄνθρωπος ὁ ἐπὶ καταφείας θύγρος. 827, 30. 1597, 31.

μαχλοσύνη ἢ γυναικεία ὁρμή πρὸς τὰς μίξεις, καὶ ὅτι περὶ ἀνδρῶν οὐ λέγεται. 1337, 33.

μαχος καὶ μαχον ληγόντων συνθέτων ἄρσενικῶν καὶ οὐδτετέρων προσώδια ἐκ παραδειγμάτων. 1621, 50.

μάψ ὅτι ἐκ τοῦ μᾶτην γέγονε κατὰ πάθος Ἀιολικῶς, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὀπίσω τὸ ἄψ. 187, 28.

μάψ αὐτως, ὅτι ἐκ παραλλήλου παράκεινται Ὀδ. κ', 111. 1795, 61.

μάψ ὁμοῦσαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιωρεῖσαι. 1005, 8.

μαψιδίως ἀντὶ τοῦ ἀντιδικτικῶς ἐν τῷ, εἰλαπινδύσσει πίνουσι τα αἴθροπα οἶον μαψιδίως, Ὀδ. β', 58. ρ', 537. 1434, 63.

μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ πάντω, οἷον ἐν τῷ, ὅς μέγα πάντων Ἀργείων κρατεῖ, Ἰλ. α', 78. 54, 41. 1259, 15.

μέγ' ἔξοχος πάντων, ὅτι γενική συντάσσεται τὸ μέγα ἔξοχος διὰ τὸ ὑπερθετικῶς ἰσοδυναμεῖν ἐνὸς ματι. 258, 40.

Μεγάβυζος αἰκίας ἐαυτὸν χάρον τοῦ δεσπότου βασιλέως. 1494, 39.

Μεγάδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Μέγας κυρίου ἐσχημάτισται. 1081, 55. 1447, 21.

μεγάθυμος σύνθετον ὅτι οὐ μετέχει τῆς σημασίας τοῦ ἐν παραθέσει μέγας θυμός. 201, 2. καὶ ὅτι τὸ μέγαθυμος ἐπίθετον καὶ κατὰ ἀλόγων ζώων γενναίων λέγεται. 1072, 7.

μεγαίρειν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι, ἐπεὶ καὶ τὸ μέμφεσθαι φθονεῖν τι ἐστὶ. 1443, 12. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μέγα καὶ τοῦ αἵρεν σύγκειται, ἐτυμολογία διεξοδική. 1334, 21. καὶ ὅτι τῆς Σιλαμινίων γλώσσης ἐστὶ. 946, 44.

μεγακῆτης ναὺς ἢ μεγάλη κατὰ τι κῆτος. 709, 38. 846, 44. 52. 55.

μεγάλα εὐχισθῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξάκουστον ἐπιρρηματικῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ μεγάλα τινα ὀνομαστικῶς, Ἰλ. α', 450. 133, 27. καὶ ὅτι τὸ με-

γάλα εἵχεσθαι ἀντίκειται τῇ σιγῇ εἵχεσθαι. 716, 46.

μεγάλαι φρένις ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν ὁ μεγαλόφρων σύγκειται. 744, 32.

μεγαλάρτις, ἑορτή τις ἐπὶ ἄρτων τινὶ μεγάλῳ ἐπικαλουμένῳ τειλεμένη. 265, 32.

μεγαλάρτος καὶ μεγαλόμαϊς Δημήτηρ ὅτι παρὰ τὸν ἄρτον καὶ τὴν μάζαν λέγεται ἐπωνυμικῶς, καὶ ἐνιμάτο ἐν Σκύλλῃ πόλει τῆς Βοιωτίας. 265, 28.

μεγάλε κλητικῆς χρῆσις ἐν τῷ, ὦ μεγάλε Ζεῦ, παρ' Ἀισχύλῳ. (Σοφ. 824). 1214, 55. 1447, 20.

μεγαλεῖον μῦρον ἐπιθετικῶς, ἢ μεγαλύτερον προσηγορικῶς ἀπὸ τινος Μεγάλου τοῦ τὴν σκευασίαν τοῦ τοσούτου μύρου εὐρόντος. 975, 3. 1843, 16.

μεγαλέμπορος ὅτι προπαροξύνεται, λογιμπόρος δὲ παροξύνεται. 1447, 46.

Μεγάλη πόλις Ἀρκαδίας ὅτι ὕψ' ἐν, ὅ ἐστι κατὰ συμπλοκὴν, λέγεται· τὸ ἰδιωτικὸν Μεγαλοπόλιν συνθέτως. 302, 14. 1746, 54. 57. καὶ ὅτι ἐπιθετικῶς μὲν πᾶσα πόλις, ἢ τὸ μέγα συμβέβηκεν, οὕτω λέγεται, κυριωνυμικῶς δὲ ἢ ἐν Πελοποννήσῳ, περὶ ἧς ἐρημαθίσης ποτὶ ἐρρόβῃ τὸ, ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἢ Μεγάλη πόλις. 1861, 22.

μεγαλήτωρ θυμὸς ὅτι ταυτολογικῶς λέγεται, ὥς εἰ καὶ μεγαλόψυχον ψυχὴν εἶποι τις. 1641, 17.

μεγαλίζεσθαι θυμῷ ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεσθαι τῷ κατ' αὐτὸν μεγαλαίω. 790, 25.

μεγάλλιον μῦρόν τι προσηγορικῶς, τὸ λί' ἰῶτα καὶ δύο λ', ἢ μεγαλεῖον μῦρον ἐπιθετικῶς. 975, 4. 1843, 16. ζῆται τὸ, μεγαλεῖον μῦρον.

Μέγαλλος, κῆριον δυσὶ λ' καὶ προπαροξυντόνως, ὅθεν μεγαλύτερον μῦρον· ζῆται ἐν τῷ μεγαλύτερον καὶ μεγαλεῖον μῦρον. 1843, 18.

μεγαλόθυμος ὁ μέγαν θυμὸν εἶτουν ὀργὴν ἔχων, μεγάλθυμος δὲ ὁ ἀνδρείος καὶ μεγαλόψυχος. 200, 45. 767, 39.

μεγάλωσις ὁ πᾶν δυστυχίας,

ἐκ τοῦ οἴτος, δὲ δηλοῖ τὴν τύχην. 1186, 48.

μεγαλόμαϊς Δημήτηρ ἐπωνυμικῶς. 265, 29. ζῆται ἐν τῷ μεγαλάρτος.

μεγαλόσωμοι ἄνθρωποι, Πλάτων καὶ Πολύφημος ὁ Κύνων καὶ Τιτυδὲς καὶ Ἰστροί· καὶ ὅτι παρὰ τὸν ὄριον. 1622, 44.

μεγαλωστί ἐπιρρήμα ὅτι ἐκ τοῦ μεγάλως λέγεται πλεονασμῷ ἐπεπτατικῷ τοῦ τι μωρίου. 1086, 26.

Μεγαπένθης, υἱὸς Μανελίου, καὶ Μεγαπένθης ἑτερος Αἰγύπτου ἀπόγονος, ἱστορία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μέγα πένθος λέγεται τοῦτομα. 90, 13. 1479, 64. 1480, 4.

Μεγάρα, Κρέοντος θυγάτηρ, ὅτι Ἑρακλεῖ γημαμένη ἔσχε τρεῖς παῖδας, οὓς ἐκείνος ἀνείλε μανεῖς Ἑρας χόλῳ, ἱστορία διεξοδική. 1083, 36.

μέγαρον τὸ ἀπλῶς οἶκημα, καὶ μέγαρον ἰδίως κατάγειά τινα οἰκήματα Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. 1387, 17.

μέγαρον ἐν ἴσῳ τῷ σταθμῷ, ὅ ἐστιν ἀγροτικὴ κατοικία, Ὁδ. π', 165. 1798, 44.

μέγαρον ἢ γυναικωνίτις ἐκ παρθεμιμάτων Ὀμηρικῶν. 1913, 19. 23. 1935, 26.

Μέγας, κύριον παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν Μεγάδης πατρωνυμικόν. 1081, 55.

μέγας προσηγορικὸν ὅτι ἐκ τοῦ μὴ πρὸς τῇ γῇ εἶναι λέγεται, καὶ ὅτι ἄκλιτόν ἐστι διὰ τὸ ἐκ τοῦ μεγάλος συγκακόφθαι, καὶ ὅτι βραχὺ τὸ ἄ ἔχον ἄφειλεν δξύνεσθαι ἢ βαρυνόμενον ἐκτείνειν τὸ ἄ. 1447, 14. 19 — 25.

μέγας Ζέφυρος ὁ σφοδρὸς, Ὁδ. ζ', 458. 1769, 39.

μέγας ὄρκος ὅτι διὰ τὴν τῶν θεῶν μεσολάβησιν οὕτω λέγεται. 1450, 37.

μέγας οὐδεὶς σαπρὸς ἰχθὺς, παροιμία, καὶ Στρατονίκου τοῦ κισθαριδοῦ παρῳδία καὶ κατάχρησις τῆς παροιμίας ταύτης κατὰ τινος τραίλου μουσικοῦ. 1634, 30.

μέγεθος γυναικῶν ὅτι ἐπὶ Ἀρτέμιδος διδοσθαι μυθεύεται. 1882, 43.

Μέγης, υἱὸς Φυλῆος τοῦ Αἰγείου, ὅτι Τιμάνδραν τὴν Ἑλένης καὶ

Κλυταμνήστρας ἀδελφὴν μοιχεύσας ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον. 304, 46 — 305, 14. καὶ ὅτι καὶ περισπωμένως λέγεται κατὰ τινος τοῦνομα. 1016, 63.

Μεγιστὴ ἢ Πελάγοντος, αἰτία τοῦ Κιῶράων πρὸς Φωκίας πολέμου. 1244, 45.

μέδεσθαι ἀλκῆς ἀντὶ τοῦ φροντίζειν ἀνδρίας πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 491, 2.

Μεδεῶν, πόλις τῆς Βοιωτίας, καὶ ἐτέρα Φωκικὴ κατὰ τὸν Κρισσαῖον κόλπον. 267, 28.

μεδήσομαι μέλλων ὅτι ἐκ τοῦ μεδῶ περισπωμένον κεινῆται, διαίτησις διεξοδική. 781, 23.

μέδιμνος τὸ μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον. 196, 20.

μέδοντες οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ μέδεσθαι ἡγοῦν φροντίζειν τῶν ἀρχομένων. 175, 11. 781, 25.

Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων, ὅτι εἰδεχθῆς τις ἦν γυνὴ καὶ διὰ τοῦτο φοβερά. 1684, 25.

μέδω τὸ ἄρχω. 234, 30. 407, 2. καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα πρὸς τὸ μὴ συνεμπσεῖν τῇ μέσῳ δοτικῇ, ἐρμηνεία διεξοδική. 781, 25.

μεδόμεθα, βουλευσώμεθα, ἀπὸ τοῦ μέδω θέματος. 597, 25.

μέδων ληγόντων ὀνομάτων συνθέτων κλητικά ὅτι ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον Αἰτόμεδον, Ἀλκίμεδον. 1115, 18.

μέδων, ἄρχων βουλευτικῶς καὶ φροντιστικῶς τῶν ἀρχομένων, παρὰ τὸ μέδεσθαι εἶτουν μήδεσθαι, ὅ ἐστι βουλεύεσθαι. 781, 25.

μέζεα, οἱ ἐκ τοῦ μήδεα, ὃ δηλοῖ τὰ αἰδοῖα εἶτουν τοὺς ὄρχεις, γέγονεν ἢ λέξις συστολή τῆς ἀρχούσης καὶ τροπῇ τοῦ ὃ εἰς ζ'. 153, 38. 234, 32. 407, 1.

μεθεῖναι τὸ χυνοῦν καὶ τὸ ἀμελεῖν, καὶ μεθεῖναι χόλον ἀντὶ τοῦ ἀγείναι. 1393, 8. καὶ μεθεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀφείναι τινα διωρεῖν χωρὶς λύπων. 817, 49. καὶ ἀλαχοῦ μεθεῖναι τὸ ἀμελεῖν, ἀφείναι δὲ τὸ ἐντελεσθαι, ὃ καὶ ἀντίκειται τὸ μεθεῖναι. 1309, 25.

μεθέηκεν, ἡμέλησεν, ἐκ τοῦ μεθήμι. 1309, 23. καὶ μεθέηκεν ἐν ἴσῳ τῷ ἐνῆκεν ἐν τῷ, τῷ κ' οὔτε

τίσπον κέλευον μεθέλκειν, 'Οδ. σ', 402. 1852, 21.

μεθελειν ἀντὶ τοῦ μεταλαβεῖν, δ' ἐπὶ ἐξαλλαγῆς λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' 'Ομήρον. 1601, 60.

μεθέπειν ἀντὶ τοῦ ζητεῖν καὶ ἔρειναι. 703, 14. καὶ ὅτι τὸ μεθέπειν διαλύεται ποτε καθ' ὑπερβατόν καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται ὡς καὶ ἐν συνθέσει, ὅλον ἐν τῷ, ὡς ἴδ' 'Αθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσιν, ἤγουν μεθέπουσαν, 'Ιλ. κ', 516. 821, 22.

μεθέπεις ἀντὶ τοῦ εἰς ἡμᾶς ἦκεις ἐν τῷ, ἢ ἐνόν μεθέπεις, 'Οδ. α', 175. 1407, 50.

μέθῃ ὅτι παρὰ τὸ μεθίημι, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμειῶ, λέγεται, ὅθιν καὶ μεθημοσύνη ἢ ἀμείλεια, καὶ μεθήμων ὁ ἀμείλις. 212, 2. 692, 41. 1309, 24.

μεθήμενος ἀντὶ τοῦ συγκαθήμενος. 1400, 49.

μεθημοσύνη ἢ ἀμείλεια παρὰ τὸ μεθίημι, ἐφημοσύνη δ' ἢ ἐντολή. 660, 13. 692, 41. 1719, 27.

μεθήμων ὁ ἀμείλις καὶ ῥάθυμος, παρὰ τὸ μεθίημι, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμειῶ. 212, 1. 660, 13. 793, 41. 1500, 52.

μέθῃς ψόγος, καὶ κατάλογος τῶν ὑφ' 'Ομήρου ἱστορουμένων διὰ μέθῃν ἀπολωλέναι. 1636, 31.

μεθήσειν, χαυνώσκειν καὶ ἀμειλῆσαι. 1393, 8. ζῆτει τὸ μεθεῖναι.

μεθίει, τρίτον πρόσωπον παρατακτοῦ ἀντὶ τοῦ μεθίησιν τρίτου ἰνστιτώτος. 793, 39.

μεθίεν ἀντὶ τοῦ μεθίσταν, ἐκ τῆς μεθιέντος μετοχικῆς γενικῆς ἀποβολῇ τοῦ τος. 1913, 16.

μεθιέναι ὅτι γενικῇ φιλεῖ συντάσσεται παρ' 'Ομήρῳ. 923, 4.

μεθίης, ἤγουν ἀμειλῆς, ἐπὶ μὲν ἰνστιώτος τῷ ἦ, ἐπὶ δὲ παρατακτοῦ τῇ εἰ διφθόγγῳ ὡς ἐτίθεις. 660, 13. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ μεθίης συνήθως μὲν διὰ τοῦ ἦ γράφεται, κατὰ δὲ χρόνον ἐναλλαγὴν καὶ μεθίεις διὰ διφθόγγου. 1500, 53.

μεθίσταν τὸ μεταλλάσσειν καὶ μετασταθμεῖν εἴτουν ἀνταλλάσσειν καὶ ἀντιδιδόναι, ἐκ μετα-

φορᾶς τῶν διὰ σταθμοῦ ἀντικαταλλάσσόντων. 1511, 30.

μεθίστασθαι τισι καὶ μετελθεῖν παρ' 'Ομήρῳ ἀντὶ τοῦ συνελθεῖν. 577, 42.

μεθόριον ὅτι ἐκ τοῦ μεσόριον λέγεται τροπῇ τοῦ σ' εἰς θ'. 385, 1.

μέθυ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ μεθήμοντας ἤγουν ἀμειλῆς ποιεῖν τοὺς πίνοντας· καὶ ὅτι οὐ φύσει ἐστὶ τοιούτος, ἀλλὰ τῇ ὑπὲρ μέτρον εἰσδοχῇ. 660, 14. 692, 40. 693, 5. 764, 18. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ μεθέσθαι εἰς ἄνεσιν καὶ εὐφροσύνην τοὺς ἀνθρώπους τὸ μέθυ λέγεται. 1473, 27.

μεθύειν τὸ μετὰ τὴν τροφὴν ἐσθαι εἴτουν βρέχεσθαι οἴνῳ, ἢ μετὰ τὸ θύειν οἴνῳ χρῆσθαι. 890, 47. 50.

μεθίειν ἀλοιφῇ, λέγεται βύρσα τροπικῶς 'Ιλ. ρ', 390. ἀντὶ τοῦ πληθεῖν λίπους. 1111, 43.

μεθυμνατός ὁ Διόνυσος, ὅτι παρὰ τὸ μεθίσθαι εἰς τρυφὴν καὶ ἄνεσιν δι' αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους οὕτω λέγεται. 1473, 27.

μεθυόντων σίμβαια, ὅτι οἱ μὲν οἴνῳ μεθυομένης ἐπὶ πρόσωπον φέρονται, οἱ δὲ τὸν κριθινὸν πεπωκότες ὑπτίῳ πίπτουσι, καὶ διὰ τί τοῦτο συμβαίνει. 1635, 15. 17.

Μεθώνη, πόλις Θούρης ἢ Μακεδονίας, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος ὁ Αἰμύντου, ὅτι παρὰ τὸ μέθυ, ὃ δηλοῖ τὸν οἶνον, οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ πολέσιος γεγονέναι· καὶ Μεθώνη πόλις Πελοποννησίου, ἢ καὶ καθ' ἡμᾶς οὕτω λεγόμενη· καὶ Μεθώνη ἑτέρα Θεσσαλική, ἣν 'Ομηρος Μηθώνην καλεῖ ἐν τῷ τῶν ἐπὶ τῷ Φιλοκτήτῃ καταλόγῳ. 328, 36. καὶ ὅτι ἡ Πελοποννησιακὴ Μεθώνη καὶ Πήδαςος ἐκλήθη ποτὶ. 623, 27. ζῆτει τὸ Πήδαςος.

μεῖ συλλαβὴ ἀρκτική καὶ μέση λέξιων ἐκ πλειονασμοῦ ἔχουσα τὸ ἰ, ὅλον μέλιχος μέλιχος, θεμέλιον θεμέλιον. 1340, 17.

μεῖδῃσαι ἀντὶ τοῦ μειδιάσαι. 1270, 21.

μεῖδιαμά ἐστι γέλως ἡριμαῖος συννοία κεκραμένος. 507, 15.

μειδιῶ ὅτι παρὰ τὸ μειδῆ δακρὺ παρήχθαι. 1090, 6.

μειδῶ μειδήσω, ἴσον τῷ μειδῶ μειδιάσω. 650, 60.

μείζων, ὅτι παρὰ τὸ μέγας γίνεται συγκριτικὸν μεγαλύτερος, ὃ καὶ μεγάλων καὶ μέσων λέγεται, καὶ Βοιωτικῶς μέζων, καὶ ἐπικαλεῖται τοῖς ἰ μέζων. 1930, 44.

μείλια καὶ ἐπιμέλια παρ' 'Ομήρῳ τὰ διδόμενα τῷ ἀνδρὶ παρὰ τῆς νύμφης δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μάλισσιν λέγονται. 742, 56.

μειλίγματα κινῶν τὰ μάλισσιν τοὺς κύνας. 1655, 43.

μείλιον τὸ ἐκ ξύλου μέλλας μετουσιαστικῶς, καὶ ὅτι ἐκ πλειονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ εἰ. 986, 15. 1823, 16.

μειλίσσειν γενικῇ ἑλλειπῶς τῆς διὰ ἐν τῷ, πρὸς μελλοσάμεν ὦκα, 'Ιλιάδ. η', 410. ἐν δὲ τῷ, τραπέλῃ μελλέσαι, παρ' Ἡροδότῳ ἐντελῶς τε καὶ ἀπαθῶς συντέτακται. 688, 10. καὶ μειλίσσειν ἀντὶ τοῦ πρὸς ὑπόκειναι λέγειν ἐν τῷ, μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσει, 'Οδυσσ. γ', 96. 1458, 48. καὶ ὅτι τὸ μειλίσσειν οἶονεῖ μελίσσειν λέγεται παρὰ τὸ μέλι. 1340, 18.

μείλιχα σῦκα, ζῆτει ἐν τῷ, Διονύσου τοῦ Βακχίως πρόσωπον. 1964, 16.

μειλιχίη οὐσιαστικῶς ἢ προσήνεια ἐνίστε παρ' 'Ομήρῳ, συνήθως δὲ συζυγεῖ τῷ μειλίχως ἐπιθέτω. 1040, 37.

μειλίχιος λόγος ὁ εἰρηπικὸς καὶ κατὰ γλυκύτητος ἰδέαν μεμεθωδευμένος. 805, 46. 1557, 12.

μείλιχος ὁ γλυκύθυμος ἔνθραπος, οἶονεῖ μέλιχος ἐπενθέσει τοῦ ἰ· καὶ ὅτι καὶ μειλίχως λέγεται. 1122, 40. 1184, 55. 1340, 18.

μειουρία, πάθος ἔπος μειωθέντος κατὰ τὸ τέλος, ὃ καὶ μυσουρία διὰ τοῦ ὤ ψιλοῦ γράφεται διὰ τὸ κατὰ μὲν οὐρὴν συστῆλθαι τὸ ἔπος. 900, 7.

μείραξ ὅτι παρὰ τὸ εἶρω λέγεται πλειονασμῷ τοῦ μ'. 182, 15. καὶ ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 54.

μείρω τὸ μερίζω. 947, 16. 1200, 14.

μείεε Αλοικώε δ μήν. 1174, 19.
 μείετον άντι τοῦ μικρότατον, δε
 υπεφθεαίνον έστι τοῦ μείον συγ-
 κρητοῦ, η και διαφθόγγω γρά-
 φεται ώε εκείνο. 134, 45. 135, 12.
 μείων λόγος άντι τοῦ οὔδεις λόγος
 παρὰ τοίεε Άττικοίε, έπει και τὸ
 άλλον ειε ταῦτόν πωε υγεται τῷ
 μηδέν. 610, 9.
 μελαγκρήπιε μελαγκρήπιδοε, από
 τοῦ κρηπιε δευτόνου βαρύνεται
 διὰ τήν σύνθεσιν. 174, 9.
 μελάγχχιμοε πέπλοε δ μέλαε, και
 μελάγχχιμα συνάμυνα τὰ μέλανα.
 1254, 25.
 μελαγχρηε δε εκ τοῦ μελαγ-
 χροίεε συγκόπεται, και μελαγχρηε
 μειράκιον οὔδετέρωε. 1799, 16.
 μέλαθρον κυρίωε τὸ μέσον τῆε
 στήθεε ξύλον, και από μέρουε η
 δροφή τῆε οίκιαε, και άπλωε η
 άλλ οίκια· και δε παρὰ τὸ με-
 λαίνεσθαι και αἰθεσθαι τῷ κα-
 πῷ και τῷ πυρὶ η τῷ ήλίῳ οὔ-
 τω λέγεται. 249, 19. 780, 27.
 1846, 58. άλλαχού δε δε μελα-
 θρον μεγάρου η δροφή, και δε
 διὰ τῆε παραθέσεωε τοῦ μεγάρου
 έντείλωε πέφρασται Όδ. χ', 239.
 μελαθρον δε κατὰ μόνωε έλλιπώε
 λέγεται και από μέρουε τὸ έλον.
 1925, 45.
 μέλαινα ήμέρα λέγεται η δυστυ-
 χῆε και θανάσιμοε. 1538, 18.
 μέλαινα ήπειροε, δε ιδίωε οὔτω
 λέγεται παρ Όμήρω η άντικρύ
 τῆε Ιθάκῆε γῆ, Όδυσοε. ξ', 97.
 1752, 58.
 μέλαινα θηλυκὸν δε εκ τῆε μέ-
 λανοε γενικῆε επενθέσει τοῦ ι
 λέγεται, και οὐκ εκ παραγωγῆε
 έχου τὸ ι τῆε διαφθόγγου, ώε τὸ
 θεράπανα, λύκαινα και τὰ θ-
 μοια. 1129, 7.
 μέλαιναε δδῶναι αι ειε τὸν μέ-
 λανα Αἰδην κατὰγουσαι, τουτέστι
 θανατηρά. 463, 4.
 μέλαιναε φρένεε, ζῆτει εν τῷ,
 φρένεε δ λογισμός. 58, 4.
 μελαμποδία, ποιημάτιον Ησιόδου
 οὔτωε επιγραφόμενον. 1775, 17.
 Μελάμπουε δ μάντιε, υίοε Α-
 μυθαστοε τοῦ Κρηθίωε και Τυ-
 ροίεε τῆε Σαλμωνίωε. 1681, 50.
 και δε Μελάμποδοε άδελφὸε μὲν
 Βλαε, υίοι δε Αντιφάθεε και

Μάντιοε, Αντιφάτου δε Όικλήε,
 Όικλέουε δε Αμφιάρωε, Αμ-
 φιαράου δε Αλκμαίων και Αμ-
 φιλοχοε· πάλον Μαντίου Πολυ-
 φείδεε και Κλείτοε, Πολυφείδουε
 δε Θεοκλύμενοε, περι οὔ Όμη-
 ροε Όδ. ο', 256. 1779, 61-1780,
 18. και ότι δ Μελάμπουε, κα-
 θήραε τῆε μανίαε τὰε Προίτου
 θυγατέραε, τὰ δύο μέρη τῆε
 εκείνου βασιλείαε έλαβε και τῷ
 άδελφῷ Βίαντι παρέδωκε. 288,
 28. 1480, 5. και δε έποσχόμενοε
 Νηλεὶ τὰε Ιφίκλου τοῦ Φυλάκῆε
 θυνάστον βοίεε επὶ τῷ Πηροῦε
 τῆε θυγατρός τοῦ Νηλέωε γάμω,
 κατελήφθη υπό τοῦ Ιφίκλου και
 τέλοε άπελύθη, ιστορία διεξοδική.
 1684, 63. 1685, 9. 18. και ότι τήν
 τοῦ οἶνου πρὸε ὕδωρ κρύειν Με-
 λάμπουε επινόησε κατὰ τινεε.
 1816, 1.
 μελάμπυγοε λέγεται δ άνδρείοε,
 λευκόπυγοε δε δ άνανδροε. 863,
 29. ζῆτει τὸ λευκόν.
 μέλαν αίμα τὸ έρυθρόν, και μέ-
 λαν ὕδωρ τὸ και κατ' άλλον λό-
 γον λευκόν, και δε και τοίε
 φαιοίε τήν χροάν τὸ μέλαν επι-
 τίθεται, οἷον τῇ τέφρῃ και τῇ γῇ
 διὰ τὸ και τὸ φαιόν χρώμα ὑπο
 τὸ μέλαν άνάγχεσθαι. 1547, 46.
 μέλαν δρυὸε, Όδ. ξ', 12. ότι οἱ
 μὲν τήν έντεριόνην φασιν ήγουν
 τὸ έγκάρδιον τῆε δρυὸε, άλλοι
 δε τὸν φλοῦν, άλλοι δε τήν πολ-
 λήν πυκνότητα τῶν φύλλων ώε
 αἰτίων μελανίαε τῷ δένδρῳ με-
 λάνδρουον λέγουσι, ερμηνεία διεξο-
 δική. 1748, 54.
 μέλαν ὕδωρ δε κατὰ κοινὸν επι-
 θετον λέγεται η εκ τῶν κατὰ
 μέρος, η και τὰ τῶν ενύγρων
 θεῶν τισιν επιτιθέμενα τὸ μέλαν
 άμωσγέπωε έχουσιν εν συνθέσει,
 οἷον τὸ κυνῳπίε Αμμιτρεύτη,
 και κυανοχαίτη Ποσειδῶν. 354,
 20. και ότι η τοῦ ἱδατοε με-
 λανία ελέγχεται διὰ τοῦ εκ τῆε
 τῶν ξύλων ὕγρότεροε μέλανα
 καπνὸν άναδιδόσθαι. 1041, 58.
 μέλανα σώματα δε στεγνότερα
 περῆκασι τῶν λευκῶν, διὸ και
 τλημονέστερα. 1799, 15.
 μελάνδρουον, δένδρον μελανίζον
 διὰ τήν τῶν φύλλων πυκνότητα,

και μελάνδρουοε πίτυε η μελανί-
 ζουσα. 1748, 56.
 μελαναίετοε άετόε, δ και φασ-
 σοφόνοε, ότι μικρόε μὲν έστιν, ισχυ-
 ρότεροε δε τῶν άλλων. 1235, 44.
 μελάνδετα φάσγανα τὰ έχοντα
 μελάντεε λαβάε. 1039, 23.
 μελάνει πόντοε, παρ Όμήρω
 άντι τοῦ μελανίτεται, και δε α-
 πέλευσιν πέπονθε τοῦ ι. 665, 18.
 Μελάνθιοε, όνομα λιχνοτάτον
 τινὸε άνθρίπου. 1817, 1.
 μέλανθοε Ποσειδῶν, ότι διὰ τὸ
 μέλαν τοῦ ὕδατοε και τὸ έπιπο-
 λάζον λευκόν, οὔ αἶνιγμα τὸ ἡ-
 θροε, οὔτωε επεκαλείτο δ Ποσει-
 δῶν. 1183, 62. και άλλαχού ότι
 μέλανθοε δ Ποσειδῶν επεκαλείτο
 παρὰ τὸ μελανίεσθαι τε τήν
 θάλασσαν και επανθεῖν αὐτῇ τὸν
 άφρόν. 116, 8. 1817, 5.
 μελάνοσσοε δ μελανόφθαλμοε,
 μελάνοσσοε δε δ μέλανα έχων
 δστέ. 1235, 42.
 μελάνυδροε κρήνη η εκ βάθρουε
 άνάγουσα τὸ ὕδωρ και πολύνδροε.
 733, 33. και άλλαχού μελάνυδροε
 κρήνη η βαθύνδροε και διὰ τοῦ-
 το δυσόρωτοε. 1041, 56.
 μέλαε προσηγορικὸν δε έλλείψει
 τοῦ τ κλίτεται, δ περ έμφανί-
 ται εν τῷ μελάντεροε συγκρητικῷ.
 622, 6.
 Μέλαε, ποταμόε τιε διὰ τῆε Α-
 λιαρτίαε χώρεε ρίων και ποιοῦν τὸ
 εκεί έλοε, και άλλα τινὰ περι τοῦ
 ποταμοῦ εκείνου. 268, 32. 292, 3.
 μέλαε ἱσπεροε, ότι πρὸε διαστο-
 λήν γέγονεν η επίθεσιε τοῦ μέ-
 λαε. 1427, 31.
 μέλαε οἶνοε δ έρυθρόε, ώε και
 μέλαν αίμα εν ἱσῷ τῷ έρυθρόν.
 1534, 44.
 μέλαε οἶνοε δε παρὰ Χίοιεε πρώτοιε
 ἱστορεῖται πεφκέναι. 862, 12.
 μέλαε πόντοε επιθετικῶε, και ότι
 μελανίαε πάντων διαφορῶν τὸ πορ-
 φύρειον, τὸ κνάνειον, τὸ οἶνοπόδ
 και τὸ διοφερόν. 116, 14.
 Μέλαε Πόντοε δ ἱσπερον κληθεῖε
 Κυρδιανὸε κόλποε, από Μέλα-
 νόε τινοε καλονόμενον ποταμοῦ,
 η διὰ τήν εκ τοῦ βύθρουε έμφαι-
 νομένην μελανίαν, η διὰ τὸ με-
 λάγγειον τῶν περι αὐτόν χωρίων.
 1340, 19.

μέλαις σίδηρος, ὅτι κατ' ἐπικρά-
τειαν ἐπιθιτικῆν μέλαις ὁ σίδηρος
λέγεται. 1039, 24.

μέλιδεσθαι κνίσση λέγεται λήβης
παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ τῆκεν τὰ
λήπη τοῦ κρύτους, καὶ ὅτι τὸ μέλ-
διν παρὰ τὸ τὰ μέλη δαίνει, ὅ-
στι καλεῖν, λέγεται. 1241, 27.

Μελεαγρίδες αἱ Μελεάγρον ἀ-
δελφαὶ εἰς ἑρριθίας μεταμορφω-
θεῖσαι, μῦθος. 774, 34.

Μελεαγρος κίριον, ἐτυμολογία
τοῦ ὀνόματος, καὶ ἱστορία περὶ
τῆς τοῦ Καλυδωνίου κήρου θή-
ρας, καὶ τοῦ πρὸς Ἀκαρῶνα
Αἰτωλῶν πολέμου, καὶ περὶ τῆς
Μελεαγρον τελευτῆς· καὶ ὅτι ἡ
Μελεαγρον ζωὴ ἔρπον εἶχε δαλὸν
δοῦντα τῇ ἐκείνου μητρὶ παρὰ
τῶν Μοιρῶν, καὶ ἀλληγορία τοῦ
τοιούτου μύθου. 312, 9. 770, 20.
773, 54. 774, 25. 35.

μελεδήματα αἱ ἡροντίδες καὶ
λύπαι, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν,
ἔθεν καὶ αἱ μελεδῶνες. 1513, 8.

μελεδῶν μελεδῶνος, ὅτι παρὰ τὸ
τὰ μέλη ἔδειν λέγεται. 575, 8. καὶ
ἀλλαχού μελεδῶνες αἱ ἡροντίδες
αἱ τὰ μέλη ἔδουσιν καὶ τήκουσαι.
1287, 58. καὶ ὅτι καὶ μελεδῶναι
εἴρηται παρ' Ὀμήρῳ ἀπὸ τῆς με-
λεδῶναι εὐθείας. 1874, 28.

μέλειν τὸ διὰ ἡροντίδος ἐπάρχων.
1709, 64. καὶ ὅτι μέλει μοι τόδε
καὶ τοῦδε λέγεται. 654, 38. καὶ ὅτι
καὶ μέλει μοι θάνατος λέγεται κα-
τὰ συνθήκην 1343, 27.

μέλειον ὀκοντίσαι λέγεται παρ' Ὀ-
μήρῳ ὁ ἄμαρτον τοῦ σκοποῦ.
149, 33. 1063, 5.

μέλειος ὁ μάταιος παρὰ τὸ μέλε-
σθαι, ὅστις ἡροντίζειν, λέγεται,
ἐρημητεία ἐπιξεργαστική. 819, 41.

μέλη κατὰ θηλυκὸν γένος εἰδός τι
ποτηρίον, ὅτι παρὰ τὸ μέλος ἐν-
δέχεται λέγεσθαι. 808, 20.

Μέλης ποιημὸς ὅτι Ὀμήρου πα-
τὴρ μνηστέται διὰ τὴν πρὸς τὸ
μέλι ὁμοιότητα τῆς λέξεως, ὃ ἔοι-
κεν ὁ Ὀμήρου λόγος διὰ τὴν
πρῶτον αὐτῷ γλυκύτητα. 96,
25.

μελίσεται ἀντὶ τοῦ μελήσει Ἀτ-
τικῶς, οἷον ἐν τῷ, ἔμοι δέ κε
ταῦτα μελήσει, Ἰλιάδ. α', 523.
141, 3.

μελίσω ὅτι ἀπὸ τοῦ μελῶ θέμα-
τος κινῆται, ὡς ἀπὸ τοῦ θελῶ
τὸ θελήσω καὶ τοῦ κελῶ τὸ κε-
λήσω. 1659, 29.

μέλι ὅτι παρὰ τὸ μέλω λέγεται,
καὶ ὅτι κρήνην ὀπώραν ἐκάλεσ-
τις τὸ μέλι. 1735, 49. καὶ ὅτι
καθαρτικὴν χρονίων τραυμάτων
καὶ συντηρητικὴν ἔχει δύναμιν.
1735, 16.

μελία φυτόν ὅτι σπανίως ἐν τοῖς
πεδίοις φύεται. 926, 59.

μελία τὸ δόρυ δμυνόμεως τῷ δέν-
δρῳ, καὶ μέλαι Νύμφαι παρω-
νόμεως τοῖς δένδροις οἷς χαίρουσι,
καὶ μέλαι εἶδος καρποῦ. 282, 13.
1210, 36. 43.

Μελίβοια, πόλις ὑπὸ τῷ Πηλῳ,
ὅτι ὑπὸ Μάγνητος ἐνός τῶν Αἰο-
λιδῶν ἐκτίσθη. 329, 8. 338, 22.

μελετηδὲς θυμὸς ἡ φῆλη ἐκαστῇ
ψυχῇ. 820, 47.

μελίκηρις, εἶδος τι ἀμπέλου οὖ-
τω λεγόμενον. 1650, 63.

μελίκρατον, παρ' Ὀμήρῳ μέ-
γμα τι ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος,
παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον κρῆμα μέ-
λιτος καὶ ἑδάτος. 1668, 23.

μελικῶν ἐργάνων προσηγορία τι-
νίς. 1157, 50.

μελίλωτον, ὅτι τὸ ἄνθος τοῦ
Αἰγυπτίου κνύμου οὕτω λέγεται,
ἐξ οὗ καὶ οἱ μελιλωτῖνοι στέφα-
νοι. 1616, 51.

μέλιнос ὁ ἐκ ξύλου μέλαις με-
τουσιαστικῶς, ὃ καὶ μέλινος ἐ-
πενθέσει τοῦ ἰ λέγεται. 1823, 15.

μέλισσα ὅτι παρὰ τὸ μήλοισ ἐφι-
ζάνειν λέγεται, μήλα δὲ πάντες
οἱ καρποὶ ἢ παρὰ τὸ μέλω, ὡς
καὶ τὸ μέλι. 773, 50. 1735, 48.

καὶ Μέλισσα κίριον ὄνομα σοφῆς
τινὸς γυναικός. 808, 2. καὶ περὶ
τοῦ μέτρου τῆς ζωῆς τῶν μελισ-
σῶν ἱστορία φυσική. 865, 13.

καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων αὐτῶν.
170, 5. καὶ ὅτι αἱ δικαίως βιο-
τεύουσιν ψυχὰς μέλισσαι ἀλλη-
γορικῶς λέγονται Ὀδ. ν', 106.

καὶ ἐπιξεργασίᾳ διεξοδικῇ τῆς ἀλ-
ληγορίας. 1735, 15. καὶ ὅτι εἰς
μέλισσας κομμάξιν πυροποιμακῶς
λέγεται ὁ παραδόξως κακωθεὶς.
807, 57.

μελισσαία ταῦτα ὅπερ μέλισσα
κατὰ παραγωγήν. 1758, 56.

Μελίτη, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὶ
ἡ Σαμοθράκη. 917, 18.

Μελίτη, Νηρηΐς τις οὕτω λεγο-
μένη παρὰ τὸ πολλοῖς αἰτίαν
γλυκασμοῦ εἶναι τὴν θάλασσαν.
1130, 49.

Μελιτίδης, μαυρός τις οὕτω κα-
λούμενος, καὶ περὶ τῶν εὐθραδῶν
αὐτοῦ ἱστορία. 1669, 51. καὶ ἄλ-
λαχοῦ Μελιτίδης εὐθραδὸς τις
ἐπὶ ἀφροσύνῃ διαβρότος, ὅτι
παρὰ τὸ μέλι λέγεται τοῦτομα.
1735, 51.

μελιτόεσσα γαλήνη ὅτι ἐκμετε-
κῶς λέγεται. 1735, 52. ζῆται τὸ
μελιτοῦττα.

Μέλιτος καὶ Μελιτίδης πόρις ὅτι
παρὰ τὸ μέλι λέγονται. 1735, 51.

μελιτοῦττα, μελιπηκτόν τι πέμ-
μα προσηγορικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ
μελιτόεσσα συνήρτηται τοῦτομα,
ὅπερ ἐντελὲως λεγόμενον ἐπιθετι-
κῶς λαμβάνεται, οἷον ἐν τῷ, με-
λιτόεσσα γαλήνη. 1735, 61.

μελίφρων οἶνος καὶ ὄπρος ὁ γλυ-
κὸς κατὰ μέλι, ἢ ὁ μελίσσων
τὴν φρένα. 168, 31. 641, 19. 726,
36.

μέλλει ἀντὶ τοῦ ἔοικεν ἐν τῷ,
κελευστέμεναι δὲ σ' ἔμελλε δαί-
μων, ἀντὶ τοῦ ἔωκει. 1496, 16.

μέλλειν, κατηγορήματα στοχαστι-
κόν, ὅτι κατὰ τε ἐνεστώτα λέ-
γεται, οἷον ἐν τῷ, οὕτω που
Αἰὲ μέλλει φίλον εἶναι, Ἰλ. β',
110. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔοικε φίλον
ἔσθαι. 149, 33. καὶ κατὰ παροχη-
μένον, οἷον, μέλλειν μὲν ποτε
οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀνέμων
ἔμμεναι, Ὀδ. α', 232. 149, 33.

1414, 11. καὶ ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ
ἔωκει ἐν τῷ, κελευστέμεναι δὲ σ'
ἔμελλε δαίμων, ἀντὶ τοῦ ἔωκει,
Ὀδ. δ', 274. καὶ μέλλεις εὐχε-
σθαι, ἀντὶ τοῦ ὀφείλεις ἢ ἔοικας
εὐχεσθαι, Ἰλ. λ', 364. 649, 32.

1216, 58.

μέλλοντες ὅτι ἀπὸ τῶν αὐτῶν
τοῖς ἐνεστώσι πνευμάτων ἄρχον-
ται, πλὴν τοῦ ἔχω ἔσω. 1642,
60.

μέλλοντες δεῦτεροι βασιλεύοντες
ἀνδρά-
μόντες περισπώμενα ποιοῦσι ῥή-
ματα, οἷον στείβω ἐστιβον στιβῶ,
ὅθιν στιβέω στιβῶ· γράφω, ὃ

μέλλων δεύτερος γραφῶ, ὅθεν ῥῆμα γραφῶ γραφῶ γραφῶ γεγραφήκα· ὁμοίως ἔδραμον δραμῶ, ὅθεν δραμῶ δραμῶ δραμῶ διδράμῃκα. 179, 34. 1126, 3.

μέλλαντες τῆς πέμπτης τῶν βαρυτόνων ὅτι διὰ τοῦ σω Αἰολικῶς προφέρονται. 23, 8. ζῆται τὸ, μέλλοντων προσωδία.

μέλλοντων προσωδία, ὅτι κοινῶς μὲν βαρύνονται οἱ ἐνεργητικοὶ πρῶτοι μέλλοντες πλην τῶν τῆς πέμπτης, οἷς καὶ ἀδοτὸς βαρύνουσιν οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ σω προφέροντες, ὅσον φθέρω φθέρω, κέρω κέρω, οἱ δὲ Δωριεῖς περισπῶσι καὶ τοὺς κοινῶς βαρυνόμενους μέλλοντας, πεσῶ καὶ κλαυσῶ λέγοντες, ἔθεν τὸ πεσεῖται καὶ κλαυσεῖται. 23, 8. 129, 23.

μέλλοντων τῶν περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα, ὅτι οἱ τῶν περισπωμένων ῥημάτων ἐκ τῆς ἐντελοῦς φωνῆς τῶν συστολῶν ἐνεσιτῶν προσλήψει τοῦ σ σχηματίζονται, διόπερ ἀναλογώτεροι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ οἱ διὰ τοῦ εσω μέλλοντες, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ οἱ διὰ τοῦ ασω, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ οἱ τῷ ὁ μικρῶ παραλήγοντες, ὅσον ὁμόσω, ἀρόσω, ὀνόσω, βόσω καὶ ἄλλα τινά. 1723, 7—15.

μέλλουσιν ἀντὶ τοῦ ἰοῖκασι. 808, 34. ζῆται τὸ, μέλλειν κατηγορημα.

μέλλοντων ἀντὶ τοῦ μελέτῶσαν, ὅσον ἐν τῷ, θάρσει μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1169, 4. 1828, 14.

μέλπειν καὶ μέλπεισθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἕδειν, ὅτι παρὰ τὸ μέλει ἔπεισθαι λέγεται. 138, 27. 1078, 33.

μέλπεισθαι ἄρῃ τὸ ὡς οἷα τινὲ μολπῇ τῷ πολέμῳ χρῆσθαι, τουτέστι σὺν ἀλυσίᾳ καὶ θυφάλεότητι πολεμεῖν. 1078, 33.

μέλπηθρα κυνῶν τὰ ἐποκειμενὰ εἰς βρῶσιν τοῖς κισὶ παρὰ τὸ μέλπειν, διὰ τὸ τοῖς κύνεσσι μὴ παρὰ μόνως ἐσθίειν, ἀλλ' ὡς οἷα πωλίζοντας, ὃ δηλοῦται διὰ τοῦ

μέλπειν ἀπ' ἄλλων εἰς ἄλλα μεταπηδᾶν· καὶ ὅτι μέλπηθρα κυνῶν, ὃ ἐστὶ παίγνια, γίνεσθαι παρ' Ὀμήρῳ λέγονται οἱ ἄταφοι νεκροί. 929, 15. 1629, 41.

μέλω τινί, ἤγουν ἐν ἐπιστροφῇ καὶ μελήσει γίνομαι ἀγαπώμενος. 1408, 22.

μέμαμεν ἐκ τοῦ μεμάκαμεν πρώτου προσώπου πληθυντικοῦ τοῦ μῶ μῶσω μέμακα παρὰκειμένον γέγονε κατὰ συγκοπὴν. 380, 37.

μεμαρασμένος ἀντὶ τοῦ μεμαραμμένος Ἀττικῶς. 1436, 53.

μέμασαν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἀπὸ τοῦ μῶ μῶσω θέματος, ὅθεν καὶ τὸ μαιμῶ, κεκίνηται. 661, 25.

μεμανῖα ἑριδος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶσα, Ἰλ. ε', 732. 597, 44.

μεμαῶς μεμαότος μετοχῇ, ὅτι κοινῶς μὲν τρέπει τὸ ὦ εἰς ο μικρόν ἐν ταῖς πλαγίαις, ἐκτείνει δὲ πρὶν μὴ συλλαβὴν, Ἰωνικῶς δὲ ἀνάπαλιν φυλάσσει μὲν τὸ ὦ μέγα, συστέλλει δὲ τὴν μὴ συλλαβὴν. 282, 38. 443, 29.

μέμβλεται ὅτι ἐκ τοῦ μεμέληται γέγονε συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β'. 1187, 48.

μέμβλετο ὅτι ἐκ τοῦ μεμέλητο, ὃ ἐστὶ διὰ μελίσσεως ἦν, γέγονε συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β'. 1917, 7.

μέμβλω, ὅτι ἐκ τοῦ μέλω διπλασιασμῷ τοῦ μ γίνεται μέλω, καὶ παρὲνθῆσαι τοῦ β' πρὸς εὐφωλίαν μέμβλω. 1722, 63.

μέμβλωκεν ἀντὶ τοῦ μεμόληκεν, ἤγουν παρήλθεν, ἐν τῷ, δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἡμῶν, Ὀδ. ρ', 190. 1814, 56.

μεμεθωδενμένος ὅτι κατὰ διπλὴν αἰξῆσιν λέγεται. 1325, 32.

μεμελοπεποιημένος ὅτι κατὰ διπλὴν αἰξῆσιν Ἀττικῶς λέγεται. 1325, 33.

μεμηκῶς, μετοχῇ μέσου παρὰκειμένου, ὅτι ἐκ τοῦ μεμωκηκῶς συγκέκοπται. 812, 7.

μέμηλα, μέσος παρὰκειμένος μιᾷ συλλαβῇ λειπόμενος τοῦ κοινοῦ, ὡς καὶ τὸ βέβουλα τοῦ βεβούληκα· δηλοῖ δὲ τὸ μέμηλα τὸ διὰ φροντίδος γίνομαι. 61, 22. 168, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ μέμηλα ἐκ

τοῦ μεμέληκα κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1403, 50.

μεμηλῶς πλούτου λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὃ ἐξ ἐπιμελείας πλούσιος. 597, 1.

μεμιστυλημένος, μετοχῇ τοῦ μιστυλάσθαι ῥήματος, ὃ καίπερ παρὰ τὸ μείστον, ὃ τὸ μὴ διφθογγον ἔχει, γεγονὸς ὅμως διὰ τοῦ ἰ γράφεται, καὶ ἡ μετοχὴ ὁμοίως. 135, 11.

μεμίχθαι ἀντὶ τοῦ συγκεχυμένως καὶ ἀναμιξῇ κείσθαι ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 815, 51.

μεμνέωτο ἐκτικόν ὅτι ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γέγονεν ἐκτάσει τοῦ ὃ, ἢ ἐκ τοῦ μεμνῶτο ἐπενθήσει τοῦ ε. 1305, 46. 1332, 19.

μέμνη, δεύτερον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ μέμνηαι συνηρηται. 1003, 20.

μέμνημαι αἰτιατικῇ παρ' Ὀμήρῳ, ὅσον ἐν τῷ, μέμνημαι τότε ἔργον, Ἰλ. ι', 527. καὶ μέμνημαι τὰδε πάντα, Ὀδ. ω', 122. καὶ γενικῇ, ὅσον ἐν τῷ, εὐ μέμνητο Ὀδυσῆος, Ὀδυσσ. ω', 195. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελοῦμαι τίθεται τὸ μέμνημαι. 770, 3. 10. 1464, 15. 1954, 62. 1956, 56.

μέμνημαι τὸν δεινὰ, αἰτιατικῇ πρόσωπον σημαινούσῃ, ὅσον, Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, Ἰλ. ζ', 222. 638, 26.

μεμνήμην ἐκτικόν ὅτι ἀναλόγως ἐκ τοῦ μέμνημαι κεκίνηται, ὡς ἐκ τοῦ ἐκέλημαι τὸ κεκλήμην. 1373, 64.

μεμνήσθαι εἰς φυγὴν, γράσις ξένη παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, φέγαδε μνώοντο ἕκαστος, Ἰλ. π', 697. 1081, 60.

Μέμνων ὅτι Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας νίδος γεγενῆναι μυθεύεται. 128, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἡοῦς καὶ Τιθωνοῦ. 1491, 9. καὶ ὅτι ἀνδρείον τινὰ ἄνθρωπον ὑπαγορεύει τοῦνομα. 591, 18. καὶ ὅτι τρέπει τὸ ὦ εἰς ὃ ἐν ταῖς πλαγίαις, τὸ δὲ Μένων Μένωνος φυλάσσει αὐτό. 899, 11.

μεμολυσμένος λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ μεμολυμένος. 1436, 53.

μεμορημένος ἀντὶ τοῦ κακοπαθῶν, ὅτι παρὰ τὸν μόρον, ὃ

ἀγλοὶ τὴν κακοπάθειαν, λέγεται. 467, 34.
 μεμορυγμένος, ἦγουν μεμολυσμένος καὶ πεφυμένος ἢ ἡφανισμένος, παρὰ τὸν μόρον, ὅθεν μορίσσω ῥῆμα. 1746, 33.
 μεμυζῶς μεμυζῶτος, μετοχή τοῦ μέμυζα μέσου παρακειμένου, ὃς ὑπὸ τοῦ μυζῶ περισπωμένου θέματος κεκίνηται. 1746, 19.
 μεμυκέναι, ὃ ἐστι ποιὸν ἔχον ἀποτελεῖν, λέγεται δῦπεδον Ὀδ. κ', 227. καὶ βροντῇ δὲ καὶ θύρα ἀλλαχοῦ πυρ' Οἰτίρῳ μεμυκέναι λέγονται. 1655, 54.
 μεμυκῶς μέσου παρακειμένου, ὃς ἐκ τοῦ μεμύκηκυ κοινού συγκέκοπται. 1165, 31.
 μεμψίμοιρος, ὅτι παρὰ τὸ μοῖρα λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ προσήκον. 1770, 55.
 μὲν λήγοντα ῥήματα ἀπαθῇ ὅτι αἰ πρὸ τοῦ μὲν ἔχει φωνήεν. 734, 57. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὰ εἰς μὲν λήγοντα πρῶτον πρόσωπα ῥηματικά οἷα διέκλινον ἔχουν συμφωνον πρὸ τοῦ μ. 780, 33.
 μὲν σύνδεσμος ἀναπόδοτος ἐν τῷ, ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ τῷ εἰμῖο μὲν οὐκ ἐτελοῖσθαι, Ἰλ. ω', 289 1351, 13.
 μὲν σύνδεσμος ὅτι οἰδέποτε πίπτει ἐν ἀρχῇ λόγου. 50, 11. καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ μὲν ἐνίοτε τίθεται. 32, 12. 81, 20.
 μενεαίνειν τὸ προθυμεῖσθαι καὶ τὸ θυμοῖσθαι. 586, 34. 1336, 64.
 Μενεκράτης, Συρακούσιος Ιατρὸς, Ζεὺς ἐπικληθεὶς, ἱστορία διεξοδική. 776, 31. 859, 63.
 Μενελάου τοῦ νομῶς κατ' Αἴγυπτον ὅτι ὑπὸ Μενελάου ἔσχε τοῦνομα. 1509, 36.
 Μενέλαος χρησάμενος τῷ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίῳ περὶ τῆς εἰς Ἰλίου στρατείας, ἱστορία. 1466, 54. 59.
 Μενελάου καὶ Ἑλένης παίδων δνόματα, ἱστορία. 400, 32.
 μένεις γενική ἐκτείνουσα ποτε τὴν λήγουσαν διὰ μέτρου χρεῖαν. 1269, 52.
 μενεπτόλεμος ὁ σταδαῖος καὶ πταθερὸς πολεμιστής. 337, 18.
 Μενεσθεὺς, υἱὸς Πετεῶ τοῦ Ἀρ-

νέως τοῦ Ἑρεχθίδος τοῦ Πανδίωνος, γενεαλογία καὶ ἱστορία· καὶ ὅτι ὁ Μενεσθεὺς ἡγήσατο Ἀθηναίων κατὰ τὰ Τρωϊκά. — 281, 37.
 Μενέσθης ὅτι οὐχ' ὁ αὐτὸς τὸ Μενεσθεὶ παρ' Ὀμήρῳ. 586, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μένος λέγεται, ὡς παρὰ τὸ ὄρος Ὀρέσθης· καὶ ὅτι διὰ τοῦ σθ' γράφεται, καὶ ὅτι συνήθως μὲν βαρύνεται, κατὰ δὲ τινὰς ὀξύνεται. 596, 27.
 μενέσται οἱ καὶ πενέσται, ἱστορία. 954, 41. ζῆται τὸ πενέσται. μενεχάρμης, μενεπτόλεμος, μενεδῆιος ὅτι ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ ὅτι ὁ μενεχάρμης καὶ μενεχαρμος λέγεται. 772, 11.
 μενή λήγοντα προσηγορικά ὀξυνόμενα πρὸς διαστολὴν μετοχῶν, οἷον δεξαμένη, εἰαμένη. 1228, 26.
 μενή θηλυκῶν καὶ μενος ἀρσενικῶν ληγόντων ὀξυνούτων ἀνυλογία, οἷον εἰαμένη, δεξαμένη, Τιοθμενός, Ὀρχομενός. 501, 8.
 μενης λήγοντα κρία ὅτι φιλοῦσι βαρύνεσθαι, οἷον Ηελαιμένης· ἐνία δὲ καὶ ὀξύνονται, οἷον Εὐμενής. 583, 32.
 μενης λήγοντα δνόματα, τῇ αἰ διφθόγγῳ προπαρὰ λήγοντα, ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχουσι τὸ ἰ τῆς προπαρὰ ληκτικῆς διφθόγγου, οἷον Ηελαιμένης, Ἰχθυαμένης. 422, 34.
 μενοεικέα δῶρα, οἷς τὸ μένος τινὸς εἵκει. 1176, 29. καὶ μενοεικές βρῶμα τὸ ἐπαρκοῖν τῷ μένει. 1529, 4. καὶ μενοεικὲς δαίς, ἥ τὸ μένος εἵκει διὰ τὸ αὐταρκές, ἢ ἡ εἰκόσουσι τῷ φυσικῷ μένει. 750, 13.
 μενοινᾶν τὸ ὀρμᾶν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς κινεῖσθαι. 1007, 8.
 μενοινᾶ, μένος νοῦ, δι' οὗ αἰσσει νοῦς εἰς ἔργον. 1007, 8.
 Μενοίτιος, υἱὸς Ἀκτορος ἐξ Αἰγίνης, ὅτι παρὰ τὸ μένος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 113, 4.
 μενος λήγοντα κρία ὀξυνόμενα πρὸς διαστολὴν μετοχῶν, οἷον Τισαμενός, Ἀλεξαμενός. 1228, 19.
 μένος ἡ ψυχικὴ προθυμία. 372, 46. καὶ μένος ἐν ἴσῳ τῷ θυμῷ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1180, 6.

καὶ ὅτι μένος σωματικόν τι, Θέρος δὲ ψυχικόν. 511, 30. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μένειν λέγεται. 1260, 17.
 Μέντης, ἡγεμὼν Κικόνων τῶν τοῖς Τρωσὶν ἐπικουρησάντων. 359, 17. 1096, 5. καὶ Μέντης ναύκληρος πολυτάκτωρ, ᾧ συμπλέων Ὀμηρος ἱστορίαν συνῆγε. 1404, 25. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μένειν λέγεται τοῦνομα. 1454, 46.
 μέντοι ἰσοδυναμοῦν ἐνίοτε τῷ δὲ συνδέσμῳ. 72, 42.
 μέντοι ἀντὶ τοῦ μέντοι κατὰ γλῶσσαν, τροπῇ τοῦ ἰ εἰς ὦ, οἷον ἐν τῷ, οὐ μέντοι κάμετόν γε μάχην ἀνὰ κυδιάνεραν. 727, 59. 1726, 26.
 Μέντωρ Ἰθακήσιος, παρ' ᾧ ἐνοσοκομήθη Ὀμηρος, ὅτι ἐνόησε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἱστορία. 1404, 26. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Μέντης γέγονε τοῖνομα, ὡς ἐκ τοῦ ἡγητής τὸ ἡγήτωρ. 1454, 47.
 μενῶ, ῥῆμα περισπωμένον ἐν ἴσῳ τῷ μένω, ἔτι μενέσω καὶ μενήσω κατὰ τὸν μέλλοντα λέγεται. 1680, 55.
 Μένων Μένωνος, τὸ ὁ μέγα, Μένωνος δὲ μικρόν. 899, 11.
 μέργειν ἐν ἴσῳ τῷ ἀμέργειν, καὶ ὅτι ἄθλον ὁπότερον αὐτῶν προὔπαρχει θάτερον. 1608, 55.
 μέρδιν τὸ ὄρᾶν, ἀμέρδιν δὲ τὸ στερεῖν, οἷον ἐν τῷ, ὀφθαλμῶν μὲν ἀμείρει, Ὀδ. θ', 64. 228, 22. 26. 936, 6. 1585, 64.
 μέρη ὁμωνυμοῦντα τῷ ὅλῳ, οὗ εἰσι μέρη, οἷον ἐλέφας τὸ ὅστω ὁμωνύμως τῷ ζῳῳ, οὗ ὅστις ὁστω. 455, 42. καὶ ὅτι καὶ τὰ μέρη μεταδιδοῦσιν ποτε τῆς ἐαυτῶν ὀνομασίας τῷ ὅλῳ, οἷον οἱ κύαμοι μελανόχροις λέγονται ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς βρυχέος μέλανος. 948, 29.
 μέρη συνεκφωνούμενα τοῖς ὅλοις, ὡς ἐστι μέρη διὰ τὸ ἀξιόλογον αὐτῶν, οἷον εἰς Κύπρον εἰς Πάγον. 1012, 15. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ τῶν μερῶν ὀνόματα ἐπὶ τιμῶν τοπογραφικῶν ἐπάγονται τοῖς ὅλοις πρὸς ἀφορισμὸν τοῦ πού τῶν τόπων ἐγένετό τι, οἷον ἐν τῷ, ἡδ' ἄρα Κύπρον ἔκατεν ἔς Πάγον, Ὀδ. θ', 362. καὶ, Ἰδὴν δ' ἔκατε Γάργαρον, Ἰλ. θ', 47.

ἔχουν κατὰ τὸ Γάργαρον τῆς Ἰδης. 1600, 49.

μερίζω ὅτι ἐκ τοῦ μέρω παραγώγως λέγεται. 1766, 52.

μερικὰ καὶ ὠρισμένα τιὰ περιστατικὰ ὅτι μειοῦσι τοὺς ἐπαύτους. 1904, 8. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μερικοῦ συνάγεται ποτε τὸ καθόλου πιθανολογικῶς. 90, 43.

μεριμνα ὅτι παρὰ τὸ μερίζειν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ μερμηρίζειν. 1881, 8.

μερισμός συντάξις, ὅτι Ὁμηρος θῶσιν δνόμασι προηγησάμενοις ἑτέρα· δύο κατὰ μερισμὸν συντάξις μέλλων ἐπαγαγεῖν ποτὲ μὲν τὸ πρῶτον τοῦ μερισμοῦ πρὸς τὸ πρῶτον τῶν προηγησάμενων ἀποδίδωσι, οἷον, τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλαριος ἡγησάσθην, νῆες δὲ μὲν Κτεάτου, δ' Εἰρύτου Ἀκτορίωνος, Ἰλ. β', 620. ποτὲ δὲ τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸ δεύτερον, τὸ δὲ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον, οἷον, ἔνθα δ' ἔμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν δλλύντων τε καὶ δλλυμένων, Ἰλ. δ', 450. θ', 64. 1002, 15.

μέριμερα ἔργα λέγονται, ὧν μέλει τίσι. 788, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μέριμερα ἔργα παρ' Ὀμήρῳ τὰ καὶ μητιόεντα, ὃ ἔστι βουλῆς διόμμενα πρὸς ἔκκλησιν. 1493, 42.

μερμερίζειν ἐν ἴσῳ τῷ μερμηρίζειν ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 822, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ μερμερίζειν καὶ μέλεισθαι τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσι. 788, 63.

Μέριμερος κίριον, καὶ μέριμερα ἔργα ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ μερίζειν λέγονται. 1416, 9.

μέριμερα ἢ φροντίς. 80, 22. 1333, 39. καὶ ὅτι τὸ μέριμερα καὶ μερμηρίζειν ἐκ τοῦ μερίζειν λεγόμενα ἔτρεψαν τὸ εἰς ἢ διὰ μέτρον ἀνάγκη. 1416, 10.

μερμηρίζειν τὸ μερίζεσθαι εἰς διαφόρους· βουλάς, ὅτι παρὰ τὸ μερίζειν λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς ἢ. 80, 17. 20. 1427, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μερμηρίζειν τὸ ἐπὶ διαφόροις ἐποικιμένοις βουλευέσθαι. 81, 9. καὶ ἁπλῶς τὸ μελετᾶν καὶ σκέπτεσθαι. 1777, 45.

μέριμις, μήριμος ἢ μίτος λεπτή, DEVAR. INDEX IN EUSTATII.

ὅτι παρὰ τὸ εἶρω ἔχουν διείρω γίνεται ἔριμις καὶ μέριμις, καὶ κλίνεται μέρμιθος ὡς ὀρνίθος. 1646, 28.

μέροπες ἄνθρωποι ἐπιθετικῶς ὅτι ἐντελῶς λέγεται, μέροπες δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς ἐπὶ τοιούτου σημασιζομένου· καὶ μέροπες προσηγορικῶς εἶδος ὀρνίθων ποιῶν· καὶ Μέροπες ἔθνος τι ἐποικίῃσαν Κῶν τὴν νῆσον. 97, 32—40. ζῆται τὸ Μίρον.

Μερόπη, ὄνομα μιᾶς τῶν Πλειάδων. 1155, 53. καὶ ὅτι Μερόπη καὶ Μιροπῆς ἐκλήθη ποτὲ Κῶς ἢ νῆσος ἀπὸ Μερόπων ἔθνος τινὸς οἰκίσαντος ἐν αὐτῇ, ἢ ἀπὸ Μίροπος, οὗ θυγάτηρ Κῶς, ἀφ' ἧς ἢ νῆσος ἐκλήθη. 318, 35.

Μεροπῆς ἢ Κῶς, καὶ Μέροπες οἱ Κῶιοι. 97, 40. ζῆται τὸ Μερόπη.

μέρος, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπὸ μέρους καλέσαι τὸ ὅλον, εἰ μὴ τὸ μέρος ἐκεῖνο εἴη λόγου ἕξιον. 713, 3. 948, 29. ζῆται τὸ, μέρη ὁμωνυμοῦντα.

μέρος συγκαταλεγόμενον τῷ ἔλῳ, οὗ ἔστι μέρος, οἷον ἐν τῷ, εἰς Κύπρον εἰς Πάφον. 305, 24. ζῆται τὸ, μέρη συνεκφωνοίμενα.

Μέροψ, κίριον δμωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 355, 6. καὶ ὅτι Μέροψ Κῶς τις ἄνθρωπος εἰς ἀετὸν μετεβλήθη, μῦθος. 1351, 29.

μέροψ ἄνθρωπος κατὰ συμπλοκὴν ὅτι ἐντελῶς λέγεται, μέροψ δὲ κατὰ μόνας ἀτελῶς. 1144, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καθόλου τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτίθεται τὸ μέροψ. 1720, 35. ζῆται τὸ μέροπες.

μεῖς λήγοντα Λωρικῶς πρῶτα πρόσωπα φημάτων, οἷον πεποιήκαμες ὅντι τοῦ πεποιήκαμεν. 1892, 46.

μεσάγκυλον, εἶδος ἀκοντίου, ὅτι παρὰ τὴν ἀγκύλην, ὃ ἔστιν εἶδος ἀκοντίου, λέγεται τὸννομα. 344, 14—25. ζῆται τὸ ἀγκύλη.

μέσων τινῶν λέξεων ἐκθεσις, οἷον δαίμων, πότμος, οἰωνός, τύχη, μοῖρα, συμφορὰ καὶ ἄλλα τινά. 200, 11. 705, 19.

μεσαιπόλιος ὁ μέσως πῶς ἔχων τὰς τρίκας καὶ μιζόθριξ. 360, 30. 937, 36. ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως ἔχει

τὸ ἰ τῆς διφθόγγου τοῦνομα. 422, 34.

μεσάκμιον τὸ τῷ κανόνι ὑποδεδεμένον, ὃ καλεῖται καῖρος. 1572, 1.

μέσατος ἐκ τοῦ μέσος, ὡς ἐκ τοῦ τρίτος τρίτατος, καὶ ὅτι μεσαίτατος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 709, 45.

Μεσαόλιος, ὄνομα οἰκείου ἀγροτικῷ ἀνθρώπῳ, Ὀδυσσ. ε', 449. 1767, 24.

μέσαυλον τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς. 883, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μέσαυλον ἀγροτικὴ εἴτουν ποιμενικὴ κατοικία, ἢ καὶ ἐπαυλις, ὃ ἔστιν ἀγροτικὸς σταθμός, ὅτι παρὰ τὴν αὐλὴν λέγεται. 1337, 40. 1664, 27. καὶ ἀλλαχοῦ πλατύτερον ὅτι μέσαυλον, ἢ καὶ αὐλὴ καὶ αὐλις, καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνης οἰκίσεως λέγεται, καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν καὶ ἁπλῶς τὴν μέσην θύραν μέσαβλον καὶ μέταυλον λέγουσι, Ὁμηρος δὲ ἐπὶ ἀγροικίᾳς κατοικίας εἴτουν ἐπαύλειος ἢ μάνδρας τίθῃσι τὴν λέξιν· καὶ ὅτι παρὰ τὸ μέσαυλον, καὶ προῦμά τι μετὰξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον μεσαύλιον λέγεται. 862, 14.

μεσηγυδορποχέστης ὁ μεσούντος τοῦ δόρπου ἀποπατῶν πρὸς τὸ πάλιν ἐμπέλασθαι. 1837, 41.

μεσῆεις μεσήεντος, ὅτι ἐκ τοῦ μέσος παραγώγως λέγεται. 904, 15.

μεσημβρία ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ β' ἐκ τοῦ μεσημερία συγκοπέν. 548, 15.

μεσόγειον Λωρικῶς ἀντὶ τοῦ μεσόγειον. 1648, 7.

μεσόδμαι οἰκων τὰ μεσόδμυλα, ἢ τὰ μετὰξὺ τῶν δοκῶν, ἢ τὰ διαφράγματα καὶ διαστήματα τὰ μετὰξὺ τῶν κόνων τῶν περὶ τοὺς τοίχους. 1854, 64. καὶ μεσόδμη δμωνύμως ἢ ὀπή, δι' ἧς ὁ ἴστος ἐνέρεται, παρὰ τὸ κατὰ τὸ μέσον τῆς νεῶς δεδομηθῆναι. 1452, 55.

μέσοι παρακείμενοι συστέλλοντες τὴν τρίτην συλλαβὴν Ἀττικῶς, οἷον ἐρηρότηκα, ἀλήληφα, ἐρήριφα. 964, 33.

μέσοι παρακείμενοι τῇ οἱ διφθόγῳ πυριλίγοντες, ὅλον οἶδα, δέδοικα, πέποιθα, λέλοιπα, ἔτι Αἰολικῶς οὕτω γράφονται, κοινῶς γὰρ ἂν διὰ τῆς εἰ. 853, 6.

μέσοι παρακείμενοι ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπονται τῶν ἐνεργητικῶν ἐν τοῖς περισπωμένως κλινομένοις ῥήμασιν, ὅλον ὤλεκα ὄλα. 1523, 40. ζῆτει ἐν τῷ, παρακειμένων ἰσοσυλλαβία.

μέσοι παρακείμενοι ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν βαρυτόνων ἰσοσυλλαβοῦσι τοῖς ἰδίοις ἐνεργητικοῖς, ἐπὶ δὲ τῶν περισπωμένων μιᾷ λείπονται συλλαβῇ. 669, 20.

μέσοι χρόνοι ὅτι ἐπαμφοτερίζουσι τῇ σημασίᾳ. 1846, 30.

μεσόμφολοι γιάλαι, αἶ καὶ βαλανειομφολοι, ὧν οἱ θάλοι ἐόλκασιν τοῖς τῶν βαλανείων ἔμφαλοις. 1261, 23.

μέσον ἡμᾶρ ἡ μεσημβρία πολλὰ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1833, 12.

μεσοπαγὲς ἔγχος καὶ δόρυ λέγεται τὸ ἐς ἥμισυ καὶ μέχρι μέσου ἐμπεπηγὸς τῇ γῇ. 1017, 49. 1229, 50.

μεσοπαλὲς ἔγχος τὸ ἔως τοῦ μέσου παλλόμενον ἦγουν κρυδαινόμενον. 1229, 51.

μέσος παρακείμενος ὅτι τὸ τοῦ ἐνεστώτος σύμφωνον ἔχει ἐπὶ τῶν βαρυτόνων καθόλου. 149, 1. 1183, 46. καὶ ὅτι καθαριμένει, ὅταν καὶ ὁ ἐνεστώς καθαριένει. 143, 6. καὶ ὅτι ἐπαμφοτερίζει τῇ διαθίσει, ὅλον δέδορκα ἀντὶ τοῦ ὄρῳ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὄρῳμαι. 1260, 2. ἀλλὰ τοῦ δὲ ὅτι ὁ μέσος παρακείμενος οὐκ αἶ καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος ὁμοῦ σημαίνει, ἀλλὰ χωρὶς ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος. 191, 41.

μεσότῃτος ἐπιρρήματα εἰς ὡς λήγοντα ὅτι τὴν γραφὴν καὶ τὸν τόνον φυλάττει τῶν ἐξ ὧν ἂν γένωνται γενικῶν, πλὴν τοῦ ζαφελῶς καὶ ἰδρανῶς. 769, 21.

μέσον ἀορίστον πρώτου προστακτικῶς ὅτι συνηθέστερά εἰσι τῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅλον τὸ ἀνάτειλαι τοῦ ἀνάτειλον, καὶ τὸ νεῖμαι τοῦ νεῖμον. 1576, 17.

Μέσση ἡ Μεσσήνη παρ' Ὀμήρῳ

κατὰ ἀποκοπὴν. 294, 45. 295, 1. ζῆτει τὸ Μεσσήνη.

Μεσσήνη, ὅτι μέρος τι τῆς Λακωνικῆς οὕτως ἔλέγετο ἐπὶ τῶν Τρωικῶν πρὸ τοῦ κτισθῆναι Μεσσήνην τὴν πόλιν, ἥς ἀποικὸς ἦ ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνη· καὶ ὅτι ἐν δυσὶ σσ γράφεται τοῖνομα, καὶ ὅτι ἔστι τις καὶ ἑτέρα Μεσσήνη δι' ἐνὸς σ, ἐρμηνείᾳ διεξοδικῇ. 294, 44—295, 10. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι Μεσσήνη πόλις πάλαι μὲν Λακωνῶν ἦν, μετὰ δὲ τὴν τῶν Ἑρακλείδων κάθοδον εἰς Πιλοπόννησον ἐπαύσατο τοῦ εἰς τὸ Λακωνικὸν τελεῖν· καὶ ὅτι καὶ Σικελίας ἔστι Μεσσήνη ἐν τῷ κατὰ τὴν Πιλωρίδα ἔκραν κόλπῳ πόλις μεγάλη, Μεσσηνίων τῶν Πιλοποννησιακῶν κτίσμα, ἡ καὶ Ζάγκλη ἐκλήθη ποτὲ, καὶ ὅτι ἐν δυσὶ σσ καθόλου γράφεται τοῖνομα. 1716, 10. 1899, 51.

Μεσσήνιοι ὅτι τὸ Μ στοιχεῖον ἐπίσημον εἶχον ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀσπίσιν, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸ Λ· ζῆτει ἐν τῷ, λ τὸ στοιχεῖον. 293, 41.

μεστὸς, ἦγουν πλήρης, ὅτι παρὰ τὸ ἔω, ὃ ἔστι πληρῶ, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ. 426, 34.

μέσφα ἀντὶ τοῦ μέχρι κατὰ γλῶσσαν ποιητικῇ. 726, 39.

μέσων τινῶν τῇ σημασίᾳ λῆξεων ἐκ τῆς σὺν καὶ διὰ προθέσεως ἀρχομένων κατάλογος, ὅλον συμβάλλειν, δίστασθαι, συμπλοκή. 21, 33—46.

μέσων τινῶν ῥημάτων χρήσις Ἀττικῇ ἀντὶ ἐνεργητικῶν, ὅλον μελήσεται ἀντὶ τοῦ μελήσει, καὶ κατανεύσομαι ἀντὶ τοῦ κατανεύσω. 144, 2.

μετὰ πρόθεσις ὅτι ὑστεροχρονίαν δηλοῖ, ὅλον ἐν τῷ μεταστέεσθαι καὶ ἑτέροις. 642, 3.

μετὰ ἀντὶ τῆς σὺν κατ' ἐναλλαγῇ, ὅλον ἐν τῷ μεθ' ἑμῆς ἀντὶ τοῦ συγκαθ' ἑμῆς, καὶ μετεῖναι ἀντὶ τοῦ συνεῖναι. 1400, 49.

μετὰ πρόθεσις δοτικῇ ἀντὶ τῆς ἐν κατ' ἐναλλαγῇ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅλον ἐν τῷ, μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν, Ἰλ. σ', 118. 831, 24. 927, 58. 1008, 15. 1458, 39. 1794, 61.

μετὰ πρόθεσις ἀντὶ τῆς εἰς ἡ τῆς διὰ ἐν τῷ, ἐς Τιμόλῳ μετὰ χαλκόν, Ὀδ. α', 184. 1408, 63.

μετὰ πρόθεσις ἐν συνθέσει οὐδὲν προστιθεῖσα τῇ σημασίᾳ τοῦ ἀπλοῦ, ὅλον ἐν τῷ μετ' ἄγγελος καὶ ἄλλοις τισί. 1009, 48.

μετὰ πρόθεσις κατ' ἀναστροφὴν παροξυτονηθεῖσα ὅτι ἀντὶ τοῦ μέτεστι ῥήματος ἀκούεται. 74, 45.

μεθ' ὁμήλικας, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ καθ' ὁμήλικας, ἦγουν ἐν ὁμήλικι. 1807, 12.

μεθ' ὄλην, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς ὄρεινόν δάσος. 688, 37.

μετ' ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀνδρείοις. 1072, 39.

μετ' ἀνδρῶν ἴζειν ἀνδρῶν, ἦγουν ἐν τῷ τῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν καθ' ἴσθαι, τοῦτέστιν εἰς ἀνδρας τελεῖν. 1693, 44.

μετ' ὀλίγον μέλλοντος χρόνου χρήσις παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰπὸς ὄλεθρος, Ἰλ. μ', 358. καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἀφορμὴν ἔσχε τοῦ οὕτω λέγεσθαι τοῖνομα. 909, 24.

μετὰ δαῖτα, κατ' εὐωχίαν, ἡ διὰ δαῖτα. 1930, 39.

μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, Ὀδ. μ', 312. ἀντὶ τοῦ μετεβεβήκει τὰ ἄστρα, ἦγουν μετεκινήθη πρὸς δέσιν. 1723, 35.

μετὰ κάλλος, ἀντὶ τοῦ διὰ κάλλος ἐν τῷ, τὴν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἔδον μετὰ κάλλος, Ὀδ. λ', 282. 1484, 58.

μετὰ νῶτα βαλεῖν, ἀντὶ τοῦ μεταβαλεῖν τὰ νῶτα, ὃ ἔστιν εἰς φυγὴν τραπήναι. 701, 46.

μετὰ ποσί, μεταξὺ τῶν ποδῶν. 1175, 22.

μετὰ στρατῷ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ στρατῷ. 1256, 41.

μετὰ σφίσι, ἦγουν ἐν ἑαυτοῖς, ὅτι καὶ μετὰ σφισι γράφεται ἐγκλιτικῶς Ἰλ. α', 368. 119, 29.

μετὰ Τυδεὸς υἱὸν ἔπουσαν, ἦγουν μεθέπουσαν τὸν υἱὸν τοῦ Τυδεῶς, Ἰλ. κ', 516. 821, 22.

μεταβαλεῖν τὰ νῶτα λέγονται οἱ εἰς φυγὴν τραπέντες. 701, 46. ζῆτει τὸ, μετὰ νῶτα βαλεῖν.

μεταβάλλειν ἐν ἴσῳ τῷ παραφράζειν, ὅθεν καὶ μεταβολὴ ἡ παράφρασις. 1406, 17.

μεταβηναι λέγονται τὰ ἄστρο, ἥγουν μετακινήθηναι, πρὸς δύοσιν ὁλόνετι, οἷον ἐν τῷ, ἤμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρο βεβήκει, Ὁδ. μ', 312. 1723, 35. μεταβολεῖς ὁβολῶν καὶ ἀφρίτων λέγονται οἱ ταῦτα καταλλάσσοντες. 1405, 10. 1406, 20. μεταβολή ὅτι κοινῶς λέγεται ἐπὶ τε καιρῶν καὶ πράξεων παντοίων, οἷον ἐν τῷ, μεταβολή πάντων ἡδύ· καὶ ὅτι ἑλλειψὶς ἐστὶν ἡ τοιαύτη φράσις. 1093, 51. 1799, 29. μεταβολή ἐν ἴσῳ τῷ παράφρασις, καὶ ὅτι Διονύσιος ὁ Θραξ τὴν Ὀμηρικὴν Ὀδύσειαν παραφράσας μεταβολὰς Ὀδυσσεύς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πραγματείαν ἐπέγραψε. 1406, 19. μετὰγγελοσ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἄγγελος, καὶ ὅτι περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 1009, 48. 1296, 7. μεταδαίσεται, ἥγουν συνευωχθήσεται. 1836, 16. μεταδήμιος ἀντὶ τοῦ ἐνδήμιος. 1598, 51. μετὰδόρπιος ἀντὶ τοῦ ἐνδόρπιος, ἥγουν ἐπ' αὐτῷ τῷ δόρπῳ, ἐν τῷ, τέρπομ' ὀδύρομενος μετὰδόρπιος, Ὁδ. δ', 194. 1491, 32. 1598, 5. μετὰδρομάδην τρωῶσαι τινὰ, παρ' Ὀμήρῳ ἥγουν μετὰδὺν τρέχοντα, ἐπιτροχάδην δὲ ἀγορεύειν τὸ τροχαστικῶς λαλεῖν. 524, 33. μέταζε, χρονικὸν ἐπιρῶμα ἐκ τῆς μετὰ προθέσεως, ὅτι κανονικῶς προπαροξύνεται. 377, 6. μετὰθεσις χρόνου συλλαβικοῦ, οἷον ὥρορα ἀντὶ τοῦ ὥρωρα. 943, 47. μετατίζειν ἐν ἴσῳ τῷ συνίζειν, ὅ ἐστι συγκυθίζεσθαι. 1805, 15. μεταίχμιον τὸ μετὰδὺν δύο στρατευμάτων διάστημα, ὅτι παρὰ τὴν αἰχμὴν λέγεται. 516, 21. 833, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μεταίχμιον ἐκ τοῦ μεσαιχμίου τροπῇ τοῦ σ' εἰς τ', καὶ ὅτι καὶ μεταίχμιον δύο φροντίδων εἶναι τροπικῶς λέγεται. 384, 46. 385, 2. μετακάριον ὁ κοινῶς λεγόμενος καρπόχειρ. 1572, 38. μετὰκλισις, σχῆμα λόγου. 15, 29. ζῆτει τὸ κλίσιν ἢ μετὰληψιν. μεταλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ ἀλλάσ-

σειν. 79, 17. 1601, 60. καὶ μεταλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ μεταφράζειν καὶ ἐρμηνεύειν. 691, 22. μετὰληψιν ἢ ἀλληγορία καὶ ἡ τῶν λέξεων ἐρμηνεία. 79, 45. 691, 23. καὶ ὅτι ἡ μετὰληψιν τρόπος τίς ἐστι ποιητικὸς, καθ' ὃν τὸ ἰσοδυναμοῦν τινὶ λέξει κατὰ τὴν σημασίαν ἀντὶ αὐτῆς ἐκείνης λαμβάνεται, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ ἡ Πηνελόπη Οὐδενὸς εὐνότευρα λέγεται, ἀντὶ τοῦ Οὐτιδὸς Ὀδυσσεύς, καὶ ὁ Τηλέμαχος μακροπτόλεμος δμοίῳ τρόπῳ· καὶ ὅτι καὶ σχῆμά τι ῥητορικὸν ἢ μετὰληψιν. 79, 11—46. καὶ μετὰληψιν σχῆμά τι συντάξεως, ὃ καὶ κλίσιν καὶ μετὰκλίσιν ὀρθώτερον λέγεται. 103, 28. ζῆτει τὸ κλίσιν. καὶ ὅτι καὶ ἡ μετωνυμία μετὰληψιν τίς ἐστίν, ὥς ὅταν τὴν ἀηδύνα τὸ ὀρνίθιον Πανδαρέου κούρην Ὀμήρος λέγει. 1875, 35. μέταλλα τὰ γεωρρυόμενα σώματα διὰ τὸ μετὰ τὰλλα τῶν κατὰ τὸν βίον χρησίων ἐπινοηθῆναι τὴν ἐρευναν αὐτῶν, ὅθεν τὸ μεταλλᾶν ἀντὶ τοῦ ἐρευνᾶν καὶ πολυπραγμονεῖν, καὶ μεταλλεῖν τὸ μέταλλα ἐρευνᾶν. 148, 10. 1413, 58. μετὰλλᾶν τὸ πολυπραγμονεῖν, μεταλλεῖν δὲ τὸ μετὰλλα ἐρευνᾶν, ζῆτει ἐν τῷ μέταλλα. 148, 8. 1413, 55. μεταλλεύειν τὸ μέταλλα ἐρευνᾶν, μεταλλᾶν δὲ τὸ πολυπραγμονεῖν, ζῆτει ἐν τῷ μέταλλα. 148, 9. μεταμάζιον στῆθος τὸ μετὰδὺν τῶν μαζῶν μέρος τοῦ στῆθους. 510, 21. 833, 31. μεταμόρφωσις, μετατύπωσις μορφῆς εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· καὶ μεταμορφοῦσθαι λέγονται οἱ ἀπὸ ἐτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταπίπτοντες. 1799, 30—38. καὶ ὅτι αἱ εἰς διάφορα ζῷα καὶ ἀπλῶς ὕλας τινὰς μεταμορφώσεις τοῦ Διὸς καὶ ἄλλων τινῶν θεῶν ἐπὶ φθορᾷ τινῶν γυναικῶν τὰς ὕλας ἐκείνας αἰτίας γεγονέναι τῆς φθορᾶς αἰνίττανται. 343, 17, καὶ ὅτι μεταμορφοῦσθαι εἰς ὃ τι ἂν βούλοιντο δύναιτο ἔχειν μνῆσθαι τινες, οἷον Περικλέμενος· ὁ

Νηλέως καὶ ἡ τοῦ Ἐρυσίχθονος θυγάτηρ καὶ ἡ Θέτις καὶ ὁ Πρωτεῖς, καὶ ἀλληγορία τῆς τοιαύτης μεταμορφώσεως. 1685, 61. μεταμῶλιον τὸ μάταιον, ὅτι παρὰ τὸ μὴ ὕπνιν γίνεται μηδύνιον καὶ κρύσει μώνιον καὶ ἐν συνθέσει μεταμῶνιον καὶ τροπῇ Ἀττικῇ τοῦ ν' εἰς λ' μεταμῶλιον. 483, 5. 8. 1436, 59. μετανάστῃς, μέτοικος καὶ μετὰ τὸ γεννηθῆναι που ἀναστατωθεῖς ἐκείθεν. 781, 17. 1045, 62. καὶ ὅτι τῷ νέῳ ῥήματι συστοιχεῖ, ὅθεν καὶ ὁ νόστος. 1047, 13. μετάνιπτρον, κύλιξ διδομένη μετὰ τὸ νίπτρον εἶπτον μετὰ τὸ νύπασθαι. 1400, 61. μεταπαύεσθαι καὶ μεταπαυόμενος μάχεσθαι, ἐν ἴσῳ τῷ αἰοιοβαδὸν παρ' Ὀμήρῳ. 1110, 29. μεταπαυσωλή συνθέτως ἢ καὶ παυσωλή ἐν ἀπλότῃ, τουτέστι παῖσις. 1180, 5. μεταπλασμός ποῖον τί ἐστι καὶ ἐν ποίοις μέρεσι τοῦ λόγου γίνεται, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 58, 31—46. καὶ μεταπεπλασμένων τινῶν φωνῶν κατὰλογος. 75, 19—36. καὶ ὅτι ὁ μεταπλασμός τῶν λέξεων οὐ μεταβιβάζει τοὺς τόνους αὐτῶν πλὴν ἐν τῷ μητιέτης μητιέτα, καὶ ἄλλοις τισὶν ὀλίγοις Αἰολικῶς. 1407. ζῆτει τὸ μητιέτα. μεταπλασμός ὅτι ἀπὸ τελικοῦ εἰς ὁμοιόπτωτον τελικὸν γίνεται, οἷον ἀλκὶ ἀπὸ τοῦ ἀλκῆ, καὶ ὅσσε ἀπὸ τοῦ ὅσσω, καὶ ἐρυσάριματες ἀπὸ τοῦ ἐρυσάριματοι. 75, 23. μεταπλασμός αἰτιατικῶν καὶ δοτικῶν, οἷον ἰῶκα ἀντὶ τοῦ ἰωκῆν, καὶ κρόκα ἀντὶ τοῦ κρόκην, καὶ ἀλκὶ ἀντὶ τοῦ ἀλκῆ. 549, 12. μεταπλασμός ἀρσενικῶν πληθυντικῶν εἰς οὐδέτερα ὁμοιόρισμα, οἷον οἱ κύκλοι τὰ κύκλα. 599, 18. μεταπλασμός γένους ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον, οἷον ὁ ζῆγός τὸ ζῆγγόν, καὶ ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκόν, οἷον οἱ μέγροι τὰ μέγα, ὁ Τάρταρος ἢ Τάρταρος. 108, 17. 835, 6.

μεταπλάσμιος ἐίδωων, ὅτι αἰ εἰς ἧς λήγουσαι εἰθεῖται εἰς ἁ βραχὺ μεταποιῶνται, ὅσον ἰππότης ἰππότα καὶ τὰ ὅμοια, ὧν τινὰ καὶ προπαροξύνονται. 75, 19—36.

μεταπλάσμιος προστακτικῶν, ὅτι τῶν εἰς ἐ προστακτικῶν τινὰ εἰς θεῖ μεταπλάττονται, ὅσον ἴθι ὅπῳ τοῦ ἴε, καὶ ἄνωχθι ἀπὸ τοῦ ἄνωγε, καὶ κλῦθι ἀπὸ τοῦ κλέε. 33, 4.

μεταπλάσμιος, σχῆμα πάλης, ὃ καὶ παρακαταγωγὴ λέγεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 1327, 12. μεταπρέπειν ἀντὶ τοῦ ἐπῆρθαι, ὃ καὶ ἐκπρέπειν. 258, 46.

μεταπρεπής ἐν ἴσῳ τῷ ἐκπρεπής. 1147, 54.

μετασπών, ἤγουν ἐπιδραμιὼν καὶ καταλαβίων, ἐκ τοῦ μετέσπον ἀοριστου δευτέρου, ὅσον ἐν τῷ, ποσὶ κραυπνοῖσι μετασπών, Ὁδ. ξ', 33. 1101, 56. 1749, 26.

μετάσαι παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ μέσαι κατ' ἐπένθεσιν τῆς τα συλλαβῆς, μέσας δὲ λέγει τὰς μεσήλικας ἢ τὰς μεταγεννημένας, Ὁδ. ι', 221. 1625, 29. 34.

μετασσεύεσθαι τὸ μετὰ τινὰ ὁρμῶν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ, τουτέστι μετὰδιώκειν. 641, 3.

μετάστασις εἰς τι δαιμόνιον ὅτι λυτικὸν ἐστὶ πολλῶν ἀπορρημάτων παρ' Ὀμήρῳ. 1496, 18.

μεταστεύειν ἐν ἴσῳ τῷ μετανοεῖν. 1495, 34.

μεταστατήσαι τὸ μεταλλάξαι. 1347, 46. καὶ ἐν ἐναλλαγῇ μετασταθμῆσαι. 958, 22. 1625, 25.

μεταστοιχεῖ, ἤγουν ἐπὶ στίχον, στίχος δὲ ἢ ἐπὶ βῆθος στάσις. 1305, 26.

μεταστρέφειν ἀντὶ τοῦ μεταποιεῖν καὶ μετατιθέναι. 1012, 60.

μετατρέπεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐντρέπεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐπιστρέφεισθαι. 72, 6. 83, 23. 901, 51.

μετατροπαλίσσασθαι παρ' Ὀμήρῳ τὸ καὶ ἐντροπαλίσσασθαι, ἤγουν ὁπίσω μεταστρέφεισθαι ἐν τῷ φεύγειν. 1203, 2.

μετατόπωσις, τρόπος ποιητικός, ὅταν ἀπὸ συνθέτου λέξις

τις μετασχηματισθῇ εἰς ἁπλῆν. 75, 4. 626, 49.

μεταφορὰ, ὅτι δι' ἔνδειαν τῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ἰδίῳν ὀνομασιῶν εἰς χρῆσιν ἕλθον αἱ μεταφοραί, καὶ ὅτι εἰς τῶν ποιητικῶν τρόπων ἐστὶν ἡ μεταφορὰ, ὥς καὶ ἡ ὀνοματοποιία καὶ ἡ ὁμωνυμία καὶ ἡ ἀντονομασία, ἐρμηνεία διεξοδική. 39, 29. καὶ ἐκθεσις ὀνομάτων τινῶν μεταφερομένων ἀπὸ ἀνθρωπίνων καὶ ἀπλῶς ζωικῶν μερῶν ἐπὶ ἀνύχων τινῶν μέρη, ὅσον παρμαὶ νεῶν, κορυφαὶ καὶ πόδες ὁρέων καὶ τὰ ὅμοια, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 308, 23—310, 27. καὶ ὅτι καὶ ἡ ἀκυρολογία μεταφορὰ τίς ἐστὶν ἀφ' ἐνός τινος ἐπὶ ἕτερα ὁμοειδῆ, ὅσον τὸ οἰνοχοεῖν νεκταρ, καὶ τὸ χειρονομεῖν τοῖς σφέλεσι. 159, 36. καὶ ὅτι δεῖ προσεῖναι τι ἀνάλογον ἐν ταῖς μεταφοραῖς πρὸς κακοζήλιας ἀποφυγῆν. 1444, 45.

μεταφόρητος οἶκος τὸ πλοῖον αἰνηματικῶς. 804, 50.

μεταφράζεσθαι τὸ μεταβυλεύεσθαι. 67, 25.

μετάφρασις ἐν ἴσῳ τῷ μετάληψις, ὃ ἐστὶν ἐρμηνεία. 691, 23.

μετάφρενον τὸ μεταξὺ τῶν ὤμων ἀντικρὺ τοῦ στήθους διάστημα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὅπισθεν ἀντικρὺ τῶν φρενῶν κίεσθαι οὕτω λέγεται. 216, 35. 519, 45. 855, 31.

μεταχειρίζεσθαι, ὅτι οἱ παλαιοὶ μεταχειρίζον ἔλεγον κατὰ φωνὴν ἐνεργητικὴν. 1429, 25.

μετάχοιρα τὰ τῶν ὄνων ὀψίγωνα καὶ λιπογάλακτα. 1752, 19.

μετέασιν ἀντὶ τοῦ μετὰ τινα εἶσιν ἐν τῷ, οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν, καὶ μετ' Ἀχιλλῆα, Ἰλ. η', 227. 678, 46.

μετέησι, ἤγουν σόνεστι καὶ συνπαρχῇ, ὅτι ἐκ τοῦ μετέω κεκίνηται. 369, 1. 1275, 11.

μέτειμι ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἔρχομαι ἐν τῷ, ἴδ' ἐγὼ δὲ μέτειμι, κηχῆσαι δὲ ἐσ' οἶον, Ἰλ. ζ', 341. 645, 44.

μετεῖναι δοτικῇ ἀντὶ τοῦ συνεῖναι καὶ συναριθμεῖσθαι πολλὰ παρ' Ὀμήρῳ. 1132, 31. 1400, 49.

μετεῖπειν το μετὰ ταῦτα παρανετικῶς εἰπεῖν ἐν τῷ, ἀγορήσατο καὶ μετέπειν, Ἰλ. α', 253. 98, 14.

μετεῖσάμενος ἀντὶ τοῦ μετελθόν. 1107, 36. 37.

μετεῖω ἀντὶ τοῦ σύνεμι, ὅτι ἐκ τοῦ μετέω γέγονεν ἐπεσθῆναι τοῦ ἰ. 1275, 10.

μετελθεῖν δοτικῇ ἐν ἴσῳ τῷ συνελθεῖν πολλαχόθεν παρ' Ὀμήρῳ. 577, 43. 923, 27. 1400, 48. ἄλλω δὲ ὅτι μετελθεῖν τὸ ἐκδικῆσαι παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρῳ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ τὸ ἐπὶ τι ἔρχεσθαι ἢ τὸ ὑστερον ἔρχεσθαι. 641, 64. 1244, 55. 1458, 15.

μετενεγκεῖν τὸ μετακομίσαι. 1603, 64.

μετενίσσετο, μετῆλθεν, ἐπορεύθη, τὸ νὶ δίδωσθαι ὥς ἀπὸ τοῦ νέω νεῖσω, ὃ παρὰ τὸ νέω, κατὰ δὲ τινὰς διὰ τοῦ ἰ καὶ δέο σ' ὥς ἀπὸ τοῦ νέσσω. 1615, 34.

μετεξέφερον οἱ ἵπποι τοῦ δεινός, Ἰλ. ψ', 377. ἀντὶ τοῦ μετὰ τοὺς πρώτους προέτρεχον τῶν ἄλλων. 1306, 63.

μετέρχεσθαι ἐπὶ ἐκδικήσεως παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρῳ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τι ἔρχεσθαι. 641, 64. 1458, 15. ζητεῖ τὸ μετελθεῖν.

μετέσομαι δοτικῇ ἀντὶ τοῦ συνέσομαι. 476, 40. ζητεῖ τὸ μετεῖναι. μετέσσυτο ἀντὶ τοῦ μετῆλθε καὶ συνώρμησεν ἢ μεδώρμησε. 1244, 35. 55.

μετέωρος ὁ εἰς αἶρα κουφισθεῖς, ὅτι παρὰ τὸ αἰέρω λέγεται ἐν συνθέσει τῆς μετὰ προθέσεως, καὶ ὅτι τὸ τέ διὰ τοῦ ε' ψιλοῦ ἔχει, σκευωρία διεξοδική. 389, 43. 695, 55.

μετήωρος ταῦτ' ὅπερ μετέωρος παρὰ τοῖς ποιηταῖς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ αἰέρω, ὃ δηλοῖ τὸ κουφίζω, καὶ αὐτὸ λέγεται, καὶ ὅτι ἀναλογώτερον ἢ τὸ μετέωρος ἐσχηματίζεται. 695, 53. 1587, 19. μέτοικοι ὅτι ἀτιμότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἐνομιζοντο, διότι ὡς τὰ πολλὰ διὰ τρόπων μοχθηρίαν καταλείπουσι τὰς ἐαυτῶν πατρίδας οἱ ἄνθρωποι. 1045, 60.

μετοίχεσθαι αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ

- ἄλλο τι τεχνήσαιο, Ὀδ. λ', 613, 1703, 4.
- μη, ἐπιρρήματα ἵποτακτικῶ ὀρίματι συντεταγμένον ἑλλειπῶς τοῦ δέδοικα ἢ τινος τοιοῦτου, οἷον ἐν τῷ, εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ διτσκηδέα νύκτα φυλάξω, μὴ μ' ἄμυνδης στῖβη τε κακὴ καὶ θῆλιν ἐίρση ἐξ ὀλιγηπελῆς θυμύσῃ, Ὀδ. ε', 467, 1546, 41.
- μη μὲν ποιῆσαι τόδε τι, τύπος ὀρκωμοτικὸς παρ' Ὀμήρῳ. 1317, 5.
- μη τελέσειε θεός, Ὀδ. ν', 344. ἐν ἴσω τῷ μὴ γένοιτο. 1894, 25.
- μηδ' ὕψελον ἀπονέεσθαι, παροιμιακῶς λέγεται ἐπὶ πανωλεθρίας στρατοῦ ἢ τινος ἄλλοιου συστήματος ἀνθρώπων. 893, 11.
- μη δ' οὕτως, ἀντὶ τοῦ μὴ δὴ οὕτως ἐν τῷ, μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν κλέπτε νόψ, Ἰλ. α', 131. ὅπου ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ τίθεται. 541, 8.
- μηδαμῶς καὶ μηδαμῇ ἐπιρρήματα ὅτι ἐκ τοῦ ἀμῶς συγκρίνται. 1383, 57.
- μηδεα τὰ βουλευήματα καὶ οἱ ὄρχεις ὁμωνύμως παρὰ τὸ μέδειν, ὃ ἐστὶν ἄρχειν τῆς γενέσεως· καὶ ὅτι τὸ κείρειν μήδεα, παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενον Ἰλ. π' 120. ὁμωνύμως ἐνδέχεται ἀκούεσθαι. 238, 29. 406, 45. 1049, 28. 1555, 15.
- Μηδεα ἢ Κολχίς ὅτι φόβῳ Ἀργείως ἐξ Ἀθηνῶν φυγοῦσα, καὶ τὴν πλησίον Ἡλίδος Ἐφυραν οἰκίσασα, πολυφάρμακον τὴν ἐκείνην χώραν ἐποίησεν, ἱστορία. 881, 59. καὶ ὅτι καὶ Κυταίς, ἔχουν ἐκ Κυταίας πόλεως, Μήδεια ἱστορεῖται φαρμακίς. 1493, 43.
- μηδεῖς, οἱ μὲν ὅτι ἐκ τριῶν μορίων σύγκριται ἢ λέξις, τοῦ μὴ καὶ τοῦ δὲ καὶ τοῦ εἰς· αἱ δὲ ὅτι ἐκ δυοῖν, τοῦ μὴ καὶ τοῦ δεῖς, διὸ καὶ δξύνεσθαι αὐτὴν ἀξιοῦσι. 710, 28.
- μηδ' ἐν, λέξις ταυτὸν δυναμένη, ὅπερ τὸ ἄστερητικὸν ἐν συνθέσει. 626, 56.
- Μηδεσικάστη κύριον γυναικὸς, ὅτι παρὰ τὸ κεκάσθαι ἦγον πεκομῆσθαι μήδεσιν εἰτον βονλεύμασι λέγεται. 926, 62.
- μηδὴς λήγοντα, ὅτι τὰ μὲν ἐκ τοῦ μήδεσθαι συγκείμενα διὰ τοῦ ἦτα ἔχουσι τὸ μί, οἷον Θρησμηδης, Διομηδης· τὰ δὲ ἐκ τῶν εἰς μὸς ληγόντων πατριωνυμικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα, οἷον Ἀλκιμος Ἀλκιμηδης. 1925, 22.
- μηδ' ἐκ χόρτος βαρυτόνως, Μηδικὴ δὲ γυνὴ ἐθνικὸν ὀξυτόνως. 1967, 28.
- μηθεῖς ὅτι ἐκ τοῦ μηδεῖς λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 117, 17.
- Μήθυμνα, πόλις Ἀέσβου, ἢ καὶ Μείθυμνα διὰ τὸν Διόνυσον λεγομένη, ὅτι κατὰ τροπὴν τοῦ εἰς εἰς ἢ Μήθυμνα λέγεται. 329, 4.
- ζῆτει τὸ Μείθυμναῖος καὶ τὸ Ἀέσβος.
- Μηθώνη, πόλις ἢ καὶ Μεθώνη, ὅτι κατὰ τροπὴν τοῦ εἰς εἰς ἢ Μηθώνη λέγεται. 328, 35. 1675, 54. ζῆτει τὸ Μεθώνη.
- Μητίονες τετρασυνάβως ἀντὶ τοῦ Μήγονες κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ἵπογραφομένου ἰ. 365, 26. ζῆτει τὸ Μήγονες.
- μηκᾶδες αἶγες λέγονται ἐπιθετικῶς κατὰ μέμημα φωνῆς. 850, 58.
- μηκᾶσθαι, μέμημα φωνῆς αἰῶν καὶ λαγαῶν καὶ ἐλάφων. 494, 9. 812, 6. 1071, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μηκᾶσθαι λέγονται κυρίως αἱ αἶγες, συλληπτικῶ δὲ τρόπῳ καὶ διῆς μηκᾶσθαι λέγονται, ὧν ἴδιον τὸ βληχᾶσθαι· μυκᾶσθαι δὲ τῷ ὅ περὶ βοῶν λέγεται. 1619, 46. 1638, 28. 1721, 21. 23.
- μήκων φυτὸν ὅτι παρὰ τὸ μήκος λέγεται. 714, 39. 57. καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 55. καὶ μήκων τὸ ἐντὸς τῆς πίννης ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 1485, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μήκων ὀρσενικῶς οἰονεῖ τις κίστις, ἐν ἣ τὸ μέλαν ἔχει 8 τε πολύπους καὶ ἡ σηπία ὁμωνύμως μήκωνι τῷ φυτῷ. 1541, 32. 1635, 9.
- Μηκώνη, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον Ζικίων ἢ πόλις. 291, 22.
- μήλα κυρίως τὰ πρόβατα λέγονται διὰ τὸν μαλλόν. 1063, 42. καὶ μήλα κατὰ γενικὴν προσηγορίαν αἱ τε αἶγες καὶ αἱ ὄιες παρ' Ὀμήρῳ καὶ οἱ βόες. 472, 42. 877, 51. 58. 1627, 24. 1753, 17. καὶ μήλα συλληπτικῶς πάντα τὰ τετράποδα ἀπὸ μέρους μέχρι καὶ αἰτῶν τῶν θηρίων. 1383, 18. 1648, 60. 1814, 33. καὶ μήλα ὁμωνύμως πάντες οἱ καρποὶ ἀπὸ μέρους τῶν μήλων. 773, 48.
- μηλάνθη, ζῶον μεῖζον σφηκὸς ἐκ τῆς τῶν μηλεῶν ἀνθήσεως λεγόμενον, καὶ ὅτι καὶ μηλόνθη καὶ μηλολόνθη λέγεται. 1329, 26.
- μήλατα μηλάτων, ἀντὶ τοῦ μήλα μήλων, τουτίστι τὰ θρέμματα. 677, 23.
- μηλάται οἱ τῶν μήλων, ὃ ἐστὶ προβάτων, ποιμένες. 877, 50. 1648, 55.
- μηλαφήσαι τὸ τὰ μήλα ἀράσαι, ἦγον τὰ θρέμματα ψηλαφήσαι. 1394, 30.
- μηλέα ὅτι οὐ συναρεῖται ὥς τὸ συκία συκῇ καὶ ἔλλα. 1963, 29.
- Μηλιεῖς, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο ποτὲ οἱ Αἰνιῶνες. 335, 17.
- μηλολόνθη ὅτι καὶ μηλόνθη τρισυνάβως λέγεται καὶ μηλάνθη ἐκ τῆς τῶν μηλεῶν ἀνθήσεως. 1329, 25. 29. ζῆτει τὸ μηλάνθη.
- μήλον οὐ μόνον τὸ κοινῶς οἴτω καλούμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς περσίας καὶ τὸ κυτρίον, ὃ καὶ μήλον ἐσπερικὸν λέγεται· καὶ ὅτι ἐρωτικά τὰ μήλα· καὶ περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου μηλομαχίας. 1572, 39—47.
- μηλόνθη καὶ μηλολόνθη τετρασυνάβως ὅτι παρὰ τὸ ἄνθος λέγεται. 1329, 25. 29. ζῆτει τὸ μηλολόνθη.
- μήλοπα καρπὸν, Ὀδ. η', 104. οἱ μὲν τὸ τῶν προβάτων ἔριον, ὥς ἐκ τοῦ ὀψ καὶ τοῦ μήλον, ὃ ἐστὶ πρόβατον, οἱ δὲ μήλοπα καρπὸν τὸν σίτον φασὶν ὥς μηλοειδῇ τὴν χροάν. 1571, 33—40.
- μηλοφόροι Πέρσαι, δορυφόροι βασιλικοὶ, παρὰ τὸ ἐπὶ τῶν στυράων ἔχειν μήλα χρυσᾶ οὕτω κληθέντες. 1572, 49.
- μήλωθρα τὰ βεβαμμένα ἔρια. 1394, 32.
- μηλώσασθαι τὸ βάψαι. 1394, 31.
- μηλωτὴ διφθέρα, ὅτι καὶ ἡ αἰγία δορὰ οὕτω λέγεται διὰ τὸ καὶ τῆς αἰγας μήλα λέγεσθαι συλληπτικῶς. 877, 52. 1828, 57.
- μή μοι τι, ἴσον τῷ μή τί μοι ἐν τῷ, δαίμονι μή μοι τι λήν.

μητρεις ἐν ἴσῳ τῷ πατρὶς κατὰ χρῆσιν ποιητικὴν. 1391, 32.

μητροπάτωρ ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 840, 34.

μητροπόλις ἡ τῆς μητρὸς πατρὶς καταχρηστικῶς. 1391, 32.

μητρὸς δισυλλάβως λέγεται ἐν πεζῷ λόγῳ, μητέρος δὲ οὐ, εἰ μὴ ποιητικῶς. 9, 27.

μητρυνὰ ἀντὶ τοῦ ἐχθρὰ, ὅτι καὶ περὶ τινῶν ἀνέχων λέγεται, ὡς μητρυνὰ ναύταις ἄκρα· καὶ ὅτι καὶ ἀπεχθήμεναι τινὲς διαθήσεις μητρυνὰ λέγονται· καὶ ὅτι μητρυνὰ ὄφειλε λέγεσθαι· καὶ ὅτι καὶ μητρυνὸς εἴρηται λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἐρμηνεία διεξοδική. 560, 13 — 26.

μητρυνὰ ὅτι μητρυνὰ ὄφειλεν εἶναι διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ υἱός, ἔξ οὗ σύγκειται, δασεῖαν. 1482, 47.

μητρὸς ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ὅτι τῆς Ἰώνων ἐστὶ διαλέκτου, καὶ ὅτι καὶ οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς μήτρως ἐνόητε λέγονται. 971, 26. 37. ἀλλαχού δὲ ὅτι μήτρως παρ' Ὀμήρῳ μὲν ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἔχουν ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 315, 46. 316, 16. 774, 27. 1083, 7.

μηχανή ὅτι εὐφημότερόν τι δόλου σημαίνει. 482, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μὴ χαίνειν λέγεται. 197, 16. 31.

μηχανῶν ἀντὶ τοῦ μηχανῶν μετοχικῶς κατ' ἐνεργητικὴν φωνήν, Ὁδ. σ', 143. μηχανᾶσθαι δὲ τὸ ῥῆμα δεῖ κατὰ παιθητικὴν φωνήν. 1841, 37.

μηχαρ καὶ μῆχος ποιητικῶς ἡ μηχανή. 154, 45. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μῆχος λέγεται τὸ μῆχαρ, ὡς ἐκ τοῦ δέλος τὸ δέλεαρ. 235, 6.

μήων καὶ πλῆων, διὰ τοῦ ἦ, ἀντὶ τοῦ μείων καὶ πλείων κατὰ Δωρικὴν τροπὴν τῆς εἰ διφθόγγου εἰς ἦ. 101, 6.

μι λήγοντα ῥήματα ὅτι βαρύνεσθαι πεφύκασιν καὶ μακρῶ παραλήγεσθαι· καὶ ὅτι οὐδὲν τῶν μι ληγόντων διφθόγγῳ παραλήγεται πλὴν τοῦ εἰμι καὶ εἰμι, ταῦτα δὲ Βοιωτικῶς. 1442, 44. 48. καὶ ὅτι τὰ εἰς μι ῥήματα μακρῶ θέλει παραλήγεσθαι ἐν τοῖς ἐνικοῖς τῶν

ἐνεργητικῶν. 1600, 22. ἐπὶ μέντοι πληθυντικῶν καὶ παιθητικῶν συστέλλουσι τὰς παραληγούσας. 1064, 12.

μι λήγοντα ῥήματα, τῷ ἡ παραλήγοντα, ὅτι ἐκ πρωτοῦ γων καὶ δευτεροῦ γων περισπωμένων γίνονται μεταποιήσαι τοῦ εἰ εἰς ἡ καὶ προσθῆσαι τῆς μι συλλαβῆς· καὶ ὅτι βαρύνονται τὰ τοιαῦτα ῥήματα Αἰολικῶς, ὡς γῶ φῆμι ἀντὶ τοῦ φῆμι· καὶ ὅτι τὸ παραληκτικὸν ἡ τῶν τοιούτων ῥημάτων εἰς εἰ τρέπεται Βοιωτικῶς, ὡς ὡ ἡμι, καὶ Βοιωτικῶς εἰμι, ὃ ἐστὶν ἀπάρχω· καὶ ὅτι καὶ ἀναδιπλοῦσι τὰ τοιαῦτα οἱ Βοιωτοί, ὡς περὶ λειμι, νενδείμι. 1613, 16.

μι λήγοντα εἰδικὰ εἰς ἡν μεταπλατόμενα, ὡς ἐκπεφυγόην ἀντὶ τοῦ ἐκπεφύγοιμι. 58, 38.

μία μᾶς μᾶ, ὅτι ἡ μὲν εὐθεῖα βαρύνεται, αἱ δὲ πλάγαι περισπῶνται. 652, 49.

μία ἐν ἴσῳ τῷ πρώτῃ. 1052, 48.

μία αἴσα ἡ ἐπίσης τισὶν ἐπισυμβαίνουσα ἐπ' ἀγαθῷ ἢ κακῷ. 1282, 6.

μιαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ βλάπτειν ἐνίστε παρ' Ὀμήρῳ. 456, 5. καὶ μιαίνεισθαι ἐν ἴσῳ τῷ βλάπτεσθαι. 519, 4.

μιαιφόνος Ἄρης ὁ αἰμοβαφής, ἐκ τῆς ἔξ αἵματος παρακολουθούσης βαφῆς τοῖς μαχομένοις. 456, 5. 519, 2. 1356, 55.

μιαίνθη, τρίτον πρόσωπον τῶν δυνικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ μιανθήτην γέγονε κατὰ συκοπήν. 456, 37.

μιαραὶ ἡμέραι, ὅτι οὕτω λέγονται αἱ τῶν κατοικομένων. 456, 6.

μιαρὸς καθ' αὐτὸ ἐν ἴσῳ τῷ αἰμοβαφής. 519, 4. καὶ μιαρὸς αἵματι κατὰ συνθήκην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μιαρὸς ὁ ἀκάθαρτος καὶ ὑπαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν γνώμην. 456, 6. 1356, 58.

μειγάζεσθαι φιλότην τὸ μίγνυσθαι κατὰ συνουσίαν. 1598, 14.

μείδα ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ μίγδην ἔχουν ἐπιμῆξ εἶπουν ἀναμῆξ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μίγδην μεταπέπλυσται. 722, 19. 966, 62. 1954, 19. μίγναι δοτικῇ τὸ ἀπλῶς ἐνωθῆ-

ναι. 812, 11. καὶ μίγναι προμάχοις τὸ προμάχεσθαι, καὶ μίγναι νίκη τὸ νικῆσαι, καὶ μίγναι ἔργῳ τὸ ἐργάζεσθαι. 482, 12. καὶ μίγναι ἐν δαί, ἔχουν ψαῦσαι καὶ πελάσαι κατὰ μάχην. 993, 14. 1022, 37. καὶ μίγναι ἐν παλάμαις, τὸ μέχρι χειρῶν ἀντιστῆναι, ἔχουν ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. 1246, 39.

μίγῃσεσθαι, ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ μίγῳ περισπωμένου θέματος, ἡ ἀπὸ τοῦ ἐμίγην ὑορίστου δευτέρου. 812, 13.

μίγνυσθαι τὸ ἀπλῶς συγγένεσθαι εἶπουν ὁμοῦ γίνεσθαι. 1074, 61. μίγνυσθαι δὲ γυναικὶ τὸ συνουσιάζειν. 1598, 10. καὶ μίγνυσθαι κοινῇ παρ' Ὀμήρῳ περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ πεισθέντι ἀποθανεῖν, καὶ μίγνυσθαι νίκη καὶ ἔργῳ κατὰ συνθήκην. 382, 39. ζῆτε τὸ μίγναι. καὶ ὅτι στρατεύματα καὶ ὕδατα μίγνυσθαι λέγονται, ἔτι δὲ καὶ ἀθλῆται μίλογεσθαι νίκαις λέγονται, καὶ μίγνυσθαι εἰνῇ λέγονται ἀγῆρ καὶ γυνή. 1428, 32. 34.

Μίδας, ὅτι Μίδας ὁ Γορδίου πρῶτος τὸν αὐλὸν, πένδυμα ἔντα τὸ κατ' ἀρχάς, παραβώμιον ἐποίησεν, ἀποθεῖναι τὴν μητέρα βουληθείς. 1372, 30.

Μίδας ὅτι αἶμα ταύρων πικρὸν ἀπέθανε κατὰ τὴν τῶν Σάρδων ἄλωσιν ὑπὸ Κιμμερίων. 1671, 22.

Μίδεα προπαροξυτόνως, πόλις Βοιωτικὴ, ἡ καὶ Μίδεα παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ καταλόγῳ· Μίδεα δὲ παροξυτόνως, πόλις Ἀργολικὴ, ἡ καὶ Περσέως πόλις. 271, 1. 286, 32.

Μίδεια, πόλις Βοιωτικὴ, ἡ καὶ Μίδεα. 270, 44. ζῆτε τὸ Μίδεα.

μίδης λήγοντα ὀνόματα, ζῆτε ἐν τῷ μῆθῃ δια τοῦ ἦτα. 1925, 22.

μειφόνος κατὰ γλῶσσαν ποιητικὴν ἀντὶ τοῦ μιαφόνος. 519, 6.

μεικρόν τὸ μικρόν Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι ὀξύνεται ἡ λῆξις καὶ δυσὶ κ γράφεται. 217, 29. 610, 25.

μικρὰ παλαιὰ σώματα· ἐνθάδε ῥοπή, ἔχουν μικρὰ ἀφορμὴ ἐκλείπειν ποιεῖ τὰ παλαιὰ σώματα. 1959, 20.

μικρόν, ὀλίγον, τυτθόν ὅτι ταῦτό συνωνύμως δηλοῦσι. 1642, 35.
 μικρόν τὸ μὴ ἴστω, μείον δὲ, ἀφ' οὗ λέγεται τὸ μικρόν, διὰ διφθόγγου. 135, 14. 18.
 μικρῶν τινῶν ἀνθρώπων κατάλογος, καὶ σκωμμάτων τινῶν κατὰ τῶν τοιοῦτων ἔκθεσις· καὶ ὅτι σταλαγμὸς ἐκαλεῖτο πᾶς τις μικρὸς τὸ σῶμα ἄνθρωπος. 1642, 48—60.
 μικύλλος καὶ μικύλλον ὅτι ἐκ τοῦ μικρός, ὃ ἴσθι μικρός, καθ' ὅπο- κορισμὸν λέγονται. 610, 28.
 μῆλαξ, εἶδος βοτάνης, ἀφ' ἧς τὸ μῆλινον χρώμα λέγεται, σμίλαξ δὲ εἶδος ἀκάνθης. 1822, 22.
 Μιλήσιοι ὅτι μόνοι τῶν Ἑλλήνων κατεφρόνουν τῆς σφαιριστικῆς. 1601, 41.
 Μιλησίων στάσις καὶ ὠμότης κατ' ἄλλήλων, ἱστορία διεξοδική. 1433, 41.
 Μιλησίων τρυφή καὶ παροιμία, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλή- σιοι, καὶ οἴκοι τὰ Μιλήσια, ἱστο- ρία διεξοδική καὶ ἐρμηνεία τῶν παροιμιῶν. 1358, 8.
 Μίλητος, πόλις Κρητικὴ ὁμωνύ- μως τῇ Ἀσιανῇ ἀποίκῳ οὐσῇ τῆς Κρητικῆς, ἱστορία· καὶ περὶ τῆς Ἀσιανῆς Μιλήτου πολλά τινα. 313, 4. καὶ ὅτι καὶ Καρικὴ τις ἐστὶ Μιλητος Ἀθηναίων ἀποικία. 368, 33.
 Μιλιτιάδης, ὅτι ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Μιλιτιάδου χιλίας ἔδυσαν Ἀθη- ναῖοι χιμαίρας τῇ Ἀρτέμιδι. 1454, 27.
 μιλιτοπάρηρος ναῦς ἡ μιλτω πε- χρισμένη τὰ ἐμπρόσθια μέρη, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ παρήιον ἔχει τὴν διὰ τοῦ ἧ γραφῆν τῆς παραλη- γούσης, καὶ ἔτι καὶ τὰς τρίγλας μιλοπαρήρους εἰπέ τις παρωδικῶς. 308, 6. 310, 24. 28.
 μιλοπρέπτοις μύθοισιν, ἦγον ἐρυθροῖς σινκαμίνοις. 1254, 26.
 μίλτος, χρώμα ἐρυθρόν, καὶ ὅτι τὴν τοῦ μίλτου ἐργασίαν πρῶτος εἶρε Καλλίας Ἀθηναῖος, καὶ μιλ- τωρχία ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὠρεῖσσε- το, καὶ μίλτος ὁμωνύμως ἡ ἐρι- σθήβη, ἣ τις ἐστὶ δρόσος φθαρ- τικὴ τῶν σπορίμων. 308, 17. 310, 34.

μιλτωρχία ὁ τόπος, ὅπου μιλ- τος ὠρεῖσσεται. 310, 33.
 Μίλων ὁ Κροτωνιάτης βοῦν ὅλον καταφαγών, ἱστορία. 1523, 9.
 μιμαίκυλον, ὅτι οὕτω λέγεται ὁ τοῦ κομάρου καρπός. 1657, 15.
 Μίμυς, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας, εὐθνηρον καὶ πολιδενέρον. 267, 6.
 μιμνήσκω, αἰτιατικὴ ἐκ δευτέρου καὶ γενικὴ ἐκ τρίτου, οἶον, τῶν νῦν μιν μνήσασα, Ἰλ. α', 407. 126, 14.
 μιμόντεσσι ἀντὶ τοῦ μένουσι κατὰ μετοχικὴν δοτικὴν τῶν πλη- θυντικῶν. 223, 35.
 μίμνω, ὅτι ἐκ τοῦ μένω διπλα- σιασμῷ τοῦ μ' γίνεται μέμνω καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ μίμνω. 1722, 58.
 μιν, αἰτιατικὴ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν καὶ ἀντὶ τοῦ αἰτήν καὶ ἀντὶ τοῦ αὐ- τό. 93, 12. καὶ ὅτι καὶ πληθυν- τικῶς ἀκούεται ποτε, καὶ μάλι- στα τὸ νῦν. 1819, 33.
 μιν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ αὐτὸν ἐκείνον κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ, λίσσεσθαι δὲ μιν αὐτὸν ὅπως ημερτεῖα εἶποι, Ὁδ. γ', 327. τὸ δὲ, αὐτόν μιν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐν τῷ, αὐτόν μιν πληγῆσιν ἀεικλίσει δαμάσ- σας, παρ' Ὁμήρῳ Ὁδ. δ', 244. 1359, 59. 1455, 15.
 μίνθος ταῦτ' ὅπερ ἡ συνθέτως λεγομένη καλαμίνθη. 1524, 11.
 Μινύαι, γένος λαμπρόν ἐν τῷ Μινωίῳ Ὀρχομενῷ κατοικήσαν. 272, 36. ὧν τινὲς καὶ εἰς Ἰωλκὸν τὴν Θεσσαλικὴν ἀπώκισαν, ὅθεν καὶ οἱ Ἀργοναῦται Μινῶαι ἐκλή- θησαν. 880, 52. 1685, 55. ἀλλα- χοῦ δὲ ὅτι καὶ οἱ Πισίδαι, οὗς Ὁμηρος Σολύμονος καλεῖ, Μινῶαι ἀπὸ Μίνωος ἐκλήθησαν ποτε. 635, 39.
 Μινύειος ποταμός, ὁ καὶ Μίνωας καὶ Ἀνιγρος, καὶ περὶ τινῶν ἰδιω- μάτων αὐτοῦ ἱστορία. 800, 51.
 Μινύειος Ὀρχομενός, πόλις Βοιω- τικὴ ἀπὸ Μινίου ποταμοῦ παραβ- ῥέοντος αὐτὴν οὕτως ἐπικαλου- μένη· καὶ ὅτι ταύτῃ τῇ ἑπωνυ- μίᾳ διαστῆλλαι τοῦ Ἀρχαδικοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Βοιωτίας. 272, 35. 296, 44. 758, 25.
 Μινυήιος πεντασυλλάβως ὅτι ἐκ τοῦ Μινύειος τετρασυλλάβου λέ- γεται κατὰ διάλειψιν, ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ. 880, 51. 1685, 57.

μινύθω τὸ ἐλαττω καὶ σμικρύνω, παρὰ τὸ μινυθόν, δὲ δηλοῖ τὸ μι- κρόν. 116, 36.
 μινυνθαι ἀντὶ τοῦ ὀλεγάω ἢ ἐπ' ὀλίγον. 116, 32. 501, 22.
 μινυνθᾶδιος ἄνθρωπος ὁ ἐπ' ὀλίγον ζῆσαι μέλλων, καὶ μινυν- θᾶδιος αἰὼν ἢ ἐπ' ὀλίγον διαρκέ- σαι ζωή. 116, 31. 38. 501, 22. 1107, 6.
 μινυθόν τὸ μικρόν Ἀττικῶς. 116, 35. 273, 2. 618, 23.
 μινυρίζειν τὸ ὑφειμένως κλαλεῖν, παρὰ τὸ μινυθόν, δὲ δηλοῖ τὸ μι- κρόν. 273, 4. 618, 23. 1515, 56.
 μινύρω καὶ μινυρίζω τὸ ὑποκλαῖω, ὅτι παρὰ τὸ μινυθόν, δὲ δηλοῖ τὸ μικρόν, λέγονται. 116, 36.
 Μίνως, ὅτι οἱ μὲν πλείους δίκαιον αὐτὸν ἱστοροῦσι, τινὲς δὲ βίαιον καὶ τυραννικόν καὶ δασμολόγον, εἰς τοιοῦτον τοῦν ἀνύγοντες καὶ τὰ κατὰ τὸν Μινώταυρον καὶ λαβύρινθον. 1699, 43. 1830, 57.
 Μίνως ἐννέωρος λέγεται Ὁδ. τ', 179. ἐπεὶ δὲ ἐννέα ἐτῶν ἀναβαί- νων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄκτρον ὁμι- λεῖν ἐνομιλέτο τῷ Διὶ· τινὲς δὲ, ἐννέωρος βασιλεὺς, ὅφ' ἐν ἐκείᾳ ἀναγνώσκουσιν, ἴν' ὅτι ἐνναετῆς ὠνβασιλεύειν ἤρξατο, ἢ ὅτι ἐπ' ἐννέα ἔτη βασιλεύσει. 1861, 24.
 Μίνως, τὸ μὴ μακρόν καὶ ὅτι δλοόφρων λέγεται παρ' Ὁμήρῳ ὡς πρὸς τοὺς κακούργους, ὧν ἐκά- θηρε τὴν θάλασσαν. 1688, 54. καὶ ὅτι οὐ μόνον Μίνως Μίνωος, ἀλλὰ καὶ Μίνως Μίνω ἱσοσυλ- λάβως κλίνεται. 1830, 59.
 μισγάγκεια ὅτι διὰ τοῦ, κολλη χυράδρα, ἐρμηνεύεται Ἰλ. δ' 453. 492, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μισγάγ- κια ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. 497, 16. 19.
 μίσγεσθαι λέγονται τὰ ὄγρᾶ, καὶ μίσγεσθαι λέγονται φίλοι ἀλλή- λους, ἦγον συνανακίρνασθαι τοῖς ἡθεσι· καὶ ὅτι ἐπὶ σωμάτων μὲν λέγεται τὸ παρατίθεσθαι, ἐπὶ ψυ- χῶν δὲ τὸ μίσγεσθαι· καὶ μίσγε- σθαι τὸ κατὰ πόλεμον συμπλέκε- σθαι, δὲ καὶ συμβάλλειν λέγεται. 497, 21. 1411, 50.
 μίσγεσθαι τὸ νόμῳ γάμου συνοι- κεῖν γυναῖκα, καὶ τὸ ἀπλῶς ὁμι- λεῖν, οἶον ἐν τῷ, ἡδ' ἡ γυναῖκα νέην

ἴνα μίσγεται ἐν φιλότῃ, Ἰλ. β', 232. 1411, 50. 1579, 38.
μίσγεσθαι ξενίῃ, Ὀδ. ω', 314. ἤγουν ἐπιξενωθῆναι ἀλλήλοις. 1962, 34.
μίσγεσθαι δέσεις καὶ ἀνατολαὶ λέγονται, ὅπου αἱ νύκτες εἰσι βραχυτάται. 1649, 42.
μισεῖν ἐπὶ μίξεως ἀσέβητος καταχρηστικῶς παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1650, 63.
μισσητεία ἢ κατωφείρεα, ἤγουν ἡ περὶ τὰς μίξεις ἀσχετος ῥοπή. 1650, 64.
μισήτη γονὴ βαρυτόνως ἢ κοινὴ καὶ ῥαδία. 1650, 64.
μισθάριον ὅτι ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑποκικέριται. 1851, 22.
μισθαρεῖν, μισθὸν ἄρτυσθαι. 72, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μισθαρεῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ καὶ τοῦ αἵρειν σήκειται. 913, 1.
μισθίος ἐν ἴσῳ τῷ μισθωτός. 1851, 23.
μισθός ὅτι οἰονεὶ μισσητὸς λέγεται διὰ τὸ δουλοπρεπές, ἢ καὶ αἰκία μισθὸν λέγει Ὀμηρος ἐπιθετικῶς. 807, 8. 912, 60.
μισθοφορὰ ἡ ὑπὲρ τῶν τοῖς στρατιώταις διδωμένων δημοσίων συνεισφορὰ. 807, 9.
μισθωτός ὁ μὴ προϊκα δουλεύων, ἀλλὰ διὰ δώρων λήψιν. 807, 10.
μῖσος ἀντὶ τοῦ μῦσος τροπή τοῦ ὤ εἰς ἰ. 1913, 33.
μιστύλη, κοῖλος ἄρτος, ὅθεν μιστυλᾶσθαι. 135, 8.
μιστυλλᾶσθαι, ζῆται ἐν τῷ μιστύλει. 135, 8.
μιστύλλειν τὸ εἰς μεῖστα, ὅ ἔστι μικρότατα, διακόπτειν, τὸ μὲν ἰω-
 τα· καὶ μιστυλᾶσθαι τὸ διὰ μιστύλης, ὅ ἔστι κοίλου ἄρτου, ζω-
 μὸν ἀρίεσθαι. 134, 45. 135, 8. 13. 1476, 60.
μιστύλλειν τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ κρέα, διαχεῖν δὲ τὸ ἀδρομεριῶς κόπτειν παρ' Ὀμήρῳ. 682, 63. 1766, 26.
μίσχος ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρόων. 932, 32.
μισῶ μνήμονα συμποτήν, παροιμιῶν· καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ μνήμων ἐν τῇ παροιμίᾳ ταύτῃ. 770, 13. 1470, 39.
μίτος ταῦτ' ἔπερ πηλὸν ἢ ἀντι-

διαιρούμενόν τι τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. 1328, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μίτος τὸ δὲ οὐ τοὺς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. 1571, 61. καὶ ὅτι καὶ ποταμός τις Μίτος ὁμωνύμως λέγεται. 636, 61. καὶ μίτος ἀργύρεος, Ὀδ. κ', 23. τὸ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λεγόμενον σύρμα. 1645, 44.
μίτρα οὐχ' ἡ ἀπλῶς ζώνη, ἀλλ' ὁ πλεονέκων τι περιβῶμα· καὶ μίτρα ἀνάδημα ποῖον τῆς κεφαλῆς, παρὰ τὸν μίτον, ἐρμητεία διεξοδική, καὶ προσωδία καὶ σχηματισμός τῆς φωνῆς. 1068, 13. 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μίτρα πολεμικὸν τι φόρημα καὶ τι περιθῆμα κεφαλῆς ὁμωνύμως. 453, 44. 454, 15. 1659, 10.
μιτροχίτωνες, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ τὴν Σίρην κατοικοῦντες διὰ τὸ μίτρας ζώννυσθαι, ἱστορία. 1056, 62.
Μιτυλήνη, πόλις Ἀέσβου, ἀφ' ἧς ἡ ὅλη νῆσος Μιτυλήνη λέγεται· καὶ ὅτι πεντάπολις ἡ Ἀέσβος. 741, 13. 1462, 27.
μλ, ὅτι ἡ τοῦ μ̄ πρὸ τοῦ λ̄ ἀσυνταξία ἐν ἀρχῇ μὲν λέξεως διὰ τροπῆς τοῦ μ̄ εἰς β' θεραπεύεται, οἷον μλώσκω βλώσκω· ἐν μέσῳ δὲ δι' ἐπιμεβολῆς τοῦ β', οἷον μέμλωκα μέμβλωκα. 1809, 20.
μναῖατος τετρασυλλάβως, λίθος τυχόν ἢ ἄλλο τι μναῖς σταθμὸν ἔλκων, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαραλήγον ἰ. 1878, 60.
Μνασίας, ποιητὴς τῶν ἐπιγραφόμενων παιγνίων. 1103, 14.
Μνάσων Φωκεὺς ὅτι πλείους τῶν χιλίων ἱστορεῖται δούλους κεκτῆσθαι ποτὶ 1753, 35.
μνεία ἐν ἴσῳ τῷ ἀνάμνησις, καὶ ὅτι μνήμης διαφέρει, ἐρμητεία διεξοδική. 1443, 11.
μνήμα καὶ μνημεῖον ὁ τάφος διὰ τὸ ἐπὶ μνήμῃ τοῦ νεκροῦ γίνεσθαι. 634, 29. 1673, 32. καὶ μνήμα ἀντὶ τοῦ μνήμῃ καὶ ὑπόμνησις εἶπουν ἐνθῆμης καὶ μνημόσυον, οἷον ἐν τῷ, μνήμ' Ἑλένης χειρῶν, Ὀδ. ο', 126. καὶ μνήμα τὸ νεκρικὸν διὰ τὸ εἰς μνήμην

γίνεσθαι. 666, 60. 1319, 51. 1776, 52. 1900, 36.
μνηματίτης λόγος ὁ ἐπὶ τῷ μνήματι τινος λεγόμενος. 1673, 45.
μνημεῖον ἐν ἴσῳ τῷ μνήμῃ. 666, 63.
μνήμη τὸ μόνιμον τοῦ νοητοῦ, ὅτι παρὰ τὸ μένειν λέγεται. 963, 5.
μνήμη ὅτι μνείας διαφέρει, ἐρμητεία διεξοδική. 1443, 11.
μνήμονες δοθέντες τισὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν ἡρώων ἐπὶ τῷ ἀναμνησκύν αὐτοῖς φυλάττεσθαι τινα, ἱστορία. 1697, 55.
μνημοσύνη ἐν ἴσῳ τῷ μνήμῃ ἐν τῷ, μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηλοῖο γενέσθαι, Ἰλ. θ', 181. 706, 9.
μνήμων συμποτής, πῶς ἀκουστέον τὸ μνήμων ἐν τῷ, μισῶ μνήμωνα συμποτήν. 770, 13.
μνήμων φόρτον παρ' Ὀμήρῳ ὁ τῆς νεῶς γραμματεὺς εἶπουν λογιστὴς καὶ ἀποσημάντωρ τῶν φορτηγούμενων. 1590, 3.
μνήσας καὶ μνήσασα μετοχαὶ ὅτι αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συντάσσονται, οἷον, τῶν νῦν μιν μνήσασα, Ἰλ. α', 407. 126, 14.
μνήσασθαι ἀντὶ τοῦ ἀναμνησθῆναι ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1361, 57.
μνησικακίας ὁρισμός παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, εἶπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτίμαρ καταπέψῃ, ἀλλ' ὁ γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, Ἰλ. α', 81. 54, 4.
μνήστις ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ, ὥς ἀπὸ τοῦ μέμνηται τρέτου προσώπου καὶ οἷον ἐκ κλίσεως ὥς τὸ λήλυσται λήστις. 1741, 44.
μνήσω ἀντὶ τοῦ ἀναμνήσω καὶ εἰς μνήμην ἄξω, γενικῇ συντασσόμενον. 1002, 58. 1003, 64. 1459, 9.
μνία, τὰ καὶ βράα, εἶπουν φυνκία. 1715, 50.
μνοία ἡ δουλεία παρὰ Κρησὶ, ὅθεν μνώται οἱ ἐγγεγεῖς οἰκέται. 1024, 36.
μνος λήγοντα δεξίονα ἀπὸ ὀνομάτων ἢ ῥημάτων ἐχόντων τὸ β ἐν τῇ ληγούσῃ, κατὰ τροπήν τοῦ β' εἰς μ γενόμενα, οἷον σέβω σεμνός, ἔρεβος ἔρεμνός. 460, 38.
μνους λήγοντα ὀνόματα σταθμῶν σημαντικὰ, παρὰ τὴν μναῖν λε-

γόμενα, ὅον ἐξάμνους καὶ δεκάμνους. 1878, 57.
 μνωοντο φρίγαδε ἕκαστος, ἀντὶ τοῦ εἰς φρυγὴν ἐμμένοντο, φράσις ξένη, Ἰλ. π', 697. 1081, 60.
 μνωται οἱ ἐγγενεῖς οἰκέται παρὰ Κρησί, παρὰ τὸ μνωία, ὃ δηλοῖ τὴν δουλείαν. 1024, 37.
 μόγος ὁ κάματος. 1146, 7.
 μογοστόχοι. Εἰλείθηναι αἱ μόγους ταῖς τικτούσαις ἐπέγουσαι. 843, 60. καὶ ὅτι τὸ μογοστόχος ἐπιδετον ἐνέργειαν σημαίνει, καὶ ὅτι παροξύνεται καὶ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ' πρὸς μέτρον χρείαν. 422, 30. 843, 54. 57.
 μόθος ἡ μάχη, ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ θέλει λέγεται. 669, 43.
 μόθων ὅτι καὶ προσηγορία αὐλήσεως ἐστὶ ποιᾶς. 1236, 57.
 μοι δοτικὴ ἀντὶ τοῦ περὶ ἑμοῦ ἢ δι' ἐμέ ἐν τῷ, εἰπόμενα μοι Τρῶες ἀγαντοῦ Ἰλιονῆος πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ γοήμεναι ἐν μεγάροισιν, Ἰλ. ε', 501. 999, 36.
 μοῖρα ἡ πεπρωμένη εἴτουν εἰμαρμένη συνήθως κατὰ τὴν ποιήν χρῆσιν. 750, 25. καὶ ὅτι καὶ αἶσα λέγεται. 1200, 14. καὶ ὅτι αἱ Μοῖραι, αἱ κατὰ τὸν μῦθον σωματωεῖς θεαί, χωλαὶ εἶναι πλάττονται. 768, 25. καὶ μοῖρα θεοῦ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτ' ὅπερ Διὸς βουλή, ὃ περιφρασὶς ἐστὶ τοῦ πεπρωμένου. 1686, 18.
 μοῖρα ἡ τύχη, ὅθεν μοιρηγενῆς ὁ ἀγαθὴ τύχη γεννηθεῖς. 1766, 7. καὶ μοῖρα ἡ εὐδαιμονία ἐν τῷ, μοῖραν τ' ἀμορρίην τε, Ὀδ. υ', 76. 1883, 50.
 μοῖρα τὸ πεπρωμένον καὶ τὸ καθῆκον, καὶ ἐν μοῖρα τοιαῦτε τετάχθαι, ἦγον ἐν τοιαῦτε τάξει εἶναι. 1526, 18.
 μοῖρα τὸ παρακολουθοῦν ἐκάστω, ὅλον, τῷ βαδίζοντι κινεῖσθαι, τῷ ἐργαζομένῳ δὲ κοπιᾶν καὶ μοῖρα ἡ καθ' εἰρμόν τοῦ βίου διάνεμσις. 1879, 40.
 μοῖρα ἡ ἐν ταῖς ἐσθλῶναις νιμωμένη ἐκάστω μερὶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1605, 38.
 μοῖρα τὸ καθῆκον εἴτουν προσῆκον, καὶ παρὰ μοῖραν, ἦγον παρὰ τὸ καθῆκον. 735, 36. 1770, 55. καὶ οὐ κατὰ μοῖραν, ἀντὶ τοῦ

ἀτάκτως καὶ δυσδαιμόνως καὶ ἀκόσμως, ἐν ἴσῳ τῷ κόσμος λαμβανομένου τοῦ μοῖρα. 1064, 43. 45.
 μοῖρα ὁ μερισμός τῶν τοημάτων ἐν τῷ, ἐν μοῖρῃ γὰρ πάντα δίκαιο καὶ κατέλεξας, Ἰλ. τ', 186. 1179, 11.
 μοῖρα κραταῖη λέγεται ὁ θάνατος διὰ τὴν ἀνάγκην. 657, 27. 1342, 35. καὶ μοῖρα κατὰ μόνας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅλον ἐν τῷ, φόνος καὶ μοῖρα γένοντο. 1900, 10. καὶ μοῖραν ἀναπλῆσαι βίου, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν, καὶ μοῖρα βίου ὁ βίος αὐτοῦ. 460, 45.
 μοιρᾶσθαι καὶ διαμοιρᾶσθαι ἐκ τοῦ μοῖρα, ὃ δηλοῖ τὴν μερίδα. 1766, 49. ζῆτι τὸ, μοῖρα ἡ ἐν ταῖς εὐωχίαις.
 μοιρηγενῆς, εὐδαιμων καὶ μοῖρας ἀγαθῆς μέτοχος. 895, 29. 1766, 11. ζῆτι ἐν τῷ, μοῖρα ἡ τύχη.
 Μοιρίχος κύριον ὅτι παρὰ τὸ μοῖρα λέγεται. 1278, 6.
 Μοῖσα Αἰολικῶς ἡ Μοῖσα τροπὴ τοῦ ὕτης διφθόγγου εἰς ι'. 413, 9.
 μοιχάγρια τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως, ὃ ἐστὶ συλλήψεως, μοιχῶν ἀποτινόμενα. 1599, 41.
 μοιχὴ καὶ μοιχίς γυνὴ ἐν ἴσῳ τῷ μοιχαλῖς. 1761, 24.
 μοιχὸς λέγεται, δι' ὃν οὐκ ἐόικασι τὰ γένη, οἷονε μὴ οἰκὸς κατ' ἀντιστοιχίαν. 82, 45. 561, 12.
 μόλιβος ταῦτ' ὅπερ μόλυβδος, γραφὴ παραληκτική. 841, 17. ζῆτι ἐν τῷ μόλυβδος.
 Μόλιονες, χρόνος παραληκτικὸς καὶ προπαραληκτικὸς καὶ σχηματισμὸς τῆς λέξεως. 882, 49. ζῆτι ἐν τῷ Μολιονίδαι.
 Μολιονίδαι οἱ Μόλιονες καὶ Ἀκτορίωνες λεγόμενοι παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι διφθεῖς τινὲς καὶ συμπεφυκότες τοῖς σώμασι γεγονέναι μυνθεύονται, καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου· καὶ ὅτι κατὰ χρόνον ἐναλλαγὴν ἡ μὲν λι' συλλαβὴ ἐκτείνεται, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται πρὸς μέτρον χρείαν ἐν τῷ, καὶ νῦν κεν Ἀκτορίωνε Μόλιονε παιδ' ἀλάπαξ, Ἰλ. λ', 750. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Μολιονίωνες κατὰ συγκοπὴν

δυοῖν συλλαβῶν λέγονται Μόλιονες· καὶ ὅτι κατὰ μὲν τινὰς ἀπὸ Μόλου τοῦ καὶ Ἀκτορος, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ Μολιόνης τῆς μητρὸς οὕτως ἐκλήθησαν οἱ Μόλιονες, ἐρμηνεία διεδοικωτάτη. 882, 13—52. 1190, 8. 1321, 20.
 μόλις ἐκ τοῦ μόγις. 193, 34.
 μόλοβδος ὁ βορὸς καὶ λίχνος, παρὰ τὸ εἰς βορὰν μολεῖν, ἡ μόλοβδος ὁ οἷονε μονόβορος, συγκοπὴ καὶ τροπὴ τοῦ ν' εἰς λ'. καὶ ὅτι καὶ τῶν ἀγρίων ὕων τὰ νέα μολόβρια λέγονται, ὅθεν καὶ μόλοβρίται σῦες. 1817, 14—28.
 Μόλος κύριον ὅτι παρὰ τὸ μολεῖν λέγεται. 804, 36. 882, 23.
 μόλοσσόν, ὄνομα ὀργάνου τινὸς μουσικοῦ παρὰ Κρησί. 1166, 48.
 Μόλοσσος, υἱὸς Πύρρῳ τοῦ Ἀχιλλῶος ἐξ Ἀνδρομάχης, ὅθεν Μολοσσία χώρα ἡ Ἑπειρωτική. 1463, 38.
 Μολοττικοὶ θεοὶ οἱ κατὰ τὸ ἐν Μολοττοῖς ψυχοπομπέον εἴτουν νεκυομαντεῖον. 1668, 2.
 μόλόχη ταῦτ' ὅπερ μαλάχη, ὅθεν καὶ λέγεται τροπὴ τοῦ α' εἰς ὁ. 1406, 57.
 μόλπη, λόγος ἐμμελῆς, παρὰ τὸ μέλπειν, ὃ ἐστὶ μέλη ἐπειν. 1164, 29. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μόλπη ἡ μετὰ ψῆδης ἐπομένη τῷ μέλει παιδιὰ. 1403, 56.
 μόλυβδαινα ὁ τῇ ὀρμῇ πρὸς τῷ ἀγκίστρῳ περιτιθέμενος μόλυβδος πρὸς τὸ καθικνεῖσθαι τὸ ἄγκιστρον. 1340, 28.
 μόλυβδος ἐκ τοῦ μόλβος τροπὴ τοῦ ι' εἰς ὅ καὶ ἐπελεύσει τοῦ δ. implebit. 841, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μόλυβδος διὰ τοῦ ὅ καὶ δ' παρ' Ἰωσὶν ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς λέγεται, καὶ ὅτι μόλυβος χωρὶς τοῦ δ' ἐνίοτε γράφεται διὰ μέτρον ἀνάγκην. 1340, 29.
 μόλυνειν ὅτι οὐκ αἰεὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βαφικῆς σκευασίας τίθεται. 1063, 35.
 Μόλων κύριον ὅτι παρὰ τὸ μολεῖν λέγεται. 882, 23. 1852, 41. καὶ ὅτι Μόλωνες οἱ μακροὶ ἄνθρωποι ἐλέγοντο ἀπὸ τινος Μόλωνος τοιοῦτον γεγονότος. 1834, 31.
 μομφὸς ἡ μίμψις παρ' Εὐριπίδῃ. 1761, 39.

μοναξ ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ κατὰ μόνας. 888, 30.

μοναρχίας ἐπαινος ἐκ τῶν παρ' Ὀμήρῳ λεγομένων Ἰλ. β', 204. ἐρμηνεία διεξοδική. 202, 35.

μόναυλος κάλαμος παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι Ὀσίριδος εὔρεμα. 1157, 38.

Μονηγία, ἡ καὶ Πηδάσος, πόλις Τρωικὴ δχυρωτάτη, ἦν ἐπὶ τῶν Τρωικῶν ἐξεπολιόρησεν ὁ Ἀχιλλεύς, ἱστορία. 623, 15.

μονίας, ἄνθρωπος μονάζων, μονιὸς δὲ σῦς. 1872, 16.

μονιὸς σῦς, μονίας δὲ ἄνθρωπος μονάζων. 1872, 16.

μόνιππος ὁ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμῳ. 1539, 29.

Μόνιτος κύριον, τὸ νὶ ἰῶτα τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ ἱτος. 264, 28.

μονόπερος μόσχος ὁ ἐνιαυτὸς συμβολικῶς, ἐρμηνεία διεξοδική. 73, 36. 1418, 20.

μονόκυθρον Ἰωνικῶς, οἶον ἐκ μονόχυτρον κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 35.

μονομαχεῖν τὸ μόνον πρὸς μόνον μάχεσθαι, ὅθεν μονομαχία, μονομάχος. 663, 15. καὶ περὶ τοῦ τῶν παρ' Ὀμήρῳ μονομάχων ἐπικινδύνου ἀγῶνος. 1331, 3.

μονοναῦται, γένος τι ἀνθρώπων ἐν Ἀτταλία τῆς Παμφυλίας ἐκ τίνος συμβάματος οὕτω κληθέν, ἱστορία. 1535, 62.

μόνος ἀντὶ τοῦ εἰς ἐν τῷ, θύρην δ' ἔχε μόνος ἐπιβλῆς, Ἰλ. ω', 453. 1358, 22. καὶ μόνος πρὸς μόνον, ἐν ἴσῳ τῷ εἰς πρὸς ἕνα. 663, 17. καὶ ὅτι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἀντιδιαστέλλεται τὸ μόνος. 1280, 7.

μονοσυλλάβων λέξεων χρόνος εἶπουν γραφῇ ὅτι οὐδεμία μονοσύλλαβος λέξις Ἑλληνικῇ βραχύνεται, πλὴν τοῦ τίς ὀνόματος καὶ τῶν θίς καὶ δὲς προστακτικῶν ὀημάτων. 76, 26. 1148, 49. 1575, 52. καὶ ὅτι τὰ διφθογογραφούμενα μονοσύλλαβα ὀνόματα φυλάττουσι τὴν δίφθογγον κἂν ταῖς πλυγαῖς, οἷον κλείς κλειδός, παῖς παιδός. 162, 36.

μονόφθαλμοι Κύκλωπες, ζῆται ἐν τῷ, Κύκλωπες μονόφθαλμοι. 1622, 45.

μονώτης ἄνθρωπος ὁ μονάζων εἰς τὸν ἐρημίων, ὁ καὶ μονίας. 1872, 16.

μόρα, ὅτι παρὰ μόνοις Ἀλεξανδρεῦσιν οὕτω λέγονται τὰ συνάμυνα. 872, 7.

μοργνύω ὅτι παρὰ τὸ ἀμείρω, ὃ ἐστὶν ἐκπιέζω γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς καὶ τὸ ἄχυνμαι ἐκ τοῦ ἄχω. 218, 9.

μοργοὶ πόλεως καὶ ἀμοργοὶ οἱ ἀμείροντες, ὃ ἐστὶν ἀμείλγοντες, τὰ δημόσια. 1608, 57.

μορέα δένδρον τὸ τὰ μόρα φέρον, καὶ ὅτι οὐ συναιρεῖται τούνομα ὡς τὸ συνέα συκῇ, καὶ ἄλλα τινά. 872, 7. 1963, 50.

μόριμον ἀντὶ τοῦ μόριμον, ὃ ἐστὶν εἰμαρμένον. 1209, 26.

μορμολύκειον τὸ δίκην μορμοῦς καὶ λόκον ἐκπλήττον. 1150, 33. μορμολύττομαι ῥῆμα ὅτι μέσον ἐστὶν ἐνεργείας καὶ πάθους. 1426, 50.

μορμύρειν λέγονται τὰ ῥέοντα ὕδατα καὶ ἡρέμα τραχυνόμενα ὥστε ὑπαφρίζειν. 586, 7. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μύρειν ὀνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 1230, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μορμύρειν ἀφρῶ λέγεται ποταμὸς ἀντὶ τοῦ ἀναβράττειν, διὰ τὸ ἐπισυμβαίνειν τῷ τοιούτῳ βρασμῷ τὸν ἀφρόν. 1150, 30. 1234, 54.

μορμύρος, ἰχθὺς ποῖος παρὰ τὸ μορμύρειν λεγόμενος. 1150, 33. 1230, 44.

μορμύρω ὅτι ἐκ τοῦ μέρω γέγονε κατ' ἀναδιπλασιασμόν καὶ πλεονασμόν τοῦ ρ. 1654, 31.

Μορμῶ, μυθικόν τι δαιμόνιον φοβερόν, καὶ μορμῶ τοῦ θράσους, ἀντὶ τοῦ ὦ τοῦ θράσους. 1234, 54. 56. 1719, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, μορμῶ τοῦ θράσους, παρ' Ἀριστοφάνει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἰῶ τοῦ θράσους. 1150, 34.

μορδεῖν τὰ μετὰ μόρον, ὃ ἐστὶ κακοπαθείας, ἐκπειρημένα. 976, 40.

μόρον τὸ δὲν παρὰ Κυπρίοις. 998, 44. 1749, 34.

μόρος τὸ μεμοιραμένον εἶπουν τὸ μοιρίδιον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μοῖρα λέγεται ἀπελεύσει τοῦ ι. 1191,

30. 1193, 60. καὶ μόρος κακὸς ἀντὶ τοῦ κακῇ τύχῃ. 647, 14. 1186, 48. καὶ μόρος ἡ κακοπαθεία καὶ ἀπλῶς ἡ συμφορά. 467, 35. 776, 53.

μόρος καὶ μόρον ὁ τοῦ συκαμίνου καὶ ὁ τῆς βάτου καρπός. 835, 8.

μόρσιμος ὁ τῇ μοῖρᾳ ὑποκείμενος, ὅτι ἐκ τοῦ μέρω μερῶ μεμορκα μέμορμαι μέμορσαι παρηκται ἡ λέξις. 1254, 22.

μόρτη τὸ ἔκτον μέρος τῶν καρπῶν, ὃ ἰδίδοτο τοῖς ἐκτεμορτοῖς. 1854, 31.

μορφῇ ἐπέων, παρ' Ὀμήρῳ ἦγουν τὸ τῶν λόγων κάλλος ἢ ἡ πιθυνότης. 1691, 10.

μορφῇ ὅτι ἐπὶ προσώπου τίθεται, ὅθεν εὐμορφος ὁ εὐπρόσωπος. 1799, 37.

μόρφος αἰετὸς ὁ φόνιος, οἶον ἐκ μοροφόνος, ἢ ὁ μέλας παρὰ τὴν ὀρφνῇ, ἢ ὁ θηρευτικὸς παρὰ τὸ μάρπτω, καὶ ἄλλως διαφόρως ἐρμηνευόμενον, καὶ ὅτι βαρύνεται κανονικῶς. 437, 9. 1352, 5.

μός λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα πρὸ τοῦ mos τὴν ορ συλλαβὴν, ὅξινεται, οἷον κορμός, φορμός. 1352, 17.

μός λήγοντα ὑπερδισύλλαβα, ἔχοντα τὸ σ πρὸ τοῦ μ, ὅξινεται, οἷον μερισμός, ὁπλισμός. 1033, 9.

μός λήγοντα μετ' ἐπιπλεαξῆς τοῦ γ ὅτι μετὰ προθέσεως συντιθέμενα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν τόνον, οἷον παιγμός, ἐμπαιγμός, κηρυγμός, ἐκκηρυγμός. 1262, 2.

μός ληγόντων ἔχοντα πρὸ τοῦ μ τὸ ς ὅτι δέξινεται, οἷον πορθμός, ἰσθμός, μητιθμός. 582, 16.

μός λήγοντα ὀνόματα προπεριστώμενα κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀττικούς, οἷον ἐρήμος, εἰσμός. 341, 12. 822, 5.

μοσχέυειν ὅτι γεωργικῇ λέξις ἐστὶ, καὶ ὅτι παρὰ τοὺς μοσχούς, ἦγουν τοὺς ἀπαλοὺς κλάδους τῶν φυτῶν, λέγεται. 834, 33.

μοσχίαι, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο οἱ τριεῖς κριοί. 1627, 15.

Μόσχος Ἡλείος σοφιστῆς ὑδροπότης διὰ βίου, ἱστορία. 916, 46.

μ δ σ χ ο ς μονόκερως ὁ θνιαντός συμβολικῶς, ἐρμηνεία διεξοδική. 1418, 20.

μ δ σ χ ο ς, ὅτι μύσχον τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνὸς εἶρηκε τις τῶν παλαιῶν διὰ τὸ ἔννυ καὶ νέαν λέγεσθαι τὴν αὐτήν. 1866, 15.

μ δ σ χ ο ς ἐπιθετικῶς ἐπὶ ἀπαλοῦ καὶ τρυφεροῦ λόγου ἐν τῷ, δίδω μύσχοισι λόγοισιν, Ἰλ. λ'. 105. 834, 31.

Μούλιος κύριον παρὰ τὸ μολεῖν Ἰωνικῇ ἐπειθέσει τοῦ ὄ, καὶ ὅτι Ἀργεῖου γυμνὸς ἱστορεῖται ὁ Μούλιος, καὶ ὅτι ὀρμητικὸν ἄνθρωπον ὑπαγορεύει ἡ τοῦ δνόματος ἐτυμότης. 804, 37. 882, 23. 1852, 40.

μουναῖς ἀντὶ τοῦ κατὰ μόνας ἐν μονομαχίᾳ ἐν τῷ, ἥδη μὲν πολλῶν ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας μονυδὲς κτενομένων, Ὀδ. λ'. 416. 1692, 15. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ μουναῖς ἀντὶ τοῦ καθ' ἑνα καὶ ἰδίᾳ. 1601, 19.

Μοῦσα ἀλληγορικῶς ἡ κατὰ τοῦν γυνώσις, παρὰ τὸ μῦ τὸ ζητῶ, ἐκ τοῦ ζητεῖν γὰρ περιγίνεται τὸ ἐπίστασθαι. 9, 35. 10, 12. καὶ μοῦσα ἐν ἱσῷ τῷ ᾠδῇ, ὅθεν μουσουργὸς ὁ μελοποιὸς λέγεται. 11, 18. καὶ Μοῦσα ὁ ὠραῖσμένος λόγος, ζῆται ἐν τῷ λόγος. 10, 26.

Μοῦσα ἐνικῶς κατ' ἐννοίαν προσηγορικὴν ἐν ἱσῷ τῷ Μοῦσαι πληθυντικῶς εἰπείν. 1953, 57.

Μοῦσαι ἔτι Διονύσου τροφοὶ καὶ αὐταὶ λέγονται, ὡς Νύμφαι καὶ αὐταὶ εἶναι, εἰς σύμβολον τοῦ ἐμμοῦσου καὶ ἔμφρονος τῶν κεκραμένον τὸν οἶνον πιόντων ἀνθρώπων. 1818, 5.

Μουσηγέτης Ἀπόλλων ὁ ἡγούμενος τῶν Μουσῶν. 10, 29.

μουσικὴ ὅτι πραῦντική ἔστι θυμοῦ. 1078, 37.

μουσικοὶ ἀρχαῖοι, Ὁρφεὺς, Μουσαῖος, Θάμυρις, ὅτι Θράκες τὸ γένος ἦσαν. 299, 5.

μουσικῶν ὀργάνων τινῶν δνόματα, φοίνικες, πυκτίδες, μαγάθιδες, σαμβύκα. 1558, 6.

Μουσῶν ἐπικλήσις κατὰ ποσὰ διαστήματα παρ' Ὀμήρῳ διὰ τινὰς ἀφορμὰς γίνεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 259, 20.

Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἀγῶν, ὅτι αἱ Σειρήνες εἰς ᾠδικὸν ἀγῶνα ταῖς Μοῖσαις καταστάσαι ἠτήθησαν, καὶ εἰς ποινήν τὰ πτερὰ παρατιλθεῖσαι πτέρινον στέφανον ταῖς νικησούσαις Μοῖσαις ἐχορήγησαν. 85, 36.

Μουσῶν στέφανοι πτέρινοι, μῦθος. 85, 39. ζῆται τὸ, Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἀγῶν.

Μουσῶν παῖδες, Εὐτέρπης Ῥήσος, Καλλιόπης Ὀρφεὺς, Τερψιχόρης Λίνος, Θάλειας Παλαίφατος, Ἐρατοῦς Θάμυρις, Πολυμνίας Τριπτόλεμος, καὶ ἄλλοι ἄλλων. 817, 30. καὶ ἔτι οἱ ποιητικοὶ καὶ μουσικοὶ ἄνθρωποι Καλλιόπης ἢ Ἀπόλλωνος υἱοὶ γαγονέναι μυθεύονται. 18, 33.

μῖχθρος βαρυτόνως ὁ ἐπίπονος, μοχθρὸς δὲ ὁ φαῦλος τοὺς τρόπους, καὶ διαίτησις διεξοδική τῆς τοιαύτης τονώσεως. 341, 14-22.

μὀχθος ὅτι ἐκ τοῦ ὀχθος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ'. 1236, 5. 1385, 33.

μοχλὸς, οἶονεὶ μῆροχλος, ὁ μὴ ὀχλιζόμενος, ὃ ἔστι μετακινούμενος, ὅτι ἐκ τοῦ μὴ στερεητικοῦ καὶ τοῦ ὀχλίζω λέγεται κατ' ἐκ-θλιν τῷ ἡ. 1358, 64. 1365, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι μοχλὸς παρὰ τὸ ὀχλεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ μετακινεῖν, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ'. 182, 25. 1236, 5. καὶ ὅτι μοχλὸς καὶ μηχανικόν τι ξύλον λέγεται, ᾧ τὰ βάρη ἀνοχλίζονται· καὶ μοχλὸς τροπικῶς ὁ φύλαξ. 1635, 52. 1944, 24. καὶ ὅτι ὁ μοχλὸς καὶ ὀχεὺς καὶ κλῆσις συνωνύμως παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 1358, 64. καὶ ὅτι δέχνεται τοῦνομα. 794, 29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ μοχλὸς λέγεται τὸ μοχλεύειν καὶ ἐκμοχλεύειν καὶ ἀνυμοχλεύειν. 1944, 24.

μοχλέω ὅτι πρωτότυπὸν ἔστι τοῦ μοχλεύειν, καὶ ἔστι χρήσις αὐτοῦ ἐν τῷ, στήλας τε προβλήτας ἐμύχλειον, Ἰλ. μ', 259. 903, 61.

Μυγδόνες, ἔθνος περὶ τὴν Λακεδαιμόνιον λίμνην, παρῆκον μέχρι τῆς Μυρλιατρῆς χώρας. 766, 38. μυγμὸς ὅτι παρὰ τὸ μύζειν λέ-

γεται, ὃ δηλοῖ τὸν τοῦ μ' στοιχείου ἦχον ἀποτελεῖν. 440, 24.

μυδαλέος ὁ δίνυρος, παρὰ τὸ μυδῶν, ὃ παρὰ τὸ ὕδωρ λέγεται. 830, 22.

μυεῖν, ἱερὰ λέξις, ὅτι παρὰ τὸ μύειν, ἦχον κεκλεισθαι δεῖν τὰ χεῖλη τῶν μεμνημένων, λέγεται. 1356, 51.

μύειν λέγονται ἔλκη καὶ χεῖλη καὶ ὅματα καὶ ῥόδα τε ἔτι ἐν τοῖς κύλυξι, καὶ περὶ τῶν παρὰ τὸ μύειν λεγομένων. 1356, 50.

μυελὸν ἀνδρῶν τὰ ἄλφιστα ἐπιθετικῶς καλεῖ Ὀμηρος ἀντὶ τοῦ μυελοποιᾶ καὶ θρεπτικῶν, καὶ ὅτι διὰ τοῦ μυελοῦ τὴν δλην παραδολοῖ τοῦ θρεπτικοῦ ἐνέργειαν. 309, 46. 1445, 60. 63.

μυελὸς λευκὸς ὁ ἐγκέφαλος παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 781.). 757, 44.

μύες ἀρουραῖοι ἐπιθέμενοι ἀνθρώποις, ἱστορία. 34, 37.

μύες οὐρανόθεν κατενεχθέντες, ἱστορία. 35, 16.

μύες καὶ μυῶνες αἱ συνεστραμμέναι καὶ νευρώδεις σάρκες ὁμοῦ μὴ τοῖς ζώοις. 1061, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μύειν λέγονται. 1282, 28. 1356, 3.

μυζᾶν τὸ θηλάζειν. 862, 44. καὶ ὅτι μυζᾶν γάλα καὶ μυελὸν κατὰ συνθήκην λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἦχον, ὡς καὶ τὸ μύζειν, λέγεται. 464, 31. 35.

μύζειν τὸ μεμνηκὸς τοῖς χεῖλεσι τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἦχον διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελεῖν. 440, 23. 723, 6.

μύζουρις καὶ ἀπομύζουρις γυνὴ ἡ αἰσχροποιὸς, παρὰ τὸ μυζᾶν, ἦχον θηλάζειν, τὴν οὐρὰν τὸ ἀνδρεῖον μόριον. 862, 44. 1821, 52. 1921, 64.

μυθέσκω ὅτι ἐκ τοῦ μυθῷ μυθέσω γίνεται πλεονασμῷ τοῦ κ'. 1144, 8.

μυθεύεσθαι τὸ ψευδῶς λέγειν παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρῳ, μυθεῖσθαι δὲ παρ' Ὀμήρῳ τὸ λαλεῖν καὶ ἀφηγεῖσθαι. 760, 29.

μυθήσασθαι ἐν ἱσῷ τῷ ἀφηγήσασθαι, ὀνομῆσαι δὲ τὸ πρὸς ὄνομα εἰπεῖν ἐν τῷ, πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μετρήσομαι οἷδ' ὄνο-

μήνω, ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον, Ὀδ. λ', 328. 1689, 18.

μυθητης ἀντὶ τοῦ στασιαστής παρ' Ἀνακρέοντι καταχρηστικῶς. 1901, 45. ζῆται τὸ μῦθος.

μυθολογεῦειν ὅτι ἔξ ἰσοδυνάμων λείων σίγκνιται καὶ δηλοῖ τὸ λέγειν καὶ ἀρηγεῖσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 437, 24.

μῦθος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἀπλῶς λόγος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ ψευδής καὶ πεπλασμένος καὶ ὀληθείας ἔχων ἔμφασιν λόγος. 29, 24. 28. 406, 44. 1690, 54. ἐν δὲ τῷ, μῦθος δ' ἄνδρесси μελήσει, Ὀδ. α', 358. μῦθος οἷχ' ὁ ἀπλῶς λόγος, ἀλλ' ὁ δημιουργικός. 1423, 24. καὶ ὅτι παρὰ τὸ μῦθεν λέγεται τοῦ νομα. 1356, 52.

μῦθος ὁμωνύμως ὄνομα κήπου τινός πολυτελοῦς, ἐν ᾧ Ἴερον ἐχρημάτιζε, διὰ τὸ ἠπιστον καὶ οἶον μυθικὸν εἶναι αὐτοῦ τὴν κατασκευὴν οὕτω λεγόμενος. 1293, 59. 1516, 20.

μῦθος ἀντὶ τοῦ στίας, καὶ μυθῆται ἀντὶ τοῦ στασιασταί παρ' Ἀνακρέοντι καταχρηστικῶς. 1901, 44.

μῦθων ἀλληγορηται, Παλαίφατος, Ἡράκλειτος καὶ Χάραξ. 1504, 55. 1859, 44.

μῦθα τὸ ζωῖφιον ὅτι παρὰ τὸ μῦεν λέγεται. 1356, 53. καὶ ὅτι καὶ αἱ μέλισσαι μῦται λέγονται ποτε καταχρηστικῶς. 257, 7.

μῦθα χαλκῆ, ὅτι εἰδός τι παιδιᾶς χαλκῆ μῦθα ἐκαλεῖτο· καὶ ὅτι χαλκαῖ μῦται καλοῦνται αἱ συννεμόμεναι τοῖς κυνάρχοις διὰ τὸ χαλκίζειν. 1243, 29.

μυιοσόβη, ὄργανόν τι ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μῦται ἀποσοβῶνται. 439, 44. 1243, 33.

Μυκάλη, πόλις Καρίας παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκήσασθαι τὰς Γοργόνας, μῦθος ἐτυμολογικός τοῦ ὀνόματος· καὶ Μυκάλη ὄρος ὑπερκείμενον τῆς Περίητης πόλεως ἀντικρὺ Σάμον τῆς νήσου. 368, 22. 28.

Μυκαλησσός, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸ μυκήσασθαι λεγόμενη, μῦθος ἐτυμολογικός τοῦ ὀνόματος· καὶ Μυκαλησσὸν ἐτέρα

Καρικὴ πόλις καὶ ὄρος ἀντικρὺ Σάμον τῆς νήσου. 266, 28.

μυκάσθαι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἄσπις πεπληγμένη καὶ βροντῇ καὶ δῶμα καὶ πύλαι ἀνοιγόμεναι. 604, 32. 39. 1207, 14.

μυκηθμός κυρίως ἡ τοῦ βούς φωνή. 1728, 32.

Μυκηναί, πόλις Πελοποννήσου ἐπισημοτάτη πύλαι, μετὰ δὲ τὰ Τρωικὰ ὑπὸ Ἀργείων κατασκευεῖσα· καὶ ὅτι Περσέως κτίσμα αἱ Μυκῆναι, καὶ πῶς περιήλθον εἰς Ἀτρίδα καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπὶ τῶν Τρωικῶν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως διεξοδικῶς· καὶ ὅτι παρὰ τὸν μέκητα τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως ἐκλήθη, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 289, 43—290, 19. 443, 8. καὶ ὅτι Ταλθύβιος ὁ κῆρυξ ἀποικίαν Μυκηναίων ἐς Κρήτην ἤγαγε μετὰ τὰ Τρωικὰ. 1861, 6.

μύκης ὁ ἀμανίτης, καὶ μύκης ὁ μωνίμως ἡ τοῦ ξίφους λαβή, καὶ ἡ τοῦ λύχνου εἴσων τοῦ ἐλ-λυχνίου μύξα. 290, 2. 310, 22. 440, 29. καὶ ὅτι οὐ μόνον μύκης μύκτης περιττοσυλλάβως, ἀλλὰ καὶ μύκης μύκων ἰσοσυλλάβως κλίνεται· καὶ ὅτι ὁμώνυμος ἡ φωνή, καὶ ἐκθεσις τῶν σημασινομένων αὐτῆς· καὶ ὅτι οὐκ ἐκ σπέρματος φύονται οἱ μύκτες εἴτουν ἀμάνται. 283, 15. 1017, 12.

Μύκονος, ὄνομα νήσου μιᾶς τῶν Κυκλάδων. 1507, 9. καὶ ὅτι οἱ Μυκονιοὶ ὡς γλίσχροι καὶ πλεονέκται ἐκωμωδοῦντο. 1828, 7.

μυκτηήρ παρὰ τὸ μύζειν, ὅ ἐστι τὸν τοῦ μῦ στοιχείου ἔχον τοῖς μυκτηήρσιν ἀποτελεῖν. 440, 24. 723, 6.

μύλακες, λίθοι μυλοειδεῖς, ὅ ἐστι στρογγύλοι, οἱ καὶ μύλαι λεγόμενοι. 897, 21.

μύλη ὁ μυλικὸς λίθος, ἔτι καὶ μύλος καὶ μύλων λέγεται, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν καὶ μύλαι ὀδόντες τινὲς ὁμωνύμως λέγονται. 1885, 22.

μύλη, ἡ καὶ ἐπιγονὴς παρ' Ὀμήρῳ, ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόντος τόπος. 1818, 25. ἀλλαχού δὲ ὅτι μύλη τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ κατὰ τὴν ἐπιγονίδιαν ὁμωνύμως τῷ ἐν

ᾧ τρίβονται οἱ πυροί. 1571, 33. 39.

μυλήφατον ἄλφιτον τὸ ἐν τῷ μύλωνι πεφασμένον ἔχον πεφονευμένον ἐν τῷ ἀλήθεσθαι, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ πρόσφατον καὶ Ἀρήφατον λέγεται τοῦτομα. 564, 10. 808, 39. 1445, 57. 1450, 18.

μυλίας λίθος ὁ εἰς ἀλετὸν χρήσιμος, ὅτι παρὰ τὴν μύλην λέγεται. 897, 21. 1885, 20.

μύλλειν λέγεται τις τῷ στόματι, νέειν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς. 1798, 43. καὶ μύλλειν παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπὶ ἀσίμνου μίξις, παρὰ τὴν μύλην. 1885, 22.

Μύλλος, ὄνομα ὑποκριτοῦ παλαιού, δὲ μιλιῶτες ἐχρημάτο προσωπίοις. 1895, 21. μύλλος δὲ ὀξύτωνος ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν. 906, 53.

μυλοειδής ὁ στρογγύλος κατὰ μύλην, ὁ δηλαῖ τὸν μυλικὸν λίθον. 680, 37.

μύλος ὁ γρόνθος παρὰ Ἀντιφρόνι. 1857, 62.

μυλώδοντες, οἱ καὶ ἀλήθοντες, ὀδόντες τινὲς παρὰ τὴν μύλην οὕτω λεγόμενοι. 1885, 27.

μυλωθρός ἀνὴρ καὶ μυλωθρὸς γυνὴ ὅτι παρὰ τὸ τὸν μύλωνα ἀθρεῖν λέγονται κατὰ συναίρεσιν, ἡ παρὰ τὸ περὶ μύλωνα θορεῖν κατὰ συγκοπήν. 1571, 38. καὶ μυλωθρός ᾧδὴ ὁμωνύμως ἡ καὶ ἐπιμύλιος, ἦν παρὰ τοῦδε ἀλετοῦς ἦδον. 1236, 58. 1885, 23. 26.

μύλωνες ἱεροὶ Ἀθήνησιν, οἷς ἡλοῦντο τὰ εἰς τὰ ἱερὰ πέπανα ἄλευρα. 1885, 14.

μυλώνων καὶ μυλωθρῶν θεός, Εὐνοστος καλούμενος, ἔφορος τοῦ τῶν ἀλεύρων μέτρου. 1383, 42.

μύνεσθαι τὸ προφασίζεσθαι, ζῆται ἐν τῷ μύνη. 1901, 51.

μύνη ἡ πρόφασις, οἷοναί μωνή παρὰ τὸ μένειν καὶ ἐπείχειν τοῦ προφασιζομένου καὶ σπέντεσθαι τί ἂν εἴποιεν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ὁ εἰς ὃ, ὅθεν καὶ μύνεσθαι τὸ προφασίζεσθαι· ἡ μύνη παρὰ τὸ μῦεν τὸ στόμα. 1901, 47.

Μόνης, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀνὴρ τῆς παρ' Ὀμήρῳ Χρυσήϊδος. 323,

32. και δι παρ' Ὀμήρῳ μὲν Μυνητος περιτοσυλλάβως, παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ καὶ Μίνης Μύνον, ἰσοσυλλάβως εὐρηται κεκλημένον. 1017, 10. 17.

Μύνητος κατὰ συνθήκην παρ' Ὀμήρῳ ἢ Ἀδραμυτινῇ Ἀσπρησσός. 1185, 27.

μύξα τὸ ἐκ τῶν μεκτήρων καταβρέον περιττωμα, ὃθεν καὶ ὁ μυκτῆρ· καὶ μύξα λύχρου ὁμιωνύμως τὸ τοῦ ἑλλυχρίου περιττωμα. 310, 22. 440, 27. 723, 7. 950, 7. καὶ ὅτι ἡ τοῦ λύχρου μύξα καὶ μύκxης ὁμιωνύμως τῇ ἐκ γῆς φουομένη λέγεται. 1017, 13. καὶ ὅτι ὁ περιούρων μύξαν ἐκ τῶν μεκτήρων αὐτοῦ καταβρέειν μωρὸς νομιζεται. 1761, 18.

μυξίνος, εἶδος κεφάλου μικροῦ, ὅτι παρὰ τὴν μύξαν λέγεται. 950, 7. 9.

μυουρία καὶ μειουρία, πάθος σιχηρόν· ζῆται τὸ μειουρία διὰ διφθόγγου. 900, 7. 27.

μύρισθαι τὸ κατὰ ῥοὴν τῶν ἡχῶν ποιότητα προχέειν δάκρυα, καὶ ἀπλῶς τὸ θρηνηῖν εἶπουν κλαῖναι, καὶ ποῖον ἦχον γοερὸν ἀποτελεῖν. 15. 31. 586, 10. 1168, 30. 1283, 59. 1546, 4. 1858, 3.

μυρία παροξυτόνως τὰ ἀπλῶς πολλὰ, μίρια δὲ προπαροξυτόνως τὰ δεκαμυρία. 907, 8. καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ μύ, ὅλον ἐν τῇ, ἢ μυρῶ· Ἀχαιοὶς ἄλγε' ἔθνηκεν, Ἰλ. α', 2. ὅπου καὶ παρὰ τὸ μύρεσθαι ἀκούουσι τινες τὸ μυρία. 15, 29 — 38. 907, 8.

μυρίζω ῥῆμα, τὸ δὲ ὄνομα μύρωμα, οὐ μύρισμα. 1295, 20. ἀλλαχού δὲ ὅτι μυρίζω οὐκ ἔλεγον οἱ πάλοι, μυρῶ δὲ μυρώσω. 974, 61.

μυρίκη, φυτόν αὐτομάτως ἐν τοῖς πεδινοῖς τόποις φυτόμενον. 623, 32. καὶ ὅτι ἐκτείνεται κατὰ τὸ μέτρον ἢ τοῦ ὀνόματος παραλήγουσα. 1239, 62.

Μύριλλα, ὄνομα κύριον ἀρχιεπιστοῦς τινος Συρακουσίου, ἱστορία. 1457, 23.

Μύριννα, Τεύκρου θυγάτηρ, Ἀρσάνου δὲ θυγὴ, ἥς τάφος ἔκειτο ἐπὶ τῇ Βυτιεῖ ἐν τῇ Τρωαίᾳ πεδίῳ· καὶ ὅτι καὶ πόλις

τις Αἰολικὴ Μύριννα ἐκαλεῖτο. 351, 19 — 25. 38. καὶ Μίριννα πόλις Ἀθήνων. 980, 54.

μυρίον πένθος ἀντὶ τοῦ πολυ. 1132, 29.

Μύρλεια, ἡ καὶ Ἀπάμεια ποτὲ κληθεῖσα, πόλις Φρυγιακή. 363, 34. 449, 32. 869, 44.

μύρμηκες, ἱμάντες περιειλούμενοι ταῖς χερσὶ τῶν πυκτενόντων ὁμιωνύμως τοῖς ζωνοῖς· καὶ ἱστορία περὶ πύκτου τοῦ τῶν μυρμηκῶν ὄνομα πεφρικυτός διὰ τὴν ὁμιωνυμίαν. 1324, 19.

μύρμηκες εἰς ἀνθρώπους μεταβληθέντες κατ' εἶχλιν Ἀλκαοῦ, μῦθος καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου· καὶ ὅτι ἡ μύρμηκες λέξις πολλὰ πλῆθειαν ὑπαγορεύει, ὅθεν καὶ μυρμηκία ἀγαθῶν τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν παροιμιαικῶς λέγεται. 76, 39 — 77, 11.

μυρμηκία ἀγαθῶν, τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν παροιμιαικῶς. 77, 11. ζῆται τὸ μυρμηκες.

μυρμηκία, τόπος μυρμηκῶν περιεκτικός. 1698, 37. καὶ μυρμηκῶν ῥῆμα, καὶ ὅτι οἱ εἰς μυρμηκίαν λαλήσαντες ἑλκοῦνται τὴν γλῶσσαν. 1259, 47.

Μύρμηξ, διαλεκτικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἐννεοῦ πόλεως τινὸς οὕτω καλουμένης. 361, 12.

Μυρμιδόνες, ἔθνος ἐξ Αἰγίνης εἰς Θεσσαλίαν φεύγοντι τῷ Πηλεΐ συνακολοθῆσαν· καὶ ὅτι ἐν Αἰγίνῃ κατ' εἶχλιν Ἀλκαοῦ οἱ μύρμηκες εἰς ἀνθρώπους μετεβλήθησαν καὶ ἐκλήθησαν Μυρμιδόνες, ἢ ἀπὸ Μυρμιδόνος τοῦ Αἰδός, μῦθος καὶ ἱστορία καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου. 76, 38. 320, 42.

Μυρμιδῶν, Αἰδὸς υἱός, ἀφ' οὗ Μυρμιδόνες τὸ ἔθνος. 113, 1. 320, 42.

μῦρον τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μιθῆρας τῆς τοῦ Θιάντος, παρὰ τὸ μύρεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ χέεσθαι 1168, 32.

μῦρον ὅτι παρὰ τὸν μύρον λέγεται Αἰολικῇ τροπῇ τοῦ ο εἰς ὕ· διὰ τὸ μύρω, ὃ ἐστὶ κακοπαθεῖν, γίνεσθαι, ἢ ὅτι εὐδοοῦσιν εἰς μύρον διὰ τὴν ξηρότητα· καὶ ὅτι οἱ μυριζόμενοι ἀνθρώποι πολλοὶ γίνονται, κατασκευὴ διε-

οδική. 1679, 24. καὶ περὶ τῆς τῶν μύρων χρήσεως καὶ ὀνομασίας ἐρμηνεία διεξοδική. 974, 53. καὶ ὅτι Ὀμηρος τὴν μὲν χρῆσιν τῶν μύρων οἶδεν, τὴν δὲ μῦρον φωνὴν οὐκ οἶδεν, ἀλλ' ἔλαιον τὸ μῦρον καλεῖ μετ' ἐπιθέτου τινός. 1295, 20.

μυροπῶλαι, ὅτι Σόλων ἐν τοῖς νόμοις ἀπηγόρευεν τοῖς ἀνδράς μυροπῶλῃν, καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐξέλεινον τοὺς τὰ μῦρα σκευάζοντες. 1295, 21.

μύρος, εἶδος ἰχθύος ἕτερον παρὰ τὸν μοριόρον. 1230, 44.

μυρρίνη, ἡ καὶ μυρσίνη, δένδρον, ὅτι παρὰ τὴν μύρραν λέγεται, καὶ δυνάει ῥ γράφεται. 351, 42.

Μύρσινος, πόλις ἡ ἕτερον Μυρτούντιον. 304, 15.

Μυρτίλος, ἡνίοχος Οἰνομάου, προδούς ἐκείνον τῷ Πέλοπι ἀμύλωμένῳ περὶ τοῦ τῆς Ἰπποδαμείας γάμου, ἱστορία διεξοδική. 983, 12.

Μυρτίων πέλαγος ὅτι ἀπὸ Μυρτίλου ἡνιόχου Πέλοπος εἰς ἐκεῖνο καταβληθέντος ἰονομάσθη, ἱστορία διεξοδική. 184, 6.

μυρῶ μυρώσω, μυρίζω δὲ οὐ παρὰ γε τοῖς παλαιοῖς. 974, 61.

Μυρῶ, ποιήτρια ἔμνον εἰς Ποσειδῶνα ποιήσασα. 327, 11.

μύρωμα, οὐ μίρισμα, τὸ δὲ ῥῆμα μυρίζω. 1295, 20.

μῦς καὶ μύες καὶ μυῶνες ὅτι παρὰ τὸ μύω ῥῆμα λέγονται. 1282, 28. ζῆται τὸ μῦς καὶ μυῶνες.

μῦς ἐν πίσσῃ ἢ μῦς ἐν ἄλμῃ, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιπόνως βιούντων. 1828, 16.

μυσάλημος ὁ μυσιλλων ἄλμην καὶ ἐκ τῶν ἐντελεσμάτων ἢ ἐπιπόνως ζῶν. 1507, 2. 1828, 14. 16.

μυσάχνη ἀντὶ τοῦ μυσαρά, ἀπὸ τοῦ μυσατῆ μεμύσαχα πλεονασμῷ τοῦ ν. 575, 33. 846, 19.

Μυσοί, ἔθνος πρὸς τῷ Ἰστροῦ ποταμῷ, ὃθεν παροιμία, ὁσφὺν κατεαγὼς ὥστε Μύσιος ὄνος, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος τοῖς κατὰ τὴν Μυσίαν ὄνοις λεγόμενῃ. 364, 13.

μῦσος πρὸς ὃ μύομεν, παρὰ τὸ μύω μύσω. 413, 4. 1193, 20.

μύσταξ καὶ μασταξ αἱ ἐπὶ τοῦ

ἄνω χεῖλους τρέχεις, πάππος δὲ
 ὁμωνύμως αἰ ἐπὶ τοῦ κάτω. 1353,
 56. 1496, 53.
 μυστήρια Ἀθήνητρος ὅτι ἐν Ἀ-
 γραις, χωρὶς τινὶ τῆς Ἀττικῆς,
 ἐτελεῖτο. 361, 37.
 μυστίλαι, ψωμοὶ κοῖλοι πρὸς
 ἄρυσιν ζωμοῦ ἐπιτῆδαιοι, τὸ μὴ
 ὑφίλον, τὸ στὶ ἰώτα. 1476, 62.
 μυστιλᾶσθαι τὸ διὰ μυστιλῶν,
 ὃ ἐστὶ κοίλων ψωμῶν, ζωμὸν
 ἄρυσθαι ἢ τὸ κοιλαίνειν τοὺς
 ψωμούς. 1476, 63.
 μύστρα καὶ μυστρία ταῦτ' ὅπερ
 μυστίλαι, ὃ ἐστὶ κοῖλοι ψωμοὶ
 πρὸς ἄρυσιν ζωμοῦ ἐπιτῆδαιοι.
 1476, 63.
 μυστριοπῶλαι ἔτι ἐκ τοῦ μυ-
 στρίων ὑποκοριστικοῦ παρήχθη,
 ἔστι δὲ μυστρίων ταῦτ' ὅπερ μι-
 στήλη. 1368, 55.
 μύστρος καὶ μυστρίων ὑποκορι-
 στικῶς ταῦτ' ὅπερ μιστήλη. 1368,
 51.
 μύτις μίτιδος, ὁ μυκτῆρ ἐπὶ θα-
 λασσίων τινῶν, οἷον σηπίας, ὅτι
 παρὰ τὸ μύζειν λέγεται, ὅθεν καὶ
 ὁ μυκτῆρ. 440, 26. 723, 8. 950, 2.
 μυχαίτατος ἐκ τοῦ μυχότατος
 τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἡ καὶ προσλήψει
 τοῦ ἰ λέγεται. 1905, 35.
 μυχθίζειν, ζῆτει ἐν τῷ μυχμός.
 440, 25. 1965, 49.
 μυχμός ἢ μυχμός ὁ ἐκ τοῦ διὰ τῶν
 μυκτῆρων ἄσθματος ἥχος, παρὰ
 τὸ μίζειν, ὅθεν καὶ τὸ μυχθίζειν.
 1965, 48.
 μυχότατος παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ
 τοῦ μυχαίτατος, ὃ ἐστὶν ἐνδότα-
 τος, ἐκ τοῦ μυχότατος προσλή-
 ψει τοῦ ἰ. 1905, 30.
 μυχδὲ δόμου παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐν-
 δοτάτω μέρος τῆς οἰκίας. 1474, 6.
 μύω μύσω, ὅτι περὶ χειλῶν καὶ
 βλεφάρων λέγεται. 1282, 27.
 μυῶ μύσω, ὅτι ἐκ τοῦ μύω γε-
 νόμενον πρὸς μεταβολὴν ἐννοίας
 περιεσπάσθη. ἰμπρίσιτε. 1625, 56.
 μυῶνες ταῦτ' ὅπερ μύες, ἔχουν
 συνεστραμμένα σώματα ἐν τοῖς
 τῶν ζώων σώμασι. 79, 43. ἀλλα-
 χοῦ δὲ ὅτι μυῶν μυῶνος ἢ γα-
 στροκνημία, καὶ ὅτι ὡς περιεκτι-
 κόν ἐστι τοῦνομα. 1061, 41.
 μύωψ ταῦτ' ὅπερ οἰστρος, ὃ ἐστὶ

ζωόφιόν τι πολέμιον τοῖς βουσί.
 1648, 44. 1928, 16.

μῶ, ὅτι οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἀημό-
 κριτος τὸ μῦ στοιχεῖον. 370, 16.
 μῶ τὸ ζῆτῶ, ὅθεν Μοῦσα καὶ
 Μαῖα. 10, 30. καὶ μῶ τὸ ὑπὲρ
 τὸ δέον προθυμοῦμαι. 661, 28.
 792, 32.

Μῶα ἐν ἴσῳ τῷ Μοῦσα, ὅτι χω-
 ρὶς τοῦ ἰ γράφεται. 844, 7.
 μῶκος καὶ μωκεία ἢ χλεύη. 1275,
 60.

μῶλος ἢ κακοπάθεια καὶ ἢ ἐν
 μάχῃ μόλυνσις ἐκτάσει τοῦ ὁ, καὶ
 ἄλλως διαφόρως ἐρμηνευόμενον
 καὶ ἐτυμολογούμενον διεξοδικῶς·
 καὶ ὅτι μῶλος κατὰ μόνας ἐπὶ
 πολέμου ἀτελῶς λέγεται, μῶλος
 δὲ Ἄρεως ἐντελῶς. 217, 12. 245,
 34. 38. 672, 23. 882, 22. 1058,
 24. 1135, 9.

μῶλῦ παρ' Ὀμήρῳ Ὀδ. κ', 305.
 ὅτι εἰς παιδείαν ἀλληγορεῖται, ὡς
 ἐκ μῶλου ἔχουν κακοπαθείας πε-
 ριγινομένην· οἱ δὲ ὅτι παρὰ τὸ
 μῶλύνειν, ὃ ἐστὶν ἀφανίζειν, τὰ
 φάρμακα λέγεται· οἱ δὲ ὡς βο-
 τάνην ἐκ τοῦ αἵματος ἐνός τῶν
 Γιγάντων φυεῖσαν ἐτυμολογοῦσι
 παρὰ τὸν μῶλον, ἔχουν πόλεμον,
 ᾧ ἔπαισεν ὁ Γίγας ἐκείνος, καὶ
 ἐκθεῖσις τῶν ἱστορουμένων περὶ
 τῶν τοῦ μῶλως ποιητῶν, καὶ
 ἀλληγορία τῶν μυθευομένων Ὀ-
 μήρῳ περὶ αὐτοῦ. 124, 31. 1658,
 27—56.

μῶλῳψ ὅτι παρὰ τὸ λέπω λέγε-
 ται, οἷον εἰ βοδῶλῳψ ὁ ἐκ βοείων
 λεμμάτων γινόμενος. 1246, 27.

μῶμαρ ὁ μῶμος παρὰ Ἀνκό-
 φρονι. 154, 45.

μῶν λήγοντα ὀνόματα ὀξείτονα ὅτι
 ἐκ πλειοναμοῦ παραγωγικοῦ ἔ-
 χουσι τὸ μ, οἷον τελαμών, πλα-
 ταμών. 243, 37.

μῶνυχες ἄποιοι ἐπιθετικῶς λέ-
 γονται πρὸς διαστολὴν τῶν πο-
 λυνύχων ἢ διχηλῶν ζώων. 543,
 22.

μῶρος ὅτι παρὰ τὸ μὴ ὄραν λε-
 γόμενον, οἷον εἰ μῆρος, ἀναλο-
 γώτερον μῶρος προπερισπωμένως
 λέγεται ὡς ἐκ τοῦ μῆρος συναι-
 ρεθέν. 245, 37. 1447, 53. 56. ἄλ-
 λαχοῦ δὲ ὅτι μῶρος προπερισπω-

μένως τὸ ἀρχαῖον ἐλέγετο. 1749,
 39.

μῶρων τινῶν ὀνόματα, Σάντας,
 Κόροιβος, Μαργίτης, Μαρμά-
 κονθος, Μελετίδης, Ἀμφιατίδης,
 Πολύωρος, καὶ ἱστορίας τινὰς
 περὶ αὐτῶν. 1609, 45—55.

Ἀρχὴ τοῦ Ν στοιχείου.

ν τὸ στοιχεῖον ὅτι· ὅθ' προτίθεται
 ποτε δασυνομένου φωνήεντος,
 πλὴν ἐν τῷ νήδυμος, ὃ ἐκ τοῦ
 ἡδυμος λέγεται κατὰ τινος. 163,
 31.

ν ἐν μέσῳ λξέως πλεονάζον πρὸς
 ὄγκον ἤχου καὶ καλλιφωνίαν τρε-
 πόμενόν τε εἰς γ ἢ εἰς μ κατὰ τὰ
 ἐπαγόμενα σύμφωνα. 1382, 34.

ν τελικόν κατ' ἐφαπτομένην ἐν τῷ
 τοῦ λόγου μέρεσιν, οἷον ἐν τοῖς
 εἰς θεὸν ἐπιρρήμασι καὶ ἐν τῷ κέ
 καὶ νῦ παραπληρωματικοῖς. 52,
 24.

ν τὸ στοιχεῖον ὅτι ἀντιστοιχεῖ τῷ λ
 ἐν τῇ Ἀωρικῇ διαλέκτῳ, οἷον ἤν-
 θεν ἀντὶ τοῦ ἡλθεν, καὶ φρίντα-
 τος ἀντὶ τοῦ φίλτατος· ἀνάπαλι
 δὲ παρ' Ἀττικῶς τὸ ν εἰς λ τρέ-
 πεται, οἷον λίτρον ἀντὶ τοῦ νί-
 τρον. 312, 35. 483, 9. 756, 30.
 918, 27. 31. 1648, 4.

ν λήγουσιν αἰτιατικαὶ ὅτι βραχυπα-
 ταληκτοῦσι, οἷον ἔχιν, θέιν,
 ἄλειν. 8, 43.

ν λήγουσιν αἰτιατικαὶ μονοσύλλαβοι
 ὅτι περισπῶνται καίτοι τῶν ἐθ-
 θειῶν τινῶν δξυνομένων, οἷον ἡ
 κλεις τὴν κλεῖν. 857, 38.

ν ληκτικόν τοῦ εἰσὶν ὑπαρκτικοῦ ὅτι
 οὐκ ἐκθλίβεται σὺν τῷ ἰ ἐν τῷ,
 ὅσοι θεοὶ εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ, ἢ α,
 566. ἀλλὰ μόνον τὸ ἰ πρὸ τοῦ τὸ
 ν προσλαμβάνειν. 150, 23.

ν ἄειν ὀρῶ λέγεται ὀγγεῖόν τι παρ'
 Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πεπληρωσθαι
 ὥστε καὶ ἔξω ῥέειν. 1625, 54.

ναέτης ὅτι παρὰ τὸ νάω λέγεται,
 ὡς ἐκ τοῦ κλαίω τὸ κλάω. 971, 50.
 1486, 64.

ν αἰ ἀντὶ τοῦ νή κατωματικοῦ ἐν τῷ,
 ναι μὰ τότε σκῆπτρον, ἢ αἰδ. α,
 234. ἢ τὸ μὲν ναι βαβαιωτικόν,
 τὸ δὲ μὰ ὀρειωτικὸν ἀπλῶς· ἢ
 καὶ ἄλλως, τὸ ναι μὰ τότε σκῆ-

πυρον, ἔρκος ἐστὶ κατὰ τι μὲν καταφατικὸς, κατὰ τι δὲ ἀποφατικὸς, ἐρμηνεία διεξοδική. 92, 15—27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ναι μὴ κατωμοτικὸν ἐστὶν ἐν ἴσῳ τῷ νῇ τόν. 1450, 43.

ναι μὴ ὀρκωμοτικὸν, ζῆται ἐν τῷ ναι. 1450, 43.

ναι τὸ σιῶ, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ νῇ τοὺς θεοὺς. 92, 24.

ναῖτα ἀπήνη τὸ πλοῖον παρ' Εὐριπίδῃ. 1515, 22.

ναίειν ἀντὶ τοῦ ναίεσθαι, ὅ ἐστι κατοικεῖσθαι, οἶον ἐν τῷ, νήσων αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἰλβ, 626. 306, 19.

ναιετάουσα πόλις ἀντὶ τοῦ ναιομένη πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 652, 14. καὶ ναιετάουσα οἶκον ἀντὶ τοῦ ναιόμενον, ἡγουν κατοικούμενον. 1486, 60.

ναιετάω ναιεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ναιῶ περισπωμένον ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 1486, 62.

ναιέτης ὅτι ἐκ τοῦ ναιῶ περισπωμένου ῥήματος δοκεῖ παρῆχθαι. 1486, 63.

ναίονσι νῆσοι ἀντὶ τοῦ ναίονται. 306, 19. ζῆται τὸ ναίειν καὶ ναιετάουσα.

Ναῖδες καὶ Νηίδες Ἰωνικῶς αἱ τῶν γλυκίων ὑδάτων, Νηρηίδες δὲ αἱ θαλάσσιαι. 622, 31.

ναίχι ὅτι ἐκ τοῦ ναι γέγονε κατ' ἐπέτασιν, καὶ ὅτι παροξύνεται. 107, 25.

νάκη μηλωτή, οἶον ἐκ ἀνάκη, ἐφ' ἧς ἐστὶν ἀνακίεσθαι, ὅ ἐστι ἀνακλιθῆναι· καὶ ἐστὶ ταὐτὸ ὅπερ νάκος, ὅ ἐστι κώδιον. 1771, 47.

νάκος τὸ κώας, ὅ ἐστι βύρσα, ὅτι καὶ νάκη θηλυκῶς λέγεται, καὶ ὅτι ὁ νακόδαιμον εἰπέ τις πρὸς τινὰ βυρσοδέψην ἀντὶ τοῦ ὁ νακόδαιμον. 1456, 23. 1771, 47.

νακοτίλται οἱ τείλλοντες τὰ κώδια. 1771, 48.

ναξάμενος, ἡγουν συμπελήσας, ἀπὸ τοῦ νάσσω νάξω. 1904, 33.

Ναξιακῶν συγγραφεῖς, Φιλῆτας ἢ Καλλίνος. 1885, 51.

ναδς ὅτι παρὰ τὸ νῶ, ὅ ἐστι σωρῶν, λέγεται διὰ τὸ πολλά τινα

ἐν τοῖς ναοῖς συσσωρεύεσθαι. 1487, 3.

νάπη νάπης, κοίλας εἶτουν τόπος φαραγγώδης, ἔτι παρὰ τὸ νῇ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ πῶ, ὅ ἐστι πίνω, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ νῇ στερητικὸν καὶ τὸ φῶ, ὅ ἐστι φαίνω καὶ λάμπω· καὶ ὅτι καὶ νάπος οὐδέτερος λέγεται. 729, 41. 46. 1060, 61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νάπος οὐδέτερον ἐκ τοῦ νάπη θηλυκοῦ μεταπέπασται. 668, 33.

νάπος ὅτι ἐκ τοῦ νάπη θηλυκοῦ μεταπέπασται. 668, 33. ζῆται τὸ νάπη.

νάπυ Ἀττικῶς τὸ κοινῶς σίνηπι, ὅτι παρὰ τὸ νῇ στερητικὸν καὶ τὸ φύω λέγεται οἶον ἐκ νάφυ, ἡγουν ἀφνές, ὅ ἐστι μικροφνές. 1061, 1.

ναρκῶν ῥῆμα ὅτι παρὰ τὴν νάρκην τὸν ἰχθῦν λέγεται. 1173, 45.

νάρκη ὅτι καὶ νάρκα λέγεται, ὡς τόλμα. 1173, 46.

Νάρκισσος, ὁ καὶ Αἰνος, υἱὸς Χαλκιδότης. 1164, 15. ζῆται τὸ Αἰνος.

Νάρκισσος Θεσπιεύς, υἱὸς Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὅτι κάλλιτος γενόμενος καὶ τῆς ἑαυτοῦ εἰκόνης ἐρασθεὶς ἀπέθανε τῷ πόθῳ, καὶ ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀνεδόθη ἄνθος ὁμώνυμον. 266, 7. καὶ ὁ νάρκισσος τὸ ἄνθος Ἐριννύων στεφάνωμμι ἐνομιζέτο, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ναρκῶν λέγεται. 87, 25. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ Νάρκισσος ὄνομα τῇ νάρκῃ καὶ τῷ ναρκῶν συστοιχεῖ. 1173, 49. καὶ ὅτι κατὰ Γραῖον, τόπον τινὰ πλησίον Ὠρωποῦ, μνημα ἦν ποτὲ Ναρκίσσου τοῦ Ἑρετριεύς, ὁ Σιγηλοῦ ἐκαλεῖτο. 266, 24.

ναρὸν ὅτι παρὰ τὸ νάω, ὅ ἐστι ῥέω, λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ Νηρείς. 1625, 54.

νάσασθαι, οἰκῆσαι, ὅτι ἐκ τοῦ νάω κελίηται, ὅ ταῦτόν ἐστι τῷ νάω. 971, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νάσασθαι καὶ ὀπονάσασθαι τὸ μετακίησαι, παρὰ τὸ νῶ, οὐ τὸ ἐντελές νῶ. 1047, 12.

νάσατο ὅτι ἐκ τοῦ νῶ κελίηται, ὅθεν τὸ νάω. 1076, 22.

νάσθη, κατῴκησεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ

νάω, ὁ καὶ ναίω κελίηται. 971, 50.

νάσσα, ἀόριστος ἀπὸ τοῦ νάω θέματος ἀντὶ τοῦ κατῴκησα. 1490, 57.

νάσσω νάξω, τὸ συμπιλῶ. 1904, 33.

ναστός ἄρτος ἐπιθετικῶς ὁ πυκνὸς καὶ πεπιλημένος, καὶ ναστός προσηγορικῶς εἶδος ἄρτου πεπιλημένου, καὶ ναστός πλακοῦς ἔχων ἔνδον καρυκείας, παρὰ τὸ νάσσω, ὁ δηλοῖ τὸ συμπιλῶ. 1904, 33, 35.

νατο ληγόντων προσώπων ῥηματικῶν ἀναλογία, οἶον σκίδνατο, πίννατο. 140, 24.

Ναυβολίδης, ὄνομα ναυτικοῦ ἀνθρώπου, ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχάνειν, λέγεται, οἶον ἐκ ἐπιτυχῶς ναυτιλλόμενος, ἢ παρὰ τὸ ἐμβάλλειν φόρτον ταῖς ναυσὶ. 1588, 17.

Ναυκράτης Ἐρυθραῖος Ὀμηρον ὑπομνηματίσας. 267, 2. καὶ ναυκράτης ἡ ἐχενῆς διὰ τὴν ἰσοδυναμίαν τοῦ κρατεῖν καὶ τοῦ ἔχειν. 1490, 19.

ναῦλος ἄρσενικῶς, καὶ ναῦλον οὐδέτερος κατὰ γένους μεταπλάσμων. 946, 54.

ναύλοχοι λιμένες, ἐν οἷς αἱ ναῦς λήγονται, ὅ ἐστι κοιμῶνται, παρὰ τὸ λῆχος, ἢ ἐν οἷς ἐστὶ τὰς ναῦς λοχῆσαι, ὅ ἐστι κρυφθῆναι. 1519, 59. 1651, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ναύλοχοι λιμένες οἱ συνεκτικοὶ τῶν νεῶν, ἐφ' ὧν αἱ ναῦς ὀχοῦνται, πλεονασμῷ τοῦ λ. 1540, 23.

ναύμαχον δόρυ προπαροξυτόνως ὅτι παρὰ τὴν μάχην λέγεται, ναυμάχος δὲ ἀνὴρ, ὡς μονομάχος, παροξυτόνως παρὰ τὸ μάχεσθαι. 1021, 41.

Ναύπακτος πόλις ὅτι παρὰ τὸ τοὺς Ἡρακλίδας στόλον ἐκεῖ ναυπηγῆσασθαι ποτε οὕτως ἐκλήθη. 276, 21.

Ναύπλιος ὅτι πολλοὺς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων δόλω κατειργάσατο διὰ τὸν τοῦ υἱοῦ Πυλκμηδούς θάνατον, ἰστορία. 1678, 24.

ναῦς ὅτι παρὰ τὸ νέω, ὁ δηλοῖ τὸ νῆχω, λέγεται. 87, 5. ἀλλαχοῦ

δὲ ὅτι παρὰ τὸ νῶ νήσω, ὃ δηλοῖ τὸ σωρεῖον. 741, 60. 1486, 4. καὶ ὅτι διαφύρει ταῖς πλοίου, ἐρμη-
νεύει διεξοδική. 684, 29. καὶ ὅτι
νηὶς διὰ τοῦ ἡ αἰετῆται παρ'
Ὀμήρῳ, τὰ δὲ ἐξ αὐτοῦ σίνθεται
διὰ τοῦ α, οἶον Ναυσικία, Ναυ-
σίθοος. 1554, 6. καὶ ὅτι κοινῶς
μὲν ναὺς κλίνεται, Ἰωνικῶς δὲ
νηὺς, νεὺς δὲ Ἀττικῶς· καὶ ὅτι
καὶ νεὺς διὰ τοῦ ὃ μικροῦ διὰ παν-
τὸς ἔχουσι παρ' Ὀμήρῳ τὰ πλείω
τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων. 1715,
64. καὶ ὅτι μοιροσυλλάβως αἰετῆ-
γεται, καὶ οὐ διαλείπεται, ὡς τὸ
γρηῖς ἐνίστα παρ' Ὀμήρῳ. 1936, 6.
ναυσίαν ὅτι παρὰ τὸ ναῦς παρά-
γεται, ναυσιῶν δὲ παρὰ τὸ ναί-
της. 1409, 26.
Ναυσίθοος καὶ Ναυσίνοος, υἱοὶ
Ὀδυσσεύς ἐκ Καλυπτοῦς· ζῆται
ἐν τῷ, Ὀδυσσεύς υἱοί. 1796, 46.
ναυσικλυτὸς, ὅτι ὤφειλε μὲν
προπαροξύνεσθαι τοῦνομα διὰ τὴν
σίνθασιν, ἡ δὲ παράδοσις δέξεται
αὐτό. 1566, 63.
ναυσίποδες οἱ νησιῶται, οἱ ταῖς
ναυσὶν ὡς ποσὶ χρώμενοι ἐν τῇ
διὰ θαλάσσης πορείᾳ. 1515, 27.
ναύσιυθμιον ὅτι παρὰ τὸν στα-
θμὸν, ὃ δηλοῖ τόπον στάσεως,
λέγεται. 582, 15.
ναυτιῶν ὅτι παρὰ τὸ ναύτης λέ-
γεται, ναυσιῶν δὲ παρὰ τὸ ναῦς.
1409, 26.
ναυτικῶν τινῶν ὀνομάτων κυρίων,
οἷς Ὀμηρος ἐχρήσατο, κατάλογος.
1439, 42.
ναῦφιν, ἔχουν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐν
τῷ, δέξιμος ὁπότε ναῦφιν ἀ-
πορηθεῖεν Ἀχαιοί, Ἰλ. β', 794.
348, 9.
νάσθαι ὅτι κατὰ τε θηλυκὸν γένος
λέγεται ἡ νύσθαι. 700, 56.
νάω τὸ οἰκῶ καὶ τὸ ῥέω, ὅτι ἐκ τοῦ
νῶ μοιροσυλλάβου ῥήματος παρῆ-
νται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 971, 50.
1487, 1. καὶ ὅτι τὸ νύω ἀντὶ τοῦ
ῥέω βραχύνει παραλήγεται. 1625,
55.
Νεαίρα, κύριον γυναικὸς, ὅτι
παρὰ τὸ νεάζειν λέγεται. 1717,
35.
νεαλὲς τὸ νεωστὶ ἄλσι πεπασμέ-
νον, καὶ νεαλὲς τὸ νεωστὶ ἐαλω-
κός. 1827, 62. 64.

νεανίας καὶ νεῆνις ὅτι παρὰ τὸ
νεῖαν, ὃ ἐκ τοῦ νέος, λέγονται,
ὡς ἐκ τοῦ μέγιστος ὁ μεγιστάν.
335, 15.
νεαρὸν ὕδωρ ὅτι παρὰ τὸ ἀρύειν
λέγεται. 1827, 64.
νέεται ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, ἡ ἀντὶ
νεύεται, ὃ ἔστιν οἰκούνται, ἐν
τῷ, πᾶσαι δ' ἔγγυς ἀλὲς νέεται
Πύλου ἡμιμόοντος, Ἰλ. ε', 153.
295. 743, 40. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι
νέματος ὁ ἔσχατος. 223, 21.
νέματος ὁ ἔσχατος, ὅθεν καὶ ὁ
ἐναυτος ἀριθμὸς οἰοῖται νέματος λέ-
γεται. 223, 21.
νέβριος, κτητικὸν ἐκ τοῦ νε-
βρός, καὶ νέβριοι αἰετοὶ οἱ ἐκ
νεβρίων ὀσίων γεγεννημένοι.
1498, 36.
νεβρός τὸ νεογνὸν γέννημα τῆς
ἐλάφου, οἰοῖται νεοβόρος, ὃ ἔστι
νεωστὶ βορᾶς ἀπτόμενος. 468, 36.
711, 29. 1863, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
νεβρός παρὰ τὸ νέον πορεύεσθαι
λέγεται. 1663, 34. καὶ ἀλλαχοῦ
νεβρός ὁ ἀτελής ἐλαφος, παρὰ
τὸ νέον βορᾶς ἡ πορείας ἔρχε-
σθαι, ἡ παρὰ τὸ νῆ στερητικὸν
καὶ τὴν βορᾶν ἡ πορείαν. 1498,
32. 35. καὶ ὅτι νεβρός ἐλάφου
ἐντελὲς λέγεται, ἔτι δὲ ἐντελέ-
στερον, νεβρός τέκος ἐλάφου,
παρ' Ὀμήρῳ. 1265, 29. καὶ ὅτι
νεβρίδα φορεῖν παροιμιακῶς λέ-
γεται οἱ δειλοὶ καὶ ποικίλοι τὸ
ἦθος καὶ καλὸν βολοὶ ἄνθρωποι.
374, 46.
νέσθαι τὸ ἐπανελθεῖν καὶ τὸ ἀ-
πλῶς πορεύεσθαι εἴτουν κινεῖσθαι.
397, 30. 1222, 40. καὶ ἀλλαχοῦ
ὅτι τὸ νέσθαι εὐκ αἰετὸς
θηλοῦ, ἀλλὰ ποτε καὶ τὸ ἀπλῶς
πορεύεσθαι. 1479, 19. 1495, 33.
καὶ ὅτι νέσθαι ἐπὶ ζῶπον λέ-
γονται οἱ νεκροί, ἔχουν ἐπὶ γῆν
γενέσθαι. 1287, 14.
νέηαι, ἔχουν ἐπανέλθης, δεύτερον
πρόσωπον ὑποτακτικὸν τοῦ νέο-
μαι, Ἰωνικῶς ἐσχηματισμὸν ἀπὸ
τοῦ συντολῶν τρίτου ἐνδεία τοῦ
τ. 31, 44.
νεηγενὴς ἴσον τῷ νεογνός. 1498,
40.
νεήκεσι πελέκισιν, ἔχουν νεωστὶ
ἔκρηκται, ζῆται τὸ νεήκης.
939, 8.

νεήκης πέλεκυς ὁ νεωστὶ ἔκρηκ-
μένος, παρὰ τὴν ἀκμήν· καὶ ὅτι
παρὰ τὸν κυνὸνα βυρύνεται, ὡς
τὸ εἰμήκης καὶ μεγαλήτης, δια-
τησις διεξοδική. 933, 8.
νελαίρα γαστήρ ἡ ἐσχάτη κατὰ
βάθος, ἡ δι' ἧς νέονται τὰ σι-
τία. 580, 21. 587, 37. 1071, 11.
νελατον τὸ ἔσχατον, ὅτι δοκεῖ τὸ
νεῖν θετικὸν ἔχειν. 587, 37. 1237,
63.
νελατος ἄλλων, ἀντὶ τοῦ ἔσχατος
καὶ ἰδιώζων. 643, 19.
νείκει, δοτικὴ τοῦ νεῖκος ὀνό-
ματος, ὃ δηλοῖ τὴν φιλονεικίαν.
668, 31.
νεικεῖν ἀντὶ τοῦ νεικεῖν, ὃ ἔστιν
ἀπειλεῖν ἢ κακολογεῖν. 1348, 28.
νεικεῖν τὸ κακολογεῖν, συνήθως
μὲν αἰτιατικῇ, ἐνίστα δὲ καὶ δο-
τικῇ, ὅσον ἐν τῷ, νεικεῖς ἄλ-
λήλησι, Ἰλ. ε', 254. 1206, 60.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νεικεῖν τὸ φιλο-
νείκως μέμψεσθαι. 1857, 23. καὶ
ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ νεικεῖν ἀντὶ τοῦ
φιλονεικῶς κατωδικάζειν τινὰ ἐν
τῷ, ὅς νεῖκεσαι θεῶς ὅτε οἱ μέ-
σανλον ἴκοντο, Ἰλ. ω', 29. 1337,
38.
νεῖκος ἡ φιλονεικία καὶ ἀπλῶς πᾶν
εἶδος στάσεως. 467, 33. 1158, 16.
1312, 10. καὶ ὅτι καὶ ὁ πόλεμος
νεῖκος λέγεται. 1013, 20. καὶ ὅτι
καὶ νεῖκος πόλεμος κατὰ συνθήκην
λέγεται. 1312, 10.
νεικῶ ὅτι οὐ μόνον νεικέσω, ἀλλὰ
καὶ νεικῶ λέγεται κατὰ τὸν μέλ-
λοντα. 792, 8.
Νεῖλεος, Ἀττικὸς ἦρωες, τὸ νε-
ιδεῖσθαι, ὅτι καὶ Νεῖλεως ἐλέ-
γεται, ἀφ' οὗ Νεῖλεϊδαι γένος, ὡς
ἀποικία ἀξιόλογος ἐστὶν εἰς Ἀ-
σίαν. 1681, 56.
Νεῖλεως, Ἀττικὸς ἦρωες, ὁ καὶ
Νεῖλεως διὰ διφθόγγον, ἀφ' οὗ
Νεῖλεϊδαι γένος, ὡς ἀποικία ἀξιό-
λογος ἐστὶν εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ
ὅτι ὁ Νεῖλεως τοῦ Νεῖλεω κλίνε-
ται, ὡς Μενέλεως Μενέλεω. 1681,
56. καὶ περὶ τῆς προσφθίας καὶ
ἐντομογραφίας τοῦ ὀνόματος. 879,
27.
Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος ποταμὸς ὅτι
χειμάρρους ἐστὶ, καὶ περὶ τῆς αὐ-
ξήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν ποιότητων
τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἱστορία· διεξο-

δική. 1499, 59. 1505, 47—62. καὶ ὅτι παρὰ τὸ Νεῖλος Νεῖλος καὶ Νεῖλφος καὶ Νεῖλώτης τοπικὰ πυράγονται. 1500, 7. **Νεῖλφος** ὅτι καὶ Νεῖλιος καὶ Νεῖλώτης λέγεται 1500, 7. ζῆται τὸ Νεῖλος. **νεῖμον** ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ νεῖμαι προστυκτικῶς. 1576, 17. **νεῖόθεν** ἐπὶ ῥῶμα ὅτι ἐκ τοῦ νεῖμα ῥῶθεν συγκέκοπται. 786, 32. **νεῖόφι** ἐπὶ ῥῶμα ὅτι ἐκ τοῦ νεῖμα ῥῶφι συγκέκοπται, εἰ μὴ ἴσως προῖπάρχοι τὸ νεῖον, ἔξ οὗ τὸ νεῖόφι. 1237, 62. **νεῖος** ἡ ἄφρι ἀνανεομένη γῆ, ὅτι παρὰ τὸ νεῖον λέγεται. 811, 19. 955, 53. **νεῖσσομαι** διὰ διφθόγγου ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, ὅτι καὶ νίσσομαι διὰ τοῦ ἰώτα γράφεται. 757, 61. 758, 3. 1288, 33. ζῆται τὸ νίσσομαι. **νεῖσσω** τὸ νῖ δὲ διφθόγγον, ἡ δὲ ἑτέρα ὡρίστος ἔνιφον τὸ νῖ ἰώτα. 127, 24. **νεκάς** νεκάδος, τύπος περιεκτικὸς νεκῶν. 1080, 27. ἀλλαχού δὲ ὅτι νεκάδες αἱ τῶν νεκρῶν τάξεις. 618, 8. **νεκρωγεῖν** τὸ τοὺς νεκροὺς ἄγειν εἶπουν φέρειν. 688, 42. **νεκρικὰ** φυτὰ, ὅτι νεκρικὰ φυτὰ, ἥσαν νεκρῶν προσήκοντα μνήμασιν, αἱ ἰτέαι καὶ αἱ πτελέαι ἐνομιζόντο διὰ τὸ ἄκαρπον. 652, 30. **νεκροὶ** περιπατοῦντες κατὰ σκῶμα λέγονται οἱ καχεκτοῦντες ἄνθρωποι. 688, 1. 810, 33. **νεκρὸς** ὅτι παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ κῆρ, δὲ δηλοῦ τὴν ψυχὴν, λέγεται 668, 55. **νεκροὺς** καλεῖν τῖνι λόγῳ εἰάθεισαν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ τῖς ὁ κατὰ μέγας τοῦ ἔθους τοῦτοιοι. 43, 5. 12. **νεκρῶν** ἀνάκλησις, ὅτι τοὺς ἐπὶ ξένης ἀποθανόντας τρεῖς ἀνεκάλουν οἱ περισθάνοντες, ἱστορία. 1614, 58. **νεκρῶν** εἰδῶλα, ὅτι ἐντετυπῶσθαι πρὸς ἀφρί ἐνομιζόντο τὰ τῶν τεθνηκότων εἰδῶλα, ἐν ποίᾳ καταστάσει ἐπαισυντο τοῦ ζῆν. 1672, 18.

νέκταρ τὸ τῶν θεῶν φυτόν εἰς τὸς ἐκ γῆς ἀναδιδόμενους ἀνικνυμιάσεις, ἔξ ὧν ἐνομιζόντο τρέφεσθαι οἱ ἀστέρες, ἀλληγοροῦμενον, ὅτι παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ κτώ, ὃ δηλοῦ τὸ κτώμαι, λέγεται. 160, 19. ἀλλαχού δὲ ἔτι νέκταρ παρὰ τὸ νέον ἀεὶ κτέω εἶναι λέγεται. 438, 21. καὶ ἑξῆς τινὰ θείων τροφὴν ἐνόησαν τινες τὸ νέκταρ εἶναι, κατασκευὴ διεξοδικὴ ἐκ ῥητῶν τινῶν συγγραφέων· καὶ ὅτι ἔξ οἴκου καὶ μέλιτος καὶ ἀνθέων ἐκδοῶν ἐσκευάζετο τὸ νέκταρ, καὶ ὅτι καὶ Βαβυλωνίους τις οἶκος οὕτω λέγεται. 1525, 44. 1632, 62. 1633, 7. 49. **νεκτάρεις** πέπλος ὁ θεῖος κατὰ τὸ νέκταρ, καὶ ὅτι τὸ νεκτάρεις ἐκ τοῦ νεκτάρους γέγονεν ἀπὸ λέουσι τοῦ ἰ. 427, 35. καὶ ἀλλαχού νεκτάρεις χιτῶν τὸ θεῖον ἐνδυμα. 1129, 4. **νέκυες** κατατεθνηῶτες ἐπιθετικῶς πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ ἐπίθετον καὶ οὐ πρὸς διαστολήν. 687, 40. 60. **νεκυία**, πραγματεία λέγουσα τὰ κατὰ τοὺς νέκυας· καὶ ὅτι καὶ νεκία διὰ μόνον τοῦ ν γράφεται· καὶ ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ λ' καὶ ἡ ω' ῥαψῶδιαι τῆς Ὀδυσσεύς. 1670, 23. 1950, 63. **Νεκρομαντεία**, ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἡ λ' ῥαψῶδιαι τῆς Ὀδυσσεύς. 1670, 23. **νεκρομαντεῖον**, ὅτι περὶ ἰὸν Ἄστρον καλούμενον κόλπον τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Θεσπρωτίᾳ περὶ τὸν Ἀχέρντη ποταμὸν καὶ περὶ Ἄστρον λίμνην τῆς Χαλκιδικῆς ἦσαν ποτὲ νεκρομαντεῖα, καὶ ἔτι καὶ ψευχοπόμπιον λέγεται τὸ νεκρομαντεῖον. 1667, 54. 61. 1668, 1. **νέκυσ** κατατεθνηῶς, ὅτι οὐ πρὸς διαστολήν ἡ ἐπίθεσις, παντὶ γὰρ νεκρῷ παρακολουθεῖ τὸ τεθάναι. 1074, 23. **νεκύσια** τελετὴ παρὰ Βιθυνοῖς, καθ' ἣν ἐνωχούμενοι τρεῖς ἐκάλουν τὰς τῶν ἐπὶ ξένης ἀποθνήσκοντων ψυχὰς, ἱστορία. 1614, 2. **Νεμέα**, τόπος ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλευῶντος,

καθ' ὃν τὰ Νέμεια ἐτελοῦντο. 291, 1. **νεμεσᾶν** καὶ νεμεσιζεσθαι τὸ δεικαῖως μέμψασθαι, ἐν δὲ τῷ, ἐπεὶ ὅς θεὸς νεμεσιζέτο, Ὀδ. α', 263. τὸ δεδιέναι δηλοῦ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ νεμέσω μέλλοντος ἀναχθέντος εἰς ἐνεστῶτα λέγεται· καὶ ὅτι τὸ νεμεσᾶν πρὸς τὸ ἀσπίσθαι λέγεται. 645, 9. 646, 62. 1416, 31. 1946, 46. **νεμεσᾶται** κατὰ ἔργον, Ὀδ. ξ', 284. ὅντι τοῦ ἐπὶ τοῖς κακοῖς ἔργοις ἀντιπρωτικῶς, ἡ διὰ τὰ κακὰ ἔργα κατ' ἄλλωσιν τῆς διαδ. 1763, 4. **νεμεσᾶτον** ὅτι δικόν ἐστι τοῦ νεμέω ἐκ τῷ, καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Ἰλ. ψ', 404. 1312, 35. **Νεμέσεως** ἔσανον ἐν Ῥυμοῖν τῆς Ἀττικῆς. 284, 18. καὶ ὅτι καὶ κατ' Ἀδρύστειαν, πόλιν Ἐλλαδικοπονητικὴν, ἱερὸν ἦν Νεμέσεως ἐπιφανές, καὶ διὰ τὴν Ἀδρύστειαν καλεῖται ἡ Νέμεσις, ἐρμητιῶ διεξοδική. 355, 16—40. **νεμεσηθῆναι** ἐν τῷ, νεμεσηθῆαις ἐπέειξε χεῖρας ἐμὸς, Ἰλ. ο', 227. 1013, 60. **νεμεσητὸς** ἀντὶ τοῦ νεμεσητῆς κατ' ἐντρογητικὴν ἔννοιαν, Ἰλ. λ', 649. 873, 3. 13. **νέμεσθαι** ἀντὶ τοῦ διάγειν καὶ οἰκεῖν, περὶ ἀνθρώπων λεγόμενον πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 636, 15. 1554, 21. **νεμεσίσεσθαι** ἀντὶ τοῦ νεμεσᾶν, ὃ ἐστι μέμψασθαι, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ δεδιέναι τίθεται ἐννοία. 1416, 31. ζῆται τὸ νεμεσᾶν. **νεμεσίσομαι** δοτικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς γενικῇ ἑλλειπῶς τοῦ ἔνεκα. 606, 2. **νέμεσις** ἡ δικαία μέμψις πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 430, 5. 917, 21. καὶ ὅτι ἡ νέμεσις πρὸς τὴν αἰδῶ ὡς πρὸς τι λέγεται· αἰδῶς τε γὰρ ἡ διὰ τὴν νέμειν γινώμην ἐπιστροφή, νέμεσις δὲ ἡ μέμψις ἐκ τινος ὃν αἰδοῦμεθα γινόμενῃ. 923, 16. 1434, 29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ νεμεσίσω μέλλοντος λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ω. 1416, 36.

Νέμεσις ἡ σωματοειδὴς θεὰ μήτηρ γιγνόμεναι τῶν Διοσκόρων μυσθεύεται, καὶ ὅτι διωκομένη ἐπὶ τοῦ Διὸς εἰς πολλὰ μεταμορφοῦτο. 1321, 39. καὶ Νεμέσεως ξόανον ἐν Ῥαμνοῦντι, καὶ Νεμέσεως ἱερὸν περὶ Ἀδράστειαν πόλιν· ζῆται τὸ, Νεμέσεως ξόανον.

νεμεσῶμαι ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ νεμεσῶ, ὃ ἐστὶ μεμφομαι. 923, 13. 1008, 8.

νεμήσασθαι ἐν ἴσῳ τῷ νέμειν ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1368, 59.

νέμος οὐδετέρως τόπος δασὺς ἐπιτήδειος εἰς νομὴν, ὅτι παρὰ τὸ νέμειν λέγεται. 636, 16. 857, 34.

νεμῶ περισπώμενον, ὅθεν τὸ νεμήσασθαι καὶ νεμησάμενος, ὃ μέλλων νεμήσω καὶ νεμέσω. 1416, 34. 1680, 54.

νέννος, ὄνομα συγγενικόν, καὶ δηλοῖ τὸν θεῖον. 777, 60. 971, 26.

νενόμιστο ἀντὶ τοῦ ἐνενόμιστο, ἦγουν νόμῳ δέκεται. 1348, 60.

νένοφα μέσος παρακείμενος ὅτι ἐκ τοῦ νέφω κεκίνηται· ἐκ γὰρ τοῦ νέφω νένοφα ἂν ᾖ, ὡς ἐκ τοῦ πέφω τὸ πέποιθα. 127, 27.

νεογιλὼν τὸ νεωστὶ γεγεννημένον, ὅτι ἐκτείνει τὴν γῆ συλλαβὴν τοῦ νομα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ γίνω λέγεται νεογινὼν καὶ τροπῇ Ἀττικῇ νεογιλὼν. 312, 35. 483, 12. 918, 31. 1498, 40. 1714, 59.

νεογινὼν ὅτι ἐκ τοῦ νεογινὼν συγκέκοπται, ὃ ἐκ τοῦ γίνω σύγκειται. 312, 36. 918, 32. 1714, 61. καὶ ζῆται τὸ νεογιλὼν.

Νεοδαμώδεις, δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ὡς καὶ οἱ Ἑλλωτες. 1024, 46.

νεοίη ἡ νεότης, παρὰ τὸ νεοῖος, ὃ ἐκ τοῦ νέος γίνεται, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἄλλος τὸ ἄλλοιος, ἔρμη-νεία διεξοδική. 727, 58. 1319, 18.

νέον ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐν τῷ, ἀεὶ νέον ἐρχομένων, Ἰλιάδ. β', 88. καὶ ὅτι τὸ ῥητὸν ἐκεῖνο διαφύρως ἐρμηνεύεται. 178, 39. 876, 51.

Νεοπτόλεμος ὁ Ἀχιλλέως Ἡ-πειρον οἰκῆσας, ἱστορία. 1463, 33.

Νεοπτόλεμος, ὁ καὶ Πύρρος, υἱὸς Ἀχιλλέως ἐκ Αἰθιοπίας,

ὑπὸ Ὀρέστον ἀναιρεθεὶς, ἱστορία διεξοδική. 1696, 43.

Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως γο-ναί, ἱστορία καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος. 1187, 13. 20.

νέος ὅτι παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι καὶ κινεῖσθαι, λέγεται. 376, 29. 1222, 41.

νεός, γενικὴ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὅτι ἀπὸ τῆς νεὺς εἰδείας κεινθῆσθαι δοκεῖ, τὸ δὲ νεὺς παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ κολυμβῶ, λέγεται. 1039, 11.

νεοσσός τὸ νεογινὼν ὀρνίθιον, παρὰ τὸ νέον ὄσσεσθαι ἢ σέυεσθαι· καὶ ὅτι ἐκατέρωθεν ἔχει τὸ ἐν δισὶ σσ γράφεσθαι, καὶ ὅτι καὶ νοσσός καὶ συγκοπὴν λέγεται. 228, 40. 44. 753, 51.

νεόστροφος νευρὰ ἐπιθετικῶς, ὅτι προπαροξύνεται τοῦνομα ὡς πάθος-δηλοῦν. 1025, 29.

νεοχμὸν τὸ ἔχον νεότητα ἐτυμολογικῶς. 904, 4.

νέποδες ἰχθύες οἱ ἄποδες, νέποδες δὲ φῶκαι αἱ μικρόποδες ἢ αἱ τοῖς ποσὶ νέουσαι, ὃ ἐστὶ νηχόμεναι, ἢ νέποδες θαλάσσης ἀντὶ τοῦ τέκνα, νέπως γὰρ κατὰ γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος. 1502, 25. 28. 36.

νέπως κατὰ γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος. 1502, 36. ζῆται τὸ νέποδες.

νερ συλλαβὴ ἀρκτική λέξεων παθουσῶν ἀποβολὴν τοῦ ε, ὃ κατὰρχαῶς ἔχον ἐντελὴ ἀποτελεῖ, οἷον ἔνερθεν νέρθεν, ἐνέρετος νέρετος. 82, 33.

νέρθεν ἐκ τοῦ ἐνερθεν ἀφαιρέσει τοῦ ἀρκτικοῦ ε. 82, 34. 1013, 62.

νέρετος ἐκ τοῦ ἐνέρετος ἀποβολὴ τοῦ ἀρκτικοῦ ε. 82, 34. καὶ ἀλλαχοῦ νέρετος παρὰ τὸ ἐνέρετος ἀφαιρέσει τοῦ ε, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐνερος, ὃ ἐστὶν ὑποχθόνιος. 1106, 7.

Νέσσος κύριον ὅτι παρὰ τὸν κα-νόνα τῶν εἰς σσος ληγόντων βαρύνεται. 1340, 41.

Νέστωρ, υἱὸς Νηλέως ἐκ Χλῳρι-δος τῆς Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου, ζῆται ἐν τῷ Νηλεύς. 1684, 59. καὶ ὅτι ὁ Νέστωρ πρῶτον μὲν Βερνολίην, εἶτα Ἀναξίβριαν Ἀγαμέμνονος ἀδελφὴν ἔγημε. 296, 25.

καὶ περὶ τῆς Νέστορος ἡλικίας, καὶ πῶς ἐπὶ τρεῖς γενεὰς βεβασιλευμένοι λέγεται, ἱστορία. 97, 1—30.

Νεσωνίς λίμνη οὐ πόριον Λα-ρίσσης τῆς Θεσσαλικῆς. 327, 29. νεύειν ὀφρύνειν, ὅτι καὶ κεφαλὴ νεύειν λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1798, 36.

νεῦμαι ἀντὶ τοῦ νέομαι, ἦγοντ παλιννοστῶ. 1134, 35.

νευρὰ τόξον, ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐκ νεύρου, ἦν καὶ τῇ χορδῇ παρονομάζοντο τινες, ἀλλὰ καὶ κατὰχρηστικῶς ἐκ τῆς παλαιᾶς χρήσεως οὕτω λέγεται. 421, 20. 1025, 31. 1851, 33. 1915, 34. καὶ ὅτι ἐκ νεύρων βοείων ποιῶς κατασκευαζομένων ἐγίνοντο πάλοι αἱ τῶν τέξων νευραὶ, ἑτερον δὲ καὶ ἐκ δέρματος βοείου. 452, 12. 1915, 34.

νεῦρα πραγμάτων λέγονται τὰ χρήματα τροπικῶς. 309, 44. 457, 34.

νευροσπάστης ὅτι παρὰ τὸ νευρον καὶ τὸ σπᾶν λέγεται. 467, 38.

νευρώω ἀντὶ τοῦ ἐνδυναμῶ. 457, 39.

νέφρα, εἶδος δικτύων ὁμωνύμως παρ' Ὀμήρῳ, ἅπερ Ἀριστοφάνης νεφέλας καλεῖ. 1928, 31.

νεφέλαι, εἶδος δικτύου ὁμωνύμως, καὶ νεφελοστάσια ὅπου τὰ τοιαῦτα δίκτυα ἴστανται. 987, 30. 1490, 44. 1928, 33. 37.

Νεφέλη κύριον ὁμωνύμως τῷ προσ-ηγορικῷ, καὶ ὅτι ὁ Ἕλληξ καὶ Φοῖβον μήτηρ οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ διήγησις τῶν περὶ Ἕλληξ καὶ Φοῖβον ἱστορομένων. 667, 5.

νεφέλη μέλαινα ἄχρος, παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἐκ λύπης συνοχὴ καὶ πένθος. 1128, 51.

νεφεληγερίας ὁ Ζεὺς ἐπιθε-τικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν συναγει μὲν νεφέλας παρ' Ὀμήρῳ λέγεται, νεφεληγερίας δὲ οὐ λέγεται διὰ τὸ ἀποκεκληρώσθαι τῷ Διὶ τὸ ἐπιθέτον τοῦτο. 1338, 8.

νέφη, ὅτι καὶ ὁ τῶν νεφῶν τόπος νέφη λέγεται Ἀττικῶς. 1884, 61.

νέφος ὅτι παρὰ τὸν νέωσα μέσων παρακείμενον τοῦ νέφω ὀρήματος λέγεται. 127, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι

νέφος ἐκ τοῦ φθός σύγκειται, οὗ τὸ φ' καὶ τὸ ο' ἔχει ἐν τῇ λη-
γούσῃ. 729, 46. 1354, 3.
νέφος πεζῶν, Ἰλ. δ', 274. ἡ πύ-
κνωσις τῆς πεζικῆς φάλαγγος, καὶ
νέφος Τρώων, Ἰλιάδ. π, 66. τὸ
πολὺ πληθός. 471, 18. 1046, 8.
νέφος ψαυῶν ἢ κολοιῶν τὸ πολὺ
πληθός, διὰ τὸ ἐπισκυῖν ἐνίοτε
τὸν αἶρα νέφους δίκην τὰ τοι-
αῦτα ὄρεα. 1126, 36.
νεφροί, ὅτι καὶ οἱ ὄφεις εὐφρή-
μως οὕτω λέγονται. 1231, 41.
νέφους ὄφρων ἢ σκυθρωπότης
μεταφορικῶς. 144, 37.
νέω ῥῆμα ἐν ἴσῳ τῷ νοστῶ, καὶ
νεώμεθα ἤγουν νοστήσομεν. 211,
27.
νεῶν νεῶνος, περιεκτικῶς τὸ νεώ-
ριον καὶ ὁ αἰγιαλός. 1562, 34.
νεῶν ἀκρωτήρια, ὅτι τὰ τῶν κα-
τανανταχθῆναι νεῶν ἀκρωτή-
ρια ἀνατίθεσθαι εἰσθῆσαν παρὰ
τοῖς Ἑλλησιν. 750, 33.
νεῶν ἐπιθῆτα, μιλιτοπύργοι, πε-
λαργοχωρεῖς, ποικιλόστολοι, εἴ-
πρυμοι, ὀρθόκραραι, μέλαιναί,
κορωνίδες, κοῖλαι, εἰσελμοί, εὐ-
κλήιδες, πολυκλήιδες, εὔζυγοι.
310, 38 — 46.
νεῶν οἶκοι οἱ αἰγιαλοὶ καὶ οἱ Ἀτ-
τικῶς λεγόμενοι νεώσοικοι. 1562,
35.
νεωρεῖν τὸ ναυφυλακεῖν. 1562, 34.
νεώσοικοι ταῦτ' ὅπερ νεώρια πα-
ρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1562, 36. καὶ
ὅτι νεώσοικός τε συνθῆτως λέγε-
ται καὶ νεὼς οἶκος ἐν πυραυθῇ.
1579, 42.
νεωστὶ ἐπιρῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ νέως
γέγονεν πλεονάσαντος ἐπεκτατι-
κῶς τοῦ τι μορίου. 1086, 27.
νη μόριον ὅτι οὐ μόνον στερητι-
κὸν ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἐπιταυτικόν.
163, 27. 729, 45.
νη συλλαβὴ πλεονάζουσα ἐν τέλει λέ-
ξεων, οἷον ἐγὼ ἐγώνη, καὶ ἐν μέ-
σῳ, οἷον ἀμεινός ἀμενηνός. 641, 54.
νῆ σελήνη ἀντὶ τοῦ νέμει ὅθεν κέ-
κρται. τὸ νῆ. 374, 41. 729, 26.
ζῆται τὸ, νῆν ἀντὶ τοῦ νέην.
νῆ ἐπιρῥῆμα κατωμοτικὸν ὅτι ἐκ
τοῦ ναι καταφατικῶς γέγονε, καὶ
ὅτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ἰ γρά-
φεται. 92, 17. 26. 174, 3.

νηγάτεον, οἷον ἐν νηγάτον, ὃ ἔστι
νεωστὶ γινόμενον. 170, 18. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ νηγάτεον λέ-
γεται κατὰ συγκοπήν. 228, 45.
νηγρετον εἶδεν, Ὀδ. ν', 74.
ὅτι ἐλλειπῶς τοῦ ἔπνον λέγεται,
καὶ ὅτι νηγρετος ἔπνος οὐχ' ὁ ἀν-
εγρετος, ἀλλ' ὁ δυσέγρετος.
1733, 27. 36.
νῆδυα τὰ ἐντέσθια, ἤγουν τὰ κυ-
τὰ τῇ νηδύνι σπλάγχνα, ἃ καὶ
νηδυῖα τετρασυλλάβως λέγονται
παρ' Ὀμήρῳ. 1117, 7.
νῆδυμος ἔπνος ὁ ἀνέκδυτος, ἐκ
τοῦ νῆ στερητικοῦ καὶ τοῦ δύω,
ἢ ἀντὶ τοῦ ἔδνμος, ὃ ἔστιν ἡδύς,
ἐρμηνεία διεξοδική. 163, 27 — 39.
167, 2. 983, 27. 1070, 13. 1580,
13. καὶ ὅτι νηδέμιος τετρασυλ-
λάβως λέγεται προσλήψει τοῦ ἰ.
1477, 60.
νῆον ἀντὶ τοῦ συνῆγον καὶ ἐσώ-
ρευον, ἀπὸ τοῦ νηέω θέματος.
1350, 25.
νῆες Ἑλλήνων τῶν ἐπὶ Τροίαν
στρατευσάντων ὅτι χίλια ἑκατὸν
ὀδοῦντο ἐξ ἰστοροῦνται γενέ-
σθαι. 338, 35.
νηῆσαι καὶ νηῆσασθαι τὸ σωρεῦ-
σαι καὶ φορτίσαι, ἀπὸ τοῦ νηέω
νῆω θέματος, ὃ καὶ νῶ νησω
κοινότερον λέγεται. 741, 59. 786,
3. καὶ νῆσαι πῦρ τὸ ἐκ σπιν-
θήρων συλλεῖσαι καὶ διὰ ξύλων
ἀνάψαι. 1783, 5.
νῆθω ὅτι παρὰ τὸ νῶ, ὃ δηλοῖ
τὸ σωρεῦν, λέγεται, ἐπεὶ σω-
ρεῦνται πως τὰ νηθόμενα σώ-
ματα. 1448, 64.
νῆιον ξύλον τὸ ἐπιτήδειον εἰς νεὼς
κατασκευῆν. 383, 32.
Νήιον, ὕψος Ἰθάκης, παρὰ τὸ
νηῶν δεκτικὸν εἶναι τὸν ὑπ' αὐτὸ
τόπον, ἢ μέρος τοῦ καλονόμενου
Νηρίτου ὕψους, ὅθεν τὰ τῶν νηῶν
ἐξεδύνοντο πείσματα. 1409, 32. 36.
νῆις νῆδος, ὁ ἄπικρος καὶ ἀνεπι-
στήμων, ἐκ τοῦ νῆ στερητικοῦ
καὶ τοῦ εἶδω τὸ γινώσκω. 16, 25.
676, 17. 21. 928, 45. 1591, 10.
νηκερδὴς βοιλή ἢ ἀσύνητος, κερ-
δαλέα δὲ ἡ συνετή, παρὰ τὸ κέρ-
δος, ὃ δηλοῖ τὴν σύνεσιν. 1115,
22.
νηκουστέιν τὸ ἀνῆκοον ἢ παρή-
κοον γενέσθαι. 1192, 60.

νηλεές ἡμαρ τὸ θανάσιμον κατ'
ἐξοχὴν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
944, 50.
Νηλεὺς, υἱὸς Ποσειδῶνος ἐκ Τυ-
ροῦς τῆς Σαλμωνέως, ὅτι ἐν
Πύλῳ ἐβασίλευσε, καὶ ὅτι παρὰ
τὸ μὴ ἐλεθῆναι ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς αὐτοῦ δτ' ἐξετέθη οὕτως
ἐκλήθη, καὶ ὅτι ἐπὶ κυνὸς ἐτρα-
φη, ἱστορία. 1681, 9. 52. καὶ ὅτι
παρὰ Πελίαν τὸν ἀδελφὸν δι-
μαχευόμενος ὁ Νηλεὺς ἐξέπεισε
Ἰωλκοῦ καὶ τὴν Πύλον ἐκτίσε
Μεσσηνίων δόντων μοῖραν τῆς
χώρας. 1454, 30. καὶ ὅτι ἐκ Χλώ-
ριδος τῆς Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσονος,
βυσιλέως Ὀρχομενοῦ καὶ Πύλου,
ἔσχεν υἱὸς Νέστορα καὶ Χρό-
μιον καὶ Πολυκλῆμενον καὶ Θυ-
γατέρα Πηρώ, δι' ἣν ἐπανεκτή-
σατο διὰ Μελάμποδος τὴν τῆς
μητρὸς Τυροῦς οὐσίαν, ὑπὸ Ἰφι-
κλου τοῦ Διονέως παραδέλφου
τῆς Τυροῦς κατεχομένην, ἱστορία
διεξοδικωτάτη. 1684, 54. — 1685,
49.
Νηλεὺς καὶ Κιρεὺς, ποταμοὶ ἐν
Εὐβοίᾳ. 279, 5. ἱστορία· ζῆται τὸ,
Κιρεὺς καὶ Νηλεῖς.
νηλῆς θυμὸς ἢ ἀπαθής ἢ δυσπα-
θῆς ψυχῇ. 1182, 17.
νηλῆς ἔπνος ἐπιθετικῶς λέγεται ὃ
ἐπὶ κακῷ γινόμενος, καὶ ἐξ οὗ
συμβαίνει τι κακόν, οἷον ἐν τῷ,
ἢ μάλα μ' εἰς αἶτην κομήσατε νη-
λεῖ ἔπνω, Ὀδ. μ', 372. 1725, 3.
νηλῆς χαλκὸς ὃ μὴ πεφικνὸς ἐλε-
εῖν, ἐρμηνεία διεξοδική. 912, 11.
νηλίπος ὁ αὐχμηρὸς καὶ ἀλιπής,
ὅτι παρὰ τὸ λίπος λέγεται, καὶ
ὅτι προπαροξύνηται ἡ λέξις. 787,
51. 1430, 26.
νηλιτῆς νηλιτέος, κοινὸν ὃ ἀνα-
μάρτητος, ὅτι κοινὸν ἔστι τῷ γέ-
ναι τοῦνομα, νηλιτὶς δὲ νηλιτί-
δος θηλυκόν. 1874, 8.
νῆμα ὅτι παρὰ τὸ νῶ ἢ νῆθω λέ-
γεται. 1436, 63. καὶ ὅτι γενική
ἔστι λέξις τοῦ στήμονος καὶ τῆς
κρόκης καὶ τοῦ μίτου καὶ τοῦ
πηγίου. 1328, 52.
νημερτὲς τὸ μὴ ἡμαρτημένον,
ἀλλ' ἀληθές. 143, 12.
Νημερτῆς, ὄνομα Νηρηίδος δι-
τῶς ἐτυμολογούμενον κατὰ τινα

συμβεβηκότα τοῦ θαλασσίον ἔδα-
τος. 1130, 62. 1131, 2.
νῆν ἀντὶ τοῦ νῆν, ὅτι ἐν τῷ,
φαινήν ἀμῖτὶ σελήνην, διελόν-
τες τινὲς τὸ φαινήν εἰς δύο μέρη,
τὸ μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ φωτὶ, τὸ
δὲ νῆν ἀντὶ τοῦ νῆν ἤκουσαν.
720, 26.
νῆνεον ἀντὶ τοῦ ἐνῆνεον, ὃ ἐστιν
ἐσώρευον. 1292, 34.
νῆνῳ τὸ σωρεύω, ὃ καὶ νῆν λέ-
γεται. 1292, 36.
νῆνευθὲς φάρμακον παρ' Ὀμή-
ρω οὐ μόνον τὸ ἐστερημένον πέν-
θους, ἤγονν τὸ ἄλυπον, ἀλλὰ
καὶ τὸ πένθους στερητικόν. 1493,
26.
νῆπία βία ἐπιθετικῶς λέγεται
ἢ τῶν παιδίων, Ἰλ. λ', 561. ἤγονν
ἀσθενῆς ἰσχύς καὶ νηπίοις πρέ-
πουσα. 862, 59.
νῆπια κατὰ μόνους ἐνόστε παρ' Ὀμή-
ρῳ τὰ νεογνὰ τέκνα. 1098, 59.
νῆπιᾶ ἡ ἀφροσύνη εἶπον νη-
πισροσύνη, οἷον ἐν τῷ, οἷδ' ἐ-
τί σε χρὴ νηπιᾶς ὀχέειν, Ὀδ.
α', 297. 767, 20. 1418, 60.
νῆπιᾶχος ἴσον τῷ νῆπιος ἐπὶ βρε-
φικῆς ἡλικίας, ὅτι δοκεῖ τὸ ἰσχεῖν
ἐγκείσθαι τῇ λέξει. 651, 34.
νῆπιέη ἡ παιδικὴ ἡλικία ἢ ἀνα-
τροφὴ, νηπιῦν δὲ ἡ ἀφροσύνη.
767, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι νηπιέη ἡ
νηπιότης, ἤγονν ἡ ἀφροσύνη καὶ
ὁσυνεσίᾳ· καὶ ὅτι νηπιέη φησὶν
ἐντελὲς λέγεται, νηπιέη δὲ κατὰ
μόνας ἀτελὲς. 1020, 13. 1907,
36. καὶ ἀλλαχοῦ νηπιέη ἡ παι-
δικὴ δομὴ ἢ ἡ παιδικὴ φρενὶς ἐν
τῷ, δι' ὅτε νηπιέησι ποδῶν ἀρε-
τὴν ἀναφύειν, Ἰλ. υ', 411. 1214,
34.
νῆπιος ὅτι ποτὲ μὲν ἡλικίαν, ποτὲ
δὲ ἥθος ὑπαγορεύει. 651, 33. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι νῆπιος ὁ παιδυριώ-
δης καὶ ἄφρων καὶ ὁ ἄπειρος.
1519, 7. καὶ ὅτι νῆπιος λέγεται
καὶ ὁ τὴν ἡλικίαν τέλειος, ὅφρων
δὲ ὁ κατὰ παιδία φρονῶν. 1042,
5. 1500, 49. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ νη-
πίτιος δοκεῖ συγκεκόμθαι τοῦ-
τομα. 932, 45.
νῆπιος, ἐπιφύνημα παρ' Ὀμήρῳ
κατὰ τῶν κακῶς νοούντων ἢ βου-
λευομένων, καὶ ἀπλῶς ἀστοχούν-
των τοῦ δέοντος. 168, 40. 188,

37. 895, 10. 1209, 23. καὶ ὅτι
καὶ προαναγνωριστικὸν ἐστὶν ἐνί-
τε κακοῦ ἀποτελέσματος. 1383,
36. καὶ ὅτι ἐπὶ ψόγῳ καὶ μυ-
κηρισμῷ ὡς ἐπιπολὺ ἐπιφωνεῖται,
ἐνόστε δὲ ἐπὶ οἰκτιρῇ καὶ συμπα-
θείᾳ. 1279, 9.
νῆπύτιος ὁ ἐστερημένος τοῦ πε-
πνῆσθαι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ν'. 932,
44. 1203, 34.
Νηρεὺς, θαμίων θαλάσσιος, ὅτι
παρὰ τὸ νέω νῶ λέγεται. 87, 5.
καὶ ὅτι γέρων μυθεῖται. 116, 25.
ἀλλαχοῦ δὲ ἔστι ἐκ τοῦ νέειν καὶ
ἔστιν σύγκειται τοῦτομα. 437, 15.
Νηρεῖδες κοινῶς καὶ Ἀττικῶς,
Νηρηίδες δὲ Ἰωνικῶς ἐκ τῆς Νη-
ρῆος γενεᾶς. 1954, 8.
Νηρηῖδος γενικὴ ὅτι ἐκ τοῦ Νη-
ρηίδος κατὰ συναφρῆσιν λέγεται.
174, 13.
Νηρηίδας ὀνομαζέμεν λέγονται οἱ
πολυτελεῖς ἰχθῦς ὁψωνοῦντες.
867, 59. 1131, 27.
Νηρηίδες αἱ θαλάσσιαι, Ναῖδες δὲ
αἱ τῶν γλυκίων ὑδάτων. 622, 30.
καὶ ὅτι Νηρηίδες κοινῶς πᾶσαι
αἱ τοῦ Νηρῆος θυγατέρες, ἰδίᾳ
δὲ αἱ ἐκ Δωρίδος τῷ Νηρεῖ γε-
γεννημέναι. 1954, 4.
Νηρηίδων διάφορα ὀνόματα παρ'
Ὀμήρῳ, καὶ διάφοροι ἐτυμολο-
γία αὐτῶν. 1130, 35 — 1131, 30.
Νηρῆς ἀντὶ τοῦ Νηρηῖς κατὰ
συναφρῆσιν. 840, 33.
Νῆρικον ἡ ἔσπερον Λευκάς, μέ-
ρος τι παρὸν τῆς ἀντιπεραν
Ἰθάκης Ἠπειρῶν. 306, 46. 307,
18. 1838, 63. 1964, 48.
νῆριστον τὸ ἀνέριστον καὶ ἄναν-
τιρῶν. 1273, 31.
Νῆριτον, ὄρος Ἰθάκης, ἀπὸ
Νηρίτου υἱοῦ Πειριλάου. 307, 12.
1815, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶονε
Νῆριστον, ὃ ἐστὶν ἀνέριστον,
διὰ τὸ πολὺ τῆς ὕλης. 725, 18.
καὶ ὅτι Νῆριον ἀντὶ τοῦ Νῆριτον
γάρουσι τινες παρ' Ὀμήρῳ.
1613, 39.
Νησαίη, ὄνομα Νηρηίδος τινὸς
παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὰς ἐν
θαλάσσει νῆσους λέγεται. 1130,
54.
νῆσαντο Μοῖραι, ἤγονν ἐπέκλω-
σαν αἱ Μοῖραι. 1576, 47.
νῆσοι τινὲς παρωνομισμέναι ἀπὸ

τῶν ἐν αὐταῖς πλειοναζόντων ἑρῶν
ἢ φυτῶν, οἷον Λαχοῦσαι καὶ
Πιθηκοῦσαι ἀπὸ τῶν λαγῶν καὶ
πιθήκων, Πιτυοῦσαι δὲ ἀπὸ τῶν
πιτύων. 306, 12.
νῆσσα ὄρνειν ὅτι παρὰ τὸ νέω νῶ,
δὲ ὁ γλοῦ τὸ κολυμβῶ, λέγεται,
καὶ ὅτι τῷ Ποσειδῶνι ἀνέκυτο
τὸ ὄρνειν. 87, 4.
νῆστις ὁ ἄγευστος ἐπιθετικῶς,
καὶ νῆστις προσηγορικῶς ἐντερόν
τι μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στο-
μάχου· καὶ ὅτι παρὰ τὸ νῆ στε-
ρητικόν καὶ τὸ σιτεῖσθαι κατὰ
συγκοπὴν λέγεται τοῦτομα, καὶ
ὅτι εἰδὸς τι κιστρῶν νῆστις κα-
λοῦνται, καὶ Νῆστις ὁμωνύμως
Σικελικὴ τις θεός. 1177, 56. 62.
1180, 13. 1851, 47.
νῆτη ἡ νεύτη χορδὴ ἢ ἀντικειμένη
τῇ ὑπάτῃ. 696, 17.
νῆτος χερσὺς ὁ εἰς πληθὺς σι-
σωρευμένος, παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ
τὸ σωρεύω. 1448, 62.
νῆτις ἡ ναῖς, ὅτι οὐ διπλέται,
ὡς τὸ γρηῖς ἐνόστε παρ' Ὀμήρῳ.
1936, 4.
νῆφάλοι θύοισι ἐλέγοντο, ἐν
αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο, ἀλλ'
ὕδωρ μελίκρατον. 1493, 51.
νῆφυντὸν τὸ ἄοισον, παρὰ τὸ
νηφύνω, ὃ δηλοῖ τὸ νῆφω. 1306,
52.
νῆχειν παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῇ
νῆχεσθαι, καὶ ὅτι ἀμφοτέρων
ἐστὶ χρῆσις παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι
παρὰ τὴν νῆσαν, ὃ ἐστὶν ὄρνειν
τι, λέγεται. 1539, 35. 1579, 64.
νῆχυντος πόντος ὁ ἐπὶ πολὺ κει-
νυμένος, παρὰ τὸ νῆ ἐπιτα-
κὸν καὶ τὸ χέω. 163, 28.
νῆχω ὅτι παρὰ τὸ νέω νῶ παρήχθη.
87, 5. 1543, 64.
νῆῳ τὸ σωρεύω, ὃ καὶ νῆν λέ-
γεται ἐνόστε παρ' Ὀμήρῳ. 1292,
35.
νῆζω κατὰ τὴν Ταρκεντίων γλῶσ-
σαν τὸ κοινῶς νῆπιω. 824, 31.
Νίκαια, πόλις Βιθυνίας. ὅτι Ἀν-
τιγόνην πρότερον ἐκλήθη ἀπὸ
Ἀντιγόνη, ἔσπερον δὲ Νίκαια
ἀπὸ τῆς γυναικὸς Νυσιμένης.
365, 8.
Νικάνωρ γαρμαδικὸς ὅτι Σιγμα-
τίας ἐπεκλήθη διὰ τὸ περὶ σι-
γμῶν πολυλογῆσαι. 20, 12.

νίκη λέγεται παρὰ τὸ ἐνὶ εἵκειν. 662, 39.

Νίκη ὅτι εἰς ταῦτόν ποτε ἄγεται τῇ Ἀθηνῇ. 879, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Νίκη Ἀθηνᾶ ἐπωνομάσθη, διότι ἅμα τῇ γεννηθῆναι αἰτὴν ἐνάκησεν ὁ Ζεὺς τοὺς Τιτᾶνας, ἣ δὲ τὸ νικητικὸν τῆς φρονήσεως. 1244, 26.

Νίκη; πτερά, ὅτι τὰ τοῦ Ἑρωτος πτερά ἀποψηφισθέντος ἐπὶ τῶν θεῶν ἀπέκοπη καὶ τῇ Νικῇ φορεῖν ἐδόθη. 880, 5. 987, 22.

Νίκις ὅτι χιλίους ἱστορεῖται δοῦλους κτήσασθαι, οὗς ἐμίσηον ἐπὶ ὀβολῷ τῆς ἡμέρας ἑκάστον. 1753, 32.

Νίκιον, ὄνομα ἐταίρας τινὸς ἐπισήμου, ἣ καὶ συνάρθρων Ἑνίκιον ἐλέγετο. 992, 21.

Νικόδωρος, νομοθέτης Μαντινέων, ζῆται ἐν τῇ Μαντινίδι. 1860, 53.

Νικόλαοι, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο μελίπηκτα ποιῶ ἀπὸ τινος Νικολάου εὐρόντος τὴν σκευασίαν αὐτῶν. 1834, 30.

νικος ληγόντων ὀνομάτων προπαροξυτόνων ἀναλογία, οἷον Ἑλλάνικος, Γράνικος, Ἀριστίνικος. 890, 17.

νίκος οὐδετέρως ἢ νίκη, ὡς βλάβος ἢ βλάβη καὶ δίψος ἢ δίψα. 608, 35.

Νικόστρατος, υἱὸς Μετελάου ἐξ Ἑλένης κατὰ τινος. 1479, 7.

Νικῶ, ἐταίρα τις ἐπιφανής, ὅτι Αἴξ ἐπεκλήθη διὰ τὸ ἐρωστὴν τινα Θυλλὸν ὀνομαζόμενον κυταγαγεῖν, καὶ ἀποφθέγματά τινα τῆς αὐτῆς. 1818, 16.

νῖν, αἰτιατικὴ ἀντὶ τοῦ αὐτῶν καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτῶν καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτό. 93, 12.

Νίνος ὁ Ἀσσύριος ὅτι πλείονα τῆς Κασπίδος ἁμμῶν ἐκέκτητο χρυσίου τάλαντα. 1484, 17.

Νιδόβη καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία καὶ μῦθος διεξοδικῶς ἐξηγημένοι, καὶ ἀλληγορία τοῦ Θανάτου τῶν παίδων αὐτῆς. 1367, 19—1368, 3.

νιος λήγοντα κτητικὰ τῷ ὦ παραλήγοντα. ἀπὸ γενικῶν πληθυντικῶν ἐσχηματισμένα, οἷον ἀνε-

μοι ἀνέμωσιν ἀνεμώνιος, Ἑλίκαι Ἑλικῶν Ἑλικώνιος. 1214, 27.

νίπτεισθαι, ὅτι οὐ μόνον πέλσονται, ἀλλὰ καὶ εἰζόμενοι ἐνίπτοντο οἱ ἀρχαῖοι. 1057, 30. καὶ ὅτι ὡς πρὸ τῆς τραφῆς ἐνίπτοντο κατὰ χειρὸς ἢ κατὰ χειρῶν ὕδωρ ἐλέγετο, μετὰ δὲ τὴν τροφὴν ἀπονίπτεισθαι ἐλέγοντο. 1401, 18. 43.

νίπτω σε πόδας, παρ' Ὁμήρῳ ὅτι συνεκδοχικῶς λέγεται, ἣ ἀντιπρωτικῶς ἀντὶ τοῦ νίπτω σε τοὺς πόδας. 1869, 25.

Νῖσσι, πόλις Βοιωτικῇ Διονύσου ἱερὸν σχοῦσα ἐπιφανής· καὶ Νῖσσι ἐτέρῃ Μεγαρικῇ, ἣ καὶ Νίσαια, ἀπὸ Νίσου τινὸς ἥρωος, Μεγαρίδος ἐπίνειον. 271, 2. καὶ διὸ καὶ ἐν δυοὶ σσ γράφεται κατὰ τινος τοῖνομα.

Νισαῖοι ἵπποι ὅτι ἄριστοι καὶ μέγιστοι ἱστοροῦνται, καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν αὐτοῖς ἐχρῆτο. 285, 16.

νίσσομαι δι' ἐνὸς σσ κατὰ μέλλοντα ἀντὶ τοῦ ἐπανελεύσομαι, ἀπὸ τοῦ νίσσω θέματος. 1288, 33. 55. ζῆται τὸ νίσσεσθαι.

νίσσεσθαι ὡς λίσσεσθαι, τὸ νίλωτα καὶ δύο σσ, καὶ ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ἢ ἄρχουσα τοῦ νίσσεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ νίω, ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι. 1086, 27. 1163, 44.

νίσσω διὰ τοῦ ἰῶτα καὶ δύο σσ παρὰ τοῖς ἔσπερον ἐκ τοῦ νῶ μονοσυλλάβου, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις νείσω διὰ διφθόγγου, ὅθεν τὸ μετνεινέσειο παρ' Ὁμήρῳ. 1615, 37.

Νίσυρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, οἷον ἀγαθὸν πύλαι γέροντα, τὸν καὶ παριονέμωσι Νισύριον ἀπ' αὐτῆς καλοῦμενον· καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν τοῦ νομα πρὸς μέτρον χρονίου. 318, 25.

νιφάδες χιόνος παρ' Ὁμήρῳ ὅτι ἐντελῶς λέγεται, νιφάδες δὲ κατὰ μόνους ἀτελῆς. 904, 57.

νιφας καὶ νιφετός ὅτι παρὰ τὸν νιφον δευτέρον ἀόριστον τοῦ νείφω ῥήματος λέγονται. 127, 26. καὶ ὅτι τοῦ μέν νιφᾶς ὀνόματος συστήλλεται τὸ νί, τοῦ δὲ νίφειν ἐκτείνεται. 897, 10. καὶ πῶς νι-

φάσιν ἰσχυρεῖται οἱ δημηγορικοὶ λόγοι λέγονται Ἰλ. γ', 222. 407, 46.

νίφειν τὸ νί μικρόν, τοῦ δὲ νιφᾶς βραχὺ. 897, 10.

νιφετός ἢ χιὼν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 786, 18.

νοεῖν ἀντὶ τοῦ σημαίνειν καὶ ἐνοεῖν τινα κρίπτειν, οἷον ἐν τῷ περὶ οὐρανῶν ἢ ἐν τῇ χρησμῶν ὃ τι νοεῖ. 737, 62. καὶ νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 376, 40. 1087, 61.

νόημα ἐστὶ τοῦ προβολῆς. 737, 61.

νοήματα, ὅτι οὕτως ἐκάλουν τινὲς τοὺς γυφίους, ὃ ἐστὶ τοὺς αἰνιγματώδεις λόγους. 1634, 17.

νοήμων ὁ φρόνιμος, ἀνοήμων δὲ ὁ ἀνύητος. 1444, 57.

νοῆσαι τὸ δόγμα σκέψεως καὶ ἀχρόνως καταλαβεῖν. 592, 26. καὶ νοῆσαι ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 376, 40.

νοῆσαι καὶ φράσασθαι ἐκ παραλήλου παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι τὸ μὲν βουλήν καὶ σκέψιν ἀπλῶς δηλοῖ, τὸ δὲ κατὰστασιν βουλῆς καὶ οἷον ἀποτελεῖται. 1587, 12.

νόησις, ὅτι ἐπιστήμη ἐποβάλλει τὴν νοῆσιν Ὁμηρος ἐν τῷ, ἐπεὶ περὶ οὐδὲ νοῆσαι, Ἰλιάδ. κ', 247. 801, 42.

νόθος λέγεται παρὰ τὸ νῶ στεργτικὸν καὶ τὸ θεῖον, οἷον ἐστὶν ὁ στεργμένος τοῦ θεῖου, ὃ ἐστὶ τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γενεῆς. 1455, 40. καὶ ὅτι οὐκ ἦν ἐπνευδιστον τὸ νόθον καλεῖσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 713, 21.

νομεύς, ὅτι καὶ ὁ ποιμὴν καὶ ὁ αἰπόλος καὶ ὁ σεφορβὸς καὶ ὁ βοσκὸς νομεῖς γενικῶς λέγονται. 877, 49. 1035, 20.

νόμισμα ἀργυροῦν ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ πρῶτον ἐκόπη. 288, 9. καὶ ὅτι τοῦ τῶν κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν τινῶν πόλεων νομίσματος χάρισμα ἦν κεφαλὴ διπρώσωπος, ἀπὸ Ἰάνου τοῦ πρώτου χαρῶ-ξαντος χαλκοῦν νόμισμα, ἱστορία. 1533, 5.

νομὸς κατὰ περιεκτικὴν ἔννοiam ὁ τῆς νομῆς τόπος, καὶ νομὸς ὁ μισθός τοῦ πληθῆος, οἷον ἐν τῇ ἐλέων νομός· καὶ νομοὶ αἱ ἐνορίας εἶπουν ῥεγεῶνες παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Αἰβύσι, καὶ ὅτι ὁ-

ζύνεται τοῦνομα. 156, 43. 257, 36. 1206, 47. 1625, 7. 1698, 37.

νόμος ὁρθιος, μουσικός τις τρόπος ψῆδ'ς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός, καὶ περὶ Τιμοθέου τοῦ αὐλητοῦ ἱστορία. 827, 1.

νόος ἡ ἔννοια, εἶπουν τὸ νόημα ὁμωνύμως τῷ μέρει τῆς ψυχῆς, ὅθεν τὰ νοήματα. 737, 61. καὶ εἴτι παρὰ τὸ νέω, ὃ δηλοῖ τὸ κινεῖσθαι, λέγεται. 1006, 57. 1222, 40. καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ, νόον ἔγνω, Ὀδ. α', 3. ζῆτει τὸ νοῦς. 1382, 4. καὶ νόον θεοῖς ἐνισπεῖν, Ἰλ. η', 447. ἀντὶ τοῦ τοὺς θεοὺς περὶ τινος νοήματος ἐπερωτῶν. 690, 44.

νός μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου λήγοντα ἀπλᾶ τριγενῇ ὀνόματα ὁξύνονται, οἷον συχνός, κραιπνός, πυκνός· καὶ περὶ τινῶν ἄλλως ὁξυνόμενων, καὶ περὶ τῶν ἑξαιρεσίμων τοῦ κανόνος. 541, 41.

νοσηρὸν ὅτι ἐκ τοῦ νοσήσω μέλλοντος ἔχει τὸ παραλήγον ἢ, νοσηρὸν δὲ ἐκ τοῦ νοσέω θέματος ἔχει τὸ ε'. 1504, 42. 1540, 14.

νοσασάδες ὄρνις, ὅτι παρὰ τοὺς νοσασσοὺς λέγονται νοσασάδες καὶ συγκαπη νοσασάδες. 228, 46.

νόστιμον ἡμαρ τὸ τῆς οἰκαδε ὑποστροφῆς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, νόστιμον δὲ βρῶμα τὸ ἥδύ. 214, 17. 1383, 40. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τὸν Ὀμηρον μελιθεῖα που λέγειν τὸν νόστον, ἀγορητὴν ἔσχε τοῦ νόστιμον λέγεσθαι τὸ ἥδύ. 1675, 3. 1885, 26. ζῆτει τὸ νόστος.

νόστος ἡ οἰκαδε ὑποστροφή πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ νέω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, ἵνα μὴ συμπέσῃ τῷ νότος. 31, 42. 211, 28. 222, 22. 684, 10. 1393, 36. καὶ νόστος ὁμωνύμως ἡ ἡδύτης, ὅθεν νόστιμον βρῶμα λέγεται. 1383, 41.

Νόστος, ὁ καὶ ἔννοστος, δαίμων τις ἐπιμύλιος ἔφορος τῶν ἀλειῶν, ὅθεν καὶ τὸ νόστιμον λέγεται. 1885, 25.

νόσφι τὸ χωρὶς καὶ ἰδίᾳ καὶ πόρῳ, παρὰ τὸ ἵς ἵνδ' ἵν' ὀσφι καὶ νόσφι. 175, 18. 210, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νόσφι ἐπιβόημα ἀντὶ

τοῦ χωρὶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ νεοσφίσθαι, ἤγουν διακεκρίσθαι, ἀλλήλων τὰ χωρὶς ὄντι λέγεται. 1582, 11.

νοσφιδόν, ἐπιβόημα ἐκ τοῦ νοσφίζειν. 894, 50.

νοσφίζεσθαι παρ' Ὀμήρῳ μὲν τὸ χωρὶς ποιῆσαι καὶ χωρὶς γίνεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ ἰδιοποιεῖσθαι καὶ σφετερίζεσθαι. 175, 12. 1495, 35. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ νοσφίζεσθαι ἀντὶ τοῦ νόσφι γίνεσθαι καὶ χωρίζεσθαι κίτται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1673, 29. 1940, 46. καὶ ὅτι τὸ νοσφίζεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφείναι καὶ παραλιπεῖν ἐνίοτε τίθεται παρ' Ὀμήρῳ. 1867, 23. 1878, 38.

νόσφιν ὕπερ, ὅτι ἐκ παραλλήλου Ἀττικῶς παρατίθενται. 1817, 10.

νοτία ὅτι κατὰ μόνας λεγόμενον ἑλλειπῶς ἔχει τὸ πνοή. 715, 2.

νότιος ἰδρύς ὁ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γινόμενος, οἷονεὶ νόσιος, ἢ ὁ ἑγρός κατὰ Νύτον τὸν ἀνεμῶν. 885, 56. 1326, 28.

Νότος ὁ ἀνεμῶς ὅτι οἷονεὶ νόσος λέγεται ἐτυμολογικῶς διὰ τὸ νόσον ἐπάγειν τοῖς ἀνθρώποις. 595, 11. 885, 59. καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν λέγεται τὰ κύματα παρ' Ὀμήρῳ, Ζέφυρος δὲ καὶ βορέας κυλίειν. 846, 15.

νουθετεῖν τὸ νοῦν ἐντιθέσθαι εἶπουν ἐμβάλλειν. 696, 23. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι, εἶπουν εἰς νοῦν θεῖναι, περιφράζεται παρ' Ὀμήρῳ. 422, 40. 1946, 55.

νουμηνία ἡ νεομηνία, ὅτι Ἀπόλλωνος ἱεραὶ ἦσαν αἱ νομηνίαι ἡμέραι διὰ τὸ τὸν Ἥλιον τηρικεῖντα συνοδεύειν τῇ Σελήνῃ. 1887, 22.

νοῦς, ὃ νοοῦμεν μέρος τῆς ψυχῆς, ὅτι παρὰ τὸ νέω λέγεται. 1006, 57. ζῆτει τὸ νόος. καὶ Νοῦς ὁ μωνύμως ὄνομα τινὸς ποταμοῦ. 1392, 19. καὶ ὅτι νόον Ὀμηρος καλεῖ τὰ τῶν πόλεων ἔθιμα καὶ νόμματα καὶ τὸ κατ' ἥθος ἔννοον ἢ τὸν φυσικὸν χαρακτῆρα ἐν τῷ, πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἰδὲν ὅσπερ καὶ νόον ἔγνω, Ὀδ. α', 3. ἐρμηνεία διεξοδικωτέρα. 1382, 4.

νόφ ποιεῖν τι, ἤγουν φρονίμως, οἷον νόφ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, ἀντὶ

τοῦ φρονίμως ἡνιόχευεν, Ὀδ. ζ', 320. 1564, 57.

νοῶ νοήσω τὸ εἰς νοῦν λαμβάνω, νοῶ δὲ νοώσω τὸ εἰς νοῦν ἐμβάλλω. 70, 23.

νὸ μύριον ὅτι ἐφέλκεται ποτε τὰ ν' καὶ γίνεται νῦν, ὅθεν τὸ τοίνυν. 52, 21.

νυκταλωπῶν ὁ νυστάζων καὶ ὡς νυκτὸς ἀλαδὸς τοὺς ὥπας. 1392, 33.

νυκτάλωψ ὁ νυκτὸς ἀλαδὸς τοὺς ὥπας ἐτυμολογικῶς. 1392, 33.

νυκτερινοὶ κύνες, ὅτι οὕτως ἔστιν εἶρεῖν λεγομένους τοὺς λύκους παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 809, 45.

νυκτερὶς τὸ ὄρνις ὅτι οὐκ εἰσθῆν ἐπικαθίζειν τοῖς τῶν δένδρων κλάδοις, ἀλλ' ἐκκρέμασθαι. 1729, 46. καὶ ὅτι νυκτερίδων ἴδιον τὸ ἀγρυπνεῖν καὶ ὀρμασθῶν ἐξεσθαι ἀλλήλων, ἱστορία φυσική. 1951, 33. 37.

νύκτες καὶ ἡμέραι παρεκταθεῖσαι ἢ συσταλεῖσαι μυθικῶς ὑπὸ τινῶν θεῶν, ἐπὶ παρεκτάσει ἡ μειώσει ἐργασίας τινός. 1946, 56—1947, 10.

νυκτὶ λοικέται ἀντὶ τοῦ σκυθρωπὸν εἶναι, καὶ πῶς νυκτὶ λοικέται λέγεται ὁ Ἀπόλλων Ἰλ. α', 47. ἀλληγορικῶς καὶ ῥητορικῶς. 40, 35.

νυκτὶ καλύναι, ἀορασίᾳ κρύψαι. 517, 2.

νυκτὸς ἀντὶ τοῦ νύκτωρ. 820, 50.

νυκτὸς νυκτὶ νύκτα πλάγμαι ὅτι ἐκ τῶν νυχὸς νυχὶ νύχα λέγονται τροπῇ τοῦ χ' καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε'. 691, 62. 764, 38.

νυμι ληγόντων ῥημάτων παραγωγὴ καθόλου, ζῆτει ἐν τῷ, νυν καὶ νυμι λήγοντα.

νυμος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῆς ὀνομα λέξεως συγκείμενα Ἀιολικῇ τροπῇ τοῦ παραλήγοντος ὁ εἰς υ' 1679, 35.

νύμφα κατὰ τινὰς Ἰωνικῶς ἡ κοινῶς νύμφη, ὡς καὶ τόλμα ἡ τόλμη· καὶ ὅτι συστέλλεται τῶν τοιοῦτων ἡ λήγουσα κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐπῶν. 393, 26.

νυμφαγωγὸς ὁ τὴν νύμφην ὡς γων φίλος ἢ συγγενὴς τοῦ νυμφίου, καὶ ὅτι τὴν δευτερόγαμον

νύμφην οὐ θέμεις τὸν νυμφίον αὐτὸν μετέναι. 652, 45.
Νύμφαι ἀλληγορικῶς αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις, αἱ τῶν φυτῶν θρεπτικαί, ἃς ἡ τοῦ ἔδατος ὑγρότης ἀποτελεῖ· καὶ ὅτι κοῦραι, ὅ ἐστι κόραι, λέγονται καὶ πλῆττονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν διὰ τὸ αἰετίζεσθαι, ἢ καὶ Νύμφαι λέγονται διὰ τὸ αἰετίζεσθαι, καὶ κατὰ τὸ νέον, ὅ ἐστι τὸ ἔαρ, φαίνεσθαι οἷον Νύμφαι· καὶ ὅτι καὶ αἱ γαμοῦμεναι νύμφαι ἐκ τοῦ νέου καὶ αὐταὶ φαίνεσθαι λέγονται. 1193, 15. 1384. 34 — 41. 1554, 41 — 48. καὶ ὅτι διάφορα εἶδη Νυμφῶν, οἷον Ὁρεισιῶδες, Ἀμαδρυάδες, Λειμωνιῶδες· καὶ ὅτι πᾶσαι Διὸς, ἤγουν ἁέρος, θυγατέρες λέγονται. 652, 35. καὶ ὅτι ταῖς Νύμφαις ἔθνον οἱ ποιμένες διὰ τὸ αὐξήτικόν αὐτὰς νομίζεσθαι τῶν γῆθεν ἀναδιδόμενων. 1765, 64. καὶ ὅτι Νυμφῶν Ὁρειῶδων παῖδες οἱ περὶ θήραν ἀσχολούμενοι μυθεύονται. 18, 42.
Νύμφαι Ναῖδες κατὰ τὸ ἐν Ὁδυσσεΐ μυθεύομενον ἄντρον ὅτι εἰς τὰς εἰς γένεσιν ἰοῖσας ψυχὰς ἀλληγοροῦνται. 1735, 8.
Νύμφαι ὑπονοεῖται τῇ Κίρκῃ παρ' Ὀμήρῳ ὅτι εἰς φυσικὰς τινὰς δυνάμεις ἀλληγοροῦνται ἢ εἰς τὰς τέσσαρας ὁδούς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐξημενία διεξοδική. 1660, 54.
Νύμφαι συνιδρυμένα Διονέσω, ζῆται ἐν τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθηναίων. 1815, 61.
νυμφαῖοι μύρμηκες, ὅτι οὕτως λέγονται οἱ πετρωτοὶ μύρμηκες καὶ οἱ ἐν τοῖς κήποις σκώληκες. 1736, 5.
νυμφεῖον ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη διάγουσι. 652, 44.
νύμφη, συγγενικὸν ὄνομα, οἷον ἡ νύξ φανείσῃ εἶπεν γενομένη· καὶ ὅτι καὶ προβεβηκυῖαν τινὰ τῇ ἡλικίᾳ γυναικα νύμφην καλεῖ ὁ Ὀμηρος. 382, 19. 652, 41. 1384, 41.
νυμφίος θανεῖν λέγεται καὶ ὁ μὴ πολλὸν ἐπιβιόους μετὰ τὸ γαμῆσαι. 1568, 19.

Νυμφῶν θύματα, ὅτι ἄρνες καὶ ἔριφοι ταῖς Νύμφαις ἐθύοντο, ὡς νέαις νεαρά. 1819, 3.
νὺν μόριον ἐκ τοῦ νὺ κατ' ἐφελκυσμὸν τοῦ ν. 52, 21.
νὺν μόριον παραπληρωματικὸν ὅτι ἐκ τοῦ νὺ ταῦτοσήμιον γέγονε κατ' ἐφελκυσμὸν τοῦ ν στοιχείου. 52, 21. καὶ ὅτι ἐγκλίνεται καὶ συστέλλεται, οἷον ἐν τῷ, δεῦρόν· ἢ τριπόδος περιδωμέθον ἢ λέβητος, Ἰλ. ψ', 485. ἐξημενία διεξοδική. 1312, 16.
νὺν χρονικὸν ὅτι οὐ μόνον ἐνεστώτι συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ παρωχημένῳ καὶ μέλλοντι, τὸ δὲ νὺν ἐνεστώτι μόνῳ. 164, 20. 1840, 1. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἀκαριαίου καὶ ἀπλαιοῦ χρόνου τίθεται, οἷον ἐν τῷ, νὺν δὲ μνησώμεθα χάρις αἶψα μάλα, Ἰλ. τ', 148. 1177, 2.
νὺν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ὕψ' ἐν τῷ, ὅτι παρωχημένῳ μόνον συντάσσεται καὶ τὸ δὲ χωρὶς ὑπογραφῆς τοῦ ν γραφεται. 174, 5.
νὺν δὲ ἐν ἴσῳ τῷ ἀπλῶς νὺν, ὅτι ἐξ ἐπεκτάσεως ἔχει τὸ δι. 45, 6.
νὺξ ὅτι στέρησις ἐστὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. 248, 40. ἀλλαχού δὲ ὅτι σκίασμα ἐστὶ τῆς γῆς. 1235, 6. 1427, 27. καὶ ὅτι παρὰ τὸν νύξω μέλλοντα λέγεται τοῦτομα ἀποβολῇ τοῦ ω. 1769, 14.
νὺξ ὁλόη λέγεται κατὰ τι σύμβημα πρὸς διαστολὴν τῆς κατὰ φύσιν, ἢ τὸ ἀμβροσίῳ ἐπιτίθεται· καὶ ὅτι καὶ ὡς σωματικὴ τις θεὰ ἀκούεται ἐν τῷ, εἰ μὴ Νύξ δμήτειρα θεῶν ἐπάσσει καὶ ἀνδρῶν, Ἰλιάδ. ξ', 259. καὶ νύξ ἡ πυκνὴ νέφωσις καὶ ζοφώδης κατάστασις τοῦ ἁέρος ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὁλόη τίτταται δειλοῖσι βροτοῖσι, τοῖς Κιμμεριοῖς δηλονότι, Ὀδ. λ', 19. 1671, 55.
νύξ πᾶσα παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἐκ τῶν νεφῶν σκότωσης καὶ ἀπλῶς ἡ σκοτία καὶ παντοία σκότωσης, οἷα καὶ ἡ ἐκ λειποθυμίας ἐπιγενομένη. 550, 26. 849, 20. 1015, 60. 1538, 19. καὶ ἀλλαχού ὅτι τὸ περὶ τὸν ἁέρα πολλὸν πάχος καὶ ζοφώσιν νύκτα καλεῖ Ὀμηρος ἐν τῷ, δρωρεὶ δ' οὐρανόθεν νύξ,

καὶ ἐν ἄλλοις. 576, 29. 1075, 63. 1076, 4.
νὺξ ὅτι παρὰ τὸ νύσσω νένυχα γένεοντο νυχὸς διὰ τοῦ χ κλίεται, πλεονάσαντος δὲ τοῦ τ ἐτράπη τὸ χ εἰς π. 680, 58. 691, 62. 764, 37. 1769, 26.
νυδς ἡ νύμφη ἤγουν ἡ τοῦ υἱοῦ γυνή, καὶ ὅτι ὑπὸ μόνων τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς κατὰ σχέσιν συγγενικὴν καλεῖται τις νύξ, οἷον ἡ Ἀνδρομάχη ὑπὸ Πριάμου καὶ Ἑκάβης. 382, 16. 648, 59.
Νύσσα, ὄρος Θράκης, ἀφ' οὗ ὁ Διόνυσος παρωνομασθῆαι δοκεῖ, ὃ καὶ Νυσσηῖον λέγεται παρ' Ὀμήρῳ Ἰλιάδ. ζ', 133. καὶ ὅτι καὶ ἄλλα τινὰ ὄρη καὶ τόποι τοῦτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο. 629, 43.
Νυσσηῖον περιεκτικῶς τύπῳ παρ' Ὀμήρῳ, ὄρος τι Θράκης, ὃ κοινῶς Νύσσα λέγεται, ὅθεν καὶ Νύσσα τὰ Διονυσιακά. 629, 42. 44.
νύσσω τὸ κεντῶ καὶ τιτρώσσω πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 520, 16. 680, 18.
νυστάζειν ὅτι ἐκ τοῦ νυστάζειν γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε πρὸς ἐφώνιον. 421, 35. 1385, 13.
νυχίος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ νύξ συγκείμενα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ νυχὸς παράγεται, οἷον ἐννύχιος καὶ παννύχιος ἐκ τῶν ἐννυχὸς καὶ πάννυχος. 878, 1.
νυω καὶ **νυμι** λήγοντα ῥήματι ὅτι ἐκ τῶν εἰς ω προσλήγει τοῦ ν γίνονται πρώτον εἰς νω, εἴτα διὰ τοῦ νυω καὶ νυμι παράγονται, οἷον ἄνω ἄχνω ἄχνυμι. 57, 31. 1586, 64.
νυω καὶ **νυμι** λήγοντα ῥήματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ νυω κατὰ μετάθεσιν γεόμενα, οἷον ἄνω ἄχνω ἄχνων καὶ ἄχνύω. 1917, 45.
νυω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ μονοσυλλάβων παρηγμένα, οἷον χῶ χωνύω, ῥῶ ῥωνύω, ζῶ ζωνύω, ἄ καὶ ἐκ πλεονασμοῦ διπλαζοῦσι τὸ ν. 790, 60. 1835, 53.
νω μετὰ συμφώνων λήγοντα ῥήματα τῷ ν παραληγόμενα, οἷον πλινῶ, κινῶ, ὅτι ἄνω πλεονάζει
 Τε

- τὸ ν̄ ἐν τῷ πελῶ καὶ κεδῶ καὶ τὸ ε̄ εἰς ἰ τρέπεται καὶ γίνονται πιλῶ καὶ κιδῶ. 216, 43. 691, 4. 1436, 40. 1551, 2.
- νῶ λήγοντα ῥήματα παράγωγα ἐκ πλειονασμοῦ ἔχοντα τὸ ν̄ ὁμοτο-
ντὶ τοῖς ἀφ' ὧν παράγονται, οἷον θύω θύνω, δύω δύνω, πλήν τοῦ ἱκῶ ἱκνῶ, οἶχῶ οἶχνῶ. 670, 62—671, 1. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι νῶ λήγοντα ῥήματα ἐκ προσαλήψεως ἔχοντα τὸ ν̄, εἰ μὲν βραχεία πα-
ραλήγεται, βαρύνεται, οἷον θύω θύνω, δύνω δύνω, μικρὰ δὲ πα-
ραλήγοντα περισπῶνται, οἷον ἱκῶ ἱκνῶ, οἶχῶ οἶχνῶ. 1507, 52.
- νῶ λήγοντα ῥήματα ἀπὸ καθαρο-
λήκτων γενόμενα πλειονασμῷ τοῦ ν̄, οἷον δύω δύνω, ἐλαύω ἐλαύ-
νω. 562, 43.
- νῶ λήγοντα ῥήματα φυλάσσονται τὸ
ν̄ κατὰ τὴν παραλήγουσαν τῶν
παθητικῶν ὑπορίστων, οἷον ἐκρίν-
θην, ἐκλίνθην. 515, 16.
- νῶ μοιραστέλλοντες ὁξύνονται ἐπὶ αἰ-
τιατικῆς μόνον, νῶι δὲ ἐπὶ τε
εὐθείας καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς. 541,
10. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι τὸ νῶ καὶ
σφῶ δυνικὰ ἀντωνυμικὰ ἐκ τῶν
νῶι καὶ σφῶι ἀνεκόπησαν, καὶ
ὅτι διὰ τὴν ἀποκοπὴν οὐ περι-
σπῶνται, τὸ δὲ νῶν καὶ σφῶν
ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, ἐκ τοῦ
νῶν καὶ σφῶν συναιφιθέντα, πε-
ρισπῶνται. 153, 41—154, 2.
- νῶ νήσω τὸ σωρεύω. 741, 62.
- νῶ τὸ κολυμβῶ, ὅθεν τὸ νήχω.
87, 5. καὶ νῶ τὸ σωρεύω καὶ τὸ
νήθω ὁμωμένως, ἐπεὶ καὶ σωρεύ-
ειν τι ἐστὶ τὸ νήθιν. 1448, 63.
- νῶ γάλα, τὰ καὶ νωγαλείματα,
βρώματα ποιά ἡδέα. 1163, 25.
- νωγαλίζειν ὅτι ἐκ τοῦ νῶγαλα
παρῆται, ὑπερ ἥσαν βρώματα
ποιά ἡδέα. 1163, 24.
- νωγαλισταί, ὅτι παρὰ τὸ νωγα-
λίζειν λέγεται τοῦνομα. 1163, 26.
- νωθῆς, ὅτι ἐκ τοῦ νῶ στερητικοῦ
καὶ τοῦ θείν συγκείται τοῦνομα,
καὶ ὅτι κατ' ὄνου οἰκίως λέγεται.
862, 39.
- νώθουρος ὁ νωθὴν, ὃ ἐστιν ἀρ-
γὴν, ἔχων τὴν οὐρὰν ἥγουν τὸ
αἰδοῖον ἐν τῇ συγγίνεσθαι. 862,
41.
- νωθρὸς ὅτι παρὰ τὸ νῶ στερητι-
κὸν καὶ τὸ θορεῖν, ὃ ἐστὶ πηδῶν,
λέγεται. 862, 40.
- νωθρὸς νότος ὁ νωθοροποῖς καὶ
καρηβαρικός. 1395, 31. 1672, 31.
- νῶι ἀντὶ τοῦ ἡμῖς, νῶιν δὲ ἀντὶ
τοῦ ἡμῖν. 1801, 31.
- νῶι καὶ νῶ, ὅτι τὸ νῶ ἐπὶ αἰτια-
τικῆς μόνον, τὸ δὲ νῶι καὶ ἐπὶ
εὐθείας. 541, 10.
- νωίτερον αὐτῶν, ὅτι πρὸς ἀκρί-
βειαν πρόσκειται τὸ αὐτῶν, ἰλ.
ό, 39. 1005, 4.
- νωκαρ, ὁ καὶ ἀκῆριος παρ' Ὀμή-
ρῳ, ὅτι παρὰ τὸ νῶ στερητικὸν
καὶ τὸ κῆρ, ὃ δηλοῖ τὴν καρ-
δίαν, λέγεται. 611, 7. 668, 56.
- νωλεμέες ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως.
492, 2. καὶ νωλεμέες αἰεὶ, ἐκ πα-
ραλήλου πολλὰχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.
752, 48. 1099, 14.
- νωμῶν τὸ παρέχειν καὶ νέμειν καὶ
τὸ κινεῖν καὶ στρέφειν ὁμωμένως.
1368, 59. 1890, 44—50. καὶ νω-
μῶν χεῖροί τοι μεταχειρίζεσθαι,
καὶ νωμῶν φρεσὶ τὸ διαλογίζεσθαι.
1913, 61. καὶ ὅτι παρὰ τὸ νέμω
καὶ τοῦ νόμος γέγονεν ἐκτάσει τοῦ
ο εἰς ω. 137, 25.
- νῶν καὶ σφῶν δυνικῶν ἀντωνυμικῶν
σχηματισμός καὶ τόπος, ζῆται ἐν
τῷ νῶ καὶ σφῶ. 154, 1.
- νῶν ἀντὶ τοῦ νόον, καὶ αἰεὶ νῶν
παρ' Ἀριστοφάνει τὸ ἀένναον, ὅτι
παρὰ τὸ νῶειν λέγεται. 1625, 55.
- Νῶνακρῖς, πόλις τῆς Ἀρχαδίας,
καθ' ἣν τὸ ἱστοροῦμενον τῆς
Στυγὸς ἔδωρ. 301, 17.
- νώνυμος ὁ ἀκλεῆς καὶ ἰστερημέ-
νος τοῦ ὑμνεῖσθαι ἢ τοῦ θορνεῖ-
σθαι, παρὰ τὸν ἕμνον, ὃ δηλοῖ
κατὰ τινος τὸν θορῆνον· ἢ νῶ-
νυμος ταῦτ' ὅπερ νῶνυμος πλει-
ονασμῷ τοῦ ν̄. 893, 7. 928, 59.
- νώνυμος ὁ ἰστερημένος τοῦ ὀνο-
μάζεσθαι, τουτέστιν ἀκλεῆς. 893,
7.
- νωροψ χαλκὸς ὁ λαμπρὸς πολλὰχοῦ
παρ' Ὀμήρῳ, ἐκ τοῦ νῶ στερη-
τικοῦ καὶ τοῦ ὀρᾶν καὶ τοῦ ὥψ·
καὶ ὅτι καὶ νῶρον ψ ἄνθρωπος λέ-
γοιτ' ὡν σκωπτικῶς ὁ στραβὸς,
ὡς ἰστερημένος τοῦ ὀρᾶν. 297,
31. 827, 25. 936, 17.
- νωσαι ἀντὶ τοῦ νοῆσαι, ὅθεν καὶ
γέγονε κατὰ κρῶσιν. 1424, 31.
- νωτα θαλάσσης καὶ πειδιάδος ἡ
ἐπιφάνεια μεταφορικῶς. 1461, 37.
- νωτιαία φλέψ ἡ κοίλη, ἐρμηνεία
διεξοδική. 946, 10.
- νωτόγραπτοι ἰχθύες οἱ ἔχοντες
γραμμίας τινὰς περὶ τὰ νῶτα.
1960, 20.
- νωτον ὅτι οὐδέτερος λέγεται παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 56.
- νωτοπλήξ ὁ μαστιγίας καὶ τὰ νῶ-
τα πεπληγμένος. 216, 12.
- νωτος, ὅτι τῶν τριάκοντα τεσσά-
ρων σπονδύλων τῆς ῥάχews δώ-
δεκα οἱ μέσοι συμπληροῦσι τὸν
νῶτον. 1531, 4.
- νωχελεῖα ἡ βραδυτής. 1191, 16.
- Ἀρχὴ τοῦ Ξ στοιχείου.
- Ξ εἰς κ' τρεπόμενον ἐν τῇ ἑξ προ-
θέσει καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ἑξ ἀρι-
θμητικοῦ συγκειμένοις, ἐρμηνεία
διεξοδική. 450, 46.
- Ξ ληκτικὸν ὀνομάτων ἀπαθῶν ὅτι
οὐδέποτε μετὰ διφθόγγου συλλα-
βίζεται. 321, 44. *imphicite*.
- Ξ ληγόντων ὀνομάτων κλητικὰ, ὅτι
τῶν εἰς Ξ ληγόντων ὀνομάτων
ἢ αὐτὴ ἐστὶν ὁρθὴ καὶ κλητικὴ.
345, 16. *imphicite*.
- Ξ ληγόντων ὀνομάτων ἀπὸ παθητι-
κοῦ παρακειμένου φωνῆς συγκει-
μένων προσώδια, οἷον βουκλήξ,
κυματορῶξ. 629, 52.
- Ξ, ὅτι οὐδὲν οὐδέτερον ὄνομα εἰς
Ξ λήγει, εἰ μὴ τὸ γάλαξ, ὃ ἢ
γάλαξι πληθυντικὴ δοτικὴ ὑπεμ-
φαίνει. 1627, 34.
- Ξ λήγοντα ἐπιρῥήματα ὅτι ὀξύνεται,
οἷον πύξ, γυνῆς, ὁδῶξ, ἀπριῆξ,
πλήν τοῦ ἀπαξ καὶ πέραξ. 842,
44.
- Ξα λήγοντα ἐπιρῥήματα ὀξύνονται ἐκ
τῶν εἰς χα ληγόντων γενόμενα
τροπῇ τοῦ χ̄ εἰς Ξ, οἷον δεξὰ ἐκ
τοῦ δίχα. 22, 10.
- Ξάδιος ἀντὶ τοῦ Ἑξάδιος ἀποβολῇ
τοῦ ἀρκτικοῦ ε̄, ὡς καὶ Ἰλιεὺς
ἀντὶ τοῦ Ὀϊλιεὺς. 101, 20.
- Ξαίνειν ἀντὶ τοῦ τύπτειν ἐνίοτε
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 860, 48.
- Ξανθαί τριχες ὅτι ὀργιλότητα χα-
ρακτηρίζουσι. 82, 25. καὶ ὅτι ἀραι-

αὶ οὖσαι ῥῶον φαλακροὺς ἀποδεικνύουσι τοῖς ἔχοντας. 1799, 21.
Ξανθὴ Ἀρημίτηρ λέγεται διὰ τὰ ξανθίζοντα λήια. 576, 2. 773, 2.
Ξανθίαι, ὅτι οὕτως ἤκουον οἱ ἐν ταῖς κοιμηθῆναις παρεισυγόμενοι δοῦλοι. 432, 28.

Ξανθὸν χρῶμα ὅτι διαφέρει τοῦ πυρροῦ καὶ τοῦ φοινικοῦ. 83, 10.

Ξάνθος, πόλις τῆς Ἀνκίας ὁμώνυμῶς Ξάνθῳ τῷ παραυρόντι ποταμῷ· καὶ Ξάνθος πόλις Λέσβου καὶ ποταμὸς Τρωικὸς ὁ καὶ Σάμανδρος. 369, 22. 634, 14. καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦνομα πρὸς διαστολὴν τοῦ Ξανθοῦ ἐπιτίθεται. 907, 9. καὶ ὅτι Ξάνθος ὁ ποταμὸς παρὰ τὸ τοὺς ἐν αὐτῷ λουομένους ξανθίζειν οὕτω λέγεται. 1197, 50.

Ξάνθος, ὄνομα ἵππου, παρὰ τὸ ξανθὸν τῆς χροῆς. καὶ ὅτι Ξάνθος καὶ Βαλλίος οἱ Τίτανες εἰς ἵππους μεταβλήθentes ἐδόθησαν τῷ Πηλεΐ, μῦθος διεξοδικός. 1100, 11. 55.

Ξανθὸς ὅτι παρὰ τὸ ξανθεῖν λέγεται ἀποβολῇ τοῦ κατ' ἀρχὰς ε, ἡ ξανθοῦ οἰονεὶ ξαντὸς παρὰ τὸ ξάλιν, ὃ δηλοῖ τὸ κτενίζω. 82, 30. 38. 1745, 59.

Ξάνιον τὸ κτένιον, παρὰ τὸ ξάλιν. 82, 38. 860, 48.

Ξέειν λέγεται ὁ τέκτων τὸ ξύλον ὥστε τοῦ πελεκῶν. 1900, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ξέειν περὶ ξύλων καὶ λίθων λέγεται. 524, 40. 1350, 38. καὶ ὅτι πρὸς τὸν τοῦ ξῖ στοιχείου ἤχον ὠνοματοποιεῖται ἡ λέξις. 1636, 16.

Ξεινήιον ὅτι ἐκ τοῦ ξείνιον, ὃ ἔστι ξένιον, λέγεται πλειονασμῷ τοῦ η. 65, 5.

Ξεναγεῖν ἐν ἴσῳ τῷ προξενεῖν, γενικῇ συντασσόμενον παρ' Ἀρδιανῶ. 405, 15.

Ξενίαι πολυτελεῖς, αἷς ἐξενίσαντινες τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα ἐπὶ τῶν Τρωικῶν, ἱστορία. 827, 40.

Ξενίας ἀρχὴ τὰ συστατικὰ δῶρα, τέλος δὲ ἡ συνήθεια. 1900, 31.

Ξενικαὶ τράπεζαι ἐν τοῖς Κρητικοῖς συσσιτίοις· ζῆται ἐν τῷ Κρητικῷ συσσίτι. 1860, 45.

Ξένιος Ζεὺς λέγεται διὰ τὴν τῶν ξένων ἐφορείαν. 1576, 13. καὶ ὅτι

παρὰ τὸν κανόνα τῶν τριβραχέων προπαροξύνεται τὸ ξένιος. 264, 37.

Ξενοδόχος παροξυντόνως ὁ ξένους δεχόμενος. 425, 20.

Ξένοι ἀντὶ τοῦ μισθωτοὶ ἐν τῷ, βοσκοῦσι ξένοι τε καὶ αὐτοῦ βωτορες ἄνδρες, Ὀδ. ε', 102. 1753, 16.

Ξενοκρίτης ὅτι βαρύνεται καίπερ ἐκ τοῦ κριτῆς ὀξυντόνου συγκαίμενον. 897, 41.

Ξένος ὁ ἀπὸ ξενίας φιλιωθείς, καὶ ὅτι ἀντιστροφῶς ὁ τε ξενίσας καὶ ὁ ἐπιξενωθείς ξένοι ἀλλήλοις λέγονται. 1399, 16. 1413, 60. καὶ ξένος ὁ ἀλλότριος καὶ βάρβαρος παρὰ Λάκιοι. 423, 25. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ξένος καὶ ἐπὶ ὕβρει ἐνδέχεται λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ πλανήτης καὶ ἀλλότριος. 1848, 58. καὶ ὅτι καθολικώτερόν τι δηλοῖ τὸ ξένος ἢ τὸ ἰκέτης. 1629, 13. καὶ περὶ τῶν ἐκ τοῦ ξένος συγκαίμενων, ὅσον πρόξενος, ἀστέξενος, δορύξενος, ἐρμηνεία διεξοδική. 485, 15. 20. 22. ζῆται ἐν τοῖς κατὰ μέρος.

Ξενοφάνης συλλογράφος εἶπουν σίλλων ποιητής. 204, 21.

Ξερὸν τὸ ξηρὸν κατὰ συστολὴν τοῦ η, ἡ παρὰ τὸ ξέω· ἴσως δὲ καὶ ἀνάπαλιν τὸ ξηρὸν ἐκ τοῦ ξερὸν γέγονε ἐκτάσει τοῦ ε. 855, 42. 1540, 10. 18.

Ξεστὴ αἴθουσα ἡ ἐκ λίθων ἐξεσμένων πεποιημένη. 639, 37.

Ξεστοὶ λίθοι οἱ χειρόκμητοι καὶ εἴξεστοι. 1158, 25.

Ξεστὸς δίφρος ἐκ μέτρους τοῦ ἐν αὐτῷ ξύλου, καθ' ὃ ἐξεστο, ὥς καὶ εἰπλεκτος καθ' ὅσον ἐπλέκτο. 1352, 49.

Ξεστὸς ἵππος ὁ δοῦρειος, ὃ ἔστι ξύλινος, ξύλον γὰρ τὸ ξέσθαι. 1496, 27.

Ξηραλειφεῖν τὸ χωρὶς λουτροῦ αλείφασθαι. 764, 13.

Ξηρὸς ἰδρὼς ὁ μὴ διὰ λουτροῦ, ἀλλὰ διὰ γυμνασίου καὶ πόνων γινόμενος. 764, 13.

Ξηροτήγανον, ζῆται ἐν τῷ τήγανον. 1862, 15.

Ξηρότης ὅτι ποιότης ἐστὶ θανάτου, καὶ ὅτι τὰ ξηρότητος σημαντικὰ ὀνόματα κατὰ τῶν νε-

κρῶν λέγονται, οἷον ἀλβας σκελετός. 1559, 49.

Ξίρις, στυτὸν ἀρωματικόν. 391, 37.

Ξιφαίαι, οἱ καὶ γαλειῶται, κήτη τινὰ θαλάσσια, ὅτι περὶ Κυνὸς ἐπιτολὴν οἰστροηλατοῦνται, ἱστορία φυσική. 1715, 45. 1928, 20.

Ξιφίλειν τὸ χειροτονεῖν εἶπουν ἀνατείνειν τὴν χεῖρα παραπλήσιον ξίφει τῷ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντι. 1604, 51.

Ξιφίον, ἰχθὺς ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῷ ῥίγγει αὐτοῦ ξιφοειδοῦς οὕτω λεγόμενος. 1213, 30.

Ξιφισμὸς, σχῆμα ἐμμελείας εἶπουν ὀρχήσεως οὕτω λεγόμενον. 1167, 22. 1604, 51.

Ξίφος ὁμωνύμως τὸ ἐπὶ τῷ ῥίγγει τοῦ ξιφίου καλουμένου ἰχθύος ξιφοειδές. 1213, 30.

Ξόανον ὅτι παρὰ τὸ ξέω λέγεται, ὥς παρὰ τὸ πέττω πόπανον. 152, 30.

Ξύγγωια ἡ συγγνώμη, παρὰ τὸ νοῶ πλειονασμῷ τοῦ γ. 145, 35. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νοεῖν γνοεῖν λέγεται Αἰολικῶς, ὅθεν ἡ σύγγωια. 1722, 44.

Ξυγγωῖμεν, πρῶτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ συγγνωῖμεν συγκέκοπται, καὶ ὅτι τὸ ξυγγωῖεν τρίτον ἐκ τοῦ ξυγγωῖμεν πρώτου γέγονε. 176, 12.

Ξύειν τὸ κερκίζειν ἢ λεάνειν ἢ γναφεύειν ἐν τῷ, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἔξυσ' ἀσκήσασα, Ἰλ. ε', 179. 976, 16.

Ξυήλη ὅτι παρὰ τὸ ξύειν λέγεται καὶ ὅτι βαρύνεται. 872, 16.

Ξυλάφιον παρὰ τὸ ξύλον ἐπενηθείσει τῆς ἀφ' συλλαβῆς, ὥς ἐκ τοῦ ἔδος τὸ ἐδάφιον. 492, 36.

Ξυλοία ὅτι παρὰ τὸ ξυλεύειν λέγεται. 952, 10.

Ξύλινα σκεύη χρήσιμα τοῖς ἀρχαίοις, τὰ δὲ κεραιμῆ οὐχ' οὕτω, ἐρμηνεία διεξοδική. 1631, 64.
Ξύλινον τεῖχος ἡ ἐκ νεῶν συγκρότησις. 1031, 15.

Ξυλοκίμβη καὶ ξυλοκουμβύρα κατὰ τὴν χυδαίαν διάλεκτον ἡ δυσειδὴς καὶ ἀσύμμετρος τὸ μέγεθος γυνὴ κατὰ σκώμμα. 584, 31.

Ξυλολυχνουχος, ὁ καὶ ὀβελισκόλυχνος. 1571, 20.

ξύλον ὅτι παρὰ τὸ ξύειν λέγεται. 243, 4. 863, 3.

ξύλοχαρτῖα χυδαῖκῶς τὰ ξύλινα χαρτῖα. 1913, 40.

ξύλοχος, συνέχεια ξύλων εἶτουν ἰλιούδης τόπος καὶ θαπὺς καὶ ξύλα ἔχων· καὶ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται, καὶ ὅτι ξύλοχος ὅλη ἐντελῶς λέγοιτ' ἄν. 534, 32. 837, 57. 853, 42. 1251, 57. καὶ ξύλοχος λῶντος ἡ ὀρεινὴ κατάδυσις εἶτουν ἡ κοίτη. 1498, 30.

ξύμβάλλεσθαι καὶ ξυμβαλεῖν οὐ μόνον τὸ νοῆσαι καὶ τὸ κατὰ μάχην συμμῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ συναντήσασθαι. 1551, 25.

ξύμβληντο ἀντὶ τοῦ συνήντησαν. 1551, 27. 1650, 23.

ξύν Ἀττικῶς ἡ σὺν πρόθεσις, οὐ μόνον αὐτὴ καθ' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ συγκειμένη ῥήμασι τε καὶ ὀνόμασι. 22, 6.

ξύναορος ἡ συνεξυγμένη γυνὴ ἡ ἀνὴρ συνεξυγμένος, παρὰ τὸ ἀείρω, ὃ ἐστι συζευγνύω. 573, 25. 31.

ξύνεικοσι ὅτι ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ εἰκοσιν ὕφ' ἐν σύγκειται, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ σύνδυο καὶ τοῦ σύντρις. 1638, 22.

ξύνείργαθον ἀντὶ τοῦ συνεῖργον ἦγουν συνέκλειον. 965, 26. 58.

ξύνεισις ποταμῶν, Ὀδ. κ', 515. ἡ σύβροια καὶ εἰς ταῦτο συμβολὴ ὁμωνύμως τῷ ξύνεσις, ὃ ἐστι φρόνησις. 1405, 50. 1667, 28.

ξύνετο ἀντὶ τοῦ ἥσθετο γενικῇ, ἀπὸ τοῦ ξυνίεναι. 1483, 63.

ξύνήιον, ὅτι παρὰ τὸ ξυνὸν, ὃ δηλοῖ τὸ κοινόν, γίνεται ξύνειον καὶ διαλέσει καὶ ἐκτάσει ξυνήιον. 65, 2. 233, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ξύνιον ἀντὶ τοῦ συνέσαν καὶ ἡσθάνοντο, ἀπὸ τοῦ ξυνίω, ὅθεν τὸ ξυνίημι. 100, 2. ἐκ πλειοναμοῦ προσέγινε τὸ ἡ, ὡς ἐν τῷ πολέμιον πολεμήιον. 65, 5. 957, 39.

ξύνιέναι γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου ἐν τῷ, ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης, Ἰλ. β', 182, κ', 512. 198, 5. καὶ αἰτιατικῇ μόνῃ, οἷον ἐν τῷ, ξυνίει ἔπος, Ὀδ. ζ', 289. 1564, 3.

ξύνοδόκος ὁ κοινὸς ὑποδοχεύς,

παρὰ τὸ ξυνὸν, ὃ δηλοῖ τὸ κοινόν. 1590, 53.

ξυνὸς Ἐννάλιος, ἦγουν κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος. 1144, 43.

ξυνόω ξυνῶ ξυνώσω, ἀντὶ τοῦ κοινῶ καὶ εἰς ἐν συνάγω. 1590, 56.

ξυνωνία ἀντὶ τοῦ κοινωνία, παρὰ τὸ ξυνὸν, ὃ δηλοῖ τὸ κοινόν. 1768, 62.

ξύομαι ἀντὶ τοῦ κνῶμαι, καὶ ἔξομαι ἀντὶ τοῦ κέκνησμαι. 1766, 34.

ξύρεσθαι βαρυτόνως ἀντὶ τοῦ ξυρεῖσθαι, καὶ ξυρόμενος ἀντὶ τοῦ ξυρούμενος. 1798, 28.

ξύρηκης, ὡς ἐνέκης βαρυτόνως, ὃ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν. 939, 14.

ξύροδόκη, θήκη ξυρῶν, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ δουροδόκη λέγεται. 1399, 36.

ξύρὸς εἰς ἀκόνην, παροιμία διαφύρουσα τῆς ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. 796, 60.

ξύροῦ ἀκμὴ ἐν παροιμίᾳ τῇ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἴσταται τὰ πράγματα, ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνως ἐχόντων, ἐρμηνεύει διεξοδικῇ. 796, 55—63.

ξύροῦμαι ὅτι καὶ ξύρομαι βαρυτόνως λέγεται. 1257, 11.

ξύσιλος, ὅτι οὕτως ἐπικαλεῖτο τις συνεχῶς ξυόμενος ἄνθρωπος. 1766, 35.

ξύστὰς ἡ εἰκὴ πεφυτευμένη ὕμπελος. 1524, 33.

ξύστὸν δόρυ ὅτι παρὰ τὸ ξεύσθαι εἶτουν ξείσθαι λέγεται. 862, 64. 1496, 29. καὶ ὅτι τὸ ξυστὸν ὄνομα κατὰ μόνας τὸ δόρυ σημαίνει, οὐ ἔστιν ἐπίθετον. 427, 21. 979, 20.

ξύ λήγοντες μέλλοντες τεταρτοζύγων ῥημάτων ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ σω εἰκόασιν γενέσθαι τροπῇ Ἀωρικῇ τοῦ σ' εἰς ξ'. *imprécise*. 1419, 18.

Ἀρχὴ τοῦ O στοιχείου.

ὁ τὸ στοιχεῖον ὅτι οὐ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιῶς, ὅπως ἔχει περισπῆσθαι ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὀνό-

ματα τῶν στοιχείων. 511, 7. 1001, 19.

ὁ πρὸ τοῦ ρ', μεθ' ὃ τὸ μ' ἐπάγεται, ὅτι δασύνεται, οἷον ὄρμος. 140, 11.

ὁ πρὸ τοῦ σ' ἐπαγομένου δυσέος ὅτι ψιλοῦται, οἷον ὄσφρις. *imprécise*. 1341, 6.

ὁ εἰς ε' τριπόμινον Ἀωρικῶς οἷον, Ἀπέλλων ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλων. 183, 10.

ὁ καὶ ἡ εἰς ὦ κινούμενα, οἷον βοήσσομαι βώσσομαι, ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα. 245, 37.

ὁ ἀρκτικὸν τινῶν λέξων ἐκ πλειονασμοῦ προσγενόμενον, οἷον Ἰλ. λείδς Ὀϊλίδς, δύνω ὀδύνῃ, νύσσω νύξω ὕνυξ. 218, 17.

ὁ ληκτικὸν οὐδέτερον ὀνομάτων, οὐδὲν οὐδέτερον ὄνομα εἰς ὃ λήγει πλὴν τῶν ἀντωνυμικῶν, οἷον τοῦτο, ἐκεῖνο, ἄλλο. 617, 38. 956, 13.

ὁ λήγοντα πρόσωπα ἐκτικῶν, ἀπὸ μετοχῶν εἰς εἰς ληγουσῶν ὀξυτόνων σχηματιζόμενα, οἷον θείς θείω, βλείς βλείω. 1756, 14.

ὁ, ἄρθρον προτακτικόν, ὅτι ἐκ τοῦ ὅς γέγονεν ἀνέσει τῆς σφοδρᾶς τάσεως καὶ ἀπελεύσει τοῦ σ', καὶ ὅτι αἱ πλάγαι αὐτοῦ ἐκ τοῦ τὸς Ἀωρικοῦ κεινῆνται, οἷον τὸς τοῦ τῷ τὸν. 1385, 46.

ὁ δὲ ἐπαναληπτικῶς παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, βῆ δ' ἵνα ὡς τίς τε λῶν, ὅπου μετὰ πολλῶν τινῶν ἐπένθεσιν ἐπάγει, ὃ δὲ κραιπνῶν ἐρατίζων, Ἰλ. ρ', 660. 1122, 25.

ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ μετὰ σφοδροῦ τόπου ἀντὶ τῶν οὗτος μὲν καὶ οὗτος δὲ ἀντωνυμικῶν, ὅτι κατ' ἑλληνικὴν τῶν συντασσόμενων αὐτοῖς ὀνομάτων τίθενται. 23, 4.

ὁ ἀντὶ τοῦ ὅς καὶ ὁ τις ἀντὶ τοῦ ὅς τις πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1710, 7.

ὁ ἀντὶ τοῦ οὗτος ὅτι ἐξακουστότερον ἦγουν κρουστικῶς καὶ μετὰ σφοδροῦ τόνου ἐκφωνεῖται. 23, 2. καὶ ὅτι διὰ τέσσαράς τινας ἀφορμὰς ἐκτείνεται ἐν τῷ, ὃ γὰρ βασιλῆι χολωθείς, Ἰλ. α', 9. ἐρμηνεύει διεξοδικῇ. 81, 1. καὶ ἄλλαχοῦ ὅτι τὸ ὃ μετὰ σφοδρᾶς τάσεως ἄρθρον ἀντωνυμικόν, ἐκ

τοῦ δς γεγονὸς ἀπελεύσει τοῦ σ. 1385, 44.
 ὁ γὰρ, ἀντὶ τοῦ τοῦτο γὰρ ἐν τῷ, Πάτροκλον κλαίωμεν, ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων, Ἰλ. ψ', 9. 1284, 39.
 ὁ ἀντὶ τοῦ ὅτι συνδέσμου κατ' Αἰολικὴν ἀποκοπὴν· καὶ ὁ ῥα ἀντὶ τοῦ ὅτι δὴ ἐν τῷ, ὁ ῥα πάγχυ μύχης ἐπιμήδει κείρει Ζεὺς, Ἰλ. π', 120. 187, 27. 1049, 1.
 ὁ του δ τῷ, ἀντὶ τοῦ οὗ τινὸς καὶ ᾧ τινί. 1026, 42.
 ὁ α, διφθέρα εἶτον μῆλωτῇ, παρὰ τὸ οἷς, ὅτι καὶ ὁ α ὕψιόνως καὶ οἷα τρισυλλάβως λέγεται, καὶ ᾧ α διὰ τοῦ ᾧ μεγάλου ἐκτάσει τοῦ ο. 1828, 48 — 54.
 ὁ α ἢ ο αἶ, ζῆται ἐν τῷ οἷα. 1828, 54.
 ὁ α ρ δαρος, ἡ συνεξηγμένη γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ὅρ ὅρος, ὁ καὶ αἶ- τὸ τὴν γυναικᾶ σημαίνει, παρὰ τὸ αἶρω τὸ συζηγνῆν, κατὰ με- τάθεσιν λέγεται. 573, 24. 754, 23. 26. 1818, 7.
 ὁ α ρ ῖζειν ὅτι παρὰ τὸ ὅαρ, ὁ δη- λοῖ τὴν γυναικᾶ, λέγεται καὶ δη- λοῖ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς γυναικᾶ ὁμιλίαν, οἷον ἐν τῷ, παρθένος ἤθεός τ' ὁ α ρ ῖζον ἀλλήλοισιν, Ἰλ. χ', 128. καὶ ἀπλῶς τὸ φι- λῶς καὶ ἀπλοῖκῶς καὶ ὑκάως ὁμιλεῖν. 650, 40. 754, 27. 1262, 1.
 ὁ α ρ ιστῆς ὁ ὁμιλητῆς καὶ φοιτη- τῆς, ὁ α ρ ιστῆς δὲ θηλυκῶς ἡ ὁ- μιλία. 573, 24. 754, 27. 932, 41. 974, 1.
 ὁ α ρ ας, λόγος, ὁμιλία, παιδιὰ ἢ παιδεία. 932, 38.
 ὁ α ρ ιστὺς ἡ ἀπλῶς ὁμιλία καὶ συνουσία, καὶ προμάχων ὁ α ρ ιστὺς ἡ τῶν ἀριστέρων ὁμιλησις εἶτον ἐντυχία. 932, 37.
 ὁ βελίως ἄριστος ὁ ὁβολοῦ πωλού- μενος, παρὰ τὸν ὁβελόν, ὁ δη- λοῖ τὸν ὁβολόν. 951, 55. ἀλλα- χοῦ δὲ ὅτι ὁβελίας ἄριστος ὁ ἐπὶ ὁβελῷ ὠπτημένος. 1405, 26.
 ὁ βελίζειν καὶ ὁβελίζεσθαι. 136, 17. ζῆται ἐν τῷ ὁβελός.
 ὁ βελισκόλυχνος, ὁ καὶ ξυλο- λυχνόυχος. 1571, 21.
 ὁ βελός ἐν ἴσῳ τῷ ὁβολός. 951, 55.
 ὁ βελός, ὄργανον καὶ γραφικὸν ση-

μεῖον, ὅθεν τὸ ὁβελίζειν. 136, 7. 17. καὶ ὅτι ὁ ὁβελός τὸ γραφ- κὸν σημεῖον τοῖς ἀθετουμένοις Ὀμηρικοῖς ἔπεισι παρετίθετο, ὡς ὁ ἀστερίσκος τοῖς ἀρίστα πεφρα- σμένοις, ὁβελός δὲ ὁμοῦ καὶ ἀ- στερίσκος τοῖς ἀρίστα μὲν πε- φρασμένοις, μὴ κατὰ χώραν δὲ κειμένοις. 957, 16. 1015, 23. 1610, 46.
 ὁ β ε λ ὁ ς, σκευὸς τι μαγειρικόν, παρὰ τὸ βέλαι ἰοικέται, ὅθεν καὶ λέγεσθαι δοκεῖ προσθήκη τοῦ κατ' ἀρχὰς ὁ· καὶ ὅτι τὰ παρ' αὐτὸ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ λέγονται, οἷον τριώβολον, πεμπώβολον. 135, 44. 136, 5. 1405, 25.
 ὁ β ο λ ὁ ς τὸ νόμισμα ὅτι παρὰ τὸ ὁβελῷ ἰοικέται οὕτω λέγεται. 136, 7. 421, 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ βάλλειν καὶ τὴν βολήν, ὅθεν καὶ ὁ ὁβελός. 1405, 25.
 ὁ β ρ ι α καὶ ὁ β ρ ι καλα λέγονται τὰ τῶν λεόντων καὶ λέων σκυμνία. 1395, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ β ρ ι α καὶ ὁ β ρ ι καλα καλοῦνται τὰ τῶν ὑστρίχων καὶ τῶν ὁμοίων ζώων νεογνά. 1625, 47.
 ὁ β ρ ι κα λα, λεόντων σκυμνία, ὅτι παρὰ τὸ ὁ β ρ ι α καὶ κυλᾶ εἶναι οὕτω λέγονται. 1395, 47. 1625, 47. ζῆται τὸ ὁ β ρ ι α.
 ὁ β ρ ι μ ο ς ὅτι παρὰ τὸ β ρ ι ἐπιτα- κικὸν γέγονε κατὰ πλεονασμὸν καὶ παραγωγὴν, ὅθεν ὁ β ρ ι μ ο ς γός. 1395, 45.
 ὁ γ δ ῶ κ ο ν τ α ὅτι ἐκ τοῦ ὁ γ δ ο ἴκον- τ α κατὰ κρύσιν λέγεται. 245, 37. 288, 13.
 ὁ γ κ α ι ο ν, ἀγγεῖον πλεκτὸν, οἷον σπυρίς, ἐν ᾧ οἱ ὄγκοι, ἦγον αἱ τῶν βελῶν ἀκίδες, ἀπετίθεν- το· ζῆται ἐν τῷ ὄγκιον. 1899, 8.
 ὁ γ κ α ῖ ο ς ἀρσενικὸν προπερισπᾶται, ὄγκιον δὲ οὐδέτερον προπαρο- ξίζεται. 1809, 44.
 ὁ γ κ η ρ α ἰ λέξεις τινὲς διὰ πλεона- σμὸν τοῦ γ, οἷον ἀμφασία, ἀμ- βροσία. 40, 4.
 ὁ γ κ ι ο ν, ὁ ὄγκιον πυροξυτόνως, ἡ θήκη τῶν ἀκίδων, αἱ καὶ ὄγκοι λέγονται, ἡ παρὰ τὸ ὄγκωδές τι εἶναι· καὶ ὅτι διὰ διφθογγου καὶ προπερισπωμένης ἔδει γράφεσθαι ὡς περιεκτικὸν κατὰ τὸ Μουσείον, ᾠδεῖον· καὶ ὅτι καὶ ὄγκιον εἶ-

ρηται λεγόμενον, ζῆται ἐν τῷ ὄγ- κιον. 1898, 63 — 1899, 10.
 ὄ γ κ ο ι βέλους αἱ ἀκίδες τῶν δῆ- στῶν, καὶ ὄγκος ἡ ἀλαζονικὴ ὁ- ξύτης. 457, 28. 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄγκοι οἱ πώγωνες τῶν ἀκίδων καὶ αἱ γωνίαι. 1899, 1. 8.
 ὄ γ κ ο ς ἡ ἀλαζονεὶα ὁμωτόνως ταῖς τῶν βελῶν ὄγκοις ἦγον ἀκίδαι· καὶ ὄγκος βάρος τι σταθμητικόν, καὶ ὄγκος διαπέτεια καὶ ἄριστος σω- ματικὴ, ὅθεν ἴσως ὁ ἀλαζονικός ὄγκος. 1899, 9. 14.
 ὁ γ κ ὕ λ λ ε σ θ α ι τὸ καυχᾶσθαι, παρὰ τὸν ὄγκον, ὁ δηλοῖ τὴν ἀλαζονεῖαν. 1899, 9.
 ὄ γ μ ο ς ὁ ἀροτριαθεὶς τόπος καὶ ἀνοίγει ἀρότρω, ὡς ἀπὸ τοῦ οἶ- γω· καὶ ὄγμος ἡ ἐπίστιχος καὶ ἀντακώδης φυτεία, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλκω ἡ τοῦ ἄγω· καὶ ὅτι κανο- νικῶς βαρύνεται τούνομα. 831, 57. 1161, 54.
 ὄ γ χ η σ τ ὺ ς, ἄλσος Ποσειδῶνος ἱερὸν ἐν Βοιωτίᾳ καὶ πάλις ὁμῶ- νμος, καὶ ὄγχηστὸς ποταμὸς Θεσσαλικός. 270, 13.
 ὄ γ χ η η ἡ ἀχράς, ὁ ἐστὶν ἀγρία ἄπιος, ὅτι παρὰ τὸ ἄγχιον λέγε- ται τροπὴ τοῦ α εἰς ὁ ὡς ἐν ἄλ- λους, καὶ ὅτι καὶ αἱ ἡμεροὶ ἄπιοι οὕτω λέγονται καταχρηστικῶς. 1572, 30. 1963, 15.
 ὁ δ μ ῖ ο ν τὸ ἐφοδῖον, Ὀδ. σ', 445. ὅτι παρὰ τὴν ὁδὸν λέγεται, ὡς καὶ τὸ ἐφοδῖον. 1590, 7. 1788, 17.
 ὁ δ ὠ ξ ἐπὶ ῥήμα ἀντὶ τοῦ δηκτικῶς, ὅτι παρὰ τὸν δῆξω μέλλοντα λέ- γεται ἀποκοπὴ καὶ συστολὴ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ· καὶ ὁ δ ὠ ξ λά- ζεσθαι τὴν γῆν, ἀντὶ τοῦ δα- κνῆν τὴν γῆν ἐν τῷ σφιδάζειν· καὶ ὁ δ ὠ ξ ἐν χίλῃσι φτῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐνδακνῆν τὰ χεῖλη ἐπὶ θυμοῦ. 218, 40. 249, 33. 1424, 39 — 50.
 ὁ δ' ἐγὼ αὐτός, ὅτι ἐκ παραλλήλου πρὸς ἐνδείξει σαφούς ἀναγνωρι- σμοῦ οἱ τρεῖς κεῖνται σύνδεσμοι ἐν τῷ, ἐνθὸν μὲν δὴ ὁ δ' αὐτός ἐγώ, Ὀδ. φ', 207. 1907, 52.
 ὁ δ ε ἀντὶ τοῦ οὗτος δεικτικῶς ἡ μᾶλλον ἀναφορικῶς ἐν τῷ, Θρή- κες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες ἔσχα- τοι ἄλλων, Ἰλ. κ', 434. 817, 15.
 ὁ δ η γ ε ῖ ν καὶ ὁ δ η γ ῖ α ὅτι ἀντίκειν-

ται τῷ ἀπατᾶν καὶ τῇ ἀπάτῃ, ἐρμηνεία διεξοδική. 637, 4.
 Ὀδῖος, κίριον παρ' Ὀμήρῳ. 364, 8.
 ὁδμὴ ἀπὸ τοῦ ὁλμῆ, ὃ παρὰ τὸ ὁζω λέγεται. 1570, 9.
 ὁδοιδοκεῖν τὸ ὁδοσκοπεῖν. 1445, 19.
 ὁδοιδόκος ὅτι ἐκ τοῦ ὁδοδός γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ἰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν ὁ. 422, 32. 925, 2.
 ὁδοιπόριον, μισθός ἢ ἀμοιβὴ ὑπὲρ τοῦ σινοδοιοπορίσμου ἢ συμπελιεῖσαι, Ὀδ. ο', 506. 1789, 32. 36.
 ὁδοιπόρος ὅτι ἐκ τοῦ ὁδοπόρος γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ἰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν ὁ. 422, 33. 925, 2.
 ὁδὸν ἔλθειν, Ἰλ. α', 151. ἀντὶ τοῦ εἰς λόγον ἔλθειν ἢ ἀπλῶς ὁδὸν τινα στέλλεσθαι. 69, 29. 36. 90, 35.
 ὁδόντισμα, διώλεκτος ἀγλήτικη ἢ κροῦμα ποιδόν, ὅτι παρὰ τοὺς ὁδόντας λέγεται. 854, 14.
 ὁδοντομάχαι σῦντες οἱ τοῖς ὁδοῦσι μαχόμενοι. 854, 11.
 ὁδόντων ἐκβολή, ὅτι πῶλοι καὶ μόσχοι τοὺς μὲν πριύτους ὁδόντας τριάκοντα μηνὸν γενόμενοι ἐκβάλουσι, τοὺς δ' ἑτέρους ἐνιαυτοῦ παρελθόντος. 1627, 18.
 ὁδόντων ὀλγότης, ὅτι ὀλγότητα γραφὴς ὁδόντων ἱσχυρὴ τις εἰπὼν εὐαριθμητοτέρους αὐτῆς εἶναι τοὺς ὁδόντας ἢ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους. 1839, 38.
 ὁδὸς ὅτι παρὰ τὸ δασυνόμενον ἔω, δ δηλοῖ τὸ πορεύομαι, γίνεται. 1407, 54. καὶ τί τὸ ἐν ὁδῷ κυθελεῖν καὶ ὁδὸν ἔλθειν, ζῆτι ἐν τῷ, ἐν ὁδῷ καθελεῖν, καὶ ἐν τῷ, ὁδὸν ἔλθειν. 69, 29. 31. 36.
 ὁδὸς ἐν ἴσῳ τῷ οὐδὸς παρὰ Σοφοκλεῖ (Ο. C. 1590.), ὅτι παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι λέγεται. 156, 32.
 ὁδοῦροι οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες. 1445, 19.
 ὁδὸς ὁδόντος, ὅτι καὶ ὁδὸν ὁδόντος λέγεται Ἰωνικῶς, δθεν τὰ σύνθετα προόδων, χαυλιόδων. 854, 12.
 ὁδὸν ὅτι παρὰ τὸ εἰς βύθος δύνειν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ὁ, καὶ ὅτι βραχὺ ἔχει τὸ δύν. 218, 18. 318, 5. 59. 843, 41. καὶ ὅτι οὐκ αἶε ἐπὶ πόνου σωματικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λύπης ἐνίοτε τίθεται. 1003, 46. καὶ ὁδύναις διδ-

ναι τινὰ, ἀντὶ τοῦ ὁδύνῃσαι περιφραστικῶς παρ' Ὀμήρῳ. 1832, 19.
 ὁδυνήφατον φάρμακον ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ φῶν, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῖω, καὶ τὸ ὁδύνῃ λέγεται καὶ δηλοῖ θεραπευτικὸν καὶ πανστικὸν τῆς ὁδύνης. 564, 7. 619, 24. 887, 48.
 ὁδύρεσθαι ὅτι ἐπίτασιν τοῦ λυπεῖσθαι σημαίνει, καὶ ὅτι ἐκτείνει τὸ δύν, οἷον ἐν τῷ, κλαῖον ὁδύρομενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Ὀδ. κ', 454. 1664, 36. 1908, 26.
 ὁδύσασθαι ὅτι πῇ μὲν κατὰ παθητικὴν σημασίαν, πῇ δὲ κατ' ἐνεργητικὴν λέγεται. 1871, 25.
 Ὀδύσεια, πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ, ὅτι ἀπὸ Ὀδυσεύς ἔσχε τοῦτομα. 1379, 21.
 Ὀδυσεΐας, Ὀμηρικοῦ ποιήματος, ποιῆτης καὶ σκοπὸς καὶ διὰ τί οὕτως ἐπιγράφεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 4, 45. 5, 5. 1380, 2. καὶ Ὀδυσεΐας ὁμοιότης πρὸς τὴν Ἰλιάδα, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ πέρας. 1970, 10.
 Ὀδύσειον, ρεῖθρον Ἰλμυνης τινὸς ἐγγὺς Μαρωνείας, πόλεως Κικόνων Θερμικοῦ ἔθνους. 1615, 10.
 Ὀδυσεὺς κίριον ὅτι καὶ δι' ἐνὸς ὁ γράφεται πρὸς μέτρον χρεῖν. 14, 8. 68, 15. καὶ ὅτι δυσὶ μὲν σῶ ὡς ἀπὸ τοῦ ὁδύσσω ἐνεσιῶτος, ἐνὶ δὲ ὡς ἐκ τοῦ ὁδύσω μέλλοντος. 1389, 14. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὁδύσασθαι πολλὰς τῷ πρὸς μητρὸς αὐτοῦ πάππῳ Ἀντολόκῳ οὕτως ὅπ' ἐκείνου ὠνομάσθη, ἢ καὶ φιλοῦται τοῦτομα· ἕτεροι δὲ ἐκ τοῦ ὁδὸς καὶ τοῦ ἵσαι συγκειῖσθαι φασὶ τοῦτομα ἐξ ἱστορίας τινὸς, ἢ καὶ δασύνειτ' ἄν. 629, 60. 650, 37. 1567, 61. 1871, 19.
 Ὀδυσεὺς, υἱὸς Λαέρτου τοῦ Ἀρκισίου τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Αἰῶς, μητρὸς δὲ Ἀντικλείας τῆς Ἀντολίκου καὶ Ἀμφιθέας. 1673, 61. 1796, 37. 1870, 17. 1951, 4. καὶ ὅτι Ἀντικλείαν τὴν Ὀδυσεύς μητέρα οἱ μεθ' Ὀμηρον ἀπάγχασθαι ἱστοροῦσι περὶ τὴν δὴ Ναυπλίου ἀπολέσθαι τὸν Ὀδυσεΐα. 1678, 23.

Ὀδυσεὺς ὅτι μελαγχροῖς ἱστορεῖται γενέσθαι καὶ πρηνόθρεξ, καὶ πῶς ἀκουστέον τὸ περὶ αὐτοῦ λεγόμενον Ὀδ. ν', 399. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὁλέσω τρίχας. 1799, 15. 19. ἄλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τινῶν ἱστορουμένων περὶ αὐτοῦ πρεσβύτερος τοῦ Νέστορος γενέσθαι συνάγεται, καὶ λίσις τῆς ἐντεῦθεν ἀπορίας. 1900, 19.
 Ὀδυσεὺς, ἀλείψας κρητὴ τὰς τῶν ἐταίρων ἀκοὰς ἐπὶ ἀπορητῇ τῶν Σειργητῶν μελωδημάτων, ὅτι εἰς τὸν ἐκ φιλοσοφίας λόγον ἀλληγορεῖται· καὶ ἐπιξεργασία τῶν κατὰ μέρος μυθευομένων Ὀμήρῳ περὶ τῶν τοιούτων ἐν τῷ μὴ τῆς Ὀδυσεΐας. 1707, 42 — 1708, 48.
 Ὀδυσεὺς περιπωμένως ἀντὶ τοῦ Ὀδυσεΐως κατὰ γενικὴν πτώσιν Ἀωρικῶς ἢ Αἰολικῶς. 1965, 24.
 Ὀδυσεΐως εἰκόνες ὅτι πῶλον περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσαι ἐποιοῦντο, ἱστορία. 804, 17.
 Ὀδυσεΐως ἐπὶ Τροίαν στρατεία, ὅτι καθ' Ὀμηρον μὲν πεισθεὶς ἐστράτευσεν Ὀδυσεὺς, κατὰ δὲ τοὺς ἑσπερον μυθίαν προσποιησάμενος καὶ ἐπὶ Παλαμῆδος ἐξελεγχθεὶς ἄκων τοῦτ' ἐποίησεν, ἱστορία. 1956, 11.
 Ὀδυσεΐως θάνατος, ὅτι Τηλέγονος ὁ ἐκ Κίρκης υἱὸς Ὀδυσεΐως, ἔλθων εἰς Ἰθάκην ἐπὶ ἀναγνωρίσει τοῦ πατρὸς καὶ λεηλατεῖν ἐπιχειρήσας ἀγνοῖα τὰ τοῦ πατρὸς κτήματα καὶ εἰρῶν ἐκένον ἀνθιστῆμενον, οὐκ εἰδὼς ἀπέκτενε. 1676, 44.
 Ὀδυσεΐως κάθοδος εἰς Ἀΐδην ὅτι εἰς τὴν τῶν σοφῶν περὶ τὰ καταχθόνια θεωρίαν ἀλληγορεῖται· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐσπερίας θάλασσης πλείους εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν, καὶ ταύτην διαπεράσας καὶ εἰς τὴν πέραν ὑπὲρ ἀφαιόμενος, ἰδεῖν τὰ κατὰ τὸν Ἀΐδην μυθεύεται. 1666, 8. 1667, 10.
 Ὀδυσεΐως πλάνη, ὅτι τὸ πολλὴ τῆς Ὀδυσεΐως πλάνης περὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν ἐγένετο. 1379, 18.
 Ὀδυσεΐως υἱοὶ ἐκ διαφόρων γυναικῶν, Τηλέμαχος, Τηλέγονος

καὶ Εὐρύαλος, ὃν καὶ ἄπεκτο-
νέναι ἱστορεῖται ὁ Τηλέμαχος·
καὶ ὅτι καὶ ἄλλοι τινὲς υἱοὶ γε-
γονέναι τῷ Ὀδυσσεὶ ἱστοροῦνται,
ὧν καὶ τὰ ὀνόματα καταλέγει·
καὶ ὅτι Τηλέμαχος μὲν Κίρκην
ἱστορεῖται γῆμαι μετὰ τὸν Ὀδυσ-
σέως θάνατον, Τηλέγονος δὲ ὁ
ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηνελόπην
τὴν Τηλεμάχου μητέρα, ἐρμη-
νεία διεξοδική. 1796, 44.

Ὀδυσσεὺς φεγγὴ μετὰ τὴν μνη-
στοροφονίαν εἰς τοὺς ἐν τῇ με-
σσηνίᾳ τόπους ὅτι ἐπὶ ἐξιλεύσει
Ποσειδῶνος ἐγένετο, ἱστορία.
1675, 30.

ὁδύσω τὸ ὀργίζομαι ἐν δυσι σῶ,
ὁδύσω δὲ ἐπὶ μέλλοντος ἐν ἐνί.
68, 15. 1389, 14.

ὁδῶδα, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄζω γίνεται
ὄζωζα, καὶ ὁδῶδα πρὸς τὸ εὐφω-
νότερον. 153, 32.

ὁδῶδυσται ὅτι Ἀττικοῦ ἐστι πα-
ρακειμένου, ὡς καὶ τὸ ὀρώρυκται.
1543, 58.

οδῶν λήγοντα σύνθετα βαρύνοντα
ὅτι ἐκ τοῦ ὁδόντος ἐν ἴσῳ τῷ ὁ-
δοῦς ὁδόντος Ἰωνικῶς λεγομένου
σύνκεινται, οἷον προδῶν, χαυ-
λιδῶν. 854, 12.

ὁδῶν ὁδόντος, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ
ὁδοῦς ὁδόντος. 854, 12.

οεις λήγοντα ὀνόματα ὅτι τῶν διὰ
τοῦ οεις τὰ μὲν μακρὰν ἔχοντα
τὴν πρὸ τοῦ ὁ συλλαβὴν ἐκτείνει
τὸ ὁ πρὸς εὐχρησίαν μέτρον, οἷον
ὠπῶεις, εὐρῶεις· ὧν δὲ συστέλλ-
εται ἡ πρὸ τοῦ ὁ συλλαβὴ, συ-
στέλλεται καὶ τὸ πυρὺλῆγον ὁ,
οἷον ἐρῶεις, κερῶεις. 427, 13.
642, 53. 1299, 34.

ὁζέω ὁζῶ ὁζήσω καὶ ὁζίσω, ὅτι
χρήσιμος ἐστὶν ἡ λέξις. 1523, 38.

Ὀζόλαι Λοκροὶ ἑπωνυμικῶς. 276,
9. 22. 27. ζῆται ἐν τῷ, Λοκροὶ
ἔθνος.

ὁζος Ἀρης περιφραστικῶς ὁ πολέ-
μικὸς ἄνθρωπος πολλαχοῦ παρ'
Ὀμήρῳ. 278, 25. 334, 32.

ὁζω ὅτι καὶ ὁζῶ λέγεται περισπω-
μένως, οὐ μέλλων ὁζήσω καὶ ὁζί-
σω. 1523, 38. 1541, 63.

οθεν ληγόντων ἐπιρρήμάτων προσω-
δα. 174, 16. 918, 41. ζῆται τὸ,
θεν ληγόντων ἐπιρρήμάτων.

ὁθνεῖον τὸ νόθον καὶ ξένον, οἷον ἐλ-
ποθεῖον κατὰ μετάθεσιν. 502, 37.

ὁθομαι τὸ ἐπιστρέφωμαι καὶ μετα-
κινῶμαι. 77, 25. 392, 45. 564, 19.

ὁθόνη, γυναικίον ἱματίον λεπτὸν,
ὅτι παρὰ τὸ ὁθεσθαι λέγεται διὰ
τὸ εὐκίνητόν τι εἶναι. 77, 25.
392, 45. 1166, 37.

ὁθρος, ὁρος Θεσσαλικόν, ἀφ'
οὗ Ἐνισσεὺς ποταμὸς οὕτω λεγό-
μενος ῥέων δέχεται τὸν Ἀπιδανὸν
ποταμὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσά-
λων. 1682, 8.

ὁθω τὸ κινᾶ. 207, 41. ζῆται τὸ
ὁθομαι.

οι διηθογγοὺς μέση λέξιον ἐκ πλεονα-
σμοῦ τοῦ ἰ γινόμενῃ πρὸς θερα-
πείαν πολυβραχυτέρας εἶπουν τῆς
τοῦ ὁ στοιχείου ἐπαλληλίας, οἷον
ἰδοπῶρος ὁδοπῶρος, ὁδοδόκος ὁ-
δοιδόκος. 422, 33. 925, 2.

οι περισπώμενον λήγοντα ἐπιρρήμα-
τα τῆς Συρακουσίων διαλέκτου,
οἷον ἐνδοῖ ἀντὶ τοῦ ἔνδον, καὶ
ἐξοῖ ἀντὶ τοῦ ἔξω. 140, 15.

οἱ αἰτῶ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ πολλαχοῦ
παρ' Ὀμήρῳ. 522, 21. 1044, 55.

ὁϊ, ἐπιρρήματα δυσχεραίνοντων καὶ
φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων. 696,
20. 1538, 45.

οἷα λήγοντα ὁηλυκὰ προπαροξύοντα
ὅτι οἱ πάλαι Ἀττικοὶ πυρῶξονον
καὶ τὴν λήγουσαν αὐτῶν μακρὰν
ἐνόμιζον, οἷον εὐνοῖα καὶ ἀγνοῖα
ἀντὶ τοῦ εὐνοῖα καὶ ἄγνοῖα. 1579, 28.

οἷα ἀπολύτως καὶ ἀποστηματικῶς
ἐν τῷ, οἷ' ἀγορεύεις, πολλαχοῦ
παρ' Ὀμήρῳ· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνα-
φορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀπερ, οἷον ἐν
τῷ, αἰτὴ γὰρ τάδε εἴματα ἐγὼ
πόρον οἷ' ἀγορεύεις, Ὀδ. ε', 255.
1864, 40.

οἷα ἀγορεύεις, ἀντὶ τοῦ ὁ λέγεις,
ἢ ἀποστατικῶς κατ' ἥθος θυμου-
μένου ἀντὶ τοῦ ποῖα δὴ ταῦτα λέ-
γεις. 1969, 2. καὶ ἄλλαχοῦ ὅτι τὸ,
οἷα ἀγορεύεις, καὶ οἷα ὁ γε μυ-
θεῖται, Ὀδ. ρ', 479. 514. ὅτι τὸ
οἷα μυστικῶς ἐπιλεγόμενον μεγα-
λὴν τινῶν ἐστὶν ἐμφατικόν. 1829,
3. 1830, 31.

ὁῖαι, διφθέραι οἷων ἦγουν προβά-
των, τουτέστι μῆλωται, ὅτι καὶ
δαῖ ἢ οἷα λέγονται χωρὶς τοῦ ἰ.
1828, 51.

οἷακες, κανόνες ἢ κρίκοι τινές,
δι' ὧν ἱμάντες διείρονται, οἷς
στρέφεται τὸ πηδάλιον· καὶ οἷα-
κια ξύλα, δι' ὧν στρέφεται τὸ
πηδάλιον. 1533, 48. καὶ οἷακες
ἀπήνης, κρίκοι τινὲς συνέχοντες
τὸν ζυγὸν ὁμωνύμως τοῖς τῶν
νεῶν. 1350, 8.

οἷαξ τὸ πηδάλιον ἀπὸ ξύλου, ὃ
τὸ πηδάλιον στρέφεται. 1533, 46.
ζῆται τὸ οἷακες.

Οἷατις νομὸς ὁ ὑπὸ προβάτων
κατανεμόμενος τόπος, παρὰ τὸ
οἷς οἷος, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον.
1165, 46.

Οἷβάλων παῖδες, Τυνδάρεως, Ἰ-
καρος, Ἀρνη καὶ Ἰπποθῶν·
καὶ ὅπως ἐστασίασαν πρὸς ἄλ-
λήλους περὶ τῆς βασιλείας, ἱστο-
ρία διεξοδική. 293, 11.

οἷγω τὸ ἀνοίγω, ὅτι τῇ οἱ δι-
φθόγγῳ παραλήγει. 838, 11.

οἷδα ὅτι Ἀιολικῶς οὕτω γράφεται,
ὡς καὶ τὸ λέλοιπα καὶ δέδοικα,
κοινῶς γὰρ ἂν διὰ τοῦ εἰ. 853,
5. 1618, 49. ἄλλαχοῦ δὲ ὅτι οἷδα
ἀπὸ τοῦ εἶδω εἶδα, καὶ διαλύσει
εἶδα καὶ μεταβολῇ τοῦ εἰ εἰς ὁ
οἷδα. 1600, 26.

οἷδάνειν ὅτι ἐκ τοῦ οἷδαίνειν γέ-
γονεν ἀπέλυσαι τοῦ εἰ, ὡς ἐκ τοῦ
μελαίνειν τὸ μελάνειν. 665, 19.

οἷδης λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ οἷ-
δεῖν συγκεῖμενα, οἷον ἰσχιοῖδης,
γαστροοῖδης, ὠμοῖδης, πεοῖδης,
χελυνοῖδης. 1684, 28.

οἷδης λήγοντα πατρωνυμικὰ ἐκ τῶν
διὰ τοῦ οος ληγόντων ὀνομάτων,
οἷον Πάνθοος Πανθοῖδης, Βοή-
θοος Βοηθοῖδης. 395, 16. 1088,
25. 1480, 58.

οἷδιον λήγοντα ὀνόματα ὑποκοριστι-
κὰ, οἷον βοῖδιον, ροῖδιον, ὅτι
ἐκ συναιρέσεως τοῦ ὁ καὶ ἰ ἔχου-
σι τὴν προπαρὰλήγουσαν διφθογ-
γον. 1400, 62.

Οἷδιπόδης ποιητικῶς ὁ κοινῶς
Οἰδίπους, ἐκ τῆς Οἰδίποδος γε-
νικῆς τροπῇ τοῦ ος εἰς ἡς. 1684,
19. 30.

Οἰδίπους ὅτι καὶ Οἰδιπόδης παρὰ
τοῖς ποιηταῖς ἐνίοτε λέγεται, καὶ
ὅτι διὰ τὸ οἰδῆμα τῶν ποδῶν, ὃ
ἔπαθεν δι' ἐξέτεθρ βρέφος ὧν
τρυνήθεις τοὺς ἀστραγάλους τῶν

- ποδῶν, οὕτως ἐκλήθη, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν ἀτυχημάτων ἱστορία διεξοδική. 1633, 54 — 1684, 27. καὶ ὅτι κατὰ μὲν Ὀμηρον ἐν Θίβρις δοκεῖ ἀποθανεῖν, κατὰ δὲ τοὺς τραγικοὺς ἐν Ἀθήναις· καὶ ὅτι ὁ Οἰδίπους καὶ Οἰδιπόδης λέγεται ποιητικῶς. 1323, 49. 56.
- οἰέτ' ἢ μὴ, ἤθουν προβάτου δορὰ, παρὰ τὸ οἷς οἶδς, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον. 877, 53. 1828, 57.
- οἷες ὕρσινες ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν θηλειῶν ὅτων λέγονται Ὀδ. ι', 425. 1638, 7.
- οἷσθαι ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ἢ νομίζειν ἐν τῷ, κείνον οἰομένη τὸν κάμμορον εἶ ποθεν ἔλθοι, Ὀδ. β', 351. 1449, 54.
- οἷται ἀντὶ τοῦ φαίνεται ἢ νομίζεται ἐν τῷ, οὐκ ἄφρων ὁ ξένος οἰεται, Ὀδ. ρ', 586. 1832, 37.
- οἰέτης οἰέτος, ὁμοετῆς εἶπουν ἰσόχροτος, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοετῆς λέγεται συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ κατ' ἰ· καὶ ὅτι διὰ τὸν τοῦ ἰ πλεονασμὸν ἐπιλάθῃ ἢ ἄρχουσα τῆς λέξεως· καὶ ὅτι κοινόν ἐστι τῷ γένει τοῦνομα· καὶ ὅτι τῶν μεθ' Ὀμηρον ὁξυνόντων τὰ ἐκ τοῦ ἔτος συγκείμενα ὅμως ὁ Ὀμηρος βαρύνει αὐτά, ἐρμηνεία διεξοδική. 340, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ἴος, ἤθουν εἰς, πλεονασμῷ τοῦ ὁ λέγεται. 663, 23.
- οἷζε, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ φθείρου καὶ κυκοπαθεῖ. 969, 17.
- οἷζυρὸς ὅτι παρὰ τὸ οἷζεῖν, ὁ ἐστὶ θρηνητὴν, λέγεται. 1114, 46. καὶ οἷζυρὸς γένος ταυτὲς διὰ δακρυόεις γένος παρ' Ὀμήρῳ. 1609, 38.
- οἷζυρότερος ὅτι καίπερ μακρὰν ἔχει τὴν ζυ συλλαβὴν, ὅμως ἐκτείνει καὶ τὴν ρω διὰ μέτρου χρεῖαν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οἷζυρώτερον ἀνδράς, Ἰλ. ρ', 446. 1114, 38. 1526, 6.
- οἷζυς καὶ οἷζυρὸς, ζῆται ἐν τῷ οἷζω. 127, 9.
- οἷζω τὸ θρηνηῶ καὶ κακοπαθῶ, ὅτι παρὰ τὸ οἷ θρηνητικὸν ἐπιβήμα γίνεται οἷζω, ὅθεν οἷζω καὶ διαλύσει οἷζω, ὅθεν οἷζυς καὶ οἷζυρὸς δνόματι. 127, 9. 430, 9. 969, 17.
- οἷη ἀντὶ τοῦ μία ἐν τῷ, εἴνεκα κοῦρης οἷης, Ἰλ. ι', 638. ὅτι θηλυκὸν ἐστὶ τοῦ οἶος, καὶ ζῆται τὸ οἶος. 778, 43.
- οἷη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν ὁ δημότης Οἰηθὲν εἶναι λέγεται. 828, 18.
- οἷηον τετρασυνλλάβως τὸ οἶακον εἶπουν τὸ τῆς νεῆς πηδάλιον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἦ, ὡς καὶ τὸ πολεμήιον. 257, 12. 1640, 50. καὶ οἷηον νεὺς ἔχουν, ἀντὶ τοῦ κυβερνᾶν τὴν ναῦν. 1170, 30.
- οἷον λήγουσαι δοτικαί, οἷον ἵπποιον, ὥμοιον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ δεύτερον ἰ. 205, 40. 1003, 24.
- οἷος καὶ οἷον λήγοντα ἐπιθετικά ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ δεύτερον ἰ, οἷον ὁμοῖος ὁμοῖος, γελοῖον γελοῖον. 205, 39.
- οἷκα, μέγος παρακειμένους, ὅθεν τὸ οἷκα, ἐκ τοῦ εἶδω, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοιοῦν καὶ τὸ πρέπειν. 750, 5. 1160, 21.
- οἷκαδε κοινῶς, ποιητικῶς δὲ οἷκόνδε ἐπὶ τοῦ αἰτοῦ. 1384, 12.
- οἷκαί, ὅτι οὕτως λέγεται ἢ πατρίς. 1388, 28.
- οἷκαί ἢ πατρίς, οἷον ἐπανελεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅτι ἐλ'· πῶς τοῦ γῆ ἢ πόλις ἢ πατρίς λέγεται. 461, 27. καὶ ὅτι κατὰ μόνως λεγόμενον συνεισάγει τὸ πατρίς. 687, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἷκαί καθ' αὐτὸ τὴν πατρίδα σημαίνει, παρὰ τὸ οἷκεῖν ἢ τοῦ οἴκου λεγόμενον, ἰδίᾳ δὲ καθ' αὐτὸ οὐκ ἂν λέγοιτο ἀντὶ τοῦ πατρίς. 1391, 27.
- οἷκαῖν κύματα λέγονται ὀρνιθές· τινες ἀντὶ τοῦ ἐν θαλάττῃ διατρίβειν. 900, 33.
- οἷκέτης, ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης δοῦλον ἢ λέξις σημαίνει, ἀλλ' οἷκεται ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβοντες, κἂν εἴεν ἐλεύθεροι. 566, 12. 1624, 34. 1423, 5.
- οἷκεὺς ὁ οἰκογενὴς οἰκέτης, οἷκεται δὲ οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες. 1423, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἷκεὺς ἐν ἴσῳ τῷ οἰκέτης, οὐκ αἰετὶ ἐπὶ δοῦλον τίθεται. 1034, 28. ἀλλὰ καὶ τὸν κατ' οἶκον φιλητὸν δηλοῖ ποτὲ παρ' Ὀμήρῳ. 1750, 61.
- οἷκῆς οἱ οἰκιακοὶ οὐ μόνον δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες ἀπλῶς οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι. 566, 10. 647, 23. 1831, 11.
- οἷκημα, ὅτι τὸ εὐτελὲς οἷκημα κλισία καὶ σταθμὸς καὶ μέσαστον καὶ αὐλὶς καὶ ἑκατὶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, τὸ δὲ μὴ τοιοῦτον οἶκος καὶ δῶμα καὶ μέγαρον. 1749, 63.
- οἷκία πληθυντικῶς οὐδετέρως, ὅτι οὐχ' ἐποκετόρισται ἢ λέξις, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν ἐκ τῆς οἰκίον εὐθείας λέγεται ἐν τῷ, οἷκία σμερδαλέα εὐρώεστα. 678, 23. 898, 5. 1196, 8. 1653, 23.
- οἷκίον καὶ οἰκίδιον, ὑποκοριστικά τοῦ οἶκος. 1196, 14.
- οἷκίσκος τὸ περικυκλοφύειον, καὶ οἰκίσκος ὀρνίθιος κατὰ συμπλοκὴν παρ' Ἀριστοφάνει. 1423, 4.
- οἷκοδεσποτεῖν λέγονται οἱ πλανῆται, ἐπεὶ καὶ οἴκους ἔχουν λέγονται. 162, 2.
- οἷκοδομεῖν πόλιν ἢ θυσιαστήριον ὅτι ἀκέρως λέγεται, ὡς καὶ τὸ οἰνοχοεῖν νίκτωρ καὶ χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι. 160, 10.
- οἷκοθεν, πάντοθεν, ἄλλοθεν, ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ ὁθεν ἐπιβήματα προπαροξύονται. 174, 17.
- οἷκοι ἀντὶ τοῦ εἰς οἶκον Ἀττικῶς, ὅτι ἐλλειπῶς λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τῆς οἰκοῦ πληθυντικῆς εὐθείας εἰς ἐπιβήματα μετέχθη. 1384, 9.
- οἷκοι λέοντες, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ τῶν ἰδίων ὑπηκόων ἀνδρίζομένων. 1349, 24.
- οἷκοι πλανητῶν, χῶραι τινὲς δεδομέναι τοῖς πλανήταις, ὅθεν καὶ οἰκοδεσποτεῖν λέγονται. 162, 2.
- οἷκόνδε ποιητικῶς, κοινῶς δὲ οἷκαδε, ἤθουν εἰς τὸν οἶκον ἢ πρὸς τὸν οἶκον. 1384, 11.
- οἷκῶπεδον, οἷκας καταρτίσεως πέδον, ὃ ἐστὶν ἔδαφος. 436, 42.
- οἷκοπορεῖα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη. 1423, 5.
- οἷκός καὶ οἷκος ὅτι ἐκ τοῦ οἷκα μέσου παρακειμένου τοῦ εἶδω, ὃ δηλοῖ τὸ πρέπειν καὶ τὸ ὁμοιοῦν, λέγονται. 759, 5. 1160, 21.
- οἷκος, ὅτι καὶ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ οἶκος λέγεται ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ, τοῦ νῦν οἷ-

- κον ἔτιμον ἔδεις, 'Οδ. κ', 431. 1807, 31.
- οἶκος, ὅτι τῶν ἡρωικῶν οἰκῶν τοὺς μελλοῦς 'Ομηρος μὲν δώματα καλεῖ καὶ μέγαρα καὶ κλισίας, οἱ δὲ ὕστερον ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας. 1483, 23. ζῆται τὸ οἶκημα.
- οἰκόσιτος ὁ οἰκοθεν, ἦτοι τὰ ἑαυτοῦ, ἐσθίων ἢ μισθωτὸς τρέφων ἑαυτὸν. 1423, 6.
- οἰκότριβες οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, ὅτι μεταφορικῶς λέγονται ἀπὸ ἱματίων ἢ ἄλλων χρονίων σκευῶν. 1327, 22.
- οἰκοτρούβλιον ἀντὶ τοῦ οἰκογενεῖς παιδάριον. 1423, 6.
- οἰκουμένης μέσον, ὅτι ἡ Δελφικὴ χώρα μέση τῆς οἰκουμένης ἐνομλζετο. 1389, 38.
- οἰκουμένης σχῆμα, ὅτι ἡ μὲν δλη γῆ σφαιροειδὴς νομίζεται, ἡ δὲ οἰκουμένη ἄλλως καὶ ἄλλως κατὰ διαφόρων γνώμας. 690, 43.
- οἰκούρια τὰ οἰκοφυλάκεια, εἴτουν ὁ ὑπὲρ οἰκουρίας μισθός, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν μητέρων οἰκοῖ τοῖς παιδίοις ἐπολιεπόμενα παῖγνια. 602, 40. 1423, 3.
- οἰκουρὸς δράκων ἐλέγετο ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος, καὶ ὅτι τινὲς προπερισπωμένως οἰκουρὸς γράφουσι. 1423, 7.
- οἰκτεῖρειν κυρίως τὸ λαλεῖν λόγους εἰς οἶκτον κινουήτας. 1315, 6.
- οἰκτοὶ πραγματικοὶ ἐν ἐπιλόγοις εἰσαγόμενοι ἐν τοῖς δικαστηρίοις. 1049, 64.
- οἰκτρὰ τραγωδία, ὅτι τραγωδίαν Διονυσίου τοῦ τυράννου οἰκτρὰν εἰπὼν εἶναι Φιλόξενος ἰσοφύλατο τῇ ὁμωνυμίᾳ τὸν τύραννον. 1691, 34.
- οἰκτρὸς ὁ οἴκτου ἄξιος. 841, 31. καὶ οἰκτρὸν ἀνδράποδον τὸ μοχθηρὸν καὶ οἴκτου ἄξιον. 1691, 36.
- οἰκωφελία ἡ οἰκουρία, ὃ ἐστὶν ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, ἡ δὲ τοῦ εἰρηναίου βίου πορισμὸς, ἡ ἢ οἰκουρικὴ οἰκονομία ἢ ἐμπορία. 1702, 7. 39. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὠφελεῖν σύγκειται ἡ λέξις. 1314, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ οἴκον ὀφείλιν δοκεῖ συγκείσθαι ἡ λέξις. 1773, 31.
- 'Οἰλέος κίριον ὅτι ἐκ τοῦ 'Πιεύς
- γέγονε πλεονασμῶ τοῦ ὁ. 650, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ 'Οἰλέος καὶ 'Ιλέος λέγεται διςυλλάβως ἀποβολῇ τοῦ ὁ. 101, 19. 277, 1.
- 'Οἰλιάδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ 'Οἴλιος ἐσχημάτισται, ἐκ γὰρ τοῦ 'Οἰλέος 'Οἰλείδης ἂν ἦν. 13, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ 'Οἰλέος 'Οἰλέως γίνεται 'Οἰληιάδης καὶ συγκοπῇ τοῦ ἡ 'Οἰλιάδης. 927, 62.
- οἶμα τὸ ὄρημα, καὶ οἶματα τὰ ὄρηματα, ὅτι ἐκ τοῦ οἶμημα συγκόπεται, ὡς ἐκ τοῦ κύκημα τὸ κῆμα. 716, 54. 1084, 62.
- οἶμι λήγοντα πρῶτα πρόσωπα πληθυντικὰ εὐκτικῶν μετὰ συγκοπὴν γεόμενα, οἶον δόλῃμεν δοῖμεν, ὅθεν καὶ δοῖεν τὸ τρίτον. 176, 11.
- οἶμη ἀντὶ τοῦ διήγησις ἐν τῷ, οἶμης τῆς τὸ τ' ἄρα κλῆος οὐρανὸν εὐρὺν ἴκανε, 'Οδ. θ', 74. 1586, 44.
- οἶμι λήγοντα εὐκτικὰ ὅτι ἐκτάσει τῆς παραληγουσῆς διὰ τοῦ ὠμι κατὰ γλῶσσαν λέγονται, οἶον τυχοίμι τύχωμι. 1279, 48.
- οἶμοι ἐν θώραξι, ἦγον ζῶναι, ὁδοὶ ἢ ῥάβδοι. 827, 55.
- οἶμῳ τὸ ὀρμῷ, ὅτι ἐκ τοῦ ὀμῷ ῥήματος παρήχθη, ὃ δηλοῖ τὸ ὀμοῦ γίνομαι, καὶ ἐρμηνεῖα διεξοδικῇ τοῦ, οἶμῃσεν δὲ αἰεὶς, ἐη τοῦ 'Πλ. χ', 308. 1270, 48.
- οἶμῶζω, ὅτι παρὰ τὸ ὦ θρηνητικὸν γίνεται ὦζω, ὅθεν τὸ οἶμῶζω. 127, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶμῶζειν τὸ οἶμοι λέγειν, ἐκ τοῦ οἶμοι καὶ τοῦ ὦζειν σύγκειται. 1279, 33. 35.
- οἶνός, εἶδος περιστερῆς οἶνωπὸς τὸ χρῶμα, μεῖζων τῶν κοινῶς οὕτω λεγομένων. 1712, 42.
- Οἶνὸς κύριον ὅτι παρὰ τὸν οἶνον ἔσχε τοῦνομα διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἐρῶθημα. 772, 31.
- οἶνιαστήρια, σπονδὴ τελουμένη τῷ 'Ηρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφηβῶν πρὶν ἀποκείρασθαι. 907, 18.
- οἶνίζεσθαι τὸ οἶνον πορβέσθαι, 'οἶνωσθαι δὲ τὸ μέθυσκεσθαι. 692, 10.
- οἶνινος, μετουσιαστικὸν ἐκ τοῦ οἶνος. 871, 50.
- οἶνοβαρεῖιν, ῥῆμα σύστοιχον
- τῷ οἶνοβαρῆς ὀνόματι. 90, 21. καὶ δηλοῖ τὸ οἶνον βαρεῖσθαι. 1461, 28. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ οἶνοβαρῶ παρῆται. 1635, 33. καὶ ὅτι τὸ μὲν οἶνοβαρεῖω βαρυτόνως τε λέγεται καὶ τὸ ρί διφθογγῶν ἔχει, καρηβαριῶ δὲ περισπᾶται καὶ τὸ ρί διὰ τοῦ ἰ ἔχει. 1911, 2.
- Οἶνός, πόλις ἐν 'Ικάρῳ τῇ νήσῳ, καθ' ἣν ὁ Πράμειος οἶνος ἐγίνετο, ἱστορία. 871, 22.
- Οἶνόματος, υἱὸς 'Αρεως ἐκ Στερόπης τῆς Ἀτλαντίδος. 1155, 53. καὶ περὶ τῆς Οἶνομάου μνηστοροφονίας καὶ τῶν κατὰ Πέλοπα καὶ Μυρτίλον καὶ τὴν ἀρπαγὴν 'Ιπποδαμείας ἱστορουμένων ἐρμηνεῖα διεξοδική. 183, 16.
- οἶνόπεδον, ἀμπλίων γῆ πεδινή. 776, 61. καὶ ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ οἶνος, ἀλλ' ἐκ τοῦ οἶνον σύγκειται τοῦτομα, ὡς παρὰ τὸ τιμὴ τὸ Τιμόθεος. 1409, 58.
- οἶνοπες βόες οἱ οἶνώδεις ἰδεῖν καὶ διὰ τοῦτο μέλανες, ὡς λόγῳ καὶ οἶνον πίντος λέγεται. 955, 54. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶνοπες βόες οἱ μέλανες διὰ τὸ μέλινον καὶ τὸν οἶνον λέγεσθαι, ἡ οἱ πυθόροι διὰ τὸ καὶ οἶνον τινα ἐρυθρόν εἶναι. 1732, 13. ἡ οἶνοπες οἱ θερμοὶ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι. 1851, 55.
- Οἶνοπίων κύριον, ὅτι παρὰ τὸ οἶνωπὸν τοῦ προσώπου ἔσχε τοῦνομα. 772, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Οἶνοπίων ὄνομα υἱοῦ Διονύσου. 1623, 45.
- οἶνοπληθῆς ὅτι παρὰ τὸ πλήθω ῥῆμα γεόμενον καὶ οὐ παρὰ τὸ πληθὸς ὄνομα ὀζύνεται. 920, 47.
- οἶνοποτάζειν ὅτι παρὰ τὸ οἶνοποιεῖν παρῆται. 1198, 28.
- οἶνος ὅτι παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ ὠφελῶ λέγεται, ἡ παρὰ τὸ οἶω οἶσω, ὃ ἐστὶ κομίζω, ἡ παρὰ τὸ οἶσσεως ἐμπιπλᾶν τὸν νοῦν, οἶονε οἶονους. 640, 63. 1077, 54. καὶ ὅτι ὁ οἶνος τὰ σκληρὰ ἤθη μαλάσσει, καὶ Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου ἀπόφειγμα εἰς τοῦτο. 1910, 42.
- οἶνος ἄκρως καὶ οἶνος ἐφθός, ὅτι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρησθεῖς ἦν οἶνος ἐφθός. 1299, 9.
- οἶνος ἀερκτοῦς ὅτι χαριστάτος εἰς λαλαῶσιν, ὃ δὲ Ζυκίνθιος

καὶ ὁ Λευκάδιος διὰ τὸν γένον ἀδικοῦσι κεφαλῇ. 1573, 24.
οἶνος μέλας, περὶ τῶν τοῦ μέλανος καὶ λευκοῦ καὶ κιθρόου οἶνον δυνάμειν καὶ ιδιωμάτων τινῶν, καὶ μάλιστα τῶν τοῦ μέλανος, ἱστορία γησική· καὶ ὅτι παρὰ Χίοις πρώτοις ἔην ὁ μέλας οἶνος. 862, 12. 872, 32.
οἶνος οἶκ ἔχει πηδάλιον, παροιμία. 1623, 57.
οἶνος παλαιός, καὶ περὶ τῶν τοῦ παλαιοῦ οἶνου ιδιωμάτων καὶ δυνάμειν ἱστορία. 1449, 16.
οἶνος σκευαστός εἶπουν ῥοτιμένος, παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀνθοσμίας καλούμενος. 1449, 11.
οἶνός τις Ἰταλικός, μέλας μὲν κατ' ἀρχὰς, μετὰ δὲ πολὺν χρόνον λευκός γινόμενος. 1449, 15.
οἶνον κρύσις, ὅτι τὴν τοῦ οἶνου πρὸς ἔδωρ κρύσιν κατὰ μὲν τινὰς Μελάμπους ἐπενόησε, κατὰ δὲ τινὰς Ἀμφικτιῶν βυσιλεὺς Ἀθηναίων· τινὲς δὲ ἑμβριον τυχαίῳ ἀντιθέσει τὸ τοῦ κέραματος αἰτίον, ὅθεν καὶ τῷ μετὰ τὸ δεῖπνον κρύματι Ζεὺς σωτὴρ ἐπελέγετο διὰ τὸν ἑμβριον Δία. 1815, 64—1816, 20.
οἶνον κρύσις διάφοροι, ὅτι ἡ μὲν τις, τρία λέγεται, ὃ ἐστὶν ἐν οἶνον καὶ δύο ἔδατος, ἡ δὲ πέντε, δύο οἶνον καὶ τρία ἔδατος, ἡ δὲ τέσσαρα ἡ καὶ ἴσον ἴσω λεγομένη, καὶ ἔδατος, ὃ ἐστὶν ἔδατῶδους, κρύσεως σκώμματα τινα κωμικά. 1624, 32—55.
οἶνον ψῆξις ὅτι ἀρχαῖον ἔθος ἐστὶ. 866, 23.
οἶνοῦσθαι τὸ μεθύσκεσθαι, οἰνῆσθαι δὲ τὸ οἶνον πορῆσθαι. 692, 11.
οἶνοῦττα ὅτι ἐκ τοῦ οἰνόεσσα συνήρηται Ἀττικῶς λεγόμενον. 1735, 52.
οἶνοφλυγία καὶ οἶνόφλυξ, ὅτι παρὰ τὸ φλύω γίνεται φλύσσω φλύξω, ὅθεν οἶνόφλεξ ὁ οἶνον φλύων ἔχων ἀνάκτων. 1241, 2.
οἶνόφλυξ ὅτι παρὰ τὸ φλύω, ὃ δηλοῖ τὸ ὀρηγτικῶς ἔχειν, λέγεται. 972, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ἑλλως, ζήτει τὸ οἶνοφλυγία.
οἶνοχοεῖν καὶ οἶνοχοεῖν τὸ κερᾶν. 1402, 29. καὶ ὅτι ἡ οἶνο-

χοεῖν νίκταρ ἀκέρως λέγεται, ὥς καὶ τὸ βουκολεῖν ἵππους καὶ χειρονομεῖν τοῖς σκέλει. 159, 36. 160, 7. καὶ ὅτι ἐν τῷ οἶνοχοεῖν οἶνον ἐκ περισσοῦ προστίθεται τὸ οἶνον. 1867, 26. καὶ περὶ τῶν τῆς οἶνοχοεῖας σεμνωμάτων, καὶ πῶς ὁ Ἑρμῆς οἶνοχοεῖν λέγεται ἀλληγορικῶς. 1205, 14. ζήτει τὸ οἶνοχοεῖν.
οἶνοχοεῖν, κατὰ τρίτον πρόσωπον, ὅτι ἑλλειπῶς τῆς ὑποκειμένης εἰθίας λέγεται ἐν τῷ, ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἶνοχοεῖν, Ὀδ. φ', 142. 1904, 52.
οἶνοχοεῖν, ὅτι οὐ δεῖ νομίζειν τοὺς παρ' Ὀμήρῳ οἶνοχοεῖν δούλους γεγονέναι, ἀλλὰ νεανίσκους ἐλευθέρους. 1402, 43. ζήτει τὸ οἶνοχοεῖν.
οἶνοχοεῖν τρέμενος, ζήτει ἐν τῷ κίανθος. 1900, 26.
οἶνοψ πόντος ὁ ἔχων ὄψιν οἶνον μέλανος. 116, 3. 1408, 56.
Οἶνώνη, ὅτι οὕτως ἐκλήθη πάλαι ἡ Ἀίγινα. 288, 4.
οἶνωπὸν μελανίας ἔδατος διαφορά, ὥς καὶ τὸ πορφύρεον καὶ τὸ κύνειον. 116, 14.
οἶο λήγονται γενικά ὅτι Θεταλικῆς εἰσὶ διαλέκτου, οἶον δένδρον δένδροιο. 96, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τῆς τῶν Βοιωτῶν. 140, 46.
οἶόθεν, ἐπιρῶμα ἐκ τοῦ οἶος, ὃ ἐστὶ μόνος. 918, 44. καὶ οἶόθεν οἶος, μόνος ἐκ μόνου. 663, 14. 678, 42.
οἶομαι ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ἢ προσδοκῶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον οἶομαι εἶποθεν ἔλθοι, Ὀδ. σ', 224. 1889, 44.
οἶόμενος, νομίζων ἢ νομιζόμενος ἐν τῷ, οἶόμενος θανέσθαι, Ἰλ. δ', 12. 439, 44.
οἶον θαναστικῶς ἐν τῷ, οἶον ἀντίξας ἄφαρ ὤχετο, Ὀδυσσ. β', 239. 1443, 17.
οἶον ἀντὶ τοῦ ὥς περ ἐν τῷ, οἶον ὅτε πρῶτιστον ἐμπαλίσθη φιλότητι, Ἰλιάδ. ε', 295. 986, 59. οἶον τε ἀντὶ τοῦ δυνατόν. 734, 26. καὶ ὅτι ἐκ περισσοῦ ἔχει τὸ τε, ὥς καὶ τὸ ἑλλως τε. 1486, 60.

οἶοπόλα ὄρη, καθ' ἃ οἶός τις πολεῖται, ἔχον μόνος ἀναστρέφεται, τουτέστιν ἔρημα. 1659, 2.
οἶοπόλος χώρος ἐπιθετικῶς ὁ ἔρημος. 942, 49. οἶοπόλος χώρος, ἔχον ἔρημον χώρον, παρὰ τὸ οἶον, ὃ ἐστὶ μόνον, τινὰ πολεῖσθαι ἐν αὐτῷ, ἢ παρὰ τὸ εἰς οἶον, ἔχον προβάτων, πόλιν, ἔχον ἀναστροφὴν, ἐπιτήδειον εἶναι. 1094, 64. 1095, 3.
οἶος λήγοντα προπερισπώμενα ἀπὸ ληγουσῶν εἰς ὅς εὐθειῶν ἡ γενικῶν σχηματιζόμενα, οἶον ἄλλος ἄλλοις, παντὸς παντοῖος. 136, 45. 1817, 15.
οἶος γενική ὅτι ἐκ τοῦ οἶος τρισυλλάβου συναρθεῖν ὥφειλε προπερισπασθῆναι, ἐρμηνεία διεξοδική. 1447, 53. 59.
Οἶος δὲυτόνως, δημὸς τις τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. 828, 17.
οἶος καὶ οἶα ἀντὶ τοῦ εἰς καὶ μία, καὶ ἀντὶ τοῦ μόνος καὶ μόνη, ὅτι παρὰ τὸ ἶος, ὃ ἐστὶν εἰς καὶ μόνος, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ὁ. 663, 23. 779, 17. 780, 11.
οἶος ἀναφορικὸν ὅτι ἐπὶ θανασμοῦ ἀρίστου λαμβάνεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οἶος μέση λέξις ἐστὶν, οἶον ἐν τῷ, οἶοθ' οἶμαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν, Ἰλ. ψ', 589. 1317, 46.
οἶοχίτων ὁ οἶον, ἔχον μόνον, χιτῶνα ἔχων. 1770, 35.
οἶος οἶος διαλελυμένως, ὅτι ἀναλογικῶς ἐστὶν τοῦ οἶος οἶος συνηρημένον. 404, 3. καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς γενικῆς τῆς τε τῶν ἐνικῶν καὶ τῆς τῶν πληθυντικῶν διαλελυμένως τε καὶ συνηρημένως εὔρηται λεγόμενον, οἶον οἶος οἶος, καὶ οἶων οἶων. 1753, 2.
οἶος ἀρνεῖός, ὅτι γενικὸν μὲν τὸ οἶος, εἰδικὸν δὲ τὸ ἀρνεῖός. 1668, 43.
οἶος καὶ φθοῖς ὅτι μόνα ἐν τοῖς δνόμασιν εἰσὶ τοῦ τοιοῦτου τύπου. 403, 5.
οἶος, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ οἶσω μέλλοντος ἀνηγγέμενον εἰς ἐνεστώτα, καὶ οἶοτε πληθυντικῶς. 1887, 63. 1934, 59.

οἶσετε ἀντὶ τοῦ κομίσαστε ἢ κομίζετε προστακτικῶς. 1887, 63.

ζήτει τὸ οἶσε.

οἶσθαι ἀντὶ τοῦ οἶδας, ὅτι καὶ οἶσθαι λέγεται μετὰ τοῦ σ'. 1773, 30.

οἶσάκαρπον τὸ ἀγνόκακκον, ὃ ἔστιν ὁ τοῦ ἄγνου καρπός. 834, 34.

οἶσος, ὃ καὶ λίγος, εἶδος φυτοῦ. 834, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶσος φυτὸν ταῦτ' ὃ περ οἶσά, καὶ ζήτει ἐν τῷ οἶσά. 1533, 57.

δῖστοβρόχιον, χυδαία λέξεις, ὅτι ἐκ τοῦ χέειν δῖστους ἀφορμὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως. 770, 48.

δῖστος, ἐκ τοῦ οἶω τὸ κομίζω οἶστος καὶ διαλύσει δῖστος. 1902, 35.

δῖστοῦχος φαρέτρα ἐπιθετικῶς ἢ παρ' Ὀμήρῳ ἰοδόκος, ὅτι πρὸς ὁμοιότητι εἴρηται τοῦ πολιοῦχος καὶ ἐστιοῦχος. 1024, 62.

οἶστρεῖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ οἶστρεῖν κατὰ τὴν δευτέραν. 1928, 23.

οἶστρηλατεῖσθαι τὸ οἶστρεω φέρεσθαι. 1928, 16.

οἶστρος, ὃ καὶ μύψ, θηρίδιόν τι σοβητικὸν τῶν τετραπόδων καὶ ποιοῦν αὐτὰ φέρεσθαι, παρὰ τὸ οἶω τὸ κομίζω, πλεονασμῷ τοῦ σ' καὶ τοῦ ρ' καὶ οἶστρος μεταφορικῶς πᾶσα ἐπιτεταμένη ὁρμή. 1161, 28. 1648, 44. 1928, 16.

οἶσύα, βοτάνη ἀκανθώδης, ἢ καὶ οἶσος δοκεῖ λέγεσθαι, ὅθεν καὶ ἄσπις οἶσύνῃ λέγεται καὶ δόρυ οἶσύνον καὶ ῥίπες οἶσύνιοι οἱ ἀπὸ κλάδων ἰτέας· καὶ ὅτι καὶ φυτὸν ἱμαντῶδες ἢ οἶσά. 1533, 56—62.

οἶσύνος κόφινος ὃ ἐξ οἶσῶς φυτοῦ γενόμενος, καὶ οἶσύνῃ ἄσπις καὶ οἶσύνον δόρυ καὶ ῥίπες οἶσύνιοι οἱ ἀπὸ κλάδων ἰτέας. 1533, 55, 60.

οἶσυνκηρὰ ἔρια τὰ ῥυπώδη, παρὰ τὸν οἶσινον. 1809, 24.

οἶσων καὶ οἶσόμενος ἀντὶ τοῦ κομίσων καὶ κομισόμενος, ὅτι ἡμισοί τις οἶσων τὴν ἐτέρω, οἶσόμενος δὲ ἑαυτῷ. 966, 22.

οἶστος λήγοντα ὑπερθετικά, καὶ οἶστος συγκριτικά ἐκ πλεονασμοῦ τοῦ ἰ γενόμενα, οἶον μυχέτατος

μυχότατος, πάρος παρότερος παροίτερος. 1905, 30.

οἶτης καὶ οἶτιος λήγοντα ὀνόματα ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ἰ τῆς οἱ διαφθόγγου. 113, 4.

οἶτης καὶ οἶτιος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῶν εἰς ος πλεονασμῷ τοῦ ἰ γενόμενα, οἶον θυμὸς Θυμοίτης, μένος Μενοίτιος. 113, 4. 395, 18. ζήτει τὸ, οἶτιος λήγοντα.

οἶτιος ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἶον φίλος Φιλοίτιος, μένος Μενοίτιος, καὶ ὅτι οὐ παρὰ τὸν οἶον λέγονται. 1888, 59. 1889, 55. ζήτει τὸ, οἶτης λήγοντα.

οἶτος ἐν ἴσῳ τῷ συμφορά. 776, 52. ὅτι παρὰ τὸ οἶ θρηνητικὸν ἐπιρῶμα λέγεται. 696, 21. καὶ οἶτος ἢ τύχη. 1186, 47. καὶ οἶτος κακὸς ἢ κακοτυχία. 1422, 43. καὶ οἶτος ἢ κακοπύθεια ἐν τῷ, λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖεις, Ὀδ. 9', 489. 1606, 50.

Οἶτυλος, πόλις τῆς Λακωνικῆς, Τύλις δὲ Θούρης. 295, 40.

οἶφειν καὶ οἶφρεσθαι τὸ συνουσιαστικῶς ποιεῖν καὶ πύσχειν. 1597, 29.

οἶφώλης ὅτι παρὰ τὸ οἶφειν, ὃ δηλοῖ τὸ συνουσιάζειν, λέγεται. 1597, 29.

Οἶχαλία, πόλις Εἰρύτου, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ· ὅτι οἱ μὲν τὴν Ἀρχαδικήν, οἱ δὲ τὴν Θεσσαλικὴν οἶτω λέγεσθαι φασί, καὶ ὅτι πολλαὶ τινες Οἶχαλῖαι, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 293, 16—37. καὶ ὅτι ἡ Ἀρχαδικὴ Οἶχαλία Ἀνδανία ἐκλήθη ποτέ. 743, 26.

Οἶχαλίας ἄλωσις, ποίημα Ὀμήρου, κατὰ δέ τινας Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου. 330, 46.

οἶχεσθαι τὸ ἀπειθεῖν καὶ τὸ θανεῖν καὶ ἀπλῶς ἀρνησθῆναι, ὅθεν οἰχόμενοι καὶ ἀποιχόμενοι οἱ θανόντες. 119, 21. 23. 486, 46. 959, 59.

οἶχνεσκον, ἤγον ἤρχοντο. 608, 6. ζήτει τὸ οἶχνω.

οἶχνώ παρὰ τὸ οἶχω πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ καταβιβασμῷ τῆς τέσεως. 670, 62. καὶ οἶχνέσκω κατὰ δευτέραν παραγωγὴν. 608, 6.

οἶω δυσυλλάβως ἐν ἴσῳ τῷ οἶω, ὃ ἔστι νομίζω. 1171, 42.

οἶω δυσυλλάβως παρ' Ὀμήρῳ ἐν ἴσῳ τῷ οἶω, ὃ ἔστιν οἶομαι. 997, 25. καὶ οἶω οἶσω τὸ κομίζω. 1161, 29.

οἶω τὸ νομίζω καὶ τὸ στοχάζομαι. 1410, 39. καὶ ὅτι τὸ οἶω καὶ οἶομαι ἐκ τοῦ οἶω καὶ οἶομαι κατὰ διήλυσιν λέγονται. 54, 32. καὶ ὅτι τὸ οἶω ἀντὶ τοῦ οἶομαι ἀποστατικῶς παρεντίθεται κατ' ἐνδοιασμόν εἰλαβῇ ἐν τῷ, ἥτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἐπειτὰ γ' οἷω γινώσκει, Ὀδ. π', 309. ὃ καὶ ἐλλειπτικῶς τοῦ ὥς ἐνδέχεται εἰρησθαι. 1803, 32.

οἶωνίζεσθαι τὸ μαντεύεσθαι. 1790, 16.

οἶωνιστής ταῦτ' ὃ περ οἶωνοπόλος, ὅτι εἰδικώτερόν ἐστιν ἢ τὸ θεοπρόπος. 920, 57.

οἶωνοθέτης ταῦτ' ὃ περ οἶωνοπόλος. 533, 13.

οἶωνοπόλος ὃ περὶ τοὺς μαντικοὺς οἶωνοὺς ποιοῦμενος. 47, 39. καὶ ὅτι ὁ οἶωνοπόλος καὶ οἶωνιστής καὶ οἶωνοθέτης καὶ οἶωνύμαντις πολυωνυμικῶς λέγεται. 51, 13.

οἶωνός, ὅτι πάντα τὰ σαρκοβόρα ὄρνεα οἶωνοὶ λέγονται ἐν τῷ, οἶωνοῖσι τε πᾶσιν, Ἰλ. α', δ. 467, 30. 961, 51. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐ μόνον ἀπλῶς πτηνὸν δηλοῖ τοῦνομα, ἀλλὰ καὶ πᾶν σύμβολον καὶ σημεῖον μαντικὸν εἶτουν σημαντικὸν τοῦ μέλλοντος οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι καὶ κίρκος τις Ὀδ. ο', 526. οἶωνός ἐστιν λέγεται, ἤγουν σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος, ὃ τε καὶ μέση ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ ἢ λέξις ἐστὶ. 200, 15. 902, 23. 1351, 20.

Οἶωνός, υἱὸς Αἰκυμνίου, Ἡρακλέους θεράπων, ἐπὶ τῶν Ἰκποθοωντιδῶν ἀναιρεθεῖς, ἱστορία. 293, 13.

ὁ Καρπάθιος τὸν λαγῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν καπὸν τὴν ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων, ζήτει ἐν τῷ λαγῶ καὶ δασύποδες. 1821, 33.

ὁκέλλω ὅτι ἐκ τοῦ κέλλω δυσυλλάβως γέγανε πλεονασμῷ τοῦ ὁ. 605, 47. 656, 3. 894, 16.

οκη και οκος λήγοντα ὀνόματα σύν-
θετα ἐκ τοῦ δέχῳ τροπῇ τοῦ χ
εἰς κ, οἷον καπνοδόκη, ξενοδόκος.
130, 41.

ὀκλαδίας δῖρος, ὅτι παρὰ τὸ
κλῶ γίνεται κλάζω καὶ πλεονα-
σμιῶ ὀκλάζω, ὅθεν ὀκλαδίας. 487,
34. 540, 35. 1769, 18. καὶ ὅτι ὁ
ὀκλαδίας δῖρος τείνεται, ὅτε
εἰς καθέδραν ἐτοιμασθῇ. 1661,
60.

ὀκλάζω ὅτι παρὰ τὸ κλῶ κλάζω
γέγονε πλεονασμιῶ τοῦ ὁ. 650, 47.
931, 02. 1208, 14.

ὀκλάξ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ,
ὅτι παρὰ τὸ ὀκλάζω λέγεται.
1769, 18.

οκλος λήγοντά τινα ἄρσενικά προ-
παροξύτονα, ὅτι καὶ διὰ τοῦ
οκλῆς περισπωμένως κατὰ τὴν
πρώτην τῶν συνηρημένων κλί-
νονται, οἷον Ἑτέοκλος Ἑτεοκλῆς,
Πάτροκλος Πατροκλῆς. 112, 40.

ὀκνεῖν, οἷον ἐνὶ οὐκ ὀνεῖν, ἤγουν
μὴ ἐνεργεῖν, τουτέστιν ἀργεῖν.
546, 5.

ὀκνος ἡ μετὰ κύματον ἀργία παρ'
Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον
ὁ φόβος. 546, 6. 611, 8.

ὀκριῦσθαι ἀντὶ τοῦ τραχύνεσθαι,
ὅθεν ὀκριεύεις ὁ τραχὺς. 1836, 50.
ὀκριόεις λίθος ὁ ἔχων ἄκρας, ἤ-
γουν δξύτητας, τουτέστι τραχύς.
715, 49. 1084, 15.

ὀκριόωντο ἀντὶ τοῦ ὀκριῶντο, ἤ-
γουν ἐτραχύνοντο, ὅτι ἐκ πλεονα-
σμοῦ ἔχει τὸ προπαρὰ λῆγον ὁ.
30, 45.

ὀκρυόεσσα, ὅτι ἐκ τοῦ κρύος σίγ-
κεται ἡ λέξις. 646, 5.

ὀκτάκνημα κύκλα, τροχοὶ ὀκτά-
ραβδοι, κνήμαι γὰρ αἱ ἀπὸ τῶν
χοινικίδων ἕως τῆς τοῦ τροχοῦ
περιφερείας ῥάβδοι. 598, 3.

ὀκτάπους κοινότερον ὁ πολύπους.
1541, 8.

ὀκτῶ ἀριθμητικὸν ἐν συνθέσει προ-
τασσόμενον ὅτι ποτὲ μὲν φυλάσ-
σει τὸ ληκτικὸν ὦ, ποτὲ δὲ αὐτὸ
εἰς ἄ τρέπει. 1417, 34.

ὀλβιος ὁ εὐδαίμων καὶ πλούσιος,
οἷον ἐὼλβιος, ἤγουν τέλειος τὸν
βίον, ἢ ἐν ὀλαῖς, ὁ ἐστὶ κριθῆς,
τὸν βίον κεκτημένος. 402, 18.
832, 14. 1676, 59.

ὀλβος ἡ εὐδαιμονία ἢ ἡ φρόνησις
ἢ ἡ ἐκ τῶν ἀγῶν περιουσία,
παρὰ τὰς ὀλὰς, ὁ δηλοῖ τὰς
κριθὰς, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1364,
6. 1558, 53.

ὀλέσκειν ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει
τὸ παραλῆγον ἔ. 1176, 7.

ὀλέσαι ψυχὴν ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν.
958, 59.

ὀλιγαρχία ἡ μὴ κατὰ νόμον ἀρι-
στοκρατία, ὅτι ἀναλογεῖ τῇ τυ-
ραννίδι. 202, 21.

ὀλίγη ὁψ ἡ ἡρεμία καὶ μικρὰ φω-
νὴ. 1770, 43.

ὀλιγηπελῆειν τὸ ὀλίγον πλεῖν,
ἤγουν ὀλιγοῦσθαι τὸ εἶναι διὰ τι
πάθος φθαρτικόν, τουτέστιν ὀλι-
γοθυμεῖν εἴτουν λειποψυχεῖν. 457,
42. 1542, 1. 1866, 64. καὶ ὅτι διὰ
τοῦ ὀλίγον ἔχειν θυμὸν περιφρά-
ζεται. 1003, 36. καὶ ὅτι ὀλιγηπε-
λῆειν λέγεται, οὗ ὁ θυμὸς οὐκ
αὐξεται τῇ χαρᾷ. 1104, 14.

ὀλιγηπελία ἡ ὀλιγοψυχία, ὅτι
παρὰ τὸ ὀλιγηπελῆειν λέγεται.
1541, 64. ζῆτει τὸ ὀλιγηπελῆειν.

ὀλιγοθυμεῖν, ὀλιγηπελῆειν, ὀλι-
γοδρανεῖν ὅτι ἰσοδυναμοῦσιν ὀλ-
λήλοις, ταῦτ' ὁ δὲ τοῖς δύνα-
ται καὶ τὸ ὀλίγον θυμὸν ἐνεῖναι
τινὲ λέγειν. 1014, 45.

ὀλιγομετρία, μία τῶν ἑξ κακιῶν
τοῦ ἔπνου, ἐρμηνεῖα διεξοδική.
353, 39.

ὀλίγον ἐπὶ πλήθους κυρίως, κα-
ταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ συνεχοῦς
ποσὸς ἀντὶ τοῦ μικρὸν πολλαχού.
1642, 27.

ὀλίγον εἰκῶς ἀντὶ τοῦ οἰδὲν ὁ-
μοῖος ἐν τῷ, ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα
εἰκότα γίνετο Τυδείδης, Ἰλ. ε',
890. ἐρμηνεῖα διεξοδική. 610, 6.

ὀλίγος ἐπὶ ποσότητος, μικρὸς δὲ
ἐπὶ πηλικότητος· παρ' Ὀμήρῳ
δὲ ὀλίγος ἀντὶ τοῦ μικρὸς ἐνέτε-
τίθεται. 610, 16. 1160, 14. 1720,
17. 21.

ὀλίγου ἀντὶ τοῦ μικροῦ δεῖν ἐν
τῷ, ὡ γέρον ἢ ὀλίγου σε κύνης δι-
δηλῆσαντο, Ὀδ. ζ', 37. 1749, 52.

ὀλίζον τὸ μικρὸν Θεσσαλοί. 329,
14. ἀλλαχού δὲ εἰς ὀλίζον τὸ ὀλί-
γον Ἀσολικῶς, καὶ ὅτι προπαρο-
ξύνεται ἡ λέξις. 1160, 16. καὶ
πάλιν ἀλλαχού ὅτι ὀλίζον ἀντὶ
τοῦ ὀλίγον Ἰωνικῶς. 1643, 1.

Ὀλίζων δρυτόνως, πόλις Θεσσα-
λική, παρὰ τὸ ὀλίζον, ὁ δηλοῖ
παρ' αὐτοῖς τὸ μικρὸν, λεγομένη·
καὶ ὅτι φυλάσσει τὸ ὦ διόλον,
ὀλίζων δὲ βαρυτόνως ἀντὶ τοῦ
μικρὸς ἢ ὀλίγος. 329, 10. 1160,
13.

ὀλκῇ ὁ ὄγκος, παρὰ τὸ ὀλκεῖν.
1846, 62.

ὄλμος, λίθος κυλινδροειδῆς, καὶ
σκεῖος ἐν ᾧ κόπτονται ὕσπρια
καὶ ἄλλα τινὰ πτισσόμενα· καὶ
ὅτι παρὰ τὸ ὄλλειν καὶ μειοῦν
τὰ κοπτόμενα λέγεται· καὶ πα-
ροιμία, ἐν ὄλμῳ κομῶσθαι, ἀντὶ
τοῦ μαντικὸν γενέσθαι, ἐρμηνεῖα
διεξοδική. 402, 21. 835, 47. 836,
42. καὶ ἀλλαχού δὲ ὅτι ὄλμος
εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμως. 1668,
17.

ὄλοῃ μοῖρα ὅτι πρὸς διαστολὴν
λέγεται τῆς μὴ τοιούτης, καθ'
ἣν ἡ εὐμοιρία λέγεται. 1254, 17.

ὄλοῃ νύξ ὅτι μερικῶς ἐπιτίθεται
νυκτὶ τινι, καὶ εὐ καθόλου τῆς
νυκτὸς λέγεται τὸ ἐπιτίθετον. 1260,
52.

ὄλολυγῇ, γυναικεία εὐχὴ μετὰ ἐν-
θεασμοῦ καὶ ἐμμελοῦς τινὸς καὶ
λείου ἤχου, ὡς ἡ τῆς λέξεως
ὀνοματοποιία ὑποδηλοῖ. 643, 29.

ὄλολύνειν ὅτι παρὰ τὸ
ὀλολύνειν λέγεται. 643, 32.

ὄλολύζειν παρ' Ὀμήρῳ τὸ τρα-
νεστότερον φωνῇ εὐξασθαι καὶ θεοῖς
ἐπιβοᾶσθαι, περὶ γυναικῶν λεγό-
μενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ
θρηνεῖν, οἷον ἐὼλοδὸν λέξιν. 643,
30. 35. 1476, 54. 1517, 18. 1932,
16.

ὄλον ἀπὸ τοῦ μέρους κληθέν. 948,
29. ζῆτει ἐν τῷ μέρος.

ὄλονθος γνάθος ἐπιθετικῶς ἡ ἐλη
δνθου, ἤγουν κοφίας, γέμουσα.
1329, 30.

ὄλοοίτροχος, ὄνομα διαφάγας
ἐτεμολογούμενον καὶ πνευματω-
μενον, καὶ ὅτι καὶ ὄλοοίτροχος
λέγεται τετρασυνάβως, καὶ ὅτι
ὄλοοίτροχος λίθος ἐντελὴς λέ-
γεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 925, 3.

ὄλοδὸν πῦρ τὸ ἐπὶ ἐμπρησμίᾳ ἐπι-
θερόμενον πρὸς διαστολὴν πῦρ
ἐκ θυσίας ἢ γάμοις παραλαμβα-
σθέντων. 951, 21.

ὀλοός ὅτι ἐκτείνει τὴν λὼ συλλαβὴν διὰ μέτρον ἀνάγκην, ὅλον ἐν τῷ, ὀλοῖσι φρεσὶ θύει, 'Πλ. α', 342. 114, 41.

Ὀλοοσσών, πόλις Πεῖραιβική πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ κειμένη, καὶ ὅτι λευκὴ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ λευκάργιλος εἶναι. 333, 35.

ὀλοόφρων ὁ τὸ ἥθος οὐχ' ἰλαρός, ἢ ὁ συνετός καὶ ὀλοκλήρα φρονῶν. 1651, 48.

ὀλοόφρων Ἄτλας ἀλληγορικῶς ἡ τῶν ὄλων φροντιστικὴ πρόνοια, ἢ καὶ δασύνοιτ' ἐν τοῦτομα. 1389, 55.

ὀλοόφρων λῶν ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ὀλοός, ὀλοόφρων δὲ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὀλεθριόφρων παρὰ τὸ ὀλοῦ φρονεῖν. 738, 43. 1035, 14.

ὀλος ὅτι κυρίως μὲν ἐπὶ συνεχοῦς ποσότητος τίθεται, τὸ δὲ πᾶς ἐπὶ διωρισμένου ποσοῦ, ὅμως δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρον λαμβάνεται. 1212, 29. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι ὀλος ἐπὶ πηλικότητος καὶ ἐφ' ἑνὸς αὐτοῦ, πᾶς δὲ ἐπὶ ποσότητος καὶ πολλῶν. 1720, 18. καὶ ὀλος ἀντὶ τοῦ σώος εἶτουν ἀέριος. 132, 37. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἔω ὦ, θ' δηλοῖ τὸ πληρῶ, λέγεται. 73, 34. 1190, 19. 1626, 36.

ὀλοσιαλοκάλαμος, ὅτι οὕτως ἐσκώφη τις φαύλως αὐλῶν. 1165, 25.

Ὀλουρις ἢ Ὀλουρα, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ὕστερον τὸ πάλαι ποτὲ Δωριον, ὃ ἐστὶν ὄρος ἢ πεδῖον κείμενον ἐν τῷ αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας χώρας. 298, 23.

ὀλοφυγδών ὅτι παρὰ τὸ ὀλοφύζω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ'. 594, 26. 643, 33.

Ὀλόφρυξ, πόλις Θρακικὴ, ἥς τὸ ἐθρικὸν Ὀλοφύξις. 594, 28.

ὀλοφύρεσθαι τὸ ἐλεεῖν καὶ τὸ ἐπὶ τινι ὀλοφ' φύρεσθαι δάκρυσι, τουτέστι πενθεῖν. 696, 18. 1660, 9. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι τὸ ὀλοφύρεσθαι παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐλεεῖν καὶ συμπεθεῖν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ κλαίνειν καὶ ὀδύρεσθαι. 876, 39. 1652, 44. 55. καὶ ὀλοφύρεσθαι ἀντὶ τοῦ ὀνεῖν ἐν τῷ, ὀλοφύρεσθαι ἄλκιμος εἶναι, 'Οδ. χ', 232. 1925, 38.

ὀλοφυρμός, μέρος ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις. 1164, 11.

ὀλοφώια τὰ φωτῶν, ἤγουν ἀνδρῶν, ὀλεθρευτικὰ, ἢ ὑπερ ὀλυσιν ἐν τῷ φανῆναι, τουτέστι τὰ δεινὰ καὶ ἐκφοβητικὰ ἐν τῷ, πάντα δὲ τοι ἐρέω ὀλοφώια τοῖο γέροντος, 'Οδ. δ', 410. 1502, 40.

ὀλοφώιον φάρμακον παρ' Ὀμήρῳ τὸ καὶ οὐλόμενον, παρὰ τὸ ὄλλω. 1662, 64.

ὀλόχυλος ὁ λίαν ἐκ βροχῆς χυλωθεὶς, ἤγουν ὑγρανθείς. 1552, 34.

ὀλωότερος θεῶν παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὀλοός ἐν θεοῖς, ὅλον ἐν τῷ, Ζεὺ πάτερ οὕτως σέο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος. 424, 34.

ὀλη ἢ ἑλαιοδόχος λήκυθος, ὅτι παρὰ τὸ ἑλαιον πεπᾶσθαι, ὃ ἐστὶ κεκτῆσθαι, λέγεται. 1552, 26.

Ὀλύμπια ὁ ἐν Ἥλιδι τελούμενος μέγας ἄγων εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός. 28, 1. καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἁγῶνος ἱστορία διεξοδική. 879, 49.

Ὀλύμπια κέρηνα πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι περὶ ὄρους οἰκειότερον ἢ περὶ τοῦ οὐρανοῦ ἀκούεται, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 38, 29.

Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι αἱ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς θυγατέρες ἢ αἱ ἐν Ὀλύμπῳ οἰκοῦσαι. 261, 3.

Ὀλυμπιονίκης, κύριον ἰωνύμως τῷ προσηγορικῷ. 847, 46.

Ὀλυμπίου Διὸς ἄγλημα, ὅτι ἐξ Ὀμηρικῶν τινῶν ἐπῶν ὀρηθεὶς ὁ Φειδίας ἐποίησεν αὐτό. 145, 16.

Ὀλυμπος, ὄρος Μακεδονικόν, καὶ ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ τόποι τούτῳ τῷ ὀνόματι κεχρησθαι ἱστóρηται· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς Ὀλυμπος ὁ οὐρανός, οἷον ὀλόλαμπος, συκοπῇ καὶ τροπῇ· καὶ ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ ὄλος συγκείμενον, ὅμως ψιλοῦται τοῦτομα. 27, 30 — 45. 38, 37. 605, 3. 694, 51. 1389, 57. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ, οἷον καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλείτην ἐν Ὀλύμπῳ, Ὅσσαν ἐπὶ Οὐλύμπῳ θέμενοι, 'Οδ. λ', 313. τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ ὄρους λαμβάνεται. 1687, 25. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτι ἄπ' Ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν αἶσα, 'Πλ. π', 364. ὡς διάφορὰ

τινα ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ οὐρανός παραλαμβάνονται. 1064, 25. καὶ ὅτι ὡς κοινὸν οἰκητήριον πάντων τῶν θεῶν ὑπόκειται ὁ Ὀλυμπος τὸ ὄρος πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, ὅλον ἐν τῷ, γαῖα δ' ἐτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρός Ὀλυμπος, 'Πλ. ο', 193. 1012, 14. καὶ Ὀλυμπος ὄνομα ἀθλητοῦ, οὗ θρηνητικὸς νόμος περιόδεται. 27, 45. 1175, 62. ὀλυνθός ὁ τῆς ἀγρίας συκῆς καρπός, ὅτι ψιλοῦται τοῦτομα. 1329, 31.

ὀλυρα, σπόριμόν τι βραχύτερον ὀρέβον. 538, 22. 730, 4.

Ὀλυσσεὺς καὶ Ὀλύσσεια, ὅτι οὕτως εἰρηναῖα πον γραφόμενα ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἡ Ὀδύσσεια. 289, 38.

ὀλῶ τὸ πράττω, ὅθεν ὠλένη λέγεται. 46, 17.

ὀλωλα ὅτι ἐκ τοῦ ὠλα μέσον παρακειμένου γέγονεν Ἀττικῶς. 1523, 41.

ὀλώλῃ, τρίτον πρόσωπον ἑποτακτικόν τοῦ ὀλωλα μέσον παρακειμένου. 460, 22.

ὀλῶν ὕστερον, φράσις χυδαία ἀντὶ τοῦ πάντων τελευταῖον. 883, 12.

ὀμαδος ὅτι παρὰ τὴν ὁμοῦ ἀνδρῶν λέγεται. 180, 8. 682, 39. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀπαιδεύτου τρωάχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σώφροτος συλλαλιῶς τίθεται ἢ λέξις. 1297, 27.

οἶμαι ληγόντων μέσων μελλόντων τὰ τρίτα πρόσωπα ὅτι προπερισπῶνται Δωρικῶς ἐπενθίσει τοῦ ι, ὅλον πλευσεῖται ἀντὶ τοῦ πλεύσεται. 655, 13.

ὀμαιμοὶ κυρίως οἱ ἀδελφοί, καὶ δμαιμοὶ πλατύτερον οἱ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὄντες, τουτέστιν οἱ συγγενεῖς. 410, 37. 573, 3.

ὀμαῖον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκρωμένων παρὰ τοῖς Πιθαγορείοις. 856, 63. ζῆται τὸ ὀμακῖον.

ὀμυκόϊον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκρωμένων, ὃ καὶ ὀμαῖον λέγεται παρὰ τὸ αἶεν, ὃ ἐστὶν ἀκούμεν. 856, 64.

ὀμαλὸν ποιῆσαι ξύλον, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀποξύναι ἢ μᾶλλον λεῖαναι. 1631, 30.

ὀμαρτεῖν ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἀρεῖν

- ναι καὶ συνασπίσαι. 911, 7. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ὁμαρτην ἀντὶ τοῦ
ἕμια ὁρμῶν καὶ ὡς εἰπεῖν ἀρτηρό-
τως. 1906, 50.
- ὁμαρτη, ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ,
ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἀρτῶ
λέγεται, καὶ ὅτι συνήθως μὲν
περισπᾶται, κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον
ὑξύνεται ὡς ἐκ τοῦ ὁμαρτη-
θην συγκοπέν· καὶ ὅτι καὶ ἡμαρ-
τῇ διὰ τοῦ αὐτοῦ γράσσεται ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ, ἐρμηγεία διεξοδική. 592,
10. 16. 751, 64.
- ὁμαρτηθῆν ἐπὶ ῥῆμα, ὁμοῦ καὶ
συντηρημένως. 947, 53. 64.
- ὁμαρτηθῆν ἐπὶ ῥῆματικῶς ἀντὶ
τοῦ ὁμοῦ, οἱ δὲ ῥηματικῶς ἀντὶ
τοῦ ἡκολούθησαν, ἐκ τοῦ ὁμαρ-
τησάτην κατὰ συγκοπὴν, Ἰλ. γ',
584. 947, 53. 55.
- ὁμβρῶ, ὅτι αἱ ἀπ' αὐτοῦ κι-
νήσεις διὰ τοῦ ἥτα γράσσονται
ὡς ἀπὸ τοῦ ὁμβρῶ περισπωμέ-
νου, ὅλον ὁμβρησῶ ὁμβρησα.
114, 5.
- ομην λήγοντα ἀδυνότακτα διὰ τοῦ
ὁ μικροῦ γραφόμενα Ἰωνικῶς ἐκ
μετρικῆς ἀνάγκης πολλαχοῦ παρ'
Ὀμήρου. 67, 40. 1059, 53. 1562,
13.
- ομην καὶ ομηναι λήγοντα ἀπαρέμ-
φαστα ἐκ τῶν εἰς ουναὶ καὶ εἰναι
μετασχηματισθέντα, ὅλον δοῦναι
δόμην καὶ δόμεναι, θεῖναι θέμην
καὶ θέμεναι. 70, 1.
- ὁμηγερέες, ὁμοῦ ὁμηγερέμενοι·
καὶ ὅτι τὸ, ὁμηγερέες ἐγένοντο,
περιφραστικόν ἐστὶ τοῦ ἡγερεθῆν,
Ἰλ. α', 57. 46, 23.
- ὁμηγυρίζεσθαι λέγονται τινες
ἀλλοπαθῶς παρ' Ὀμήρου, ὁμη-
γυρίεσθαι δὲ αὐτοπαθῶς. 1805,
45.
- ὁμήγυρις, ὅτι παρὰ τὸ ἄγυρις,
δὲ δηλοῖ τὴν ἀγορὰν, Αἰολικῶς
σῖγεται τοῦνομα. 631, 44.
- ὁμηλικία ἡ ὁμοία ἡλικία. 400, 9.
943, 14.
- Ὀμηρικὰ ἔπη ἐκ τοῦ καταλόγου
προσμαρτυρήσαντά ποτε διαφορο-
μένοις τισὶ περὶ τόπων τινῶν ἢ
πόλεων, ἱστορία. 263, 17.
- ὁμηρον οὐδετέρως τὸ ἐπὶ εἰρήνῃ
διδόμενον παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρ-
ναι ποιεῖν τοὺς διαλλαττομένους
λέγεται. 4, 33. 1809, 26.
- Ὀμηρος ὁ ποιητὴς ὅτι παρὰ τὸ
μὴ ὁρᾶν οὕτως ἐκλήθη, οἶονε
μητορος, ἢ παρὰ τὸ ὁμηρόν ποτε
γενέσθαι· ὁμηρα δὲ τὰ ἐπὶ εἰ-
ρήνῃ διδόμενα, ζῆται τὸ ὁμηρον. -
4, 30. 395, 10.
- Ὀμηρος ὅτι δὲ γλωσσός ἐστιν ἐν
τε λέξεσι καὶ ἐν ἑνοίαις, ἐρμη-
νεία διεξοδική. 1192, 37.
- Ὀμήρου γένος, ὅτι Μέλantos πο-
ταμοῦ νῖος γενόμενος μυνεύεται
διὰ τὰς προσοίους αὐτοῦ τῷ λό-
γῳ ποιότητις. 96, 25. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι Αἰγυπτίων γονέων ἐπὶ τι-
κῶν ἱστορεῖται γενέσθαι ὁ Ὀμη-
ρος καὶ προσηγῆτις τις τροφός αὐ-
τοῦ, ἥς ἐκ τῶν μασιῶν μέλι
ρέεσσαι ποτὲ εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ
βρέγους ὄντος, ὅθεν καὶ φωνὰς
ἐννέῃ ὁρνίθων ἀκικῆναι τὸ βρέ-
φος, ἱστορία. 1713, 18.
- Ὀμήρου διδύσκαλοι, ὅτι Ὀμήρου
διδάσκαλοι ἐνομιόσθησαν Κρεώ-
φυλος ὁ Σάμιος ἢ Ἀρισταῖος ὁ
Προκονήσιος, ἐν οἷς καὶ περὶ
τῆς πρὸς Κρεώφυλον Ὀμήρου
φιλίας καὶ ξενίας, ἐρμηγεία διεξο-
δική. 330, 44 — 331, 6.
- Ὀμήρου Ἰλιάς καὶ Ὀδύσεια σκη-
νικῶς δραματούργουμένη παρὰ
τοῖς ὑστερον, ἢ μὲν ἐν ἀλουργοῖς,
ἢ δὲ ἐν ἐρυθροβυβλίῳ, ἐρμηγεία
διεξοδική. 6, 6.
- Ὀμήρου ποιήσεως μερισμὸς εἰς
τμήματα, ἐπονομαζόμενα τοῖς
στοιχειακοῖς γράμμασιν, ὅτι ἐπὶ
Πεισιστράτου τοῦ Ἀθηναίων τυ-
ράννου ἐγένετο. 5, 35. 41.
- Ὀμήρου πατρίς, ὅτι Κύπριος
ὑπὸ τινῶν ἐνομιόθη ἔξ ἐκόντων
τινῶν εὐνατορέων, ἐρμηγεία
διεξοδική. 1220, 38.
- Ὀμήρου χρόνοι, ὅτι μεταγενέστε-
ρος ἦν τῶν Τρωικῶν συναγέμε-
νον ἐκ τοῦ, ὅλον ἦν βροτοὶ εἰ-
σιν, Ἰλ. ε', 304. 549, 43.
- ὁμηρῶ τὸ συναντῶ καὶ ὁμοῦ γί-
νομαι, ὅτι παρὰ τὸ ὁμὸς γίνε-
ται ὁμηρος ἢ ὁμηρός ὄνομα,
ὅθεν τὸ ὁμηρῶ ῥῆμα· ἢ παρὰ
τὸ ὁμοῦ ἐρῶσιν ἢ ἀρῶσιν, ὅ-
θεν καὶ ὁμηρα τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ
διδόμενα. 1809, 25.
- ὁμιλαδὸν, ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ
παμπληθεῖ, ἔτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ
τοῦ ἱλαδὸν σύγκειται. 920, 11.
1252, 56. καὶ ὁμιλαδὸν μάχεσθαι
ἀντὶ τοῦ κατ' ἱλας, δὲ ἐστὶ κατὰ
πληθος καὶ ἀναμύξ. 888, 28.
- ὁμιλεῖν πολεμικῶς τὸ ὁμῶσε κατὰ
ἱλας γίνεσθαι. 859, 11. 959, 48.
1160, 50. 1178, 1. 1415, 40. καὶ
ὁμιλεῖν τὸ ὁμιλον παῖν, οἶον
ἐν τῷ, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες
ὑστάτα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε
δειπνήσαν, Ὀδυσσ. δ', 684.
1514, 4.
- ὁμιλητικὸν εἶδος διηγήσεως, καὶ
παράδειγμα τοῦ εἶδους τούτου,
ἐρμηγεία διεξοδική. 122, 16.
- ὁμιλλᾶν αἱ διδασκαλῆαι, καὶ ὁμι-
ληταὶ οἱ φοιτητα εἴτουν μαθη-
ταί. 974, 2.
- ὁμιλος ὅτι παρὰ τὸ ἱλη λέγεται.
1413, 30. καὶ ὅτι ἐν τῷ, οὔτε
ποτ' ἐς πληθύν μένειν ἀνδρῶν οὐδ'
ἐν ὁμίλῳ, Ὀδ. λ', 514. διαφορὰ
τις εἶναι δοκεῖ ὁμίλου καὶ πλη-
θους. 1697, 6.
- ὁμίλῳ κατὰ δοτικὴν πτώσιν ἀντὶ
τοῦ ὁμιλαδὸν ἐπὶ ῥῆματος ἐν τῷ,
Τρωῆς πεφοβημένοι ἤλθον ὁμίλῳ,
Ἰλ. φ', 606. 1252, 56.
- ὁμίχλη, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ εἰλε-
σθαι σύγκειται ἡ λέξις, καὶ ὅτι
φιλοῦται Ἰωνικῶς. 117, 31. καὶ
τί τὸ ἐλικὸν αἴτιον τῆς ὁμίχλης.
373, 43.
- ὁμιχῶ ὁμιχῶ, ὅτι καὶ ὁμιχῶ
ὁμίξω βαρυτόνως λέγεται. 580, 1.
- ὁμματα ἐκ μέρους τὸ ὅλον προ-
σων ἐν τῷ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὁμ-
ματα φωτὺς, Ἰλιάδ. λ', 614.
866, 8.
- ὁμνίω ὁμνυμι, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμῶ
γίνεται ὁμνῶ πλεονασμῷ τοῦ ν,
ὅθεν τὸ ὁμνύω καὶ τὸ ὁμνυμι.
1660, 45.
- ὁμογενές, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμὸν καὶ
τοῦ γένος σύγκειται ἡ λέξις. 936,
60.
- ὁμόλην γαῖαν, ἀντὶ τοῦ τὴν αὐ-
τὴν γῆν. 1145, 41.
- ὁμόλιον γῆρας, τὸ καὶ λυγρόν
καὶ χαλεπὸν παρ' Ὀμήρου, ἥρουν
περὶ δὲ πάντες ὁμοίως διακινεῖται·
καὶ ὁμόλιον νεῖκος τὸ κακὸν, καὶ
ὁμόλιον κακὸν τὸ ὁμοίως πῦσιν
ἐπερχόμενον. 476, 45. 790, 62.
ζῆται τὸ, ὁμόλιος πόλεμος· καὶ

ἔτι ἐκ τοῦ ὁμοιος καὶ ὁμοιον λέγονται πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 205, 39. ὁμοίος πόλεμος λέγεται διὰ τὸ ἐξομοίωσιν τοῦ πολέμου καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδελόγητα· καὶ ὁμοίον κακὸν τὸ ὁμοίως πᾶσιν ἐπιδρόμενον. 662, 33. 847, 60. ἀλλαχού δὲ ὅτι ὁμοίος πόλεμος λέγεται, ὅταν ὁμοῦ ἐλθῶσιν οἱ ἀντίμαχοι. 935, 43. καὶ ὁμοίος θάνατος ὁ ὁμοίως πᾶσιν ἀποκείμενος, ἢ περὶ οὗ ὁμοίαν πάντες ἔχουσι δόξαν. 1465, 23. ὁμοιοκατάληκτον σχῆμα παρὰ τοῖς γραμματικοῖς ταῦτ' ὅπερ πᾶσιςον παρὰ τοῖς ῥήτορι. 67, 32. ὁμοῖον ὅτι προπερισπᾶται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς, ὡς καὶ τὸ ἐτοῖμιον καὶ τὸ ἐρῆμιον. 206, 1. ὁμοιοπτύχον σχήματος παράδειγμα. 197, 19. ἑμοῖος κοινὸν, ὁμοιος δὲ προπαροξυντόνως Ἀττικόν. 531, 35. 799, 40. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ ὁμοῖος ἀναλόγως προπερισπᾶται ἐκ τοῦ ὁμός, ὡς ἐκ τοῦ παντός τὸ παντοῖος· οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ προπαρώξυναν. 569, 18. 1817, 15. ὁμοία Μοῖρα καὶ ὁμοιος πόλεμος καὶ ὁμοιον γῆρας ἐπιθετικῶς, ὅτι ἐπὶ ψόγῳ λέγονται. 1134, 49. ὁμοκλεῖν τὸ ἀπειλεῖν ἢ ἐγκυλεύεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ κλέω λέγεται. 568, 44. 1306, 7. 11. 1913, 15. ὁμοκλή, ὄνομα σύστοιχον τῷ ὁμοκλήσαι ῥήματι. 1300, 11. ὁμοκλήσασκεν ἀντὶ τοῦ ἠπείλει, ἀπὸ τοῦ ὁμοκλήσασκεν πυραγωγὸν θέμιτος. 199, 25. ὁμοκλητὴρ ὁ ἀπειλητὴς καὶ ὁ ἀλαζὼν καὶ ὁ ἀπλῶς ἐγκυλευόμενος, ὡς ὁ ἡνίοχος τοῖς ἵπποις. 904, 23. 1310, 8. ὁμὸν νίκας ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ διαφόρους ἐννοίας οὔτω λέγεται. 935, 2. 9. 16. 40. ζῆται τὸ, ὁμοίος πόλεμος, καὶ ὁμοῖον γῆρας. ὁμόργνυμι ὅτι ἐκ τοῦ ἀμέργειν, ὃ ἔστιν ἀμέλγειν, λέγεται κατὰ τινος μεταφορᾶν. 1626, 13. ἀλλαχού δὲ ὅτι ὁμοργνύω καὶ ὁμόργνυμι παρὰ τὸ ὁμόργω λέγονται, ὡς τὸ ἀγνύω παρὰ τὸ ἄγω· καὶ

ἔτι καὶ χωρὶς τοῦ ἀρχαίου ὁ προσφέρονται, ὡς δηλοῖ τὸ ἀπεμύρξατο. 218, 17. 566, 36. 1586, 64. ὁμόργω; ὅθεν τὸ ὁμοργνύω, ὅτι παρὰ τὸ ἀμέργω, ὃ δηλοῖ τὸ ἀμέλγω, δοκεῖ παρῆχθαι. 218, 17. 21. 566, 37. 1587, 4. ὁμός ἐμὴ ὁμόν, ἀντὶ τοῦ ὁμοιος ὁμοία ὁμοιον, καὶ ἐπὶ ῥῆμα ὁμῶς ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. 1339, 3. ὁμόσαι τὸ ἐνὸρκως ὀνομάσαι τι θεῖον ὄνομα. 1451, 4. ὁμόσε ἐλθεῖν, ἤγουν ἀντικαταστήναι εἰς πόλεμον. 935, 35. ὁμόςσε χωρεῖν τὸ πολιμικῶς ἢ ἐριστικῶς συμβάλλειν. 890, 40. ἀλλαχού δὲ ὅτι ὁμόςσε χωρεῖν καὶ ὁμόςσε γενέσθαι τὸ συνελθεῖν εἰς πόλεμον. 1212, 4. ὁμοστιχάει, συνοδεύει, ὅτι ἐκ τοῦ στιχῶς κεινῆται, ὃ ἐκ τοῦ στείχω, ὡς ἐκ τοῦ στεῖβω τὸ στιβῶ. 1035, 30. ὁμοτικὰ ἐπιρῥήματα, νῆ μὰ καὶ ναι μὰ. 92, 15. ζῆται τὰ κατὰ μέρος. 1450, 40. ὁμοῦ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμός ὁμοῦ εἰς ἐπὶ ῥῆμα μετέπεισε, καὶ ὅτι ἐλλειπτικῶς λέγεται, ἐντελῶς δ' ἂν ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ τόπου, λέγοιτ' ἂν. 1290, 10. καὶ ὅτι τὸ ὁμοῦ τοπικόν ἐστι καὶ χρονικόν, τὸ δὲ ἓμι χρονικόν μόνον. 878, 13. 18. 23. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ ὁμοῦ ἐπὶ ῥῆμα τοπικῶς ὡς ἐπιπολὶ ἀκούεται παρ' Ὀμήρω, ἐνίοτε δὲ κατὰ τινος καὶ χρονικῶς, τὸ δὲ ἓμι χρονικῶς τὰ πλείστα. 1713, 31. ὁμοφωνία προσώπων, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀσυναίρετων ῥημάτων οὐκ ἐνδέχεται τὸ τρίτον πρόσωπον ὁμοφωνεῖν τῷ πρώτῳ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. 50, 34. ὁμοψυχεῖν τὸ μίαν ψυχὴν ἔχειν, ἤγουν συμπροθυμεῖσθαι. 1106, 64. ὁμῶς ὁμῶς τὸ ὁμνῶν, ὅτι ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὁμῆν ἀπαρεμφάτου πρώτης εἶναι δηλοῦται συζυγίας, συνηθέστερον δὲ κατὰ τὴν τρίτην προφίρεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος φυλάττει τὸ παραλήγον ὁ μικρόν· ὁμῶς δὲ ὁμῶς ἀντὶ τοῦ ἐνῶ ἀναμφιβόλως κατὰ τὴν τρί-

την κλίνεται καὶ τῷ ὦ μεγάλῳ παραλήγεται κατὰ τὸν μέλλοντα. 1723, 1. 3 — 15. Ὀμπνοια Ἀρημῆτηρ, ὅτι παρὰ τὸ τοῦ ἀναπνεῖν, ὃ ἔστι ζῆν, αἰτία εἶναι οὔτω λέγεται. 1012, 4. ὁμύδιον ἰδιωτικῶς ὁ θαλάσσιος μῦς. 1485, 47. ὁμφακίας οἶνος, ὅτι ὁ ὁμφακίας καλοῦμενος οἶνος μετὰ πολλοὺς χρόνους ἀκμᾷζει. 1449, 15. Ὀμφάλη, Ἀνδῶν βασιλεῖς, συγκατευνάσσα τοῖς δούλοις τὰς τῶν Ἀνδῶν γυναῖκας, ἱστορία. 1082, 29. ὁμφαλητόμοι μαῖαι αἱ τὸν ὁμφαλὸν τῶν βρεφῶν ἀποτέμνουσαι, καὶ ὁμφαλητομία τὸ ἔργον. 1228, 62. ὁμφαλητόμος παρ' Ἰωσὴφ ἡ κοινῶς μαῖα. 971, 37. ὁμφαλόεν ζυγὸν ἐπιθετικῶς τὸ ἔχον γλύμμα τι ἢ ἔσοχῃν κατὰ τὸ μέσον, ἀναλογεῖν τῷ τῶν ζῶων ὁμφαλῷ, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1350, 4. ὁμφαλόεσσαι ἀσπίδες αἱ κυκλωτερεῖς ἢ πολλοὺς ἔχουσαι ὁμφαλούς, ὁμφαλὸς δὲ ἐν ἀσπίδι τὸ κατὰ τὸ μέσον ἐπανάστημα λέγεται, ὃ ἐκ στερεῆς τινὸς ἔλης γίνεται. 628, 28. 897, 15. ζῆται τὸ, ὁμφαλοὶ ἐν ἀσπίσι. ὁμφαλοὶ ἐν ἀσπίσι, βεῦλλαι τινές. 496, 8. 828, 41. ζῆται τὰ, ὁμφαλόεσσαι ἀσπίδες. ὁμφαλός, ὅτι ὁμφαλὸς ἀσπίδος καὶ βιβλίου καὶ γῆς λέγεται, καὶ ὁμφαλὸς βαλανίου, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1261, 20. ὁμφαλὸς γῆς τὸ μεσαίτατον μέρος τῆς γῆς, καὶ ὁμφαλὸς θαλάσσης λέγεται ἢ τῆς Κυανθοῦς νῆσος παρ' Ὀμήρῳ ὡς μεσαιτάτη τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης ἢ τῆς συμπύσης. 309, 39. 1389, 39. 1390, 8. ὁμφαξ ὅτι κατὰ θηλονκὸν γένος λέγεται. 1390, 54. ὁμφὴ ἐπὶ τῆς ἀπλῶς φωνῆς, καὶ ὁμφῇ ἢ ἀληθῆς φῆμη παρὰ τὸ δν φαίνειν. 48, 30. 711, 53. ὁμῶς ὁμῶς ἀντὶ τοῦ ὁμνυμι, ὁμῶς δὲ ὁμῶς ἀντὶ τοῦ ἐνῶ καὶ ὁμῶς γίνουμαι, ὅθεν ὁμωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἐνωθῆναι. 978, 46. 1270, 41.

ὁμωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἐνωθῆναι. 978, 46. ζῆται ἐν τῷ, ὁμῶ ὁμῶσω.

ὁμωνυμία ὅτι δι' ἐνδειαν ὀνομάτων ἐπετηδεύθη. 39, 17. καὶ ὅτι ὡς κακίαν ἐκκλίνουσι τὴν τῶν φωνῶν συνέμπτωσιν οἱ Ἰωνες καὶ οἱ ἄλλοι. 488, 7.

ὁμωνυμία ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν ὅτι συστατικὸν ἐστὶ φιλίας ἐν ἀνθρώποις. 1124, 32.

ὁμωρόφιος, τὸ μὲν μέγα, ἐκ τοῦ ὁμορόφιος συναιρέσει τῶν δύο οὐ. 482, 20.

ὁμῶς, ἐπιρῶμα ἀντὶ τοῦ ὁμοῶς, παρὰ τὸ ὁμός, ὃ ἐστὶν ὁμοίος. 1339, 4.

ὅν λήγοντα οὐδέτερον μεταπεπλάσμενα ἀπὸ ἀρσενικῶν εἰς ὅς ληγόντων, οἷον ὃ κουλεὸς τὸ κουλεῖν. 413, 39.

ὅν λήγοντα οὐδέτερον μονογενῆ σύνθετα παρὰ ῥῆμα προπαροξίζονται, οἷον χειρόγραφον, χαρτότομον· τὰ δὲ παρ' ὄνομα θηλυκὸν εἰς ἡ λήγον γινόμενα προπαροξίζονται, οἷον μάχη, ναυμάχον δόρυ ἐπιθετικῶς. 1021, 40.

ὅν λήγοντες χρόνοι ῥηματικοὶ ὅτι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν σχηματίζονται ἀποβολῇ τῆς ἐσχάτης, οἷον φαγόντος ἐφαγον, δραμόντος ἔδραμον. 1759, 27.

ὅν λήγουσαι κλητικαὶ ὀνομάτων εἰς ὧν μακροπαυλῆκτων ὅτι τῶν μὲν ἀπλῶν προπερισπῶνται, οἷον Μαχῶον, τῶν δὲ συνθέτων προπαροξίζονται, οἷον Ποσειδάον. 402, 15.

ὄναρ ὅτι παρὰ τὸ τὸ ὄν αἶρειν, ὃ ἐστὶν ἀναιρεῖν, λέγεται. 1875, 61. ὄνασθαι καὶ ὠνάμην καὶ ὠνάμενος ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄνημι θέματος κινῶνται. 1432, 39.

ὄνασθαι πρὸ ὠφελῆσθαι, οἷον ἀπύνασθαι δὲ ἡβῆς ἀντὶ τοῦ πρὸ ὥρας ἀποθανεῖν. 1093, 2.

ὄρδε ὁμόμονε, ὅτι τὸ πρῶτον δὲ παρέλκει, τὸ δὲ δευτέρον ἀντὶ τῆς προθέσεως λαμβάνεται. 1393, 11.

ὄνειαρ τὸ βρώμα, καὶ ἀπλῶς πᾶν τὸ εἰς ὄνησιν ἐπιτηδεῖον, παρὰ τὸ ὄνεῖν, ὃ ἐστὶν ὠφελῆν· καὶ

ὄνειαρ ὃ ὄνειρος ὁμωνύμως. 1765, 30. 1774, 47. 1877, 62.

ὄνειατα τὰ βρώματα, παρὰ τὸ ὄνῳ τὸ ὠφελῶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ· καὶ ὄνειατα τὰ χρήματα. 640, 63. 883, 28. 1403, 7. καὶ ὄνειατα τὰ δῶρα, ὡς ὠφελούντα καὶ αὐτά. 1354, 60.

ὄνειδεα, ὕβρεις, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1206, 42.

ὄνειδίζειν τὸ προφέρειν τινὶ ἐνέργειαν, καὶ τὸ ἀπλῶς ὀνοστὰ, ἤγουν ἐπίμορφα, λέγειν. 88, 7. καὶ ὄνειδίσαι τινὶ κλοπὴν ἢ δειλίαν ἀντὶ τοῦ κλέπτειν ἢ δειλὸν εἰπεῖν, ὄνειδίσαι δὲ ἀλκήν τινι, Ἰλ. ι', 34. ἀντὶ τοῦ τὴν ἀνδρίαν τινὸς διαστρέφειν. 733, 59.

ὄνειδος, μέμψις, ὕβρις καὶ προφορὰ εὐεργεσίας ἐπὶ ἐλέγχῳ ἀχαριστίας. 733, 61. καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶν ἡ ὄνειδος. λέγεται γὰρ καὶ ὄνειδος καλὸν, ὃ ἐστὶ λόγος ἐκφύρων πύθος τι ἐπίσημον. 88, 15. 647, 36. καὶ ὅτι οὐ μόνον οὐδέτερος, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται τοῦτομα. 73, 46. 432, 15. 953, 51. 1632, 17.

ὄνεῖν τὸ ὠφελῆν. 640, 63.

ὄνειρασι δοτική πληθυντικὴ ὅτι ἐκ τοῦ ὄνειροις μεταπέπλασται. 677, 20.

ὄνειροι ὅτι πτερωτοὶ μυθεύονται. 173, 16. καὶ ὅτι περὶ πού τον Αἰδὼν τετοποθέτηται κατὰ τὴν Ὀμήρου μυθολογίαν, ἐπεὶ καὶ τῷ Θανάτῳ ὁ ὕπνος εἰκάζεται. 1951, 60.

ὄνειροι, ὅτι οἱ καθ' ἑπνοὺς ἐρμηνευθέντες ὄνειροι ἀληθεύειν νομίζονται. 1876, 39. καὶ ὅτι τῶν ὄνειρων οἱ μὲν τινες ἀλληγορικοὶ, οἱ δὲ θεωρηματικοί· ζῆται ἐν τῷ, θεωρηματικοὶ ὄνειροι. 1876, 40. καὶ ὅτι δι' εἰδώλων ἐμπτώσεως εἶτουν εἰσκήρυξεως ἔξωθεν ἐδόξα- σάν τινες γίνεσθαι τοὺς ὄνειρους. 1288, 28. 1518, 8.

ὄνειροκρίτης ὅτι βαρύνεται καὶ περὶ ἐκ τοῦ κριτῆς ὀξύτονου συγκείμενον. 897, 41. ἐτυμολογία. 532, 41.

ὄνειροκριτικῆς περιφρασὶς ποιητικῇ. 51, 14.

ὄνειροπολεῖν. 533, 9.

ὄνειροπόλος ὁ περὶ ὄνειρους πο-

λούμενος καὶ ἡ ἔξ ὧν αὐτὸς βλέπει ἡ ἔξ ὧν ἄλλοι κρίνουν. 47, 34. 48, 14.

ὄνειρος παρὰ τὸ τὸ ὄν, ὃ ἐστὶ τὸ ἀληθές, εἴρειν, ὃ ἐστὶ λέγειν. 48, 30.

ὄνειρος παρὰ τὸ ὄν, ὃ ἐστὶν ἀληθές, εἴρειν, ὃ ἐστὶν ἀγγέλλειν. 168, 22.

ὄνειρος τὸ ἀληθές ἐνύπνιον, δι' οὗ τὸ ὄν εἴρεται. 711, 56.

ὄνειρος ὅτι ἐκ τοῦ τὸ ὄν εἴρειν λέγεται ἢ παρὰ τὸ ὄνεῖν, ὃ ἐστὶν ὠφελῆν, ὅθεν καὶ ὄνειαρ λέγεται, καὶ ζῆται τὸ ὄνειαρ. 1877, 62.

ὄνειρος ὅτι καὶ ὄνειρον οὐδέτερος λέγεται παρ' Ἡροδότῳ. 166, 8. 533, 18. Cf. Ὀδ. δ', 841.

ὄνειρων πύλαι μυθεύονται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι τῶν ἀληθῶν μὲν ἡ κερατίνη, τῶν δὲ ψευδῶν ἡ ἐλεφαντίνη, διαφόρως ἀλληγορούμενον διεξοδικώτατα. 1877, 25—57. καὶ τί τὸ ἐν ὄνειρων πύλαις κοιμῶσθαι παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενον. 1518, 42.

ὄνεσθαι τὸ μέμφεσθαι καὶ ἐκφασκεῖν, Ὀδ. φ', 427. 1915, 44. 50. ὄνεύειν τὸ κινεῖν καὶ περιώγειν. 862, 38.

ὄνη λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς ὧν μεταπεπλάσμενα, οἷον Ἑρμιόνη. 286, 41.

ὄνημαι καὶ ὄνημενος παρ' Ὀμήρῳ, ὄναμαι δὲ καὶ ὄνόμενος παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρου ἐν συνθέσει τῆς ἀπὸ προθέσεως. 1688, 59.

ὄνημενος, ὠφελῶν ἢ ὠφελούμενος. 1092, 64. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄνημι θέματος κινῶνται ἢ ἐκ τοῦ ὀνούμενος γέγονε τροπῇ Αἰολικῇ τῆς οὐ εἰς ἡ. 1432, 29.

ὄνημι τὸ ὠφελῶ καὶ τὸ μέμφομαι. 1093, 1.

ὄνησθαι οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοί, ὄνασθαι δὲ οἱ ὕστερον. 1821, 19.

ὄνητωρ, κύριον ἱερέως παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ ὄνεῖν, ὃ ἐστὶν ὠφελῆν, λέγεται. 1077, 49.

ὄνθος, λέξις ἀμφισβητουμένη κατὰ τὸ γένος. 1329, 12. 24.

ὄνθυλεύειν ὅτι παρὰ τὸ ὄνθος δοκεῖ λέγεσθαι. 1329, 13.

ὄνισκεῖν τὸ ὄνεῖν κατὰ παραγωγὴν. 883, 27.

ὄνισκος, εἶδος τι σκάρων οὕτω λεγομένων. 1644, 15.

ὄνοιοτο, ἦγον μίμοιοτο, προ-
παροξυτόνως, ὅτι ἐκ τοῦ ὄνω
βυωτόνου κενήνεται· ἐκ δὲ τοῦ
ὄνω περισπωμένου ὄνοϊτο ἢν λέ-
γοιτο προπερισπωμένως. 932, 22.
ὄνόκωλις, ὅτι οὕτω λέγουσι τινες
τὴν Ἑμπούσαν, ὡς καὶ ὄνόσκε-
λις. 1704, 41.

ὄνομα, ὅτι πᾶσα λέξις ὄνομα λέ-
γεται κατὰ γενικὴν τινα προση-
γορίαν. 118, 19.

ὄνομα κλυτὸν παρ' Ὀμήρῳ λέγε-
ται, ὃ πρὸς πάντων ἀποῦει τις,
ἦγον ὥ πάντες καλοῦσιν αὐτόν.
1634, 56.

ὄνομα μυθήσασθαι πρὸς ὄνομα
εἰπεῖν. 410, 4.

ὄνομα τίθεσθαι λέγεται διὰ τὸ
μὴ φύσει, ἀλλὰ θίσει εἶναι τὰ
κύρια ὀνόματα. 1834, 22.

ὀνομάζειν παρ' Ὀμήρῳ ποτὲ μὲν
τὸ εἰς πλάτος ἐκτιθέναι καὶ κα-
ταλέγειν καὶ διεξοδικῶς καλεῖν ἐν
συνθήκῃ ὀνομάτων ἦγον λέξεων,
ποτὲ δὲ τὸ ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόμα-
τος καλεῖν τινά. 769, 19. 1152,
62. 1892, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ
μὲν ἔξονομάζειν οὐκ αἰεὶ ἀντὶ τοῦ
ἔξ ὀνόματος καλεῖν, τὸ δὲ ὀνο-
μάζειν φανερώς ἐπὶ τούτου κεῖ-
ται ἐν τῷ, τοῦτους μὲν δὴ οἶδα,
σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε, Ὅδ.
δ', 551. 1508, 54.

ὀνομαίνειν τὸ καλεῖν ἔξ ὀνόμα-
τος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, οἷον
ἐν τῷ, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖ-
ρον, Ἰλαίκα πέπον, Ἰλ. κ', 491.
118, 19. 822, 7. 1072, 13. 1366,
36. 1754, 50. καὶ ὀνομαίνειν τὸ
ἀπλῶς ὀνομάζειν καὶ πρὸς ὄνομα
καταλέγειν καὶ ὑπαριθμεῖσθαι τι-
νά πράγματα, οἷον ἐν τῷ, ὅμην
λατρεῖν πάντας περικλυτὰ δῶρ· ὀ-
νομαμῆν, Ἰλ. ε', 121. 739, 55.

ὀνομακλήδην ὀνομάζειν τὸ ἐκ
τοῦ κυρίου ὀνόματος καλεῖν.

ὀνομακλυτὸς ὃ ἐκ μόνου ὀνό-
ματος κλυτὸς, ὃ ἐστὶ περιώνυ-
μος. 1256, 45. 1634, 58. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι ὀνομακλυτὰς λέγεται, οὗ
πρὸς κύριον ὄνομα περικλυτὸν ἐν
ἀσθράποις. 1892, 53.

ὀνομαστὸν, ὅτι οἷς ὀνομαστὸν
λέγεται τι παρ' Ὀμήρῳ οὐ διὰ
ΔΕΥΑΡ. INDEX IN EUSTATH.

φωνῆς δυσφράδειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ
τοῦ πράγματος δυσσιωπίας καὶ
κακοποιῶν. ἰμπλίσις. 1863, 24.

ὀνόματα ἐπιτεθειμένα τισὶ παρω-
νίμως ἀπὸ προγονικῶν τινῶν πρά-
ξεων, ἐρμηνεία διεξοδική. 650, 35.

ὀνόματα ἀντὶ ἀπαρμεστων, οἷον
ἐπιστάμενος ἄκοντι, ἀντὶ τοῦ ἀ-
κοντίσαι, Ἰλ. ο', 282. 1016, 10.

ὀνόματα ἀντὶ ἐπιφθρημάτων, οἷον
ταχὺ βαδίζειν ἀντὶ τοῦ ταχέως.
44, 34.

ὀνοματοποιήθεισων τινῶν φω-
νῶν κατάλογος, καὶ ὅτι αἱ ὀνο-
ματοποιούμεναι ῥηματικαὶ φωναὶ
ὡς τὰ πολλὰ οὐ κινεῦνται. 39, 34.
37.

ὀνοματοποιία, τρόπος ποιητι-
κὸς ἐπὶ μιμήσει τοῦ τινῶν σωμα-
των ἦγον ἐπιτηδεύμενος. 32, 3.
καὶ ὅτι πρὸς ἀναπλήρωσιν ὀνο-
ματοθεσίας εἰς χρῆσιν ἤλθεν. 39,
7. 30. καὶ ὅτι οὐ δαὲ τὰς ὀνο-
ματοποιούμενας φωνὰς μετακι-
νεῖν καὶ σχηματίζειν, ἐπεὶ ἀχρε-
οῦται διὰ τῆς κινήσεως τὸ ἐνερ-
γὲς τῆς ἐμφάσεως. 1119, 61. καὶ
ὀνοματοποιούμενων φωνῶν τι-
νῶν κατάλογος, καὶ ὅτι αἱ ὀνο-
ματοποιούμεναι ῥηματικαὶ λέξεις
οὐ κινεῦνται. 39, 34.

ὄνος, ὅτι ὀμῶντιμος ἢ φωνή, καὶ
ἐκθεσις τῶν σημειωμένων αὐτῆς.
862, 36. καὶ ὅτι τοὺς κατὰ τὸ
σφαιρίζειν ἡττημένους ὄνους κα-
θῆσθαι ἔλεγον. 1601, 47.

ὄνος ἦγον μυστήρια, παροιμία
ἐπὶ τῶν εἰς οὐδὲν δέον ἀχθοφο-
ρούντων, ἐρμηνεία διεξοδική. 640,
26.

ὄνοσαι ἀντὶ τοῦ μέμφῃ, Ὅδ. ρ',
378. ἢ ὄνοσαι ἀντὶ τοῦ ὄνησαι,
ὃ ἐστὶν ὠφέλησαι. 1824, 47. 50.

ὀνόσασθαι τὸ ἐκφρασεῖν καὶ
μέμψασθαι. 506, 9.

ὄνοσις, μέμψις, παρὰ τὸ ὄνω
ὀνόσω. 733, 61.

ὀνόσκελις, ὅτι οὕτω λέγουσι τι-
νες τὴν Ἑμπούσαν, ὡς καὶ ὀνό-
κωλιν. 1704, 41.

ὀνοτάζειν τὸ μέμψεσθαι. 744,
22. ζήτει ἐν τῷ ὀνοτόν.

ὀνοτόν, ὅτι παρὰ τὸ ὄνω ὀνόσω
γίνεται ὀνοστόν καὶ ἐκβολὴ τοῦ
ὀνοτόν, ὅθεν τὸ ὀνοτάζειν.
744, 21.

ὄνου πόκοι, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀ-
κερδῶν, ὅθεν τὸ, εἰς ὄνου πόκας,
παιγνιωδῶς παρ' Ἀριστοφάνει.
531, 9.

ὄντι λήγοντα τρίτα πρόσωπα πλη-
θυντικά ἐνεστώτων βαρυτόνων
Ἀσρικῶς λεγόμενα, οἷον λέγοντι
ἀντὶ τοῦ λέγουσι. 1557, 40.

ὄντων λήγουσαι φωναὶ μετοχικαὶ γε-
νικῆς τῶν πληθυντικῶν ἀντὶ τῶν
διὰ τοῦ ἐτώσαν τρίτων προσώ-
πων προστακτικῶν, οἷον ἀγειρόν-
των ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν. 251,
10.

ὄνυμα τὸ ὄνομα Ἀιολικῶς, καὶ
ὄνυμαίνω ἀντὶ τοῦ ὀνομαίνω, ὃ
ἐστὶν ὀνομάζω. 27, 37. 631, 43.

ὄνυμαίνειν Ἀιολικῶς ἐν ἴσῳ τῇ
ὀνομαίνειν, ὃ ἐστὶν ὀνομάζειν.
27, 37. 1072, 15. ζήτει ἐν τῇ
ὄνυμα.

ὄνυξ ὅτι παρὰ τὸν νύξω μέλλοντα
γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ὄ. 218,
18. 691, 62. 1769, 17. καὶ ὅτι
παρὰ λόγῳ διὰ τοῦ χ' κλίνεται.
1286, 46.

ὄνυχες ὁμωνύμως οἱ θαλάσσιοι
σωλήνες διὰ τὴν κατὰ τὸ στεγα-
νὸν ὁμοιότητα πρὸς τοὺς τῶν
ζώων ὄνυχας. 1485, 51.

ὄνώ ὀνόσω, ὅτι ἐκ τοῦ ὄνω βα-
ρυτόνου μετέπεσαν εἰς τὴν τρί-
την συζυγίαν τῶν περισπωμένων.
1915, 49.

ὄνωις, εἶδος βοτάνης, ὅτι εἰς
αἶνιγμα ὄνου εἰληπτὰ τοῦτομα
παρ' Ἀριστοφάνει. 1788, 22.

ὄξ διὰ τοῦ ὃ μικροῦ λήγοντα ὀνό-
ματα ὅτι σπάνιά εἰσι καὶ διὰ τοῦ
κ' κλίνονται, οἷον πρὸξ, πλὴν τοῦ
φλόξ. 1922, 8.

ὄξεϊα αἰτὴ ἐπιθετικῶς ὅτι πρὸς
διαστολὴν τῆς βαρείας λέγεται,
ἥτις οὐχ' οὕτω τέμνει τὸν ἄερα.
1017, 51.

ὄξεϊα βαφή ὅτι τῇ τῶν ῥόδων
χρόμ' δοκεῖ προσεικέναι, ὅθεν
τὰ ῥόδα ὀξυφειγγὴ ἐκάλεσέ τις.
1658, 57.

ὄξεϊα καὶ βαρεῖα συνελθοῦσαι
περισπωμένην ποιοῦσιν, οὐκ ἔξ
ἀνάγκης δέ, ὡς οἶδ' ἐκ τῆς τοῦ
αἰλιζομένων αὐλιζομένων γίνε-
ται, ἀλλ' αἰλιζομένων βαρυτόνως.
217, 44.

Χ x

δξεῖα τάσις ὅτι ἐκτείνεν δύναται βρουχίαν συλλυβήν ἢ ἐπίκειται οὐ μόνον ἐν τέλει λξέως, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ, ἐκ παραδειγμαμάτων. 81, 5. 399, 40. 629, 37. 900, 10. 1114, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ δξεῖα τάσις ἐκτείνειν δένυται οὐ μόνον ὧς ἐπικείται βρουχὺ φωνῆεν, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ καὶ ἔτι τὸ μετ' αὐτό. 1647, 28.

δξεῖαι νῆσοι τινὲς πρὸς Ζακύνθῳ καὶ Κεφαλληνίᾳ, ὡς Θοὰς καλεῖ Ὁμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ. 306, 40.

ὕξος οἶνον ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ξέ ἐτέρων ὑλῶν γινομένου δοκεῖ λέγεσθαι. 871, 51.

δξὺν βέλος τὸ καίριον καὶ βλαπτικόν. 852, 33.

δξυβελῆς διστός ὁ δξὺν βέλος ἔχον ἀκίδα ἔχων. 452, 27.

δξυδερχῆς, ὄνομα ἐκ τοῦ δξὺν καὶ τοῦ δέρκεσθαι συγκείμενον. 1122, 50.

δξυλάβεια ἡ ἐν ταῖς πρῶξεσι σπουδῇ καὶ δραστηριότητι. 123, 46. καὶ δξυλάβος ἄνθρωπος ὁ δραστήριος. 1753, 59.

δξυλοβεῖν τὸ ταχέως ἀκούειν, παρὰ τὸν λοβόν, μέρος τι τοῦ ὠτίου, οὕτω λεγόμενον. 1137, 6.

Ὁξυλος, ἄνθρωπος τις Ἀμαδρυάδι τῇ ἑαυτοῦ ἀδελφῇ μιγείς, μῦθος. 1904, 13.

δξυνόμενα τινὰ κοινῶς, ἃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς προπερισπῶνται, οἷον μῶρος ἀντὶ τοῦ μωρός. 299, 20.

ξυόεντα βέλη τὰ ξέ δξέας, φυτόν τινος οὕτω λεγομένου, γινόμενα. 1951, 2.

δξὺς δξεῖα δξὺν ἐπιθετικῶς, ὅτι κατὰ φωνῆς καὶ βέλους καὶ ἄλλων τινῶν λέγονται. 96, 8.

δξὺς ἄνθρωπος ὁ θυμικός, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ξύω ξύσω λέγεται τοῦτομα. 863, 4. 887, 6. καὶ δξὺς Ἄρης πολλαχού παρ' Ὁμήρῳ ὁ τομός σιδήρεος, ἡ ὁ σφοδρὸς καὶ σύντονος πόλεμος. 251, 46. 481, 46. 683, 48. 887, 6. 1124, 36.

δξύτης ῥητορικὴ ἐστὶ νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἀπλότητι. 1379, 42.

δξυωπίστηρος καὶ δξυωπίστα-

ὅτι ἀπὸ τοῦ δξυωπῆς κενήνεται. 1389, 3.

δοϋ, γενικὴ ἀντὶ τοῦ οὗ ἔρθρου, ὅθεν καὶ γέγονε προσλήψις τοῦ ὁ. 230, 6. 1279, 52.

οπ, ὅτι τὸ ο πρὸ τοῦ π φιλοῦται, οἷον ὅπατρος, πλὴν τοῦ ὀπλῆ, ὀπλον καὶ τῶν παρ' αὐτὰ, καὶ πλὴν τῶν ἀναφορικῶν, οἷον ὀποῖος, ὀπότερος. 843, 9.

δοπαδὸς ὁ ἀκόλουθος, ὅτι καὶ ὀπαδὸς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται. 1576, 14. καὶ ὅτι καίπερ ἀπὸ τοῦ ἔπω γενόμενον, ὅμως φιλοῦται. 868, 4.

δοπάζειν τὸ διδόναι καὶ τὸ κατόπιν δῶκειν. 552, 32. 631, 55. 716, 39. 1115, 3. 1859, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ δοπάζειν οὐ μόνον τὸ παρέχειν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀπαδὸν ἔχον ἀκόλουθον διδόναι· καὶ ὀπάσασθαι τινα, ἀντὶ τοῦ ὀπαδὸν ἐλίσθαι, Ὁδ. κ', 59. 1616, 16. 1647, 29.

δοπάζεσθαι ἀντὶ τοῦ κατόπιν ἐλαύνεσθαι καὶ ἐπείγεσθαι παθητικῶς. 858, 42. καὶ ὀπάζεσθαι τὸ προσλαμβάνειν τινὰ εἰς ὀπαδόν. 801, 3.

δοπαία κεραμὶς λέγεται, καθ' ἣν ἡ κάπνη εἴτουν ἡ καπνοδόκη. 1419, 27.

δοπατρος, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος, ὅτι τὸ ο φιλοῦται. 843, 8.

δοπάσασθαι τινα, ἀντὶ τοῦ ὀπαδὸν ἐλίσθαι ἐν τῷ, δὴ τότε ἔγω κήρυκα ὀπασσύμενος καὶ ἑταῖρον βῆν εἰς Αἰδόλου, Ὁδυσσ. κ', 59. 1182, 27. 1647, 20.

δοπάων ὁ ἀκόλουθος, ὅτι δασύνεται τοῦτομα ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω. 843, 11. 1305, 23.

δοπέυσθαι τὸ κληδονίζεσθαι, παρὰ τὸ ὄψ ὀπός, ὁ δηλοῖ τὴν κληδόναν. 965, 1.

δοπηδεῖν ἀρετὴ λέγεται τινὶ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ προσεῖναι, οἷον ἐν τῷ, ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἡ τοι ὀπηδεῖ, Ὁδ. θ', 237. 1593, 59.

δοπηδὸς Ἀττικῶς ὁ κοινῶς ὀπαδός, ὁ ἐστὶν ἀκόλουθος. 1576, 14.

δοπίας τυρὸς ὁ δριμύς, ὁ δὲ ὀποῦ συκῆς πηγνύμενος. 619, 41. 1485, 31.

δοπίζεσθαι τὸ αἰδεῖσθαι καὶ

φροντίζειν καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔχειν, παρὰ τὴν ὀπην, ὁ δηλοῖ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ μέλλοντος. 1272, 18. 1391, 38. 1738, 5. 1760, 10.

δοπισθεν ἀντὶ τοῦ ὀπισθεν, ὅθεν καὶ γέγονεν ἀπελεύσει τοῦ σ'. 84, 34. 282, 9. 1088, 17. 1400, 29. 1673, 24.

δοπιπεύειν τὸ ἐποπτεύειν καὶ περιέργως βλέπειν, παρὰ τὸ ὀπτω κατὰ παραγωγὴν καὶ ἀναδιπλασιασμόν. 483, 42. 679, 33. 1856, 1. ὀπὶς ἡ τῶν ὀπισθεν, ἥτοι μελλόντων, ἔννοια καὶ ἐπιστροφή. 938, 41. 1272, 19. 1391, 38. 1528, 50. 1760, 11. καὶ ὀπὶς θεοῦ ἡ ὀπίσω καὶ κατὰ τὸ μέλλον θεία ἐπιστροφή καὶ τιμωρία. 1066, 9.

δοπισαμβώ ἡ εἰς τοῦπίσω ἀναχώρησις, παρὰ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ βαίνειν. 862, 5.

δοπισθεν ἔτι ἐκ τοῦ ὀπίσω λέγεται κατὰ συγκοπὴν, οἷον ὀπίσσωθεν, ὅθεν φέρεται μὲν ἔχει τὸ σ', ἀποβάλλει δὲ ἐνίοτε πρὸς μέτρον χρεῖαν. 84, 34. 282, 10. καὶ ὅτι καὶ χρονικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. 1923, 39.

δοπισθεν, ὅτι ὀπισθεν εἶναι λέγονται οἱ ἀπόντες, οἷον ἐν τῷ, νῦν δὲ ἐς τῶν ὀπισθεν γουναζομαι, Ὁδ. λ', 66. ἡ ὀπισθεν ἀντὶ τοῦ ἐπὲρ τῶν μελλόντων συμβῆσεσθαι· ὀπισθεν γὰρ εἶναι λέγονται τὰ μέλλοντα, πρόσθεν δὲ τὰ ἐνεστώτα. 1066, 9. 1673, 24.

δοπισθοσίλα, ὅτι ὀθῶν ἐκάλουν τινὲς τὴν σηλίαν ὡς τιλώσαν ὀπισθεν τὸν παρ' αὐτῇ θολόν. 1818, 4.

δοπίστατος ὁ ὀπισθεν πάντων, σχηματισμός. 716, 42.

δοπίστατος ὁ ὀπισθεν πάντων, ὅτι ἐκ τοῦ ὀπισθότατος συγκόπεται, ἡ ὑπερθετικὸν ἐστὶν ὀπίσω, ὅθεν καὶ τὸ ὀπισθεν. 837, 3. 838, 64.

δοπίσω παρ' Ὁμήρῳ λέγονται εἶναι τὰ μέλλοντα ὡς μήπω εἰς θέαν ἢ γνώσιν ἤμιν ἐλθόντα, ἐμπροσθεν δὲ τὰ παρόντα καὶ τὰ παρελθόντα ὡς ἤδη τεθεαμένα· καὶ τί τὸ, πρόσω καὶ ὀπίσω ὁρᾶν, παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενον. 81, 45. 113, 10. 389, 3. 12. 1142, 3. 1412, 48.

ὀπίσω ἀντὶ τοῦ ἐς ἑσπερον καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐν τῷ, γένετό τοι ἐς περ ὀπίσσω δόλος, Ὅδ. σ', 122. 1840, 17.

ὀπλα τὰ ὀποιασούν εργασίας θργαγα εἶτονν εργαλεία, ἰδίως δὲ τὰ τοῦ πολέμου. 599, 16. 802, 56. 1151, 13. 1167, 52. 1169, 18. 1302, 28. καὶ ὅτι καὶ ὀπλα Ἀρήια πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων ὀπλων λέγονται. 1802, 56.

ὀπλα Διομήδους πυροβολήσαντά ποτε καθ' Ὀμηρον, καὶ ἄλλων τινῶν ὁμοίων συμβαμάτων ἀφήγησις. 512, 21.

ὀπλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὀπλιζομαι. 1178, 35.

ὀπλίζεσθαι τὸ εἰς ἔργον ἐτοιμάζεσθαι. 478, 1. καὶ ἀπλῶς τὸ εὐ-τρεπίζεσθαι. 688, 36. καὶ ὅτι καὶ γυναῖκες ὀπλίζεσθαι εἰς ὄρχησιν λέγονται Ὅδ. ψ', 143. 1941, 64. καὶ ὅτι τὸ εἰς πόλεμον ὀπλίζεσθαι ἀμφιβόλλεσθαι καὶ περιτίθεσθαι ὀπλα λέγεται περιφραστικῶς παρ' Ὀμήρω. 1921, 4. καὶ διὰ τί ἀπὸ τῶν κάτω μερῶν τοῦ σώματος ἄρχονται ὀπλιζομαι οἱ ὀπλιζόμενοι. 420, 22.

ὀπλίσαι τὸ ἐτοιμάσαι καὶ σκευάσαι. 1445, 35.

ὀπλον γενικῶς πάσης τέχνης ἐργαλείον. 477, 46. 832, 63. ζῆται τὸ ὀπλα.

ὀπλον νῆος εὐστρεφές, τὸ σχοινίον περιφραστικῶς. 1761, 9.

ὀπλότατος ὅτι κυρίως περὶ ἀνδρῶν λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ γυναῖκες ὀπλόταται λέγονται. 1477, 13.

ὀπλότεροι Χάρτιες ἐπιθετικῶς. 984, 23. ζῆται ἐν τῷ Χάρτις.

ὀπλότερος ὁ νέος ὡς ὀπλα αἶρειν δυνάμενος. 86, 28. 389, 37. 477, 45. 803, 5.

ὀπόεις, πόλις Λοκρῶν, ἡ καὶ Ὀπούς, τὸ ἑθνικὸν Ὀποείσιος τοῦ δὲ Ὀπούς τὸ ἑθνικὸν Ὀπούντιος. 277, 12. 14.

ὀπός ἡ τὸν τυρὸν συμπηγνύουσα πιτύα, καὶ ὁπὸς τὸ γαλακτώδες τῆς συκῆς καὶ ἀπλῶς τὸ ἐν τοῖς δένδροις ὑγρόν. 619, 40.

ὀπότε ἀντὶ τοῦ ποτὲ ἐν τῷ, ἕς ἐπὶ τ' ἐν Ἀθήνῃς κενεαυχέας ἡγοράσθε, Ἰλ. θ', 230. 710, 17.

Ὀπούντιοι Λοκροί. 276, 27. ζῆται ἐν τῷ, Λοκροὶ ἔθνος.

Ὀπούς, πόλις Λοκρῶν ἐκ τοῦ Ὀπόεις κατὰ συναλρεσιν λεγομένη, τὸ ἑθνικὸν Ὀπούντιος. 277, 14. 26.

Ὀπιανὸς κύριον ὅτι παρὰ τὸ ὀπτω λέγεται, ὅθεν τὸ ὀπικτεύω καὶ ὅτι δυοὶ πῖ γράφεται ὡς ἐκ συγκοπῆς γεγόμενον. 483, 44. 679, 40.

ὀπταλέον κρέας ἀντὶ τοῦ ὀπτῶν, ὅθεν καὶ λέγεται πλεονασμῷ τῆς αἰ συλλαβῆς. 481, 32.

ὀπτᾶν ὅτι παρὰ τὸ συχνοτέρως ἐποπτείας δεῖσθαι τὰ ὀπτώμενα λέγεται. 135, 22.

ὀπτανεῖον τὸ μαγειρεῖον, παρὰ τὸ ὀπτᾶν ὡς ἐκ τοῦ πλεονάζοντος. 1726, 29. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὀπταίνω λέγεται. 135, 23.

ὀπτῆρ ὁ κατάσκοπος, ἀπὸ τοῦ ὀπτω, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπω. 348, 41. 736, 17.

ὀπτὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὀπτητὸν λέγεται κατὰ συγκοπὴν, καὶ ὀπτὸν τὸ θεατὸν ὁμωνύμως. 481, 33. 1455, 58.

ὀπυλεῖν ὅτι παρὰ τὸ δι' ὀπῆς ὕειν λέγεται, καὶ ὅτι τῇ νι διφθόγγῳ παραλήγεται, καὶ ὅτι οὐ κινεῖται εἰς μέλλοντα. 714, 49. 938, 40. 1384, 60. 1441, 64. καὶ ὀπυλεῖν ἀναφανδὸν τὸ νομίμως συνοικεῖν γυναίκα. 1053, 28.

ὀπφίς ὁ ὄφας κατὰ γλῶσσαν. 900, 12. 16.

ὀπωπῆ παρὰ τὸ ὀπτω, ὅτι τὴν τοῦ ὀπωπα μέσου παρακειμένου αἰξήσιν διετήρησεν ἡ λέξις. 1430, 19. 1458, 45.

ὀπώρα τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ θέρους εἶτονν ἢ μετὰ τὸ θέρος ὦρα. 514, 23. 1255, 2. 1677, 6. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι ὀπώρα τὸ μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ τῆς φθιναδὸς ὥρας ἢ τὸ μετόπωρον. 1764, 62.

καὶ πάλιν ὀπώρα ὁ μεταξὺ θέρους καὶ φθινοπώρου καιρὸς ἢ τὸ φθινοπώρον αὐτὸ κατ' ἑλλειψιν τῆς μετὰ προθέσεως, μεθ' ἧς ἐν συνθέσει λέγεται μετόπωρον, ὁμοίως καὶ ὀπωρινὸς ἡμιβρος ἀντὶ τοῦ μετοπωρινός. 1065, 60. 1714, 7. καὶ ὅτι παρὰ τὸν

ὀπὸν λέγεται, ζῆται τὸ ὀπός. 619, 43.

ὀπωρινὸς ἀστὴρ ὁ κέων λεγόμενος ἐν τῷ, ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλγκίος, Ἰλ. ε', 5. 514, 26. καὶ ὀπωρινὸς ἡμιβρος ὁ θερινός. 1065, 61. καὶ ὀπωρινὸς Βορέας ὁ θερινός, ἦγονν ὁ ἐτησίας. 1240, 11. 1539, 8.

ὀπως ἀντὶ τοῦ ὡς καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι μεταληπτικῶς, καὶ ὀπως ἀντὶ τοῦ καθὰ παραβολικοῦ μεταληπτικῶς καὶ αὐτό. 79, 31.

ὀπως μὴ πάθῃς τι, φράσις ἑλλειπῆς τοῦ δέδοικα ἢ ὄρα. 1540, 61.

ὀπως τάχιστα, ἀντὶ τοῦ ὅτι τάχιστα, ἦγονν λίαν ταχέως, ὅτι κατὰ μετάληψιν λέγεται. 79, 38.

ὀράματα λέγονται οἱ ἀπεκβάντες ὄνειροι οὕτως ὡς καθ' ὕπνους ἐθεάθησαν. 1876, 40.

ὀρᾶν ὅτι κατ' ἐκπομπὴν φωτοειδῶν ἀκτίνων γίνεται καὶ οὐ κατ' εἰσδοχὴν. 1311, 63.

ὀρᾶν ὅτι καὶ ἑρῶσθαι λέγεται κατὰ φωνὴν παθητικὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1481, 46.

ὀρᾶν ἀντὶ τοῦ νοεῖν ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκούειν ἐν τῷ, οὐχ' ὄρας ὁ μοι υἱὸς ἐπέταρεν, Ὅδ. ρ', 545. 1831, 47.

ὀρᾶν ὀφθαλμοῖς, ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ φαντασίαν λέγεται παρ' Ὀμήρω. 1793, 29.

ὀρᾶσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὀρᾶν παρ' Ὀμήρω. 1481, 46.

ὀργάζειν καὶ ὀργάζεσθαι πηλὸν, τὸ κυκᾶν καὶ ἀναταράττειν. 219, 28.

ὀργαίνειν ὅτι παρὰ τὸ ὀργᾶν λέγεται. 792, 33.

ὀργάνων μουσικῶν ὀνόματά τινα, οἷον φοίνικες, πυκτίδες, μαγαδίδες, σαμβῦκαι. 1157, 50. 1558, 6.

ὀργή, ἥρεξις ἀντιληψέως, ὅτι παρὰ τὸ ὀρέγω λέγεται, καὶ ὅτι μονιμότερόν τι δηλοῖ ἢ ὁ θυμός. 8, 24. 36.

ὀργιζόμενων ταυτολογία τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐν τῷ κακολογεῖν. 59, 41. 105, 20.

ὀργιλότῃτος σημεῖον, ὅτι αἱ ξανθαὶ τρίχες ὀργιλότῃτα χαρακτρίζουσι. 82, 25.

ὀργυιὰ ἡ εἰς πλάτος ἑκτασις τῶν χειρῶν, ὅτι παρὰ τὸ ὀρέγειν λέ-

γεται κατὰ συγκοπήν. 519, 9. 917, 34. 1898, 47. ἀλλαχού δέ ὅτι ἡ ὀργυία τρίπηχός ἐστι μέτρον. 1688, 2. καὶ ὅτι τὸ ὀργυια καὶ ἄγυια κατὰ τὴν παλαιάν Ἀιθίαν προ-παρωξύνοντο, οἱ δὲ ὑστερον κα-τήγαγον αὐτῶν τὸν τόπον. 1364, 9. 1631, 29.

ὀργυιοῦσθαι παρὰ Ἀνκρόφρονι ὅτι παρὰ τὸ ὀργυιὸν λέγεται. 1898, 47.

ὀρέγειν τὰς χεῖρας ἀντὶ τοῦ ἐκ-τείνειν, καὶ ὀρέγειν δῶρον τὸ ἐκ-τείνοντα τὴν χεῖρα διδόναι. 1782, 54.

ὀρέγειν τὸ ἐκτείνειν καὶ τὸ παρ-εχειν, ὀρέγεσθαι δέ ὅτι οὐ δόσιν, ἀλλὰ μόνην ἔκτασιν δηλοῖ. 519, 7.

ὀρέγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀπλωθῆναι καὶ ἀναταθῆναι. 1898, 46. καὶ ὅτι γενικῇ συντάσσεται, ὅσον ἐν τῷ, οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ, Ἰλ. ζ', 466. 655, 48. καὶ ὅτι καὶ ὀρέγεσθαι χεῖρι ἢ ποδὶ ἢ ἔγχει μετὰ δοτικῆς λέγεται. 476, 2. καὶ ὅτι ὀρέγεσθαι ποσὶ λέγονται ἵπποι συντόνως τρέχον-τες. 1089, 35.

ὀρεγμα παρηίδων ἡ τοῦ προσώ-που ἔκτασις καὶ πλατύτης. 677, 1.

ὀρέγνυσθαι ἔγχει τὸ ἀνατείνειν ἔγχος. 614, 7. ζῆται τὸ ὀρέγειν.

ὀρέγω τὸ ἐκτείνω. 475, 32. ζῆται τὸ ὀρέγειν.

ὀρεῖ ἀρχομένων ὀνομάτων συνθέτων ἐκ τῆς ὀρος φωνῆς γραφὴ προ-παρρηλικὴ καθόλου, ὅσον ὀρεῖ-αυλος μὲν διφθόγγω, ὀρίτροφος δὲ μονοφθόγγω. 460, 26.

ὀρεῖαυλος ὁ ἐν ὀρεῖ διατρέβων, τὸ ρὶ διφθόγγον. 460, 25.

ὀρεῖται, ἦρουν διεγερθήσεται, ἀπὸ τοῦ ὄρω θέματος. 1200, 46.

ὀρεκτὴ μέλις ὅτι παρὰ τὸ διὰ χειρῶν ὀρέγνυσθαι λέγεται. 1089, 36.

ὀρεκτὸν ὄρου τὸ ἐκ χειρὸς ὀρεγο-μένης οὐτύζον, τὸ δὲ βαλλόμε-νον βέλος λέγεται. 282, 14. 475, 32. 552, 40.

ὀρέξαι τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι, δ-θεν ὀρεκτὸν ὄρου. 282, 16.

ὀρέξαι χεῖρα πρὸ στόματινός, ἡ-γουν ἐκτείνειν, ὅτι ἰκτείας τρέ-

πος ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1360, 56.

ὀρέξασθαι τὸ ἐκτείνειν πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 1691, 49. καὶ ὀρέ-ξασθαι ἀντὶ τοῦ ὀρεκτῷ δόρατι πληῆσαι, ὅσον ἐν τῷ, ἔφθη ὀρε-ξάμενος, Ἰλ. π'. 322. ὅπου ἵπα-κούεται οὐ μόνον τὸ ἔγχος, ἀλλὰ καὶ τὴν μίφρος σωματικόν. 1062, 17—21. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ποδῶν διαστάσεως λέγεται, ὅσον ἐν τῷ, τρεῖς μὲν ὀρέξαι ἰών, τὸ δὲ τέ-τρατον ἵμετο τέκμωρ, Ἰλ. ν', 20. 917, 33.

ὀρέσβιος κύριον, ὅτι ἐκ τοῦ ὀ-ρος καὶ τοῦ βίος σύγκαιται τοῦ-τομα. 597, 2.

ὀρεσθαι τὸ ὀμῶν καὶ τὰ ἀνίστα-σθαι. 1588, 1.

ὀρεσίτροφος λίων ὅτι πρὸς δια-στολὴν τῶν χωροῦσθων λέγεται. 906, 12.

ὀρεσκῶς μετὰ τοῦ ἰ, παρὰ τὸ κείω, ὃ δηλοῖ τὸ κείμαι, λέγεται. 102, 29. ἀλλαχού δέ ὅτι παρὰ τοὺς κῶους, ὃ δηλοῖ τὰ κοιλώ-ματα, λέγεται. 294, 13. 318, 45.

ὀρέστρος ἀντὶ τοῦ ἄγριος διὰ τὸ τὰ ἐν τοῖς ὀρεσι διατρώμενα τοιαῦτα εἶναι. 1259, 39.

ὀρεστιάδες Νύμφαι, αὐσαι τι-νες δυνάμεις αἰθουσαι τὰ ἐν τοῖς ὀρεσι φερόμενα. 652, 31.

ὀρεχθεῖν λέγονται βόες σφαζό-μενοι κατὰ μέμημα ἔχον τρα-χέος, καὶ ὅτι καὶ ἡ θάλασσα ὀ-ρεχθεῖν λέγεται καὶ ὀρεχθεῖν λέ-γεται ἡ καρδία ἀντὶ τοῦ πατάσ-σων. 1283, 60.

ὀρεωκόμοι ὅτι περὶ τὴν Ἰππιον Κολωνὸν ἵσαντο Ἀθήνησιν, ἰ-στορεῖται. 656, 26.

ὀρηαι προπαροξύνοντες ἀντὶ τοῦ ὄρεος, ἀπὸ τοῦ ὀρημὶ θέματος, ἡ ὀρηαί προπερισπωμένως ἐκ τοῦ ὄρεται ἐνδεία τοῦ ἔ καὶ τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ἡ. 1763, 24.

ὀρθαι ἀπαρέμφατον, ἦρουν διε-γυγνέσθαι, ἀπὸ τοῦ ὄρω θέματος. 724, 5.

ὀρθῇ βαρυτόνως, πόλις Πελοποι-ακῇ, ἡ καὶ Κορσίαι, ὅτι παρὰ τὸ ὀρθιον τοῦ τόπου οὕτως ἐλέ-γετο, ἐρμηνεία διεξοδική. 333, 26.

ὀρθία ἀντὶ τοῦ ὀρθιον ἐπιφθρημα-τικῶς Ἰλ. λ', 11. 926, 63.

ὀρθιος νόμος, μουσικός τις τρέ-πος ᾧδης εἰς πόλεμον ἐρεθιστι-κός, καὶ περὶ Τιμοθέου τοῦ αἰ-λητοῦ ἱστορεῖται. 826, 64.

ὀρθόκραιραι βόες αἱ ὀρθαί τὰς κραιρας, ἦρουν τὰς κεφαλὰς, καὶ γαῖροι, δθεν καὶ αἱ ἑτέ-ρες ὀρθόκραιραι μεταφορικῶς. 710, 49. 1127, 37. 1725, 25.

ὀρθὸν ἐστάναι κατὰ συνθήκην, ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως ἐστάναι λέγεται τὸ ὀρθὸν ἐστά-ναι. 1141, 55.

ὀρθοπλήξ ἵππος ὁ ὀρθὸς ἀερό-ματος καὶ πλήσιον τοῖς ποσὶ. 629, 54.

ὀρθος κύριον, καὶ ὀρθος κύριον τῶν τοῦ Γηροῦτον ἐπὶ Ἡρα-κλέους ἀναιρεθεῖς, ὅτι βαρύνον-ται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀρθὸς ἐπιθέτον. 1352, 15. 1967, 28.

ὀρθοστάδιοι χεῖρες οἱ στατοὶ, συρτοὶ δὲ οἱ σφρόμενοι. 1166, 55.

ὀρθοῦ Διονύσου βωμὸς, ζῆται ἐν τῷ, Ἀμφικτύων βασιλεὺς Ἀθή-ναιων. 1816, 4.

ὀρθοκίκακκος ἀλεκτρον δ ὀρ-θρον κοκκίζων. 1479, 46.

ὀρθοβόας ὅτι ἀλεκτρονέτος ἐστὶν ἐπιθέτον. 1120, 12.

ὀρθος ὁ μικρὸν πρὸ τῆς τοῦ ἡ-λίου φαίσεως καιρὸς, παρὰ τὸ ὄρω ὄρω λεγόμενος. 1949, 49. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ εἰς ἔργα ὀρθοῦν τοὺς ἀνθρώπους. 531, 10. 680, 58. 730, 8. 826, 14. 1168, 21. 1430, 5.

ὀρθωθῆναι ἀντὶ τοῦ ἐκ κατα-κλίσεως μικρὸν τι μεταωρεθῆναι ἐν τῷ, ἔλετο δ' ὀρθωθείς, παρ' Ὀμήρῳ. 1141, 56.

ὀρίας, ὅτι τὰς Πλειάδας οὕτω καλεῖ Πίνδαρος, ὥς ἐπὶ τῆς οὐ-ρῆς τοῦ Τιύρου κειμένης. 1635, 54. 1713, 3.

ὀρίγανον ὅτι διὰ τὸ χαίρειν τοῖς ὄρεσι οὕτω λέγεται παρὰ τὸ γά-ρος, καὶ ὅτι μόνον τῶν ἐκ τῆς ὄρεος δοτικῆς συκκιμένων διὰ τοῦ ἰ ἔχει τὸ ρί. 400, 26. καὶ ὅτι γένος μὲν θηλυκῶς λέγεται, ὀρί-γανον δὲ οὐδενίως κατὰ γένους μεταπλασμός. 1148, 26.

- δριγνώ δτι ἀπὸ τοῦ ὀρέγω παρῆ-
ται. 1173, 52.
- δρίνειν θυμὸν ἀντὶ τοῦ εἰς ἔλεον
ἢ ὀργὴν κινεῖν παρ' Ὀμήρω. 1359,
28. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ταράσσειν
καὶ λυπεῖν καὶ βαρύνειν. 938, 7.
1590, 34.
- δρίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ταράσσεσθαι
καὶ μετὰ δειλίας κινεῖσθαι, ὃ καὶ
κλονεῖσθαι λέγεται παρ' Ὀμήρω.
223, 14. 964, 41. 1059, 69.
- δρκάνη ταῦτ' ὅπερ ἔρκος, ἦγουν
ἀκανθῶδες περίφραγμα. 233, 41.
- δρκια τὰ πρὸς συνθήκας χρεώδη.
411, 26. καὶ δρκια ψεύδεσθαι ἀντὶ
τοῦ ἐπινοεῖν. 684, 49. καὶ ὅτι
οὐχ' ὑποκοριστικῶς, ἀλλὰ παρω-
νύμως λέγεται, καὶ ὅτι προπαρο-
ξύνεται ἡ λέξις. 233, 36. 41.
- δρκον δηλήσασθαι καὶ πημᾶναι καὶ
καταπατήσαι καὶ συγχέαι καὶ πα-
ραβῆναι, ὅτι ταυτὸν συνωνύμως
δηλοῦσι. 470, 28.
- δρκος δτι παρὰ τὸ εἶργω, ὃ ἔστι
συγκλείω, λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ
ἔρκος, ἢ παρὰ τὸ δρος, ὃ ἔστιν
ὀρισμός. 233, 38. καὶ Ὀρκος ὁμο-
νύμως ποταμὸς Βιθυνίας· καὶ πε-
ρὶ τῶν γινομένων δρκων κατὰ τι-
νῶν ὑδάτων παρὰ τισὶ τῶν πα-
λαιῶν ἱστορία. 336, 12.
- δρκος κατὰ κυνὸς καὶ χηνός, ζῆται
ἐν τῷ Ραδύμανθος. 1871, 3.
- δρκυνός, δτι ἡ πηλαμὶς μεγάλη
ἀποβάσει οὕτω λέγεται. 994, 49.
- δρκω κεκόσθαι, ἦγουν κεκοσμη-
σθαι, λέγεται τις παρ' Ὀμήρω
οὐχ' ὡς ἐπινοεῖν, ἀλλ' ὅρκω σο-
φιστικῶς, ὅπου καὶ σοφιστικῶν
δρκων παραδείγματά τινα. 1870,
57. ἀλλὰ οὐδ' ὅτι δρκω κεκοσμη-
σθαι λέγεται παρ' Ὀμήρω ὁ Ἀέτω-
λκος, ἦγουν ψευδέσιν δρκοῖς ἐν-
τέχνως σοφιστῆσθαι. 1379, 36.
- δρκωμοτικὰ ἐπιβόηματα, νῆ μὴ
καὶ γαί μᾶ. 92, 15. ζῆται τὰ κατὰ
μέρος. 1450, 40.
- δρκων σοφιστικῶν εἶδον παραλο-
γιστικῶν παραδείγματά τινα.
1870, 62.
- δρκων σφάγια, ὅτι τὰ ἐπὶ δρκοῖς
σφυγέσθαι ἀθέμιτον ἦν εἰς τροφὴν
προσέσθαι, καὶ ὅτι πρὸς τὰ δρ-
κω τριπλ. τοῖς ἐχθροῖσι σφα-
γίοις οἱ Ἀθηναῖοι, κύπρω, κριῶ
καὶ τρώγῃ. 418, 17. 1183, 52. 56.
- δρμαθός, δτι κανονικῶς δασύνε-
ται ἡ λέξις. 140, 11.
- δρμαίνειν τὸ διαλογίζεσθαι καὶ
μήπω καταστῆναι εἰς ἐν βούλευμα,
ἀλλ' ἐν ὀρμῇ ἦγονν κινήσει εἶναι.
81, 8. 1518, 6.
- δρμαίνειν τὸ ὀρμῶν ἢ τὸ διαλογί-
ζεσθαι ἐν τῷ, ὁλιχὴν ὁδὸν ὀρ-
μαίνοντας, Ὀδ. γ', 169. 1462,
22. καὶ ὀρμαίνειν πόλεμον τὸ ὀρ-
μῶν εἰς πόλεμον, ὅσον ἐν τῷ,
ἤλυθον ἐς Τροίην πόλεμον θρα-
σὺν ὀρμαίνοντες, Ἰλιάδ. κ', 28.
787, 21.
- δρμᾶν ἰδιοπαθῶς, ἐνίοτε δὲ καὶ
ἀλλοπαθῶς, ὅσον ἐν τῷ, εἰ δ' αὖ
καὶ πόλεμόν ποθεν ὀρμήσειε Κρο-
νίων, Ὀδ. σ', 376. 1852, 8.
- δρμᾶσθαι ἀντὶ τοῦ ὀρμᾶν ἐν τῷ,
φενύγειν ὀρμήσονται, Ἰλ. θ', 511.
726, 44.
- δρμεῖν λέγεται ἡ ναῦς, ἦγουν ἐπὶ
δρμον ἵστασθαι. 968, 41.
- Ὀρμένιον, πόλις Θεσσαλικῇ με-
ταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσσης, ἀπὸ
Ὀρμένον τινὸς ἥρωος, ἱστορία·
καὶ δτι φιλοῦται τοῦτομα. 762,
35. 39. ζῆται τὸ Ὀρμενος.
- Ὀρμενος κύριον, ἱστορία· καὶ
ὅτι φιλοῦται τοῦτομα, ὡς ἀπὸ
τῆς ὀρόμενος μετοχής τοῦ ἔρω
δρσω θέματος. 762, 39. καὶ ὅτι
καὶ ὁ τῆς κρύμβης κανὼς ὀρ-
μενος ὁμωνύμως λέγεται, ὅθεν
τὸ ἐξορμενίζεσθαι, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 899, 13. 1220, 57.
- δρμένω πάλιν, ἦγουν ὀρμήσαντες·
ὀπίσω. 847, 7.
- δρμηθεῖς θεοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
θεοῦ κινήθεις ἐν τῷ, ὃ δ' ὀρ-
μηθεῖς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοι-
δῆν, Ὀδ. θ', 499. 1606, 38.
- δρμημα ἡ ἐκούσιος κίνησις ἐν τῷ,
Ἑλένης δρμήματα, Ἰλ. β', 356.
590. 237, 26.
- δρμησῖαι κατὰ τὴν χυδαίαν διὰ-
λεκτον αἱ πρόσγειοι τῶν λιμένων
καταγωγαί. 130, 7.
- δρμίζειν ναὺν τὸ ἐπὶ δρμον ἵ-
στᾶν, ἀλλὰ οὐδ' ὅτι ὀρμῆσαι
ναὺν τὸ ἐν ἀσφαλεὶ καταστῆσαι.
968, 41.
- Ὀρμίνιον, κώμη Θετταλικῇ, μί-
των εἰς τὴν Ἀθηγεριάδα συνοι-
κισθευσάν, ἢ αὐτὴ τῇ παρ' Ὀ-
- μήρῳ Ὀρμένιον λεγομένη, ἱστο-
ρία. 332, 6. ζῆται τὸ Ὀρμένιον.
- δρμίσκος ὑποκοριστικῶς ὁ μικρὸς
δρμος. 130, 17.
- δρμος, μέρος τι τοῦ λιμένος, συν-
εκδοχικῶς δὲ καὶ ὁ ὅλος λιμὴν.
130, 1. 8. 17. 412, 46. 735, 63. καὶ
ὅτι δασύνεται ἡ λέξις. 140, 11.
ἀλλὰ οὐδ' ὅτι δρμος μέρος τι
τοῦ λιμένος, ὅπου ἡ ναῦς ὀρμεῖ.
1723, 42. καὶ ἀλλὰ οὐδ' ὅτι δρμος
ἔστι τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσῃ κα-
ταγωγῆς, καὶ ὅτι διαφέρει λιμέ-
νος. 1735, 36. καὶ δρμος ὁμωνύ-
μως ὁ γυναικίος περιτραχήλιος
κόσμος, παρὰ τὸ ἔρμα, ὃ ἔστιν
ἀσφάλισμα. 1150, 22. καὶ ὅτι ἐπὶ
τοῦτου τοῦ σημειομένου ὀξύνου-
σι τινες τὴν λέξιν πρὸς διαστολήν.
1788, 46. 1967, 29. καὶ ὅτι παρὰ
τὸ εἶρω δοκεῖ λέγεσθαι, ὡς καὶ
τὸ ἔρμα. 1847, 40.
- δρμος Ἐριφύλης καὶ ὄρμος Ἑλένης,
ἱστορία· ζῆται ἐν τῷ, Ἐριφύλης
δρμος, καὶ Ἑλένης ὄρμος. 1697,
40. 46.
- δρνεα διάφορα διαφόροις θεοῖς ἀφ-
ιερωμένα διὰ τὸ ἔχειν πως ἑκα-
στον πρὸς ἑαστον, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 87, 1.
- Ὀρνειαί, πόλις Πελοποννήσου,
πληθυντικῶς λεγομένη διφθογγῶ-
παρὰλήκτως ἀπὸ Ὀρνέως τοῦ Ἐ-
ρεχθέως, ἢ ἀπὸ Ὀρνέου τοῦ πα-
ραρρέοντος ποταμοῦ, ὅθεν καὶ
Ὀρνείατος Πρίαπος ἐπωνυμία·
διὰ τὸ ἐκεῖ τιμᾶσθαι ποτέ· καὶ
ὅτι καὶ Ὀρνειαὶ χωρὶς τοῦ ἰ λέγον-
ται, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς το-
ποθεσίας τῆς πόλεως, ἐρμηνεία
διεξοδική. 291, 7—15.
- Ὀρνείας ποταμός, ζῆται ἐν τῷ
Ὀρνειαί.
- Ὀρνείατος Πρίαπος ἐπωνυμικῶς,
ζῆται ἐν τῷ Ὀρνειαί.
- δρνεῖς ἰδίως αἱ κατοικίδιοι, καὶ
ὅτι κατὰ τὴν ἀρσενικὴν καὶ κατὰ
θηλυκὴν γένος κλίνεται ἡ λέξις·
καὶ ὅτι οὐ μόνον ὀρνιθεῖς, ἀλλὰ
καὶ ὄρνις λέγεται ἐπὶ τῆς εὐθείας
τῶν πληθυντικῶν, καὶ ὀρνιθα καὶ
ὄρνιν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἐνι-
κῶν. 1440, 47. ἀλλὰ οὐδ' ὅτι
ὀρνιθεῖς θηλυκῶς κατ' ἑθὺς Ἰωνι-
κῶν καὶ Ἀττικῶν λέγεται. 1126, 46.
- δρνεοσκοπος ταυτὸ ὅπερ οἰωνο-

πόλος, ἐπεὶ καὶ ταῦτόν ὄρνιν εἰπεῖν καὶ οἰωνόν. 1439, 64.
ὄρνιξ ὄρνιχος, Ἀφρικῶς ὁ κοινῶς ὄρνις ὄρνιθος. 1419, 16.
ὄρνις τὸ ὄρνειον καὶ τὸ μαντικὸν σίμβολον ἐν ἴσῳ τῷ οἰωνός. 899, 50. 1778, 8. 1790, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄρνις ἔλεγτο πᾶν σύμβολον δηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος, ἀπὸ μέρους τὸ καθόλου. 805, 12. 1346, 43. καὶ ὅτι ἐπὶ τοιοῦτου σημαίνοντος παρὰ τὸ εἶρω ἐνυμολογεῖται. 1351, 22. καὶ ὅτι ποιῶν ἔστι τῷ γένει τούνομα. 1479, 25.
ὄρνυθι τὸν δαῖνα, ἤγουν διέγειρε, ἀλλοπαθῶς. 647, 21.
ὄρνυσθαι τὸ ὀρθοῦσθαι καὶ ἀνίστασθαι. 826, 16. 1587, 64. καὶ ὄρνυσθαι ἀντὶ τοῦ σπουδαίως τρέχειν. 1201, 35. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω γίνεται ὄρνω, ὅθεν τὸ ὄρνυμι. 994, 40. 1811, 11.
ὄροβοι κατὰ τὴν χυδαίαν διάλεκτον αἱ ἐν ταῖς ἰελοῖς κρέασι χάλαζαι. 853, 55.
ὀροθύνειν ὅτι παρὰ τὸ ὀρίναι καὶ τὸ θύναι λέγεται. 436, 46. 1233, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω καὶ τοῦ θύνω. 1538, 17.
ὀρόντης ποταμός ἐστι εἰς χάσμα τι μεταξὺ τῆς Συριακῆς Ἀπαμείας καὶ Ἀντιοχείας, Χάρνβδιν καλούμενον ὁμωνύμως τῇ Σικελικῇ, καταδὲς πάλιν ἄνδρῳ ἐτέρῳ. 1716, 24. καὶ ὅτι περὶ τὸν ὀρόντην τοῦτον μυθεύεται γενέσθαι τὰ κατὰ τὸν Τιφῶνα, διήγησις διεξοδική. 346, 43.
ὀροπύγιον, οὐ μὴν κατὰ τινὰς ὀροπύγιον, τὸ πρὸς τῇ οὐρᾷ ἔσχατον μέρος τῆς πυγῆς τῶν ζώων, παρὰ τὸ ὄρος εἶναι τῆς πυγῆς οὕτω λεγόμενον· καὶ ὅτι οὐροπύγιον λέγεται κατ' Ἰωνικὴν ἐπένδεισιν τοῦ ὕ. 906, 61. 1871, 45.
ὄρος ὁ ὄρισμός καὶ τὸ ὀροθίσιον, ὅτι παρὰ τὸ ὀρᾶν λέγονται. 1774, 34.
ὄρος ἡ ὑδατιώδης καὶ ροιῶδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις, παρὰ τὸ ῥεῖν οἰονεῖ ῥίος, καὶ μεταθέσει καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τύπου πρὸς διάφορον σημασίαν ὄρος ἐξυτόνως δι' ἐνός ῥ, ὁ ῥός δὲ ὁ τῶν ζώων

δυσί. 1625, 63—1626, 3. 1774, 47. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄρος καὶ ὁ ῥός ἐξυτόνως τὸ τοῦ γάλακτος ὑδατιώδες, καὶ ὅτι παρ' Ὀμήρῳ μὲν ἐν ῥ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον δυσὶ γράφεται. 906, 58. 64. καὶ ὅτι ψιλοῦται καὶ ἐξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὄρος καὶ ὄρος. 906, 58—64.
ὄρουβω καὶ ὄρουβῶ ἀντὶ τοῦ ὀροῦω κατὰ γλῶσσαν προσθέσει τοῦ β. 1654, 22.
ὄροφίαι ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφης. 1448, 62.
ὄροφος, δόναξ ποτάμιος ἐπιτήδειος εἰς τὸ τὰς οἰκίας ἐρέειν, ὅς καὶ λαχνήεις ἐπιθετικῶς λέγεται διὰ τὴν ἐν τῷ ὄρω τριχοειδῇ δασύτητα. 36, 4. 333, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὄροφος εἶδος καλαμίσκου, ᾧ ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς οἰκημάτων στέγῳσιν, ὅθεν καὶ πᾶσα στέγῳσις ὄροφος λέγεται ἐκ τῆς ἀρχαίας χρήσεως τῆς ἐκ τῶν ἐρημένων καλαμίσκων. 1358, 50.
ὀρώτε ἀντὶ τοῦ ὀρῶτε ὃ ἐστι βλέπετε, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ προπαρληγόν ὁ. 481, 40. 1881, 12. ζῆτε τὸ, ὀρῶ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ.
ὀρηξ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω τὸ πηδῶ καὶ τοῦ πῆσσω γίνεται. 1222, 20.
ὀρῶς οὐσί ῥρ, μέρος τι τῆς τῶν ζώων πυγῆς, ὅθεν τὸ ὀρῶδειν· ὄρος δὲ τὸ ὑδατιώδες τοῦ γάλακτος ἐν ῥ. 1626, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρῶς τόπος περὶ τοὺς γλουτοὺς, ὃ καὶ ταῦρος, καὶ ὅτι ψιλοῦται ἢ λέξις καὶ δυσὶ ῥ γράφεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὄρος. 906, 58—64. 1871, 42.
ὀρῶδειν τὸ εὐλαβεῖσθαι, παρὰ τὸ τὸν ὀρῶν ἰδεῖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος· καὶ ἀρῶδειν διὰ τοῦ α τὸ μὴ εὐλαβεῖσθαι, στερητικῶς κατὰ τινὰς. 527, 45. 906, 62. 1871, 45.
ὄρσεν, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ ὄρω ὄρωσ θέματος. 1176, 15.
ὄρσιππος ἤρξαντο γυμνοὶ ἀγωνίζεσθαι χωρὶς περιζωμίων, ἱστορία. 1324, 24.
ὄρσοθίρῃ, θυρὶς φωταγωγὸς ὑψηλὴν πρόσβυσιν ἔχουσα, ὅτι

παρὰ τὸ ὄρω ὄρωσ λέγεται· ἡ ὀροθίρῃ, θυρὰ δι' ἧς ὀρούει τις εἰς ὑπερῶν ἀναβησομένος, ἐρμηνεία διεξοδική. 1921, 13. 21.
ὄρσῦδρα, ὅπῃ δι' ἧς ὕδωρ ὄρνυται. 1921, 16.
ὄρτάλιχοι οἱ τῶν ὀρνίσων νεοσσοί. 753, 55. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ζώων νεογνῶν τίθεται ἡ λέξις. 1625, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρτάλιχος κατὰ τινὰς ὁ ἀλεκτρούς. 1818, 2.
ὀρτή Ἰωνικῶς ἡ κοινῶς ἰορτή. 1908, 59.
ὀρτυγία, τῆσος ἡ ὕστερον Ἀήλος, ἀπὸ δαίμονός τινος Ὀρτυγος καλουμένης, ἡ ἀπὸ τῶν καταιρόντων εἰς αὐτὴν ὀρτύγων. 1528, 3. 1558, 8.
ὀρτύγιον, ὀρτυγος ὑποκόρισμα. 1702, 53.
ὀρτύξ ὀρτυγος ὄρτυγ, ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ τῦ, ἐνίοτε δὲ συστέλλεται πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1108, 49.
ὀρύαι κατὰ γλῶσσαν αἱ κοινῶς χορδαί. 1915, 21.
ὀρυμαδός καὶ ὀρυμαγδός ἐπὶ παντός ἀπλῶς θορύβου μέγας. 305, 37. 698, 17. καὶ ὅτι τὸ ὀρυμαδός ἐκ τοῦ ὀρυμαγδός λέγεται ὑπερβιβασμῷ τοῦ γ. 698, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸν ὀρυμαγδὸν ὀρυμαγδὸν εἶπεν ὁ Ὀμηρος, μεταθεὶς τὸ γ' ἀπὸ τῆς προπαρληγοῦσης εἰς τὴν παραρληγουσαν. 1400, 32. ζῆτε τὸ ὀρυμαγδός.
ὀρυκτὴ τάφος ἡ χειροποίητος, ὅτι πρὸς διαστολὴν τῶν φύσιν κεχαδρωμένων τόπων ὀρυκτὴ λέγεται. 798, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθεσις, πάσῃ γὰρ τάφῳ παρακολουθεῖ τὸ ὀρυεύχθαι. 1074, 24.
ὀρυμαγδός ὁ ἐν ὄρει θόρυβος καὶ ἀπλῶς ὁ μέγας κτύπος, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν τῇ προπαρληγοῦσῃ ἔχει τὸ γ' εἰς δακτύλου ἀπαρτισμὸν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῇ παραρληγοῦσῃ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 496, 9. 698, 17. 1400, 32. καὶ ὀρυμαγδός ἐπὶ ἤχου ποταμίου ῥεύματος. 1234, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀρυμαγδός πλεονεξία δούπου καὶ ψόφου καὶ κτύπου σημαίνει ἐν τῷ, ἐντοσθεν δ' ὡς τρισὶν βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν, Ὁδ. ε', 235. 1626, 49.

ορφακίνα, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ νέοι τῶν ὀρφῶν ὑποκοριστικῶς τύπῳ ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρφαξ ὀρφακος. 1720, 49.

ὀρφανικὸς, πητικὸν ἀντὶ τοῦ ὀρφανὸς θειτικοῦ. 653, 41.

ὀρφανιστῆς, οἱ καὶ χηρωσταί. 533, 32. ζήτει τὸ χηρωσταί.

Ὀρφεὺς ὁ ποιητὴς ὅτι Καλλιόπης ἢ Κλειοῦς υἱὸς γεγενῆσθαι ἱστορεῖται. 817, 31. καὶ ὅτι Θραξ ἦν τὸ γένος, ἱστορία. 299, 7. καὶ ὅτι δύο Ὀρφεῖς Κίκονες τὸ γένος ἱστοροῦνται, ὧν ὁ τοῦ Οἰάγρου πολλῶ προγενέστερος θάτερον λέγεται. 359, 15.

ὀρφναίη νύξ ἐπιθετικῶς ὅτι πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας νυκτὸς λέγεται. 805, 17.

ὀρφῶς ὅτι καὶ ὀρφὸς διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, καὶ ἔτι ὁ νέος ὀρφῶς ὀρφακίης λέγεται. 1720, 49. ζήτει τὸ ὀρφακίνα.

ὀρχαμος ὅτι παρὰ τὸ ὄρχος λέγεται, ἀρ' οὐ διχῶς νοουμένου καὶ ὁ ὄρχατος λέγεται. 649, 9. καὶ ὅτι ὀρχαμον ἀνδρῶν τὸν συμβῶν τὸν Ὀδυσσεύς λέγει Ὀμηρος ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχικὸν ἄνδρα ἢ ἄρχοντα δούλων ἐτέρων. 1747, 64.

ὀρχατος ἢ ἐπίστιχος φντεία, παρὰ τὸ ἐτάκτως ἔρχεσθαι ἢ παρὰ τὸ δρόσσω, οἷον ἐὶ ὀρέχματος ἢ ὄρχατος ὁ ἐπὶ πολὺ δρεγόμενος, ὁ ἔστιν ἐκταγόμενος· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὄρχος γίνεται ὄρχατος, ὡς ἐκ τοῦ τρίτος τρίτατος. 649, 9. 971, 53. 1572, 11. 15.

ὀρχεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπλῶς κινεῖσθαι ἐνδοτε. 1942, 3. καὶ ὅτι τὸ ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσὶν ἀκέρως λέγεται παρ' Ἀντιφάνει, ὡς καὶ τὸ χυρονομεῖν τοῖς σκέλεσι παρ' Ἡροδότῃ (6, 129). 159, 43.

ὀρχηθμός ὁ ἀμέμωτος πρὸς διαστολὴν λέγεται τῆς φωνῆς ὀρχήσεως. 951, 44.

ὀρχήσεως αἰδῶν τινῶν ἐκθεσις, καὶ ὅτι ἐσχημένως ἐχρῶντο τῇ ὀρχήσει οἱ ἀρχαῖοι, ἱστορία. 1078, 19. καὶ ὅτι τὴν μὲν εὐσχήμονα ὀρχησὶν ἢ Ἀθηναῖα εἶρε, τὴν δὲ ἀσχήμονα καὶ Σατυρικὴν ὁ Πλάτων. 952, 47.

ὀρχησις ὅτι ἐκ τοῦ ὄρχου, παρ-

κειμένου τοῦ ὀρέγματος, κατὰ συγκοπὴν λέγεται καὶ δηλοῖ κίνησιν τινὰ χειρῶν καὶ ποδῶν. 1942, 5. καὶ ὅτι τῇ ὀρχήσει ἐμμενῶν οἱ τεχνῖται οὐ μόνον τὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ τῆς λέξεως ἐρμηνεύμενα· καὶ ὅτι ἐσπουδάζετο πάλαι ἡ ὀρχηστική καὶ σοφοῖς τισὶν ἀνδράσιν, καὶ ἔπαντος ὀρχήσεως. 1596, 19—34.

ὀρχησις Μαντινειακὴ ὅτι προεκέκριτο τῶν ἄλλων ἐθνικῶν ὀρχήσεων διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν. 1602, 19.

ὀρχηστικὴ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ, ὡς καὶ τὸ χηρωστικής. 384, 10.

ὀρχηστική, ὅτι τῶν διὰ σφαίρους παιδιῶν ἢ οὐρανία καὶ τὸ ἀρπαστὸν καλούμενον μετ' ὀρχήσεως ἐγίνοντο. 1601, 25. 51.

ὀρχηστῶν τινῶν ὀνόματα, καὶ ὅτι τὸν Ἀπόλλωνα ὀρχηστὴν καλεῖ Πίνδαρος (Fragm. 115.) καὶ τὸν Δία δὲ τις παράγει ὀρχούμενον. 1602, 22.

Ὀρχομενός, πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρσενικῶς λεγομένη, ὅτι Μινείος ἐπεκλήθη ἀπὸ Μινίου τοῦ παρὰ ῥέοιτος ποταμοῦ, ἢ ἀπὸ Μινυῶν γένους τινὸς ἀξιολόγου κατοικήσαντος ἐν αὐτῇ· καὶ ὅτι εὐδαίμων ποτὲ καὶ πλουσία γέγονεν ἡ πόλις, καὶ φρούριον ὄχυρόν καὶ ἄστυλόν· καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις τούτῃ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο, ὧν μία καὶ ἡ Ἀρχαδική, ἢ τις πρὸς διαστολὴν τῆς Βοιωτιακῆς πολύμυλος παρ' Ὀμήρῳ ἐπιθετικῶς λέγεται· καὶ ὅτι χωρίζει ὁ Ὀμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ τὸν Ὀρχομενὸν τοῦ Βοιωτοῦ ἱθύνου, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Ὀρχομενοῦ τῆς πόλεως διεξοδικῶς. 272, 26 — 46. 301, 21. 758, 21. 1685, 55. 1693, 64.

ὀρῶ ὅτι κατὰ τρεῖς συζυγίας λέγεται, ὀρώω κοινῶς κατὰ τὴν δευτέραν, ὀρέω δὲ κατὰ τὴν πρώτην καὶ ὀρόω κατὰ τὴν τρίτην ποιητικῶς. 1701, 23.

ὀρῶ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ, τρίτον πρόσωπον τοῦ ὀρώοιμι ὀρώμι ἐκτικῶς, οὐ τὸ δεύτερον ὀρώοις ὀρῶς, τὸ δεύτερον τῶν πλ. θυντικῶν ὀρώοιτε ὀρῶτε καὶ ἐπειθέσει

τοῦ ὁ μικροῦ ὀρόοιτε, ἡγουν βλάποιτε. 1881, 11.

ὀρῶ εἶν τὸ φοβεῖσθαι, ὅτι κυρίως περὶ ὀρνίθων λέγεται παρὰ τὸν ὄρν, καὶ ὅτι τὸ ὀρῶδεῖν, ὡς καὶ ὁ ὄρος, ἐν δυσι ἑ γράφεται παρὰ τοῖς ὕστερον. 906, 62. ζήτει τὸ ὀρῶς καὶ τὸ ὀρῶδεῖν.

ὀρώρει, ἡγέρετο καὶ κατεσπύσθη. 350, 26. 1538, 18.

ὀρώρειν, ὑπερσυντέλικος ἐκ τοῦ ὀρέω ὀρῶ, παρακείμενος ὠρηκα, ὁ μέσος ὠρα καὶ Ἀττικῶς ὄρωρα, ὁ ὑπερσυντέλικος ὠρώρειν τῷ ὠ μεγάλῳ κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν αὐξήσιν, καὶ Ἰωνικῶς ὀρώρειν ἀναυξήτως. 1523, 43.

ὀρώρεται ἐν ἴσῳ τῷ ὀρίνεται, τρίτον πρόσωπον παθητικὸν τοῦ ὀρώρω ὀρήματος, ἐκ τοῦ ὄρωρα παρακειμένου ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστώτα. 1869, 31. 1874, 56.

ὀρωρέχεται, ἡγουν ἐτανύσθησαν. 1089, 34. καὶ ὀρωρέχато, ἡγουν ἐτέταντο. 828, 21.

ὀρώρη, τρίτον πρόσωπον ὑποτακτικὸν τοῦ ὄρωρα παρακειμένου. 460, 23. 828, 21. ζήτει τὸ, ὀρώρειν ὑπερσυντέλικος.

ὀρώρηται ὅτι ἐκ τοῦ ὀρώρω κινῆται, ὁ ἐκ τοῦ ὄρωρα παρακειμένου ἀνήχθη εἰς ἐνεστώτα. 930, 49.

ὄς λήγοντα δισέλλαβα τροχαῖα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ψιλοῦνται, οἷον ὄχος, ἡδος, ἥμος ἀντὶ τῶν ἡνίκα. 154, 41.

ὄς λήγοντα ὀνόματα κοινὰ ὅτι καὶ διὰ τοῦ ὡς Ἀττικῶς λέγονται, οἷον ὄρηδος, λαγός, λαός, κάλος. 1720, 48.

ὄς καθαρὸν λήγοντα τῷ ε παραλήγοντα ὅτι ὀξύνονται, οἷον φωλεῖω φωλεός. 1293, 45.

ὄς λήγοντα οὐδέτερα δισέλλαβα τῷ ε παραλήγοντα, ὅτι ἡνίκα ἂν συντεθῇ, εἰς ἧς λήγει καὶ ὀξύνονται, οἷον ἔτος διατῆς, βέλος πολυβελῆς. 341, 11.

ὄς λήγοντα σύνθετα ἐνέργειαν μὲν σημαίνοντα παροξύνονται, πάθος δὲ προπαροξύνονται, οἷον πρωτοτόκος μὲν γινῆ, πρωτότοκος δὲ παῖς. 423, 20. 843, 55.

ος λήγοντα ὀνόματα σύνθετα ἐκ ληγόντων εἰς ἡ θηλυκῶν ὅτι προπαροξύνονται, οἷον φωνή ἄφωρος, κόμη ἱππόκομος, ἱπποκόμος δὲ ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἵππων οὐ παρὰ τὴν κόμην, ἀλλὰ παρὰ τὸ κομεῖν. 924, 28.

ος λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα τὸ ζα μύριον προτεταγμένον ἐν συνθέσει προπαροξύνονται, οἷον ζάθεος, ζάκοτος. 769, 26.

ος λήγοντα σύνθετα προπαροξύνονται ἀπο δξυτόνων ὁμοιοκαταληκτῶν γενόμενα, οἷον καλὸς πάγκαλος. 992, 55.

ος λήγοντα ὕξυτονα ὅτι Αἰολικῶς βαρύνονται, οἷον σάφος, κάλος, δύνατος, ἀντὶ τοῦ σοφὸς καὶ καλὸς καὶ δυνατός. 1534, 20.

ος λήγοντα οὐδέτερα βαρυνόμενα κανονικῶς, οἷον νόπος, νέμος, τεῖχος, στείνομος. 893, 4.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν ἔτι βαρύνονται, οἷον χόρτος, φόρτος, ὄρκος, πόρκος, πλὴν τῶν ἔχόντων τὸ μῖ πρὸ τοῦ ος, οἷον κορμός, φορμός. 1352, 13.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τοῦ ὅ ἀρχόμενα, μεθ' ὃ δύο σύμφωνα ἐπιφέρεται, ὅτι βαρύνονται, οἷον ὄκνος, ὄλμος, ὄλρος, ὄμβρος. 831, 60.

ος λήγοντα δισύλλαβα βραχυπαράληκτα μονογενῆ ὅτι βαρύνονται, πλὴν τοῦ στρατός καὶ βροτός. 636, 61.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τῆς οἰ συλλαβῆς ἀρχόμενα ὅτι φιλεῖ βαρύνεσθαι, ὅτε πρὸ τοῦ ος σύμφωνον ἢ σύμφωνα ἔχει, οἷον οἶκος, οἶστρος. 828, 16.

ος λήγοντα μονογενῆ δισύλλαβα τῷ ὅ παραλήγοντα, ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀρχόμενα καὶ ἔχοντα δις τὸ αὐτὸ σύμφωνα, βαρύνεται, οἷον κόκκος, ὄρεος, κόκκος, τὸ πολλὸς οὐ μονογενὲς, τὸ δὲ κομμὸς μάχεται τῷ κανόνι. 1746, 27.

ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ὦ μὴ προσγεγομένου τοῦ ἰ ἔτι βαρύνεται, οἷον ὦμος, ὦρος, τὸ ὦδος δξυ-

νεται διὰ τὴν προσγραφὴν τοῦ ἰ. 377, 44.

ος λήγοντα ἀρσενικὰ βαρύτερα δισύλλαβα τῷ ὅ παραλήγοντα, πωρασχηματίζοντα θηλυκὰ δξυτονα ἰσυσυλλαβόντα καὶ ταῦτο παραληκτοῦντα, οἷον χόλος χαλῆ, πόθος ποθή. 94, 28. ἀλλαχού δὲ ὑπαγορεύεται ὅτι τῶν εἰς ος ληγόντων τινὰ ἀπὸ θηλυκῶν εἰς ἡ ληγόντων παρήχθησαν, οἷον χολῆ χόλος, ὦν ὦρος, δίνη δίνος. 503, 18. 1427, 18.

ος λήγοντα δισύλλαβα καὶ τρισύλλαβα διαφορούμενα κατὰ γένος, οἷον ὁ ἄφροτος καὶ τὸ ἄφροτος, ὁ ἔλιος καὶ τὸ ἔλεος, ὁ ὕνειδος καὶ τὸ ἔνειδος. 73, 39. 432, 10 — 18. 1632, 17.

ος λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύνονται ἀπὸ γενικῶν περιττοσυλλάβων πεμπτοκλίτων μεταγόμενα εἰς εὐθείας τεταρτοκλίτους, οἷον ὁ ἀνθέρης τοῦ ἀνθέρικου καὶ ὁ ἀνθέρικος τοῦ ἀνθέρικου, ὁ κῆρυξ τοῦ κήρυκος, καὶ ὁ κήρυκος τοῦ κηρύκου, ὁ φύλαξ τοῦ φυλάκος καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. 100, 16. 114, 8.

ος λήγοντα οὐδέτερα συνηρημένως κλινόμενα, ἀπὸ πεμπτοκλίτων συνηρημένων εἰς ας ληγόντων παρηγόμενα, οἷον γῆρος, οἶδος, ἐκ τῶν γῆρας καὶ οἶδας. 600, 11. 782, 15. 1173, 54.

ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα ἀπὸ πολλοσυλλάβων δξυτόνων θηλυκῶν εἰς ἡ ληγόντων μετασχηματισθέντα, οἷον ἥδος ἀπὸ τοῦ ἡδονῆ, καὶ μήχος ἀπὸ τοῦ μηχανῆ. 154, 44.

ος λήγοντα οὐδέτερα συνηρημένως κλινόμενα, ἐκ ληγόντων εἰς α ἢ εἰς ἡ θηλυκῶν μεταχθέντα, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαιομένου λεγόμενα, οἷον δῆμος ἐκ τοῦ δῆμα, καὶ βλάβος ἐκ τοῦ βλάβη. 74, 1. 729, 47.

ος λήγοντα ἐπίθετα θηλυκοῖς οὐσιώδεσιν ἐπιτιθέμενα, οἷον ἀποτακτὸς ἡμέρα, τυτθὸς κύλιξ, καὶ γυνὴ τιθασσός. 723, 18. 793, 1. 1403, 54.

ος λήγοντα κίρια εἰ μὴ καθαρὸν

ἔχουσι τὸ ος, διὰ τοῦ ὠνῃ σχηματίζουσι πατρωνυμικά, οἷον Ἀκρίσιος Ἀκρισιώνη· ἀπὸ δὲ τῶν μὴ καθαρὸν ἔχόντων τὸ ος διὰ τοῦ ἰνῃ σχηματίζονται, οἷον Ἀδραστίνη. 989, 18.

ος λήγουσαι γενικαὶ ὑπερδισύλλαβα ὅτι ἀποστρέφονται τὴν δξυτόνησιν, πλὴν τοῦ θυγατρὸς. 1388, 48.

ος λήγουσαι γενικαὶ ἀπὸ εὐθειῶν εἰς ἡς συνηρημένως κλινόμενων ὅτι οὐδέποτε ἐκτείνονται εἰς ὦ μέγα. 518, 31.

ος λήγουσαι δξυτονα γενικαὶ ἐν συνθέσει προτεταγμένα λῆξιν ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένων ὅτι τρώπουν τὴν ἐσχάτην εἰς ὁ, οἷον Ζηνὸς Ζηνούθεις, ἢ εἰς ἰ, οἷον αἰγὸς Αἰγίπην. 183, 6.

ος ἀφθρον ἀναφορικὸν ὅτι ἐκ τοῦ τὸς Ἀωρικὸν γέγονεν ὀφείλει τοῦ ἰ. 1385, 44.

ος ἀναφορικὸν ἀφθρον, ὅτι Ὀμηρος καθόλου ἀόριστόν τι πληθυντικὸν διὰ τοῦ δς ἀναφορικὸν ἐνικοῦ περιορίζει, οἷον ἐν τῷ ἀνθρώπους τίνυσθον ὅτις π' ἐπύλορον ὁμόσση, Πλ. γ', 279. καὶ ἐν τῷ, ξείνους Τηλεμάχου δς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται, Ὀδ. σ', 295. 849, 39. 1892, 62.

ος περ νόμος θεοῦ, ἔχουν οἶος ὁ τοῦ θεοῦ νόμος, καὶ ἢ τις δίκη προνομίας ἐστίν, ἀντὶ τοῦ οἷα ἡ τῆς προνομίας δίκη ἐστὶ. 1004, 63.

ος αἰ ἡμέραι εἰσι, φράσις Ὀμηρικὴ ἀντὶ τοῦ ὁσημέραι, ὃ ἐστὶ καθεμέραν. 1753, 19.

ος λήγοντα πρόσωπα φηματικά ὅτι ἐκ τῶν εἰς ον κοινῶν προσθέσει τῆς οἰ συλλαβῆς λέγονται κατὰ γλῶσσαν, οἷον ἐφύγουν ἀντὶ τοῦ ἔφυγον, καὶ ἤλθουν ἀντὶ τοῦ ἤλθον. 1759, 36. 1761, 30.

ος λήγοντα ἐπιρρήματα ἀπὸ γενικῶν εἰς ος παρηγμένα, οἷον παντός πάντοσε, ἐπὶ δς ἔπαισε. 1763, 7.

ος ἰη ἀντὶ τοῦ οἷον ἐν πῶ, οὐδ' ὅση κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν, Ὀδ. π', 423. καὶ ὅτι ἑλλειπῶς λέγεται τοῦ βουλή ἢ πράξις ἢ τριούτου

τινός προσηγορικῶς. 1867, 20. ἐν δὲ τῷ, οὐχ' ὅση καταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι, ἑλλειπῶς τοῦ δίκη ἢ εὐχὴ λέγεται, Ὀδ. γ', 412. 1932, 29.

*Οσιρις ὁ Διόνυσος παρ' Αἰγυπτίοις, ὅτι διὰ τοῦ ἰ γράφεται τοῦνομα. 391, 37. 629, 39. καὶ ὅτι σάλπιγγος εὐρετὴς ἱστορεῖται παρ' Αἰγυπτίους ὁ Ὀσιρις. 1139, 55.

δαμνηρὸν ὅτι παρὰ τὴν δαμὴν λέγεται. 1504, 41.

δσον, ὅτι τὸ δσον οὐ μόνον τοπικῶς, ἀλλὰ καὶ χρονικῶς ἔστιν ἀκούσαι ἐν τῷ, δσον ἐπικίδνεται ἡώς, Ἰλ. η', 451. 458. 690, 57.

δσσα ἡ φήμη καὶ ἡ μαντεία, 59, 21. 34. καὶ ὅτι ἡ δσσα καὶ ἡ ὁμηρὴ καὶ ἡ κληδὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνωνύμως λέγονται. 169, 28. καὶ πῶς ἀκουστέον ἀλληγορικῶς τὴν λέξιν, ἐν τῷ, μετὰ δὲ σφίσις Ὀσσα διδῆμι, Ἰλ. β', 93. 179, 39. 180, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ὀσσα Διὸς ἡ τῆς προμάντιδος εἰμαμένης, ἡ ἡ τοῦ ἄερος, ὅς ἐστιν αἵτιος φωνῶν ὡς διηγήσῃ ὦν· καὶ ὅτι οὐχ' ἡ ὑπλῶς φωνῇ δσσα λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ σημαντικόν τι τοῦ μέλλοντος ἡ λέξις δηλοῖ. 1417, 37.

δσσατίας, ὅτι παρὰ τὸ δσος γίνεται δσατος, ὅθεν δσατίας. 605, 36.

δσσε τὸ ὁφθαλμῷ, παρὰ τὸ δσσω, ὃ ἐστι βλέπω, ὅτι κατὰ τινος μὲν ἀπὸ τῆς τῷ δσσω δνίκης εὐθείας μεταπέπλασται, κατὰ δ' ἐτέρους ἀπὸ τῆς δσσος ὡς τεύχος εὐθείας κεκίνηται, ἥς καὶ δοτικὴ ἐνική εὐρεται ἐν χρήσει, ἡ εὐθεία τῶν δνίκων τῷ δσσε καὶ συγκοπῇ τῷ δσσε. 58, 25. 75, 25. 1746, 23. καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸ γένος, πληρὸν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς δσσων πληθυντικῆς γενικῆς καὶ τῆς δσσοις δοτικῆς ἀρσενικοῦ ἐλέγχεται γένους εἶναι. 432, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ δσσος ἵστρομα παρ' Ὀμήρῳ μὲν οὐδέτερον γένους ἐστὶ, παρὰ δὲ τῇ τραγωδίᾳ ἀρσενικοῦ. 855, 34.

δσσεσθαι τὸ βλέπειν, ὅτι παρὰ τὸ ὁπτω κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν λέγεται. 774, 53. 1398, 31. καὶ

δσσεσθαι τὸ ἀναπολεῖν καὶ φαντάζεσθαι καὶ προβλέπειν εἶπουν προλέγειν καὶ τὸ μὴ παρὸν δνειροπολεῖν. 59, 37. 774, 58. 1344, 17. 1398, 25. 1661, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὴν δσσαν, ὃ δηλοῖ τὴν μαντείαν, λέγεται. 964, 59. 63.

δστα ὅτι μετέχουσι καὶ αὐτὰ ψυχικῆς τινός δυνάμεως, καὶ ὅτι Ὀμηρος ἐκ μέρους τῆς τῶν δστών οὐσίας τὸ δλον δηλοῖ σῶμα ἐν τῷ, λίπεν δστέα θυμός. 910, 41. 1445, 61. 64. καὶ ὅτι δστα γῆς οἱ λίθοι τροπικῶς λέγονται. 309, 43.

δστακός ἀντὶ τοῦ δστακός τροπῇ τοῦ α εἰς ὁ. 218, 22.

δσταφίς ἐκ τοῦ δσταφίς τροπῇ τοῦ α εἰς ὁ. 218, 22. 1406, 57.

δστις ἀόριστον περὶ πολλῶν τινῶν ἐπιμεριστικῶς λεγόμενον καὶ καθόλου τι εἰς μερικὸν περιορίζον, οἷον ἐν τῷ, ἀνθρώπους τίνυσθον ὃ τις κ' ἐπλόκον ἑμύσση, Ἰλ. γ', 279. καὶ ὅτι εἰς καθολικὴν σημασίαν πληθύνεται διὰ τὸ ἀορισταίνειν. 237, 23. 415, 9. 912, 11. 1827, 32. ζητεῖ τὸ, ἄρθρον ἀναφορικόν. 849, 39. καὶ τὸ, ὅς ἀναφορικόν. 1892, 62.

δστρακίνδα, εἶδος παιδιᾶς, ὃ καὶ περιστροφῇ δστράκου λέγεται, ἐρμηνεία δι' ἐξοδική. 1161, 37—42.

δστρακον, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ρ ἡ λέξις, καὶ παροιμία, δστράκου περιστροφῇ, ἐπὶ πραγμάτων ἀλλαγῆς· καὶ ὅτι ἐκ παιδιᾶς τινός ἐλήφθη ἡ παροιμία, καὶ ἱστορία δι' ἐξοδική περὶ τῆς παιδιᾶς. 1161, 33—41.

δστρεον ὅτι ἐκ τοῦ δστέον γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ρ. 1161, 33.

οσνη λήγοντα θηλυκὰ ὅτι οὐκ ἐπίθεται, ἀλλ' οὐσιώδη εἰσι παρ' Ὀμήρῳ, οἷον γηθοσύνη καὶ βριθοσύνη. 918, 51.

δσφύς, ὅτι τῶν τριάκοντα τεσσάρων σπονδύλων οἱ τελευταῖοι πεντεκαίδεκα συμπληροῦσι τὴν δσφύν. 1531, 3.

δσχεός ὅτι παρὰ τὸ ὀχεῶς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, οἷον δχεός. 1293, 46.

δσχη ὅτι οὕτω λέγεται τὸ βοτρυσόφρον κλῆμα. 1524, 31.

οσω λήγοντες μέλλοντες τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων ὅτι ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἢ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφονται· ζητεῖ ἐν τῷ, μελλόντων περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα. 1723, 7—15.

οτ, ὅτι τὸ ὁ πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον δτρύνω, Ὀτρεδς, ὅττοβος. 340, 39. ἱμπίεεε.

δ τε ἐν δυαὶ μέρεσι λόγου ἀντὶ τοῦ διότι αἰτιολογικοῦ. 1045, 45.

δ τε μὴ, ἐν ἴσῳ τῷ ὅτι μὴ, ὃ ἐστὶν εἰ μὴ, ἐξαιρετικῶς, οἷον ἐν τῷ, δ τε μὴ Διὶ πατρὶ, Ἰλ. π', καὶ ὅτι τὸ μὲν τε παρέλκει, τὸ δὲ δ ἀντὶ τοῦ ὅτι τίθεται. 934, 29. 1057, 14—17. 1115, 27. 1800, 26.

δ τε παροξέτονον ἀντὶ τοῦ ὅτι ὀξύτονου, ὃ δηλοῖ τὸ ποτέ. 831, 20. 1101, 40. 1166, 39.

ὅτε ο ἀντὶ τοῦ ὅτου, ἥγουν οὐ τινός. 1279, 51.

ὅτέοισιν ἀντὶ τοῦ οἷς, ὅτι ἐκ τοῦ ὅτοις γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ε. 230, 8. 1026, 43.

οτερος λήγοντα συγκριτικὰ ἀπὸ ληγόντων εἰς ὧν συγκριτικῶν ταῦτοδυνάμων κεκινημένα, οἷον χεῖρων χειρότερος, πλείων πλειότερος, ῥύων ῥαότερος. 1215, 36.

οτερος καὶ οτατος λήγοντα συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ μακρὰν ἔχοντα τὴν τετάρτην ἀπὸ τέλους καὶ τὸ προπαρὰ λήγον οὐ ἐκτείνοντα διὰ μέτρον χρεῖαν, οἷον κακοξενώτερος καὶ κακοξενώτατος. 1526, 10.

δ τευ, οὐ τινός. 1826, 23.

δ τεω ὅτι ἐκ τοῦ δτεω γέγονεν Ἰωνικῇ ἐπενθήσει τοῦ ε. 230, 8. 1026, 43. 1036, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι δτεω δοτικὴ καὶ δτεων γενικὴ καὶ ὅτέοισι δοτικὴ πληθυντικὴ ἀντὶ τοῦ ὦ τινὶ καὶ ὧν τινῶν καὶ οἷς τισίν, καὶ ὅτι δύο πλεονασμούς πεπόνθασι τὰ τοιαῦτα. 1647, 7.

δ τι διασαφητικὸν λείπον ἐνίστη, οἷον νομίζω ὃ δεῖνα τότε τι ποιῆν. 1137, 62.

δ τι ἀντὶ τοῦ διὰ τί ἐν τῷ, καὶ Υγ

ἐξερέεινον ἕκαστα, οὐλὴν δὲτι
 πύθοι, Ὀδ. τ', 464. 1870, 40.
 ὅτι δὴ χρεῖω τόσον ἵκει, Ἰλ. κ', 142.
 ἀντὶ τοῦ τί δήποτε τοσοῦτον
 χρεῖα κατέληφεν. 794, 56.
 ὅτι ἀντὶ τοῦ λίαν μεταληπτικῶς,
 ὅθεν τὸ δὲ μάλα ἀντὶ τοῦ λίαν
 μάλα. 79, 35.
 ὅτι μὴ, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ, ὅ ἔστι
 πλην, ἐξαιρετικῶς. 1057, 15. 1330,
 19. 1724, 43.
 ὅτι ἡ δὲ δύνεται Ἀττικῶς ὡς καὶ
 τὸ τιῆ, καὶ δὲ ἐξ ἐπεκτάσεως
 ἔχουσι τὸ ληκτικὸν ἢ 118, 36.
 ὅτι τινὰ ἀντὶ τοῦ ὅν τινὰ, ὅθεν καὶ
 γέγονε πλειονασμῷ τοῦ ὅ. 1279,
 50. 1592, 19.
 ὅτι τινὰς ἀντὶ τοῦ οὓς τινὰς, ὅτι
 ἐκ τοῦ τινὰς γέγονε πλειονασμῷ
 τοῦ ὅ. 1026, 41. 1592, 19.
 ὅτι τὶς ἀντὶ τοῦ ὅστις, καὶ ὅτινα
 ἀντὶ τοῦ ὅν τινὰ, καὶ ὅτινας
 ἀντὶ τοῦ οὓς τινὰς, ὅτι ἐκ τοῦ
 τὶς καὶ τοῦ τινὰ καὶ τινὰς γεγό-
 νησι πλειονασμῷ τοῦ ὅ. 1592, 10
 — 24. 1710, 7.
 ὅτιλος ἡ τλήσις καὶ κακοπάθεια,
 παρὰ τὸ τλῶ πλειονασμῷ τοῦ ὅ.
 218, 18. 1148, 52. 1575, 54.
 ὅ τοι ἀντὶ τοῦ δὲ σοι πολλαχού
 παρ' Ὀμήρῳ. 696, 4. 1889, 47.
 καὶ ὅ τοι ἀντὶ τοῦ ὅς σοι ἐν τῷ,
 ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν, Ἰλ.
 φ', 230. 1234, 64.
 ὅτοιςιν ἀντὶ τοῦ οἷς τισίν, ὅτι
 ἐκ πλειονασμοῦ ἔχει τὸ ὅ. 1026,
 43. 1592, 21.
 ὅτοτοῦξιος, ὄνομα πρὸς ὁμοιό-
 τητα τοῦ Ὀλοφύξιος ἐθνικοῦ
 παρεσχηματισμένον. 594, 27.
 ὅτον ἀντὶ τοῦ οὐ ἄρθρον, καὶ
 ὅτῳ ἀντὶ τοῦ ὅ. 230, 7.
 ὅτρηρὸς παρὰ τὸ τρῶ τὸ φειλιῷ,
 ἡ παρὰ τὸ δῖρυνω, καὶ δὲ κατὰ
 θεραπεύοντων μὲν λέγεται παρ'
 Ὀμήρῳ, κατὰ κηρύκων δὲ οὐ.
 110, 2. 1397, 59.
 ὅτρηχις ἵπποι ἐπιθετικῶς, δὲ
 φιλοῦται τοῦτομα, καὶ δὲ ἐκ
 τοῦ ὁμοιότηρις συγκέκοπται, ἐρ-
 μηνεῖα διεξοδική. 340, 30.
 ὅτρυντις ὁ ἐκ τοῦ παροτρύνειν
 γινόμενος ἐρεθισμός. 1180, 7.
 ὅττα ταῦτ' ὁ περ ὅσα, ὅ ἔστιν
 οἰωνοσκοπία ἡ κληδών. 1398, 29.

ὅττεύεσθαι τὸ οἰωνοσκοπεῖν ἢ
 κληδονίζεσθαι. 1398, 29.
 ὅτῳ ἀντὶ τοῦ ὅ ἄρθρον, δοτικῆς
 τῶν ἐνικῶν. 230, 7.
 ὅτων ἀντὶ τοῦ ὅν τινῶν. 1026, 43.
 ὅν συλλαβὴ ἀρκτική λέξεων Ἰωνι-
 κῶν καὶ Βοιωτικῶν, δὲ οἱ Ἰῶνες
 ταῖς ἀπὸ τοῦ ὁ ἀρχομέναις λέξεσι
 προστιθέασιν τὸ ὅ εἰς ἔκτασιν τῆς
 συλλαβῆς, οἷον ὄρος οὄρος, νόσος
 νοῦσος· οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἀνύπαλιν
 ταῖς ἀπὸ τοῦ ὁ ἀρχομέναις προς-
 τιθέασιν τὸ ὁ· καὶ περὶ τοῦ ἀρκτι-
 κοῦ χρόνου τῶν τοιοῦτων Βοιω-
 τικῶν. 23, 26 — 32. καὶ ὅτι καὶ
 τὸ ὁ τὸ στοιχεῖον οὐ ἐγγράφετο
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ὅ-
 πως ἔχη περισπᾶσθαι κατὰ τὰ
 λοιπὰ ὀνόματα τῶν στοιχειακῶν
 γραμμάτων. 511, 7. 1001, 19.
 οὐ δίδωθ' ὅτι ἐκ τοῦ ὁ καὶ ἐ-
 κρηναμένη εἰς αὐτὰ καὶ ἀναλύεται.
 1300, 61. καὶ ὅτι ἡ οὐ δίδωθ' ὅτι
 εἰς ὡ μέγα τρέπεται Δωρικῶς,
 οἷον Μοῦσα Μῶσα, βούτης βῶ-
 της. 71, 11.
 οὐ καὶ ἐν δίδωθ' ἀρκτικαὶ λέ-
 ξων, ἐξ ἐπενθέσεως Διολικῆς
 ἔχουσαι τὸ ὅ, ὅτι ψιλοῦνται, οἷον
 ὄρος οὄρος, ἔκλος ἐκκλος, ὁδὸς
 οὐδὸς. 149, 15. 194, 26. 1121, 54.
 οὐ, ἀπόφασις ἐν παραθέσει ἰσο-
 δυναμοῦσα τῷ ἄ στερητικῷ ἐν
 συνθέσει παραλαμβάνομένη, οἷον
 ἐν τῷ, οὐ παραγένησις, καὶ οὐ
 περιτείχισις. 111, 25.
 οὐ ἀπόφασις δὲ μετὰ μὲν τοῦ κ
 εὐρηται καὶ χωρὶς τοῦ ἰ λεγο-
 μένη, μετὰ δὲ τοῦ χ οὐκ ἂν
 χωρὶς τοῦ ἰ, διὸ καὶ ἀπόστρο-
 φος τίθεται ἐπὶ τοῦ χ τῆς οὐχ'
 ἀποφάσεως κατὰ τὰς συναλιφάς.
 1085, 53.
 οὐ, ἄρνησις διπλαζομένη Ἀττικῶς
 ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ
 οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηται ἀλωμένη,
 οὐ σεν ἐγωγε σκυζομένης ἀλέγω,
 Ἰλ. θ', 482. 724, 38.
 οὐ γάρ πῶ τι, ἀντὶ τοῦ οὐτε γάρ πῶ
 ἐν τῷ, οὐ γάρ πῶ τί μ' ἔφη ἰδ-
 μεν πολεμῆμα ἔργα, Ἰλ. λ', 719.
 880, 45.
 οὐ ἔθεν, δὲ προπαροξυντόνως προ-
 φέρεται κατὰ τινος τῆς ἴθιν ἄν-
 τωνμίας ἐγκληνάσης τὸν οἰκίον.

τόνον ἐν τῷ, οὐ ἔθεν ἐστὶ χερσίων,
 Ἰλ. α', 114. 61, 29.
 οὐ κατὰ κόσμον ὁτομαι τάδε, ἀντὶ
 τοῦ ἄποσμα νομίζω ταῦτα ἐν τῷ,
 ἀλλὰ τάδ' οὐ κατὰ κόσμον ὁτο-
 μαι, οὐδὲ με πείσεις, Ὀδ. ξ',
 363. 1763, 49.
 οὐ λίαν, ἐν ἴσῳ τῷ οὐ πάμπαν
 ἀντὶ τοῦ οὐδόλως ἐν τῷ, οὐδὲ
 τι λίην νῶννμός ἐστιν, Ὀδ. ν',
 238. 1740, 22.
 οὐ μὰ τὸν, ἀπωμοτικὸν ὑπανομο-
 μένης τῆς θεὸν αἰτιατικῆς. 1450,
 43.
 οὐ μὲν θην, ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν δῆ.
 722, 51. 1530, 29.
 οὐ νέμεσις, καὶ τὰ ἐξῆς περὶ Ἑ-
 λλήνης λεγόμενα παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ.
 γ', 156. ὅτε παροϊμιακῶς ἀρμό-
 ζουσι λέγεσθαι περὶ ὁμοίων τινῶν
 προσώπων ἢ πραγμάτων, ἐρμη-
 νεῖα διεξοδική. 397, 24.
 οὐ πάμπαν, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως.
 916, 59.
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον
 ἔσθ' ὁ πλοῦς, παροιμία, δὲ διὰ
 τὰς ἐν Κόρινθῳ πάλα ποτὲ ἐταί-
 ρας ἐλέγετο. 290, 35.
 οὐ παραγένησις, ἀντὶ τοῦ ἀποδημία.
 111, 25.
 οὐ περιτείχισις, ἀντὶ τοῦ τὸ ἀπει-
 τεύχιστον. 111, 26.
 οὐ ἔνεκα, ὅτι πρῶτος Ὀμηρος τὸ
 τέλος εἶπεν τὸ τελικὸν αἷτιον
 οὕτως ὠνόμασε. 192, 10. 969, 16.
 1078, 57.
 οὐ δ' ας οὐατος, δὲ παρὰ τὸ αἰὼν γί-
 νεται δας καὶ ἐπενθέσει οὐας.
 1148, 53. 1896, 4.
 οὐατόεις θῆρ ὁ ὄνος παρὰ Καλλι-
 μάχῳ, τὸ τὸ μικρόν, ὡς αἰεὶ δὲ
 τὸ τὸ μέγα. 870, 6. 1299, 32. 36.
 οὐδαλα τὰ πρὸς τῷ οὐδεὶ κόπρη
 ἢ σαράματα. 1828, 3.
 οὐδαμύθεν τὸ οὐδέποθεν, δὲ
 ἐκ τοῦ ἀμύθεν, ὅ ἔστι ποθεν,
 σύγκειται, ὁ παρὰ τὸ ἀμὸς, ὁ
 δηλοῖ τὸ εἰς ἡ τὶς, λέγεται. 1383,
 53.
 οὐδαμὸς ἀντὶ τοῦ οὐδέ τις, δὲ
 ἐκ τοῦ ἀμὸς, ὅ ἔστιν εἰς ἡ τὶς
 κατὰ γλῶσσαν, λέγεται· καὶ δὲ
 πληθυντικῶς οὐδαμοὶ κατ' εὐ-
 θεῖαν, καὶ οὐδαμῶν κατὰ γενικὴν
 λέγεται, καὶ οὐδαμὰς κατὰ θῆ-

λυκήν αιτιατικήν τῶν πληθυν-
τικών. 1383, 54.
οὐδαμῶς ἐπὶ ῥήματι ἀντὶ τοῦ κατ'
οὐδένα τρόπον, ὅτι καὶ οὐδαμῇ
λέγεται. 1383, 56.
οὐδας ὄνομα οὐδέτερον, ἡ δοτική
τῇ οἰδῇ ἀπὸ τῆς οἰδος ἀχρήστου
εὐθείας. 1114, 60.
οὐδ' ἐπὶ ῥήματι ὅτι οὐ μόνον διὰ-
φορά τινα ἀποφάσκει, οἷον οὐδέ
τοῦτο οὐδέ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ταυ-
τοδύναμα ὅρματα συμπλέκει, οἷον
ἐν τῷ, τῶν οὐδὲν τι ἐγὼ κρύψω
ἔπος οὐδ' ἐπιμεύσω, 'Οδ. δ', 350.
1813, 49.
οὐδ' ἄγγελον ἀπονεύσθαι, ὅτι πα-
ροιμιᾷ λέγεται ἐπὶ πανωλεθρίας
στρατεύματος ἢ πλήθους τινὸς
ἀνθρώπων. 893, 11.
οὐδ' ἄλλα δοίης, παροιμία ἐπὶ τῶν
δυσμεταδότων καὶ φειδωλῶν.
1827, 57.
οὐδ' ἂν πω, ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἂν
ἐν τῷ, οὐδ' ἂν πω χάζοντο κε-
λεύθου, 'Πλ. λ', 504. 859, 15.
οὐδ' ἐνδὸς, διηρημένως ἀντὶ τοῦ
οὐδὲ κἄν γοῦν ἐνδὸς ἐν τῷ, γῆν
δ' οὐδ' ἐνδὸς ἄξιον ἐσμέν 'Εκτο-
ρος, 'Πλ. ς', 234. 710, 27.
οὐδ' ἕτεροι, ἐν δυὶ μέρεσι μετὰ
ἀποστρόφου πρὸς ἔμφασιν τινα.
832, 25.
οὐδ' ἡβαῖον, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως
πολλὰ καὶ παρ' 'Ομήρῳ. 1455, 5.
οὐδ' ὄναρ φαίνεσθαι, ἐπὶ τῶν μη-
δαμῶς ἐπιφαινομένων. 1902, 2.
οὐδ' ἐγὰρ οὐδέ, χρήσις διπλῆς
ἀποφάσεως ἀντὶ μιᾶς κατ' ἔθος
'Αττικῶν, οἷον ἐν τῷ, οὐδ' ἐγὰρ
οὐδ' κεν αὐτὸς ἐπέκφυγεν, 'Πλ.
ε', 22. 516, 44.
οὐδ' ἐμὲν οὐδ' ἔοικεν, 'Πλ. μ', 212.
ὅτι τῇ διπλῇ ἀποφάσει τελείαν
ἀποτροπὴν ἀπὸ τινος πράξεως
ἐνδείκνυται. 901, 3.
οὐδ' ἐπὶ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, παροιμία
ἐξ ἱστορίας τινός, καὶ ἀφήγησις
τῆς ἱστορίας. 882, 35.
οὐδ' ἐτι πύμψαν, ἀντὶ τοῦ οὐδα-
μῶς καὶ οὐδόλως ἐν τῷ, οὐδ' ἐτι
πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶν ἐθέλεις,
'Πλ. ε', 435. 701, 43.
οὐδεὶ, δοτικῆς πτώσεως, ὅτι ἀπὸ
τῆς οἰδος ἀχρήστου εὐθείας κε-
κίνηται. 1114, 62. 1173, 54.
οὐδ' αἰς οὐδενός, ὅτι συστοιχεῖ τῷ

μηδεὶς, καὶ ὅτι διαφέρει μηδενὸς
εἰπεῖν ἐν συνθέσει καὶ μηδ' ἐνδὸς
ἐν διαστάσει, ἐρμηνεία διεξοδική.
710, 31. ζῆται τὸ μηδεὶς.
οὐδ' ἐν ὁσῶρα τὸ μηδεμιᾶς ὥρας
ἦγουν φροντίδος ἄξια, καὶ ὅτι
προπαροξύνεται ἢ λέξις. 706, 1.
οὐδέποτε ὅτι οὐ τὸ διὰ παντός,
ἀλλὰ τὸ πρὸς καιρὸν τινα σημαί-
νει ἐν τῷ, οὐδέποτε' ἔσθῃ οὐρος,
'Οδ. γ', 182. 1463, 10.
οὐδέτερα ὀνόματα πληθυντικῶς
λεγόμενα, ἀπὸ θηλυκῶν ὀξυτό-
νων μεταπεπλασμένα, ὅτι ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ἔχει τὸν τόνον, οἷον πλευ-
ραι πλευρά. 377, 39.
οὐδέτερα ἀπὸ ἀρσενικῶν παρεσχη-
ματισμένα ὅτι ὁμότονα αὐτοῖς
ἐστὶ, οἷον οἱ μύριοι τὰ μύρια.
15, 38.
οὐδέτερα πληθυντικὰ μεταπε-
πλασμένα ἀπὸ ἀρσενικῶν, οἷον
οἱ κύκλοι τὰ κύκλα, οἱ λύχνοι
τὰ λύχνα, οἱ μηροὶ τὰ μηρά,
οἱ δρυμοὶ τὰ δρυμὰ. 108, 17.
599, 18. 835, 6.
οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιρῶ-
μάτων, οἷον αἰνὰ ἀντὶ τοῦ αἰνῶς,
καὶ καλὰ ἀντὶ τοῦ καλῶς. 127, 8.
οὐδέτεροι περὶ δύο στρατευμά-
των ἐν τῷ, οὐδέτεροι μνῶντ'
ὄλοισι φόβοιο, πολλὰ καὶ παρ'
'Ομήρῳ καὶ ὅτι τὸ οὐδ' ἕτεροι
ἐν δυὶ μέρεσι μετ' ἀποστρόφου
γραπτέον πρὸς ἔμφασιν τινα. 832,
28. 1086, 2.
οὐδέτερον, ὅτι δύο τινῶν ἐστὶν
ἀπόφασις ἢ οὐδέτερον φωνή.
964, 47.
οὐδέτερον ἐπιλεγόμενον ἀρσενι-
κοῖς καὶ θηλυκοῖς ἐν τῷ, χαλκὴν
τε χρυσὴν τε ἄλλας, ἐσθ' ἡτά θ'
ἔφαιτ' ἡν, πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτε
Τροίης ἐξήρατ' 'Οδυσσεύς, 'Οδ.
ν', 136 sq. 1737, 44.
οὐδέτερον γενικῇ συνηρημένον,
ἐποκείμενον ῥήματι πληθυντικῷ
πρώτου προσώπου ἐν τῷ, δέξ-
ζῃλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ γῆνι φῦλ'
ἀνθρώπων, 'Οδ. η', 307. 1581,
12.
οὐδέτερον προσηγορικὴν ἀρσενι-
κῷ ἐπιθετῷ ἐποκείμενον ἐν τῷ,
τέκνον φίλε, παρ' 'Ομήρῳ. 1450,
54.
οὐδέτερον εὐθεῖα πληθυντικῇ

ἐκτείνουσά ποτε τὴν λήγουσαν διὰ
μέτρου ἀνάγκην, οἷον τὸ ἄπαρ-
τα ἐν τῷ, ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα
καὶ ἀνήροτα πάντα φέονται, 'Οδ.
ε', 109. 1618, 52.
οὐδέτερον ἔρωσε, ἦγουν οὐτ' ἐνταυ-
θα οὐτ' ἐκεῖ. 964, 47.
οὐδέτ' ἔσσα θεὰ ἢ ἐπύγεις, πρὸς
διαστολήν τῶν οὐρανίων, παρὰ
τὸ οὐδας. 1651, 47.
οὐδὲς ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ
τὸ οὐνεύσθαι, ὅτι καὶ ὁδὸς χωρὶς
τοῦ ὕ λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.
150, 28. 32. καὶ κατ' οὐδοῦ βῆναι
τὸ ἐγγίσει τῇ θύρᾳ ἢ εἰσελθεῖν.
1513, 53. καὶ οὐδὲς ἡ τῆς θύρας
φλιά ἐν τῷ, ἄλλο δ' ἐπὶ μέγαν
οἶδον, 'Οδ. χ', 2. 1916, 26. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι οὐδὲς γήραος ἢ
πρὸς τὸ γήρας ὁδὸς ἢ ἡ εἰσέλει-
σις τοῦ γήραος, οἷα καὶ τινος
οἰκίας. 1781, 6. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
οὐδὲς ἀρσενικῶς ἢ κοινῶς ὁδὸς
ἐν τῷ, ὁρισφαλέ' ἐμμεναι οὐδὸν,
'Οδ. ρ', 196. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁδὸς
γένονεν Αἰολικῇ ἐπενθήσει τοῦ ὕ.
1513, 53. 1815, 1. καὶ οὐδὲς αὐ-
λειος τὸ πρόθυρον, τὸ καὶ πρό-
θυρα πληθυντικῶς λεγόμενον.
1395, 63.
οὐδὲς γήραος ἢ τοῦ γήραος εἰσόδος
καὶ ἡ ἔξοδος, καὶ ἐπὶ γήραος
οὐδὲν εἶναι λέγεται ὅτε εἰς τὸ
γήραος εἰσβάλλων καὶ ὁ ὕσον οὐπω
τοῦ τε γήραος καὶ βίου μέλλων
ἔξιέναι. 1257, 1. 1360, 61.
οὐδὲρ ἀντὶ τοῦ ὕδαρ προσλήψει
τοῦ ὁ Βοιωτικῶς. 23, 32. ζῆται
ἐν τῷ, οὐ συλλαβή.
οὐθ' ἀρούρης ἀντὶ τοῦ μισθὸς
γῆς τροπικῶς, ἦγουν τὸ πιότατον
καὶ τροφιμώτατον μέρος τῆς γῆς.
309, 29. 742, 16.
οὐθ' ἐν ἀντὶ τοῦ οὐδὲν Αἰολικῇ
τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 1841, 22.
οὐθ' ἐτερον ἀντὶ τοῦ οὐδέτερον
τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 1570, 63.
οὐκ ἀπόφασις ὑπερθετικῆς παρα-
τιθεμένη, οἷον ἐν τῷ οὐ κάκι-
στος καὶ οὐκ ἀφυρρότατος, ὅτι
καθ' αὐτὸ οὐκ ἀντισάγει τὸ ἀν-
τικείμενον ὑπερθετικόν, ἔλλα δὲ
αὐτὸ προσθεῖναι μετὰ τοῦ ἀλλὰ
συνθέσθαι πρὸς ἐντέλειαν λόγον,
ὥς ἐν τῷ, οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ

κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος, Ὀδ. ρ', 415. 1826, 26. 38.

οὐκ ἀρηγικὸν ἐπὶ ῥῶμα ὅτι καὶ οἶκί λέγεται, καὶ ὅτι τὸ μονοσύλλαβον οὐκ οἶ γέγονεν ἐκ τοῦ οἶκί δισυσλλάβου. 211, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐκ ἐπὶ ῥῶμα καὶ χωρὶς τοῦ ἰ λέγεται, τὸ δὲ οὐκ οὐδ' αὖ μετὰ χωρὶς τοῦ ἰ. 1085, 55.

οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως φεύγειν. 257, 31. ζῆται ἐν τῷ κόσμῳ.

οὐκ ἐσθ' ἔπος, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐσθ' ὅτι μεταληπτικῶς, ἐρμηνεύει διεξοδική. 79, 31.

Οὐκ ἀλέγων κύριον ὅτι ἐκ τῆς οὐκ ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀλέγειν σύγκειται. 395, 8. καὶ ὅτι Οὐκ ἀλέγων οὐχ' ὁ παρ' Ὀμήρου, ἀλλ' ἑτεροῦ τις ἀρχαιότερος γαμβρὸς Λαομείδοντος ἱστορεῖται. 349, 6.

οὐλαὶ αἱ κριθαὶ ὁμωνύμως ταῖς ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλαῖς, ὅτι παρὰ τὸ ὕλαι ἤγουν ἀκέραιαι ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὸν ἀλειτὸν οὕτως ἐκλήθησαν ἐπενέθει τοῦ ὕ. 132, 36. κατὰ δὲ ἐτέρους οὐλαὶ ἀπὸ μέρους τὸ ἐξ ὤλων καὶ κριθῶν μίγμα, ὅθεν οὐλοχῦται· καὶ ὅτι ὁξύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολήν τῆς οὐλαὶ ἐπιθετικῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν. 133, 8. 19. 1476, 12. 1725, 64. ζῆται τὸ οὐλοχῦται.

οὐλαὶ κόμαι αἱ ἐστραμμέναι, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν. 1561, 35.

οὐλαμὸς ποτὲ μὲν ἡ ἀπλῶς συστροφὴ τῶν στρατιωτῶν, ποτὲ δὲ ἀφωρισμένως σίστημα ἀνδρῶν τεσσαράκοντα. 469, 8. 13. 665, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλαμὸς ἀνδρῶν τὸ σύστημα καὶ πύκνωμα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως ἢ τῆς οὐλότητος τῶν συστραμμένων τριχῶν. 1199, 46.

οὐλαὶ ἀντὶ τοῦ ὕλαινε, ἀπὸ τοῦ ὕλειν, ὃ ἐστὶν ὕλαινε. 1965, 31.

οὐλαὶν τὸ ὕλαινε, παρὰ τὸ ὅλον, ὃ δηλοῖ τὸ σὺν ὕμῃς. 32, 32. 1965, 3.

οὐλ' ἑστραμμένον 13. ἀλ-
θα

τὸ ὕγιασθ' ἐν τραῦμα ὁξύνοντες, οὐλῇ δὲ ἐπιθετὸν βαρυνόντως. 1169, 39. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλῇ παρὰ τὸ ὅλον λέγεται, ὡς ὁλωθ' ἐν τῷ ἔλκει ἐπιγινόμενῃ· καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λέξις διὰ τὴν Ἰωνικὴν ἐπένθεισιν τοῦ ὕ, καὶ ὅτι ὁξύνεται πρὸς διαστολήν τοῦ οὐλῇ ἐπιθετοῦ. 1869, 20.

οὐλ' ἡ θριξὶς ἡ συνειστραμμένη, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφειν, ὅθεν οὐλόθριξ σύνθετον. 164, 44. 1769, 35. καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λέξις πρὸς διαστολήν. 1169, 38.

οὐλ' ἡ χλαῖνα ἡ ὕγις παρὰ τὸ ὅλον, ἢ ἡ τριχὺτὴ παρὰ τὸ οὐλον τῆς τριχὸς, ἢ ἡ εὐκλωστος παρὰ τὸ εἰλεῖν. 1482, 1. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλ' ἡ χλαῖνα ἡ συνειστραμμένη καὶ εὐκλωστος ἢ ἡ ὅλη καὶ ὕγις ἐν τῷ, οὐλ' ἡ πορφυρέην, Ὀδ. ε', 225. ἢ οὐλ' ἡ πορφυρέην ἀντὶ τοῦ ὕλοπορφυρον. 1863, 32.

οὐλ' ἡ Βοιωτικὴ ὡς κοινῶς ὕλη προσθίσει τοῦ ο. 23, 32.

οὐλ' ἡ οὐλοχῦται ὡς ὁ ὀλέθριος. 1087, 14. 1781, 19.

οὐλ' ἡ Ἀπόλλων ὁ ὕγιαστικός, παρὰ τὸ οὐλεῖν. 32, 32. 342, 1. 577, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλ' ἡ Ἀπόλλων ὁ ὀλόττος, ὃ ἐστὶν ὕγιος, ποιητικὸς ὡς ἱατρός. 1928, 10.

οὐλ' ἡ ἀστήρ ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ τοῦ Κυνὸς ὡς φθοροποιὸς διὰ τὰ ὕμ' αὐτὸν ὀλέθρια καύματα. 831, 5.

οὐλοβόρος ἔστιν ὅτι παρὰ τὸ οὐλον, ὃ ἐστὶν ὀλέθριον, λέγεται. 1057, 2.

οὐλόδετον καὶ οὐλοδέτης, σχοινίον ὧν τὰ τῶν οὐλῶν, ὃ ἐστὶν κριθῶν, δρώματα ἐδέσμον. 1162, 30. 33.

οὐλόθριξ ὁ οὐλας ἔχων τρίχας. 164, 45. 469, 14. ζῆται ἐν τῷ, οὐλ' ἡ θριξ.

οὐλοὶ τῆς τριχὸς οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοί, ἢ οἱ ἐδελητοὶ καὶ εὐκλωστοί. 1056, 63.

οὐλοκάρηνος ἀντὶ τοῦ οὐλόθριξ συνεκδοχικῶς. 1864, 9.

οὐλομένη ὅτι παρὰ τὸ οὐλον καὶ τὸ μένος λέγεται, ἢ οὐλομένη καὶ τοῦ ὀλομένη· καὶ παρὰ τοῦ

πότερον ἐνέργειαν ἢ πάθος ὑπαγορεύει ἐν τῷ, μῆνιν οὐλομένην, Ἰλ. α', 2. 15, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐλομένη ποτὲ μὲν ἐνεργητικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ὀλέθρια, ποτὲ δὲ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ παθοῦσα ὀλέθρια καὶ κακοδαίμων. 1846, 27. 33. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ἢ πολὺ καὶ ἀνθρώποισι δίδωσιν, ἢ μῆνεται τὸ οὐλομένη ἐν τῷ, βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς οὐλομένης, Ὀδ. ρ', 474. 1827, 18.

οὐλόμενον φάρμακον ἐπιθετικῶς ὅτι παρὰ τὸ ὅλλω λέγεται. 1662, 64.

οὐλόμενος ὁ ὀλέθρον αἷσιος ἢ ὀλέσθαι ἄξιος. 968, 8.

οὐλον ἀντὶ τοῦ ὅλον καὶ ὕμῃς, καὶ οὐλον τὸ συνειλημμένον καὶ συνεστραμμένον. 469, 13. 1162, 43.

οὐλον κεκληγέται λέγονται ψᾶρες ἢ κολοιοὶ παρ' Ὀμήρου ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ ὁξὺν διὰ δειλίαν ἢ ἀντὶ τοῦ σημαντικόν τοῦ οἴκελου ὀλέθρου. 1126, 38.

οὐλὸς ἀνθρώπος καὶ οὐλὴ κόμη ἀντὶ τοῦ οὐλος καὶ οὐλῇ. 794, 29.

οὐλὸς ὄνειρος, Ἰλ. β', 6. ὁ ὀλέθριος ἢ ὁ ὕγιος καὶ τέλειος ἢ ὁ στριβλὸς καὶ σκολιὸς διὰ τὴν ἀσάφειαν, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφω. 164, 36—46.

οὐλος ἄρτος ἀντὶ τοῦ ὅλος, ὃ ἐστὶν ἀκέραιος, συνήθως δὲ οὐλος ὁ ὀλέθριος παρὰ ποιηταῖς. 164, 43. 1057, 1. 1823, 22. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ τέλειος διὰ τὸ στρογγύλον καὶ κυκλοτερές τοῦ σχήματος. 1816, 32.

οὐλοχῦται, προδύματά τινα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐξ οὐλῶν ἤγουν κριθῶν ἅλσι μεμυγμένων, ἅπερ εὐχωριστοῦντες ἢ εὐφορίαν οἰωνιζόμενοι οἰονεῖ τινος ἀπαρχὰς ἐπέχειν τοῖς βωμοῖς. 132, 22. καὶ διὰ τί τοὺς ἄλλους παρεμύνησαν. 132, 43. 133, 13. ἑτεροὶ δὲ οὐλοχῦτας τὰ κανὼ ἀνέψαν, δι' ὧν οἵλοι ἤγουν αἱ κριθαὶ ἐχέοντο. 133, 18. ζῆται τὸ οὐλαί. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι εἰς πρόθεμα πυρελαμβάνοντο οἱ οἴλοχῦται παρὰ τοῖς Ἕλλησι πρὸς ὑπόμνησιν τῆς ἐξ ἀρχῆς τρυφῆς τῶν ἀνθρώπων. 1476, 47.

Οὐλυμπος ὁ Ὀλυμπος Ἰωνικῇ ἐπενοήσκει τοῦ ὕ. 38, 36.

οὐλὼ ἀντὶ τοῦ ἐγιαλῶ, ῥῆμα σύστοιχον τῷ οὐλος ἤγουν ὄλος, ὃ ἐστὶν ἀκέραιος. 1057, 1.

οὐμαι λήγοντες μέλλοντες ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων Ἀιολικῶς περισπασθέντα, οἷον ἐσοῦμαι, πεσοῦμαι, καθευδοῦμαι. 1710, 20.

οὐν ληγόντων περισπωμένων ὀνομάτων μετονυσιαστικῶν ἀπὸ μετὰλλων παρωνυμιουμένων σχηματισμός, ἐκ παραδείγματος. 828, 20.

οὐν περισπώμενον λήγουσαι αιτιατικὰ τῶν εἰς ὧ ληγόντων τεταρτοκλήτων θηλυκῶν δευτόνων, οἷον τὴν Ἰούν ἀντὶ τοῦ τὴν Ἰώ. 1526, 51.

οὐν μόριον ὅτι παρέλκει εἶτουν ἀργῶς πρόσκειται ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐν, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 468, 38. 915, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐν μόριον ἀντὶ τοῦ δὴ παραλαμβάνεται ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐν. 1066, 35.

οὐν σύνδεσμος παραπληρωματικὸς πολλαχοῦ, οἷον ἐν τῷ, οὐτ' οὐν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, Ὀδ. α', 414. 1427, 13.

οὐναι καὶ εἶναι λήγοντα ἀπαρέμφαστα εἰς ὁμεν καὶ ἐμιν μετασχηματιζόμενα, οἷον δοῦναι δόμεν, θείναι θέμεν· ἐξ ὧν ἕτερα κίνησις διὰ τοῦ ὁμεναι, καὶ ἐμναι, οἷον δόμεν δόμεναι, θέμεν θέμεναι. 70, 1.

οὐνεκα ἀντὶ τοῦ οὐ ἔνεκα, ὃ ἐστὶ διὰ τοῦτο, ὅτι ἐκ τοῦ οὐ ἔνεκα γέγονε κατ' ἐκθλίψιν τοῦ ε, καὶ ἔτι δασύνεται. 24, 15. 708, 19.

οὐνεσθε Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ οὐνεσθε ἐν τῷ, ἢ οὐνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, Ἰλ. ω', 241. 1347, 59. 1348, 6.

οὐνω, ἐθνακὸν ὄνομα, καὶ οὐνος ἀντὶ τοῦ ὃ ὕψος κατὰ συνωλιφὴν παρ' Ἀριστοφάνει. 488, 8.

οὐναι λήγοντα τρίτα πρόσσωπα πληθυντικὰ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων τῆς πρώτης καὶ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων Δωρικῶς ἐσχηματισμένα, οἷον ποιῶντι καὶ ποιήσουντι ἀντὶ τοῦ ποιῶσαι καὶ ποιήσεσθαι, ὁμοίως

δοθῶντι καὶ δοθώσουντι ἀντὶ τοῦ δοθῶσαι καὶ δοθῶσουσι. 1557, 35.

οὐπὼ ἐπιβόημα ἐστὶ τοῦ παρωχημένου χρόνου ὅστιν ἀφοριστικὸν καὶ τοῦ μέλλοντος ἐπαγγελτικόν. 100, 20. 904, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐπὼ ἀντὶ ἀπλῆς ἀποφάσεως κεῖται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης χρονικῶς ἀκούεται. 418, 11. 1159, 38.

οὐπὼ πᾶν εἶρητο, ἑλλειπῶς τοῦ ἔπος ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. 1805, 5.

οὐρὰ ὁμωνύμως τὸ τοῦ ἀνδρός αἰδοῖον. 862, 42. 1821, 51.

οὐρὰ στρατοῦ καὶ φάλαγγος τὸ ὀπισθεν μέρος. 469, 40. 1185, 63.

οὐρα τὰ ὀρμήματα παρὰ τὸ ὀρούειν, ἢ τὰ διαστήματα παρὰ τὸν οὐρον ἤγουν ὄρον. 811, 9. καὶ οὐρα δίσκου τὰ ὀρμήματα, ὅτι καὶ δίσκουρα ἐν συνθέσει λέγεται παρὰ τὸ ὀρούω, καὶ ὅτι μεταπέλασται τὸ οὐρον ἐκ τοῦ οὐρος. 1309, 33.

οὐραγός, οὐραγεῖν καὶ οὐραγία ὅτι παρὰ τὸ οὐρᾶν λέγεσθαι φάλαγγος τὸ ὀπίσθιον μέρος λέγεται αἱ τοιαῦται λέξεις. 310, 1.

οὐραία ταῦτο ὅπερ οὐρὰ κατὰ παραγωγὴν. 1758, 56.

οὐράνη ἢ ἀμῖς, παρὰ τὸ οὐρεῖν. 1828, 28.

οὐρανία, τρόπος τις τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς, καθ' ὃν ἀναρρίπτων τις τὴν σφαῖραν καὶ ἀναπηδῶν ἐν τῷ καταφέρεσθαι αὐτὴν μετέωρος ἀνελάμβυνεν. 1601, 25. 30.

οὐρανία αἶψ, παροιμία ἐπὶ τῶν δωροδοκούντων. 917, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐρανία αἶψ ἢ μεγάλη καὶ ἐψηλή. 1753, 23.

οὐρανίσκος ἢ ἐν τῷ ζωικῷ στόματι ὑπερώα. 1004, 60.

οὐρανομήκης, ἔτι τὴν ἐλάτην τὸ δένδρον οἷτω καλεῖ Ὀμηρος ὑπερβολικῶς διὰ τὸ πᾶν πολὺ τοῦ ὕψους. 1532, 42.

οὐρανός παρ' Ὀμήρῳ ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη ἄηρ ὃ ἄχρι τῆς ζώνης τῶν πλανητῶν. 141, 8. 371, 30. 444, 11. 605, 4. 1011, 61. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι οὐρανός λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἀπὸ τῶν νεφῶν μέχρι τοῦ κατηγερισμένου τόπου διὰ

στημα. 1550, 55. καὶ οὐρανός ἢ κεφαλὴ ἀλληγορικῶς ἐν τῷ, ἡλθε δ' Ἀθήνη οὐρανόθεν, Ἰλ. α', 195. 81, 27. καὶ οὐρανός ὁ καὶ οὐρανίσκος, ἤγουν ἢ ἐν τῷ ζωικῷ στόματι ὑπερώα. 1004, 59. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐρανός ὁ λιμνάζων ἄηρ καὶ παχύς, Ὀλυμπος δὲ τὸ ὄρος, αἰθὴρ δὲ ἡ ὕψω κυκλοφορία ἐν τῷ, ὡς δ' ἔτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρας ἐκ δίης, Ἰλ. π', 364. 1064, 25.

οὐρανοῦ ψήχης, ὄνομα ἀκρωρείας τινός ἐν ταῖς Ἀλπεσι. 1390, 21.

ουργῆς ληγόντων ὀνομάτων δευτόνων ἀναλογία, οἷον Λυκίουργης, Ναξίουργης, Κορινθίουργης. 907, 24.

οὐρεὺς ὁ ἡμίονος, παρὰ τὸ ὕρος Ἰωνικῇ ἐπενοήσκει τοῦ ὕ, ἢ παρὰ τὸν οἶρον ἤγουν ἄνεμον διὰ τὸ τοῦ σπέρματος ἄκαρπον τῶν τοιούτων ζώων, καὶ οὐρεὺς ὁ φίλας ὁμωνύμως. 42, 10. 791, 17.

οὐρία πνοὴ ἐπιθετικῶς, καὶ οὐρία εἶδος ὀρνέου ὀνγγωτοῦ νήσση παραπλησίον. 1452, 48. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐ μόνον πνοὴ ἀνέμου οὐρία λέγεται, ἀλλὰ καὶ τι ἕτερον, δοθέν ὀρίας τὰς Πηλείδους ἔφη Πίνδαρος. 1535, 56.

οὐρία ὡς τὰ ἀνιμισαῖα, παρὰ τὸν οὐρον, ὃ δηλοῖ τὴν ἄνεμον. 42, 14. οὐρίαχος, ὁ καὶ στύραξ καὶ σωρωτήρ, ὃ ἀντικείμενος τῇ αἰχμῇ σιδήρεος, ὁ οἷον οὐρὰ τοῦ δόρυτος. 799, 33. 941, 27.

οὐρίζειν τὸ ἐξ οὐρίων ἤγουν ἀδινῶν πνευμάτων πλεῖν, καὶ οὐρίσαι τὸ εἰς οὐρίον ἀποκαταστήσαι. 661, 44. 1452, 46.

οὐρον ὅτι ἐκ τοῦ ὀδρος ἀρσενικοῦ μεταπέλασται, ὡς ἐκ τοῦ ζυγὺς τὸ ζυγόν. 1588, 54.

οὐροπύγιον, οἷονι ὀροπέγιον, ἤγουν ὄρος τῆς πυγῆς. 906, 61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἰωνικῶς οὕτω δοκεῖ λέγεσθαι τὸ κοινῶς ὀροπύγιον, καὶ ζῆται τὸ ὀροπύγιον. 1871, 45.

ουρος λήγοντα διστίλλαβα ἀπλᾶ ὅτι βαρύνονται, οἷον κούρος, θοῦρος, πλὴν τοῦ οὐρός δευνομένου πρὸς διαστολήν. 194, 23.

οὐρος τὸ ὄρος, καὶ οἶρος ὁ περιουσιμὸς, καὶ οἶρος ὁ ἄνεμος παρὰ τὸ ὁροῦν, ὅτι ἐξ ἐπενθέσεως Ἰωνικῆς ἔχουσι τὸ ὕ, καὶ ὅτι βυρίνονται πρὸς διαστολήν. 23, 28. 1871, 38. καὶ ὅτι ὁ μὲν ὄρος καὶ τὸ ὄρος ἰωνίζονται τῇ ἐπειθέσει τοῦ ὕ, ὁ δὲ τοῦ γάλακτος ὄρος καὶ ὁ ζωικός ὄρος οὐδὲν τοιοῦτον πάσχουσι. 488, 7. 1871, 41.

οἶρος ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ὁροῦν, ὃ ἔστι παρορμιῶν καὶ προπέμπειν, τὴν ναῦν. 139, 2. 1500, 34.

οὐρος ὁ ἐνδὸς ἄνεμος, παρὰ τὸ ὁροῦν δι' αὐτοῦ τὴν ναῦν. 1452, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἶρος ὁ σφοδρὸς καὶ ὀρμητικὸς ἄνεμος. 1773, 39. 1781, 47.

οὐρος ὁ ἔσπερος καὶ φύλαξ, παρὰ τὸ ὁρᾶν. 700, 37. 887, 11. 1774, 32.

οἶρος ὁ ἐξυτύνως ὁ τόπος, ὃθεν ὁροῦν ἢ καὶ καθελκόμεναι εἰς θάλασσαν. 194, 20. 906, 47.

οὐς λήγοντα περισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐς συνηρημένα, οἷον πλακοῦς πλακοῖς, σπασμαῖς σπασμοῖς. 277, 13. 1114, 2.

οὐς λήγοντα ἐν ἀπλότῃ ὅτι καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὸ ὕ, οἷον ποὺς τρίπους, νοῦς σύννοους. 496, 44.

οὐς ὡτὸς, ὅτι παρὰ τὸ ἄνω τὸ ἀκοῦν γίνεται ὄας καὶ μεταθέσει καὶ κράσει ὡς ὡτὸς, ὃ συνήθως οὐς λέγεται. 1148, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐς ὄνομα ἐκ τοῦ οὐας συγκρίνεται. 1213, 47.

οὐς Ἀφροδίτης, ὅτι ὁστρεὸν τι τροφίμωτάτον ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν Πάρῳ γινόμενον οὕτω λέγεται. 1821, 54.

οὐσιαστικά δύο κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, ὧν θύτερον κατὰ τοῦ λοιποῦ λέγεται κατὰ τι σχῆμα λόγου, οἷον γυναῖκα μαζόν, ἀντὶ τοῦ γυναικίον. 1339, 6.

οὐσιώδεις οὐδέτερον ἀρσενικῷ ἐπιθέτω ὑποκείμενον ἐν τῷ, τέκνον φίλε, παρ' Ὀμήρῳ. 1450, 54.

οὐσαι λήγονσαι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ κατὰ νήσων τινῶν προσηγορικῶς λεγόμεναι, οἷον Λαγύσσαι, Πιθηκοῦσαι, Πιτυοῦσαι,

ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐσαι λεγόμενων συνηρηται τὰ ὀνόματα, οἷον Λαγύσσαι Λαγύσσαι, Πιθηκοῦσαι Πιθηκοῦσαι. 306, 11.

οὐτα ὅτι ἐκ τοῦ οὐτασεν ἀπεκόπη, καὶ ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐκ τῆς ἀποκοπῆς βραχυναταληκτεῖν. 505, 14. 858, 9. 1927, 17. 1930, 48.

οὐταε, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ οὐταζε, Ὀδ. χ', 356. 1930, 47.

οὐτάζειν τὸ ἐκ τοῦ ἐγγύς πληττεῖν. 1030, 27.

οὐτάμενοι γενικῷ ὀνόματι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ τε τετρωμένοι καὶ οἱ βεβλημένοι. 1672, 16.

οὐτάσαι τὸ σχεδόν πατάξαι, βυλεῖν δὲ τὸ πόρρωθεν κυθίσθαι. 455, 10. 506, 18. 1020, 41.

οὐτ' ὅν, ἀντὶ τοῦ οὔτε δὴ παραπληρωματικῶς ἐν τῷ, οὐτ' ὅν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, Ὀδ. α', 414. 1427, 12.

οὔτι ἐν ἴσῳ τῇ οὐ ἀποφάσει, ὅτι περιττὸν ἔχει τὸ τί. 467, 16.

οὔτι πάρος γε, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκ πολλοῦ ἐν τῷ, θνητοῖς μοι ἐλδεται οὔτι πάρος γε, Ὀδ. σ', 164. 1841, 62.

οὔτιδανὸς ὁ οὐδὲν τι ὦν, παρὰ τὸ οὔτις πλεονασμῷ τοῦ δ' ἢ τῆς δὲ συλλαβῆς. 106, 22. 29. 852, 24.

οὔτιδες πυρρολογισμοὶ εἰδον σοφίσματα οὕτω καλούμενα ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἐκείνου, Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἴδομαι, Ὀδυσσ. ι', 369. 1634, 55.

Οὔτις, κέριον παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῆς οὐ ἀποφάσεως παρηγμένον. 395, 10. 1634, 55.

οὔτος αὕτη τοῦτο, δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι, ὅτι καὶ ἀναφορικῶς περὶ ἀπόντων λέγονται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1409, 28. 1558, 22. 1961, 7.

οὔτος ἀνὴρ, ὅτι οὕτως λέγομεν ὅταν οὐκ ὀνομάσαι θέλομεν ἢ πρὸς ἐξοχήν. 1142, 11.

οὐτα λήγοντα θηλυκὰ προπερισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐσαι συνηρημένα Ἀττικῶς, οἷον μελιτόισσα μελιτόιττα, οἰνόισσα οἰνοῦκτα. 1735, 52.

οὔτω ὅτι ἐκ τοῦ οὔτως γέγονεν

ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ὅτι καὶ περισπωμένως οὕτως λέγεται Δωρικῶς. 630, 29.

οὐχ' ἀποφατικὸν ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐα τίθεται πρὸ δασυνομένου συμφώνου, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ οὐχὶ λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ι, διδὼ καὶ ἀπόστροφον ἔχει ἐπὶ τοῦ χ, καὶ ὅτι τινὲς τῶν παλαιῶν ἀπαρέσπονται τοῦτοις. 211, 31. 809, 3. 1085, 53.

οὐχ' ἔδος καὶ οὐχ' ἔδρας ἀμμή, ἀντὶ τοῦ οὐα ἔστι καιρὸς τοῦ ἔλθαι. 1295, 57.

οὐχ' ἔκιστα, ἀντὶ τοῦ μάλιστα. 1314, 26.

οὐχὶ ἀποφατικὸν, ὅτι τοῦ μὲν οὐχὶ ἀποβάλλεται τὸ ι κατὰ τὰς συναλιφάς, τοῦ δὲ οὐκ οὐδαμοῦ. 211, 31. ζῆται τὸ οὐχ'.

οὐχος λήγονται προσηγορικὰ προπερισπώμενα, οἷς ἔγκειται τὸ ἔχω ἐν συνθέσει, ὅτι ὅταν διαλυθῶσιν οὐκέτι ταῦτόν σημαίνουσιν, οἷον τὸ ῥάβδον ἔχειν οὐ ταῦτόν τῳ ῥάβδουχος. 104, 23.

ὄφ, ἐπιφώνημα τῶν ἀλγούντων ἢ ἐκπληττομένων. 900, 27.

οφα καὶ οχα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοὶ εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλήγον ὁ ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακείμενον, τὸ δὲ λήγον σύμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, λέλοχα, ἐνήνοχα. 1687, 8. καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ οφα ληγόντων μέσων παρακείμενων οἱ μὲν ἀναλόγως ἔχουσι τὸ φ ὡς ἀπὸ θεμάτων εἰς φω ληγόντων κεινημένοι, οἷον τέτροφα, οἱ δὲ παραλόγως κατὰ συνεκδρομήν, οἷον κέκλοφα, κέκοφα. 1946, 47.

ὄφελέτης καὶ ὄφελίσιον ὅτι ἐκ περισπωμένου θέματος δοκοῦσι παρῆχθαι. 1751, 12.

ὄφεις Ἰδαῖοι ἐλάφους ἀναιροῦντες, ἱστορία. 997, 39.

ὄφελος καὶ ὄφελον, πρόσσωπα ῥηματικὰ εὐκτικής σημασίας, ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλον ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν δυοῖ λ' γραφόμενα, Ἰωνικῶς δὲ ἐν τε λ' γράφεται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν πρὸς μέτρον χρῆσιν. 646, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ταῦτόν ἐστιν ὄφελος Ἰωνικῶς εἰπεῖν, ὡς εἰ καὶ ὄφελος κοινῶς. 380, 23.

καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ὄφειλες καὶ ὄφειλεν ἐκ τοῦ ὠφείλες καὶ ὠφείλε γέγονασιν ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ παραληκτικοῦ ἰ τῆς διφθόγγου. 380, 27. 783, 63.

ὄφελλει, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου εὐκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ὠφελα ὀριστικοῦ κεκίνηται. 1080, 12. 1448, 36.

ὄφελλειν τὸ αὐξάνειν. 878, 44. καὶ ὄφελλειν μῦθον τὸ πολυλογεῖν καὶ ληρεῖν. 1078, 50. καὶ ὅτι καὶ μένος ἢ προθυμία ὄφελλεισθαι λέγεται παρ' Ὀμήρω. 1314, 12.

ὄφελλινος, ὄνομα παρὰ τὸ ὄφελλειν λεγόμενον, ὅτι καὶ ὄφελσιμος λέγεται Αἰολικῶς. 1472, 33.

ὄφελλίσθαι λέγεται χρέος, Ὀδ. γ', 367. ἀντὶ τοῦ ὀφείλεισθαι ἢ ἀντὶ τοῦ ἀξιοῦσθαι διὰ τὸν τόκον. 1472, 28.

ὄφελμα τὸ σάρωτρον, ὅτι παρὰ τὸ ὄφελλω, ὃ ἔστιν αὖξω, ἀντιφραστικῶς λέγεται. 1887, 34.

ὄφελον κατ' εὐκτικὴν σημασίαν λεγόμενον ἐν τῷ, ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱός, Ὀδ. α', 217. ὅτι ἐκ τοῦ ὠφείλον κατ' Ἰωνικὴν ἀναυξησίαν καὶ ἀποβολὴν τοῦ ἰ λέγεται. 1412, 37.

ὄφελος ἔτι παρὰ τὸ ὄφελλω, ὃ ἔστιν αὖξω, λέγεται. 1314, 13.

ὄφελσιμος Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ὀφείλιμος, ζῆτει τὸ ὀφείλιμος. 1472, 33.

Ὀφέλτης, ὄνομα τοπικὸν παρὰ Λυκίους, Ὀφέλιος δὲ κύριον παρ' Ὀμήρω. 845, 38.

ὄφρων καταδύσεις, ὅτι χεῖαι καὶ αἰλοὶ καὶ τρόχμαλοι καὶ αἱμαῖαι πολυνουμικῶς λέγονται. 1259, 33.

ὄφθαλμοὶ ὅτι αἰδοῦς εἰσὶν οἰκητήριον. 923, 17. καὶ ὅτι οἱ τῶν εἰς ἄκρον θυμουμένων ὀφθαλμοὶ πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται παρ' Ὀμήρω. 1080, 12. καὶ ὅτι δι' ὄφθαλμον καὶ περιεργίαν πολυὲς φθάλμους τινες γέγονεν ἐμυθεύσαν. 1504, 56. καὶ ὅτι ὀφθαλμοὶ ὁμωνύμως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρέχοντες. 1850, 23. καὶ ὅτι τυφλὸν ἔβαινον γυναικὸς ἀρημέτις, καθ' ὃν μηδὲν παρὰ

τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς εἶρητο. 1558, 17. καὶ ὅτι ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ κατὰ φαντασίαν ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω. 376, 38. 1662, 22.

ὄφθαλμός ὅτι παρὰ τὸ ἄλλεσθαι ἐξ αὐτοῦ τὸ ὀπτικὸν λέγεται, οἷον ὀπταλμός. 1392, 40.

ὄφθαλμός ποταμοῦ, ὅτι ἀκέρως ἂν λεχθεῖν ὀφθαλμός ποταμοῦ, ὡς καὶ στόμα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασιολογούμενον. 169, 18. καὶ ὅτι καὶ ὀφθαλμοὶ τριήρων ὀπαῖ τινες ἐν ταῖς τριήρεσι τροπικῶς λέγονται. 1931, 44.

ὄφρις ὅτι κοινῶς μὲν παρὰ τὸ ὄπτω ὠφα ἐτυμολογεῖται, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος ἐκπληκτικοῦ. 900, 26.

ὄφλω ὅτι ἐκ τοῦ ὀφείλω συγκέκοπται, καὶ ὅτι ὄφλιν τις λέγεται ἐπὶ δίκῃ, ὀφείλειν δὲ τὸ ἀπλῶς, καὶ ὄφλιν γέλωτα τὸ κατὰ δίκης λόγῳ τοῦτο πάσχειν. 1751, 12.

ὄφρα ἀντὶ τοῦ ὥς καὶ εἰσόκε. 578, 23. 1775, 6.

ὄφρὺς ὅτι παρὰ τὸ τὴν ὄψιν ὕεσθαι, ὃ ἔστι φυλάσσειν, λέγονται. 144, 42. καὶ ὅτι ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὀφρῶν, διὰ λύσεις προσώπου καὶ σκυθρωπότητος διαφαίνεται. 1538, 12. ὅθεν ὀφρῶν νέφωσιν εἰπέ τις τὴν σκυθρωπότητα. 144, 37. καὶ ὅτι καὶ ὀρειναὶ τινες ἔξοχα ὀφρῦες λέγονται τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

ὄφρὺεσθαι καὶ ὀφρυᾶσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τὴν ὀφρῦν λέγονται. 208, 15.

ὄφρυόεσσα Ἰλιος ἐπιθετικῶς ἢ ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη. 1277, 3.

ὄφρὺς αἱ ὀρειναὶ ἔξοχα τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

οχα καὶ οφα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοὶ εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλήγον ὃ ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακείμενον, τὸ δὲ λήγον σίμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, λέλογχα, ἐνήνοχα. 1687, 8.

ὄχα ἀντὶ τοῦ ἐξόχως κατ' ἑλληνισμὸς τῆς ἐξ προθέσεως. 54, 42. ὅθεν τὸ ὄχ' ἄριστος ἐν ἴσω τῷ μέγ' ἄριστος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω.

342, 32. καὶ ὅτι τὸ ὄχα ὡς καὶ τὸ ἔσοχα παρὰ τὸ ἔχω ἔξω λέγονται. 1528, 29.

ὄχανα ἀσπίδων οἱ λεγόμενοι πόρπακες δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται, ὃ ἔστι κομποῦνται. 152, 28. 243, 35. 425, 43. 707, 59. 905, 52. καὶ ὅτι τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα Κάρων εἰσὶν ἐφριμα. 367, 24.

ὄχέειν ὡς ἀντὶ τοῦ ὀχεῖν, ὃ ἔστι φέρειν καὶ βαστάζειν, ἐμαίως τῷ νηπιῶς ὀχεῖν, ἤγουν βαστάζειν νηπιότητος, ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγδοροῦντων λέγεται. 1577, 43. 1932, 62. καὶ ὀχεῖν ἄτην ὁμοίως ἀντὶ τοῦ βαστάζειν οἷα τι ἄχθος. 1910, 63.

ὄχέεσκον ἀντὶ τοῦ ὠχουν, ἤγουν ἔφερον καὶ ἐβάσταζον. 1704, 6.

ὄχεῖν τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν, καὶ ὀχεῖσθαι παθητικῶς τὸ φέρεσθαι καὶ βαστάζεσθαι. 814, 34. 1418, 60. 1704, 6.

ὄχεῖσθαι λέγεται ἀνθρώπος ἔφ' ἵππων, καὶ ὀχεῖσθαι λέγεται ἵππος, ἤγουν ἐπὶ ἀναβάτη γίνεσθαι. 1096, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀχεῖσθαι τὸ ἐπὶ ὄχον, ἤγουν ὄρματος, φέρεσθαι κυριολεκτικῶς. ὀχεῖσθαι δὲ τις κύμασι μεταφορικῶς λέγεται, οἷον ἐν τῷ, ὀχῆσάτο κύμασιν Ἐρμῆς, Ὀδ. ε', 54. 1523, 13.

ὄχετηγὸς ἀνθρώπος ὃ τῷ ἔδατι τὸν ῥοῦν ὀδηγῶν. 1236, 11.

ὄχεῖς ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πυλῶν ὀχεῖς λέγεται, καὶ περιεφραλαῖας καὶ ζωστήρους. 425, 41. 454, 22.

ὄχεῖς πυλῶν ὃ τῆς θύρας μοχλός, ὃ ἔστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένης τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται. 895, 46. 914, 23. 1358, 61.

ὄχεῖς περιεφραλαῖας ὃ συνέχων τὴν περιεφραλαίαν ἱμάς. 425, 41.

ὄχηες ζωστήρος, κρίζοι τινες οἷς διόλου συνέχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστήρ πρὸς τὸν θώρακα. 453, 35. 1215, 1.

Ὀχη, ὕρος τῆς Καρυστίας χώρας ἐν Εὐβοίᾳ, ὅτι παρὰ τὸ ἐξέχειν λέγεται, ἢ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς καὶ Ἡρᾶς ὄχηαν. 54, 43. 279, 2. 280, 42. 1385, 32.

ὄχη ὄξυντόνως ἢ τροφῇ, παρὰ τὸ

- τοῦ παιάνων γέγονεν, ὃ δηλοῖ τὸν Θεραπευτικόν, ὑφαιρέσει τοῦ ἄ. 1275, 42.
- Παιών** Παιόνος ἰθνηκόν, παίων δὲ παίωντος μετοχή, Παιών δὲ Παιώνος ἑ ἱατρὸς τῶν θεῶν. 138, 12. 1109, 21.
- παιωνία**, εἶδος βοτάνης, καὶ παιωνία χεῖρ ἐπιθετικῶς ἡ θεραπευτική, Παιονία δὲ ἡ χάρα. 138, 10. 18.
- παιωνίζειν** ταῦτ' ὅπερ παιανίζειν, ζῆτει τὸ παιάν καὶ παιανίζειν. 137, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παιανίζειν ἐκ τοῦ παιωνίζειν γέγονε κρᾶσι τοῦ ἦ καὶ ὁ εἰς ὦ. 1109, 24.
- πακτώ** πακτῶ, τὸ κατασφαλῆσαι. 742, 42. 1532, 58.
- Πακτωλὸς** ποταμὸς ὅτι ἀπὸ Τριῶλον τοῦ ὄρους ἄρχειται καὶ εἰς τὸν Ἑρμον ἐκβάλλει, ἱστορία. 366, 21. 24. 1212, 24. 64.
- πακτώσαι** δῶμα τὸ συγκλεῖσαι καὶ ἀσφαλῆσαι. 1937, 62.
- παλάθῃ**, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ τῶν ἰσχάδων ἐπισύνθεσις. 1399, 30. 1914, 50.
- πάλα** ἐπιρῥῆμα ὅτι καὶ τοῖς προσφάτως γενομένοις ἐπιλέγεται. 702, 3. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ πάλα οὐ μόνον τὸ ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ ὥρας ἡ στιγμῆς. 770, 7. 1313, 16. 1892, 57. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ἔτι τὸ πάλα ἐπὶ ὀλιγίστον χρόνον ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐν τῷ, ἀτὰρ δὴ οὐστὸν ἔχων πάλαι ὡς ἴθνηεν, Πλ. ψ', 871. 1334, 25. καὶ ὅτι τὸ λαί βραχὺ ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ προπαλαί. 1058, 7.
- πάλα** καὶ παλαιὸς ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ εἰ τῆς διφθόγγου. 1859, 54.
- παλαιμοσύνη** χωρὶς τοῦ σ' ἀντὶ τοῦ παλαιμοσύνης. 1543, 32.
- Παλαίμων**, ὁ πρότερον Μελικέρτης, υἱὸς Ἰνοῦς, τῆς καὶ Λευκοθάς, καὶ Ἀθάμαντος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ παλαίον λέγεται τοῦτομα, ἐτυμολογία διεξοδική, καὶ ἱστορία διεξοδική περὶ Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος. 1325, 3. 1543, 23.
- παλαιομαγάδης**, ὁ καὶ μυγάδης ἀπλῶς, ἔστι δὲ εἶδος αὐλοῦ δῶν ἡμᾶ καὶ βυρὸν φθόγγον ἐπιδεικνυμένον. 1157, 42.
- παλαιόντων** ἐπιρῥημα τὸ, ἡ μ' ἀνύειρε ἡ ἐγὼ σέ. 1327, 2.
- παλαιὸς** φῶς, λαὸν γέροντων· ἄνθρωπος, Πλ. ξ', 136. 972, 25.
- Παλαιπερκώτῃ** ἐν συνθέσει, δνομα πόλεως τινος, ἥς ὁ πολλῆς Παλαιπερκώσιος. 356, 35.
- Παλαίσκηψις**, πόλις δωρηθεῖσα Θεμιστοκλεῖ ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἱστορία· ζῆτει τὸ, Σκῆψις πόλις.
- πάλαισμα** Θετταλὸν πρὸς δημοίτητα τοῦ σόφισμα Θετταλόν. 331, 39. ζῆτει τὸ, Θετταλὸν σόφισμα.
- παλαισμοσύνη** ἡ παλαιστικὴ τέχνη. 1325, 46. καὶ ὅτι καὶ παλαιμοσύνη χωρὶς τοῦ σ' γράφεται. 1325, 1.
- παλαιστὴ** θηλυκῶς καὶ παλαιστής ἀρσενικῶς, τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς, ἦγον τὸ τετραδύκτυλον τῆς χειρὸς διάστημα. 450, 38. 896, 60. 1415, 24.
- παλαιστικῶν** μηχανῶν καὶ σχημάτων τινῶν ἑκφρασις διεξοδική. 1327, 8. 12.
- παλαίφατα** θέσφατα, ἦγον παλαίφατοι χρησμοί. 1737, 57.
- Παλαίφατος**, μῦθος ἀλληγορητῆς, καὶ παλαίφατος ἐπὶ τὸν ὁμωνύμιον τῷ κυρίῳ· καὶ ὅτι Παλαίφατος παροϊμικῶς λέγεται πᾶς ὁ τὰ ἀπίθανα πιθανολογῶν. 1859, 43. καὶ ὅτι Θαλείας τῆς Μούσης υἱὸς ἱστορεῖται τις Παλαίφατος. 817, 31.
- παλάμαι** Βριάριον, πίδακεις τινες οὕτω καλοῦνται, ἱστορία· ζῆτει ἐν τῷ, Βριάριον τόφος. 123, 38.
- Πυλαμῆδης**, υἱὸς Ναυπλίου, ὅτι πεττίαν κυβίαν ἐπινόησεν εἰς ψυχγωγίαν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἱστορία· ἔθεν καὶ Παλαμῆδιον ἀρβάνιον λέγεται. 228, 1. 1396, 61.
- παλαμναῖος** ἄνθρωπος ὁ ἔχων παλαμᾶσθαι, ἐναντίον τῷ ἀπάλαμνος· καὶ παλαμναῖος ὁ αὐτόχειρ καὶ μίσχυμα ἔνυχος, καὶ παλαμναῖος Ζεὺς ὁ τοὺς τοιούτους κολάζων, καὶ ὅτι καὶ παλαμναῖα ἀσπίς εἰδὸς τι θηρίου λέγεται. 586, 2.
- παλάσσειν** ἐπὶ τοῦ λαγχάνειν καὶ κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πάλον, ὃ δηλοῖ τὸν κληρον. 674, 10. 1631,
38. καὶ παλάσσειν τὸ ἀναδεύειν καὶ φέρειν καὶ μολύνειν, παρὰ τὴν πάλην, ὃ ἔστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἔθεν ἡ παμπάλη καὶ τὸ παλύνειν. 786, 23. 1631, 38. 1743, 60. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παλάσσειν παρὰ τὸ πᾶσσειν λέγεται πλεονασμῷ τῆς αὐτοσυλλαβῆς. 527, 14.
- παλαστῆν** τῷ τῇ παλαιστῇ τῆς χειρὸς ὠθεῖν. 1415, 22.
- παλεὸς** ὁ μᾶταιος, παρὰ τὸ ἡλιὸς ἐκτάσει καὶ προσθήκῃ τοῦ π'. 1443, 64.
- πάλη** τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλέρου καὶ ἡ τέχνη, ἔθεν ἡ παμπάλη. 786, 23. 898, 6.
- πάληκες** παρ' Ἀθηναίοις, ὅτι παρὰ τὸ πάλλας, ὃ δηλοῖ τοὺς νέους, δοκεῖ λέγεσθαι τοῦτομα. 1742, 38.
- πάλης** τρόπος ἐφ' Ὀμήρου, καὶ σχῆμα τῶν παλαιόντων, ἐρμητεία διεξοδική. 1326, 63.
- παλιγγενεσία**, δόξα Πιθαγόρου τοῦ πάλιν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. 1838, 50.
- παλίλλογα** τὸ εἰς ἀπαρχῆς συνγόμενα, παρὰ τὸ λέγειν εἶπον συλλέγειν· καὶ ὅτι τὸ πρότερον ἢ τῆς λείξεως ἐκ τῶν λεπτικῶν τὸ τοῦ πάλιν ἐπιρῥῆματος τέτραπται. 65, 5.
- παλιλλογίας** παράδειγμα τὸ, Ἄρεις Ἄρεις, Πλ. ε', 31. 578, 16.
- παλιμπαχεῖος** ἡ παλιμπαχέος προπαροξυστικός, ποὺς μακρῶς ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχέως ἀνταπάλιν τῷ βραχέει. 1551, 54.
- παλίμβολος** δόδλος ἐπιθετικῆς, δν πάλιν καὶ πάλιν οἱ τῶν ἀνδραπόδων μεταβολαὶ συνήλθον. 1405, 8.
- παλιμπετές** ἀπονέμεσθαι, Ὁδ. ε', 27. ἀντὶ τοῦ παλιμπετεῖς, ὃ ἔστι ἀντάπαι πιστόντες τοῦ σκοποῦ· καὶ ὅτι καὶ ἐπιρῥηματικῶς ἔστι ἀποτείν τὸ παλιμπετές, καὶ ὅτι δῆνεται ἡ λέξις. 1526, 56.
- παλιμπετής** ὁ ἐναντὶ παραπίπτων καὶ ἐναντιώμενος, καὶ παλιμπετές ἐπιρῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀπίσω καὶ ἀντάπαι. 1066, 38—63.
- παλιμπλαγχθῆναι**, ἐκ δευτέ-

ρου πληνθῆναι ἢ ἐπίσω μάτην ἀποροσῆσαι. 46, 35. 47, 10.

πάλιν τὸ ἔμπαιλιν εἶτον ἀνάπαλιν, καὶ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς καὶ τὸ ἐκ δευτέρου. 46, 45. 47, 2. 62, 8. 1575, 3. 1740, 36. καὶ πάλιν ἔρρει, Ἰλ. ι', 56. ἀντὶ τοῦ ἔμπαλιν ἔρρει. 735, 8.

πάλιν ἐλθεῖν συνήθως μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπανελθεῖν, ἐν δὲ τῷ, καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάρου, Ὀδ. τ', 533. ἀντὶ τοῦ ἀνάπαλιν ἐλθεῖν εἶπουν ἐξελθεῖν τοῦ μεγάρου τίθεται. 1875, 63.

πάλιν λέναι ἀντὶ τοῦ ἐπανέναι παρ' Ὀμήρῳ. 1626, 16.

πάλιν τρέπειν ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ἀλ-λαχοῦ τρέψωι τὴν θείαν. 915, 27.

παλινάγρετος λόγος ὁ ἐκ μετα-μέλου πάλιν ἀγειρόμενος. 144, 11.

παλινδρομῶ ὅτι παρὰ τὴν δρι-μον λέγεται, καὶ ὅτι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων. 786, 36.

παλινροσος ὅτι παρὰ τὸ πάλιν, ὃ ἐστὶν ὀπίσω, καὶ τὸ ὕρω ὕρσω λέγεται. 377, 34.

παλιντιτον λέγεται οὗ ἢ τίσις, ὃ ἐστὶν ἐκδίκησις, πάλιν, ἔχουν ὕστερον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι χρό-νῳ, γίνεται. 1424, 36.

παλιντονον τόζον τὸ πάλιν, ἡ-γουν εἰς τοῦτόπισω, τενύμενον εἶ-πουν καμπτόμενον. 375, 10. 712, 20.

παλιντρέπελος ὁ εἰς τὸ ἀνά-παλιν τοῦ φρονεῖν τραπεῖς. 1135, 18.

παλιντρέπεσθαι τοῦ δεῖνος, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀ-πίσω στραφῆναι καὶ ἀναχωρῆσαι. 1135, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παλιν-τρέπεσθαι τὸ ὅλῳ τῷ σώματι στραφῆναι καὶ ὀπίσω πορευθῆ-ναι, πάλιν δὲ τρέπειν ὀφθαλμούς ἀντὶ τοῦ ὀπίσω ἰρέπειν τοὺς ὀ-φθαλμούς. 1244, 32.

παλιντροπάσθαι ὅτι ἐκ τοῦ παλιντροπος παρήται. 1047, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ παλιντροπά-σθαι, καίπερ ἐκ τοῦ τρωπῶν συγκείμενον, ὃ διὰ τοῦ ὦ μεγά-λου γράφεται, ὅμως αὐτὸ διὰ τὴν σύνθεσιν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται κατὰ τὴν διευτέραν κλι-νόμενον. 719, 57. 1639, 43.

παλιντροπος ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ τρωπῶν συγκείμενον, ὅμως διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται. 1047, 33.

παλιρρόδιον κῆμα τὸ κατὰ πα-λιρρόδιον ῥοθοῖν ἢ τὸ διαίλου τρόπον ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς θί-λυσσαν ἀποκυδιστάμενον. 1541, 3.

παλιώξις ἢ ἀνάπαλιν διώξις, ἢ ἐκ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων. 893, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παλιώξις λέγεται, διὰν ἐξ ἐποστροφῆς διώκωσιν οἱ δεδιω-γμένοι. 1032, 48.

πάλλα ἢ σφαῖρα, παρὰ τὸ πάλ-λεσθαι. 1554, 31.

Παλλάδιον τὸ τῆς Παλλάδος εἰδωλον. 84, 46. καὶ περὶ τῆς τοῦ Τρωικοῦ Παλλάδιον σκευῆς ἱστο-ρία. 627, 5. 11. καὶ πῶς ὁ Διο-μήδης κλέψας ἄμα Ὀδυσσεὶ τὸ Τρωικὸν Παλλάδιον ἐπ' ἐκείνου ἐπεβοτείρθη, ἱστορία διεξοδική. 882, 20. καὶ Παλλῆδιον δικαστή-ριον Ἀθήνησι. 1419, 53. ζῆτει τὸ, ἐπὶ Παλλαδίῳ.

παλλακὴ ἐν ἴσῳ τῷ νεῶνις, ὅτι ἡλικίας ἐστὶν ὀνομασία. 763, 22. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πάλλαξ λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸν νεὸν ἢ νεῶν. 84, 40. 1419, 50. καὶ ὅτι παλλακὴ οὐκ ἦν ἐφ' ἑβριστον ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 713, 23. καὶ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς βυρβάρους αἱ γαμεταὶ ἠνεύχοντο πρὸς τὰς παλλακὰς κοινωνίαν τῶν ἰδίων ἀνδρῶν, πα-ρὰ δὲ τοῖς Ἑλλήσιν οὐκέτι. 1361, 18.

παλλακὴς ὅτι ἐποχοριστικὸν ἐστὶν ὄνομα. 763, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ παλλακὴς ἐκ τοῦ παλλακὴ παρή-χθη, καὶ ὅτι διαφέρει ἐταίρας ἢ παλλακῆς. 1758, 2. 7.

πάλλαντες οἱ νέοι προσηγορικῶς. 84, 39.

Πάλλαντιδαι ἐπὶ Θεσίως ἐκ-βληθέντες. 284, 31.

πάλλαξ πάλλακος, ὁ νέος καθ' ἡλικίας προσηγορίαν. 763, 20.

Πάλλας, Ἀθηναῖς ἐπίθετον, παρὰ τὸ πάλλιν ἢ ἀπὸ τινος Πάλλαν-τος, ἢ ὅτι παλλάδες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ νεάνιδες ἐλέγοντο, ὡς καὶ πάλλαντες καὶ πάλλακες οἱ νέοι. 84, 35. 39. 1742, 35.

πάλλας καὶ πάλλαξ ὁ νέος, ὅθεν

καὶ παλλακὴ καὶ παλλάκια τὰ παιδία. 1419, 50. 1742, 37.

πάλλειν τὸ κινεῖν. 418, 45. 419, 6. καὶ πάλλιν χειρὶ παιδίον, τὸ ἐψύσαντα διακινεῖν, Ἰλ. ζ', 474. 656, 50. πάλλιν δὲ δόρυ ἀντὶ τοῦ κρῦφαίνειν. 1050, 31.

πάλλευκον ἐκ τοῦ πᾶν καὶ τοῦ λευκόν, ὅτι τὸ πρότερον λ' ἐκ τροπῆς τοῦ ν' ἔχει. 65, 6.

Παλλήνη, πόλις Θρόακας, ἢ καὶ Φλέγρα, ἧς οἱ ἀνθρώποι ἀγρίως ἐρίον, ὅθεν καὶ ἡ Γίγαντομαχία κατ' αὐτὴν γεγενῆσθαι μνηστέται· καὶ ὅτι διὰ τὸ λ' γράφεται τοῦνομα. 291, 45. 311, 39. 1618, 45.

πάλλμονες, δοτικὴ προσηγορία κατὰ γλῶσσαν. 1024, 39.

πάλλος ὁ κλέρος, παρὰ τὸ πάλ-λεσθαι, ὃ ἐστὶ κινεῖσθαι. 84, 37. 418, 44. 419, 3. 674, 11. 1631, 39.

πάλλιο ἀντὶ τοῦ ἐπαιλο, ἔχουν προσέκρουσε καὶ προσέπταισε. 1035, 59.

παλτόν, εἶδος δόρατος προσηγο-ρικῶς, καὶ παλτόν πῖρ ἐπιθετι-κῶς τὸ κεραυνίον. 674, 12.

παλύνειν τὸ λευκαίνειν, ὅτι περὶ ὀλείου καὶ χιόνος λέγεται. 786, 18. 20. καὶ ὅτι τὸ παλύνειν ἄλ-γιστα, παλλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ λε-γόμενον, οὐκ ἀρτοποιίαν σημαίνει, ἀλλὰ τὴν ἐπίπασμα σίγηθες τοῖς παλαιοῖς. 1162, 48. 1751, 33. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι παλύνειν ἀλ-γίτοις, ἔχουν λευκαίνειν ἢ κατα-πάσσειν, ἢ παλύνειν τι ἀλγίτοις τὸ συναναδεύειν. 1766, 38.

παλύνειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιπάσσειν. 786, 23. 868, 24. 898, 6. ζῆτει τὸ παλύνειν καὶ τὸ πάλιν.

πάμματα, ζῆτει τὸ πάμματα.

Παμβοιώτια, ἐορτὴ κοινὴ πάν-των Βοιωτῶν, ὡς Παναθήναια ἢ τῶν πόντων Ἀθηναίων. 247, 27. 268, 24.

παμβώτις γῆ ἢ πάντα βόσκουσα, ὅτι καθόλου κατὰ πάσης τῆς γῆς λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ βώτης ἀρσενικοῦ δοκεῖ παρεσχηματισθαι τὸ βώτις θηλυκόν, ὅθεν τὸ ἢ παμβώτις καὶ βωτιάειρα. 71, 13. 699, 48.

πάμματα Δωρικῶς τὰ κτήματα, παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κτῆμαι. 493, 45. [πάμματα hic et in sequenti

κάμστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριστος, Ὀδ. ρ', 415. 1826, 26. 38.

οὐκ ἀρνητικὸν ἐπιρρήμα ὅτι καὶ οἰκὶ λέγεται, καὶ ὅτι τὸ μονοσύλλαβον οὐκ οὐ γέγονεν ἐκ τοῦ οἰκὶ δυσυλλάβου. 211, 33. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ οὐκ ἐπιρρήμα καὶ χωρὶς τοῦ ἰ λέγεται, τὸ δὲ οὐκ οὐδαμῶς χωρὶς τοῦ ἰ. 1085, 55.

οὐκ ἐν κόσμῳ φεύγειν, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως φεύγειν. 257, 31. ζῆτει ἐν τῷ κόσμῳ.

οὐκ ἔσθ' ἔπως, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσθ' ὅτι μεταληπτικῶς, ἐρμηνεία διεξοδική. 79, 31.

Οὐκ ἀλέγων πύριον ὅτι ἐκ τῆς οὐκ ἀποφάσεως καὶ τοῦ ἀλέγειν σύγκειται. 395, 8. καὶ ὅτι Οὐκ ἀλέγων οὐχ' ὁ παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἕτερός τις ἀρχαιότερος γαμβρὸς Λαομίδοντος ἱστορεῖται. 349, 6.

οὐλαὶ αἱ κριθαὶ ὁμωνύμως ταῖς ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλαῖς, ὅτι παρὰ τὸ ἔλαι ἦγον ἀνέριαι ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὸν ἀλειτὸν οὕτως ἐκλήθησαν ἐπενθίσει τοῦ ὑ. 132, 36. κατὰ δὲ ἐτέ- ρους οὐλαὶ ἀπὸ μέρους τὸ ἐξ αἵ- λων καὶ κριθῶν μίγμα, ὅθιν οὐλοχύται· καὶ ὅτι δέχνεται ἡ λῆξις πρὸς διαστολὴν τῆς οὐλαὶ ἐπιθετικῆς εὐθείας τῶν πληθυν- τικῶν. 133, 8. 19. 1476, 12. 1725, 64. ζῆτει τὸ οὐλοχύται.

οὐλαὶ κόμμαι αἱ ἐστραμμέναι, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν. 1561, 35.

οὐλαμὸς ποτὲ μὲν ἡ ἀπλῶς συ- στροφή τῶν στρατιωτῶν, ποτὲ δὲ ἀφωρισμένως σύστημα ἀνδρῶν τεσσαράκοντα. 469, 8. 13. 665, 14. ἀλλαχού δὲ ὅτι οὐλαμὸς ἀνδρῶν τὸ σύστημα καὶ πύκνωμα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώ- σεως ἢ τῆς οὐλότητος τῶν συνε- στραμμένων τριχῶν. 1190, 46.

οὐλε ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, ἀπὸ τοῦ οὐλεῖν, ὃ ἔστιν ὑγιάειν. 1965, 31.

οὐλεῖν τὸ ὑγιάειν, παρὰ τὸ δλεον, ὃ δηλοῖ τὸ σῶν καὶ ὑγίαι. 32, 32. 1965, 31.

οὐλή, τύλος ἢ τύπος θεραπευ-θέντος τραύματος. 455, 13. ἀλ- λαχού δὲ ὅτι οὐλή ἢ κριθὴ καὶ

τὸ ὑγιασθῆν τραῦμα δυνάτονως, οὐλή δὲ ἐπιθετικὸν βαρυντόνως. 1169, 39. καὶ ἀλλαχού δὲ ὅτι οὐλή παρὰ τὸ δλεον λέγεται, ὡς ὀλωθέν τι τῷ ἔλκει ἐπιγινόμενῃ· καὶ ὅτι ψιλοῦται ἡ λῆξις διὰ τὴν Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν τοῦ ὑ, καὶ ὅτι δέχνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ οὐλή ἐπιθέτου. 1869, 20.

οὐλή θριξ ἢ συνεστραμμένη, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ εἴλειν, ὃ δηλοῖ τὸ συστρέφειν, ὅθιν οὐλόθριξ σύν- θετον. 164, 44. 1769, 35. καὶ ὅτι βαρύνεται ἡ λῆξις πρὸς δια- στολὴν. 1169, 38.

οὐλή χλαῖνα ἢ ὄγις παρὰ τὸ δλεον, ἢ ἡ τριχωτὴ παρὰ τὸ οὐλον τῆς τριχὸς, ἢ ἡ εὐκλωστος παρὰ τὸ εἰλεῖν. 1482, 1. ἀλλαχού δὲ ὅτι οὐλή χλαῖνα ἢ συνεστραμμένη καὶ εὐκλωστος ἢ ἡ δλη καὶ ὄγις ἐν τῷ, οὐλήν πορφυρέην, Ὀδ. τ', 225. ἢ οὐλήν πορφυρέην ἀντὶ τοῦ ὀλοπόρφυρον. 1863, 32.

οὐλή ἢ Βοιωτικῶς ἢ κοινῶς ὕλη προσθέσει τοῦ ὁ. 23, 32.

οὐλῖος ὁ ὑγιαστικός ἢ ὁ δλέθριος. 1087, 14. 1781, 19.

οὐλῖος Ἀπόλλων ὁ ὑγιαστικός, παρὰ τὸ οὐλεῖν. 32, 32. 342, 1. 577, 44. ἀλλαχού δὲ ὅτι οὐλῖος Ἀπόλλων ὁ ὀλόγητος, ὃ ἔστιν ὑγίαιας, ποιητικὸς ὡς ἱατρός. 1928, 10.

οὐλῖος ἀσπὴρ ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ τοῦ Κυνὸς ὡς φθοροποιὸς διὰ τὰ ὑπ' αὐτὸν δλέθρια καύματα. 831, 5.

οὐλοβόρος ἔχισ ὅτι παρὰ τὸ οὐλον, ὃ ἔστιν δλέθριον, λέγε-ται. 1057, 2.

οὐλόδετον καὶ οὐλοδέτης, σχοι-νίον ᾧ τὰ τῶν οὐλῶν, ὃ ἔστι κριθῶν, δρώγματα ἐδέσμου. 1162, 30. 33.

οὐλόθριξ ὁ οὐλας ἔχων τρίχας. 164, 45. 469, 14. ζῆτει ἐν τῷ, οὐλή θριξ.

οὐλοὶ τήπητες οἱ δασεῖς καὶ τρι-χωτοί, ἢ οἱ εὐελεῖστοι καὶ εὐ-κλωστοί. 1056, 63.

οὐλοκάρητος ἀντὶ τοῦ οὐλόθριξ συνεκδοχικῶς. 1864, 9.

οὐλομένη ὅτι παρὰ τὸ οὐλον καὶ τὸ μένος λέγεται, ἢ οὐλομένη ἀντὶ τοῦ ἐλομένη· καὶ περὶ τοῦ

πότερον ἐνέργειαν ἢ πάθος ὑπα-γορεύει ἐν τῷ, μῆνιν οὐλομένην, Ἰλ. α', 2. 15, 14. ἀλλαχού δὲ ὅτι οὐλομένη ποτὲ μὲν ἐνεργητικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ δλεθρία, ποτὲ δὲ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ παθούσης δλέθρια καὶ κακοδαίμων. 1846, 27. 33. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, ἢ πολ-λὰ κύκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν, ἡρ-μήνεται τὸ οὐλομένη ἐν τῷ, βύλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς οὐ-λομένης, Ὀδ. ρ', 474. 1827, 18.

οὐλόμενος φάρμακον ἐπιθετικῶς ὅτι παρὰ τὸ δλλω λέγεται. 1662, 64.

οὐλόμενος ὁ δλέθρου αἷτιος ἢ ὀλέσθαι ἄξιος. 968, 8.

οὐλον ἀντὶ τοῦ δλεον καὶ ὕγιες, καὶ οὐλον τὸ συνελημμένον καὶ συνεστραμμένον. 469, 13. 1162, 43.

οὐλον κεκληγέται λέγονται ψᾶρες ἢ κολοιοὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ δέξθαι διὰ δε-λίαν ἢ ἀντὶ τοῦ σημαντικὸν τοῦ οἰκείου δλέθρου. 1126, 38.

οὐλὸς ἄνθρωπος καὶ οὐλή κόμη ἀντὶ τοῦ οὐλος καὶ οὐλή. 794, 29.

οὐλος δνεῖρος, Ἰλ. β', 6. ὁ δλέ-θριος ἢ ἡ ὕγις καὶ τέλειος ἢ ὁ στροβλὸς καὶ σκολιὸς διὰ τὴν ἀσάφειαν, παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὃ δη-λοῖ τὸ συστρέφω. 164, 36—46.

οὐλος ἄρτος ἀντὶ τοῦ δλος, ὃ ἔστιν ἀκέραιος, συνθήκως δὲ οὐ-λος ὁ δλέθριος παρὰ ποιηταῖς. 164, 43. 1057, 1. 1823, 22. ἀλ-λαχού δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ τέλειος διὰ τὸ στρογγύλον καὶ κυκλοτερές τοῦ σχήματος. 1816, 32.

οὐλοχύται, προθύματα τινα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐξ οὐλῶν ἦγον κριθῶν αἰσὶ μεμ-νημένων, ἅπερ εὐχαριστοῦντες ἢ εὐφορίαν οἰωνίζόμενοι οἰονεῖ τινος ἀπαρχὰς ἐπείχον τοῖς βωμοῖς. 132, 22. καὶ διὰ τί τοὺς ἔλας παρεμύγνον. 132, 43. 133, 13. ἕτεροι δὲ οὐλοχύτας τὰ κανῆ ἀνέ-ησαν, δι' ὧν οἰλαὶ ἔχοντο αἱ κριθαὶ ἐχόντο. 133, 18. ζῆτει τὸ οὐλαί. ἀλλαχού δὲ ὅτι αἱ πρό-θεμα παρελαμβάνοντο εἰ οἰλο-χέται παρὰ τοῖς Ἕλλησι πρὸς ἰ-πόμνησιν τῆς ἐξ ἀρχῆς τροφῆς τῶν ἀνθρώπων. 1476, 47.

οὐρος τὸ ὄρος, καὶ οὐρος ὁ περιουσιμὸς, καὶ οὐρος ὁ ἄνεμος παρὰ τὸ ὄρειον, ὅτι ἐξ ἐπειθέσεως Ἰωνικῆς ἔχουσι τὸ ὕ, καὶ ὅτι βυρρύνονται πρὸς διαστολήν. 23, 28. 1871, 38. καὶ ὅτι ὁ μὲν ὄρος καὶ τὸ ὄρειον ἰωνίζονται τῇ ἐπειθέσει τοῦ ὕ, ὁ δὲ τοῦ γάλακτος ὄρος καὶ ὁ ζωικός ὄρος οὐδὲν τοιοῦτον πάσχουσι. 488, 7. 1871, 41.

οὐρος ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ὄρειον, ὃ ἔστι παρορμιῶν καὶ προπέμπειν, τὴν ναῦν. 139, 2. 1500, 34.

οὐρος ὁ εὐδινὸς ἄνεμος, παρὰ τὸ ὄρειον δι' αὐτοῦ τὴν ναῦν. 1452, 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οὐρος ὁ σφοδρὸς καὶ ὀρμητικὸς ἄνεμος. 1773, 39. 1781, 47.

οὐρος ὁ ἔφορος καὶ φύλαξ, παρὰ τὸ ὄρειον. 700, 37. 887, 11. 1774, 32.

οὐρὸς δὲ ξυτόνως ὁ τόπος, ὅθεν ὄρειον ἢ ναὺς καθέλικτομένη εἰς θάλασσαν. 194, 20. 906, 47.

οὐς λήγοντα περισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐς συνηρημένα, οἷον πλακοῖς πλακοῖς, σησαμοῖς σησαμοῖς. 277, 13. 1114, 2.

οὐς λήγοντα ἐν ἀπλότῃ ὅτι καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὸ ὕ, οἷον πὸς τρίπους, νοῦς σύννοος. 496, 44.

οὐς ὥτις, ὅτι παρὰ τὸ αἶω τὸ ἀκοίω γίνεται ὄας καὶ μεταθέσει καὶ κρύσει ὥς ὥτις, ὃ συνήθως οὐς λέγεται. 1148, 52. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ οὐς ὄνομα ἐκ τοῦ οὐας συγκέκοπται. 1213, 47.

οὐς Ἀφροδίτης, ὅτι ὕστρεόν τι τροφικώτατον ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν Φάρῳ γινόμενον οὕτω λέγεται. 1821, 54.

οὐσιαστικὰ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, ὧν θύτερον κατὰ τοῦ λοιποῦ λέγεται κατὰ τι σχῆμα λόγου, οἷον γυναῖκα μαζον, ἀντὶ τοῦ γυναικίτην. 1330, 6.

οὐσιώδεις οὐδέτερον ἀρσενικῶ ἐπιθέτω ὑποκείμενον ἐν τῷ, τέκνον φίλε, παρ' Ὀμήρῳ. 1450, 54.

οὐσαι λήγουσαι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ κατὰ νήσων τινῶν προσηγορικῶς λεγόμεναι, οἷον Λαγοῦσαι, Πιθηκοῦσαι, Πιτυοῦσαι,

ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐσαι λεγόμενων συνηροῦνται τὰ ὀνόματα, οἷον Λαγίεσαι Λαγοῦσαι, Πιθηκοῦσαι Πιθηκοῦσαι. 306, 11.

οὐτα ὅτι ἐκ τοῦ οὐτασεν ἀπεκόπη, καὶ ὅτι προπερισπᾶται διὰ τὸ ἐκ τῆς ἀποκοπῆς βραχυναταληκτεῖν. 505, 14. 858, 9. 1927, 17. 1930, 48.

οὐταε, προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ οὐταε, Ὀδ. γ', 356. 1930, 47.

οὐτάζειν τὸ ἐκ τοῦ ἐγγὺς πλήττειν. 1030, 27.

οὐτάμενοι γενικῶ ὀνόματι λήγονται παρ' Ὀμήρῳ οἱ τε τετρωμένοι καὶ οἱ βεβλημένοι. 1672, 16.

οὐτάσαι τὸ σχεδύθεν πατάξαι, βυλεῖν δὲ τὸ πύρρῳθεν καθικέσθαι. 455, 10. 506, 18. 1020, 41.

οὐτ' οὖν, ἀντὶ τοῦ οὐτε δὴ παραπληρωματικῶς ἐν τῷ, οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, Ὀδ. α', 414. 1427, 12.

οὕτι ἐν ἴσῳ τῇ οὐ ἀποφύσει, ὅτι περιττὸν ἔχει τὸ τι. 467, 16.

οὕτι πάρος γε, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκ πολλοῦ ἐν τῷ, θυμὸς μοι ἐλδεται οὕτι πάρος γε, Ὀδ. σ', 164. 1841, 62.

οὕτιδανὸς ὁ οὐδὲν τι ὦν, παρὰ τὸ οὕτις πλεονασμῷ τοῦ δ' ἢ τῆς δὴ συλλαβῆς. 106, 22. 29. 852, 24.

οὕτιδες παραλογισμοὶ εἴτουν σοφίσματα οὕτω καλούμενα ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἐκείνου, Οὕτιν ἐγὼ πύματον ἴδομαι, Ὀδυσσ. ι', 369. 1634, 55.

Οὕτις, κίριον παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῆς οὐ ἀποφύσεις παρηγμένον. 395, 10. 1634, 55.

οὕτος αὕτη τοῦτο, δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι, ὅτι καὶ ἀναφορικῶς περὶ ἀπόντων λέγονται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1409, 28. 1558, 22. 1961, 7.

οὕτος ἀνὴρ, ὅτι οὕτως λέγομεν ὅταν οὐκ ὀνομάσαι θέλομεν ἢ πρὸς ἔξοχόν. 1142, 11.

οὕτα λήγοντα θηλυκὰ προπερισπώμενα ἐκ τῶν διὰ τοῦ οὐσαι συνηρημένα Ἀττικῶς, οἷον μελιτόεσσα μελιτοῖττα, οἰνοῖεσσα οἰνοῖττα. 1735, 52.

οὕτω ὅτι ἐκ τοῦ οὕτως γέγονεν

ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ὅτι καὶ περισπωμένως οὕτως λέγεται Ἀωρικῶς. 630, 20.

οὕχ' ἀποφατικὸν ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ τίθεται πρὸ δασυνομένου συμφώνου, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ οὕχ λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ι, διὸ καὶ ἀπόστροφον ἔχει ἐπὶ τοῦ χ, καὶ ὅτι τινὲς τῶν παλαιῶν ἀπαρέσκονται τοῦτοις. 211, 31. 809, 3. 1085, 53.

οὕχ' ἔδος καὶ οὕχ' ἔδρας ἀκμή, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔστι καιρὸς τοῦ ἔλθεσθαι. 1295, 57.

οὕχ' ἴκιστα, ἀντὶ τοῦ μάλιστα. 1314, 26.

οὕχ' ἀποφατικόν, ὅτι τοῦ μὲν οὕχ' ἀποβάλλεται τὸ ι κατὰ τὰς συναλφάς, τοῦ δὲ οὐκ οὐδαμοῦ. 211, 31. ζῆται τὸ οὕχ'.

ουχος λήγονται προσηγορικὰ προπερισπώμενα, οἷς ἔγκυται τὸ ἔχω ἐν συνθέσει, ὅτι ὅταν διαλυθῶσιν οὐκέτι ταῦτόν σημαίνουσιν, οἷον τὸ ῥάβδον ἔχειν οὐ ταῦτόν τῳ ῥαβδοῦχος. 104, 23.

ὄφ, ἐπιφώνημα τῶν ἀλγούντων ἢ ἐκπληττομένων. 900, 27.

οφα καὶ οχυ λήγοντες παρακειμένοι ὅτι μικτοὶ εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλήγον ὁ ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακειμένου, τὸ δὲ λήγον σύμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, ἄλλοχα, ἐνήνοχα. 1687, 8. καὶ ὅτι τῶν διὰ τοῦ οφα ληγόντων μέσων παρακειμένων οἱ μὲν ἀναλόγως ἔχουσι τὸ φ ὡς ἀπὸ θεμάτων εἰς φω ληγόντων κεινημένοι, οἷον τέτροφα, οἱ δὲ παραλόγως κατὰ συνεκδρομήν, οἷον κέκλοφα, κέκοφα. 1946, 47.

ὄφειλέτης καὶ ὄφειλίσιον ὅτι ἐκ περισπωμένου θέματος δοκοῦσι παρῆχθαι. 1751, 12.

ὄφεις Ἰδαῖοι ἐλάφους ἀναιροῦντες, ἱστορία. 697, 39.

ὄφελεις καὶ ὄφελεν, πρόσωπα ὀηματικά εὐκτικής σημασίας, ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν δυσι λ' γραφόμενα, Ἰωνικῶς δὲ ἐν τε κ' γράφεται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν πρὸς μέτρον χρῆσιν. 646, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ταῦτόν ἐστιν ὄφελεις Ἰωνικῶς εἰπεῖν, ὡς εἰ καὶ ὄφελεις κοινῶς. 380, 23.

καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι τὸ ὄφελος καὶ ὄφειλεν ἐκ τοῦ ὄφειλες καὶ ὄφειλε γεγονῶσιν ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ παραληπτικοῦ ἰ τῆς διφθόγγου. 380, 27. 783, 63.

ὄφελλει, τρίτον πρόσωπον ἀορίστου εὐκτικοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ ὄφειλα δριστικοῦ κεινῆται. 1080, 12. 1448, 36.

ὄφελλειν τὸ αὐξάνειν. 878, 44. καὶ ὄφελλειν μῦθον τὸ πολυλογεῖν καὶ ληρεῖν. 1078, 50. καὶ ὅτι καὶ μένος ἡ προθυμία ὄφελλεισθαι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1314, 12.

ὄφελλεις, ὄνομα παρὰ τὸ ὄφελλειν λεγόμενον, ὅτι καὶ ὄφελσιμος λέγεται Αἰολικῶς. 1472, 33.

ὄφελλεισθαι λέγεται χρέος, Ὀδ. γ', 367. ἀντὶ τοῦ ὄφειλσθαι ἢ ἀντὶ τοῦ αὐξεσθαι διὰ τὸν τόκον. 1472, 28.

ὄφελμα τὸ σάρωτρον, ὅτι παρὰ τὸ ὄφελω, ὃ ἔστιν αὐξω, ἀντιφραστικῶς λέγεται. 1887, 34.

ὄφελον κατ' εὐκτικὴν σημασίαν λεγόμενον ἐν τῷ, ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρος νύ τευ ἔμμεναι υἱός, Ὀδ. α', 217. ὅτι ἐκ τοῦ ὄφειλον κατ' Ἰωνικὴν ἀναυξησίαν καὶ ἀποβολὴν τοῦ ἰ λέγεται. 1412, 37.

ὄφελος ἔτι παρὰ τὸ ὄφελω, ὃ ἔστιν αὐξω, λέγεται. 1314, 13.

ὄφελσιμος Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ὄφελλιμος, ζήτην τὸ ὄφελλιμος. 1472, 33.

Ὀφέλτης, ὄνομα τοπικὸν παρὰ Λυκόφρονι, Ὀφέλιος δὲ κύριον παρ' Ὀμήρῳ. 845, 38.

ὄφρων καταδύσεις, ὅτι χεῖαι καὶ αἰλῶι καὶ τρόχιμαλοι καὶ αἰμῶσιαι πολυωνυμικῶς λέγονται. 1259, 33.

ὄφθαλμοὶ ὅτι αἰδοῦς εἰσὶν οἰκητήριον. 923, 17. καὶ ὅτι οἱ τῶν εἰς ἄκρον θυμονύμενων ὄφθαλμοὶ πυρὶ λάμποντι εἰκάζονται παρ' Ὀμήρῳ. 1080, 12. καὶ ὅτι δι' ὀφθαλμοῦ καὶ περιεργίαν πολυὺς ὄφθαλμοὶ τινες γεγονέναι ἐμυθίσθησαν. 1504, 56. καὶ ὅτι ὄφθαλμοὶ δμῶνύμως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρέχοντες. 1850, 23. καὶ ὅτι τυφλὸν ἔπαινον γυναικὸς ἄρηκε τις, καὶ ὃν μηδὲν περὶ

τῶν ὄφθαλμῶν αὐτῆς εἶρητο. 1558, 17. καὶ ὅτι ὄφθαλμοῖσιν ἰδεῖν πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ κατὰ φαντασίαν ἰδεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 376, 38. 1662, 22.

ὄφθαλμός ὅτι παρὰ τὸ ἄλλεσθαι ἔξ αὐτοῦ τὸ ὀπτικὸν λέγεται, οἷον ἐλ ὀπταλμός. 1392, 40.

ὄφθαλμός ποταμοῦ, ὅτι ἀκέρως ἂν λεχθεῖν ὄφθαλμός ποταμοῦ, ὡς καὶ στόμα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινόμενον. 169, 18. καὶ ὅτι καὶ ὄφθαλμοὶ τριήρων ὀπαί τινες ἐν ταῖς τριήρεσι τροπικῶς λέγονται. 1931, 44.

ὄφρις ὅτι κοινῶς μὲν παρὰ τὸ ὄπτω ὄφα ἐτυμολογεῖται, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος ἐκπληκτικοῦ. 900, 26.

ὄφλω ὅτι ἐκ τοῦ ὄφελω συγκέκοπται, καὶ ὅτι ὄφλειν τις λέγεται ἐπὶ δίκῃ, ὄφειλεν δὲ τὸ ἀπλῶς, καὶ ὄφλειν γέλωτα τὸ κατὰ δίκης λόγῳ τοῦτο πάσχειν. 1751, 12.

ὄφρα ἀντὶ τοῦ ἔως καὶ εἰσόκε. 578, 23. 1775, 6.

ὄφρῦες ὅτι παρὰ τὸ τὴν ὄφιν ῥέεσθαι, ὃ ἔστι φυλάσσειν, λέγονται. 144, 42. καὶ ὅτι ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὄφρῶν, διάλυσις προσώπου καὶ σκυθρωπότης διαφαίνεται. 1538, 12. ὅθεν ὄφρῶν νέφωσιν εἰπὲ τις τὴν σκυθρωπότητα. 144, 37. καὶ ὅτι καὶ ὄφρῖναι τινες ἔξοχα ὄφρῦες λέγονται τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

ὄφρῦεσθαι καὶ ὄφρῦσθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τὴν ὄφρῦν λέγονται. 298, 15.

ὄφρῦεσσα Ἰλιος ἐπιθετικῶς ἢ ἐπὶ ὄφρῦδους τόπου κειμένη. 1277, 3.

ὄφρῦς αἱ ὄφρῖναι ἔξοχα τροπικῶς. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

οχα καὶ οφα λήγοντες παρακείμενοι ὅτι μικτοὶ εἰσι, καὶ τὸ μὲν παραλήγον ὃ ἐκ τοῦ μέσου ἔχουσι παρακείμενον, τὸ δὲ λήγον σίμφωνον ἐκ τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον κέκλοφα, κέκοφα, κέλογχα, ἐνήνοχα. 1687, 8.

ὄχα ἀντὶ τοῦ ἐξόχως κατ' ἔλλειψιν τῆς ἐξ προθέσεως. 54, 42. ὅθεν τὸ ὄχ' ἄριστος ἐν ἴσῳ τῷ μέγ' ἄριστος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.

342, 32. καὶ ὅτι τὸ ὄχα ὡς καὶ τὸ ἔξοχα παρὰ τὸ ἔχω ἔξω λέγονται. 1528, 29.

ὄχανα ἀσπίδων οἱ λεγόμενοι πόρπακες δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται, ὃ ἔστι κρατοῦνται. 152, 28. 243, 35. 425, 43. 707, 59. 905, 52. καὶ ὅτι τὰ τῶν ἀσπίδων ὄχανα Κάρων εἰσὶν εὔρημα. 367, 24.

ὄχέειν ὀξύν ἀντὶ τοῦ ὀχεῖν, ὃ ἔστι φέρειν καὶ βαστάζειν, ὁμοίως τῷ νηπιῖας ὀχεῖν, ἤγουν βαστάζειν νηπιότηας, ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγροποροῦντων λέγεται. 1577, 43. 1932, 62. καὶ ὀχεῖν ἄτην ὁμοίως ἀντὶ τοῦ βαστάζειν οἷά τι ἄχθος. 1910, 63.

ὄχέεσκον ἀντὶ τοῦ ὄχουν, ἤγουν ἔφερον καὶ ἐβάσταζον. 1704, 6.

ὄχεῖν τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν, καὶ ὀχεῖσθαι παθητικῶς τὸ φέρεσθαι καὶ βαστάζεσθαι. 814, 34. 1418, 60. 1704, 6.

ὀχεῖσθαι λέγεται ἀνθρώπος ἐφ' ἵππον, καὶ ὀχεῖσθαι λέγεται ἵππος, ἤγουν ἐπὶ ἀναβάτῃ γίνεσθαι. 1096, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὀχεῖσθαι τὸ ἐπὶ ὄχου, ἤγουν ἄρματος, φέρεσθαι κυριολεκτικῶς ὀχεῖσθαι δὲ τις κύμασι μεταφορικῶς λέγεται, οἷον ἐν τῷ, ὀχῆσαι το κίμασιν Ἐρμῆς, Ὀδ. ε', 54. 1523, 13.

ὀχετηγὸς ἀνθρώπος ὃ τῷ ἔδατι τὸν ροῦν ὀδηγῶν. 1236, 11.

ὀχεῖς ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ πυλῶν ὀχεῖς λέγεται, καὶ περιεφραλαίας καὶ ζωστήροσι. 425, 41. 454, 22.

ὀχεὺς πυλῶν ὃ τῆς θύρας μοχλός, ὃ ἔστι ξύλον συνέχον κεκλεισμένους τὰς θύρας, ὅτι παρὰ τὸ ἔχειν λέγεται. 895, 46. 914, 23. 1358, 61.

ὀχεὺς περιεφραλαίας ὃ συνέχων τὴν περιεφραλαίαν ἱμάς. 425, 41.

ὀχῆες ζωστήρος, κρίκοι τινὲς οἷς διόλου συνέχετο ὁ στρατιωτικὸς ζωστήρ πρὸς τὸν θώρακα. 453, 35. 1215, 1.

Ὀχη, ὕρος τῆς Καρυστίας χώρας ἐν Εὐβοίᾳ, ὅτι παρὰ τὸ ἐξέλγειν λέγεται, ἢ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς καὶ Ἡρας ὀχέαν. 54, 43. 279, 2. 280, 42. 1385, 32.

ὀχη ὀξυτόνως ἢ τροφή, παρὰ τὸ

- τοῦ παιῶν γέγονεν, ὃ δηλοῖ τὸν Θεραπευτικόν, ἐφαίρειται τοῦ ἄ. 1275, 42.
- Παιῶν** Παιονος ἔθνηκόν, παῶν δὲ παῖοντος μετοχή, Παιῶν δὲ Παιῶνος ἢ Ιατρὸς τῶν θειῶν. 138, 12. 1109, 21.
- παιωνία**, εἶδος βοτάνης, καὶ παιωνία χεῖρ ἐπιθετικῆς ἢ Θεραπευτικῆς, Παιονία δὲ ἡ χώρα. 138, 10. 18.
- παιωνίζειν** ταῦτόν περ παιανίζειν, ζῆται τὸ παιῶν καὶ παιανίζειν. 137, 43. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ παιωνίζειν ἐκ τοῦ παιωνίζειν γέγονε κράσει τοῦ ἡ καὶ ὁ εἰς ὦ. 1109, 24.
- πακτώω** πακτῶ, τὸ καυσοφαλλῶ. 742, 42. 1532, 58.
- Πακτώδης** ποταμός ὅτι ἀπὸ Τιμῶλον τοῦ ὄρους ἄρχειται καὶ εἰς τὸν Ἑρμόν ἐκβάλλει, ἱστορία. 366, 21. 24. 1212, 24. 64.
- πακτώσαι** δῶμα τὸ συγκλείσαι καὶ ἀσφαλῖσαι. 1937, 62.
- παλάθη**, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ τῶν ἰσχυρῶν ἐπισύνθεσις. 1399, 30. 1914, 50.
- πάλα** ἐπιρρήμα ὅτι καὶ τοῖς προσφάτως γενομένοις ἐπιλέγεται. 702, 3. καὶ ἀλλαχού ὅτι τὸ πάλα οὐ μόνον τὸ ἀφ' ἱκανοῦ χρόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ ὥρας ἢ στιγμῆς. 770, 7. 1313, 16. 1892, 57. καὶ πάλιν ἀλλαχού ὅτι τὸ πάλα ἐπὶ ὀλίγου χρόνου ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐν τῷ, ἀτὰρ δὴ ὅστιον ἔχων πάλαι ὥς ἴθυνεν, Πλ. ψ', 871. 1334, 25. καὶ ὅτι τὸ λαὶ βραχὺ ἔχει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πρόπαλαι. 1058, 7.
- πάλα** καὶ παλαιός ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ἰ τῆς διφθόγγου. 1859, 54.
- παλαιμοσύνη** χωρὶς τοῦ σ ἀντὶ τοῦ παλαιμοσύνη. 1543, 32.
- Παλαίμων**, ὁ πρότερον Μελικέρτης, υἱὸς Ἰνοῦς, τῆς καὶ Λευκοθέας, καὶ Ἀθάμαντος· καὶ ὅτι παρὰ τὸ παλαίον λέγεται τοῦτομα, ἐτυμολογία διεξοδική, καὶ ἱστορία διεξοδική περὶ Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος. 1325, 3. 1543, 23.
- παλαιομαγάδης**, ὁ καὶ μαγάδης ἀπλῶς, ἔστι δὲ εἶδος ἀγροῦ δῆλόν ἄμα καὶ βυρὸν φθόγγον ἐπιδεικνυμένου. 1157, 42.
- παλαιόντων** ἐπιφθρεῖμα τὸ, ἡ μ' ἀνύειρε ἢ ἐγὼ σέ. 1327, 2.
- παλαιός** φῶς, λαν γέρον· ἄνθρωπος, Πλ. ξ', 136. 972, 25.
- Παλαιπερκώτης** ἐν συνθέσει, ὄνομα πόλεως τινος, ἥς ὁ πολλῆς Παλαιπερκώσιος. 356, 35.
- Παλαίσκησις**, πόλις δωρηθεῖσα Θεμιστοκλεῖ ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἱστορία· ζῆται τὴν Σκῆψιν πόλιν.
- πάλαισμα** Θετταλὸν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ σόφισμα Θετταλόν. 331, 39. ζῆται τὸ, Θετταλὸν σόφισμα.
- παλαισμοσύνη** ἢ παλαιστικὴ τέχνη. 1325, 46. καὶ ὅτι καὶ παλαιμοσύνη χωρὶς τοῦ σ γράφεται. 1325, 1.
- παλαιστή** θηλυκῆς καὶ παλαιστής ἄρσενικῶς, τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς, ἦγον τὸ τετραδύκτυλον τῆς χειρὸς διῶστημα. 450, 38. 896, 60. 1415, 24.
- παλαιστικῶν** μηχανῶν καὶ σχημάτων τινῶν ἐκφρασις διεξοδική. 1327, 8. 12.
- παλαίφατα** θύσφατα, ἦγον παλαίφατοι χρησμοί. 1737, 57.
- Παλαίφατος**, μύθων ἀλληγορητῆς, καὶ παλαίφατος ἐπίθετον ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ· καὶ ὅτι Παλαίφατος παροιμιακῶς λέγεται πᾶς ὁ τὰ ἀπίθανα πιδανολογῶν. 1859, 43. καὶ ὅτι Θαλείης τῆς Μούσης υἱὸς ἱστορεῖται τις Παλαίφατος. 817, 31.
- παλάμαι** Βριάρεω, πίδακὲς τινες οὕτω καλοῦνται, ἱστορία· ζῆται ἐν τῷ, Βριάρεω τόφος. 123, 38.
- Παλαμήδης**, υἱὸς Ναυπλίου, ὅτι πεττεῖαν κυβίαν ἐκινήσιν εἰς ψυχάγωγίαν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἱστορία· ὅθεν καὶ Παλαμήδιον ἀράκιον λέγεται. 228, 1. 1396, 61.
- παλαμναῖος** ἄνθρωπος ὁ ἔχων παλαμᾶσαι, ἐναντίον τῷ ἀπαλμνος· καὶ παλαμναῖος ὁ αὐτόχειρ καὶ μῖσματι ἔνοχος, καὶ παλαμναῖος Ζεὺς ὁ τοῦς τοιοῦτους κολάζων, καὶ ὅτι καὶ παλαμναία ἀσπίς εἰδός τι θηρίου λέγεται. 586, 2.
- παλάσσειν** ἐπὶ τοῦ λαγχάνειν καὶ κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πάλον, ὃ δηλοῖ τὸν κλήρον. 674, 10. 1631,
38. καὶ παλάσσειν τὸ ἀναθεύειν καὶ φύρειν καὶ μολύνειν, παρὰ τὴν πάλην, ὃ ἔστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλείρου, ὅθεν ἡ παμπάλη καὶ τὸ παλύνειν. 786, 23. 1631, 38. 1743, 60. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ παλάσσειν παρὰ τὸ πᾶσσειν λέγεται πλεονασμῷ τῆς αὐ συλλαβῆς. 527, 14.
- παλαστεῖν** τῷ τῇ παλαιστῇ τῆς χειρὸς ὠθεῖν. 1415, 22.
- παλῆς** ὁ μάταιος, παρὰ τὸ ἡλῆος ἐκτάσει καὶ προσθήκῃ τοῦ π'. 1443, 64.
- πάλη** τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλείρου καὶ ἡ τέσσα, ὅθεν ἡ παικπάλη. 786, 23. 898, 6.
- πάληκες** παρ' Ἀθηναίοις, ὅτι παρὰ τὸ πάλλας, ὃ δηλοῖ τοὺς νέους, δοκεῖ λέγεσθαι τοῦτομα. 1742, 38.
- πάλης** τρόπος ἐφ' Ὀμήρου, καὶ σχῆμα τῶν παλαιόντων, ἐμπειρία διεξοδική. 1326, 63.
- παλιγενεσία**, δόξα Πτολεμαϊκῇ τοῦ πάλιν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. 1838, 50.
- παλίλλογα** τὸ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενα, παρὰ τὸ λέγειν εἶπον συλλέγειν· καὶ βῆαι τὸ πρότερον ἢ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ λεκτικῶ ὅ τοῦ πάλιν ἐπιρρήματος τέτραπται. 65, 5.
- παλιλλογίας** παράδειγμα τὸ, Ἄρις Ἄρις, Πλ. ε', 31. 918, 16.
- παλιμπαχεῖος** ἢ παλιμπαχικός προπαροξυστικός, ποδὲς μικροὺς ἐκ δύο μικρῶν καὶ βραχέως ἀνάπαλιν τῷ βραχέει. 1851, 54.
- παλίμβολος** δοῦλος ἐκδοτικῆς, δὴ πάλιν καὶ πάλιν εἰ τῶν ἀνδραπόδων μεταβολῆς συνήλθαν. 1405, 8.
- παλιμπετές** ἀποκείσθαι, Ὁδ. ε', 27. ἀντὶ τοῦ παλιμπετῆς, ὅθεν ἀνάπαλιν περόντες τοῦ σκοποῦ· καὶ ὅτι καὶ ἐπιρρηματικῶς ἔστιν ἀκούειν τὸ παλιμπετές, καὶ ὅτι δῶνεται ἡ λέξις. 1526, 56.
- παλιμπετής** ὁ ἐκαστὸς περόντων καὶ ἐναντιώμενος, καὶ παλιμπετές ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ὀπίσω καὶ ἐνᾶπαλιν. 1066, 38—63.
- παλιμπλαγχθῆναι**, ἐκ δευτέ-

καὶ πῆλαιοι οἱ γέροντες· καὶ ὅτι πέλειαι ἐκαλοῦντο αἱ προϊστάμεναι τοῦ ἐν Δωδώνῃ χρηστηρίου γραῖται, ζῆται ἐν τῷ Δωδωνῇ πόλιν Θεσπρωτικῇ. 1760, 43. καὶ πέλειαι ὅτι τὰς πελειὰς, ὅς Ὁμηρος Ὀδ. μ', 63. φέρειν ἀμβροσίαν τῷ Διὶ μυθολογεῖ, εἰς τὰς Πηλιάδας τὰ ἄστρα ἀνάγουσι τινες ἀπὸ τῆς τοῦ ὀνόματος ὁμοιότητος ὁρμώμενοι· καὶ ὅτι καὶ Πηλιάδας πολλοὶ τῶν μεθ' Ὁμήρον ποιητῶν τὰς ἐν οὐρανῷ Πηλιάδας ὠνόμασαν, καὶ ἐξηγήσεις καὶ ἀλληγορία διεξοδικὴ τῶν ιστορουμένων Ὁμήρῳ περὶ τῶν Πηλιάδων ἐν τῷ μ' τῆς Ὀδυσσ. 869, 41. 1712, 57—1713, 17.

πελειᾶς, εἶδος περιπτερεῶς ταῦτο ὅπερ πέλεια, ζῆται τὸ πέλεια· καὶ πελειᾶς ἡμίση, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπλουστάτων διὰ τὸ εἶηθες τοῦ ζῴου. 1333, 21.

πέλεκίζω, ζῆται τὸ πελεκῶ. 1531, 53.

πέλεκκον οὐδετέρως ὁ στειλυδῆς, δυοὶ κ' παρ' Ὁμήρῳ. 949, 56.

πέλεκυς, ὅτι καὶ σταθμὸς τις ὀλκῆς παρὰ Κρησίν οὕτως ἐλέγτο ὁμωσύμω. 1878, 55.

πελεκῶ ὅτι διπλάζει ἐνίοτε τὸ κ' πρὸς μέτρον χρεῖαν, καὶ ὅτι πελεκῶ μὲν περὶ ξύλων λέγεται, πελεκῶ δὲ ἐπὶ προβάτων. 1531, 53.

πελεμίζειν τὸ τῇ παλάμῃ διασαλεύειν καὶ κινεῖν, καὶ ἀπλῶς τὸ μετακινεῖν καὶ σαλεύειν. 505, 33. 722, 44. 1048, 39. 1229, 60.

πέλεσθαι καὶ περιπέλεσθαι ἀντὶ τοῦ πολεῖσθαι καὶ περιπολεῖσθαι ἐν τῷ, ὅτ' ἥματα μακρὰ πέλονται, καὶ ἐν τῷ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν. 1384, 61.

πέλεσθαι κατὰ φωνὴν πιθητικήν ἀντὶ τοῦ πέλιν, ὃ ἐστὶν ἐπαρχεῖν. 647, 15. καὶ πέλεσθαι ἀντὶ τοῦ γίνεσθαι ἐν τῷ, ὡρῇ ἐν εὐερνῇ ὅτ' ἥματα μακρὰ πέλονται. 1927, 45.

πέλεται καὶ πέλονται ἀντὶ τοῦ πλεῖαι καὶ πέλονται. 1257, 58.

πέλεν ἀντὶ τοῦ πῆλε, ὃ ἐστὶ γίνου. 1346, 41.

Πέλλας, υἱὸς Ποσειδῶνος ἐκ Τυροῦς τῆς Σαλμωνίδως, ὅτι ἐν Ἰωλ-

κῷ ἔβασθηνσιν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ πηλωθῆναι, ὃ ἐστὶ μελανθῆναι, αὐτοῦ τὸ μέτωπον ἐκ συνδρομῆς αἵματος οὕτως ἐκλήθη, ἱστορία. 1681, 9. 52.

πελιδνὸν χρῶμα ταῦτο ὅπερ πελιδνόν, ὃ ἐστὶ μέλαν, ὅτι καὶ πελιδνόν διὰ τὴν τοῦ π' πρὸς τὸ δ' συγγένειαν λέγεται. 735, 57. 869, 62. 64.

Πελληνικαὶ χλαῖναι ἀπὸ Πελληνῆς κώμης Πελοποννησιακῆς, ἱστορία. 292, 5.

πέλλα, ἀγγεῖον σκυφοειδές, εἰς ὃ ἡμελγον, ὅτι παρὰ τὸ πεπελεκῆσθαι ὡς ξέλινον οὕτω λέγεται. 1079, 54. 1531, 55. καὶ πέλλαι ὁμωνύμως φιάλαι τινὲς εἰς θυσίαν χρήσιμοι. 704, 31.

Πελλήνη, πόλις τῆς Ἀχαΐας καὶ κώμη. 291, 44—292, 7.

πελλὶς πελλίδος, ὅτι ἐκ τοῦ πέλλα, ὃ ἐστὶν ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμελγουσιν, ὑποκεκρίσται. 1531, 57.

πελλὶς, εἰδὸς τι ἐρωδιῶ, ὃ καὶ ὕρπακτινόν ἐστι. 804, 63.

πελὸν χρῶμα τὸ καὶ πελιδνόν καὶ πελιδνόν, ὅτι διαφέρει τοῦ αὐτόχρημα μέλανος. 310, 41. 869, 62. 64. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι πελὸν λέγεται πᾶν τὸ μελανίζον. 310, 41. 1262, 61.

Πελοπόννησος ἔτι οὐ κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ τῷ παρὰ βραχὺ γῆσος εἶναι οὕτως ὠνομάσθη. 338, 45. καὶ ὅτι ἀκρόπολις τῆς Ἑλλάδος ἐνομίζετο. 320, 34. καὶ ὅτι εἰς ἔξ δυναστείας διήρρητο κατὰ τοὺς περὶ τὰ Τρωικὰ χρόνους, ἱστορία. 289, 4.

Πέλοψ, ἱστορία διεξοδική, ἐν ᾗ περὶ Οἰνομᾶου καὶ Ἰηποδαμείας καὶ Μυρτίλου. 183, 13.

πέλτη, ὥσπιν ποῖα δέρματι αἰγὸς ἢ δῖος κεκαλυμμένη. 911, 64.

πέλνξ ὁ πέλεκυς κατὰ γλῶσσαν. 383, 27. 1636, 12.

πέλωρ καὶ πελώριον ὅτι παρὰ τὸ πέλας ὅρους εἶναι, ὃ ἐστὶν ὄρει δοικῆναι τὸ μέγεθος, λέγονται· γίνεταί δὲ τὸ πελώριον παρὰ τὸ πέλωρ, ὡς παρὰ τὸ ἔλωρ καὶ τὸ ἐλώριον· καὶ ὅτι τὸ πέλωρ κοινόν ἐστι τῷ γένει. 1623, 2—10. καὶ ὅτι τὸ πέλωρ οὐδετέρως λεγόμε-

νον ὡς τὸ ἔλωρ ἀρσενικῶς ἐπὶ οἰκείται ἐν τῷ, πέλωρ ἀρσενικῶς εἰδὼς· καὶ ὅτι ἢ πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ πελώριος ἢ ἔξ αὐτοῦ ἀποκρίσται. 1150, 60. 1638, 20.

πελώρια ἑυρτή, πελώρῳ Διὶ ἀγομένη παρὰ Θετταλοῖς, ἱστορία διεξοδική. 1101, 14.

πελώριον ὅτι καὶ πέλωρ καὶ πέλωρον λέγεται. 601, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πέλας ὅρους εἶναι κατὰ τὸ μέγεθος οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ κρύσεως τοῦ α καὶ ὁ ἔχει τὸ ὦ. 1468, 20.

πελώρις, εἶδος χήμης εἶτον δ-στρέου, καὶ Πελώρις ἄκρα Σικελικὴ διὰ τὸ κατ' αὐτὴν πέλωρον, ὃ ἐστὶν εἰμέγες, οὕτω κληθεῖσα. 1101, 12. 1623, 6.

πέλωρον κυκλὸν τὸ μέγα. 1623, 7. ζῆται τὸ πέλωρ καὶ τὸ πελώριον.

πέλωρος καὶ πελώριος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ πέλωρος Ζεὺς παρὰ Θετταλοῖς τιμώμενος. 1101, 11. 14. 22.

πεμμάτων προσηγοῖαι διάφοροι. 1165, 9.

πεμπάζειν τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν, παρὰ τὸ πέμπε Αἰολικόν, ὃ δηλοῖ τὸ πέντε. 135, 41. 1502, 44.

πεμπὰς καὶ πεμπαδάρχος ὅτι παρὰ τὸ πέμπε Αἰολικόν, ὃ δηλοῖ τὸ πέντε, λέγονται. 1502, 45.

πέμπε Αἰολικῶς τὸ κοινῶς πέντε, ὅθεν καὶ πεμπὰς καὶ πεμπαδάρχος. 135, 41. 1502, 45.

πέμπειν καὶ στέλλειν ὅτι ἐπὶ πορείας κατὰ Θάλασσαν λέγονται. 120, 46. καὶ πέμπειν ἀπλῶς τὸ στέλλειν καὶ τὸ καθ' ὁδὸν προπέμπειν, ὅθεν πομπός. 1509, 16. 1704, 10. καὶ πέμπειν τὸ μετὰ πομπῆς καὶ θριάμβου προπέμπειν. 762, 6. 1292, 16. 1479, 17.

πέμπελος, ὄνομα ἡλικίας γερωνικῆς, ὅτι παρὰ τὸ πέπων λέγεται. 133, 10. 1084, 43. καὶ Πέμπελον τινὸς οὕτω καλουμένου ἀνθρώπου ἀπόφθεγμα περὶ Βοιωτῶν. 954, 34.

πεμπτόζυγοι μέλλοντες ὅτι κοινῶς μὲν περιεπῶνται καὶ δι' ἀμεταβόλου ἐκφέρονται, Αἰολικῶς

πειρεσθαι ὀδύναις τὸ οἶον βί-
λαι τινὶ διαπειροῦσθαι. 563, 33.

Πείρεως Πείρειω κύριον, ὡς Με-
τέλεως Μενέλεω κλυτόμενον.
1217, 60.

πειρηθεῖμεν ἀντὶ τοῦ πειρηθεί-
μεν, Ὁδ. π', 305. 1803, 14.

πειρήνυντες ἀντὶ τοῦ πειρατώ-
σαιτες ἢ ἐκδήσαντες, ἀπὸ τοῦ
πειραίνω ἤγουν πειραίνω. 1923,
55.

Πειρήνη, κρήνη ὑπὸ τῇ κορυφῇ
τοῦ Ἀροκορίθου. 290, 28. 38.

πειρήσασθαι ποσὶ ἀντὶ τοῦ δρα-
μεῖν ἐναγωνίως παρ' Ὀμήρω.
1887, 35.

πειρήσω ἀντὶ τοῦ πειράσσομαι ἐν
τῷ, τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλ-
κεῖν ἄγρια φύλα, Ὀδ. τ', 30.
1169, 41.

πειρητίζειν τὸ ἀποπειροῦσθαι
παρ' Ὀμήρω, ὅτι ἐκ τοῦ πείραρ
πείρατος παρήπται. 679, 14. 1803,
37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πειρῶ
πειρήσω γίνεται πειρητὸς, ὅθεν
πειρητῶ καὶ πειρητίζω. 1033, 30.
1782, 7.

Πειρίθου, υἱὸς Ἰξίονος ἐν
Θετταλίᾳ βασιλεύσαντος, ὅτι ἐκ
τοῦ περιτὸς εἶναι θείν οὕτως
ἐκλήθη, ἢ ἐκ τοῦ τὸν Δία περι-
θεῖν αὐτοῦ τὴν μητέρα ἡπρω
ὁμοιωθέντα. 100, 45. 1459, 39.
καὶ ὅτι Δίας καλουμένης μητρὸς
ἦν. 101, 3. καὶ ὅτι Ἰηποδύμειαν
τὴν Ἀδράστου ἔφημε. 1910, 6.

πείρινθα, κατ' αἰτιατικὴν πτώ-
σιν, τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης πλιν-
θιον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθεν-
ται, ἐκ ῥιπῶν πλεκόμενον, ὅθεν
καὶ λέγεται οἶονεὶ ῥίπινθα. 1344,
37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πείρινθα Ὀ-
μηρος λέγει τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν
φορτοφόρον πλινθιον· καὶ ὅτι
ἐκ τῆς περὶ προθέσεως καὶ τοῦ
θῶ τὸ τίθημι λέγεται, οἶονεὶ τι
περίθημα, καὶ κλίνεται πείρινς
πείρινθος, ἢ πείρινθον πείριν-
θου. 1777, 10.

πείριον, μετοχή ἀντὶ τοῦ περῶν,
εἰς βαρύνεται ἢ λείξις ὡς ἀπὸ τοῦ
πείρω βαρυτόνον θέματος. 1336,
22.

Πείσανδρος, διασημώτατος ποιη-
τῆς, ὅτι ἐκ Κυμίου ἦν Ῥοδια-
κῆς πόλις. 315, 26. ἀλλαχοῦ δὲ

ὅτι Πείσανδρος ὁ κομψὸς ἀν-
θρωποπαγεῖν διβέβητο. 1639, 9.

πείσεσθαι, ῥῆμα μέσον ἐνεργείας
καὶ πάθος ἐν τῷ, νῆπιος οὐδὲ
τὸ ἦδαι ὁ οὐ πείσεσθαι ἔμαλλεν,
Ὁδ. γ', 146. Ὀδ. υ', 466. 1461,
49.

πείσῃ, δοτικὴ ἀπὸ τῆς πείσα εὐ-
θείας, ὁ δηλοῖ τὴν πειθαί. 1881,
34.

Πείσῃνωρ, ὄνομα κήρυκος παρ'
Ὀμήρω, ὅτι παρὰ τὸ πείθειν
ἀνέρας λέγεται. 1432, 44.

Πεισιστρατος ὁ τύραννος ὅτι
περιῆγε μεθ' αὐτοῦ τινὰς ἔχον-
τας κέρματα, ὧν διεδίδου τοῖς
πολίταις. 1376, 24. καὶ ὅτι οἱ
Πεισιστρατίδαι Πίλιοι καὶ Νη-
λεῖδαι ἦσαν τὸ ἀνέκαθεν. 1474,
45.

πείσμα καὶ πεισμονή, ἐνστατικὸν
ἥθος, τροπικῶς ἀπὸ τῶν κατὰ
τὰς ναῦς πεισμάτων ἤγουν σχοι-
νίων· καὶ παροιμία μετληπτι-
κῶς λεγομένη ἐπὶ πεισματικῶν τι-
νῶν ἀνθρώπων, ὅτι τῆς αὐτῆς
ἐστὶ καννάρειος, ἤγουν ὁμοίως
πεισματικοί. 1927, 5.

πείσματα τὰ πρὸς τῇ γῇ δε-
σμοῦνται τὴν ναῦν σχοινία, παρὰ
τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν
οὕτω λεγόμενα. 131, 7. 138, 31.
1619, 64. καὶ πείσμα, τὸ ἀπλῶς
σχοινίον ἐνώτε παρ' Ὀμήρω.
1653, 2.

πεισμονή τὸ ἐνστατικὸν ἥθος,
ζῆτει ἐν τῷ πείσμα. 1927, 5.

πειώλης ὁ κινάμδος, παρὰ τὸ
πέος. 1684, 29.

πέκειν ἀντὶ τοῦ κτενίζειν περὶ ἀν-
θρώπων λεγόμενον, περὶ δὲ προ-
βάτων ἀντὶ τοῦ κείρειν. 975, 15.
55. καὶ πέκειν εἴρη τὸ κτενίζειν
ῥια. 1848, 40.

Πελαγονία χώρα ὅτι ἀπὸ Πη-
λεγόνος ἤρως δοκεῖ λέγεσθαι.
1228, 12.

πελάζειν τι τόπων τινὶ, ἀντὶ τοῦ
ἀπυθέσθαι, οἷον ἐν τῷ, κτή-
ματι δ' ἐν σπῆρσι πελάσσετε
ἅπλα τε πάντα, Ὁδ. κ', 404.
1663, 18.

πέλανος, εἶδος περμάτων πλα-
τείων κυκλοτερῶν, ἃ καὶ σιλη-
νυῖα ἐλέγοντο. 1165, 9. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι πέλανοι ἢ πελανοὶ ὀξύτο-

ως ταῦτο ὑπερ ὀξυλῶν, ὁ δηλοῖ
τὰς διὰ θυσιῶν μαντείας. 1691, 4.

Πελαργικός, λόφος τις οὕτω
καλούμενος ἐν τῷ τοῦ Ἀσδω-
ναίου Διὸς τεμένει. 1057, 53.

Πελαργός, ὅτι ἐξ ἀντικειμένων
σύνκειται τοῦτομα, τοῦ πελόν,
ὁ δηλοῖ τὸ μέλαν, καὶ τοῦ ἐρ-
γόν, ὅ ἐστι λευκόν. 310, 40. 869,
62. 1183, 63. 1262, 61. ὅθεν καὶ
πελαργοχρώτες νῆες αἱ κατὰ πε-
λαργούς κεχρωσμέναι. 310, 39.

πέλας τὸ ἐγγὺς κατὰ γλῶσσαν
ποιητικὴν. 468, 18.

πελάσσαι σὺ μόνον τὸ ἐγγὺς γο-
ίσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγγὺς ποιῆ-
σαι. 1023, 39.

Πελασγία, ὅτι οὕτως ἐκλήθη
ποτὶ Ἀέσβος ἡ νῆσος. 741, 32.

Πελασγικὸν Ἀργος, πόλις ἢ
χώρα Θεσσαλική, ἀπὸ Πελασγοῦ
τοῦ Ἀίμονος· καὶ Ἀργος Πε-
λασγικὸν ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ
Πελασγοῦ ἐνὸς τῶν Φορωνέως
παίδων. 319, 43. 321, 27. 385, 41.

Πελασγικὸς Ζεὺς λέγεται ὁ ἐν
Ἀσδωνῇ τιμώμενος, σὺ τὸ ἱερὸν
Πελασγοὶ ἴδρυσαν· καὶ Πελασγι-
κὸς Ζεὺς ἀλληγορικῶς ὁ πέλας,
ὁ ἐστὶν ἐγγὺς τῆς γῆς, ἀήρ.
1057, 42. 51.

Πελασγοί, ἔθνος πολλοῦ τῆς
γῆς διασπαρμένον, καὶ Πελασγι-
κὸν πεδίον, ἱστορία διεξοδική.
357, 21. 358, 12. καὶ ὅτι ἐκ τῆς
Φθιώτιδος εἰς Κρήτην ἀπωχι-
σθεσάν τινες τῶν Πελασγῶν με-
τὰ Κερκάφον. 1861, 19. καὶ ὅτι
ἐντεταμένον εἶπον ὁρμηδόντα
τὸν Ἑρμῆν ἴδρυναι οἱ Πελασγοί,
ἱστορία. 1249, 8.

Πελασγός, εἰς τῶν Φορωνέως
παίδων, λαχὼν τὴν πρὸς Ἑρα-
σίῳ ποταμῷ μοῖραν τῆς Ἀρ-
γείας χώρας, ἱστορία. 385, 39.

πέλεθρον τὸ πλέθρον παρ' Ὀ-
μήρω. 545, 19.

πέλεια, ὅτι εἰδὸς τι περισσίων
οὕτω λέγεται παρὰ τὸ πέλιν, ὁ
ἐστὶ μέλαν· καὶ ὅτι καὶ πελιδίος
πελιδίος λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀδιαῦ.
607, 6. 1262, 60. 1712, 41. 44.

πέλεια καὶ πελιδίος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ,
ὅτι παρὰ τὸ πέλιν λέγονται. 869,
61.

πέλειαι αἱ γραῖαι κατὰ γλῶσσαν,

- δὲ βαρύνονται τε καὶ διὰ τοῦ
σω προφέρονται. 23, 12.
- πεμπώβολον, ὄργανον ἐκ πέντε
ὀβελῶν συνεισθηκός· καὶ ὅτι Κυ-
μίων ἐστὶν ἡ λέξις καθὰ καὶ ἡ
χρῆσις τοῦ ὀργάνου. 135, 38.
1477, 3.
- Πενέσται, ὅτι μέρος τι τῆς Βοιω-
τίας ὑπήκουσε Θετταλοῖς καὶ ἐ-
κλήθησαν οἱ ἐκεῖ Μενέσται πρό-
τερον, ἔτι Πενέσται, ἰστορία.
954, 41. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πενέ-
σται παρὰ Θετταλοῖς οἱ μὴ γό-
νω δοῖλοι, πολλῶν δ' ἡλικότες.
295, 30. 1090, 50.
- πένης ὅτι παρὰ τὸ πένω λέγεται,
ὃ δηλοῖ τὸ σπουδαίως ἐνεργῶ.
222, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πένης ὃ
χερσὶ πονούμενος καὶ οὕτω ζῶν,
πτωχὸς δὲ ὁ ἐπαίτης. 1833, 54.
- πενθερός, ἐτυμολογία, καὶ ὅτι
καὶ ἐκυρὸς λέγεται. 643, 52.
- Πενθεσίλεια, Ἀρεως θυγάτηρ,
ὅτι ἀνελούσα κατὰ τινὰς τὸν Ἀ-
χιλλεῖον ἐν Τροίᾳ πάλιν ἐπ' ἐκεί-
νου ἀνυβιόντος κατ' εὐχὴν Θέτι-
δος ἀντισηρέθη, ἐφ' οἷς ὁ Ἄρης
δέκην λαχὼν τῇ Θέτιδι κατεκρί-
θη ὑπὸ Πρωσιδῶνος. 1696, 52.
- πενθήμεναι ἀντὶ τοῦ πενθεῖν,
ἀπὸ τοῦ πένθημι ἢ πενθαίνω.
1812, 64.
- πενθητήριος πλάκωμος, ὃν ἐν
καιρῷ πένθους ἐκείροντο οἱ ἀρ-
χαῖοι Ἕλληνες. 165, 7.
- πένθος ὅτι παρὰ τὸ πάθος λέγε-
ται κατὰ γλῶσσαν, ὥς καὶ βέν-
θος τὸ βάθος. 99, 5. 895, 32.
- πενταέτηρος ἀντὶ τοῦ πενταε-
τῆς, ὥς ἐνναέτηρος ἀντὶ τοῦ ἐν-
ναετῆς. 245, 46.
- πένταθλον, πέντε τινῶν ἀγωνι-
σμάτων περίοδος, ὧν τὰ ὀνόμα-
τά εἰσι ταῦτα· ἄλμα, πάλη, δό-
κεισμα, κοντὸς καὶ δρόμος.
1320, 19.
- πέντε ἀριθμητικὸν ἐν συνθείᾳ
προτιμωσόμενον ὅτι ποτὲ μὲν φυ-
λάττει τὸ λεητικὸν εἶ, οἷον πεν-
τησύρην, ποτὲ δὲ εἰς ἅ τέσσα, οἷον
ἐν τῷ πεντάπηχυν. 1273, 35.
1417, 32.
- πέντε πίνων ἢ τρία ἢ μὴ τέτα-
ρα, παροιμιᾶν, ἐρμηνεία διαζο-
μένη. 1624, 44.
- πεντηκόντορος ναῦς ὅτι ὑπὸ
Δαναοῦ τοῦ Βῆλου πρῶτον κατε-
σκευάσθη, ζήτην ἐν τῷ Δαναός.
37, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πεντη-
κόντερος μὲν διὰ τοῦ εἰ, εἰκόσο-
ρος δὲ διὰ τοῦ ὀ. 1631, 27.
- πεντηκοντόγυιον χωρίον τὸ
πεντήκοντα ζεύγεσιν ἀρόσιμον ἢ
τὸ πενήκοντάπλεδρον, ἐτυμολο-
γία. 776, 60.
- πεντώβολον οἱ πέντε ὀβολοί, ὥς
τριώβολον οἱ τρεῖς. 136, 1.
- πένω τὸ πονούμαι καὶ σπουδαίως
ἐνεργῶ, ὅθεν πένης. 222, 38.
- πέξουσθαι χεῖρας ἀντὶ τοῦ κτανί-
σαι τὰς τρίχας. 975, 15.
- πεοίδης ὁ τὸ πῶς, ὃ ἐστὶ τὸ αἰ-
δοῖον, ἐξωγαγόμενος, παρὰ τὸ
εἰδέν. 1684, 29.
- πεπαθῆναι, μειοχὴ θηλυκοῦ γέ-
νους, ὅτι ἐκ τοῦ πεπαθῆκως πε-
παθηκυῖα συνεκλήθη, τὸ δὲ πε-
παθῆκως ἐκ τοῦ παθῶ παθήσω
κεκίνηται. 1700, 48. 1832, 2.
- πεπαίνειν ὅτι κυρίως μὲν περὶ
καρπῶν λέγεται παρὰ τὸ πέπων
πέποιος, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἐ-
τέρων ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς μαιεύσ-
σειν. 624, 62.
- πέπαισται Ἀστικῶς καὶ Ἰωνικῶς
ἀντὶ τοῦ πέπαιται. 1594, 46.
- πεπαίτερος, ἦγον ὠριμώτερος,
ὅτι παρὰ τὸ πέπων λέγεται. 211,
17. καὶ πεπαίτερα γυνή ἢ μήτηρ
πάνυ γηραιά, μήτηρ μὴν ἀκαμά.
883, 34.
- πεπαλαγμένος ἀντὶ τοῦ μεμο-
λυσμένος, ἀπὸ τοῦ παλάσσω θέ-
ματος. 641, 49.
- πεπαλάχθαι τὸ ἀμμι μεμολέν-
θαι. 1922, 20. καὶ ὅτι πεπαλά-
χθαι μὲν λῦθαι ἢ ἀμμι ἐντε-
λῶς λέγεται, πεπαλάχθαι δὲ κυ-
τὰ μόνας ἀτελῶς. 1213, 36.
- πεπαλάχθαι κλήρον τὸ λαχεῖν ἢ
κληρωσασθαι, παλάσσειν γὰρ τὸ
κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πάλον, ὃ
δηλοῖ τὸν κλήρον. 1631, 38.
- πεπαρόθαι ὀδύνας τὸ οἰοῖναι τι
ὀξεῖ βίβλη παρῆναι ταῖς ὀδύνας.
563, 31.
- πεπαταγμένος φρένας ὁ ἐκ πα-
τάγην τινὸς ἐκπεπληγμένος τὸν
σοφὸν καὶ οἰοῖναι ἐμβρόντητος, ὅτι
ἀπὸ τοῦ πατάσσει κεκίνηται.
1849, 58.
- πεπείρανται ἀντὶ τοῦ τετελειώ-
ναι, ἀπὸ τοῦ πειραίνω θέματος.
1706, 21.
- πεπερημένος μετοχή ὅτι ἀπὸ τοῦ
περάω περῶ κεκίνηται. 1222, 25.
- πεπιθήσω ἀντὶ τοῦ πείσω μέλ-
λουτος Ἰωνικῶς διπλασιασθέντος
ἐκ τοῦ πιθῶ πεθήσω. 1287, 28. 36.
πεπίθοιεν ἀντὶ τοῦ πείσοιεν.
745, 38.
- πέπληγα, μέσου παρακειμένου
ἀντὶ τοῦ ἐπλήξα καὶ ἀντὶ τοῦ
ἐπλήγη. 1657, 1.
- πέπληγέμιν, ἱκαρέμφοτον τοῦ
πέπληγα μέσου παρακειμένου ἀνη-
γμένου εἰς ἐνεστώτα. 1083, 24.
- πέπληγον, τρίτον πρόσωπον βη-
ματικόν, ὅτι ἐκ τοῦ πέπληγα
θέματος κεκίνηται, ὃ ἐκ τοῦ πέ-
πληγα παρακειμένου ἀνήκται εἰς
ἐνεστώτα. 1596, 2.
- πέπληγω ὅτι ἐκ παρακειμένου εἰς
ἐνεστώτα ἀνήχθη. 576, 36.
- πέπληγως, μετοχή μέσου παρα-
κειμένου ἀντὶ τοῦ πλήξας καὶ
ἀντὶ τοῦ πληγῆς. 1283, 17.
- πέπλος, γυναικεῖα στολή ὡς ἐπι-
τοπλεῖστον, ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ ἀν-
δρεῖα πέπλος λέγεται. 170, 6.
409, 4. 599, 40. 1550, 20. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι πέπλος γυναικεῖον
φόρημα ἐμπεπερονημένον· δηλοῖ
ὅτι ποτε καὶ ἄνδρων ὕφασμα,
παρὰ τὸ διακεπτάσθαι. 1347, 31.
καὶ ὕφασμα οἰκονομικῶς καταπε-
ταννύμενον τινῶν σκευῶν. 538, 6.
καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι πέπλος εἰ-
δός τι γυναικεῖον περιβλήματος
καὶ τὸ ἀπλῶς ὕφασμα, καὶ ὅτι
παρὰ τὸ πρότερον λέγεται οἰοῖναι
πρόπυλος. 1570, 55. καὶ παρὰ τοῦ
σχήματος τοῦ πέπλου καὶ τοῦ
τρόπου, καθ' ὃν ἐφορεῖτο, ἐρμη-
νεῖα διεξοδική. 1847, 30. καὶ πέ-
πλος σύγγραμμά τι Ἀριστοτέ-
λους, οὕτω κληθὲν ὁμιλούμενος.
285, 25.
- πεπνυμένος ὁ φρένιμος, ὅτι ἀπὸ
τοῦ πνύνω θέματος κεκίνηται, ὃ
ἐκ τοῦ πνύνω πνύνος συγχεύεται
καὶ δηλοῖ τὸ ἐνεργῶ, ἢ ἐκ τοῦ
πνύσσειν, ὃ ἐστὶ φρενῶ. 595, 18.
1411, 57.
- πέποιθα σοι σημαίνων, Ἰλ. π',
171. ἀντὶ τοῦ πιστέω σοι ἤγε-
μονίαν. 1059, 46. 1052, 26.

Πεποιθα — Περω

πέποιθα, οἶδα, λείλοιπα, δέδοικα, ὅτι Αἰολέων ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οἰ γραφή τῶν τοιούτων, κοινῶς δὲ τῇ εἰ γράφοντ' ἄν. 853, 6. 1618, 49.

πεποιθεα ἀντὶ τοῦ ἐπεποιθεῖν Ἰωνικῶς. 1589, 41.

πεποιθήσεις ὅτι ἐφύλαξε τὴν τοῦ πέποιθα παρακειμένου αὐξήσιν. 1430, 19.

πεποιθόμεν ἀπὸ τοῦ πεποιθῶ ἐνιστώτος, ὃς ἐκ τοῦ πέποιθα παρακειμένου γέγονε κατὰ Συρακουσίους, ὡς ἐκ τοῦ πέφυκα τὸ πεφύκω. 1659, 59.

πέπονες, ὅτι φόνους τοὺς ἄξια φόνον εἰργασμένους λέγουσιν οἱ Δωρεῖς, ἔθεν ἀναδιπλυσιασμῶ καὶ μεταθέσει τοῦ φ εἰς π λέγεται τὸ πέπονες ὀνειδιστικῶς ἀκουόμενον. 1654, 33. ζῆτει τὸ πέπων.

πέπονθα ὅτι ἐκ τοῦ πονῶ πονήσω πεπόνηκα γίνεται συγκοπὴ καὶ πλεονασμῶ τοῦ θ. 1385, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πέπονθα ἐκ τοῦ πῆθω γίνεται τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ὁ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν. 1687, 12.

πέποσθαι ἀντὶ τοῦ πεπόνθατε, ὅτι ἐκ τοῦ πεπόθατε πληθυντικῶς προσώπου τοῦ πέποθα μέσου παρακειμένου τοῦ πῆθω ῥήματος γέγονε συγκοπὴ καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ, ἡ ἐκ τοῦ πεπόνησθε κατὰ συγκοπὴν. 388, 1. 1663, 10. 15.

πεποτήσεται ὅτι ἐκ τοῦ πεπότηται λέγεται Ἰωνικῶς ἀποβολῇ τοῦ ν καὶ διαλύσει τοῦ ἡ. 234, 19.

πέπρακα ὅτι ἐκ τοῦ πεπέρακα παρακειμένου τοῦ περῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πιπράσκω, συγκρίνεται. 1788, 35.

πεπρωμένη λέγεται παρὰ τὸ πάντα περατοῦν, ἥγουν εἰς τέλος φέρον. 1200, 15.

πεπρωμένος αἵσῃ ἄνθρωπος, ἡγουν πεπερατωμένος καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ζῆν ἔλθων. 1265, 5. καὶ ὅτι πεπρωμένος αἵσῃ τοιῷδε ἡ τοιῷδε ἐντελὺς λέγεται, πεπρωμένος δὲ κατὰ μόνους ἀτελῶς. 1013, 17.

πεπταμέναι πύλαι ἀντὶ τοῦ ἀνεψυγμέναι. 1250, 12.

πέπτανται ἀντὶ τοῦ ἐξηπλυνται,

περὶ πέπλων λεγόμενον Ἰλιάδ. ε', 195. ἐκ μεταφορᾶς τῶν πετομένων ὀρνίθων, ἀπὸ τοῦ πετῶ πετύσω πεπέτακα καὶ συγκοπῇ πέπτακα, ἡ ἀπὸ τοῦ πετάζω πετύσω κατὰ ταυτά. 538, 9.

πεπτάσθαι ἀντὶ τοῦ ἐξηπλῶσθαι καὶ κεχύσθαι. 1551, 4.

πέπτειν ἐν ἰσφ τῷ πέπτειν. 883, 33.

πεπτῶτα ὅτι ἐκ τοῦ πεπτωκότα γίνεται συγκοπῇ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ε'. 1248, 46.

πεπτηῶς πεπτηῶτος, ἀντὶ τοῦ πεπτωκῶς ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ ὦ εἰς τ, ἡ ἀντὶ τοῦ πταμένους ἀπὸ τοῦ πτῶ πτήσω, ὃ δηλοῖ τὸ πέτομαι, ἐν τῷ, πετάλους ὑποπεπτηῶτας, Ἰλ. β', 312. 229, 4. καὶ περὶ τῆς παραληκτικῆς γραφῆς ζῆτει τὸ, ὡς λήγουσαι μετοχῇ· ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πεπτηῶς ὁ κατεπτηχῶς καὶ συνεσταλμένος. 1930, 48.

πεπτῶς πεπτῶτος, μετοχὴ ὅτι ἐκ τοῦ πεπτηῶς ἡ τοῦ πεπτωκῶς συνεκόπη. 229, 11. ζῆτει τὸ πεπτηῶς.

πέπυσμαι ὅτι ἐκ τοῦ πέπυσμαι γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε' πρὸς εὐφωνίαν. 1385, 12.

πέπων ν προσηγορικῶς κατὰ τὴν κοινὴν ὁμιλίαν εἰδὸς σικύου γλυκέος, πέπων δὲ καρπὸς ἐπιθετικῶς λέγεται ὁ πέπειρος εἶπουν ὥριμος, παρὰ τὸ πέπτω· τροπικῶς δὲ πέπων ἄνθρωπος ὁ χαῖνος καὶ ἔκλυτος διὰ τὸ τοιοῦτους γίνεσθαι τοὺς καρποὺς πεπανθέντας, ὅθεν τὸ, ὦ πέπονες, ἐπιφώνημα πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ ὀνειδισμῶ, ὡς περ αὐτὸ πάλιν τὸ, ὦ πέπον, ἐπὶ φιλικῆς φιλοφροσύνης διὰ τὸ τῶν πεπείρων καρπῶν γλυκὺ καὶ ἀπολαύσιμον. 211, 9. 624, 61. 774, 59. 883, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πέπων καὶ πέπονες ποτὲ μὲν φιλικόν ἐστι προσφώνημα, ποτὲ δὲ ὀνειδιστικόν· καὶ ἔτυμολογία διεξοδικὴ καὶ σχηματισμὸς τῆς λέξεως. 1098, 12.

πέρ μόνον συνήθως μὲν ἐναντιωματικῶν, οἷον ἐν τῷ, κηδόμενός περ, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ.

1405, 36. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄν περὶ, οἷον ἐν τῷ, καὶ ἄχιν περ ἑταῖρον, Ἰλ. ο', 651 τοῦ περὶ ἑταῖρου. 1036, 1.

πέρα ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν, καὶ περαία κατὰ παραγωγὴν τὸ πέραν ἐπὶ ῥῆμα. 306, 2.

περαία ἡ πέραν γῆ. 84, 4. τὸ πέρα.

περαιτέρως ὅτι ἐκ τοῦ πέρεται πλεονασμῶ τοῦ ι. 191.

περᾶν τάφρον τὸ βάδην διὰ πρὸς διωστολήν τοῦ πη ὑπερβῆναι. 892, 49. καὶ πεμυνύμως τὸ πέραν τῆς ἐσθης ἀποδίδοσθαι εἶπουν· σκεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμ. 1222, 24. 1783, 10.

πέραν ἐπὶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τῆς αἰτιατικῆς εἰς ἐπὶ ῥῆμα μεταβῆναι. 892, 49. καὶ περαία δὲ ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν. 306, 24. 1475, 43.

περάτῃ θηλυκῶς ἀντὶ τοῦ οὐδέτερου ἐν τῷ, νύκτα περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ὀμ. 243. 1947, 10.

Πέργαμος, θηλυκῶς παρ' Ὀμ. ἡ τῆς Τροίας ἀκριεῖς ἐν ἡ καὶ ναὸς ἦν Ἀπόλ. 569, 27. παρὰ δὲ τοῖς ἐπὶ πῦσα ἀκρόπολις οὕτω λησύνει οἷς καὶ Πέργαμος οὐδὲ καὶ Πέργαμος πόλις τις. 659, 25.

περδίκες, ὅτι αἱ θήλειαι τῇ ὄψει καὶ τῇ ὁσφρησεί τῶν νῶν ἔγκυοι γίνονται, οἱ δὲ νῆες οὐ μόνον ἰδόντες τὰς θῆλᾶ καὶ φωνὴν ἀκούσας, μαίνονται. 1681, 38.

περδίκαι οἱ τῶν περδίκαι οἰσσοί. 753, 56.

περδίκων φορὰ ὑπερφωνῆς ἐφῇ τῇ νήσῳ ποτὲ συμβῆσθαι. 35, 25.

πέρη πέρης, ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν. 1475, 42.

πέρην ἀπὸ τῆς πέρην θηλυτικῆς εἰς ἐπὶ ῥῆμα μεταβῆναι. 306, 22. ζῆτει τὸ πέραν.

πέρω ὅτι περὶ τὸ πρῆθαι τὸ καίω, λέγεται ἐκ τοῦ πλοῦθου τῶς πορθουμέναις, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρῆθαι τροπὴν καὶ μεταθέσιν γέγονε.

Bbb

35. 249, 32. 473, 39. 645, 40. 961, 34.

περί καὶ ὑπὲρ προθέσεις παραλληλως κείμεναι ἐν τῷ, περί τ' ὑπὲρ τε τάφρον, 'Πλ. ρ', 760. 1126, 58.

περί πρόθεσις ὅτι ἀσυνήθως ἔχει προσλαμβάνειν τὸ ἰ κατὰ τὴν ἄρχουσαν, καὶ ὅτι ἐν τῷ Περιθροῦς ἡμιάρηται. 101, 4.

περί πρόθεσις αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἀντὶ τοῦ περισσῶς ἐν τῷ, καὶ πάντων Τρώων, περί δ' αὖ Πριάμοιο γε παίδων, 'Πλ. ρ', 105. 1226, 6. καὶ μετὰ γενικῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, οἷον περί πάντων, ἀντὶ τοῦ περισσώτερον πάντων. 127, 5. 734, 2. 847, 47. 1882, 8.

περί πρόθεσις ἀντὶ τῆς ὑπὲρ πολλοῦ τίθεται, οἷον ἐν τῷ περιβάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλειν. 1300, 51. 1624, 5. 1773, 21.

περί γενικῇ πληθυντικῇ ὅτι ὑπεροχὴν δηλοῖ, οἷον ἐν τῷ, περί δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι, 'Πλ. δ', 375. ἀντὶ τοῦ περιγενέσθαι· καὶ περί πάντων, ἀντὶ τοῦ περισσώτερον πάντων. 127, 5. 484, 11. καὶ ὅτι καὶ ἐν συνθέσει ταυτὸ δύναται, οἷον ἐν τῷ περιεῖναι καὶ περιγενέσθαι. 1107, 25.

περί πρόθεσις δοτικῇ πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, κυλινδόμενος περί χυλῶν, 'Πλ. θ', 86. καὶ περί δοῖται χεῖρες μαιμῶσιν, 'Πλ. ν', 77. 710, 11. 921, 16. 1630, 17. καὶ περί κτήμυσιν εἶσι μάχεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπὲρ τῶν ἰδίων κτημάτων, 'Ὀδ. ρ', 471. 1828, 47. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀτυζόμενους περί καπνῶ, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ καπνοῦ, 'Πλάτ. θ', 183. 109, 33. 705, 42. καὶ περί θυμῷ, 'Πλ. χ', 70. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θυμῷ. 1256, 41. καὶ περί δαιτί, 'Ὀδ. β', 245. ἀντὶ τοῦ περί δαιτὸς ἢ ἐν δαιτί. 1444, 5. καὶ περί δοτικῇ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, οἷον ἐν τῷ, ἔδωκε περί ξανθῷ Μενελάῳ, 'Πλ. κ', 240. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Μενελάῳ. 901, 6. καὶ ὅτι καὶ τῷ βαίνειν ῥήματι καὶ τῷ ἵστασθαι συμφερομένη δοτικῇ συντάσσεται, οἷον Πατρόκλη πεφύβας, 'Πλ. ρ', 80. καὶ ἵστασθαι περί Πατρόκλη, 'Πλάτ. ρ', 355. 1091, 39.

περί δαιτί, ἀντὶ τοῦ περί δαιτὸς

ἢ ἐν δαιτί ἐν τῷ, μαχήσασθαι περί δαιτί, 'Ὀδ. β', 245. 1444, 5.

περί δ' αἰσυλα ῥέλειν ἀνδρῶν, ἡγουν περισσώτερον τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἄδικα πράττειν, 'Πλ. φ', 214. 1233, 7.

περί θυμῷ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θυμῷ, ἢ ἀντὶ τοῦ περισσῶς ἐν θυμῷ ἐν τῷ, ἀλυσσοντες περί θυμῷ, 'Πλ. χ', 70. 1256, 41.

περί μὲν εἶδος, περί δ' ἔργα τέτυκτο, παρ' Ὀμήρῳ 'Ὀδ. λ', 550. ἡγουν περιττός ἦν καὶ πολλὸς κατὰ τε τὸ εἶδος καὶ κατὰ τὰς πράξεις. 1698, 44.

περί πάντων, ἀντὶ τοῦ περιττώτερον πάντων καὶ ὑπὲρ πάντας. 127, 5. 734, 2. 847, 47.

περί πρὸ γὰρ ἔρχει θῖν, 'Πλ. λ', 180. π', 699. ἡγουν περισσῶς προῶμα τῶν ἄλλων τῷ δόρατι. 839, 2. 1082, 6.

περί τρόπος βεβαῶτα, 'Ὀδ. ε', 130. ἀντὶ τοῦ περιβύδην τρέπει νέως ἐποχούμενον. 1528, 35.

περί ψυχῆς θείν, παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἔσχατα κινδυνεύοντων. 1637, 49. 1925, 52. καὶ ὅτι ὁμοιον τῷ περί ψυχῆς θείν τὸ παρ' Ἡροδότῳ, τὸν περί τοῦ παντός δρόμον θείν, δὲ ἀγῶνα θανάσιμον Εὐριπίδης καλεῖ. 1264, 15.

περί δ' ἔτραπον ὦραι, 'Ὀδ. κ', 469. ἀντὶ τοῦ περιετράπησαν αἱ ὦραι. 1664, 51.

περιάγνυσθαι λέγεται ἢ φωνῇ, ἡγουν περικλῆσθαι, ὥστε μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ πλαγίων ἀκούειν. 1046, 45.

περιαγωγή ἐν ἴσῳ τῷ περιφύρεια, ὅτι περί τῶν κυκλοτερῶν σχημάτων λέγεται. 1512, 10.

περιάπτειν ἀντὶ τοῦ περιελίσσειν. 1467, 38.

περιβαίνειν τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν, ὅτι δοτικῇ συντάσσεται. 1691, 33. 39. καὶ ὅτι περιβαίνειν τινὶ ἐν συνθέσει καὶ περί τινὶ βαίνειν ἐν διαστάσει λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1096, 21.

περιβαλεῖν τὸ τέρμα, ἡγουν κάμπειν, τουτέστι τοῦ καμπήρος ἐπιτυγχάνειν, 'Πλάτ. ψ', 462. 1311, 8. 10.

περιβάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλ-

λειν, οἷον ἐν τῷ, ἵστε γὰρ ὅσπον ἱμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, 'Πλ. ψ', 276. 1300, 51. 1773, 21.

περιβάλλειν τὸ περισσῶς ἐμβάλλειν καὶ τὸ ἐνδύειν, ὁμωνύμως καὶ τὸ κυκλοῦν. 1406, 30 — 36.

περιβάλλειν ἄντυγα ἀσπίδι, ἡγουν περιδεῖναι. 1154, 29.

περιβάλλεσθαι ἐσθῆτα, ὑπερβάλλεσθαι δὲ ἕλκος κατὰ συνθήκην. 169, 44.

περιβάλλεσθαι ὅπλα ἀντὶ τοῦ περιτίθεσθαι, τουτέστιν ὁπλιεσθαι. 1921, 5.

περιβῆναι τὸ περί τινα βῆναι, εἴτε ἐπὲρ ἐκείνου εἴτε κατ' ἐκείνον. 1107, 32.

περιβῆναι ἀντὶ τοῦ περί τινα πεσόντα στῆναι ἐπὶ σκέπῃ αὐτοῦ, τουτέστιν ὑπερμαχῆσαι, ὃ καὶ ὑπερβῆναι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 516, 35. 715, 57. 940, 15.

περίβλημα τὸ ἐνδύμα, ὅτι καὶ περιβόλαιον λέγεται. 1406, 31.

περιβολὴ τὸ ἐνδύμα, καὶ περιβολὴ ἰδέα τις λόγου ὁμωνύμως. 1406, 31.

περιβολὴ, σχῆμα λόγον μέγεθος ποιοῦν καὶ περιττότητα, ὅτι παρὰ τὸ περιβάλλειν, ὃ ἔστιν ἐπερβάλλειν, λέγεται. 1773, 23. καὶ διάφορα παραδείγματα τοῦ σχήματος. 473, 31. 807, 22. 1445, 3. καὶ ὅτι ὅταν τὸ εἰδικὸν ὄνομα ἐπάγεται τῷ γενικῷ, οἷον ἐν τῷ βοῦς ταῦρος, καὶ σὺς κάπριος, κατὰ λόγον περιβολῆς ἐπάγεσθαι λέγεται. 1734, 19. καὶ ἔτι καὶ τὸ, νηὶ ἐνὶ πρίμῃ, κατὰ λόγον περιβολῆς εἴρηται παρ' Ὀμήρῳ. 1779, 19.

περίβολος οἴκου ἢ κήπου ὃ περιβάλλον, ὃ ἔστι περικυλῶν, τὰ ἐν αὐτῷ. 1406, 32.

περιγενέσθαι τινὸς ἀντὶ τοῦ περιεῖναι καὶ περισσώτερον γενέσθαι. 484, 9.

περιγλαῆς ὁ περισσῶς πλήθων γάλακτος, ὃ ἔστι γάλακτος. 1079, 54.

περίγρῳα, ἐργαλεῖον τε τεχνικόν, παρὰ τὸ περίε γράειν, ὃ ἔστιν ἐσθῆτα, ἢ γράφειν, ὃ ἔστι ξέειν, δθῆν καὶ ἐκ περίγρῳας τειράγωνον λέγεται τὸ ἴσον πάντη καὶ σιμερόν. 1980, 17.

περιγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀτετεῖν καὶ ἐκβάλλειν. 1480, 20.

περιγραφὴ τύπου διὰ παρὰ τὸ γράφειν, ὅ ἐστι ξίειν, λέγεται. 1960, 13.

περιδέδεται κνημίδας, ὑποδέδεται δὲ πέδιλα κατὰ συνθήκην. 1959, 56.

περιδέξιος ἀντὶ τοῦ ὑπερδέξιος ἢ ἀμφιδέξιος, ἥγουν ἀμφοτεροδέξιος. 1228, 42.

περιδινηθήναι ἀντὶ τοῦ περιελθεῖν καὶ περιδεῦσαι ἐν τῷ, ὡς τῷ τρις περὶ Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην, Ἰλιάδ. χ', 165. 1264, 8.

περιδόσθαι τὸ στοίχημα θέσθαι καὶ συμφωνῆσαι περὶ τινος, ἐπιδόσθαι δὲ τὸ μάρτυρας καταστήσαι. 1268, 27. καὶ ἀλλαχοῦ περιδοῦσθαι τὸ συνθίσθαι καὶ στοίχημα θέσθαι, παρὰ τὸ δεῖσθαι, ὅ ἐστι δεσμεῖσθαι, ταῖς συνθήκαις τοὺς οὕτω συμφωνοῦντας, οἷον ἐν τῷ, δεῦρό νυν ἢ τριπόδος περιδόμεθον ἢ ἐλβητος, Ἰλ. ψ', 485. καὶ ἐν τῷ, ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἑμιαυτῆς δώσω, Ὀδ. ψ', 78. ὑπὲρ ἑλλίπῳς αἰτιατικῆς ἐκ τρίτου λέγεται. 1312, 20. 1939, 3.

περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, ἀντὶ τοῦ κυκλοτερῆς καὶ πάντοθεν περιτρεχόμενος τόπος. 350, 40. 653, 57. καὶ ἀλλαχοῦ περιδρομος ὁ περιοδευόμενος καὶ ἀγειτόνευτος τόπος, ἢ ὁ κυκλοτερῆς διὰ τὸ πολυχωρητότερον. 1748, 38.

περιδύειν τὸ ὅλον τινὰ ἐκδύειν, οἷον ἐν τῷ, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας, Ἰλ. λ', 100. 833, 44.

περιδόμεθον δυνικόν, συνθώμεθα, καὶ στοίχημα θώμεν. ζῆται τὸ περιδοῦσθαι. 1312, 20.

περιδώσομαι ἀντὶ τοῦ συνθήσομαι καὶ στοίχημα θήσω. 1939, 3. ζῆται τὸ περιδοῦσθαι.

περιεῖναι τὸ ὑπερέχειν καὶ περιγίνοσθαι, γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ δοτικῇ ἢ ἀπαιρημένῳ ἐκ τρίτου, οἷον ἐν τῷ, οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν περὶ δ' ἵστα μάχεσθαι, Ἰλ. α', 258. καὶ περιεῖναι τὸ ἐκ περισσοῦ ἔχειν, ὅθεν περιουσία· καὶ περιεῖναι ἀντὶ τοῦ ζῆν. 99,

23. 484, 10. 1392, 9. 17. καὶ ὅτι διὰ τὴν ὑπὸ τῆς περὶ προθέσεως σχηματισμένην ὑπεροχὴν γενικῇ συντάσσεται τὸ ῥῆμα. 1107, 25.

περιεκτικὰ δνόματα ὅτι πολλάκις ὁμωνυμοῦσι καὶ ὁμοτονοῦσι τοῖς προσηγορικοῖς, οἷον σκόροδον ὁ τύπος, ἐν ᾧ πωλεῖται τὰ σκόροδα, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ· ἢ ἀσφάδελον λειμῶνα γράφουσι τινὲς παρ' Ὀμήρῳ προπυροξυτόνως ὁμοτόνως τῷ προσηγορικῷ. 1698, 29.

περιελθεῖν τινὰ λέγεται κτύπος ἢ γωνὴ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀκουσθῆναι αὐτῷ, καὶ περιελθεῖν τὸ ὑπόλως μετελθεῖν καὶ τὸ κατεργάσασθαι. 1792, 14. 1819, 27.

περιελθεῖν τὰς φρένας λέγεται ὁ οἶνος ἀντὶ τοῦ ἀμφιχυθῆναι ἐν τῷ, αὐτὸρ ἐπεὶ Κίκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, Ὀδ. ι', 362. 1633, 20.

περιενεγκεῖν τὸ κύκλω ἀγαγεῖν. 1603, 63.

περίεστησάν με πολλὰ κακὰ, φράσις Ὀμηρικὴ ἐν τῷ, περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη, Ὀδ. ξ', 270. ρ', 439. 1762, 61.

περίεστιν ἀντὶ τοῦ περιγέγνε καὶ ἐκ περισσοῦ κίεται, οἷον οὐδὲν μοι περίεστι τῶν πόνων. 99, 27. ζῆται τὸ περιεῖναι.

περιέφθησαν ὅτι ἐκ τοῦ περιέπω κεινῆται. 945, 40.

περιηγὲς ἄγκυστρον τὸ περιφερὲς καὶ περιηγμένον, ὃ περὶ τῶν κυκλοτερῶν σχημάτων λέγεται. 628, 28. 726, 17. 1500, 49. 1512, 11.

περιηγμένον ἴσον τῷ περιφερὲς, ὅτι περὶ τῶν κυκλοτερῶν σχημάτων λέγεται. 1512, 10.

περιθίνειν ἀντὶ τοῦ περικυκλοῦν, ὅτι καὶ περὶ ἀψύχων λέγεται τροπικῶς, οἷον ἐν τῷ, περὶ δὲ χρόσιος θέε πόρκης, Ἰλιάδ. ζ', 320. θ', 495. 644, 43. 726, 16.

περίθετος κεφαλῇ, κόριος ποῖδος γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν τιθέμενος. 1280, 63.

περικαλλὲς δέπας οὐ τὸ ἀπλῶς καλόν, ἀλλὰ τὸ λίαν καλόν. 868, 45. 1347, 49. καὶ ὅτι δυοὶ ἅ γράφεται τοῦνομα. 161, 37.

περικεῖσθαι ἀντὶ τοῦ περιπεπλέ-

χθαι δοτικῇ, περικεῖσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ φορεῖν αἰτιατικῇ, οἷον περικεῖσθαι χλαῖναν ἀντὶ τοῦ ἐνδεῖσθαι· καὶ ὅτι περικεῖσθαι τί τινι λέγεται ἀντὶ τοῦ ὡς περιτὸν ἀποκεῖσθαι καὶ κειμηλιοῦσθαι. 753, 37. 1168, 39. 1915, 29.

περικεφαλαία, κόσμος γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν. 1281, 1.

περικεφαλαίων εἰδικαὶ προσηγορίαι καὶ διαφοραὶ, οἷον τρυφάλεια, ἄφαλοι, ὑμφάφαλοι, τετράφαλοι, στεφάνη, καταίτωξ, ὀδοντωτῆ, κτιδέη, κυνέη, ταυροεῖη, αἰγείη. 425, 43. 787, 42. 803, 61.

περίκειτο ἀντὶ τοῦ περιέκειτο, ὅ ἐστι περίξ ἔκειτο καὶ περιεῖχεν. 1898, 59.

περικηλα ξύλα τὰ περισσῶς κατεσκηκότα, ἢ ἄγαν ἐπιτήδεια εἰς τὸ κῆαι, ὅ ἐστι καῦσαι. 1532, 48.

Περικλύμενος, υἱὸς Νηλέως ἐκ Χλῳρίδος τῆς Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου, ὅτι δῶρον εἶχεν ἐκ Ποσειδῶνος τὸ εἰς ὃ τι ἂν βουληθεῖη μεταμορφοῖσθαι· καὶ ὅτι ὕφ' Ἡρακλέους πολιορκοῦντος τὴν Πύλον εἰς μέλισσαν μεταβληθεὶς ὁμῶς κατετοξεύθη, ἀλληγορία ἱστορικῇ τῆς τοιαύτης μυθολογίας. 1658, 61.

περικλυτὸς ὁ ἐξάκουστος, ὅ ἐστιν αἰεδῖμος. 1420, 15.

περικλώζεσθαι τὸ περισυρτεῖσθαι, παρὰ τὸ κλῶμεν, ὅ ἐστι ποῖον ἔχον ἀποτελεῖν τῷ στόματι. 1504, 31.

περικοπὴς σχήματος παράδειγμα. 636, 46.

περικτίονες οἱ περίξ κτίσαντες οἰκήσεις, παρὰ τὸ κτίω, ὅ ἐστι κτίζω· καὶ προσωδία καὶ χρόνος τῆς κτὶ συλλαβῆς. 1103, 49. 62. 1175, 12.

περικτῖται ἀντὶ τοῦ περιόκει· 1686, 7.

περιληπτικὰ εἶπουν συλληπτικὰ δνόματα ὅτι ἐνικῶς ἐσχηματισμένα ὑπόκεινται ποτε καὶ πληθυντικοῖς ῥήμασιν, οἷον γάσαν ἢ πληθύν, Ἰλ. β', 278. 219, 45.

Περιμήδης, Ἀργεῖος ποιητῆς πρὸ τῶν Τρωικῶν. 1466, 56.

περίμηκες καὶ περιμήκετον τὸ μέγα. 1737, 58.

περιμήκετος ἐλάτῃ ἐπιθετικῶς ἢ μακροτάτῃ. 986, 16.

Πέριμος κίριον ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως παρήχθη. 75, 11. 532, 46. 1081, 56.

περιναίεται καὶ περιναίεται οἱ περίοικοι. 1361, 6.

πέριξ ἐπιρρόημα ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως λέγεται. 166, 32. 684, 34. καὶ ὅτι παρὰ λόγως βαρύνεται. 842, 45. 966, 64.

περιξεστὴ πέτρα ἐπιθετικῶς ἢ περιξεσμένη, καὶ ὅτι κρεῖττον ἐστὶ περιξέστη βαρυτόνως προφίρειν. 1714, 13.

περίοιδε νοῦσαι, ἀντὶ τοῦ περιτῶς οἶδε νοεῖν. 801, 41.

περιουσία ὅτι παρὰ τὸ περιεῖναι λέγεται. 99, 28.

περιπατεῖν καὶ περίπατος ὅτι παρὰ τὸν πάτον λέγονται. 637, 2.

περιπεπλιγμένον ἀντὶ τοῦ περιβεβηκός, ὅτι παρὰ τὸ πλίσσειν λέγεται. 1564, 49.

περιπέτεια τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, ὅτι παρὰ τὸ πετεῖν, ὃ ἐστὶ πεσεῖν, λέγεται. 1396, 53. 1412, 41.

περιπετῆς ἐαυτῷ γενέσθαι λέγεται ὁ ἐαυτῷ καὶ οἷς πρότερον εἶπεν ἐναντιούμενος. 1066, 40.

περιπευκές βέλος τὸ λίαν πιπρὸν, πυρὶ τὴν πείκην. 887, 28.

περιπλέκεσθαι ταῦτ' ὁ περὶ ἀγκυρῶς ἐλεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1579, 49.

περιπληθῆς τόπος ἀντὶ τοῦ πολυάνθρωπος, Ὀδ. ο', 405. 1787, 23.

περιπλομένων ἐνιαυτῶν, πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ περιπελομένων ἤγον περιπολόντων κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 1384, 60. καὶ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, ὅντι τοῦ συμπληρουμένου, οὐ μὴν καὶ πεπληρωμένου ἤδη ἐν τῷ, χαῖρε γίναῖ φιλότῃ, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, Ὀδ. λ', 248. 1682, 27.

περιρῥῆθῆς ὁ περιεῖραττισμένος, ἀπὸ τοῦ ῥάττω ἑξῆραδον, ὃ δηλοῖ τὸ ῥαντίζω. 1887, 45. 1920, 30.

περιρῥυτος νῆσος ὅτι κατὰ κοινὸν ἐπίθεται λέγεται, ὥσως δὲ καὶ διὰ τὰ ἐντὸς ῥῦτα λέγεται περιρῥυτος νῆσός τις ἰδίως. 1860, 53.

περίσχεπτος χώρος ὁ ἄποπτος

τόπος, τουτέστι περιωπὴ καὶ σκοπιά. 1427, 36. 1654, 43.

περισπερχές ἐν ἴσῳ τῷ ἀσπερχές, ὃ ἐστὶ πολυσπερχές καὶ ἐντριχές καὶ πολυσπούδαστον, ὅθεν περισπερχῆς ἄνθρωπος καὶ περισπέρχεια. 442, 9. 1385, 23.

περισπώμενα ῥήματα τὰ αἰτὰ καὶ βαρυτόνως λεγόμενα, οἷον στεροῦμαι καὶ στέρομαι, αἰδοῦμαι καὶ αἰδομαι. 111, 40.

περισπώμενα ῥήματα κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν καὶ κατὰ τὴν τρίτην κλινόμενα κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο σημαινόμενον, οἷον ζηλῶ ζηλήσω καὶ ζηλῶ ζηλώσω. 412, 20.

περισπώμενα ῥήματα δισύλλαβα τῷ ἰ παραλήγοντα ἀπὸ δευτέρων μελλόντων βαρυτόνων ῥημάτων εἰς ἐνεστώτας ἀναδραμόντων γενόμενα, οἷον στείχω ἐστιχον στείχῳ, ὅθεν τὸ στιχάω στιχῶ. 179, 34. 1035, 30.

περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ἴζω γινόμενα, οἷον ἐκ τοῦ σκοτίζω τὸ ἐπισκοτῶ. 706, 17.

περισπωμένη τόνος ὅτι ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας συνίζανουσῶν σύγκεται. 25, 37. καὶ ὅτι οὐ καθύλου ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ἐπὶ γίνεταί περισπωμένη, οἷον ἐν τῷ αἰλιζομένων ἀνλιζομένων, οὐ μὴν ἀδλιζομένων. 217, 44. 218, 5. καὶ ὅτι ἡ περισπωμένη δύναται ἐκτείνειν οὐ μόνον τὸ ἦ ἐπιτίθεται, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ αὐτῆς βραχὺ φωνῆν καὶ τὸ μετ' αὐτὴν. 1465, 5.

περισπωμένων ῥημάτων δισυλλάβων δευτεροζύγων τῷ ὦ παραλήγοντων παραγωγή καὶ γραφὴ παραληκτική, οἷον νέμω νόμος νωμῶ, στρέφω στρόφος στρωφῶ. 137, 24. 28. 804, 40.

περισπωμένων ῥημάτων μέσοι παρακείμενοι, ὅτι ἐν τοῖς περισπωμένως κλινομένοις ῥήμασιν οἱ μέσοι παρακείμενοι μιᾷ συλλαβῇ κλιπνται τῶν ἐνεργητικῶν, οἷον ὤλεκα ὤλα. 1523, 40.

περισπωμένων ῥημάτων μέλλοντες ὅτι ἀναλογώτερον τῆς μὲν πρώτης τῷ ἑ φιλεῖ, τῆς δὲ δευτέρας τῷ αἰ, τῆς δὲ τρίτης τῷ ὁ

μικρῷ παραλήγονται· ζῆται ἐν τῷ, μελλόντων τῶν περισπωμένων ῥημάτων παραλήγουσα. 1723, 7—15.

περισσὸς ἄνθρωπος ὁ πολὺς καὶ μέγας κατὰ τινὰ ἀρετὴν, καὶ περιττός ὁ πολὺς καὶ μέγας ἐπὶ ψόγῳ σωματικῷ, ὅτι ἐκ τῆς περὶ προθέσεως καὶ τοῦ σόω, ὃ ἐστὶν ὄρμῳ, λέγεται. 484, 12.

περιστάσεων δραματικῶν δυσχερῶν καὶ κεκινδυνευμένων λύσεις εἶτονν Θεραπεία κατὰ μέθοδον Ὀμηρικῶν. 95, 12.

περίστειξας, περιηλθίς, περιώδενσας, ἀπὸ τοῦ περιστείχω θέμιτος. 1496, 33.

περιστείωσι, περίξ κυκλώσωσι, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ περιστέωσι λέγεται πλονασμιῶ τοῦ ἰ. 1097, 3.

περιστέλλειν κακὸν τὸ κρύπτειν καὶ περικαλύπτειν. 130, 37. καὶ περιστέλλειν τὸ ἀπλῶς κοσμεῖν, ἰδίως δὲ τοῖς νεαροῖς. 1961, 48.

περιστεναχίζεται δῶμα, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περιτρεχέται ἢ στενοχωρεῖται. 1645, 22.

περιστένεσθαι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ γαστήρ ζῶν, ἤγον στενάειν ἢ περιτείνεσθαι ὑπὸ πλησμονῆς. 1052, 8.

περιστεριδεῖς οἱ τῶν περιστερῶν νεοσσοί. 753, 56.

περιστερὸς, ἀρσενικὸν τοῦ περιστερῶ παρὰ τοῖς Ἀιτικοῖς. 1712, 45.

περιστερῶν εἶδη, οἷον, φάετα καὶ τρυγῶν καὶ περὶ τῆς ἐν αἰ τοῖς διαστροφῶς τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ χρώματος, καὶ περὶ τῶν ἰδιωμάτων αὐτῶν ἱστορία φυσική. 607, 1 1712, 41. 46.

περίστησαν ἀντὶ τοῦ περιέστησαν, ἤγον περιβήσαν καὶ ἐπερμάχησαν ἐν τῷ, τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσσε, περίστησαν ἄρ' ἐταῖροι, Ἰλ. δ', 532. 505, 18. καὶ περιστήσαντο ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς πύκλω περιεσάθσαν. 1725 55.

περιστρέφειν δίσκον, ἤγον περιδινεῖν. 1176, 1. 1591, 5.

περισύρειν ἐν ἴσῳ τῷ διασφύρειν, καὶ περισφύρειν ὡς διάσφρυα. 1816, 45.

περισχέσθαι τινὰ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περισχεῖν, ἔστι μογ-

θῆσαι καὶ περιποιήσασθαι καὶ οἰονεῖ περιλαβεῖν ἐν τῷ, οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περιοχόμεθ' ἡδὲ γυναικί, Ὀδυσσ. ι', 199. ὅπου ἡ περὶ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ λαμβάνεται ἐν τῷ τοιοῦτῳ περιοχεῖν, ὡς καὶ τῷ, περισσῶς παιδὸς ἔσος, Ἰλ. α', 393. 1624, 2. 6.

περιτάμνεσθαι βοῦς, Ὀδ. λ', 402. ὦ, 112. ἀντὶ τοῦ περὶ τῆς ἀλλοτρίας γῆς τέμνειν. 1691, 61.

περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, πολυλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ συντελουμένων εἶτον ἀπαρτιζομένων διὰ τῶν περὶ ἀνατολῶν τοῦ ἡλίου. 283, 31. 720, 16. καὶ ἄλλα-χοῦ ὅτι περιτέλλεσθαι λέγεται ὁ ἐπιῶν ἐνιαυτὸς, οἷον ἐπανατέλλειν τῷ πρὸ αὐτοῦ. 1686, 15.

περιτετύχθαι τινὸς ἢ τινῶν, γενικῇ διὰ τὴν ὑπεροχὴν, ἣν ἡ περὶ πρὸθεσις σημαίνει. 1107, 26.

περίτρονον, ἔξλον τι ἢ σάνις ἐν τοῖς πλοίοις, παρὰ τὸ διόλου τελεσθαι οὕτω λεγόμενον. 1533, 41.

περιτρέπειν τὸ παρακινεῖν τῆς εὐθείας, ὅθεν καὶ περιτρέπεται τινι ἢ βολῇ λέγεται παρὰ Λισβάνῳ. 1639, 45.

περιτροπέειν ἀντὶ τοῦ περιτρέπειν, ἥγουν παρακλίνειν καὶ τῆς εὐθείας παρακινεῖν, ὅτι διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, καὶ ὅτι κατὰ τὴν πρώτην τῶν περισπωμένων κλίνεται. 1639, 34. 45.

περιτροπέων ἐνιαυτὸς, ὅτι ἐκ τοῦ τροπέω τροπῶ κινῆται ἢ περιτροπέων μετοχῇ, καὶ ὅτι μικρὸν ἔχει τὸ τρο. 223, 29. 1140, 7.

περίτροχον ἀντὶ τοῦ περιφερὲς καὶ τροχῷ ὁμοιον. 1310, 27.

περιττός ἐν ἴσῳ τῷ πολλῷ, οἷον ὁ περιττός Ἀριστείδης, ὁμοίως τῷ, ὁ πολλὸς τὴν θεολογίαν. 1382, 14. ζῆται τὸ περισσός.

περιφαίνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ περὶ φαίνεσθαι. 927, 3.

περιφαινόμενος τόπος ὁ περίοπτος. 1546, 36.

περιφανῆς ὅτι ἐκ τοῦ περιφαίνεσθαι λέγεται. 927, 5.

περίφαντος ἀνὴρ παρὰ Σηοκλείῃ ἀντὶ τοῦ περιφανῆς. 927, 5.

Περίφας, ὄνομα κίρκου διὰ τὸ περισσῶς φωνεῖν οὕτω λεγόμενον. 110, 5. 1108, 35.

περιφέρεια, ὅτι παρὰ τὸ φέρεσθαι λέγεται τοῖνομα. 628, 28.

περιφραδέως, ἐπιμελῶς, ὅτι ἐκ τοῦ φραδῆς φραδέος, ὁ παρὰ τὸ φράζω, λέγεται. 135, 20. 24.

περίφρων ὁ περιττῶς φρονῶν ἢ ὁ περιῶν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ φρονεῖν. 1624, 6. 1866, 33.

περιφῖναι ἀντὶ τοῦ περιπλακῆναι τῷ ὄλῳ, ἐμῆναι δὲ τῷ μέρει, οἷον χεῖλεσιν ἢ χειρὶ. 1792, 49.

περίψημα, σπύγγισμα καὶ ἀβύνημα. 1935, 18.

περιωπή, σκοπιὰ εἶτον ἄποπτος τύπος, ἀφ' οὗ τῶν περὶ οἱ ὥπερ αἰσθάνονται. 472, 10. 483, 41. 964, 16. 1427, 36. 1652, 15.

περιώσιον ὅτι παρὰ τὸ περιῶναι λέγεται, ἵνα δηλοῖ πως τὸ περιβήτητον καὶ ἐξέκονστον, οἷον ἐκ περιῶσιον. 482, 38. 1800, 30.

περκάζειν λήγονται σταφυλαί, ἥγονν μελαίνεσθαι πεπαίνεσθαι. 1574, 26.

περκνὸς ὁ μέλας, ὡς ἀπὸ τῆς περκαζούσης μελαίνης σταφυλῆς, ὅτι ὀξύνεται τοῖνομα. 1352, 18.

Περκώτη, πόλις Τρωάδος, ὁ πολίτης Περκώσιος. 355, 8. 356, 33.

περνᾶν καὶ πέρνασθαι τὸ πέραν πον καὶ μικρὰν τῆς οἰκίας πωλεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ περᾶν λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ν. 1144, 19. 1256, 31. 1374, 9.

περνὰς καὶ περνόμενος μετοχαὶ ὅτι ἐκ τοῦ πέρνημι θέματος κινῆνται, ὃ ἐκ τοῦ περῶ παρῆται. 1222, 27.

περόνη καὶ περονᾶν τὸ κομβίοις συνδεῖν. 794, 13. καὶ ὅτι Δωρικόν ἐστι τὸ εἶρημα. 566, 35. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πέρω λέγεται τοῖνομα. 1150, 20.

περονῆσαι δόρατι τινα, τὸ ὡς οἷα περόνη διελάσαι. 672, 28.

Περύβιοι, ἔθνος τι Θεσσαλικόν, καὶ περὶ τῆς χώρας, ἣν κατὰ διαφόρους χρόνους ἤκησαν, ἱστορία, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ ἔθνους· καὶ ὅτι διὰ τὸ γράφεται τοῖνομα. 335, 24 — 40.

πέρσας, μετοχῇ ἀντὶ τοῦ πορθήσας, ἀπὸ τοῦ πέρθω θέματος. 316, 28.

Περσεὺς ὅτι σεμιότερος Ἡρα-

κλούς γέγονε καὶ Ἡρόδοτον, καὶ ὅτι Διώνυσον ἀνέλεν, ἱστορία. 989, 20. καὶ ἔτι παρὰ τὸ πέρθειν λέγεται τοῖνομα. *implicito*. 1474, 31.

Περσέφασσα ἀντὶ τοῦ Περσεφύνη. 763, 63. ζῆται τὸ Περσεφόνη.

Περσεφόνη ὅτι καὶ Περσεφόνεια κατὰ παραγωγὴν λέγεται καὶ Περσεφόνη, οἷον Περσεφόνη παρὰ τὸ φθέρω φθέρω Ἀιολικῶς κληνομένην, καὶ Περσέφασσα παρὰ τὸ φάω φάω, ὃ δηλοῖ τὸ φρονεῖν, ἐρμηνεύει διεξοδικῇ. 763, 52. 59. 62. 1665, 9.

Περσεὺς πόλις, ἡ καὶ Μίδειν, πόλις τῆς Ἀργεῖας χώρας. 270, 44.

Πέρση, Ὁκεανὸς θυγατήρ, ὅτι Ἡλίου γαμετὴ μνηστεύεται διὰ τὸ ἐκ πέρματος εἰς πέρμας τοῦ Ὁκεανοῦ κυκλοφορεῖσθαι τὸν ἥλιον, καὶ ὅτι τούτῳ τῷ λόγῳ δοκεῖ καὶ Ἡσίοδος Περσηίδα τὴν Ἐκύτην καλεῖν. 1651, 56.

Περσικαί, εἶδος ὑποδήματος οὕτω καλούμενον. 1522, 12.

Περσικῆς θυσιᾶς τρόπος, ἱστορία διεξοδικῇ. 135, 2.

Περσῶν βασιλεὺς, ὅτι μὲν ἡμέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ ἦν τῷ Μίδρῳ ἔθνον, ἔξῃ τῷ βασιλεῖ μεθύσκεσθαι καὶ τὸ Περσικὸν ὀρεχθεῖσθαι. 1834, 6.

πέρουσι ὅτι καὶ πέρουσιν μετὰ τοῦ ν' λέγεται. 1062, 51. 1417, 30.

περῶ, μέλλων τοῦ πέρω θέματος, ὅτι εἰς ἐνεστώτα μετέχθη. 1453, 17.

πέσε προσεικτικῶς ἐν ἴσῳ τῷ πέσον. 1046, 52.

πεσεῖν λέγεται τὸ κατὰ τύχην συμβᾶν. 1396, 52. καὶ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1925, 60. καὶ ὅτι πεσεῖν ὁ ἄνεμος λέγεται, ὃ ἐστι παύσασθαι, συμπεσεῖν δὲ ἄνεμοι, ἥγονν εἰς ἐν ἐλθεῖν. 1538, 26. 1861, 52.

πέσημα ὅτι παρὰ τὸν πεσῶ Δωρικὸν μέλλοντα ἀνηγμένον εἰς ἐνεστώτα λέγεται. 129, 25.

πέσκος τὸ πεκόμενον δέσμα ἢ ἔριον τῶν προβάτων, ὅτι παρὰ τὸ πέκειν, ὡς καὶ ὁ πόκος, λέγεται. 975, 56.

πεσοὶ ἢ πεσά, φάρμακόν τινα λυτρικόν, ὅτι ἄδελον εἰ ἐν διόσι σ' γράφεται τοῖνομα. 1397, 6.

πεςσὰ οὐδετέρως οἱ πεσσοί, ζῆται τὸ πεσσοί. 1396, 59.

πέσσειν τὸ τὴν τροχὴν κατεργάζεσθαι, καὶ πέσσειν βέλος καὶ γέγρα καὶ χύλον μεταφορικῶς πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 54, 7. 211, 29. 503, 16. 726, 46. καὶ πέσσειν ἀντὶ τοῦ πιπαίνειν καὶ πέπειρα ποιεῖν ἐν τῷ, τὰ μὲν φέει ἄλλα δὲ πέσσει, Ὀδ. η', 119. 1573, 9.

πεσσοί, ὅτι παρὰ τὸ πεσεῖν λέγεται καὶ ὅτι ἐν δυοὶ ᾧ γράφεται τοῦτομα, καὶ ὅτι διαφέρουσι κίβων, καὶ ὅτι καὶ ἡ δὴ διὰ θεοῖς τῆς διὰ πεσσῶν παιδιᾶς πεσσοὺς λέγεται, καὶ ὅτι βόλια κυβιστῶν τοὺς πεσσοὺς λέγουσι τινες, καὶ ἔτι καὶ πεσσὰ οὐδετέρως λέγονται οἱ πεσσοί, καὶ ὅτι πεσσοὶ καὶ αἱ γραμμαὶ λέγονται πέντε οἷσαι, ὁμωνύμως ταῖς ψήφοις πέντε καὶ αὐταῖς οὖσαι, καὶ ἔτι διὰ τὰς πεντάδας ταύτας πεττεία λέγεται οἷον ἐν πενταία. 1396, 52—62. καὶ ὅτι τὴν τῶν πεσσῶν εἴρεσιν Αἰγυπτίους ἀνατίθεισιν ὁ Πλάτων. 1397, 11. καὶ ὅτι οἱ πεσσοί πέντε ψήφοι ἦσαν ἐπὶ πέντε γραμμῶν παιζόμενοι. 1397, 27. ἀλλαχού δὲ ὅτι Παλαμήδους εἴρημα κατὰ τινος ἢ διὰ πεσσῶν παιδιᾶ. 228, 1. ζῆται ἐν τῷ Παλαμήδους καὶ ἐν τῷ πεττεία. πέσσω ὅτι παρὰ τὸ πίπτω λέγεται τροπῇ τῶν πτ̄ εἰς δύο σσ̄. 774, 53.

πέταλα καὶ πέτῃλα τὰ πλατεὰ φύλλα, παρὰ τὸ διαπεπτάσθαι. 228, 46. 855, 44. 1875, 42.

πετάννυσθαι λέγονται αἱ ἀνοηγόμεναι θύραι ἐκ μεταφορᾶς τῶν διαπεταννυμένων πτερύγων τῶν ὀρνέων. 1250, 17. 1352, 34.

πέτανται, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέτω ἢ πετῶ γίνεται πέτημι, οὗ παθητικὸν πέταμαι, ὅθεν τὸ πέτανται. 1538, 59.

πετάσαι χεῖρας λέγεται ἄνθρωπος ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων τῶν ἐν τῷ πέτεσθαι ἀπλούντων τὰς πτέρυγας, καὶ ὅτι τὸ πετάσαι ἢ ἀπὸ τοῦ πετάω πετῶ ἢ τοῦ πετάζω παραγωγῶν κεκίνηται. 505, 5. 1226, 48.

πέτασαν ἀντὶ τοῦ ἠπλωσαν, περὶ ἱματίων λεγόμενον ἐν τῷ, ἐξείης

πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλός, Ὀδ. ζ', 94. 1553, 43. 1637, 30.

πετάσειε θυμὸν, Ὀδ. σ', 160. ἀντὶ τοῦ διαχέει καὶ ἀπλώσει τὴν ψυχὴν οἷον ἐκ συμπεπιλημένην τῇ λύπῃ, ἢ κομφίσει καὶ μετεωρίσει ταῖς ἐλλείψιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν πετομένων ὀρνέων. 1842, 47.

πετασθῆναι λέγονται πύλαι ἀντὶ τοῦ ἀνοιγῆναι. 1250, 17. 1352, 34.

πέτασος, φόρημά τι καὶ κάλυμμα, ὅτι παρὰ τὸ πετάζω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ πετῶ παρῆκται. 976, 42. 1538, 58. 1631, 63.

πέταται, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέτημι ὡς ἴστημι θέματος κεκίνηται. 1216, 39.

πετεηνὸν τὸ πτῆναι δυνάμενον καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκπετήσιμον ἐν τῷ, αἰσὶ τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πύρος πετεηνὰ γενέσθαι, Ὀδ. π', 218. 1799, 64.

πετεῖναι ὀρνίθες, ὅτι ὡς ἴδιον καθόλου ἐπιτίθεται τοῖς ὀρνίσι τὸ πτηνὸν ἢ πρὸς διαστολὴν ἐν τῷ, τῶν δ' ὡστ' ὀρνέων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά, Ἰλ. β', 459. 255, 16.

πετες καὶ πετῆς λήγοντα ὀνόματα ὅτι παρὰ μὲν τὸ πέτεσθαι γινόμενα βυρύνονται, οἷον ὑπὲρ τῆς ἀετὸς· παρὰ δὲ τὸ πίπτειν ὀξύνονται, οἷον Διοπετές Παλλάδιον, τὸ ἐκ Διὸς καταπεσόν. 1520, 60.

πέτεσθαι λέγεται δόρυ διὰ τὸ τάχος ἢ τὴν ἐλαφρότητα. 547, 21. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι πέτεσθαι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ παραβολικῶς. 1477, 56.

Πετεῶν, κώμη τῆς Θηβαϊκῆς χώρας πρὸς τῇ ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδῷ κειμένη. 267, 23.

Πετεῶς, κύριον παρὰ τὸ πέτεσθαι, ἢ γενικὴ τοῦ Πετεῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ Πετεῶ, ἢ Πετεὸς Πετεῶ Πετεῖο καὶ Πετεῖο. 283, 35. 478, 45. 1830, 60. ζῆται τὸ, ὡς λήγουσαι γενικαί.

πέτῃλα ταῦτ' ὅπερ πέταλα, ἤγουν φύλλα. 229, 1. καὶ ὅτι πέτῃλον μὲν ὡς παρὰ τὸ πέτω διὰ τοῦ

ῆτα, πτῖλον δὲ ἀπὸ τοῦ πτῶ διὰ τοῦ ῖωτα. 941, 15.

πέτρα ἀντὶ τοῦ ὄρος ἐν τῷ, δλοοτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης, Ἰλ. ι', 137. 925, 8. 23.

πετράειν τὴν Σκύλλαν καλεῖ Ὀμηρος ἐπιθετικῶς, ὡς προσπεφυκυῖαν ταῖς κατ' αὐτὴν πέτραις. 1719, 34.

πεττεία ἡ διὰ πεσσῶν παιδιᾶ, ὅτι οἷον ἐν πεντεία λέγεται διὰ τὰς κατ' αὐτὴν πέντε γραμμὰς καὶ πέντε ψήφους· καὶ ὅτι κατὰ μὲν τινος Παλαμήδους ἐστὶν εὔρημα, κατὰ δὲ ἑτέρους Αἰγυπτίων, παρ' οἷς οὐ παικτικὴ, ἀλλὰ φιλόσοφος ἦν ἡ πεττεία. 228, 1—10. 1396, 61. ζῆται τὸ πεσσοί.

πεττείας τρόπος, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Ὀμηρικοὶ μνηστῆρες, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1426, 15.

πεττεύειν τὸ ταυλιζειν καὶ μετατιθέναι καὶ παλῆειν. 1396, 63.

πεττεῦν τῇ ριόν, πλανθόν τι ἀστρονομικόν. 1397, 13.

πέττω ὅτι ἐκ τοῦ πέπω Αἰολικῶς λέγεται. 54, 11. 1398, 31.

πέτω τὸ πίπτω καὶ τὸ πέτομαι, ὅτι δι' ἐνὸς τ̄ γράφονται. 764, 26. 1220, 17.

πενθῖν ὁ κατάσκοπος καὶ ὠτακουστής, παρὰ τὸ πένθεσθαι, ὃ ἐστὶ πυνθάνεσθαι. 788, 10. 17. 799, 18. 947, 51. 1458, 36.

πενκάλιμαι φρένες αἱ πικραὶ κατὰ τὴν πύκην, ὃ ἐστὶ συνεταὶ διὰ τὸ τῆς φρονήσεως στρυφνόν καὶ δυσπρόσιτον· καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ τῆς αἰ συλλαβῆς γέγονεν ἡ λέξις. 1106, 60. 1194, 50.

πενκέδανον προσηγορικῶς παροξυτόνως ὡς ἐρυθρόδανον, πενκεδανὸν δὲ ὀξυτόνως ἐπιθέτον, ὅτι παρὰ τὴν πύκην λέγεται. 42, 31. 786, 28.

πενύκη προσηγορικῶς πᾶν εἶδος δένδρου ἐξ ἐνὸς εἶδους τοῦ τῆς πύκης. 633, 36. 832, 60. καὶ πένκη παρ' Εὐριπίδῃ ἢ ἐκ πενκίνου ξύλου δέλτος. 633, 22.

πενύκη τὸ δένδρον ὅτι Ἠφαίστω ἀφιέρωται διὰ τὸ εὐξάπτον τοῦ ξύλου. 87, 25.

πεῦσις ἐστὶ φράσις πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι.

οἶον καὶ ἡ οὐ, ὡς πρὸς τὴν ἐρώ-
τησιν. 605, 8. 1457, 35.
πέφονται, ζῆται τὸ πέφαται.
πεφάσθαι ἀντὶ τοῦ πεφονεύσθαι,
ἀπὸ τοῦ φάω θάματος, ὃ ἐκ
τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω,
παρήχθη. 619, 25. 1728, 13.
πεφασμένος, ἦγον πεφονευμέ-
νος, ἀπὸ τοῦ φάω θάματος, ὃ
ἐκ τοῦ φῶ παρήχται. 962, 48.
1728, 15. καὶ πεφασμένος λόγος
ὁ ἀποφαντικῶς καὶ ἀξιωματικῶς
εἰρημένος. 971, 63.
πέφαται χωρὶς τοῦ ν̄ ἀντὶ τοῦ
πεφόνευται ἀπὸ τοῦ φάω φῶ, πέ-
φονται δὲ μετὰ τοῦ ν̄ ἀντὶ τοῦ
πεφονεύονται ἀπὸ τοῦ φαίνω.
1100, 31. 1123, 19. ἀλλαχού δὲ
ὅτι πέφονται ἀντὶ τοῦ ἐφονεύθη-
σαν ἀπὸ τοῦ φάω θάματος, ὃ
ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῖω,
παρήχθη καὶ πέφονται ἀντὶ τοῦ
ἐφάνη μετὰ τοῦ ν̄ Ἀττικῶς κα-
τὰ τρίτον πρόσωπον ἐνικόν, οἶον
πέφονται κλεινόν ἔπος, παρὰ Σοφο-
κλῆ ἀντὶ τοῦ ἐγνωματεύθη καὶ ἀ-
πεφάνθη. 189, 23. 1728, 16. 21.
πεφενυολῆν ὅτι ἐκ τοῦ πεφενγοί-
μι μεταπέπασται. 666, 37.
πεφήσεται ἀντὶ τοῦ φονευθήσῃ,
χρόνου μετ' ὀλίγον μέλλοντος
ἀπὸ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φο-
νεύω. 962, 47.
πεφήσεται ἀντὶ τοῦ φανήσεται,
ἀπὸ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φαίνω.
1100, 28.
πεφιδέσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου
ἀορίστου δευτέρου Ἰωνικοῦ. 1225,
60.
πεφιδήσεται, πρόσωπον ῥημα-
τικὸν χρόνου μέσου μέλλοντος ἢ
μετ' ὀλίγον μέλλοντος ἐκ τοῦ φι-
δῶ φιδῆσω θάματος. 1013, 25.
πεφιδόλμην, εἰκτικὸν μέσου ἀο-
ρίστου δευτέρου Ἰωνικοῦ. 1629,
17.
πεφίδοιτο, τρίτον πρόσωπον ῥη-
ματικὸν ἀπὸ τοῦ φιδῶ θάματος.
1217, 36.
πεφιλίππῳσθαι τὸ λελεπύνθαι,
ἀπὸ τινος Φιλίππιδου ἰσχυροτάτου
γεγονότος, καὶ ὅτι κατὰ συγκο-
πὴν λέγεται. 1646, 17.
πέφνω τὸ φονεύω, ὅτι ἀπὸ τοῦ
φάω φῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ φο-
νεύω γίνεταί. 1122, 19. ἀλλαχού

δὲ ὅτι τὸ πέφνω ἐκ τοῦ φένω
γένονεν, ἐξ οὗ ὁ φόνος, διπλα-
σιασμῷ καὶ συγκοπῇ, σχηματι-
σμός διεξοδικός. 1275, 53.
πέφραδαται, τρίτον πρόσωπον
πληθυντικὸν τοῦ παθητικοῦ πα-
ρακειμένου τοῦ φράω ῥήματος,
ἀπὸ τοῦ πέφρασται συστοίχου
ἐνικῶ ἐκβολῇ τοῦ σ̄ καὶ ἀντι-
πενθέσει τῆς δα συλλαβῆς Ἰω-
νικῶς ἐσχηματισμένον. 1301, 7.
πέφραδε προστακτικὸν ἐντὶ τοῦ
εἰπέ, ὅτι μέσου παρακειμένου
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ φράω, ἢ ἀπὸ
τοῦ ἐφραδον δευτέρου ἀορίστου
τὸ προστακτικὸν φράει καὶ δι-
πλασιασμῷ πέφραδε. 1410, 46.
πεφρικέναι τὸ μισεῖν τι καὶ δει-
λιῶν ὡς ὀλέθριον. 1374, 34.
πεφρικυῖται φύλαγγες αἱ ὄρθιαι.
472, 46. ζῆται τὸ φρίσσειν.
πεφύγγω ἴσον τῷ πεφύγω, ὃ ἐκ
τοῦ πέφυγα παρακειμένου εἰς ἐνε-
στῶτα ἀνήχθη. 1596, 7.
πεφυγμένος μετοχὴ ὅτι ποτὲ μὲν
αἰτιατικὴν, ποτὲ δὲ γενικὴν ἐφέλ-
κεται παρ' Ὀμήρου, οἶον πεφυ-
γμένος ὄλεθρον, αἰτιατικῇ, Ὀδ.
ε', 455. καὶ πεφυγμένος ἀέθλων,
γενικῇ, Ὀδ. α', 18. 1267, 35.
1638, 50. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πεφεν-
γμένος γέγονεν ἐκβολῇ τοῦ ε̄ πρὸς
εὐφωνίαν. 657, 31. 1385, 9.
πεφύγω ὅτι ἐκ τοῦ πέφυγα παρα-
κειμένου εἰς ἐνεστῶτα ἀνήχθη.
1596, 7.
πέφυζα καὶ πεφυζῶς ἀντὶ τοῦ
πέφυγα καὶ πεφυγῶς Ἰωνικῶς,
ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ πεφύγηκα καὶ
πεφυγηκῶς ἐξαίρεσι. τοῦ ηκ λέ-
γονται. 1643, 2.
πεφυζότες ἔτι ἐκ τοῦ πεφυζῆ-
κότες συγκέκοπται, ὃ ἐκ τοῦ φυ-
ζῶ φυζῆσω κεκίνηται. 1220, 10.
πεφυζῶς πεφυζότες, μετοχὴ τοῦ
πέφυζα μέσου παρακειμένου, ὃς
ἀπὸ τοῦ φυζῶ περισπωμένου θά-
ματος, οὗ προϋπάρχει τὸ φύζα,
κεκίνηται. 1746, 19.
πεφυκέναι τὸ ἐκ φύσεως εἶναι ἢ
γεγονέναι. 500, 28. καὶ ὅτι πε-
φυκέναι κέρατα τῷ ζῳφ λέγεται
ἀντὶ τοῦ βεβλυστηκέναι. 451, 5.
πεφύκω ἀπέφρυκον, ὅτι ἐκ τοῦ πέ-

φυκα παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα
ἀνήχθη. 1596, 11.
πεφυρμένος, ἦγον μεμιγμένος,
ἀπὸ τοῦ φέρω καὶ πεφυρμένος
ἀντὶ τοῦ μεμιασμένος. 1636, 20.
πεφωγμένοι ἰσάδες αἱ πεφρυ-
γμένοι, ἀπὸ τοῦ φωνγύω, ὃ δηλοῖ
τὸ φρύγω. 962, 50. ἀλλαχού δὲ
ὅτι πεφωσμένοι ἰσάδες ἀπὸ τοῦ
φάω θάματος. 1123, 22. καὶ ἀλ-
λαχού πεφωσμένος μετοχὴ τοῦ
φάω ῥήματος, ὃ ἐκ τοῦ φῶ μο-
νοσυλλαβου παρήχται. 1859, 42.
πέψω μέλλων καὶ ἔπειτα ἀόριστος
καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν κινήσεις ὅτι
οὐκ ἀπὸ τοῦ πέπτω, ἀλλ' ἀπὸ
τοῦ πέπτω γίνονται. 54, 11.
πῆ καὶ ὅπῃ ὅτι μετὰ προσηγορίας
τοῦ ἰ γράφονται. 174, 1.
πῆ καὶ ποῖ ἐρωτηματικὰ περὶ τῆς
εἰς τόπον κινήσεως. 1664, 8.
πηγαὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν ἀενάων πο-
ταμῶν, κρουνοὶ δὲ αἱ τῶν χει-
μάρρων. 497, 28.
Πήγασος, ἵππος Βελλεροφόντου,
ὅτι ἀέριος φερόμενος καὶ Ἰδὸς
χόλῳ οἰστρῶ βληθεὶς κατέβηκε
τὸν Βελλεροφόντην, ἱστορία. 636,
39. καὶ ὅτι τὸ τάχος τοῦ Πηγά-
σου ἀφορμὴν δέδωκε τῆς μυθο-
λογίας τοῦ πτερωτῶν αὐτὸν γε-
γονέναι. 1477, 56. καὶ ἔτι καὶ
Ἡὼς, ἡ σωματοειδὴς θεὰ, χρῆ-
σθαι τῷ Πηγάσῳ ἵππῳ μεμύθει-
ται. 826, 26.
πηγεσίμαλλος ἀρνεὺς ὁ μελα-
νίμαλλος ἢ ὁ λευκόμαλλος, σχη-
ματισμός παρὰ τὸ πηγόν, ὃ κα-
τὰ μὲν τινες τὸ μέλαν, κατὰ δὲ
τινας τὸ λευκόν. 403, 42.
πηγὴ ὕδατος ἐν Παννονίᾳ ζέουσα
καὶ σκώληκας γεννώσα, ἱστορία.
1263, 31.
πηγνύναι ναῦς τὸ στερεῶς συ-
στέχασθαι, ὅθεν καὶ τὸ ναυπη-
γεῖν λέγεται, καὶ πρωτοπαγῆς
ναῦς. 316, 36. 742, 41. καὶ ὅτι
καὶ γόνατα πηγνυσθαι λέγονται
ὡς κρυιὰ τῷ δέει γινόμενα.
1279, 57.
πηγὸν κατὰ μὲν τινες τὸ μέλαν,
κατὰ δὲ ἄλλους τὸ λευκόν. 403,
43. ζῆται τὸ πηγασίμαλλος.
πηγὸν κῆμα τὸ ἐσθμαγῆς ἢ τὸ
εὐπαγῆς ἢ τὸ μέλαν κατὰ γλῶσ-

σαν, και ἵπποι πηγοὶ οἱ στερεοί. 1539, 40.
 πηγὺς ἵππος δ' εἰπαγὺς και στε-
 ριὸς τὴν ἔξιν ἢ ὁ μέλας ἐπιθετι-
 κῶς τὸ χροῖμα. 740, 50.
 πηγυλὶς ὁ παγετὸς προσηγορικῶς,
 ἢ πηγυλὶς νύξ ἢ παγετῶδης ἐπι-
 θετικῶς, Ὁδ. ξ, 476. 1768, 5.
 Πήδαϊον, τόπος τις περὶ που
 τὰ κατὰ τὴν Τροίαν. 926, 43.
 πηδάλιον ἔτι οἶαξ και αὐχὴν
 και ἐφόλιον συνωνύμως λέγεται.
 1533, 46. και ὅτι παρὰ τὸ πηδόν,
 ὃ ἔστιν εἶδος ξύλου, λέγεται τοῦ-
 νομα ἐπεφθίσει τῆς αἰ συλλαβῆς.
 1582, 25. και παροιμία, ὑπὲρ κα-
 πνοῦ τὸ πηδάλιον, ἐπὶ τῶν ἀρ-
 γούντων και καταμελούντων τέχ-
 νης τινός. 750, 40.
 Πήδασος, πόλις πρὸς Καρίαν και
 Ἀλικαρνασσῶ, ἀπὸ Πηγάσου τοῦ
 Βελλεροφόντου ἵππου· και αἰτιο-
 λογίᾳ τῆς κλήσεως ἐξ ἱστορίας.
 623, 13. και Πήδασος πόλις Τρωι-
 κή, ἢ και Μονηγία ποτὲ κληθεῖ-
 σα, ἥς οἱ οἰκῆτορες ἐκπορθήθη-
 ντες ἐπ' Ἀχιλλέως μετέστησαν εἰς
 τὰ περὶ Ἀλικαρνασσόν, ὅπου και
 πόλις τὴ Πήδασα οὐδετέρως λε-
 γομένη και χώρα Πήδασις. 623,
 21 — 25. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πήδα-
 σος θηλυκῶς πόλις ὑπὸ τῇ Τρωι-
 κῇ Ἰδῇ και ἐτέρᾳ Πελοποννήσου
 και ἄλλῃ ἐν τῇ Ἀδραμυντιῇ κόλ-
 πῳ, Πήδασα δὲ οὐδετέρως πό-
 λις Καρικῇ, ἢ και Πήγασα διὰ
 τοῦ γ. 1198, 41. 61. και ἀλλα-
 χοῦ Πήδασος Καρῶν Λελλίγων
 πόλις, ἢ και Πήδασα οὐδετέρως
 και Πήγασα διὰ τοῦ γ. 1225, 40.
 και Πήδασος ἢ νῦν Κορώνη ἢ
 Μεθώνη, πόλις Πελοποννήσου.
 623, 26. 743, 29.
 Πήδασος, πόλις Τρωικῇ, ἱστορία.
 623, 15. 21.
 πηδητικὰ ἔπη τὰ κατ' ἐνόπλιον
 ὀνυμὸν πεποδίζμενα, οἷον τὸ,
 ὡς φάτο | δαρυχεῖ | ὦν τοῦ | δ' |
 ἔκλυε | πότνια | μήτηρ, Ἰλ. σ'.
 1899, 60.
 πήδινος ὤξων ὁ ἐκ πηδοῦ ξύλου
 ποιοῦ. 613, 9.
 πηδός, εἶδος ξύλου, πηδός δὲ ἢ
 ἐκ τοῦ τοιοῦτου ξύλου γινομένη
 κώπη. 613, 9. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι

πηδὸν εἶδος ξύλου· και ἀναρρί-
 πτειν ὕλα πηδοῦ, τὸ ταῖς κώπαις
 ἀναρρίπτειν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ,
 Ὁδ. η', 328. 1582, 23.
 πηκτὴ κλίμαξ ἢ εἰπαγὺς ἢ ἡ συμ-
 πεπηγμένη, ὁμοίως τῷ πηκτὸν
 ἄροτρον. 811, 23.
 πηκτὶς, εἶδος μελικοῦ ὀργάνου.
 1157, 51.
 πηκτὸν ἄροτρον τὸ μὴ αὐτόγνιον
 ἢ τὸ πρωτοπαγὲς ἢ μᾶλλον εὐ-
 παγές. 316, 35. 955, 55. ἀλλαχοῦ
 δὲ ὅτι πηκτὸν ἄροτρον τὸ εὐ-
 πηκτον ὑπακουομένην τοῦ εὐ, ἢ
 τὸ κολλητὸν ἐκ πολλῶν ξύλων
 πρὸς διαστολὴν τοῦ παρ' Ἡσιό-
 δῳ αὐτογνίου. 811, 23. 1732, 14.
 και πηκτὸν σῶμα τὸ εὐπαγές
 ὁμοίως. 483, 26.
 πηλαι δόρυ ἐν ἴσῳ τῷ κραδᾶναι.
 1050, 31.
 Πηλεγῶν κύριον ὅτι ὀξύνεται.
 1228, 13.
 Πηλεὺς κύριον ὅτι παρὰ τὸν πη-
 λὸν δοκεῖ παρωνομάσθαι. 772,
 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πηλεὺς ὁ
 ἥρωας παρὰ τὸ ἐν τῷ Πηλῷ ὄρει
 τραφῆναι οὕτως ἐκλήθη. 1043,
 6. και ὅτι φηγὼν ἐξ Αἰγύπτου ὁ
 Πηλεὺς διὰ τὸν Φώκον τοῦ ἀδελ-
 φοῦ θάνατον καὶ εἰς Φθίαν ἐλ-
 θὼν και γήμιος Πολυμήχαν τὴν
 Ἄκτορος θυγατέρα τὴν ἐκείνου
 βασιλείαν διεδέξατο, ἱστορία.
 321, 1.
 Πηλιάς μελλία ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου
 ὄρους τμηθεῖσα. 1050, 31.
 Πήλιον, ὕψος Θεσσαλικὸν και
 πόλις, ἥς ὁ πολίτης Πηλιεύς και
 Πηλιώτης. 334, 4.
 πηλός ὅτι παρὰ τὸ παλάσειν, ὃ
 δηλοῖ τὸ μολύνειν, λέγεται. 641,
 49. και ὅτι και κατὰ θηλυκὸν
 γένος λέγεται. 1504, 37.
 πῆμα κυκοῦ ἢ ἐκ τοῦ κυκοῦ βλά-
 βη, και πῆμα ἄτης ἀντὶ τοῦ ἄτη
 περιφραστικῶς. 1461, 63.
 Πηνειός, ποταμὸς Θεσσαλικός,
 ὅτι ἐκ τοῦ Πίνδου ὀρμώμενος
 και συμμιγῶν Ἀπιδυνῶ και Ἐνι-
 πεῖ και διὰ τῶν Τιμπῶν μεταξὺ
 Πηλίου και Ὀσσης φερόμενος
 καιακρατεῖ τῶν λοιπῶν τῇ ὀνο-
 μασίᾳ και πρὸς ἑω ἔξεισι, και πολ-
 λούς και ἄλλους διέξαιμενος ποτα-
 μούς κατὰ Γυρτώνην πόλιν Μα-

γνῆται εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβάλλει,
 ἱστορία διεξοδική. 321, 23. 336, 45. 337, 13.
 Πηνέλεως, ὄνομα στρατηγικόν,
 παρὰ τὸ πένεσθαι, ὃ ἔστι πονεῖν
 και ἐνεργεῖν, περὶ τὸν λαὸν λέ-
 γεται. 264, 17. και ὅτι και Πηνέ-
 λεος Πηνελέου κλίνεται τεταρτο-
 κλίτως παρ' Ὀμήρῳ. 999, 7.
 Πηνελόπη κύριον ὅτι παρὰ τὸ
 πένεσθαι περὶ λόπος, ἥγον
 ὕφασμα, λέγεται, ἢ παρὰ τὸ πη-
 νίον εἰλεῖν· και ὅτι ἄλλως πρότε-
 ρον καλουμένη διὰ τὸ ὑπὸ Ναυ-
 πλίου φηγῆναι εἰς θάλασσαν και
 ὑπὸ πηνελόπης ὀρνέων σωθῆναι
 οὕτω μετωνομάσθη, ἱστορία και
 ἐρμηνεία διεξοδική. 1421, 62 —
 1422, 7.
 πηνέλοψ πηνελοπος, εἶδος ὀρνέου
 οὕτω καλούμενον. 1422, 7.
 πηνήκη, περιθῆτος περιεφθαλαῖα
 ἐκ τριχῶν, ὅτι παρὰ τὴν φενά-
 κην λέγεται. 1422, 3.
 πηνίον ὁ μέσος, ὅτι παρὰ τὸν
 Πᾶνα λέγεται, ὃς ἔφαντικῆς εὐ-
 ρετῆς γεγονέναι ἱστορεῖται. 1328,
 47. 50. 1421, 64.
 πῆξαι ὄμματα κατὰ χθονός, Ἰλ.
 γ, 217. ἀντὶ τοῦ ἔρεῖσαι και
 στηθεῖσαι τὸ βλέμμα. 407, 26.
 πηός ὁ ἐξ ἀγχιστίας ἐπίκτητος
 συγγενής, παρὰ τὸ πῶ τὸ κτεῖ-
 μαι. 134, 43. 398, 44. 493, 46.
 1502, 48. 1611, 24. ἀλλαχοῦ δὲ
 ὅτι πηοὶ οἱ ἀγχιστεῖς και ἐκ μέ-
 ρους πάντες οἱ συγγενεῖς ἐν τῷ,
 φεύγει πηούς προλιπών, Ὁδ. ψ',
 120. 1941, 38.
 πήρα ὅτι παρὰ τὸ τηρεῖν ἐνυμ-
 λογεῖται, οἰονεῖ τήρα τις οὔσα·
 και ὅτι και λυτρικόν τι ἐργαλεῖον
 πήρη λέγεται ὁμωνύμως. 1746,
 33. 39. 42.
 Πήρεια, χωρίον τι Θετταλικόν,
 ὅπου τὰς Ἀδμήτου ἵππους ὁ
 Ἀπόλλων νενικημέναι μεθέτα-
 ται. 341, 42.
 Πηρώ, θυγάτηρ Νηλέως, ἀδελ-
 φὴ Νέστορος. 1684, 61. 1685, 10.
 16. 45. ζῆται ἐν τῷ Νηλεῖς.
 πήσσειν ἀντὶ τοῦ πεπηγέναι ποιεῖν
 ὑπὸ δέους, οἷον, πήξε δὲ θυμὸν
 ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν, Ἰλ. ε',
 40. 966, 17.
 πήχυν τὸ πηχναῖον μέτρον και

τὸ μετρούμενον ὁμωνύμως. 196, 31.

πηχὺς τόξου τὸ κέρας, ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. 850, 20. 1913, 32.

πιάζω ἀντὶ τοῦ πιέζω Λαοικῶς. 1573, 63.

Πίασος, ἄρχων Πελασγῶν Λάρισσαν τὴν ἰδίαν θυγατέρα βιάσμενος, ἱστορία. 357, 43. ζῆται τὸ Λάρισα.

πιδᾶξ ἡ πηγὴ, ὅτι παρὰ τὸ πιεῖν ἢ παρὰ τὸ πιδύειν ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἰδεῖν, ὃ ἔστιν ἰδρῶν, λέγεται, ὡς τῶν πηγῶν ἰδρῶτων οὐσῶν τῆς γῆς. 106, 28. 697, 32. 890, 9. 1195, 64. καὶ ὅτι ὑποκοριστικοῦ ἔστι τύπου ἡ λέξις. 1091, 54.

πιδήεσσα Ἰδὴ ἡ κάθυγρος παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ τοῦ πιδυκόμεσσα λέγεται συγκατὰ καὶ τροπῇ τοῦ ᾧ εἰς ἡ. 833, 4. ἀλλαχού δέ ὅτι πιδύεσσα παρὰ τὸ πιδύειν. 697, 33.

πιδύειν λέγεται τὸ ὑδωρ ἀντὶ τοῦ γῆθεν ἄλλεσθαι παρὰ τὸ πηδᾶν κατ' Αἰολικὴν ἐναλλαγὴν. 697, 32.

Πίδυς, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κάρησος ποταμὸς ἐμβυλῶν εἰς τὸν Αἴσηπον. 890, 1.

Πιδύτης, κύριον παρὰ τὸ πιδύειν, ὡς παρὰ τὸ ἠπύειν ὁ ἥπυτης. 697, 34.

πιέζειν ὅτι καὶ πιεεῖν περισπωμένως λέγεται. 224, 3. 1710, 34.

πιέζειν ἀντὶ τοῦ ἐπίεζον, καὶ πιεζόντες ἀντὶ τοῦ πιέζοντες, ὅτι ἀπὸ περισπωμένου θέματος κεννῇται. 1500, 62. 1710, 34.

πιεζέω πιεζῶ, περισπωμένως ἀντὶ τοῦ πιέζω. 1500, 62.

πιεῖν ἀπαρέμφατον καὶ πῖε προστακτικὸν συστέλλοντα τὴν παρὰ τὴν ἰδίαν λόγῳ ἀορίστου δευτέρου. 1253, 42.

πίερα πόλις ἡ πίων, ὅτι ἀπὸ ἐμυλίων σωμάτων λέγεται. 1146, 9. καὶ πῖερα δαῖς ὁμοίως, καὶ ὅτι θηλυκὸν τοῦ πῖερ πῖερος ἔστι τὸ πῖερα. 1178, 62.

Πιερία οἱ μὲν ὅτι ἀκρόαμα τοῦ Ὀλύμπου, οἱ δὲ ὅτι χώρα τις. 980, 29. ἀλλαχού δέ ὅτι Πιερία

ΔΕΥΤΕΡΑ. INDEX IN EUSTATHI.

ὄρος Μακεδονικὸν ἱερὸν Μουσῶν διὰ τὸ κατ' ἀλληγορίαν ἐπῆρσεν τοῦ κατὰ τὰς Μούσας λόγου. 1522, 43. 46.

Πιθκοῦσσαί νῆσοι, ζῆται ἐν τῷ, Κέρκωπες ἐξ Ὠκεανοῦ, καὶ ἐν τῷ, οὐσαι λέγουσαι εὐθεῖαι πληθυντικά. 1864, 35.

πιθοιγία, ἐορτύσιμος ἡμέρα παρ' Ἡσιόδῳ, ἐν ἣ ἀρχομένου πίθου ἐρχοῖν κορένυσθαι, καὶ ἀλληγορία τῆς τοιαύτης πιθοιγίας. 1363, 26. 45.

πίθος κατὰ μὲν Ἡσίοδον εἰς κακῶν γέμων, κατὰ δὲ Ὀμηρον δύο, ὁ μὲν τις ἀγαθῶν, ὁ δὲ κακῶν· καὶ περὶ τῶν Ὀμηρικῶν πίθων ἀλληγορία διεξοδική. 1362, 22—52.

πίθος φρενῶν, παροιμιᾶκὸν περὶ τοῦ κατὰ τὸν Διογένην πίθου πρῶτον ῥηθέν. 1363, 40.

Πίδων, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ὁ Τειρεσίας, ὅτ' ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μετεβλήθη, διὰ τὸ καταγελαῖν τοῦ ἐν Ἀργεὶ ἀγύλατος τῆς Ἑρας. 1665, 53.

Πικόλοος, εἰς τῶν Γιγάντων οὕτω καλούμενος, οὗ ἐκ τοῦ αἵματος τὸ μῶλυ ἐβλάστησε, μῦθος διεξοδικός. 1658, 48.

Πίκος, ὄνομα ἥρωος παλαιοῦ ἀγλευκοῦς ὄντος, ζῆται τὸ πικρός. 887, 42.

πικρός ὅτι παρὰ τὴν πεύκην λέγεται, οἷον ἐπὶ πικρῶς, ἢ ἀπὸ Πίκου τινὸς πικροῦ τὸ ἦθος γεγονότος. 887, 41.

πικρός οἷστος ὁ ὀδυνηρὸς καὶ πικροποῖς καὶ θανάσιμος. 452, 9. 528, 20. 715, 42.

πίλα ἡ σφαῖρα παρὰ Ῥωμαίοις. 1554, 32.

πῖλον, φόρημα κεφαλῆς, καὶ ὅτι θῦττον πολιοῦσθαι ποιεῖ τοὺς φοροῦντας διὰ τὸ ξηραίνειν τὴν τῶν τριχῶν ἰκμάδα. 1679, 27. 34.

πῖλνασθαι τὸ πλησιάζειν, ὅτι ἐκ τοῦ πελῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πελάζω, ὃ ἔστι πλησιάζω, γίνεται πῖλνῶ, ὅθεν πῖλνημι καὶ πῖλναμαι. 140, 24. 1173, 51. 1306, 22.

πῖλνῶ ὅτι ἐκ τοῦ πελῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πελάζω καὶ πλησιάζω, γέγονε

πλεονασμῷ τοῦ ῥ καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἱ. 691, 4. 1551, 2.

πίλος ἐν ἴσῳ τῷ πῖλα, ὃ δηλοῖ τὴν σφαῖραν παρὰ Ῥωμαίοις. 1554, 33.

πίλος ἀσκητὸς παρ' Ἡσιόδῳ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον. 613, 44.

πίμπληθι, προστακτικὸν τοῦ πῖμ- πλημι, ὅτι ἐκ τοῦ πῖμπλαθι γέγονε τροπῇ τοῦ ᾧ εἰς ἡ. 1418, 8.

πίμπλημι καὶ πῖμπλαμαι, ὅτι παρὰ τὸ πλῶ μονοσύλλαβον ῥῥ-μα γίνεται πλῆμι, ὅθεν τὸ πῖμ- πλημι κατ' ἀναδιπλασιασμόν καὶ πλεονασμόν τοῦ μ. 58, 23. 783, 8. 1654, 32.

πῖμπρῶ καὶ πῖμπρημι τὸ καίω, ὅτι ἐκ τοῦ πρῶ μονοσυλλάβου ῥήματος λέγονται διπλασιασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ. 706, 15. 783, 8. 1654, 32.

πίνακες γραφικαὶ ἐκ πυξίνου ξύλου σανιδίων γινόμενοι. 632, 54. 633, 26. ζῆται τὸ πυξίδες.

πίνακες παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις ξύλινα σκεύη καὶ αἱ ἀπλῶς σανίδες. 1402, 12. ἀλλαχού δέ ὅτι πίνακες κρειῶν παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν λέγεται· εἰεν γὰρ ἂν καὶ σίτου πίνακες καὶ οἴνου, παρὰ τὸ πῖνειν γὰρ ὁ πῖναξ, συνδηλούμενον τῷ πῖνειν καὶ τοῦ ἐσθίειν· καὶ πίνακες νεῶν αἱ σανίδες. 1713, 28. 1794, 5.

πινακίδια, ὅτι ἐν πινανιδίοις κηρῷ ἀληθιμμένοις ἔγραψον οἱ ἀρχαῖοι διὰ τινος γραφείου ἐκ σκληρῆς ὕλης. 1710, 21.

πινακηδὼν ἐπίρρημα, ἦγουν δίκην σανίδων. 633, 29. 1402, 14.

πῖναξ τὸ βιβλίον διὰ τὸ ἐπὶ σανίδων ποτὲ γραφεῖν τοὺς ἀρχαίους ἀνθρώπους, ὡς καὶ πυξὶς τὸ ἀδ-τὸ παρὰ τὸν πύξον. 421, 13. καὶ πῖναξ πτυκτός ἡ περιεπτυγμένη δέλτος εἴτουν τὸ κοινῶς λεγόμενον πιττάκιον, ὃ ἔστιν ἐπιστολή. 632, 8. 633, 13. καὶ πῖναξ βιβλίου τὸ ἐπίπεδον, ἐν ᾧ αἱ κατ' αὐτὸ ἐποθέσεις καταλέγονται. 633, 30.

Πίναρα, πόλις μεγίστη τῆς Λυκίας ὑποκειμένη τῷ Κράγῳ ὕρει. 448, 20. 635, 20.

Πινδαρικοῦ σχήματος παράδει-

Ссс

γμα, καὶ διὰ τὴν οὕτω καλεῖται τὸ σχῆμα. 1110, 51.
πίνειν ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ πῖ. 871, 21. 963, 52.
πίνειν κρατῆρας οἴνου, ἦγουν τὸν περιεχόμενον οἶνον, Ἰλ. θ', 232. 710, 22.
πίνειν πέντε ἢ τρία ἢ μὴ τέσσαρα, ὅτι παροιμιακῶς λέγεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 1624, 44.
πίνος ὁ κρύθινος οἶνος κατὰ γλῶσσαν. 871, 57. 1270, 11. [πῖνον, τό. f]
πινύσσειν τὸ συνειλκεῖν εἶτουν σωφρονίζειν καὶ παιδεύειν, καὶ τὸ φρονεῖν. 595, 20. 981, 61. 983, 19.
πινυτὴ ἡ σύνεσις εἶτουν φρόνησις προσηγορικῶς, καὶ πινυτὴ γυνὴ ἐπιθετικῶς. 681, 43. 1890, 28.
πινυτὸς ὁ συνετός. 595, 19. καὶ **Πινυτὸς** κύριον ὀμωνύμως. 681, 43. [Πίνυτος f]
πίομαι καὶ **πιούμαι**, μέλλοντες τοῦ πῖω θύματος· καὶ ὅτι τὸ πίομαι διὰ τοῦ ὁ μεγάλου γράφεται, ὅτε ὡς ἀδυνάτωτακτον ἀκούεται. 1253, 50.
πιόμενα τὰ πιεῖν μέλλοντα, ὅτι ἐκ τοῦ πιόμενα γέγονεν ἢ λέξις ἐκβολὴ τοῦ ὤ καὶ ἐκτάσει τοῦ πῖ ἐν τῷ, πιόμεν' ἐκ βοτάνης, Ἰλ. ν', 493. 943, 43. 1253, 48.
πιόμενος μετυχὴ ὅτι ἐκτείνει τὸ πῖ, οὐχ' ὡς ἀορίστον δευτέρου, ἀλλ' ὡς ἐνεστυγμένος. 1052, 58.
πίον ὅτι τοῦ ἔπιον βραχυπαράληκτως λέγῃ ἀορίστον δευτέρου. 1253, 45.
πίοτατος ὑπερθετικὸν ὅτι ἐκ τοῦ πιονότατος συγκόπεται. 776, 63. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ πίοτερος συγκριτικὸν καὶ πίοτατος ὑπερθετικὸν ἀπὸ τοῦ πῖος ἀχρηστοῦ θετικοῦ κελίηνται. 1069, 53. 1178, 64.
πίοτης πόλεως εἶναι λέγεται ἢ περὶ αὐτὴν εἰπορία. 1146, 10.
πιούμαι, μέλλων ἐκ τοῦ πῖω θύματος. 1253, 50. ζῆται τὸ πίομαι.
πιπης λίγοντα ὀνόματι ὅτι ἐκ τοῦ ὑπιπτεύω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπιτηρῶ καὶ κατασκοπῶ, λέγονται, οἷον πυρρῶπιπης καὶ παρθενοπίπης. 483, 43.

πιπράσκω ὅτι ἐκ τοῦ περῶ περῶσω παρῆται, ὃ δηλοῖ τὸ πέραν θαλάσσης πωλεῖν παρ' Ὀμήρω. 1788, 35.
πίπτειν ἀντὶ τοῦ ταπεινοῦσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι. 838, 7. καὶ **πίπτειν** ἐνίστει παρ' Ὀμήρω ἀντὶ τοῦ βιαίως ἐπεισπίπτειν. 958, 10. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πέτω προσλήψει τοῦ π̄ πρὸ τοῦ τ' λέγεται. 1220, 18. καὶ ὅτι **πίπτειν** μετὰ ποσὶ γυναικὸς λέγεται τὸ γεννώμενον βρέφος, Ἰλ. τ', 110. 1175, 23.
Πίσα πόλις, καὶ **πίσα** ἡ πηγὴ προσηγορικῶς, οἰοῖται ποτίστρα, παρὰ τὸ πῖω πίσω. 1193, 21.
πίσαι τὸ ποτίσαι. 1554, 43.
Πισάτιδες, ὅτι ὀκτὼ πόλεις περὶ Πίσαν οὕτως ἔλεγοντο. 1682, 1.
πίσα οἱ κάθυργοι τόποι καὶ δυνάμειοι πίσαι, ὃ ἔστι ποτίσαι, τουτέστι τὰ ἔλῃ εἶτουν οἱ λειμῶνες. 1192, 55. 1193, 19. 1554, 42.
πίσει ἀντὶ τοῦ ποτιεῖ παρ' Εὐρύλιδι. 1554, 45.
Πισίδαι ἢ **Πισιδεῖς**, ὄνομα ἔθνους τινός. 635, 31.
πίσον, εἶδος ὀσπρίου, ὃ καὶ πῖσος λέγεται, ὅτι παρὰ τὸ πτίσσειν, ὅθεν ἡ πτισσάνη, δοκεῖ λέγεσθαι. 802, 3.
πισσαλιφῆς ναῦς ἡ πεπισσωμένη. 1561, 9.
πιστὰ ὕρκια τὰ πιστοποιῶ. 685, 23. **πιστὰ** δὲ φάρμακα τὰ πινόμενα, παρὰ τὸ πῖω πίσω. 464, 37. 1193, 21.
πιστάκια ὃ καρπὸς ὅτι καὶ βιστάκια καὶ φιστάκια καὶ ψιττάκια λέγονται. 1210, 41.
πιστὸν φάρμακον τὸ πινόμενον, παρὰ τὸ πῖσαι, ὃ ἔστι ποτίσαι. 1050, 43. 1554, 45.
πιστότατος μοῖ ἔστιν ὁ δεῖνα ποιῆσαι τόδε τι, φράσις ἑλληνικῆς ἀποτελεσματικῆς μορφῆς. 1050, 41.
πίστρα ἢ **ποτίστρα**, παρὰ τὸ πῖσαι, ὃ ἔστι ποτίσαι. 1554, 45.
πιστωθῆναι δοκεῖ τὸ πῖσιν δοῦναι δι' ὅρκου ἢ πῖσιν λαβεῖν. 685, 23. 1907, 61.
πιστώσασθαι ἔπεισι, πῖσινον ποιεῖν τινὰ τοῖς λόγοις. 1237, 27.
πίσυνος ὁ θάρσυνος καὶ πεποιθὺς, παρὰ τὸν πῖσω μέλλοντα ἀποβολὴ τοῦ ε· καὶ ὅτι τῆς Συ-

ρακουσίῳ ἐστὶ διαλέκτου. 96, 14. 539, 34. 709, 34. 1841, 33. καὶ ὅτι **πισυνή** κατὰ **θηλυκὴν φωνὴν** οὐχ' εὐρεται λεγόμενον. 918, 50.
πίσω καὶ **πίσωμα**, μέλλοντες ἐκ τοῦ πῖω θύματος, ὅτι εὐρηται ἐν χρῆσει ὡς καὶ τὸ πίομαι καὶ πιούμαι. 1253, 56.
πιτνάς ἀντὶ τοῦ προσπίπτων. 1691, 49.
πιτνώ ὅτι παρὰ τὸ πέτω, ὃ δηλοῖ τὸ πῖπτειν καὶ τὸ πέτεσθαι, λέγεται προσλήψει τοῦ ν̄ καὶ τοῦ τ'. 1173, 52. 1220, 16.
πιττάκιον, δῆλτος πτυσσόμενη κατὰ τὸν τῆς χυτῆς πύτης σχηματισμόν. 633, 19.
Πιττακὸς ὅτι κλῖμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀντιθιθεῖ εἰς σύμβολον τῆς κατὰ τύχην ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως τῶν ἀνθρώπων. 1669, 39.
πίτταξις, ὅτι οὕτω λέγεται ὁ καρπὸς τῆς κρανείας. 1657, 19.
Πιτύα, ἢ καὶ **Πιτύεια**, πόλις τῆς Παριανῆς ἢ Κυζικηνῆς χώρας ἐποκειμένη πιτυάδει ὄρει, ὅθεν καὶ παρωνόμασται. 355, 42.
πίτυος δίκην ἐκτριβῆναι, παροιμία. 42, 36.
Πιτυοῦσσα, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Σιλαμῖς ἢ νῆσος. 285, 37. καὶ **Πιτυοῦσσα** νῆσος προσηγορικῶς οὕτω λεγόμενα ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πιτύων. 355, 46.
πιφαύσκειν τὸ φανεροῦν καὶ τὸ λέγειν, ὅτι ἐκ τοῦ φάσκω λέγεται κατὰ διπλασιασμόν καὶ ἐπένθεσιν τοῦ υ. 821, 18. 42. καὶ **πιφάυσκειν** ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς φάσκειν, οἷον ἐν τῷ, μηδ' οἱ μῦθον ἀπαντα πιφαιουσκέμεν, Ὀδ. λ', 442. 819, 16. 1693, 28.
πιφάυσκεσθαι κατὰ φωνὴν παθητικὴν τὸ φαίνειν εἶτουν δεικνύειν καὶ τὸ φάσκειν εἶτουν λέγειν, οἷον ἐν τῷ, ἀλλὰ τοι ἔλλον φῶτα πιφαιουσκοίμι, Ὀδ. ο', 518. 1007, 38. 1432, 17. 1787, 54.
πιφάυσκω τὸ φαίνειν καὶ ἐπιδεικνύω καὶ τὸ λέγειν, ὅτι ἐκ τοῦ φάω φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φαίνειν καὶ τὸ λέγειν, γίνεται φάσκω καὶ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ ἐπερθέσει τοῦ ῡ **πιφάυσκω** τροπῇ τοῦ φ' εἰς

- π. 904, 64. 1225, 54. 1654, 29. 1728, 25.
- πίω ὁ μέλλων πίσω παρὰ Πινδάρῳ, καὶ πλομαὶ καὶ πιοῦμαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1193, 21. 1253, 50. 56.
- πίων πλότος, λέξις χρήσιμος ἐν πεζῷ λόγῳ, πῆρ δὲ καὶ πῶς ἄχρηστα. 1178, 64.
- πίων ναὸς ὁ πιαινόμενος λιπαροῖς θύμασι. 1725, 23.
- πίων δῆμος λέγεται διὰ τὴν γῆς πιότητα, ἣ ὁ φιλοθύτης διὰ τὸ πλόνα ζῆα θύειν, καὶ σχηματισμός τῆς πίων φωνῆς. 1069, 51.
- πλάγαι μὴ ἔχουσαι εὐθείας ἀναλόγους, ἀλλ' ἑτεροκλίτως ἐπαγόμεναι τισιν ἑτεροζύγοις, οἷον αἱ γυναῖκες γυναῖκα γυναῖκα τῇ γυνὴ εὐθεία. 113, 32.
- πλάγαι μετοχῶν ἀνομοιοπύτως ἐπιτιθέμεναι ὀνόμασιν ἢ ἄντωνυμίαις, οἷον ἡμῖν κατεκλάσθη ἥτορ δεισάντων, Ὀδ. ε', 256. 1073, 57.
- πλῆθος μοῖ σολοικοφανεῖς ἀπὸ καταγορητοῦ ἀρχόμενοι, οἷον τὸ Ὀμήρου Ἰλ. γ', 211. ἴφω δ' ἐξομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· καὶ Εὐριπίδου τὸ, πάλαι δέ σ' ἐξερωτήσαι θέλων σχολή μ' ἀπείργε. 236, 29. 406, 32.
- πλαγιασμός, ὅτι ἀσφαλεῖς εἰσι πρὸς σύνταξιν οἱ πλαγιασμοὶ καὶ ἀσόλοικοι. 1628, 21.
- πλαγιαυλός, εἶδος αὐλοῦ, ὅθεν τὸ πλαγιαυλίζειν παρὰ τῇ χυδαίᾳ διακρίτω. 1157, 40.
- πλαγκταὶ πέτραι, ὅτι παρὰ τὸ πλάζιν, ὃ ἐστὶ πελάζειν, καὶ συμπίπτειν ἀλλήλαις μυθεύεσθαι οὕτω λέγονται· καὶ ὅτι Ὀμηρος μὲν ἐν τῷ Σικελικῷ πορθμῷ αὐτὰς πλάττει εἶναι, οἱ δὲ ὕστερον ἐν τῇ κατὰ τὸν Εὐξείνιον Προποντίδι· καὶ πόθεν ἀφορμὴν ἔσχεν ὁ περὶ τῆς συγκρούσεως αὐτῶν μῦθος, αἰτιολογία διεξοδική· καὶ ὅτι κατὰ πυροβολεῖν ἐκ τῆς συγκρούσεως μυθεύονται· δοκοῦσι δὲ καὶ παρὰ τὸ πλῆσσειν λέγεσθαι, ὅθεν καὶ Συμπληγάδες αἱ αὐταὶ ὀνομάζονται. 1711, 53. 1712, 27.
- πλαγκτὸς ἀντὶ τοῦ ἐμπληκτοῦ καὶ παραπλήξ ἢ πλαζόμενος τὴν διάνοιαν καὶ οὐ σταθερός. 1913, 8.
- πλάγχθη, ἦγον ἐπλανήθη, ἀπὸ τοῦ πλάζω, ὃ δηλοῖ τὸ πλανῶ, πλεονασμῷ τοῦ ν' διὰ καλλιφωνίαν. 1382, 34. καὶ πλάγχθη χαλκὸς μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπλανήθη καὶ ἐξέπεσε τοῦ σκοποῦ, τουτέστιν ἐξεκρούσθη ἐν τῷ, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, Ἰλ. λ', 351. 849, 3.
- πλάζειν τὸ πλανᾶν, καὶ πλάζειν ἀντὶ τοῦ πλάζειν ἐν τῷ, προσέπλαζε γενεῇ, Ὀδ. λ', 583. 1701, 25.
- πλάζειν τὸ πλανᾶν. 1382, 37.
- πλάζειν τὸ ἀποπλανᾶν καὶ τὸ ἀνακόπτειν καὶ ἀνέλγειν. 191, 11. 1126, 7. καὶ πλάζειν τὸ πελάζειν, οἷον ἐν τῷ, προσέπλαζε γενεῇ, Ὀδ. λ', 583. 1701, 25. καὶ πλάζειν τὸ πλανᾶν ἢ διασαλεύειν, οἷον ἐν τῷ, πλάζ' ὥμοις καθ' ὑπερθεῖν, Ἰλ. φ', 269. 1234, 18. 30.
- πλάζειν τὸ ἀποπλανᾶν. 1382, 37. καὶ ὅτι τὸ πλάζειν τινὰς ἔχουν τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἀποπλανᾶν ἐντελῶς λέγεται, πλάζειν δὲ τινὰ κατὰ μόναν ἑλλειπῶς, οἷον ἐν τῷ, πλάζει δὲ πίνοντας, Ὀδ. β', 396. 1451, 57.
- πλάζω καὶ πλάζομαι, ὅτι ἐκ τοῦ πολῷ γίνεται πλῶ κατὰ συγκοπήν, ὅθεν τὸ πλάζω. 792, 1. καὶ πλάζω ἀντὶ τοῦ πλάσσω κατὰ γλῶσσαν Ταραντίνων, ὡς ἀνάζω ἀντὶ τοῦ ἀνάσσω. 1654, 27.
- πλάθω ὅτι ἐκ τοῦ πλῶ, ὃ ἐστὶ πελάζω, παρήχθη. 1887, 15.
- πλάκες, ὅτι οὕτως λέγονται πάντα τὰ πλατεῖα. 649, 52.
- Πλάκιον, ὄρος τῆς Ἀτταμντινῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ὑποπλακία Θήβη ὠνομάσθη. 649, 48.
- πλακοῦς προσηγορικῶς ἄρκτος ἢ πέμμη πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα· καὶ Πλακοῦς κώμη ἐξ σταδίους ἀπέχουσα τῶν Ὑποπλακίων Θηβῶν. 649, 53. 1114, 1.
- πλάνη ὅτι παρὰ τὸ ἄλλω λέγεται κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν, ἢ παρὰ τὸ πλαγιάζειν τῆς εὐθείας, ὅθεν ὁ πλάνης καὶ ὁ πλανήτης. 1382, 37.
- πλάνη τῶν οἴκοι, τόποι τινὲς δεδομένοι τοῖς πλανήταις, καθ' οὓς ὄντες οἰκοδεσποτεῖν λέγονται. 162, 2.
- πλάνος ἀντὶ τοῦ πλάνη προσηγορικῶς. 333, 44.
- πλάνος λέγεται παρὰ τὸ ἀποπλανῶν τοὺς θεωμένους, καὶ ὅτι τοιοῦτοι πλάνοι ἱστοροῦνται Κηφισσοδώρος καὶ Παντολέων καὶ Ματρίας. 1382, 40.
- πλάξ, ὅτι οὕτως ἐπὶ τῶν πλείων λέγεται πᾶν τὸ ἐπίπεδον χωρίον. 322, 31. ἀλλαχού δὲ ὅτι πλάκες λέγονται πάντα τὰ πλατεῖα χωρία. 649, 52.
- πλάστιγγες τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ σταθμικοῦ ζυγοῦ ἀπρητημένα πλατεῖα, οἷς ἐπιτίθενται τὰ σταθμώμενα· καὶ πλάστιγξ ὁ σταθμὸς αὐτὸς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὄλον. 196, 40. 912, 48.
- Πλάταια, πόλις τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Θηβῶν καὶ τοῦ Κιθαιρωνος ἐπὶ τῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρὰ ἰδῶ, ὅτι παρὰ τὴν πλάτην, ὃ σημαίνει τὴν κώπην, λέγεται· ζῆται τὸ, Κώπαι πόλις. καὶ ἱστορία περὶ τῶν κατὰ τὰ Περσικὰ συμβάντων ἐν Πλαταιαῖς· καὶ ὅτι Πλάταια μὲν ἐνικῶς προπαροξυστόνως, Πλαταιαὶ δὲ πληθυντικῶς ὀξυτόνως· καὶ Πλαταιαὶ δυνάμειως δημῶς τις τῆς Σικυωνίας χώρας. 267, 38. 45. 268, 45 — 269, 17.
- πλάτανος, δένδρον ὑδροχαρές, ἄκρπον μὲν, καλὸν δὲ καὶ εὐμέγεθες, ὅτι παρὰ τὸ πλάτος λέγεται. 226, 15.
- πλυτέα αἰπόλια τὰ μεγάλα ἢ τὰ ἐπιπολὺν πλατυνόμενα διὰ τὸ ἐσκεδασμένας καὶ μὴ ἀθρόας βόσκεσθαι πεφυκέναι τὰς αἰγας. 257, 22. 531, 45.
- πλάτη ἢ κώπη διὰ τὸ κάτω τῆς κώπης πλάτος. 89, 32. καὶ ὅτι πλάτη μὲν θαλασσία ἢ κίπη, πλάτη δὲ χειρσαία τὸ πτύον. 1675, 51.
- πλατὺς Ἑλλήσποντος οὐχ' ὁ καθόλου, ἀλλὰ κατὰ τι μέρος αὐτοῦ τοιοῦτος. 666, 63.
- Πλάτων ὁ φιλόσοφος τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα κατακαύσας διὰ τὸ πολὺ λείπεσθαι τῶν Ὀμηρικῶν, ἱστορία. 1149, 3.
- πλέας ἀντὶ τοῦ πλείονος, ὅθεν καὶ γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ εἰ καὶ συγκοπῇ. 190, 23.

πλέειν ἐν χρῶ, καὶ πλοῦς ἐν χρῶ,
ὁ ἐγγὺς τῆς γῆς. 1450, 33.

πλέες ἀντὶ τοῦ πλείονες, ὅθεν καὶ
συγκόπεται. 852, 39.

πλέθρον, μέτρον γῆς ποδῶν ἑκα-
τὸν εἰκοσι. 849, 14. ἀλλαχού δέ
ὅτι πλέθρον διώστημα ποδῶν ἑκα-
τὸν ἦτοι πεγέων 55' καὶ διμοί-
ρον. 1244, 13. καὶ πάλιν ὅτι τὸ
ἕκτον μέρος τοῦ σταδίου πλέθρον
καλεῖσθαι φασὶ τινες. 1700, 5.

Πλειάδες τὸ ἄστροι· ὅτι καὶ Πει-
λαιάδες τετρασυνάλλως λέγεται,
καὶ τίνα περὶ Πλειάδων τοῦ
ἄστρου. 869, 41. 870, 19. ἀλλα-
χού δέ ὅτι Πλειάδες ἄστροι ἑπτὰ
ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου, καὶ
ὅτι τὰ τοιαῦτα ἄστροι πελείας
καλεῖ Ὅμηρος συμβολικῶς, ζῆται
ἐν τῷ πέλειαι. 1712, 53. 1713,
15. καὶ πάλιν ὅτι αἱ ἑπτὰ τιῶν
Ἀτλαντος θυγατέρων Πλειάδες
ὀνομάσθησαν, καὶ διάφοροι ἐτυ-
μολογίαι τῆς λέξεως. 1155, 46—
54. καὶ ὀνόματα τιῶν τοιοῦτων
τοῦ Ἀτλαντος θυγατέρων, καὶ τί-
νι ἐκάστῃ αὐτῶν ἐμίσθη, καὶ τίνα
ἔτεκεν, ἱστορία. 1155, 51.

Πλειὰς, ἀστροθέτημα ἐξ ἑπτὰ
ἀστέρων συνειστώς, ὅθεν Πλειὰς
ἐκλήθη· καὶ ἑπτὰς τραγικῶν τι-
νῶν, καὶ ἑτέρα ἑπτὰς τινῶν σο-
φῶν Πλειὰς ἐκλήθη. 1535, 27.

πλείη, θηλυκὸν σῖνιον τοῦ πλείος,
ὃ ἐστὶ πλήρης. 209, 43. 705, 1.
καὶ πλείη γαστήρ ἢ εἰς κόρον
πεπληρωμένη. 1833, 30.

πλεῖον τὸ πλήρες εἶπουν γέμον
καὶ ἔμπλεον, ἀπὸ τοῦ πλείος ἁρ-
σενικοῦ. 470, 13. 705, 1.

πλείονες λέγονται οἱ τεθνηκότες,
καὶ ἀπελθεῖν παρὰ τοῖς πλείονας
ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. 1382, 19.

πλειότερος ἀντὶ τοῦ πλείων ποιη-
τικῶς, ὡς καὶ χειρότερος ἀντὶ
τοῦ χειρίων, καὶ ῥμότερος ἀντὶ
τοῦ ῥμῶν· ὅθεν τὸ, πλειοτέρη
σὶν χειρί, Ὅδ. λ', 359. ἔχουν γε-
μούση καὶ πεπληρωμένη. 1690,
42.

πλειστάκι ἀντὶ τοῦ πλειστάκις
ἀποβολῇ τοῦ σ'. 122, 7. ζῆται τὸ,
ἰς λήγοντα ἐπιρῶματα.

πλειστόμυρος ἀγορὰ ἢ ἀν-
δρῶν πληθύνουσα, ὅτι ἐκ πλεο-

νασμοῦ ἔχει τὸ μὴ ἢ λέξις πρὸς
ὄγκον καὶ σιμνότητα φωνῆς.
243, 43.

πλεῖστον ὑπερθετικόν, τὸ πλεῖ-
στήθρογον ὡς ἀπὸ τοῦ πλείον
συγκριτικοῦ. 135, 13.

πλείων, συγκριτικὸν κοινὸν τῷ
γένει ἀπὸ τοῦ πλείος καὶ πλείη
ἐσχηματισμένον. 210, 1.

πλείων πλείωνος, ὁξύτωνος ὡς
περιεκτικὸν ὁ ἐνιαυτός ὁ καιρι-
κὰ πλείω ἐμπεριειληγώς. 156, 41.
1155, 49.

πλέον ἀντὶ τοῦ πλείον, ἔχουν
πλήρεις. 1894, 60.

πλεονάζοντά τίνα ἐπίθετα πα-
ρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἷον τὸ
νεκύν κατατεθνεύτων, παρ'
Ὀμήρου, καὶ ἐν γυναιξὶ θηλείαις,
παρ' Εἰριπιδῆ· καὶ ἀπλῶς περὶ
τινῶν ἀκέρων προσθηκῶν, ἐρημη-
νεια διεξοδική. 687, 40—60.

πλεονάζουσαι φωναὶ κατὰ τίνα
ῥητὰ, οἷον τὸ εἶναι ἐν τῷ, ἐκὼν
εἶναι, καὶ τὸ ἔχειν ἐν τῷ, παύ-
ξεις ἔχων. 205, 32.

πλεονασμός συμφώνων ἐν λέξει
πρὸς βραχείων ἐπαλληλίας θερυ-
πείαν, οἷον φερέβιος φερέσβιος.
611, 38.

πλεονεξία ἀντὶ τοῦ εἰπορία παρ'
Ἰσοκράτει. 1455, 29.

πλεύμων ὁ πνεύμων τροπῇ Ἀττι-
κῇ τοῦ ν' εἰς λ'. 483, 10. 1436, 61.

πλεῦνα ὅτι ἐκ τοῦ πλέονα κέρυ-
ται Ἰωνικῶς. 775, 48.

πλευρὰ νήσου ἢ τόπου τινὸς ἀντὶ
τοῦ τὰ πλάγια τροπικῶς. 309, 37.

Πλευρῶν, πόλις Αἰτωλίας, ὁ
πολίτης Πλευρώνιος καὶ Πλευ-
ρωνεύς, ὅτι Κουρήτων οἰκητή-
ριον ἦν ἡ Πλευρών. 311, 27.
312, 12.

πλευρώνιος ἐπίθετον κατὰ πυ-
κτῶν λεγόμενον, ὅτι παρὰ τὰς
πλευρὰς πεποιήται τοῦτομα. 1321,
11.

πλέως ὁ πλήρης Ἀττικῶς διὰ τοῦ
ὦ μεγάλων, καὶ πλέων οὐδετέρως,
ὅθεν τὸ ἔμπλεως καὶ ἀνάπλεως,
ὅτι πάλαι διὰ τοῦ ὀμικροῦ ἐγρά-
φοντο. 209, 45. 705, 3. 1534, 12.

πλη συλλαβὴ μετὰ τοῦ κ' ἢ μετὰ
τοῦ γ' μέσῃ λέξει ἐκ τοῦ πλήσ-
σω ῥήματος συγχεμένων, οἷον

ἔμπληκτος, ἐμπλήγηδον· καὶ πλη
μετὰ τοῦ ξ' ληκτική τῶν αὐτῶν,
οἷον παραπλήξ. 68, 25.

πληγὴ θεοῦ ἀντὶ τοῦ θεοπληξία
καὶ θείας, ἦγον ἐκστασις καὶ
φρίσεως ἀργία. 1087, 58.

πληγῆναι λέγεται τις τὸ σῶμα,
καταπληγῆναι δέ καὶ ἐκπληγῆναι
τὴν ψυχὴν. 374, 11. ζῆται τὸ ἐκ-
πληγῆναι καὶ τὸ ἐκπληγῆναι.

πλήθειν τὸ πλημύρειν. 525, 37. ὅ-
θεν πληθόντες ποταμοὶ λέγονται οἱ
ἐξ ὁμήρου πληρούμενοι. 1066, 11.
1155, 26.

πλήθος, διωρισμένον ποσόν. 1160,
13. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν τριῶν ἄρ-
χεται ὁ πληθυσμός. 982, 59.

πλήθος σημαίνοντα ὀνόματα κα-
τὰ φωνὴν ἐνικὴν ἐσχηματισμένα
ὅτι πληθυντικοῖς ἐνίοτε ῥήμασιν
ἐπύκεινται, οἷον, φάσαν ἡ πλη-
θίς, Ἰλ. β', 278. 219, 45.

πλήθουσα σελήνη ἡ ἐκ
αὐξομένη, ἡ ἢ πληθ-
μῶτων τινῶν, ἐριμ-
κῆ. 1155, 23.

πλήθουσαι τράπεζαι
διαστολὴν τῶν κειτῶν λ,
παρ' Ὀμήρου. 1692, 1.

πληθυντικὰ οὐδέτερον ἐν οἷς ἐπο-
κείμενα ῥήμασιν, οἷον ὁ ἔγω σέ-
σηπε· καὶ ἀνάπαλιν πληθυντικὸν
ῥῆμα ἐνικοῦ κατεγορεύμενον
πτωτικοῦ, οἷον ἐπαίδωντο ἑκα-
στος. 114, 36. 191, 20.

πληθυντικὰ προσηγορικὰ ἐντὶ
ἐνικῶν, οἷον πρόσθετα οἷον τοῦ
πρόσωπον, καὶ τόξω ἀντὶ τοῦ
τόξον. 38, 43. καὶ ἐπίθετικὰ
ὁμοίως, οἷον, στέλμα γὰρ ἐμέ
πίσχειν τάδε, ἀντὶ τοῦ σχετλίων.
59, 27. καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ χαι-
ρουσι τοῖς τοιοῦτοις. 1657, 42.

πληθυντικὰ ὅτι ἀντὶ οὐκίων τί-
θενται ἐνίοτε, καὶ ἐναλλάξ οὐκίκα
ἀντὶ πληθυντικῶν, οἷον ἄμμε ἀν-
τὶ τοῦ ἡμῶς, Ἰλ. α', 59. 47, 27.
1480, 49. καὶ περὶ τῆς πρὸ οὐκίτου
καὶ πληθυντικοῦ ἀντιθέτου ἀδια-
φορίας ἐκ παραδειγμάτων Ὀμη-
ρικῶν. 1308, 20.

πληθυντικαὶ μετοχαὶ ἐπιτιθέμε-
ναι οὐκίκοις πτωτικοῖς, οἷον ἄνδρ'
ὁρῶν κρατερῶν ἐπὶ ἐπὶ πλεονέχον-
τας, Ἰλ. ε', 244 s. 557, 29.

- πληθυντικὸν ἐπιθετὸν κατὰ δυῖ-
κοὶ προσσηγορικῶς, οἷον φίλας πε-
ρὶ χεῖρε βαλόντε, Ὅδ. λ', 211.
1679, 58.
- πληθυντικὸν οὐδέτερον κατὰ θη-
λυκοῦ ἐνικοῦ, οἷον, Ἀγαμέμνονι
δῶρι δῶκεν Ἐχέπωλος, Ἰλ. ψ',
296. 1302, 15.
- πληθυντικὸν ῥῆμα κατὰ δυῖκοῦ
πτωτικῶς, οἷον, ἔκαμον δέ μοι
ῥοσε, Ὅδ. μ', 232. 114, 35.
- πληθὺς ὁ κοινὸς λαός. 1093, 27.
καὶ πληθὺς ἀντὶ τοῦ πολυαῖα
καὶ ἀριθμῶς. 1103, 64. καὶ ἄλλα-
χὸν πληθὺς ὁ κοινὸς ὄχλος, ὅμι-
λος δὲ οἱ κατὰ ἴλας μαχόμενοι
ἐν τῷ, οὔτε ποτ' ἐν πληθὺ μένεν
ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, Ὅδ. λ',
514. ἴσως δὲ καὶ ταῦτ' ἀποδίδωσιν
ἐκ παραλλήλου. 1697, 6.
- πλήθων ποταμὸς, ὅτι κατὰ χει-
μάρων λέγεται τὸ πλήθειν, οἷς
τοῦτο συμβαίνει ποτέ. 858, 28.
- Πληϊάδες, αἱ καὶ Πλειάδες, ἄστρα
τινὰ, ἐρμηνεία διεξοδική περὶ αὐ-
τῶν καὶ διάφοροι ἐτυμολογίαι·
ζητεῖ τὸ Πλειάδες. 1155, 47. καὶ
ὅτι ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊό-
νης δοκοῦσιν οὕτω λέγεσθαι.
1712, 49.
- πληκτίζεσθαι τὸ μάχεσθαι καὶ
ἐρίζειν ἕως πληγῆς. 1248, 58.
- πληκτίστατος ἀντὶ τοῦ πληκτι-
κώτατος. 1441, 26.
- πλήμη, πύθος θαλάσσης ἐναν-
τίον τῇ ἀμπώτει, ὅθεν πλημύρα
καὶ πλημυρίς, ὅτι παρὰ τὸ πλή-
θω λέγεται. 525, 38. 1640, 56.
- πλημμυρίς, ὅτι τινὲς προπαρο-
ξύνουσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἐνὸς μ
γράφουσι, παρὰ τὸ πλήμη, ὃ δη-
λοῖ πύθος θαλάσσης ἐναντίον τῇ
ἀμπώτει. 1640, 55.
- πλήμναι αἱ τῶν ἀρματείων τρο-
χῶν χοινικίδες, εἰς ἧς ἐνέονται
τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὅτι παρὰ
τὸ πλήσσεσθαι ἢ παρὰ τὸ πλη-
θεῖν λέγονται πλεονασμῷ τοῦ ν',
ἐρμηνεία διεξοδική. 598, 12.
- πλημοχύη, σκευὴς τι κεραμεῦν
βεβηκῶδες, ὅτι παρὰ τὸ πλήμη
λέγεται, ὃ παρὰ τὸ πλῶ πλησῶ.
598, 19.
- πλημύρα καὶ πλημυρίς, πύθος
θαλάσσης ἐναντίον τῇ ἀμπώτει,
ὅτι παρὰ τὴν πλήμην λέγεται, ὃ
- ταῦτ' σημαίνει. 525, 38. 598, 17.
1640, 55.
- πλημυρίς ἡ τῶν κυμάτων ῥύμη.
1283, 57. ζῆται τὸ πλημύρα καὶ
πλημυρίς ἐν δυοῖ μ.
- πληξίππος ὁ ἡνιοχικὸς κατὰ κοι-
νὸν ἐπιθετὸν, καὶ Πέλοψ πλη-
ξίππος κατὰ τι ἴδιον σύμβαμα.
183, 13.
- πληῆσαι θυμὸν, ἐλλειπῶς τοῦ ἐδω-
δῆς ἢ ἐδωδῆ ἀντὶ τοῦ κορέσα-
σθαι. 1861, 45.
- πληῆσαι νηδὺν γυναικὸς, ἔχουν τὴν
κοιλίαν πληρῶσαι, τοῦτέστιν ἐγκύ-
μονα ποιῆσαι. 1606, 2.
- πλησία πλησίας, θηλυκὸν τοῦ
πλησίος ἀσθενικοῦ, καὶ πλησίαι
κατ' εὐθείαν τῶν πληθυντικῶν,
ὅτι ἐν χρήσει εἰσὶ. 440, 32. 723,
22. 1439, 3. 1649, 1.
- πλησιάζειν ὅτι παρὰ τὸ πλήσ-
σειν, ὅθεν καὶ τὸ πελάζειν, λέ-
γεται. 584, 42.
- πλησιαίτερον ἀντὶ τοῦ πλησιώ-
τερον. 1441, 30.
- πλησίαλος τόπος ὁ πλησίον τῆς
ἁλὸς ἔχων τῆς θαλάττης. 1396,
20.
- πλησίον ὅτι ἐξ αἰτιατικῆς εἰς
ἐπιρῶμα μετελήφθη. 639, 62.
- Πλήσιος κύριον προπαροξυνόως
πρὸς διαστολὴν τοῦ πλησίος ἐπι-
θετικοῦ. 313, 24.
- πλησιόελλον, ὅτι ἐκ τοῦ τὴν
σελήνην πληθεῖν λέγεσθαι ἀφορ-
μὴν ἔσχε τῆς συνθέσεως ἢ λέξις.
1692, 58.
- πλησιφάης σελήνη ἡ φωτὸς πλη-
θουσα. 1692, 57.
- πλήσσω ὅτι ἀπὸ τοῦ πλῶ μονο-
συλλάβου ῥήματος ἐκ τοῦ πλῶ
συγκοπέντος παρήχθη. 1882, 18.
- πλήτο καὶ πληντο, τρίτα πρόσω-
πα ῥηματικά, ὅτι ἐκ τοῦ πλῶ
πλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πελάζω, κελ-
νῆται. 996, 46. 997, 48.
- πλήττειν, κρούειν ἢ πελάζειν.
584, 41. καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν
συνθέτων ὀνομάτων τινῶν καὶ
ῥημάτων. 821, 12.
- πληττεσθαι λέγεται τις τὸ σώ-
μα, ἐκπλήττεσθαι δὲ καὶ κατα-
πληττεσθαι ἐν ψυχῇ. 374, 10.
- πλήγμα τὸ βῆμα, παρὰ τὸ πλίσ-
σειν, ὃ ἐστὶ βηματίζειν. 1564,
48. 52.
- πλινθίον, σχῆμα τετράγωνον ἐτε-
ρόμηκες. 923, 52. καὶ τάξις ποιὰ
στρατιωτικὴ ὁμωνύμως. 481, 44.
- πλῖξ ταῦτ' ὅπερ πλῆγμα, ὃ δηλοῖ
τὸ βῆμα. 1564, 48.
- πλίσας, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ πλίσσειν,
ὃ δηλοῖ τὸ βηματίζειν. 1564, 49.
- πλίσσειν τὸ βηματίζειν καὶ μετα-
φέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. 1564,
45.
- πλίσσεσθαι ἀντὶ τοῦ πλήσσειν,
ἔχουν βηματίζειν, λέγονται ἴπποι
παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, εὐ δὲ πλίσ-
σοντο πόδεςσιν, Ὅδ. ζ', 318.
1065, 12.
- πλοῖον, ἔτι οὐκ ἔγνωσται Ὀμήρῳ
ἢ λέξις, καὶ ὅτι διαφέρει τι νεὺς
τὸ πλοῖον. 684, 29. 1727, 7. καὶ
ὅτι μεταφορῆς οἶκος λέγεται τὸ
πλοῖον. 1125, 57.
- πλόκαμος ὅτι ἐπὶ γυναικῶν ἰδίῃ
λέγεται, πλοχμὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν·
καὶ ὅτι παρὰ τὸ πλέκειν πλόκος
λέγεται ὁ πλόκαμος. 1094, 52. 54.
1393, 33.
- πλοκαμῖς, κόσμος ποιδὸς γυναι-
κεῖος, ὃς καὶ κορυφαία λέγεται.
1528, 17.
- πλόκιοι μῦθοι, Ὅδ. ν', 295.
οἱ πεπλεγμένοι καὶ σκολιοί, σκο-
λιούται γὰρ τὸ πλεκόμενον. 1742,
23.
- πλόκος παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ
πλόκαμος. 649, 8.
- πλοος καὶ πλοον λήγοντα ὀνόματα
εἰ μὲν ἁπλᾶ, παροξύνονται, οἷον
διπλόος, τριπλόος, εἰ δὲ σύν-
θετα παρὰ τὸ πλέω, προπαρο-
ξύνονται, οἷον πρωτόπλοος ναῦς.
890, 51.
- πλοῦς πρῶτος λέγεται ὁ πρὸς
ἄνεμον δι' ἰστίων γινόμενος, δεύ-
τερος δὲ ὁ δι' εἰρεσίας δι' ἀνέ-
μου ἔνδεϊαν. 661, 43. 1453,
18.
- πλοῦς ἐν χρῶ, καὶ πλείν ἐν χρῶ,
ἔχουν ἑγγὺς τῆς γῆς. 1450, 33.
- πλουσίων τινῶν πολλοὺς δούλους
κεκτημένων κατάλογος. 1753, 32.
- πλοῦτος, οἷονεὶ πολύτετος ὁ ἐκ
πολλῶν ἐτῶν συνηγμένος. 73, 31.
καὶ ὅτι δειλὸς ὁ πλοῦτος λέγεται
διὰ τὸ δειλοὺς ποιεῖν τοὺς ἔχον-
τας. 1769, 51.
- πλοχμὸς ὅτι ἐκ τοῦ πλόκαμος γέ-

γονε συγκοπή καὶ τροπή τοῦ κ̄ εἰς χ̄. 975, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πλοχμός ἐκ τοῦ πέπλεγμαι λέγεται ὡς ἐκ τοῦ βέβρεγμα βρεχμός· καὶ ὅτι πλοχμός μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμος δὲ ἐπὶ γυναικῶν. 1094, 52. 1393, 33.

πλύνειν, ὅτι πλύνεσθαι μὲν τὰ λινὰ λέγονται, γραφεύεσθαι δὲ ἡ κναφεύεσθαι τὰ ἱριωδῆ. 1956, 40.

πλυνοί, σκάφαι ἢ βύθροι εἰς ἱματίων πλυνομένων ὑποδοχὴν ἐπιτετηδευμένοι. 1550, 20.

πλυνοὶ λαῖνοι, πύλοι εἶπουν λεκανίδες εἰς πλύνειν ἱματίων, λαῖνοι δὲ λέγονται ἐπιθετικῶς Ἰλ. χ', 154. πρὸς διαστολὴν τῶν κατὰ γῆς ἑρωρυγμένων. 1263, 59.

πλύνω ὅτι ἐκ τοῦ πλύνω γέγονε Δωρικῇ πλεονασμῷ τοῦ ν̄. 1917, 44.

πλῶν ἀντὶ τοῦ ἔπλεον, ἀπὸ τοῦ πλῶν θέματος. 1237, 40.

πλῶτες οἱ κιστρεῖς, ὃ ἔστιν εἶδος ἰχθύων. 1177, 63. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πλῶς πλωδός, ὡς θῶς θωδός καὶ δμῶς δμωδός. 1425, 52.

πλωτὴ νῆσος ἐπιθετικῶς ἡ τοῦ Αἰόλου λέγεται Ὀδ. κ', 3. παρὰ τὸ πλέειν κατὰ διαφόρους ἐννοίας, ἱερμηνεῖα διεξοδική· καὶ ὅτι καὶ Ἐχεμὴν [Χέμιν;] τινὰ καλουμένην νῆσον πλωτὴν καλεῖ Ἡρόδοτος 2, 156. ἤγουν περιπλεύουσιν καὶ περιφερομένην ἐν τινὶ λίμνῃ Αἰγυπτιακῇ. 1644, 48-60.

πνέειν θυμοῦ ἢ Ἀρεως, ὅτι ὁμοῖον ἔστι τῷ πνέειν μῖνος, ὃ παρ' Ὀμήρῳ λέγεται. 372, 42.

πνεῦμα λέξιων, ὅτι ἡ συγκοπή τὸ πάθος ψιλωτικόν ἔστι τῶν λέξεων, ἀλλ' οὐ καθόλου. 843, 12. καὶ ὅτι φέσει δασυνόμενά τινα φωνήεντα ὅμως διὰ δασέος σιμφῶνον ἐπιφορὰν ψιλοῦνται, οἷον τὸ εἰ ἐν τῷ ἔχω, ὃ δασύνεσθαι δῆλον ἐκ τοῦ ἔξω μέλλοντος. 1041, 46.

πνεύματα ὅτι δύνανται ἐκτείνειν βραχέων συλλαβήν. 1465, 15.

πνεύματα ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρκτηκῶν φωνηέντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν διὰ μέσου τῶν λέξεων κατὰ χρῆσιν ἀρχαίαν ἐτίθεντο. 150, 19. 524, 5. καὶ ὅτι καὶ ὀνό-

ματὰ τινὰ εἰς ὅς λήγοντα ἐψιλοῦντο κατὰ τὴν λήγουσαν. 1271, 10.

πνεύματος διόγνωσις ἐκ τῆς ἐν συνθέσει ἢ παραθέσει ὑποτάξεως τῆς κατὰ τὸ πνεῦμα ἀμφισβήτησίμου λέξεως, οἷον ὅτι τὸ ἔσμός δασύνεται, δῆλον ἐκ τοῦ ἀφαισμός συνθέτου· ὁμοίως ὅτι τὸ Ἐξάδιος φιλοῦται ἐκ τῆς παραθέσεως τῆς πρὸς τὸν τε σύνδεσμον ἐν τῷ, Καινέα τ' Ἐξάδιόν τε, Ἰλ. α', 264. 101, 21. 178, 17.

πνιγάλων, ὃ καὶ ἐφιάλης, πάθος τι. 561, 17.

πνοαῖς ἀνέμον πέτεσθαι λέγονται θρηνίδες πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἤγουν τῷ λαχόντι πνέειν ἀνέμῳ ἐπιτρέπειν ἱανυῖ. 899, 40.

πνοιή ἢ πνοή εἶπουν ἀνεμιαία ῥσιπή. 1216, 40.

πνος ληγόντων ἐπιθέτων ὀξυτόνων φηματικῶν ἀναλογία, οἷον τέρπω τερπνός καὶ θάλλω θαλπνός. 991, 2.

Πνὸξ Πνυχός καὶ Πνυκός, ὄνομα δικαστηρίου Ἀθήνησιν, ὅτι παρὰ τὸ πτίσσω πτύξω λέγεται. 1322, 54.

Ποδαλείριος καὶ Μαχίων, καθ' Ὀμηρον μὲν Ἀσκληπιοῦ παῖδες, κατὰ δὲ τινὰς Ποσειδῶνος· καὶ ὅτι ὁ μὲν Μαχίων περὶ χειρουργίαν, ὃ δὲ Ποδαλείριος περὶ δίαίταν κατεγίνετο, ἱερμηνεῖα διεξοδική. 859, 44. καὶ ὅτι παρὰ τὸ λείριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἄνθος, λέγεται οἰονεῖ ἀνθηρόπους, διὰ τὸ τρυφερόν ἢ διὰ τὸ ῥιζοτόμον ὄντα περιοδεύειν τοὺς ἀνθηροῦς τόπους. 395, 32. 962, 57.

ποδάνιπτρα ἢ νῆψις τῶν ποδῶν, ἢ τὸ ὑδωρ, ᾧ τοὺς πόδας νίπεται τις. 1867, 24. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ποδάνιπτρα ποδῶν, Ὀδ. ε', 343. ἐκ περισσοῦ πρόσκειται τὸ ποδῶν. 1867, 28.

ποδαπός, ἤγουν ποίου ἐδάφους εἶπον χώρας, ὅτι παρὰ τὸ ἐδαφος λέγεται. 1246, 23.

Ποδάργη, ὄνομα κύριον Ἀρπυίας, ἢ δαιμόνιον τι ἵπποφνὸς πλάττεται· καὶ Πόδαργος ὄνομα ἵππου. 1050, 59. 64.

Πόδαργος, κύριον ἵππου, ἔτυμολογία. 706, 55.

Πόδαργος, κύριον ἵππου, καὶ πόδαργος ἐπὶθετον, ὅτι παρὰ τὸ ἄργον, ἤγουν λευκόν ἢ ταχὺ, τῶν ποδῶν λέγεται. 706, 55. 1301, 59.

πόδες τὰ μετὰ τὴν ὁσφίν μέρη. 625, 26. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πόδες λέγονται τὰ μετὰ τὴν κνήμην μέρη. 1253, 11.

πόδες νεῶς, σχοινία τινὰ καὶ αἱ κώπαι. 1515, 28. καὶ ἀλλαχοῦ πόδες σχοινία τινὰ ἐν ταῖς ναυσὶν οὕτω καλούμενα διὰ τὸ κάτω εἶναι ἀναλόγως τοῖς τῶν ζώων, ἱερμηνεῖα διεξοδική. 1534, 23.

ποδῆγεστέρον, ὁδηγητικώτερον, ὅτι ποδηγώτερον ὠφέλε λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ποδηγός. 1441, 12.

ποδηνεκές δέρμα τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω μέχρι τῶν ποδῶν ἐνηνεγμένον τῷ φοροῦντι. 787, 13. καὶ ποδηνεκής ἀσπίς ἢ ἀνδρομήκης καὶ ποδήρης κατὰ τὰ αὐτά. 628, 12.

ποδηνεκής ἀσπίς, ζήτην τὸ, ποδηνεκές δέρμα. 628, 12.

ποδήρης ναῦς ὁμωνύμως ἢ ποσίν, ἤγουν κώπαις, ἑρεσσομένη. 1515, 29.

ποδης λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῆς ἐνικῆς γενικῆς τῶν εἰς πους ληγόντων μεταποιήσιν τῆς ἐσχάτης γενόμενα, οἷον Οἰδίπους Οἰδίποδος Οἰδιπόδης, ἐπτάπους ἐπτάποδος ἐπταπόδης. 1684, 32.

Ποδῆς ὅτι ἐκ τοῦ Ποδέας κέκρωται, διὸ καὶ περισπᾶται. 1951, 14.

ποδία οἱ πόδες ὑποκοριστικῶς. 1196, 15.

ποδῶν ἀρετὴ λέγεται ἡ ἀκύτης ἐν τῷ, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, Ἰλ. ν', 411. 1214, 57.

ποδωτὰ λῖνα τὰ ἰστία παρὰ Λυκόφραν, ὅτι παρὰ τοὺς πόδας, ὃ δηλοῖ σχοινία τινὰ, οὕτω λέγονται. 1534, 26.

ποθεῖν λέγεται τις τὰ ἀπόντα, ἑρᾶν δὲ τῶν ἐν ὕψει. 1679, 15. καὶ ποθεῖν ἀντὶ τοῦ ζητεῖν ἐν τῷ, τῶν μὲν ἄρ οὐτὶ πόθει, Ὀδ. ν',

219. ἤγουν οὐδὲν αὐτῷ ἐνέλεπεν. 1739, 22.
Ποσειδωνός, Ἀθηναῖος νευροσπάσσης περιβόητος. 457, 37.
 ποθεῖσαι ἀντὶ τοῦ ποθεῖσαι, ὅτι καὶ παρὰ ταῖς Ἀττικοῖς εὐρίσκειται. 1450, 25.
 ποθῇ ὅτι παρὰ τὸ πόθος λέγεται, ὡς παρὰ τὸ χόλος χολή, καὶ ὅτι κανονικῶς δέξονται τὰ τοιαῦτα θηλυκά. 94, 28.
 ποθῇ μὲν αἰετὶ ἀπὸ τοῦ ποθαίνω ἢ πόθῃ ἀχρήστου θέματος κενήνται. 1717, 4.
 πόθος, εἶδος ἀνδρῶν ὁμωνύμως, ὃ καὶ ἀμάρακος Φρύγιος λέγεται, ἱστορία φυσική. 1679, 14.
 πόθος ὅτι ἐκ τοῦ πείθω λέγεται ἀπελεύσει τοῦ ἰ καὶ ἀντενδέσει τοῦ ὀ. 1679, 10.
 ποθομένην κατὰ φωνὴν παθητικὴν ἀντὶ τοῦ ποθοῦσα. 806, 57.
 ποῖ καὶ πῇ ἐρωτηματικὰ περὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως. 1664, 9.
 ποῖα ὦρα, ὅτι ἀντὶ τοῦ πόση ἀκῦρως λέγεται. 1720, 20.
Ποιάντιος υἱὸς ὁ Φιλοκτήτης, τὸ τῇ ἰῶτα. 301, 10.
Ποιάντιος υἱὸς ὁ τοῦ Ποιάντος υἱὸς Φιλοκτήτης. 301, 10. καὶ ὅτι τὸ Ποιάντιος κτητικὸν διὰ μόνου τοῦ ἰ γράφεται ἀποβολῇ τοῦ παρρηλικικοῦ εἰς πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1463, 39.
 ποιεῖν κοινῶς μὲν τὸ πράττειν, ἰδίως δὲ τὸ ἐμμέτρως καὶ ποιητικῶς συγγράφειν. 3, 43. 4, 9. 624, 44.
 ποιεῖν τὸ κατασκευάζειν καὶ τεύχειν, εἴτουν τεχνῶσθαι καὶ κατὰ τέχνην ἐργάζεσθαι. καὶ ὅτι καὶ ποιεῖν ἀγορᾶν κατὰ συνθήκην λέγεται. 604, 3. 1358, 46. 1661, 54.
 ποιεῖν γυναῖκα τινά τινος, ἤγουν μὴ φύσει ἀλλὰ θέσει διδόναι, ὅσον ἐν τῷ, καὶ οἱ ὀνητῶι ἐόντι θεῶν ποιήσαν ἄκοιτιν, Ἰλ. ω', 537. περὶ Θετίδος καὶ Πηλέως λεγόμενον. 1364, 11. 17.
 ποιεῖσθαι κατὰ παθητικὴν φωνὴν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν, ὅσον ἐν τῷ, σχεδὸν ποιήσατο, Ὀδ. ε', 251. καὶ ἰστίᾳ ποιήσασθαι, Ἰβιδ. 259. καὶ σῆς ἢ ἱλάρους ποιήσεται, Ὀδ. κ', 433. 1533, 18. 1664, 20.
 ποιεῖσθαι γυναῖκα λέγεται τις

ἀνὴρ ἀντὶ τοῦ σχεῖν ἢ θέσθαι, ὅσον ἐν τῷ, τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατο ἄκοιτιν, Ὀδ. η', 66. 1567, 49. ὁμοίως καὶ ποιεῖσθαι ἄνδρα λέγεται γυνή τις τινα, Ὀδ. ε', 120. ἀντὶ τοῦ τίθεσθαι, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τίθεσθαι παῖδα, ὃ ἔστιν εἰσποιεῖσθαι. 1527, 42.
 ποιεῖσθαι ἡγεμόνας ἐν ἴσῳ τῷ προβάλλεσθαι, καὶ ὅτι τὸ ποιεῖσθαι περὶ τῶν μὴ φύσει, ἀλλὰ θέσει γινόμενων λέγεται. 1052, 39.
 ποιεῖσθαι παῖδα ἀντὶ τοῦ τίθεσθαι καὶ εἰσποιεῖσθαι, ὅθεν ποιητὸς καὶ εἰσποίητος. 765, 54.
 ποιῇ ὁ χόρτος καὶ ὁ κατὰ τὸ θέρος Δημητριακὸς καρπός, καὶ ὁ ὅλος ἐνιαυτὸς ἀπὸ μέρους. 1851, 50.
 ποιήεις ὁ βοτανώδης εἴτουν πολυβότανος, παρὰ τὴν ποιήν ἤγουν πόαν· καὶ ποιήεσσα θηλυκόν. 268, 29. 743, 10.
 ποιήμα, μέρος ποιήσεως ὡς ἡ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀσπίς τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ ὁ τῶν νῶν κατάλογος· ποιήσις δὲ τὸ ὦλον, ὅσον αὐτῇ ἡ Ἰλιάς. 6, 22.
 ποιήσεως τέλος ὅτι τὸ μεθ' ἡδονῆς σοφίζειν ἐστὶ. 1710, 57.
 ποιηταὶ ἐν ποίᾳ ὑπολήψει ἦσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἐρμηνεία διεξοδική. 9, 19. καὶ ὅτι καὶ μαντικοὶ ἐνομίζοντο διὰ τὴν ἐξ Ἀπόλλωνος ἤγουν ἡλίου φιλοσοφίαν. 161, 30.
 ποιητὴ ὅστις ἢ πεποιημένην εἴτουν τετεχνητευμένην. 803, 19. καὶ ποιητῇ αὐτῇ ἢ μὴ πεφυκῆα, ἀλλ' ἐξ ἐπιτεχνήσεως περιμετρηθεῖσα. 644, 22.
 ποιητὴς προσηγορικῶς πᾶς ὁ ἐμμέτρως γράφων, ὁ ποιητὴς δὲ σὺν ἄρθρῳ λεγόμενον τὸν Ὀμηρον ὑποβάλλει κατ' ἐξοχὴν. 4, 11. καὶ ὅτι συστέλλει ποτὲ τὴν ἄρχουσαν ἢ λέξις λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. 1665, 37.
 ποιητικὴ ἔξις ἢ οὐσία ὅτι ἐξ ἱστορίας καὶ διαθέσεως καὶ ἡδονῆς συνίστηεν, ἐρμηνεία διεξοδική. 988, 64. καὶ ὅτι ἡ ποιητικὴ ὁμοιοῦται τῇ τῶν μελισσῶν ἐργασίᾳ, καὶ συμβιβασμός τῆς ὁμοιότητος. 179, 28. καὶ περὶ τῆς ποιητικῆς μεταχειρίσεως καὶ δια-

σκευῆς τῶν ἱστορουμένων ἐρμηνεία διεξοδική. 1379, 11.
 ποιητικῶν συγγραφεῖς ἐν πεζῷ λόγῳ, Ἐκαταῖος καὶ Φερικύδης. 9, 8.
 ποιητὸς καὶ ὁ θετὸς εἴτουν εἰσποίητος. 1364, 17.
 ποιητὸς οἶκος, ὅτι οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθεσις, παντὶ γὰρ οἴκῳ παρακολουθεῖ τὸ πεποιθῆσθαι εἴτουν ὠκοδομησθαι. 1074, 26.
 ποικίλαι, ἰχθυεῖς ποιοὶ ἐν τῷ Ἀόρῳ κυλουμένῳ ποταμῷ, φωνὴν τινα ἀφέντες ὡς κίχλαι. 1720, 40.
 ποικιλείμων νύξ ἐπιθετικῶς παρ' Αἰσχύλῳ διὰ τὴν ἐκ τῶν ὕστρων ποικιλίαν. 814, 23.
 ποικίλος ὅτι παρὰ τὸν πόκον λέγεται. 1645, 4.
 ποικιλόστολος ναῦς παρὰ Συφοκλῆ ἢ πολλοῖς χρώμασι πεποιημένη. 310, 42.
 ποιμαίνειν ὅτι περὶ προβάτων κυριολεκτεῖται. 622, 52.
 ποιμάνωρ ἀνδρῶν παρ' Αἰσχύλῳ ὁ τῶν ἀνδρῶν ποιμὴν, καὶ ποιμανόριον τὸ τῶν ἀνδρῶν ποίμνιον. 212, 42.
 ποιμὴν ὅτι παρὰ τὸ οἶς, ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον, καὶ τὸ μῶ ἤγουν ζητῶ λέγεται οἰονεῖ οἰμὴν, καὶ δηλοῖ προβάτων ἐπιμελητήν. 834, 44. καὶ ὅτι καὶ ὁ βουκόλος ποιμὴν ἀκῦρως λέγεται. 1648, 39. καὶ ὅτι οἱ τῶν προβάτων ποιμένες προβατεῖς καὶ μηλάται λέγονται. 1648, 57.
 ποιμὴν λαῶν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἀρχὼν καὶ βασιλεὺς, καὶ ἀπλῶς πᾶς ὁ ἐνδοξὸς καὶ βασιλικὸς ἄνθρωπος. 212, 37. 834, 44. 1967, 17.
 ποιμνίον τὸ ποίμνιον πλεονασμῷ τοῦ ἡ. 257, 12.
 ποίμνιον κυρίως τὸ τῶν προβάτων ἄθροισμα, κοινῶς δὲ καὶ τὸ τῶν αἰγῶν καὶ τῶν ἄλλων θηριμμάτων. 257, 25.
 ποινὴ τὸ ἐκ καταδίκης πρόστιμον καὶ ἢ ἐπὶ φόνον τιμωρία, παρὰ τὸ φένω ἢ τὸν φόνον· καὶ ποινη ἢ ἀπλῶς ἀμοιβή καὶ ἀντισηκωσις καὶ ἐπὶ καλοῦ τινός, παρὰ τὸ πένω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐνεργῶ. 546,

23. 1102, 54. 1158, 14. 1221, 52. και ποιήν δέξασθαι λέγεται ὁ ἐπὶ χρήμασι διαλλαγὴς πρὸς τὸν φονέα προσήκοντός τινος. 779, 62. και ποιήν ἀποτίνοσθαι, Ἰλ. π', 398. τὸ δίκας εἰσπράττειν εἶπουν ἐκδικεῖν. 1067, 4.

ποῖοί κ' εἶτε, ἀντὶ τοῦ ποδαποῖ ἂν εἴητε, Ὀδ. φ', 195. 1907, 49.

ποῖον ἔρεξας, και ποῖον ἔειπες, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι περὶ ποιότητος ἢ πεῦσις. 1316, 46.

ποιπνύειν τὸ μετὰ συνέσεως πονεῖσθαι, παρὰ τὸ πονύω διπλασιασμῷ. 160, 31.

ποιπνύειν τὸ μετὰ συνέσεως πονεῖσθαι, παρὰ τὸ πνίω, ὅθεν ὁ πεπνυμένος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 160, 31. και ποιπνύειν τὸ ἀπλῶς πονεῖν και ἐνεργεῖν, παρὰ τὸ πονῶ πονύω συγκοπῇ και διπλασιασμῷ και ἐπενθήσει τοῦ ἰ. 709, 35. 1475, 45.

ποιφύσσω τὸ φυνῶ, ὅθεν και λέγεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν και ἀντιστοιχίαν. 160, 33. 253, 6.

πόκος παρὰ τὸ πέκειν, και ὅτι Αἰδου πόκας πλάττει ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς οἶά τι χωρίον ἐν Ἀιδου. 531, 9.

πολεῖν τὸ στρέφεισθαι, ὅθεν πόλος. 578, 37.

πόλεις εἶπουν πόλεων ὀνόματα ἐνικῶς και πληθυντικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λεγόμενα, οἷον Ἀθήνη και Ἀθήναι, Κρήτη και Κρήται, Θήβη και Θῆβαι. 119, 1. 266, 3. και ὅτι πόλεων τινῶν ὀνόματα ἐνικῶς μὲν λεγόμενα προπαροξύνονται, πληθυντικῶς δὲ ὀξύνονται, οἷον Πλάταια Πλαταιαί, Θέσπια Θεσπιαί. 268, 46. και κατάλογος τῶν μετὰ προθέσεως συνθέτων τοπικῶν και ἐθνικῶν ὀνομάτων, οἷον Προποντις, Ὑποχαλκίς, Ἐπικνημίδιοι, Ὑπερβόραιοι. 269, 28.

πόλεις ὁμωνύμως αἱ τῶν ψήφων χώραι ἐν τῇ οἰ' ἀσφαγῶν και διδ'. 1190, 2. 1397, 43.

πολεμήιον ἀντὶ τοῦ πολέμιον πλεονασμῷ τοῦ ἦ. 233, 29. 880, 46. 957, 37.

πολεμησεῖν τὸ ἐφίεσθαι πολέμον. 162, 10.

πολεμικὸν, ὄνομα αὐλήσεως ποιῶς. 1236, 57.

πόλεμοι διάφοροι ὑπὲρ διαφορῶν γυναικῶν γινόμενοι κατὰ διαφορὰς χρόνους, ἱστορία. 1244, 43.

πόλεμόνδε, ἤγουν εἰς πόλεμον. 367, 9.

πόλεμος ἐπὶ παρατάξεως και μάχῃσι καιροῦ ἐν ἴσῳ τῷ μάχῃ, και τί διαφέρει μάχης. 76, 10. και ὅτι παρὰ τὸ πελεμίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ κινεῖν και σαλεύειν, δοκεῖ λέγεσθαι ὁ πόλεμος. 505, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ τὰς πόλεις μισοῦν. 669, 43. και ἀλλαχοῦ ὅτι παρὰ τὴν παλάμην, οἷον ἐπὶ λαμναῖος, λέγεται. 722, 44. και ὅτι πολέμιον σύμβολον ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πυρσὸς ἡμμένος. 669, 46.

πόλεμος κακὸς ὁ κακωτικός. 1072, 46. και πόλεμος θρασὺς ὁ ἀναιδής, ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν θρασυνομένων μεταγομένης τῆς ποιότητος ἐπ' αὐτὸν τὸν πόλεμον. 1489, 28.

πόλεμον τέλος ἀντὶ τοῦ ὁ πόλεμος αὐτὸς περιφραστικῶς. 1199, 9.

πολέμου τέρας ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ πόλεμος τὸ σωματωιδὲς δαιμόνιον περιφραστικῶς, ἢ εἰδῶλον τοῦ τοιοῦτον πόλεμον, ἢ και πόλεμον τέρας ἐν χειρὶν ἔχειν ἢ Ἔρις λέγεται Ἰλ. λ', 4. 826, 34.

πολεῦειν και ἀμφιπολεῦειν, τὸ πᾶ μικρὸν, πωλεῖσθαι δὲ τὸ συναναστρέφεισθαι διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. 1930, 37.

πολιὰ, ὅτι πολλοῖς τισὶν ἐπιτίθεται τοῦτομα, ἰδίως δὲ ἐπὶ τριχῶν λέγεται, ὅθεν και πολιὰς ἀρκεῖ μόνον εἰπεῖν συνεισαγομένον τοῦ τριχῆς. 116, 27.

πολιὰ θάλασσα ἢ λευκὴ, ἐκ τοῦ περὶ τὸν αἰγιαλὸν μέρους. 116, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πολιὰ θάλασσα ἐνδέχεται λέγεσθαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ πολιὸν Νηρέα και τὰς μυθικὰς Γραῖας. 976, 54. ἢ πολιὰ ἢ ἐντιμος ἢ ἢ πολλὴ ἀναλόγως τῷ σκοπῇ σκοπιῇ, ἐσχάτῃ. 1183, 59. και ἀλλαχοῦ ὅτι πολιὰ θάλασσα ἢ πολλὴ ἢ ἐντιμος ἢ λευκὴ διὰ τοὺς ἀφρούς· και ὅτι τὸ, ἀλὸς πολιοῖο, παρ' Ὀμήρῳ Ἀιτικῶς πῆφρασαι, τὸ

δὲ, πολιὴν ἄλα, Ἰωνικῶς. 1540, 38.

πολιὰ θοῖς ἐντελῶς λέγεται, πολιὰ δὲ καθ' αὐτὸ ἑλληνικῶς. 651, 46.

πολιὰ και πολιοί, ὅτι δαίμονες τινες θαλάσσιοι πολιοί εἶναι μυθεύονται, και ἀνθρώποι τινες πολιοί ἐκ γενετῆς γεγονέναι κατὰ διαφορὰς χρόνους ἱστοροῦνται. 116, 26. 167, 23.

πολιζῶ ἐκ τοῦ πόλις, και πολλίζω ἐκ τοῦ πολῶ τὸ περιστρέφω. 1205, 8.

πολιήτης ἀντὶ τοῦ ὁ πολιτης πλεονασμῷ τοῦ ἦ. 348, 1. και πολιῆτις ἀπὸ ἐπιθετικῶς ἢ πολιὰ, τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ἡ κατὰ παραγωγήν. 468, 42.

πολιόι ἐκ γενετῆς ἀνθρώποι, ὅτι Τάρκων ὁ Τυρσηνὸς και Κύνκος ὁ Τρωικὸς πολλοί ἐκ γενετῆς γινόμενοι ἱστοροῦνται. 167, 23.

πολιοκρόταφοι οἱ γέροντες ἐπιθετικῶς λέγονται διὰ τὸ ἐκ τῶν κροτάφων ὡς ταπολλὰ ἄρχεσθαι πολιοῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους. 727, 25.

πολιὸς λύκος ὁ ὑπόλευκος και τεφρώδης τὴν χροῖαν, και περὶ τοῦ τῶν λύκων χρώματος διάληψις. 809, 38.

πολιὸς σίδηρος ὁ λευκὸς τῇ σμῆξει, ἢ ὁ πολιτικός διὰ τὸ εὐπόριστον, ἢ ὁ ἐντιμος κατὰ τὴν πολιάν. 756, 43. 1299, 13. 1897, 28.

πόλις, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ και ἡ Ἀλεξάνδρεια κατ' ἐσχάτην τινα. 239, 13. 349, 37. 1650, 42.

πόλις ἢ πολιτεία, ἄστυ δὲ τὸ τεῖχος ἐν τῷ, φράζεο νῦν ὕπως κε πόλιν και ἄστυ σωσῆς, Ἰλ. ρ', 144. 1100, 2. και πόλις ἀντὶ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ, εἰπέ δέ μοι γαῖαν τε τὴν δῆμόν τε πόλιν τε, Ὀδ. θ', 555. 1610, 56. και ὅτι βραχυκαταληκτεῖ τοῦτομα. 1277, 56.

Πολιτης, ὄνομα κύριον τοῦ πρεσβυτάτου τῶν τοῦ Πριάμου υἱῶν. 1361, 16. και Πολιτης Ὀδυσσεὺς εἰαῖρος, ἐν Τεμίσῃ δολοφονηθεὶς και τιμῶν παρὰ τοῖς ἐκεί' ἀξιωματικῶς, ἱστορία. 1409, 13. και ὅτι ὁμωνύμως τῷ προσηγορικῷ λέγεται. 348, 36. 945, 31. και ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ λι και περ ἀπὸ τῆς

πόλις βρυχναυαλήκτου παρηγμένον. 1277, 56.
 πολιτικοί σίτχοι, οἱ καὶ δημοτικοί· ζήτει ἐν τῷ δημοτικοί. 11, 36.
 πολιτικός ῥυθμός, ὁ καὶ λογοειδής, λέγεται ὁ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου λεγόμενος, οἷον· ἵππους δὲ ξανθὰς ἐκατόν καὶ πενήκοντα, Ἰλ. λ', 680. 1676, 16.
 πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλος, παροιμία ἐξ ἰστορίας, ἀφήγησις διεξοδική. 773, 63.
 πολλὰ ἀντὶ τοῦ πολλάκις ἐν τῷ, ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν, Ἰλιάδ. β', 798. 349, 19.
 πολλάκι ὅτι ἐκ τοῦ πολλάκις ἀποβολῇ τοῦ σ' λέγεται. 122, 6. ζήτει τὸ, ἰς λήγοντα ἐπιρρήματα.
 πολλὸν ἀντὶ τοῦ μέγα ἐν τῷ, πολλὸν δὲ τρόφι κύρια κυλινδεται, Ἰλ. λ', 307. καὶ πολλὸς ἀντὶ τοῦ μέγας, οἷον, πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο, Ἰλ. η', 156. 846, 5. καὶ πολλὸν ἐπιρρήμα ἐκ τῆς πολλὸν αἰτιατικῆς μεταχθὲν εἰς ἐπιρρηματικὴν ἔννοϊαν, ἢ καὶ ὁμοίᾳ γράφεται, ὡς καὶ τὸ πολλὸς καὶ πᾶσαι αἱ ἐξ αὐτοῦ κινήσεις. 610, 20. 672, 63. καὶ ὅτι τὸ πολλὸν ὡς προσδιορισμὸς ἀκουόμενον οὐχ ὕρχει λόγον, ἀλλ' ὑποτάσσεται παρ' Ὁμήρῳ. 1181, 23.
 πολλὸς καὶ πολλοὶ κυρίως ἐπὶ διωρισμένου ποσοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συνεχοῦς, οἷον ἐν τῷ, πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο, Ἰλ. η', 156. 1382, 10. καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι πολλὸς ἀντὶ τοῦ μέγας, ὁλόγος δὲ ἀντὶ τοῦ μικρός. 1642, 64. καὶ ὅτι ὁμοίᾳ γράφεται, ζήτει ἐν τῷ πολλόν. 672, 63. καὶ ὅτι οἱ πολλοὶ οἱ τοῦ χυδαίου ὄχλου ἄνθρωποι λέγονται. 593, 27.
 πολλοστὸς ἄνθρωπος πάσαι μὲν ὁ πολὺς καὶ ἔνδοξος, ὕστερον δὲ ὁ οὐδαμινός. 29, 35.
 πολλὸς λήγοντα σύνθετα ὅτι μετὰ μὲν προθέσεως προπαροξύονται, οἷον ἀμφίπολος, περίπολος, μετὰ δὲ ἄλλου μέρους παροξύονται, οἷον ὀνειροπόλος, ὠωνοπόλος. 92, 44. 578, 40.
 πόλος ὅτι παρὰ τὸ πολεῖν, δὲ δη-

λοῖ τὸ στρέφειν, λέγεται. 578, 37.
 πολὺ, θετικὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ πλέον συγκριτικοῦ ἐν τῷ, νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετὴ με τῆς ἐχθρας πολὺ. 1910, 30.
 πολύαινος ὁ καθ' οὗ πολλοὺς ἔστι λέγειν ἐπαίνους, ἢ ὁ πολύμυθος εἶπουν πολυλόγος· αἶνος γὰρ ὁ μυνύμωος ὁ μῦθος καὶ μεταληπτικῶς ὁ λόγος. 854, 64.
 πολυαῖξ πόλεμος ὅτι παρὰ τὸ αἰσσεῖν, δὲ ἔστιν ὁρμᾶν, λέγεται. 72, 27. 621, 45. καὶ πολυαῖξ κάματος ὁ ἐκ τῆς κατὰ πόλεμον κινήσεως ἐπιγινόμενος κόπος. 611, 4.
 πολυανθής ὕλη οὐχ' ἡ αἰεταύτη, ἀλλὰ ποτὲ καὶ κατὰ καιρὸν. 1761, 56.
 πολύαρνα τὸν Θυέστην λέγει Ὁμήρος Ἰλ. β', 106. οὐ μόνον ὡς ἀπλῶς πολυθρέμωνα, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ εἰς ἔμφασιν τῆς νοσησίσεως τῆς χρυσῆς ἀρνός. 184, 36.
 πολυβενθής λιμὴν, ὁ καὶ ἀγχιβαθής, ἐρμηνεία διεξοδική. 130, 12.
 Πόλυβος, ὄνομα σκυτίως παρ' Ὁμήρῳ, ὅτι παρὰ τὸ πολλὰς βόας, ἤγουν βύρας, ἔχειν εἴρηται. 1601, 22.
 πολυβοῦται οἱ πολυθρέμωτες, ἀπὸ μέρους τῶν βοῶν. 743, 42.
 πολυγηθίεις ὥραι αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραι αἱ τοὺς ἀνθρώπους εὐφραίνουσιν τοῖς καρποῖς. 1246, 6.
 πολὺγλωσσον δρῶν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καλεῖ Σοφοκλῆς (Trach. 1168.) οἷα πολυφωνον καὶ πολλοῖς μαντεύομενον. 335, 44. 1057, 45.
 πολυγλώχιν σίδηρος ἢ τρίαινα περιφραστικῶς, παρὰ τὸ γλῶχιν, δὲ δηλοῖ τὴν γωνίαν, ζήτει τὸ τριγλώχιν. 563, 17.
 πολυδαίδαλος ὁ ποικίλος κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαίδαλου. 420, 38. καὶ πολυδαίδαλος χρυσὸς ἐπιθετικῶς ὁ ἀκατέργαστος καὶ εἰς πολλὰ δαιδάλλεσθαι ἐπιτήδειος· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πολυδαιδάλλεος ἐξασυλλάβου συγκρίσκεται τὸ πολυδαίδαλος. 1730, 62.
 Πολυδάμαντος τοῦ παρ' Ὁμήρῳ γενεαλογία διεξοδική. 900,

46. καὶ ὅτι τὸν πολλοὺς δαμάζοντα ὑπαγορεύει τὸ ὄνομα, ἢ τὸν πολλὰ δαμασθέντα ἤγουν τὸν πολλοῖς πράγμασιν ἐντρίβῃ ἄνθρωπον ὑπαγορεύει τὸ ὄνομα. 957, 29.
 Πολύδαμνα, ὄνομα Ἀλγυπτίας τινὸς φαρμακίδος· καὶ πολὺδαμνα φαρμακα ἐπιθετικῶς τὰ πολλοὺς δαμάζοντα, Ὀδ. δ', 228. καὶ ὅτι προπαροξύνεται τὸ ὄνομα. 1493, 44. 59.
 Πολυδέγμων, ὄρος τι Ἰταλικὸν ὑψηλότατον τῶν ἐν τοῖς ἐκεί. 1667, 44.
 πολυδεῖρας Ὀλυμπος, ζήτει ἐν τῷ, δεῖρῃ ὄρους. 141, 37. 308, 17.
 πολὺδεσμος σχεδία ἢ πολλοῖς γόμοις δεδεμένη. 1521, 28.
 πολυδίψιον Ἄργος τὸ πολυβλαβές, παρὰ τὸ ἵπτω ἵψω, δὲ ἔστι βλάπτω· ἢ τὸ πολυπόθητον, παρὰ τὴν δέψαν, δὲ δηλοῖ τὸν πόθον, μεταφορικῶς. 16, 38. 133, 39. 461, 2—12. 1701, 32.
 Πολύδωρος κύριον ὅτι παρὰ τὸ δῶρον λέγεται, καὶ ὅτι ὁ Πριάμου Πολύδωρος κατὰ μὲν Ὀμήρον ἐκ Διοδόρου ἐγένετο, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἐξ Ἑκάβης. 1214, 50. 62. 1530, 20. καὶ πολὺδωρος γυνὴ ἐπιθετικῶς ἢ πολλὰ δωρησαμένη τῷ ἀνδρὶ, τουτέστι πολὺπρικός. 649, 26.
 Πολύειδος, κύριον μάντιος, ὅτι διαφορεῖται κατὰ τὴν παραληκτικὴν γραφὴν τοῦ ὄνομα, καὶ διὰ μὲν τοῦ ἰ γραφομένου παρὰ τὸ ἰδεῖν λέγεται, διὰ δὲ διφθόγγου παρὰ τὸ εἶδος, δὲ δηλοῖ ποτὲ τὴν μαντικὴν. 533, 6. 937, 48. 953, 26.
 πολὺζυγος ναῦς, ἢ καὶ πολυκλήης ἤγουν πολυέδρος ἢ πολυκλείδωτος, παρὰ τὸν ζυγόν, δὲ πῇ μὲν τὰς καθέδρους, πῇ δὲ τὰ ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον τῶν νεῶν διήκοντα καὶ τὴν ναῦν συνδραμοῦντα ξύλα σημαίνει· καὶ ὅτι πολὺζυγος μὲν καὶ ἐκατόνζυγος ναῦς λέγεται, εὐζυγον δὲ ἄρμα κυρίως. 223, 4.
 πολὺήρατος γάμος ὁ ἐράσμιος διὰ τοὺς κατ' αὐτὸν ἔρωτας, ἢ διὰ τὸ εὐκατὶον τῆς παιδοποιίας ἔνεκα παρὰ τὴν ἀρὰν, ἢ διότι

Ddd

- εἰχῆς χρεία τοῖς γαμοῦσιν εἰς τὸ ἀγαθῶν γυναικῶν ἐπιτυχεῖν. 1776, 60.
- πολυήρατος** Θήβη, Ὀδ. λ', 275. ἡ πολλὰς ἡρὰς, ἡγουν βλάβας, θεύθεν παθοῦσα. 1684, 40.
- πολυῖδρεϊα**, τὸ δριῖ δῖφθογγον, ἀπὸ τοῦ πολυῖδρις πολυῖδρεως, δ' δηλοῖ τὸν πολυῖδρον καὶ συννετόν. 1449, 25.
- πολυκαγκῆς** δέμα ἐπιθετικῶς ἡ ξηροποιός, ὡς καὶ κάγκανα ξύλα τα ξηρά. 871, 3.
- Πολυκάστη** κύριον, καὶ δηλοῖ πᾶν κοσμίον ἢ πολυκάσμητον γυναικα. 1477, 12.
- πολυκέρδεια** ἐν ἴσῳ τῷ κερδαλεότης, δ' δηλοῖ τὸν δύλον, τὸ δὲ δῖφθογγον. 1955, 22. 1956, 48.
- πολύκεστος** ἱμάς δ' πολυκέντητος, παρὰ τὸ κένσαι, δ' δηλοῖ τὸ κεντῆσαι, ὅθεν καὶ ὁ κιστός λέγεται. 425, 24. 627, 17.
- πολυκλήιδες** νῆες ἐπιθετικῶς, ζῆται ἐν τῷ κληῖς ὀξύτῳ, καὶ ἐν τῷ πολυζῳ. 174, 8. 223, 8. καὶ ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ κληῖς ὀξύτῳ συγκείμενον, ὅμως βαρύνεται τὸ πολυκλήις διὰ τὴν σύνθεσιν καὶ μακροκαταληκτεῖ. 710, 45.
- πολύκληρος** ἄνθρωπος, ἐφ' ᾧ θανόντι πολλοὶ βάλλονται τῶν κατὰ λαχμοῦς κληρῶν εἰς διανομὴν τῆς οὐσίας κατὰ τι ἔθος ἀρχαῖον. 1758, 37.
- πολύκμητος** σίδηρος δ' ἀκατέργαστος, περὶ ὃν πολλὰ ἔστι καμεῖν, ἡ δ' εἰς ἔργα χαλκευθεὶς πολλὰ καμάτω. 623, 62. 1898, 33.
- πολύκνημος** τόπος δ' πολλοὺς κνημοὺς ἔχων. 205, 39. ζῆται τὸ κνημός.
- Πολυκράτης**, Σαμίων τύραννος, πορνεῖον λαύραν κληθὲν κατασκεύασας, ἱστορία. 1082, 36.
- πολύκροτος** ἄνθρωπος δ' κακέντρεχης καὶ μὴ ἀπλοῦς, ὅτι παρὰ τὸ κροτεῖν λέγεται πρὸς ὁμοίότητα τοῦ πολυκροπος. 1381, 47.
- Πολυκτόριον**, τόπος ἐν Ἰθάκῃ ἀπὸ Πολύκτορος υἱοῦ Πτερελάου οἶτω κληθεὶς. 1816, 49.
- πολυκυλίνδης** τὸς δ' περὶ πολλὰ κυλινδόμενος ἄνθρωπος, ὅτι ἀπὸ περισπόμενον θέματος λέγεται τοῦνομα. 1471, 10.
- πολυμετρία**, μία τῶν ἑξ κακιῶν τοῦ ἐμμέτρου ἔπους. 353, 42.
- Πολυμήλη**, ὄνομα γυναικὸς πολλὰ μῆλα εἶχον θρόγματα λόγῳ ἔδων εὐραμένης. 1053, 51.
- πολύμηλος** χώρα ἡ πόλις ἡ πολυθρόμων καὶ πολυζῳ, καὶ πολυμήλος ἄνθρωπος ὁμοίως. 301, 23. 324, 30. 998, 53.
- πολύμητις** καὶ τὰ ὅμοια ὅτι ἐκ τοῦ μῆτις ὀνόματος σύγκεινται, ποικιλομήτης δὲ καὶ τὰ ὅμοια ἐκ κινήσεως τοῦ μῆδω ῥήματος. 1462, 18.
- πολυμήχανος** Ὀδυσσεὺς πολλὰ χροῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πολυτεχνος ἡ δόλιος καὶ πανουργος, ᾧ ἀντίκειται τὸ ἀμήχανος, ἐρμηνεία διεξοδική. 197, 29.
- Πολυνείκης** κύριον ὅτι τῶν πολλῶν νεικῶν φερωνύμως ὠνομάσθη. 776, 51.
- Πολύξεινος**, υἱὸς Ἀγασθένους τοῦ Ἀγέλιου τοῦ Φόρβαντος, τετραρχῆς τῶν Ἑπειῶν παρ' Ὀμήρῳ. 303, 16.
- πολυοπὸν** ῥάκος, ζῆται ἐν τῷ, πολυοπὸν δίκτυον. 1931, 47.
- πολυπαίπαλος**, στεγανός, ἰσχνός, ὑπόξηρος, ἡ κακοθήκης παρὰ τὴν παιπάλην, δ' καὶ τὴν πονηρίαν σημαίνει ποτὲ. 1786, 36.
- πολυπάμων**, πολυθρόμων καὶ ἀπλῶς πολυκλήμων ἄνθρωπος, παρὰ τὸ πῶ τὸ πτώμαι, ὅθεν καὶ πῶ. 134, 44. 493, 44. 1178, 12. [Scrib. πολυπάμων.]
- πολυπίδακος** πολυπιδάκον, κατὰ τὴν τετάρτην ἑξ ἀναδρομῆς τῆς πολυπιδάκος περιττοσυλλάβου γενικῆς εἰς εὐθείαν περιττοσυλλάβως κινουμένην. 987, 50. 1190, 2.
- πολύπλαγκτος** ἄνεμος δ' πολυπλάγητος καὶ ὕστατος. 846, 20. καὶ πολυπλάγκτοι λησστήρες, Ὀδ. ρ', 425. οἱ κατὰ θάλασσαν πειράται διὰ τὸ μὴ ἓνα σκοπὸν αὐτοῖς εἶναι τοῦ πλοῦ. 1826, 41.
- Πολυποίτης**, υἱὸς Πιριθόου, ὅτι οἶονε πολυποινίης παρὰ τὴν ποινὴν φερωνύμως λέγεται, ἡ παρὰ τὸ ποιεῖν ἢ τὸν πότον ἢ τὴν πῶν καὶ ὅτι ὁ Πολυποίτης.
- Ἀσπενδον τῆς Παιμφύλλας ἔκτισεν, ἱστορία. 334, 20.
- πολύπους** ὁ ὀκτάπους κατὰ παρὰλήψιν ὁριστον ἀριθμοῦ ἀντὶ ὁρισμένου· καὶ περὶ τινῶν ἰδιωμάτων τοῦ ζῴου ἱστορία διεξοδική· καὶ παροιμίαι τινεὶ διεξοδικῶς ἡρμηνευμένα. 223, 12. 1541, 8. 18. 24—43. καὶ ὅτι πολύπους κατὰ σκῶμμα λέγεται πᾶς ὁ ἀστυθῆς τὸ ἦθος καὶ εἰμετάβολος ἄνθρωπος. 1381, 38. καὶ ὅτι καὶ πολύπους ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν ἀντὶ τοῦ πολυπόδα λέγεται. 154, 28. καὶ ὅτι καὶ πούλυπος μὲν Ἀττικῶς λέγεται, πώλυπος δὲ καὶ πώλυς κατὰ τὰς λοιπὰς γλώσσας. 768, 48. 1541, 22.
- πολύπτυχος** Ὀλύμπος τὸ μὲν ὄρος ὡς πολλὰς ἔχων περὶοχάς, ὁ δὲ οὐρανὸς διὰ τὰς ὀκτὼ σφαίρας, ἡ δ' στερεὸς καὶ ἰσχυρὸς κατὰ τι σῶμα πολύπτυχον, οἷον ἀσπίς. 721, 1. 1193, 12.
- πολυπτῶς** τόπος δ' πολλοὺς πτωκάς, εἶχον λαγῶν, ἔχων. 484, 4.
- πολυπτῶτον** σχήματος παραδείγματα. 105, 26. 349, 39.
- πολύπυρον** χωρίον τὸ πολέσιτον καὶ ἀπλῶς εὐφορον, ἀπὸ μέρους τῶν πυρῶν. 1020, 59.
- πολύρῥηνες** οἱ πολυθρόμμοι ἄνθρωποι, ἀπὸ μέρους τῶν ἄρῶν. 743, 42. 1681, 33.
- πολύς** ὅτι ἐνὶ λ' γράφεται, πολλὸς δὲ δυσί. 672, 64. καὶ ὅτι τὸ πολὺς ἀρσενικὸν θηλυκῶ. ἐνίοτε ὑποκειμένῳ ἐπιτίθεται, οἷον ἐν τῷ, πούλυν ἐφ' ὕγρην, παρ' Ὀμήρῳ. 697, 23. 787, 33. 1515, 30.
- πολὺς** τὴν σοφίαν, ἡγουν περιττός, καὶ ὁ πολὺς ἄνθρωπος καὶ ὁ πολὺς λαὸς λέγεται ὁ ὅλος· καὶ ὅτι καὶ πολλοὶ τοῦ ὀβολοῦ λέγονται οἱ χυδαῖοι ἄνθρωποι, ἐρμηνεία διεξοδική. 484, 13. 1322, 14. 1382, 12.
- πολύσκαρθμος** ὁ εὐκίνητος, παρὰ τὸ σκαίρω πλεονασμῷ τοῦ θ' ἀναλόγως τοῖς διὰ τοῦ θμους. 352, 1.
- Πολυσπέρχων**, ὄνομα στρατη-

γεται. 152, 29. 437, 4. ἀλλαχού δέ
 ὅτι πόποιον τὸ πόπῳ ἵχθον θεῶ
 ἄνακτι ἡρσιουσμένον. 774, 60.
 πόποι ἐπὶ ῥήγμα, ὅθεν τὸ ὦ πό-
 ποι· καὶ πόποι ὀνομαστικῶς οἱ
 θεοὶ, οἷον ἐποποι παρὰ τὸ ἐ-
 ποπιεῖν. 98, 39. 40.
 ποππύζειν τὸ κολακεύειν ζῷα ἁ-
 λογα. 565, 10. 17.
 ποππυλιάζειν Λωρικῶς τὸ κοι-
 νῶς ποππύζειν. 565, 22.
 πόππυσμα, κολακεία ἵππων ἀδα-
 μιάστων, παρὰ τὸ ποππύζειν.
 505, 17.
 πορδαλιδέϊς, ὅτι οὕτω λέγονται
 οἱ τῶν παρδάλων σκύμνοι. 1625,
 46.
 πόρδαλις ὅτι παρὰ τὸ προάλλε-
 σθαι λέγεται πλεονασμῶ τοῦ δ',
 καὶ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι πόρδαλιν,
 Ἀττικοὶ δὲ πάρδαλιν λέγουσιν,
 Ὁμηροῦ δὲ τὸ μὲν ζῶον διὰ τοῦ
 ὀ μικροῦ, τὴν δὲ δορὰν παρδα-
 λήν διὰ τοῦ α. 922, 53. 1251, 52.
 πόρδαλις ὁ ἄρῃον ὅτι παρὰ τὸ
 προάλλεσθαι λέγεται, πάρδαλις
 δὲ ἡ θήλεια παρὰ τὸ παρᾶλλε-
 σθαι, πλεονάσματος ἐν ἀμφοτέ-
 ροις τοῦ δ'. 787, 39. 1092, 39.
 πορεύω ἄλλον, πορεύομαι δὲ ἐγώ,
 ὡς καὶ ὀχῶ ἄλλον, ὀχοῦμαι δὲ
 ἐγώ. 536, 13. 1436, 36.
 πορθμεῖον καὶ πορθμίον, ζήτει
 ἐν τῷ πορθμός. 1888, 10.
 πορθμεύς, ζήτει ἐν τῷ πορθμός.
 1888, 8.
 πορθμεύς, στενὸς πόρος θαλάσ-
 σης, ὅθεν πορθμεύς καὶ πορ-
 θμεῖον ὁ διδόμενος ναῦλος τοῖς
 πορθμεῦσι, καὶ πορθμίον παρω-
 νύμως τὸ τῶν πορθμίων πλοῖον.
 1888, 8.
 πόρις ἐν ἴσῳ τῷ πόρις, ὅθεν καὶ
 λέγεται ἀποβολῇ τοῦ τ. 534, 28.
 ἀλλαχού δέ ὅτι πόρις τὸ μοσχά-
 ριον, καὶ ὅτι παρὰ τὴν πορείαν
 λέγεται. 1091, 52.
 πόρκης ὁ τῆς ἐπιδορατίδος δακτύ-
 λιος. 795, 39. ἀλλαχού δέ ὅτι πόρ-
 κης κρίκωμα συνεκτικόν τοῦ ξύλου
 καὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ δόρατος. 726,
 16. καὶ ὅτι παρὰ τὸ περιεῖσθαι
 ἢ περιέχεν τροπή τοῦ χ εἰς κ
 λέγεται. 644, 43.
 πορκώδη λέγονται πάντα τὰ
 στρογγύλα καὶ κρικώδη παρὰ τὸν

πόρκην, ὁ δηλοῖ τὸν κρίκον. 795,
 39. ζήτει τὸ πόρκης.
 πόρραι ὅτι σποδισιλαῦραι καὶ παν-
 δοσίαι καὶ λεωφόροι πολωννυμι-
 κῶς λέγονται. 1082, 42. 1921, 58.
 πόρρος, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ
 ὦ λέγεται τὸ ὄνομα, ὡς καὶ ὁ τέρ-
 ρος ἐκ τοῦ τόρος. 1533, 12.
 πόρον ἀντὶ τοῦ ἔπορον, ἦγουν
 παρέσχον. 1863, 21.
 πορος ληγόντων ὀνομαζέων ἐκ τοῦ
 ἔμπορος συγκειμένων προσωδία
 διάφορος, οἷον μεγαλέμπορος μὲν
 προπαροξυτόνως, λογιμπόρος δὲ
 παροξυτόνως. 1447, 46.
 πόρος ὅτι παρὰ τὸ περὶ λέγεται.
 1453, 17. καὶ ὅτι Πόρος Ἀλφειοῦ
 ἐπικαλεῖται τόπος τις, διότι
 ἐκεῖ περατὸς ἦν ὁ Ἀλφειός. 297, 8.
 πόρπαξ, τὸ καὶ ὄχανον, ὁ ἔστι
 τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρύσθημα,
 δι' οὗ ὁ χεῖρ διείρεται. 707, 59.
 905, 53. 995, 20.
 πόρκη ἢ περόνη, ὅτι παρὰ τὸ
 περῶ ὡς καὶ ἡ περόνη λέγεται,
 καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦτομα. 539,
 22. 1150, 20.
 πόρῳ, ἐπὶ ῥήγμα ἐκ τοῦ πρόσω
 μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς
 ρ, καὶ ζήτει τὸ πρόσω. 166, 30.
 πορσαίνειν καὶ πορσύνειν τὸ πα-
 ρέχειν καὶ τὸ εὐτρεπίζειν, ἀπὸ
 τοῦ πόρω πόρσω Ἀιολικῶς οὕτω
 κλισιμένον ὥρματος· καὶ ὅτι πορ-
 σύνειν λέχος τῷ ἀνδρὶ λέγεται ἢ
 γυνὴ ἀντὶ τοῦ συγκοιτασθῆναι
 καὶ συγκαθευθῆσαι. 430, 18. 1474,
 12.
 πόρταξ ὑποκοριστικῶς ἢ πόρτις,
 ὁ ἔστι δάμαλις. 1091, 54. 1625, 43.
 πόρτιες αἱ νέαι βούες, αἱ ἀρτι
 ἀρξόμεναι τοῦ πορεύεσθαι. 1625,
 43. 1663, 33.
 πόρτις ἢ δάμαλις, ὅτι ἐκ τοῦ
 πόρις λέγεται πλεονασμῶ τοῦ τ,
 ἐκεῖνο δὲ πύρα τὴν πορείαν. 534,
 26. 1091, 53. καὶ ὅτι καὶ πόρις
 λέγεται χωρὶς τοῦ τ. 1094, 4.
 πορφύρειν τὸ βυθίως διαλογίζε-
 σθαι ἢ κυμαίνεσθαι διαλογισμοῖς,
 καὶ ὅτι οὕτως αἱ βυθὺν τυραγμὸν
 δηλοῖ, ἀλλὰ ποτε καὶ ἡρμιῶν,
 οἷον ἐν τῷ, εἰδία πορφύροντα.
 139, 45. 1503, 46. καὶ πορφύρειν
 λέγεται ἢ θάλασσα ἀντὶ τοῦ με-
 λαίνεσθαι. 964, 47.

πορφύρεον κῆμα καὶ πορφύρεον
 αἷμα, τὸ πορφυροῦν καὶ ἐγγὺς
 μέλανος. 139, 43. ἀλλαχού δέ ὅτι
 τὸ πορφύρειν μελανίας ὑδατὸς
 ἔστι διαφύρα, ὡς καὶ τὸ πυάνεον
 καὶ τὸ δυοφερόν. 116, 14. καὶ
 πάλιν ἀλλαχού ἔτι πορφύρεον κῆ-
 μα καὶ πορφύρεος θάνατος παρὰ
 τὸ πορφύρειν, ὁ δηλοῖ τὸ μελαί-
 νεσθαι, λέγονται. 964, 48.
 πορφύρεος θάνατος ὁ μετὰ ἐκ-
 χύσεως αἵματος διὰ τὸ τοῦ αἵμα-
 τος πορφυρόχρουν, ἢ ὁ μέλας
 ὡς καὶ πορφύρεον κῆμα τὸ μέ-
 λαν, ἢ ὁ ἐκ μῆος πληγῆς γενό-
 μενος κατὰ τὸν ταῖς πορφύραις
 ἐπιφερόμενον ὑπὸ τῶν πορφύρων,
 ἱστορία· καὶ πορφύρεος θάνατος
 παρωδικῶς ὁ πορφυρεῖ τινι ἐπεν-
 ενεχθεὶς ἐπὶ κολάσει τῆς κατὰ
 τὰς βαφὰς μαγγανείας. 524, 41.
 καὶ ἄλλως πορφύρεος θάνατος· αἱ
 καταχρηστικῶς εἴτον παρὰ τὴν
 ἐρηθὴν ἐπὶ ἄγρᾳ μεγάλη θαλασ-
 σίων πορφυρῶν προσταχθείσης
 Χίους ἐπ' Ἀλεξάνδρου, ἱστορία.
 1213, 63.
 Πορφυρὶς, ὅτι οὕτως ἐκλήθη
 ποτὲ Νίσυρος ἢ νῆσος, μία οἰσα
 τῶν Κυκλάδων, ὑπὸ τῶν ἐν αὐ-
 τῇ πορφυρέων. 318, 29.
 πορφυρίων, ἔρριον κατοικιδίων
 τοῖς Αἰβυσοὶ τὰς γυναικας τηροῦν
 καὶ τὰς μοιχευθείσας ἐλέγχον,
 ἱστορία. 1467, 13.
 Πορφυροῦσα, ὅτι οὕτως ἐκλή-
 θησάν ποτε Κίθιρα ἢ νῆσος διὰ
 τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ πορφυ-
 ρῶν. 804, 35.
 πος λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ πούς
 ποδὸς συγκείμενα, κατ' ἐκπτώσειν
 τοῦ ἐν τῷ πούς ὁ ψιλοῦ γενόμενα
 πρὸς μέτρον χρεῖαν, οἷον ἀρτίπος
 ἀντὶ τοῦ ἀρτίπους καὶ ἀελλάπος
 ἀντὶ τοῦ ἀελλόπους. 1599, 11.
 πόσε ἐπὶ ῥήγμα ἀντὶ τοῦ ποῖ ἦγουν
 εἰς ποῖον τόπον, οἷον πόσε φεύ-
 γετε, καὶ πόσ' ἔμειν. 1664, 6.
 πόσει, δοτικῇ ἀπὸ τῆς πόσις γε-
 νικῆς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τῶν
 δύο ἢ ἐπαλληλίας. 407, 41.
 Ποσιδεῖον ἢ Ποσιδεῖον ὅτι ἀμ-
 φισβητεῖται κατὰ τὴν προσωδίαν,
 καὶ πάλιν ὅτι τὸ προπαροξυνό-
 μενον Ποσιδεῖον ὀμφισβητεῖται
 κατὰ τὴν παρὰληκτικὴν γραφήν,

- καὶ ἐτι τὸ σὶ διὰ τοῦ ἰ γράφεται κατ' ἐκδρομὴν τοῦ ε τῆς εἰ δι-φθόγγου. 270, 19. 1502, 50. 55.
- Ποσειδεῶν μὴν**, περὶ ὃν αἱ χειμεριναὶ τροπαί, ὅτι διὰ τὸν Ποσειδῶνα λέγεται. 1012, 1.
- Ποσιδήιον**, Ποσειδῶνος ἱερὸν, τὸ σὶ ἰωτα διὰ μέτρον ἀνάγκην ἐνίσταται παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ποσιδείου γέγονε διαλύσει τῆς διφθόγγου καὶ ἐκτάσει τοῦ ε. 629, 45. 1562, 48. 56.
- Ποσειδῶν** τὸ συνέχον αἷτιον τὴν θάλασσαν, καὶ πόσεως αἷτιον διὰ τὰ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα ὕδατα. 1011, 63. καὶ παῖοι τινὲς ἠνθρῶποι Ποσειδῶνος υἱοὶ γεγονέναι ἐμφερέθησαν. 18, 39.
- Ποσειδῶν Ἐλικῶνιος** ὁ ἐν Ἐλικῇ τῆς Ἀχαΐας τιμώμενος, ὅτι ἐκ τῆς Ἐλικῶν πληθυντικῆς γενικῆς παρῆλται τοῦνομα, καὶ ὅτι καὶ Νηλεὺς ἐν Μιλήτῳ Ἐλικωνίου Ποσειδῶνος ἱερὸν ἰδρύσατο. 1214, 25.
- Ποσειδῶν** καὶ Ἀπόλλων θητεῶσιντες Λαομέδοντι καὶ τὸ τῆς Τροίης τεῖχος οἰκοδομήσαντες, ἀλληγορία ἱστορικὴ καὶ φυσικὴ. 1245, 46. 1382, 47. καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος μάχη μυθικὴ παρ' Ὀμήρῳ διεξοδικῶς ἀλληγορομένη. 1196, 40.
- Ποσειδῶνος θύματα**, ὅτι τῷ Ποσειδῶνι ἔθνυτο ἀργεῖδος, ταῦρος καὶ κάπρος διὰ τινῶν ἰδιωμάτων τῶν ζώων τούτων πρὸς τὴν τοῦ θαλαττίου ὕδατος ἐμφέρεσιν, ἐρμηνεία διεξοδική. 1076, 33.
- Ποσειδῶνος ἵππων ὀνόματα** καὶ ἐτυμολογία τῶν ὀνομάτων. 918, 14.
- Ποσειδωνία ἢ Ποσειδωνιάς**, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὶ Τροίην ἢ πόλις ὡς Ποσειδῶνος ἱερά. 287, 11.
- Ποσειδῶνιον τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν**, ὡς Ἀπολλωνιον τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. 1562, 52.
- πόσις ἀνὴρ** ὅτι παρὰ τὴν πόσιν λέγεται διὰ τὴν σπερματικὴν ἐγρότητα. 1384, 57. καὶ ὅτι δοκεῖ τις εἶναι διαφορά ἀνδρὸς καὶ πόσιος ἐκ Σοφοκλείου τινὸς ῥήτου (Trach. 550.). 1374, 43.
- ποσσῆμαρ**, ἐρωτηματικὸν ἐπὶ ῥῆμα, ἦγουν ἐπὶ πόσις ἡμέρας. 44, 15. 1370, 26.
- πὸτ τῷ Διὸς**, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῦ Διὸς. 828, 32. 1106, 28.
- πόταγε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρύσαγε**, ὅτι ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως, ποτὶ Δωρικῶς λεγομένης, σίγ-κεῖται. 684, 16. 1106, 25.
- ποταίνιον** τὸ πρόσφατον, ὅτι ἐκ τῆς ποί, ἦγουν πρὸς, προθέσεως καὶ τοῦ αἶνος, ὃ δηλοῖ τὸν λόγον, λέγεται μεταληπτικῶς, καὶ ἐρμηνεία τῆς ἐτυμολογίας. 1106, 24. 1374, 25. 1489, 61.
- ποτάμιον ὕδωρ** ὅτι γονιμότητος ἦν σύμβολον, καὶ ὅτι τοῖς ποταμοῖς ἔνορχα ἐθύνοντο. 1293, 5.
- Ποτάμιος**, κύριον τῶν ἐπὶ Εἰσταθίου τινὸς ἀνδρὸς ἱεροῦ καὶ λόγιον, καὶ ἱστορία ἐτυμολογικὴ τοῦ ὀνόματος. 500, 21.
- ποταμοὶ** ὅτι Διυτεῖς καὶ Διὸς παῖδες εἶναι λέγονται, ὡς τοῖς ἔξ ἁέρος ὄμβροις πλήθοντες. 990, 39.
- ποταμοὶ** τινες πολύποροι εἶπουν πολλάκις κατὰ τινὰς τόπους διαβαίνοντες, ἱστορία. 889, 62.
- ποταμὸς** ὅτι ἐκ τοῦ ποταμοῦς λέγεται ἀφαιρέσει τοῦ σ, καὶ ὅτι δύνεται τοῦνομα. 1347, 12.
- ποταμῶν παῖδες** εἶναι μυθεύονται οἱ ὕδροι καὶ θυμαιοεῖς καὶ ἄγριοι. 18, 41. 1052, 64.
- ποταμῶν πηγαί**, ὅτι ἐν ταῖς πηγαῖς τῶν ποταμῶν βωμοὶ ἴδρυντο, ἐφ' ὧν ἔθνοντο τοῖς τῶν ποταμῶν δαίμοσι. 1293, 25.
- ποτανὸν τὸ πτηνὸν Δωρικῶς**. 538, 10. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ποτανὸν λέγεται τὸ πτηνόν. 1713, 6.
- ποτὲ ἐπὶ ῥῆμα** ὅτι παρέλκει ἐν τῷ, τί δὴ ποτε. 205, 35. καὶ ὅτι πλεονάζει καὶ ἐν τῷ, οὐδὲ κε φαίης οὔτε ποτ' ἥλιον σόον ἐμμεναι οὔτε σελήνην, Ἰλ. ρ', 367. 1110, 16.
- ποτὲ ἐπὶ ῥῆμα** ὅτι οἶκ ἂν χρόνον μῆκος σημαίνει, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ χθὲς καὶ πρῶην τίθεται καὶ τοῖς προσφάτοις γενομένοις εἶπουν ταῖς ἔξ ὑπογούλου πρῶξεν ἐπιλέγεται. 702, 2. 966, 23. 1892, 58. 1902, 56.
- ποτίονται**, ῥῆμα τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων ἀντὶ τοῦ πέπονται, τὸ πὸ μικρόν, πωτῶνται δὲ κατὰ τὴν δευτέραν, τὸ πὸ μέγα. 1188, 35. ζῆται τὸ ποτῶμαι.
- ποτὴ ἀντὶ τοῦ πετομένη ἐν τῷ**, αἰθυλίῃ δ' εἰκῆα ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης, Ὀδυσσ. ε', 337. ἢ ποτὴν κατ' αἰτιατικὴν, ἴν' ἦ, εἰκῆα τὴν ποτὴν, ἦγουν κατὰ τὴν πτῆσιν. 1543, 53.
- ποτήρια μεγάλα** ὅτι φρέατα ἀργυρὰ ἐλέγοντο κατὰ ἀστεϊσμόν. 1289, 20. καὶ περὶ τινῶν ἄλλων ἀστεϊσμάτων ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. 1632, 20 — 32.
- ποτηρίου σχῆμα**, ὅτι τὸ δεχόμενον τὴν ὕγραν τροφὴν σκεῦος κυκλοτερές ἐδημιουργήθη κατὰ μίμησιν τοῦ κόσμου. 1816, 33. καὶ ἔτι τῶν ποτηρίων τινὰ δύο εἶχον πυθμένας, οἷον καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ τοῦ Νέστορος, ἐρμηνεία διεξοδική. 869, 1.
- ποτηριοφόρος Δημήτηρ ἐν Ἀχαΐᾳ** τιμωμένη. 868, 57.
- ποτὴς** λήγοντα ὀνόματα, οἷον αἱματοπότης καὶ ὕδροπότης, ὅτι ἐξετείνετο αὐτῶν ἡ παραλήγουσα πάλαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1716, 36.
- ποτητὰ ταῦτ' ὅπερ πτηνὰ**, παρὰ τὸ ποτῶ ποτήσω. 1712, 33.
- ποτὶ πρόθεσις ἐν συνθέσει** προτασσομένη λέξεως ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης ἐκθλίβει τὸ τῆς ἐπεκτάσεως ἰῶτα, συμφώνου δὲ ἐπαγομένου μονοσυλλάβως ἐκφύεται κατὰ παράθεσιν, οἷον πὸτ τῷ Διὸς, ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῦ Διὸς. 684, 16. 828, 30. 1106, 20. 27.
- ποτὶ πνυὰν ἄλλεσθαι**, ὅτι ὡς γυνάματός τι εἶδος παρὰ τῷ κωμικῷ λέγεται. 1818, 57.
- ποτὶ ῥόον**, ἦγουν κατὰ τὸ ῥέειν ἐν τῷ, βέβρυχε μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, Ἰλ. ρ', 264. 1105, 58.
- Ποτιδᾶν ὁ Ποσειδῶν Δωρικῶς**, ὡς Ἀλκμᾶν ὁ Ἀλκμᾶων. 708, 26.
- ποτιπεπτηνῆαι** ἀκταὶ ἐπιθετικῶς ἐν τῷ, ἀκταὶ ἀπορῥῶγες λιμένος ποτιπεπτηνῆαι, Ὀδ. ν', 98. ἦγουν αἱ προπεπτηκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος καὶ εἰς σκέλην οὖσαι τῶν ἀνέμων. 1735, 28.
- ποτίστατος** ὅτι ἐκ τοῦ πότιστος ὑπερθετικῷ Ἀττικῶς ἐσχημάτισται. 1441, 23.
- ποτιφωνήεις**, Ὀδ. ι', 456. ἐν ἴσῳ τῷ αὐδῆεις. 1639, 5.

πότμος ὁ θάνατος πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 237, 32. 488, 30. καὶ πότμος ἢ συμφορὰ. 776, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πότμος ἢ τύχη, καὶ πότμος ἐπὶ δυστυχίας ἐνόητε, καὶ ὅτι οὐκ αἰεὶ θάνατον σημαίνει. 1657, 24. καὶ πότμον ἐπισπεῖν, καὶ πότμον ἀναπλῆσαι ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. 842, 36.

Ποτνιαὶ καὶ Πότναι, πόλις τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ Ποτνιαῖδες ἵπποι παρ' Εὐριπίδῃ διὰ τὸ ἐκεῖ μανθῆναι τὰς Διομήδους τοῦ Θρακῆος ἵππους, ἢ μάλιστα διὰ τὸ τὸν Ποτνίειά Γλαῦκον ὅφ' ἵππων διασπασθῆναι. 269, 35.

ποτνιασθαι ὅτι παρὰ τὸ πέτειν, ὃ δηλοῖ τὸ πῖπτεν, λέγεται. 865, 59.

ποτὸν τὸ πινόμενον, πότος δὲ βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. 137, 13.

πότος ἀπὸ μέρους τοῦ πίνειν ἢ ὅλη ἰστίαισι εἶπουν τὸ συμπόσιον. 867, 36. 1105, 25.

ποτὸς καὶ ποτὴ ἀντὶ τοῦ πετόμενος καὶ πετομένη. 229, 32. 905, 34.

ποτῶμαι ἀντὶ τοῦ πέτομαι, ὅτι πῆ μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, οἷον ἐν τῷ, ἐνθα καὶ ἐνθα πατῶνται, Ἰλ. β', 462. πῆ δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, οἷον ἐν τῷ, ὡς τῶν ἀμφοτέρωθεν λίθοι πωτῶντο θάμειαι, Ἰλ. μ', 287. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἔπιπτον ἀκούουσί τινες τὸ πωτῶντο. 255, 4. 905, 29—36.

πότωπον τὸ πρύσωπον Ἀωρικῶς. 684, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ποτῶπον τὸ πρύσωπον Ἀωρικῶς. 1106, 26.

ποὺν, μόριον διστακτικὸν εἶπουν στοχαστικὸν ἀντὶ τοῦ ἴσως. 187, 15. 572, 13. 972, 50. 1005, 15. 1089, 21. 1361, 2. 1894, 20. 1911, 12. καὶ ὅτι πρὸς θεραπείαν ἐπερβολῆς ἐνόητε παραλαμβάνεται. 1114, 34. καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον ποὺ ἐγκλίνεται εἶπουν ἄνευ τόνου γράφεται ἐν τῇ συνεκείᾳ. 904, 18. 930, 55. καὶ ὅτι ἐνόησεν αἰετὸς ἐν συνεκείᾳ, οἷον ἐν τῷ, θεός πού σοι τό γ' ἔδωκεν, Ἰλ. κ', 178. 60, 14.

ποὺλὸν ἐφ' ὕψος, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολλὴν θάλασσαν. 697, 23. 787, 33.

πούλυπος προπαροξυτόνως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁ κοινῶς πολύπους, ὅτι κατ' ἐκβολὴν τοῦ ὕ λέγεται. 768, 48. 1541, 22.

ποὺν λήγουσαι αἰτιατικαί, ὅτι ποὺν μὲν ἀντὶ τοῦ πόδα οὐχ' εὐρεται λεγόμενον ἐν ἀπλότητι, ἐν συνθέσει δὲ καὶ μάλα, οἷον ἐν τῷ τρέπουν, Οἰδίπουν, πολόπου. 1541, 27.

ποὺς ὅτι παρὰ τὸ παῶω παύσω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ λῆγειν. 796, 4. καὶ ὅτι πόδες λέγονται τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν μέρη τοῦ ζωικοῦ σώματος. 625, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ποὺς τὸ μετὰ μηρὸν καὶ κνήμην μέρος τοῦ μέλους ἐν ᾧ ἔστι. 1120, 8. καὶ ὅτι οὐκ ἔχει μονοσύλλαβον αἰτιατικὴν τοῦνομα, ζῆται τὸ, ποὺν λήγουσαι αἰτιατικαί. 1541, 27.

Πράκτιος ποταμὸς ἢ Πράκτιον χωρίον τι τῆς Τρωάδος, Ἰλ. β', 835. 356, 36.

Πράμνιος οἶνος ὅτι παρὰ τὸ πραῦναι τὸ μένος λέγεται, ἦγον εἰς πραότητα τὴν ψυχὴν ἄγειν, ἢ ἀπὸ τοῦ εἰς παλαιῶσιν παραμένειν καὶ μὴ μεταβάλλεσθαι, οἷον ἐπὶ παραμένειος· ἢ Πράμνιος ἀπὸ Πράμνης ἢ Πραμνίου ὄρους τινὸς ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ. 1656, 61. ἄλλοι δὲ ἀπὸ πρᾶμνίας οὕτω καλουμένης ἀμπελον· καὶ ὅτι καὶ περὶ Λατορείαν, κώμην τῆς Ἐφεσίας χώρας, γίνεται ὁ Πράμνιος οἶνος, καὶ περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ χρώματος καὶ τινῶν ἄλλων ποιότητων αὐτοῦ ἱστορία· καὶ ὅτι διὰ τῆς εἰς διφθόγγου ἔχει τὴν μνὴ συλλαβὴν τοῦνομα, ὀφείλον διὰ τοῦ ἰώτα γράφεσθαι ὡς τοπικόν. 871, 14—26. 45. 867, 41.

Πράμνη, ὄνομα τόπου τινὸς, ζῆται τὸ, Πράμνιος οἶνος. 871, 15.

πρανῆς καὶ πρανὲς ταῦτ' ὅπερ πρηνῆς καὶ πρηνές, ζῆται τὸ πρηνῆς. 248, 42. 623, 45.

Πραξιτέλους Ἔρως ὅτι ἐν Θεσπιάϊς, πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀνέκειτο ὑπὸ Γλυκεράς τῆς ἐταίρας ἀνατεθεὶς, ἱστορία. 266, 13.

πραπίς ἢ φροντίς, ἢ ἀπο ἦγον ἀπώθεν προορώσας· καὶ ὅτι ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἀπο καὶ τοῦ ἰδεῖν ἢ ἰέναι

σῶγkεται τοῦνομα. 162, 20. καὶ πραπίδες αἱ φρένες πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 863, 61

Πρᾶς Πράντος, ὄνομα ποταμοῦ ἢ πόλεως, ὅτι δξύνεται καὶ διὰ τοῦ ντὶ κλίνεται. 436, 20.

πρασία, τόπος λαχανηφόρος, ὅτι ἀπὸ μέρους τοῦ πρᾶσου κατὰ περικτικὸν τύπον οὕτω λέγεται. 1574, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Πρασία πόλις Πελοποννήσου, πρασία δὲ γεωργικὸν τι σχῆμα. 1967, 29.

πράσινον χροῶμα ὅτι ἀπὸ τοῦ πρᾶσου λέγεται. 1574, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πράσιον παρὰ τὸ πρᾶσον λέγεται. 1631, 22.

πράσις, οἷον ἐπὶ πέρασις κατὰ συγκοπήν, ὅτι ἐκ τοῦ περιᾶν, ὃ δηλοῖ τὸ πιπράσκω, λέγεται. 1222, 26. 1788, 36.

πράσον, εἶδος λαχάνου, ὃ καὶ κεφαλῶν λέγεται. 1155, 20.

πράττειν ὅτι οὐ λέγεται περὶ ἀλόγων, τὸ δὲ ἔρδειν ἀντ' αὐτοῦ, οἷον ἐν τῷ, ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε, περὶ τοῦ Καλυδωνίου σνός λεγόμενον Ἰλ. ε', 540. 773, 24.

πρέμνος, ὅτι βαρύνεται τοῦνομα διὰ τὸ μὴ τριγενὲς εἶναι. 541, 43.

πρέπειν ὅτι ἐκ τοῦ περιέπειν συγκόπεται. 55, 45. 894, 50. καὶ πρέπειν διὰ πάντων, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ διαπρέπειν ἐν ἵππαις καθ' ὑπερβατόν. 894, 14.

πρέσβα, θηλυκὸν ἐπίθετον, ὅτι ἐκ τοῦ πρέσβερα συγκόπεται, καὶ ὅτι πρέσβα ἄτη ἦται κατὰ χρόνόν ἢ κατὰ τιμὴν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 977, 2. 1173, 37.

πρεσβεῖον, δῶρον τίμιον τὸ τοῖς πρεσβυτέροις ἦγον ἐτίμοις δίδόμενον. 713, 38.

πρεσβύτατος καὶ πρεσβυτάτη ἀντὶ τοῦ τιμιώτατος καὶ τιμιωτάτη ἐν τῷ, καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος, περὶ Ἡρας λεγόμενον Ἰλ. δ', 59. 444, 46.

πρένμενής ὅτι παρὰ τὸ πρᾶος καὶ εὐμενῆς ταῦτοδυνάμων λέξεων λέγεται. 437, 7.

πρήθειν τὸ φουσᾶν, οἷον ἐν τῷ, ἐν δ' ἄνιμος πρῆσεν μάσον ἰστίον, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1153, 49. 1483, 30. 1453, 12.

πρήθειν ἀντὶ τοῦ διαπερᾶν ἢ ἐξαγαγεῖν ἐν τῷ, αἷμα δὲ ἀνὰ στό-

μα καὶ κατὰ ῥίνας πρῆσε χανών, Ἰλ. κ', 350. 1063, 10.

πρὴθω τὸ καὶω, παρὰ τὸ πρῶ, δ' ἐκ τοῦ πυρῶ κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 249, 31. 706, 11. 961, 34.

πρηκτῆρες οἱ πραγματευταὶ ἐν τῷ, ἀρχὸς ναυτῶν οἱ τε πρηκτῆρες ἔασιν, Ὀδ. θ', 162. 1590, 3.

πρηγῆς ὁ ἐπὶ πρόσωπον νενευκῶς, ὅτι ἀντίκειται τῷ ὑπτίως, καὶ ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον πρηνῆς λέγεται διὰ τοῦ α ὡς ἀπὸ τοῦ παρανεύειν, καὶ πρηνὲς τόπος ὁ κατάντης, καὶ πρηνὲς τεῖχος τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω πειδόν, ἐρμηνεία διεξοδική. 248, 39 — 249, 13. 623, 43. καὶ ὅτι πρηγῆς μὲν πλῆτειν συμβαίνει τοὺς ἐν φυγῇ πειδόντας, ὑπτίους δὲ τοὺς ἐν ἀντιπροσώπῳ μάχῃ. 643, 52.

πρηγίξαι τὸ ἐπὶ πρόσωπον ῥίψαι, ὅτι παρὰ τὸ πρηγῆς λέγεται. 248, 43.

πρησεν, ἐφύσησεν, ἀπὸ τοῦ πρηθω, ἣ τοῦ πρῶ, ὃ ἐκ τοῦ περῶ συνεκόπη, ὅθεν καὶ τὸ διαπρῆσσυσα μετοχικόν. 139, 35. 38.

πρηστῆρ ὅτι παρὰ τὸ πρῆθαι, ὃ δηλοῖ τὸ φρυᾶν καὶ τὸ καλεῖν, λέγεται. 1453, 13.

πρησω, μέλλων τοῦ πρῶ ἢ πρηθω θέματος. 706, 14.

πρήσωμεν ὁδοῖο, παρ' Ὀμήρῳ ἦγον διὰπεράσωμεν τὴν ὁδόν. 1779, 29.

πρητῆνης αἶγες ὅτι κατὰ προσηγορίαν ἡλικίας οὕτω λέγονται. 1625, 35.

πρηῶν πρηῶνος, ἐν ἴσῳ τῷ πρῶν πρηνός, ὅθεν καὶ λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἦ, καὶ δηλοῖ ὄρους ἔξοχῃ. 729, 39. 905, 15.

Πρίαμος ὁ Λαομέδοντος ὅτι Πριάρκης πρῶτερον καλούμενος διὰ τὸ πραθῆναι οὕτω μετωνομάσθη, ἱστορία διεξοδική. 27, 20. 395, 14.

Πριάμου ἐπαρχίας περιορισμὸς ἱστορικὸς καὶ γεωγραφικὸς, καὶ περὶ τῶν ὑποκειμένων ποτὲ αὐτῷ δυναστειῶν. 1364, 36.

πριαμωθῆναι ἀντὶ τοῦ ξυρηθῆναι, παρὰ τὸ τὸν Πριάμον ἔξυρημένον εἰσάγεσθαι ἐν ταῖς σκηναῖς ὑπὸ τῶν τραγικῶν. 1344, 5.

Πρίαπος ὅτι καὶ Πρίεπος καὶ

Πρίηπος λέγεται κατὰ διαφόρους διαλέκτους. 32, 15. 691, 44. καὶ ὅτι Πρίαπος ὁ Διόνυσος ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ τοῦ οἴνου εἰς τὰς μῖξεις κρητικόν. 242, 37. καὶ ὅτι καὶ εἰς ἡλίον ἀλληγορεῖται ὁ Πρίαπος διὰ τὸ γόνιμον. 691, 44.

πρὶν ἐπιρῶμα χρονικόν, ὅτι τὸ πρὶν δις παραλαμβάνον ἐν μιᾷ περιόδῳ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ παραλαμβάνεται, οἷον ἐν τῷ, οὐδ' ὅγε πρὶν λιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφῆξε πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην, Ἰλ. α', 97. 56, 28. καὶ ὅτι τὸ πρὶν ποτὲ μὲν ἐκτείνεται, ποτὲ δὲ συστέλλεται κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐπῶν. 1108, 51. καὶ ὅτι τὸ πρὶν καθ' αὐτὸ μὲν ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, μετὰ δὲ τοῦ ὅταν ὑποτακτικῷ, οἷον, πρὶν γενέσθαι, καὶ πρὶν ὅταν τόδε γένηται. 1450, 29. καὶ ὅτι ὁ ὁμοῦσας μὲν πρότερον ποιῆσιν τόδε τι, πρὶν ἂν τόδε τι γένηται, οὐκ ἔξ ἀνάγκης ἐνέχεται τῷ ὅρκῳ μετὰ τὸ παρελθεῖν τὴν προθέσμιαν. 1495, 17.

πρὶν ὁπτήσαι τάλετρα ἐπιπάσσεις, καὶ πρὶν τοὺς ἰχθύς ἐλεῖν σὺ τὴν ἔλμην κυκᾶς, καὶ πρὶν ἰσφάχθαι δέριες, παροιμίαι ἐπὶ τῶν πρὸ καιροῦ τι ποιούντων. 1792, 42.

πρὶν οὐ καρπὸς ὅτι ἄκυλος λέγεται. 1657, 14.

πρὸ πρόθεσις ὅτι τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω σχέσιν καὶ πρῶτον εἰς τὸ πρόσθεν σημαίνει. 217, 21. 746, 35.

πρὸ γενικῇ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ, οἷον, πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ Ἀχαιῶν, Ἰλ. κ', 286. 805, 44. 53. καὶ πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων καὶ γυναικῶν. 698, 12. 1181, 4. 1624, 5.

πρὸ δὲ δοῖρατ' ἔχοντο, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ προΐσχοντο καὶ προέβαλλον τὰ δόματα. 1109, 34. πρὸ ἔθεν, ἐμπροσθεν ἑαυτοῦ. 526, 21.

πρὸ ὁδοῦ γενέσθαι, τὸ καθ' ἑδδὸν προκόψαι. 487, 1. 5. 805, 45. 1160, 27.

πρὸ ὀφθαλμῶν ὀρεῖν τὸν θάνατον,

ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ, πρόσθ' ὀρώων θάνατον, ἀφορμὴν ἔσχεν ἡ φράσις. 1217, 51.

προαγωγή ἡ τιμὴ, ὅθεν τὸ προαγωγῆς τυγχάνειν. 1479, 51. προαιρετικά ῥήματα, οἷον βοῦλομαι, θέλω, ὅτι πῇ μὲν ἀπαρεμφάτῳ ἀπλῶς, πῇ δὲ ὑποτακτικῷ μετὰ τοῦ ἵνα συντάσσονται. 66, 19.

προαλῆς χώρος τὸ κατωφερὲς καὶ κἀταντες χωρίον, καὶ προαλῆς ἄνθρωπος ὁ ἀναίδης καὶ πρὸ τοῦ δέοντος ὀρηκτίας. 1236, 6.

προανακαφαλαῖωσις ταῦτ' ὅπερ προέκθεσις. 1672, 35.

προαναφώνησις, προέκθεσις ἐν βραχί τῶν εἰς πλάτος ὡθησομένων. 94, 23. καὶ εἰς τί συντελεῖ ἡ προαναφώνησις ἐν τοῖς προοιμίοις. 17, 40. καὶ παραδείγματα τινὰ τοῦ σχήματος. 169, 22. 1521, 13.

προάστειον ὅτι παρὰ τὸ πρὸ τοῦ ἄστεος εἶναι οὕτω λέγεται. 1019, 64. 1659, 47.

προβαλέσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλέσθαι γενικῇ ἐκ δευτέρου καὶ δοτικῇ ἐκ τρίτου, οἷον ἐν τῷ, ἐγὼ δὲ κε σείο νοῦματί κεν προβαλοῖμην, Ἰλ. τ', 218. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ, πρὸ σοῦ βαλοῖμην, ἦγουν ἐπιτυχῆς γενοῖμην, ἵστιν ἀκοῦσαι τὸ προβαλοῖμην. 1181, 3.

προβάλλειν τὸ προαφίεσθαι καὶ τὸ προτιθέναι. 1405, 60.

προβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ προτιθέναι καὶ προδρῶσαι ἐν τῷ, οὐλοχύτας προβάλοτο. 132, 21. καὶ προβάλλεσθαι θεμίλια τὸ προκαταβάλλειν. 1293, 41. καὶ προβάλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ προΐσχεσθαι. 1405, 60.

προβάλλεσθαι τὸ προφασίζεσθαι, ἐκ μεταφορῆς τῶν τιθέντων τι ἐμπροσθεν τῆς βολῆς. 1405, 60.

προβάλλεσκεν ἀντὶ τοῦ προέβαλλε. 1539, 14.

πρόβασις τὰ αὐτοκλήτητα καὶ διὰ ποδῶν προβαίνοντα κτήματα τουτέστι τὰ βοσκήματα. 753, 39. 877, 55. 1434, 54. 1649, 9. καὶ ἀλλαχοῦ πρόβασις ἡ ἐν ἰσίοις περιουσία ἀπὸ ἐνδὸς εἰδους τῶν προβάτων. 1385, 14.

πρόβατα, ὅτι πάντα τὰ αἰτοκλή-
νῃ κτήματα οὕτω δοκοῦσι λέ-
γεσθαι παρ' Ὀμήρῳ παρὰ τὸ διὰ
ποδῶν προβαίνειν, ἀντικειμένως
πρὸς τὰ κειμήλια ἐν τῷ, κειμή-
λιά τε πρόβασιν τε, Ὀδ. β', 75.
1434, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ
πλείω τῶν τετραπόδων πρόβατα
λέγονται κατὰ τι γενικὸν ὄνομα.
971, 58. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι
τὰ πλείω τῶν τετραπόδων πρό-
βατα λέγονται, μέχρις ἵππων καὶ
βοῶν καὶ ταύρων, ὅθεν καὶ προ-
βάτων τράπεζα παρὰ Πινδάρῳ ἢ
τῶν ἵππων φάτην. 877, 56. 1649,
4. καὶ ὅτι πρόβατα ἐπὶ εἰρήνῃ
ἐθύνοντο ὡς ἥσυχυ καὶ εὐήθῃ.
1183, 57.
προβατεῖς οἱ τῶν προβάτων ποι-
μένες. 877, 50. 1648, 57.
προβατικὴ χορὸς ὁ ἐξ αἰγῶν
παρ' Εὐπόλιδι ἀκύνως. 1063, 44.
προβάτων ἡλικίας προσηγοῖται,
ὅτι τῶν προβάτων τὰ μὲν νέα
ἔρνες καὶ ἄμνοι, ἃ καὶ φανυλούς
καλοῦσι τινές, τὰ δὲ τέλεια θῆες
καὶ κριοὶ καὶ ἄρνιοι, ἐξῆς δὲ τὰ
λεπογνώμονα. 1625, 37. 1627, 10.
προβεβηκέναι γενικῇ τὸ προέ-
χιν, καὶ προβεβηκέναι ἡλικίᾳ ἢ
χρόνῳ ἢ δρόμῳ κατὰ συνθήκην.
334, 64. καὶ προβεβηκέναι κράτει
ἀντὶ τοῦ ὑπερέχειν τῷ κράτει
παρ' Ὀμήρῳ. 1045, 43.
προβέβουλα, μέσος παρακειμε-
νος ἀντὶ τοῦ πρὸ τινός βεβούλη-
μαι, τουτέστι προκρίνω. 61, 14.
προβιβᾶν ὑπασπίδια, Ἰλ. π', 609.
ἀντὶ τοῦ ἔσω τῆς ἀσπίδος κρυ-
πτόμενον προβαίνειν. 1077, 62.
πρόβλημα, ὕπλον δ' ἐπίπροσθεν
τῆς βολῆς ποιεῖται τις. 1405, 61.
προβλῆς πέτρα ἢ προβεβλημένη
τῆς θαλάσσης ὡς ἀκρωτήριον,
ἢ ἢ γῆ πρόβηται ὡς πρό-
βλημα, καὶ προβλῆς σκόπελος
ὁμοίως. 244, 34. 1405, 62.
προβλήτες ἄνται αἱ προβεβλη-
μέναι τοῖς κύμασι καὶ προέχου-
σαι ἡόνες, ἢ τόποι πετρώδεις
προνεύοντες εἰς θάλασσαν. 1540,
28. 1649, 55. 1735, 27.
προβλήτες στῆλαι, πλάκας τινές
προβεβλημέναι τείλους τινός ἐν
ἀσφαλείᾳ. 903, 42. 47, 57.
προβλώσκειν ἀντὶ τοῦ προμο-

λσκειν, ἥγουν προέρχεσθαι. 1853,
44.
προβολή, κεφάλαιον ῥητορικόν
διὰ τὸ προβάλλεσθαι τῶν ἄλλων
οὕτω λεγόμενον, ἢ διὰ τὸ πρὸ
τῶν λοιπῶν κεφαλαίων βάλλειν
τὸν διωκόμενον. 1405, 64.
πρόβολος παρ' Ὀμήρῳ, ὁ καὶ
προβλῆς λίθος, παρὰ δὲ τοῖς
ὑστερον πρόβολος ὁ σύμμαχος
τροπικῶς. 1406, 1. 1720, 14.
προβοσκίς ἐλεφαντος ἢ προνο-
μαία, ὅτι καὶ μυίας καὶ τευθί-
δος προσβοσκίς λέγεται. 1205, 63.
προγενέσθαι ἐπὶ χρονικῆς προ-
λήψεως καὶ ἐπὶ τοῦ καθ' ὁδὸν
προκόπτειν. 1160, 24.
πρόγονα θρόνιμα τὰ πρωτόγο-
να, παρ' Ὀμήρῳ δὲ τὰ τέλεια
οὕτω λέγονται Ὀδ. ε', 221. 1625,
28. 34.
προδιεζευγμένον, σχῆμα τι λό-
γου, ὃ καὶ Ἀλκυονικὸν λέγεται,
καὶ παραδείγματα τινὰ αὐτοῦ
διεξοδικῶς. 1667, 34. ζῆται τὸ
προεπίζευξις.
προδοκῆ τόπος στενὸς ἐπιτηδεῖος
εἰς τὸ δέχεσθαι θηρίον ἐπιόν.
450, 33. 1040, 14. 1212, 11.
πρόδομος τὸ ἐνδοτέρω μέρος τῆς
καλομένης αἰθοῦσης παρ' Ὀμή-
ρῳ. 704, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρό-
δομος ταῦτο ὅπερ αἰθουσα παρ'
Ὀμήρῳ. 1369, 26. 1497, 29.
προδοσιόκομος ὁ προδιδόνς
τοῖς κόμπους, ἔχοντα τὰ καυχῆ-
ματα εἴτουν τὰς ὑποσχέσεις.
710, 12.
πρόεγμα τὸ στῆριγμα, ὅτι ἀπὸ
ἀφῆτου μέσου παρακειμένου τοῦ
ἔχω ῥήματος παρήκται ἢ λέξις
κάκειθεν ἔχει τὸ γ'. 1528, 26.
προέκθεις, ἢ καὶ ὑπόσχεσις,
σχῆμα λόγου προεκτιθέμενον κε-
φαλαιωδῶς τὸν τοῦ λόγου σκο-
πόν. 7, 44. 18, 4. 20, 43. καὶ
προέκθεις τῆς ὕλης τοῦ πλατυ-
σμοῦ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως.
1382, 21.
προέμεν ἀντὶ τοῦ προεῖναι, ὃ
ἐστὶ προεῖναι. 1652, 8.
προεπίζευξις, σχῆμα λόγου, ὃ
καὶ Ἀλκυονικὸν λέγεται, ὅλον τὸ,
ἦχι ῥῶς Σιμόεις συμβάλλεται
ἠδὲ Σιμόωνδρος, Ἰλ. ε', 774.

ἐρμηνεῖα διεξοδική. 606, 40. 947,
56.
προέσθαι ἀντὶ τοῦ προδοῦναι
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1731, 56.
προέχειν ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικῶς
ὑπερέχειν. 1555, 52.
προέχεσθαι τὸ προβάλλεσθαι τι
εἰς ἄμυναν καὶ τὸ προφασίσθαι
μεταφορικῶς. 723, 32.
προηγῆτῃρ καὶ προηγῆτης ὁ τοῦ
ζεύγους ἡγούμενος ἐν ταῖς γαμι-
καῖς πομπαῖς. 1399, 28.
προθέλνυμα δένδρα καταβάλλε-
σθαι λέγονται, ἥγουν πρόθρῃζε
καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως· καὶ
προθέλνυμοι τρῆχες αἱ συνεχεῖς
καὶ πυκναὶ, καὶ σάκος προθέλυ-
μονον οὐ αἱ τῶν βυρσῶν θέσεις
ἀλλεπάλληλοι καὶ πυκναί. 773, 45.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι προθέλνυμα σά-
κα αἱ πυκναὶ καὶ ἀλλεπάλληλοι
ἀσπίδες κατὰ τὸν συνασπισμόν.
924, 20.
προθέσεις ἀντὶ συνδέσμων, ὅλον
ἐκ παραινέσεως ἀντὶ τοῦ παραι-
νέσεως ἔνεκα. 44, 39.
προθέσεις ἁλλεπόμεναι ἀπὸ ῥή-
μάτων, οἷς ὀφείλονται ἐν συν-
θέσει, ὅλον εἰμι ἀντὶ τοῦ ἔπειμι.
75, 15.
προθέσεις καθ' ἑξὲς συγκαίμεναι
τοῖς ῥήμασιν αὐταὶ τὴν ἀφῆσιν
ἐπιδέχονται ἐν ταῖς κατὰ τοὺς
παρῳχημένους κινήσει τῶν ῥή-
μάτων, ὅλον καμμύω ἐκάμμυνον
ἐκάμμυσα. 207, 36.
προθέσεις τὸ δὲ ἔχουσαι ὅποτε-
ταγμένον ἐν παραθέσει ὅτι ἑλλι-
πῶς πτώσεως τινος λέγονται, ὅλον
τὸ παρὰ δὲ, ὑπακουομένης τῆς
αὐτῷ δοτικῆς, καὶ μετὰ δὲ, ὑπα-
κουομένου τοῦ ταῦτα, καὶ πρὸς
δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ, ὑπακουομένου
τοῦ τούτοις. 162, 40.
προθέσεις παρὲλκουσαι ἐν συν-
θέσει, ἥγουν μηδὲν προστιθεῖσαι
τῇ σημασίᾳ τῶν ἀπλῶν οἷς συν-
τίθενται, ὅλον μετὰγγαλος, ἐπλου-
ρος καὶ κατατεθνηώς. 1009, 49.
προθέσεις πλεονάζουσαι ἐν πα-
ραθέσει, ὅλον ἐν τῷ ἀπὸ νόσφιν
καὶ ἀπ' οὐρανόθεν. 75, 15. 147, 15.
προθέσεων ἔκγονα ὀνόματα κύ-
ρια, ὅλον ἐκ τῆς περὶ Πέριμος,
ἐκ τῆς ἀμφὶ Ἀμφίμος, ἐκ τῆς
ἀνὰ Ἀνιος. 75, 9. 1081, 56.

προθέσεων ἐπαλληλία ἐν συνθέσει μετὰ ῥημάτων ὅτι οὐκ εἰκῇ γίνεται, οἷον ἐν τῷ ὑπεξαναδός, ἐξυπανέστη, ὑπεκπρολύειν. 217, 18.

προθέσεων τόνος καὶ ἔγκλισις εἴτουν ἀναστροφῇ, ὅτι φιλοξύνοντες εἰσιν αἱ προθέσεις. 72, 39. καὶ ὅτι αἱ μονοσύλλαβοι ἐν τέλει λέγων καὶ ἐπὶ κείμεναι δεύνονται καὶ αὐταί. 371, 34. καὶ ὅτι αἱ δισύλλαβοι ἀναβιβάζουσιν τὸν τόνον ἀντὶ ῥημάτων ἀκούονται, οἷον ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἔπεισιν, Ἰλ. α', 515. καὶ μετὰ ἀντὶ τοῦ μέτεστι παρ' Εὐριπίδῃ. 74, 43.

πρόθεις μετὰ κυρίου καὶ προσγορικοῦ ἢ ἐπιθέτου κείμενη ὅτι κατὰ μὲν Ἀριστοταρχὸν τῷ κυρίῳ συνάπτεται, κατὰ δὲ Πτολεμαῖον τῷ προσγορικῷ, οἷον ἐν τῷ, Ἐάνθου ἀπὸ δινηεντος, Ἰλ. β', 877. 399, 31.

Προθόνην ὁ προθέων τῇ ἡγορῇ ἡγουν ἀνδρία, ἢ ὁ προθέων τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἐν καιρῷ ἔργου. 264, 32. 1280, 9.

Πρόθοος, υἱὸς Τενθηρόνος τοῦ Ὑπερόχου τοῦ Αἰμονος τοῦ Ἀλέκτορος τοῦ Μάγνητος ἐνὸς τῶν Αἰολιδῶν, Μαγνητῶν ἡγεμῶν παρ' Ὀμήρῳ. 338, 24.

προθόρων, ἡγουν προεκπηδήσας, ἀπὸ τοῦ θόρου θέματος. 1117, 5.

πρόθυμα, εἴτουν κατὰρχῇ καὶ προβολῇ θυσιᾶς, τὸ τίλλειν καὶ καίειν τὰς τοῦ ἱερείου τριχάς. 1476, 45.

προθυμία, ὅτι ἐκτείνει ποτὲ τὴν μὴ σιλλαβὴν ἢ λέξιν διὰ μέτρου ἀνάγκην. 293, 9.

πρόθυρα, αἱ καὶ πρῶται θύραι καὶ αἰετοὶ παρ' Ὀμήρῳ. 1257, 18. καὶ ὅτι καὶ πρόθυρον ἐνικῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, Ὀδ. α', 119. 1395, 62. καὶ ὅτι ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένους προτιθέναι τοὺς νεκροὺς εἰώθεσαν οἱ Ἕλληνες. 1180, 22.

προϊάλλειν τὸ προπέμπειν καὶ τὸ προτείνειν, οἷον ἐν τῷ, προϊήλε τράπεζαν, Ἰλ. λ', 628. 867, 16. προϊάπτειν τὸ προπέμπειν ἢ πρὸ καιροῦ μετὰ φθορᾶς πέμπειν, παρὰ τὸ ἵπτω, ὃ δηλοῖ τὸ βλά-

DEVAR. INDEX IN EVSTATIEN.

πτω ἐν τῷ, Αἰδὶ προΐαψεν, Ἰλ. α', 3. 16, 36. 17, 2.

προΐει ἀντὶ τοῦ προέπεμπε καθ' ὁριστικὸν παρατατικόν, καὶ ἀντὶ τοῦ πρόπεμπε προστακτικῶς. 1969, 42. καὶ ὅτι τὸ προΐει κατὰ παρατατικὸν λεγόμενον φύσει μακρὸν ἔχει τὸ ἰ, ἐνίοτε δὲ βραχὺ ἀναυξήτως. 111, 20.

προΐεῖσιν, ὡς τιθεῖσιν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ὁμοφωνοῦν τῇ πληθυντικῇ δοτικῇ τῆς μετοχῆς. 843, 53.

προῖκα ποιεῖν τι, ἡγουν δωρεὰν, ὅτι καὶ προικὸς κατὰ γενικὴν λέγεται, ὑπακουομένης ἐκεῖ μὲν τῆς κατὰ προθέσεως, ἢ ἢ κατὰ προῖκα, ἔνταῦθα δὲ τῆς διὰ, ἢ ἢ διὰ προικὸς, οἷον ἐν τῷ, ἀργαλέον γὰρ ἔνα προικὸς χαρίσασθαι, Ὀδ. ν', 15. 1731, 42. 52.

προῖκτης ὁ προικετῶν ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι, ἢ ὁ προῖκα ζητῶν λαβεῖν, παρὰ τὸ προῖκα προῖξω, ὅθιν ἢ προῖξ καὶ τὸ προῖκα. 1823, 32.

προῖξ, ὅτι παρὰ τὸ προῖκα προῖξω συνήρηται τοῦνομα, καὶ ὅτι τὸ δῶρον ἀπλῶς ἐδήλου πάλαι ἢ λέξις, οἷον ἐν τῷ, προικὸς γεύσασθαι Ἀχαιῶν, Ὀδ. ε', 413. ὕστερον δὲ ἀφωρισμένως τὸ γαμήλιον δῶρον. 321, 45. 1731, 56. 1823, 33. 1826, 15.

προῖξασθαι τὸ δωρεὰν δοῦναι, καὶ ἀντὶ τοῦ προδοῦναι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ζῆτει ἐν τῷ καταπροῖξασθαι. 1731, 56.

προῖστασθαι ἐν ἴσῳ τῷ πρόσθεν ἵστασθαι ἐπὶ ἀμύνῃ καὶ φυλακῇ, οἷον ἐν τῷ, τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, Ἰλ. δ', 54. 444, 34. καὶ ἀλλαγοῦ προῖστασθαι ἐν ἴσῳ τῷ παρίστασθαι, ὃ ἔστιν ἐπικουρεῖν. 611, 2.

προῖσχασθαι ἴσον τῷ προβάλλεσθαι, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὸ προφασίζεσθαι τροπικῶς. 723, 33. καὶ προῖσχασθαι χείρας εἰς ἱκετεῖαν καὶ βρέφος εἰς ἀφόδευμα κατὰ συνθήκην. 1303, 40. καὶ προῖσχασθαι ἱερεῖον εἰς σφραγὴν ἀντὶ τοῦ προβάλλεσθαι καὶ προτιθέναι. 1454, 10.

Προῖτος κίριον, ὅτι παρὰ τὸ προῖεναι λέγεται τοῦτομα καὶ

προῖτητικὸν εἴτουν ὁρμητικὴν ἀνθροπον σημαίνει. 631, 56.

προκαλλίζομαι ἀντὶ τοῦ προκαλοῦμαι, Ἰλ. γ', 19. 375, 28.

πρόκις, εἶδος δορκάδων ἢ τὰ νεογνὰ τῶν ἐλάφων, ὅτι παρὰ τὸ προκίειν λέγονται. 711, 40. 1821, 22.

προκέφαλον ἔπος τὸ ἐκ δυοῖν μακρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν συνανουσῶν ἀρχόμενον, οἷον τὸ, ἢ οὐχ' ἄλλως ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ἡπεροπέεις, Ἰλ. ε', 349. 25, 27. 80, 43. 554, 37.

πρόκλαστον ἔπος, τὸ καὶ λαγαρόν καὶ σφηκῶδες, οἷον τὸ, βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, Ὀδ. κ', 60. 1647, 29.

πρόκλυτα ἔπεα, ἡγουν προηκουσμένα ἱστορία. 1203, 44.

Πρόκνη καὶ Φιλομήλα, Πανδίοχος θυγατέρες, καὶ μῦθος διεξοδικὸς περὶ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῶν, τῆς μὲν εἰς χελιδόνα, τῆς δὲ εἰς ἀηδόνα. 1875, 3. 11.

πρόκνις διὰ τοῦ ν, ὅτι εἰδός τι λαχάδων οὕτω λέγεται. 1688, 30.

προκοίλιον ἔπος ὅτι ἀντίκειται τῷ λαγαρῷ. 12, 34. 641, 30. 1647, 26. καὶ ὅτι τὰ προκοιλία διὰ συνιζήσεως θεραπεύονται. 52, 8.

προκόμιον τὸ πρὸς τῷ μετώπῳ ἄκρον τῆς κεφαλῆς τῶν ἵππων. 700, 52.

Πρόκρις, Ἐρεχθίδης θυγάτηρ, γυνὴ κεφάλου τοῦ Αἰονίως, ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀκουσίως ἀναμφεθεῖσα ἱστορία· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ αὐτῆς· καὶ ὅτι παρὰ τὸ προεκρίσθαι λέγεται τοῦνομα· καὶ παροιμία, Πρόκριδος ἄκων, ἐπὶ τῶν εὐστόχως ἀκοντιζόντων. 1688, 20—30.

πρόκροσσαι νῆες αἱ κλιμακῆδόν ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ὠρμισμέναι, ἢ γενεωκλημέναι θεατροειδῶς, παρὰ τὰς κρώσους, ὃ δηλοῖ τετοιμαχούς κλιμακας, ἐρηνηεῖα διεξοδική. 965, 36. καὶ ὅτι πρόκροσσοι λέγονται τινες φέρεσθαι ἐπὶ τὸν κίνδυνον, ἡγουν βαθμῆδον εἴτουν κλιμακῆδον καὶ κατὰ στίχας. 903, 30.

προλελεγμένοι, ἡγουν ἐπιλέγδην προτεταγμένοι. 953, 7.

Eee

προσπλάζειν ἀντὶ τοῦ προσπελάζειν ἐν τῇ, προσπλαζέ γενεήν, Ὁδ. λ', 583. 1701, 24.

πρόσπολος, σίτσιον ὄνομα τῷ πρόπολος καὶ ὁμιόπολος. 394, 28. 642, 33. 1560, 14. ζῆται τὸ πρόπολος.

προσπύσσεισθαι ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν καὶ προσεπιεῖν εἶτον προσ-αγορεύειν. 1454, 61. 1830, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι προσπύσσεσθαι τὸ φιλοφρονεῖσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι. 1606, 25. καὶ πάλιν προσπύσσεσθαι τὸ φιλεῖν καὶ σωματικῶς περιπλέκεσθαι, καὶ προσπύσσεσθαι μύθῳ τὸ λόγοις συμπλέκεσθαι καὶ διαδικάζεσθαι ἢ ὁμιλεῖν τὰ πρὸς κειθῶ. 1434, 56. 1513, 1.

προστακτικὰ ῥήματα ὅτι οὐκ αἰεὶ ἐπιτροχῆν τοῦ προφέροντος αὐτὰ προσώπου κατηγοροῦσιν, ἀλλ' ἀπλῶς προτροπὴν καὶ παρακάλεισιν ὑπαγορεύουσιν, ἐξηγηθεῖται διὰ διδοικῆ. 10, 31.

προστακτικὰ τινὰ μονοσύλλαβα, οἷον τῇ, ζῇ, ὁρῶ. 1606, 22.

προστακτικὰ τινὰ εἰς ἑλῆγοντα μεταπλαττόμενα εἰς θῖ, οἷον κλίε κλῖθι, δῖε δῖθι. 33, 4.

προστακτικὰ τινὰ δισύλλαβα εἰς ἑλῆγοντα χρόνον ἀορίστου δευτέρου ὀξυνόμενα Ἀττικῶς, οἷον ἰδέ, λαβέ, ἐπέ, ἐλθέ, εὔρε. 341, 21.

προστακτικὰ βραχυκατάληκτα ὅτι ὅταν συντεθῶσιν ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον ἦσο κάθησο, λέγε κατάλεγε. 149, 43.

προστακτικὰ εἰς σὸ λῆγοντα ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου τοῦ ὀριστικοῦ παρατατικοῦ σχηματιζόμενα, οἷον ἐδεικνύμην ἐδείκνυσσο, τὸ προστακτικὸν δείκνυσσο. 1641, 41.

προστακτικὰ μέσου ἀορίστου πρώτου ὅτι συνηθέστερά εἰσι τῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ, οἷον τὸ ἀνάτειλαι τοῦ ἀνάτειλον, καὶ τὸ νείμαι τοῦ νείμον. 1576, 17.

προστακτικὰ εἰς τὸ πρὸς τινι ἔχοντες ἐγγύς τινος ἐνεργείας ἢ ἄλλου τινος, οὗ πρὶν ἀπεῖχε, τάσσειν τινά. 10, 36.

προστατεῖν τὸ πρὸς τινὸς ἵστασθαι ἐπὶ βοήθειά. 458, 2.

προσῆσαι τινὰ εἰς μονομαχίαν, Ἠλ. δ', 156. ἀντὶ τοῦ ἐναυαγεῖν καὶ ὡς ἱερεῖον εἰς σφαγὴν προπέμναι. 457, 46. 458, 9.

προστιθεῖναι ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθεῖναι περὶ θύρου λέγόμενον Ὁδ. ι', 305. 1631, 1.

προστρέπαιος Ζεὺς, ὃ οἱ θεοί μενοὶ προστρέπονται, καὶ προστρόπαιος ἱκέτης ὁ πρὸς τινὰ δεητικῶς τρεπόμενος. 1807, 11.

πρόσφατον τὸ ὑπόγυιον καὶ προσεχῶς φανέν ἢ φατόν, ἥγονον περὶ οὗ ἐγγύς καὶ προσεχῶς ἐλέγετο τι, ὅτι ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ φατόν σύγκειται τοῦτομα. 1374, 23. 1489, 61. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρόσφατον κρίνεται παρὰ τὸ φάσαι, ἔχον φονεῖσαι, λέγεται. 1827, 63.

πρόσφατος νεκρὸς ὁ ἐγγὺς ἔχον νεκρὸν πεφονευμένον, παρὰ τὸ φάω, ἔκ τῃς φῶς παρήχθη· καὶ πρόσφατος ὁ πρὸ ὀλίγου φάτος, ὃ ἐστὶ λεκτός, λόγος. 564, 10. 1374, 23. 1728, 14. 18.

προσφιλοῦντες, δοκοῖ τινες, οἱ καὶ ἀμείβοντες λεγόμενοι παρ' Ὁμήρου. 1327, 1.

προσφυῆς ἀντὶ τοῦ προσπεφυκῶς καὶ ἡνωμένους ἐν τῷ, καὶ ὑπὸ θρήνην ποδὶν ἔχε προσφύε' ἐξ αὐτῆς, Ὁδ. τ', 58. 1855, 16.

προσφῦς ὅτι πλέον τι πῆμα δηλοῖ ἢ τὸ ἐμφύς. 1729, 44.

προσφῦσα ἀντὶ τοῦ ἐμφῦσα καὶ ἐμπλακείσα. 1346, 2.

προσφωνεῖν τινὰ τὸ λόγῳ προσφορικῶς προσεπιεῖν τινά, ὅθεν καὶ λόγοι προσφωνητικοί. 1639, 8. καὶ ὅτι τὸ προσφωνεῖν πλατύτερόν τι τοῦ ἐρωτῆν, καὶ ἡ προσφώνησις τῆς ἐρωτήσεως. 722, 54.

προσφωνήσεων τινῶν ὑποκοριστικῶν ἐκθέσεις, οἷον πάππα, μάμμα, ἄττα. 1118, 9.

προσχεῖν καὶ προσέσχειν λιμένι τὸ ἐλλειμένισαι. 1629, 18.

πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος, ὅτι εὖτως εὐφημεῖται λεγόμενα πόλεις τινὲς ἐπιθετικῶς ἐν ἐγκωμίοις λόγῳ, ἥγονον πρόβλημα καὶ προενώπιον. 312, 12.

πρόσω ἐπὶ ῥόημα ὅτι ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται, ἀφ' οὗ τὸ

πρόσω μεταθέσει καὶ τροπῇ. 166, 30. καὶ ἔτι πρόσω εἶναι λέγονται παρ' Ὁμήρου τὰ παρελθόντα καὶ τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁπίσω δὲ τὰ μέλλοντα· καὶ ἔτι πρόσω καὶ ὁπίσω ὁρᾶν λέγεται ὁ μαντικὸς καὶ συνετὸς ἄνθρωπος. 115, 9. 389, 2. 12. 1141, 58. 1142, 2.

πρόσω δὲ διάφορος τῆς αὐτῆς φωνῆς πρὸς διαφορὰν σημασίας, οἷον βίος βιός, καὶ καιρὸς καῖρος, καὶ κατάλογος τῶν πρὸς διαφορὰν σημασίας διαφόρων τοινομένων λέξεων. 41, 1. 156, 39.

πρόσω δὲ Ἀττικῶν ὀνομάτων διαφύρεται ἐπὶ πολλῶν τῆς κοινῆς συνηθείας, οἷον τροπαῖον ἀντὶ τοῦ τρόπαον, καὶ ἰδὲ καὶ λαβὲ ἀντὶ τοῦ ἰδε καὶ λάβε. 341, 12. 21.

πρόσω δὲ μεταβολὴ ἐν ὀνόμασι δι' ἐκπτώσιν τοῦ ἰ κατὰ τὴν παρμενίαν, οἷον χροιά χρῶ, ῥοιά ῥοιά, δειρή δέρη. 94, 2.

πρόσωπαι, ἥγονον προσδέξωνται, ἀπὸ τοῦ προσέμαι. 1741, 30.

πρόσωπα νεῶν τροπικῶς τὰ ἐμπρόσθια αὐτῶν μέρη. 308, 21.

πρόσωπασιν ἀντὶ τοῦ προσώποις κατὰ μεταπλασμόν. 677, 10. 21.

πρόσωπον τὸ πρὸς τοῖς ὤφ' ἔχον ὀφθαλμοῖς, ὡς καὶ μέτωπον τὸ μετὰ τοῖς ὤπας. 397, 29. 1426, 54. καὶ ὅτι πρόσωπον πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ προσώπου λέγεται παρ' Ὁμήρου πρὸς ἔμφυσιν τινά, ἐμφυσία διὰ διδοικῆ. 676, 57. καὶ ὅτι πρόσωπον μὲν τὸ τῶν ἀνθρώπων λέγεται, ῥήγος δὲ τῶν τετραπόδων, ῥάμπος δὲ τῶν ὀρνέων. 1586, 62. 1842, 63. καὶ ὅτι καὶ πρόσωπος ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ πρόσωπον εὐρηται λεγόμενον παρὰ τινι κωμικῷ. 677, 29. 1627, 45. 1761, 37. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προσώπου ὕστατον ἀναχωρεῖ τὸ πνεῦμα ἐν τῷ ἀποθνήσκον τὸν ἄνθρωπον. 1090, 30.

πρόσωπον εἰσῆγησις δραματικῆ παρ' Ὁμήρου ὅτι μετὰ γενεαλογίας καὶ τινὸς συστάσεως γίνεται τὸ πρῶτον. 95, 29. καὶ περὶ τῆς εἰσῆγησεως κωμῶν εἶτον σκηνῶν τινῶν προσώπων παρ' Ὁμήρου. 111, 46.

πρόσωπον κατὰ τὸν λόγον μετά-

- βασίς ἀπὸ δευτέρου εἰς τρίτον· οἶον· ὦ φίλοι — οἱ παρ' Ἀτρείδαις δῆμια πίνουσιν, Ἰλιάδ. ρ', 248 sq. 1105, 27.
- προσώπων ὁμοφωνία, ζῆτει ἐν τῷ, ὁμοφωνία προσώπων. 50, 34.
- προταμεῖν δένδρον, ζῆτει ἐν τῷ ὑποταμεῖν. 1944, 51.
- προταμέσθαι ἀντὶ τοῦ προκόψαι καὶ προσβαλέσθαι περὶ ἀροτριῶν-των ἐν τῷ, τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηγεκέα προτυμοίμην, Ὀδ. σ', 375. 1852, 2.
- προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θάλα. 881, 31.
- προτένθης ὁ προγεύστης καὶ ὁ λίχνος, διὲ παρὰ τὸ τένδειν, ἔ-γουν ἐσθίειν, λέγεται τροπῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 720, 19. 773, 39. 1874, 32.
- προτέρα ἡ χθρῖσιν ἡμέρα, Ὀδ. π', 50. ἡ καὶ προτεραία λέγεται. 1793, 64.
- προτεραία ἡ τῆς ἐκάστοτε ἐνε-στώσης προλαβοῦσα ἡμέρα. 960, 31.
- προτεραιτερος ἀντὶ τοῦ πρότε-ρος κατὰ διπλὴν σύγκρισιν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 215, 14.
- πρότεροι πόδες, ἐπὶ μὲν τετρα-πόδων οἱ πρόσθιοι, ἐπὶ δὲ ἀν-θρῶπων τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ποδῶν. 1863, 40.
- πρότερον δοτικὴ συντασσόμενον ἀντιπρωτικῶς, οἶον ἐν τῷ, μηδὲν ἄλλο γυνεῖσθαι πρότερον δένδρον ἀμπέλω. 1163, 10.
- προτέρω ἀντὶ τοῦ προσωτέρω ἢ περαιτέρω, πολλοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 593, 17. 1148, 61. καὶ προτέρω πολλῶν ἀντὶ τοῦ προσωτέρω τῶν πόλεων, Ἰλ. γ', 400. ἡ προτέρων πολλῶν ἀντὶ τοῦ τῶν προσωτέρω πόλεων. 429, 10.
- προτέρω ἡματι, ἀντὶ τοῦ χθρῖς παρ' Ὀμήρῳ. 1219, 38.
- προτετεύχθαι παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ προγενέσθαι κατὰ χρονικὴν πρόληψιν. 1160, 25.
- προτί, πρόθεις ποιητικῇ, διὲ ἐκ-θλίβει ποτὲ τὸ ληκτικὸν ἢ ἐν συν-θέσει προτασσομένη, ὥς καὶ ἡ ποτί. 684, 16. ζῆτει τὸ ποτί.
- προτί οἶ, ἔγουν πρὸς ἑαυτῷ. 1249, 26. 1963, 4.
- προτιάπτω, προσάπτω, προσ-κολλῶ. 1341, 41.
- προτιβάλλεαι ἀντὶ τοῦ προσ-βάλλῃ, ὅ ἐστιν ἐπιπλήτεις, Ἰλ. ε', 879. 617, 8.
- προτιόσσεο, ἔγουν πρόσβλεπε, προστυκτικὸν τοῦ προτιόσσομαι. 1566, 25.
- προτιόσσομαι τὸ προσβλέπω ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι. 1273, 51. 1566, 25. 1950, 24.
- πρότμησις ὁ ὁμφαλὸς παρὰ τὸ προτμένεσθαι τοῖς βρέφειν, ἢ πρότμησις τὸ ἔτρον ἢ ὁ ὕψους. 854, 16.
- πρότονοι ἢ πρότονα, οὐδετέρως κατὰ γένους μεταπλασμὸν, τὰ ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρύμναν καὶ πῶραν διατείνοντα σχοινία εἰς συνοχὴν τοῦ τῶν νεῶν ἵστοῦ. 130, 43. 1452, 56. 1728, 53.
- προτροπέσθαι ἄχρῃ, Ἰλ. ζ', 336. ἀντὶ τοῦ ἐκτροπῇ δούναται τῇ λύπῃ. 645, 5.
- προτρέπεσθαι λέγεται ὁ Ἕλιος, Ὀδ. λ', 18. ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀπο-κλίνειν ἐν τῷ ὀδεύειν, ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ κέλευσιν ἀκουσίως καταδύε-σθαι. 1671, 48. 53.
- προτρέπεσθαι τὸ προτροπάδην φεύγειν. 595, 36. ζῆτει τὸ προ-τροπάδην.
- προτροπάδην φεύγειν τὸ μηδα-μῶς ἐπιστρεφόμενον φεύγειν. 1061, 13.
- προτύπτειν τὸ προκρούειν καὶ προεμβάλλειν εἰς πόλεμον. 924, 46. καὶ προτύπτειν δομὴν μένος ἀνὰ ῥίνας λέγεται Ὀδ. ω', 319. ἔγουν πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν ῥινῶν ἐμπήπτειν. 1962, 37.
- προὔνεικος ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγροῦ, διὲ παρὰ τὸ ἐνεί-κω λέγεται. 983, 48.
- προὔργιατερος, διὲ ἐκ τοῦ προὔργότερος τροπῇ τοῦ ὁ εἰς α καὶ προσλήψει τοῦ ἵ γίνεται προὔρ-γαίτερος, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου ἢ προὔργιατερος. 1441, 29. 1905, 36.
- προὔχειν ἀντὶ τοῦ προελαίνειν, Ἰλιάδ. ψ', 325. συνήθως δὲ τὸ προὔχειν τὸ ἐπερέχειν, ὅθεν προὔχοντες οἱ ἐν ὑψίστοις, καὶ ἀ-σχοῦ προὔχων πούς, τροπικῶς τὸ ἀνδρείον αἰδοῦν· προὔχεσθαι δὲ τὸ προφασίζεσθαι. 1082, 27. 1303, 31. 39.
- προὔχεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ προὔχε-σθαι, ἔγουν προβάσθαι καὶ προφασίζεσθαι. 1109, 36. 1303, 39.
- προὔχοντο ἀντὶ τοῦ παρῆχον ἢ προεβάλλοντο πρὸ ἑαυτῶν εἰς σφαγὴν, ἀνθ' οὗ προὔχοντο λέ-γεται παρ' Ἀριστοφάνει. 1454, 10.
- προὔχουσαι ἡόνες αἱ προκείμε-ναι καὶ προβεβλημένα. 1555, 51.
- πρόφασις ἡ μὴ ἀληθής, ἀλλ' ἐπιπολαία καὶ προβεβλημένη φά-σις. 723, 27. 1185, 40.
- προφέρειν τὸ προφορικῶς φθέγ-γεσθαι, καὶ προσφέρειν τὸ νικᾶν καὶ τὸ προκόπτειν καὶ προάγειν καὶ προβιάζειν καὶ τὸ ὀνειδίζειν. 214, 9. καὶ ὅτι προσφέρειν τροπῇ τοῖς νεοσσοῖς λέγονται αἱ ὕρμι-θες, καὶ ὅτι καὶ προσφέρεισθαι κατὰ φωνὴν παθητικὴν Ἀττικῶς λέγεται. 753, 57.
- προφέρειν μένος ἀντὶ τοῦ φανε-ροῦν καὶ διάδηλον ποιεῖν. 819, 23.
- προφερέστατος ὁ πρὸ τῶν ἄλ-λων φερόμενος. 1588, 44.
- προφερέστερος ὁ ταχύτερος καὶ πρόσθεν φερόμενος ἐν τῷ ὀδεύειν, καὶ ἀπλῶς ὁ νικητής, παρὰ τὸ προσφέρειν. 214, 10. 811, 18.
- προφορικὸς λόγος ὁ εἰς φανερὸν προαγόμενος καὶ μὴ κατὰ τὸν ἐν-διάθετον ἀφανής. 214, 9. 819, 24.
- προφώσσει ἀγαγεῖν βρέφος, ἀντὶ τοῦ πρὸ καιροῦ ἐξαγαγεῖν. 1175, 38. ἀλλαχού δὲ ὅτι προφώσσει ἐξέρχεσθαι λέγεται τὸ γεννώμενον βρέφος, τῆς πρὸ προθέσεως τὴν πρὸδον σημαίνουσας. 1054, 5.
- πρόφρασσα ἡ προμηθής καὶ ὑ-πέρ τινος φραζομένη, τὸ ἀρσενι-κὸν ὁ πρόφρων. 805, 30. 53. 1662, 18. ἀλλαχού δὲ πρόφρασσα ἀντὶ τοῦ πρόθυμος ἐν τῷ, πρό-φρασσα εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι, Ἰλ. φ', 500. ἡ κατὰ πρωτολο-γίαν. 1248, 63.
- προφρονέως ποιητικῶς, διὲ κοι-νότερον καὶ ἀναλογώτερον προ-φρόνως λέγεται. 611, 3.
- πρόφρων ὁ ὑπὲρ τινος φραζόμε-νος καὶ φρονῶν, τὸ θηλυκὸν πρό-φρασσα. 1662, 17. καὶ πρόφρων ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρων, ἔγουν κατα-

προνητικός. 54, 29. 1181, 4. και
 ότι και ἀντὶ τοῦ προφρόνως ἐ-
 πιβόρηματικῶς ἐνότε λαμβάνεται.
 1104, 6.
 πρόφρων θυμὸς ἐπιθετικῶς. 696,
 43.
 πρόφρων ἐπέδεκτο, ἐθέλοντ' ἵς
 ὑπεδέξατο καὶ ὑπέλαχτο. 1451, 33.
 προχαίνειν ἴσον τῷ προφάσκειν
 εἶτουν προφασίζεσθαι. 723, 31.
 1109, 40.
 προχάνη ἢ πρόφασις μεταληπτι-
 κῶς παρὰ τὸ προχαίνειν, ὃ ταύ-
 τὸ δύναται τῷ προφάσκειν, ὅθεν
 ἢ πρόφασις. 723, 28. 1109, 38.
 1778, 21.
 πρόχανον, πλέγμα τι κοσκινου-
 δές, ὅτι ἐκ τοῦ πέπλεχα παρ-
 κειμένου ἔχει τὸ χ'. 1528, 21.
 πρόχην, ἐπιβόρημα ποιότητος, καὶ
 δηλοῖ τὸ ἐπὶ γόνυ, οἷον ἐπὶ προ-
 γόνυ καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ πρό-
 χην ἀντὶ τοῦ παντελῶς καὶ προδ-
 ρίζον. 246, 45. 1750, 40.
 προχοαὶ ποταμῶν, ὅτι ἐκ τοῦ
 προχέειν λέγεται. 1233, 36.
 προχοῦδιον καὶ προχοῖδιον κατὰ
 συναίρεσιν, ἢ μικρὰ πρόχοος.
 1400, 62.
 πρόχοος, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ κατὰ
 χειρῶν ὕδωρ ἐτίθεται· καὶ ἀπλῶς
 πρόχοος ὁ ὑδροχόος ξέστης. 1400,
 62. 1401, 4. 1852, 12. καὶ ἀλλα-
 χοῦ πρόχοος παρ' Ὁμήρου τὸ κα-
 τὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέον
 ἀγγεῖον, λέγεται δὲ τὸ τοῦ τοιού-
 του ὕδατος ὑποδεκτικόν. 1351, 55.
 πρόχους, ὅτι ἐκ τοῦ χοῦς, ὃς
 καὶ χοεὺς λέγεται, σύγκειται τοῦ-
 νομα. 1835, 20.
 πρυλλές οἱ πέζοι ὀπλῖται κατὰ
 γλῶσσαν, ἀπὸ εὐθείας τῆς πρύ-
 λης πρίλεως, ὃ παρὰ τὸ περῶ
 περῶ λέγεται οἷον ἐπὶ πρύλῃς·
 ἀναλογώτερον δὲ τὸ ἀπὸ τῆς
 πρυλλῆς ὀξυτόνου εὐθείας κεινῆ-
 σθαι τὸ πρυλλῆς πληθυντικόν.
 600, 32. 601, 2. 893, 34. 1030, 16.
 πρυμνὰ κέρατα αἱ ῥίζαι τῶν κε-
 ράτων. 955, 62.
 πρύμνα νεὺς ὅτι καὶ πάλαι ἀρχι-
 κὸς τόπος καὶ ἐντιμότερος ἐνο-
 μίζεται διὰ τὸν κυβερνήτην. 1733,
 26.
 πρύμνη νεὺς βαρυτόνως πρὸς δια-

στολήν τοῦ πρυμνῆ ἐπιτίθεται·
 ζῆται ἐν τῷ, πρυμνὸν τὸ ἔσχα-
 τον. 547, 46. 1828, 33. καὶ νηὶ
 παρὰ πρύμνη, ἴλ. κ', 35. ἀντὶ
 τοῦ νηὸς παρὰ πρύμνη ἀντιπρω-
 τικῶς, ἢ καθ' ἑπορίσαστον ἐκ
 τοῦ ἔλου ἐπὶ τὸ μέρος. 787, 58.
 καὶ ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσιν, ἴλ.
 ξ', 51. ἤγουν ταῖς πρὸς τῇ γῇ
 τὰς πρύμνας ἐχούσας. 966, 39.
 πρυμνήσια τὰ πρυμνόθεν εἰς
 γῆν δεσμοῦντα τὰς ναῦς σχοινία.
 131, 5. 138, 31. 1452, 27.
 πρυμνόθεν τομὴ ἢ πρόρριζος,
 ζῆται ἐν τῷ, πρυμνὸν τὸ ἔσχα-
 τον. 1828, 33.
 πρυμνὸν τὸ ἔσχατον μέρος ἢ τὸ
 κάτω, παρὰ τὸ περῶ περῶ, ὃ
 ἔστι περατῶ, περμῶν καὶ συγ-
 κοπῇ πρυμνόν· ὅθεν καὶ πρύμνη
 νεὺς καὶ πρυμνόθεν τομὴ. 1828,
 32.
 πρυμνὸν δόρυ ἢ αἰχμὴ τοῦ δόρα-
 τος ἐνότε παρ' Ὁμήρου. 1120, 35.
 πρυμνὸν δὲ δόρυ τὸ κατωτάτω μέ-
 ρος, ὅθεν ἢ πρυμνώρεα λέγεται.
 987, 48.
 πρυμνὸς ὁ ἔσχατος, οἷον ἐπὶ περ-
 μνὸς κατὰ συγκοπῇ ἐκ τοῦ περῶ
 περῶ. 547, 45. 913, 33.
 πρυμνότατος νῶτος τὸ ἔσχατον
 μέρος τοῦ νώτου τὸ πρὸς τῇ κε-
 φαλῇ. 1828, 24.
 πρυμνώρεα τὸ πρυμνόν, ἤγουν
 τὸ κατωτάτω μέρος, τοῦ δόρυ.
 987, 47.
 πρῶ μοносυλλάβως ἐν ἴσῳ τῷ
 πρῶ, ὃ ἔστι πρὸ καιροῦ. 1025,
 38.
 πρῶζον ἐν ἴσῳ τῷ πρῶζον, ζῆ-
 ται τὸ πρῶζα. 225, 42.
 πρῶθηβος, ὃ καὶ πρῶθήβης,
 τὸ θηλυκὸν πρῶθήβη. 727, 13.
 1428, 20. ὅθεν τὸ, πρῶθήβην
 ἔτ' ἐοῦσαν, κατὰ θηλυκὸν γένος,
 Ὀδ. α', 431. 1428, 16.
 πρῶθυστερον σχῆμα, ὅτι ἐκ τοῦ
 προσενθυμηθῆναι τι καὶ προσεπι-
 βαλεῖν αὐτὸ τῷ λόγῳ γίνεσθαι τὸ
 πρῶθυστερον σχῆμα. 1923, 38.
 πρῶθυστερον σχήματος, εἶτουν
 ἑσπερολογίας, παραδείγματά τινα.
 80, 16. 97, 44. καὶ πρῶθυστερας
 διηγήσεως παράδειγμα διεξοδικῶς.
 631, 60.
 πρῶι λέγεται ἕως τῆς ἑκτῆς ὥρας

τῆς ἡμέρας. 1142, 51. καὶ ὅτι τὸ
 πρῶι καὶ πρῶι προπερισπωμένως
 εὔρηται λεγόμενον. 1142, 55.
 πρῶιζα ἐπιβόρηματικῶς, ἴλ. β',
 303. ὅτι παρὰ τὸ πρῶι λέγεται
 πρῶιζον καὶ πρῶζον ἐν συναιρέ-
 σει μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ. 225,
 42.
 πρῶιότερος ἐκ τοῦ πρῶιότερος
 τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἃ καὶ προσλήψει
 τοῦ ἰ. 1905, 35.
 πρῶιον καὶ πρῶιμον ὅτι παρὰ τὸ
 πρῶι λέγονται. 1025, 37.
 πρῶν πρῶνός, τόπος ὑψηλός, ἐκ
 τῆς προῖων μετοχῆς ἀπελεύσει
 τοῦ ἰ καὶ κρῶσει τῶν λοιπῶν
 φωνηέντων· καὶ ὅτι καὶ πρῶν
 λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἠ, καὶ
 πρῶνες πληθυντικῶς πλεονασμῷ
 τοῦ ὁ μικροῦ. 729, 37. κατωτέρω
 δὲ ὅτι παρὰ τὸ πρῶι λέγεται
 ποῦνομα. 729, 48. ἀλλαχοῦ δὲ
 ὅτι πρῶν πρῶνός, τόπος ὑψη-
 λός, παρὰ τὸ πρῶσθαι. 905, 13.
 πρῶνες ἄραι αἱ τῶν δρῶν ἔσο-
 χαί, ἐκ τῆς πρῶων εὐθείας συ-
 στελλούσης τὸ ὦ μετὰ τὴν κίνη-
 σιν, ὡς τὸ Μαχῶων Μαχῶονος.
 1060, 57. ζῆται τὸ πρῶν πρῶνός.
 ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πρῶνες ἐκ
 τοῦ πρῶνες γέγονε πλεονασμῶς
 τοῦ παραληπτικοῦ ὁ. 729, 36. 39.
 πρῶρα, οἷον ἐπὶ προῖρα κρῶσει τῶν
 δύο ὁ εἰς ὦ. 63, 5. 308, 19. 482,
 20.
 πρῶρεὺς ὁ τὰ κατὰ τὴν πρῶραν
 τῆς νεὺς διοικῶν, κυβερνήτης δὲ
 ὁ τῶν κατὰ τὴν πρύμναν προῖ-
 στάμενος. 1729, 5.
 πρῶτα ἀντὶ τοῦ πρῶτον ἐπιβόρη-
 ματικῶς πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρου.
 135, 31. καὶ πρῶτα ἀντὶ τοῦ πρὸ
 καιροῦ ἐν τῷ, ἢ τ' ἔρα καὶ
 σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμειλλε
 Μοῖρ' ὀλοή, Ὀδ. ὦ, 28. 1952,
 20.
 πρῶται πύλαι τὰ προπύλαια, ὡς
 καὶ πρῶται θύραι τὰ πρόθυρα.
 720, 46. 1395, 64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
 πρῶται θύραι αἱ αὐλῆαι. 1257,
 17.
 πρωτερικὴ συκὴ ἢ πρῶτον καρ-
 πὸν φέρουσα, ὅτι παρὰ τὸ πρῶι
 λέγεται. 225, 44.
 Πρωτεσίλαος ὁ παρ' Ὁμήρου
 ὅτι νῆος ἐγένετο Ἰφίκλου τοῦ Φυ-

λάκων. 323, 41. 1685, 43. καὶ περὶ τοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα ἔρωτος τοῦ Πρωτεσίλαου μῦθος καὶ ἱστορία διεξοδική. 325, 23. καὶ ὅτι ἀμφισβητεῖται τις ὁ παρ' Ὀμήρῳ Ἀρδάναος ἀνὴρ ὁ φονεύσας τὸν Πρωτεσίλαον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρωτεύω πρωτεύσω λέγεται, οἰονεὶ Πρωτευσίλαος. 326, 4. 16.

Πρωτεὺς κύριον, ἱστορία. 686, 24.

Πρωτεὺς ὅτι Μεμφίτης ἦν, καὶ ὅτι κάλλιστον ἦν αὐτοῦ τέμενος ἐν Μέρφει. 1500, 35. καὶ ὅτι φονευθέντων αὐτοῦ τῶν παίδων ἀναβὰς εἰς τὸ Ἥλυτον ὄρος τῆς Θράκης ἠΰξατο τοῖς θεοῖς ἀποκαταστήναι εἰς Αἴγυπτον. 686, 24. καὶ ὅτι ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πρωτεύς εἰς τὴν πρωτόγονον ἔλθων ἀνάγεται πρὸς τινῶν, ἀλληγορία διεξοδική· ἕτεροι δὲ εἰς τὰ τῆς ἀληθοῦς φιλίας τὰ κατὰ Πρωτέα συμβιβάζουσι, ἐρμηναία διεξοδική. 1503, 8—36.

πρῶτη ἔντυξ ἡ κατὰ τὸ ἄκρον περιφέρεια τῆς ἀσπίδος. 1208, 29.

πρῶτη ὑσμίνη ἡ κατὰ τὰς προμάχους γινομένη μάχη. 1018, 31.

πρωτόβολος ἵππος ὅτι ἀντίκειται τῷ λειπογνώμονι, καὶ ὅτι παρὰ τὴν βολὴν ἢ τὸ βάλλειν λέγεται τοῦνομα. 583, 24. 1404, 58.

πρωτοπαγῆς ναὺς ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ πῆγνυσθαι λέγεται. 742, 42. καὶ ὅτι πρωτοπαγῆς μὲν ὁμαξία διὰ τοῦ ἃ λέγεται, εὐπηγῆς δὲ ἀνὴρ ἐνίοτε διὰ τοῦ ἢ πρὸς μέτρον χρεῖαν. 1349, 59.

πρῶτος ὕμνος τὸ ἄκρον τοῦ ὕμνου παρ' Ὀμήρῳ. 623, 40.

πρῶτος ὁμιλος παρ' Ὀμήρῳ τὸ τῶν προμάχων σύστημα, καὶ πρῶτος ὁμιλος ὁ ἐκεῖ γινόμενος ἥχος, καὶ ἐν πρώτῳ ὁμαδῷ μύχεσθαι τὸ ἐν τοῖς προμάχοις ἀγωνίζεσθαι. 1110, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πρῶτος ὁμιλος καὶ πρῶτος ὁμιλος καὶ πρῶτη ὑσμίνη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τίθεται παρ' Ὀμήρῳ. 1202, 14.

πρωτοτόκος γυνὴ παροξυντόνως ἢ πρῶτον τεκοῦσα, πρωτότοκος δὲ καὶ προπαροξυντόνως ὁ πρῶ-

τος τεχθεὶς. 423, 24. 642, 42. 907, 5. 1091, 58.

πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, οἷον Ἑλλήν στρατὸς ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός. 1339, 7.

πρωτότυποι ἀντὶ τῶν μύλων ὅτι οὐ φιλοῦσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν. 966, 33.

Πρωτῶ, Νηρηΐς τις λέγεται διὰ τὸ πρωτεύειν τὸ ἔδωκεν ἐν τοῖς στοιχείοις. 1130, 62.

πρῶν πρῶονος, ὅτι ἐκ τοῦ πρῶν πρῶνος παρῆται, καὶ ὅτι συστέλλει τὸ ὦ ἐν ταῖς πλαγίαις. 905, 12. ζῆται τὸ πρῶν.

πρῶ ἀρχόμενοι λέξεις, αἱ κοινῶς διὰ τοῦ π μόνου, ὅτι τῆς Κυπρίων καὶ Ἀττικῶν εἰσι διαλέκτου. 842, 62.

πταίρω, ὅθεν παρμὸς, ὅτι παρὰ τὸ πτώ λέγεται κατ' ὀνοματοποιάν. 1831, 43.

πταίω τὸ προσκόπτω, ὅτι παρὰ τὸ πτώ παρῆται, ὃ ἐκ τοῦ πέτω συγκέκοπται. 1426, 43.

πτάμενος, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ἐπτάμην μέσου ὁρίστου πρώτου. 547, 23. 1679, 51.

παρμὸς, ὅτι σύμβολόν ποτε μέλλοντος ἐγένετο ὁ παρμὸς διὰ τὸ τίμιον τῆς κεφαλῆς, διὸ καὶ προσεκυνεῖτο ὁ πταίρων. 1831, 26.

πτάρνυσθαι τὸ πταίνειν, ὅτι παρὰ τὸ πτάρω λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρω τὸ ἔρυσθαι. 57, 39. 1831, 40.

πτάσθαι, ὅθεν τὸ διαπτάσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ὁρίστου πρώτου. 1419, 46.

πτελέα τὸ φυτὸν ὅτι νεκρικὸν ἐνομίζετο διὰ τὸ ἄκαρπον. 652, 30. καὶ Πτελέα δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 297, 28.

Πτελεὶς ὁρσενικῶς ἢ Πτελεὶν οὐδετέρως, πόλις Πελοποννήσου, περὶ ἧς Ὀμηρος ἐν τῷ τῶν Πυλίων καταλόγῳ· καὶ ἑτέρα Ἰωνίας καὶ Τρωάδος, καὶ ἄλλη Θεσσαλίας, περὶ ἧς Ὀμηρος ἐν τῷ τῶν ὑπὸ Πρωτεσίλαῳ καταλόγῳ· καὶ ὅτι παρὰ τὴν πτελεῖν τὸ φυτὸν λέγεται τοῦνομα. 297, 25. 324, 38.

καὶ πτελεῖσμον χωρίον τι δρυμῶδες ἀοίκητον. 297, 31.

πτενὸν ἰδιωτικῶς τὸ λεπτόν, ὅτι ἐκ τοῦ πτῷ πτήσω κατὰ συστολὴν λέγεται. 855, 42.

πτέον τὸ πτεῖον Ἀττικῶς. 948, 19.

πτέρὰ τὰ πτεῖα, πτέρνξ δὲ τὸ μέλος ἐφ' οὗ τὰ πτεῖα. 1352, 46.

πτέρὰ νεῶν παρ' Ὀμήρῳ μὲν αἱ κῶπαι, παρὰ δὲ Ἀνυόφρονι τὰ ιστία· καὶ ἀφορμὴ τῆς μεταφορᾶς, καὶ ὅτι προσφνεστέρα ἢ τοῦ Ὀμήρου τροπή. 139, 33. 1676, 29.

πτέρὰ Σειρήνων εἰς Μουσῶν στέφανον ἄρμολόγοντα, ζῆται ἐν τῷ Σειρήνων καὶ Μουσῶν ἀγῶν. 85, 39.

πτέρνα ὅτι παρὰ τὸ πατεῖν τὴν ἔραν λέγεται, οἰονεὶ πατέρα πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ πτέρνα πόλεως ἢ βάσις παρὰ Ἀνυόφρονι. 310, 10. καὶ πτέρνα τὸ κάτω μέρος τοῦ ἵσου, ἀναλόγως τῷ κάτω μέρει τοῦ ἀνθρωπίνου ποδός. 1423, 14.

πετρνίδες τὰ πυθμένα τῶν λεκανίων ἐξ ἀναλόγου τῆς τῶν ποδῶν πτέρνης. 870, 29.

πετρόεις ἰδὸς ὁ πετροῖς διοικούμενος, ἢ ὁ οἶον ἐπερωμένος διὰ τὸ τάχος. 451, 34. καὶ πετρόεντα λαισθήια τὰ ἐλαφρὰ καὶ εἰς τάχος φερόμενα. 570, 14. 911, 59.

πετρόεντες λόγοι οἱ περωτοὶ διὰ τὸ τάχος ἢ διὰ τὰ πτερά τῶν Σειρήνων, ἐξ ὧν στεφάνους ἐαυταῖς κατεσκεύασαν αἱ Μοῦσαι, μῦθος. 85, 33. ζῆται ἐν τῷ Σειρήνων καὶ Μουσῶν ἀγῶν.

πτερόν ἐκ τοῦ πτῷ πτήσω κατὰ συστολὴν ἢ ἐκ τοῦ πέτω κατὰ συγκοπὴν. 855, 41. καὶ πτερόν ἀντὶ τοῦ πτηνὸν παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ὥσει πτερόν ἢ νόημα, Ὀδυσσ. ἢ, 36. συννοούμενου τοῦ ὅλου τῷ μέρει. 1733, 47.

πτεροῦν τὸ ἐπαίρειν καὶ μετεωρίζειν, καὶ ὅτι πετροῖς εἰκάσσονται πάντα τὰ ἐπαίροντα τὸ φρόνημα. 1055, 21.

πτερόω πτερῶ, ζῆται τὸ πτεροῦν. 1055, 21.

πτέρυγες δρυὸν ἀπλωθεῖσαι θύραις εἰκάσσονται διὰ τὸ ἀντιστροφῶς τὰς ἀνεφεγμένας θύρας πε-

- πτύσθαι λέγεσθαι τροπικῶς κατὰ τὰς τῶν ὀρνέων πτέρυγας. 1352, 36.
- πτέρυξ τὸ μέρος, ἐφ' οὗ τὰ πτεῖλα τῶν ὀρνέων, πτερὰ δὲ τὰ πτεῖλα. 1352, 46. καὶ ὅτι ἐν τῷ, πτέρυγος λάβειν, Ἰλ. β', 316. καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, Ἰλ. ψ', 875. Ἀρίσταρχος παροξύνει τὸ πτέρυγος ὡς ἀπὸ τῆς πτέρυξ ὀξύτουνα εὐθείας. 1334, 26.
- πτέσθαι, ὅθεν τὸ ἐπιπτεσθαι, ἀπαρέμφατον μέσου ἀορίστου δευτέρου. 452, 29. 961, 42. 1419, 48. 1679, 51.
- πτῆνός ἐστι ἐκ τοῦ πετεηνός συγκέκοπται. 255, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ πτώ πτήσω. 1712, 33.
- πτῆσσω τὸ μετὰ φόβου συστέλλομαι, παρὰ τὸ πτώ, ὃ ἐκ τοῦ πέτω συγκέκοπται. 135, 33. 1882, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πτήσσειν παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πτοεῖν καὶ ἐκφοβεῖν ἀλλοπαθῶς, πτώσσειν δὲ τὸ φοβεῖσθαι, ὅθεν ὁ πτώξ καὶ ὁ πτωχός· ἀπὸ δὲ τοῦ πτήσσειν, ὃ καὶ αἰτὸ συνήθως τὸ φοβεῖσθαι σημαίνει, τὸ κατεπτηχέναι καὶ ὁ κατεπτηχώς. 671, 2. 966, 16. 22.
- πτίλα, ἦρουν πτερὰ, νεῶς τὰ ἱστία ἐξ ἀναλόγου. 1534, 61.
- πτίλον παρὰ τὸ πτώ διὰ τοῦ ἰ, πέτηλον δὲ παρὰ τὸ πέτω διὰ τοῦ ἦτα. 855, 44. 941, 15.
- πτισσάνη ὅτι παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν λέγεται. 437, 10. 801, 64.
- πτίσσειν τὸ πιτυρῶδες τῶν σπορίμων ἐκλεπίζειν, ὅθεν ἡ πτισσάνη λέγεται. 801, 63.
- πτοιεῖν ἐν ἴσῳ τῷ πτοεῖν ἐν ἑμέτρῳ λόγῳ. 1928, 28.
- Πτολεμαῖος, βασιλεὺς Αἰγύπτου, ὅτι ὠμιολόγει φασισανοῦ ὄρνιθος μηδέποτε γεύσασθαι διὰ τὸ ὡς ἀγάλμασιν τοῖς τοιούτοις ὄρνιθι χρῆσθαι. 1257, 27. καὶ ὅτι ὁ δεύτερος Πτολεμαῖος φήθη διὰ παντός βιώσασθαι. 1363, 19.
- πτολίπορθος πεντασυλλάβως ἀντὶ τοῦ πτολίπορθος κατὰ παρωγῆν, ὡς καὶ κάπρος κάπριος. 200, 8. 1643, 27.
- πτολίπορθος παρ' Ὀμήρῳ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς διὰ πολλὰς πόλεις, ἃς εἶλεν, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διὰ μίαν τὴν Ἴλιον. 718, 48.
- πτύρῳς ὁ κλάυος, ὅτι παρὰ τὸ εἰς ὄρθον διαπεπτεσθαι λέγεται. 1554, 64.
- πτύγμα πέπλου τὸ περιτενυμα καὶ δέπλωμα. 551, 8.
- πτύκτος πίναξ ἡ ἐπιστολή, παρὰ τὸ πτύσσεσθαι ἦρουν διπλοῦσθαι. 632, 8.
- πτύον, ὄργανον δι' οὗ ὁ χοῦς ἀναρρίπτεται, καὶ πτύον τὸ λιμνητικὸν ἐργαλεῖον. 948, 7. 19.
- πτύφειν ἀντὶ ψιλῆς γενικῆς τῆς τοῦ πτύον ἐν τῷ, ἀπὸ πλατέος πτύφειν, Ἰλ. ν', 588. 948, 18.
- πτύξις, δέπλωσις, παρὰ τὸ πτύσσω. 633, 19.
- πτύρω, ὅθεν πτυρμὸς, ὅτι παρὰ τὸ πτώ λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ πτήσσω καὶ τὸ πτώσσω. 1831, 44.
- πτύσσειν τὸ λυγρίζειν καὶ τὸ διπλοῦν, οἷον ἱμάτιον ἢ τοιοῦτόν τι, ὅτι παρὰ τὸ πτώ, ὃ ἔστι πίπτω, παραγῶγως λέγεται. 924, 37. 40.
- πτύχεις ἀσπίδος αἱ θέσεις. 679, 42. καὶ πτύχεις Ὀλύμπου, ὡς μὲν ὄρους αἱ περιοχαὶ τῶν ἀνακλίσεων, ὡς δὲ οὐρανοῦ αἱ ὀκτὼ σφαῖραι. 1193, 12.
- πτύχη, μέρος τι τῆς νεῶς. 1039, 41.
- πτύχιον τὸ βιβλίον, ὅτι παρὰ τὸ πτεύσσεσθαι λέγεται. 924, 42.
- πτω λήγοντα ῥήματα ὅτι εἰς σσω διὰ δύο σ μετατιθέουσιν Αἰολεῖς. 54, 18. καὶ ὅτι τῶν εἰς πτω ληγόντων τινὰ μὲν ἐκ προϋποκειμένων εἰς βω δοκεῖ παρῆχθαι, οἷον τὸ κρύπτω ἐκ τοῦ κρύβω, τινὰ δὲ ἐκ ληγόντων εἰς σσω, οἷον τὸ καλύπτω ἐκ τοῦ καλέσσω. 991, 4.
- πτῶμαι, πρῶτον πρόσωπον ὑποτακτικόν, οὗ τρίτον τὸ πτῆται, ὅτι ἐκ τοῦ ἐπτάμην ἢ ἐπτόμην κεκίνηται. 1010, 63.
- πτῶξ ὁ λαγυδός ὅτι παρὰ τὸ πτώσσειν κατὰ τι ἐξαίρετον λέγεται. 546, 5. 1270, 58. καὶ ὅτι τὸ πτώξ καθ' αὐτὸ ἀτελῶς λέγεται, πτώξ δὲ λαγυδός, ἦρουν ὁ ἵπποκρίτων καὶ δειλός, ἐντελῶς λέγεται. 1122, 57. 1270, 58.
- πτῶος Ἀπόλλων, ὅτι παρὰ τὸ τὴν Αἰτιῶ ἐν καιρῷ τοῦ πτοηθῆναι διὰ λύκου ἐπέλευσιν οὕτως ἐπεκλήθη ὁ Ἀπόλλων. 448, 46.
- πτῶσεις ἐν ἐπιμερισμῷ ἀθροίσματος ἀκαταλλήλως ἀποδιδομέναι πρὸς τὴν ἐν τῷ, ἀθροίσματι παραλαμβανομένην, οἷον ἐν τῷ, ἄνδρε ὀρώ — ὁ μὲν ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ τὸν μὲν τὸν δὲ, Ἰλιαδ. ε', 244 sqq. 545, 22.
- πτῶσεις μετοχῶν ἀκαταλλήλως ἐπιτιθέμεναι, οἷον ἐν τῷ, φημι κατανεῖσαι Κρονίωνα — ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα, Ἰλ. β', 350 — 3. 236, 17.
- πτῶσεων ἀνακολουθία περὶ τὰς ἀναφορὰς καὶ ἀποδόσεις κατὰ τὴν σχῆμα λεγόμενον κλίσην ἢ μετάληψιν, οἷον, ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. 103, 29.
- πτῶσεων μετοχικῶν καὶ ἀναφορικῶν σύνταξις πρὸς τε τὰ προηγούμενα καὶ πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, οἷον· ἄρεσκει μοι βουλευέω δικάζειν καὶ βουλευόμενον δικάζειν· ὁμοίως χαίρω τῷ λόγῳ ᾧ λίγεις. καὶ ὃν λίγεις. 147, 5. 9.
- πτῶσεως ἀκαταλληλία ἐν τῷ, ὡς σφιν ἐγκέφαλος ῥέει αὐτῶν καὶ τεκίων, Ἰλ. γ', 300. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς καὶ τέκεσι. 417, 11.
- πτῶσεως ἐναλλαγή ἐν ἀποδόσει παρὰβολῆς ἐν τῷ, Τρῶες δ' ὥστ' ὅιες — ὡς Τρώων ἀλλήλων, Ἰλ. δ', 433 — 6. 493, 42.
- πτῶσκάζω ὅτι παρὰ τὸ πτώσσω λέγεται. 484, 2.
- πτῶσσειν ἀντὶ τοῦ φεύγειν. 546, 4. καὶ πτώσσειν τὸ μετὰ φόβου πίπτειν ἐν τῷ, καὶ δὲ πτώσσεσθαι καθ' ἑὔωρ, Ἰλ. φ', 14. καὶ τὸ κρύπτεσθαι ἐν τῷ, ἔκτωσσαν ἐπὶ κρημνοῦς, ibid. 26. 1220, 61. καὶ πτώσσειν ἀντὶ τοῦ πτωχεύειν καὶ προσαιτεῖν ἐν τῷ, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον βούλεται αἰτεῖσθαι τρέφειν ἢ γαστέρα, Ὀδ. ε', 227. 1318, 34.
- Πτωχελένη, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη

τως τῇ ἰδονῇ, ἥ τις χαυνοῖ καὶ ἀραιοῖ. 1360, 20.

πυκινὸν τὸ συνετὸν καὶ φρόνιμον, παρὰ τὴν πεύκην, ἥ ἀναλογεῖ πως κατὰ τὴν πικρότητα ἡ φρόνησις. 78, 42. 1007, 1.

πυκινὸν ἄχος τὸ πυκνοῦν καὶ συστέλλον τὴν καρδίαν, καὶ πυκινὸν ἄχευεν τὸ κατὰ συνέχειαν καὶ μὴ ἀραιῶς ἐκ διαλειμμάτων λυπεῖσθαι. 1673, 61.

πυκινὸν λόχος, ὅτι διὰ τὴν τῶν στρωμάτων πυκνότητα οὕτω λέγεται. 778, 53. 1582, 48.

πυκινὸς λόχος ὁ κατὰ σύνεσιν συσταθεὶς ἡ ὁ πεπυκνωμένος. 487, 40.

πυκνὰ μῆδεα τὰ συνετὰ βουλευματα. 408, 16.

πυκταλίζειν ἐν ἴσφ τῷ πυκτεύειν. 1322, 53.

πύκτης ἐστὶ ἐκ τοῦ ἔκτυμμα παρακειμένου ἐκβολῇ τοῦ τ λέγεται. 1322, 52.

πυκτίον, βιβλίον, ὅτι παρὰ τὸ πτύσσω ἐκβολῇ τοῦ τ λέγεται. 633, 7.

πυκτῶν ὀπλισμὸς περὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς δακτύλους, ἱστορία. 1324, 17.

πύλαι αἱ δίοδοι ἐφ' αἷς αἱ θύραι, θύραι δὲ αἱ σανίδες. 1142, 47.

καὶ ὅτι πύλαι μὲν αἱ τῶν πόλεων λέγονται, θύραι δὲ αἱ τῶν οἰκιῶν. 1257, 36. καὶ ὅτι ὁ μὲν πύλας εἰπὼν καὶ τὰς σανίδας ἐμφαίνει, ὁ δὲ σανίδας οὐκ ἦδη καὶ τὰς πύλας. 914, 1.

πύλαι Αἰδου ὁ Αἰδης, ὅτι διὰ τῆς εἰσόδου δηλοῦται καὶ τὰ ἐντός. 751, 37.

Πυλαίμηνος κύριον ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ διφθόγγῳ εἰ, ὡς καὶ τὸ μεσαιπόλιος. 360, 32.

πυλάρτης Αἰδης ὁ πύλας ἀραρυίας ἔχων, τουτέστι δυσεξίτητος. 718, 20. 914, 18. 940, 4. 1684, 42.

πύλη ὁ τῆς εἰσόδου τόπος, θύραι δὲ αἱ σανίδες. 895, 45. καὶ ὅτι πύλη παρὰ τὸ πτύσσω λέγεται, οἷον ἐκ πύλης. 721, 7. καὶ ὅτι οὐχ εὐφραίνεται ἐνικῶς παρ' Ὀμήρῳ τοῦ νομα. 758, 11.

Πυλὴν η, πόλις Αἰτωλική, ἥν ἐν τοῖς πεδινοῖς ἀδασκ Αἰολεὶς με-

τήνεγκαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τόπους. 311, 36.

Πυλοῖγεν ἡς ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς, ὅτι ἐκ τοῦ Πυλογενὲς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ εἰ, ἡ ἐκ τοῦ Πυλογενὲς τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ὁ. 172, 33. 1302, 28.

πύλος ἀντὶ τοῦ πύλη ἐν τῷ, ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι, Ἰλ. ε', 397. 333, 43. 563, 26.

Πύλος πόλις, ὅτι περὶ τὸ ἐσπεριον πλεονὸν τῆς Πελοποννήσου τρεῖς Πύλοι καλούμεναι πόλεις ἐγένοντό ποτε, καὶ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. 296, 27. 1394, 43. καὶ ὅτι Νηλεὺς ἐκπεσὼν Ἰωλκοῦ ἔκτισε τὴν Πύλον Μισητηρίων δόντων αὐτῷ μοῖραν τῆς χώρας, ἱστορία. 1454, 30. καὶ ὅτι ὑφ' Ἡρακλέους ἐπορθήθη διὰ τὸ μὴ βουληθῆναι τὸν Νηλεῖα καθάραι αὐτὸν τοῦ Ἰφίτου φόνου· ζῆται ἐν τῷ, Ἰφίτος ὁ Εὐρύτου. 879, 12. 1900, 20. καὶ ὅτι ἐν τῷ, Πύλος ἡγαθέη, τὸ ἡγαθέη κατὰ θηλυκὸν γένος ὑπαγορεύει λέγεσθαι τὴν Πύλον· καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, Πύλος ἡμιθάβεντος, οὐδὲν κωλύει θηλυκῶς ἀκούεσθαι τὸ Πύλος. 98, 5. 174, 24. 1514, 47. 1613, 46.

πυλωρὸς ὅτι ἐκ τοῦ ὠρεῖν, ὃ ἐστι φυλάσσειν, σὺγκείται τοῦ νομα. 1715, 19.

πύματον τὸ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ ἔσχατον. 1258, 9.

πυνθάνεσθαι τὸ μανθάνειν καὶ τὸ ἔρωτᾶν. 1432, 16. καὶ πυνθάνεσθαι ἀντὶ τοῦ διεξοδικῶς ἀκούειν καὶ δίχα ἐρωτήσεως ἐν τῷ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, Ὀδ. β', 315. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ ἔρωτᾶν. 1457, 30. καὶ ὅτι τὸ πυνθάνεσθαι γενικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, εἰ δὲ που Αἰαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυνθόμην, Ἰλ. ρ', 402. καὶ ἐν τῷ, πυνθανόμην Ἰθάκης, ἀντὶ τοῦ ἤκονον περὶ Ἰθάκης. 1097, 29. 1741, 18. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ πυνθάνομαι πῇ μὲν γενικῇ, πῇ δὲ αἰτιατικῇ συντάσσεται παρ' Ὀμήρῳ. 1021, 1.

πύνδ' αἰς συνήθως μὲν ὁ πυνθόμην,

παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. 870, 27.

πὺξ ἐπὶ ῥήματι διὰ παρὰ τὸ πτύσσω πτύξω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ὦ, ἐπεὶ πτύσσοντες τοὺς δακτύλους ἐπυγμάχουν. 1322, 38.

πυξίδες καὶ πυξία λέγονται οἱ γραφικοὶ πίνακες διὰ τὸ ἐκ πύξου σανιδίων κατασκευάζεσθαι. 632, 57. ζῆται τὸ πυξίον.

πύξινος, ὅτι οὕτως λέγεται σκωπτικῶς πᾶς τις ὠχρὸς τὴν ὄψιν ἀνθρώπου. 810, 40. 1350, 4.

πυξίον ἀντὶ τοῦ βιβλίου διὰ τὸ πυξίνας σάνιαι χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφὴν. 421, 14. 632, 57. 1851, 32.

πύξον εἰς Κύτωρον, παροιμία ἰμοία τῇ γλαῦκας εἰς Ἀθήνας. 88, 3.

πύξος ὅτι παρὰ τὸ πεπυκῶσθαι, ἦγουν πεπυκνώσθαι, οὕτω λέγεται διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου. 924, 39. 1350, 3. καὶ ὅτι πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος φύεται περὶ Κύτωρον πόλιν Παφλαγονίας. 361, 45.

πύδς, δξύτῳως κατ' ἀρσενικὸν γένος, τὸ καὶ πῦαρ, ὃ ἐστὶ τὸ πιότατον τοῦ γάλακτος, ὅθεν πυαρίτης, τὸ καὶ πόριφθον, ἐδώδιμόν τι, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. 1626, 5. 1877, 1.

πῦρ ὅτι ἀγνιστικὸν καὶ καθαρτικὸν ἐνομίζετο, ἥ καὶ τοὺς νεκροὺς ἔκαιον οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τινας κατήρξε τοῦ ἔθους, ἱστορία διεξοδική. 43, 6. καὶ ὅτι πῦρ ὄραν λέγεται λέων καὶ σὺς ἄγριος καὶ δράκων πολυαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1555, 43. καὶ ὅτι πυρὶ λάμπεσθαι καὶ καίεσθαι λέγονται οἱ τοῦ θυμουμένου δφθαλμοί. 58, 12. 17. καὶ πυρὶ διδόναι ἀντὶ τοῦ καῖσαι περιφραστικῶς. 1954, 11.

πῦρ, ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνεται τὸ ὕ τοῦ ὀνόματος, ἐν δὲ ταῖς πλαγαῖς συστέλλεται. 1859, 10.

πῦρ φανταστικὸν πυροβοληθὲν ἐξ ὀπλων καὶ σωμάτων ἀνθρωπίνων καὶ ἄλλων τινῶν οὐσιῶν κατὰ διαφόρους χρόνους, ἱστορία διεξοδική τῶν κατὰ μέρος. 512, 45.

πυρὰ ἐν ἴσῳ τῷ πυρκαῖα, ὅτι περιεκτικόν ἐστι. 1297, 33.

πυρὰ θηλυκῶς ἢ πυρκαῖα περιεκτικῶς, καὶ πυρὰ οὐδέτερος. 43, 25. 1297, 33. καὶ ὅτι ἡ πυρὰ πληθυντική ἐστὶν κατ' οὐδέτερον γένος ἀπὸ τῆς πῦρ ἐνικῆς εὐθείας κεινύται. 729, 63.

πυράγρα ὁ χαλκευτικός καρκίνος. 1154, 27. 1457, 54.

Πυραΐχμης, παλαιὸς τις Αἰτωλὸς σφενδονήτης δεξιός, πρὸς Ἀέγιμενον τὸν Ἐπειὸν μονομαχίας κατεσφενδόνησε, ἱστορία. 311, 19. καὶ Πυραΐχμης ἕτερος, δὲ ἀνελὼν Εὐδωρον τὸν Μυρμιδόνα αὐτὸς ὑπὸ Πατρόκλου ἀνῆρέθη. 1697, 57.

πυράκτεον, ἦγον ἐπυράκτου, Ὁδ. ι', 328. ὅτι παρὰ τὸ πῦρ λέγεται ἡ λέξις. 1631, 35.

πυραμοῦς, εἶδος πλακούντος, ζῆται ἐν τῷ χαρίσῳ. 1843, 24.

Πύρασος, πόλις τῆς Φθιώτιδος, παρὰ τὸ πυροφόρος εἶναι οὕτω κληθεῖσα, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πόλεως. 324, 14. 23.

πύραυρος, ὅτι ἐκ τοῦ πῦρ καὶ τοῦ αἵεν λέγεται. 1547, 64.

πυραύστης, ζωύφιόν τι, ὅτι παρὰ τὸ αἵεν ἦγον καλεῖν ἢ λάμπειν λέγεται, διὰ τὸ τῇ φλογὶ τῶν καιομένων πυρῶν προστρέχειν, ὅφ' ἥς καὶ ἀπόλλυται· ὅθεν καὶ παροιμία, πυραύστου μόρος, ἐπὶ τῶν ταχὺ θανατομένων ἐφ' οἷσι θρασύνονται. 1304, 8. 1547, 63. 1848, 35.

πυργηδὸν ἀρτίνεσθαι λέγονται τινες ἐν παρατάξει, ἦγον ἀσφαλῶς καὶ πυκνῶς δίκην πύργου συντάττεσθαι καὶ ἀφῆρῆναι. 892, 7. 923, 46.

πύργος, μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ ἐκ μέρους τὸ δλον τείχος, καὶ πύργος ὁμωνύμως ἢ πολεμικὴ παρώταξις. 709, 22. 908, 31. 47. καὶ ἄλλαχού πύργος ὁμωνύμως τάγμα τι τακτικὸν τετραγώνον. 469, 9. 22. 481, 45. 892, 11.

πυργῶσαι ἀντὶ τοῦ τεχίσαι, κτίσαι δὲ ἀντὶ τοῦ οἰκίσαι ἐν τῷ, οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἐπ' αὐτοῖσι πυργώσαντες, Ὁδ. λ', 263. 1683, 15. 1686, 8.

πύρεφθον, ἰδιώδιδόν τι ἐκ τοῦ

πρώτου γάλακτος γινόμενον, δὲ καὶ πυαρίτης λέγεται. 1626, 6.

πυρὴν πυρῆνος, μεταφορικῶς ἐξ ἀναλόγου ἢ ὁσιώδους ἀκινθὰ τῶν ἰχθύων, ὅθεν ἀπύρηνος ἔγχευς παρ' Ἀθηναίῳ. 1240, 32.

πυρηφόρον ἀντὶ τοῦ πυροφόρον, ἦγον αἰτοφόρον, ὅτι οὕτω καλεῖ Ὁμηρος πεδίον τι ἐγγὺς Λακεδαιμόνος, ἢ ὀνομαστικῶς ὡς εὐφορον ἐπιθετικῶς. 1478, 1.

πυριγενῆς Διόνυσος, ὅτι ἀστείως οὕτω λέγοιτ' ἂν ὁ κατακαυμένης καλούμενος οἶνος. 346, 32.

πυρικῆς μοχλός, ἢ πυριῆκης ὡς ταυνήκης, ὁ ἡκονημένος πυρὶ ἢ ὁ πυρίην ἔχων ἀκτὴν. 1635, 64.

πυρίστατος ὁ χυδαίως λεγόμενος πυροστάτης. 1827, 56.

Πυριφλεγέθων, ποταμὸς ἐν Ἀἰδου μυθνόμενος, ὅτι παρὰ τὸ πυρὶ φλέγεσθαι, ὅ ἐστι καίεσθαι, τοὺς νεκροὺς οὕτως εἴρηται· καὶ ὅτι παρὰ Κιμμεριοῖς ἱστορεῖται Πυριφλεγέθων ποταμὸς καὶ ἕτερος τις ἐν Ἰταλίᾳ. 1667, 32. 43. 53. καὶ ὅτι καὶ πυρὶ φλεγέθων λέγεται ὁ Ἡφαιστος ἐν παραθέσει ἐπιθετικῶς πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ἀίδῃ ἐν συνθέσει λεγόμενον ποταμοῦ. 1295, 52.

πυρκαῖα, ὅτι περιεκτικῶς λέγεται τοῦνομα. 1297, 33.

πύρινα τὰ πύρινα σιτία, ἦγον αἱ σιτώδεις τροφαί. 1824, 8.

πύρνος ταῦτο ὅπερ ψωμός. 1817, 44. καὶ ὅτι παρὰ τοὺς πυροὺς λέγεται ὁ πύρνος. 1586, 19. καὶ ἄλλαχού ὅτι πύρνος ὁ πύρνος ἄρτος, καὶ ὅτι καὶ πύρινα εὔρηται παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ γένους μεταπλάσμιον. 1782, 59.

πυροπίπης ὅτι παρὰ τὸ ὀπιπτεῖν εἶπουν ἐπαπτεῖν, ὅ ἐστι ἐπιτρεῖν, τοὺς πυροὺς λέγεται. 679, 39. καὶ ὅτι καθολικώτερόν ἐστι τοῦ παιδοφίλης τοῦνομα, ὡς καὶ τοῦ παρθενοπίπης τὸ γυναιμανής. 380, 12. καὶ ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ παρθενοπίπης σύγκειται τοῦνομα. 851, 54.

πυρὸς, σπόδιμόν τι ἄλλο παρὰ τὸν σίτον. 1876, 50.

πυροῦν, ἐν ἴσῳ τῷ καλεῖν. 876, 65.

πυροφόρος ἄρουρα ἢ σπερματοφόρος κατὰ συνεκδοχὴν. 907, 42.

πυρπαλάμη ἐλέγετο πᾶς τις παυόργος ἄνθρωπος, καὶ πυρπαλάμωσθαι τὸ κακοτεχνεῖν. 513, 30.

πυρπολεῖν τὸ νυκτὸς πυρσεύειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας, ἢ τὸ ἀπλῶς πῦρ ἀνακαλεῖν. 1646, 63.

Πυρρὸς, ἄκρα τις οὕτω λεγομένη, ἐφ' ἣ τὰ Γύργαρα πόλις Τρωαδική. 986, 54.

πυρρῆλαι, ὅτι οὕτως ἤκουον οἱ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς παρειαγόμενοι δοῦλοι. 432, 28.

πυρρήχη, δρχησις ἐνόπλιος ἀπὸ Πυρρήχου Ἀχαιῶνος καταδείξαντος αὐτήν, ἱστορία. 771, 52. 957, 46. ἄλλαχού δὲ ὅτι πυρρήχη εἰδὸς τι σεμνὸν δρχήσεως Κρητικῆς, ἥς τὴν εὐρεσιν οἱ μὲν Πύρρῳ τῷ Ἀχιλλέως ἀνατιθείσαν, οἱ δὲ Καστορί, οἱ δὲ Διονύσω. 1078, 19. καὶ πάλιν ἄλλαχού ὅτι Πύρρῳ τῷ Ἀχιλλέως πρώτῳ ἐκπηδήσαντι τοῦ δουρεῖον ἵππου παρωνομάσθη ἢ πυρρήχη, ὅθεν καὶ ὁ μετρικὸς ποδὺς πυρρήχιος. 1697, 5.

πυρρήχιος, ποὺς μετρικὸς δίσραχης χρῆσιμος εἰς πυρρήχην δρχησιν, ἢ δὲ πυρρήχην Πύρρῳ τῷ Ἀχιλλέως παρωνομάσται. 1697, 4.

Πύρρηχος Λάκων, εὐρετής τῆς ἐν ὅλοις δρχήσεως, ἱστορία. 771, 51. ζῆται ἐν τῷ πυρρήχῃ.

πυρρὸν χρῶμα ὅτι διαφέρει τοῦ ξανθοῦ καὶ τοῦ φοινικοῦ. 83, 10.

πυρρόπλης, ζῆται τὸ πυροπίπης. Πύρρος, υἱὸς Ἀχιλλέως ὁ καὶ Νεοπτόλεμος, ὅτι ἐκ τοῦ οἰονεῖ αὐτόχρομα πῦρ γεγονέναι οὕτως ἐκλήθη κατὰ Σοφοκλήν. 1187, 22. καὶ ὅτι Ἡπειρον ᾤκησεν ὁ Πύρρος συμβουλῇ Θέτιδος κατὰ χρῆσιν Ἐλένου, ἱστορία διεξοδική. 1463, 34. 1696, 43. καὶ περὶ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς ζῆται ἐν τῷ Νεοπτόλεμος.

πυρρὸς ἐπίθετον ὅτι δυσὶ ῥ γράφεται, καὶ ἔν ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς λέγεται. 1139, 19. ἄλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πυρρός. 492, 38. 843, 35.

πυρρὸς ὀξυτόνως ὁ πυρρόθυρις, Πύρρος δὲ κύριον βαρυντόνως. 638, 58. 907, 7.

πυρσεύειν τὸ νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοῖς πελαγίζοντας. 1646, 64. πυρσὴ κόμη ἢ πύρρον τὸ χρῶμα, ὅτι παρὰ τὸν πυρσὸν λέγεται. 83, 6.

πυρσὸς ταῦτ' ὅπερ φανός. 1571, 16. καὶ ὅτι ὁ πυρσὸς σύμβολον ἔν μύχης κατὰ τι ἔθος ἀρχαῖον. 669, 46.

πυρσουρίδες, φανοὶ πολεμίων ἔφουδον προσημαίνοντες. 1571, 26.

πυρφόρος καὶ πυρφορεῖν ὅτι πυρὰ τὸ πῦρ φέρον λέγονται. 1023, 33. καὶ ὅτι τὸ, μηδὲ πυρφόρον λειφθῆναι, παροιμιαικῶς ἐπὶ πανολεθρίας λέγεται. 893, 13.

πυρῶσαι ἐν ἴσῳ τῷ ἐμπρηῖσαι. 706, 21.

πύστις ἡ διερωτήσεως μάθησις, παρὰ τὸ πύσθω πένυσμαι πένυσσαι πένυσται. 421, 35. 522, 36. 1684, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι πύστις ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις, παρὰ τὸ πείθω πείσω ἐκβολῇ τοῦ ἐ πρὸς ἐήλωνται. 947, 51. 1385, 10.

πυστὸν τὸ ἀκουστὸν, καὶ ἄνυστον τὸ ἀνῆκουστον, ἐκ τοῦ πένυσται τρίτου ῥηματικῶς προσώπου. 1684, 37.

πῶ μόριον δξυνόμενον ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραταίνε Κρονίων, Ἰλ. γ', 302. 417, 17. καὶ πῶ ἐγκλινόμενον εἶτον τὸν ἑαυτοῦ τόνον ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ λῆξιν παραπεμπον, ὅλον ἐν τῷ, οὐδ' ἂν πῶ χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, Ἰλ. λ', 504. 859, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ πῶ μόριον ἐν ἀπλότητι μὴ περισπώμενον οὐδὲ ἐν συνθέσει περισπᾶται, ὅλον ἐν τῷ πώποτε, καὶ πώμαλα. 70, 44. 147, 21. 859, 16. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ εὐκρινέστερον ὅτι τὸ πῶ μόριον ἐν μὲν τῇ συνεπείᾳ τὸν ἑαυτοῦ τόνον κοιμίζει, ἐν δὲ συνεγκλίσει δξύνεται, ὅλον ἐν τῷ. οἰδέ τί πῶ μοι, Ἰλ. α', 542. καὶ οἰδέ νύ πῶ με ἔγνωσ, Ἰλ. χ', 9. 60, 12. 147, 14. 1254, 33. καὶ ὅτι παρέλκει ἐν τῷ, μὴ πῶ τι μεθίετε, Ἰλ. δ', 234. 467, 14.

πῶγων, ὅτι τῶν τοῦ πῶγωνος τριχῶν αἱ μὲν τοῦ ἄνω χεῖλους μύσταξ λέγονται, ἐπήνη δὲ αἱ τοῦ καίω. 1353, 56.

Πῶγων ὁμωνύμως δ' τῶν Τροίη-

νίων λιμήν, ἔφ' ᾧ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτρίχων τὸ γένειον καὶ σπανῶν τὸ, πλεονείας εἰς Τροίην. 287, 13. 398, 46.

πῶλεῖν τὸ πιπράσκειν, ὅτι ἀπὸ τῶν ζωικῶν πῶλων λέγεται, ὡς ἀπὸ τῶν ὄνων τὸ ὄνεισθαι καὶ τῶν ἀρνῶν τὸ ἄρνεσθαι· καὶ ὅτι τὸ πῶλεῖν καὶ πῶλεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀνυστρέφεισθαι διὰ τοῦ ὡ μεγάλων γραφονται παρ' Ὀμήρῳ, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν συγκείμενα διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, οἷον οἰονοπόλος καὶ ὄνειροπόλος. 942, 51.

πῶλεῖσθαι, συναναστρέφεισθαι, ὅθεν πώλησις, τὸ πῶ μέγα, πῶλεῖν δὲ τῷ μικρῷ. 843, 16. 1930, 37.

πῶλέσκω ῥῆμα παρὰ τὸν πῶλλω μέλλοντα τοῦ πῶλῶ πῶλῳ θέματος, ὃ δηλοῖ τὸ συναναστρέφωμαι. 140, 39.

πῶλυπος πῶλύπον, καὶ πῶλυν πῶλυπος κατὰ γλῶσσαν ὁ κοινῶς πολύπους. 1541, 23. 29.

πῶλῳ τὸ ἀνυστρέφωμαι, παρὰ τὸ πῶλῳ πόλος, τὸ πῶ μέγα, ὅθεν τὸ πῶλέσκω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 137, 26. 1528, 33.

πῶμα τὸ τῶν κιβωτῶν ἐπίθημα, ὅτι παρὰ τὸ πῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πτώμαι, λέγεται. 1056, 49. καὶ πῶμα ὁμωνύμως τὸ καὶ ἔκπωμα. 1161, 53.

πῶμαλα ὅτι ἐκ τοῦ πῶ μόριον καὶ τοῦ μάλα σύγκεται, καὶ ὅτι τοῦ πῶ μόριον κοιμήσαντός τὸν ἴδιον τόνον ἐξήγεσις αἰθις εἰς ὀξείαν γέγονε, διὸ καὶ προπαροξύνεται τὸ πῶμαλα. 147, 21. 969, 52. ζῆτει τὸ, πῶ μόριον. καὶ ὅτι ἐν τῷ πῶμαλα παρέλκει τὸ μάλα. 756, 11.

πῶποτε ὅτι προπαροξύνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πῶ μόριον σύγκεται, ὃ περ δξύνεται ποτε ἐν συνεγκλίσει, οἷον οὐδέ νύ πῶ με ἔγνωσ. Ἰλ. χ', 9. 147, 21. 417, 19. 858, 17. 969, 52. 1254, 33. ζῆτει τὸ, πῶ μόριον καὶ τὸ πῶμαλα.

πῶς παρακλήρωματικόν ὅτι προτασσόμενον ἐγκλιτικῶς μόριον δξύνεται, ὅλον ἐν τῷ, μάλα πῶς με καθίκεσ, Ἰλ. ε', 104. 969, 50. καὶ ὅτι τὸ πῶς μόριον ἐν τῷ, ἀλλ' μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσους

ἀγορῆσιν, Ἰλ. μ', 211. ὅτι εἰ μὲν ἐγκλίνεται κατ' ἐπιείκειαν λέγεται, εἰ δὲ θαναταστικῶς λέγεται παρυσπᾶται. 901, 1.

πῶς ἐγκλινόμενον ἀντὶ τοῦ ὅπως· ὅποτε ἐν τῷ, αἶ γὰρ πῶς αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, Ἰλ. χ', 346. 1273, 25.

πῶς κ' εἴοι, τί ἂν γένοιτο. 989, 64.

πῶτωνται, δευτέρως τῶν περισπώμενων, τὸ πῶ μέγα, ποτέονται δὲ κατὰ τὴν πρώτην τὸ πῶ μικρόν. 229, 24. 905, 27. 1188, 35.

πῶτὸ τὸ ποῖμιον εἶπον τὸ πληθὺς τῶν προβάτων, ὅτι παρὰ τὸ πῶ, ὃ ἔστι κτώμαι, λέγεται. 134, 43. 212, 39. 877, 50. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πῶ, ὃ ἔστι πίνω, δοκεῖ τισὶ λέγεσθαι τὸ πῶτ. 943, 63.

Ἀρχὴ τοῦ P στοιχείου.

ῥ τὸ στοιχεῖον ὅτι δυσπρόφορόν ἔστι τοῖς τραυλίζουσι. 1379, 55. καὶ ὅτι τὸ ῥ πλεονάζον ἐν τῷ λόγῳ, οἷον ἐν τῇ τῶν Ἑρετριέων διαλέκτῳ, κακίκεται· ἐν δὲ τῇ μιμητικῇ τραχυφωνίᾳ πλεονάζει δεόντως, οἷον ἐν τῷ, χέρεσθ' ῥηγνύμενον βρέμει, Ἰλιάδ. δ', 425. 279, 35. 492, 14. καὶ ὅτι καὶ ἐν τισὶ τῶν ὀνοματοποιημένων φωνῶν δεόντως ἔγκεται τὸ ῥ πρὸς τραχύτητος ἔμφασιν, ἐπεὶ μιμητικόν ἔστι τῶν τραχέων ἤχων. 1150, 29. 1119, 64. καὶ ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις τισὶ λῆξεσι πλεονάζει πρὸς τραχύτητος ἐκπετήθενσιν, οἷον ἐν τῷ οἰστρος καὶ ἀλάβαστρον. 1161, 28.

ῥ ἀρκτικὸν λῆξεων, ὃν ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ῥ ἢ ζ ἢ κ ἢ τ, ὅτι προσλαμβάνεται κατ' ἀρχὰς τὸ β Διολικῶς, οἷον ῥόδος βρόδος, ῥῖλα βρίλα, ῥάκος βράκος, ῥυτήρ βρυτήρ. 222, 4.

ῥ διπλοῦν, ὅτι τὸ ῥ διπλασιάζεται Ἀττικῶς κατὰ τὰς ἀδείκτους τῶν ἀπὸ τοῦ ῥ ἀρχομένων ῥημάτων. 118, 11. καὶ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ῥ κοινῶς ἐκφερόμενα διὰ δύο ῥ ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοί, οἷον ἄρησιν ἄρῃσιν, θαρσύν θαρσύν. 913, 55.

τροπικῶς τὸ δόλω τι μηχανῶ-
σθαι. 1807, 24.

ρας καὶ ρος λήγοντα ἐτέρῳ ῥ πα-
ραλήγοντα, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰας
καὶ εὖς παραγόμενα, οἷον Βο-
ρέας Βορρᾶς, στερεὸς στερεῶς.
1538, 31.

ῥάσατε ἀντὶ τοῦ ῥάντατε, προς-
τακτικὸν τοῦ ῥάζω θέματος, ὃ
παρὰ τὸ ῥῶ παρῆκται. 1231, 12.
1887, 38.

ῥάσμα τὸ ῥάντισμα, ὅτι ἐκ τοῦ
ῥάζω λέγεται. 1887, 43.

ῥάσσω τὸ ἐρῶμένως καταπίπτω,
ᾧθεν καταρῥάκτης, ὅτι παρὰ τὸ
ῥῶ λέγεται. 1887, 46.

ῥαφανίς, ὅτι πῆ μὲν ἐκτείνει, πῆ
δὲ συστέλλει τὴν λήγουσαν ἢ λέ-
ξις. 1220, 53.

ῥάφανος ὅτι ἐπὶ κράμβης λέγεται.
1623, 41.

ῥαχία ἡ ἄκτῃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς,
εἰτουν ὁ τόπος ὅπου προσαρᾶσ-
σουσι τὰ κύματα. 1540, 27.

ῥάχις ἡ δλη σύμπηξις τῶν τριά-
κοντα τεσσάρων σπονδύλων. 1530,
64. καὶ ῥάχισ ἐξ ἀναλόγου ἡ πε-
τρώδης ἔξοχή. 308, 19.

ῥάχος ἡ παρατείνουσα καὶ τραχεῖα
ἡών, καὶ ῥάχοι αἱ ἀκανθώδεις
καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι. 1540, 28.

ῥαψοδίαί τὰ τμήματα τῆς Ὀμή-
ρου ποιήσεως, παρὰ τὸ κατὰ
τεχνικὴν συνθήκην ἐρῶσθαι, καὶ
ῥαψῶδοι οἱ αὐτὴν περιᾶδοντες.
6, 13, 37.

ῥαψοδοὶ οἱ τὰ μέρη τῆς Ὀμη-
ρικῆς ποιήσεως συνειρόντες καὶ περιᾶ-
δοντες. 6, 24 — 34.

ῥάων δὲ νόσου ἰγμιασθεῖς. 1509, 45.

Ῥέα μυθικῶς μὲν ἡ τῶν θεῶν μή-
τηρ, οἰοῖται ἔρα, ὃ ἐστὶ γῆ. 46,
9. ἀλληγορικῶς δὲ Ῥέα ἡ ἀρχέ-
γονος ὕλη. 1012, 25. καὶ ὅτι πα-
ρὰ τὸ ῥεῖν λέγεται. 978, 44, 50.

ῥέδδω Βοιωτικῶς ἀντὶ τοῦ ῥέζω.
984, 1.

ῥέειν ὅτι κυρίως μὲν περὶ τῶν
ὕδατων λέγεται, περὶ τριχῶν δὲ
καὶ φύλλων τροπικῶς ἀντὶ τοῦ
ῥαδίως ἀποκρίπτεν. 631, 3. 1662,
61. καὶ ὅτι καὶ βέλη καὶ λίθοι
ῥέειν λήγονται τροπικῶς παρ' Ὀμή-
ρω. 896, 43, 49. καὶ ὅτι τὸ ῥεῖν

καὶ τὰ παρ' αὐτὸ ἐν τῇ συνθέ-
σει φυσικῶς οὐ διπλάζει τὸ ῥ,
ὥς καὶ παρ' Ὀμήρῳ πολλαχοῦ
τὸ μέτρον κατηγορεῖ, οἷον ἐν τῷ,
ἔγνω δὲ προρέοντα καὶ εὖξαστο ὃν
κατὰ θυμόν, Ὀδ. ε', 444. καὶ
ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο
κατὰ στόμα καλλιρόοιο, ibid. 441.
1545, 18.

ῥέζειν κατὰ μόνας ἑλλειπῶς λέγεται,
ῥέζειν δὲ ἱερὰ ἐντελῶς. 756, 2.

ῥέζω τὸ ἐρῶμένως πράττω, ὅτι
ἐκ τοῦ ῥῶ μονοσυλλάβου γέγονε.
441, 40. 984, 1. καὶ ῥέζειν μετα-
φορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἐνεργεῖν, ὃ
ἀντὶ τοῦ μεγῆναι γυναικὶ τίθεται
παρ' Ἀλκίφρονι. 762, 62, 64. καὶ
ῥέζειν ἀντὶ τοῦ θύειν· καὶ ὅτι
καὶ τοῖς νεκροῖς λέγεται τις ῥέζειν
παρ' Ὀμήρῳ. 1668, 38.

ῥέθρα, πάντα τὰ μέλη καὶ ἰδίως
τὸ πρόσωπον. 1257, 21.

ῥέθρος τὸ πρόσωπον Ἀολικῶς, πα-
ρὰ τὸ ῥέω ἤγουν ἐκβάλω δὲ ἀδ-
τοῦ φαίνεσθαι τὸ ἥθος, κοινῶς
δὲ ῥέθρα τὰ μέλη. 1090, 27.

ῥεῖτα ἀντὶ τοῦ ῥαδίως, ὅτι ἐκ τοῦ
ῥεῖα λέγεται προσθήσει τοῦ ἰ, τὸ
δὲ ῥεῖα ἐκ τοῦ ῥέω. 107, 29.

ῥεῖτα ζῶειν τὸ ἀπόνως καὶ κατὰ
ἔμφορον ῥησιώτην ζῆν. 1518, 39.

ῥεῖθρον τὸ ῥεῦμα, οἰοῖται ῥεῖθρον
τροπῇ τοῦ ῖ εἰς ῤ. 82, 43. καὶ
ὅτι Ῥεῖθρον καλεῖται ὁ τῆς Ἰθά-
κης λιμὴν, καὶ οὐ μόνον ὁ λι-
μὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερκεῖμενον
αὐτοῦ ὕδρος, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ
ῥεῖν ὕδατα εἰς τὸν λιμένα· καὶ
ὅτι ἐπιθετικῶς εἰρησθᾶν δοκεῖ
τὸ, ἐν λιμένι ῥεῖθρον, Ὀδ. α',
186. 1409, 31, 34, 36.

ῥέοντα ποτήρια ποιά, παρὰ τὸ
ῥεῖν οὕτω λεγόμενα. 1286, 25.

ῥέος τὸ ῥεῦμα, παρὰ τὸ ῥέω, ὥς
παρὰ τὸ βλέπω βλέπος. 1286, 23.

ῥερονπῶσθαι καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐρῶσθαι
ἐν τῷ, τὰ μοι ῥερονπόμενα καί-
ται, Ὀδ. ζ', 59. 1551, 40.

ῥεχθὲν δὲ τι νήπιος ἔγνω, Ἰλ. ρ',
32, υ', 198. ὅτι ἡ ῥεχθὲν φωνὴ
ἥτοι αἰτιατικῆς ἐστὶ πτωσεως
ὑποτασσόμενης τῷ ἔγνω ῥήματι,
ἢ πλαγίως ἀντὶ γενικῆς καίται.
1093, 19.

ῥέω καὶ ῥέος λέξεις ὅτι ἐν συνθέ-

σει ὑποτασσόμεναι πρὸ τοῦ ῥ
καὶ ἕτερον ῥ' προσλαμβάνουσιν,
οἷον χρυσοῦρῥος, πολυῦρῥον,
ὠκυῦρῥος. 671, 9.

ῥήγεα, ῥυπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσμα-
τα ἢ περιστρώματα, καὶ ἀπλῶς
πάντα τὰ βαπτὰ. 1400, 10. 1471,
54. 1661, 55.

Ῥήγιον, ὄνομα πόλεως, ὅτι ἀπὸ τοῦ
ῥήγνυειν δοκεῖ λέγεσθαι. 1126, 17.

ῥήγμιν ὁ αἰγιαλός, παρὰ τὸ ἐν
αὐτῷ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα. 109,
3, 13, 7. 492, 46. 1131, 37. καὶ ῥή-
γμιν ἡ τῆς θαλάσσης ἐπιφάνεια
ἐν τῷ, ἄκρον ἐπὶ ῥήγμινος ἁλὸς
πολιοῖο θέσκον, Ἰλ. υ', 229.
918, 35. 1206, 15. καὶ ῥήγμιν
ἁλὸς βαθεῖα, Ὀδ. μ', 214. ἡ
ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης παρὰ τὸ
ταῖς κύμασι ῥήγνυσθαι, βαθεῖα
δὲ εἴρηται πρὸς διαστολὴν τῆς
κατὰ τοὺς αἰγιαλούς, ἥτις ἀβα-
θῆς ἐστίν. 1719, 21.

ῥήγνυειν ἀντὶ τοῦ βιαίως ἀπο-
κόπτειν, οἷον ἐν τῷ, ῥήξας ἀσπé-
τω ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέ-
τρης, Ἰλ. υ', 139. 925, 18. καὶ
ὅτι τὸ καὶ τὰ παρὰ τὸ ῥήγνυειν
βιαίαν τινὰ κίνησιν σημαίνουσι.
1598, 27.

ῥήγνυσθαι ἔριν ἀντὶ τοῦ ῥή-
γνυμαι, ἤγουν εἰς πολλὰ μέρη
σκιεῖσθαι, Ἰλ. υ', 55. 1195, 57.
καὶ ὅτι καὶ ῥαγήναι πολέμου λέ-
γεται κατὰ διαφύρατος ἐννοίας,
καὶ συρῶσθαι μάχην ὁμοίως· καὶ
ὅτι καὶ ὁ αἰθὴρ ῥήγνυσθαι λέ-
γεται, ὅτε αἰθρία γίνεται. 1201, 9.

ῥήγος τὸ σαγίον διὰ τὰ ῥήγματα
τῶν κροσσῶν, ἢ τὸ βαπτὸν ὑφα-
σμα παρὰ τὸ ῥήξει, ὃ ἦν βύ-
ψαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 782, 17.
1471, 54.

ῥήιστη βιοτὴ ἡ μετὰ ῥεστώτης
ἔμφορος διαγωγὴ, ὅτι τοιαύτην
πλάττονται διάγειν οἱ ἐν ταῖς
καλουμέναις μακάρων νήσοις.
1509, 42.

ῥήιστον ὑπερθετικόν, ὅτι ἐκ τοῦ
ῥῆον γίνεται ῥῆμον, ᾧθεν τὸ ῥήι-
στον. 1509, 43.

ῥήιτερον καὶ ῥηότερον παρὰ ποιη-
ταῖς ἐν ἴσῳ τῷ ῥῆον. 216, 7.
1006, 7. 1029, 19. καὶ ῥηίτερος
πολεμίζειν κατὰ συνθήκην, Ἰλ.

σ', 258. ἀντὶ τοῦ ἐπολεμητό-
τερος. 1142, 11.
ῥήμα ὅτι παρὰ τὸ ῥῶ ῥήσω λέ-
γεται. 70, 31. καὶ ὅτι ῥήμα γενι-
κῶς λέγεται πᾶσα λέξις. 118, 19.
ῥήμα ἔξ ἀναλόγου νοούμενον, οἷον
ἐν τῷ, σίτον καὶ οἶνον ἔδοντες,
καὶ ἐν ἄλλοις. 145, 45. 420, 17.
907, 53 — 58. 1468, 21. 1593, 16.
ῥήμα ὑπὸ συστοίχου ὀνόματος συν-
εισαγόμενον, οἷον ἐν τῷ, εἰς
βασιλεὺς ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς,
Ἰλ. β', 205. ὑπακούεται γὰρ τὸ
βασιλεύειν. 200, 40. καὶ ἀντιστρό-
φως ὄνομα συνεισαγόμενον ὑπὸ
συστοίχου ῥήματος ἢ μετοχῆς,
οἷον ἐν τῷ, δικάσω, ἰδεῖα δὲ
ἔσται, ἢ δίκη δηλονότι, ὁμοίως
τῷ, Ζεφυρίη πνέουσα, ὑπακουο-
μένου τοῦ πνοῆ. 1573, 9.
ῥήματα ἀμφισβητούμενα, πότερον
περισπώμενά εἰσιν ἢ βαρύνοντα,
ὅτι ἐκ τῶν ἔξ αὐτῶν διὰ τοῦ
εἰμεῖναι ἢ ἡμεῖναι ὑπαρμεμφάτων
διακρινώσκονται, οἷον κνῶ κνή-
μεναι, εὐρῶ εὐρέμεναι. 1407, 60.
ῥήματα ἐνδεῆ προθέσεων ὀφειλο-
μένων αὐτοῖς ἐν συνθέσει, οἷον
εἰμι ἀντὶ τοῦ ἄπειμι. 75, 15.
ῥήματα κίνησιν σημαίνοντα γενι-
κῇ συντασσόμενα ἑλλειπῶς τῆς διὰ
προθέσεως, οἷον ἔρχονται πεδίοιο,
ἥγουν διὰ τοῦ πεδίου. 349, 28.
ῥήματα πεμπτόζυγα δισύλλαβα
ἀπὸ ταυτοζύγων τρισυλλάβων πα-
ραγόμενα, οἷον ὕψλω ἐκ τοῦ
ὀφείλω καὶ ἔγρω ἐκ τοῦ ἐγείρω.
28, 46.
ῥήματα περισπώμενα δισύλλαβα
τῇ ὁ συλλαβῇ παραλήγοντα ὅτι
καίπερ ἐκ βαρυτόνων τῷ εἰ πα-
ραληγόντων, οἷς συστοιχοῦσιν ὀνό-
ματα τῷ ὁ παραλήγοντα, γενό-
μενα, ὅμως αὐτὰ διὰ τοῦ ὦ με-
γάλου γράφονται, οἷον στρέφω
στρόφος στρωφῶ, νέμω νόμος
νωμῶ. 137, 24. 28.
ῥήματα τινα μὴ κινούμενα ἀνα-
λόγως, ἀλλ' ἑτεροκλήτως, οἷον
σταθμίζω ἐστάθμησα ὡς ἀπὸ
τοῦ σταθμῆω σταθμῶ. 114, 5.
ῥῆνες οἱ ἕρνες. 798, 37.
ῥῆξαι τὸ βίαι διακόψαι τὸ συνεχές.
426, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥῆξαι
καὶ τὰ ἔξ αὐτοῦ βίαιαν τινὰ κί-

νησιν σημαίνουσι. 1598, 30. καὶ
ῥῆξασθαι φάλαγγα, παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ διακόψαι συνασπισμὸν
πολεμίων. 833, 24. καὶ ῥῆξαι
ὁμωνύμως τὸ βῆσαι παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις. 782, 20. 1471, 55.
ῥῆξασθαι ἐν ἴσῳ τῷ ῥῆξαι πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 893, 61. ζή-
ται τὸ ῥῆξαι.
ῥῆξηνορία ἢ ἐκ ῥωμαλεότητος
ἀνδρία καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνδι-
σταμένων. 1762, 33.
ῥῆξήνωρ ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥῆσ-
σων πυκνότητα. 287, 29. 621, 60.
672, 18. 765, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
ῥῆξήνωρ, τὸ τε κύριον καὶ τὸ
ἐπίθετον, παρὰ τὸ ῥῆξαι τῇ
ἡνωρῇ τοὺς πολεμίους λέγεται.
1568, 16. καὶ ὅτι ἑλλειπῶς αἰτια-
τικῆς τινὸς λέγεται τοῦτομα.
678, 57.
Ῥῆσος, υἱὸς καθ' Ὀμηρον μὲν
Ἠϊονέως, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον
Στρυμόνος καὶ Εὐτέρπης, ὅτι ὑπὸ
Διομήδους ἑδολοφονήθη ὡς γρά-
φεται Ἰλ. κ', 470 sqq. 817, 26.
Ῥῆσος, ὁ καὶ Ῥοίτης, ποταμὸς
τῆς Τρωάδος, ὅτι ἀπὸ Καλῆς
Πεύκης ἄρχεται καὶ ἐμβάλλει εἰς
τὸν Γράνικον. 889, 59. 890, 6.
ῥῆσσειν παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
τὴν γῆν τοῖς ποσὶ παῖεν ἐν τῷ
ὀρχεῖσθαι. 1164, 27.
ῥῆσσω ῥῆμα ὅτι πῇ μὲν συστῆλ-
λει τὸ ἦ εἰς αἰ κατὰ τὰς πυρα-
γωγὰς, πῇ δὲ εἰς ὦ τρέπει.
1633, 47.
ῥῆτηρ ἀντὶ τοῦ ῥήτωρ ποιητικῶς.
762, 17.
ῥῆτορικὴ ὅτι φρόνησις ἐστὶ περὶ
λόγους κατὰ Στράβωνα. 96, 40.
καὶ ὅτι τὴν τοῦ λέγειν ἐπιστή-
μην τοῖς ἀοιδοῖς ἀνατίθησιν Ὀμη-
ρος ἐν οἷς λέγει, μῦθον δ' ὡς
ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλε-
ξας, Ὅδ. λ', 368. 1690, 35.
ῥητορικὸς λόγος διαφόρων ζώων
ἢ πραγμάτων ιδιότησιν εἰκαζό-
μενος παρὰ τὰς διαφορὰς αὐ-
τοῦ ποιότητος, ἑρμηνεῖα διεξο-
δική. 396, 6.
ῥητὸς μισθὸς ἀντὶ τοῦ ὠρισμένου.
1245, 56.
ῥήτρα παρ' Ὀμήρῳ ἢ συμφωνία
εἰπουν συνθήκη ἐπὶ τισὶ ῥήτοισι,
καὶ ῥήτραν ποιῆσθαι, Ὅδ. ξ',

393. ἀντὶ τοῦ στοιχῆσαι· παρὰ
δὲ τοῖς μεθ' Ὀμηρον ῥήτρα ἢ
δημηγορία. 1245, 56. 1765, 8. 12.
ῥήτραι αἱ ὠρισμέναι συνθήκαι.
1245, 56.
ῥήτωρ ὅτι παρὰ τὸ ῥέειν λέγεται.
96, 37. 396, 14.
ῥιγεδανή Ἑλένη παρ' Ὀμήρῳ
καὶ στυγερῇ, ἥν πάντες ἐρῶντας
καὶ στυγοῦσι. 429, 37. 626, 7.
1374, 36.
ῥιγεδανὸν τὸ λυπηρὸν καὶ φο-
βερόν. 1186, 63. 1559, 48.
ῥιγλὸν καὶ ῥίγιον τὸ φοβερὸν εἰ-
πουν φοβερόν. 412, 34. 1762, 41.
ῥίγιον, ἥγουν φοβικτότερον, ὅτι
παρὰ τὸ ῥίγος ἐκ τοῦ παρακολου-
θοῦντος λέγεται. 111, 18. 149, 26.
ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι ῥίγιον παρὰ τὸ
ῥιγοῦν λέγεται, καὶ ὅτι κυριολε-
κτικῶς κεῖται ἐν τῷ, ἀτὰρ τάχα
τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται, Ὅδ.
ρ', 191. καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ ἀντὶ
τοῦ φοβερόν καὶ φοβικτὸν μετα-
φορικῶς τίθεται. 1814, 55.
Ῥίγμος κύριον, τὸ ριῶτα. 1217, 61.
ῥιγῶ ῥιγῶσω κατὰ τὴν τρίτην ἐπὶ
ψύχους, ῥιγῶ δὲ ῥιγῶσω ἐπὶ φύ-
βου. 411, 26. 1770, 33.
ῥίζαι ὀφθαλμοῦ τὸ βαθυτάτον μέ-
ρος αὐτοῦ μεταφορικῶς. 1636, 7.
ῥίμφα, ἥγουν ταχέως. 1376, 34.
ῥινὸς ῥινός, ὅτι παρὰ τὸ ῥέειν δι'
αὐτῆς τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς περιίτ-
τωμα οὕτω λέγεται. 692, 18. καὶ
ὅτι ῥίνες πληθυντικῶς λέγονται
διὰ τοὺς αἰτόθι δύο πόρους. 998,
28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥίνες οἱ πό-
ροι τῆς ῥινός. 1063, 15.
ῥινᾶν τὸ ἔξαπατᾶν, ἀπὸ τῶν ἐκ
τῶν ῥινῶν ἀπατωμένων κυνῶν.
998, 29. 1822, 43.
ῥινὸς τὸ δέρμα εἰπουν ἢ βύρσα καὶ
ἢ ἀσπίς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον.
496, 2. καὶ ὅτι κατὰ Θηλυκὸν γέ-
νος λέγεται Ἰωνικῶς. 679, 45.
1926, 54. καὶ ὅτι παρὰ τὸ διὰ
τοῦ δέρματος ῥέειν τοὺς ἰδρωτὰς
οἷτω λέγεται. 692, 14. 18. 1208,
38. καὶ ὅτι καὶ ῥινὸς βοὸς ἐντε-
λέστερον λέγεται ἐπὶ ἀσπίδος, οἷον
ἐν τῷ, ῥινοῦ τε βοῶν εὐ ποιη-
τάων, Ἰλ. π', 636. 1079, 30. καὶ
ῥινὸς ὁμωνύμως ἢ ἀχλὺς παρ'
Ἰλλυριοῖς. 1536, 15.

- σκηπτρον εἶη λείπειν, οὐ μὲν καὶ πᾶν σκηπτρον ῥήπαλον. 672, 12. 862, 47. 1815, 10. 25.
- ῥοπή· ἐπὶ θανατηρῆς αἰτίας ἐν τῷ, μικρὰ παλαιὰ σῶματ' ἐνθάξει ῥοπή. 1266, 41. 1959, 20.
- ῥόπτρον, εἰδὸς τι ξίφους καὶ πάγης, ὅθεν καὶ ῥόπτρον δίκης λέγεται, καὶ ῥόπτρον θύρας τὸ ἐπισπαστρον, δι' οὗ ἔστιν ἐπισπασθῆναι, ὅ ἐστιν ἐλκύσαι, θύραν. 381, 22. 501, 19. 1429, 2.
- ρος λήγοντα παρώνυμα τριγενῇ ὅτι κοινῶς μὲν ὀξύνονται, Ἀττικῶς δὲ προπαροξύνονται τινὰ αὐτῶν, οἷον πόνηρος, μόχθηρος, βδέλυρος. 341, 15.
- ρος καὶ ρας λήγοντα ὀνόματα ἑτέρω ῥ παραλήγοντα, ἐκ τῶν διὰ τοῦ εος καὶ εας γεόμενα, οἷον στεῖρος ἐκ τοῦ στερεὸς καὶ Βορῆας ἐκ τοῦ Βορέας. 1538, 31.
- ῥοῦς, καὶ κατὰ ῥοὺν φέρεσθαι, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ βίον εὐροούντων. 1759, 55.
- ῥόρειν παροξυτόνως κατὰ γλῶσσαν ἀντὶ τοῦ ῥοφεῖν. 1430, 40.
- ῥοχθεῖν ὅτι πρὸς μίμημα ἤχου τραχέος ὠνοματοποιήσεται, ποιεῖ δὲ τὴν τραχύτητα ἢ τῶν δασέων ἐπαλληλία. 1540, 6.
- ῥο δὲ ἐκ τοῦ ῥσ γεόμενα, ὅτι τὸ ὀ υποτεταγμένον τῷ ῥ εἰς ρ τρέπουσιν οἱ Ἀττικοί, ὅθεν δύο ρ ἀναφαίνονται ἐν τῷ μυθῶνι καὶ κόρη καὶ Θαρρεῖν, ἃ ἐκ τοῦ Θαρρεῖν καὶ κόρη καὶ μυροσίνη λέγονται. 842, 35. 1627, 9.
- ῥύγχος ὅτι καὶ ἐπὶ ὀρνέων λέγεται. 1467, 18.
- ῥυδὸν ἐπὶ ῥήμα, τὸ καὶ ῥύδην, ἤχουν χύδην καὶ κατ' ἐπὶ ῥόϊαν. 1787, 35.
- ῥύειν καὶ ῥέεσθαι τὸ φυλάσσειν. 1159, 55.
- ῥύεσθαι τινα τὸ ἄλλως πως καὶ μὴ κατ' ἐξώνησιν ἀπαλλάξαι τινὰ ἐκ τῶν πολεμίων. 24, 24. καὶ ῥύεσθαι τὸ ἔλκειν καὶ τὸ φυλάσσειν. 814, 64. 1159, 55. 1773, 39. καὶ ὅτι τὸ ῥύεσθαι ἀπὸ τοῦ ῥύεσθαι λέγεται. 750, 49.
- ῥύμβος Αἰολικῶς ὁ κοινῶς ῥόμβος. 1387, 47.
- ῥέμη παρὰ τὸ ῥέω, ὃ ταῖς τὸν δηλοῖ τῷ χύω. 1168, 38.
- ῥύμος, ποταμὸς Σκυθίας, ῥυμὸς δὲ ὁ τοῦ ἄρματος προσηγορικῶς. 1967, 31.
- ῥυμὸς ὅτι παρὰ τὸ ῥύειν, ὅ ἐστι ἐλκύειν, τὴν ἄμαξαν λέγεται. 1350, 11. καὶ ὅτι πρῶτος ῥυμὸς παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἄκρον τοῦ ῥνμοῦ λέγεται, τὸ πρὸς τῷ ζυγῷ ἢ τὸ πρὸς τῷ ἄξονι. 623, 36. 40. 1064, 61.
- ῥύνδακος, ὄνομα ποταμοῦ Ἀσιατικοῦ, ὃ τινὲς ὀξυτόνως προσφέρουσι. 959, 32.
- ῥύπα παρ' Ὀμήρῳ τὰ ῥύπου μετέχοντα, ὅ ἐστιν ἐρρύπωμένα, ὅτι κατὰ γένους μεταπλασμὸν λέγεται τὸ ῥύπον ὑπὸ τοῦ ῥύπος. 108, 19. 1551, 58. 1553, 41.
- ῥυπᾶν ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν λέγεται καὶ ῥυποῦν κατὰ τὴν τρίτην. 1553, 29.
- ῥυπαροὶ ἄνθρωποι, ὅτι αὐχοὺς ἐπεκαλεῖτο πᾶς τις αὐχομῶν ἢ ῥυπῶν ἄνθρωπος. 1642, 61.
- ῥυποκόνδυλος ὁ ῥυπαρὸς καὶ φειδωλός. 1828, 11.
- ῥύσατο ἀντὶ τοῦ ἐκάλυψεν ἐν τῷ, Ἡὼ δ' αὐτὲ ῥύσατ' ἐπ' Ὀκεανῷ, Ὀδ. ψ', 244. 1947, 18.
- ῥύσθαι ὅτι ἐκ τοῦ ῥύεσθαι κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 1009, 36.
- ῥύσιον τὸ ῥύομενον εἴθουν ἐλκόμενον, καὶ ῥύσια ἐλαύνειν τὸ ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἐνέχυρα χροῦς. 877, 35.
- ῥύσκει ῥήμα ὅτι ἐκ τοῦ ῥύσω μέλλοντος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ κ'. 1373, 33.
- ῥυσσὴ γυνή ἢ ἐρρύσιτιδωμένη. 768, 4. 36.
- ῥυστάζειν τὸ κατὰ βίαν ἔλκειν, ὅτι παρὰ τὸ ῥύειν λέγεται. 1159, 57. 1795, 57. 1906, 1.
- ῥυσταξέσκω, ὅτι παρὰ τὸ ῥύω ῥύσω γίνεταί ῥυστῶ, ὅθεν ῥυστάζω καὶ ῥυσταξέσκω. 1373, 42.
- ῥυστακτὺς ἢ αἰκία καὶ ὁ βίαιος ἐλκυσμὸς, παρὰ τὸ ῥυστάζω, ὃ ἐκ τοῦ ῥύω. 1844, 47. 1906, 2.
- ῥυτὰ κέρατα, οἷς ἀντὶ ἐκπομάτων ἐχρῶντο οἱ ἄρχαῖοι ἄνθρωποι. 917, 57. ζῆται τὸ ῥυτόν.
- ῥυτῆρ ὁ χαλινός, παρὰ τὸ ῥύειν, ὅ ἐστιν ἐλκύειν· καὶ ῥυτῆρ ὁμω-νύμως τροχίσκος ποῖος, ὁ καὶ ῥόμβος. 1387, 44. 1906, 4. καὶ ῥυτῆρ ὁ φύλαξ, παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ φυλάσσειν. 1814, 50.
- ῥυτῆρες αἱ ἡλῖαι δι' ὧν ἐρύονται ὧδε κάκεισε οἱ ἵπποι. 1071, 38. καὶ ῥυτῆρες οἰστῶν ἀντὶ τοῦ ἐλκυσταί, τουτέστι τοξόται. 1846, 18.
- ῥυτίδες αἱ ἐπὶ τοῖς προσώποις τῶν γενηρακῶτων συστροφῇ τοῦ δέριματος, ὅτι παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὅ ἐστιν παρελκύνεσθαι, τὸ δέρμα λέγεται τουτόνομα. 768, 4. 37.
- ῥύτιον, πόλις Κρήτης προπαροξυτόνως ἐν δυσὶ διχρόνοις, Ῥοίτιον δὲ τῆς Τρωάδος ἐν δυσὶ διφθόγγοις ὁμοτόνως. 313, 24.
- ῥυτοὶ, ἤχουν ἐλκυστοὶ, καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ οἰστοί. 1846, 18.
- ῥυτοὶ λίθοι οἱ μὴ βαστακτοὶ, ἀλλ' ἐλκυστοὶ διὰ τὸ μέγεθος. 1563, 2. 1608, 9. 1748, 38.
- ῥυτὸν τὸ ἐλκυστόν, οἷον ἐρυ-στόν ἀπὸ βολῆ τοῦ εἰ καὶ τοῦ σ'. 1898, 52.
- ῥυτὸν, εἶδος ποτηρίου κερατοειδοῦς, ὅτι παρὰ τὸ ῥύειν λέγεται, καὶ ἔκφρασις διεξοδικῇ τῶν τοιούτων ποτηρίων. 1286, 27. 1402, 43. ζῆται τὸ ῥυτά.
- ῥυφεῖν Αἰολικῶς τὸ κοινῶς ῥοφεῖν. 1430, 39.
- ῥύω ἀντὶ τοῦ ἐρύω, ὅ ἐστιν ἐλκύω. 623, 36. καὶ ῥύω, ὃ ταυτόν πως ἔστι τῷ χύω. 1168, 39.
- ῥῶ τὸ στοιχεῖον ὅτι μιμητικόν ἐστι τῶν τραχείων ἤχων. 1150, 29. καὶ ἄλλα πάμπολλα περὶ τοῦ ῥ στοιχείου. ζῆται τὸ κατ' ἀρχὰς ῥ τῆς συστοιχίας.
- ῥωγαλέον τὸ διεβῆγγιμον τροπῇ τοῦ ῥ εἰς ὦ. 249, 27. 1746, 31.
- ῥῶγες, ὅτι μέρος τι τοῦ μεγάρου οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ῥῶγας δὲ βότρυς εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ῥῶγας βύρβαρον. 1633, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ῥῶγες ῥήγματα ἢ δόδοι εἴ-τουν θυρίδες, παρὰ τὸ ῥήσσω ῥήξω. 1922, 3. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ῥῶσσω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ ῥήσσω παρῴκεται, ὡς ἐκ τοῦ πτήσσω τὸ πτίσσω. 484, 3.
- ῥῶεσθαι τὸ σπονδαίως καὶ ῥω-μαλέως κινεῖσθαι. 145, 19. 1151, 44. 1194, 44. 1885, 59.
- ῥώμη ὅτι ἐκ τοῦ ἐρῶμαι πρώτου G g g

Σάλη γυνή Λισβία, παλγνια καὶ αὐτὴ συνταξαμένη. 1163, 15.
 σαλπικγών εἶδη ἕξ, πρῶτον δ' εὖρειν Ἀθηνᾶ, δευτέρον δ' εὖρειν Ὀσίρις, τρίτον τὸ Γαλατικόν, τέταρτον τὸ Παφλαγονικόν, πέμπτον τὸ Μηδικόν, ἕκτον τὸ Τυρσηνικόν, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1139, 53.
 σάλπιγξ Ἀθηνᾶ, ὅτι παρὰ Ἀργείοις τιμᾶται Ἀθηνᾶ σάλπιγξ ἐπικαλουμένη, διὰ τὸ εὖρεῖν σάλπιγγος γεγενῆσθαι τὴν Ἀθηνᾶν. 1139, 54.
 Σαμάρεια χώρα ὅτι παρὰ τὸ σῆμα σχεῖν Ἀσκαλάφου τοῦ Ἀρείως ἐκτὶ ταφέντος οὕτως ἐκλήθη, ἱστορία. 1009, 28.
 σαμβύκη, ὄργανόν τι μουσικὸν οὕτω καλούμενον. 1558, 7.
 Σάμη, νῆσος πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ, ἣ καὶ Σάμος λέγεται, ὁ πόλις Σαμαῖος, παρὰ δὲ τὸ Σάμος τὸ ἔθνηκόν Σάμιος. 1414, 55.
 ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Σάμος παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ καταλόγῳ ἡ ὑπερὸν Κεφαλληνία νῆσος· οἱ δὲ ὅτι Σάμος μία τῶν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ πόλεων, ἣ καὶ Σάμη. 307, 37.
 Σάμιοι ὅτι κατασχόντες τὴν περὶ Σέβαριν Σιρτίτιν καλούμενην χώραν πέρδικας πτοηθέντες ἀνέστησαν, ἱστορία. 789, 64. καὶ ὅτι Σάμιοι λάθρα τὰς παρθένους τοῖς θυμφοῖς συγκατευνάζουσιν, αὐτὰ φανερώς τοὺς γάμους τελοῦσι κατὰ τιμὴν Ἥρας, ἀπαγγελία τοῦ μύθου, ὅθεν ὠρμηται τὸ ἔθος. 987, 9. καὶ ὅτι Σάμιοι Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ ἔκτισαν καὶ ἐν βάρει πον τῆς Λιβύης ἔκτισαν. 1509, 38.
 Σαμοθράκη, ἣ καὶ Σάμος Ὁρηκίνη ἐν παραδείσει, ὅτι ὑπὸ Σαμίων ὠρίσθη, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τὰς ἀλχημικῶν αὐτῶν Ὁρήσας κατακαῦσαι αὐτῶν τὰ πλοῖα οὕτως ἐκλήθη. 917, 11. 1340, 15.
 Σάμος, πόλις Κεφαλληνίας ἣ καὶ Σάμη, καὶ Σάμος πόλις Ἀξιόλογος ἐν Ἰωνίᾳ, καὶ Σάμος Ὁρήκης ἣ καὶ Σαμοθράκη ἐν συνθείσει. 307, 37. ζῆται τὸ Σάμη. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Σάμος ἡ πόλις διὰ τὸ ὕψηλόν οὕτως ἐκλήθη, σάμος

γὰρ ὁ λόφος κατὰ γλῶσσαν. 1340, 14. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σάμος προσγορικῶς πᾶν ὕψος κατὰ γλῶσσαν. 917, 13.
 σαμφοράς ἵππος ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ σὰν ἐγκεχαρῆμενον ἔχειν παρῶσημον, σὰν δὲ τὸ σῆμα Ἀωρικῶς. 785, 31. 1127, 21.
 σανίς ὅτι οὕτως λέγεται ἰδίως, ἐν ἧ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ἧ τὰς δίκας ἐχάραττον. 1923, 46.
 σάννας ὁ μωρὸς παρὰ Κρατίνῳ, καὶ ὅτι πᾶς τις μωρὸς οὕτως ἐπεκαλεῖτο ἀπὸ τινος μωροῦ οὕτω καλούμενον. 777, 61. 1669, 45.
 ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σάννας οὐχ' ὁ ἀπλῶς εὐήθης, ἀλλ' ὁ μωρὸς, ἀπὸ ἔθνους τινὸς Ἀσιατικοῦ βαρβαρικοῦ καὶ ἀπαιδεύτου. 1761, 20. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ σάννας ἡ σάννος ὁ εὐήθης, ὅτι παρὰ τὸ σάινειν ἴσως λέγεται. 1792, 8.
 σαοφροσύνη καὶ σαόφρων ἀντι τοῦ σωφροσύνη καὶ σώφρων, ζῆται ἐν τῷ σωφροσύνη. 1936, 56.
 σαπρίας οἶνος ὁ σαπρὸς, ὁ ἐστι γέρον ἐῖτον παλαιὸς μετεληπτικῶς. 1449, 10.
 σαργάνη, σκεῦός τι ἐν ᾧ ἐφέροντο οἱ γαλαθῆνοι χοῖροι. 1752, 27.
 Σαρδανάπαλου θαλασσιουργία καὶ γυναικισμός, ἱστορία. 1489, 13. καὶ ὅτι Σαρδανάπαλοι ἐκαλοῦντο πάντες οἱ τρυφηταὶ ἀπὸ Σαρδανάπαλου. 1834, 29.
 σαρδάνιον ἡ σαρδόνιον γελᾶν, ζῆται τὸ, σαρδόνιος γέλως.
 Σάρδεις πόλις πληθυντικῶς, Ἀνδῶν ποτὲ βασιλείον γενομένη, ὅτι ὑπὸ Κιμμερίων ἐπιδραμόντων τὰ πολλὰ τῆς Ἀσίας ἐάλω ποτὲ, ἱστορία. 366, 17.
 σαρδίνοι, εἶδος ἰχθύος. 1475, 57.
 σαρδόνιος ἡ σαρδάνιος γέλως ὁ μετὰ ὀδύνης καὶ σισηρότων ἐκτον κεινόντων τῶν χειλέων καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γινόμενος, ἡ ὁ ἐπὶ καταμικρῇσι προσποιήτος, παρὰ τὸ σισηρῆναι, ὁ ἐστιν ὑπανοίγειν καὶ δονεῖν, τὰ χεῖλη, ἡ παρὰ τὸ τοὺς ἐν Σαρδοὶ τῇ νήσῳ σελίνων τινῶν γευσάμενους μετὰ σπασμοῦ σισηρότας ὀλλυσθαι. 1893, 4—18. ζῆται ἐν τῷ, Σαρδὼ νῆσος, ἡ καὶ Σαρδῶν,

ὅτι οἱ σελίνων τινῶν ἐν τῇ νήσῳ φνυομένων γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ σισηρότας ἀποθνήσκουσιν, ὅθεν τὸ σαρδόνιον γελᾶν λέγεται, ἡ ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ τοὺς γεγηρακότας τῶν γονέων εἰς βόθρον καταρῥέπτουσι καὶ ἀφροσιούμενοι τὸν φόνον σισηρόσι τοῖς χεῖλεσι τοῦτο ποιοῦσι ὥς δῆθεν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦτο ποιοῦντες. 1893, 11. 16.
 σαρκασμός, χλεύη, ὅτι παρὰ τὸ τῇ σαρκὶ δίκην θηρίου ἐμφυεσθαι τοὺς χλευάζοντας οὕτω λέγεται. 997, 37. 1949, 33. ζῆται ἐν τῷ βαρβαρισμός.
 σάρον τὸ σύρωτρον, ὅτι παρὰ τὸ σαίρω λέγεται. 1887, 34.
 Σαρπηδὸν κλητικὴ ἔτι ἐκ τῆς Σαρπηδὼν Σαρπηδότος εὐθείας κεινῆται. 940, 6. ζῆται τὸ, Σαρπηδότος γενεαλογία.
 Σαρπηδονία ἄκρα, ὅτι ἄκρα τις περὶ πον τὸν Καρδιανὸν κόλπον οὕτως ὠνομάζετο. 1340, 21.
 Σαρπηδότος τοῦ παρ' Ὀμήρῳ γενεαλογία, καὶ ὅτι δύο Σαρπηδότες ἱστοροῦνται, ὁ μὲν Ἀνίκιος, ὁ δὲ Κρής. 369, 11. 636, 25. καὶ ὅτι ἀπὸ μὲν τοῦ Σαρπηδὼν Σαρπηδότος ὡς Σαρπηδὼν κλητικὴ γίνεται, ἡ δὲ Σαρπηδὸν προπερισπωμένη κλητικὴ ἀπὸ τῆς Σαρπηδὼν Σαρπηδότος βαρυτόνου εὐθείας κεινῆται. 590, 42. 910, 2. 9.
 Σαρωνία, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ ἡ Τροϊζήν. 287, 11. ζῆται τὸ Τροϊζήν.
 Σατνιόεις, χεῖμαρος περὶ Πήδασον πόλιν Τρωαδικήν, ἡ καὶ Μονηρία ἐκλήθη ποτὲ. 623, 20.
 Σάτνιος, κύριον παρώνυμον ἀπὸ Σατνιόεντος ποταμοῦ. 996, 58.
 σάττω τὸ φορεῖω καὶ τὸ χυδαῖκῶς λεγόμενον παραγεμίζω. 588, 13.
 Σατυρικὴ ποίησις μέση ἱτραγωγίας καὶ κωμῳδίας. 1850, 37.
 Σατυρικὴ ὁρχησις, ζῆται ἐν τῷ σίκιννις. 1942, 7.
 Σαυροματῶν γυναῖκες ὅτι ἀνδρεῖαν ἐνδύσαι στολὴν ἐπολέμουν, ἱστορία. 1159, 51.
 σαυρωτήρ τὸ ὀπίσθιον τοῦ δόρατος σιδήριον, ὁ κατὰ γῆς πη-

προσώπου παθητικού παρακειμένου λέγεται. 1653, 52.
 ῥῶξ, εἰδός τι φυλαγγίου οὕτω λεγόμενον. 1633, 42.
 ῥῶοντο, ἔχουν ἐξῶμένως ἐκινεῖντο ἢ ἐπονοῦντο. 1052, 13. 1151, 3. 23.
 ῥῶπες, γιτὰ φρυγανώδη εὐλύγιστα, ἔξ ὧν ἔστι σχοινία πλέκειν, ὅτι παρὰ τὸ ῥέπειν λέγονται. 927, 51. 1652, 64. 1750, 2.
 ῥωπήια, γυτὸν ταῦτ' ὁπερ ῥῶπες. 927, 51. καὶ ζῆτει τὸ ῥῶπες.
 ῥωπίζειν ἐπὶ τοῦ σίμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν. 927, 57.
 ῥωποπερπερήθρα, σκῶμμα ἐπὶ χυδαίῃτῃ καὶ φλυαρίῳ, παρὰ τὸν ῥῶπον, ὃ διηλοῖ σίμμικτόν τινα καὶ εὐτελῆ φόρτον. 927, 56.
 ῥῶπος, λεπτός τις καὶ εὐτελής φόρτος, ὅθεν καὶ ῥωποπώλης λέγεται. 927, 53.
 ῥωχμὸς ταῦτ' ὑπερ ῥήγμα. 1309, 5.

Ἀρχὴ τοῦ Σ στοιχείου.

σ̄ στοιχεῖον, ὅτι ἡ τοῦ σ̄ ἐξήχης ἐξεκλίνετο ὑπὸ τῶν κωμικῶν, ὡς τραγωδία πρέπουσα. 1379, 56.
 σ̄ πλειονάζον κατ' ἀρχὰς τινῶν λέξεων, οἷον μικρὸν σμικρὸν, φάξω σθάξω. 134, 19. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ. 1170, 50. καὶ τοῖναντίον ἀποβαλλόμενον, οἷον ἐν τῷ σ̄ς ἔς. 525, 46.
 σ̄ πλειονάζον κατὰ τὸ τέλος τῶν εἰς τῆς ληγόντων ῥηματικῶν τινῶν ὀξυτόνων, οἷον τὸ χηρωστής καὶ δρχηστής. 384, 9.
 σ̄ πλειονάζον ἐν μέσῳ λέξεων πολυβραχέων, οἷον ἐν τῷ θεόσδοτον καὶ μογοστόκος, καὶ ἐν τῷ σακέσπαλος καὶ σικισφόρος. 422, 28. 528, 4. 843, 57. καὶ ἀπλῶς κατὰ τὸ μέσον, οἷον ἐν τῷ κομῶ κοσμῶ, ματροπὸς μαστροπός. 1161, 48. 1170, 50.
 σ̄ ἑλλείπον ἐν τῷ γνωτὸς καὶ ἄγνωτος, καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὸ ἀνυστός, οἷον ἐν τῷ ἀνήνυτος, καὶ ἐν τῷ κτίται, καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὸ σέσσωμαι, οἷον σωτήρ, ἄσωτος, ἐρμηγία διεξοδική. 384, 3.
 σ̄ τρεπόμενον εἰς ῥ̄ Διολικῶς κατὰ

τὸ τέλος τινῶν λέξεων, οἷον ἐν τῷ μάρτυς μάρτυρ. 114, 17.
 σ̄ τρεπόμενον εἰς θ̄ ἐν μέσῳ λέξεων, οἷον ἐν τῇ μηνιθμὸς καὶ ἐν ἄλλοις τισί. 375, 26. καὶ εἰς τ̄, οἷον ἐν τῷ, μεταίχμιον μεταίχμιον. 385, 1.
 σ̄ τὸ στοιχεῖον ὅτι οὐδέποτε διπλάζεται πρὸ συμφώνου. 880, 10. οὔτε μετὰ δίφθογγον πλὴν ἐν τῷ λείσσω καὶ κρείσσω. 64, 18.
 σ̄ λήγοντα ὀνόματα μακροκατάληκτα ἤνικα ὀξύνονται τὴν παραληγουσαν ἔχει ἐκτεινομένην, οἷον κνημῖς, γλωχῖς, ἡῶς, αἰδῶς. 26, 42.
 σ̄ ληκτικὸν ἐπιρρήμάτων τινῶν ἀποβαλλόμενον, οἷον ἐν τῷ, αὐθις αὐθι, μέχρις μέχρι, οὕτως οὕτω. 527, 11.
 σ̄ ἀντὶ τοῦ τινὰ Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. 148, 38. ὅθεν τὸ ἄσσα ἀντὶ τοῦ ἄτινα. 813, 42.
 σ̄ ἀντὶ τοῦ σῶα θηλυκῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ σῶα οὐδετέρως παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 959, 42.
 Σαβάζιος καὶ Σάβος ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ τινί. 1431, 48.
 Σαγγάριος, ὄνομα ποταμοῦ Φρυγικοῦ. 1083, 6.
 Σάγρα, ποταμὸς τῶν Ἐπιεφυρίων Λοκρῶν, καὶ παροιμία, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα, ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν ἀπιστουμένων δὲ διὰ τὸ δυσχερεῖς, ἱστορία διεξοδική, ὅθεν ὠρμηται ἡ παροιμία. 278, 6.
 σαγολαίφεια, ζῆτει ἐν τῷ λαίφρος. 1800, 9.
 σάθων, ζῆτει ἐν τῷ ἀνδροσάθων. 1908, 43.
 σαίνειν λέγονται τὰ ἄλογα ζῶα, ἰδίως δὲ οἱ κύνες, ἔχουν κολακεῖν σείοντα τὴν οὐρὰν, ὅθεν καὶ ἀνθρωποὶ σαίνειν λέγονται μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπούλως κολικεῖν, ὅτι παρὰ τὸ σῶ, ὃ ἔστι σείω, παραγῶγως λέγεται διὰ τὸ σείεσθαι τὸ οὐραῖον τοῖς σαίνουσι. 1603, 12. 1655, 39. 1792, 1.
 σαίνονρον ζῶον τὸ τῇ οὐρᾷ σαίνον. 1821, 51.
 Σακέα, ἐορτὴ παρὰ Βαβυλωνίους ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀγομένη, καθ' ἧς οἱ δοῦλοι ἤρχον τῶν ἰδίων

ἑαστοὶ δεσποτῶν, ἱστορία διεξοδική. 1098, 56.
 σακεύειν τὸ διὰ σάκου εἶπεν σάκου ὕλζειν. 940, 19.
 σακέσπαλος ὁ τὸ σάκος, ἦγουν τὴν ἀσπίδα, πάλλων, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ̄ τοῦτομα. 528, 4.
 σακεσφόρος ὁ σάκος, ἦγουν ἀσπίδα, φορῶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ̄ τοῦτομα. 528, 4.
 σάκκος, ὅτι καὶ ὁ κοινῶς λεγόμενος σάκος δι' ἐνὸς κ̄ ἐγράφετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ τὸ σάκος τὸ πολυμικρὸν ὄπλον. 588, 12. 940, 16. καὶ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐν δερματίνοις σκέουσιν ἀπετίθεντο τὰ ἄλφιστα ὅπως διὰ τὴν πυκνότητα μηδὲν διαφορῆται. 1446, 9.
 σάκτας, θύλακος, μάρσιπος εἶπουν σάκκος, παρὰ τὸ σάττω, ὃ δηλοῖ τὸ φορτίζω. 588, 13. 1446, 8. καὶ σάκτας ὁ φορτωτής, παρὰ τὸ σάττω, καὶ ὅτι οὕτως ἐκάλεον τινὲς τοὺς ἱατρούς. 1818, 2. 4.
 σακτός, παραγεμιστός, παρὰ τὸ σάττω σάξω. 261, 17.
 Σαλαμῖς, νῆσος πρὸς τῇ Ἀττικῇ ἢ καὶ Πιτυουῖσσι ποτὲ κληθεῖσα, περιμάχητός ποτε Ἀθηναίοις καὶ Μεγαροῖσι. 285, 36. καὶ Σαλαμῖς πόλις Κύπρου, ἦν Τεύκρος ὁ Τελαμῶνος ἔκτισεν ὁμώνυμος τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι Σαλαμῖνι τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Σαλαμῖνος τῆς νήσου, ἐρμηγία διεξοδική. 285, 4—36.
 σαλεῖται ὅτι ἐκ τοῦ σάλω ῥήματος παρήχθη. 1075, 45.
 Σαλμωνεύς, υἱὸς Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλώως, ὅτι ἀπὸ Αἰὸς κεραννοθήναι λέγεται, καὶ ὅτι περὶ τοῦ τὴν Ἥλειαν ἔβασιλεψε, καὶ ἀλληγορία τοῦ κατὰ τὸν Σαλμωνίαν μέθου. 1681, 61.
 Σαλμώνη, ὅτι μία τῶν περὶ Πύσαν ὀκτώ πόλεων, αἱ Πύσαι διὲς ἐκλήθησαν, οὕτως ἀπὸ Σαλμωνίως τοῦ Αἰὸς. 1682, 1.
 Σάλπη, ὅτι οὕτως ἐπὶ ποιητῆς παιγνίων διὰ τὸν τῆς συναγωγῆς σύλπης τοῦ ἰχθύος,

γνύμενον οἰονεῖ τινα σταυρὸν εἶ-
 τουν σχῆλοπα ἵστασθαι ποιεῖ τὸ
 δόρυ, ὅθεν καὶ οἰονεῖ σταυρωτὴρ
 λέγεται. 795, 30.
 σαυτὸν ἐπαινεῖς ὡς περ Ἀστυδά-
 μας, παροιμία. 957, 31. ζῆτει
 τὸ Ἀστυδάμης.
 σάφα ὅτι ἐκ τοῦ σαφῆ κατὰ συγ-
 κοπὴν λέγεται. 86, 31.
 σαφ. η. ν. ε. α. σ. χ. ἡ. ματος παραδείγμα.
 352, 7.
 σῶν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν
 ἀντὶ τοῦ ἰσῶξεν, ὅτι ἐκ τοῦ σῶ-
 ξεν ἀποκέκοπται. 1233, 59. καὶ
 ὅτι τὸ σῶν καθὼδ μὲν ἀναύξητόν
 ἐστὶν Ἰωνικῶς λέγεται, καθὼδ δὲ
 ἀποκέκοπται Διοικῶς ἐσχημά-
 τισται. 1004, 14. καὶ σῶν προς-
 τακτικῶς ὅτι ἐκ τοῦ σῶξαι κατ'
 ἀποκοπὴν λέγεται. 1740, 4.
 σαώτερος, συγκριτικὸν ἀπὸ τοῦ
 σώος, ὃ καὶ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ σώος,
 ὃ ἐστὶν ἰγῆς, λέγεται. 31, 38.
 σβ ἀρχικὰ λέξεων ὅτι διὰ τῶν ζβ
 ἐγράφοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις,
 οἷον ζβίσαι ἀντὶ τοῦ σβέσαι καὶ
 Ζυβήρα ἀντὶ τοῦ Σμύρνα. 217,
 24.
 σβέννυσθαι, ὅτι οὐ μόνον πῦρ
 ἢ φῶς σβέννυσθαι λέγεται, ἀλλὰ
 καὶ γάλα αἰγῶν παυσανέων τοῦ
 θηλάζειν, οἷον ἐν τῷ, γάλα αἰ-
 γῶν σβεννυμένων, παρ' Ὁμήρῳ
 ἐργ. 588. 1260, 5. καὶ ὅτι καὶ
 ἄνεμος σβέννυσθαι λέγεται διὰ τὸ
 οὐ μόνον ἐξ ὕλης ὑγρᾶς, ἀλλὰ
 καὶ ἐκ ξηρᾶς καὶ θερμῆς εἶναι
 τοὺς ἀνέμους. 1463, 6.
 σβεννώω ἐν ἴσῳ τῷ λήγῳ ἢ παύῳ
 καὶ κοιμῶ. 217, 27.
 σβέσαι μένος ἀντὶ τοῦ θανατοῦν
 παρ' Ὁμήρῳ, διότι σβέσις ἐστὶ
 τὸ ἐνθέρμου μένους ὃ ψυχρὸς
 θάνατος. 1078, 62.
 σέ αὐτὸν ἐν παραθέσει, ὅτι οὐκ
 ἀντὶ τοῦ σαυτὸν συνθέτου, ἀλλ'
 ἐπὶ ἐσοχῇ τινὶ πρόσκειται τὸ αὐ-
 τὸν ἐν τῷ, οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν
 χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρ-
 δανίδης Πηλεΐας, Ἰλ. χ', 351.
 1273, 38.
 σεβάσσεισθαι ἀντὶ τοῦ τιμᾶν ἢ
 αἰδεῖσθαι καὶ νειμισέσθαι ἐν τῷ,
 σεβάσματο γὰρ τόγε θυμῷ, Ἰλ.
 ζ', 167. 652, 28.

σέβας παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ αἰ-
 δῶς ἢ νείμισις, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκ-
 πληξίς. 468, 4. 1136, 59. 1483,
 62.
 σεβαστὸς ὅτι παρὰ τὸ σεβάζε-
 σθαι, ὃ δηλοῖ τὸ τιμᾶν, λέγεται.
 652, 29.
 σέβειν ἀντὶ τοῦ σέβασθαι παρὰ
 ποιηταῖς. 1429, 25.
 σέβομαι τὸ αἰδοῦμαι καὶ τὸ ἐκ-
 πληττομαι, παρὰ τὸ σέβας, ὃ-
 περ τὴν τε αἰδῶ καὶ τὴν ἐκπλητ-
 ξιν σημαίνει. 468, 3. ζῆτει τὸ
 σέβας.
 Σέως, ὄνομα βασιλέως τινὸς
 Αἰγυπτίου. 1763, 5.
 σείειν ζυγὸν λέγονται ἵπποι ἀντὶ
 τοῦ ἐρῶμένως κινεῖσθαι, ἐκ τοῦ
 παρεπομένου τὸ προηγούμενον.
 1477, 57.
 σείειν κᾶρα ὅτι ζυγομαχίαν ἵπ-
 πων δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ. 1536,
 49.
 σείω καὶ εἶω καὶ ἐμείω ἀντωνυμι-
 καὶ γενικαὶ ὅτι ἀναλογώτεραι εἰσι
 τῶν σείω καὶ εἶω καὶ ἐμείω. 13, 9.
 σειράδιον ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν
 λέγεται. 1923, 55.
 σειράζειν ἀντὶ τοῦ στρέφειν ἢ
 ἀστράπτειν ἢ τινάσκειν. 1709, 56.
 σειραὶ, πλέγματι ἀπὸ σχοινίων ἢ
 σπάρτων ἢ κανάβειος. 1291, 32.
 σειραῖος ἵππος, ὃ καὶ παρὰσει-
 ρος, ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν λέγε-
 ται. 700, 47.
 σειρὴ πλεκτὴ παρ' Ὁμήρῳ εἰδός
 τι σχοινίου, καὶ σειραὶ παρὰ τοῖς
 ὕστερον ἐκ σχοίνου φητοῦ πε-
 πλεγμένα. 1923, 50.
 σειρὴν, ζωῦφιόν τι ἔντομον ἀρσε-
 νικῶς λεγόμενον, ὃ καὶ σημειώδη
 τινὰ φωνὴν ἔχειν λέγεται. 1709,
 52. 1914, 40.
 Σειρήνες ὅτι Ἀχελῷου καὶ Μελ-
 πομένης θυγατέρες γεγονέναι μυ-
 θεύονται. 817, 31. καὶ ὅτι ἀντα-
 γωνισάμεναι ταῖς Μοῦσαις καὶ ἡτ-
 τηθεῖσαι ἐν ποινής λόγῳ ἀπετίλ-
 θησαν τὰ πτερά, ἐξ οὗ Μοῦσαι
 ἐπινίκιον στέφανον ἑαυτῇ κατε-
 σκεύασαν ἐκάστη, μῦθος. 85, 36.
 καὶ ὅτι καὶ τοὺς ἀνέμους θάλλειν
 αἱ Σειρήνες μυθεύονται, ὥστε
 γαλήνην ἐμποιεῖν τῇ θαλάσσῃ.
 1710, 34. καὶ ὅτι μία τῶν Σει-
 ρῶν Αἰγία ὠνομάζετο παρὰ

τὸ λιγαίνειν. 1586, 14. καὶ ὅτι ἡ
 τῶν Σειρῶν νῆσος Ἀνθεμοῦσα
 πρότερον ἐλέγετο ἐν τῷ Τερψιχ-
 κῇ οὔσα πελάγει. 1709, 43. καὶ
 ὅτι καὶ τὰ ἄστρα σείρια καὶ σει-
 ρῆνες ὁμωνύμως λέγονται, ζῆτει
 τὸ σείρια. 1709, 54. ἄλλαχού δὲ
 συνεχέστερον καὶ πλατύτερον περὶ
 τῶν Σειρῶν, ὅτι θεωρητικαὶ
 τινες καὶ πολὺστορες πλάττονται
 παρ' Ὁμήρῳ, ἕτεροι δὲ ἐταιρίδας
 τινὰς ψαλτρίδας τὰς Σειρῶνας ἐ-
 πέθεντο, οἱ δὲ πτεῖμα φασὶν ἐκ
 τινῶν πόρων γῆθεν ἀναφυσώμε-
 νον μέλος ἔμφασιν παρέχειν τοῖς
 παραπλέονσι τὴν τῶν Σειρῶν
 νῆσον· καὶ ὅτι τὰς Σειρῶνας οἱ
 μὲν Ἀχελῷου καὶ Στερόπης τῆς
 Ἀινθιάδος ἢ Τερψιχόρης τῆς
 Μοῦσης θυγατέρας γεγονέναι λέ-
 γουσι· καὶ ὅτι χόλῳ Ἀφροδίτης
 ὀρυθώθησαν καὶ ἔκρησαν Ἀν-
 θεμοῦσαν νῆσον τινὰ ἐν τῷ Τυρ-
 ρηνικῷ πελάγει· καὶ περὶ τοῦ ἀ-
 ριθμοῦ καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν
 διάφοροι λόγοι· καὶ ὅτι κατὰ
 Στράβωνα τρία νησίδια πρὸς τῷ
 Ποσειδωνιάτῃ κόλῳ τῆς Καμ-
 πανίας Σειρῆνες ἐκαλοῦντο, καὶ
 ἄλλα τινὰ περὶ τῶν Σειρῶν.
 1709, 25 — 55.
 σείρια τὰ ἄστρα, παρὰ τὸ σει-
 ριῶν, ὃ ἐστὶν ἀστράπτειν καὶ
 λάμπειν, ὅθεν καὶ ὁ Σείριος ἰδίᾳ
 κυλούμενος ἀστὴρ. 1709, 54.
 σειριῶν τὸ ἀστράπτειν καὶ λάμ-
 πειν, ὅθεν καὶ σείρια τὰ ἄστρα
 καὶ σειριῶν τὸ φλεγμαίνειν ἢ κα-
 ροῦσθαι. 1709, 54. 56.
 σεισμῶν εἶδη τρία, ὧν καὶ οἱ
 χασμυταὶ καὶ οἱ βρασμυταὶ.
 890, 56.
 σείω ὅτι παρὰ τὸ σέω λέγεται ἐ-
 πενθέσει τοῦ ἰ. 1278, 18.
 σέλας τὸ φῶς, οἷον ἐν σενομένη
 ἔλῃ, ὃ ἐστὶν ἡ ἐξοριώσα ἐκ τοῦ
 πυρὸς θερμασία ἢ λαμπρότης.
 700, 19. καὶ σέλας τὸ πῦρ παρ'
 Ὁμήρῳ, ἐκ τοῦ παρακολουθεῖν-
 τος. 1125, 39. καὶ ὅτι καὶ σέλας
 ἥλιον λέγεται ὡς καὶ περὸς.
 1908, 39.
 σελήναι ἐπὶ τριπόδων, ζῆτει ἐν
 τῷ, τριπόδες καθηγιασμένοι.
 1816, 30.
 σελήνια ἄνθρωπος ἢ ἐκ τοῦ

757. ἐν ἴσῳ τῷ θείναι τέρμα, ὃ ἐστὶν ὁροθετεῖν. 1303, 56.
- Σημάνθης ὅτι γράνας τὴν ἐν Αἰλίδι τῆς Ἰφγενείας σφραγὴν ἐγκεκαλυμμένον ἔγραψε τὸν Ἀγαμέμνονα. 1343, 62.
- σημάντωρ, ἄρχων ἢ βασιλεὺς, παρὰ τὸ σημαίνειν, ὃ ἐστὶν προστάσσειν. 820, 9. καὶ σημάντωρ ὁ ἀπλῶς ἐπιτάσσων καὶ σημαίων καὶ ἐπιστάτων. 1018, 8. 1810, 56.
- σημασιῶν μεταβολὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν φωνῶν κατὰ διαφόρους ἀνθρώπων γενεάς, οἷον μῦθος παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις ὁ ἀπλῶς λόγος εἶπουν ἀνθρωπίνῃ ὁμιλίᾳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ὁ πεπλασμένος λόγος, καὶ ἕκαστοι ἄλλων τινῶν παραδειγμάτων. 29, 24 — 38.
- σήματα τὰ γράμματα, Ἰλ. ζ', 168. ὡς σημεία τῶν ἐν τῇ φωνῇ. 33, 10. καὶ σήματα τὰ σημεία, οἷς ἐσημειοῦτο ποῦ ὁ δῖος ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ ἔπεισεν ἐν τῷ, ὃ δ' ἐπὶ πρῶτον σήματα πάντων, Ὀδ. θ', 192. 1591, 42.
- σημάτιον τὸ κοινότερον σημάδιον λεγόμενον ἐκ τοῦ σῆμα καὶ ὑποκορισμὸν. 1675, 44.
- σημεῖα λέγονται δὲ παρὰ καιρὸν ἢ τόπον συμβαίνοντα, ἢ τὰ παρὰ τὰ ὡς ἐπιτοπλεῖστον γινόμενα. 227, 26.
- Σῆμος, Μάγνης μελωδός, ζῆται ἐν τῷ σημῳδοί. 1941, 53.
- σημῳδοί, ὡς μελωδοί, ὅτι ἀπὸ Σῆμου τινὸς Μάγνητος διαπρέψαντος ἐν βιβλιακαῖς μελωδίαις ἐκλήθησαν. 1941, 53.
- σήπεις ὅτι τοὺς ἐπ' αὐτοὺς διασκελλουσας βλάπτουσι. 1259, 53.
- σήπεται λέγονται τὰ ξύλα φθιρόμενα, λύεσθαι ἔχουν ἀναλύεσθαι τὰ σχοινία, Ἰλιάδ. β', 135. 191, 40.
- Σηπιάς, ἀκτὴ ἄκρα περὶ τὸν Ἄθων, ὅπου ὁ τοῦ Ἡρόδου στόλος ἐδυστύχησεν, ὅτι παρὰ τὴν θέτιν φεύγουσαν τὸν τοῦ Πηλῶος γάμον εἰς σηπιάδ' ἐκεῖ μεταβλήθη οὕτως ἐκλήθη. 306, 11. 1152, 12.
- σήφραγγες, γῆς σχίσματα, ὅτι παρὰ τὸ καὶ σισφρέναι, ὃ ἐστὶν κεχηνέναι, οὕτω λέγονται. 1887, 36. 1959, 49.
- Σήσαμος, χωρίον Παφλαγονικόν, ἀκρόπολις, Ἀμύστρεως οἰκητήριον τοῦ ἰστορουμένου Οἰνείως· καὶ Σήσαμος νῆσός τις. 362, 5.
- Σηστός, πόλις Ἑλλησποντιακὴ ἀντικρὺ Ἀβύδου, μικρὰ εὐερκής δὲ ποτε οἶσα καὶ σκέλει διπλῆς θροῦ συνάπτουσα πρὸς τὸν ἴδιον λιμένα· καὶ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς προφέρεται τὸ Σηστός ὄνομα. 356, 42. καὶ ὅτι Σηστός ἐπεκλήθη πόρνη τις παρὰ τὸ σῆθαι, ὃ ἐστὶν ἀποδύειν, τοὺς αὐτῇ συνόντας. 1259, 7.
- σητάνειος ἄρτος ὅτι παρὰ τὸ σῆθαι λέγεται. 1792, 4.
- σθα λήγοντα εὐκτικά, οἷον κλέισθα ἀντὶ τοῦ κλέοις, ὅθεν δῆλον ὅτι καὶ τοῖς εὐκτικοῖς προσέρχεται ἐπεκτατικῶς ἢ θα συλλαβή. 1308, 29.
- σθαι λήγοντα ἀπαρέμματα τῷ εἰ παραλήγοντα, μὴ ὄντα ὑπὸ τῶν εἰς μί, ἔχοντα δὲ ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους τὸ ἰ συνισταμένον, παροξύνεται, οἷον λιπέσθαι, πιθέσθαι, ἰκέσθαι, λιτέσθαι. 1045, 11.
- Σθένελος ὁ Κομήτου ἐπαναστὰς Διομήδης, ὡς καὶ Λεῦκος Ἰδομενεύς. 1860, 64.
- σθένος ἔχειν ἀντὶ τοῦ δυναμοῦσθαι, οἷον ἐν τῷ, νύκτα μὲν εἰν ὀρορῇ σθένος ἔχομεν, Ἰλ. σ', 274. 1141, 40. καὶ σθένος ἐν ἴσῳ τῷ μένος ἐν τῷ, χερσὶ τε ποσὶ τε καὶ σθένει, Ἰλ. υ', 361. 1211, 22.
- Σθένων, ὄνομα ἐνὸς τῶν Ποσειδῶνος ἵππων, παρὰ τὸ σθεναρὸν τοῦ σισίχθονος Ποσειδῶνος. 918, 14.
- σθω ληγόντων προστακτικῶν γραφὴ ληκτική, ὅτι τὰ εἰς ὦ λήγοντα καὶ διὰ τοῦ σ ἐκφερόμενα προστακτικὰ τὸ σ ἔχει πρὸ τοῦ ὦ, πλὴν τοῦ ἔστω καὶ ἴστω, καὶ διαίτησις διεξοδικὴ περὶ αὐτῶν. 1755, 55.
- σθω ληγόντων ἐρημάτων παραγωγὴ ἀπὸ μελλόντων εἰς σω ληγόντων, οἷον ἔσω ἔσω ἔσθω, βιβῶ βιβῶσω βιβῶσθω. 1071, 28.
- σι λήγοντα ὀνόματα καὶ ἐπιρῶματα, λεγόμενά ποτε καὶ μετὰ τοῦ ν, οἷον εἴκοσι καὶ εἴκοσιν, πέρουσι καὶ πέρουσιν. 1417, 30.
- σι συλλαβὴ πλεονάζουσα ἐπεκτατικῶς, οἷον ἐν τῷ τοῖσδε τοῖσδεσι, καὶ λάβη λάβησι. 818, 39. καὶ ὅτι τὰ εἰς σι λήγοντα τρεῖς πρόσωπα ῥηματικά ἐνικὰ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ σι, οἷον δῶ δῶσι, λάβη λάβησι. 1424, 36. καὶ ὅτι αὐτὸν δευτέρων πρόσωπον ῥηματικὸν εἰς σι λήγει, πλὴν τοῦ ἔσσι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δευτέρου. 1408, 15.
- σίαλον οὐδετέρως τὸ ἀποπνύμενον περίπωμα. 1390, 57.
- σίαλος ὁ ἐν οἴκῳ τρώφιμος εἶπουν σιτευτὸς χοῖρος, παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἄλλος. 747, 53. 1241, 37. 1446, 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σίαλος ὁ μέγας καὶ εὐτραφὴς χοῖρος, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἄλλος λέγεται ἢ παρὰ τὸ σισιτεῖσθαι. 1752, 9. 19.
- Σίβυλλα, ὄνομα γυναικὸς τιτοῦ μαντικῆς, ἀφ' ἧς Σίβυλλα πᾶσαι αἱ μαντικαὶ γυναικες. 351, 31.
- σι βύνη ὅτι διὰ τοῦ σ λέγεται παρὰ τοῖς λογίοις, κοινότερον δὲ ἱβύνη διὰ τοῦ ζ. 1554, 15.
- σιγαλόεις θρόνος ὁ ποικίλος διὰ τὸ κατεστίχθαι, ἢ ὁ σιγῇ ἐμποιῶν διὰ τὸ ἀξιοθέατον. 1525, 20.
- σιγαλόεν οἶκημα ἐκθετικῶς τὸ σιγῇ μετὰ θαύματος ἐμποιῶν τοῖς βλέπουσι. 1808, 27.
- σιγαλόεντα τὰ σιγῇ ἐμποιῶντα ἢ τὰ σιγῇ καὶ ἀκτυπα, καὶ ὅτι δέσματα καὶ εἴματα καὶ ἡνία καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα λέγονται ἐπιθετικῶς. 1280, 47.
- σιγαλόεντα ἀμύγδαλά τινα λεπτόφλοια καὶ διὰ τοῦτο εὐθραυστα καὶ μὴ ἤχοντα ἐν τῷ θρασέσθαι. 728, 41.
- σιγαλόεντα εἴματα τὰ ἀπαλὰ καὶ διὰ τοῦτο σιγῶντα, ὃ ἐστὶν μὴ ἤχοντα, μετῆνεται δὲ ἀπὸ ἐμψύχων τὸ σιγῶν. 1549, 62.
- σιγαλόεντα ἡνία τὰ ἀπαλὰ πολυλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἤχηται γὰρ

Σικυνώνια, ὑποδήματα ποῖα ἀπὸ Σικυνῶνος λεγόμενα. 1302, 22.

σικχάζω καὶ σικχός ὅτι παρὰ τὸν σίσχη παρακείμενον τοῦ σίζω θέματος λέγονται πλεονασμῷ τοῦ κ', ὡς καὶ τὸ Βύχος Βύχος. 493, 25.

Σικληνοί, δαίμονες τινες ὁρχηστικοὶ Διονίσου ὁπαδοί, ὅτι παρὰ τὸ συλλαίνειν λέγονται. 204, 25. σίλιγνις, εἶδος τι σπορίμου, ὅθεν καὶ σιλιγνίτης καὶ σιλιγνίας ἄρτος. 1753, 6.

σίλλοι, εἶδος ποιήσεως καμικῆς, καὶ σίλλογραφοὶ οἱ τῶν σίλλων ποιηταί. 204, 23.

σιλόδουροι παρὰ Γαλάταις λέγονται οἱ τῷ βασιλεῖ σιζῶντες καὶ συναποθνήσκοντες, οἱ ἐχωλιμαῖοι Ἑλληνικῶς λέγοντι ἄν. 1278, 32.

σιλοῦν τὸ τοὺς ὁρθαλοὺς παρασύροντα γλευρίζειν. 204, 27.

σίλουρος ἰχθὺς ὅτι παρὰ τὸ σείειν τὴν οὐρὰν λέγεται ἀπείλει τοῦ εἰ τῆς σι συλλαβῆς. 989, 11.

σίμβλον τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ μελιτουργοῦσιν αἱ μέλισσαι. 178, 18.

Σιμοεῖσιος, ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ παρὰ Σιμόντι γεννηθῆναι οὕτω κληθεὶς. 500, 13.

σιμόν τὸ κοῖλον καὶ ταπεινόν. 217, 15. 23.

σίμος, ἰχθὺς ποῖος, ὅτι βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ σιμῆς ἐπιθέτου. 906, 55.

σιμοῦσθαι καὶ ἐν συνθέσει ἀποσιμοῦσθαι, ζῆται τὸ ἀποσιμοῦσθαι. 965, 45.

Σίμων ἀντὶ τοῦ Σιμωνίδης καθ' ὑποκορισμὸν, ὅτι διὰ τοῦ ὦ μεγάλου κλίνεται. 1653, 33.

σιναπῶ τὸ δριμύττομαι, ὅτι παρὰ τὸ σίνηπι λέγεται. 1061, 5.

σίνδρωνες οἱ κοινῶς λεγόμενοι δουλέκδουλοι. 1024, 41.

σίνηπι ὅτι παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὥπας οὕτω λέγεται. 1061, 3.

Σίνις Σίνδος, ὄνομα ληστοῦ, ὅτι παρὰ τὸ σίνεσθαι λέγεται ὡς καὶ τὸ σίντης τὸ προσηγορικόν. 158, 20. 857, 47.

σίντης λέων ὁ βλαπτικός. 857, 46.

Σίντιες, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθησάν ποτε οἱ Ἀθήνιοι παρὰ τὸ σίνε-

σθαι, ὃ ἔστι βλάπτειν· καὶ ὅτι σίνης μὲν τὸ προσηγορικόν διὰ τοῦ ἦτα γράφεται, Σίνις δὲ τὸ ἰθνηκόν διὰ τοῦ ἰῶτα. 158, 4. 11. 18.

Σίνων καταμηνίσας τὸν δούρειον ἵππον τοῖς Τρωσίν, ἱστορία. 1494, 39.

Σινώπη, πόλις Ποντικῆ, ὅτι ἐλαίαις πλεονάζει. 346, 2. καὶ ὅτι ἀπὸ Σινώπης ἡρωίδος ἐκλήθη. 1721, 9.

Σινωπικὸν στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς τεκτονικὰ ἔργα καὶ ἐχρησμέυεν ὡς καὶ τὸ Χαλκιδικόν. 294, 5.

σίον, εἶδος φυτοῦ σελίνω ἑλείω τὰ φύλλα παραπλήσιον. 1524, 53.

σιός ὁ θεὸς Ἀωρικῆς, ὅθεν τὸ, νῆ τῷ σιῷ, παρὰ Λάκωσιν ἀντὶ τοῦ νῆ τῷ θιῷ, τῷ Διοσκούρῳ δηλονότι. 631, 42.

σίπαλος ὁ εἰδεχθῆς κατὰ γλῶσσαν. 927, 20.

Σίπυλον, ὄρος Φρυγιακόν, περὶ ὃ τὰ κατὰ τὴν Νιάρην γεγονέναι μνθεύεται. 1367, 54.

σίραιον οὐδετέρως, ὁ καὶ σίρινος λεγόμενος οἶνος πολὺ ξψημα ἔχων. 1385, 15.

σίρινος οἶνος πολὺ ξψημα ἔχων, ὁ καὶ σίραιον οὐδετέρως λεγόμενος. 1385, 14.

Σίρις, ὄνομα πόλεως Ἰταλικῆς ἐν δυοῖ ἰῶτα γραφόμενον κατὰ τὸ κίρις καὶ ξίρις. 391, 36. καὶ ὅτι Σάμιοι κατασχόντες τὴν Σιρῖτιν χώραν ἐπὶ περδίκων ἀνέστησαν. 790, 1.

σίρμις, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Ξάνθος ὁ Λυκαϊκὸς ποταμός. 907, 30.

σίρμβοι οἱ θύσανοι εἶτον κροσσοὶ κατὰ γλῶσσαν. 976, 28.

Σίσυφός ὁ σοφὸς ἀριθμητῆς παρὰ Ἀνυόφρονι. 631, 46.

Σίσυφος τὸν Θάνατον δήσας, μῦθος καὶ ἀλληγορία καὶ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος, καὶ διὰ τὴν Ἰδου μνθεύεται κολάζεσθαι ὁ Σίσυφος, καὶ τίνι τρόπῳ, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 631, 33. 41. 1701, 50 — 1702, 3.

σιταρχεῖν τὸ σίτον ἐπαρκεῖν. 626, 55.

σίτον καὶ σιτόν οὐδετέρως οἱ εἰς βρωσιν κατεργασμένοι πυροὶ εἰ-

τούν ὁ ἄρτος, σῖτος δὲ ὁ ἀκατέργαστος. 726, 28. 1170, 32. 1401, 64. 1794, 57.

σίτος ὅτι ἐκ τοῦ σίω ὄνματος γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ εἰ. 989, 10.

καὶ τί διαφέρει τοῦ σίτον οὐδετέρως λεγομένου, ζῆται τὸ σίτον.

σίττα ἢ σίττε, ἐπίφθεγμα ποιμνικὸν ἐπισπενυστικὸν τῶν θρεμμάτων, ὃ καὶ σίττα λέγεται. 855, 26. 1963, 43. ζῆται τὸ σίττα.

σίττυβος κατὰ τινος ταῦτο ὅπερ λοπάς, ἢ κύκκβος. 872, 14.

Σιτῶ Ἀρηιτῆρ παρὰ Συρακούσις τιμωμένη πρὸς εὐφροσίαν τοῦ σίτου. 265, 33.

σιφλός ὁ εἰδεχθῆς παρὰ Ἀνυόφρονι, ὅτι παρὰ τὸ σίπαλος ταῦτο τοῦτο σημαίνειν λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν, ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ τὸ σιφλοῦν παρ' Ὀμήρῳ. 972, 30. καὶ μετ' ἑλίγα σιφλός ὁ ῥάθυμος, χαῦνος, ζοφός, ὅθεν καὶ ῥῥμα σιφλοῦν Ἰλ. ε', 142. 972, 36. 39.

σιφλώσειεν, Ἰλ. ε', 142. ἀντὶ τοῦ κακώσειεν ἢ μωμητὸν καὶ εἰδεχθῆ καὶ χαῦνον ποιήσειεν, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 972, 29 — 42. ζῆται τὸ σιφλός.

σιωπῆ ὅτι οἰονεὶ σιγητικὴ λέγεται κατὰ συγκοπὴν ἢ κρῶσιν. 245, 36.

1424, 32. [1424, 32. leg. σιγητικὴ pro συγκοπή.]

σιώπησις, σχῆμα λόγου. 37, 18.

καὶ περὶ τινῶν παραδειγμάτων αὐτοῦ. 154, 20. 174, 20.

σκ ἀρκτικὰ λέξεων ἐκ τῆς ἐς προθέσεως συγκειμένων δι' ἀποβολὴν τοῦ εἰ τῆς προθέσεως, ὃ κατ' ἀρχὰς εἶχον ἀπαθῆ ὄντα, οἷον ἐσκορμίζεον σκορακίζεον. 82, 33.

σκάζειν ὅτι παρὰ τὸ κῶ, ὃ δηλοῖ τὸ κεῖμαι, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ', κεῖσθαι γὰρ μελετῆ ὁ σκάζων. 142, 5. 885, 54. 1170, 49. 1469, 1.

σκαῖα χεῖρ ἢ ἀριστερὰ, παρὰ τὸ οἰονεὶ σκάζειν, ἔχουν χωλεύειν, περὶ τὰς ἐνεργείας· καὶ ὅτι σκαῖα μέρη λέγονται τὰ δυτικά, καὶ σκαῖος ἄνθρωπος ὁ ἀγροίκος καὶ ἀκαίδευστος, καὶ Σκαῖος κύριον ὁμωνύμως τῷ ἐπιθέτῳ. 142, 4.

καὶ σκαῖον τὸ ἀπαίσιον, ζῆται ἐν τῷ, ἀριστερὰ χεῖρ. 129, 11.

Σκαιαὶ πύλαι τῆς Τροίας, αἱ καὶ Ἀρδανίαι ἀπὸ Ἀυρδάνου ἐνόητε λέγονται παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἀπὸ Σκαιοῦ τινὸς ὀνομασμένου τεχνίτου οὕτως ἐκλήθησαν, ἥ παρὰ τὸ δυτικαὶ εἶναι, σκαιὴ γὰρ λέγεται τὴ τε ἀριστερὰ καὶ τὰ δυτικὰ μέρη. 394, 36. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι αἱ Σκαιαὶ πύλαι τῆς Τροίας ἔτεροι ἦσαν παρὰ τὰς Ἀρδανίας λεγομένας· αὐταὶ μὲν γὰρ πρὸς ἀνατολὰς, αἱ δὲ Σκαιαὶ πρὸς δυσμὰς ἦσαν. 1273, 64.

σκαίοβατεῖν τὸ σκαίως καὶ ἀρρήδῳως βαίνειν. 1469, 1.

σκαῖδον ῥίον τὸ δυτικόν, καὶ σκαῖδς ἄνθρωπος ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀνόητος, καὶ σκαῖδον πρᾶγμα τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβεβηκός, λέγεται δὲ σκαῖδς παρὰ τὸ σκάζειν. 1408, 56 — 64.

σκαίρειν τὸ σκληρῶν εἶναι πηδῶν καὶ ὑρχηστικῶς κινεῖσθαι. 352, 2. 1164, 30. 1663, 35.

σκάλλω, ῥήμα συστοιχοῦν τῷ σκέλλω, ὅθεν τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετός. 1295, 35.

σκαλῶσίαι ἰδιωτικῶς σκηνικά τινα καὶ πανηγυρικά ὀρθώματα πρὸς τὸ θεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν γινόμενα. 1533, 37.

Σκαμάνδριον πεδίον τὸ μεταξὺ Σιμόντος καὶ Σκαμάνδρου, τὸ καὶ Σιμοίσιον ἀπὸ Σιμόντος, ὃ καὶ λειμῶνα Σκαμάνδριον Ὀμηρος καλεῖ. 255, 23.

Σκαμάνδριος κίριον ὅτι ἀπὸ Σκαμάνδρου τοῦ ποταμοῦ παρῶν ὀνόμασται, καὶ ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀστυάναξ ὁ τοῦ Ἑκτορος. 650, 29.

Σκάμανδρος, ποταμὸς Τρωικὸς ὁ καὶ Ξάνθος, ὅτι παρὰ τὸν κόματον ἀνδρός, τοῦ Ἡρακλέους δηλονότι, λέγεται, ἥ διὰ τὸ ἐκ σκάμματος τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός ἀναφανῆναι. 890, 19. 1107, 54. καὶ περὶ τῶν τοῦ Σκαμάνδρου πηγῶν ἱστορία φυσικὴ διεξοδικῶς ἐρμηνευομένη Ἰλιάδ. χ', 147 ηγ. 1263, 35.

Σκαμάνδρου πηγῇ, ἱστορία φυσικὴ. 1263, 35.

σκαμβὸς ὅτι παρὰ τὸ σκάζειν λέγεται. 142, 5.

Σκάνδεια, ἐπίνειον Κεθήρων. 804, 32.

σκαπέρδαν ἔλκειν, παιδιὰ καὶ ἱστορίαν περὶ τῆς παιδιᾶς· καὶ ὅτι παροιματικῶς λέγεται τὸ σκαπέρδαν ἔλκειν ἐπὶ τῶν δυσχερῶς πραττομένων. 1111, 25.

σκάπτειν ὅτι περὶ γῆς κυρίως λέγεται, μεταφορικῶς δὲ καὶ περὶ πλοίων καὶ ἄλλων τινῶν ἀντὶ τοῦ κοιλαίνειν, ὅθεν καὶ τὸ σκάφος λέγεται. 178, 37.

σκάπτειν τὸ σκῆπτρον Ἀωρικῶς χωρὶς τοῦ ῥ'. 104, 22.

σκαρδαμύττειν ὅτι τὴν ἐς πρόθεσιν ἐν συνθέσει ἔχει προτεταγμένην. 82, 34. ζῆται τὸ, σσ' ἀρκτικὰ λέξω.

σκαρθμὸς ἡ κατὰ σκίρτημα κίνησις, παρὰ τὸ σκαίρειν. 352, 2. 5. 1663, 35.

σκαρίζειν ὅτι ἀχορηστότερόν ἐστι τοῦ σπαρίζειν. 947, 11.

σκάριον ἰδιωτικῶς τὸ λογίως ἐσχάριον, καὶ ἀπὸ σκαρίου πλοῖον τὸ καινόν, οἰοῦναι ἀπὸ ἐσχαρίου. 1575, 43.

σκαρισμὸς, κίνησις ἐπιθανάτιος. 1164, 31.

σκάρος, ὅτι μόνον ἐν τοῖς ἰχθύσι τὸ τῶν σκάρων εἶδος φωνὴν τινα ἀφίησι, καὶ ὅτι κατὰ τινος οὐ μόνον ὁ σκάρος, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τινὰ ἐν ἰχθύσι φθέγγεται, ἱστορία· καὶ ὅτι παρὰ τὸ σκαίρειν ὁ σκάρος λέγεται. 1720, 33. 40.

Σκάρφη, πόλις ἡ καὶ Σκάρφεια, καὶ πρότερον Ἑτεωνός. 265, 35.

σκαφιδόκουρος ὁ τὸν κῆπον κειρόμενος, κῆπος δὲ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. 907, 41.

σκαφίς, ξύλινον ἀγγεῖον στρογγύλον γάλακτος ἢ ὕδατος δεκτικόν. 1775, 25.

σκάφος τὸ πλοῖον, ἀπὸ τοῦ σκάπτειν, ὃ δηλοῖ τὸ γλύφειν καὶ κοιλαίνειν τροπικῶς. 178, 38. ἀλλαγοῦ δὲ ὅτι σκάφος τὸ πλοῖον παρὰ τὸ σκάπτω ἀκρῶς λέγεται, σκάφος δὲ οἰνέων παρ' Ἡσιόδῳ ἔργ. 570. κυριολεκτικῶς. 1714, 25.

σκεδάζειν ἄερα παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ πάχος νέφους διαλύειν. 1121, 37.

σκεδάζω ὅτι παρὰ τὸ χέω ἡ

παρὰ τὸ κῆσαι λέγεται. 525, 46. καὶ ὅτι γίσει μὲν χωρὶς τοῦ σ λέγεται, συνηθέστερον δὲ μετὰ τοῦ σ. 1018, 55.

σκεδάσθαι ὕδαρ ποταμοῦ λέγεται ἢ τῷ πλατύνεσθαι ἐν τῷ ῥέειν ἢ τῷ πόρρωθεν εἰς θάλασσαν καταρρέειν. 360, 9.

σκεδάσθαι λέγεται ἡ μάχη, ὅταν διαλυθῇ ἡ παρτάξις τῆς κατὰ πύργον ἀριμονίας. 1061, 29.

σκεδάσις, ὄνομα σίστοιχον τῷ σκεδάζω ῥήματι. 1398, 37.

Σκείρων ἄνεμος ὅτι διὰ τὸ ἐκ τῶν Σκείρωνίδων καλουμένων πετρῶν πνέειν οὕτως ἐκλήθη. 1239, 4.

Σκείρωνίδες πέτραι περὶ τὰ κατὰ Κόρινθον παραθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. 1239, 3.

σκελετός ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω λέγεται, ὃ δηλοῖ τὸ ξηραίνω.

σκελετός καὶ σκέλος παρὰ τὸ σκέλλω, ὃ δηλοῖ τὸ σκληραίνω ἢ ξηραίνω, λέγονται. 1295, 36. 1392, 25. καὶ ὅτι σκέλη χαλκᾷ ἐμυθεύθησάν τινες ἐσχηκέναι διὰ τὸ πορευτικώτατοι γεγονέναι. 182, 41. καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἴσον δύναται τῷ παρ' Ὀμήρῳ ὀλόν γόνυ γοννός ἀμείψιν, ὃ ἀντίκειται τῷ ἐπὶ πολὺ δυστῆναι τὰ σκέλη. 677, 33.

σκελλῶ τὸ ξηραίνω, ὅθεν τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετός καὶ τὸ σκληρόν. 1295, 38. 1392, 25.

σκελετός καὶ σκελετός ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω λέγονται. 1295, 36.

σκέπαρον καθ' ὁμωνυμίαν διθυραμβικὴν τὸ ἔριον ὡς σκέπον τοὺς ἄρνας. 1531, 50.

σκεπαστή κοινῶς ὁ σταθμὸς τῶν προβάτων. 1957, 57.

σκεπώσι, τρίτον πρῶτον ῥηματικόν, ὅτι ἀπὸ τοῦ σκεπῶ περὶσπόμενον θέματος κεκίνηται. 1735, 29.

σκεπτέσθαι τὸ ἐννοεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ περιβλέπειν παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, σκέπτεο νῦν Μενέλαε αἰ' κεν ἴδῃαι ζωὴν ἔσ' Ἀντίλοχον, Ἰλ. ρ', 652. 1122, 52.

σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, οἱ καὶ ἐ-
H h h

γεκτικοί, ζήτει ἐν τῷ ἐγεκτικοί. 1856, 22.

σκερβόλλειν, ἐς κίεω βίλλειν, ἀποβολή τοῦ εἰς τῆς ἐς προθέσεως. 82, 35. 312, 15. ζήτει τὸ, σκ ἀρκτικά λῆξεων.

σκείη ἐλίνα χρῆσιμα τοῖς ἀρχαίοις, τὰ δὲ κεραμεῖα οἱχ' οὕτω. 1631, 64.

σκείη τινὰ παριωνίμως ἀπὸ τῆς ἑλγης, ἐξ ἧς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐγίνοντο, ὀνομασθέντα καίπερ μεταβληθείσης ὑστερον τῆς ἑλγης, ὅσον κινέη ἢ περικεφαλαία, καὶ πίναντ τὸ βιβλίον. 421, 6—32.

σκήλη, ἔχουν ξηράνῃ καὶ σκελετὸν ποιήσῃ, τρίτον πρόσωπον ἵποτακτικὸν ἀπὸ τοῦ σκέλλω θέματος· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ σκέλλω, παρῆλθεν ἂν τῇ εἰ διφθόγγῳ. 1294, 64. 1295, 35.

σκηνή, οἰκῆσις αὐτοσχέδιος καὶ πρόσκαιρος ἐκ σινδόνων καὶ πέλων καὶ τοιοῦτων τινῶν γινομένη, ὅθεν καὶ Σκηνῆται ἔθνος ἐν σκηναῖς κατοικοῦν. 77, 41.

Σκηνηταὶ ἔθνος, ζήτει ἐν τῷ σκηνη. 77, 45.

σκηπάνιον ἐν ἴσῳ τῷ σκῆπτρον, ὅτι παρὰ τὸ σκῆπτεσθαι λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὃ ἐστιν ἐρείδεσθαι, σινεκόπη. 920, 25. 1702, 18.

σκῆπτεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐρείδεσθαι, ὅτι ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὃ ἐστιν ἐρείδειν, λέγεται κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν σκῆπτρον καὶ σκηπάνιον. 997, 21. 1702, 18. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὃ δ' ἐς πόλιν ἔγεν ἄνακτα σκηπτόμενον, Ὅδυσσ. ε', 203., καὶ ἀντὶ τοῦ προσασφίσεσθαι ἐνδέχεται ἀκοῖν τὸ σκῆπτεσθαι. 1815, 35.

σκηπτοῦχος παρὰ τὸ σκῆπτρον ἐλλείψει τοῦ ρ' πρὸς καλλιφωνίαν, ἢ παρὰ τὸ σκῆπτρον, ὃ ἐστι σκῆπτρον Ἀωρικῶς. 104, 21. 1158, 33. καὶ ὅτι οὐ πᾶς ὁ σκῆπτρον ἔχων ἦδη καὶ σκηπτοῦχος λέγεται. 104, 26.

σκῆπτρον ἔκτε ἐκ τοῦ σκῆπτεσθαι, ὃ ἐστιν ἐπειδεσθαι, λέγεται. 997, 23.

σκῆπτρον βυσιλείας καὶ θείμδος εἶτον δίκης καὶ δημιουργικῶν λόγων ἢν σύμβολον. 25, 6. 1158, 1,

διὸ καὶ ὄρκῳ ὑπόκειται παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, καὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, Ἰλ. α', 234. 91, 38. καὶ σκῆπτρον ἢ τυχοῦσα ῥάβδος εἶτον βρακτηρία, οἷον ἐν τῷ, δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Ὅδ. γ', 437. 25, 6. 92, 29. 1746, 37. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ σκηρίπτεσθαι, ὃ ἐστιν ἐρείδεσθαι, γίνεται σκῆπτεσθαι κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν τὸ σκῆπτρον. 25, 6. 997, 23. 1702, 18. 1815, 7.

σκηρίπτεσθαι τὸ ἐπειδεσθαι εἶτον ἀντερείδειν, οἷον ἐν τῷ, σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσίν τε, Ὀδυσσ. λ', 595. 1702, 18. 1814, 64.

Σκῆψις πόλις, ἧς πρὸς διαστολὴν λέγεται ἢ Παλαισκηψις ἐν συνθήσει. 840, 50.

σκιὰ ὅτι φῶς τίς ἐστιν, ἢ περὶ τὴν γένεσιν αὐτῆς καὶ φθίσιν ἐστὶ μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν ἐλαχίστη. 1427, 29. καὶ ὅτι σκιὰς λέγει Ὀμηρος τὰς τῶν τεθνηκότων ψυχὰς, ὡς ἀτελεστέρας οὐσης τῆς τῶν τοιοῦτων ἐπιφανείας τῆς τῶν ζώντων ἐπιφανείας, ὡς καὶ ἡ σκιαγραφία τῆς ζωγραφίας. 1665, 31.

σκιᾶδες, τόποι σκηναῖς παρὰ πλῆσιοι, ἐν οἷς κατέκειντο οἱ εὐχομένοι ἐν τῇ τῶν Καρνείων ἰορτῇ. 1376, 46.

σκιᾶδιον ὅτι ἐκ τοῦ σκιᾶς σκιᾶδος ὑποκεκρόρισται. 857, 37. καὶ ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται κατὰ τινὰς ἢ παρὰλήγουσα τῆς λῆξεως. 951, 54.

Σκιᾶθιος ἔθνηκὸν ἀπὸ Σκιᾶθου τῆς νήσου. 1770, 10.

σκιαμαχεῖν ὅτι ἄλλο τι δηλοῖ παρ' ὃ ἐπαγορεύει τὸ ὑπὸ σκιᾶ μάχεσθαι. 201, 8. 1459, 55. 1702, 15. καὶ ὅτι οἱ Κελτοὶ παρὰ τὰ δεῖπνα ἐσκιαμάχουν ἐν ὄπλοις, ἱστορία. 1324, 49.

σκιὰς σκιᾶδος, ὅτι παρὰ τὴν σκιὰν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ σκιᾶδιον ὑποκεκρόρισται. 857, 37.

σκιδνασθαι ὅτι καὶ κιδνασθαι χωρὶς τοῦ σ' λέγεται, καὶ ὅτι σκιδνασθαι λέγεται τὸ ὑδωρ ποταμοῦ τινὸς ἢ κατὰ πλάτος ἢ κατὰ μήκος ὁδοπορίας. 360, 9.

σκιμπους, κλίνη εὐτελὴς καὶ χθα-

μαλὴ πελάζουσα τῇ γῇ, παρὰ τὸ σκίμπω τὸ πελάζω. 1077, 64. 1944, 18. ζήτει ἐν τῷ ἀσκάντης· σκίμπω ἀντὶ τοῦ πελάζω, ὅθεν σκίμπους. 925, 37. 1077, 6. 1078, 1.

σκινδαψὸς, εἶδος μελικοῦ ὄργανον. 1157, 51. 1558, 7.

σκινθαρίζειν τὸ τῷ μέσῳ δακτύλῳ παίειν τὸν μυκτῆρα τινός. 861, 10.

σκιόεντα μέγαρα τὰ μεγάλην σκιὰν ἀποτελοῦντα διὰ τὸ ὕψος, ἢ τὰ χάριν σκιᾶς γεγονότα. 1424, 3.

σκιόεντα ὄρη τὰ δασέα ἐκ τῆς παρακολουθούσης σκιᾶς, καὶ σκίοεντα νέφη τὰ σκοτεινά. 71, 18. 579, 19.

σκιῶν ὅτι ἐνδοξότερόν τι δηλοῖ ἢ τὸ σκῆπτρον. 25, 13. 1749, 45.

σκιράφεια τὰ κυβευτήρια, ἀπὸ τοῦ παρ' Ἀθηναίοις ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, κυβευτήριον, ὅθεν καὶ σκίραφοι λέγονται πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὸ πλεονάζειν ἐν τοῖς σκιραφίοις. 1397, 25.

σκιῖρος ἢ ῥίζα παρὰ τὸ ἐσκιᾶσθαι, καὶ σκίρος τὸ σκιᾶδιον καὶ ὁ ῥέψος καὶ ὁ τοῦ τυροῦ ῥέψος. 1304, 26.

σκιρτᾶν λέγονται ἵπποι, ἔχουν ὀρχηστικῶς θάειν κατὰ τοὺς καλπάζοντας. 1206, 2.

σκληρὸν ὅτι παρὰ τὸ σκέλλω ῥῆμα λέγεται. 1295, 38. καὶ ὅτι καὶ σκληρὰ τροπὴ καὶ σκληραὶ λέξεις αἱ καὶ τραχεῖαι, καὶ σκληρὰ ἔδατα τινὰ κρηναῖα καὶ ὕμβρια, καὶ σκληρὸς οἶνος ὁ ἐναντίος τῷ ἀπλῷ λεγομένῳ. 835, 1. 871, 26.

σκόλια, μέλη ποιά προστηγορικῶς οὕτω λεγόμενα, ὅτι προπαροξύνεται τοῦτομα πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου· καὶ σκολίων μελῶν τινῶν ἔκθεσις, καὶ ὅτι διὰ τὸ μὴ κατ' ἐνθὺν μέλπεσθαι, ἀλλὰ σκολιῶς οὕτω λέγονται. 1574, 11.

Σκόλις, ὄρος τι πετρῶδες κοινὸν Ἠλείων καὶ Ἀνμαίων. 304, 17. σκόλλις δὲ κόσμος ποιὸς γυναικεῖος, ὅς καὶ πλοκαμῖς καὶ κορυφαία λέγεται. 1528, 18.

σκόλοπες, ὄρθα ῥίζα ἀπώξιμένα κατὰ τὸ ἕκρον, ἃ καὶ σταυ-

ροι λέγονται, οἷς περιφράττεται τόπος τις. 689, 46. 892, 43. 1358, 54. 1567, 17.

σκόλυθρον καὶ σκολίθριον τὸ μικρὸν διφθίον. 1515, 50.

σκολύπτειν τὸ περιτέμνειν τὸ δέσμα τοῦ αἰδοίου, ὅτι παρὰ τὸ σκῆλον, ὃ δηλοῖ τὸ δέσμα, δοκεῖ λέγεσθαι. 689, 49. 1710, 17.

σκόπελος ὅτι παρὰ τὸ εἶναι ἐξ αὐτοῦ τὰ κύκλω περισκοπεῖν, ἢ διὰ τὸ πάντοθεν αὐτὸς περισκοπεῖσθαι οὕτω λέγεται. 244, 41. 1713, 63.

σκοπῇ ταῦτο ὅπερ σκοπιὰ, τουτέστιν ἡ κοινῶς λεγομένη βιγλιά. 366, 20. ζῆται τὸ σκοπιὰ.

σκοπιὰ, τόπος φυλακῆς ὑψηλός, ἀφ' οὗ ἔστι τὰ κύκλω σκοπιᾶσθαι. 472, 19. 1060, 57. 1263, 19.

σκοπιᾶζειν τὸ ἐκ περιωπῆς τινὸς κατασκοπεῖν. 966, 60.

σκοπιᾶσθαι ἀντὶ τοῦ κατασκοπεῖν ἐν τῷ, ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα, Ἰλ. κ', 388. 813, 64.

σκοπὸς ἀντὶ τοῦ κατάσκοπος, οἷον ἐν τῷ, ὃς Τρώων σκοπὸς ἔξε, Ἰλ. β', 792. 348, 7. καὶ σκοπὸς ὁ ἐπιμελητῆς καὶ ἡ ἐπιμελήτρια θηλυκῶς, Ὁδ. χ', 396. 1931, 61. καὶ σκοποῦ ἁμαρτάνειν ἢ μὴ, παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν εὐστοχοῦντων ἢ μὴ. 1915, 47.

σκορακίζειν τὸ ἐς κύρακας πέμπειν, ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ εἰ τῆς ἐς προθέσεως λέγεται. 82, 34. 312, 14. ζῆται τὸ, σκ ἄρκτην λέξεως.

σκόροδον τὸ φυτόν καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο τὰ σκόροδα Ἀθήνησιν, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ. 1698, 29.

σκόρπαινα, θηλυκὸν τοῦ σκορπίος. 1129, 24.

σκοτιδίνη, ὅτι οὕτως ἐκλήθη γυνή τις διὰ τὸ ἐν σκύτει ἐκπεπικέναι κύκλιον δῖνον προσαγορευομένην. 1207, 12.

σκότιοι οἱ ἐκ λαθραίας μίξεως εἶδον αὐτῶν μὴ φανερώς γαμνηθεῖσάντων γυναικῶν γεννηθέντες. 502, 28. 622, 41. 1053, 31. καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἰώτα γράφεται τοῦτομα, ὥς

ἀπὸ τοῦ σκότος ἀρσενικῶς λεγομένου παρηγμένον. 1698, 21.

σκοτόμαινα Ἀωρικῶς ἢ σκοτομήνια, ὅτι οὐ παρὰ τὸ μαίνεσθαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ μᾶν, ὃ ἔστι μὴν Ἀωρικῶς, πλεονασμῷ τοῦ εἰ ἐν συνθέσει λέγεται. 1769, 28.

σκοτομήτης ἄνθρωπος ὁ ὑπουλος. 1496, 37.

σκοτομήνιος νῆξ οἰχ' ἀπλῶς ἢ ἀσέλγητος, ἀλλὰ καὶ ἦν σκοτοῦται ἐγγίσσασα ἡλῶ πρὸς σύνοδον ἢ σελήνη, καὶ ὅτι σκοτομήνιαν λέγουσι τινες γράφεσθαι παρ' Ὀμήρῳ Ὁδ. ξ', 457. καὶ ἔτι καὶ σκοτόμαινα Ἀωρικῶς λέγεται, ζῆται ἐν τῷ σκοτόμαινα. 1769, 18. 28.

σκοτοιβύρος ὁ ὑπουλος ἢ ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων, ἤγουν κρύφα μονοφαγῶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ προπαρρηγοῦσῃ διφθόγῳ ι. 1496, 38.

σκότος ὁ θάνατος ἀρσενικῶς παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, στεγερὸς σκότος, Ἰλ. ε', 47. 520, 18. καὶ ὅτι ὁ σκότος ἀρσενικῶς αἰεὶ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ἱστέρον διφορεῖται. 953, 50. καὶ ὅτι ἀρσενικῶς λέγεται καὶ παρ' Ἀττικῶς. 1390, 56. ἀλλαγῶ δὲ ὅτι διαφορεῖται κατὰ γένος τοῦτομα, τὰ πλείω δὲ ἀρσενικῶς λέγεται. 73, 45. 432, 15. 1869, 46. καὶ ὅτι σκότῃ τὰς σκιάς ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι. 953, 51.

σκυδαίνω ὅτι παρὰ τὸ σκύνω λέγεται. 153, 23. 1342, 39. 1581, 7.

σκύζεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ κύων λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, ἢ παρὰ τὸ Σκύθης λέγεται. 723, 41. ἀλλαγῶ δὲ ὅτι σκύνεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι καὶ συναγειν τὸ ἐπισκύνειν, ὃ ἔστι τὸ ὑπὲρ τὰς ὀρεῖς μέρους τοῦ μετώπου. 1581, 6.

Σκύθης ἔθνικόν ὅτι παρὰ τὸ σκύτος λέγεται κατὰ ἀντιστοιχίαν. 1745, 59. καὶ ὅτι οἱ Σκύθαι κατὰ τὸν πότον βουλεύονται, τῇ δὲ ἱστέραίη νήγοντες κυροῦσι τὰ βουλευθέντα. 1461, 22.

Σκύθης οἶμος ἀντὶ τοῦ Σκυθικὸς κατὰ σχῆμα λόγου, καὶ ἐρμηνεία διεξοδικῇ τοῦ σχήματος. 1339, 8.

Σκυθίδες γυναῖκες φυλαδὸν φεύγοντας ἐκ πολέμου τοὺς ἐαυτῶν ἄνδρας ἐντρέπονσαι, ἱστορία. 626, 42.

Σκυθίζειν καὶ ἐπισκυθίζειν τὸ ἄκρατον ἐγχεῖν ἢ ἀκρατοποιεῖν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἀπὸ Σκυθῶν τινῶν ἐπιδημησάντων ποτὲ Λακεδαιμόνιοι, ἱστορία. 746, 51. 1775, 27.

σκύθος παρὰ Μιθθυναίοις ὁ σκύφος διὰ τὴν τοῦ π καὶ φ συστοιχίαν, ἢ παρὰ τὸ Σκύθης τὸ ἐθνικόν· καὶ ὅτι καὶ Λερκυλλίδας τις Λακεδαιμόνιος Σκύθος ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ θηριώδες καὶ Σκυθικὸν τοῦ ἥθους. 1775, 27. 32.

σκύλακες, ὅτι τῶν κυνῶν καὶ τῶν λύκων τὰ νεογνὰ οὕτω λέγονται. 1625, 47.

σκυλεύειν ὅτι παρὰ τὸ σκῆλον, ὃ ἔστι δέσμα, λέγεται καὶ δηλοῖ τὰς ἀσπίδας συλᾶν, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ πᾶσαν τὴν πολεμικὴν σκευήν. 952, 6. 1072, 63.

σκυλήτρια ὅτι ἐκ τοῦ σκυλᾶν δοκεῖ παρῆγθαι, ὃ σκυλεύειν συνήθως λέγεται. 1072, 64.

Σκύλλα, Νήσου θυγάτηρ, ὅτι προδοῦσα Μίνωι τὸν πατέρα ὑπὸ Μίνωος ἀνῆρείθη. 1688, 56.

Σκύλλα ἢ ἐν τῷ Σκελικῷ πορθμῷ ὅτι σκύλακας ἔχειν περὶ τὰ πλεῦρά μινθεῖται, καὶ ὅτι Φόρκυνος ἢ Τρίτωνος καὶ Ἐκάτης θυγάτηρ γεγενέναι λέγεται· Ὁμηρος δὲ Κρύταιν αὐτῆς μητέρα ὀνομάζει, ἕτεροι δὲ Λάμψαν· καὶ ὅτι καὶ ἰχθὺς τις σκύλλα ὀνομάζεται· καὶ ὅτι Ὁμηρος μὲν ἔξ πλάττει κεφαλὰς τῇ Σκύλλῃ, οἱ δὲ ἱστέρον τρεῖς, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς μυθικῆς Σκύλλης. 1714, 30. 45.

Σκύλλαιον, τόπος τις ἐν Ἐρμιόνῃ πόλει Πελοποννησιακῇ, ἀπὸ Σκύλλης τῆς Νήσου θυγατρὸς ὀνομασθέν. 287, 2.

σκυλοδέψης καὶ σκυλάδεψος ὁ σκύλα, ὃ ἔστι δέσμα, δειψών, ἤγουν μαλάττων. 450, 6. 1710, 16.

σκῆλον τὸ δέσμα, ὅθεν καὶ σκυλεύειν λέγεται. 952, 5. 11. 1710, 16. ζῆται τὸ σκυλεύειν.

σχύμνοι, ὅτι οὕτω λέγονται τὰ τῶν λεόντων καὶ παρδάλων καὶ

ἄρκτων νεογνά. 1625, 45. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι σκύμνοι κυρίως τὰ
τῶν λεόντων τέκνα. 1653, 28.

σκύφος ἀντὶ τοῦ σκύφος κατὰ
γλῶσσαν. 900, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
σκύφος παρ' Ἡσιόδου τὸ κοινῶς
σκύφος. 1775, 17.35.

Σκυρία ἀρχή, παροιμία ἐπὶ τῶν
εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσitteles ἐ-
χόντων, ἱστορία. 782, 52.

Σκυρος, νῆσος πρὸς τῇ Εἰβορία
καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν αὐτῇ ὑπὸ
Δολόπων κατοικηθεῖσα, ἀφ' ἧς
τὸ, ἀρχὴ Σκυρία, παροιμιᾶκόν.
782, 39. 50. 1187, 18. 1695, 57.

σκύρος, λατομήν ἐφ' ἧς ἐστῶτες
οἱ σφαιρίζοντες τῇ τῆς σφαίρας
βολῇ ἐδίωκον ἀλλήλους, ὅθεν ὁ
τρόπος ἐπίσκυρος ἐλέγτο. 1601,
35.

σκύρος ὅτι οὐδέτερος λέγεται ἐπὶ
ποτηρίου Ὀδ. ξ', 112. παρὰ Ἀν-
δόφρονι δὲ ἀρσενικῶς. 1751, 50.
ἀλλαχοῦ δὲ πλατίτερον ὅτι ἀρ-
σενικῶς τε λέγεται ὁ σκύρος καὶ
οὐδέτερος τὸ σκύρος, καὶ παρα-
δείγματα ἐκατέρως χρήσεως· καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ κύρος δοκεῖ λέγεσθαι
προσλήψει τοῦ σ, ἢ παρὰ τὴν
σκαρίδα, ἢ σκύρος παρὰ τὸ Σκυ-
θης τὸ ἰθνηκόν, οἷον ἐκ σκύθος·
καὶ ὅτι Ἑρακλειωτικοὶ σκύροι ἐλέ-
γοντο οἱ Βοιωτικοὶ ἀπὸ Ἑρα-
κλέους Θηβαίου γεγονότος. 1632,
17. 1775, 16—30. 1835, 23.

σκῶ λήγοντα ὅτι μέχρι τοῦ παρα-
τακτικοῦ κλίνονται, οἷον διδάσκω,
θνήσκω, ἔισκω. 796, 44. 1473,
34. καὶ ὅτι τὰ εἰς σκῶ λήγοντα
ῥήματα ἀπὸ μελλόντων εἰς σῶ
ληγόντων παράγονται πλεονασμῷ
τοῦ κ, οἷον θνήσκω θνήσκω·
καὶ ὅτι διὰ τοῦ ξ ποιοῦσι τὸν
μελλόντα, καὶ ὅτι τινὰ αὐτῶν
οὐ κινεῖται εἰς μελλόντα. 1373,
33. 1809, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ
εἰς σκῶ ῥήματα περισπωμένως
κινεῖται εἰς μελλόντα, ὃ καθὼς
βαρύτερα οὐκ ἔχουσι ποιεῖν, οἷον
βόσκω βοσκήσω. 1715, 54.

σκῶληξ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν
γένος λέγεται. 1504, 38.

σκῶλον τὸ ἐμπόδιον, ἐκ τοῦ σκῶ-
λος κατὰ γένους μεταπλασμός.
946, 52.

Σκῶλος, κώμη τῆς Παρασωπίας
ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, τραχεῖα τις
καὶ δυσολίκετος, ὅθεν καὶ παροι-
μιτικῶς λέγεται τὸ, εἰς Σκῶλον
μήτε' αὐτὸς ἔμειν μήτε' ἄλλω ἐπε-
σθαι· καὶ ὅτι μεγάλартου Δήμη-
τρος ἱερὸν εἶχεν ἢ Σκῶλος. 265,
23.

σκῶλος πυρίκαυστος, σκόλον ἀπώ-
ξυμμένος καὶ πεπυρακτωμένος.
946, 48.

σκωπαῖοι, ἀνθρωπάκια μικρὰ
παρὰ Λάκωσιν, ὅτι παρὰ τοῖς
σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγονται. 1523,
63.

σκῶπες, εἶδος ὀρνέου διαφόρως
ἐτυμολογοῦμενον διεξοδικῶς, καὶ
ὅτι καὶ κῶπες χωρὶς τοῦ σ λέ-
γονται κατὰ τινας, καὶ ὅτι ὀρ-
χῆσι ἀλλοκεῖται τὸ ὄρνεον, καὶ
ὅτι διαφόρως σχηματίζεται κατὰ
τὰς κινήσεις, καὶ ὅτι μικρότερόν
ἐστὶ γλαυκός, καὶ ὅτι μολιβδό-
φανές ἐστὶ καὶ ἐστιγμένον ὑπο-
λευκός στήμασι, καὶ ὅτι δύο
εἰσὶν εἶδη σκῶπων, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ περὶ τῶν ὀρνέων, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1523, 56—1524, 6.

σκῶπενμα, εἶδος ὀρχήσεως παρὰ
τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνεα οὕτως λε-
γόμενον. 1524, 1.

σκῶπτειν τὸ συνεαλεῖν καὶ κα-
ταστοχάζεσθαι, ὅτι παρὰ τοὺς
σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγεται διὰ τὴν
περὶ τὰς κινήσεις ποικίλαν τῶν
σχηματισμῶν τοῦ ὀρνέου. 1523,
62.

σκωρία τὸ τοῦ σιδήρου περίττω-
μα, παρὰ τὸ σκῶρ, ὃ ἀναλογεῖ
ὁ τοῦ σιδήρου ἰός. 310, 19.

σκῶψ ὄρνεον, ζῆται τὸ σκῶπες,
καὶ σκῶψ εἶδος ὀρχήσεως, παρὰ
τὸν σκῶπα τὸ ὄρνεον, ἐκ τῆς
τοῦ ζῦου ἐν ταῖς κινήσεσι ποι-
κίλλας· καὶ σκῶψ σχῆμα τῶν ἀ-
ποσκοπούντων, οἳ ἄκραν τὴν χεῖ-
ρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κυρτοῦν
εἰσθᾶσι. 1523, 56—1524, 6.

σκῶψις, θηλυκὸν προσηγορικόν
παρὰ τὸ σκῶπτειν παρηγμένον.
1312, 40.

σῆμα ὅτι πολλὰ τῶν ἐκ τοῦ σῆμα ἀρ-
χομένων λέξεων διὰ τοῦ ζῆ ἐγρά-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὥς ἐκ
τοῦ ζῆ ἐπιτακτικοῦ συγχεῖται,

οἷον σμέρδω ἀντὶ τοῦ ζαμέρδω,
ὃ ἐστὶν ἄγαν βλέπω. 936, 10. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἄπλως τὰ ἀπὸ τῶν
σῆμα ἀρχόμενα διὰ τοῦ ζῆ ἐγρά-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον
ζυινύη ἀντὶ τοῦ σμενύη, Ζυμόρνα
ἀντὶ τοῦ Σμόρνα. 217, 24. 228,
28.

σμεραγδὲς ὁ λίθος ὅτι παρὰ τὸ
σμεραγεῖν, ὃ ἐστὶν λάμπειν, λέ-
γεται. 203, 38. 255, 23.

σμεραγεῖν τὸ ἔχειν ποῖον ἀποτε-
λεῖν ἢ τὸ λάμπειν ἐν τῷ, σμε-
ραγεῖ δέ τε λειμῶν, Ἰλ. β', 463.
καὶ ὅτι περὶ ὕδατων καὶ βροντῆς
λέγεται τὸ σμεραγεῖν. 1230, 63.

σμερδαλέος ὁ τῇ ὕψει καταπλη-
κτικός, ἢ καὶ δράκων σμερδαλέος
λέγεται Ἰλ. β', 309. καὶ σμερδα-
λέος ὁ ἀπλῶς καταπληκτικός, ὅτι
ἐκ τοῦ μερδῶ μέρδω κατὰ συγ-
κοπήν καὶ τροπήν Δωρικὴν λεγο-
μένου καὶ τοῦ ζῆ ἐπιτακτικοῦ καθ'
ἐτέραν συκοπήν καὶ τροπήν τοῦ
ζῆ εἰς σ λέγεται, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 153, 8. 217, 24. 228, 21—
30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σμερδαλέον
τὸ τοῖς μέρδωσιν, ἔχον βλέ-
πουσαν, αὐτὸ φοβερόν καὶ κατα-
πληκτικόν, ἢ καὶ σμερδαλέος ὁ
σιδηρεὺς λέγεται ὁ ἐκλήκτων ἐν
τῷ βλέπεσθαι. 927, 27. 1196, 16.

σμέρδειν ἀντὶ τοῦ ἄγαν βλέπειν,
ὅθεν σμερδόν. 936, 6.

σμερδὸν κυρίως τὸ τῇ ὕψει κα-
ταπληκτικόν, οἷον ἐκ σμερδῶν.
228, 25. 30. 936, 8. ὅθεν καὶ τὸ
σμερδαλέον λέγεται· καὶ ζῆται τὸ
σμερδαλέος.

σμήμα, καθαρτικόν τι τοῦ χειρῶν
τύπου προσδιδόμενον τῷ κατὰ
χειρῶν ὕδατι, ὅτι παρὰ τὸ σμῶ
σμήσω λέγεται, ὅθεν τὸ σμήχω.
1401, 6. 23.

σμήνος τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν
καὶ τὸ ἄγγειον, ἐν ᾧ μελισσοτε-
ροῦσιν αἱ μέλισσαι. 178, 17.

σμήρινθος ταῦτ' ὅπερ καὶ μή-
ρινθος προσλήψει τοῦ σ. 1333,
37.

σμήχειν τὸ καθαιρεῖν, σμέχειν
δὲ τὸ καίειν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
σμῶ ἀμφοτέρω λέγονται. 1277, 6.
σμικρὸς ὁ μικρός, ὅτι ἐκ τοῦ ζῆ
μορίου καὶ τοῦ μικρός λέγεται

συγκοπή και τροπή τοῦ ζ' εἰς σ' πρὸς τὸ εἰσύντακτον. 1421, 8.
 σμίλαξ, εἶδος ἀκάνθης, ἥ και κυνόςβατος λέγεται και κυνάρα και κύναρος, μίλαξ δὲ χωρὶς τοῦ σ' εἶδος βοτάνης. 1822, 21.
 Σμίνθεις Ἀπόλλων ἐπωνυμικῶς, ὁ και Σμίνθιος, ἀπὸ Σμίνθης πόλεως, ἥ παρὰ τοῖς σμίνθους, δὲ δηλοῖ τοὺς μύας κατὰ γλῶσσαν, ἱστορία διεξοδικωτάτη. 34, 10—35, 8.
 Σμίνθη, πόλις Τρωική, ἥς ὁ πολλῆς Σμινθαῖος ἢ Σμινθεύς. 34, 11.
 σμίνθοι οἱ μύες κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν Σμινθεύς Ἀπόλλων. 34, 38. ζῆται τὸ Σμινθεύς.
 σμινύη, σκαφεῖον, ἀξινόριον, δίκυλλα, ὅτι και ζμινύη διὰ τοῦ ζ' πάλαι ποτὲ ἐγράφετο. 217, 27. 30.
 σμιος λήγοντα ὑπερδισύλλαβα ὅτι δέξονται, οἷον μερισμός, ὅπλις. 1033, 9.
 σμυγερόν τὸ ἐπίπονον ἀπὸ τοῦ ἔσμυγα μέσου παρακειμένου ἢ ἔσμυγον δευτέρου ἁορίστου τοῦ σμύχω θέματος. 781, 35. 1463, 44.
 σμυγερός, ἐπιπόνως και ὀδυνήρως, ἢ καυστικῶς παρὰ τὸ σμύχω. 1463, 44. ζῆται τὸ σμυγερόν. σμύξαι, καθῆαι. 781, 34. ζῆται τὸ σμυχεῖν.
 σμύχειν τὸ καλεῖν και τύφειν τῷ καπνῷ, σμήχειν δὲ τὸ καθαιρεῖν, και ὅτι παρὰ τὸ σμῶ ἀμφοτέρω λέγεται. 781, 34. 1277, 6. και ὅτι και σμύχειν χόλον ἢ φθόνον τροπικῶς λέγεται. 781, 35.
 σμῶ σμῶσω, τὸ πατάσσω κατὰ γλῶσσαν, ζῆται τὸ σμῶδιξ.
 σμῶδιξ παρὰ τὸ σμῶξαι, δὲ δηλοῖ τὸ πληῆσαι, και σμῶδιξ ἡ ἐπανισταμένη ἄμα τῇ σαρκὶ ἐκ τῆς πληγῆς μελανία, ὅτι παρὰ τὸ σμῶξαι, δὲ δηλοῖ τὸ πληῆσαι εἶπουν πατάξαι κατὰ γλῶσσαν, λέγεται. 217, 9. 24. 1277, 8.
 σμῶξαι κατὰ διώλεκτον τὸ πληῆσαι. 217, 11. 1277, 8.
 σο λήγοντα προστακτικὰ ὅτι ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου γίνονται τοῦ παρτατικού παρέσει τῆς αὐ-

ξήσεως, οἷον ἐδεικνύμην ἐδείκνυσον, τὸ προστακτικὸν δείκνυσον. 1641, 41.
 σόη, θηλυκὸν τοῦ σόος, ὅτι χρήσιμόν ἐστι παρ' Ὀμήρῳ. 1026, 55.
 σοὶ δοτικὴ ῥήμασί τισι συντασσόμενη, ὅτι εἰς αἷτιον ἀναλύεται, οἷον ζῶ σοὶ ἀντὶ τοῦ διὰ σέ, και μάχομαι σοὶ ἀντὶ τοῦ διὰ σέ. 616, 35.
 σοὶ ἀντὶ τοῦ σῶσι κατ' ἐθέλειαν τῶν πληθυντικῶν. 959, 44.
 σολοικίζειν κατὰ νοῦν λέγονται οἱ καταχωρῶμενοι ταῖς ἐννοίαις, ἥγουν ἄλλως ἢ ὡς οἱ ἀποφηνάμενοι ἐνόησαν νοοῦντες. 1262, 16.
 σολοικισμός, οἷονεὶ σόον λόγου αἰκισμός. 63, 3. και ὅτι ἀμάρτημά ἐστιν ἀκούσιον περὶ τὸν λόγον. 367, 45. 1673, 40. και ὅτι τοὺς βαρβάρους σολοίκους τινὲς ἐκάλουν. 368, 1. και ὅτι παρὰ τοὺς Σύλους, ἥτις ἐστὶ πόλις Κύπρου, λέγεται τοῦνομα. 1332, 5. και σολοικοφανῶν ῥητῶν παραδείγματά τινα. 236, 28.
 Σόλος και Σόλοι, πόλις Κύπρου, οἱ πολῖται Σολεῖς. 1332, 3.
 σόλος, δίσκος σιδηροῦς, παρὰ τὸ σέλλω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ. 344, 3. 1041, 32. ἀλλαχού δὲ ὅτι σόλος δίσκος χαλκοῦς ὅλος σφαιρωτός. 1591, 28. και πάλιν ὅτι σόλος ὁ δίσκος παρὰ τὸ σοῦσθαι ὅλος, ἥγουν περιωδινῆσθαι, λέγεται, και περὶ τοῦ ἐκ ποίας ἑλγῆς ἐγένετο ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1331, 47. 63. 1332, 7.
 Σόλυμα οὐδετέρως, πόλις Ἀσσυρίων και ὄρος τῆς Ἀνκίης, Σόλυμοι δὲ ἔθνος τι. 635, 33.
 Σόλυμοι, ἔθνος ὁμορον τοῖς Ἀνκίοις, κατὰ μὲν τινὰς μέρος τοῦ τῶν Ἀνκίων, καθ' Ὀμηρον δὲ κεχωρισμένον τινὰ Ἀνκίων· και Σόλυμα οὐδετέρως πόλις Ἀσσυρίων και ὄρος Ἀνκίης. 369, 7. 635, 27. 33. 37. ἀλλαχού δὲ ὅτι Σόλυμοι ἱστορικῶς μὲν εἰσὶν οἱ περὶ τὰ ἄκρα τοῦ Τυύρου τὰ περὶ Ἀνκίαν ἕως Πισιδίης, Ὀμηρος δὲ Ὀδ. ε', 283. Σόλυμα ὄρη τινὰ πλάττει κατὰ τὸν πρὸς ἀνατολὰς Ὠκεανὸν ὁμωνύμως τῷ τῶν Σολύμων ἔθρει. 1536, 25—33.
 Σόλων, ὄνομα κύριον, ὅτι παρὰ

τοὺς Σύλους, ἥτις ἐστὶ πόλις Κύπρου, εἴρηται τοῦνομα. 1332, 6. σομφός, ἱσφός, ἄραιός, χαῦνος. 972, 38.
 σόος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἐν ἴσῳ τῷ σώως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου κοινῶς λεγομένῳ, ὅτι αἰεὶ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρύγεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς ἀπὸ τοῦ σέω τὸ ὀρμῶ, σόος γὰρ δὲ τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχων· και ὅτι ἐκ τοῦ σόος γίνεται κατὰ κράσιν σῶς, ὅθεν προσθίσει τοῦ ὁ μικροῦ ἐν τῇ ληγοσῇ γίνεται τὸ σώως. 62, 41—63, 10. και ὅτι και τὸ εἰστοιχόν ῥῆμα διαφορεῖται κατὰ τὴν γραφήν, σῶω τὸ αὐτὸ και σώω λεγόμενον. 1112, 1.
 σόος λέξις παρὰ τὸ σέω, ὃ ἐστὶν ὀρμῶ, ἐν συνθέσει ἱποτασσομένη, οἷον, λαοσσόος, δορυσσόος. 62, 43.
 σορεῖλλην ὅτι παρὰ τὴν σορεῖν, δὲ δηλοῖ τὸν τάφον, λέγεται. 1289, 15.
 σορόπληκτος και σοροπλῆξ ὅτι περὶ γερόντων κατὰ σκῶμμι λέγονται. 1431, 43.
 σορός ὁ τάφος, παρὰ τὸ ἔσω ὀρούειν ἢ ἐρύειν τὸν τεθέντα, και σορός ὁ γέρον ἄνθρωπος σκαπτικῶς. 1289, 14.
 σος λήγοντα τῷ ὁ παραλήγοντα ἐν φιλεῖ ἔχειν σ', οἷον νόσος, δρόσος, εἰ μὴ κατὰ πάθος διπλωθῇ, οἷον ἐν τῷ τόσος. 1746, 29.
 σος λήγοντα δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ σος και ἕτερον σ' και μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ὀξύνεται, οἷον βυσσός, κισσός, πεισσός, πληγὴ τοῦ Νέσος. 1340, 38.
 σος λήγοντα ὑπερδισύλλαβα τῷ ἢ παραλήγοντα, ἔχοντα και ἕτερον ὁ πρὸ τοῦ σος, ὀξύνονται, οἷον Ταρτησσός, Ἀυρηνησσός. 890, 3.
 σουβάλλα χυδαῖκός ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. 497, 25.
 Σουνιάρατος Ζεύς ὁ Σουνιεύς, δὲ ἐστὶν ὁ ἐπὶ Σουνίῳ τιμώμενος. 1467, 44.
 Σούνιον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἀπέχει τοῦ Χαλκιδικικοῦ εὐρίπου στάδια ἐβδομήκοντα. 266, 12.
 σούσθα, ἀπὸ τοῦ σῶω τὸ πρὸς-

ἄρκτων νεογνά. 1625, 45. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι σκύμνοι κυρίως τὰ
τῶν λεόντων τέκνα. 1653, 28.

σκύφος ἀντὶ τοῦ σκύφος κατὰ
γλῶσσαν. 900, 17. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
σκύφος παρ' Ἡσιόδου τὸ κοινῶς
σκύφος. 1775, 17.35.

Σκυρία ἀρχή, παροιμία ἐπὶ τῶν
εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσitteles ἐ-
χόντων, ἱστορία. 782, 52.

Σκύρος, νῆσος πρὸς τῇ Εἰβορίᾳ
καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν αὐτῇ ὑπὸ
Δολόπων κατοικηθεῖσα, ἀφ' ἧς
τὸ, ἀρχὴ Σκυρία, παροιμιᾶκόν.
782, 39.50. 1187, 18. 1695, 57.

σκύρος, λατομήν ἐφ' ἧς ἐστῶτες
οἱ σφαιροῖτες τῇ τῆς σφαίρας
βολῇ ἐδίωκον ἀλλήλους, ὅθεν ὁ
τρόπος ἐπίσκυρος ἐλέγτο. 1601,
35.

σκύρος ὅτι οὐδέτερος λέγεται ἐπὶ
ποτηρίου Ὀδ. ξ', 112. παρὰ Ἀν-
δόφρονι δὲ ἀρσενικῶς. 1751, 50.
ἀλλαχοῦ δὲ πλατύτερον ὅτι ἀρ-
σενικῶς τε λέγεται ὁ σκύρος καὶ
οὐδέτερος τὸ σκύρος, καὶ παρα-
δείγματα ἐκατέρως χρήσεως· καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ κύρος δοκεῖ λήγεσθαι
προσλήψει τοῦ σ, ἢ παρὰ τὴν
σφαίριδα, ἢ σκύρος παρὰ τὸ Σκύ-
ρως τὸ ἔθνηκόν, οἷον ἐκ σκύρος·
καὶ ὅτι Ἑρακλειωτικοὶ σκύροι ἐλέ-
γοντο οἱ Βοιωτικοὶ ἀπὸ Ἑρα-
κλέους Θηβαίου γεγονότος. 1632,
17. 1775, 16—30. 1835, 23.

σκῶ λήγοντα ὅτι μέχρι τοῦ παρα-
τατικοῦ κλίνονται, οἷον διδάσκω,
θνήσκω, ἔισκω. 796, 44. 1473,
34. καὶ ὅτι τὰ εἰς σκῶ λήγοντα
ῥήματα ἀπὸ μελλόντων εἰς σῶ
ληγόντων παράγονται πλεονασμῷ
τοῦ σ, οἷον θνήσκω θνήσκω·
καὶ ὅτι διὰ τοῦ ξ ποιοῦσι τὸν
μελλόντα, καὶ ὅτι τινὰ αὐτῶν
οὐ κινεῖται εἰς μελλόντα. 1373,
33. 1809, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὰ
εἰς σκῶ ῥήματα περισπωμένως
κινεῖται εἰς μελλόντα, ὃ καθὼς
βαρύτερα οὐκ ἔχουσι ποιεῖν, οἷον
βύσσω βοσκήσω. 1715, 54.

σκῶληξ ὅτι καὶ κατὰ θηλυκὸν
γένος λέγεται. 1504, 38.

σκῶλον τὸ ἐμπόδιον, ἐκ τοῦ σκῶ-
λος κατὰ γένους μεταπλασμός.
946, 52.

Σκῶλος, κόμη τῆς Παρασωπίας
ὑπὸ τῷ Κιθαιρώνι, τραχεῖα τις
καὶ δυσόκητος, ὅθεν καὶ παροι-
μιτικῶς λέγεται τὸ, εἰς Σκῶλον
μήτ' αὐτὸς ἔμει μήτ' ἄλλω ἔπε-
σθαι· καὶ ὅτι μεγάλартου Δήμη-
τρος ἱερὸν εἶχεν ἢ Σκῶλος. 265,
23.

σκῶλος πυρίκαυστος, σκόλον ἀπω-
ξυμμένος καὶ πεπυρακτωμένος.
946, 48.

σκωπαῖοι, ἀνδρωπάρια μικρὰ
παρὰ Λάκωσιν, ὅτι παρὰ τοῖς
σκώπας τὰ ὄρνεα λέγονται. 1523,
63.

σκῶπες, εἶδος ὀρνέου διαφόρως
ἐτυμολογοῦμενον διεξοδικῶς, καὶ
ὅτι καὶ κῶπες χωρὶς τοῦ σ λέ-
γονται κατὰ τινάς, καὶ ὅτι ὀρ-
χῆσι ἀλλοικεῖται τὸ ὄρνεον, καὶ
ὅτι διαφόρως σχηματίζεται κατὰ
τὰς κινήσεις, καὶ ὅτι μικρότερόν
ἐστὶ γλαυκός, καὶ ὅτι μολιβδο-
φανές ἐστὶ καὶ ἐστιγμένον ὑπο-
λευκοῖς στίγμασι, καὶ ὅτι δύο
εἰσὶν εἶδη σκωπῶν, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ περὶ τῶν ὀρνέων, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1523, 56—1524, 6.

σκῶπνευμα, εἶδος ὀρχήσεως παρὰ
τοὺς σκῶπας τὰ ὄρνεα οὕτως λε-
γόμενον. 1524, 1.

σκῶπτειν τὸ συνμακάμην καὶ κα-
ταστοχάζεσθαι, ὅτι παρὰ τοὺς
σκῶπας τὰ ὄρνεα λέγεται διὰ τὴν
περὶ τὰς κινήσεις ποικίλαν τῶν
σχηματισμῶν τοῦ ὀρνέου. 1523,
62.

σκωρία τὸ τοῦ σιδήρου περίττω-
μα, παρὰ τὸ σκῶρ, ὃ ἀναλογεῖ
ὁ τοῦ σιδήρου ἰός. 310, 19.

σκῶψ ὄρνεον, ζῆται τὸ σκῶπες,
καὶ σκῶψ εἶδος ὀρχήσεως, παρὰ
τὸν σκῶπα τὸ ὄρνεον, ἐκ τῆς
τοῦ ζῆτου ἐν ταῖς κινήσεσι ποι-
κίλας· καὶ σκῶψ σχῆμα τῶν ἀ-
ποσκοπούντων, οἳ ἄκραν τὴν χεῖ-
ρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κυρτοῦν
εἰσθᾶσι. 1523, 56—1524, 6.

σκῶψις, θηλυκὸν προσηγορικόν
παρὰ τὸ σκῶπτειν παρηγημένον.
1312, 40.

σμῆ ὅτι πολλὰ τῶν ἐκ τοῦ σμῆ ἀρ-
χομένων λέξεων διὰ τοῦ ζμ ἐγρά-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὥς ἐκ
τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ συγκείμεναι,

οἷον σμέρδω ἀντὶ τοῦ ζαμέρδω,
ὃ ἐστὶν ἄγαν βλέπω. 936, 10. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι ἀπλῶς τὰ ἀπὸ τῶν
σμ ἀρχόμενα διὰ τοῦ ζμ ἐγρά-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον
ζμινύη ἀντὶ τοῦ σμινύη, Ζμύρνα
ἀντὶ τοῦ Σμύρνα. 217, 24. 228,
28.

σμεραγθῆς ὁ λίθος ὅτι παρὰ τὸ
σμεραγεῖν, ὃ ἐστὶ λάμπειν, λέ-
γεται. 203, 38. 255, 23.

σμεραγεῖν τὸ ἔχον ποῖον ἀποτε-
λεῖν ἢ τὸ λάμπειν ἐν τῷ, σμε-
ραγεῖ δὲ τε λειμών, Ἰλ. β', 463.
καὶ ὅτι περὶ ὕδατων καὶ βροντῆς
λέγεται τὸ σμεραγεῖν. 1230, 63.

σμερδαλέος ὁ τῇ ὕψει καταπλη-
κτικός, ἢ καὶ δράκων σμερδαλέος
λέγεται Ἰλ. β', 309. καὶ σμερδα-
λέος ὁ ἀπλῶς καταπληκτικός, ὅτι
ἐκ τοῦ μερδῶ μέρδω κατὰ συγ-
κοπὴν καὶ τροπὴν Δωρικὴν λεγο-
μένου καὶ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ καθ'
ἐτέραν συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ
ζ εἰς σ λέγεται, ἐρμηνεία διεξο-
δική. 153, 8. 217, 24. 228, 21—
30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σμερδαλέον
τὸ τοῖς μέρδουσιν, ἦγον βλέ-
πουσιν, αὐτὸ φοβερὸν καὶ κατα-
πληκτικόν, ἢ καὶ σμερδαλέος ὁ
σιδηρος λέγεται ὁ ἐκπληκτικὸς ἐν
τῷ βλέπεσθαι. 927, 27. 1196, 16.

σμερδεῖν ἀντὶ τοῦ ἄγαν βλέπειν,
ὅθεν σμερδόν. 936, 6.

σμερδνὸν κυρίως τὸ τῇ ὕψει κα-
ταπληκτικόν, οἷον ἐκ σμερδανόν.
228, 25. 30. 936, 8. ὅθεν καὶ τὸ
σμερδαλέον λέγεται· καὶ ζῆται τὸ
σμερδαλέος.

σμήμα, καθαρτικόν τι τοῦ χειρῶν
τύπου προσδιδόμενον τῷ κατὰ
χειρῶν ὕδατι, ὅτι παρὰ τὸ σμῆ
σμήσω λέγεται, ὅθεν τὸ σμήμα.
1401, 6. 23.

σμήνας τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν
καὶ τὸ ἄγγειον, ἐν ᾧ μελιττοῦρ-
γοῖσιν αἱ μέλισσαι. 178, 17.

σμήρινθος ταῦτο ὅπερ καὶ μῆ-
ρινθος προσλήψει τοῦ σ. 1333,
37.

σμήχειν τὸ καθαιρεῖν, σμᾶχειν
δὲ τὸ κατεῖν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ
σμῶ ἀμφοτέρω λέγονται.
σμικρὸς ὁ μικρός, ὅτι ἐκ
μορίου καὶ τοῦ μικρός λε-

πακτικὸν σοῖσθω σοῦσθω. 62, 46. 1792, 6. ζῆται ἐν τῷ σόω.
 σοῦω ἐκ τοῦ σῶω προσλήψει τοῦ
 ὤ, τὸ δὲ σόω ἐκ τοῦ σέω σῶ,
 ὥθεν τὸ σείω. 1792, 5.
 σοσιὰ ἐλέγτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
 πᾶσα χειρωνακτικὴ τέχνη, καὶ
 σοφοὶ οἱ περὶ ἐκάστην τέχνην
 εἰπείοι. 1023, 12.
 σοφισμα ἐξ ἐμφάσεως συναλιφῆς
 εἶττον ἐκθλίψεως φωνηέντων, καὶ
 σοφισμα παρὰ τὴν σύνθεσιν ἢ
 διαίρεσιν. 1634, 1—17. 47.
 σοφισμα Θετταλὸν τὸ Θεσσαλι-
 κὸν πανόργημα, ὡς τῶν Θεσσα-
 λῶν ἐπὶ πανουργίᾳ διαβεβλημέ-
 των, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη.
 331, 18—40.
 σοφιστής ἐν ἴσῳ τῷ κισθαρωδὸς
 ἢ ῥαψωδὸς παρὰ Σοφοκλέϊ.
 1023, 13.
 σοφιστικῶν δρῶν καὶ ὑποσχέ-
 σεων παραδείγματά τινα διεξοδι-
 κῶς ἐρμηνευόμενα. 331, 18—40.
 1870, 62.
 Σοφύκλειον ῥήτῳ περὶ Θεοσί-
 τῶν λεγόμενον, ἐξήγησις. 205, 26.
 Σοροκλείου ῥητοῦ ἐξήγησις τοῦ,
 δεῖν τὸ φρονεῖν ἔνθα μὴ τέλος
 λυεῖ φρονούντι. 1722, 20.
 Σοφοκλῆς ὅτι ὑποκρινάμενος τὸ
 τῆς Ναυσικίας σφαιριζούσης πρόσ-
 ῳπον σφόδρα ἠυδοκίμησε. 1553,
 64.
 σοφός, ὅτι καὶ τοῖς βανάνοις
 τεχνίταις ἐπιτίθετο τοῖνομα πα-
 ρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον καὶ τὸ
 σοφὸς τέκτων παρ' Ὀμήρῳ.
 1023, 12.
 σοφῶ σοφώσω, ἐν ἴσῳ τῷ σοφί-
 ζω. 1923, 25.
 σοφῶν τινῶν τῶν αὐτῶν καὶ ἀν-
 δρείων κατάλογος ἐξ ἱστοριῶν.
 1319, 61.
 σόω διὰ τοῦ ὦ μικροῦ ἐν ἴσῳ τῷ
 διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γραφομένου
 σῶω, δὲ δηλοῖ τὸ σῶζω. 62, 46.
 63, 9. 758, 50.
 σπάθη τὸ ξίφος, σπαθὴ δὲ ναυ-
 τικὸν τὸ ξύλον. 1967, 33.
 σπαθίνας, ἑλαφὸν ποιοί. 711, 38.
 σπαίρειν καὶ σπαρίζειν ἐν ἴσῳ τῷ
 ἀσπαίρειν, ὅτι παρὰ τὸ σπῶ μονο-
 σύλλαβον ῥῆμα λέγονται. 947, 13.
 σπανοσιτία, ὅτι Ξενοφῶν χρη-
 τιστὴ λέξει. 1402, 1.

σπαργανοῦσθαι πυρὶ μεταφο-
 ρικῶς τὸ περιφλεχθῆναι. 1871, 50.
 σπαρίζειν καὶ σπαίρειν ἐν ἴσῳ
 τῷ ἀσπαίρειν, ὅτι παρὰ τὸ σπῶ
 παρήχθησαν. 416, 37. 947, 11.
 σπάρος ὁ ἰχθὺς ὅτι παρὰ τὸ σπαί-
 ρειν λέγεται. 1720, 41.
 σπάρτα τὰ ἐκ σπάρτου τοῦ φυτοῦ
 σχοινία, ἢ λ. β', 135. καὶ ὅτι κα-
 τὰ γένους μεταπλασμὸν λέγεται
 τὸ σπάρτον. 191, 29. 46. 294, 33.
 Σπάρτη, ἢ καὶ Λακεδαιμῶν, πό-
 λιν ἐνδοξοτάτην τῆς Πελοποννή-
 σου· κατὰ δὲ τινὰς Σπάρτη μὲν
 ἢ πόλιν, Λακεδαιμῶν δὲ ἡ χώ-
 ρα· καὶ ὅτι ἀπὸ Σπάρτου νόσθ
 Ἀμύκλαντος ὠνομάσθη, ἢ ἀπὸ
 Λελέων σποράδων ἀνθρώπων
 ἐκεῖ συννηκισθέντων, ἢ ἀπὸ μετὰ
 Κάδμου σπαρτῶν ἀνθρώπων· καὶ
 Σπάρτη κώμη τις κατὰ τὸν Εὐ-
 ξεινον, καὶ Σπάρτον ὄρος, καὶ
 ὅτι ὑποπέπτωκε τῷ Ταυγέτῳ ἢ
 Σπάρτῃ, καὶ ὅτι καὶ φυτὸν τι
 σπάρτη λέγεται, τὸ καὶ σπάρτον
 οὐδετέρως, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ
 Σπάρτης τῆς πόλεως. 294, 23
 —40. 1394, 50. ζῆται ἐν τῷ
 Λακεδαιμῶν.
 σπαρτίνα, σχοινίον ἀλιεντικὸν ἐκ
 σπάρτων γινόμενον. 191, 33.
 σπαρτίον τὸ κοινὸς κατὰ παρα-
 φθορὰν λεγόμενον σπαρτίον, ἔστι
 δὲ κλέμμα τι ἐκ σπάρτων χρησι-
 μεῦον τοῖς λουομένοις ἀντὶ σπόγ-
 γου. 421, 17. 1604, 18.
 Σπάρτον, ὄνομα ὄρους τινός.
 294, 31. ζῆται ἐν τῷ Σπάρτῃ.
 σπᾶσθαι ἀντὶ τοῦ κινεῖσθαι ἐν
 τῷ ἰλυσπᾶσθαι καὶ εἰλύσπωμα.
 1413, 33.
 σπεῖρα οὐδετέρως τὰ ὑφάσματα,
 ἐξ ὧν γίνονται τὰ ἱστία, ἐν τῷ,
 πείσματα καὶ σπεῖρα, Ὅδ. ζ', 269.
 ὅπου καὶ σπεῖρας γράφεται, καὶ
 δηλοῖ τὰ δὲ ὧν αἱ ναῦς ἔλκονται
 ἢ δὲ ὧν οἱ τράχηλοι δεσμοῦνται.
 1563, 4.
 σπειρᾶσθαι τὸ σπαργανοῦσθαι
 καὶ συσφίγγεσθαι. 1437, 6.
 σπεῖρον, ὕψωμα δυνάμενον σπει-
 ροῦν, ὃ ἔστι σπαργανοῦν, καὶ
 σπεῖρον τὸ ἱστίον. 1436, 56. 1437,
 5. καὶ σπεῖρον ἐπὶ πτωχικοῦ ἀμ-
 φιβλήματος εἶττον ῥάκους ἐν τῷ,
 σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βα-

λῶν, Ὅδ. δ', 245. 1494, 46. ἀλ-
 λαγοῦ δὲ ὅτι σπεῖρον εἶδος τι
 ἱματίου, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἀπλῶς
 ὕψωμα οὕτω λέγεται παρ' Ὀμή-
 ρῳ. 1570, 58.

σπειροῦν τὸ σπαργανοῦν, παρὰ
 τὸ σπεῖρον. 1436, 56.

Σπειῶ, κόριν Νηρηίδος, ὅτι πα-
 ρὰ τὸ σπῶς λέγεται. 1131, 54.

σπένδειν ὅτι ἐκ τοῦ σπείδειν πα-
 ρήκται τροπὴ τοῦ εἰς εἰς κατὰ
 γλῶσσαν Ἀργείων καὶ Κορητῶν,
 καὶ ὅτι ταῦτόν ἐστι τὸ σπένδειν
 καὶ λείβειν. 640, 49. 1351, 11.
 1726, 25. καὶ ὅτι σπένδεται ἐπὶ
 φιλίᾳ λέγονται τινες, οὐ μὴν λεί-
 βεσθαι. 1476, 28. καὶ ὅτι κατὰ
 τὸ οὗς τῶν ἐκπωμαίων ἔσπενδον
 οἱ παλαιοὶ τὴν θείαν οἰωνοῦμε-
 νοὶ ἀκοῦν. 1470, 37.

σπένδεται ἐπὶ φιλίᾳ, οὐ μὴν
 λείβεσθαι λέγονται τινες. 1476,
 28. ζῆται τὸ σπένδειν.

σπῆος, οἷον ἐσθλὸς διὰ τὸ ἀφώ-
 τιστον, καὶ ὅτι καὶ σπῆς κατὰ
 συγκοπὴν λέγεται. 472, 40. 1131,
 29. καὶ ὅτι τὸ σπῆος καὶ σπῆλαιον
 καὶ ἄντρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πολυω-
 νυμικῶς λέγονται. 1743, 52.

σπερματῖαι σικτοί, ὅτι οὕτω λέ-
 γονται οἱ πέποινες σικτοί. 211, 14.

σπερμολογεῖν ἀντὶ τοῦ ἀμειδό-
 δως ἐπὶ μαθήμασιν ἐκ τινῶν
 παρακουσμάτων ἀλαζονεῖσθαι.
 1547, 52. ζῆται τὸ σπερμολόγος.

σπερμολόγος, ὄρεον λεμασσο-
 μένον τοῖς σπορίμοις, ὃ καὶ σπερ-
 μονόμος λέγεται, ὃθεν σπερμο-
 λόγους ἐκάλεον οἱ Ἀττικοὶ τοὺς
 περὶ τὰ ἐμπόρια καὶ τὰς ἀγορὰς
 διατρέβοντας καὶ τὰ ἐκ τῶν φορ-
 τίων διαπρίπτοντα ἀναλεγόμενους·
 καὶ σπερμολόγοι τροπικῶς οἱ ἐπὶ
 συλλεκτοῖς μαθήμασιν ἀλαζονεύο-
 μενοι καὶ οἱ μηδενὸς λόγου ἄξιοι,
 ὃθεν καὶ σπερμολογεῖν ῥῆμα.
 1547, 52—56.

σπερμονόμος ὁ καὶ σπερμολό-
 γος, εἶδος ὄρεϊον λεμασσομένου
 τοῖς σπορίμοις· ζῆται τὸ σπερ-
 μολόγος. 1547, 54.

σπέρχειν τὸ σπείδειν καὶ πατο-
 πείγειν. 935, 6. ὃθεν τὸ σπερχεῖν
 τοῦ ἀντὶ τοῦ σπέρχοντο, ἦσαν
 σπείδοντες. 1186, 16.

Σπερχεῖδος, ποταμὸς Ἑλλαδικός,

ὅτι ὡς ὄξυς καὶ ἐπισπερχής τὸ ῥέμμα οὕτως ἐκλήθη. 1053, 2. 1076, 23. καὶ ὅτι ἐγγὺς Θερμοπυλῶν ἐκβάλλει. 1293, 17.

σπέρχεσθαι ἀντὶ τοῦ σπέρχειν, ὃ ἐστὶν ἐπιείχεσθαι ἢ θυμοῦσθαι. 1348, 13.

σπερχνόν, ὡς τερχνόν καὶ στεργνόν, ὅτι προῖπύρχει τοῦ ὑσπερχές, καὶ ζῆτει τὸ ὑσπερχές. 442, 10.

σπῆς ἀντὶ τοῦ σπῆος, ὅθεν καὶ λέγεται κατὰ συγκοπὴν. 472, 41.

σπεύδομαι ἐν ἴσῳ τῷ σπεύδω ἐν τῷ, σπεύσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, Ἰλ. ο', 402. 1022, 37.

σπηλάδιον ὅτι ἐκ τοῦ σπήλαιον ὑποκεκόρισται. 1552, 31.

σπήλαια καὶ ἄντρα, ὅτι πάντα τὰ πλαττούμενα μυθικῶς παρὰ τοῖς ποιηταῖς τοῦ σίμπαντος τοῦτου κύσμιου εἰσὶν ἀλληγορικά. 1734, 64.

σπιδές τὸ ἐκτεταμένον καὶ πλατὺν, καὶ σπιδιον τὸ μακρὸν, παρὰ τὸ σπίζω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐκτείνω, ὅθεν τὸ ἀσπιδές πεδίον παρ' Ὀμήρῳ. 882, 53. 58. 996, 22.

σπίζω κατὰ γλῶσσαν τὸ κοινῶς ἐκτείνω. 882, 54. 996, 22.

σπιθαμῇ, διῶστημα δωδεκαδύκτυλον, παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐκτείνεσθαι, τοὺς δακτύλους. 450, 38. 882, 54. 996, 24.

σπιλάδες, πέτραι παρούλαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει, ὅτι παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι λέγονται. 1468, 27. 1540, 32.

σπίνος, ὄρνις ποῖδος, ὅτι παρὰ τὸ σπίζω, ὃ δηλοῖ τὸ ἐκτείνω, λέγεται. 996, 25.

σπλάγχνα τὰ ἐντόσθια, ὅτι παρὰ τὸ σπλάν ἀντὶ τοῦ σπλῆν Ἰωρικῶς λεγόμενον ἐτυμολογεῖται ἢ λέξις, καὶ ὅτι ἐκ μέρους τοῦ σπληνὸς πάντα τὰ ἔγκατα οὕτω λέγονται. 134, 30. 135, 8. 1725, 41.

σπλαγχνόμος Ζεὺς ἐπωνυμικῶς παρὰ Κυπρίοις. 1413, 23.

σπλάν ὁ σπλῆν Ἰωρικῶς, ὅθεν τὰ σπλάγχνα λέγονται. 135, 7.

σποδησιλαύρα, πόρνη σποδουμένη, ἥγουν πάσχουσα ἐν ταῖς

λαύραις, ἥγουν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς. 1033, 62. 1082, 40. 1921, 58.

σποδία ταῦτο ὑπερ σποδός, ἔτι κατὰ περιεκτικὸν τύπον λέγεται ὡς τὸ ἀχυριῶν, καὶ ὅτι τὸ μέλαν αὐτῇ ἐπιτίθεται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ τὰ φαιὰ ἐπὶ τὸ μέλαν ἄγεσθαι. 1547, 45. 1635, 39.

σποδός ἀντὶ τοῦ ἀνθρακίου ἐν τῷ, καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μόχλον ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Ὀδ. ι', 375. 1635, 39.

σπονδεῖον τὸ σκεῖος ὃ οἶνος ἐσπένδεται, λειβάσιον δὲ ὃ ἔλαιον. 1476, 26.

σπονδεῖος, ποῖς μετρικὸς, καὶ περὶ ὁλοσπονδεῖων ἐπῶν χρειᾶς. 1086, 24.

σπονδὴ διὰ μέλιτος τῷ Ἠλίῳ τελουμένη. 640, 57.

σπόνδυλοι ὅτι καὶ σπονδύλιοι τετρασυλλάβους διὰ τοῦ φ' λέγονται. 1217, 58.

σπουδαιέστατος ἀντὶ τοῦ σπουδαιότατος. 1441, 15.

σπουδὴ ἀντὶ τοῦ κάματος ἐν τῷ, ἄτερ σπουδῆς, Ὀδ. φ', 409. ὅθεν ἀσπουδαί ἀντὶ τοῦ ἀπονητέ. 1915, 24.

σπουδῇ ἀντὶ τοῦ μίλις καὶ δεσχερῶς. 181, 8. 862, 61. 1286, 49.

σπυρὶς ὅτι παρὰ τὸν πυρὸν λέγεται διὰ τὸ δεκτικὸν βρωμιάτων σκεῦος εἶναι τὴν σπυρίδα, ὅθεν καὶ ἀπὸ σπυρίδων δειπνα ἐλέγοντο τὰ ἐκ συγκομιδῆς ἢτε τινὲς συνῆσαν δειπνήσαντες. 1586, 18.

σπῶ καὶ σπῶμαι τὸ εἰς ἑμαυτὸν ἔλκω, ὅτι ἐκ τοῦ πῶ, ὃ ἐστὶ κτῶμαι, γέγονε πλεονασμῷ τοῦ σ. 1052, 11.

σσ δύο ὅτι οὐδέποτε διφθογγον ἔχει προηγουμένην πλὴν ἐν τῷ λεύσσω καὶ τῷ κρείσσω. 64, 13. καὶ δύο σ' ἐν μέσῳ λέξεων συνθέτων κείμενα, ὧν τὸ πρότερον ἐκ τοῦ ν' ἐτράπη, οἷον σίσσωμιος, σύσσιτος, παυσσίδης. 228, 42.

σσοὺς λήγοντα ὀνόματα διέσλλαβη ἀπὸ γωνήεντος ἀρχόμενα ὀξύνονται, οἷον βυσσός, κισσός, πεισός, πλὴν τοῦ Νέσσοις. 1340, 39.

σσω λήγοντα ῥήματα Ἀιολικὰ ἐκ τῶν εἰς πτω κοινῶν μετασχηματισθέντα, οἷον ὕσσω ἐκ τοῦ ὕπτω, καὶ

πέσσω ἐκ τοῦ πέπτω. 54, 19. 774, 51. 1398, 30.

σσω λήγοντα ῥήματα, ὅτι τὰ διὰ δύο σσ ἐκγεφόμενα ῥήματα διὰ τοῦ ἔ' προσέχουσι Τεραντῖνοι, τὸ ἀνάσσω ἀνάσω λέγοντες, καὶ τὸ πλάσσω πλάσω, καὶ ἀνάπαιον τὰ κοινῶς εἰς ἔω λήγοντα διὰ δύο σσ προσέχουσιν ἱκεῖνοι, οἷον φράσσω ἀντὶ τοῦ φράζω. 824, 29. 1654, 23.

σταβρα κατὰ παραφθορὰν ἰδιωτικὴν οἱ σταυροί. 689, 51.

σταβέριον κατὰ παραφθορὰν ἰδιωτικὴν ὁ παρὰ τοῖς λογίοις λεγόμενος ἱστοβρέτης. 623, 37.

σταδαῖος μαχητὴς ὁ σιάδην εἰ-
τον συστάδην μαχόμενος, στα-
δαῖος δὲ παρὰ τὸ σιάδιον λέγε-
ται. 679, 30.

σταδία μάχη ἢ συστάδην καὶ ἐκ
χειρὸς γινομένη. 282, 22. καὶ ὅτι
τὸ σταδία καθ' αὐτὸ συνεισάγει
τὸ μάχη, καθ' οὗ λέγεται.
679, 28.

σταδιαῖος ὅτι παρὰ τὸ σιάδιον
λέγεται, σταδαῖος δὲ ὁ συστάδην
μαχόμενος. 679, 31.

στάδιον ὅτι παρὰ τὸ σιάδην λέ-
γεται διὰ τὸ ἴσασθαι τοὺς ἐν
αὐτῷ θεωμένους. 679, 32. καὶ στά-
διον μέτρον διαστημάτων τοπι-
κῶν, ὑπερ ὁρσενικῶς τε καὶ οὐ-
δετέρως λέγεται. 1390, 58.

στάδιος ὁρσενικὸν προσηγοριῶς
τὸ καὶ στάδιον οὐδετέρως, ζῆτει
τὸ στάδιον· καὶ στάδιος ἐπίθε-
τον σέζοντος τοῦ σταδίου. 679, 33.
1390, 58.

σταθεύειν τὸ χλιαίνειν ἰσως, πα-
ρὰ τὸ εἶναι, ὃ ἐστὶ λάμπειν.
1446, 31.

σταθεῖν ὅς ἐστι παρὰ τὸ σταθεῖν,
ὃ δηλοῖ τὸ χλιαίνειν, λέγεται.
1446, 32.

σταθμὰ οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ στα-
θμοὶ κατὰ γένους μεταπλάσμον.
257, 8.

στάθμη, κανὼν ἢ γνώμιον τεκτο-
νικὸς, ὅθεν παροιμία, στάθμης
ἀκριβέστερος, καὶ λεικὴ στάθμη
ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων, καὶ
ὅτι βαρύνεται ἢ λέξις καίτοι τῷ
σταθμὸς ὀξυτόνῳ συνεχούν, ἐρ-

μητρία διεξοδική. 342, 12. 1022, 60 — 1023, 6. 1531, 61.

σταθμίζω ἱσταθμῖσα ἑτεροκλίτως, ὡς ἀπὸ τοῦ σταθμῶ περισπωμένον. 114, 6.

σταθμὸς, ὅτι πολὺσημος ἢ λέξις, καὶ ἔκθεσις τῶν σημαιομένων αὐτῆς. 257, 8. 531, 17. καὶ ὅτι σταθμὸς ἢ παραστάς τῆς θύρας ἦτοι ἢ βύσις τοῦ οἴκου, καὶ τὸ ἀγροτικὸν οἶκημα, καὶ τὸ ζωοστάσιον, καὶ τὸ τῆς σταθμῆσεως ὄργανον ὁμωνύμως. 906, 21, 1421, 1. καὶ ὅτι γενικώτερον τι δηλοῖ ἢ ὁ σηκός. 1165, 47. 1570, 30. 1823, 10. καὶ σταθμὸς ὁ ἀγροτικὸς οἶκος ὑπὸ μέρους τοῦ κατὰ τὰς θύρας σταθμοῦ. 1761, 60. καὶ σταθμὸς πᾶς τύπος ἀπλῶς στάσεως, καὶ ὅτι δξύνεται κανονικῶς ἢ λέξις. 582, 13. 15. καὶ ὅτι καὶ σταθμὸν οὐδέτερος λέγεται κατὰ γένους μεταπλασμόν. 658, 42. καὶ ὅτι τὸ σταθμὸς ἐπὶ τοῦ τῆς σταθμῆσεως ὄργανου λαμβανόμενον καὶ ζυγὸς καὶ τροτάνη καὶ τάλαντον συνωνύμως λέγεται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἱστάται ἐν ἰσότητι τὰς ὀλκὰς ὁ σταθμὸς λέγεται. 912, 44. 47. 50.

σταθμῶν καὶ μέτρων ἀνόματα ἐπὶ τε αὐτῶν τῶν ὀργάνων καὶ ἐπὶ τῶν μετρούμενων ἢ σταθμωμένων λεγόμενα, οἷον μέδιμνος, χοῖνις, πήχυς, τάλαντον. 740, 28.

σταθμῶσασθαι ἀντὶ τοῦ στοχάσασθαι παρ' Ἡροδότῃ, σταθμῆσαι δὲ τὸ ζυγοστατῆσαι. 70, 25.

σταῖμεν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν ἐκ τοῦ σταίημεν συγκαπν, οὐ τρίτον τὸ σταῖεν, ὡς τοῦ φαῖμεν τὸ φαῖεν. 176, 12.

σταίτις πλάκοις ὁ ἐκ σταίτος καὶ μέλιτος. 1407, 25.

σταλαγμὸς ἐκαλεῖτο σκαπτικῶς πᾶς τις μικρὸς ἄνθρωπος. 1642, 60.

σταμῖνες τὰ περιτιθέμενα ἔξωθεν ἐπιμήκη ξύλα τοῖς ἐγκοιλίοις τῶν νεῶν, τινὲς δὲ ὀρθὰ ξύλα, οἷς προσεμπήσεται τὰ πηδάλια, ἢ τὰ ἐν τῇ χεῖλι τοῦ πλοίου ἔχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περιστόνον τόπου, ἃ σταμινάρια ἰδιωτικῶς λέγονται, καὶ ὅτι δι-

κατάληκτόν ἐστι τοῦνομα καὶ παρὰ τὴν στάσιν λέγεται. 1533, 24.

στασιον λήγοντα ὀνόματα ὅτι παρὰ τὴν στάσιν λήγονται ἐν συνθέσει, οἷον ἱπποστάσιον, βοουστάσιον. 658, 41.

στάσις ἢ διαλυτικὴ τῆς συνδέσεως ὁμονοίας διάστασις. 108, 8.

στάσκεν, ἦγον ἱστατο, ἀπὸ τοῦ στάσκω θέματος. 406, 34.

στατήρ νόμισμα ὅτι παρὰ τὸ στησαι, ὁ ἐστὶ σταθμῆσαι, λέγεται. 958, 22. 1182, 52.

στατὸς ἵππος ὁ ἐπὶ πολὺ στάς ἐφ' ἐνὶ τόπῳ. 658, 40.

σταῦλον Ῥωμαϊκῶς οἶκημα δυοζυγίων δεκτικόν, παρὰ τὴν στάσιν. 1957, 55.

σταυροί, οἱ καὶ σκόλοpes, ὀρθὰ καὶ ἀπωξυμένα ξύλα παρὰ τὸ εἰς ἄλρυ ἱστασθαι ἢ παρὰ τὸ εἰς εὖρος ἱστασθαι, ὅθεν καὶ ῥῆμα ἀνασταυροῦν, τὸ καὶ ἀνασκολοπίζειν. 659, 47. 892, 44. 1748, 50.

σταυροῦν ἐν ἴσῳ τῷ ἀνασκολοπίζειν. 892, 45. ζῆτε τὸ σταυροῖ.

σταφυλαί, ἔτι οἱ ἐπὶ τῶν ἡμερίδων λεγόμενων δρυῶν βότρυες σταφυλαὶ κυρίως λέγονται, καὶ ὅτι καὶ ὁ ἐν τῷ στόματι κίων σταφυλὴ λέγεται ὁμωνύμως, σταφυλὴ δὲ βαρυτόνως τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. 345, 21. 34. 906, 56. 994, 43. 1163, 7. 1524, 24. 26. 1967, 33.

σταφυλὴ δξυτόνως ὁ καρπὸς καὶ ἢ ἐν τῷ στόματι κιονίς, σταφυλὴ δὲ βαρυτόνως τεκτονικὸν τι ὄργανον· ζῆτε ἐν τῷ σταφυλαί. σταφυλῖνος, εἶδος λαχάνου, καὶ περὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἱστορία φυσικῇ. 1163, 8.

σταχυηλόγος ὁ ταύς στάχους συλλέγων, ὅτι ἐκ τοῦ σταχυολόγος λέγεται τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἢ. 521, 4.

στάχυν ὅτι οἰονεὶ σίταχυν λέγεται παρὰ τὸ σῖτον ἔχειν. 1181, 50. καὶ στάχυν ὁμωνύμως τὸ περὶ τὰς πόδας μέρος τοῦ σώματος, καὶ στάχυν ὁμωνύμως φωνή, ἐτυμολογία. 194, 3. 410, 18.

στέαρ, ὅτι κατὰ ὀρχαῖον ἔδος καὶ τὰ στέατα τροχοειδῶς ἐτρογγύλλονται, καὶ ὅτι στέαρ μὲν τῶν

κιρυσφόρων λέγεται, πιμλὴ δὲ τῶν μὴ ἔχοντων κίρματα. 1906, 27.

στεγανόμεον κοινῶς μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐστίνωνται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς ὁ τοῦ πανδοχείου μισθός. 1761, 25.

στέγη τὸ δλον οἶκημα ἐπίσται, ἀπὸ μέρους τῆς στέγης εἶπουν στεγῶσεως. 1925, 47.

στέγος, ὅτι παρὰ τὸ τέγγω γίνεται τέγος, καὶ πλειονασμῶ τοῦ στέγος. 640, 5. 1420, 8.

στέγω ῥῆμα ὅτι παρὰ τὸ στέγος λέγεται, ὁ παρὰ τὸ τέγος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ τέγγω. 640, 5.

στεῖβειν τὸ πατεῖν καὶ τρέβειν. 778, 53. 860, 64. 1395, 36. 1553, 38.

στεῖλαι ναῦν ἀντὶ τοῦ εἰσπείλαι. 1760, 9.

στειλεία ἢ τοῦ πηλέως ὀπή, δὲ ἥς στέλλεται τὸ ἐμβαιλλόμενον ξύλον, ὁ στειλὴν οὐδέτερος λέγεται. 1531, 35. 37. 1915, 37.

στειλείον οὐδέτερος, ζῆτε ἐν τῷ στειλείῳ. 1915, 37.

στείνεσθαι τὸ στενοχωρεῖσθαι, καὶ ὅτι στείνεσθαι ἀρῶν λέγεται ὁ σηκός μετὰ γενικῆς πτώσεως, Ὀδ. ι', 219. 1625, 27. 1638, 53. στεῖνος βαρυτόνως τὸ στενῶμα εἶπουν τὸ στενοχώρημα. 893, 3. 965, 53.

στείνωπός ὁ στενωπός. 1308, 44.

στείπη φιλίαις ἢ κατεστοιβασμένη. 778, 54.

στείρα προσηγορικῶς ἢ τῶν πλοίων τρόπος, καὶ στείρα βοῦς ἢ γυνὴ ἐπιθετικῶς, ὅτι παρὰ τὸ στερόδον λέγονται, καὶ ὅτι βαρύνεται τοῦνομα. 139, 38. 41. 1453, 13.

στείχειν πρὸς οὐρανὸν λέγεται ὁ ἥλιος ὅτι ἀνατέλλει, Ὀδ. λ', 17. - 1671, 52.

στέλλειν καὶ στέλλεσθαι ἐπὶ τῆς κατὰ θαλάσσης μέγιστα πορείας, ὁ καὶ πέμπειν λέγεται· καὶ στέλλειν ἀντὶ τοῦ συστέλλειν ἐν τῷ ἱστίῳ μὲν στέλλαντο, Ἰλ. α', 433. καὶ στέλλειν τὸ εὐτρέφειν. 120, 46. 130, 34. 1444, 26. 1454, 38. καὶ στέλλειν ἀντὶ τοῦ στρατηγικῶς κοσμεῖν, οἷον ἐν τῷ, οὗς ἐταίρους στέλλοντα, Ἰλ. δ', 294. 474, 11.

στέμβειν τὸ ὑβρίζειν καὶ τὸ συνεχῶς κινεῖν. 235, 8.

στέμματα, ὅτι καὶ ἐξ ἐρίων στέμματα ποῖα ἐγίνοντο, ἐξ ὧν καὶ πλέγματά τινα δικτυοειδῆ κατεσκευάζοντο. 603, 17.

στέμφυλα, ὅτι καὶ τὰ τῶν τριβειῶν ἐλαιῶν ἐκπύσματα στέμφυλα λέγονται παρ' Ἀθηναίους. 1963, 60.

στεναχίζω ὅτι καὶ στοναχίζω λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ στένω λέγεται στενάχω, ὅθεν τὸ στεναχίζω. 180, 11.

στενάχω ἀντὶ τοῦ στενάζω, ὅτι παρὰ τὸ στένω παραγωγῶς λέγεται, δοκεῖ δὲ ἐκ τοῦ ἰαχῆ συγκεῖσθαι. 180, 12. 1763, 36.

στένειν λέγεται ἢ θάλασσα τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἡχεῖν. 180, 7. 1715, 56.

Στένωρ, μεγαλοφρονότατος τις ἄνθρωπος παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ἰστορία τις περὶ αὐτοῦ. 507, 27.

στενωπὸς παρ' Ὀμήρῳ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβιδος πορθμῶς, Ὀδ. μ', 234. παρὰ δὲ τοῖς ἔσπερον αἰ κατὰ τὰς πόλεις ῥύμαι στενωποὶ λέγονται, παρὰ τὸ ἀποστενωῦσθαι κατ' αὐτὰς τοὺς τῶν βλεπόντων ὥπας· καὶ ὅτι τῷ στενωπῷ ἐπιθετικῶς ἀκουομένη ἀντίκειται τὸ εὐρωπὸν. 1719, 36.

στενωπὸς ὁδὸς ἢ ῥύμη ὅτι ἐντελῶς λέγεται, στενωπὸς δὲ κατὰ μόναν ἀτελῶς· καὶ στενωποὶ αἱ στεναὶ ἄμφοδοι, παρὰ τὸ ἀποστενωῦσθαι τοὺς τῶν κατ' αὐτὰς βλεπόντων ὥπας. 672, 20. 24. 1308, 44.

στέμεν βραχυπαραλήκτως ἀντὶ τοῦ σῶμεν αὐτὸ ὑποτάκτου διὰ μέτρον ἀνάγκην. 848, 41. 1701, 28.

στερεὸς ἐν ῥ', στερεὸς δὲ δυοί. 732, 15. ζῆται τὸ στερεός.

στερέσαι ἀντὶ τοῦ στερεῆσαι πρὸς μέτρον χρεῖαν, Ὀδ. ν', 262. 1741, 19.

στερήσεις δύν, ὅτι ἡ μία ἀναιρεῖ τὴν λοιπὴν ἐν τῷ αὐατος, καὶ ζῆται τὸ αὐατος. 1902, 51.

Στερόπη, μία τῶν Πλειάδων, ἥς καὶ Ἄρεος ἐγένετο Οἰνύμαος. 1155, 52.

στεροπή ἢ ἀστραπή καὶ ἢ ἀπλῶς λαμπηδών, ὅτι παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς λέγεται. 786, 12. καὶ ὅτι στεροπή χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ καὶ

ἀργύρου καὶ ἡλέκτρον καὶ ἐλέφαντος κατὰ συνθήκην λέγεται. 1483, 18.

στερῶν δὲ ὁρῶνται, στεῖρα δὲ παρ' αὐτὸ λεγόμενον βαρύνεται. 139, 42.

στερῶν δὲ δυοί ῥ', στερεὸς δὲ ἐνὶ διὰ τὸν τοῦ εἰς πλεονασμὸν ὡς ἐν τῷ Βορῶας καὶ Βορέας. 732, 15.

στεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑφίσταται, ὑπισχνεῖται, παρὰ τὸ στέω στεῦω ἐπενθίσει τοῦ ὕ. 222, 14. 387, 30. 749, 48. 748, 43. 952, 55. 1830, 63. ζῆται τὸ στεῦτο.

στεῦτο, ἤγουν ὥριζε καὶ διεβεβαιούτο ἢ ὑπισχνεῖτο. 293, 13. 1137, 49. 1245, 34. καὶ στεῦτο ἀντὶ τοῦ ἴσταιτο ἐν τῷ, στεῦτο δὲ διψάων, πείνῃ δ' οὐκ εἶχεν ἐλίσθαι, Ὀδ. λ', 584. στεῦται δὲ ἀλλαχοῦ ἀντὶ τοῦ ὑπισχνεῖται καὶ διαβεβαιοῦται ἢ φαίνεται, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ στέω ἰστέτο καὶ πλεονασμῷ ἰστέετο κατὰ συγκοπήν καὶ ἀποβολὴν τῆς αὐξήσεως λέγεται. 1701, 25.

στεφάνη, ὅτι πολέσημος ἢ φωνὴ καὶ ἐκθίσις τῶν σημαυνομένων αὐτῆς. 661, 57.

στεφάνη, ὕρους ἑξοχή ἢ πλατύτης, ὅθεν καὶ στεφανία πέτρα λέγεται. 925, 12. καὶ στεφάνη κύσμος κεφαλῆς παρ' Ὀμήρῳ. 1166, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι στεφάνη ἢ στέφανος γυναικεῖος κύσμος ἐπομφύλιος. 1175, 3. 1249, 40.

στεφανηφόρος ἐκ τοῦ στεφανοφόρος τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἢ πρὸς θεράπειαν τῆς πολυβραχύτητος. 422, 31.

στέφανος, ἐπὶ κύκλῳ παρ' Ὀμήρῳ ἄγνωστον τὸν ἀγωνιστικὸν στέφανον. 958, 1.

στέφανος Μουσῶν ἐκ τῶν περὶ τῶν Σιρῶν, μῦθος. 85, 39. ζῆται ἐν τῷ Σιρῶν.

στεφανοῦσθαι ὅτι κεφαλῆς ἐστὶν ἰδιον. 189, 14. καὶ ὅτι στεφανοῦσθαι τι ἐπὶ τινι λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κύκλῳ καὶ περὶ αὐτὸ εἶναι, οἷον ἐν τῷ, τῇ δ' ἐπὶ μὲν Ἰουγῶ βλοσυρῶς ἐστεφάνωτο, περὶ τῆς Ἀγυμειμονέως ἀσπίδος, Ἰλ. λ', 36. 828, 49. ὁμοίως καὶ ὁ οὐρανὸς στεφανοῦσθαι τὰ ἑστρα λέγεται, ἔχουν

κύκλῳ περιέχειν καὶ στρέφειν. 1155, 7.

στέφειν ἀντὶ τοῦ πληροῦν ἐν τῷ, κοῦροι δὲ κορητῆρας ἐπιστήσαντο ποτοῖο, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1138, 47.

στέμεν ἀντὶ τοῦ σῶμεν αὐθιγὰ πότακτον βραχυπαραλήκτου πολυχοῦ παρ' Ὀμήρῳ πρὸς μέτρον χρεῖαν, ζῆται τὸ στέμεν.

στήνῃ ἀντὶ τοῦ σταίῃ. 1090, 20.

ζῆται τὸ, ἡγ' λήγοντα εὐτατικά. στήθους ὅτι ἀπὸ μέρους τοῦ στήθους τὸ ὅλον δηλοῖται σῶμα ἐν τῷ, φῆρος θῆκεν ἀμφὶ στήθεσιν, Ὀδ. π', 174. 1799, 10.

στήθους ποδὸς ἐξ ἀναλόγου τὸ κάτωθεν σαρκῶδες μέρος τοῦ ποδός. 457, 10.

στήλαι προβλήτες παρ' Ὀμήρῳ πλάκες τινὲς προβεβλημέναι ἐπ' ἀσφαλεῖς τεύχους τινός. 903, 42. 47. 57.

στηλιτεύειν τὸ στήλῃ ἐγγράφειν τὰ κατὰ τινος, καὶ ὅτι τὸ στηλῆτης ὄνομα ἄρῃτόν ἐστιν. 849, 61.

στημονάρια τεκτονικά, οἷον ἐστιμινάρια παρὰ τοὺς σταμῖνας, καὶ ζῆται τὸ σταμῖνες. 1533, 25.

στήν μονοσυλλάβως ἀντὶ τοῦ ἐστην, ὅτι περισπᾶται, ὡς καὶ τὸ βῆν ἀντὶ τοῦ ἐβῆν. 1647, 33.

στήναι γυνὴς ἐριπὼν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ ὁ μέρει μὲν τινι τοῦ σώματος πεσὼν, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐστακώς. 791, 8.

στήν λήγοντα παρῶνυμα τῷ εἰς παραλήγοντα, κύρια μὲν ἢ προσηγορικά ὄντα βαρύνονται, ἐπιθετικά δὲ ὁρῶνται. 596, 23. καὶ ὅτι τὰ εἰς στήν ὑπερδιατέλλεται τῷ ἢ παραλήγοντα ὁρῶνται, οἷον ἐρηστῆς, ὠμηστῆς. 855, 39.

στήσαι ἀντὶ τοῦ σταθμῆσαι ἐνίστε. 1182, 51. 1347, 46. συνήθως δὲ τὸ ἀνεγείρειν καὶ ὅτι καὶ στήται κρατῆρα καὶ τρέμειν λέγεται κατὰ συνθήκην. 660, 52. καὶ στήσαι ἰσίων καὶ στήσαισθαι ὁμοίως. 1452, 53.

στησίχομος πτωσίς τις ἐν τοῖς ἐπταγμῶσι, εἶπον ὁ εἰς δακτύλου σημαίων βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ, οὕτως ἐλέγετο παρὰ τὸ τὸν ἐν Ἰμῖρ' ἐτά-

φον Στρησίχου του μελοποιού
ἐξ ὀκτώ γωνιῶν συνεστεικέναι.
1289, 59. 1307, 38.

στήτη ἡ γυνὴ παρὰ Θεοκρίτῳ.
21, 43.

στὶ λήγοντα ἐπιρρήματα ἐξ ἐφελ-
κυσμοῦ ἔχοντα τὸ ληκτικὸν τι,
ὅλον μεγάλως μεγαλωστέ, ἐκ πα-
ραδείγματος. 781, 4.

στιβᾶδες ἐντετυμνέται ἐν πέτρᾳ,
ὅτι τὰ κοινῶς λεγόμενα πεσσού-
λια ὑπαγορεύεται διὰ τοῦ λόγου
τούτου. 1546, 62.

ατιβαρόν τὸ πυκνὸν καὶ στερεόν,
ἐκ μεταφορᾶς τῆς καταπεπατη-
μένης γῆς καὶ ταύτῃ πεπυκνω-
μένης· καὶ στιβαρῶς ἐπιρρήμα
ὅτι παρὰ τὸν ἔστιβον δευτέρου
ἀόριστον ἔχει τὸ στι ἰῶτα. 563,
35. 914, 18. 1395, 35.

ατιβᾶς ἡ εὐτελής καὶ καταπεπιλη-
μένη στρωμνὴ, παρὰ τὸ στεῖβω,
ὃ ἔστι καταπιπῶ. 343, 12. 861,
1. 1395, 37. 1553, 39. καὶ ὅτι διὰ
τοῦ βολῆ, ὃ ἔστι ῥίψις ἢ θίσις,
φύλλων κεκλιμένων χαμαὶ ἐπο-
γράφεται, Ὁδ. λ', 194. 1678, 9.

ατίβη ἡ ἑωθινὴ πόλη, παρὰ τὸ
στεῖβω, ὃ ἔστι καταπιπῶ καὶ
πυκνοποιῶ, πυκνοῦται γὰρ ἡ δρό-
σος παχυνομένη. 1546, 44.

ατίβος καὶ πάτος ἡ ἐν τῷ κατα-
κατεῖσθαι πυκνυμένη ὁδός, πα-
ρὰ τὸ στεῖβω τὸ καταπατῶ καὶ
πυκνῶ. 861, 1. 1218, 34. 1546,
45.

στιβῶ στιβήσω, τὸ συμπιλῶ καὶ
καταπατῶ, ὅτι ἐξ ἀναδρομῆς δευ-
τέρου μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα γέ-
γνε τὸ ῥήμα. 179, 35. 1035, 31.

στιγματῖαι, ὅτι στιγματῖας ἐπε-
κλήθη Νικάνωρ ὁ γραμματικὸς
διὰ τὸ περὶ στιγμῶν ποικυλογῆσαι.
20, 12. καὶ ὅτι Θρακικαὶ τινες γυ-
ναῖκες ἐφ' ὕβρει στιχθεῖσαι μέρη
τινὰ τοῦ σώματος καὶ τὰ λοιπὰ
προσανέστιξαν ἐξαλείφουσαι τὸν
τῆς συμφορᾶς χαρακτήρα. 1960,
15.

στιγμὴ ὅτι δύνатаί ποτε ἐκτείνειν
τὸ πρὸ αὐτῆς βραχὺ φωνῆεν.
1405, 4. καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τῆς
βῆτα φωνῆδος τῆς Ἰλιάδος τε-
λεῖα στικτέον διὰ τὸν εἰρηδὸν τῶν
ἀφελῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ῥα-

ψωδιῶν οὐ, διὰ τὸ σιωπῆν ἐκδέ-
χεσθαι. 369, 35.

στίγων δούλος, ὃ καὶ στιγματῖας,
ὅτι παρὰ τὸ ἐστίχθαι οὕτω λέ-
γεται, ὥς καὶ πείδων παρὰ τὸ
πεπιδῆσθαι. 725, 32. 1542, 48.

στίζεσθαι λέγεται τὸ πέλαιος,
ὅταν φρεῖα πάσχη. 1324, 42.

ατίλβειν κάλλι· λέγεται παρ' Ὀμή-
ρῳ ὃ ἀλοιφῇ τιμὴ μυρευσικῇ γε-
γανώμενος τὴν ὕψιν. 426, 46.
1842, 24.

στίλβηδὼν ὄνομα θηλυκὸν παρὰ
τὸ στίλβω. 991, 3.

στίλβων τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄστρον.
1271, 33.

στίλπνός παρὰ τὸ στίλπω εἶπουν
στίλβω, ὥς ἀπὸ τοῦ τέρπω τερ-
πνός, καὶ θάλπω θαλπνός. 991, 2.

στίλπωνες, ἀνθρωπάκια μικρά,
ἃ καὶ σικωπαῖοι ἐκαλοῦντο παρὰ
Ἀράκωσι. 1523, 64.

στίμμις θηλυκὸς καὶ στίμμι οὐ-
δετέρως. 728, 47. 51. 976, 51. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι στίμμις κατὰ θηλυ-
κὸν γένος λέγεται, καὶ ὅτι εἰς τὰ
δμματα ἔστι χρήσιμος. 1761, 32.

στίξ στιχός ἡ τάξις ἀπλῶς, παρὰ
τὸ στείχην, ἥ καὶ δῖφθογγον
ᾧφειλεν ἔχειν τὸ στί, διὰ δὲ τὸ
εἰς διπλοῦν καταλήγειν ἐν μονο-
φθόγγῳ γράφεται. 321, 42. καὶ
στίξ ἰδίως στίστημα ἐξ ἀνδρῶν
πεντακοσίων. 469, 7. 13. 665, 17.
1052, 46.

στιφρός, ὅθεν καὶ ῥήμα στιφρῶ,
ὅτι παρὰ τὸ στίφω λέγεται, ὅθεν
καὶ τὸ στρυφνός. 1913, 45.

στίχες αἱ ἀπλῶς τάξεις, ἰδίως δὲ
στίξ σύνταξις ἀνδρῶν πεντακο-
σίων. 665, 17. ζῆται τὸ, στίξ στιχός.

στιχηρὰ πύθη ἐκ πλεονασμοῦ ὅτι
τρία εἰσὶ, καὶ ἑσθρασις αὐτῶν
διεξοδική. 12, 32.

στίχοι εἶπουν ἔπη, καὶ περὶ ὁλο-
σπονδείων τινῶν καὶ ὁλοδακτύλων
στίχων εἶπουν ἐπιῶν. 1899, 54.

στίχος ἡ ἐπὶ βᾶθος στάσις τῶν
χορευτῶν, καὶ ὅτι καὶ οἱ ἐν τοῖς
βιβλίοις στίχοι εἰσὶ ὥς νῦν κατὰ
μέτωπον, ἀλλὰ κατὰ βᾶθος ἐγρό-
φοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. 1305,
28. 32. καὶ στίχος ἡ ῥάβδος ὁ-
μωνύμως, ὅθεν καὶ στιχῶδοι,
ζῆται τὸ στιχῶδοι. 6, 25.

στιχῶ, ῥήμα δευτέρας συζυγίας

τῶν περισπωμένων ἐκ τοῦ ἔστι-
χον δευτέρου ἀόριστου εἰς ἐνεστώ-
τα ἀναδραμόντος, ὥς ἐκ τοῦ ἔστι-
βον τὸ στιβῶ. 179, 36. 1035, 30.
στιχῶδοι οἱ φωνῶδοι, ἐπεὶ καὶ
ῥάβδωδοι οἱ αὐτοὶ παρὰ τὴν
ῥάβδον, στίχος δὲ καὶ ῥάβδος ταύ-
τὸν ποτε σημαίνουσιν. 6, 25.

στίχων καὶ πείδων δούλος, στι-
γματῖας καὶ πεδῆτης. 1542, 48.
ζῆται τὸ στίχων.

στοιχὰς λέγεται ἡ κατὰ στοιχῶς
πεφντευμένη ἑμπελος. 1524, 34.

στοιχῆσιν γραμμάτων ἀπόγο-
νοι λέξεις, ἥσαν κατὰ μίμημα
τῆς ἐκείνων ἀπαρχῆς γενομέ-
ναι, ὅσον τοῦ β' ὁ βόμβος καὶ
τὸ βομβεῖν, τοῦ ζ' τὸ ζεῖν, τοῦ
ξ' τὸ ξεῖν, τοῦ ρ' ὁ ῥοῖζος, τοῦ
σ' τὸ σῖζον καὶ ὁ σιγμός. 821,
40. 1636, 15.

στοιχεῖον, ὅτι τὸν ἥλιον ἐκάλει
τις στοιχεῖον διὰ τὴν κατὰ στοι-
χον, ἥσαν κατὰ τάξιν, πορείαν
αὐτοῦ. 1671, 47.

στοιχείων τῶν κατὰ κόσμον κοι-
νωτῶ καὶ διαφωνία, ἱστορία φη-
σικὴ διεξοδικῶς ἐρμηνευομένη.
1242, 51.

στοῖχος ἡ κατὰ βᾶθος τάξις. 1326,
16. ζῆται τὸ στιχός.

στόλος, νεῶς τι μόνιον, ὅθεν τὸ
ἀκροστόλιον. 1039, 41. καὶ στόλοι
κατὰ γλῶσσαν τὰ ἀπεφωμμένα
ξύλα διὰ τὸ συνεστέλλαι. 1726,
15. καὶ ὅτι στόλος παρὰ τὸ στεῖ-
λαι, ὃ ἔστιν εὐτρεπῆσαι, λέγεται.
1760, 9.

στόμα πολέμου, ἐν ᾧ οἱ πρόμα-
χοι ἴστανται. 1185, 63.

στόμα πολέμου τροπικῶς λέγεται
ὁ τόπος, καὶ ὅν οἱ πρόμαχοι
τετάχεται, ὅς καὶ στόμα φάλαγ-
γος λέγεται. 469, 41. 786, 24.

στόμα καὶ στόμιον ποταμοῦ ὁ τό-
πος, καὶ ὅν εἰς θάλασσαν εἰς-
βάλλει. 858, 62. 1545, 13. καὶ στό-
μα θαλάσσης ὁ αἰγιαλός, ὅπου
τὴν ἄχνην ἐκπύει. 905, 55. καὶ
ὅτι καὶ λιμένων λέγεται καὶ πο-
ταμῶν καὶ λιμνῶν. 1049, 57.

στόμα ἐν ἴσῳ τῷ στόμῳ παρὰ τοῖς
μερ' Ὀμηρον ἐήταροι. 1021, 54.

στομάλιμνον, ὅτι ἐκ τοῦ στό-
μα καὶ τοῦ λίμνην σύγκειται τοῦ-
νομα. 1649, 58.

στόμαχος το κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ, καὶ στομάχοιο θέμεθλα ἢ φάριγγ' ἢ τὸ στόμα τῆς κοιλίας. 416, 32. ἀλλαχού δέ ἐστι στόμαχος ὁ βρόχθος παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὸ στόμα τῆς κοιλίας· καὶ θέμεθλα στομάχου ἢ θίσις αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1094, 22.

στόμια ποταμῶν αἱ ἐμβολαί. 858, 62. 1545, 13.

στόμις ἕκτος ὁ τῷ στόματι ἀντιρεῖσθαι τῷ χαλινῷ. 1538, 50.

στομωμάτων σιδήρου διάφοροι ὀνομασίαι, καὶ ἐστὶ διαφόρως στομωμένος ὁ σιδήρος εἰς διάφορα ἔργα ἐχρησμένους παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 294, 4.

στον λήγοντα ὀνόματα καὶ χωρὶς τοῦ σήματος λεγόμενα ἐνίοτε παραποιήτως, οἷον γνωτὸν ἀντὶ τοῦ γνωστόν. 922, 23.

στοναχίζεσθαι τὸ στένειν καὶ στενακτικῶς λαλεῖν. 180, 6. 11. 667, 55.

στοναχίζω, ἐστὶ παρὰ τὸ στένειν γίνεσθαι στενάχω, ὅθεν στεναχίζω, ὁ καὶ στοναχίζω λέγεται. 180, 11.

στονδέσσα αὐτὴ ἡ μάχη παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολήν ἐτέρας τὰς μὴ τοιαύτης. 1691, 36.

στορέω τὸ στρουγγύνω, καὶ στορέσαι λέγος τὸ στρώσαι, καὶ ἰστορεῖσθαι θεὸς μεγαλήτρια πάντων, Ὀδ. γ', 158. ἀντὶ τοῦ κατέπαυσεν, ἢ καὶ θυμὸς στορεσθῆναι λέγεται· καὶ στορέσαι ἀνδρακιῶν ἀντὶ τοῦ ἔξασπλῶσαι. 748, 20. 778, 44. καὶ ἐστὶ στορέω μὲν στορῶ κατὰ τὴν πρώτην, στορῶ δὲ στρώσω κατὰ τὴν τρίτην. 1880, 42.

στορνύσα, ἐστὶ ἐκ τοῦ στορέω στορῶ γίνεται στόρνω καὶ στορνύω, ὅθεν στόρνυμι, οὗ μετοχή δὲ στορνός ἢ στορνύσα. 1811, 11.

στορῶ στορέω κατὰ τὴν πρώτην, στρῶ δὲ στρώσω κατὰ τὴν τρίτην. 1880, 42.

στος λήγοντα ὀνόματα ἐστὶ καὶ χωρὶς τοῦ σ' λέγονται αὐτῶν τινὰ, οἷον γνωτὸς ἀντὶ τοῦ γνωστός. 922, 23. 1795, 63.

στος λήγουσαι γενικαί, ζήτει τὰ, τος λήγουσαι γενικαί.

στραβός ἐστι παρὰ τὸ στρέφειν λέγεται. 432, 9. 1410, 19.

Στράβων κύριον ἐστὶ παρὰ τὸ στραβός λέγεται. 1410, 19. καὶ ἐστὶ Στράβων, υἱὸς Κάλλωνος Ἀργείου ἐκ Τειρεσίου δὲ ἦν γυνὴ γεγυνώς, διὰ τὸ διαστράφθαι τὰς ὕψεις οὕτως ἐκλήθη. 1665, 52.

στρατεῖαι διαφόρων ἐθνῶν μετὰ διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων, οἷον Λακεδαιμονίων μετὰ αὐλῶν, Κρητῶν δὲ μετὰ λύρας. 1320, 3.

στρατεύεσθαι λέγονται τὰ νέφη τροπικῶς, ἐστὶ πολλὰ συσταθέντα ταραχὴν αἴρος ἀπειλοῦσι. 471, 36.

στρατία Ἀθηνᾶ, ζήτει ἐν τῷ στρατίῳ Ζεύς. 189, 18.

Στρατία, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Στρατίας ἡρώδους τινός, ἐστὶ βαρυτόνως λέγεται, τὸ ἐθνικὸν Στρατιεύς καὶ Στρατιώτης· Στρατίον δὲ οὐδετέρως πόλις Ἀκαρνανῶν, τὸ ἐθνικὸν Στρατιώτης. 301, 27. 33.

Στρατίος κύριον ἐστὶ παροξύνεται διὰ τὸ τριβραχυ εἶναι. 1474, 30.

στράτιος Ζεὺς παρὰ Κασσιόπεον διὰ τὸ διοικεῖν τὰ κατὰ τοὺς πολέμους, καὶ στρατία Ἀθηνᾶ ὁμοίως. 189, 18.

Στρατιώτης ἐθνικὸν, ζήτει τὸ, Στρατία πόλις.

στρατιωτῶν ἐκίθητα διάφορα ἀπὸ διαφόρων ὅπλων παρονομασθέντα, οἷον αἰχμητῆς ἀπὸ τῆς αἰχμῆς, καὶ ἐκνήμις παρὰ τὴν κνήμην, καὶ θωρηκτῆς παρὰ τὸν θώρακα, καὶ ἄλλων ἀπ' ἄλλων. 70, 5.

στρατιωτῶν καύχημα διὰ μέλους σκολίου, καὶ ἐκθεσις τοῦ μέλους. 1574, 6.

Στρατονίκου ἀπομνημόνευμα περὶ κηρύκων. 1324, 23.

Στρατονίκου κισσαργεδοῦ ἀποφθέγματα, τὸ περὶ τῶν ναῶν καὶ τὸ περὶ τῶν κηρύκων. 1108, 40. 1324, 23. καὶ ἀστέισμα τοῦ αὐτοῦ κατὰ τινος φαύλου μουσικοῦ. 1634, 28.

στρατόπεδον ἀντὶ τοῦ στρατεύματος, καὶ ἐναλλὰξ στρατὸς ἀντὶ τοῦ στρατοπέδου. 1046, 44.

στρατὸς ἀντὶ τοῦ στρατοπέδου,

καὶ ἀνάκλιον στρατοπέδον ἀντὶ τοῦ στρατεύματος. 1046, 43.

στρέβλη ἐστὶ ὥφειλε στρέβλη λέγεσθαι, ἐκεῖ τὰ εἰς λαθλὴν καὶ ἕτερον ἢ πρὸ τοῦ λαθλὴν ἔχειν. 118, 1.

στρεβλός, ὁ καὶ στραβός παρὰ τοῖς παλαιοῖς λεγόμενος, ἐστὶ παρὰ τὸ στρέφειν λέγεται, ὡς καὶ ὁ στραβός. 206, 30. 432, 9. 1410, 19.

στρεπτὴ γλῶσσα ἀντὶ τοῦ ὑγρὰ καὶ ἐδύγματος, ἢ ἡ τὰ ἐναντία ἐπιχειροῦσα. 1206, 43.

στρεπτὸς προσηγορικῶς κόσμος ποίος, καὶ στρεπτὸς χιτῶν ἐπιθετικῶς ὁ κλωστός, ἢ ὁ κρικωτὸς θώραξ, Ἰλ. ε', 113. 528, 23. καὶ στρεπτὸς ὁ δυνάμενος στρεφθῆναι, ὅθεν στρεπτοὶ θεοὶ καὶ στρεπταὶ φρένες παρ' Ὀμήρῳ. 625, 9.

στρεύγεσθαι τὸ τέκνεισθαι καὶ οἷον κατὰ στραγγα ὑπορρεῖν καὶ ἐκλείπειν. 1030, 8. 1725, 12. καὶ ἐστὶ ἐκ τοῦ στρωγνέσθαι ἢ μύλλον στρωγνέσθαι συγκαταπταί. 1441, 59.

στρεφδινεῖν ἐστὶ ἐκ τοῦ στρέφειν καὶ τοῦ δινεῖν ταυτοσημῶν λέξεων σύνκειται. 436, 56. 1087, 61.

στρέφειν ἐν ἴσῳ τῷ κλώθειν. 1015, 33. 1638, 16.

στρεψίμαλλον πρόβατον τὸ συνεστραμμένους ἔχων τοὺς μαλλοὺς, ὅθεν μεταφορικῶς στρεψίμαλλος ἄνθρωπος ὁ μὴ ἀπλῶς τὸν τρόπον, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρόφους καὶ περιεργος ἐν τῷ λαλεῖν. 1561, 36. 1638, 16.

στρυφνός ἐστὶ στρυφνός διὰ τοῦ ὑψιλοῦ ὥφειλε γράφεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ στέφω στυφνός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ' στρυφνός. 413, 5.

στρογγύλη, ὄνομα μῦς τῶν ἐπὶ τὰ Ἀλόλου νήσων. 1644, 33.

στρομβός, ἄτρακτος ἢ βέμβυξ ἢ ῥέμβος ἢ λίθος στρογγύλος. 995, 62.

στρουθίζειν τὸ εὐτελεῶς ᾄδειν, ἐστὶ παρὰ τὸ στρουθός λέγεται. 228, 40. 1411, 15.

στρουθίον, εἶδος ποτηρίου Περσικοῦ. 1411, 14.

στρουθός ἐστὶ παρὰ τὸ μετὰ εἰ-

- στρου θείν πρὸς τὴν ὀχίαν οὐ-
τω λέγεται, ἢ καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ
ἀφιέρωτο· καὶ ὅτι ὀξύνεται κρι-
νονικῶς τοῦτομα. 228, 30. καὶ ἐτι
ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸ γένος, καὶ
ὅτι οὐ κυθολικόν ἐστιν, ὡς τὸ
ὄρνις καὶ οἰωνός· καὶ ὅτι ὀχρυ-
τικόν τέ ἐστι τὸ ὄρνις καὶ τοῖς
φαιόντας αἰτοῦ τοιοῦτους ποιεῖ·
καὶ στρουθολ Ἀνθικαὶ αἱ στρου-
θοκάμηλοι, αἱ καὶ ἄγριαι στρου-
θοὶ λέγονται. 228, 38. 1411, 4—
16. καὶ ὅτι οἱ στρουθολ οὐ μόνον
ιδόντες τὰς θηλείας, ἀλλὰ
πάν φωνὴν ἀκούσας σπερμαίνου-
σι. 1681, 40.
- στροφαῖος Ἑρμῆς ὁ παρὰ τῷ
στροφῇ ἰδρυμένος ἢ ὁ στροφῆς,
ἦγον στρέφων καὶ ἐξαπατῶν.
1353, 9.
- στροφαλίξειν τὸ στρῶ μικρόν,
ὅτι τῷ στροφάλιγξ ὀνόματι συ-
στοιγεῖ, ἀπὸ γού τοῦ στροφῶ
εἶχεν ἂν τὸ στρῶ μέγα. 1848, 39.
- στροφάλιγξ κονίης ἐν ἴσῳ τῷ
ἔλλα, ἐπεὶ καὶ ἴσον τὸ στρέφειν
τῷ εἰλεῖν, ὅθεν ἢ ἔλλα λέγεται.
1953, 16.
- στροφός, σχοινίον ἐστραμμένον
εἶτον κλωστὸν, ἢ ἱμάς τοιοῦ-
τος, οὗ τῶν περάτων ἐξάπτεται
ἢ ποιμενικὴ πῆρα, Ὀδ. γ', 438.
ρ', 198. καὶ στροφός ὁμωνύμως
ἢ τῆς γαστρός ὀδύνη. 1746, 42.
44.
- Στρυμὼν ποταμὸς πρᾶσιόν τι φε-
ρων ἐπιπολάζον τῷ ὕδατι εἰς τρο-
φὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἰχθύων, ἱστο-
ρία. 1227, 21.
- στρυφνός ἐστι παρὰ τὸ στύφω λέ-
γεται. 1913, 44. ζῆται τὸ στρι-
φνός διὰ τοῦ ἰῶτα.
- στρύχνος ἐστι κατὰ θηλυκὸν γένος
λέγεται. 1390, 63.
- στρῶ στρώσω, ὅτι ἐκ τοῦ στορέω
στορέσω συγκοπὴν εἰς ἐτέραν συ-
ζυγίαν μετέβη. 748, 26. 778, 48.
1880, 43.
- στρώματα, εἶτον στρωμνὰ, ὅτι
ἐξ ἱποστρωμάτων καὶ σκεπασμά-
των συνίστανται. 1471, 64.
- στρωμνὴ ἐστι ἐκ τοῦ στρωμονή
κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 748, 27.
καὶ περὶ τῆς ἐφ' Ὀμήρου τῶν
ἥρωικῶν στρωμνῶν εὐτελείας.
782 12.
- στρῶσαι, ὅτι ἐκ τοῦ στορέω στο-
ρεῖν γίνεται στρῶ κατὰ συγκοπὴν
καὶ κλίνεται στρῶν κατὰ
τὴν τρίτην συζυγίαν, καὶ ὅτι
περὶ λίδων καὶ σαινίδων καὶ κυ-
μάτων λέγεται. 1369, 48. 1811,
13. ζῆται τὸ στορέω.
- στρῶται παρὰ Ἰλέρως οἱ τὰς
στρωμνὰς εἰθετοῦντες. 1471, 63.
- στρωφᾶν τὸ στρέφειν, καὶ ὅτι
καὶ ἀντὶ τοῦ κλώθειν τίθεται ἐν
τῷ, ἡλάκατα στρωφῶσα, Ὀδ.
ζ', 53. 306. 1551, 14. καὶ ὅτι τὸ
στρῶ διὰ τοῦ ῶ μεγάλου ἔχει
γραφόμενον. 137, 24.
- στρύαξ ἀντὶ τοῦ στυγερός ἢ στυ-
γητός, καὶ ὅτι οὕτως ἐπικαλεῖτο
Εὐκράτης, Ἀθηναίων τις στρα-
τηγός, διὰ τὸ στυγεῖσθαι ὑπὸ
τῶν πολλῶν. 1050, 60.
- στυγεῖν τὸ μισεῖν καὶ φροῖσεν
καὶ λυπεῖσθαι, ὅτι παρὰ τὴν
Στύγα λέγεται. 78, 12. 718, 34.
37. 1010, 54. 1123, 24. ἀλλαχού
δὲ ὅτι τὸ στυγεῖν πάλαι μὲν ἐπὶ
τοῦ φροῖσεν, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ
μισεῖν διὰ τὸ ἐπακολουθεῖν μῖσος
τοῖς στυγνομένοις. 1650, 62.
- στυγερός καὶ στυγητός ἐστι παρὰ
τὴν Στύγα λέγονται. 1650, 59.
- στυγερά ἐπη ἀντὶ τοῦ στυγνὰ ῥή-
ματι ἐν τῷ, νῶι μὲν ἰδὼς ἐπέσ-
σιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν ἔστα-
μεν ἀχρύνενοι, Ὀδυσσ. λ', 485.
στυγερόν δὲ ἀλλαχού τὸ μισητόν
καὶ φοικτόν. 1694, 10.
- στυγερὴ αἰοιδή, Ὀδ. ω', 200. ἐν
ἴσῳ τῷ χαλεπὴ φήμη. 1950, 63.
- στυγερὴ δαῖς ἐστι οὐ καθόλου λέ-
γεται, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τοῖς ἐς Στυγὸς
κατιοῦσι νεκροῖς γινομένη. 1285,
43. 1287, 6.
- στυγερὴ νόσος ἢ θανάσιμος, πα-
ρὰ τὴν ἐν Αἰδου Στύγα. 953, 23.
- στυγερός Αἰδὴς ὁ φοικτός καὶ
μισητός Αἰδὴς, παρὰ τὸ στυγεῖν
ἢ παρὰ τὴν ἐν Αἰδου μυθεο-
μένην Στύγα. 718, 33.
- στυγερός δαίμων ἀντὶ τοῦ φρι-
κτῆ ἢ θανάσιμος τύχη ἐν τῷ,
στυγερός δὲ οἱ ἔχουσι δαίμων,
Ὀδ. ε', 396. 1545, 5.
- στυγερός σκότος ὁ θάνατος, πα-
ρὰ τὴν Στύγα, ἐνθα ἀπέχρεσθαι
μυθεύονται οἱ τεθνηκότες. 520,
18.
- στυγερός, φοικτός καὶ κρενός,
καὶ ὡς ἂν στυγῇ τις. 1083, 18.
1937, 9.
- στυγέω πτωγῶ, ἐν ἴσῳ πρὸ φροῖσσω
καὶ ἔρβω, παρὰ τὴν Στύγα.
669, 17. καὶ ὅτι στύγω βαρυτό-
τως δοκεῖ λέγεσθαι, ὡς δῆλον ἐκ
τοῦ στυάμαι ὁρίστον εὐκτιμοῦ,
οὐ χρῆσις Ὀδ. λ', 562 καὶ τοῦ,
κατὰ δ' ἱστογὸν αὐτὴν, Ὀδ. κ',
113. 1695, 28.
- Στύγιος δόμος τὰ ἐν Αἰδου λέγε-
ται παρὰ Σοφοκλῆ. 718, 35.
- στυγητὸν τὸ φοικτόν καὶ μιση-
τόν. 718, 28. 34.
- στυγνάζειν ἐστι ἐκ τοῦ στυγεῖν γί-
νεται κατὰ παραγωγήν καὶ πλει-
νασμὸν τοῦ γ'. 718, 36. 1123, 28.
- στυγνός ὁ λυπεύμενος καὶ ὁ μι-
σητός παρὰ Σοφοκλῆ, ὅτι παρὰ
τὸ στυγεῖν γίνεται πλειονασμῶ τοῦ
γ'. 718, 35. 1123, 28.
- Στυγὸς ὕδωρ, ὅτι κατ' αὐτοῦ ὁ-
μνύουσιν οἱ θεοί. 336, 16. ζῆται
ἐν τῷ, Στὺξ Στυγός.
- στυγῶ στυγήσω, ὅθεν στυγητός,
καὶ στυγέσω, ὅθεν στυγερός.
1937, 10.
- στύλος ἐστι παρὰ τὸν στήσω μέλ-
λοντα λέγεται τροπῇ τοῦ ἢ εἰς α'
620, 20. 795, 37. ἀλλαχού δὲ ἐστι
ἐκ τοῦ στήλη κατὰ τὴν αὐτὴν
τροπήν. 884, 62. καὶ ὅτι ὁ στυ-
λος οὐ τυτὸν διερῇ ἢ στήλῃ δη-
λοῖ, καὶτοι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παρη-
γμένον. 1848, 51.
- στυμα στίματος, ἢ τοῦ αἰδοῦ
τάσις, ἀπὸ τοῦ ἱστουμαι παρακτι-
μένου τοῦ στύμαι ῥήματος.
1283, 32.
- Στύμφαλος, πόλις Ἀρκαδικῇ ἐρ-
σινικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη,
ὅθεν καὶ Στυμφαλῖα Ἄρτεμις,
καὶ Στυμφαλὶς λίμνη, περὶ ἣν
αἱ Στυμφαλίδες λεγόμεναι ὄρνις,
ἱστορία. 302, 9.
- Στὺξ Στυγός, ἱστορικῶς μὲν λε-
βάσιον ὕδατος ψυχροτάτου καὶ
ὀλεθροῦ περὶ Φενειὸν ἢ Νώντα-
κριν, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐρ-
μηνεία διεξοδική. 301, 16. 718,
27. καὶ ὅτι κατὰ τοῦ τῆς Στυγὸς
ὑδατος ὁμνύουσιν οἱ θεοί. 336,
16. ἀλλαχού δὲ ἐστι Στὺξ πηγὴ
ἐν Αἰδου μυθευομένη διὰ τὸ στυ-
γητὰ ἦγον φοικτὰ εἶναι τὰ ἐν

Ἰδου, ἡ διὰ τὸ στυγνάζεσθαι τοῖς ἀποθνήσκοντες οὕτω λεγομένη· καὶ ὅτι καὶ παρὰ Ἰμμερίοις καὶ παρὰ τὸν Ἄλφον κολπον τῆς Ἰταλίας πηγὴ τις οὕτως ἀκαλεῖτο ὁμωνύμως τῇ παρὰ Φενεὸν τῆς Ἀρκαδίας. 1196, 20. 1650, 59. 1667, 39. 42. 52.

στύξαιμι ἀντὶ τοῦ μισήσαιμι καὶ φρεσάιμι, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς μῖσος καὶ ἐκπλήξιν ἀγάγοιμι· καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στύγω στύξω βαρυτόνου κεκίνηται, ἢ ἀπὸ τοῦ στυγῆσαιμι περισπωμένως κεκνημένον κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν. 1695, 22.

Στύρα οὐδενίως λεγόμενον, πῆλις Εὐρύκῃ πηλοῖον Καρύστου, κατὰ σκαφίσαν ἐπὶ Φανίδρου Ἀθηναίων στρατηγού, τὸ ἰθνηκὸν Στυριεύς. 281, 11.

Στυράκιον, ὄνομα ὕδρου Κρητικῆς, καὶ στυράκια ἀκοντισμάτα ὁμοία τοῖς κροανέοις, ἐκ στύρακος φυτοῦ γινόμενα. 281, 12.

στύραξ, αἶδος φυτοῦ, ζῆται ἐν τῷ στυράκιον. 281, 14. καὶ στύραξ τὸ καὶ στυράκιον καὶ σωρωτήρ, ὃ ἔστι τὸ κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ δόρατος συνήθειον, παρὰ τὸ στήριον ἔχειν ἐπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ, ἀπὸ τοῦ στῶ στήσω τροπή τοῦ ἢ εἰς ὤ. 795, 36.

στυφελίζειν τὸ στρυφνῶς ἐλελεῖν, ὃ ἔστι διασελεῖν ἢ ἐλίσσειν, ὅ ἐστι συστρέφειν. 155, 18. 680, 6. 845, 59.

στῶ στήσω, ἀντὶ τοῦ σταδμάμαι, εἶθι μεταστῆσαι παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἀντιστηκῶσαι. 1625, 25.

Στώακες ὑποκοριστικῶς οἱ Στωικοί. 1448, 3.

συ συλλαβὴ μεταβάλλουσα ποτε τὸ σ εἰς ξ ἐν μέσῳ λέξεων, οἷον ἐν τῷ ἀναξορίς, ὃ παρὰ τὸ ἀνασεῖρεσθαι λέγεται. 22, 8.

σὺ ἀπτονωμία δις παραλαμβανόμενη παρελκόντως τὸ δεύτερον, οἷον ἐν τῷ, μηδὲ σὺ γ' αἰδόμενος τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεις, Ἰλ. κ', 237. 890, 64.

σὺ τὸ ἀντὶ τοῦ ἔσσυτο, ἤγουν ἐξώρμησε. 1229, 30.

Σύαγρος ποιητής, ὅτι πρῶτος

οὗτος ἐποίησε περὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, γεγονὼς μετὰ Ὀρφεὺ καὶ Μουσαῖον. 4, 26.

σύαγρος προσηγορικῶς ὁ ἄγριος σῦς, καὶ σύαγρος κίων ἐπιθετικῶς ὁ σῦς ἀγρεύων, καὶ Σύαγρος κύριον. 772, 7. 1872, 11. καὶ ὅτι Ἰωνικῶς σῦς ἄγριος ἐν διαλίσει λέγεται. 1554, 15.

Συβαρῖται, ὅτι τὰς ψοφητικὰς τέχνας ἐξέβαλον τῆς ἐαυτῶν πόλεως, ἱστορία. 1159, 15. καὶ ὅτι οἱ Συβαρῖται ἀπέκτεινάν ποτε τοὺς Κροτωνιατῶν πρῶτους, ἐφ' οἷς ἀνέβλυσεν αὐτοῖς πηγὴ αἵματος, ἱστορία. 1268, 53.

συβόσιον συνών, ὅτι ἐκ περιουσίας προσκειμένον ἔχει τὸ συνών, ὡς καὶ τὸ αἰπόλιον τὸ αἰγῶν, ὡς ἐγκείμενα αὐτοῖς. 257, 29. καὶ ὅτι ἐκτείνεται ποτε διὰ μέτρον ἀνάγκη ἢ παραλήγουσα τοῦ συβόσιον. 874, 7.

συγγενικῶν τινῶν ὀνομάτων ἐκθεσις. 316, 10. καὶ ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων τὰ μὲν πλεῖστα ἐκ παντὸς προσώπου ἔχει προφέρεσθαι, ἕνια δὲ ἐκ μόνων τῶν πρὸς ἃ λέγεται, οἷον ἄφραν τὴν ἀδελφὴν μόνην ἢ ἣς ἐστὶν ἀδελφὴ καλέσειεν ἢ Ἀττικῶς, καὶ πάπαν τὸν πατέρα ὃ οὐ ἔστιν ὁ πατήρ. 565, 21. 648, 59.

συγκαταίνειν, τὸ καὶ συνανεῖν, ὅτι παρὰ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν, λέγεται. 1755, 13.

συγκηδεσται λέγονται οἱ ἀδελφῶς γεγαμηκότες. 971, 27.

σύγκλητος ὅτι παρὰ τὸ συγκαλεῖν λέγεται, ζῆται ἐν τῷ βουλή. 172, 8. καὶ ὅτι διὰ τοῦ, κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκων ἄνδρα ἕκαστον, Ἰλ. ε', 11. ὑπογράφεται ἢ σύγκλητος· καὶ σύγκλητος λέσχη παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ σύγκλητος βουλή. 732, 53.

συγκομιστήρια, τὰ καὶ θαλύσια. 772, 22. ζῆται τὸ θαλίσια.

συγκοπὴ πάθος ὅτι ψιλωτικόν ἔστι τῶν λέξεων, ἀλλ' οὐ καθόλου. 843, 12. καὶ ὅτι ὀνόματά τινα ἄκλιτα μένει διὰ τὸ ἐκ συγκοπῆς γενέσθαι, οἷον μέγας ἐκ τοῦ μεγάλος μεγάλου, καὶ μάρτυς ἐκ τοῦ μάρτυρος μαρτύρου. 114, 14. 1447, 19.

συγκρίνειν ὅτι ἴσον δύνανται τῷ συγχέειν ἀντικειμένως τῷ διακρίνειν. 388, 25. 1490, 50.

σύγκρισις, ὅτι δὲ τὰς συγκρίσεις ἀπὸ ταπεινότερων ἀναβαίνειν ἐπὶ τι ὑψηλότερον· ἐνίοτε δὲ ἀνύπαλιν ἐξ ὑψηλότερου ἐπὶ τι ταπεινότερον γίνεται ὑποβιβασμός, οἷον ἐν τῷ, ὥστε γὰρ ἡλείου αἴγλη πῆλεν ἢ ἐς σελήνης, Ὀδ. δ', 45. 1481, 38.

συγκριτικὰ ἀπὸ συγκριτικῶν παρηγμένα κατὰ συγκρίσεως ἐπίτασιν, οἷον πλείότερον ἀπὸ τοῦ πλείον· καὶ συγκριτικὰ ἀπὸ περθετικῶν παρηγμένα, οἷον λαλίστερος ἐκ τοῦ λάλιστος. 215, 9. 13.

συγκριτικὰ πληθυντικῇ γενικῇ συντεταγμένα γενικὴν ἐφαλλόμενα εἰς τὰ σύστοιχα θεικὰ ἀναλύόμενα, οἷον ὀλοώτερος θεῶν ἀντὶ τοῦ ὀλοός ἐν θεοῖς, καὶ συγκριτικὰ καθ' αὐτὰ ἀντὶ τῶν θεικῶν. 76, 12. 17. 424, 34.

συχνύρσαι τὸ κατὰ συκνυρίων εἰς ταῦτ' ἐλθεῖν. 1309, 22.

συγχέειν ὅτι ἀντίκειται τῷ τάττειν καὶ ἀρμόττειν, καὶ ὅτι τὰ καταβαλλόμενα οἰκοδομήματα συγχέσθαι λέγονται. 1020, 15. 1025, 27. καὶ ὅτι καὶ ἥνια τῆς τάξεως ἐκπεσόντα συγχέσθαι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ. 1071, 36.

συγχεῦσαι τινὰ λέγεται ἢ θάλασσα, ἤγουν τῆς κατὰ φύσιν ἀρμονίας καὶ συνθήκης παραλῦσαι· καὶ ὁλκός δὲ καταπεσὼν συγκεχέσθαι καὶ συνερέχῃθαι λέγεται. 1589, 27. 44. 46.

σύγχυσις ὅτι ἀντίκειται τῇ ἀρμονίᾳ καὶ τάξει. 1020, 15. καὶ ὅτι πρὸς πολλὰ τινα λέγεται ἢ σύγχυσις, οἷον σύγχυσις λόγου καὶ νημάτων καὶ οἰκημάτων πεσόντων καὶ πολυειδῶν ὁσπερίων συσσωρευθέντων· καὶ ὅτι καὶ στρατευμάτων σύγχυσις λέγεται· μετενέγκεται δὲ ἡ λέξις ἐκ τῆς χύσεως ἔγρηπν τινῶν ὁμοῦ γινόμενων. 1354, 29.

σῖες ἀγρότεροι λέγονται παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαιτολὴν τῶν οἰκοτροφῶν. 1703, 28.

σῦες λυμαινόμενα τοῖς ληλοῖς ὅτι

ἔξεδοντίζοντο κατὰ νόμον παρὰ Κυπρίοις. 1835, 45.
συζυγία διάφοροι διαφορὰν ποιούσαι τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ ῥήματος, οἷον τὸ δηλῶ ἄλλο μὲν σημαίνει δηλῶ λεγόμενον κατὰ τὴν πρώτην, ἄλλο δὲ δηλῶ κατὰ τὴν τρίτην. 70, 21.
συζυγίων μεταβολὴ διὰ συγκοπὴν ἢ συνθέσιν, οἷον διαχειρίζω μὲν ἐντελῶς λέγεται, διαχωρίζω δὲ ἐν συγκοπῇ καθ' ἐτέραν συζυγίαν· ὁμοίως χειρίζω μὲν ἀπλῶς, ἐγχειρίζω δὲ συνθέτως ἐν μεταβολῇ συζυγίας. 706, 17.
σύζυγος ὁ συνεγγυμένος γυναικί. 653, 36.
σῦκα φιλ' ὀρνίθεισι, ζῆτι ἐν τῷ σῦκον. 1964, 19. καὶ **συκῶν** προσηγορία, τὰ αἰμῶνια, τὰ βασιλεία, καὶ τὰ κόλυθρα καλούμενα, καὶ τὰ χειμερινὰ, ἃ καὶ κωδωναῖα. 1964, 6. ζῆτι τὰ κατὰ μέρος.
συκάζειν τὸ σῦκα τρυγᾶν. 1572, 55. καὶ **συκάζειν** ἀντὶ τοῦ ἐπηρεαστικῶς κίλιναι τοὺς ὑπευθύνους παρὰ τοῖς κωμικοῖς. 1963, 63.
συκαλῖς, ὀρνίθιον ἐν παρωῶ σύκων ἀλίσκόμενον. 1964, 23.
συκάμινα ὅτι ὡς σύκων ἀμεινωσὺν λέγεται κατ' ἔκπτωσιν τοῦ εἰ τῆς μετὰ διφθογγογραφουμένης συλλαβῆς. 989, 11.
συκαμίνου ὁ καρπὸς ὅτι **συκάμινος** λέγεται ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ. 1657, 14.
συκάσιος Ζεὺς ὁ καθάρσιος, ὅτι παρὰ τὴν συκὴν λέγεται, ἢ ἐχρῶντο ἐν καθαρμοῖς. 1572, 56.
Συκίας Τιβάν, μῦθος, καὶ **Συκία** πόλις ἐν Κιλικίᾳ. 1964, 12. ζῆτι τὸ συκὴ.
συκὴ ὅτι παρὰ τὸ σῦεν καὶ κλεῖν, ταυτέστιν ὀρμηθεῖν καὶ ἵεσθαι, λέγεται. 437, 15. 1822, 30. 1964, 22. καὶ ὅτι μακρὸν ἔχει τὸ σῦ τοῦνομα. 1572, 60. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ συκία συνήρηται, διὸ καὶ περισπᾶται. 1963, 44. καὶ ὅτι χρησίμος ἦν ἐν καθαρμοῖς ἢ συγκῇ, ὅθεν καὶ **συκάσιος** Ζεὺς ὁ καθάρσιος. 1572, 56. καὶ ὅτι Διονύσου εἶρημα ἐνομίζετο ἢ συγκῇ,

ὅθεν καὶ **συκίτης** Διόνυσος παρὰ Λάκωσι, οὗ καὶ τὸ πρόσωπον ἐν Νάξῳ ἰδρυσμένον οὐκίον ἦν· καὶ πόθεν ἀμπελίου κασιγνήτη λέγεται ἢ **συκὴ** παρ' Ἐπικάρμῳ· καὶ ὅτι ἐκ Συκίου Πιγαντίος τινος μεταμορφωθέντος γέγονε τὸ φυτόν, ἢ ἀπὸ Συκῆς θυγατρὸς Ὁξύλου τινὸς μεγέντος Ἀμαθρουάδι τῇ ἀδελφῇ ὀνομάζεται· καὶ ὅτι ὁ τόπος, ἐν ᾧ πρῶτον ἔφυ ἢ **συκὴ** Ἀθήνησιν, ἱερὰ **συκὴ** ἐκλήθη διὰ τὸ καθαρῶς βίου ἡγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ φυτόν. 1964, 11—17.
συκίνη ἐπισκουρία, παροιμιαικῶς ἀντὶ τοῦ ἐχρεῖα. 1572, 60. 1964, 1.
συκίτης Διόνυσος, ζῆτι ἐν τῷ **συκῇ**. 1964, 15.
συκόμορα τὰ **συκάμινα**, ἃ καὶ μόρα ἀσυνθέτως παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι λέγονται. 872, 7.
σῦκον καὶ **συκὴ**, ὅτι ἐκτείνουσι τὴν σῦ συλλαβὴν τὰ δνόματα, διὸ καὶ προπερισπᾶται τὸ σῦκον. 1572, 60. καὶ περὶ σῦκων εἰδικῶν τινῶν προσηγορίαι· ζῆτι τὸ, **σῦκα** φιλ' ὀρνίθεισι.
σῦκον ἐφ' Ἐρμῇ, παροιμιαικῶς ἀντὶ τοῦ ἱερμαῖον καὶ εὐρημα ἐκκεῖμενον ἐκ' ὠφειλῆς τοῦ εὐρόντος. 1572, 57.
σῦκον μετ' ἰχθύν, ὄσκιον μετὰ κρέας, παροιμία ἐπὶ ἐξετελισμῶ τῶν σῦκων λεγομένη. 1964, 19.
συκοτραγῶδης ὁ διὰ φειδωλλαν ἀπὸ τῶν ἐπιτελεσμάτων σῦκων τρεφόμενος. 1828, 11.
σῦκον ὁμοιότερος, παροιμία ἐπὶ τῶν πάντεσσι παρειοκότων κατ' ὄψιν. 1964, 1.
συκοφάντης ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν, ὅ ἐστι δεικνύναι, τὰ σῦκα εἴρηται. 1495, 15.
σῦκωμα, πάθος κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρὰ τὸ **λοικνύναι** κατὰ τὸ ὑπέρυθρον τοῖς σῦκοις οὕτω λεγόμενον. 1964, 5.
συκωτὸν, πάθος τι φερόμενον τῷ τῶν σῦκων ἥπατι, ὅτι παρὰ τὸ σῦκον λέγεται. 1964, 4.
σῦλα ἐν ἰσῷ τῷ σῦλῳ, ἡγουν λάφυρα, ὅθεν καὶ **σῦλῶν** τὸ ἐκδύειν. 520, 22. 810, 33.
συλαγωγεῖν τὸ **σῦλῶν** εἶπεν

συνλεύειν καὶ λαφυραγεῖν, παρὰ τὸ **σῦλον**, ὅ ἐστι σῦλῶν εἶπεν λάφυρον. 520, 22.
σῦλῶν καὶ **συνλεύειν** ἐν ἰσῷ τῷ **συνλεύειν**, καὶ **σῦλῶν** ἀντὶ τοῦ **ψηλαφῶν** ὁμωνύμως. 450, 4. 534, 19.
σῦλῶν τινὰ τεύχεα ἢ ἔντευα, ἔχουν ἀφαιρεῖσθαι καὶ ἐκδύειν τινὰ τὰ ὅπλα· καὶ ὅτι τὸ **σῦλῶν** καὶ **συνλεύειν** λέγεται. 625, 48. 668, 20. 952, 1. 1072, 61.
συνλεύειν ἐν ἰσῷ τῷ **συνλεύειν**. 520, 21. καὶ **συνλεύειν** ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς κλέπτειν ἐν τῷ, τὸν μὲν ἐν δαΐδου καὶ αἰδέομαι **συνλεύειν**, Ἰλ. ε', 435. 1357, 46.
συλλαμβάνεσθαι ἐν ἰσῷ τῷ **συνεκδέχεσθαι**, ὅθεν **σύλληψις** σχῆμα τῷτὸ ὅπερ **συνεκδέχῃ**. 145, 5.
σύλληπτικὰ εἶπον περιληπτικὰ δνόματα, ὅτι καὶ ἐνικῶς ἐσχηματισμένα ὑπὸκεινται ποτε πληθυντικοῖς ῥήμασιν, οἷον φάσαν ἢ πληθύν. 219, 45.
σύλληψις, σχῆμα τῷτὸ ὅπερ **συνεκδέχῃ**, ζῆτι ἐν τῷ **συνεκδέχῃ**. 145, 4. 841, 55. 959, 55. 1209, 6. καὶ **παράδειγμα** τοῦ σχήματος. 947, 60. καὶ ὅτι αἱ **σύλληψεις** ἢ πρὸς ἴσα γίνονται ἢ πρὸς πλεονάζοντα, οὐδέποτε δὲ τὰ πλείω ἐν τοῖς ἐλάττωσι **σύλλαμβανται**. 959, 55. 58. ἄλλοχθὲ δὲ πλατύτερον **σύλληψις** τρόπος ἐστὶ ποιητικὸς, ὅτι ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐξετάζεται, οἷον ἐν τῷ, εἶπον καὶ οἷον ἐδοῦντες, παρ' Ὀμήρῳ, ὑπακουόμενον τοῦ πίνοντες ἐξ ἀναλόγου. 1593, 19.
σύλληψις ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ γένους, ὅτι ἐν τῇ κατὰ τὴν ἀνταξίαν **σύλληψις** ἐπικρατεῖ τὸ ἀρσενικόν. 781, 56.
σύλλογισμός, σχῆμα συντομίας, ὃ καὶ ἔμψαις λέγεται, καὶ **παράδειγμα** τοῦ σχήματος. 576, 19. 600, 34.
συμβαίνειν ἀντὶ τοῦ **συμβάλλεσθαι**, ὅ ἐστι συμφωνεῖν. 1261, 48.
συμβαλλεῖν καὶ **συμβάλλεσθαι** παρ' Ὀμήρῳ μὲν τὸ **μαχίμους** συμπλέκεσθαι καὶ συνάπτειν πόλεμον, παρὰ δὲ τοῖς ὁστέρον τὸ

καταλαβείν και νοῆσαι. 385, 8. 909, 59. 64. και συμβάλλειν ἀσπίδας και δόρατα λέγονται οἱ ὁμοῖοι ἰόντες. 495, 44. 497, 19. και ἀλλαχοῦ συμβάλλειν τὸ πολεμικῶς συμπλέκεσθαι και τὸ ἀπλῶς εἰς ἓν ἵνα και τὸ συναντῶν, και συμβάλλειν τὸ συγκρίνειν και τὸ νοεῖν. 1405, 49. 52. 56. 59. και συμβάλλειν μεταβατικῶς τὸ συνάγειν τινὰ εἰς μάχην. 1195, 44. και ὅτι και ποταμοὶ συμβάλλειν τὰ ἑαυτῶν ῥεύματα λέγονται, ἥγουν εἰς ταῦτ' ἀσπλύνειν. 606, 41. και ὅτι τὸ συμβάλλειν και ἡ συμβολή μέσαι ἀγαθοῦ και κακοῦ λέξαι. 21, 38. και συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῶν πολλοχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1211, 2. 1371, 57. 1675, 38.

συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῶν κατὰ καθηκτικὴν φωνὴν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 965, 14. 1211, 2. 1371, 57. 1675, 38. και συμβάλλεσθαι παρὰ τοῖς μετ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ νοῆσαι και ἀντὶ τοῦ λαστελεῖν, ὅθεν ἀσύμβολος ἄνθρωπος, και τὸ συναντῶν, ὅθεν ἀσύμβολον δεῖπνον. 905, 14. και συμβάλλεσθαι τὸ συγκροτεῖν και τὸ βοηθεῖν ὁμοῦ ἰόντα τινί. 1405, 50.

σύμβασις, ἥγουν συμβίβασις, ὅτι παρὰ τὸ συμβαίνειν, ὅ ἐστι συμφωνεῖν, λέγεται. 1268, 32.

συμβλήμενος, ἥγουν συναντήσας, παρὰ τὸ συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῆσαι. 1675, 38.

σύμβληντο ἀντὶ τοῦ συνεβάλοντο ἥγουν συνήντησαν, παρὰ τὸ συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῆσαι. 1371, 57.

συμβλήσεις, ἥγουν συναντήσεις, παρὰ τὸ συμβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ συναντῆσαι. 1211, 2.

σύμβολα ἀντὶ τοῦ γράμματα εἶναι ἐπιστολαὶ παρ' Εὐριπίδῃ. 633, 38. και σύμβολα τὰ τεκμηριώδη και μαντικὰ σημεῖα. 1405, 58.

συμβόλαια πολιτικὰ ὅτι διὰ τὸ ἔκ τινος και αὐτὰ συμβολῆς, ἥγουν ἑρᾶν, γίνεσθαι οὕτω λέγονται. 1405, 54. και συμβόλαιον τετρασυλλάβως ἐν ἴσῳ τῷ σύμ-

βολον, ἥγουν μαντικὸν σημεῖον. 805, 14.

συμβολή ὁ ἔρανος, τουτέστιν ἡ γινόμενη παρ' ἑκάστου οἰκοῦν δαπάνη περὶ τι συμπόσιον, ὅθεν και ἀπὸ συμβολῆς δαμπνεῖν τὸ ἐκ κοινοῦ ἑράνου εὐχεῖσθαι. 606, 42. 1404, 10. 1085, 47.

συμβολή ἡ κατὰ πόλεμον συμπλοκή, και συμβολή ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. 497, 20. 24. 881, 44. 1405, 50.

σύμβολον τὸ μαντικὸν σημεῖον, ὅτι και σύμβολος ἀρσενικῶς λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1357, 41.

σύμβολον, ὅ ἐστι τὸ ἐκ συναντήματος οἰώνισμα. 805, 14. και ἀλλαχοῦ σύμβολοι τὰ ἐνύδια συναντήματα, ὥς ὅν οἰωνίζοντο. 1405, 53.

συμβουλευτικά κεφάλαια, τὸ καλὸν, τὸ δυνατόν, τὸ συμφέρον και τὸ ἀναγκαῖον, ὧν τὸ καλὸν πρὸς δόξαν μόνον ὁρεῖ. 1141, 49.

συμβουλή τὸ ἐπιτυχές σύστημα, οἷον ἐπὶ συμβολῇ, ἥγουν ἔρανος, ἐπενθέσει τοῦ ὕ. 1404, 52. 1405, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι συμβουλή λέγεται ἡ κοινὴ βουλή, ὅταν πολλοὶ τινες εἰς βουλήν συνίασιν, οἷον ἐπὶ συμβολῇ. 798, 51. 1067, 31.

Σύμη, νῆσος πρὸς τῇ Κερίᾳ και πόλις ὁμώνυμος ἀπὸ Σύμης τῆς Ἰαλυσσοῦ, ὅτι και Αἶγλη και Μεταποντίς ἐκλήθη ποτὲ, και ὅτι πέρδικας μαχίμους τρέφει. 271, 24. 318, 6.

συμμετρία πλάτους πρὸς μήκος, ὅτι οὕτως τὸ μήκος τριπλάσιον εἶναι τοῦ πλάτους. 1688, 1.

συμπαίστωρ και συμπαίστρια ὅτι παρὰ τὸ παῖζω παίσω Ἀττικῶς λέγονται. 1594, 46.

συμπείσειν ὅτι περὶ μεγάλων σωμάτων ὑπόθεν καταρῥασσομένων εἰς ἄλληλα λέγεται. 679, 58. και συμπεσεῖν τὸ τυχερῶς συμβαίνειν. 1396, 52. 1538, 22. και συμπεσεῖν τὸ συμπλακῆναι και συμβαλεῖν ἐπὶ μάχῃ. 1324, 27. και ἀλλαχοῦ συμπεσεῖν λέγονται ἄνεμοι και στρατεύματα, ἥγουν εἰς ἓν ἵσθιον, ὁμοσύνως τῷ συμπεσεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ τυχερῶς συμβαίνειν. 1538, 22. 26.

συμπίπτειν, ὅτι συμπίπτειν λέγονται τὰ ἐκ τύχης συμβαίνοντα. 1412, 42. και ὅτι και οἱ ἄνεμοι συμπίπτειν λέγονται ἀντὶ τοῦ συμπίπτειν. 1538, 52.

συμπλαταγεῖν τὸ τὰς χεῖρας συγκροτεῖν ἐπὶ θαυμασμῷ ἢ θρόνῳ. 1290, 45.

συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι ὅτι φιλοξυνοτοὶ εἰσιν, οἷον ἄλλα, ἀτὰρ, αὐτάρ. 72, 40.

συμπλοκή, συνέλευσις ἐπὶ φίλῳ και ἐπὶ πολέμῳ κατὰ μέσσην διάθεσιν. 21, 35.

σύμπλους τοῦ πάθους, ἀντὶ τοῦ συγκοινωνῶς παρὰ Σοφοκλεῖ, ὅτι κακὸς ἡ τροπή. 1444, 46.

συμπόσια βασιλικὰ τῶν παρ' Ὀμήρῳ βασιλέων τοῦ Ἑλληνικοῦ ὅτι ἐκ τῶν δημοσίων ἐγίνοντο. 481, 25.

συμπόσιον ὅτι και εἰλαπίνη και δαῖς πολυνυμικῶς λέγεται, και ὅτι ἐκ μέρους τῆς πόσεως ἡ δὴ ἐστίασις συμπόσιον λέγεται συνεπινοουμένης και τῆς βρώσεως. 1105, 25. 1421, 37. 1730, 58.

συμφέρεῖν ἀντὶ τοῦ συνάγειν εἶναι εἰς ταῦτ' ἄγειν, ὃ και συμφορεῖν λέγεται. 804, 44. 1702, 12.

συμφέρεσθαι πόλεμόνδε, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὁμοῖοι ἵνα και συμβάλλειν, ὃ και συμφέρεσθαι μάχῃ λέγεται, Ἰλ. λ', 736. 719, 63. 881, 43.

συμφορετὴ ὁρετὴ ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ συμφορητῆ και συνύξιμος εἶναι συνιοστή. 881, 44. 929, 32.

συμφορὰ ὅτι πύλαι μὲν μέσως εἶχε σημασίας ἢ λέξεις, ὕστερον δὲ ἐπὶ κακοῦ μόνον λέγεται. 29, 32. 647, 38. 1086, 63. και ὅτι ἡ συμφορὰ και οἶτος και πότμος και μόρος λέγεται. 776, 53. και ὅτι τὸ συμφορὰ διαφέρει τοῦ σμφορον και συμφείρον, καίτοι τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀφοριστὴν τῆς συνθέσεως. 1848, 49.

συμφορεῖν τὸ συνάγειν. 804, 44. ζῆται τὸ συμφέρεν.

σύμφωνα δύο τὰ αὐτὰ ὅτι οὐδέποτε εἰρήνηται ἐν καταλήξει λέξεως Ἑλληνικῆς. 76, 32.

σύμφωνα δύο ἐν λόγῳ ἐμμέτρῳ μὴ ἐκτείνοντά ποτε τὸ πρὸ αὐ-

- των βραχὺ φωνῆν, οἷον τὸ σκ τοῦ Σκάμιανδρος καὶ τὸ πτ' ἐν τῷ Αἰγυπτος πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ. 353, 32.
- συμφωνῶνων ἀρκτικῶν ἀφαίρεσις εἴτε ἐνὸς εἴτε δυοῖν, ὅτι τῆς Ἰώωνων καὶ Αἰολέων ἐστὶ διαλέκτου τὸ πάθος, οἷον ἐν τῷ πήγαρον ἤγαρον, πλευράξ ἐδράξ. 842, 46.
- συμφωνῶνων διπλάσιασιμός, ὅτι τὰ συμφωνῶνα διπλάζονται Αἰολικῶς, ἥδη δὲ καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς γλώσσας, οἷον ἔδδουσιν, ἐννεπεν, ὀππως, Περδίκκας, πλὴν τῶν δασέων· ταῦτα γὰρ εἶπου δέοι διπλάζειν, μεταπίπτει θάτερον αὐτῶν εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλόν, οἷον ἐν τῷ Βάκχος ἐκ τοῦ Βάχχος, καὶ κατθανεῖν ἐκ τοῦ καθθανεῖν. 20, 4. 1577, 46.
- σὺν πρόθεσις προτιθεμένη ἀριθμητικῶν τινῶν ἐν συνθέσει, οἷον σύνδυο, σύντριες καὶ συνεικοσι παρ' Ὁμήρῳ. 1638, 21.
- σὺν πρόθεσις ἐν συνθέσει προτασσομένη λέξεων ἀπὸ τοῦ σ καθαρῶ ἀρχομένων τρέπει τὸ ληκτικὸν ὡς εἰς σ, οἷον ἐν τῷ συσσιτος, συσσωμος· εἰ δὲ τὸ σ τὸ ἀρκτικὸν τῆς ὑποτασσομένης λέξεως μὴ καθαρὸν ᾗ, ἀλλὰ μετὰ συμφώνου συλλαβίζεται, οὐ τρέπεται τὸ σ τῆς προθέσεως, ἀλλ' ἐξωθεῖται, οἷον ἐν τῷ σίσκηρος. *implicite*. 880, 10.
- σὺν δαίμονι, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἀγαθῇ τύχῃ. 884, 49.
- σὺν δορι σὺν ἀσπίδι, παροιμιακὸν ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πρᾶξαι τι περρωμένων. 243, 11.
- σὺν τε δὺ' ἐρχομένῳ, ἀντὶ τοῦ σύνδυο ἐρχομένου ἢ δύο συνερχομένου, Ἰλ. κ', 224. 798, 46. καὶ ὅτι εἰς παροιμίαν ἔπαισε τὸ ῥητὸν, ἐρημνεία διεξοδική. 800, 5.
- συνάγειν ἄρμα καὶ ἔριδα καὶ ἐσμίνην πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς συμπλέκεσθαι, ὃ καὶ συμβάλλειν λέγεται. 242, 38. 615, 16. 997, 8.
- συνάγειν τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν καὶ ἀπὸ συμβολῶν δειπνεῖν, ὃ καὶ συμβάλλειν λέγεται ἢ συνθῆναι ἢ συμβολῆ. 1085, 42. ζῆται τὸ συμβάλλεσθαι.
- συναγείρεσθαι τι τὸ ἐκ πολ-
λῶν τινῶν ἐπιλέγδην συνάγειν. 1037, 53.
- συναγωγέως ὁ τοὺς συνωμότας ὑποδεχόμενος. 1060, 40.
- συναγωγίον τὸ ἀπὸ συμβολῶν δειπνον, παρὰ τὸ συνάγειν. 1085, 41. καὶ ζῆται τὸ συνάγειν.
- συναίρεσθαι τὸ συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἶρειν. 1037, 54.
- συναίνειν τὸ συγκατατίθεσθαι, ὃ καὶ συγκαταίνειν λέγεται, παρὰ τὸν αἶνον, ὃ δηλοῖ τὴν συγκατάθεσιν, ὅθεν καὶ συναίνεσις. 1755, 12.
- συναίρεσις, πάθος δι' οὗ αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπτειμένων εἰς βραχυτέρον συνάγονται. 1884, 17. καὶ ὅτι ἡ διὰ τῶν αὐτῶν φωνηέντων συναίρεσις πρὸς ἀποφυγὴν παραλληλίας γίνεται, οἷον ἐν τῷ πλῶος πλοῦς. 1462, 29.
- συναλιφῆ, κοινὸν ὄνομα συναίρεσεως τε καὶ κράσεως, ὅτι διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται, παρὰ τὸ ἀλείφω ἀπειλεύσει τοῦ ε. 1561, 6.
- συναντέσθην, τρίτον πρόσωπον τῶν δυικῶν ἀπὸ τοῦ ἄντομαι βαρυτόνου, συναντήσθην δὲ ἀπὸ τοῦ ἀντῶ ἀντήσω περισπωμένου. 661, 26.
- συνάορος, εἴτερος εἶτουν συνεζιγμένος. 573, 31. 653, 30.
- συναίλια, ἀγῶν συμφωνίας ἀμοιβαῖος. 1236, 54.
- σύνδεειπνον τὸ συμπόσιον. 1085, 43.
- σύνδεσμοι ἀντὶ προθέσεων κατὰ μερῶν ἐναλλαγῇ. 44, 36. καὶ ὅτι τὰ κύρια πρὸς τὰ ἐπιθετα οὐδέποτε συνδέσμων συμπλέκεται ἐν τῇ συντάξει. 706, 57.
- συνδιαφέρειν ὅτι τροπικῶς τίθεται ἐν τῷ, συνδιαφέρει ὁ δαίμων τὴν ἀρχὴν τῷ δαίμονι, κυρίως δὲ περὶ βυστάγματος λέγεται. 1702, 12. καὶ συνδιαφέρειν ἀντὶ τοῦ συννοπομένειν. 1866, 41.
- συνδιενεγκεῖν τὸ συνδιαβαστάσαι φορτίον. 1603, 61.
- συνδράμεῖν ἀντὶ τοῦ μετὰ δρόμου ἀλλήλοις πελάσαι. 1063, 3.
- σύνδυο τῷ ἓν, ὡς καὶ σύντριες. 1638, 21.
- συνέλαξε, συνέλασε, συνέτριψε. 834, 56.
- συνείργειν ἀντὶ τοῦ συνεῖργεν, ὃ ἐστὶ συνδεσμεῖν. 1637, 59.
- συνέηκε ἀντὶ τοῦ συνέβαλε καὶ συνέπλεξε πρὸς ἔρον ἐν τῷ, ἔριδα συνέηκε μάχεσθαι, Ἰλιάδ. α', 8. 21, 40.
- συνεῖλε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι προπερισπωμένον διὰ τὸν τροχαϊσμόν, ἐκεπεσὸν δὲ τῆς ἀξήσεως καὶ συνέλε λεγόμενον προπαροξύμενον. 1084, 27.
- συνείργειν ἀντὶ τοῦ συνδέειν ἐν τῷ, τῷ ῥ' ἄμφω συνέργον ὁμοῦ τρέπον ἥδε καὶ ἰστέον, Ὀδ. μ', 424. 1729, 11.
- συνεκδοχή, σχῆμα ὅταν τῷ μέρει συλλαβένται τὸ ὅλον, ὅθεν καὶ σύλληψις λέγεται. 145, 4. 959, 55. 58. καὶ ἀλλαχοῦ συνεκδοχή εἶπουν σύλληψις, τρέπος ποιητικὸς οὕτως καλούμενος, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ῥήμασιν ζεταύζεται. 1299, 6. 1593, 19. ζῆται τὸ σύλληψις.
- συνεκδοχικῶς, ἔχουσιν κατὰ σύλληψιν, ταῦτά γὰρ σύλληψις τῇ συνεκδοχῇ. 841, 55.
- συνεκποτέα ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον Ἀττικῶς. 759, 39.
- συνεκφωνήσεις ταῦτὸ ὅπερ συρίζσεις, διὰ τὸ τὰς συνίζανούσας δύο συλλαβὰς ὡς μίαν ἐκφωνεῖσθαι. 11, 31. 12, 10. 1655, 32.
- συνελάσαι ἔριδι τὸ ἐπὶ πολέμῳ συμβαλεῖν. 1200, 32. καὶ συνελάσαι ζῆτα εἰς μάχην, τὸ κατ' ἀλήλῳν ἔρεθίσαι. 1837, 11.
- συνελαύνειν ἔριδι τὸ συνελθεῖν εἰς ἔρον, οἷον ἐν τῷ, βέλτερον αὐτ' ἔριδι συνελαυνέμεν ὅστι τάχιστα, Ἰλ. χ', 129. 1262, 13.
- συνελε, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν προπαροξύμενος, συνέλε δὲ προπερισπωμένως διὰ τὸν τροχαϊσμόν. 1084, 27.
- συνελεῖν ἀντὶ τοῦ συνάξαι καὶ συνελῆσαι. 1884, 14. καὶ ὅτι συνελεῖν ὁμοῦς τινὸς, ἦγον οὐταγαγεῖν, λέγεται λῖθον βολῆ ἐν τῷ, ἀμφοτέρους δ' ὁμοῦς στέλεον λίθος, Ἰλ. π', 740. 1084, 25.
- συνενεγκεῖν τὸ λυσιτελεῖν, συνεδιενεγκεῖν δὲ τὸ συνδιαβαστάσαι. 1603, 61.
- συννελέμεται, ἔχουσιν σιτισώρεται παρὰ τὸ νῶν νήσω, ὃ δηλοῖ τὸ σωρεύειν. 689, 11.

συνεοχμός, συνοχή, συγκόλλησις, συγκράτησις· καὶ συνεισφοράς κεφαλῆς ἢ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν τράχηλον συνοχή, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ εἰς τοῦτο. 904, 4. 998, 12. 17.
 συναρῶσθαι ἐν ἴσῳ συμφέρειν, ὅ ἐστι συνάγειν, ὡς ἀντίκειται τὸ ἐξεῖν. 1702, 6. 11.
 συνέργειν ζωστήρι τὸν χιτῶνα, Ὅδ. ξ', 72. ἥτις περιφραστικὸν ἐστὶ τοῦ ζώνεσθαι. 1751, 16.
 σύνεργος ὁ συγκύμων τεχνίτης, συνεργός δὲ ὁ βοηθός. 1907, 32.
 συνέριθος κυρίως μὲν ἡ ἔριον συνεργαζομένη, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀπλῶς συνεργαζομένη. 1550, 4.
 συνεῖρηχθαι λέγεται κτίσμις καταπεσόν. 1589, 43.
 σύνεσις ἡ φρόνησις καὶ τὸ συνειδός, καὶ σύνεσις ποταμῶν ἡ σύρροια εἶπουν συμβολὴ τῶν ὑδάτων. 21, 46 — 22, 4. ἀλλαχού δὲ ὅτι σύνεσις ἡ φρόνησις, παρὰ τὸ συνιέναι πολλοὺς εἰς βουλὴν, ὅθεν καὶ συμβουλὴ λέγεται. 1667, 30.
 συνεστραμμένως εἰρησθαι τι λέγεται ἀντὶ τοῦ γοργῶς. 1082, 6.
 συνεχίς, ὅτι ἐκτείνει ποτὲ τὴν ἔρχουσαν ἢ λέξις, οἷον ἐν τῷ, ἐνθα δὴ νύκτας δύο δ' ἤματα συνεχίς αἰεὶ, Ὅδ. ε', 74. 1616, 58.
 σση ληγόντων ὀνομάτων τῷ ὁ προπαρληγόντων ἀναλογία, οἷον βριθοσύνη, τοξοσύνη. 1325, 45. 1870, 50.
 συνημοσύνη ἡ συνθήκη καὶ συμβίβασις, παρὰ τὸ συνιέναι. 938, 49. 1268, 31.
 σύνήρος ἀντὶ τοῦ συνηρμοσμένος καὶ συνεκινημένος, παρὰ τὸ αἰεῖν, ὅ ἐστι συζευγνύω. 1587, 15. 1819, 36.
 συνθέσθαι τὸ νοῆσαι καὶ τὸ συμφωνῆσαι. 663, 38. 58. ἀλλαχού δὲ ὅτι συνθέσθαι τὸ συνθεῖν καὶ συμφωνίας ποιεῖν καὶ τὸ συγκατατίθεσθαι. 1173, 6. καὶ συνθέσθαι φρεσὶν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς ἀκοῦσαι ἐν τῷ, φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοδῆν, Ὅδ. α', 328. 1420, 54.
 συνθεσία ἡ συνθήκη. 234, 2.

DEVLAR. INDEX IN EUSTATH.

συνθεσία ἡ συνθήκη εἶπουν συμφωνία, ἐνίοτε δὲ συνθήκη ἢ φιλικὴ παραινήσις. 551, 31.
 σύνθεσις λέξεως, ὅτι δι' ἔνδειαν τῶν ἐτύμων ὀνομάτων εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἡ σύνθεσις. 39, 28. καὶ ὅτι ἐπ' ἐνίων ἡ σύνθεσις δύο λέξεων ἄλλο τι παρίστανει παρ' ὅ ἐν παρθεσίᾳ ἐσημαίνον αἱ λέξεις, οἷον σκιαμαχεῖν διαφέρει τοῦ ἐν σκιᾷ μάχεσθαι. 201, 1. καὶ ὅτι ἀνάβιβαστικὴ ἐστὶ τῆς τάσεως ἡ σύνθεσις, οἷον ἐν τῷ κληρὶς πολυκλήρις. 174, 8. 217, 39. 1017, 62. καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ῥημάτων οὐκ εἴωθε τοῦτο γίνεσθαι. 752, 8. καὶ ὅτι ἐπ' ἐνίων ἡ σύνθεσις ἐναλλάττουσα τὰς τῶν ῥημάτων συζυγίας, οἷον δοκῶ μὲν δοκεῖς κατὰ τὴν πρώτην, προσδοκῶ δὲ προσδοκεῖς κατὰ τὴν δευτέραν. 738, 51. καὶ ὅτι ἀσύνθετες ὀνόμασιν ἐπιρῥήματα συντιθένται ἐπὶ τῶν ἀριθμητικῶν πλήν ἐν τῷ τρισκαίδεκα καὶ τρισκαίδεκατος. 1603, 13.
 σύνθεσις καὶ διαίρεσις τόπος σοφιστικῶς, ὅτι παρὰ τὴν σύνθεσιν καὶ διαίρεσιν συμβαίνει σόφισμα, ἐν τῷ, οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, Ὅδ. ε', 369. 1634, 48. 53.
 σύνθετα παρὰ ῥήμα ὀνόματα τεταρτόκλιτα, ἔχοντα τὸ ῥήμα ὑποτεταγμένον ἐν τῇ συνθέσει, ὅτι διαφόρως τονίζονται παρὰ τὸ ἐνέργειαν ἢ πάθος σημαίνειν, οἷον πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως. 423, 20.
 σύνθετά τινα ἔξ ἰσοδυνάμων εἰπουν ταῦτοσῆμων λέξεων συγκείμενα, οἷον γήπειον ἐκ τοῦ γῆ καὶ τοῦ πέδον, καὶ ὀροδύνω ἐκ τοῦ ὄρω καὶ τοῦ δύνω. 436, 43 — 437, 40.
 σύνθετα ὀνόματα ἀντιστραφέντα ἕτερα ὀνόματα ὁμοία γενώσιν, οἷον τὸ Κλειοπάτρα ἐκ τοῦ Πάτροκλος, καὶ Δακίδυμος ἐκ τοῦ θυμοδακῆς. 775, 63. 1590, 43.
 σύνθετά τινα ἰσοδυναμοῦντα ἀλλήλοις διὰ τὴν τῶν συντιθέντων αὐτὰ ἰσοδυναμίαν, οἷον ἐκισβολία παρὰ τὸ ἐκπει βάλλειν ἰσοδυναμεῖ τῷ βλασφημία, ὃ παρὰ

τὸ φήμεις βάλλειν λέγεται. 1489, 63. 1490, 7.
 σύνθετα ὀνόματα διαλυθέντα ὅτι οὐκ αἰετὴν αὐτὴν φυλάσσουν ἐννοίαν, οἷον οἰκωφελία οὐ ταῦτο δηλοῖ ὑπερ τὸ οἶκον ὀφείλλειν, καὶ τὸ ἐν σκιᾷ μάχεσθαι οὐ ταῦτόν τῳ σκιαμαχεῖν, καὶ τὸ σκηπτουχος ἐν συνθέσει λέγειν διαφέρει τοῦ ἀπλῶς σκηπτρον ἔχειν. 104, 23. 1459, 53. 1761, 63.
 σύνθετα ἐκ τριῶν λέξεων παρ' Ὀμήρῳ, οἷον πυκνῶριος, δυσσαστοτόκεια. 1364, 28.
 σύνθετα ἐκ γενικῶν εἰς ὅς ληγουσῶν ὅτι κοινῶς μὲν ἡ τὸ ὁ φυλάσσει, οἷον Ζηνὸς Ζηνόθεμις, ἡ εἰς ἰ τρέπει, οἷον αἰγὺς αἰγίπαν· Δωρικῶς δὲ τὸ τοιοῦτον ὁ εἰς εἰ, οἷον ἀνδρὸς ἀνδρεφόντης, ὅθεν τὸ ἀνδρεφόντης. 183, 6.
 σύνθετά τινα ἐκ πληθυντικῆς δοτικῆς ὀνόματα, οἷον πασιμέλουσα, Νανσίθορος, ἔχχεσιμωρος· καὶ ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ συνθέσει οὐ παραλαμβάνονται αἱ ποιητικῶς ἐπεκτεταμέναι δοτικαὶ πλήν ἐν τῷ κηρессиφῶρητος. 727, 45.
 σύνθετοι ἀντωνυμιαί εἰσι οὐχ' εἰρήσκονται παρ' Ὀμήρῳ οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ἐνάστης δυσὶ ταῦτοσῆμοις ἐκ παραλλήλου ἀντωνυμiais χρῶνται, οἷον σφῶν αὐτῶν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. 103, 21. 921, 8.
 σύνθετων ῥημάτων ἀξίσεις, ὅτι τὰ μετὰ προθέσεων καθ' ἑξὶν συγκείμενα ῥήματα ἔξωθεν αὐξάνονται κατὰ τὰς κινήσεις, οἷον καμνύω ἐκάμινον. 207, 36.
 σύνθετων ῥηματικῶν φωνῶν προσρῶν, ὅτι τὰ μὲν σύνθετα προστακτικὰ ὡς ἐπὶ πολλὴ ἀναπέμπει τὸν τόνον, οἷον λέγε κατὰλεγε, αἱ δὲ προπερισπώμεναι ἐν τῇ ἀπλότῃ ῥηματικῇ φωνῇ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κῆν τῇ συνθέσει φελάττουσι τὸν τόνον, οἷον εἶχε κατέχε, ἥστο καθῆστο. 149, 45 — 150, 9. 974, 41.
 συνθεύσεται, συνδραμεῖται, ἀπὸ τοῦ θέω. 1890, 35.
 συνθεμάτων χρῆσις ὅτι οἴπω ἦν ἐπὶ τῶν Τρωικῶν. 789, 61.
 συνειν ἀντὶ τοῦ συνιέναι παρὰ Kkk

τισι τῶν Ἀττικῶν. 95, 12. 1928, 26.

συνιέναι ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς συμβάλλειν. 1075, 58. καὶ συνιέναι ἀντὶ τοῦ εἰς ἔν ἵνα, ὃ ἔστι συμβαίνειν. 1268, 31.

συνίξεις εἶπουν συνεκφώνησις, πάθος ἐπιτηδεύμενον κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων ἐκαλληλίας πρὸς θεωρίαν τῆς κατὰ τὸ μέτρον πολυσυλλαβίας τῶν ἐπῶν, ὡς ὅτε τὸ εἰ καὶ ὦ ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς λογίζονται ἐν τῷ, Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος. 11, 21. καὶ ὅτι συναίρεισι δύο καθαρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν ἔστιν ἡ συνίξις· καὶ ὅτι ἦτοι δύο μακρὰ εἰς ἓν μακρόν συνίζαναι, οἷον τὸ ἦ καὶ ἡ οὐ δίφθογος ἐν τῷ, ἢ οὐχ' ἄλλος ὅστις γυναικας ἀνάκτορας ἡπεροπεύεις, ἢ δύο βραχέα εἰς ἓν βραχὺ, οἷον ἐν τῷ, ἀλλὰ τῶν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔκειθον· βραχὺ δὲ καὶ μακρόν ποτε μὲν ἀντὶ ἐνός μακροῦ λογίζονται, οἷον τὸ εἰ καὶ ὦ ἐν τῷ, Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος, ποτὲ δὲ ἀντὶ ἐνός βραχέος, οἷον τὰ αὐτὰ ἐν τῷ, χρυσὴν ἀνὰ σκήπτρῳ, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 12, 11—32. 52, 8. 805, 20. καὶ ὅτι συνίξεις λέγεται καὶ ἡ κατὰ κρᾶσιν ἢ συναίρεισιν συναλοιφὴ τῶν φωνηέντων, ἐφ' ὧν ἐνεργεῖα δύο φωνήεντα εἰς ἓν συνίζανουσιν· καὶ ὅτι καὶ ἡ τῆς δέξις καὶ βαρείας συνδρομὴ εἰς σύστασιν περισπωμένης συνίξεις λέγεται. 25, 21—38.

συνίημι συνήθως μὲν τὸ καταλαμβάνω καὶ τὸ φρονῶ, ὅπερ ἐπὶ πολλῷ γενικῇ συντάσσεται παρ' Ὀμήρῳ· καὶ συνίημι ἀντὶ τοῦ συμβάλλω εἶπουν συγκρούω παρὰ τῷ αὐτῷ, οἷον ἐν τῷ, ἔριδι ξυνίημι μάχεσθαι, Ἰλ. α', 8. 21, 40. 45—22, 5. 168, 17. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ συνίω ἀχρήστου παράγεται. 100, 3. συνίτην ἀντὶ τοῦ συνηλθέτην. 1201, 42.

σύνοιδα, ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν τροχαϊκῶν ἀνεβίβασε τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει τὸ σύνοιδα. 150, 4. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ἀιολικῶς τοῦτο πέπονθε. 1600, 26.

συνουσίαι αἱ ἐν λόγοις ὁμίλαιοι, καὶ αἱ ἀπλῶς ὁμίλαιοι. 622, 55. 1428, 39.

συνοχὴ ὁδοῦ ἢ ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν σύμπτωσις. 206, 46. 1304, 17.

συνοχμὸς ὁδοῦ ταῦτ' ὅπερ συνοχὴ, τουτέστι στενωπός. 904, 3. καὶ ζῆται τὸ συνοχῆ.

συνοχωκότες ἄνθρωποι οἱ εἰς στενὸν συμπύκνυνται, ὅθεν καὶ συνοχὴ ὁδοῦ ἢ στενότης. 206, 46. 1304, 17.

συντομίας σχῆμα τι συλλογισμὸς εἶπουν ἔμφασις λεγόμενον, καὶ παραδείγματα τοῦ τοιοῦτου σχήματος. 576, 19. 600, 34.

συντρεῖς ὕψ' ἓνα τόπον Ἀττικῶς, σὺν τρεῖς δὲ ἐν παραθέσει κοινῶς. 1638, 20.

συνώμεθα ἀντὶ τοῦ συνδυάμεθα, ἔχουν συμβῶμεν, ἀπὸ τοῦ συνιέναι, ὅθεν καὶ συνημοσύνη, τουτέστι συμβίβασις. 938, 48.

συνωμοσία ἡ ἀπλῶς ἑτορικός σύμπνοια καὶ ἡ στασιωτική. 647, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι συνωμοσία πάσαι μὲν ἐπ' ἀγαθοῦ, ὕστερον δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ συνιόντων. 1357, 2.

συνωμόται λέγονται οἱ κατὰ τοῦ δήμου συνιστάμενοι. 1660, 46.

συνώνυμα παρὰ τοῖς γραμματικοῖς τὰ παρ' ἄλλοις πολυώνυμα, οἷον βρότος μέροψ ἄνθρωπος, δργή θυμὸς μήνις χόλος. 8, 20.

συνωρίς, συζυγία ἵππων, ὅτι παρὰ τὸ συναίρω, ἔχουν συζυγνῶν, λέγεται. 573, 26.

Συρακουσίων νόμος περὶ τοῦ τῶν γυναικῶν κόσμου ἀπαγορεύων μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ μηδ' ἄνθινά μηδὲ πορφύρεα φορεῖν. 1185, 6.

σύρβη ἐν ἴσῳ τῷ τύρβη. 871, 61. καὶ ζῆται τὸ τύρβη.

συρέμβολος, κρυπτός ὑπόνομος, ὅτι ἐκ τοῦ συριγγέμβολος συγκέκοπται. 664, 42. 1189, 48. ζῆται τὸ σύριγξ.

Συρία νῆσος, ζῆται ἐν τῷ Σῦρος. 1787, 15.

σύριγξ, ποιμενικὸν ὄργανον, καὶ σύριγξ ὁμωνύμως τὸ τοῦ ποδὸς ἔλκος παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ σύριγξ θήκη δόρατος, Ἰλ. ε', 387. καὶ σύριγξ κρυπτός ὑπόνομος, ὅς καὶ ἔμβολος λέγεται, καὶ ἐν συνθέσει συριγγέμβολος καὶ κατὰ συγκοπὴν συρέμβολος. 1189, 45.

καὶ σύριγες ὁμωνύμως αἱ καὶ χοινικίδες καὶ πληῖναι, ὃ ἔστι μέρος τι τοῦ ἀρματείου τροχοῦ. 598, 29. καὶ ὅτι αἱ μὲν σύριγες ἐκ δονάκων ἐγίνοντο, οἱ δὲ αἰῶλοι ἐκ καλάμων. 818, 52.

σύρμα χυδαίως, ὅπερ Ὀμηρὸς ἀργύρεον μέτρον εἶπεν Ὀδ. κ', 23. 1645, 44.

Σῦρος μακροπαράλητος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἣν Ὀμηρὸς Συρίαν καλεῖ Ὀδ. ο', 403. 1787, 15.

συζῆξαι μάχην, ὅτι καδ' ὁμοῖον λόγον λέγεται, καδ' ἐν καὶ ἐαγῆναι πόλεμος λέγεται. 242, 41. ζῆται τὸ ἐγγίνεσθαι.

συρτοὶ χιτῶνες οἱ συρόμενοι, ὁρυστάδιοι δὲ οἱ στατοί. 1166, 55.

σὺς ὅτι παρὰ τὸ σέεσθαι, ὃ ἔστιν ὁρμητικῶς ἔχειν, λέγεται· οἱ δὲ οἰοῦντο τὸν εἰς θυσίαν χρησίμους, καὶ ὅτι καὶ ὅς χωρὶς τοῦ σ λέγεται. 1872, 8. καὶ σὺς λημβότεια ἐπιδεικτικῶς τῶν συῶν προσήγορά κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν ἡλικίας, ζῆται τὸ, συῶν ὀνομασίαι· καὶ περὶ μεγέθους συῶν τινῶν ζῆται τὸ, συῶν μέγεθος.

σὺς κάριος, ὅτι γενικὸν μὲν τὸ σὺς, εἰδικὸν δὲ τὸ κάριος. 1668, 44.

σύσσημα ἵππων ἀντὶ τοῦ παράσημα. 1310, 8.

συσσίτια Κρητῶν, ζῆται τὸ, Κρητῶν συσσίτια. 1860, 45.

συσσίτια Πυθαγορικά κατὰ δικάδας ἀνδρῶν, ζῆται ἐν τῷ Πυθαγορικά. 190, 26.

συσσίτιον ὅτι παρὰ τὸ σπεισθαι λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ μέρους τοῦ σπεισθαι συνεισάγεται καὶ ἡ πόσις. 1105, 26. καὶ ὅτι τὸ συσσίτιον καὶ ὁ σύσσιτος τὸ πρότερον τῶν δύο σσ' ἐκ τροπῆς τοῦ ν τῆς σὺν προθέσεως ἔχουσι. 228, 42.

σύσσωμος ὅτι τὸ πρότερον τῶν δύο σσ' ἐκ τροπῆς τοῦ ν τῆς σὺν προθέσεως ἔχει. 228, 43.

συστάδην ἐπὶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ στάδην σύγκειται, τὸ δὲ στάδην παρὰ τὸ ἴστασθαι. 679, 30. καὶ συστάδην μάχην, ἢ καὶ σταδία καὶ ἐκ χειρός. 282, 22.

συστημάτων κοινωνικῶν ὀνόματα, δημόται, φράτορες, πολῖται, διασῶται, φυλέται, λοχῖται, ἐθῆται, δαιταλεῖς. 239, 41. συστήσασθαι πόλεμον, κατὰ συνθήκην παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρων, ὅτι ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρου φυλόπιδας στήσιν εἰρηται. 1688, 8. σῦφαρ, ὄνομα γεροντικῆς ἡλικίας τῆς μετὰ τὸν ὠμογέροντα. 1330, 8. 1784, 22. συφειδς ἐκ τοῦ συφείς πλεονασμῷ τοῦ ἰ. 1662, 52. συφελίζειν τὸ ἐστουμένως ἰλισσιν. 1795, 52. συφειδς ἡ τῶν χοίρων μύθρα. 1656, 25. ὅτι ἐκ τοῦ συφός γέγονεν, οὗ χρῆσις παρὰ Λυκόφρονι. 1536, 16. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ σῦας φέρειν ἢ παίνειν. 1657, 5. καὶ ὅτι ὁ συφειδς διὰ τοῦ ἐνθῆ συδς ἡ συνών ἐρμηνεύεται ἐν τῷ, σφφιοδς δυοκαίδεκα ποιῶν πλησίον ἀλλήλων, εἰνὰς συνών, Ὀδ. ξ', 13. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φέρειν σῦας λέγεται ὁ συφειδς. 1748, 59. συφδς ὁ σφφδς Αἰολικῶς. 631, 43. καὶ ὅτι τὸ συφδς προὔπαρχει τοῦ συφειδς. 1536, 16. ὅθεν τὸ συφφίσι κατὰ δοτικὴν πληθυντικὴν εὔρηται ἐν χρήσει. 1769, 53. σῦω τὸ ὀρμῶ, παρὰ τὸ σῖω σῶ, ξξ οὗ καὶ τὸ σῖω. 1792, 7. συνών ὀνομασμία καθ' ἡλικίας, ὅτι τῶν συνών τὰ μὲν τέλειαι καὶ ἔνορχα κῆπροι λέγονται, τὰ δὲ πλῆνα σῖαλοι, τὰ δὲ θῆλειαι σῖες ἀπλῶς, τὰ δὲ νέα δελφαιες, τὰ δὲ ἀπαλὰ καὶ νεογνὰ χοῖροι. 1752, 12—27. συνών τινῶν ὀνομασμία καθ' ἡλικίας, ἱστορία· καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς Εὐδμήνης ἐσπούδαζε περὶ χοίρων μεγάλων κτῆσιν. 773, 7. 11. σφάγιον, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερῶν ἰδέχοντο. 1476, 40. σφαδα σφδς ἡ ἐπιθανάτιος καὶ σφοδρὸς κίνησις. 1164, 31. σφάζω ὅτι ἐκ τοῦ σφῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φρονεῖν, λέγεται κατὰ παραγωγήν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ'. 134, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ σφάζω, ὃ ἐκ τοῦ σφῶ, ὃ ἐστι φρονεῖν, γέγονε προσθήκη τοῦ σ'. 1728, 16.

σφαῖρα ἔστιν ἡμικυκλίου περιεχθέντος ἀποκατάστασις. 1154, 45. καὶ σφαῖρα ποιημάτων Ὀρφείως ἐπὶ Λίνῳ τῷ ποιητῇ. 1163, 57. ὅτι παρὰ τὸ σπῶ λέγεται ἡ σφαῖρα τροπῇ τοῦ π' εἰς φ' διὰ τὸ συνεσπᾶσθαι, ὃ ἐστι συνεστράφθαι, εἰς ἐαυτήν, ἢ παρὰ τὸ αἶρω διὰ τὸ εἰς ἄλγος αἶρεσθαι. 1554, 3. καὶ περὶ τῆς διὰ σφαῖρας παιδιᾶς ζήτησις τὸ σφαιρίζειν. σφαιρηδὸν, δίκην σφαίρας, ἀναλόγως τῷ πυργηδόν καὶ λυκηδόν καὶ τοῖς ὁμοίοις. 927, 60. σφαιρίζειν, ὅτι τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς ἡ μὲν τις ἐλέγχο ὁδὸν νῆα, ἡ δὲ ἀποδράξις, ἡ δὲ ἐπισκυρος, ἡ δὲ φαινίδα, καὶ ἐρμηνεία ἐκάστου τῶν προσηρημένων τρόπων· καὶ ὅτι οἱ παρ' Ὀμήρου σφαιρίζοντες Φαλακίους κατὰ τὴν οὐρανίαν ἐσφαρίζον, καὶ ὅτι μέρος τῆς γυμναστικῆς ἐστὶ τὸ σφαιρίζειν, καὶ ὅτι τῶν σφαιριζόντων τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν, τοὺς δὲ ἡττημένους ὄνους καθήσθαι ἔλεγον. 1601, 25. 30. 39. 44. καὶ περὶ ἀξιολόγων τινῶν ἀνθρώπων σπουδασμάτων καὶ εὐδοκμησμάτων περὶ τὸ σφαιρίζειν, ἱστορία. 1559, 62. σφαιρομαχεῖν ὅτι παρὰ τὴν σφαῖραν λέγεται, ὥς καὶ τὸ σφαιρίζειν. 1554, 5. σφαιρομάχια οὐδετέρως, ἀγών τις οὕτω καλούμενος παρὰ Λακεδαιμονίους. 1601, 25. σφάλλειν ταῦτ' ὅπερ βλάπτειν, ὃ δηλοῖ κυρίως τὸ ἐμποδίζειν καὶ ἀνατρέπειν τὸν τρέχοντα, ᾧ ἀντίκειται τὸ ἀνασφάλλειν, ὅτι ἐκ τοῦ σφῶ παρήχθη προσλήψις τοῦ σ'. 583, 15. 867, 21. 1410, 23. καὶ ἀλλαχοῦ σφάλλειν τὸ καταρρίπτειν, καὶ σφάλλεσθαι τὸ προσκόπτειν καὶ καταπίπτειν, ᾧ ἀντίκειται τὸ ὀρθοῦσθαι. 623, 29. 715, 9. 1591, 1. 1828, 35. σφάλλειν καὶ ἀποσφάλλειν τὸ ἀποπλανᾶν τινὰ τῆς ὁδοῦ ἐν τῷ, ὅντινα πρῶτον ἀποσφάλλουσιν ἑλᾶλαι, Ὀδ. γ', 320. ὅθεν καὶ τὸ ἀποσφάλλειν τινὰ πόδον, Ἰλ. ε', 567. 583, 15. 1470, 15.

σφάλμα ἢ κατὰ βολὴν ἀποτυχία, παρὰ τὸ σφάλλειν, ὃ δηλοῖ τὸ ἀποπλανᾶν καὶ ἀμαρτάνειν εἶτον ἀποτυχάνειν. 715, 10. σφᾶξ ἀντὶ τοῦ σφῆξ Λωρικῶς. 287, 23. σφαραγεῖν τὸ τείνεσθαι ἢ καταπονεῖσθαι ἢ σπαράττειν μετὰ καί τιος ἥχου ἢ βρασμοῦ, οἶον ἐν τῷ, σφαραγεῖντο δὲ οἱ πυρὶ ῥίζαι, Ὀδ. ι', 390. καὶ ὅτι καὶ διάτασιν σημαίνει ἐν τῷ, οὐθᾶτα γὰρ σφαραγεῖντο, ibid. 440. 1636, 7—12. σφίραγος, λαμψὸς, βρόχθος, ἀπο τοῦ περὶ τὸν τόπον γινομένου ψόφου. 1272, 11. σφῆς πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ, ἄλγεια ὅσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλείφεται ὁμόστας, Ἰλ. τ', 265. 1183, 48. σφειδανδὸν τὸ σφοδρὸν καὶ σπενσικὸν καὶ κατηπειγμένον, οἷον ἐλ σφειδανδὸν παρὰ τὸ σφεύδω κατὰ ἀντιστοιχίαν, καὶ ὅτι καὶ ἐπιβηματικῶς ἐνίοτε ἀκούεται παρ' Ὀμήρῳ. 178, 5. 641, 48. 837, 6. 1064, 63. 1250, 55. σφέλας πᾶν τὸ ἐκβολῆς σφάλλειν, ὃ ἐστὶν ἀνατρέπειν καὶ μετακινεῖν δυνάμενον, ἢ σφέλας τὸ ὑποπόδιον παρὰ τὸ ἐσφηνῶσθαι. 715, 10. 583, 16. 1818, 38. 45. 51. 1852, 11. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σφέλας τὸ ὑπαπόδιον, παρὰ τὸ σφάλλεσθαι, ὃ ἐστὶν ἀνατρέπεισθαι. 1828, 21. σφενδάμνινος ὁ στερεὸς κατὰ τὸ τῆς σφενδάμνου ξύλον. 1398, 22. σφενδύνη, ὅτι ῥιόεις πάλαι τὰ τῆς σφενδόνης κῶλα συνέπλεκον, καὶ ὅτι παρὰ τὸ σφεύδειν λέγεται τοῦτομα. 948, 58. 63. σφέτερος, ἀντωνυμία τρίτου προσώπου, παρ' Ἡσιόδῳ δὲ ἔργ. 2. ἐπὶ δευτέρου ἐν τῷ, σφέτερον πατέρα ὑμνέουσιν, καὶ σφετέραις αὐτῶν ἀτασθαλίαις, Ὀδ. α', 7. ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐαυτῶν ἢ ταῖς σφῶν αὐτῶν. 1383, 31. σφῆ ἀρετῇ, τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, καὶ σφῆσι κεφαλαῖς, ἦγον ταῖς ἰδίαις κεφαλαῖς, ὅτι ἐκ τοῦ σφῆ συζύγου τοῦ σφδς ἀρσενικοῦ κελίηται, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, σφφδς

ἵππους ἐχόμεν, 'Ιλ. δ', 302. 475, 16.

σφρηκίαν κινεῖν, παροϊμία ἐπὶ τῶν βλάβην καθ' ἑαυτῶν κινούντων. 897, 56. ἀλλαχοῦ δέ οἱ σφρηκίαν ἐγείρειν παροϊμία ἐπὶ τῶν κακῶν τι ἑαυτοῖς ἐφελκομένων. 1058, 50. σφρηκίς κίς κος, ξίλον μικρὸν εἰς δὲ συντηγμένον. 897, 58.

σφρηκοῦσθαι τὸ σφίγγεσθαι, ἐπεὶ τοῖς κατὰ τὸ μέσον ἐσφιγμένοις παρακολουθεῖ τις διασφάξ, ὅθεν καὶ ἡ σφῆξ λέγεται. 1094, 56. 61.

σφρηκώδης ὁ λαγαρὸς τοῖς σώμασι καὶ συνεζωομένους. 897, 58. καὶ σφρηκώδες εἶτον λαγαρὸν πάθος ἐξ ἐνδείας χρόνου σιλλαβικοῦ κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐπῶν συμβαῖνον. 641, 31.

σφῆλαι τὸ συμποδοῖσαι καὶ ἀνατρέψαι εἶτον καταρῥῆψαι. 1326, 37.

σφηνεὺς, ὅτι εἰδὺς τι κιστρέων οὕτω καλεῖται. 1177, 64.

σφῆξ, ἔντομον ζωῆτιον, ὅτι παρὰ τὸ διασφάγα κατὰ τὸ μέσον ἔχιν οὕτω λέγεται. 1094, 62.

σφῆς καὶ σφῆσιν ἀντὶ τοῦ ταῖς ἰδίαις τὸ σφί ζῆτα, σφίσι δὲ ἀντὶ τοῦ αἰτοῖς ἢ αἰταις τὸ σφί ἰῶτα. 458, 33. 1387, 61. ζῆται τὸ, σφῆ ἀρετῆ.

Σφῆττιοι, ἐκ Σφρηκτοῦ δῆμον τῆς Ἀττικῆς, ὅτι ἐπὶ ἀγριότητι ἐκωμωδοῦντο. 741, 25.

Σφίγξ, γυνή τις ληστρική καὶ φονία περὶ πον τὴν Βοιωτίαν, κυκίστη τὸ εἶδος, ἣν ἀνελὼν Οἰδίπους ἐτιμήθη λίαν ὑπὸ Θηβαίων. 1684, 22.

σφίσι, ἥγον αὐτοῖς, ὅτι ἐγκλίνεται κατὰ τινος ἐν τῷ, καὶ τὰ μὲν εὖ δάσαντο μετὰ σφίσι νῆες Ἀχαιῶν, 'Ιλ. α', 368. 119, 29. καὶ ὅτι σφίσι ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς ἢ αὐταῖς διὰ τοῦ ἰῶτα ἔχουσι τὸ σφί, σφῆσι δὲ ἀντὶ τοῦ σφετέροις τὸ σφί ζῆτα. 458, 33.

σφόδρα καὶ σφούροδες ὅτι παρὰ τὸ σπεύδω λέγονται κατὰ ἀντιστοιχίαν. 441, 48. 1065, 1.

σφοῖσιν ἀντὶ τοῦ ἰδίοις, καὶ σφοῖς ἀντὶ τοῦ ἰδίου, χρήσιμοι πλάγμια σφός ἀχρηστον

εὐθείας. 475, 15. ζῆται τὸ, σφῆ ἀρετῆ.

σφονδέλη, ῥῆμα τις σιλήφω παραπλήσια. 1669, 62.

σφονδέλιοι τετρασπλάθως διὰ τοῦ φ οἱ κοινῶς σφόνδελοι εἶτον σπόνδελοι. 1217, 58.

σφόνδυλος ἡ δικανικὴ ψῆφος ὁμωνύμως τοῖς τοῦ τραχέλου σφονδίλοις. 1669, 62.

σφός ἀντὶ τοῦ σφέτερος ἄχρηστον ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἐπὶ δὲ τινων πλαγίων ἐν χρήσει. 475, 15. ζῆται τὸ, σφῆ ἀρετῆ, καὶ τὸ σφοῖσιν.

σφραγιν βιαρτόνως καὶ βραχυνκαυλήκτως ἀντὶ τοῦ σφραγίδα Αἰολικῶς, ὡς καὶ κνῆμιν ἀντὶ τοῦ κνημίδα. 265, 18.

σφρὰ τὰ ἀπολήγοντα μέρη τῶν κνημίων πρὸς τοῖς ἀστραγάλους. 457, 5. 1107, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σφρὰ τὰ πέρατα τῶν ὀπισθεν τοῦ ποδὸς τενόντων ἀνωτέρω τῆς πτέρους. 1276, 18.

σφῶ καὶ σφῶν δυνάμεις ἀντωνυμιῶν σχηματισμὸς καὶ τόπος, ζῆται ἐν τῷ νῶ καὶ σφῶ. 153, 41. 154, 1.

σφῶι ἀντὶ τοῦ σφῶν διὰ μέτρον ἀνάγκην ἐν τῷ, σφῶι μὲν, οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνόμεν, οὕτι κελεύω, 'Ιλ. δ', 286. 'ἐν' ἢ, ἐμῖν μὲν οὐδὲν κελεύω. 473, 27.

σφῶν μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ ἀντὶ τοῦ σφῶν. 1482, 12.

σχάζω ὅτι παρὰ τὸ σχῶ λέγεται. 842, 56. ζῆται τὸ σχῶ.

σχεδάριον τὸ τῶν σχεδίων λόγων ἐδάριον. 961, 21. καὶ ὅτι καὶ οἱ γοῖφοι σχέδη λέγονται. 1634, 13.

σχέδην ἀντὶ τοῦ σχεδόν, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς καὶ ἐχομένως. 516, 10. 814, 25.

σχέδια ὅτι παρ' Ὀμήρῳ μὲν πλοιοιδέες τί ἐστιν, αἱ δὲ παρὰ τοῖς ἑσπερον σχεδία πλοῖα μὲν εἰσιν ὡς πλέοντα, ἀραθῆ δὲ, λέγονται δὲ παρὰ τὸ σχεδόν, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς κατὰ χρόνον καὶ αἰθρῶν, γίνεσθαι. 516, 9. 1533, 2. καὶ ὅτι σχεδία καθ' αὐτὸ ἀτελῶς λέγεται, σχεδία δὲ ναῦς ἐντελῶς. 1521, 22. 27. καὶ ὅτι ναῦς μὲν οὐκ ἔν λεχθεῖν σχεδία, τῇ σχεδία δὲ προσυπακούεται καὶ ἡ ναῦς. 1529, 18.

σχεδὴν ἐπιρρήματικῶς ἐν ἴσῳ τῷ σχέδην, ἥγουν σχεδὸν εἶτον ἐγγὺς. 611, 46.

σχέδιος προπαροξυτόνως ὃ ἐγγὺς καὶ αὐθωρὸν, παρὰ τὸ σχεδόν ἐπιρρήμα, Σχεδῖος δὲ κύριον παροξυτόνως. 264, 34. 1030, 11. 1062, 33.

σχεδὸν τὸ ἐγγὺς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐχομένως, παρὰ τὸ σχῶ σχῶ. 587, 12. 814, 25. 1062, 33. 1229, 56. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς αἱ λαμβάνεται παρ' Ὀμήρῳ. 516, 9. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ σχεδόν λέγεται τὸ ἐγγὺς καὶ παραχρῆμα. 1062, 38.

σχέθεν ἀντὶ τοῦ ἐπέσχε. 1175, 46. καὶ σχέθον ἀντὶ τοῦ ἔσχον κατὰ τρίτον πρόσωπον πληθυντικῶν ἐν τῷ, πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐταῖροι, 'Ιλιάδ. δ', 113. 451, 22.

σχεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέχεσθαι. 888, 30. καὶ σχεῖν ἀλλῆς τινά, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν τοῦ ἀνδραγαθῆεσθαι. 1101, 43. καὶ σχεῖν ταῦν τὸ ἐπισχεῖν αὐτὴν τοῦ πλέειν. 1629, 17.

Σχερία, νῆσος πρὸς τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ, ἢ νῦν Κέρκυρα, ὅτι παρὰ τὸ κατὰ Ἀθήμητρος δέησιν ἐπισχεθῆναι τὰ τῶν τῆς ἀντικρὺ ἡπείρου ποταμῶν ρεῖματα οὕτως ἐκλήθη. 1521, 29.

σχέσθαι ἀντὶ τοῦ κρατηθῆναι καὶ ἐπισχεῖν ἑαυτὸν τοῦ φεῦγειν ἐν τῷ, στή δ' ἄντα σχομένη, 'Οδ. ζ', 141. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν παθητικῶς ἀκούεται τὸ σχομένη, ἐν δὲ τῷ, ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, ἐνεργητικῶς. 1555, 28. 54. καὶ σχέσθαι ἔχει ἀντὶ τοῦ σχεῖν λίπην ἢ λύπη κρατηθῆναι. 1684, 10. καὶ σχέσθαι ἄντα παρειῶν κρήδεμνον, ἀντὶ τοῦ καλῆπτεσθαι τῷ κρηδέμνῳ τὰς παρειάς. 1420, 58. 1421, 12.

σχετλιάζειν τὸ οὕτω διατίθεσθαι ὡς σχετλίον τινα ἀποκαλεῖν. 1515, 46.

σχετλιαστικὰ φωνὰ ἀνωματοποιημένα, οἷον ὕτοπτοῖ, παπαῖ, φεῦ. 98, 41.

σχέτλιος ὅτι διαφθόρως ἐτυμολο-

γούμενον διάφορα σημαίνει. 796, 24 — 34. και ὅτι κατὰ πάντα τὰ σημαινόμενα παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι λέγεται. 1632, 35.

σχέτλιος ὁ δὲξς καὶ ἰταμός καὶ σφοδρὸς, παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι κατ' ἀντίφρασιν. 564, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι σχέτλιος ὁ ὕδικος καὶ σφοδρὸς καὶ ἀκατάσχετος καὶ τολμητίας καὶ οὐκ εἰδὼς τλῆναι 1016, 30. 1256, 24. 1695, 1. 1705, 36. 1900, 21. καὶ σχέτλιος ὁ ἐπισχετικὸς καὶ τλήμων εἶπουν ἐπίποτος καὶ πολλὰ τλᾶς, ἦρουν ἀνασχόμενος, ἐπὶ οἴκῳ λέγεται πολλαχοῦ 1128, 6. 1705, 26. 1742, 21. καὶ σχέτλιος ὁ καρτερικὸς καὶ ἀνένδοτος, ἦρουν ὁ μὴ εἰκων, ἀλλ' ἐπιμένων τλημόνως πρῆξι τινὶ δυσκόλῳ ἢ φοβερῷ τινὶ καὶ δεινῷ. 1717, 17. 1742, 21. καὶ σχέτλιος ὁ χαῦνος, ὃν ᾄδει σχέσθαι καὶ τλῆναι. 1100, 12. καὶ ἀπλῶς σχέτλιος ὁ δέον ὃν σχέσθαι καὶ τλῆναι μὴ τλᾶς μηδὲ καρτερήσας. 188, 33. 562, 25. 1695, 1. 1942, 9. καὶ σχέτλιος ὕπνος ὁ βλαπτικὸς, οὐχ' ὥς αἰεὶ, ἀλλὰ ποτὲ τοιοῦτος. 1462, 14.

σχῆμα ὅτι παρὰ τὸ χῶ, δ' ἔστι χωρῶ, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ' ὡς χωρητικὸν τοῦ ἐμβλαδοῦ. 1901, 54. καὶ σχῆμα καὶ τριώβολον, παροιμία ἀπὸ Φρονήχου τοῦ τραγωδοποιοῦ ἢ Πινδαγόρου τοῦ φιλοσόφου, ἐρμηνεία διεξοδική. 951, 50.

σχῆμα λόγου, ἁμάρτημα ἐκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμὸν ἐπιτηδευόμενον. 1673, 39. καὶ ὅτι τὸ τοῦ λόγου σχῆμα ἐν πλείοσι λήξει θεωρεῖται. im-
plicita. 121, 13.

σχῆσειν καὶ σχήσεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀντιστῆναι καὶ ὑπομείναι, εἶπουν ἐφῆξιν καὶ κωλύσειν. 749, 43. 45. 969, 35. 1101, 34. 1920, 10.

σχοινία ὅτι παρὰ τὸν σχοῖνον τὸ φυτόν λέγονται διὰ τὸ ἐξ ἐκείνου γίνεσθαι. καὶ ὅτι καὶ ἐκ φιλέρας καὶ λεύκης φλοιοῦ ἐγένοντο σχοινία. 1453, 7. καὶ ὅτι καὶ ἐκ βύβλου τοῦ φυτοῦ ἐπλέκοντο σχοινία, καθὰ καὶ ἐκ σχοίνου καὶ σπάρτου. 1913, 35.

σχοῖνος, μέτρον διαστήματος κα-

τὰ μὲν τινὰς ἐξήκοντα σταδίων, κατὰ δ' ἑτέροισι τριακοσίων τεσσαράκοντα. 361, 14. καὶ ὅτι ξενική οὔσα ἡ λέξις ἐπεχώρασε τοῖς Ἑλλήσι. 1854, 37.

σχοῖνος φυτόν, τὸ καὶ βροῦλον χυδαῖκῶς, καὶ σχοῖνος τὸ σχοινίον ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, ἐξ οὗ ἐπλέκοντο τὰ σχοινία. 191, 37. 421, 17.

Σχοῖνος, πόλις ἢ χώρα Βοιωτικῇ, ἀπὸ τινος Σχοινέως ἢ ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν πεφυκότων σχοίνων, καὶ Σχοινοῦς ποταμοῦ τις περὶ αὐτήν. 265, 19. 23.

σχόμενος καὶ σχομένη, μετοχὴ τοῦ ἐσχόμεν μέσου ἀορίστου δευτέρου, οὗ προϋπάρχει ὁ ἔσχον ἐνεργητικῶς. 1420, 11.

σχῶ ἐν ἴσῳ τῷ σχᾶζῳ, ὅθεν τὸ ἔσχων παρ' Ἀριστοφάνει ἀντὶ τοῦ ἔσχασα. 842, 56.

σῶ λήγοντες μέλλοντες βαρύνονται ὅτι περισπῶνται Δωρικῶς καὶ Αἰολικῶς, οἷον πῆσω πείσω, κλαύσω κλαύσω, ὅθεν τὸ κλαυσεῖται καὶ πεσεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα. 129, 23.

σῶ τὸ δρῶν καὶ τὸ σῶζω κατὰ φηματικὴν ἔννοιαν. 598, 35. καὶ σῶ ἀντὶ τοῦ σῶαι παρὰ Θουκυδίδη. 959, 44.

σῶ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ σοῦ αὐτοῦ ἢ μᾶλλον τῷ σαυτοῦ ἐν τῷ, σῶ δ' αὐτοῦ κρᾶσι τίσεις, παρ' Ὀμήρῳ. 1925, 32.

σῶεσκε, τρίτον πρόσωπον τοῦ σῶεσκω ῥήματος, ὅπερ παρὰ τὸ σῶω σῶεσκω ἄχρηστον λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ'. 718, 8.

σῶκος ὁ Ἑρμῆς, ἦρουν σωστικὸς, παρὰ τὸ σῶζω ἢ παρὰ τὸ σωκῶ, δ' ὁηλοῖ τὸ ἰσχύειν. 854, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ σῶω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ σῶω τὸ σῶκος, καὶ ὅτι βαρύνεται κανονικῶς τούνομα. 1197, 40.

Σωκράτης ὅτι ἐπ' ὠπία παθὼν ἐπέγραψε τῷ ἰδίῳ μετώπῳ τούνομα τοῦ δρασάντος. 1641, 28.

σωλήν, ὅτι ἐκ τοῦ σέω καὶ τοῦ βλος λέγεται οἷον ἐκ σοολῆν καὶ πρᾶσει σωλήν. 1332, 1. καὶ σωλήν ὁστρεον θαλάσσιον διὰ τὴν πρὸς τοὺς σωλήνας ὁμοιότητα. 1485, 49.

σῶμα τὸ πρὸς τὴν ψυχὴν ἀντιδιατελλόμενον μέρος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι σῶμα τὸ ἄψυχον λέγεται, οἷον ἐκ σῆμα τοῦ ποτὲ ζῶντος, δέμεις δὲ τὸ ἔμψυχον παρὰ τὸ συνδέεσθαι. 61, 38. 376, 5. 666, 22. 25. 1136, 21. καὶ ὅτι καὶ σώματα κύνων ἐξ ἀναλόγου λέγονται. 1673, 12.

σώματα ἔμπορος, ὁ καὶ ἀνδραποδοκῆπλος, ἦρουν ὁ τῶν ἀνδραπόδων μεταβολεύς. 1416, 26.

σῶος ὅτι καὶ σῶος καὶ σῶς μονοσύλλαβος καὶ σῶος διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, ἐπεὶ καὶ τὸ σύστοιχον ῥῆμα διαφορεῖται κατὰ παρρηλητικὴν γραφὴν σῶω καὶ σῶω γραφόμενον. 31, 38. 63, 7. 1112, 1. ζητεῖ τὸ σῶος.

σωρὸς ὅτι παρὰ τὸ σωρεὸς συγκέκοπται, ὃ παρὰ τὸ σωρεύω λέγεται. 1293, 43.

σῶς μονοσύλλαβον ἀντὶ τοῦ σῶος, ἦρουν ὄγις καὶ τέλειος εἶπουν ἀνέλλιπος, ὅτι περισπᾶται καὶ ἐκ τοῦ σῶος ἢ σῶος συνήρηται. 63, 5. 482, 19. 618, 11. 959, 9. ζήτει τὸ σῶος. καὶ ὅτι τὸ σῶς μονοσύλλαβον καὶ κατὰ θηλυκοῦ πτωτικοῦ εὐρηται λεγόμενον. 959, 41.

Σωσίας Θραξ, μισθούμενος εἰς τὰργυρίαν τοῦ Νικίου δούλου ἐπ' ὁβολῷ τῆς ἡμέρας ἑκάστον. 1753, 33.

σῶστρα τὰ ὀφειλόμενα τοῖς ἑυσεμένοις τινα ἐκ τῶν πολέμων, λύτρα δὲ τὰ ὑπὲρ ἐξωνήσεως δῶρα. 24, 24.

Σωτάδης κακῶς ἀπαλλάξας διὰ τὸ κατὰ Ἱπτολεμίου τοῦ βασιλέως παρῆρσιάσασθαι, ἱστορία. 1069, 11.

σωτῆρ ὅτι ἐκ τοῦ σέσωσμαι παρακειμένου λέγεται ἐνδείξι τοῦ σ'. 384, 8. καὶ ὅτι τὸ σωτῆρ καὶ κατὰ θηλυκοῦ πτωτικοῦ εὐρηται λεγόμενον. 793, 4. 1154, 27. καὶ ὅτι ἡ σῶτερ κλητικὴ κατὰ συνεκδρομὴν τῆς πῶτερ βεβαρύνεται. 630, 24.

σωφροσύνη, ἀρετὴ περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας, παρ' Ὀμήρῳ δὲ σωφροσύνη ἀντὶ τοῦ σώα φρόνησις λέγεται, καὶ σωφρων ἀντικειμένως τῷ χαλῖφρων. 1936, 56. 1937, 20.

σώω ἀντὶ τοῦ σώζω, ὅτι καὶ σώω διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται. 1111, 64. ζῆται τὸ σός.

Ἀρχὴ τοῦ Τ στοιχείου.

τ ἐκ τοῦ σ Ἀττικῶς τραπέν ἐν μέσῳ λξίων, οἷον ἐν τῷ μεταλχμιον, ὃ οἷον ἐν μεταλχμιον λέγεται. 385, 1.

τ παρεντιθέμενον ὀνόμασι τισι καὶ ῥήμασι Ἀττικῶς, οἷον ἐν τῷ πόλις πτόλις, ἀνὴρ ἀνύτω. 32, 37. 842, 63.

τ διπλόν, ὅτι Κιτικὸς μάλιστα κατακόρως ἐχρῶντο τῇ τῶν δύο τ προφορᾷ, καὶ ὅτι οὐ πάντα τὰ ἐν δυοῖ τ προφερόμενα Ἀττικά εἰσι. 813, 48.

τα λήγουσαι ἐθέτται ἀρσενικῶν ὀνομάτων ὅτι ἐκ τῶν εἰς ης γίνονται κατὰ γλῶσσαν Μακεδόνων, οἷον ἱππότα ἀντὶ τοῦ ἱππότης, καὶ ὅτι πρὸς χρειαὶν μέτρου ἐπιτετήδευται τὰ τοιαῦτα. 1457, 18.

τὰ ἔτερα ἀντὶ τοῦ τὸ ἕτερον, οἷον δυοῖν τὰ ἔτερα, τουτέστι δυοῖν θάτερον. 1825, 4.

τὰ πρώτα ἀντὶ τοῦ πρώτον ἐπιρῥηματικῶς. 1825, 4. καὶ τὰ πρώτα ἀντὶ τοῦ τὰ πρωτεῖα ἢ τὰ πρωτα ἔθλα ἐν τῷ, ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρώτα λαβὼν κλισίῃνδε φερομένην, Ἰλ. ψ', 275. 1300, 49.

τὰ ῥα, ἥγουν ἢ δὴ. 995, 44.

τὰ τεύχεα καλὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ καλὰ τεύχεα, Ἰλ. φ, 317. 1237, 61.

τάγηνον τὰ κοινῶς τήγανον, ὅτι κατὰ μεταθέσιν λέγεται, κατὰ δὲ τινὰς τάγηνον τὸ ἐν τηγάνῳ ἐψηθέν. 1862, 10.

ταγοί, ἡγεμόνες οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ. 1293, 63.

ται λήγοντα τρίτα πρόσωπα παρακειμένων ἐνικὰ φύσει ἔχοντα τὸ ν̄ πρὸ τοῦ τ̄ καὶ ὁμοφωνοῦντα τοῖς ἰδίαις τρίτοις τῶν πληθυντικῶν, οἷον κατήσχυνται, μεμύλνται. 1055, 8.

ται λήγοντα τρίτα πρόσωπα μελλόντων παθητικῶν καὶ μέσων ὅτι οὐδέποτε τὸ σ̄ ἔχουσι πρὸ τοῦ τ̄ πλην τοῦ ἔσται, ὃ ἐκ τοῦ ἔσεται συνεκότη. 655, 11.

Ταίναρον, σπήλαιον τῆς Λυκωτικής, ὅθεν εἰς ἱδρὴν κατάβασις εἶναι ἐνομίζετο παρὰ τῆς Ἑλλην. 286, 46.

ταινία, φασκία κεφαλῆς ἀναδετική καὶ στεφανωτική. 454, 15. 18. 914, 14. 1068, 28. ἀλλαχού δὲ ὅτι ταινία ὕφασμα καὶ ζώνη γυναικεία, καὶ ταινία ἰχθύος ποιδὸς ὁμωνύμως. 1934, 32.

ταλαεργοί ἡμίονοι οἱ φερέποναι καὶ τάλαντες ἐν τῷ ἀχθοφορεῖν. 1205, 62. 1322, 31.

ταλαίμοχος ὅσον τῷ ταλαίπωρος, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἐν τῇ αἰ διφθόγγῃ ἰ. 1735, 48. Ταλαϊονίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ ταλαὸς ἐσχηματίζεται προσελίσει δυοῖν συλλαβῶν, ὡς δοκεῖν ἐκ ταλαίων ἐσχηματίζθαι. 288, 18.

ταλαίπωρος ὁ παρὶ πῶρον τάλας, καὶ δηλοῖ κυρίως τὸν περὶ λατομίας πορνεύμενον ἀπὸ ἐνός εἶδους τοῦ πῶρου. 699, 22. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ τῆς προπαρалаγοῦσης διφθόγγου ἰ. 1735, 41.

τάλαντον τὸ σταθμικὸν ὄργανον καὶ τὸ σταθμώμενον πρῶγμα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου λέγεται τοῦτομα. 196, 32—45. 740, 26. 912, 36—45. ἀλλαχού δὲ ὅτι τάλαντον ὁ ζυγός, ὃν στατήρα καλοῦμεν, καὶ σταθμὸς τις χρυσίου σύμμετρος παρ' Ὀμήρῳ, οὐχ' ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον ἐξηκόντα μνῶν. 1602, 62. καὶ ὅτι διαφέρει χρύσεια τάλαντα ἢ χρυσοῦ τάλαντα εἰπεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 698, 64. 699, 10. καὶ ὅτι παρ' Ἀθηναίοις μὲν ἑξακισχιλίους στατήρας ἐδύνάτο ποτε τὸ τάλαντον, παρὰ δὲ Μακεδόσι τρεῖς μόνους χρυσίνους, παρ' Ἕλλησι δὲ ἑκατὸν εἰκοσι τέσσαρας δραγμᾶς, καὶ ἄλλως παρ' ἄλλοις· παρ' Ὀμήρῳ δὲ ποτὲ μὲν πολυτιμὸν τι ὑπαγορεύεται διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, ποτὲ δὲ ὀλίγου τινὸς ἔξιον, ἐρμηνεία διεξοδική. 740, 18—28.

ταλάντων Λιδὸς κλίσσις παρ' Ὀμήρῳ τὴν τοῦ πολέμου ῥοπήν ἀλληγορεῖ. 1181, 34. 56.

Ταλαός, υἱὸς Βλαντος ἀδελφοῦ

Μιλάμποδος τοῦ μάντιος, ὅτι διαδεξιόμενος τὸ τρίτον μέρος τῆς Ἀργείων βουσιλείας, καὶ καταδυναστεύσας Ἰοκλήους καὶ Ἰφιδος τῶν συναρχόντων, ὑπὸ Ἀμφιαράου τοῦ Ἰοκλήους ὕστερον ἀνηρθεῖν, ἱστορία διεξοδικωτάτη. 288, 31. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τάλας τάλαιω λέγεται τοῦτομα, καὶ τάλαντα εἶπουν πολέπονόν τινα ὑπαγορεύει. 902, 52. 1054, 10.

ταλαπεῖριος παρὰ τοῖς τραγικοῖς ὁ ταλαίπωρος, παρ' Ὀμήρῳ δὲ καὶ ὁ πόρρωθεν ἀφγμῆτος. 1559, 1.

τάλαρος, καλαθίσκος, παρὰ τὸ τάλας εἶναι εἰς τὸ αἶρειν, ἥγουν τλήμων εἰς τὸ φέρειν, οὕτω λεγόμενος· καὶ ὅτι καὶ τὸ μουσεῖον τάλαρον τις ἐκάλεσε σκαπτικῶς, ἐρμηνεία διεξοδική. 699, 19. 1163, 48. 1488, 58. ἀλλαχού δὲ ὅτι τάλαρος, ὁ καὶ ταρσός, πλέγμα τι εἰς τυρῶν πῆξιν χρησίμων. 1627, 46.

τάλας ὁ καρτερικός. 196, 38. 548, 20. καὶ τάλας ἐν ἴσῳ τῷ τλήμων, ὃ δηλοῖ τὸν δυστυχῆ. 562, 27. 593, 5. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ τάλας ὁ καρτερικός διαφέρει τοῦ τλήμων, καίτοι συστούμενον κατὰ τὴν παραγωγήν. 1848, 48. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τάλαιω μέλλοντος λέγεται ἀποβολῇ τοῦ αἰ. 1100, 46. καὶ ὅτι διὰ τοῦ πτ̄ ἄφειλε κλίνεσθαι. 622, 6. καὶ τάλας ὁνός τὸ καρτερικὸν δέρμα. 679, 24.

τάλασια οὐδέτερος τὰ ἐριουργικὰ, καὶ ταλασία θηλυκῶς ἢ ἐριουργία. 1423, 10. καὶ ὅτι παρὰ τὸν τάλαιω μέλλοντα λήγονται τὰ ὀνόματα, ὡς καὶ τὸ τάλας. 1393, 40. ταλασιουργεῖν τὸ ταλασίας ἐργοῖς ἐπιμένειν. 902, 53.

ταλασίφρων ὁ τλήμων, καὶ φρόνιμος, παρὰ τὸν τάλαιω μέλλοντα. 491, 18. 857, 2. 1393, 39. ταλάσσης, ἥγουν τλήσης, ὅτι ἀπὸ τοῦ τάλαιω τάλαιω κεινῆται. 962, 51.

ταλαφρινός ὁ τάλαινα ὀνόν, ἥγουν καρτερικὸν δέρμα, ἔχων. 524, 9. 548, 19. 29. 679, 23. 1243, 10.

Ταλθύβιος, ὄνομα κήρυκος, οἷον ἐν Θαλθύβιος ὁ θάλλων τῇν

βοήν, καὶ Ταλθυβιάδαι γένος ἐν Σπάρτῃ ἀπὸ Ταλθυβίου. 110, 3. καὶ ὅτι ὁ Ταλθύβιος μετὰ τὰ Τρωικά ἐς Κρήτην ἤγαγε Μυκηναίων ἀποικίαν. 1861, 6.

τάλις, μελλόγαμος παρθένος ἢ ἡ τάλαινα καὶ ταλασίαν ἀσκοῖσα. 699, 27. 962, 54.

Τάλιος χαλκιδόστητος καὶ χαλκῶ- πους ὅτι πηδῶν εἰς τὸ πῦρ καὶ πυροῖμενος, εἴτα περιπλεκόμενος τοῖς ἀντιπάλοις καιομένων ἐκείνων αὐτὸς ἐγίλα. 1893, 8.

Τάμασος, πόλις Κύπρου, ἦν καὶ Τεμίσην τινὲς λέγουσιν, ὅθεν Ταμάσιος κρατὴρ παρὰ Λυκό- φρονι, καὶ περὶ τοῦ ἐκεί χαλκοῦ ἱστορία. 1409, 15.

ταμεῖν ὄρεα τὰ διὰ θυσιῶν ποιῆ- σαι συνθήκας, καὶ ταμεῖν φιλό- τητα ἀντὶ τοῦ φίλων συνθέσθαι. 385, 30. 1968, 6.

ταμεισχοῦρος χαλκὸς ὁ τμητικὸς τοῦ χρόου, ἔτι παρὰ τὸ ταμῶ ταμέσω λέγεται τοῦνομα. 503, 13. 1330, 61.

ταμίαι οἱ τοῦ σίτου δοτήρες, καὶ ταμίαι οἱ θησαυροφύλακες. 1170, 31.

τάμνειν Ἰωνικῶς τὸ κοινῶς τέμνειν, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ θύνει τίθεται ἢ λέγεται. 411, 30. 701, 14.

Τάναγρα, πόλις ἢ καὶ Ποιμαν- δρία, ἦν Ὁμηροῦ Γραῖαν ὀνομά- ζει, καὶ ὅτι οὐκ ἱστορεῖται ἐν Τροίαν οἱ Ταναγραῖοι, καὶ ὅτι καὶ Γεφυραῖοι ἐκαλοῦντο. 266, 18. 27.

ταναήκης χαλκὸς ὁ ταναήν, ἦσαν διόλου τετανυσμένην, ἀκὴν ἔχων. 666, 18.

Ταναΐτης, δαίμων τις ἢ ἀφιε- ροῦντο αἱ παρθένοι ἐπὶ καταπορ- νεύσει, ἱστορία. 987, 11.

τανὰς ἀντὶ τοῦ τετανὸς καὶ οἶον ἱμαντῶδης. 1085, 61.

ταναῖποδα μῆλα τὰ μακρόποδα, ἢ τὰ τεταμένως τοῖς ποσὶ βαδί- ζοντα, καὶ ὅτι οἶοναι ταναόποδα λέγονται τροπῇ τοῦ ὁ εἰς α. 631, 45. 1630, 43. 1639, 40.

τανηλεγῆς θάνατος ὁ ἐπὶ μα- κρὸν παρατείνων τὸ λέγεσθαι, ἦσαν τὸ κοιμάσθαι. 1436, 11.

τανταλίζεσθαι τὸ σαλεύεσθαι καὶ σείεσθαι, ὅτι παρὰ τὸν Τάν-

ταλον, ὅς μίσην οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀπῆρξεν ἀντιμυθεύεται, δοκεῖ πα- ρῆχθαι ἢ λῆξαι. 1701, 3.

Τάνταλος ὅτι κατὰ μὲν Εὐρασί- δην διὰ λίθου ὑπερηρημένου τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κολάζεται ἐν Αἰδου, καὶ Ὁμηρον δὲ δι' ἀποχῆς τῶν παρουσιῶν αὐτῷ ἀπολαύσεων, ὧν δέχεται μὲν, οὐκ ἐφικνέται δέ, καὶ ὅτι τοῦτ' ἔχει τὸ πρόστιμον διὰ τὸ κρύψαι πάντα χρυσοῦν φω- ραθέντα ὑπὸ Πανδαρίου ἐκ τοῦ Λιδὸς τεμένους, κατὰ δ' ἑτέρους διότι συνὼν τοῖς θεοῖς ἐξήνεγκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν θεῶν μυστήρια, ἢ διότι παρανόμων τινῶν ἐπεθύμησεν, ἢ καὶ ἐξ ὧνους πε- σεῖν καὶ ἐκκαταστραφῆναι αὐτῷ τὸ Σίτυλον ὅρος μυθεύεται, καὶ ἀλληγοῖαι τινὲς τῶν τοιοῦτων μυθολογημάτων. 1700, 21. 52— 1701, 20. 1875, 32.

Ταντάλου δένδρα ἢ κήποι, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀκέρως πονούτων πα- ρομφιακῶς λέγεται. 1701, 45.

Ταντάλου τάλας, παροιμία ὅτι πλοῦσιόν τινα γεγονέναι τὸν Τάν- ταλον ὑπαγορεύει, ἢ πρὸς τὴν τοῦ ὀνόματος παρήχῃσιν λέγεται. 1701, 6.

Ταντάλου φιλοτησία, πόσις παρ' Ἰνδοῖς ἐν ποτηρίοις μεγάλοις, ἦν ἔπινον ὑπὲρ φιλίας ἐν ὧρα κοι- τῆς, ἐλέγετο δὲ Ταντάλου διὰ τὸ φιλικώτατον ἀνθρώπων νουμί- σθαι τὸν Τάνταλον. 1701, 13.

τανταλωθῆναι παρὰ Σοφοκλεῖ (Ant. 134) τὸ παθεῖν τὰ Ταντάλου, δέσσει κατασεισθῆναι καὶ ἐξ ὧνους πεισθῆναι κατὰ γῆς ἀντιτύπου, ὅθεν τανταλωθῆναι ταλάντοις παρη- χητικῶς ἐσκώφθη τις ὡς ἐκ τοῦ πλούτου καὶ τῆς τρυφῆς κατα- σευσμένος τὸν νοῦν κατὰ τὸν Τάνταλον. 1701, 4. 17.

τανυγλώχινες οἷστοι οἱ ταναοὺς γλωχίνας, ἦσαν ἐπιμήκεις ἀκί- δας ἢ γωνίας, ἔχοντες. 714, 28.

τανύειν τὸ εἰς μήκος ἐκτείνειν ἐν τῷ, ἥντε πορφυρέην ἱρὴν θνη- τοῖσι τανύσει Ζεὺς, Ἰλ. ρ', 547. 1117, 34. ἢ καὶ τανύεσθαι λέ- γονται αἱ τράπεζαι πολλοῦ παρ' Ὁμήρου διὰ τὸ μὴ κυκλοτερεῖς ἔσως εἶναι, ἀλλ' εἰς μήκος παρα- τετάσθαι. 1401, 43. τανύεσθαι δὲ

περὶ ἵππων καὶ ἀπλῶς ὑποζυγίων λεγόμενον ἀντὶ τοῦ συντόνως καὶ ἐπιτεταμένως κινεῖσθαι. 1065, 12. 1071, 20. 1117, 34. 1552, 37.

τανύηκες ἄορ, ζῆται τὸ, ταναή- κης χαλκὸς καὶ τὸ τανυήκης ὄζος. 666, 18.

τανυήκης ὄζος ὅτι ἀπὸ τοῦ τα- νῶ κατὰ μόνην παραγωγὴν λέ- γεται, ἐν δὲ τῷ, τανυήκης ἄορ, ἔγκνεται τῇ λέξει ἢ ἀκῇ, ὁ ἔστιν ὄζυτης. 1085, 63.

τανύπεπλος γυνή ἢ εὐτραφὴς καὶ πλήθουσα, τετανυσμένου γὰρ τοῦ σώματος ἀνάγκη καὶ τὴν ἐσθῆτα συνεισχηματίζουσα. 409, 3. 1497, 31. 1799, 18.

τανυπτέρυξ ὄρνις ὁ τετανυσμέ- νος ἔχων τὰς πτερυγὰς εἴτονν μεγαλοπτέρυγος. 1188, 5.

τανύσαι κληῖδα θύρας, ἀντὶ τοῦ τὴν κλεῖδα παραγαγεῖν, Ὅδ. α', 442. 1429, 5.

τανύσαι τόξον κυρίως ἀντὶ τοῦ ἐν- τεῖναι, καὶ τανύσαι τὰ αἰδοῖον τρο- πικῶς ἀντὶ τοῦ δρδιάσαι. 657, 1.

τανυσθῆναι λέγονται γνάθοι ἐκ τῆς πρόσθεν ὕψοῦς, Ὅδ. π', 175. 1799, 17.

τανυσίπτερος, ὅτι κοινὸν τὸ ἐπίθετον κατὰ πάντων τῶν δρνέων παρὰ τὸ τανύειν τὰ πτερὰ ἐν τῷ πέτεσθαι. 1523, 55.

τανυστὺς τανυστύος, ὄνομα θη- λυκὸν παρὰ τὸ τανύειν. 1904, 24.

τανύσφυρος, λεπτόσφυρος ἢ ὀρ- θόσφυρος. 989, 17.

τανύφλοιοι κράνια ἐπιθετικῶς ἢ φλοῖον ἔχουσα τετανὸν καὶ οἶον ἱμαντῶδη. 1085, 60.

τανύφυλλος ἐλάλα λέγεται διὰ τὸ φύλλα ἐπιμηκύτερα τῆς κατὰ τὸ πλάτος ἀναλογίας ἔχειν. 1944, 37.

ταπεινός, οἶοναι πατεινός, παρὰ τὸ πάτος ἢ πατεῖν. 702, 11. 795, 59.

τάπης, οἶοναι πάτης, παρὰ τὸ πα- τεῖσθαι. 795, 58. καὶ ὅτι ἐπε- στρώνντο τε ἐν στρωμνῇ τάξει, καὶ ἐφηπλοῦντο ταῖς στρωμναῖς ὡς ἐφαπλώματα, καὶ διὰ τοῦτο τῇ μὲν παρὰ τὸ πατεῖσθαι, τῇ δὲ παρὰ τὸ θάλλπειν ἐτυμολογεῖται τοῦνομα. 1347, 37. καὶ ὅτι τάπη- τες μὲν συνήθως οἱ ἐτερόμαλλοι, οἱ δὲ ἀμφίμαλλοι ἀμφιτάπητες λέγονται, ὡς καὶ ψιλοτάπιδες οἱ

ἄμαλλοι. 746, 36. 1057, 4—12. καὶ ὅτι οὐ πρὸς σκέπασμα, ἀλλὰ πρὸς ἐπίστρωσιν ἐχρησίμευον οἱ τόπητες, τίπιδες μίντοι ἐλέγοντο στρώματά τινα ἃ καὶ δάπιδες διὰ τοῦ δ'. 1369, 45.

ταρ συλλαβὴ ἐπεντιθεμένη κατὰ τὸ μέσον τριῶν λέξεων, οἷον ἐν τῷ ἀτηρός ἀταρτηρός. 89, 40.

Τάρας Τάραντος, ἄρσενικῶς λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. 1390, 56.

ταρβεῖν τὸ δειλιάν, ὅτι παρὰ τὸ τυράσσεσθαι τὴν βοὴν λέγεται, ἱρμηγία διεξοδική. 111, 35. 247, 43. 812, 42. 892, 19.

τάρβος ἡ δειλία, ἀπὸ τοῦ ταρβεῖν ὀνομασθέντος ῥήματος. 247, 43.

τάριχος ἄρσενικῶς καὶ τάριχον οὐδετέρως. 73, 42. 1390, 57.

Τάρκων ὁ Τύρσηνός ὅτι πολὺς ἐκ γενετῆς γεγονέναι ἰστορεῖται. 167, 23.

Τάρνη, πόλις Ἀνδίας καὶ ἄλλη Ἀχχίας. 270, 34. 40. 356, 9. 520, 14.

τάρπη, κύρινος μέγας οἰσύνος, ὅθεν τὸ ταρπῖον. 1533, 55.

τάρπησαν ἰδωδῆς, ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθησαν ἢ ἐτέφθησαν. 1457, 15.

ταρβός ταῦτ' ὅπερ ταρσός, ἦγουν τὸ τυροκομεῖον, ὃ ἐστὶ σκευὸς πλεκτὸν ἐκ καλάμων ὡς ψάθος· ἕτεροι δὲ ὅτι κρεμάστρα καλαμίνῃ· καὶ ταρβός ὁ τῶν κωπῶν στοίχος ὁμωνύμως. 402, 38. 843, 35. 1625, 13. 58.

ταρβύμα ἡ κωπηλασία, παρὰ τὸν ταρβόν, ὃ δηλοῖ καὶ τὸν τῶν κωπῶν στοίχον ὁμωνύμως. 1625, 17.

Τάρσιος ποταμὸς ὅτι εἰκοσάκις διαβαίνεται περὶ Ζέλειαν πόλιν. 354, 7. 889, 63.

ταρσός, καλαθίσκος τυροκομικός, ὅτι παρὰ τὸ τέρσω, ἦγουν ξηραίνω, λέγεται, καὶ ὅτι καὶ ταρβός ἐν δυσὶ ρρ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται· καὶ ταρσός ὁμωνύμως τὸ ἄνω τοῦ ποδὸς καὶ τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς, καὶ ταρσοὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν, καὶ ὅτι μέρος τι τῆς τῶν ὀρνέων πτέρυγος ταρσός λέγεται. 843, 35. 38. 850, 33. 1625, 11—19.

ταρταρίζειν τὸ ἐπιτεταμένως ῥι-

γῶν, ὅτι παρὰ τὸν Τάρταρον λέγεται, καὶ ὅτι χυδαία ἢ λέξις καὶ κατὰ παραφθορὰν λεγομένη. 429, 40. 694, 50. 985, 42.

Τάρταρος, τόπος ὑπόγειος ἢ ἄηρ ἀφώτιστος ἐν τοῖς πέρασιν τῆς γῆς. 694, 49. 724, 26. καὶ ὅτι καὶ θηλυκῶς ἢ Τάρταρος εὐρεται λεγόμενον, καὶ τὰ Τάρταρα οὐδετέρως παρ' Ἡσιόδῳ (Theog. 119.) 108, 22.

Ταρτησίη γαλῆ, εἶδος ζῴου ἔκιδι ὁμοίου. 809, 62.

ταρφέα δρώγματα τὰ πυκνὰ εἶτον συχνὰ καὶ οὐκ ἐν τρέφειν. 832, 18. καὶ ἀπλῶς ταρφέα τὰ πυκνὰ, ὅτι παρὰ τὸ τάρφος, ὃ ἐστὶ δάσος, λέγεται. 1602, 8.

ταρφέα φυτὰ τὰ πυκνὰ ἢ τὰ εὐτροφα, παρὰ τὸ τρέφειν, ταρφέα δὲ αἰσσοῖν ἀντὶ τοῦ πυκνὰ ὀρμαῖν. 1263, 5.

ταρφέες οἷστοι οἱ πυκνοὶ, παρὰ τὸ τάρφος, ὃ δηλοῖ δάσος φυτῶν. 851, 61. 1263, 9.

ταρφέα ἕλη ἐπιθετικῶς, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔταρπον δευτέρου ἀορίστου τοῦ τρεφω ῥήματος λέγεται. 1263, 5.

τάρφεισι, προπαροξυτόνως ὡς δάσει, ἀπὸ τῆς τάρφος προσηγορικῆς εὐθείας πρὸς διαστολὴν τῆς ταρφέσι δοτικῆς τοῦ ταρφῶ ἐπιθετικοῦ ὀνόματος. 1033, 5.

Τάρφη, πόλις Λοκρῶν διὰ τὴν τῆς ἕλης πυκνότητά οὕτω κληθεῖσα παρὰ τὸ τάρφος, ὃ δηλοῖ τὸ δάσος. 277, 43.

ταρφήναι ἀντὶ τοῦ τρεφῆναι. 1033, 6.

τάρφος, δάσος φυτῶν εἶτον ἕλης πυκνωμῆ, ὅτι παρὰ τὸ τρέφειν οἷτω λέγεται, ὅθεν καὶ ταρφέα τὰ πυκνὰ ἐπιθετικῶς λέγονται. 277, 44. 582, 5. 706, 4. 832, 18. 1033, 5. 1263, 10. 1602, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τάρφος τὸ δρεινὸν δάσος, παρὰ τὸ τρέφειν, ὅθεν ταρφῶ καὶ ταρφεῖον τὸ πυκνόν. 1188, 24.

ταρφὺς ὡς δασὺς, καὶ οὐδετέρως τὸ ταρφῶ ὡς δασύ. 832, 19. 1033, 6.

ταρχυσαί, ἐνταψιάσαι, ὅτι παρὰ τὸν γινόμενον κατὰ τοῖς ἐντα-

φιασμοὺς τάραχον λέγεται τὸ ταρχυσαί. 666, 30. 1070, 15.

Ταῦγέτη, μία τῶν Ἀτλαντίδων τῶν καὶ Πλειῶδων καλουμένων, ἧς καὶ Διὸς ἐγένετο Λακεδαιμόνων. 1155, 51.

Ταῦγετον, ὄρος ἐψηλὸν καὶ ὄρεον, μικρὸν ὑπὲρ τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης πρὸς ἄρκτον συνῆπτον ταῖς Ἀρκαδικαῖς ὄρεσι. 1554, 9.

ταυρῶν τὸ ταῦρον ἐφέσθαι, περὶ βοῶν θηλειῶν λεγόμενον. 1183, 20.

ταυρεὶή ἀσπίς, ὅτι ἐκ τῆς προγαυνομένης ἕλης οἷτω λέγεται ἐπιθετικῶς. 1063, 63.

ταυρηδὸν ἐμβλέπειν ἀντὶ τοῦ ἀγρίως καὶ θυμικῶς ὡς οἱ ταῦροι. 259, 8. 881, 19.

Ταῦροι, ἔθνος βορείον. 259, 7.

ταυρόμορφον τύπωμα, παρὰ Λυκούργου τὸ τὴν Εὐρώπην ἀράσαν, ὅτι εἰς πλοῖον ταῦρον ἔχον ἐγγεγλυμμένον εἰς ἐπίσημον ἀλληγορεῖται. 667, 15.

Ταυροπόλος Ἀρτεμις παρὰ τὸ ἐν Ταύροις τῷ ἔθνεϊ τιμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸν ταῦρον τὸ ζῷον. 259, 7.

ταῦρος τὸ ζῷον, ὅτι οἶονε γαῖρος οὕτω λέγεται, ἢ παρὰ τὸ τέλειν τὴν οἶραν κατὰ τι ἰδίωμα. 259, 2. καὶ ὅτι οἰκείως ἔχει τὸ ζῷον πρὸς τὴν τοῦ ἰχθυὸς φύσιν, διὸ καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἐγένετο. 1227, 34. 1293, 24. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι διὰ τὸ μυκητικὸν τῇ θαλάσσῃ ἐθύνοντο οἱ ταῦροι. 1233, 57. καὶ ὅτι καὶ οἱ ἐν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ οἰνοχοοῦντες νεανίσκοι ταῦροι ἐλέγοντο παρ' Ἐφεισίοις. 1205, 22.

ταῦρος βοῦς ὁ κήλων πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων. 258, 45. 259, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ταῦρος βοῦς λέγεται ὡς γένος καὶ εἶδος. 1107, 35. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι ἐν τῷ ταῦρος βοῦς, συνήθως προτάσσεται τὸ βοῦς ὡς γενικόν, Ἀττικῶς δὲ ἀνάπαλιν, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ταῦροιο βοῶς μεγάλιο βοεῖην, Ἰλ. ρ', 389. 1111, 33.

ταῦρος κερασφόρος ὁ Διώνυσος ἐπωνυμικῶς, ὅς καὶ ταυρόμορφος ἐπλάττετο διὰ τὸ κέρασιν ἀντὶ

ικνωμάτων χρῆσθαι τοῖς ἀρχαίοις. 242, 32. 917, 55.
Ταῦρος, ὄνομα ποταμοῦ, οὗ τὸ ἔδωρ **Ταύριον**, καὶ **Ταῦρος** ὄνομα ἱατροῦ Κρητικοῦ, καὶ ταῦρος σωματικόν τι μῦθον. 881, 21.
ταῦρος ταῦτ' ὅπερ ὄρεος, ὃ δηλοῖ τὸν περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπον, ὅτι παρὰ τὸ τεῖνεσθαι τὴν οὐρὰν κατ' ἐκείνον τὸν τόπον οὕτω λέγεται. 259, 3. 527, 44. 906, 60. 1871, 43.
Ταῦρος, ὄρος πρόσβορον βαλάνοις εὐφορον, οὗ μέρος καὶ ὁ Κράγος· καὶ **Ταῦρος** κύριον ἀνθρώπων, ὃ ἐμοιχάτο ἡ Πασυρή, ὅθεν ὁ περὶ τοῦ Μινωταύρου μῦθος ἐπλάσθη. 259, 4.
ταυροῦσθαι τὸ ἀγριοῦσθαι κατὰ ταῦρον. 160, 14.
ταύτη ἀντὶ τοῦ οὕτως, τὸ τῇ μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου. 1005, 31. 1251, 25.
ταυτίζω ὅτι παρὰ τὸ ταῦτ' ὅν παραχθέν ἔχει καὶ τὸ ὄρεον, ὃ ἐκείνῳ σύγκειται, ζῆται τὸ ταῦτόν. 1573, 42.
ταυτολογία ἡ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν ἰσοδυνάμων λέξεων παράθεσις, ὅτι πρὸς διασταλτικὴν ἐπιστάσιν κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς ἐπιτηδεύεται, οἷον ἐν τῷ, κοῦροι νέοι, ἴλ. ν', 95. 922, 2.
ταυτολογία τῆς αὐτῆς ἐννοίας πρὸς διώρθωσιν ἐπιτηδευομένη, οἷον ἐν τῷ, Ἀτρεΐδῃ σὺ δὲ παῦε τιὸν μένος, αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομαι Ἀχιλλῇ μεθίμεν χόλον, Ἰλ. α', 282. 105, 15.
ταυτολογία Ὀμηρικὴ κατὰ τὰς ἀπαγγελίας, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 173, 5.
ταυτὸν ὅτι ἐκτικῶς τῇ αὐτῇ ἀντωνυμίᾳ συναλφὲν ἔχει τὸ ὄρεον, ὅθεν διαβαίνει καὶ εἰς τὸ ἔξ αὐτοῦ γινόμενον ῥῆμα. 1573, 41. ζῆται τὸ ταυτίζω.
ταυτότης, ὅτι ἐκ τοῦ ταῦτ' ὅν παραχθέν τοῦνομα ἔχει καὶ τὸ ὄρεον, ὃ ἐκείνῳ σύγκειται. 1573, 43.
ταφῆς καὶ ὅσιος νεκρικῆς ἐπιμέλειαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 1376, 20.
τάφος ὁ τόπος, ὅπου τίθενται τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, σῆμα δὲ τὸ

ὑπὲρ τοῦ τάφου χωματῶδες ἐπανάστημα, ὃ σημεῖον ἐστὶ τοῦ τεθνήσθαι τινὰ ὑπ' αὐτῷ. 1376, 18. καὶ ὅτι στόμα θανάτου λέγεται ἂν ὁ τάφος. 1112, 31.
τάφος ὅτι καὶ σῆμα καὶ τύμβος καὶ μνήμα λέγεται πολυνωνμικῶς. 1673, 41.
τάφος τὸ ἐπὶ νεκρῷ δείκνον, καὶ τάφος ἡ ταφή καὶ ὁ ἐπιτάφιος ἀγών. 1285, 39. 44. 1319, 53.
τάφος τὸ θάμβος εἶπουν ἐκπληγίς, παρὰ τὸ θάπτω οἶονεῖ θάπος. 468, 29. 634, 28. 746, 13. 1420, 6.
Τάφος, ὄνομα νήσου μιᾶς τῶν Ἐχινάδων τῶν πρὸς τῷ Ἀχελῷ, ἧς οἱ ἐγχώριοι ληστοὶ ἱστοροῦνται γεγονέναι. 1396, 64.
τάφος οὐ μόνον τὸ βαθὺ ὄρυγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλῶς ὁποιονοῦν. 1904, 29. καὶ ὅτι τάφος ὄρυκτὴ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ κατ' ἔλλειψιν τοῦ εἰς ἐπιδρόμηματος, ἢ πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ χειροποιήτων, αἱ καὶ κυρίως ἂν τάφοι λέγοντο ὡς δυνάμεναι τρέφειν ζῶντα ἐκ τῆς φουομένης βοτάνης. 582, 7. 706, 4.
ταφῶν, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ θαμβήσας καὶ ἐκστασιν παθῶν, ἀπὸ τοῦ θάπτω θέματος κατὰ ἀντιστοιχίαν. 467, 31. 746, 11. 861, 59.
τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀλλ' παρ' Ὀμήρῳ καὶ οὐδέποτε διστακτικῶς, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ταχέα κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 86, 30. 36. 1415, 4.
ταχεῖα ἔλαφος, ὅτι καθόλου τοῦ εἶδους καὶ οὐ πρὸς διαστολὴν ἢ ἐπίθεσις. 711, 31.
ταχίνας κατὰ γλῶσσαν ὁ λαγῶς, παρὰ τὸ τάχος. 1821, 35.
ταχὺς ἐπίθετον ὅτι καὶ ἐπιρῶματικῶς ἀποῦσθαι ποτε, οἷον ἐν τῷ, ταχέας δ' ἱππῆες ἔγερθεν, Ἰλ. ψ', 287. ἀντὶ τοῦ ταχέως. 1302, 30.
Ταχῶς, Αἰγύπτιος βασιλεὺς, σκώψας Ἀθηναίους εἰς σμικρότητα, ἱστορία. 1642, 47.
ταῶς ταῶ, Ἀττικῶς ὅτι περισπᾶται, καὶ ταὸς ταοῦ καὶ ταῶν ταῶνος λέγεται. 271, 7, 11. 340, 7. 16. καὶ ὅτι ἱερὸν ἐνομίζετο ἐν Λιβύῃ τὸ ζῶν. 1257, 29. καὶ ὅτι

ἐρασθῆναι παρθένου ἱστορεῖται τις ταῶς. 1166, 29.
τε ληγόντων προσώπων ῥηματικῶν προσφῶντα, ὅτι οὐδὲν τῶν εἰς τε ληγόντων ὀξυτονεῖται, πλὴν τοῦ ἐστὲ καὶ τοῦ φατέ. 1457, 45.
τε μόριον πλεονάζον ἐν τῷ, ἐφ' ὃ τε καὶ ἄλλως τε καὶ οἶόν τε. 734, 25. 1486, 60.
τε σύνδεσμος ἔτι ὑποπίπτει ταῖς λέξεσιν ἐν τῇ συμπλοκῇ, οἷον ἐγὼ τε σύ τε. 72, 33.
Τέρος ποταμὸς ὅτι πολλὰς ἔχει πηγὰς, ὧν τινὲς εἰσι θερμαὶ, καὶ ὅτι καὶ ψώραν ἰᾶται, ἱστορία. 1263, 32.
Τεγέα, πόλις ἐπίσημος Ἀρκαδίας, περὶ ἧς πολλὰ τινα ἱστοροῦνται, καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. 301, 36 — 46. 302, 4.
τέγος θάλαμος ἐπιθετικῶς ὁ ὑπερῶς καὶ ἀνώγειος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τέγειος ἀποβολῇ τοῦ ι' λέγεται. 639, 64.
τέγος ὁ ὅλος δόμος ἀπὸ μέρους τῆς στέγης, ὅθεν λέγεται τὸ τέγος ἐλλείψει τοῦ σ' ἢ παρὰ τὸ τέγγω, ὃ δηλοῖ τὸ βρέχω. 640, 6. 1420, 1 — 8.
τεθαλαττωμένος οἶνος ὅτι ἀπράκταλός τε ἐστὶ καὶ εἰς κοιλιολυσίαν χρησίμος. 871, 35.
τέθεικα παρακείμενος ὅτι διὰ διφθόγγου γράφεται Βοιωτικῶς. 1412, 52.
τεθνήκει ἀπαρέμφατον καὶ τεθνηπῶς μετοχὴ ὅτι ἀπὸ τοῦ τέθεικα μέσον παρακείμενον τοῦ θάπτω θέματος κενήνεται. 468, 26. 746, 14.
τέθμιον τὸ μόνιμον, ὅτι συστοιχεῖ τῷ θεσμός καὶ τῷ θέμις, ὅθεν τὸ θεμίσειν. 993, 14.
τέθναθι, τὸ τρίτον τεθνάτω, ὅτι ἐκ τῆς τεθνάς τεθνάτος μετοχῆς κενήνεται, καὶ ὅτι παμολόγως συνέστειλε τὴν παραλήγουσαν, ὡς καὶ τὸ τέταθι, ὥπερ ὁμοίως κανονίζεται. 1274, 10. 1418, 10.
τεθναίην ὅτι ἐκ τοῦ θναίην γέγονε κατὰ διπλασιασμόν, ὃ ἐκ τοῦ θνήμι θέματος κενήνεται. 1418, 1.
τεθνεὼς μετοχὴ τοῦ τεθνεῖα παρακείμενον ἀντὶ τοῦ τέθνηκα κα-

τὰ γλῶσσαν λεγομένου. 1700, 41. ὅτι περισσῶς ἐπιτίθεται τῷ νεκρῷ παρ' Ὀμήρῳ, ὅσον ἐν τῷ, νεκρὸν Ἑλλήνορα τεθνεῖα, Ὀδ. μ', 10. 1705, 50. καὶ ὅτι καὶ ὁ πεφονευμένος τεθνεῖως λέγεται ἐν τῷ, κασιγνήτοιο φόνοιο ποινὴν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνεῖωτος, Ἰλ. ι', 632 sq. 780, 2.

τεθνεῖωτος τεθνεῖωτι τεθνεῖωτα, πλάγιοι ὅτι ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφονται, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον. 1185, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφονται, Ἰωνικῶς δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. 1336, 62.

τεθνητός, τὸ θνή ἦτα καὶ τὸ ὁ μικρὸν ἐν τῷ, οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνητός οὐδὲ μεταλλάξ, Ὀδ. σ', 23. 1773, 33.

τέθριππον ὅτι ἀναλόγως ἔχει τὸ θ' διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου δασείαν. 560, 22.

τεθνωμένον τὸ μεμνρωμένον ἢ μεμνρισμένον, παρὰ τὸ θύον ἢ θύος. 975, 1.

τέϊν Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ σοι κατὰ δοτικὴν πτώσιν. 839, 34.

τείνειν τὸ ἐξαπλοῦν, ὅτι παρὰ τὸ τῷ μονοσύλλαβον ῥῆμα παρήχθη. 244, 3. 1064, 41.

τεῖρεα τὰ ἄστροα διὰ τὸ εἶρεν, ὃ ἔστιν ἀγγέλλειν, ποτὲ τὰ μέλλοντα οὕτω λέγονται, ἢ παρὰ τὸ τεῖρεσθαι τοὺς ἐξ αὐτῶν βληθέντας, καὶ ὅτι τὸ τῇ τῆς λέξεως διὰ διφθόγγον γράφεται. 1155, 40. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τεῖρεα τὰ ἄστροα παρὰ τὸ σειριῶν, ὃ ἔστι ἀσφράπτειν καὶ λάμπειν ἴσως, λέγονται, ἢ καὶ σειρία τὰ αὐτὰ λέγονται. 1709, 54.

τεῖρεσθαι, ὃ ἔστι δαμάζεσθαι, ὅτι περὶ σωμάτων κυρίως καὶ ὡς ἐπὶ πολλὰ λέγεται, σπανίως δὲ πον περὶ ψυχῆς καὶ φωνῆς καὶ ἄλλων τινῶν ἀσωμάτων. 1267, 39.

Τειρεσίας, Θηβαῖος μάντις, ὅτι παρὰ τὸ εἶρεν ἢ παρὰ τὰ τεῖρεα, ὃ δηλοῖ τὰ ἄστροα, λέγεται· καὶ περὶ τῆς εἰς γυναῖκα καὶ αἵθιδος ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταμορφώσεως αὐτοῦ μῦθος διεξοδικώτατος, καὶ αἰτία τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ διαφόρως λεγομένη· καὶ

ὅτι πολλάκις ἐξ ἄνδρος εἰς γυναῖκα καὶ ἀνὰ πάλιν ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα ὑπὸ διαφόρων θεῶν ἐπὶ διαφόροις αἰτίαις μετεβλήθη ὁ Τειρεσίας, ἐρμηνεῖα διεξοδικωτάτη. 1065, 40—64. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ τεῖρεσθαι δοκεῖ λέγεσθαι τοῦνομα. 1532, 13.

Τειρεσία, ἐλεγειακὸν ποῖημα Σωσιράτου τινὸς ποιητοῦ ἐπὶ Τειρεσία γραφέν. 1665, 48.

Τειρεσίον θάνατος, ὅτι τοῦ Τιλγώσσης Βοιωτικῆς κρήνης ἱδωτος πίων καὶ διὰ τὸ γῆρας μὴ ὑπομείνας τὴν ψυχρότητα ἀπέθανε. 1263, 45. 1668, 6.

Τειρία, πόλις Λευκοσύρων, ὁ πολίτης Τειριεύς, τὸ τί δίφθογγον καὶ τὸ ρὶ ἰώτα, Τήρεια δὲ ὄρος. 356, 13.

τειχεσιπλήτης, πολιορκτητής, τεχισιβλήτης δὲ ὁ καταβάλλων τὰ τεῖχη. 518, 39.

τειχέω τευχῶ, ἀντὶ τοῦ τεχιζῶ παρ' Ἡροδότῳ. 1178, 36.

τειχιόεσσα πόλις ἣ εὐ ἔχουσα τεύχος, τούτεστιν ἱερυμένη. 312, 32.

τεῖχος ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται. 1021, 7.

τείως ἀντὶ τοῦ τέως, ἡγουν ἐν τοσούτῳ. 1486, 38.

τεκεῖν λέγεται ἢ μήτηρ, γεννῆσαι δὲ ὁ πατήρ, ἀκύρως δὲ παρ' Ὀμήρῳ τὸ τεκεῖν ἀντὶ τοῦ γεννῆσαι τίθεται· κοινῶς δὲ γεννήτορες καὶ τεκόντες ἀδιαφόρως λέγονται οἱ τοῦ γένους ἀρχηγοί. 1682, 32.

τέκετο καὶ τεκέσθαι καὶ τεκόμενος ἀντὶ τοῦ ἔτεκεν καὶ τεκεῖν καὶ τεκὼν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 533, 19.

τεκμαίρεσθαι τὸ τελειοῦν παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ τὸ τέκμωρ, ὃ δηλοῖ τὸ τέλος· καὶ τεκμαίρεσθαι τὸ στοχάζεσθαι παρὰ τὸ τέκμαρ, ὃ ἔστι τεκμήριον. 665, 49. 1581, 43. καὶ τεκμαίρεσθαι τὸ σημειοῦσθαι καὶ μαντεύεσθαι. 1675, 11.

τέκμαρ τὸ σημεῖον, τέκμωρ δὲ τὸ τέλος τῶν πράξεων καὶ ὁ σκοπός. 144, 6. 665, 49. 760, 31.

τέκμωρ τὸ τέλος, ὅτι παρὰ τὸ τέκω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ μ. 182, 16. καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ τέκμαρ, ζῆται τὸ τέκμαρ.

τέκνα τὰ ἔχοντα, ὅτι ἐπίσης λέγονται τῷ πατρὶ ὡς καὶ τῇ μητρὶ, καίτοι παρὰ τὸ τεκεῖν λεγόμενα, ὃ κυρίως περὶ τῆς μητρὸς λέγεται. 1682, 32. καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν ἀλόγων ἔχοντα τέκνα λέγονται παρ' Ὀμήρῳ. 1098, 53.

τεκνοῦράϊστος ὁ Ἡρακλῆς παρὰ Διόδορον, διότι μανεῖς κατὰ χόλον Ἡρας τοῖς ἰδίοις παῖδας ἀνείλε. 1683, 43.

τέκταινα, θηλυκὸν τοῦ τέκτων, ὡς γέτανα τοῦ γέτων. 1129, 27.

τεκτοσύνη ἢ ναυπηγικὴ ἰδίως ἐν τῷ, ἐβ εἰδὸς τεκτοσυνάων. 1533, 16. ζῆται ἐν τῷ τέκτων.

τέκτων ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται ἀποβολῇ τοῦ ε. 421, 37. καὶ ὅτι τέκτων ἐπίσης κατὰ γενικὴν ὄνομα λέγεται ὃ τε οἰκοδόμος καὶ ὁ ναυπηγός. 644. 15. 1023, 9. 1593, 16. καὶ ὅτι τέκτων εἰπεῖν κατὰ μόνας ἀτελῶς λέγεται, τέκτων δὲ δούρων, Ὀδ. ρ', 384. ἐντελὲς· ἔστι δὲ τέκτων δοίρων ὃ τε οἰκοδόμος καὶ ὁ ναυπηγός καὶ ἀπλῶς πᾶς ὁ περὶ ξύλων ἐπισκευὴν καταγιγόμενος. 1825, 15.

τελαμῶν ἀπλῶς ὁ πλατὺς ἱμάς. 1107, 53. τελαμῶν δὲ ξίφος ἢ ἀσπίδος ὁ ἀναφορέυς· καὶ ὅτι πρὸς διαστολὴν πρόσκειται τὸ τίνορ ὁ τελαμῶν, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ταλάσσειν λέγεται, οἶονεῖ τελαμῶν, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ πρόσκρητον ἐκ τῆς παραγωγῆς ἔχει τὸ μ'. 243, 31—38. 610, 6. 829, 7. 995, 22.

τελαμῶνίζεῖν τὸ ἐλίσσειν τελαμῶνι. 995, 22.

τέλεια ζῆται τὰ μὴ κολοβά ἢ τὰ τέλεια τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ὅτι τέλεια τοῖς θεοῖς ἐθόοντο ὡς τελείοις καὶ αὐτοῖς. 49, 34.

τελεῖν τὸ εἰς τέλος ἀγαγεῖν τινὰ πράξιν, καὶ τελεῖν τὸ λόγον φόρου ἀποτίνα. 777, 23. 1459, 61.

τέλειοι, ὅτι οὕτως ἐλέγοντο οἱ γεγαμηότες παρὰ τὸ τέλος, ὃ δηλοῖ τὸν γάμον ὁμωνύμως. 325, 22.

τελειότατος πετηνῶν ὁ ἀετὸς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ὡς ἐπιτελειοκώτατος οἷς ἂν φανῇ ὡς οἰωνός, ἢ ὁ ἐν ἀξιώματι καὶ ὑπεροχῇ ὡς βασιλικός. 1352, 1.

τελειοῦθαι ἐν ἴσῳ τῷ μυθεῖσθαι, ἥγουν διδάσκεισθαι τὰ μυστήρια καὶ τετελεσμένος ὁ μεμνημένος, παρὰ τὸ τέλος, ὃ δηλοῖ τὴν τελειότητα καὶ ὅτι τελεῖσθαι Διονύσῳ ἢ Διμήτρι λέγεται ἐν συμπολίῳ. 752, 21. 789, 15.

τελειωθῆναι τὸ γῆμιν, ἐπεὶ καὶ τέλος ὁ γάμος ὁμωνύμως λέγεται. 881, 32.

τελέσαι ἔργον τὸ ἀπαρτίσαι τὸ ἐγχειρηθῆναι, καὶ τελέσαι λόγον τὸ ἐντελῶς εἰπεῖν καὶ ἐμμέπτως. 1444, 39.

τελέσειεν ἢ μὴ τελέσειε τότε τι θεός, ἀντὶ τοῦ γένοιτο ἢ μὴ γένοιτο. 1471, 44.

τέλεσμα τὸ φορολόγημα, παρὰ τὸ τελεῖν. 1246, 44.

Τελέστης κύριον, τελεστής δὲ ἐπίθετον· καὶ ὅτι Τελέστης ὁ ἀρχιστῆς οὕτως δεξιῶς ἀρχήσασθαι ποτε τοὺς ἐπὶ ἐπὶ Θήβας Ἀλσχύλου, ὥστε φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα διὰ τῶν σχημάτων. 1187, 24. 1590, 24.

τελεσφορεῖν τὸ εἰς τέλος ὕγειν. 1485, 25.

τελεσφόρος ἐνιαυτός ὁ τὰ κατὰ φύσιν πάντα εἰς τέλος ὕγων τῇ κατ' αὐτὸν περιόδῳ, καὶ ὅτι καὶ ἡ θεία Δία τελεσφόρος εἶναι λέγεται διὰ τὸ ἐνεργεῖν καὶ ἐν πῶσι διηκον. 1078, 57. 1169, 46. 1485, 24. 1664, 47.

τελεσφόρος λόγος τροπικῶς ὁ εἰς ἔργον ἀπικρύβας, καὶ τελεσφόρος ἑλλὰς ὁμοίως. 1485, 24. 1763, 15.

τελετῇ, ὅτι καὶ ὁ γάμος τελετῇ τις εἶναι λέγεται. 1479, 21.

τελευτᾷν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς τελειοῦν, καὶ τελευτᾷν ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν, ὅπερ τελευτᾶν τὸν βίον ἐντελέστερον λέγεται. 622, 22. 694, 20. 1086, 59. 1414, 62.

τελευτῇ τὸ τέλος ἐκάστον ἔργου, τελωτῇ δὲ βίου ὁ θάνατος, ὃ καὶ τελευτῇ κατὰ μόνας ἀτελῶς λέγεται. 669, 7. 1073, 6. 1086, 57. 1414, 62. καὶ ὅτι πρὸς διαφορὰν τοῦ τελειῖν προσεβλήθη τὸ ὑ ἢ λῆξις. 881, 33.

τελευτήσαι ὄρκον τὸ πληρῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τὸν ἔνορκον λόγον. 1451, 3.

τελευτήσεσθαι ἀντὶ τοῦ ἔπο-

τελεσθῆναι καὶ εἰς τέλος ἐλθεῖν ἐν τῷ, ὅς μοι τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω, Ὅδ. ι', 511. 922, 18. 1641, 56.

τελευτῶ τότε ἀντὶ τοῦ ἐκτελῶ ἐν τῷ, ταῦτα δέ μοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί, Ὅδ. β', 306. 1446, 43.

τελευτῶν τις ἐποίησε τότε τι, ἀντὶ τοῦ πάντων ὕστερον καὶ τελευταῖον τῶν βουλευμάτων ἢ πράξεων αὐτοῦ. 1414, 63.

τέλη λυεῖν παρὰ Σοφοκλέους ἀντὶ λυσσεῖν ἐν τῷ, δεινὸν τὸ φρονεῖν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονούντι. 626, 54. 1722, 20.

Τελλίας Ἀκραγαντίνος πεντακσίους ἱππίας ὑποδεξάμενος καὶ ἐκαστῷ δωρησάμενος χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. 1471, 57.

Τελμισσός, πόλις τῆς Λυκίας, ὅθιν Τελμισσὸς ἄκρα τις περὶ αὐτῇ. 635, 16.

τέλος κυρίως τὸ πέρας, παρὰ τὸ τλῶ τὸ ὑπομένω, ὅπερ οὐδὲ τις ὑπομένει πάντα, ἢ παρὰ τὸ τέλλω διὰ τὸ μετὰ τὴν πρῶξιν ἐπιτέλλειν καὶ φαίνεσθαι. 1148, 46. καὶ τέλος τὸ στρατιωτικὸν τάγμα, ὃ καὶ ἱερὸν, ὃ ἐστὶ θεῖον, ἐπιθετικῶς λέγεται Ἰλ. κ', 56. καὶ τέλος ἡ ἀξιοματικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ γάμος ὁμωνύμως, καὶ ἐκθεσις τῶν ἐκ ταύτης τῆς λέξεως συγκειμένων ἢ παρηγμένων κατὰ πάσας τὰς σημασίας αὐτῆς, καὶ ἐτυμολογία διεξοδική τῆς φωνῆς. 686, 14—21. 789, 8—12. 881, 25. 892, 37.

τέλος γάμου ὁ γάμος αὐτὸς περιφραστικῶς ἢ ὀριστικῶς ἢ τεκνοποιία. 325, 21. 1883, 48.

τέλος θανάτου, αὐτὸς ὁ θάνατος περιφραστικῶς, ὃ καὶ τελευτῇ βίου λέγεται. 760, 18. 1073, 5.

τέλος ἰκέσθαι μύθων, ἀντὶ τοῦ ἐντελῶς καὶ ἀμμέπτως εἰπεῖν, καὶ τὸ ἀνάπαυιν, μὴ ἰκέσθαι τέλος μύθων. 1444, 40.

τέλος καλέμενον ἡ νίκη λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1078, 54.

τέλσον ἀφούρης τὸ τέλος ἢ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας, ὅτι παρὰ τὸ τέλος λέγεται κατὰ μετὰθεσιν καὶ προσθήκην τοῦ λήγοντος γ'. 956, 12. 1161, 50.

Τελχῖνες, δαίμονες κακοποιοὶ οὐκ ἐπὶ καλῷ θάλλοντες τοὺς ἀνθρώπους, οἰονεῖ Θελγίνες. 941, 2. 1391, 11. καὶ ὅτι οἱ μὲν Κρητῆς αὐτοὺς φασιν, οἱ δὲ ἐκ Ῥόδου εἰς Κρήτην συνακολουθῆσαι τῇ Ῥέῃ· καὶ ὅτι δύο γένη Τελχίνων, τὸ μὲν βάνανσον, τὸ δὲ λυμαντήριον τῶν καλῶν· καὶ περὶ τῆς μορφῆς καὶ τοῦ ὀριθμοῦ αὐτῶν καὶ ἄλλων τινῶν περὶ αὐτῶν, ἐρμηνεία διεξοδική. 771, 55—772, 4.

Τελχινία, ὅτι οὕτως ἐκλήθη ποτὲ Σικυῶν ἡ Πελοποννησιακὴ πόλις διὰ τὸ κατοικῆσαι ποτὲ ἐν αὐτῇ τοὺς Τελχίνας. 291, 28. καὶ ὅτι καὶ ἡ Ῥόδος οὕτως ἐκλήθη ποτὲ διὰ τὸ Ῥοδίου γεγονέναι τοὺς Τελχίνας. 772, 2.

τέμαχος κυρίως τὸ τοῦ ἰχθύος τμήμα. 867, 53.

τεμένιος, ὄνομα κτητικόν, ὅτι δίφθογγον ὤφειλεν ἔχειν τὸ νί, καὶ λόγος τῆς διὰ τοῦ ι γραφῆς. 149, 8.

τέμενος παρ' Ὀμήρῳ πᾶν τὸ περιωρισμένον εἶπον ἀποτετεμημένον τῶν πέριξ, καὶ εἰς κτήσιν ἰδιαν τινὸς ἀφωρισμένον χωρίον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μόνον τὰ τοῖς θεοῖς ἀφωρισμένα χωρία τεμένη λέγονται. 907, 28. 30. 1162, 19. 1293, 28. 1564, 6. 1600, 64. 1677, 61. καὶ τέμνειν τέμενός τι, παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἀφορίσαι εἰς κτήσιν ἰδιαν. 636, 10.

Τεμέση, πόλις Ἰταλικὴ τὸ νῦν Βριντίσιον, ὅπου μετάλλα ποτε ἦσαν χαλκοῦ· καὶ Τεμέση Κόπρον ἢ καὶ Τάμασος, καὶ ἄλλη Βρεττίας ἢ ὕστερον Τέμψα, ἐν ἣ ἡρώων Πολίτου ἐνὸς τῶν Ὀδυσσεὺς ἐταίρων, ὃς ἐκαὶ δολοφονηθεὶς ἔλαχε τιμῶν ἐκτῶν περιοικούντων, ὅφ' οὐδ' παρομοία, ὃ ἐν Τεμέσῃ ἦρως, ἐπὶ τῶν παρὰ καιρὸν ἀγριαυνόντων. 1409, 1. 7—14.

Τεμέσιος, εἰς τῶν Ὀδυσσεὺς ἐταίρων ἐν Τεμέσῃ τῇ Ἰταλικῇ τιμὰς εἰρῶμενος. 1379, 22. ζητεῖ ἐν τῷ Τεμέσῃ.

τέμνειν ὄρκια, ἥγουν δι' ἐντομῆς θυμάτων συνθήκας ποιῆσθαι κατὰ τι ἔθος ἀρχαίων. 190, 45. 385, 30. 1160, 29. 1179, 19.

- Τέμπη**, ὅρη ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ δι-
ραγέντων ποτὲ ἐκ σεισμοῦ τῶν
Τεμπῶν ἔξερψεν εἰς τὸν Πηνειὸν
τὸ πρῶτον λιμνίζον ἐν αὐτοῖς
ὑδωρ, ἱστορία διεξοδική. 1101, 17.
- Τέμψα**, πόλις Βρεττίας ἡ πρότε-
ρον Τεμίσση κληθεῖσα. 1409, 12.
- τένδω** τὸ ἐσθίω, παρὰ τὸ ἔδω
πλεονασμῷ τοῦ τ καὶ τοῦ ν.
773, 39. 1874, 31.
- Τενέα**, κώμη τῆς Κορινθίας, ὅθεν
Τενεάτης Ἀπόλλων ὁ ἐκεῖ τιμώ-
μενος. 301, 39.
- Τένεδος** διτι καὶ Λεύκοφρος ἐκλή-
θη ποτὲ, καὶ διτι παρὰ τὸ Τέ-
νον ἔδος γεγονέναι Τένεδος ὠνο-
μάσθη. 33, 23. 1364, 46. ζῆται
τὸ, Τένης υἱὸς Κύνου.
- Τένης**, υἱὸς Κύνου, διαβληθεὶς
ὑπὸ τῆς μητρονίς κατεβρίφη εἰς
θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πε-
ρισσώδεις δὲ ἐβασίλευσε Τενέδου
τῆς νήσου, ἥ καὶ μετέδωκε τοῦ
δνόματος αὐτοῦ. 33, 24.
- τένθης**, λίχνος, καὶ τένθη ἡ λι-
χνία. 1837, 40.
- τένοντες** τὰ ὄπισθεν τοῦ τραχή-
λου παχία νεῦρα. 818, 2. καὶ διτι
κατὰ τὸ ἰσχίον εἰσὶ τινες τέ-
νοντες. 550, 11. καὶ διτι παρὰ τὸ
τένεισθαι λέγονται οἱ τένοντες.
244, 3.
- τεοῖο** συνήθως μὲν ἀντὶ τοῦ σοῦ
κινητικῶς, ἐν δὲ τῷ, ὡς μὴ πάν-
τες ὄλονται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο,
ἴλ. θ', 37. ἀντὶ τοῦ σοῦ πρῶ-
τοτύπως ἀκούεται. 696, 12.
- τέραμνον**, οἶκου στέγη προσηγο-
ραῶς, ἀτέραμνον δὲ ἐπιθετικῶς
τὸ σκληρὸν καὶ μὴ τέρεν. 1943,
4. καὶ διτι παρὰ τὸ τέρεισθαι κα-
τὰ τὴν γλυφὴν λέγονται τὰ τέ-
ραμνα. 1154, 20. 1532, 14.
- τέρας** Διὸς τὸ ἐκ Διὸς σημεῖον.
900, 31. καὶ διτι παρὰ τὰ τέρεα,
δ δηλοῖ τὰ ἄστρα, δοκεῖ λέγεσθαι
τὸ τέρας. 1914, 64.
- τέρας** τὸ παντελῶς παρὰ φύσιν
σύμβημα. 227, 39. καὶ τέρας τὸ
τοῦ ἀπλῶς σημεῖον ἐνίοτε παρ'
Ὀμήρῳ. 1777, 43.
- τεραπελογία** Ὀμηρικὴ ἐπὶ ταῖς
τῶν θείων σωματικῶν κινήσεσι.
145, 23.
- τέρεινα** διτι θηλυκὸν ἐστὶ τοῦ τέ-
ρην, καὶ διτι παρὰ τὸ τέρειν ἀμ-
φότερα λέγονται. 1532, 16.
- τέρειν** δάκρυον τὸ ἐκ τειρομένης
ψυχῆς προὖν ἢ τὸ τερονοποῖν,
ὃ ἐστὶ μαλακτικόν. 217, 2. 392,
46. 1041, 48.
- τέρετρον** τὸ τρέπανον, διτι παρὰ
τὸ τερῶ τέρεσσω, δ δηλοῖ τὸ τρυ-
πῶ, λέγεται. 249, 27. 1531, 64.
- τερηδών**, ζωόφιον ξύλοις καὶ
ὄστοις ἐμπυθόμενον, διτι παρὰ τὸ
τέρειν καὶ τὸ ἔδειν λέγεται. 437,
18. 1403, 39. 1532, 15.
- τέρην** ὁ ἀπαλός, τὸ θηλυκὸν τέ-
ρεινα, τὸ οὐδέτερον τέρεν, διτι
παρὰ τὸ ῥηδίως τέρεισθαι λέγον-
ται. 1154, 19. 1532, 15. καὶ διτι
τέρην χρώς κατὰ κοινὸν ἐπιδετον
καὶ οὐ πρὸς διαστολήν λέγεται
παρ' Ὀμήρῳ. 995, 39.
- τερφρεία**, οἶον τερατεία κατὰ
συνκοπὴν καὶ ἀντιστοιχίαν. 82, 43.
- τέρμα** ὁ καμπήρ ἐν τῷ, ἔδον πε-
ρὶ τέρμα βαλοῦσας, περὶ ἵππων
ἀγωνιζομένων λεγόμενον ἴλ. ψ',
462. 1311, 7. καὶ τέρματα τὰ ση-
μεῖα, οἷς ἐσημειῦτο ποῦ ὁ δι-
σκος ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ ἔπε-
σεν, ἐν τῷ, ἔθνη δὲ τέρματ'
Ἀθήνη, Ὀδ. θ', 193. 1591, 43.
- τερμίδεις** χιτῶν ὁ σύμματος καὶ
ἀντερμάτιστος, ἡ ὁ ποδήρης, καὶ
ἀσπίς τερμίδεσσι ἢ ποδηρεῖς.
794, 16. 1088, 15. 1864, 1.
- Τερμίλλαι**, ἔθνος Κρητικὸν εἰς
Λυκίαν ὑπὸ Σαρπηδόνης μετοι-
κισθέν, ἱστορία. 369, 16.
- Τερνισδὸς** χυδαῖκός ὁ πάλαι Παρ-
νακτὸς ὄρος. 1872, 51.
- τερος** ληγόντων παραγωγῶν προσφ-
δία, διτι τὰ μὲν διὰ τοῦ ερος
ἔχοντα τὴν παραγωγὴν ὀξέονται,
οἷον κάρτος καρτερός, ὡς βλά-
βος βλαβερός, τὰ δὲ διὰ τοῦ τερος
βαρύνονται, οἷον σφέτερος, πρό-
τερος. 109, 43.
- τερος** καὶ τερον λέγοντα συγκριτικὰ
ἀπὸ συγκριτικῶν καθαρολήκτων
κατὰ ποιητικὴν παραγωγὴν γινό-
μενα, οἷον ῥῥον ῥρότερον, χεῖ-
ρον χειρότερον. 1424, 29.
- τερος** καὶ τερον λέγοντα ἀντωνυμικὰ
συγκριτικῶν τύπων ἔχοντα, μὴ ὅσα
δὲ, οἷον ἡμέτερος, σφέτερος.
1005, 6.
- τέρπειν** τὸ ἔξ ἀθυμίας εἰς γλυκυ-
θυμίαν τρέπειν. 740, 63. 1185, 64.
- τέρπεισθαι** διτι κατὰ μόνας ἀτε-
λῶς λέγεται, τέρεισθαι δὲ φρένα
ἐντελῶς. 1193, 61. καὶ διτι συνή-
θως μὲν γενικῇ συντάσσεται παρ'
Ὀμήρῳ, ἐνίοτε δὲ καὶ δοτικῇ με-
τὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, οἷον ἐπνίω
ὑπὸ γλυκερῷ τέρεισθαι, γενικῇ
ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι. 1945, 62.
1947, 52.
- Τερπειίδης**, Τερπίου υἱός. 1929, 9.
- τερπικέραυτος** ὁ τρέπων κεραυ-
νοὺς ἐν τῷ ἀφίεσθαι, ἐτι κατὰ με-
τάφρασιν τοῦ ῥ λέγεται. 486, 42.
1186, 1.
- τερσαίνειν** τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν,
διτι ἀπὸ τοῦ τέρεω παρρηται, ὃ
παρὰ τὸ ταρσὸς λέγεται. 843, 34.
866, 16. 1552, 56.
- τέρσω** καὶ τεραίνω, ὃ ἐστὶ ξη-
ραίνω, διτι παρὰ τὸν ταρσὸν λέ-
γεται. 843, 34. ἀλλὰ καὶ δὲ διτι
παρὰ τὸ τέρεω, τέρεται γάρ πως
τὸ ξηραίνόμενον. 1074, 15.
- τερψίμβροτος** ὁ ἥλιος ἐπιθετι-
κῶς, διτι παρὰ τὸ τέρεσθαι αὐ-
τῷ τοὺς βροτοὺς οὕτω λέγεται.
443, 42. 1721, 39.
- τεσσι** λήγουσαι δοτικαὶ πληθυντικαὶ
διτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὴν τε
συνλαβὴν, οἷον στόμασι στομά-
τεσσι. 1412, 38.
- τεταγών**, διτι ἐκ τοῦ τῶ, δ δηλοῖ
τὸ λαμβάνω, γίνεται τέτω, ὅθεν
μετοχή ὁ τεγών, καὶ Ἰωνικῷ
διπλασιασμῷ τεταγών. 157, 9.
1903, 32.
- τετανδὸς** φλοῖός ὁ οἷον ἱμαντάδης.
1085, 61.
- τετανύσθαι** λέγεται τῆσός τις παρ'
Ὀμήρῳ ἐπὶ ἐμφάσει τοῦ παρα-
μῆκη εἶναι τὴν νῆσον ἐκείνην.
1619, 39.
- τεταρπόμενος** ἀντὶ τοῦ τερφθεὶς
ἐν τῷ, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
οἴτου καὶ οἶνοιο, ἴλ. ε', 705.
784, 13.
- τέταρτος** ἐν τ, τέταρα δὲ δυοί.
223, 19. 712, 16.
- τετελεσμένον** τὸ τελεσθῆναι πε-
φυκὸς καὶ δυνάμιον ἐν τῷ, εἰ
δύναμις τελέσται γε, καὶ εἰ τετε-
λεσμένον ἐστὶ, πολλαχοῦ παρ'
Ὀμήρῳ. 1525, 26.

τετευχησθαι τὸ ὠπλισθαι, τεύ-
ξαι δὲ τὸ κατασκευάσαι. 1921, 3.
τέττηκα, μέσος παρακείμενος πα-
θητικὴν διάθεσιν σημαίνων. 191,
45.
τετιγημένος ἦτορ δὲ κατὰ τὴν ψυ-
χὴν τετιμωρημένος, ἀπὸ τοῦ τιῶ
τιήσω, δὲ δηλοῖ τὸ τιμωρῶ. 733,
44. 1398, 23.
τετίησθον, τεταλαιπώρησθον
καὶ λελύπησθον, δυϊκὸν ἀπὸ τοῦ
τιῶ τιήσω ῥήματος. 722, 50. 56.
τετιμηένος μετοχή ὅτι ἐκ τοῦ τε-
τιμηένος συγκρίπεται, ἥ ἐκ τοῦ
τιῶ θέματος κεκίνηται. 1364, 2.
τέτιξ, βρώσιμόν τι ὁμωνύμως τῷ
ζωῶφιλω. 948, 43.
τέτλαθι ἐκ τοῦ τλήθι διπλασια-
σμοῦ καὶ συστολῇ τῆς παραλη-
γοῦσης. 156, 12.
τετλαίην ὅτι ἐκ τοῦ τλαίην γέ-
γονε κατὰ διπλασιασμόν, τὸ δὲ
τλαίην ἐκ τοῦ τλήμι θέματος κε-
κίνηται. 1417, 63.
τέτμεν, ἤγουν ἐν ἐπιτόμῳ καὶ
συντόμῳ κατέλαβε, παρὰ τὸ τέ-
μω τμῶ καὶ διπλασιασμοῦ τέμω.
648, 20. 1412, 38.
τετραγυιον, ἤγουν τετράπλευρον
διάστημα, ὃ ἐκάστη πλευρὰ
γῆν ἔχει, γῆς δὲ μέτρον τι γῆς.
1572, 18. 1851, 61.
τετραθέλυμνον σάκος τὸ τετρά-
πυχον ἢ τέσσαρες θέσεις ἔχον.
763, 48. 1025, 52.
τετραίνειν ὅτι ἔργον ἐστὶ τῶν
τερέτρων, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρῶ,
δὲ ἐστὶ τρυπῶ, γίνεται τραίνω καὶ
διπλασιασμοῦ τετραίνω. 553, 3.
1532, 6.
τετρακύκλοι ἄμαξαι, ὅτι οὐ
καθόλου τὸ ἐπίθεται. 1627, 20.
τέτραξ, ζῶον ποῖον ἔχον ἐκατέ-
ρωθεν τῶν ὥσων κρεμάμενα κάλ-
λα, ὡς οἱ ἀλεκτρούνες. 1205, 27.
τετράοροι ἵπποι, ἢ τετράορες
κατὰ τινος, οἱ τέσσαρες ὁμοῦ
συνεζυγνῶν, παρὰ τὸ αἰρῶ τὸ
συνζυγνῶ· ἢ τετράοροι οἱ κατὰ
τέσσαρας ὁρῶντες, ἢ τετράοροι
οἱ ὁμοῦ τέσσαρες αἰερόμενοι, ἢ-
γουν κουφιζόμενοι ἐν τῷ θίειν·
καὶ τετράορος ταῦρος ὁ τέσσαρσι
ποσὶν αἰερόμενος ἐν τῷ, τετραῶ-
ρου φάσμα ταύρου, παρὰ τινι
τραγικῷ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἄορ

ἄορος κατ' ἀναδρομὴν τῆς γενι-
κῆς εἰς εὐθείαν λέγεται τοῦτομα.
1313, 6. 1733, 64. 1734, 9.
τετράς ἡμέρα, ἤγουν ἢ τετάρτη,
ὅτι τῷ Ἑρμῇ ἀνάκειται, ὅθεν τὸ,
ἐν τετράδι γέγονας, παροιμία ἐπὶ
τῶν ἄλλοις πονούντων. 1353, 5.
1534, 33.
τετράσειροι ἵπποι, οἱ καὶ τε-
τράοροι, ὅτι παρὰ τὴν σειρὰν
λέγονται. 1734, 2.
τετρασύλλαβοι πόδες μετρικοὶ
ἀντὶ δακτύλων λογιζόμενοι, ὅσον
τὸ ἦ οὐχ' ἄλλος ἐν τῷ, ἢ οὐχ'
ἄλλος ὅτι γυναικας ἀνάκλειδας ἡ-
περοπέδεις. 554, 30.
τετραφάληρος περιεφασαία ἢ
ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν καὶ ἔμ-
προσθεν καὶ ὀπισθεν ἔχουσα φά-
λους, ἤγουν μικρὰ τινα ἀσπίδι-
σκια. 601, 8. 829, 27.
τετράφθαι πρὸς ἰθὺ, ἀντὶ τοῦ
ἀντικρὺ ἴστασθαι. 995, 35. καὶ
ὅτι τετράφθαι ἰθὺς λέγεται παρ'
Ὁμήρῳ ὁ κατ' εὐθὺ μαχόμενος.
1104, 16.
τετραχθὰ δρυτόνως ὅτι ἐκ τοῦ
τέτραχα γέγονε πλεονασμοῦ τοῦ
φ, ὡς τὸ τριχθὰ ἐκ τοῦ τρίχα.
424, 16.
τέτραχμον ὅτι ἐκ τοῦ τετράδρα-
χμον κατὰ συγκοπὴν λέγεται. 664,
42. 867, 26. 1189, 48. 1398, 16.
τετρεμαίνω, ὅτι παρὰ τὸ τρέμω
γίνεται τρεμαίνω καὶ διπλασια-
σμοῦ τετρεμαίνω. 553, 3. 1532, 8.
τετρήχει, ἤγουν ἐτετράχυντο ἢ
ἐτετράρακτο, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐτετα-
ράχει κατὰ συγκοπὴν λέγεται.
180, 5. ὅθεν τετρηχῦτα ἀγορὰ ἢ
παρὰχώδης. 684, 39.
τετριγένοι τὸ λεπτόν ἔχειν κατὰ
μῆμα φωνῆς, καὶ ὅτι τετριγέ-
ναι λέγονται νεοσσοὶ καὶ νυκτε-
ρίδες καὶ χιτῶν τῷ πλάτει τοῦ
ποδὸς πατουμένη. 229, 9. 18.
1290, 36.
τέτροφα, μέσος παρακείμενος,
ὅτι ἀναλόγως ἔχει τὸ φ' καὶ τῷ
ὁ παραλήγεται. 1946, 47.
τετρωβολίζειν τὸ λαμβάνειν δι-
καστικὸν τετρώβολον. 1405, 28.
τετρώβολοι οἱ τέσσαρες ὀβολοί,
καὶ τετρωβόλον βίος ὁ μισθοφο-
ρικὸς. 1405, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
τετρώβολον ἦν ὁ στρατιωτικὸς

μισθός. 951, 54. ζῆτι τὸ τετρω-
βολίζειν.
τέτρωρον ἄρμα ἐπιθετικῶς, καὶ
τέτρωρον κατὰ μόναν αὐτὸ τὸ
τέθριππον ἄρμα. 427, 27. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι τέτρωρον τὸ τετρά-
λευκτον ἄρμα, παρὰ τὸ αἰρῶ,
δὲ δηλοῖ τὸ συζυγνῶ, οἶον ἐτε-
τρώορον. 573, 27. 1313, 5. ἀλλα-
χοῦ δὲ ὅτι τέτρωρον ἐκ τοῦ
τετρώορον λεγόμενον ἄφειλε προ-
περισπῆσθαι. 1447, 54. 55. 1734, 5.
τέττα, προσφώνημα φιλειταιρικόν
κατὰ μὲν τινος κλητικῆς πτώ-
σεως, κατὰ δὲ τινος ἐπὶ ῥῆμα
σχελιαστικόν. 490, 36. ἀλλαχοῦ
δὲ ὅτι τέττα προσφώνημα πρὸς
φίλους λέγεται, ἅττα δὲ πρὸς
τροφίους. 490, 36—40. 659, 52.
τέτταρα πίνειν, ἤγουν ἴσον ἴσῳ
κεκραμένον. 1624, 44.
τέττιγες ὅτι ἄναιμοι καὶ ψυχροὶ
τὴν κρῦσιν εἶσι, καὶ ὅτι τὸ τοῦς
τέττιγας χαμόθεν ἔδειν σύμβο-
λόν ἐστιν ἀδενδρίας, καὶ ὅτι τῶν
τεττίγων τὰ θήλεα ἄφωνα πάν-
τως ἐστίν, ἐρμηνεία διεξοδική.
395, 34—42. 1423, 29.
τεττιγοφόροι οἱ Ἀθηναῖοι διὰ
τὸ πάλαι τέττιγας χρυσοῦς φο-
ρεῖν εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς
εἶναι καὶ αὐτόχθονες. 395, 34.
τέττορες Ἀσρκίως ἀντὶ τοῦ τέσ-
σαρες. 1398, 21.
τετυγμένον δέπας ἐν ἴσῳ τῷ εὐ-
τυκτον ὑπακουομένου τοῦ εὐ.
1056, 20.
τετυγμένος κρατῆρ ἀντὶ τοῦ εὐ
καὶ ἐπιτυχῶς κατεσκευασμένος.
1326, 35. 1511, 34. καὶ ὅτι ἀπὸ
τοῦ τεύχω θέματος κεκίνηται ἢ
λέξις. 1625, 7.
τετυκεῖν ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίσαι ἢ
κατασκευάσαι, ἀπὸ τοῦ τύκω ὁ
μέλλων δεύτερος τυκεῖν καὶ κατὰ
διπλασιασμόν τετυκεῖν, ἢ ἀπὸ
τοῦ τεύχω τυχεῖν καὶ ἀναδιπλα-
σιασμοῦ καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τετυ-
κεῖν. 1774, 59.
τετύκοντο, ἤγουν κατεσκευάσαν,
ἀπὸ τοῦ τεύχω ὁ ἀόριστος δεύ-
τερος ἔτυκον Ἰωνικῶς, ὁ μέσος
ἐτυκόμεν καὶ διπλασιασμοῦ τοῦ τ
τετυκόμεν. 136, 21. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὸ τετύκοντο ἀπὸ τοῦ τύκω
θέματος κεκίνηται. 967, 16.

• **τέτυκτο** ἀρχός, ἤγουν ποιητὸς εἶπτον χειροτονητὸς ἢ ἔρχων. 1018, 45.

τετύχηκα, παρακείμενος ἀπὸ τοῦ τυγῶ δευτέρου μέλλοντος ἀναχθέντος εἰς ἐνεστώτα, ὄθεν καὶ ἡ τετυχηκὸς μετοχή. 1126, 4. καὶ τετίχηκεν ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην ἐστὶ καὶ οὐκ ἐξ ἐπιτεγνήσεως ἐν τῷ, ὃν περὶ πέτρῃ ἱλίουβυτος τετίχηκεν, Ὁδ. κ', 88. 1049, 54.

τετύχθαι ἐπὶ φυσικῆς κατασκευῆς ἐνίοτε, συνήθως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τέχνην κατασκευαζομένων λέγεται. 1107, 27. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τετεῦχθαι λέγεται ἐκβολῇ τοῦ εἰς πρὸς εἰρωνίαν. 1385, 13. καὶ ὅτι τὸ τετίχθαι καὶ τετυγμένους ἐλλειπῶς τοῦ εἶναι καλῶς ἢ τινος τοιοῦτου λέγεται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1896, 7.

τεῦ ἐγκλιτικὸν ἀντὶ τοῦ τινός ἀοριστίως ἀκούμενον, τεῦ δὲ ὀρθωτόνως ἀντὶ τοῦ τίνος. 1137, 50.

Τευθρανίδης πατρωνυμικὸν ὅτι ἐκ τοῦ Τεύτρας Τεύτραντος ἐλλείπει τοῦ τ' ἐσχημάτισται. 622, 5.

Τεῦχος κέριον, **Τευκρός** δὲ ἰθύνικόν. 1967, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Τεῦκροι βαρυτόνως ἢ Τευκροὶ ὀξυτόνως οἱ Τρωεῖς. 713, 26.

τεῦξαι τὸ κατασκευάσαι, τετευχθῆναι δὲ τὸ ὠπλισθαι. 1921, 3.

τευτάξειν τὸ ἐπιπολὲ προσεδρεῖν τῷ ἀετιῷ πρῶματι. 968, 3.

τεύχεα τὰ ὅπλα κατὰ κοινὴν προσηγορίαν, καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν νεῶν σκευὴ οὕτω λέγονται παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὸ ταῦτ' ὀνόμασθαι τὸ ὅπλα καὶ τὸ τεύχεα. 1779, 27.

τεύχεα κυρίως τὰ πολεμικὰ ὅπλα, ἀπὸ τοῦ τεύχω ῥήματος, κατὰ δὲ τινὰς ἀπὸ Τευχίου τόπου Εὐβοικοῦ, ἱστορία. 817, 21. 1167, 54.

τεύχειν ἐν ἴσῳ τῷ οἰκοδομεῖν ἐν τῷ, δώματα τὰ ῥ' αὐτὸς ἔειπε, Ἰλ. ζ', 314. 644, 18.

Τευχίον, ὄνομα τύπου τινός ἐν Εἰβοίᾳ. 817, 22.

τέχνηαι διάφοροι ἐπὶ διαφορῶν θεῶν προστατούμεναι κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν δόξαν. 40, 13. καὶ ὅτι πάλαι οἱ παῖδες τὰς πατριὰς διεδέχοντο τέχνας. 1431, 60.

τεχνάσομαι, μέλλων ἀπὸ τοῦ

τεχνάω θέματος, **τεχνήσομαι** δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνῶ. 1308, 41.

τέχνη ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται ἐκβολῇ τοῦ ὕ καὶ προσλήψει τοῦ ὦ. 178, 5. 421, 36. 575, 33. καὶ ὅτι τέχνη ἐν ἴσῳ τῷ δόλος ἐνίοτε τίθεται, οἷον ἐν τῷ, ὥς καὶ νῦν Ἡφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἀργεὺς χυλὸς ἐὼν τέχνησιν, Ὀδυσσ. θ', 330, 2. ὄθεν καὶ δεσμοὶ τεχνήντες οἱ ἐπὶ δόλῳ γενόμενοι. 1598, 18.

τεχνήσομαι καὶ τεχνήσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1572, 10.

τεχνήσομαι, μέλλων ἀπὸ τοῦ τεχνῶ θέματος, τεχνάσομαι δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνάω. 1308, 41.

τεχνικός, ὅτι οὕτω λέγεται κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἡρωδιανός. 368, 12.

τέφω, δοτικῆς τῶν ἐνικῶν ἀντὶ τοῦ τῷ ἤγουν τινί, καὶ τῶν γενικῆς τῶν πληθυντικῶν ἀντὶ τοῦ τῶν ἤγουν τινῶν, ὅτι πλεονασμῷ τοῦ εἰ γέγονασι. 1057, 12. 1738, 11.

τέως ἐπιρῥημα, ἤγουν πρὸς τὸ παρόν. 80, 41.

Τζέλυμοι χυδαῖκός οἱ πάλαι Σύλαιοι, ὃ ἐστὶν ἔθνος Ἀσικακόν. 369, 11. 635, 37.

τῇ ἀντὶ τοῦ λύβε ἢ δέξαι, προστακτικὸν ἀπὸ τοῦ τῷ ἀρρήτου θέματος. 157, 17. 980, 5. 1003, 33. 1606, 21.

τῇ ἴμεν, ἤγουν ἐνταῦθα ἐλθεῖν. 1005, 26.

τῇ ῥα, ἤγουν ἐνθα δῆ. 994, 60.

τῇ γανον ὅτι παρὰ τὸ τῇκω λέγεται, οἷον ἐπὶ τῇκανον, καὶ ὅτι καὶ τῷγνον λέγεται κατὰ μετὰθεσιν, καὶ ἤγανον Ἀσικακῶς· καὶ ὅτι Συρακοῦσιν τὴν μὲν λοιπὰν τῇγανον, τὸ δὲ κοινῶς τῇγανον ἐρηγοτήγανον καλοῦσι· καὶ ὅτι καὶ ἀποτηγανίζειν ἐρεθίζει λεγόμενον, καὶ ἀπὸ τηγάνου ἰχθύας φασαίν. 1862, 9—20.

τῇδε ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα κατ' ἑλλειψιν δοτικῆς προσηγορικῷ ὀνόματι, οἷον τοῦ οἴκῳ ἢ οὐδός, ἢ ἢ ἐν τῇδε τῇ οἰκίᾳ ἢ οὐδῶ. 1647, 54.

τῇδε Ἀσικακῶς ἀντὶ τοῦ τῇτες. 1618, 39.

τῇθαλαδοῦς ὅτι πρὸς συγγενικοῦ ὀνόματος τίπον ἰσχημάτισται, οὐκ ἐστὶ δὲ, ἀλλὰ δηλοῖ

τὸν μαμμόθρεπτον καὶ γραστραφῆ καὶ διὰ τοῦτο εὐθήθη. 971, 28. 39.

τῇθεα, ὄστρεα ποῖα θαλάσσια, παρὰ τὴν τηθὺν ἢ παρὰ τὴν τήθην, καὶ ἐπεξεργασία τῆς ἐτυμολογίας· καὶ ὅτι ἐρσθέντα λέγονται ἐπιθετικῶς διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς γαλακτώδες, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν ὀστρέων. 1084, 33.

τῇθη ἢ τοῦ πατρὸς καὶ ἢ τῆς μητρὸς μήτηρ, καὶ ὅτι ὀξυτόνως ἐλλείπει κατὰ τινὰς, κοινότερον δὲ τὸ βαρύνον, καὶ ὅτι καὶ ἡ ἀπλῶς πρεσβύτερα γυνὴ τῇθη λέγεται. 316, 10. 565, 30. 971, 24. 35. 44. καὶ τῇθη ἢ τροφὸς ὁμωνύμως παρὰ τὸ στήθος ἢ παρὰ τὸ τῇ θήλασαν λέγειν τῷ βρέφει. 437, 17. 978, 51. 1606, 24.

τῇθη, τὰ καὶ τῇθεα, ἃ εἰσὶν ὄστρεα ποῖα. 1485, 38. ζῆται τὸ τῇθεα.

τῇθία καὶ τῇθίβιος ταῦτ' ὅπερ τῇθη, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὴν ἀπλῶς πρεσβύτεραν γυναῖκα. 971, 43.

τῇθίς λέγεται ἢ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφῇ, ὄνομα ἀναλογεῖν τῷ θείῳ. 316, 13. 565, 30.

τῇθός τῇθεος, εἶδος ὀστρέου, τὸ πληθυντικὸν τὰ τῇθια καὶ τῇθη. 1485, 36. ζῆται τὸ τῇθεα.

τῇθίς ἢ κοινὴ τροφὸς γῆ ἄλληγορικῶς, ὅτι παρὰ τὸ τῇθη, ὃ δηλοῖ τὴν τροφὴν, λέγεται. 978, 20. 50. 1084, 34.

Τῆιον οὐδετέρως, πόλις Καννέων τῶν Παφλαγονικῶν. 362, 40. 1472, 41.

τῇκεσθαι ὅτι περὶ κηροῦ καὶ χιόνος καὶ πίσεως λέγεται, καὶ ὅτι καὶ δακρύοις λέγεται τις τῇκεσθαι παρ' Ὀμήρῳ. 1608, 34. 49.

τῇλε ἀντὶ τοῦ τηλόθεν ἐν τῷ, τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης, Ἰλ. β', 863. 364, 46. καὶ τῇλε βαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς ῥῖναι ἐν τῷ, τῇλ' αἰετὴ πῆληκε κέρη βάλεν, Ἰλ. υ', 482. 1217, 56.

τῇλε μάλα, ὅτι οὐ τοπικῶς ἐνίοτε, ἀλλὰ πραγματικῶς ἀκούεται. 1279, 10.

Τηλεβοαι ἔθνος ὅτι τὰς Κεφαλίωνων νήσους πάλαι ποτὲ κατεῖχον, ἕως οὗ Κέφαλος ὁ Ἀθιο-

- νέως Ἀμφικτρίωνι ὑποστρατευσάμενος ἐξήλασεν αὐτούς. 308, 13. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ βοῦς βοὸς ἢ τοῦ βοῆ λέγεται τοῖνομα, καὶ διάφοροι ἐρμηνεύει τῆς ἐτυμολογίας, καὶ περὶ τῆς ἐπὶ Τηλεβοας στρατείας τοῦ Ἀμφικτρίωνος ἱστορία. 1396, 2.
- Τηλεβοας**, θυγατρὶδος Λελέγος εἰκοσιδύο παίδαςσχών. 1472, 38.
- Τηλέγονος**, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐκ Κίρκης, ὅτι παρὰ τὸ τῆλέ που τῆς πατρὶδος γεννηθῆναι τῷ Ὀδυσσεὶ οὕτως ἐκλήθη. 1479, 54. καὶ ὅτι ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην ὁ Τηλέγονος ἐπὶ ἀναγνωρίσει τοῦ πατρὸς, καὶ λεηλατεῖν ἐπιχειρήσας ἀγνοῖα τὰ τοῦ πατρὸς κτήματα, καὶ εὐρῶν ἔκεινον ἀνδριστάμενον ἀπέκτεινεν, ἱστορία διεξοδική. 1660, 7. 1876, 44. ἀλλὰ οὐδὲ ὅτι Τηλέγονος ἢ Τηλεδάμνος υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐκ Καλυπσοῦς κατὰ τινος, ζῆται ἐν τῷ Ὀδυσσεύς υἱοί. 1796, 48. 54.
- τηλεδαπὸς**, ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ ἔδαφος λέγεται τοῖνομα· καὶ τηλεδαποὶ νῆσοι, ὧν τῆλε τὸ ἔδαφος. 1246, 21.
- τηλεθάειν** ἄτι τοῦ θάλλειν, ὃ καὶ θαλέθειν λέγεται ποιητικῶς. 1094, 64. 1277, 34.
- τηλεθάωσα κόμη** καὶ ἔλη ἢ θάλλουσα, ἀπὸ τοῦ τηλεθάω θέματος. 630, 62. 1293, 17.
- Τηλέμαχος** ὅτι ἐκ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ μάχη λέγεται, καὶ ἐπεξεργασία τῆς ἐτυμολογίας· καὶ Τηλεμάχου χύτρα ἐπὶ εὐτελοῦς διαίτης, ἀπὸ τινος Τηλεμάχου Ἀχαρνέως Ἀττικοῦ. 1394, 24.
- Τηλέμαχος**, υἱὸς Ὀδυσσεύς, ὅτι διὰ τὸ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς αὐτὸν τραφεῖναι οὕτως ἐκλήθη. 1479, 55. καὶ Τηλέμαχος, υἱὸς Ὀδυσσεύς ἐκ Πηνελόπης, ὅτι ἐκ Πολυκάστης τῆς Νέστορος ἢ Ναυοικίας τῆς Ἀλκινόου ἔσχεν υἱὸν Περσέπτολιν, καὶ ὅτι τὴν Κίρκην ὑπερὶον ἔχμεν ὁ Τηλέμαχος. 1796, 38. 54.
- τηλέπυλος** πόλις ἐπιθετικῶς παρ' Ὀμήρῳ, ἥς διεισάσιν αἱ πόλιν ἀπ' ἀλλήλων ἢ ἡ τῆλε ὤκισμένη ἢ ἡ πλατύπυλος, οἱ δὲ ὅτι κύριον πόλιν Ἀιστρωνοικῆς. 652, 25. 1649, 19.
- Τηλέφεια** τραύματα τὰ κακοήθη, ὁποῖον τὸ τοῦ Τηλέφου ἱστορεῖται. 45, 40.
- Τηλέφους** ὅτι τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατευομένους Ἕλληνας πορθοῦντας τὴν αὐτοῦ χώραν ἀμυνόμενος ἐτρώθη ὑπ' Ἀχιλλεύς καὶ ἰάθη ὑστερον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἱστορία. 46, 39.
- τηλία** καὶ σηλία ταῦτ' ὅπερ ἄβαξ, ὃ ἐστὶ σάνις πεπτεντικῆ, ὅτι παρὰ τὸ σήθειν λέγεται. 1397, 50. 1792, 4.
- τηλίκος** ἀντὶ τοῦ τοιαύτης ἡλικίας ἐν τῷ, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἔσσι, Ὀδ. α', 297. 1418, 59.
- τηλόθι**, ὅτι καὶ τὰ καθ' ὕψος διεστηκότα τηλόθι εἶναι λέγονται. 1057, 54.
- Τῆλος**, νησίδιον ἐγγίζον τῇ Κνίδω. 327, 1.
- τηλοτάτω** ὅτι ὤφειλε τηλετάτω λέγεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ τῆλε, ἐσχημίζεται δὲ ἐκ τοῦ τηλοῦ ἀπελεύσει τοῦ ὕ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ τὸ ἀγχοτέρω καὶ ἀγχοτάτω. 1582, 1.
- τηλύγετος** ὁ τῆλε γενόμενος τῆς ἡλικίας τουτέστι γέρον, καὶ τηλύγετος ὁ τῆλε τῶν ἄλλων γενόμενος τουτέστι μεμινωμένος, καὶ τηλύγετος παῖς ὁ ἔστατος καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας γεννηθεὶς τοῖς τοκέσιν, ἢ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ καὶ αἰξήθεις μετὰ τὴν γέννησιν. 533, 14. 742, 25—36. 766, 14. 807, 42. 942, 28. 1479, 52. 57.
- τημόσδε** καὶ ἡμόσδε ὅτι τὸν δὲ ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ ἢ παρέλκοντα ἔχουσιν. 1502, 19.
- Τήρεια** θηλυκῶς, ὅρος τι περὶ τὴν Προποντίδα, παρὰ τὸ τηρεῖν, ἥγουν κατοπεύειν, τὰ πέριξ οὕτω λεγόμενον, Τειρία δὲ πόλις Λευκοστέρων. 356, 11.
- Τηρεὺς** Θρηξ τὸ γένος, καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτὸν καὶ Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν παθμάτων μῦθος διεξοδικῶς. 1875, 4. 13.
- της** λήγοντα θηλυκὰ βαρύνονται, πλὴν τοῦ ταχυτῆς, βραδυτῆς, δημοτῆς. 669, 47.
- της** λήγοντα ῥηματικὰ ὑπερδισύλλαβα μακροπαυρήματα ὅτι δέξονται, οἷον ποιητῆς, βραμειτῆς, ἀθλητῆς. 533, 36.
- της** λήγοντα ὀνόματα τῷ ἢ παραλήγοντα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων παραγόμενα δέξονται, οἷον ποιῶ ποιήσω ποιητῆς, ἡχῶ ἡχῆσω ἡχητῆς. 1724, 35.
- τητῷ** τὸ στερίσκω, ὅτι ἐκ τοῦ τῷ γέγονε κατὰ διπλασιασμόν ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης. 680, 22. 1402, 52.
- τητύση** ὁδὸς ἢ κατὰ θάλασσαν, οἷον δεινὴ παρὰ τὸ δεινῷ, ὃ ἐστὶν ὑγραίνω, καὶ κατὰ μετάληψιν ἢ ματαία, ἐρμηνεῖα διεξοδική. 735, 58. 1469, 61.
- τὶ** μόριον πλεονάζον ἐπεκτατικῶς ἐν τῷ οὐ τι καὶ οὕτω τι καὶ μήπω καὶ μήπω τι. 62, 22. 205, 36. 467, 16. 746, 33. 1086, 26.
- τὶ** νυ βέλομαι, ἥγουν τὶ δὴ βιώσομαι. 1277, 59.
- Τιβερίου** ἵππος σπινθηροβολήσας ποτὲ ἐκ τοῦ στόματος, ἱστορία. 513, 3.
- τιβὴν** ὁ τρέπους, οἷον τριβὴν, ὃ ἐστὶ τρεῖς βάσεις ἔχων. 1605, 2.
- τιγγάβαρι** Ἀττικῶς τὸ κοινῶς κιννάβαρι. 310, 31.
- τίη** ἀντὶ τοῦ διὰ τί, ὅτι ἐκ τοῦ τί πειστικοῦ καὶ τοῦ ἤτα μορίου ἐπεκτατικοῦ σύγκειται, καὶ ὅτι οὐ μόνον βαρυτόνως, ἀλλὰ καὶ τῇ δέυτονως λέγεται. 45, 4. 62, 34. 73, 19. 118, 35. 631, 8. 907, 14.
- τιητιδὴ** ἀντὶ τοῦ διὰ τί, ὅτι ἐκ τοῦ τῆς ἢ τῇ σύγκειται. 907, 16.
- τιθαιβώσσειν** λέγονται αἱ μέλισσαι, ἥγουν βόσιν ἑαυταῖς ὑποτιθέσθαι, ὃ ἐστὶ σιμβλοποιεῖσθαι· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τιθοβώσσειν γίνεται τιθαιβώσσειν, ὅθεν τὸ τιθαιβώσσειν προσλήψει τοῦ ι. 1243, 22. 1735, 44.
- τιθέαμεν** ὅτι ἐκ τοῦ τίθεμεν λέγεται κατ' ἐπένθεσιν τοῦ α, ὡς καὶ τὸ διδῶμεν ἐκ τοῦ δίδομεν. 210, 9.
- τιθέμεναι** ὅτι ἐκ τοῦ τιθέμεναι γέγονε προσλήψει τοῦ ι, καὶ διὰ τί μή τῷ ἢ, ἀλλὰ τῇ εἰ διφθόγγῳ

τις ἀόριστον ὅτι διὰ τὴν ἀοριστίαν πληθὸς ὑπαγορεύει καὶ πολλοὺς τινὰς καθ' ἓνα ἐπιμερῆζει, καὶ ἀντὶ τοῦ πᾶς τις ἢ ἕκαστος τίθεται, ὅσον ἐν τῷ, ἔνθα τις ἄλλοι-μον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω, Π. π', 209. 237, 13. 21. 884, 58. 912, 9. 1055, 12. 1100, 25. 1375, 26. 1461, 52. 1624, 27.

τις καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ πλέγναι ὅτι λείπουσιν ἐνίοτε, ὅσον ἐν τῷ, οὐ γὰρ πῶ ἰδόμεν οὐδ' ἔκλυον ἀδ-δήσαντος, Π. κ', 47. ὅπου ὅπα-κούεται ἡ τινὸς γενική. 788, 58.

τις ἀόριστον δις παραλαμβάνομε-νον παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 943.) παρελκόντως τὸ δεύτερον. 800, 64.

Τισαμενδς, υἱὸς Ὀρέστου, ὅτι παρὰ τὸ μετὰ μένους τίσασθαι τοὺς τοῦ πατρὸς φονεῖς τὸν Ὀ-ρέστην οὕτως ἐκλήθη ὁ υἱὸς αὐ-τοῦ. 334, 24. 1479, 13.

τίσασθαι φόνον τινὸς, τὸ τὸν θάνατόν τινος ἐκδικῆσαι. 1967, 38.

τίσις ἀντὶ τοῦ ἐκδίκησις. 1388, 23. Τισιφόνη, Ἑρινύος ὄνομα παρὰ τὴν κατὰ τῶν φονέων τίσιν λε-γόμενον. 763, 41.

τισόμεθα ἀντὶ τοῦ εἰσπραξόμεθα ἐν τῷ, ἡμεῖς δ' αἰτ' ἀγνέομενοι κατὰ δῆμον τισόμεθα, Ὀδ. γ', 15. 1731, 47.

τιταίνω ἐν ἴσῳ τῷ τείνω, ὅτι ἐκ τοῦ τῷ ἀχρήστου ῥήματος γίνε-ται τείνω καὶ ταίνω, ὅθεν τὸ τιταίνω. 244, 1. 527, 22. καὶ ὅτι καὶ τάλαντα, ὃ ἔστι τὸ σταθμι-κὸν ὄργανον, τιταίνεσθαι λέγον-ται παρ' Ὀμήρῳ, ἥγουν τείνε-σθαι ἐκ τῆς πρώην ἀνέσεως. 712, 23. καὶ ὅτι καὶ βόες ἀροτρεῖς τι-ταίνειν ἄροτρον λέγονται, ἥγουν μετὰ συντονίας ἔλκειν. 955, 58. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι ἐπιτεταμένως τρέχοντες τιταίνεσθαι λέγονται. 1308, 17. καὶ ὅτι τιταίνειν τρά-πεζαν λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν ἐμφαίνεται παραμήκεις γίνεσθαι τὰς τρυπέζας ἢ καὶ δεδιπλωσθαι καὶ ὅτι δέοι ἐξαπλοῦσθαι. 1661, 59.

Τιτάν ὁ Ἥλιος, παρὰ τὸ παντα-χοῦ τιταίνεσθαι τὴν ἔξ αὐτοῦ λαμπρότητα. 825, 42. καὶ τιτάν

ὁμωνύμως ὁ λάγνος, παρὰ τὸ τιταίνειν, ὃ ἔστιν ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον. 849, 55. 1597, 29. ἀλλα-χοῦ δὲ ὅτι Δωρικῶς μὲν καὶ κοι-νῶς Τιτάν λέγεται, Τιτὴν δὲ Ἰω-νικῶς, καὶ ὅτι ὁ κίναϊδος καὶ πειώλης τιτάν κατὰ σκῶμμα λέ-γεται. 985, 50.

Τίτανος, χωρίον Θεσσαλικόν, καὶ Τιτανὸν ὄρος, ὅτι παρὰ τὸ τι-τανῶδες εἶτον ἀσβεστώδες καὶ λευκόμενον οὕτω λέγονται, τίτα-νος γὰρ ἡ ἀσβεστος, ἢ παρὰ τὸ τοὺς μυθνομένους Τιτᾶνας ἐκεῖ κεραυνωθῆναι. 332, 21. 34.

Τιτᾶνις, δαίμονες τινες παρὰ τὸ τιταίνειν λεγόμενοι, καὶ περὶ τῆς ἑμα Κρόνῳ ταρταρώσεως αὐτῶν μῦθος καὶ ἀλληγορία διεξοδική. 244, 4. 985, 34.

Τιταρῆσιος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν καὶ μὴ συγκιρ-νόμενος ἐκείνῳ, ἱστορία. 336, 8. 26.

Τίταρον, ὄρος συμφυὲς τῷ Ὀ-λύμπῳ. 336, 27.

τίτθῃ βαρυτόνως ἢ τιτθῇ δευτέ-ρως ἢ τοὺς τιτθόους, ἥγουν μα-στούς, παρέχουσα τοῖς βρέφεισι. 650, 21.

τιτθὸς καὶ τιτθίον ὅτι ἐκ τοῦ θῷ τὸ θηλάζω λέγονται, ἢ ἀπὸ τοῦ τιθῷ, ὃ ἔστι τιθῆμι, διὰ τὸ ἐν-τίθεσθαι τοῖς τῶν βρεφῶν στό-μασι. 650, 22. 1485, 52.

τιτιγόνιον, ζωῦφιον ὁμοιον τέ-τιγι. 229, 27. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τι-τιγόνια τὰ θήλαα τῶν τεττίγων. 395, 41. 396, 2.

τίτις, μικρὸν τι ὀρνίθιον κατ' εἰ-δικὴν προσηγορίαν, ἢ γενικῶς πᾶν μικρὸν ὀρνίθιον. 229, 25.

Τίτορμος ὅτι ῥωμαλεώτερος Μι-λωνος ἱστορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι βοῦν ποτὲ καθ' ἓν ἕριστον κατέφαγεν. 1523, 10.

τιτρώσκω, ὅτι ἐκ τοῦ τρῷ τρώ-σω γέγονε τρώσκω καὶ διπλασια-σμῷ τιτρώσκω. 1654, 32. 1910, 36.

τιτυβίζειν, μίμημα φωνῆς περ-δίκων. 229, 28. 1290, 41.

Τιτυδς ὅτι μεγαλοσώματος τις καὶ γιγαντώδης γεγονέναι μυθνέται, καὶ ὅτι κατὰ κέλυσιν Ἡρας ὑπὸ τῆς Γῆς ἀνεδόθη, καὶ ὅτι βια-ζόμενος τὴν Αἰγῶ ὑπ' Ἀπόλλω-

νος ἀνῆρέθη, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τιτανικόν τοῦ μεγέθους αὐτοῦ δο-κεῖ οὕτω κεκλήσθαι, καὶ ὅτι Ῥα-δάμανθους ἐπὶ θεῷ Τιτυοῦ ἐπλευ-σεν εἰς Εὐβοίαν. 1581, 54.

Τιτυδς ὅτι θρασὺς καὶ ληστρικός τις ἄνθρωπος ἱστορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι κατέχων φρουρίαν τι Βοιω-τικὸν καὶ ληζόμενος ὑπ' Ἀπόλ-λωνος ἀνῆρέθη· μυθνέται δὲ ἐν Ἀἰδοῦ κείρεσθαι ὑπὸ γυνῶν τὸ ἦπαρ διὰ τὸ βιάσασθαι τὴν Αἴγ-τῶ· καὶ ὅτι παρὰ τὸ Τιτάν δοκεῖ λέγεσθαι τοῦνομα, ἱστορία καὶ ἀλληγορία τοῦ κατ' αὐτὸν μύθου. 1699, 46—64. 1700, 7.

Τίτυρος ὁ Σάτυρος παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι, ὅθεν καὶ Τιτύρινος αὐλὸς λέγεται. 1157, 38.

τιτύσκειν ἀντὶ τοῦ εὐπτόχως ἐ-τοιμάζειν. 697, 1. 1239, 44. ὅτι ἐκ τοῦ τύκω λέγεται τύσκειν καὶ διπλασιασμῷ τιτύσκειν. 387, 17. 848, 64. 1722, 51.

τιτύσκεσθαι τὸ καταστοχάζε-σθαι, ὅτι γενικῇ συντάσσεται ἐλ-λιπῶς τῆς κατὰ προθέσεως. 944, 17. 21. 1900, 59. καὶ ὅτι τὸ τι-τύσκεσθαι φρεσὶ παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ τόξου ἢ σφενδόνη τιτύσκεσθαι, ἐφ' ὧν κυριολεκτεῖται. 1610, 60.

τίτφθ' οὕτως ἀντὶ τοῦ τίπτε οὕτως κατὰ ἀντιστοιχίαν. 468, 23. ζῆται τὸ τίπτε.

τίω τὸ τιμῶ καὶ τὸ ἀνταποδίδωμι καὶ τὸ τιμωρῶ. 37, 12. 416, 1. καὶ ὅτι τὸ τίω ἀντὶ τοῦ τιμῶμαι Ὀμηρος μὲν αἰτιατικῇ, οἱ δὲ ὑ-στερον γενικῇ συντάσσουσι. 1325, 11. καὶ ὅτι συστέλλει ποτὲ τὴν τι συλλαβὴν τὸ ῥῆμα, ὅσον ἐν τῷ, ἀφνειὸς τ' ἀγαθός τε, μάλιστα δὲ μιν τίει Ἐκτωρ, Π. ρ', 576. 1118, 63.

τλαίην, εὐκτικὸν ἀπὸ τοῦ τλήμι θήματος. 1417, 62.

τλήμων κυρίως ὁ εὐτολμος εἶτον τολμηρὸς, παρὰ δὲ τοῖς τραγι-κοῖς ὁ δυστυχὴς καὶ ἐλεινός. 593, 5. 798, 59. 800, 25. 1244, 60.

τλήναι ὅτι νοῦ στεῆρότητα ση-μαίνει ἐν τῷ, οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος πῶν τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, Ὀδ. κ', 327. ἐν δὲ τῷ, εἰ μὴ μοι τλάης γε θεὰ μέγαν

- δρκον δμοσσαι, 'Οδ. ε', 178., βεβαιαν θέλησιν δηλοῖ. 1660, 12. καὶ ὅτι τὸ μὲν τλῆναι αἰτιατικῇ, τὸ δὲ ἐπιτλῆναι δοτικῇ συντάσσεται, οἷον ἐν τῷ, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, 'Ιλ. τ', 220. 1181, 9.
- τλῶ τλήσω, ὅτι ἐκ τοῦ ταλάω τάλασω συγκέκοπται. 962, 51. 1100, 44.
- τμάγεν, ἤγουν διεκόπησαν ἡ ἐσκορπίσθησαν, ὅθεν τὸ διέτμαγεν. 1064, 50.
- τμήδην ἐπιρῥημα ἀντὶ τοῦ τμητικῶς. 680, 19. 732, 57.
- τμήσις ταῦτό ὅπερ διώλυσις, δ ἐστὶ πάθος τι λέξεως. 1946, 26.
- τμῶ τμήσω, ὅτι ἐκ τοῦ ταμῶ τამέσω συνεκόπη. 503, 14. 1330, 41. 62.
- Τμῶλος, ὄρος Αὐδίας ὑπερκείμενον τῶν Σάρδεων, ἔξ οὗ ὁ Πακτωλὸς καταφέρεται. 366, 18.
- τὸ ἄρθρον κατὰ πτώσιν αἰτιατικὴν προσκείμενον κατ' ἀρχὰς τινῶν χρονικῶν ἐπιρῥημαίων, οἷον τὸ νῦν καὶ τὸ πρὶν καὶ τὸ πάλαι, καὶ ὅφ' ἔν λεγόμενον ἑλλειπῶς τῆς κατὰ προθέσεως, ἔν' ἡ κατὰ τὸ νῦν ἡ κατὰ τὸ πάλαι κατὰστημα τοῦ χρόνου. 759, 56.
- τὸ διὰ τοῦ ὁ μοιροῦ ἀντὶ τοῦ διὸ ἐν τῷ, τὸ μοι οὐτε μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνην, 'Ιλιάδ. τ', 213. 1179, 57.
- τό κεν, ἀντὶ τοῦ διὸ ἢ οὕτως ἄν. 1315, 17.
- τὸ μὲν, ἀντὶ τοῦ δ δῆ. 1004, 22.
- τό δ' ἰκάνω καὶ τόδ' ἴκω, ῥῆσις Ὀμηρικῇ ἑλλειπῆς οὐδετέρου προσηγορικοῦ, οἷον τοῦ δῶμα ἡ χωρίον, ἔν' ἡ ἐς τόδε τὸ χωρίον ἰκάνω. 987, 33. 988, 3. 1826, 54.
- τοὶ ἀντὶ τοῦ οἱ, ὅτι ἐκ τῆς τὸς ἀρρήτου εὐθείας κεκίνηται. 1371, 28. 1385, 43.
- τοίνυν ὅτι ἐκ τοῦ τοὶ καὶ τοῦ νὸν παραπληρωματικῷ σύγκειται. 792, 17. 1312, 18.
- τοῖο γέροντος ἀντὶ τοῦ, τούτου τοῦ γέροντος ἢ ἀντὶ τοῦ, τοῦ γέροντος. 1344, 3.
- τοῖον θαυμαστικῶς ἐν τῷ, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, 'Ιλ. κ', 145. π', 22. ἡ ἐπιρῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ οὕτω λαν. 1043, 32.
- καὶ τοῖον ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς ἔχομεν, 'Οδ. δ', 776. 1517, 37. 1566, 23.
- τοῖος ἀντὶ τοῦ τοιοῦτος ἀφρίστως ἀκουόμενον ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, 'Ιλ. ψ', 246. 1298, 8. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τοῖος ἐμφαντικὸν ἐστὶ μυστηριώδους ἐπαίνου πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1300, 57.
- τοῖου πατρός, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ πατρός ἐν τῷ, τοῖον γὰρ καὶ πατρός ὁ καὶ πεπνυμένα βάζει, 'Οδ. δ', 206. 1492, 8.
- τοιοῦτος καὶ τοιαύτη ὅτι συστῆλει ποτὲ τὴν ἄρχουσιν λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, οἷον ἐν τῷ, οἷστρος τοιαύτας παρθέτους μνηστεύεται. 1665, 38.
- τοῖσδε σσι, δοτικῇ πληθυντικῇ, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν, διὸ καὶ περισπᾶται αὐτῆς ἡ ἄρχουσα. 818, 36. 1433, 61. καὶ ὅτι οὐ παρὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, διὰ τοῦτο προπαροξύνεται, ἡ γὰρ ἐκέκτασις οὐκ ἄλλοιοι τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. 1902, 55.
- τοιχίζειν ναῦν λέγομεν, ἐπεὶ καὶ τοίχος νεὼς λέγεται. 1021, 12.
- τοιχοὶ νεὼς τὰ ἐκατέρωθεν πλάγια, καὶ ὅτι ἐν ταῖς μεγάλαις ναυσὶ ὁ μὲν τις τοῦ δεξιοῦ τοίχου ἄρχων ἦν, ὁ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ ὅτι ἀξιώτερος ὁ τοῦ δεξιοῦ ἄρχων. 1021, 13. 1729, 3.
- τοίχος ὅτι παρὰ τὸ τεύχω λέγεται. 1021, 7. 12.
- τοίω τῷ, ἤγουν τοιοῦτοι οὗτοι, 'Ιλ. ε', 559. 581, 38.
- τοκεῖς οἱ γονεῖς, καὶ τοκεῖς οἱ πρόγονοι ἐν τῷ, ἐκ δὲ τοκῆων τῶν αὐτῶν οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα, 'Οδ. η', 54. 1567, 63.
- τόλμα Ἰωνικῶς ἡ τόλμη. 393, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τόλμα διὰ τοῦ ἁ Δωρικῶς εἰρησθαι δοκεῖ, ἀναλογώτερον δ' ὅμως ἐστὶ τοῦ τόλμη. 1687, 18. καὶ ὅτι τόλμα ἐλέγετο ἡ δυνὰς συμβολικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς. 792, 57.
- τολμᾶν τὸ καρτερεῖν καὶ ὑπομένειν παρ' Ὀμήρῳ. 1956, 47.
- τολυπεύειν τὸ ἐκτελεῖν καὶ κατεργάζεσθαι ἢ τὸ κακοπαθεῖν. 969, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τολυπεύειν τὸ πολλὰ εἰς ἐν τέλος συγκεφαλαιοῦν, καὶ ὅτι παρὰ τὴν τολύπην λέγεται, δ δηλοῖ ἐρίων σφαῖραν. 1336, 19. καὶ ὅτι διαφόρως ἐτυμολογεῖται διὰ τὴν τῆς τολύπης λέξεως ἐμωσυμῖαν. 1336, 19. 1414, 24.
- τολύπη τὸ κατεργασμένον ἔριον. 969, 12. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τολύπη ἐρίων σφαῖρα. 1336, 18. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ, τολύπη ἔριον ξανθὴν καὶ ἀσκηθὴν εἰς τὸ κλωσθῆναι, καὶ τολύπη ὁμωνύμως βοτάνη τις θανάσιμος καὶ εἶδος μάζης. 1414, 27. 30.
- τομή, στέλεχος φυτοῦ, οὗ ἀποτεμνεται τις κλάδος, οἷον ἐν τῷ, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, 'Ιλ. α', 235. 93, 5.
- τόμια καὶ ἔντομα, ὅτι οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ τοῖς νεκροῖς σπαραζόμενα, τὰ δὲ τοῖς θεοῖς ἱερεῖα. 1671, 61.
- Τόμοι οἱ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ὑποφῆται, καὶ τόμοι οἱ ἀπλῶς μάντις παρὰ Ἀνκίφορον, καὶ τόμοι οἱ αἱ μαντεῖαι. 1058, 1.
- Τόμοι οἱ ἡ Τμάρον, ὄρος Θεσπρωτικόν, ὅφ' ὃ τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον ἔδρευε, ὅθεν τόμοι οἱ αἱ μαντεῖαι, καὶ Τόμοι οἱ ἐκεῖ ὑποφῆται παρὰ τὸ μὴ δν ὄραν μαντικῶς δηλονότι οὕτω λεγόμενοι. 1760, 45. 1806, 37. 46.
- τον λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ στον ληγόντων ἀποβολῇ τοῦ σ λεγόμενα παρ' Ὀμήρῳ, οἷον γνωτὸν ἀντὶ τοῦ γνωστόν. 922, 23. 1795, 63.
- τὸν ἄρθρον παρέλκον ἐν τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, παρ' Ὀμήρῳ. 148, 28.
- τὸν περὶ ψυχῆς θῆιν, παροιμία, ἡ ὅμοιον παρ' Ἡροδότῳ τὸ, τὸν περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θῆιν, ὃν ἀγῶνα θανάσιμον ὁ Εὐρυπιδὴς καλεῖ. 1264, 15.
- τονθολυγεῖν λέγεται ἰδῶρ, ἡ γον ποῖον ἦχον ἀποτελεῖν ἐν τῷ ἀναβλύζειν. 1095, 17.

τονθορούζειν ὅτι ὁμοίον πῶς ἐστὶ τῷ τονθολυγείν, ὃ δηλοῖ ποῖον ἔχον ὑδατος ἐν τῷ ἀναβλύζειν. 1095, 19.

τόνοι προσφδιακοὶ ἐστὶ μουσικῆς ἀπηχήματι ὄντες δύναται ἐκτείνεσθαι βραχεῖαν συλλαβὴν λόγῳ κοινότητος. 1465, 14.

τόνου μετὰθεσις κατὰ τὴν αὐτὴν λέξιν παρὰ τὴν διαφορὸν σημασίαν, οἷον βλος μὲν βαρυτόνως ἢ ζωῇ, βιδος δὲ ὀξύτόνως τὸ τόξον. 41, 1.

τονῦν, χρονικὸν ἐπὶ ῥήμα. 759, 56. ζῆται τὸ, τὸ ἄρθρον.

τόξα ἀμύλινα ὅ ἐστις μέσθην οἶνος. 1367, 30.

τοξάζεσθαι ὅτι καὶ ἀπλῶς λέγεται καὶ μετὰ πτωτικῆς συναρτήσεως, οἷον τοξάζεσθαι τινας. 1592, 7.

τοξεύειν, ὅτι τὸ τὴν νευρὰν μέχρι τοῦ μαζοῦ ἔλκειν τῶν ἀρχαίων ἦν, τὸ δὲ καὶ μέχρι τοῦ ὠτός τῶν νεωτέρων ἐστὶ. 451, 25. καὶ ὅτι τοξικῆς προστάται ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ἐνομιζόντο διὰ τὴν ἀκτινοβολίαν αὐτῶν ἀλληγορικῶς, ἢ διὰ τὸ συμβάλλεσθαι τοῖς τοξεύουσι. 40, 21.

τοξόδαμνος, ὅτι οὕτω λέγεται ἡ Ἀρτεμις ἐπιθετικῶς παρὰ Διφίλῳ. 1678, 48.

τόξον ἐστὶ παρὰ τὸ τάξω τάξω, ὃ δηλοῖ τὸ τείνω, λέγεται. 157, 13. 18. 527, 20.

τοξοσύνη ἢ τοξικὴ τέχνη. 1325, 45.

τοξότα λωβητὴρ, ἐφ' ἧν κατὰ παράθεσιν ἀναγινωσκόμενον Ἰλ. λ', 385. 851, 35.

τόξον Ὅμηρος τὴν τοξικὴν τέχνην, καὶ τόξα πληθυντικῶς τὴν τοξικὴν σκευήν. 38, 43. 329, 28. 354, 25. 463, 44. 1024, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τόξα συλληπτικῶς τὰ βέλη καὶ πᾶσα ἡ τοξικὴ σκευή. 1248, 35. 57.

τόξον ἐπίθετα παρ' Ὀμήρῳ κοινῶς κατὰ παντὸς τοῦ εἶδους λεγόμενα, οἷον καμπύλον, ἀγκύλον, ῥαϊβόν, ὀκολιδόν· καὶ ὅτι τὸ παλίντονον ὡς διαφορὰ τόξον δοκεῖ λέγεσθαι παρ' Ἡροδότῳ. 375, 7.

τόξον θέσις ὅτι οὕτως ἐπιγράφεται ἢ ταῦ ῥαψωδία τῆς Ὀδυσ-

σεας ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὰς τῆς ῥαψωδίας ἐκείνης γραφείσθαι τὸ ψή-
τον τοῦτο, τόξον μνηστήρεσσι
θέμεν. 1897, 25.

τοπάζειν τὸ τόπους καὶ ἀρχὰς εἰς τὸ ὑπονοεῖν ἔχειν ἢ λαμβάνειν, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τύπος γίνεται τοπῶ, ὅθεν τοπάζω. 543, 17.

τοπάλαι, χρονικὸν ἐπὶ ῥήμα. 859, 56. ζῆται τὸ, τὸ ἄρθρον.

τοπικὰ μέρη ἐπαγόμενα τοῖς ὅλοις πρὸς ἀφορισμὸν τοῦ ποῦ τῶν τόπων ἐκαστοῦ, οἷον, ἢ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε ἐς Πάφον, Ὀδ. θ', 362. καὶ, Ἰδὴν δ' ἵκανε Γάργαρον, ἦγον κατὰ τὸ Γάργαρον τῆς Ἰδῆς. 1600, 49.

τοπικὰ ἐπὶ ῥήματα ἐκ προθέσεων γενόμενα, οἷον ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ ἄνω, καὶ τῆς κατὰ τὸ κάτω. 165, 29.

τόποι ἀπὸ φυτῶν ἢ καρπῶν ἢ ζώων πλειοναζόντων ἐν αὐτοῖς παρωνομασμένοι, οἷον Κερασσοὺς ἀπὸ τῶν κεράσων, Πιθηκοῦσαι καὶ Ἐχινούσαι νῆσοι ἀπὸ τῶν πιθήκων καὶ ἐχίνων. 306, 7. 362, 1. καὶ ἄλλοι τινὲς τόποι ἀπὸ ζώων ἀπλῶς ὀνομασθέντες, οἷον Λεοντάρην, Λεοντόπολιν, Βουκεφάλα. 1747, 8.

τόποι ὀνομαζόμενοι ὁμωνύμως τοῖς ἐν αὐτοῖς πωλουμένοις καὶ ἀπλῶς πραττομένοις, οἷον τοῦλαιον Ἀθήνησιν ὁ τόπος ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον, ὡς καὶ ἀγῶν ὁ τόπος ὅπου οἱ ἀγῶνες ἐγίνοντο. 1595, 60.

τόπου διαφοραὶ εἶναι σχέσεις, οἷον τὸ πρόσω εἶναι πρόσθεν, καὶ ὀπίσω εἶναι ὀπίσθεν, ὅτι τὸ παρεληλυθὸς ἢ τὸ μέλλον σημαίνουσι παρ' Ὀμήρῳ. 81, 45.

τοπρίν, χρονικὸν ἐπὶ ῥήμα. 759, 56—59. ζῆται τὸ, τὸ ἄρθρον.

τόρμη, ἢ καὶ πλήμνη, ὃ ἐστὶν ἡ τῶν ἀρματείων τροχῶν χοινικίς, καὶ τόρμη ὁσπληξ ἢ καμπτήρ ἢ τυπουμένη ὑπὸ τῶν τροχῶν ἀδλακοειδὲς γραμμή. 598, 22. καὶ τόρμαι ἐν Κρήτῃ οἱ παρ' ἄλλοις ῥεγῶνες, οἷον τι καὶ οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δῆμοι. 1610, 55.

τόρνος ὅτι ἐκ τοῦ τύρος, ὃ ἐστὶ τεκτονικόν τι ἐργαλεῖον, πλειονα-
σμῶ τοῦ ν λέγεται. 1533, 12.

τορνῶσασθαι ἀντὶ τοῦ κυκλοτερῶς διαγράφαι καὶ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ περιγράφαι. 1298, 41. καὶ τορνοῦσθαι νεῶς ἔδαφος, τὸ περιγράφειν ἢ τορνοειδὲς, ὃ ἐστὶ στρογγύλον, κατασκευάζειν. 1533, 8.

τόρος, ἐργαλεῖον τι τεκτονικόν, ὃ καὶ τόρνος λέγεται, τόρος δὲ ἐπιθετικῶς ὁ σαφής. 907, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τόρος ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν ἢ λιθοξοικόν σκεῦος. 1533, 10.

τορὸς ὁ σαφής καὶ τρανής, τόρος δὲ τεκτονικόν τι ἐργαλεῖον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τορῶ ῥήματος ἀμφότερα λέγονται. 182, 8. 1532, 11.

τορύνη, σκεῦος τι μαγειρικόν παρὰ τὸ τορῶ ῥήμα λεγόμενον. 841, 11.

τος λήγοντα ὀνόματα ὀξύτονα ἀπὸ τῶν εἰς στος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ λεγόμενα, οἷον γνωτὸς ἀπὸ τοῦ γνωστὸς, καὶ ἑρατὸς ἀπὸ τοῦ ἑραστός. 922, 23. 1795, 63.

τος καὶ στος λήγουσαι γενικαὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ δος κατὰ τροπὴν γενόμεναι, οἷον χάριτος ἐκ τοῦ χάριδος, θέμις θέμιδος θέμιτος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ θέμιτος. 1469, 63.

τὸς ἄρθρον ἀρσενικὸν προτακτικόν, ὅτι ἐκ τούτου κινεῖται αἱ τοῦ τῷ τὸν πλάγιοι, καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ σύγκειται τὸ θάτερος, ὃ ἐστὶν ὁ ἕτερος. 1385, 47.

τόσα ἀντὶ τοῦ πολλὰ θαυμαστικῶς ἐν τῷ, τόσσα μέμνηεν, Ἰλ. β', 25. 1681, 13.

τοσαυτάκι ἐκ τοῦ τοσαντάκις ἀποβολὴ τοῦ σ. 122, 7.

τόσον ἀντὶ τοῦ σῶμα κατὰ τοὺς γλωσσογράφους ἐν τῷ, ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, Ἰλ. ψ', 454. 1310, 18.

τόσον ἐπὶ τῆς παρ' ὀλίγον τι ὀλότητος παρ' Ὀμήρῳ, ἐρμηνεῖα διεξοδικὴ διὰ παραδειγμάτων. 1271, 46.

τόσον ὅσον, κατὰ συμπλοκὴν λεγόμενα ὅτι μέγεθος πράγματος ἐμφαίνουσιν ἐν τῷ, δὴ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε κυκλὸν τόσον ὅσον ἐτύχθη, Ἰλ. ρ', 410. 1112, 17.

τοσοῦτος ἐπὶ ποσότητος, τηλι-
M m m 2

κοῦτος δὲ ἐπὶ πηλικιότητος, ἐν δὲ τῷ, καὶ σε τοσοῦτον ἔθνηκα, ἀντὶ τοῦ τηλικούτου τέθεται παρ' Ὀμήρω. 1720, 32.

τοῦλαιοιον ὁ τόπος ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον Ἀθηναίων ὁμωνύμως ἐν τῷ, ἀναμεινῶ σε πρὸς τῷ πωλούμενῳ, οἷον ἀναμεινῶ σε πρὸς τοῦλαιοιον, παρὰ Μενάνδρῳ. 1596, 63.

τούταινα ὅτι Δίφιλος ὁ κωμικὸς ἐπιτιμᾷ τινὶ τουταίνας τὰ τεῦτλα καλοῦντι. 1129, 13.

τόφρα ἀντὶ τοῦ εὐθίως καὶ ἀντὶ τοῦ ἥως καὶ ἀντὶ τοῦ ἥνικα καὶ ἀντὶ τοῦ ὄφρα, καὶ τὸ ἐν τοσοῦτῳ, οἷον ἐν τῷ, τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψώ, Ὀδυσσ. ε', 246. 1532, 20.

τρα λήγοντα θηλυκὰ ὅτι φιλοῦσι βαρύνεσθαι, οἷον μέτρα, πάτρα. 1068, 26.

τραγέη, τράγου δορὰ, ὅτι ἐκ τοῦ τραγέη ἐκβολή μὲν τοῦ ἰ γίνεται τραγέη, συναιρέσει δὲ τραγῆ. 276, 11. 374, 35. 39.

τράχημα ὅτι παρὰ τὸ τραγῶ τραγῆσω λέγεται, ὡς παρὰ τὸ φαγῶ φαγῆσω τὸ φάγημα. 1553, 36. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τράχημα παρὰ τὸν τραγῶ δευτέρον μέλλοντα λέγεται. 1859, 35.

τράγος ὁ ἄρδην αἶψ, ὅτι παρὰ τὸ τρώγειν λέγεται κατὰ μίμημα ἔχον ποιοῦ. 1632, 9. 1627, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τράγος τὸ ζῶον παρὰ τὸν ἔτραγον δευτέρον ἀριστον λέγεται διὰ τὸ βορὴν τοῦ ζῴου. 1553, 33.

τραγωδός, ὅτι τιμῶντες οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι τὴν εὐρεσιν τοῦ οἴνου ᾧδικὸν ἀγῶνα καθίσταντο καὶ τὸν λυμαινόμενον ταῖς ἀμύλοις τράγον ἄθλον προὔτιθεντο τῆς ᾧδῆς καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους τραγωδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τῷ τράγω ᾧδῆν. 1769, 46.

τρακτὰ οἱ ἄρτοι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. 1087, 64.

τρανός καὶ τρανός ὅτι παρὰ τὸ τρανός λέγεται, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ τριῷ μονοσυλλάβου παρῆκται. 1532, 7.

τράπεζα ὅτι παρὰ τὸ τέσσαρας πόδας ἔχειν λέγεται, οἷον τε-

τράπεζα κατὰ συγκοπήν. 664, 42. 867, 23. 1398, 16. καὶ τραπέζης ἔπαινος ποιητικὸς ἐκ τῶν Ἀθηναίων. 1586, 19.

τράπεζαι δευτεραί αἱ τῶν τραγημάτων, ἐπεὶ ὁ τραγηματισμὸς ἐπιδορπισμὸς τίς ἐστι καὶ δεῖννον ἕτερον. 1401, 48.

τράπεζαι κυκλοτερεῖς, ὅτι καὶ κυκλοειδῆς ἐγίνοντο τράπεζαι εἰς ὁμοίωσιν τῆς τοῦ παντὸς σφαιροειδεῖας. 1816, 29.

τράπεζαι ὅτι παρατίθενται ἐλέγοντο ἐν καταρχῇ τῆς εὐωχίας, βαστάζεσθαι δὲ εἶτον αἰρεσθαι μετὰ τὴν εὐωχίαν. 1525, 58. καὶ ὅτι καὶ τραπέζας τιτάνειν λέγεται πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν ἐμφανέται παραμῆκεις γίνεσθαι τὰς τραπέζας, ἡ καὶ διδιπλωσθαι καὶ ὅτε δέοι ἐξαπλοῦσθαι. 1661, 59.

τραπεζεῖτης κύων ὁ παράσιτος καὶ οἰκοτραφῆς τὸ ζῷ διφθογγον ἐκ τοῦ τραπέζης, τραπεζεῖτης δὲ ὁ ἀργυραμοιβὸς τὸ ζῷ ἰῶτα. 1257, 25.

τραπεζεὺς καὶ τραπεζεῖτης κύων ὁ μὴ θηρευτικὸς, ἀλλ' ἐκὼν περὶ τὰς τραπέζας ζῶν. 1257, 23. 1821, 59. καὶ τραπέζης καὶ τραπεζολοιχὸς ὁ λίχνος. 1837, 39.

τραπεζεῖτης ὁ ἀργυραμοιβὸς τὸ ζῷ ἰῶτα, τραπεζεῖτης δὲ κύων ὁ οἰκοτραφῆς καὶ οἷον παράσιτος τὸ ζῷ διφθογγον. 1257, 26.

τραπεζώματα, σκευὴ ποιά ξύλινα. 1402, 19.

τραπέομεν ἀντὶ τοῦ τερφθῶμεν ἢ τραπῶμεν. 433, 1. 989, 4.

τράπεν ἀντὶ τοῦ ἔτρεψεν ἐν τῷ, κατὰ πληθὸν Ἀνκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη, Ἰλ. ε', 676. 593, 19.

τραπέουσι ἀντὶ τοῦ πατοῦσι σταφυλὰς, Ὀδ. η', 125. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τραπῶ δευτέρου μέλλοντος ἀνηγμένους εἰς ἐνεστώτα κεκλήνται ἡ λέξις. 815, 46. 1574, 2.

τραπηταὶ οἱ τῶν σταφυλῶν πατηταί, καὶ τραπέην ὄμμα περὶ σταφυλῶν λεγόμενον Ὀδ. η', 125. 1574, 2.

τράπω ὅτι ἀντὶ τοῦ τρέπω Δωρικῶς λέγεται. 1573, 63.

τρασιά ὁ τόπος ἡ ἡ σάνις, ὅπου τὰ σῦκα ψήγεται εἶτον ταρι-

χεύεται, ὅτι παρὰ τὸ τέρω, ὃ ἐστὶ ξηραίνω, λέγεται. 1625, 15.

τραυλίζειν, ὅτι οἱ τραυλίζοντες ἁμαρτάνουσιν κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ῥ στοιχείου. 1379, 55.

τραφερὰ, ἐπίθετον κοινὸν γῆς καὶ θαλάττης, παρὰ τὸ τρέφειν ἑκατέραν τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα· κυρίως δὲ ἡ γῆ τραφερὰ λέγεται ὡς εὐπαγῆς καὶ στερεὰ παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ δηλοῖ τὸ πηγνύναι. 987, 59.

Τραχεῖα, ὄνομα τόπου τινός, ὃν Ὀμηρὸς μέμνηται ἐν τῷ τῶν Κεφαλλήνων καταλόγῳ, Ἰλιάδ. β', 633. καὶ τραχεῖα προσσηγορικῶς μέρος τι τῆς ἔξω τοῦ Ταύρου Κιλικίας. 307, 24. 30.

τραχέος ῥυθμοῦ παράδειγμα τὸ, τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός, Ἰλ. γ', 363. 1676, 14.

τράχηλα οὐδετέρως ἐκ τοῦ τράχηλοι μεταπεπλασμένον. 108, 20.

τράχηλος, ὅτι τῶν τριάκοντα τεσσάρων σπονδύλων οἱ πρῶτοι ἐπὶ τὰ συμπληροῦσι τὸν ἄνω τράχηλον. 1531, 2.

τράχηλος ὁμωνύμως τὸ κατὰ τὸ μέσον μέρος τοῦ ἰστοῦ. 1423, 14.

Τραχίην καὶ Τρηχίην ποιητικῶς, πόλις Θεσσαλικῇ ἐπὶ τὴν Οἶτην τὸ ὕψος, Ἑρμῆος κτίσμα, ἡ ἀπὸ τῆς τραχύτητος οὕτως ἐνομασθεῖσα· κατὰ δὲ τινὰς Τραχίην ἡ ὑστερον Ἑρμῆα, Λακεδαιμονίων κτίσμα. 320, 19.

τραχύτης ὁ ἰδέας φραστικῆς παράδειγμα. 424, 11.

τράχυφωτία ὅτι αἰρετωτέρα ἐστὶν ἐνίοτε τῆς κατὰ τὸν λόγον λειότητος. 519, 42.

τράχω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ τρέχω τροπή τοῦ εἰς α. 969, 7. 1573, 63.

τρεῖν τὸ μετὰ δέους φεύγειν πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 1032, 6. 1555, 50.

τρεῖσκαίδεκα ἀριθμητικὸν ὅτι πληθυντικῶ πτωτικῶ συντασσόμενον διὰ διφθογγίου ἔχει τὴν τρις συλλαβὴν. 1963, 21.

τρέμων, ὅτι χωρὶον τι τῆς Δήλου οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τὸ τρέμειν, ὃ ἐστὶ κινεῖσθαι καὶ περι-

- φείρεσθαι, ποτέ τὴν νῆσον. 1644, 52.
- τρέπειν φρένας τινός, ἀντὶ τοῦ μεταπελθεῖν, οἷον ἐν τῷ, ἔτρεψεν ἀδελφεοῦ φρένας, Ἰλ. ζ', 61. 625, 7.
- τρέπειν τινὰς εἰς φυγὴν, ἐντελὼς λέγεται, τρέπειν δὲ τινὰς ἀπλῶς ἀτελῶς κατὰ γε τοῦτο τὸ σημαίνον. 1015, 3.
- τρέπεσθαι λέγεται αἰχμὴ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ κάμπτεσθαι. 841, 5.
- τρέπεται νόος, ἀντὶ τοῦ πείθεται ἐν τῷ, οὐ γάρ τ' αἶψα θιῶν τρέπεται νόος, Ὀδυσσ. γ', 147. 1461, 51.
- τρέσαι τὸ εἰς φυγὴν τραπῆναι εἶ-
τον διὰ δειλίαν φυγεῖν ἢ τρόμον
παθεῖν. 678, 4. 861, 61. 944, 50.
1000, 10.
- τρεσῆς, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη τις
ἐπὶ δειλῇ κωμωδοῦμενος Ἀθή-
νησι. 1000, 11.
- τρέφεισθαι ἀντὶ τοῦ πηγνυσθαι
καὶ πυκνοῦσθαι, καὶ ὅτι καὶ περὶ
τυροῦ λέγεται ἐν τῷ, μάλα δ'
ἄκα περιτρέφεται κυκώωντι, παρ'
Ὀμήρῳ Ἰλιάδ. ε', 903. 620, 17.
987, 61. 1339, 15. καὶ ἀλλαχοῦ
ὅτι τρέφεισθαι λέγεται χιῶν ἢ
πάχη ἀντὶ τοῦ πηγνυσθαι καὶ
κρυσταλλοῦσθαι· καὶ ὅτι καὶ γά-
λα τρέφεισθαι λέγεται, ἦγουν πῆ-
γνυσθαι εἰς τυροποιαν. 1627, 31.
1770, 23. καὶ ὅτι καὶ περὶ ὕδατος
λέγεται, ὅθεν καὶ τροφὴ κῆμα πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1234, 34.
- τρέχειν ἀντὶ τοῦ δινεῖσθαι, περὶ
τροπᾶν λεγόμενον κατὰ ὄνο-
ματοποιαν ἴσως ἀπὸ τοῦ τρωῶ
ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτε τις τροπᾷ δόρυ
νῆσον ἀνὴρ τροπᾶν, τὸ δὲ τρέ-
χει ἐμμενὲς αἰεὶ, Ὀδ. ε', 384 sq.
1635, 63.
- τρέχω, ὁ μέλλων θρέξω ποιητι-
κῶς, δραμοῦμαι δὲ ἐν πεζῷ λόγῳ.
1166, 1.
- τρη ληγόντων τινῶν θηλυκῶν πα-
ραγωγὴ ἀπὸ γενικῶν διὰ τοῦ εἶρος,
οἷον πατέρος πατρὸς, γαστέρος
γαστρη. 1121, 45.
- τρήμα ἢ ὀπή, ἀπὸ τοῦ τρωῶ. 1531,
40.
- τρηματίται οἱ κυβευταί, ἀπὸ
- τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων.
1084, 5. 1397, 22.
- Τρήρες, μέρος τι τοῦ Κυμμερίου
ἔθνους οὕτω καλούμενον, ὅπερ
ὀρηθὲν ἐκ τοῦ Κυμμερίου Βορ-
πόρου πολλὰ τῆς Ἀσίας κατέ-
δραμεν, ἱστορία. 1671, 19.
- τρήρωνες πέλειαι αἱ περιστεραι,
παρὰ τὸ τρεῖν, ὃ ἐστὶν εὐλαβεῖ-
σθαι, δι' ὁσθένειαν. 1712, 41. 47.
καὶ ὅτι τὸ τρήρων κοινόν ἐστιν
ἐπίθετον πάσης περιστερᾶς. 1262,
61.
- τρήσαι ἀντὶ τοῦ τρυπῆσαι, ὅτι
ἐκ τοῦ τροπῆσαι κατὰ συγκοπὴν
λέγεται. 804, 26.
- τρητὸν λέχος τὸ τεκτονηθὲν πρὸς
διαστολὴν τῶν στιβάδων τῶν εἰ-
καλῶς ποιουμένων. 1428, 63. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι τρητὸν λέχος παρὰ
τὸ τετροπῆσθαι λέγεται διὰ τὰς ἐν
ταῖς κλίναις κατατρήσεις. 1582,
47.
- τρητὸς λίθος ὁ τετροπημένος,
παρὰ τὸ τρωῶ, ὃ ἐστὶ τρυπῶ.
1733, 31.
- τρία ἀριθμὸς ὅτι ἀρκτικός ἐστι
πλήθους. 982, 59. καὶ ὅτι τὸ τρία
ἐν συνθέσει προτασσόμενον ἀντὶ
ἁρίστου ἀριθμοῦ τοῦ πολλὰ λαμ-
βάνεται. 725, 12. 19.
- τρία πίνειν, εἶδος κράσεως ἐξ ἡ-
μίσεως καὶ διπλασίου. 1624, 44.
- τρίαινα τὸ ἰχθυόεντρον, καὶ ὅτι
τρίαινα Ποσειδῶνος ὄπλον εἶναι
μυθεύεται, καὶ ἀλληγορία δια-
φόρως συμβιβασμένη. 890, 54.
καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρία ἀριθμητι-
κὸν λέγεται τοῦνομα. 89, 19. καὶ
ὅτι ἐκ τοῦ πρωτοτέπου ἔχει τὸ
αὐτῆς παραληπτικῆς διφθόγγου
καὶ οὐκ ἐκ τοῦ τυπου τῶν διὰ
τοῦ αἶνα. 1599, 49.
- τριακάπους τοὺς ἐφῆβους ἐκά-
λουν Κυρηναῖοι. 727, 18. 1592, 57.
- τριβακὸς, ὁ καὶ τρίβων, ἦγουν
ἐντριβῆς περὶ πράγματα. 932,
46. 1327, 21.
- τρίβειν χρόνον ἐν παραθέσει, καὶ
χρονотριβεῖν ἐν συνθέσει. 1327,
21.
- τρίβος ἢ πεπατημένη ὁδὸς, παρὰ
τὸ τρίβειν· καὶ ὅτι ἡ τρίβος καὶ
ὁ τρίβος λέγεται. 1200, 34. 1327,
17.
- τρίβραχυς, ποὺς μετρικὸς, δι-
ἄσυντελής ἐστὶ τῷ ἡρωικῷ μέτρῳ.
1667, 22.
- τρίβω διὰ ἐκ τοῦ τρωῶ μονοσυλ-
λάβου ῥήματος λέγεται. 1532, 6.
1631, 42.
- τρίβων τὸ τετριμμένον ῥάκος, καὶ
τρίβων ὁ ἐν πράγμασιν ἐντριβῆς
ἄνθρωπος. 932, 46. 1327, 17. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι τρίβων καὶ τριβώ-
νιον ὑποκοριστικῶς τὸ ἀποβεβλη-
κὸς τὰς κροκίδας ἱματίων, ῥάκος
δὲ τὸ διεξώγος. 1770, 64.
- τρίγε, τρίτον πρόσωπον τοῦ ἔ-
τρογον δευτέρου ἁρίστου. 1071,
34.
- Τρίγλαθὴν Ἑκάτη ἀνάθημα ἐν
Τρίγλῃ τόπῳ ἐν Ἀθήναις ἀνα-
κείμενον. 1197, 33. ζῆται τὸ τρί-
γλη.
- τρίγλη ἰχθὺς ὅτι οἰοῖται τρίγλη
λέγεται παρὰ τὸ τρίγονος εἶναι,
ἦγουν τρεῖς τοῦ ἔτους τίκτειν, ἱ-
στορία φυσικῇ. 87, 28. 1934, 26.
καὶ ὅτι κοινῶς μὲν τρίγλα, Ἀτ-
τικῶς δὲ τρίγλη λέγεται. 1016,
59. καὶ ὅτι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις
τρίγλη παρφέρετο, καὶ ὅτι Ἑκά-
τη ἦγουν Ἀρτέμιδι ὀκείωτο διὰ
τὸ θηρευτικὸν εἶναι τῶν θαλασ-
σίων λαγῶν, καὶ Τρίγλη ὁμωνύ-
μως τόπος τις ἐν Ἀθήναις. 87,
28. 1197, 30.
- τρίγληνα ἐνώτια τὰ ἀξιόθεατα,
ἢ τὰ τριόφθαλμα, παρὰ τὴν γλῆ-
νην, ἐρμηνεία διεξοδικῇ. 976, 34.
- τριχλώχιν ἢ τοῦ Ποσειδῶνος
τρίαινα ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ πο-
λυγλώχιν, γλωχιν δὲ ἡ γωνία.
725, 22. καὶ τριχλώχιν οἰστός Ἡ-
ρακλέους ὁ τῆς φιλοσοφίας تري-
πλοῦς τρόπος, ὁ φυσικὸς, ὁ ἡ-
θικὸς καὶ ὁ μαθηματικὸς, ἀλλη-
γορία διεξοδικῇ. 563, 14.
- τριγχιὸν ἀντὶ τοῦ Τριγχιὸν κατὰ
συμφώνων ἀντιστοιχίαν. 1748, 47.
- τρίγωνον σχῆμα λόγου, οἷον τὸ,
οὐ νέμεις καὶ τὰ ἐξῆς δύο ἔπη,
Ἰλ. γ', 156. 397, 17.
- τρίδουλος ὁ ἐκ προγόνων δουλος
παρὰ Σοφοκλεῖ. 725, 35.
- τρίζειν λέγεται χιῶν πατουμένη,
καὶ ὁ θυμούμενος δὲ τρίζειν ὁ-
δόντας λέγεται, καὶ ζυγὸς δὲ καὶ
μέγας καὶ νυκτερίδες τρίζειν λέ-

γονται. 1326, 24. και δι και ψυ-
χαι τρῖζιν λέγονται μεταφορικῶς,
και δι το τρι διὰ τοῦ ἰωτα γρά-
φεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας,
τρώζειν δὲ διὰ τοῦ υἱ φιλοῦ λέ-
γονται αἱ τρυγόνες. 229, 23. 1951,
26. 32.

τριαδίους ἢ τριακάπους τοὺς
ἐφήθους ἐκάλουν Κυρηναῖοι.
1768, 55.

Τρίκαλα, πόλις Σικελίας ἐν κ',
Τρίκαλα δὲ καθ' ἡμᾶς ἢ πά-
λαι Τρίκη, πόλις Θεσσαλίας.
330, 28.

Τρίκη, πόλις Θεσσαλίας ἢ καθ'
ἡμᾶς Τρίκαλα, ἱερὸν Ἀσκλη-
πιοῦ ἐπισημότατον πάλαι σχοῦσα.
330, 26.

τρίκλινος, ὁ και ἀνδρόδομος και
ἀνδρῶν. 1573, 29.

τρίλλιστος ὁ πολύνεκτος, παρὰ
τὸ λίσσεσθαι, και δι ἐν δυοῖ σ'
γράφεται κατὰ τινες ἐν τῷ, ἀσπα-
ση τρίλλιστος ἐπῆλυθε γὰρ ἐρε-
βεννή, Ἰλ. θ', 488. 725, 11.

τρίμμα, συγγενές τι τῷ ἔξ ὀπτης
λίθου κροτάλῳ, οὗ τριβομένου
παιπάλῃ καταπίπτει. 1327, 24.

Τριόπας, Περδραβῶν τυραννος
ὠμότατος, ὃν ἀποκτείνας ὁ υἱὸς
Καρνάβας τυραννοκτονίας γέρας
ἔλαβεν. 448, 11.

τριόττια και τριοττίδες, κόσμια
ἐνώτια τριόφθαλμα, ἃ παρ' Ὀμή-
ρῳ τριγλήνα λέγονται Ἰλ. ξ', 183.
976, 36.

τριπέδων δοῦλος, ὁ και ἐν ἀπλό-
τητι πέδων ἦγον πεπεδημένοι,
τριπέδων οὖν ὁ πολλάκις πεδη-
θείς. 725, 30. 1542, 48.

τρίπλαξ ἄντυξ ἀσπίδος, ἦγον
τρίθετος κατὰ τρεῖς πλάκας.
1154, 29.

τρίποδες, οἱ και λέβητες· δι τὸ
ἀρχαῖον δύο γένη τριπόδων ἦσαν,
ἐν μὲν τὸ τῶν ἐμπυριβητῶν κα-
λουμένων, οἱ και λοιστροχοὶ ἐλέ-
γοντο, ἐν οἷς ὕδωρ ἐθερμαίνετο·
ἕτερον δὲ τὸ τῶν κρατήρων, ὁ-
ποῖοι οἱ παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενοι
ἄπυροι, ἐν οἷς οἶνον ἐκίρνον· και
δι τῶν ἐμπυριβητῶν ἐνιοι ὠτάεν-
τες ἦσαν, τριποδες καλούμενοι·
διὰ τὸ τριπόδα τὴν ὑπόβασιν
ἔχειν· και δι και ἀντὶ τοῦ τρά-
πειλαι τίθεται τὸ τριποδες ὄνομα,

ἐρμηνεῖα διεξοδική. 740, 7—15.
και δι οἱ καθηγιασμένοι τριπο-
δες κυλοτερεῖς ἐγίνοντο εἰς ὁμοίω-
σιν τῆς τοῦ παντὸς σφαιροειδέας,
και ἀστέρας εἶχον, οὓς και σιλή-
νας ἐκάλουν. 1816, 30.

τριπόδης ἀντὶ τοῦ τριποδες, δι
ἐκ τῆς τριπόδος γενικῆς γέγονε με-
ταποιήσει τῆς ἐσχάτης. 1684, 32.

τρίπολος γῆ ἐπιθετικῶς ἢ τρις
τοῦ ἐνιαυτοῦ πολυμένη. 1161, 21.
ἀλλαχοῦ δὲ δι τρίπολος νεὸς ἢ
τρίτον ἱστραμένη, δι καιτοι
παρὰ τὸ πωλεῖν, ὃ ἐστιν ἀνα-
στρέφειν, λεγόμενον ὁμως διὰ τοῦ
ὁ μικροῦ ἔχει τὴν πὸ συλλαβὴν
τοῦτομα. 1528, 33.

τρίπος ἀντὶ τοῦ τριποδες ἐνδεία
τοῦ ἡ. 1264, 26.

τρίπους δι ἀληθείας ἦν σύμβο-
λον, και δι Ἀπόλλωνι και Διο-
νύσῳ ὀκείωτο τριποδες, τῷ μὲν
ὡς μάντι, τῷ δὲ διὰ τὸ κατὰ
τὴν μέθην ἀληθευτικόν, ὅθεν
παροιμία, ἐκ τριπόδος λέγειν, ἐπὶ
τῶν ἀληθευόντων. 740, 11.

τρίπους ἐν ἴσῳ τῷ τράπεζα. 740,
15. 17. ἀλλαχοῦ δὲ δι τριποδες δια-
φέρει τραπέζης, καθὸ ἡ μὲν τε-
τρασκελής, ὁ δὲ τρισκελής.
1398, 19.

τρίπους Ἀπόλλωνος δι χαλκοῦς ἦν
διὰ τὸ τὰν χαλκὸν παντὶ συνη-
χεῖν θειοτέρῳ πνεύματι. 1067, 59.

τρίπους ποιητὸς ὁ τετεχνητευμένος
κατ' ἔλλειπιν τοῦ εἶδ. 1326, 34.

τρίπρατος δοῦλος ὁ πολλάκις
πραθείς. 725, 33.

Τριπτόλεμος δι Πόλυμνίας υἱὸς
γεγονέναι ἱστορεῖται. 817, 32. και
δι πρῶτος κατέδειξε σίτου σπο-
ρὰν ἐν Ἐλευσίνι. 1156, 55.

τρίπτυχοι οἱ τριδύμοι γεγονότες
ἄνθρωποι, ὡς δίπτυχοι οἱ δίδυ-
μοι. 250, 24.

τρίπτυχος περικεφαλαία ἢ τρεῖς
πτύχας εἶχον θέσεις ἔχουσα και
ὡς εἰπεῖν τριδύμνος. 849, 4.

τρίς ἀριθμητικὸν ἐν συνθέσει προ-
τασσόμενον, ὅλον ἐν τῷ, τρισμα-
κάριος και τρισάθλιος, δι τὸ
πολλάκις ὑπαγορεύει. 89, 17. 530,
40. 725, 20. ἀλλαχοῦ δὲ δι τρις
ἐπιρῆμα ἐν συνθέσει παραλαμβα-
νόμενον ποτὲ μὲν ὠρισμένως τριά-
δα τινὰ ὑπαγορεύει, ποτὲ δὲ ἀν-

τὶ ὁριστοῦ ἀριθμοῦ λαμβάνεται,
και δι οὐκ αἰε φυλάσσει τὸ λη-
πτικὸν σ' ἐν τῇ συνθέσει. 1542,
45. 51.

τρίς τόσα ἀντὶ τοῦ τριπλά. 89, 16.
ἀλλαχοῦ δὲ δι τρις τόσον οὐκ
αὐτόχροημα ἀντὶ τοῦ τριπλοῦν,
ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολλαπλοῦν τίθη-
ται. 530, 38.

τρισάθλιος ὁ κατὰ πολὺ ἄθλιος,
ὡς και τρισμάκαρ ὁ κατὰ πολλὰ
μακάριος. 725, 23. ζῆται τὸ τρις-
μάκαρες.

τρισεξώλης ὁ πᾶν ἐξώλης, ὡς
και τρισάθλιος ὁ κατὰ πολλὰ
ἄθλιος. 725, 29. ζῆται τὸ τρισά-
θλιος.

τρισκαίδεκα και τρισκαίδεκατος
δι ἐκ τοῦ τρις ἐπιρῆματος σύγ-
κινεται, και δι ἀναλογώτερον
ἂν διὰ διφθόγγου γράφοιτο, ὡς
ἀπὸ τοῦ τρεῖς πληθυντικοῦ ὀνό-
ματος, ἀκολουθῶς τῷ τισσαρες-
καίδεκα και πεντεκαίδεκα και τοῖς
λοιποῖς ἀριθμητικοῖς, ἐρμηνεῖα
διεξοδική. 1603, 13.

τρισκεκορημένος ὁ πολλάκις σε-
σαρωμένος κατὰ παράληψιν ὠρι-
σμένου ἀριθμοῦ ἀντὶ ὁριστοῦ.
725, 36. 1542, 47.

τρισμάκαρες ἀντὶ τοῦ πολυμά-
καρες κατὰ παράληψιν ὠρισμένου
ἀριθμοῦ ἀντὶ ὁριστοῦ. 1542, 19.
τρισοῖζυρος ἀντὶ τοῦ λίαν οἰζυ-
ρὸς, τοῦ τρις ἐπιρῆματος ἀντὶ
τοῦ πολλάκις λαμβανομένου. 725,
37. 1542, 48.

τρίτα πρόσωπα πληθυντικὰ ὀρι-
στικῶν χρόνων ἀπὸ τῆς συστοί-
χου μετοχικῆς γενικῆς σχηματιζό-
μενα ἀποβολῇ τῆς ἐσχάτης, ὅλον
φύντος ἔφυν, φάντος ἔφαν, ὃ και
χωρὶς τῆς αὐξήσεως γίνεται ποτε
Ἰωνικῶς, ὅλον τραφέντος ἔτρα-
φεν και τράφεν. 85, 22. 30. 465, 14.

τρίτα πρόσωπα ἐνὰ παρατατικῶν
δι οὐ φύσει εἰς τὴν καταλήγουσι,
και ἀπλῶς δι τὰ εἰς βραχὺ πε-
ραιούμενα τρίτα πρόσωπα ῥημα-
τικὰ ὅταν συναυρεθῶσιν οὐ προς-
λαμβάνει τὸ ν, ὅλον ἐποίησεν ἐποίη-
σε, ὥστε τὸ ἦσκειν ἀντὶ τοῦ ἦσκεν
παραλόγως ἔχει τὸ ν. 1892, 32.

Τριτανταίχμου τοῦ Βαβυλωνίου
πλοῦτος και περιουσία ἐν ἵπποις,
ἱστορία. 1206, 17.

Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ ἀλληγο-
ρικῶς διὰ τὸ τρία τινὰ ἐκ τῆς
φρονήσεως ἀποτελεῖσθαι, ἐρημη-
νεια διεξοδική· μυθικῶς δὲ Τρι-
τογένεια ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὸ ἐκ τῆς
τριτοῦς, ὃ ἐστὶ κεφαλῆς, τοῦ
Διὸς ἢ ἐν τρίτῃ μηνὸς ἢ παρὰ
Τρίτωνα Διβυκὸν ποταμὸν γεν-
νηθῆναι. 504, 25. 696, 34. 1265,
7. 1473, 10.

τριττία ἡ ἐκ τριῶν ζώων, δύο
προβάτων καὶ ταύρου, ἢ ταύρου
καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου, ἢ κά-
πρου καὶ κριοῦ καὶ τράγου, γι-
νομένη θυσία. 1386, 47. 1676, 37.

τριττὸς τὸ τρίτον μέρος τῆς φυ-
λῆς. 238, 28.

τριτὴ ἡ κεφαλὴ κατὰ γλώσσαν,
ὅθεν Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ. 504,
27. 696, 37. ζῆται τὸ Τριτογένεια.

Τρίτων, ποταμός τις Διβυκός,
ὅθεν Τριτογένεια ἡ Ἀθηνᾶ. ζῆ-
ται τὸ Τριτογένεια. 1265, 8.

τρίχα νυκτὸς ἐστὶν, Ὅδ. μ', 312.
ἀντὶ τοῦ τριχῆ ἦν τῆς νυκτός, ὅτι
ὁμοίον ἐστὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῷ
ἐν τῷ κ' τῆς Ἰλ., 252 sq. λε-
γομένη, παρῳχῆκε δὲ πλεον νύξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι
μοῖρα λέλειπται. 1723, 32.

τριχάϊκες Λωρεῖς ἐπιθετικῶς Ὅδ.
τ', 177. ὅτι διὰ τὸ τριχῆ τῆς
οἰκουμένης αὐτοὺς μεμερίσθαι οὖ-
τω λέγονται, ἢ τριχάϊκες οἷς αἱ
τρίχες αἰσσοῦσιν ἐν τῷ πολέμῳ,
ἢ τριχάϊκες οἱ κοῦφοι ὀρχησταί·
καὶ ὅτι τῶν κατὰ Κρήτην Λω-
ρεῶν ἴδιον τὸ ἐπίθετον διὰ τὸ
τριχίνοις λόφοις αὐτοὺς χρῆσθαι
ἢ διὰ τὸ ἐν τρισὶ πόλεσιν αὐτοὺς
οἰκισθῆναι. 1861, 13.

τριχὰς, εἶδος τι κυλῶν. 947, 9.

τρίχες ζώων ἐν πυρὶ βαλλόμεναι
εἰς θυσίας ἀπαρχὴν πρὸς ἀνά-
μνησιν τῆς ἐκ τριχῶν παλαιᾶς
ἐνδύσεως. 1766, 37.

τρίχες χοίρων λέγονται, ἕρια δὲ
προβάτων. 1657, 9.

τριχία, ἡ καὶ τριχίς, ἰχθὺς, ὅτι
παρὰ τὴν τρίχα λέγεται, καὶ ὅτι
κρότος ἄλλοκεται ἀνακηδῶν ἐκ
τῆς θαλάσσης. 1276, 31.

τριχθὰ ὅτι ἐκ τοῦ τρίχα γέγονε
πλεονασμῷ τοῦ θ, καὶ ὅτι ὁξέ-
νεται ὡς τὸ δηθά. 424, 16.

τριχῶν τῶν τῆς κεφαλῆς πλοκῆς

εἶδη διάφορα παρὰ τοῖς παλαιοῖς,
ἐρημνεια διεξοδική. 851, 49.

τριψήμειροι ἐν τὸ διατρέβειν, ὃ
καὶ χρονοτριβεῖν. 1441, 58.

τριωβολιμαῖος ὁ εὐτελής καὶ
τριῶν ὀβολῶν ὄξιος. 1405, 28.

τριώβολον ὁ δικαστικὸς μισθὸς
καὶ ἀπλῶς οἱ τρεῖς ὀβολοί. 136,
4. 1405, 28. καὶ ὅτι καὶ τὸ ἐκ
τριῶν ὀβελῶν ὄργανον τριώβολον
ἂν λέγοιτο, ὡς πεμπώβολον τὸ ἐκ
πέντε. 136, 39. 136, 4. 1405, 28.

τριῶν καὶ τρισὶ, πλάγιοι πληθυν-
τικαὶ ἀπὸ τῆς τρεῖς εὐθείας πρὸς
ὁμοιότητα τῶν πτωτικῶν κλινύ-
μενα. 26, 21.

Τροία ἡ πόλις ἀπὸ Τρωδός, ὅτι
καὶ Τρωαία τρισυλλάβως λέγεται
διὰ τοῦ ὦ μεγάλου, καὶ περὶ τῆς
παραληκτικῆς γραφῆς τῆς λέξεως
διαίτησις διεξοδική. 65, 17. καὶ
ὅτι Τροία ἐλέγετο πᾶσα ἡ περι-
χωρὸς τῆς Ἰλίου. 754, 35. καὶ
ὅτι ἡ Τροία ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ
Ποσειδῶνος ἰστορεῖται κτισθῆναι
διὰ τὸ ἀναλώμασι τῶν ἱερῶν
κεμηλίων τῶν θεῶν τούτων ὥκο-
δομηθῆσαι ἢ διὰ τὸ πάσῃ οἰκοδο-
μίᾳ χρεῖαν εἶναι τοῦ ἐκ Ποσει-
δῶνος ὕγρου καὶ τῆς ἐξ Ἀπόλ-
λωνος θερμασίας. 754, 35. 1382,
47. καὶ ὅτι μικρὰ Τροία ἐκλήθη
ποτὲ ἡ Ζέλεια. 449, 26.

Τροίζην, πόλις ἐπίσημος Πίλο-
ποινήσου, Ἀφροσιάς ποτε καὶ
Σαρωνία καὶ Ποσειδωνία κληθεῖ-
σα, ἧς ὁ λιμὴν Πύλων ἐκαλεῖ-
το, ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ψι-
λῶν τὸ γένειον τὸ, πλεῦσειας εἰς
Τροίζην· καὶ περὶ τῆς προσω-
δίας τῆς λέξεως διαίτησις διεξο-
δική. 287, 9.

Τροίη πόλις ἡ Τροίη κατὰ διάλυ-
σιν ἡ Τροία εἶπουν τὸ Ἰλιον, ἢ
Τροίη ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ Τρωι-
κῆ, Ἰλ. α., 129. καὶ ὅτι ὤφειλε
τὸ τε Τροίη ἀντὶ τοῦ Τρωικῆ
καὶ τὸ Τροίη τὸ κύριον· τῆς πό-
λεως διὰ τοῦ ὦ μεγάλου ἔχειν
τὴν τρὸ συλλαβὴν, διαίτησις δι-
εξοδική. 65, 6.

τροδός ἡ ὁδός, ὅτι παρὰ τὸ
τρεῖν λέγεται. 678, 3. 1169, 14.

τρομάζην· ὅτι κατὰ τὸ ἐκ τοῦ
τρέμα καὶ τρόμος γεγονὸς, ὡς
ἐκ τοῦ στρέφω καὶ στρόφος τὸ

στρωφῶ καὶ ἄλλα τινὰ ἐξ ἄλλων
τοιούτων, ὅμως οὐκ ἐμεγέθυνε
τὴν ἀρχουσαν ὡς ἐκεῖνα, καὶ τοῦ-
το διὰ τὸ μὴ τῆς δευτέρας εἶναι
συζυγίας κατ' ἐκεῖνα· καὶ ὅτι ἐκ
τοῦ τρομῶ κανονίζεται τὸ τρο-
μέοντο παρ' Ὀμήρῳ. 672, 39.
804, 40. 820, 26.

τρον λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα
ἐκ τῶν διὰ τοῦ ηριον κατὰ συγκο-
πὴν γενόμενα, ὅσον λύτρον ἐκ
τοῦ λυτήριον, καὶ θρέπτρον ἐκ
τοῦ θρεπτήριον, καὶ βάκτρον ἐκ
τοῦ βακτήριον. 501, 17. καὶ ὅτι
τῶν διὰ τοῦ τρον τὰ πολλὰ ἐκ
πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ρ, ὅσον τὸ
σκῆπτρον σκῆπτρον, ἄροτρον ἄρο-
τρον. 25, 12. 1161, 47.

τρον λήγοντα οὐδέτερα μονογενῆ ὅτι
βαρυνονται, ὅσον σκῆπτρον, βλῆ-
τρον, λούτρον τὸ ἀπόλουμα, οὐ
πρὸς διαφορὰν τὸ λουτρόν ὀξύνε-
ται. 1037, 39.

τροπαί ἡ λίαν, Ὅδ. ὁ, 404. ἀντὶ
τοῦ τὰ δυτικὰ μέρη, ἢ σπῆλαιόν
τι ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ, ὅθεν τὰς
τοῦ ἡλίου τροπὰς ἐσημειοῦντο οἱ
ἐκεῖ ἄνθρωποι. 1787, 20.

τρόπαιον ὅτι κοινῶς μὲν προπα-
ροξύνεται, Ἀττικῶς δὲ προπερι-
σπᾶται. 531, 34. 40. 1809, 45. καὶ
ὅτι τρόπαιον ἰσθῶν ἀντὶ τοῦ νι-
κῶν λέγεται, ἐκ τοῦ παρακολου-
θοῦντος τὸ προσηγομένον· καὶ
ὅτι ἀπὸ τοῦ τροπῆ λέγεται, ὡς
ἀπὸ τοῦ κεφαλῆ τὸ κεφάλαιον.
818, 20.

τροπαῖος Ζεὺς ὅτι παρὰ τὴν τρο-
πὴν λέγεται. 531, 40. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τροπαῖος, ὃ ἀνίσταντο τὰ
τρόπαια. 818, 22. καὶ πάλιν ἀλ-
λαχοῦ ὅτι τροπαῖος μὲν Ζεὺς
προπερισπωμένως λέγεται, τρό-
παιον δὲ τὸ προσηγορικὸν οὐδέ-
τερον προπαροξυτόνως, ὃ καὶ
κατὰ Ἀττικῶς προπερισπᾶται.
1809, 45.

τροπῆ βραχίων φωνηέντων εἰς μα-
κρὰ πρὸς βραχέων ἐπαλληλίας θε-
ραπειαν, ὅσον ἐν τῷ θεοτόκος
θεητόκος. 611, 36.

τρόπεον ἀπὸ τοῦ ἔτρεπον, ἔτι ἐκ
τοῦ τροπέω τροπῶ κελίηται, τὸ
τρὸ μικρόν· 1140, 5. 1188, 36.

τρόπέω τροπῶ τὸ τρὸ μικρόν,

- τροπῶν δὲ τροπῶν τὸ τροπὸν μέγα. 1165, 36. 1188, 36.
- τροπολογία ὅτι δι' ἔνδειαν ὀνοματοθεσίας ἐπενοήθη. 39, 28. καὶ τροπικῶν εἶπουν μεταφορικῶν τινῶν λέξεων καὶ ῥητῶν ἑκατέρωθεν διεξοδική. 308, 23—310, 27. καὶ ὅτι αἱ τραχεῖαι καὶ ἀναιδέεις τροπολογίαι διὰ παραβολῶν ἐνίοτε θεραπεύονται παρ' Ὀμήρῳ, ἐρμηνεία διεξοδική. 471, 20. καὶ ὅτι ἐν ταῖς τροπολογίαις οὐκ ἔξ ἀνάγκης ἀπαιτεῖται ἰσότης ἢ ὁμοιότης ποσοτήτων ἢ ποιότητων. 732, 34. καὶ ὅτι αἱ τροπικαὶ παραβολαὶ ἀντιστρέφονται ἐντέρας ὁμοίας παραβολὰς γεννώσιν, οἷον τοῦ, νέφος στρατιωτῶν, ἀντιστροφὴ τὸ, στρατὸς νεφελῶν. 179, 9—16.
- τρόπος τὸ ἦθος, τροπὸς δὲ ὁ τροπωτήρ. 1517, 63. καὶ ὅτι τρόπος ἐπὶ ἥθους οὐχ' εὐρεῖται παρ' Ὀμήρῳ. 1381, 41.
- τροπὸς, ὁ καὶ τροπωτήρ, ὃ ἐστὶν ἱμᾶς ψ ἢ κώπη προσδεῖται τῷ σκαλμῷ, ὅτι παρὰ τὸ τρέπεσθαι, ὃ ἐστὶ στρέφειν, λέγεται, καὶ ὅτι δέχεται τοῦνομα πρὸς διαστολήν. 1517, 55. ἀλλαγῶν δὲ ὅτι τροποὶ αἱ συνοχαὶ τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. 1584, 42.
- τροπωτήρες, ἱμάντες οἷς αἱ κώπαι προσδέονται τοῖς σκαλμοῖς, ὅτι παρὰ τὸ τρέπεσθαι, ὃ ἐστὶ στρέφειν, λέγεται τοῦνομα. 1517, 55.
- τροφαὶ διαφόρων ἐθνῶν, ὅτι καὶ ἔξ ἀκριδῶν ἦσαν τινὲς τρεφόμενοι, οἱ καὶ ἀκριδοφάγοι ἐλέγοντο, καὶ ἕτεροι ἔξ ἰχθύων, οἱ διὰ τοῦτο ἰχθυοφάγοι ἐλέγοντο. Σκέψαι δὲ καὶ Μασσαγέται κρέασι μόνοις ἐτρέφοντο, καὶ ἄλλοι ἄλλοις τισί. 1593, 11.
- τροφαὶ τέσσαρες παρὰ τοῖς παλαιοῖς, πρώτη τὸ ἀκράτιστα, ὃ καὶ διανησιτισμὸς ἐλέγεται, δευτέρα τὸ ἄριστον, τρίτη τὸ ἐσπερίσμα, ὃ ἦν δαιμονὸν βρώμα, τετάρτη τὸ κοινῶς λεγόμενον δειπνον. 1791, 4. 40.
- τροφαλὶς τυροῦ ὅτι παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ ἐστὶ πηγνύσθαι καὶ πυκνοῦσθαι, λέγεται. 620, 15. 1339, 17. 1627, 31.
- τροφίον ἢ τροφόν κῆμα ἐπιθετικῶς, ζῆται τὸ τροφίον.
- τροφὴ λέγεται παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ ἐστὶ πηγνύειν καὶ στερεοῦν τὸ σῶμα. 1770, 23.
- τρόφι κῆμα, τὸ καὶ τροφίον καὶ τροφόν, ὅτι παρὰ τὸ τρέφειν, ὃ ἐστὶ πηγνύειν, λέγεται, ὃ δηλαδὴ ὁ ἄνεμος ἀναστήσας οἰονεῖ ἐπηξεν, ὅθεν καὶ πηγνὸν τὸ αὐτό. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τροφίμου κατ' ἀποκοπὴν λέγεται τὸ τρύφι. 846, 6. 1627, 31.
- τρόφισ ὁ τροφίμος κατ' ἀποκοπὴν. 846, 11. καὶ ὅτι καὶ τρύφιν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἐνίκων, καὶ τρύφεις κατὰ πληθυντικὴν εὐθείαν εὐρεῖται λεγόμενον. 1468, 16.
- τροφόν κῆμα τὸ μέγα καὶ εὐτραφές ἢ τὸ εὐπαγές. 1033, 40. ζῆται τὸ, τρύφι κῆμα.
- τροφὸς θηλυκῶς ἢ κατὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐκτρέφουσα τὸ βρέφος, τίθηται δὲ ἢ τοῖς τιθετοῖς, ἡγουν μαζούς, παρέχουσα. 650, 22.
- τροχᾶζω ὅτι παρὰ τὸ τροχῶ παρῆκται καὶ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἔχει τὴν τροπὴν συλλαβήν. 905, 37.
- τροχαῖκα δισύλλαβα εἰς ὅς λήγοντα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ψιλοῦνται, οἷον ἐχρος, ἥθος, ἡμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα. 154, 41.
- τροχαῖκα λέξεις δισύλλαβοι ἐκ μονοσυλλάβων κατ' ἐπέκτασιν γένόμεναι τὸν αὐτὸν φυλάττουσι τὸν ὅλον, οἷον εἰ εἶθε, ναὶ ναίχι. 107, 25.
- τροχαῖκα φωνὰ ῥηματικά ὅταν συντεθῶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς λαττουσι τὸν τόνον, οἷον εἶχε κατεῖχεν, εἶρεν ἐφεῖρεν. 149, 45. 1149, 14.
- τρόχμαλοι, ὅφρων καταδύσεις. 1259, 33.
- τρόχος βαρυτόνως ὁ ὕψυλος καὶ ὁ δρόμος. τροχὸς δὲ ὁ τοῦ ἄρματος. 1517, 60.
- τροχὸς τυροῦ καὶ κηροῦ καὶ στέατος, ὅτι ἀκριβέστερον τροχὸν λέγειν τῶν τοιούτων ἢ κύκλον. 1710, 43. 1906, 25. ζῆται ἐν τῷ κύκλῳ κηροῦ.
- τροχῶ ἔφημα ὅτι διαφορεῖται κατὰ τὴν ἀρκτικὴν γραφήν. 905, 36.
- τρύγη καὶ τρύξ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀτρυ-
- γετος συνδέεται δοκεῖ τρύγη ἢ τρύξ λέγεσθαι ὁ Δημητριάδης παρὸς. 1003, 59.
- τρυγόνος θαλασσίας κέντρον ὅτι εἰς αἰχμὴν δόρατος ἐκρηγνύμενός ποτε, ἱστορία. 1676, 48.
- τρυγῶν, ὅτι τοῖς εἶδεσι τῶν περιστερῶν συναριθμεῖται ἡ τρυγῶν, καὶ ὅτι πάντων τῶν εἰδῶν ἐστὶν ἐλάττων, καὶ ὅτι τὸ χρώμα τεφρώδες ἔχει. 1712, 43. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρύζειν λέγεται, ὃ δηλοῖ ποτὲ τὸ ἀδολεσχεῖν, ὅθεν καὶ λαλστερος παροιμιᾶκῶς πᾶς ἀδολέσχης λέγεται. 229, 19. 750, 13.
- τρύεσθαι τὸ καταπονέεσθαι, ὅθεν τρυτάνη. 196, 41.
- τρύζειν λέγονται αἱ τρυγῶντες διὰ τοῦ ὤ ψιλῶς, τρύζειν δὲ τυκτερίδες διὰ τοῦ ἰῶτα. 229, 24. 1951, 33. καὶ ὅτι τὸ τρύζειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀδολεσχεῖν εἶπουν πολυλογεῖν τίθεται. 751, 10.
- τρυμαλῖα ἢ ὀπὴ τῆς βελόνης, καὶ ἀπλῶς πᾶσα τρύπα, ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγεται. 1069, 19. 1532, 3. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τρύμη ἢ τρυμαλῖα λέγεται, τὸ δὲ τρύμη ἐκ τοῦ τρύω. 1517, 12.
- τρύμη παρ' Ἀριστοφάνει (Nub. 448.) ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος. 1471, 8. 1517, 7.
- τρύπα καὶ τρυπῶ ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγονται. 1069, 22.
- τρύπανον αἰπολικὸν σκώπτει τις παρὰ Καλλιμάχῳ ὡς κνῆδος. 1471, 8.
- τρυπάνου χρήσις, ὅτι ἐν τῷ τρυπᾶν τὰ νυπηγικὰ ξύλα εἰς μὲν ἄνωθεν ἐκείκετο βαρύνων τὸ τρύπανον, ἄλλοι δὲ ἱμάντι ἐστρεφον αὐτά. 1635, 54.
- τρυπῶ ῥῆμα ὅτι ἐκ τοῦ τρύω μονοσυλλάβου γέγονε. 1104, 9.
- τρυπῶ, τρίτον πρόσωπον ἐκτακτὸν ἀπὸ τοῦ τρυπᾶναι πρώτου, διὸ καὶ προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ἰ. 1635, 62.
- τρυσιβίος ὁ περὶ τὸν βίον τρώων, ὃ ἐστὶ κακοπαθῶν. 1828, 12.
- τρύσιππον ἢ τρυσιππιον, ἔγκλημα ὃ ταῖς τετραμένους καὶ ἀρχήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς γνάθου ὅμοιον τροχῶ. 1517, 8.
- τρυτάνη ζυγοῦ ὅτι παρὰ τὸ τρύω λέγεται, οἷον ἐκ τρυμμένη τῷ βᾶ-

ρει τῶν ὄγκων. 196, 40. 740, 27. 1517, 7.

τρυφάλεια ὅτι περιεφραλαίας ἐστὶν ἐπιθῆτον, καὶ ὅτι παρὰ τὸ τρεῖς φάλους ἔχειν οὕτω λέγεται τροπῇ τοῦ εἰς ὕ, καὶ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ᾧ ἐπιτίθεται, ἀκούεται ποτε ἢ λέξις. 425, 31. 536, 45 — 537, 7.

τρυφείς τρυφέντος, μεταχθὲ δευτέρου ἀορίστου παθητικοῦ ἀπὸ τοῦ θρύπτω θέματος. 424, 20.

τρυφή ὅτι παρὰ τὸ θρύπτω λέγεται. 424, 21.

Τρυφιδωρος ἔξελαν τῆς Ὀμήρου ποιήσεως τὸ σίγμα διὰ τὸ ἀπαρέσκεσθαι τῷ ἥχῳ τοῦ συμφώνου. 1507, 53. καὶ ὅτι Τροίας ἄλωσιν συνέγραψεν ὁ Τρυφιδωρος. 1607, 60.

τρύφος ὅτι παρὰ τὸ θρύπτω λέγεται. 424, 21. καὶ ὅτι τρύφος ἄρτου λέγεται κυρίως, ἐνδέχεται δὲ καὶ περὶ ἄλλων τινῶν λέγεσθαι. 1507, 20.

τρύχω ὅτι παρὰ τὸ τρῶ μονοσύλλαβον ῥῆμα παρήκται. 1104, 9. 1532, 3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ τρύχω ἐκ τοῦ τρύω λέγεται, τὸ δὲ τρύω ἐκ τοῦ τρῶ συγκοπέντος ἐκ τοῦ τορῶ λέγεται. 1825, 18.

τρύω ὅτι ἐκ τοῦ τρῶ μονοσυλλάβου παρήκται, τὸ δὲ τρῶ ἐκ τοῦ τορῶ, ὃ δηλοῖ τὸ τρυπῶ, συγκοπεται. 1104, 9.

τρῶ τὸ τρέπω, ὅτι ὠνοματοποιήται. 1304, 46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τείρω ἢ τοῦ τορῶ κατὰ συγκοπήν λέγεται. 553, 3. 778, 48. 1532, 8.

Τρωάδες γυναῖκες ὅτι καὶ Τρωαὶ λέγονται. 1260, 54.

Τρωαὶ γυναῖκες αἱ Τρωικαί, ὅτι ἀπὸ τοῦ Τρωὸς ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου παρεσχημάτιται. 541, 22.

τρωγάλια τὰ τραγήματα γενικῶς, οἱ δὲ ὅτι εἰδός τι τραγημάτων τὰ τραγάλια. 1401, 49.

τρώγειν ὅτι περὶ ἀλόγων κυρίως λέγεται, ἐσθίειν δὲ περὶ λογικῶν. 1553, 32.

τρώγω ἔτι ἀπὸ τοῦ τρῶ μονοσύλλαβον παρήκται, ὃ ἐκ τοῦ τείρω ἢ τορῶ συγκοπεται. 1102, 8. 1532, 9.

τρώειν τὸ βλάπτειν Ἰωνικῶς. 1304,

45. καὶ τρώειν ἀντὶ τοῦ βλάπτειν, ἀπὸ τοῦ τρώω, ὃ ἐκ τοῦ τρῶ παρήχθη, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ τείρω συνεκόπη. 1910, 35. 41.

Τρῶες οἱ τῆς Τροίας οἰκήτορες ἀπὸ Τρωὸς, καὶ ὅτι Τρῶας ὀνομάζει Ὀμηρος καὶ τοὺς ὑπὸ Πανδάρῳ Ἀνκίους ἑτερονύμους. 353, 26. καὶ ὅτι οἱ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἀναδεξάμενοι ἰθαγενεῖς Τρῶες πεντακισμύριοι λογίζονται γενέσθαι. 190, 39.

Τρωία διὰ τοῦ ὦ μεγάλου τρισυλλάβως ἢ Τροία παρὰ Πινδάρῳ. 65, 22.

Τρωικὸν πεδῖον τὸ μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου. 621, 52.

Τρώιοι ἴπποι, Ἰλ. ε', 222. οἳ οἱ Τρωικοί, ἀλλ' οἱ τοῦ Τρωὸς ἰδίᾳ. 541, 19. 23.

τρώκτης ὁ φάγος καὶ φιλοκερδῆς καὶ φυλάργυρος, καὶ ἐκ παντὸς ἐθέλων τρώγειν, ὃ ἐστι κερδαίνειν, ἢ ὁ ἀπατεῶν καὶ παραλογιστής· καὶ τρώκτης εἶδος ἰχθύος ὀμωνύμους. 1757, 61. 1786, 32.

τρώμα Ἰωνικῶς ἢ τροπῇ, ὅτι παρὰ τὸ τρῶ λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ βρῶ τὸ βρώμα. 893, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τρώμα ἢ ἐν πολέμῳ βλάβη, παρὰ τὸ τρᾶ, ὅθεν τὸ τιτρώσκω. 1910, 37.

τρώμη παρὰ τὸ τρώμα, ὡς παρὰ τὸ βρώμα ἢ βρώμη. 108, 38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τρώμη ἢ τρώσις Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τέτρωμαι λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ τέτρωσαι ἢ τρώσις. 102, 32. 991, 60. 1653, 52.

τρων περισπωμένον λήγουσαι γενικαὶ πληθυντικαί, οἷον πατρῶν καὶ θυγατρῶν ἀντὶ τοῦ πατέρων καὶ θυγατέρων, μητρῶν δὲ ἀντὶ τοῦ μητέρων ἄδηλον εἰ λέγεται. 1594, 5.

τρωξ λήγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ τρώω συγκείμενα, οἷον κυαμοτρωξ. 1922, 8.

Τρωὸς ὁ Τρωικὸς, ὅτι Τρῶος βαρυντόνως ὤφειλε λέγεσθαι ὡς ἐκ συναιρέσεως τοῦ Τρώιος. 541, 22.

τρωπᾶν τὸ τρῶ μέγα ἐν τῷ, θαμὰ τρωπῶσα, ὅτι δευτέρας ἐστὶ συζυγίας· παλιντροπᾶσθαι δὲ

τῆς δευτέρας καὶ αὐτὸ ὃν ὁμως διὰ τὴν σύνθεσιν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφεται, ὡς καὶ τὸ περιτροπῆν. 1639, 40.

τρωπᾶσθαι τὸ στρέφεισθαι καὶ τὸ κατὰ πόλεμον φεύγειν, τὸ τρῶ μέγα. 719, 58. 1875, 46.

τρωπᾶω τρωπῶ κατὰ τὴν δευτέραν τὸ τρῶ μέγα, τροπέω δὲ τροπῶ τὸ τρῶ μικρόν. 137, 25. 223, 31. 1140, 6. 1188, 36.

Τρῶς Τρωὸς, καὶ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινούμενα ὅτι τὸ ὦ μέγα ἔχουσιν ἐν τῇ τρῶ συλλαβῇ. 65, 15.

τρώσαι Ἰωνικῶς τὸ βλάψαι, ὅτι παρὰ τὸ τρῶ δοκεῖ λέγεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ τείρω ἢ τορῶ συγκοπεται. 1532, 10. 1803, 2.

τρώσεσθαι, ἡγουν βλαβήσεσθαι, ἐκ τοῦ τρώω θέματος. 893, 5.

τρωχᾶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τρέχω καὶ τρόχος λέγεται, καὶ ὅτι τὸ τρῶ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφεται. 135, 25. 1264, 26.

τρώχων ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον, ἀπὸ τοῦ τρωχῶ θέματος. 1564, 43.

ττω λήγοντα ῥήματα ὅτι καὶ διὰ τοῦ πτ λέγονται, οἷον πέττω καὶ πέπτω. 54, 11.

Τυδεὺς υἱὸς Οἰνέως καὶ Περύβοιας, ὅτι Ἀλκᾶθουν καὶ Ἀνκῶν πια τοὺς ἑαυτοῦ ἀνεψιούς καὶ τὸν πατράδελφον Μέλαντα ἀποκτείνας ἔφυγεν εἰς Ἄργος, καὶ καθαρθεὶς ἐπ' Ἀδράστου Δηϊπύλην ἐγημε τὴν ἐκείνου θυγατέρα. 288, 24. 971, 7. καὶ ὅτι Πολυνείκει συνεμάχησε κατὰ Ἐτεοκλέους. 484, 24. καὶ ὅτι τὸν ἐγκέφαλον ἔχειτο τυνός ἐρόφησέ ποτε. 1273, 2. καὶ ὅτι παρὰ τὸ τυτθόν, ὃ δηλοῖ τὸ μικρόν, λέγεται τοῦνομα. 117, 15. 273, 3. 610, 34.

τυκάνη, ὄργανον ἢ τοὺς στάχυας ἀλωῶσι. 967, 18.

τυκίζω τὸ κτίζω, παρὰ τὸν ἔτυκον Ἰωνικὸν δευτέρον ἀορίστον τοῦ τεύχω θέματος, ὅθεν καὶ τυκίον οἰκοδομικόν τι ἐργαλεῖον λέγεται. 136, 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τυκίζω παρὰ τὸ τυκίον, ὃ ἐστὶν ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, λέγεται. 967, 20.

τυκίον καὶ τύκος, οἰκοδομικόν τι

ἐργαλείον, ζῆται ἐν τῷ τυκίῳ. 136, 23. 987, 18.

τυκτὴ καρήνη ἀντὶ τοῦ χειροποίητος, Ὅδ. ρ', 206. 1816, 44.

τυκτὸν δάπειδον τὸ εὐτυκτον, ἢ τὸ μὴ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ κατασκευαστόν. 644, 21. 1512, 20.

τυκτὸν κακὸν τὸ τευχόμενον καὶ μὴ φύσει ἐγγινόμενον. 612, 7. καὶ ἀπλῶς τυκτὸν τὸ τετεχνισμένον, οἷον ἐν τευκτὸν ἀπὸ τοῦ τεύχω. 894, 52.

τυλὰς, ἢ καὶ ἱλλὰς, εἶδος τι κιχλῶν. 947, 10.

τύλη, ὅτι οὕτω λέγονται τὰ ἐπὶ τοῦ αὐχένος γεννώμενα φύματα. 1390, 54.

Τυλησσός, ὄρος τι ἐν Ἰταλίᾳ, Τύλις δὲ Τύλεως, πόλις Θράκης. 295, 43.

Τύλις Τύλεως, πόλις Θράκης, Τυλησσός δὲ ὄρος τι ἐν Ἰταλίᾳ. 295, 43.

τυμβεύσαι τάφω, ὅτι πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας τυμβεύσεως πρόσκειται τὸ τάφω. 688, 3.

τύμβος ἐν ἴσῳ τῷ κενοτάφιον ἐν τῷ, χεῖρ Ἀγαμέμνονι τύμβον, Ὅδ. δ', 584. 1510, 19.

τυμβοχοεῖν ταῦτ' ὅπερ σῆμα χεῖναι, ὅ ἐστι τάφον ἀναχωματίσαι. 666, 55.

τυμβοχοή ἢ τυμβοχόη, ὁ τοῦ τύμβου ἀναχωματισμός. 1238, 15.

τύμπανον, ὅτι παρὰ τὸ τύπτειν οἷον ἐν τύπανον λέγεται. 1328, 58.

Τυνδάρεως, ὁ καὶ Τυνδάρης, υἱὸς Οἰβάλου τοῦ Περίφρου, ὅτι ὑφ' Ἰπποθόδωτος τοῦ ἀδελφοῦ ἔκπεσε τοῦ μέρους τῆς Λακεδαιμονίων ἀρχῆς. 293, 12. 17.

Τυνδάρεως ὅτι ἐκπεσὼν τῆς οἰκείας ἑγῆμε Ἀῆδαν τὴν Θεστίου θυγατέρα, ἱστορία. 1417, 24.

Τυνδάρεως ἡ γενικὴ τοῦ Τυνδάρου κατὰ τὴν τρίτην παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, παρ' Ὀμήρῳ δὲ κατὰ τὴν τετάρτην, οἷον ἐν τῷ, καὶ Ἀῆδην εἶδον τὴν Τυνδαρίου παρὰ τοῖς ἑσπερίοις, ἢ ὅτι ὑπὸ Τυνδαρίῳ κρατερόφρονε γένετο παῖδε, Ὅδ. λ', 298. sq. 1686, 23. 1956, 59.

Τυνδαρίδαι, ὅτι ἔδει τῇ εὐδιδόγῳ παραλήγεσθαι τὴν λέξιν

ὡς ἀπὸ τοῦ Τυνδάρους, κρατεῖ δὲ ἢ διὰ τοῦ ἰ γραφῆ. 1686, 61.

τύνη ἀντὶ τοῦ οὐ ἐκ τοῦ τὸ Δωρικοῦ πλεονασμοῦ τῆς νῆ συλλαβῆς, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐγώνῃ. 573, 19. 641, 51. 1359, 32.

τυννοῦτον ἀντὶ τοῦ μικρὸν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 116, 36.

τυπτῶ τυπτήσω, ὅτι ἐκ τοῦ τυπῶ δευτέρου μέλλοντος παρῆται. 450, 29.

τίπωμα χαλκόπλευρον τὸ χαλκοῦν κιβώτιον. 1169, 32.

τυραννίς ἡ παράνομος βασιλεία. 202, 22.

τύραννος, ὅτι οὐκ οἶδεν Ὀμηρος τὴν λέξιν, καὶ ὅτι πάλαι μὲν πᾶς βασιλεὺς ἐλέγτο, ὕστερον δὲ τοῖς μὴ κατὰ νόμον ἄρχουσιν ἀπεκληρώθη τοῦτομα. 1839, 9.

τυρβάζειν τὸ ἀνακυκλᾶν πράγματα πολιτικά καὶ ὑπὲρ τοιούτων μεριμνᾶν, ὅτι παρὰ τὴν τύρβην λέγεται. 620, 11. 1626, 29.

τύρβη ὅτι παρὰ τὸν τυρὸν λέγεται, ὅθεν καὶ τὸ τυρεύειν ἀντὶ τοῦ κακομηχανῶς πολιτικά πράγματα κυκλᾶν, καὶ ὅτι καὶ σύρβη διὰ τοῦ σ λέγεται. 620, 9. 13. 871, 61. 1626, 30.

τυρεύειν τὸ κακομηχανῶς ἀνακυκλᾶν καὶ στρέφειν πράγματα πολιτικά, ὅτι παρὰ τὸν τυρὸν λέγεται. 620, 9. 13. 871, 61. 1626, 29. ζῆται τὸ τύρβη.

τυρόκνηστις, σκεῦος μαγειρικών. 871, 60. 872, 11.

Τύρος, ὄνομα πόλεως, βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τοῦ τυρὸς προσγορικοῦ. 907, 10.

τυρὸς ὅτι γάλα ἐστὶ ξηρόν. 620, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τηρῶ λέγεται τροπῇ τοῦ ἦ εἰς ὤ. 620, 18. ἀλλαχού δὲ ὅτι παρὰ τὸ τέρσειν, ὅ ἐστι ξηραίνειν ἐνδέχεται ἐτυμολογεῖσθαι. 1626, 27. 31. καὶ ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσιν τοῦτομα. 1656, 64.

Τυρταῖος ποιητῆς ἐρεθιστικὸς εἰς μάχην τοῖς ἑαυτοῦ ἐπεισι. 386, 3.

Τυρῶ, Σαλμωνέως θυγάτηρ, ὅτι μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον παρὰ Διωνεῖ τῷ πατραδέλφῳ

τρεφομένη ὑπὸ Ποσειδῶνος διακορεύθη, εἶτα Κρηθεὶ πατραδέλφῳ καὶ αὐτῷ ὄντι ἐξεδόθη πρὸς γάμον. 1685, 5. καὶ ὅτι ἐκ μὲν Ποσειδῶνος ἔσχε Πέλλαν καὶ Νηλέα, ἐκ δὲ τοῦ ἀνδρὸς Κρηθέως Αἴσωνα καὶ Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. 1680, 61.

τυροῦντες ἢ τυρώντες, εἶδος ἄρτων οἷς τυρὸς ἐγκατεμύμκτο. 975, 50.

τυτθὸν τὸ μικρὸν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιθέων βρεφῶν τροπῇ τοῦ ἰ εἰς ὤ. 117, 13. καὶ τυτθὸν βρέφος τὸ ἐπιτίθειον. 610, 24. καὶ ὅτι τὸ τυτθὸς ἀρσενικὸν ἐπίθετον κατὰ θηλυκοῦ προσγορικοῦ λέγεται, οἷον ἐν τῷ, κατὴν τις τυτθὸν ἐπέσχε, Ἰλ. χ', 494. 1282, 43.

τυφεδανὸς γέρον ὅτι παρὰ τὸν τύφον λέγεται τὸν ἐκ τοῦ πολλὰ εἰδέναι, ἢ παρὰ τὸ τυφεῖν, ὅ ἐστι καλεῖν. 1431, 40. ζῆται τὸ τυφογέρων.

τυφλὸς ὅτι ἐκ τοῦ τίπους ἱλλῶν ἔχειν λέγεται τροπῇ τοῦ π εἰς φ. 561, 16. καὶ ὅτι τυφλὸς ἀντὶ τοῦ τυφλοποιῶς ὁ ἔρως εἶναι λέγεται. 1672, 31. καὶ ὅτι τυφλὸς ἑαυτοῦ γυναικὸς λέγεται, καθ' ὃν μηδὲν περὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς λέγεται. 1558, 17. καὶ ὅτι, τυφλῷ οὐ μέτεστι κατόπτρου, παροιμιακῶς λέγεται. 1587, 46.

τυφλοστόματα Νεῖλου, ὅτι ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἐμφαίνεται, ὡς ἐνδέχεται καὶ στόματα καὶ ὀφθαλμοὺς λέγεσθαι τὰς τῶν ποταμῶν ἐκβολὰς. 160, 17. 308, 42.

τυφλοῦν τινα, καὶ τυφλοῦν τινα ὀφθαλμοῦ. 1675, 4.

τυφογέρων ὅτι παρὰ τὸν τύφον τὸν ἐκ τοῦ πολλὰ εἰδέναι λέγεται, ἢ παρὰ τὸ τυφεῖν, ὅ ἐστι καλεῖν, ὃ παρηκολούθει τοῖς νεκροῖς, οἷς οἱ γέροντες προσεγγίζουσι. 1431, 39.

τύφω τὸ καλεῖν. 345, 39.

Τυφῶν, δαίμων τις Γηγενῆς ἐκατογέφυλος πλαττόμενος, ὃς ἀντίπαλος τῷ Δι' Ἡρας βουλή ὑπὸ τῆς Γῆς ἀναδοθεὶς καὶ κατακταρυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς τῇ Σι-

κελική Αἴτην ὑποκαταβληθῆναι
 μυθεύεται, ὅθεν ἀναδίδουσαι τὰ
 ἐκεῖ πυρὰ, καὶ περὶ τοῦ κατ' αὐ-
 τὸν μυθολογήματος ἐρμηνεία διε-
 οδική· καὶ ὅτι εἰς Θερμόν ὑπό-
 γειον πνεῦμα ἀλληγορεῖται ὁ Τυ-
 φῶν, ὅθεν καὶ παρὰ τὸ τυφῶν
 ἐτυμολογεῖται. 157, 41. 345, 28.
 καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος,
 ὧν τὰ κατὰ μέρος εἰσὶ ταῦτα, ὅτι
 ἀρχικόν τινα καὶ πολυτίστορα ἄν-
 θρωπον ἐπαγορεύει γεγονέναι τὸν
 Τυφῶνα τὸ περὶ τῶν ἑκατὸν κε-
 φαλῶν μυθολόγημα. 123, 41. καὶ
 ὅτι ὁ Ἡρόδοτος ὡς βασιλέως μέ-
 μνηται τοῦ Τυφῶνος. 364, 20. καὶ
 ὅτι οἱ μὲν τινες ἐν τῇ κατακε-
 κανυμένη τῇς Μυσίας χώρα πλάτ-
 τουσιν γεγονέναι τὰ κατὰ τὸν Τυ-
 φῶνα, οἱ δὲ ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ἄλλοι
 ἀλλαχοῦ, ὧν τινες καὶ δράκοντα
 γεγονέναι τὸν Τυφῶνα μυθεύου-
 σιν, εἴτα εἰς ποταμὸν μεταβλη-
 θῆναι, ἐρμηνεία διεδοδική. 346,
 24, 38 — 46. καὶ ὅτι ὁ Τυφῶν
 καὶ Τυφῶς διὰ τοῦ σ' μετὰ πε-
 ρισπωμένου τόνου λέγεται, καὶ
 Τυφῶν δὲ καὶ Τυφῶνις, καὶ
 ὅτι ἐκ τοῦ Τυφῶν κέκερται τὸ
 Τυφῶν. 346, 3 — 7. 1650, 49.
 καὶ ὅτι τὸ Τυφῶν διὰ τὸ καὶ
 Τυφῶς ἐν δικαταληξίᾳ λέγεσθαι
 μόνον τῶν εἰς ὧν περισπωμένως
 ληγόντων οὐκ ἐκλήθη διὰ τοῦ ντ.
 346, 16. καὶ ὅτι τὸ Τυφῶς διὰ
 τοῦ σ' λεγόμενον αἶν διὰ τοῦ ὦ
 μεγάλου γράφεται. 1271, 8.
 τυχάδιον ὅτι ἐκ τοῦ τύχαιον ὑπο-
 κεκόρισται, ὡς ἐκ τοῦ ἑλαϊον τὸ
 ἐλάδιον. 1552, 31.
 τυχεῖν ὅτι ἀντίστροφόν ἐστι τῷ
 βαλεῖν, οἷον ἐν τῷ, εἰ καὶ ἐγώ
 σε βάλοιμι τυχῶν μέσον δέξει
 δουρὶ, Ἰλ. π', 623. 1078, 45.
 τυχεῖν τὸ κατὰ τύχην εὑρεῖν, οἷον
 ἐν τῷ, τύχε γὰρ ψαμάθοιο βα-
 θείης, Ἰλ. ε', 587. 584, 35. καὶ
 ὅτι τυγχάνειν λέγεται τι ἀντὶ τοῦ
 κατὰ τύχην γίνεσθαι καὶ εὐτυ-
 χῶς ἀποβαίνειν, οἷον ἐν τῷ, καί
 μοι μάλ' ἐτίγχανε πάντα, Ὀδ.
 ξ', 231. 1760, 62.
 τυχήω τυχῶ, ζῆται τὸ, τυχῶ τυ-
 χήσω.
 τύχη, μέση λέξις, ὅτι διὰ προς-

θήκης τοῦ ἀγαθῆ ἢ κακῆ διακρί-
 νεται. 651, 27. ἐν δὲ συνθέσει διὰ
 τοῦ ἐν ἢ δυς μορίου. 200, 11. καὶ
 ὅτι τὸ τῆς Τύχης ὄνομα οὐκ οἶ-
 δειν Ὀμηρος. 878, 7. 1494, 23.
 καὶ ὅτι κλίμαξ ἦν τύχης σύμβο-
 λον Πιττακῷ τῷ φιλοσόφῳ, ζῆται
 τὸ Πιττακός.
 τυχήσας ἀντὶ τοῦ τυχῶν ἢ κατὰ
 τύχην συναντήσας ἐν τῷ, Λακε-
 δαίμονι δῶκε τυχήσας, Ὀδ. φ', 13.
 1899, 48. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τυχῶ
 δευτέρου μέλλοντος ἀνδραμόντος
 εἰς ἐνεστώτα κεινέται. 450, 28.
 Τυχίος σκυτοτόμος Ὀμηρον τὸν
 ποιητὴν ὑποδεξάμενος, ἱστορία·
 καὶ ὅτι παροξύνεται τοῦνομα ὡς
 τριβραχυ. 678, 14. 39.
 τύχος, λιθοξοικὸν σιδήριον, ὅθεν
 ἀποτυχίσαι τὸ πελέκισαι. 967, 21.
 τυχῶ τυχήσω, δεύτερος μέλλων εἰς
 ἐνεστώτα περισπωμένως κινόμε-
 νον ἀνηγμένος. 450, 28. 682, 36.
 τύχῳμι ἀντὶ τοῦ τύχοιμι ἐκτάσει
 τῆς παραληγοῦσης. 1279, 48.
 τύψαι, τρῶσαι, πληῖσαι, οὐτάσαι,
 ὅτι διαφέρουσι τοῦ βαλεῖν. 1820, 2.
 τῶ λήγοντα ῥήματα δι' ἐνὸς τ' γρα-
 φόμενα ὅτι παραλόγως βαρύνον-
 ται, οἷον ἄντω, λίτω, πέτω· τὰ
 γὰρ πλείστα τῶν εἰς τῶ περι-
 σπῶνται, οἷον αἰτῶ, κρατῶ, πα-
 τῶ, φοιτῶ· καὶ ὅτι τὸ ἀνύτω
 καὶ ἀρύτω ἐκ τοῦ ἀνύω καὶ ἀρύω
 γέγονασι προσθέσει τοῦ τ'. 764,
 24. 30. 33.
 τῶ ληγόντων προστακτικῶν τρίτου
 προσώπου παραληκτικὰ φωνήεν-
 τα, ὅτι τῶν εἰς ὧν δξυτόνων
 μετοχῶν τὸ τρίτον τῶν προστα-
 κτικῶν διὰ τοῦ εἰτω καταπεραιοῖ,
 οἷον ἐλθῶν ἐλθέτω, σχῶν σχέ-
 τω, εἰπῶν εἰπέτω, τῶν δὲ εἰς
 σ' ληγουσῶν διὰ τοῦ ἦτω, οἷον
 σφαγῆς σφαγήτω, καὶ τοῦ θείς
 οὖν θήτω, καὶ τοῦ εἰς ἦτω, οὐ
 μὴν θέτω καὶ ἔτω. 1755, 63 —
 1756, 5.
 τῷ, ἄρθρον δοτικῆς προσκείμενον
 κατ' ἀρχὰς χρονικῶν τινῶν ἐπιρ-
 ρημάτων, οἷον τῷ τότε, τῷ
 τέως, τῷ μεταξύ. 759, 59.

τῷ κέ τοι, ἤγουν οὕτως ἂν σοι.
 1819, 4.
 τῷ κεν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἂν. 1171, 8.
 1236, 24. 1277, 25.
 τῷ μεταξύ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ με-
 ταξὺ χρόνῳ, Ἀττικῶς. 759, 60.
 τῷ ῥα, ἤγουν διὰ δέ. 1011, 27.
 τῷ τέως, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τέως
 χρόνῳ, Ἀττικῶς. 759, 59.
 τῷ τότε, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τότε και-
 ρῷ, Ἀττικῶς. 759, 59.
 τῷ θεῷ, ἀντὶ τοῦ τὰς θεᾶς Ἀττι-
 κῶς περὶ Δήμητρος καὶ Κόρης
 λεγόμενον. 723, 20.
 τῷ τὸ λαμβάνω, ὅτι τῷ τῷ κλί-
 νεται κατὰ τὴν δευτέραν τῶν πε-
 ρισπωμένων. 244, 1. 980, 4. 7.
 τῷ κίδιον, ἤγουν τὸ οἰκίδιον.
 482, 21.
 τῶλος λήγοντα ἀρσενικὰ ὑζύνονται,
 οἷον Αἰτωλός, Ἀμαρτωλός. 311, 17.
 τῶμισυ ἀντὶ τοῦ τὸ ἡμισυ κατὰ
 κρᾶσιν. 243, 37.
 τῶν προτέρων ἐτέων, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
 τῶν προτέρων ἐτῶν, κατ' ἑλλει-
 ψιν τῆς ἐπὶ προθέσεως. 879, 25.
 τῶς δξυτόνως ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὅθεν
 τὸ ὡς ἀποβολῇ τοῦ τ'. 429, 31.

Ἀρχὴ τοῦ Υ' στοιχείου.

ὃ τὸ στοιχεῖον ὅτι ἦμ λέγεται Αἰο-
 λικῶς μετὰ ψιλοῦ πνεύματος. 1192,
 20. καὶ ὅτι τὸ ὁ εἰς ὃ τρέπεται
 Αἰολικῶς. 27, 37.
 ὃ αἰὼν ἀντὶ τοῦ σιαγὼν ἀπελεύσει
 τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου. 842, 52.
 ὃ ἄδεις, ὕστρα τινὰ ἐπὶ τῶν τοῦ
 Ταύρου κεράτων διὰ τὸ ἐμφερέες
 τῷ ὃ στοιχείῳ εἶναι τὸ σχῆμα
 τῶν τοῦ Ταύρου κεράτων, ἢ πα-
 ρὰ τὸ ὑετοὺς ἐπισημαίνεσθαι δι'
 αὐτῶν· καὶ ὅτι Ἀσδωνίδας Νίμ-
 φας Διονίσσου τροφούς γεγονέναι
 αὐτὰς μυθεύουσιν τινες, ὅθεν
 καὶ τὸν Διόνυσον ὕμνῳ κληθῆναι
 φασὶν, ἐρμηνεία διεδοδική. 1155,
 58. ζῆται τὸ, ὕας υἱὸς Ἀτλαντος.
 ὃ αἶνα, θηλυκὸν τοῦ ὅς υἱός, ὅτι
 κατὰ τύπον καὶ οὐκ ἐκ παραγω-
 γῆς ἔχει τὴν παραλήγουσαν δι-
 φθογογόν. 1129, 23.
 ὃ ἀκινθός ἄνθος ἐκ τοῦ ἐνέντος
 ἐκ τῆς τοῦ Αἰαντος πληγῆς αἵ-
 ματος μυθεύεται ἐκφύναί. 285, 34.
 Nnn 2

δαλος δτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1390, 52.

Ῥάμπολις, πόλις Θωκίδος ἐκ τοῦ εἰς αὐτὴν ἐκπεσεῖν τοὺς ἐκ Βοιωτίας Ῥαντας οὕτως ὀνομασθεῖσα, καὶ δτι Ῥαν πόλιν ἐν παραθίσει λέγεσθαι τινες νομίζουσι. 275, 3.

Ῥαντες, ἔθνος Βοιωτικὸν, καὶ ὅτι οὕτως ἐκλήθησαν πάλαι ποτὲ οἱ Αἰτωλοί. 311, 13.

Ῥας, υἱὸς Ἀτλαντος, δτι δῆγματι ὅφρως ἀπέθανεν, ἐφ' ᾧ αἱ ἀδελφαὶ Ῥάδες πενθοῦσαι κατηστερίσθησαν, μῦθος διεξοδικός. 1155, 44.

Ῥβάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν, ἥγουν ὑποτιθέναι, ἐτέρω ἐρμηνείᾳ τὸν λόγον, ἢ τὴν δημογορίαν περικόπτειν τῷ λέγοντι καὶ κωλύειν διὰ κραυγῆς· καὶ δτι ψιλοῦται ἡ λέξις ὡς Αἰολικῇ, καὶ δτι ἐκ τοῦ ὑποβάλλειν γέγονε συγκοπὴ καὶ τροπὴ τοῦ π' εἰς β'. 106, 13. 1172, 16. 34. 59.

Ῥβριν ἔχειν ἀντὶ τοῦ ὑβρίζειν ἢ ὑβριστὴν εἶναι παρ' Ὀμήρῳ περιφραστικῶς. 1806, 64.

Ῥβρις δτι εὐνομία ἀντιτίθεται ἐν τῷ, ἀνθρώπων Ῥβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, Ὅδ. ρ', 487. 1829, 35.

Ῥβριστῆς ἐν ἴσῳ τῷ λόγος. 951, 30. ἀλλαχού δὲ ὅτι ὑβριστῆς ὁ κακολογῶν, μάλιστα δὲ ὁ αἰσχρουργῶν, ἐπεὶ καὶ Ῥβρις οὐ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἔργοις γίνεται. 1413, 24.

Ῥγεία δτι παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγεται, οἶονεῖ ὑγρεῖα. 880, 63. 1559, 52.

Ῥγιαίνειν ἐν ἴσῳ τῷ φρονεῖν. 727, 40. 860, 3.

Ῥγιάτης, δτι καὶ οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Διόνυσος πρὸς αἶνγμα τοῦ ὕψιστου εἶναι τὸν οἶνον συμμέτρως πινόμενον. 1624, 37.

Ῥγίης καὶ Ῥγεία δτι παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγονται. 1559, 52. ζῆτει τὸ Ῥγεία.

Ῥγίης λόγος ὁ ἀκολόβωτος καὶ ἀπαραιοίητος ἢ ὁ συντετός. 727, 39.

Ῥγμα ληγόντων οὐδετέρων ἀναλογία, οἶον αἰδύγμα, κινύγμα. 472, 44.

Ῥγρᾶ, θηλυκὸν ἐπίθετον, δτι κα-

τα μόνας λεγόμενον τὴν θάλασσαν σημαίνει. 787, 33.

Ῥγρᾶ κέλευθα δτι πρὸς διαστολὴν τῆς διὰ ξηρᾶς κελυθου λέγονται πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι τὸ κέλευθα ἐκ τοῦ κέλευθοι μεταπέπλασται. 108, 16.

Ῥγρὸν ἐν ἴσῳ τῷ ὑγίης, ἐπεὶ καὶ ὑγεία καὶ ὑγίης παρὰ τὸ ὑγρὸν λέγονται. 880, 62.

Ῥγρὸν γάλα δτι πρὸς διαστολὴν τοῦ τυροῦ λέγεται, ὅς γάλα πεπηγὸς ἐστὶ. 620, 3.

Ῥγρὸν δάκρυον, δτι ᾧ λόγῳ θάληρον, τοῦτω καὶ Ῥγρὸν δάκρυον ἐπιθετικῶς λέγεται. 217, 3.

Ῥγρὸν ἔλαιον τὸ διατρεῖν ἐν Ῥγρότῃ τὰ ἀλειφόμενα σώματα, ἢ τὸ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ πύκτητα μὴ ἀποκρυσταλλούμενον τῷ ψυχρῷ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1300, 58. 1552, 26.

Ῥγρὸν ὕδωρ δτι πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ παγετοῦ λέγεται παρ' Ὀμήρῳ. 1505, 24.

Ῥδατᾶ τινὰ ἐν διαφόροις τόποις, καθ' ὧν ὤμνον οἱ ἐγχώριοι, ἱστορία. 336, 12. καὶ περὶ ψυχρῶν ὕδατων κατὰ διαφοροὺς τόπους ἱστορία. 1263, 43. καὶ ὅτι καὶ παιδογόνα τινὰ Ῥδατὰ καὶ ἑτερά τινὰ ὕγωνα ἱστοροῦνται. 1042, 2.

Ῥδάτεσσιν ἀντὶ τοῦ Ῥδασι ποιητικῶς, ὡς καὶ δουράτεσσιν ἀντὶ τοῦ δούρασι. 906, 19.

Ῥδατος καὶ Ῥδασι πλάγαι ὅτι ἐκ τῆς Ῥδας σεσημημένης εὐθείας κινῆνται. 1606, 64.

Ῥδατοσύνη, ὄνομα Νηρηίδος τινὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. 437, 21.

Ῥδὴ πόλις, βασιλεῖον Ἀνδίας, ἢ ὕστερον Σάρδεις, ἐν ἣ ᾤκει Ὀμφάλη. 267, 19. 597, 12. 678, 12. ἀλλαχού δὲ δτι Ῥδὴ Σάρδεων ἀκρόπολις. 366, 17. 29. 1212, 20.

Ῥδνα δτι οὐκ ἐκ σπέρματος φύονται. 1017, 19.

Ῥδραυλὶς, μουσικὸν τι ὄργανον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν ὅμοιον κλεψύδρᾳ. 1157, 46.

Ῥδρήνασθαι ἀντὶ τοῦ λούσασθαι καὶ νίψασθαι, Ὅδ. δ', 750. ρ', 48. 58. 1516, 48.

Ῥδροπότης, δτι οἱ Ἀττικοὶ ἐξέτεινον τὴν παραλήγουσαν τοῦ ὑδροπότης, ὡς καὶ τοῦ αἵματο-

πότης. 1716, 36. καὶ περὶ ὑδροποτῶν τινῶν ἀνθρώπων ἱστορία. 916, 46.

Ῥδρος, εἶδος ὄφρως, καὶ περὶ Θεραπείας τοῦ ἐξ αὐτοῦ δῆγματος. 329, 40—330, 5.

Ῥδωρ τὸ στοιχεῖον δτι φύσει μέλαν εἶναι ἐλέγχεται τῷ ἐκ τῆς τῶν ξύλων ἱκμάδος μέλανα καπνὸν ἀναδίδουσαι. 1041, 58.

Ῥδωρ παρὰ τὸ Ῥω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ δ'. 106, 27. καὶ ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνεται, πῇ δὲ συστέλλεται τὸ ἀρτικὸν ὑ τοῦ ὀνόματος. 337, 26. 497, 26. 557, 4. 1662, 2.

Ῥδωρ ἄλμυρον ἐφεστηκὸς ποτίμῳ ρέιματι, καὶ δτι καὶ ὕδωρ κρήνης τινὸς οἶνω οὐ συγκρινῶται, ἱστορία. 343, 6. 10.

Ῥδωρ ἄριστον, δτι ἄριστον ὕδωρ τὸ κατὰ χειρῶν δεδομένον ἐφη τις παρῆσις. 1402, 47.

Ῥδωρ καὶ γαῖα γενέσθαι, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα διαλυθῆναι. 668, 53.

Ῥδωρ χρυσοῦν λεγόμενον παρὰ Πέρσαις οὐ μόνον τῷ βασιλεῖ ἐξῆν πίνειν, ἱστορία. 1229, 19.

Ῥδωρ ψυχρὸν δτι ἐπισχετικὸν αἰμορροῖας, καὶ περὶ διαφορῶν ἐπιθέτων τοῦ ὕδατος ἐκ διαφορῶν ποιότητων τοῦ ὕδατος εἰλημμένων. 1553, 18—27.

Ῥεῖ, ῥῆμα ἀπρόσωπον, δτι καθ' αὐτὸ ἐλλειπῶς λέγεται, ὡς δὲ Ζεὺς, ὡς γράφεται Ὅδ. ξ', 457., ἐντελῶς λέγεται· καὶ δτι καὶ ἐν τῷ θοντος πολλοῦ, παρὰ Ξενοφῶντι ὑπακούεται ἢ νεοτοῦ γενεῆς, ἢ ἢ καταπίνοντος πολλοῦ νεοτοῦ ἢ πολλὰ θοντος τοῦ Διός. 1769, 37.

Ῥεῖα κρεῖα δτι εὐφραστά εἰσι διὰ τὴν πιμελήν. 1753, 20.

Ῥεῖν τὸ βρέχειν, δτι παρὰ τὸ Ῥ, ὃ δηλοῖ τὸ πέμπω, λέγεται. 890, 44.

Ῥετὸς ἐν αἰθέρᾳ, συμβολικῶς ἀντὶ τοῦ δάκρυα χωρὶς προϋπαρξέσης λύπης. 1884, 58.

Ῥζω λήγοντα ῥήματα τῷ ὤ ψιλῷ παραλήγοντα δτι τὰ μὲν πλείστα βαρύνονται, οἶον τρύζω, γρύζω, κλύζω, ἀτύζω· ἐνρίσκονται δὲ τινα καὶ περισπώμενα, ὧν καὶ προκατάρχει ὄνομα, οἶον τὸ κρόζω

τοῦ κορυζῶ, καὶ τὸ φύζα τοῦ
φυζῶ. 1746, 18. καὶ ὅτι τῶν διὰ
τοῦ υζω τινὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ
νω παράγονται, ὅσον κνώ κνύ-
ζω, τρώω τρώζω, ἐρπύω ἐρπύ-
ζω. 1746, 5. τινὰ δὲ ἐκ περισπω-
μένων, ὅσον κλῶ κλύζω, ἀτῶ
ἀτύζω. 1007, 19. ἃ καὶ τῆς τρι-
της εἰσὶ συζυγίας, εἰ καὶ τὸ κνω-
ζηθμὸς ὄνομα οὐκ ἐκ τριτοζύγου
δοκεῖ παρῆχθαι. 1746, 20.

Υης ὁ Διδνυσος, ἀπὸ Ὑάδων τῶν
ἐκείνων τιθνησάντων, καὶ ὅτι
ὁ Υης ἐπικλησίς ἐστι τοῦ Σα-
βαζίου. 1155, 63.

νι ἀκρογογος ὅτι οὐχ' εὐρίσκεται
πρὸ συμφωνίου. 938, 43. 1047,
54. 1224, 58.

νιᾶ ληγόντων τινῶν ὑπερδισυλλά-
βων προσοδία, ὅτι τὸ ὀργυιὰ
καὶ ὀργυιὰ κατὰ μὲν τὴν παλαιάν
Ἀτθίδα προεπαροξύνοντο, ὡς
καὶ τὸ Ἀρπυια καὶ Εἰλειθνια,
οἱ δὲ νιώτεροι κατήγαγον αὐτῶν
τὸν τόνον. 1631, 29. 1653, 3.

νιάσιν ἀντὶ τοῦ νιοῖς, ἀναλόγως
τῷ πατράσι, μητράσι καὶ θυγα-
τράσι. 571, 23. 630, 22. 1348, 26.

νί, φωνὴ δισύλλαβος δοτικῆς πτώ-
σεως, ὅτι εἰ μὲν προπερισπᾶται,
ἀπὸ τοῦ νίμι τρισυλλάβου συγκέ-
κοπται, εἰ δὲ παροξύνεται, ἐκ
κράσεως τῶν δύο ἰ γέγονεν.
348, 33.

νκος νκι νκα λήγουσαι πλάγαι ὅτι
πῇ μὲν ἐκτείνουσι, πῇ δὲ συστέλ-
λουσι τὸ παραλήγον ὃ κατὰ τὸ
μέτρον, ὅσον κήρυκος, δοῖδνκος,
δρυγος. 1108, 49.

νίδς ὅτι παρὰ τὸ νειν λέγεται. 1384,
59. καὶ ὅτι καὶ ὅς διὰ μόνου
τοῦ ν γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ
φύω ἢ ὕω, ὃ ἐστὶ βρέχω. 22,
43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ νίδς, εἴτε
παρὰ τὸ ἔω ἢ γον βρέχω εἴτε
παρὰ τὸ φύω λέγεται, διὰ τοῦ
ὃ μόνου ὥφειλε γράφεσθαι, πρὸς
δὲ ἀποφωγὴν συνεμπτώσεως προς-
ελαβε τὸ ι. 1459, 48. καὶ ὅτι
τὸ νίδς πρόσκειται τοῖς κτητικοῖς
πρὸς διαστολὴν, ὅσον Καπανήιος
νίδς ὁ τοῦ Καπανέως, πρὸς πε-
ριορισμὸν τῶν ἄλλων, ὧν ἐκ-
κρητο ὁ Καπανεύς. 483, 34.

νίος γενική καὶ νίε δοτική ὅτι ἐκ

τῶν νίος καὶ νίμι κέκρανται.
210, 22. ζῆται τὸ, νί φωνή δι-
σύλλαβος.

νλάειν ἀντὶ τοῦ ἐλακτεῖν, Ὀδ.
π', 5. 9. ὅτι συστέλλει τὸ ὕ. 1791,
63. 1792, 10. καὶ ὅτι τὸ νλάειν
προϋπάρχει τοῦ νλάσσειν, ὅθεν
τὸ ἐλακτεῖν. 1881, 17.

Υλακίδης, υἱὸς Ὑλάκου. 1758,
25.

νλακόμωροι κύνες οἱ δξύφωνοι
παρὰ τὸ μόρον, ὃ ἐστὶν ὀξύ, κατ'
ἐκτασιν τῆς μὸ συλλαβῆς, ἢ ὕλα-
κώμοροι οἱ περὶ τὴν ὕλακην με-
μορημένοι ἦγον πεπονημένοι, ἐρ-
μηνεῖα διεξοδική. 1749, 34. 1792, 10.

νλακτεῖν, ὅτι παρὰ τὸ νλάειν γί-
νεται νλάσσειν, ὅθεν ἐλακτὸς ὀ-
νομα, ἀφ' οὗ τὸ ἐλακτεῖν. 1791,
63. 1881, 17.

Υλάτης Ἀπόλλων ὁ ἐν Ὑλῃ, πό-
λει τινὶ Κυπριακῇ, τιμώμενος.
596, 45.

νλη λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα ὅτι
περισπῶνται καθ' Ἡρακλείδην, ὅς
καὶ τὸ σταφυλὴ ἡμαρτήσθαι λέ-
γει. 341, 35.

βλη τὸ ὀρεινὸν δάσος, καὶ ὅτι ἐκ-
τείνει τὴν ἀρχουσαν τοῦνομα.
396, 15. 596, 39. 688, 37. 917, 24.

Υλη, πόλις Βουωτίας καὶ ἑτέρα
Λοκρῖδος καὶ ἄλλη Κύπρου, καὶ
ὅτι πῇ μὲν ἐκτείνεται, πῇ δὲ συ-
στέλλεται ἢ παραλήγουσα τοῦ
ὀνόματος παρ' Ὀμήρῳ. 260, 8.
16. 596, 44.

νλήεις τόπος ὁ δασὺς καὶ βλην
ἔχων. 1125, 63. 1414, 57.

νληκοῖται θῆρες λέγονται παρὰ
τὸ ἐν ὕλαις εἶναι αὐτῶν τὰς κοί-
τας. 1031, 45.

νλλα λήγοντα ὀνόματα, ὅτι τὰ εἰς
λα ὀνόματα ὑπὲρ τὸ λ καὶ ἔτε-
ρον ἔχει λ, ὅσον Ἀνθύλλα, Σι-
βύλλα. 117, 45.

νλλος ληγόντων κυρίων ὑποκοριστι-
κῶν ἀναλογία, ὅσον Βάθυλλος,
Ἀρίστουλλος. 98, 9. 48.

Υλλος, ποταμὸς ἰχθυοῖς ῥέων με-
ταξὺ Θυατείρων καὶ Σάρδεων.
1212, 55.

νλος καὶ νρος λήγοντα ὀνόματα ἐκ
τοῦ ἢ τραπέντος ἔχοντα τὸ πα-
ραλήγον ὃ, ὅσον ἄλμη ἄλμυρος,
στήλη στύλος. 849, 62.

ὕμ τὸ ὕ τὸ στοιχεῖον ἔλεγον οἱ Αἰο-
λεῖς μετὰ ψιλοῦ πνεύματος.
1192, 20.

ὕμναιος, ᾧδὴ τις γαμήλιος πα-
ρὰ τὸν ὕμνον λεγομένη οἶον ἐλ
ὕμναιος, ἢ παρὰ τὸ ὅμου ναῖεν
τοὺς συζύγους, ἢ παρὰ τὸν παρ-
θενικὸν ὕμνον, ἢ ἀπὸ Ὑμεναίου
νεανίου τινὸς παρθένους τινὰς
Ἀττικὰς ἐκ ληστοῦν ῥυσάμενον,
ἱστορία. 1157, 16 — 25.

ὕμῃ ἀντὶ τοῦ ὕμετέρα, καὶ ὕμῃ
κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ ὕμετέραν,
καὶ ὕμᾶ οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ ὕμέ-
τερα. 961, 31. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
ὕμῃ ἀντὶ τοῦ ὕμετέρα κατὰ δεύ-
τερον πρόσωπον, ἀμῇ δὲ ἀντὶ τοῦ
ἡμετέρα κατὰ τὸ πρῶτον. 1677, 42.

ὕμμι ἀντὶ τοῦ ὕμιν, ὅτι ψιλοῦται
καὶ ἐν δυοὶ μ' γράφεται Αἰολικῶς.
951, 7.

ὕμνείν ἀντὶ τοῦ κακολογεῖν ἀντι-
φραστικῶς. 634, 10. 790, 41.

ὕμνος ταῦτ' ὀπερ ᾧδὴ. 1163, 55.
καὶ ὕμνος ἐπὶ θρήνου παρ' Ἀνα-
κρέοντι. 928, 64. καὶ ὅτι βαρύν-
ται τοῦνομα παρὰ τὸν κανόνα τῶν
εἰς νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου
ληγόντων. 541, 43.

νμος λήγοντα, ὅσον ἔλος ἔλυμος,
ἐτὸς ἔτυμος. 1408, 11.

ὕμδς ὕμῃ ὕμδν, ἀντὶ τοῦ ὕμετέρος
ὕμετέρα ὕμετέρον. 574, 39. 1424,
24.

ννος ληγόντων προπαροξυτόνων ὀνο-
μάτων ἀναλογία, ὅσον πίσυνος,
θάρσυνος, δεσπόσυνος. 709, 52.

νω λήγοντα ῥήματα ἀπὸ ληγόντων
διὰ τοῦ νω κατ' Ἰωνικὴν ἢ Λω-
ρικὴν ἐπένθεισιν τοῦ ν, ὅσον θύω
θύνω, δύω δύνω. 154, 15. 171, 20.
621, 48. 718, 60. 831, 64. 1417,
10. 1714, 54.

νξ λήγοντα ὀνόματα πρὸς εὐφωνίαν
προσλαμβάνοντα τὸ ν πρὸ τοῦ
ξ, ὅσον ἱνξ ἱνγξ, φάρυξ φάρυγξ.
1873, 38.

νξ λήγοντα ἀπλὰ δισύλλαβα ἔχοντα
πρὸ τοῦ νξ ἐν τῶν ἀμεταβόλων,
ἢ δι' ὧν ἡ πρώτη συζυγία τῶν
βαρυτόνων ἐκφέρεται, ὅτι διὰ τοῦ
κ κλίνεται, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα
διὰ τοῦ γ, πλὴν τοῦ ὄνυξ ὄνυ-
χος. 1286, 40.

ὑξ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ γος κλινόμενα ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ προσλαμβάνουσι τὸ ν̄ πρὸ τοῦ γ, ὅσον φάρυγος καὶ φάρυγγος. 1635, 21.

ὑξ λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται, δισύλλαβα δὲ παροξύνονται, πλὴν τοῦ περὶ ὀξυνόμενου κατ' Ἀριστοταρχον. 229, 41.

υο λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ μονοσύλλαβων ῥηματικῶν παρηγμένα, ὅσον θῶ θῆος, φλῶ φλῆος, ὃ ἐστι φλυάρημα. 1746, 8.

ὑπάγειν ἀντὶ τοῦ ἐπεξάγειν ἐν τῷ, Ἐκτορα δ' ἐκ βελίων ὑπαγε Ζεὺς, Ἰλ. λ', 163. 837, 29.

ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἄγειν παρ' Ὀμήρῳ, ἄλλως δὲ τὸ ὑπάγειν δοτικῶς συντάσσεται. 1050, 54. 1301, 57.

ὑπαῖ ἴδεσκειν, ἀντὶ τοῦ ὑπέβλεψεν, Ἰλ. γ', 217. 406, 35.

ὑπαῖ νεφέων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη, ὃ ἐστὶν ἐποκάτω τῶν νεφῶν. 1065, 11. 1334, 24.

ὑπαιθα, ἥγουν ἐκ πλαγίου καὶ ἔξω τοῦ εὐθέως, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν καὶ ὑπαὶ τὸ ἰθὺ, ἥγουν ἐπὶ τὸ ὀρθόν, ἐν τῷ, ὑπαιθα δὲ τοιοῦτο λιασθεὶς φεύγειν, Ἰλ. φ', 255. 1030, 20. 1234, 11. 31. 1262, 61. 64.

ὑπαῖσσειν λέγεται ἰχθὺς τὴν φρεῖκα, ἥγουν ὑποτρέχειν τὴν τοῦ ὕδατος ἐπιφάνειαν. 1227, 13.

ὑπακούειν ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι ἐν τῷ, ἢ ἐξελεθέμεναι ἢ ἐνδεδεῖν ὑπακοῦσαι, Ὀδ. δ', 283. 1496, 10. καὶ ὑπακούειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀκούειν ἐν τῷ, καὶ τότε ἑλὼν Ὀδυσῆα προσσηύδων, ὃ δ' ἄρ' ἐμμαιπῶς ὑπάκουσεν, Ὀδ. ζ', 485. 694, 18. 1768, 15.

ὑπανδρὸι γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχειν λέγονται παρ' Ὀμήρῳ. 1568, 31.

ὑπαντᾷς ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας παρ' Ἀριστοφάνει. 1442, 1.

ὑπαρ ὅτι οἶονεῖ ὑπναρ λέγεται παρά τὸ τὸν ὕπνον αἰρεῖν. 1876, 60.

ὑπαρτικὰ ῥήματα ὅτι πολλοῦ ἑλλειπουσιν ἐν τῇ συντάξει. 75, 6.

ὑπαρχῇ ἐν ἴσῳ τῷ καταρχῇ, καὶ

ὑπάρχειν ἀντὶ τοῦ κατάρχειν. 241, 20. ὅθεν ὑπάρχειν εὐεργεσίας ἀντὶ τοῦ προκατάρχειν. 1961, 34.

ὑπασπίδια προποδίζων, Ἰλ. ν', 158. ἀντὶ τοῦ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐνόπλις ὀρχούμενος. 925, 62. 926, 4. καὶ ὑπασπίδια προβιβῶν, ἥγουν ἐπὶ τὴν ἀσπίδα κυρπτόμενον προβαίνειν. 1077, 62.

ὑπάτη πυρὰ τὸ μέσον καὶ ὑπέρτατον μέρος τῆς πυρᾶς. 1294, 9. ὑπάτη χορδὴ ἢ ὑπερτάτη ἐν μουσικοῖς ὄργανοις. 696, 17.

ὑπατος ὅτι ἐκ τοῦ ὑπέρτατος λέγεται κατὰ συγκοπὴν. 696, 13. 910, 22.

ὑπαυγος ὅτι ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ τοῦ αὐγῇ σύγκειται. 1440, 57.

ὑπείρεχεν ἀντὶ τοῦ ὑπερείχε. 569, 2.

ὑπείρων, κύριον παρ' Ὀμήρῳ, ὅτι ἐκ τῆς ὑπὲρ προθέσεως ὑπαῖρ ποιητικῶς λεγομένης παρῆται. 532, 44.

ὑπέκ τείχος, ἔξω ὑπὸ τῷ τείχει. 1263, 20.

ὑπεκπρολύειν, ὅτι ἐν τῷ, ἡμιόνους ὑπεκπρολύσαν ἀπήνης, Ὀδ. ζ', 88., ἢ ὑπὸ τὴν κάτω σχέσιν, ἢ δὲ ἐξ τὴν ἐκτός, ἢ δὲ πρὸ τὴν ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν ὑπαγορεύει. 217, 20. ὅθεν τὸ τὰ ἐπὶ ἀμάξῃ ἐξευγμένα ἔξω τοῦ ζυγοῦ ποιήσωντα εἰς νομὴν πέμπειν δηλοῦται. 1553, 14.

ὑπεκπρορῶειν, ὅτι ἐν τῷ, πολλὸ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορῶει, Ὀδ. ζ', 87. διὰ μὲν τῆς ὑπὸ ἢ κάτωθεν ἀνάδοσις, διὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ πρὸ ἢ ἐξόδος καὶ πρόοδος δηλοῦται τοῦ ὕδατος. 1553, 7.

ὑπεκφέρειν σάκος, ὅτι ἐν τῷ, ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, Ἰλ. θ', 268., ἢ μὲν ὑπὸ τὸ ἥρμα καὶ λεληθὸς, ἢ δὲ ἐξ τὴν ἐπὶ τὰ ἔξω φορὰν ὑπαγορεύει. 712, 41. καὶ ὅτι καὶ ἵπποι σπουδαίως κινούμενοι ὑπεκφέρειν λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείας ἵπποι, Ὀδ. γ', 496. ὅπου ἢ ἐκ πρόθεσις ὑπεροχῆς ἐστὶν ἐμφατικῇ. 1478, 6. 9.

ὑπέλεθρος ὁ τῶν ὕων κύπρος. 1821, 40.

ὑπελθεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποδύναι καὶ εἰσελθεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατῶν, ὅσον ὑπῆλθεν ὁ δαῖνα τὸν δαῖνα. 1547, 4. 1841, 39.

ὑπεμνήμυκα, ἐστέρνακα, τεταπίνωμαι, καταβέβλημαι, ἀπὸ τοῦ ἡμῶν διπλασιασμοῦ καὶ πλεονασμοῦ τοῦ ν̄. 1282, 24.

ὑπενεγκεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπομεῖναι. 1604, 1.

ὑπεξαγαγεῖν θανάτου ἀντὶ τοῦ ῥύσασθαι θανάτου. 1209, 30.

ὑπεξανασθῆναι τὸ κάτωθεν κατ' εἶθ' εἰς ὕψος ἀναδύναι. 217, 18.

ὑπεξελεῖν τὸ εἰς μέρος θεῖναι. 119, 34.

ὑπερ πρόθεσις ὅτι περιττότητα σημαίνει, καὶ ὅτι τῇ παρὰ ἰσοδυναμίᾳ ἐν τῷ ὑπερπρορῶν, ὃ δηλοῖ τὸν παρὰ τὸ δέον ἀνδριζόμενον. 1387, 64. καὶ ὑπὲρ πρόθεσις ἐν συνθέσει μετὰ τινῶν ῥημάτων ὑπεροχὴν ὑπαγορεύει, ὅσον ἐν τῷ ὑπερτρέχειν, ὑπερακοντίζειν, ὑπερειαίνειν. 1317, 43.

ὑπερ πρόθεσις τὸ ἔνεκα ἢ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἐν τῷ, τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, Ἰλ. η', 449. 690, 49.

ὑπερ θεόν, ἐν ἴσῳ τῷ ὑπερ μοῖραν. 1108, 31.

ὑπερ καπνοῦ κρεμάσαι, παροιμακῶς ἀντὶ τοῦ ἀμελεῖσθαι τι· ὅθεν καὶ ὑπερ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, ἐπὶ τῶν ἀργούντων καὶ καταμελόντων τέχνης τινός, ἐκ καπνοῦ δὲ καταθεῖναι ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἀξιώσαι. 750, 40. 1349, 62. 1802, 57.

ὑπερ μέγα λαῖτμα, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέγα κύμα ἢ ὑπεράνω μεγάλου κύματος. 1629, 3.

ὑπερ μόρον, ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον, εἶπουν πεπορμένον. 833, 25.

ὑπερ πᾶν τείχος, Ἰλ. μ', 289. ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ὑπερθεῖν παντὸς τοῦ τείχους. 905, 39.

ὑπερ πατρός ἵκετεῦσαι τινα, ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῦ πατρός. 1359, 34. ὑπερ σοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ σέ καὶ χερὶν σοῦ. 660, 29.

ὑπερ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων ἢ πλεονεκτούντων, καὶ περὶ τῆς ἐφορμῆς τῆς παροιμίας ἱστορία. 1591, 53.

ὑπεραῆς ἕλλα ἢ ὑπεράγαν ἢ ἐκ

τῶν ὑπερθεῖν ἄουσα, ἡγουν πνέουσα. 845, 19.
 ὑπέραι, σχοινία τινὰ, οἷς τὸ κέρας μετώχεται, ἢ τροχίλοι τινές, δθεν τὸ ἀφέντες τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκειν παρομιμακῶς λέγεται, καὶ ὅτι διὰ τὸ ὑπερθεῖν εἶναι οὕτω λέγονται, ἐρμηνεύει διεξοδική. 1534, 3, 25.
 ὑπεράκρια χωρία τὰ θρεῖν καὶ ὑπερέχοντα. 1636, 54.
 ἐπερανέχειν λέγεται ὄρος, ἡγουν ὑπερέχειν τῶν ταπεινότερων τόπων. 1020, 28.
 ὑπερβαίνειν ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνειν καὶ ἀντὶ τοῦ νικᾶν. 1317, 47.
 ὑπερβαλεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ βαλεῖν, καὶ ὑπερβαλεῖν ὄρος ἢ λόφον τὸ ἀνελθόντα ἐπὶ τὸ ἐκείθεν μέρος γενέσθαι. 1702, 27.
 ὑπερβάλλειν κυρίως τὸ ὑπερακοντίζειν ἢ ὑπεροῖστέυειν ἢ ὑπὲρ μέτρον δισκέειν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἐτέρων ὑπεροχῶν λέγεται καὶ προσέτι ἐπὶ ἀσυμμετρίας, δθεν ὑπερβολή. 1406, 45.
 ὑπερβάλλεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ἀναβάλλεσθαι. 1441, 61.
 ὑπερβασιαν, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ βαίνω, ἀλλ' ἐκ τοῦ βῶ μονοσυλλάβου ῥήματος κεινίηται. 915, 3.
 ὑπερβασία ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ βαίνω, ἀλλ' ἐκ τοῦ βῶ βήσω λέγεται. 915, 2, 4.
 ὑπερβασία, παρασπόνδῃσι καὶ ἀπλῶς ἁμαρτία. 389, 33. 767, 53. 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑπερβασία ἢ τοῦ δέοντος παρὰβασις, καὶ ὅτι μέση λέξις ἐστὶν ἢ ὑπερβασία. 1317, 42, 47. καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπερβαίνοντων τὰ ὀρθότεια λέγεται τοῦτομα. 1464, 5.
 ὑπερβασίς εἶπουν ὑπερβιβασμός προθέσεως κατὰ σχῆμα λόγου, οἷον, τὸ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην, 'Ιλ. θ', 115. 702, 63.
 ὑπερβατόν ἐστι διακοπή λέξεως πρὸς μίμημά τιος ἐνεργείας ἐπιτηδευομένη. 1001, 24. καὶ ὅτι καὶ ὁ ἀναγραμματισμός ὑπερβατόν λέγεται. 773, 31. καὶ ὅτι δύο εἶδη ὑπερβατοῦ, τὸ μὲν ἐν λόγῳ κατὰ διακοπὴν ἐννοίας διὰ παρενθέσεως τινῶν, τὸ δὲ ἐν λέξει, ὑπερ ἀκύν-

ρωσ ὑπερβατόν λέγεται. 29, 74. 231, 10. 14. 493, 14. καὶ ὅτι τὸ ὑπερβατόν, οἷον τὸ, διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφορον ἔβησαν, 'Ιλ. θ', 343. ο', 1. Ἰακὴ διαίρεσις λέγεται. 889, 33.
 ὑπερβῆναι τὸ καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτεῖν. 767, 55.
 ὑπερβῆναι οὐδὲν, ὅτι ἐπὶ τε τοῦ δύναι καὶ τοῦ ἀπέναι τίθεται παρ' Ὀμήρῳ. 1732, 40.
 ὑπερβιον εἰχετάσθαι ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν αἰχεῖν. 1092, 18.
 ὑπερβιος θυμὸς ἢ ὀργή ἢ ἢ βία ψυχῆς. 1779, 20.
 ὑπερβιος ὕβρις ἢ ἐκ μεγαλοδυνάμων ἀνδρῶν γινόμενη ἢ ὑπερθεῖν πάσης δυνάμεως. 1423, 53.
 ὑπερβολή, σχῆμα λόγου· ὅτι αἱ ὑπερβολαὶ πιθανὰ εἰσιν, δταν τὸ μέτριον ἔχωσι. 1313, 24.
 ὑπερδέα δῆμον λέγει Ὀμηρος τὸν ἀπτόχον καὶ ὑπερκειμενον δέους· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὑπερδέα συνεκότη ἢ λέξις, ἄλλως γὰρ περισπᾶσθαι ὠφείλει, ὡς τὸ ὑγῖα ἀντὶ τοῦ ὑγία. 1108, 61.
 Ὑπέρεια, κρήνη πλησίον Φερῶν, πόλεως Θεσσαλικῆς, καὶ πόλις Σικελικῆς. 291, 39. 332, 13. 654, 18. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Ὑπέρεια πόλις Σικελίας ἢ ὕστερον Καμάρινα ἢ νῆσος πλησίον τῆς τῶν Κυκλάπων γῆς. 1549, 15.
 ὑπερενεγκεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπερερῆσαι καὶ ὑπερθεῖν φέρεσθαι. 1604, 2.
 ὑπερέπτειν, ὑπεσθίειν, ὑποσύρειν. 344, 40. 1234, 16.
 ὑπερεπυρρίσσει, τρίτον πρόσωπον ῥήματος ἐκ τοῦ πυρρὸς ὀνόματος συγκειμένου. 1139, 20.
 ὑπερέχειν χεῖρα τινὶ, ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω τινὸς θεῖναι ἐπὶ σκεπασμῷ καὶ βοηθείᾳ, ὑπερέχειν δὲ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ νικᾶν. 469, 1. 569, 3.
 ὑπερρηγορέων ὁ παρὰ τὸ καθῆκον ἀνδριζόμενος. 1388, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὑπερρηγορέων μέσως ἔχει τοῦ καλῶς καὶ τοῦ κακῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, κακῶς ὑπερρηγορόντες, δ πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν εὐλόγως ποτὲ ὑπερρηγορόντων. 1396, 47. καὶ τὸ ὑπερῆνωρ καὶ ὑπερρηγορέων ἐν ἴσῳ

τῷ ἀγῆνωρ κατὰ διττὴν ἐννοίαν, πῇ μὲν ἐπαινετὴν, πῇ δὲ ψεκτὴν. 1092, 61. 1396, 46.
 ἐπερήσει, ὑπερπέμψει εἶπουν ὑπερακοντίσει καὶ ὑπερβήσεται. 1388, 4. 1591, 49.
 Ὑπερησία, ὄνομα πόλεως Ἀχαϊκῆς. 291, 38. 332, 15.
 ὑπερηφανέοντες ἀντὶ τοῦ ὑπερφρονοῦντες. 879, 1.
 ὑπερήφανος ὅτι ἐκ τοῦ ὑπέρφανος λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ἥ. 314, 44. 617, 24. 854, 61.
 ὑπερθεσίς ἐνυπάρχουσα θετικοῖς τισὶν ὀνόμασιν ὅτι ὑπερθετικῶς αὐτὰ συντάσσονται ποιεῖ, οἷον ἐξοχος πάντων, ἀριδείκτος ἀνδρῶν· καὶ ὅτι αἱ ὑπερθέσεις τὴν μετὰ γενικῆς φιλοῦσι σύνταξιν. 258, 39. 44.
 ὑπερθετικά ἀντὶ τῶν συστολῶν θετικῶν, οἷον θεῶν δλοώτατος, ἀντὶ τοῦ ὀλοός ἐν θεοῖς. 76, 17.
 ὑπερθετικά ἀπὸ ὑπερθετικῶν κατ' ἐπίτασιν ὑπερθέσεως λεγόμενα, οἷον κυδίστατος ἐκ τοῦ κύδιστος. 215, 11.
 ὑπερθετικαὶ φωναὶ ἐν νοήμασιν θεωρούμεναι, οἷον τόσον καὶ ὅσον ἐν τῷ, τόσον ἐνερδ' Ἀτδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαλῆς, 'Ιλ. θ', 16. 1226, 8.
 ὑπερθορεῖν τὸ ὑπερβῆναι τι πηδῶντα καὶ τὸ ὑπερβολικῶς πηδῆσαι. 1196, 5.
 ὑπερθυμίστατος ἀντὶ τοῦ ὑπερθυμώτατος. 1441, 15.
 ὑπερθυμοὶ Ἰγαντες οἱ ὡς εἰπεῖν ἀγῆτορες ἢ μεγάθυμοι. 1568, 8.
 ὑπερθύριον τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς δ' αἱ ἄνω στρόφυγες ἀρμόζονται. 1570, 30.
 Ὑπερίδου σκῶμμα κατὰ Δημόνιον τοῦ Δημάδου τοῦ ῥήτορος. 1151, 9.
 ὑπερικταίνοντο ἀντὶ τοῦ ἀνελθόντο ἢ ὑπερεξείνουντο καὶ ἔγαν ἱκνόντο. 1936, 10.
 ὑπέρεινος ὑπερκεκαρμέντος καὶ τὰς ἱνας λελεπτυμέντος. 877, 13.
 Ὑπεριονίδης ὁ Ἠλῖος πατρωνμικῶς ὅτι ἐντελῶς λέγεται, Ὑπερίων δὲ κατὰ συγκοπὴν. 1710, 45.
 Ὑπερίων ὁ Ἠλῖος, ἢ πατρωνμικῶς ἐκ τοῦ Ὑπεριονίων συγκοπῇ δυοῖν συλλαβῶν, ἢ ἐπιθετικῶς παρὰ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς ἵεναι,

ἢ καὶ ὥφειλεν δύνεσθαι ὡς μετοχικὸν ὄνομα. 1190, 5. 1383, 36.

ὑπερκαταβῆναι ἀντὶ τοῦ ὅθεν τις ἀνέβη καταβῆναι. 1021, 10.

ὑπερκύδας ἀντὶ τοῦ ὅγαν ἐνδοξος, ὅτι διὰ τοῦ ντ κλίνεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυδαίνω λέγεται, ἢ ἐκ τοῦ κυδᾶεις κυδάεντος συγκόπεται, ἐρμηνεία διεξοδική. 445, 27.

ὑπερμαζᾶν τὸ ὅγαν τρυφᾶν, ὅτι παρὰ τὴν μάζαν, ὃ δηλοῖ τὴν τρυφήν. 1751, 62.

ὑπερμενέοντες ταῦτ' ὅπερ ἀγήγορες. 1855, 34.

ὑπερμετρία, μία τῶν ἑξ κακιῶν τοῦ ἔπους, καθ' ἣν θέσει μακρὰ συλλαβὴ ἀντὶ βραχείας λογίζεται. 353, 35.

ὑπέρμηκες, τὸ καὶ δολιχόουρον, πάθος τι στιχηρὸν, οἷον ἐν τῷ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πῦξ ἄγαθὸν Πολυδεύκεια, Ἰλ. γ', 237. 410, 28.

ὑπέρμορα, πληθυντικὸν τοῦ ὑπέρμορον, ἀντὶ τοῦ ὑπερμόρως ἢ ὑπὲρ μύρον ἐν παραθέσει, ὃ ταῦτόν ἐστι τῷ ὑπὲρ μοῖραν. 194, 43. 1193, 58.

ὑπέρμορον τὸ ὑπὲρ μέρος, ἡγοῦν ἱπὲρ τὸ καθῆκον. 1388, 1. ὑπεροπλίζεσθαι, καταθρασύνεσθαι εἶπουν ὑπερφανεύεσθαι. 389, 38. 1819, 31.

ὑπέροπλος ὁ αἰθάδης καὶ ὑπὲρ τὸ δέον θρασυνόμενος καὶ τοῖς ὅπλοις χρώμενος, καὶ ὑπεροπλία ἡ τοιαύτη κακία. 70, 11. 86, 28. 389, 38. καὶ ὑπέροπλον ἔργον καὶ ἔπος τὸ θρασὺ καὶ ὑπὲρ δύναμιν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασιν ὅπλων, ἀλλ' ὑπερβαίνοντων τῷ μεγέθει. 1012, 21.

ὑπερορᾶν ὅτι αἰτιατικῇ συντύσσεται παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς ἀσυνήθως. 725, 53.

ὑπερῤῥάγη αἰθήρ, ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ ἐκκεδύσθη ἢ διὰ ῥήξεως νέφους ἱλαμψε. 1061, 8.

ὑπερσυντελίκου παθητικοῦ περιφρασῖς διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. 878, 28.

ὑπερσυντελίκων πρόσωπα πρῶ-

τα εἰς ἣ λήγοντα Ἰατρικῶς ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰ Ἰωνικῶς λεγομένων κέκρανται, οἷον εἰρήκεια εἰρήκη, οἷς ὁμοφωνοῦσιν ἐνίοτε τὰ συστοιχα τρίτα, οἷον ἥδη ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε· καὶ ὅτι καὶ τὰ τρίτα τῶν ὑπερσυντελίκων διὰ τοῦ εἰν προφέρονται Ἰωνικῶς ἐκ τῶν διὰ τοῦ εἰν συναυροόμενα καὶ φυλάσσοντα τὸ ν, οἷον ἡσκεῖν ἥσκειν ἀντὶ τοῦ ἥσκει, οἷον καὶ τὸ ἥειν κατὰ τρίτον πρόσωπον παρὰ τῷ κωμικῷ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. 50, 27. 881, 62. 1946, 22.

ὑπερέσχεθεν ἀντὶ τοῦ ὑπερανέσχε καὶ ἀνέτειλε, περὶ ἡλίου λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ. 878, 12. καὶ ὑπερέσχεθε χεῖρα περὶ θείου λεγόμενον Ἰλ. ω, 374. ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω ἔσχε καὶ ἐσκέπασε. 1355, 3.

ὑπερσχεῖν τινὸς τὴν χεῖρα λέγεται ὁ θεὸς ἀντὶ τοῦ ὑπερανῶσχεῖν καὶ σκεπάζουσι εἶπουν βοηθήσαι. 760, 34. 1756, 50. ζῆτει τὸ ὑπερέσχεθεν.

ὑπέρτερα κρέα τὰ νωτιαῖα, ἢ τὰ ὑπεράνω τοῦ πυρὸς ἢ τὰ ἐξωθεν πρὸς διαστολήν τῶν σπλάγχνων. 1457, 9.

ὑπερτερὴ τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος οὕτω λεγόμενον. 1344, 39. 1550, 24.

ὑπέρτερον κῦδος τὸ ὑπερκεκείμενον τῶν ἄλλων, ἢ τὸ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ προσγινόμενον καὶ οἷον οὐράνιον. 1026, 44. 1035, 58.

ὑπέρτερος γενεῇ, Ἰλ. λ', 786. ἀντὶ τοῦ εὐγενέστερος, καὶ ἀπλῶς ὑπέρτερος ἀντὶ τοῦ νεώτερος κατὰ γλώσσαν Ἰωνικὴν. 884, 33.

ὑπέρτονον τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον. 249, 20. 780, 28.

ὑπερφερέστατος ὁ ἐπὲρ τοὺς ἄλλους φερόμενος τῇ ἀρετῇ. 1588, 44.

ὑπερφερής ὁ ἐπιδέχων τόπων ἢ ἐνδοξότητι. 1788, 15.

ὑπερφύλιος ὁ παρασπονδητής, καὶ ὁ πάροιος καὶ ὁ μέγας κατὰ διάφορον ἑτυμολογίαν, καὶ ἐρμηνεία διεξοδική τῶν διαφόρων ἐ-

τυμολογιῶν. 389, 29. 1400, 37. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὑπερφύλιος λέγεται καὶ ὁ μεγαλοφυῆς τὸ σῶμα, καὶ ὅτι οὐκ ἐφ' ὅθρην αἰ ἐπιτίθεται. 1618, 12. καὶ ὑπερφύλιον τὸ ὑπερήφανον καὶ καλόν. 1776, 34.

ὑπερφύλιος ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον. 930, 44. καὶ ὑπερφύλιος ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ ὑπερφυνῶς πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1829, 21.

ὑπερφρων ὁ ὑπὲρ τινος φρονῶν καὶ ὁ περιφρονῶν τινὰ εἶπουν καταφρονητικός. 54, 30. 696, 44.

ὑπερφῶ ὁ κατὰ στόμα οὐρανίσκος παρ' Ὀμήρῳ. 1282, 64.

ὑπερώησαν ἵπποι, ἀντὶ τοῦ δραδιοὶ ἔστησαν, ἢ ἀνεδόσαν εἶπουν ἀνεχώρησαν. 197, 42. 703, 3. 1126, 61.

ὑπερωιόθεν, ἐπιβόημα ἐκ τοῦ ὑπερώιον πεντασυλλάβου. 1409, 49. 1790, 13.

ὑπερώιον ὅτι ἐκ τοῦ ὑπερῶον γέγονε κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ι. 1409, 49.

ὑπερῶον ὅτι προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι. 272, 13.

ὑπερῶον τὸ ὑπερκεκείμενον ὦον, ὃ ἐστὶν οἶκημα κατὰ γλώσσαν· καὶ ὅτι ὥφειλε προπαροξύνεσθαι τοῦτομα διὰ τὴν σύνθεσιν. 272, 13. 1054, 3. 1420, 52.

ὑπέφηνε τραπέζην, ἦγον ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἔφηνε. 1826, 6.

ὑπήλατον, φάρμακον καθαρτικὸν τῆς κοιλίας. 1163, 40. καὶ ὅτι ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ἑλᾶν σίγκεται τοῦτομα. 1635, 42.

ὑπήνεικαν ἀντὶ τοῦ ἐπῆνεγκαν, ἐκ τοῦ ἐνείκω. 618, 3.

ὑπήνη ἡ ὅλη τρέχουσα τοῦ γενείου. 1353, 56.

ὑπηνήτης, ὅτι ἐν τῷ, πρῶτον ὑπηνήτης, ὁ ἄρτι γενείου ὑποπιμπλάμενος δηλοῦται διὰ τοῦ πρῶτος. 1658, 60.

ὑπηολίη στίβη ἢ ἐωθινή πάχη. 1810, 61.

ὑπηρέσιον καὶ ὑπηρεσία, ἐφ' οὗ κἀθνήνται οἱ ἐρέται, καὶ ὑπηρεσία ἢ δουλεία, ὅτι παρὰ τὸ ἐρέσσαν λέγονται. 1509, 14. 1591, 39.

ὑπιδόμενος, μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ὑ-

δέσθαι κατὰ μέσσην διάθεσιν λε-
γομένου φήματος. 86, 23.

ὑπὲρ ἄλλων στόμα τὸ ὑποβάλλειν
κλειόμενα καὶ ἐνδοκόντα τὸ χεῖλος.
1834, 53.

Ὑπὶος, ὄνομα ποταμοῦ Παφλα-
γονικοῦ, παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν
λέγεται. 75, 12. 532, 46. 1081, 53.

ὑπὶσχεῖσθαι ὅτι ἐκ τοῦ ὑπὶ-
σχεσθαι λέγεται πλεονασμῷ τοῦ
ν. 1295, 47. 1788, 42. καὶ ὅτι
παρὰ τὸ οἶονεῖ ὑπὸ τινος ἔχεται
τὸν ὑπὶσχομένου οὕτω λέγεται
ἡ λέξις, παρὰ τὸ δευτέραν τινὰ
σχέσιν εἶναι τὴν ὑπόσχεσιν, ἐρ-
μηνεῖα διεξοδική. 236, 4.

ὑπὶσχομαι ὅτι πρωτότυπὸν ἔστι
τοῦ ὑπὶσχομένου. 1436, 40. 1599,
54. 1788, 41.

ὑπνος ὅτι οἶονεῖ λυπνός τις ὢν
οὕτω λέγεται. 1287, 60. 1548, 7.
1623, 44.

ὑπνος διττός, ὁ μὲν ὡς κύριον
ὄνομα καὶ ὡς ποιότης, ὁ δὲ ὡς
ἐνέργημα ὑπ' αὐτοῦ ποιούμενον.
983, 7. καὶ Ὑπνος ὁ μυθικός θεὸς
Πασιθέης μιᾶς τῶν Χαρίτων ἐ-
ρῶν μυθνεύεται. 982, 42. 49. καὶ
ὅτι ὑπνον προστάτης ὁ Ἑρμῆς
ἐνομίζεται. 1471, 20. καὶ ὑπνος
ἀντὶ τοῦ ἀγρυπνία ἀντιφραστι-
κῶς ἐν τῷ, καμᾶτω ἀδδηκότες
ἡδὲ καὶ ὑπνω, παρ' Ὀμήρω.
1721, 56. περὶ ἐπιθέτων τινῶν
τοῦ ὑπνου, οἷον τὸ γλυκὺς καὶ
μελῶφρων καὶ ἀμβρόσιος πολλα-
χοῦ παρ' Ὀμήρω, καὶ γρίφος
εἰς ὑπνον ὑπογραφὴν λεγόμενος.
166, 43. 1336, 13.

ὑπνοῦν ὅτι παρακολούθημά ἔστι
τοῦ κοιμᾶσθαι. 163, 41. 693, 8.

ὑπὸ πρόθεσις ἐν συνθέσει ἀντὶ τοῦ
λεληθότως, οἷον ἐν τῷ, ὑπελύ-
σας δεσμῶν, Ἰλ. α', 401. 122,
34. καὶ ἐν τῷ, Ἄϊας ὑπεξέφερεν
σάκος, Ἰλ. θ', 268. 712, 42.

ὑπὸ πρόθεσις ὅτι δοτικὴ συντάξ-
αις Ἀττικῶς, οἷον ἐν τῷ, ὑπὸ
διδασκάλῳ εἶναι, καὶ ὑπὸ ἡγε-
μόνι τάττεσθαι, καὶ παρ' Ὀμή-
ρω ἐν τῷ, ὑπ' ἡλέφ καὶ οὐρανῷ,
Ἰλ. δ', 44. 444, 4. καὶ ἐν τῷ, ὑπ'
ἡνίοχῳ εἰσθᾶτι καμπύλον ἄρμα
οἴσεται, Ἰλ. ε', 231. 542, 42. καὶ
ὑπ' Ἀγχιλλέω τέκεν Ἀφροδίτη, ibid.
313. 550, 41. καὶ θεῶν ὑπ' ἀνύ-

μονι πομπῇ, Ἰλ. ζ', 171. 634, 7.
καὶ ἐν τῷ, κατακρύψας ὑπὸ
κόλπῳ, Ὀδ. ο', 469. 1787, 54.
62. καὶ ὅτι κοινότερον δι' αἰτια-
τικὴν λέγονται τὰ τοιαῦτα, οἷον
καὶ τὸ, ὑπὸ μητέρα δύσκειν, Ἰλ.
θ', 271. 712, 33. καὶ ὑπὸ Ἰλιον
ἦλθον, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω,
ὁ καὶ κατὰ δοτικὴν ἐνίοτε εὐρη-
ται παρὰ τῷ αὐτῷ. 1302, 16.

ὑπὸ πρόθεσις δοτικὴ ἀντιπαρακει-
μένη, οἷον ἐν τῷ, χερσὶν ὑφ' ἡμετέρο-
σιν ἀλοῖσα, Ἰλ. β', 374. 241, 2.
καὶ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, Ἰλ.
ν', 98. 921, 51. καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ
λαίλαπι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ λαίλαπος.
1065, 57. καὶ ὑπὸ δουρὶ τυπαῖς,
ἀντὶ τοῦ ὑπὸ δουρός. 1090, 38.
καὶ ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθης, ἀντὶ
τοῦ ὑπὸ πληγῶν, Ὀδ. ν', 82.
1734, 8.

ὑπὸ πρόθεσις ὅτι πῇ μὲν δοτικῇ,
πῇ δὲ αἰτιατικῇ ἀδιαφόρως συν-
τάσσεται. 270, 11. 1302, 16. ζή-
ται τὰ ἀνωτέρω.

ὑπὸ πρόθεσις τὴν κάτω σχέσιν δη-
λοῖ, οἷον ἐν τῷ ὑπεξαναδύς. 217,
17. 21. καὶ ἐν συνθέσει ἐν τῷ
ὑπέκ, οἷον ἐν τῷ, τείχεος ἀλὲν
ὑπέκ ἐσσεύοντο, Ἰλ. χ', 146. ὅ-
που ὁ ὑπὸ τῷ Τρωικῷ τείχει δρό-
μος δηλοῦται. 1262, 20. ὁμοίως
καὶ ἐν τῷ ὑπεξαναδύς τὸ ὑποκά-
τω ἢ τὸ κρύφα δηλοῦται διὰ τῆς
ὑπὸ προθέσεως. 936, 47.

ὑπὸ πρόθεσις ἀντὶ τῆς κατὰ ἐν
τῷ, νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν, Ἰλ.
χ', 102. 1260, 51.

ὑπὸ πρόθεσις ἀντὶ συνθέσμου αἰ-
τιολογικοῦ ἐν τῷ, ἤγαγεν ἡμέτε-
ρόνδ' ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
Ἰλ. ψ', 86. 1289, 46.

ὑπὸ πρόθεσις ἀναστρεφόμενη χω-
ρὶς μεταβολῆς τῆς προσώδους,
οἷον ἐν τῷ, φρυγῶν ὑπὸ νηλεῆς
ἡμᾶρ, Ἰλ. φ', 57. 1223, 13.

ὑπ' αἰδοίῃσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰ-
δοῦσιν πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω.
764, 59.

ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλεῖν, γενικῇ παρ'
Ὀμήρω, ὁ κοινῶς ὑπ' ἀνδρεῶνα
λέγεται ἂν κατ' αἰτιατικὴν πτώ-
σιν. 425, 41.

ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλεῖν, φράσις Ὀμη-
ρικῇ· ζῆται ἐν τῷ ἀνδρεῶν.
142, 2.

ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεῖμενοι, Ἰλ. π',
353. ἤγουν ὑφαιρούμενοι τῶν μῆ-
λων. 1063, 45.

ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη, Ὀδ. ι',
309. 342. ἀντὶ τοῦ ὑφῆκε καὶ
ὑπέβαλεν ἐκάστη. 1627, 30.

ὑπὸ ζυγοῦ λύειν ἵππους, παρ' Ὀ-
μήρω ἀντὶ τοῦ ὑπολύειν τοῦ ζυ-
γοῦ. 1481, 28.

ὑπὸ Θήβας οἰκεῖν λέγονται παρ'
Ὀμήρω οἱ ὑπὸ τὴν Καδμεῖαν
οἰκοῦντες, τινὲς δὲ Ὑποθήβας
ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσιν ἐν τῷ, οἱ
θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐκτίμενον
πολλέθρον, Ἰλ. β', 505. καὶ ὅτι
Ὑποθήβας τινὲς μὲν τὰς Ποτνίας
πόλιν τῆς Βοιωτίας ἐνόησαν, τι-
νὲς δὲ τὰς ὑποκειμένης κώμας
ταῖς Θήβαις, ἐρμηνεῖα διεξοδική.
269, 26 — 270, 13.

ὑπὸ λίτα πετάσας, Ὀδ. α', 130.
ἀντὶ τοῦ ὑποπετάσας εἶτον ὑφα-
πλώσας λίτα, ὁ ἔστιν ὕφασμα
ποῦν. 1400, 1.

ὑπὸ μάλῃς φέρειν τι, Ἀττικῶς ἀντὶ
τοῦ ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, ὁ κοινό-
τερον κατὰ δοτικὴν πτώσιν λέγε-
ται, ὡς καὶ τὸ κατακρύψας ὑπὸ
κόλπῳ, Ὀδ. ι', 329. 1631, 35.

ὑπὸ νεφῶν, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νεφῇ
καὶ ὑποκάτω τῶν νεφῶν, οἷον
καὶ τὸ, ὑπὸ πτέρυγος βάλεν, ἀντὶ
τοῦ ὑπὸ τὴν πτέρυγα, Ἰλ. ψ',
875. 1334, 25.

ὑπὸ στέρνου λαβεῖν τινὰ, ἀντὶ τοῦ
ἐπὶ τῷ στήθει ἀγκάλιασθαι, Ἰλ.
λ', 842. 887, 17.

ὑπὸ τινος δαμῆναι, καὶ ὑπὸ χερσὶ
τινος δαμῆναι, φράσεις Ὀμηρι-
καί, Ἰλ. π', 420. 434. 1069, 55.

ὑπὸ Τροίαν, ὡς καὶ ὑπὸ Ἰλιον,
πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρω, ὅτι πρὸς
τὸ ὕψος τῆς Τροίας λέγεται.
1770, 14.

ὑποβάλλειν τὸ περικόπτειν τὸν
λόγον τινός, ὅθεν ὑποβλήδην ἐ-
πὶ λόγῳ, ἤγουν ὑποβλητικῶς καὶ
ὑποβάλλειν ὁμωνύμως τὸ νόθα
βρέφη ὑποτιθέναι ταῖς ὠιδινοῦ-
σαις, ἃ καὶ ὑποβολιμαῖα ἐντεῦ-
θεν λέγονται, καὶ τροπικῶς ὑπο-
βολιμαῖοι λόγοι οἱ μὴ γνήσιοι·
καὶ ὑποβάλλειν τὸ ἐρμηνεύειν, ὅ-
θεν ὑποβολεύς ὁ ἐρμηνεύς· καὶ
ὑποβάλλειν τὸ κρύφα ὑποθέσθαι
τὰ πρὸς ἔριν, ὁ ἔστιν ἐρεθίζειν
Οοο

- τινὰ κατὰ τινος, ὃ καὶ ἐνδιαβάλλειν λέγεται, ὅθεν διάβολος καὶ διαβολεύς. 106, 1—14. καὶ υποβάλλειν τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγεται ὁ ὑποῦλως βλέπων, καὶ υποβάλλειν τὸ ὑποκρούειν καὶ ἐμποδίζειν τὸν λέγοντα, καὶ τὸ δι' ἐρμηνεύς λαλεῖν. 1406, 37. 41. καὶ υποβάλλειν λέγονται οἱ ἀκροαταί, ἡγουν τὴν δημηγορίαν περικόπτειν διὰ κραυγῆς, ἢ ἄλλον ἄλλω ὑποβάλλειν τὰ λαλούμενα, καὶ οἷονεὶ διαπέμπειν ἀλλήλοις τοὺς λόγους. 1172, 16. 34. 40. καὶ υποβάλλειν λόγον τὸ πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ λαλούμενα τὸν ἑαυτοῦ λόγον παρεμβάλλειν, ὃ καὶ ὑπολαβεῖν λέγεται. 1406, 44.
- ὑποβλέπειν λέγονται οἱ ὀργιζόμενοι, καὶ ὑπόδρα βλέπειν, παραβλέπειν δὲ οἱ στραβοί, οἳ καὶ παραβλῶπες ἐντεῦθεν λέγονται. 68, 37.
- ὑποβλήδην ἐπιρῶνμα ὅτι ἐκ τοῦ υποβάλλειν λέγεται, ὡς ἐκ τοῦ ἀναβάλλειν τὸ ἀναβλήδην, καὶ ἐκ τοῦ παραβάλλειν τὸ παραβλήδην. 106, 1. 8. 438, 43. 1172, 39.
- ὑπόβλητος λόγος ὁ ὑποβολιμαῖος καὶ μὴ τῇ ἀληθείᾳ γνήσιος. 502, 40. 1406, 39.
- ὑποβολεύς ὁ ἐρμηνεύς, ζῆτει ἐν τῷ υποβάλλειν. 106, 12. 1406, 42.
- ὑποβολή, καὶ τί τὸ καθ' ὑποβολὴν διηγέσθαι, ἐκ παραδείγματος. 1494, 18.
- ὑποβολιμαῖον βρέφος τὸ ὑποβλήθην λάθρα τῇ γεννώσῃ, οὐ μὴν γεννηθὲν ὑπ' αὐτῆς, καὶ ὑποβολιμαῖος λόγος μεταφορικῶς. 106, 6. 1406, 40. ζῆτει τὸ υποβάλλειν.
- ὑπόβολον τὸ ὑποβεβλημένον ἡγουν ὑποκείμενον δανείῳ, ἢ τὸ ἐπὶ τόκῳ ἐνεχυρασθὲν· ὑπόβολον δὲ διὰ τοῦ ὦ μεγάλου τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολοῖσι τόκῳ. 1405, 21. 23. 1406, 42.
- ὑπόβρυχα ὅτι ἀπὸ τοῦ ὑπόβρυξ ὑπόβρυχος κενήνεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁ ὑπόβρυχος, οὗ αἰτιατικὴ τὸν ὑπόβρυχον καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ὑπόβρυχα· καὶ ὅτι ἐπιρῶματικῶς ἐνδέχεται ἀκούεσθαι ἐν τῷ, τὸν δ' ὡρ ὑπόβρυχα θῆκε πολλὸν χρόνον, Ὀδυσσ. ε', 319. 1538, 54.
- ὑπόγυιον καὶ ἐξ ὑπογύλου τὸ ὅσον οὐπὼ προσδόκιμον ἢ τὸ ἄρτι γεγόνος, καὶ ἀπλῶς τὸ πρόχειρον, παρὰ τὰ γυῖα, ὃ δηλοῖ τὰς χεῖρας. 920, 32.
- ὑποδαίνειν ξύλα τὸ ὑποκάτω ἀνακαλεῖν. 1065, 4.
- ὑποδείσθαι ὅτι περὶ ποδῶν λέγεται, ὅθεν ὑπόδημα, ἀναδεῖσθαι δὲ περὶ κεφαλῆς, ὅθεν ἀναδέσμη. 170, 30. 1395, 4.
- ὑποδέξασθαι τινα ἀντὶ τοῦ ἀντιστῆναι τινί. 667, 31.
- ὑποδέξιη ἀντὶ τοῦ ὑποδοχῆ εἶτον ξενοδοχίαις, Ἰλιάδ. ι', 73. 736, 52.
- ὑποδερίς, κόσμος ποιοῦς γυναικεῖος. 1847, 26.
- ὑποδέχεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὑφίστασθαι εἶτον ἐπισχεῖσθαι. 1451, 34.
- ὑποδήματα ὅτι παρὰ τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶ δέισθαι λέγονται. 1797, 35. 1851, 38.
- ὑποδιαστολῆς χρεῖα πρὸς ἀμφιβολοῦσας ἀποφυγῆν. 701, 56.
- ὑποδιήγησις λέγεται ὅτι τις διηγείται ὁμοίον τι τοῖς προκειμένοις πράγμασι. 771, 10.
- ὑποδμῶς ὅτι περισσὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. 1501, 37.
- ὑπόδρα ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ δραστηκῶς καὶ δριμύτως ἢ ὑποβλεπτικῶς, διαφύρως ἐτυμολογοῦμενον, ἐρμηνεία διεξοδική. 59, 1. 68, 29. 1874, 36.
- ὑποδραμεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποκύναι πρὸς ἰκέτευσιν. 1660, 8.
- ὑποδρηστήρ καὶ δρηστήρ, ὅτι παρὰ τὸ δρᾶν, ὃ δηλοῖ τὸ βλέπειν, λέγονται. 1661, 47.
- ὑποδύεσθαι γένικῃ ἀντὶ τοῦ ὑπεξελθεῖν ἐν τῷ, θάμνων ὑπεδύετο δῖος Ὀδυσσεύς, Ὀδ. ζ', 127. ὑποδύναι δὲ αἰτιατικῇ ἀντὶ τοῦ ὑπέρχεσθαι καὶ κρύπτεσθαι. 1554, 54.
- ὑποδύτης τὸ τοῖς ἐπενδύταις ὑποκείμενον. 1462, 3.
- ὑποείκειν ἔδρας τινί, Ὀδ. π', 42. ἀντὶ τοῦ ὑπέκειν καὶ παραχωρεῖν. 1793, 54.
- ὑποζύγια, πάντα τὰ ὑπὸ ζυγὸν ἀγόμενα ζῷα. 684, 1. καὶ ὑποζυγία ἡμίονοι οἳ ὑφ' ἀμάξαις ζευγνύμενοι. 1625, 41.
- ὑποθίσθαι τὸ ἐκ παρανέσεως νοῦν ἐμποιεῖσθαι τινί. 1455, 37.
- ὑποθετικοὶ λόγοι χωρὶς ἀποδείξεως τοῦ ἐπομένου, οἷον ἐν τῷ, εἴπερ γὰρ κ' ἐτίλθῃσιν Ὀλύμπιος ἐξ ἐδέων στυφελίζαι, ὁ γὰρ πολλὸ φέρτατός ἐστιν, Ἰλ. α', 580 sq. 155, 10.
- ὑπόθευ ἀντὶ τοῦ ὑπόθου, ἡγουν συμβούλευσον. 1782, 11.
- ὑπόθηβαι, πολισματίων τι διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὀνομασθὲν, ὡς καὶ Ὑπογαλκίς διὰ ταῦτ' οὗτο. 269, 30. ζῆτει τὸ, ὑπὸ Θήβας ἐν παραθέσει.
- ὑποθήκη ἢ παρανέσεις, παρὰ τὸ ὑποτίθεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ παραινεῖν. 884, 36. 1455, 38.
- ὑποθημοσύνη ταῦτ' ὅπερ ὑποθήκη. 696, 20. 1023, 15.
- ὑποθωρήσσεσθαι τὸ κρύφα ὀπλιεσθαι. 1159, 40.
- ὑποκαλεῖν ξύλα τρίποδι, φράσις παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 1146, 37.
- ὑποκέρσαι ἀντὶ τοῦ ὑποκεῖραι εἶτον διακόψαι. 998, 27.
- ὑποκλοπέοιτο ἀντὶ τοῦ ὑποκλέπτοιο, τουτέστι κρύπτοιο, Ὀδ. χ', 382. 1931, 4.
- ὑποκορίζεσθαι τὸ εὐφύμως ἀντιφράζειν τι. 1082, 30.
- ὑποκορισμὸς ὀνομάτων ὅτι οὐχ' εὐρεται παρ' Ὀμήρῳ εἰ μὴ μετὰ προσθήκης τινός, οἷον ἐν τῷ, μῦλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν, Ὀδ. κ', 171. 180. 833, 33. 1540, 53. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ὑποκοριστικά τινα εὐρίσκονται, οἷον τὸ ἀγκάλς. 1196, 13. 1653, 31.
- ὑποκοριστικὰ ἄρσενικά εἰς ὧν λήγοντα ὅτι πῇ μὲν κατὰ πλεονασμὸν συλλαβῶν γίνονται, οἷον Ἑφαιστίων ἀντὶ τοῦ Ἑφαιστος, πῇ δὲ κατ' ἑλληνισμὸν, οἷον Βάκχων ἀντὶ τοῦ Βακχυλίδης, καὶ Σίμων ἀντὶ τοῦ Σιμωνίδης, ὧν καὶ φυλάσσεται τὸ ὦ ἐν ταῖς πλαγίαις. 1653, 31.
- ὑποκρίνεσθαι Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἀποκρίνεσθαι καὶ ἀπολογεῖσθαι, καὶ ὑποκρίνεσθαι ὄνειρον τὸ ἐρμηνεύειν καὶ λύειν, καὶ ὅτι καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ ἀ-

- ποκρίνεσθαι ἐχρήσατο τῇ λέξει. 515, 15. 687, 15. 900, 42. 1437, 31. 1876, 47. 1877, 2.
- ὑπόκρισις ἐστὶ διαφύσεις πιδανῆ φωνῆς καὶ σχήματος πρέπουσα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ ἢ πράγματι. 1496, 47.
- ὑποκριτὴς ἐστὶ παρὰ τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἵπουν ἀποκρίνεσθαι, τῷ χορῷ λέγεται. 687, 16. 1437, 32.
- ὑπόκρυκλος τάλαρος ὁ ὑπότροχος καὶ περιφορητὸς τοῖς ὑποκάτω τροχίλοις, ἢ ὁ κυκλοτερής. 1488, 1.
- ὑποκυσμένη ἀντὶ τοῦ ἐγκύμων γενομένη, οἷον ἐν τῷ, ἢ δ' ὑποκυσμένη Πελίην τέκε καὶ Νηλῆα, Ὀδ. λ', 254. 622, 47. 1205, 37. 1681, 31.
- ὑπολαβεῖν τὸ φθέγγεσθαι πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ προαλουμένα, ὃ καὶ ὑποβαλεῖν λέγεται. 1406, 45. ζῆται τὸ ὑποβάλλειν.
- ὑπολείπεσθαι τὸ ἡττάσθαι καὶ τὸ ἀπλῶς λείπεσθαι εἶπουν μέναι. 1578, 13. ἢ καὶ ὑπολείπεσθαι τι λέγεται, ἵπουν ὕστερον μέναι. 1320, 23.
- ὑποληπτέον ἀντὶ τοῦ ἀποκριτέον. 1172, 26.
- ὑπολύειν τὸ λάθρα λύειν ἐν τῷ, ὑπελύσαο δεσμῶν, Ἰλ. α', 401. 122, 33. καὶ ὑπολύειν τὸ ὑποκάτωθεν λύειν, οἷον ἐν τῷ, πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυδομη, Ὀδ. ε', 463. 1639, 31. καὶ ὑπολύειν ἵππους τὸ τοὺς ὑποζυγίους ἵππους λύειν τοῦ ζυγοῦ. 1481, 30. ὑπολύειν δὲ μένος ἀντὶ τοῦ ἀναιρεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 622, 24.
- ὑπομένειν τὸ καρτερεῖν καὶ τὸ ἀναμένειν. 1088, 44. καὶ ὑπομένειν τὸ ὑπὸ τι μένειν καὶ τὸ ὑφίστασθαι καὶ ἀνθίστασθαι. 1017, 51. 1093, 4. 6. 1426, 51. 1656, 6.
- ὑπομενετέον, θετικὸν ἐπὶ ῥῥημα, ὅτι ἀπὸ περισπωμένου φήματος δοκεῖ παρῆχθαι. 1093, 4. 1558, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ μετέωρου μέλλοντος ἔχει τὸ προπαρῆχθαι. 1680, 56.
- ὑπομενετικὸς ἀνθρώπος ἐστὶ παρὰ τὸ ὑπομένειν λέγεται. 1093, 4.
- ὑπομιμνήσκω σε τοῦδε, αἰτιατικῇ ἐκ δευτέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου. 1773, 7.
- ὑπομύσθαι τὸ ἐπουλάω καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύειν. 1918, 48.
- ὑπονῆιος Ἰθάκη, ὅτι τὸ ἐν Ἰθάκῃ Νῆριον ὄρος Νῆιον ὁ Κράτης γράφει πάντεσθαι τὴν Ἰθάκην ὑπονῆιον εἰρησθαι λέγει παρ' Ὀμήρῳ. 1613, 40.
- ὑπονόσιον τὸ ὑπὸ τινος νοσησθῆν, ὃ ἐστὶ χωρισθῆν. 1243, 40.
- ὑποπεπτηῶς ἀντὶ τοῦ ὑποπεπτῶς ἢ ὑποπετόμενος, ζῆται τὸ πεπτηῶς. 229, 4.
- ὑποπλακία Θῆβη καὶ ὑπόπλακος χώρα παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ μὲν Πορφύριον ἢ ἐπίπεδος καὶ λεία, παρὰ τὴν πλάκα, ὃ δηλοῖ ἐπίπεδον χωρίον. 322, 30. κατὰ δ' ἐτέρους ὑπόπλακος χώρα ἢ ὑπὸ Πλακίῳ ὄρει τινὶ τῆς Ἀτραμυνῆς χώρας κειμένη, ἐν ἣ καὶ ἡ ὑποπλακίη Θῆβη καὶ τὸ Θῆβης πεδίον. 649, 42—52.
- ὑποπόδιον, βασιλικὸν τι οἶκημα τρίκλινον τοῦ Περσῶν βασιλείας, ἐν ᾧ τρισχίλια διαπαντὸς ἔκειτο τάλαντα ἀργυρίου. 1484, 15.
- ὑποπόλιος ὁ μὴ πάντῃ πολίος. 937, 38.
- ὑποῤῥαγῆναι λέγεται ὁ αἰθῆρ ἀντὶ τοῦ ἐξαπλωθῆναι ἐκ συννεφίας, αἰθρίας ἐπιγενομένης. 729, 49. 55.
- ὑπόῤῥηνος ὅς ἢ θῆαρος εἶπουν ἔγκυος, παρὰ τὸν ῥῆνα, ὃ δηλοῖ τὸν ἄρνα. 798, 37.
- ὑπορύττειν κατὰ τὸ δολιεύεσθαι καὶ ἐπιβουλεύειν τινί. 1440, 2. 1811, 1.
- ὑπορχηματικὸν εἶδος δρχήσεως, κατ' ὃ τῇ δρχήσει ἐμμοῦντο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἐρμηνευόμενα. 1596, 17.
- ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι, ὅτι παρὰ τὸν σάκκον λέγεται. 940, 20.
- ὑποσκιάζειν λέγεται τὸ ἔσχατον μέρος τῆς ἡμέρας ἀντὶ τοῦ ἡρέμα ὑπονυκτερεύειν. 1427, 25.
- ὑποσμήχειν ὅτι ὑφείσιν δηλοῖ τοῦ σμύχειν, ὃ δηλοῖ τὸ καλεῖν. 1277, 10.
- ὑποσταίη, ὑπόσχηται, ἐγγυήσεται. 762, 26.
- ὑποστάς, συνταξάμενος καὶ ὑποσχόμενος. 1245, 38. 1246, 43.
- ὑποστατικὸν δηγήσεως εἶδος λέγεται, ὅταν τις οἰκοθῇ ἀφηγηταί τι ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ἑτέρου τινὸς πραχθέν. 122, 19.
- ὑποστατικὸς ὁ ἐφίστασθαι πεφυκὼς δίκην κίονος ὑπανίσχοντος τὸ ἐπικείμενον. 952, 55.
- ὑποσταχύωτο ἢ ὑποσταχύοιτο, Ὀδ. υ', 212. ἀντὶ τοῦ δίκην σταχύων αὔξοιτο. 1890, 2.
- ὑποστήναι τὸ δίκην κίονος ὑποκάτω στήναι καὶ ὑπανεῖναι, καὶ ὑποστήναι ἀντὶ τοῦ ὑπομείναι καὶ καρτερεῖν. 222, 9. 743, 52. 744, 9. 1093, 5. καὶ ὑποστήναι ἐκ μεταφορᾶς τῶν κίωνων τὸ ἀναδέξασθαι καὶ ὑποσχεῖσθαι, ἐρμηνεία διεξοδική. 222, 8. 236, 14. 470, 24. 775, 22. 1236, 32.
- ὑποστρεφθεῖς ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθεῖς παρ' Ὀμήρῳ. 863, 16.
- ὑποστρέφω αἰτιατικῇ ἑλλειπῶς τῆς εἰς προθέσεως ἐν τῷ, μηδ' εἰ σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέφειας Ὀλυμπον, Ἰλ. γ', 407. 430, 15. καὶ ὑποστρέφω ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθῆναι παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὑποστρεφθεῖς ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθεῖς. 855, 30. 863, 16.
- ὑπόσφαγμα τὸ μέλαν τῆς σηνίας. 1286, 5.
- ὑποσφάξ, κοιλότης καὶ σχίσμα. 897, 61.
- ὑποσχεθεῖν ποιητικῶς τὸ κοινῶς ὑποσχεῖν. 675, 47.
- ὑποσχεῖν χεῖρα ἢ κεφαλὴν ἢ ἀκοήν, ἀντὶ τοῦ ὑποθῆναι εἶπουν ὑποβαλεῖν εἰς ἀντίληψιν τινος. 236, 8. 675, 47. 983, 5. καὶ ὑποσχεῖν ἵππον θήλειαν εἰς δχείαν ὁμολῶς. 546, 36.
- ὑπόσχεσις ἢ ὑπὸ τινος σχέσις εἶπουν ἀντίληψις καὶ ἀντοχή, τουτέστιν ἡ ἐπαγγελία, ἢ ἐνέχεται ὁ ὑποσχεθεῖς, ἐρμηνεία διεξοδική. 236, 3—17. καὶ περὶ τύπου εἶπουν τόπου ἀτελεσφορήτου ὑποσχέσεως, ἢ οὐκ ἐνέχεται ὁ ὑποσχόμενος διὰ τὸ τῆς προθεσμίας ἀόριστον. 29, 44. 1495, 17.
- ὑπόσχεσις, σχῆμα προεκθετικὸν τοῦ σκοποῦ. 18, 4.
- ὑποτακτικὸν ἄρθρου ἀπὸδοσις οὐ πρὸς τὸ προηγούμενον πτωτικόν, ἀλλὰ πρὸς τι ἐπαγόμενον. 628, 16—20.

ὑποταμειν τὸ κάτωθεν ἐκκόψαι δένδρον, προταμειν δὲ τὸ ἄνωθεν ποθεν τοῦ κορυφοῦ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1944, 51.

ὑποτίθεσθαι τὸ ἐκ παρανέσεως τοῦν ἐμποιεῖν τινί, καὶ ὅτι καὶ ὑποτιθέναι λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. 1455, 37.

ὑποτίθειον βρέφος, τὸ καὶ ὑπομάζιον. 117, 14. 650, 22.

ὑποτροπάδην ἐπὶ ῥῆμα ὅτι ἀντίκειται τῷ προτροπάδην. 1061, 14.

ὑπότροπος ὁ οἰκιδεὺς ὑποστραφεῖς εἶπουν ὑποστρέφας καὶ παλιννοστήσας, ἀπώτροπος δὲ ὁ κειχωρισμένος καὶ ὅλον ἐξόριστος. 647, 28. 1490, 41. 1764, 7. καὶ ὑπότροπα νοσήματα τὰ φιλοῦντα ὑποστρέφειν. 1894, 10.

ὑπουλον ἥθος τὸ μὴ ὑγιῶς ἔχων, καὶ ὑπουλον ἔλκος τὸ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτον. 1496, 36. καὶ ὑπουλος ἄνθρωπος ὁ κακώτερος, ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τῆς κατὰ τὸ σῶμα οὐλῆς λέγεται. 1769, 36.

ὑποφήτης, ὅτι προφήτου ὑποφήτης εἶναι λέγεται. 1057, 62.

ὑποφθάμενος ἀντὶ τοῦ φθάσας καὶ προλαβών. 1777, 50.

ὑποφόνια χρήματα τὰ διδόμενα ὑπὲρ φόνου τοῖς διώκουσιν, ἵνα μὴ ἐπεξέλθωσι. 1158, 11.

ὑποχαλκίς, πόλις Αἰτωλικῆ παρὰ τὸ ὑπὸ Χαλκίδα τὸ ὕρος κεῖσθαι οὕτω λεγόμενη. 269, 31.

ὑποχείριον τὸ εἰς χεῖρας ἔλθόν καὶ ὑπὸ ταῖς χερσὶ γενόμενον, ὅτι καὶ χεῖριον ἀπλῶς λέγεται, καὶ ὑποχείριος ὁ ὑπηρέτης. 1788, 27. 29.

ὑπροχεύειν δέρματα ἀντὶ τοῦ ὑποστρέφειν. 887, 24. καὶ ὅτι πάντα τὰ ἀπαλὰ σώματα χεύεσθαι λέγονται. 1750, 4.

ὑπόψιος ἀντὶ τοῦ ὑποπίος, ἢ ἐπονείδιστος καὶ ἐν τινες ὑπόδρα βλέπουσιν, ἢ ὁ τοὺς ἄλλους ὑποφωρμένος διὰ δειλίαν. 380, 35.

ὑπτία ἢ θάλασσα εἶναι λέγεται ὅταν γαληνῇ, καὶ πεδίον ὑπτιον τὸ ἐπίπιδον, καὶ λειμῶν ὑπτιος ὁμοίως. 1461, 39.

ὑπτιος ὅτι παρὰ τὸ ὅπτω δοκεῖ λέγεσθαι τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ὁ εἰς υ, ὁρᾷ γὰρ ὁ ὑπτιος αὐτῷ ἔχων

τὴν ὄψιν. 623, 44. 631, 45. 1679, 36. καὶ ὅτι τὸ ὑπτιάζειν ἐπὶ ἀναπαύσεως τίθεται. 249, 5. καὶ ὅτι ὑπτιούς μὲν πλῆτειν συμβαίνει τοὺς ἐν ἀντιπροσώπῳ μάχῃ πεσόντας, πρηγεῖς δὲ τοὺς ἐν φυγῇ. 643, 52.

ὑπόβολον τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ δολοφίᾳ τέκῳ, ὑπόβολον δὲ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ τὸ ἀπλῶς ὑποβεβλημένον εἶπουν ὑποκείμενον δαμνέω ἢ τέκῳ. 1405, 23.

ὑπωμοσία, ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν τις οὐκ ἀπήντησε πρὸς τὴν δίκην. 1660, 51.

ὑπόπια τὰ ὑπὸ τοὺς ὤπας εἶπουν ὀφθαλμοὺς μέρη παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὀμήρον ὑπόπια αἰ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγαί. 914, 38. 43.

ὑπωπιάζειν καὶ ὑπωπιασμός. 914, 38.

ὑπωρόφιοι ἀράχνη, οἱ ἐπὶ τοῖς ὀρόφοις φωλεύοντες, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὑποορόφιος κατὰ κρῦσιν τῶν δύο ὁ λέγεται τοῦνομα. 780, 24-32. 1358, 52.

ὑρ καὶ ὑς ληγόντων ὀνομάτων χρόνος, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τὸ ὑ ἐκτείνόμενον ἐπὶ τῆς εὐθείας ἐν ταῖς πλαγαῖς συστήλλεται, ὅλον ἰσχύς ἰσχύος, πῦρ πυρός, δρυς δρυός. 1859, 10.

Ὑρία, χώρα καὶ πόλις Βοιωτικῇ, ἢ καὶ Ὑριον οὐδετέρως λεγόμενη. 264, 40. 265, 43.

Ὑρμίνη, πόλις τινὲς ἢ ἀκρωτήριον περὶ Κυλλήνην τῆς Ἀρκαδίας, τὸ καὶ Ὑρμινά καὶ Ὀρμινά δὲ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ λεγόμενον. 304, 13.

ὑρμος ληγόντων δξυτόνων παραγωγή ἐκ ῥημάτων διὰ τοῦ ὑρῳ, ὅλον δλοφύρῳ δλοφυρμός, ὁδύρῳ ὁδυρμός, πτύρῳ πτυρμός. 1660, 11.

ὑρος καὶ ὕλος λήγοντα ὀνόματα ἔχοντα τὸ παραληκτικὸν ὁ τραπέν ἐκ τοῦ ἦ, ὅλον ἄλμη ἄλμυρός, στήλη στύλος. 849, 62.

ὑρος ληγόντ' αἶνα ὀνόματα ἐκ ῥημάτων διὰ τοῦ ὑρῳ παρηγημένα, ὅλον ἰσχύς ἰσχυρός, οἰζύς οἰζυρός. 430, 22.

Ὑρῶας κύριον, ὅθεν Ὑρῶαδης πατρωνυμικόν, ὃ καὶ Ὑρῶάδιος λέγεται, ὅτι φιλοῦνται ὡς Αἰολικά. 13, 45.

ὑς λήγοντα ἔξυτονα εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὴν αὐτὴν κατάληξιν, ἀναπέμπει τὸν τόνον, ὅλον ὕξος ὑάτοξος, εἰ δὲ μὴ τὴν αὐτὴν φυλάττει κατάληξιν ἐν τῇ συνθέσει, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔχει τὸν τένον, ὅλον ἦδός ἀηδῆς. 340, 21. 833, 38.

ὑς περισπώμενα μονοσύλλαβα ἀρσενικά ὅτι φυλάττουσι τὸ ὑ ἐν τῇ κινήσει, ὅλον δρυς δρυός, μῦς μύδος. 1859, 15.

ὑς ληγόντων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τόνος, ὅτι συλλάγεται ἐκ τῶν Ἑρωδιανῶν περισπᾶσθαι τὸ ὁσφύς καὶ ὁσφύς καὶ ἔτι τὸ ἰχθύς. 1859, 14.

ὑς λήγοντα ὀξύτονα θηλυκά, ὅτι συστήλλοντα μὲν τὸ ὑ διὰ τοῦ δ κλίνονται, ὅλον προκὺς προκύδος, χλαμὺς χλαμύδος, τὰ δὲ ἐκτείνοντα διὰ καθαροῦ τοῦ ὅς, ὅλον οἰζύς, Ἑριννύς, τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ διὰ καθαροῦ, ὅλον ὁσφύς ὁσφύς, ὁσφύς ὁσφύς. 1859, 12. καὶ ὅτι καὶ τῶν εἰς ὑς ληγόντων τινὰ Ἰωνικά εἰσιν, ὅλον βρωτὺς, ἐδητὺς, δτρυντὺς. 1180, 6.

ὑς ληγόντων χρόνος ληκτικὸς καὶ παραληκτικὸς, ὅτι τὰ εἰς ὑς περισπώμενον λήγοντα μονοσύλλαβα ὀνόματα καὶ ἀπλῶς τὰ εἰς ὑς λήγοντα ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ ἐκτείνουσι τὸ ὑ, ἐν δὲ ταῖς πλαγαῖς συστήλλουσιν, ὅλον μῦς μύδος, σὺς σὺς, δρυς δρυός, ἰχθύς ἰχθύς, ὁσφύς ὁσφύς. 1286, 10. 1657, 6. 1859, 12.

ὑς ταυτὸ δπερ σὺς, καὶ ὅτι καὶ εἶδος ἰχθύων ὕς λέγονται ὁμωνύμως. 244, 44. 1872, 9. καὶ ὅτι ὕς τὸ ἔζων τῇ Ἀφροδίτῃ ἐθίετο. 853, 33.

ὑς Αἰα θρέψασα καὶ τῷ ἑαυτῆς γρυσμῷ τὸν ἐκείνου βρέφους ὄντος κλαυθμόν. ἀνήκουστον ποιήσασα, ἱστορία μυθική. 773, 12. ὑσμίνη ἢ μάχη, ὅτι παρὰ τὸ μίμνω ἢ παρὰ τὸ ὕω λέγεται, ἐν-

μολογία διεξοδική. 956, 22. και
 ότι και ὑσμίνη δημοτικῆς κατὰ
 συνθήκην λέγεται. 1206, 41.
 ὑσμίνῃ δοτικῇ ἐκ τῆς ὑσμίνῃ με-
 ταπεπλασμένη. 365, 12.
 ὑσπέλεθρος ἡ τῶν ἰσῶν κόπρος.
 1752, 32.
 ὑσπληξ̄ ὅτι βυρίνεται παρὰ τὸν
 κανόνα τῶν ἐκ παρακειμένου συν-
 θέτων εἰς ἧς καὶ ἡξ̄ ὀνομάτων,
 οἷον τὸ ἀδμῆς καὶ βουπλήξ̄.
 629, 53.
 ὑσσω ληγόντων ψημάτων παραγω-
 γή, οἷον ὄρω ἱρύσσω, ἀμῶ ἀ-
 μύσσω. 924, 40.
 ὕστατα καὶ πύματα, ἀντὶ τοῦ
 ἔσχατα ἐσχάτων ἢ πανύστατα.
 1880, 48.
 ὕστερολογία, σχῆμα λόγου, δ
 καὶ πρωθύστερον λέγεται. 1664,
 49. καὶ ἐκθέσεις τῶν παραδειγμά-
 των τοῦ σχήματος. 80, 16. 97,
 44. 141, 7. 1418, 41.
 ὕσθηρια, ἐορτὴ Ἀφροδίτῃ τελου-
 μένη παρ' Ἀργείοις διὰ συνῶν εἴ-
 τουν χοίρων θυσίας. 853, 34.
 ὕτω λήγοντα ῥήματά τινα ἐκ προς-
 θήκης ἔχοντα τὸ τ̄, οἷον ἀνύ-
 τω, ἀρύτω, ἐκ τοῦ ἀνέτω, ἀρύω.
 764, 33.
 ὑφαίνω, ὅτι προϋπόκειται αὐτοῦ
 τὸ ὑφῶ ἄχρηστον. 1436, 44. καὶ
 ὅτι τὸ ὑφαίνειν γυναικίον ἔργον
 ἔστι, καὶ ὅτι ὀρθοὶ πύλαι ὑφαι-
 νον αἱ ὑφαίνουσιν. 31, 6. 10.
 ὑφαιρεῖν τὸ ὑποκίπτωθεν τινος
 ἐξεργεῖν τι, οἷον τὸ, ὑπὸ δ' ἡ-
 ρεον ἔροματα νηῶν, Ἰλ. β', 154.
 194, 30. παρὰ τοῖς ὕστερον
 ὑφαιρεῖν καὶ ὑφελῆσθαι τὸ κρέφα
 καὶ δόλω ἀφαιρεῖσθαι, τουτέστι
 κλέπτειν. 1189, 43.
 ὑφαντὴ ἐσθῆς παρ' Ὀμήρῳ ὅτι
 κατ' ἑλλειψιν τοῦ εὖ λέγεται, ἴν'
 ἢ ἀντὶ τοῦ εὐφαντος. 1787, 44.
 ὕφασμα ὅτι ἐκ τοῦ ὑφάξω ἀχρή-
 στου λέγεται. 1436, 46.
 ὕφασμένος μετοχή ὅτι ἐκ τοῦ
 ὑφάξω ἀρρήτου θέματος κεκίνη-
 ται, καὶ ὅτι Ἀττικῶς λέγεται ὡς
 καὶ τὸ μεμολυσμένος. 1436, 51.
 ὕφελῆσθαι ἀντὶ τοῦ κλέψαι. 194,
 31. 1063, 46. ζῆτει τὸ ὑφαιρεῖν.

ὑφέλκειν τὸ λάθρα ὑποσύρειν.
 998, 37.
 ὑφ' ἐν, ἔχουν κατὰ συμπλοκὴν,
 ἀναγνωσκόμεναι λέξεις ἐν παρα-
 θέσει, οἷον ῥαπτὸν ἀεικέλιον, ἀντὶ
 τοῦ ἀεικέλιως ῥαπτὸν, Ὀδ. ω',
 228. 1959, 50.
 ὑφεύμενος μετοχή ὅτι ἀπὸ τοῦ
 εὖω θέματος κεκίνηται, ὃ δηλοῖ
 τὸ φλογίζω. 1286, 21.
 ὑφ' ἥλιον τὴν ὑπ' οὐρανὸν χώραν
 λέγουσιν οἱ μετ' Ὀμηρον. 546,
 33.
 ὑφηνίχρος ἐν ἴσῳ τῷ ἡνίοχος
 κατὰ παρολκὴν τῆς προθέσεως,
 ἢ ἀντὶ τοῦ ὑποβεβηκώς, καὶ ὑπό
 τινι ταττόμενος ἡνίοχος. 622, 25.
 ὑφίεναι τὸ ἀνιέναι εἶπτον χαλά-
 σαι. 130, 46.
 ὑφίστασθαι τὸ ὑπὸ τι ἵστασθαι
 καὶ ὑπανάγειν, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ
 ὑπομένειν καὶ κυρτερεῖν συνήθως
 τίθεται. 1093, 6. ζῆτει τὸ ὑπο-
 στήναι.
 ὑφόρμιον, χρυσοῦν κοσμάριον,
 ὅτι παρὰ τὸν ὄρμον λέγεται.
 1150, 24. 1788, 46.
 ὑφος ὅτι παρὰ τὸ ὑφῶ παρῆται,
 ὃ προϋπόκειται τοῦ ὑφαίνω. 1436,
 46.
 ὑψαγόρας ὁ πιθανολόγος καὶ με-
 γαλοδρήμων καὶ τὰ μικρὰ καὶ
 ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων. 1424,
 43.
 ὑψερεφές ὅτι ἐκ τοῦ ὑψηρεφές
 τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ε̄ λέγεται. 540,
 27. 1481, 40.
 ὑψηχέες ἵπποι, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἡ-
 κει τῶν ποδῶν. 606, 18. 918, 19.
 ὑψι ἀρχόμενα ὀνόματα ἐκ τῆς ὑψος
 λέξεως συγκεκριμένα ὅτι διὰ τοῦ
 ἰῶτα ἔχουσι τὴν ψὶ συλλαβὴν,
 οἷον ὑψίκωμος, ὑψίλγος. 460, 27.
 ὑψι ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑψοῦ, ὡς
 καὶ ἄγχι ἀντὶ τοῦ ἀγχοῦ. 140, 19.
 ὕψι βάλειν ἀντὶ τοῦ πηδᾶν ἐνθου-
 σιασθῆναι ἢ τροπῇ ὀρχήσεως ἐνο-
 πλίου. 937, 63.
 ὑψίλγος Ζεὺς ὁ ὑψόθεν ζυγο-
 στατῶν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώ-
 πους, ἢ ὁ ὑψοῦ καθήμενος, ἐρ-
 μηνεῖα διεξοδικῇ. 460, 23—31.
 665, 24—34.
 ὑψιπέτης ὁ ὑψοῦ πετόμενος, καὶ
 ὑψηπέτης περισπωμένως ἐπὶ τοῦ

αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὑψηπέτης κατὰ
 κρᾶσιν, ὑψηπέτης δὲ ὀξύτωνος ὁ
 ἐξ ὕψους πεσών. 899, 53.
 ὑψίπυλος πόλις ἢ ὑψηλὰς πύλας
 ἔχουσα. 652, 23.
 ὑψόροφον ἐν ἴσῳ τῷ ὑψηρεφές,
 ὃ καὶ ὑψερεφές διὰ τοῦ ε̄ ψίλου
 λέγεται. 1664, 60.
 ὑψοῦ ἐν νοτίῳ, ὅτι τὸ ἐν νοτίῳ
 πρόσκειται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὕ-
 ψου ἐν χέρσῳ ἢ ἐν ψαμάθοις, ἐπεὶ
 καὶ διττῶς ὑψοῦ ὀρμύζεσθαι ἢ
 ναῦς λέγεται. 140, 5. 968, 36.
 1517, 64.
 ὕω λήγοντα ῥήματα ἐκ περισπω-
 μένων παρηγμένα, οἷον φορῶ
 φορύω, χῶ χύω. 1917, 43.
 ὕων λήγοντα ὀξύτονα περιεκτικῶ
 τύπου, οἷον σκυῶν, κρομυῶν.
 1302, 19.

Ἀρχὴ τοῦ Ψ στοιχείου.

ψ̄ ἄρκτηδὸν λέξιων ἀντὶ τοῦ ψ̄ κα-
 τὰ γλῶσσαν Αἰολικὴν, οἷον ψῆ-
 ρες ἀντὶ τοῦ θῆρες, καὶ φλᾶν
 ἀντὶ τοῦ θλᾶν, καὶ φλίβειν ἀντὶ
 τοῦ θλίβειν. 101, 46. 1817, 43.

ψα λήγοντες μέσοι παρακείμενοι τῷ
 ὃ παραλήγοντες, ζῆτει ἐν τῷ οψα
 λήγοντες. 1946, 47.

ψάανθεν ἀντὶ τοῦ ἐφάνησαν ἢ
 ἀντὶ τοῦ ἐφωτίσθησαν ἐν τῷ,
 δεινῷ δὲ οἱ ὅσσοι φάανθεν, Ἰλ.
 α', 200. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐφάαν-
 θημεν συστοίχου πρώτου ἀποβο-
 λῇ τοῦ ημ λέγεται. 85, 4. 10. 43.

ψάβος ἀντὶ τοῦ φάος κατὰ γλῶσ-
 σαν προσθέσει τοῦ β'. 1654, 21.

ψαγεῖν ἀπαρέμφατον ὅτι προσε-
 χῶς μὲν ἀπὸ τοῦ φάγω ἢ φήγω
 κεινίηται, πόρρω δὲ ἀπὸ τοῦ
 φῶ, ὃ ἐστι φρονεῖν, θλῶ, συν-
 τρέβω. 1784, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
 τὸ φαγεῖν ἀπαρέμφατον ἀπὸ τοῦ
 φαγῶ δευτέρου μέλλοντος ἀνα-
 δραμόντος εἰς ἐνεστώτα, τὸ δὲ
 φαγῶ ἢ φάγω παρὰ τὸ φῶ μο-
 νοσύλλαβον λέγεται. 1859, 34. 40.

ψάγμα ὅτι παρὰ τὸν φαγῶ δεύτε-
 ρον μέλλοντα λέγεται, ὡς παρὰ τὸ
 τραγῶ τὸ τραγήμα. 1859, 35.

ψάγρος, εἶδος ἰχθύος, καὶ ψήγρος
 ἢ ἀκόνη ὁμωνύμως, ὅτι παρὰ τὸ
 φαγεῖν λήγονται. 1784, 41.

φάγων τινῶν ἀνθρώπων κατάλογος. 1523, 4 — 10.
 φαίειν ἀντὶ τοῦ φαίν, ἤγουν λαμπρύνειν, Ὁδ. ζ', 502. ἀπὸ τοῦ φάω θέματος. 1770, 50.
 φαίθειν ὅτι παρὰ τὸ φαίειν λέγεται. 1651, 41.
 Φαέθουσα καὶ Λαμπετή, θυγατέρες Ἠλίου ἐκ Νεαίρας, ὅτι ποιμαίνειν τὰ ἐν Σικελίᾳ θρέμματα τοῦ Ἠλίου μυθεύονται, καὶ ἀλληγορία τοῦ μύθου. 1717, 27.
 34.
 φαέθω, ὅθεν καὶ Φαέθων τὸ κύριον, ὅτι παρὰ τὸ φάω, ὃ δηλοῖ τὸ λάμπω, λέγεται. 1728, 6.
 Φαέθων καὶ Λάμπος, Ἡοῦς ἱππῶν ὀνόματα. 826, 26. φαέθων ἥλιος ἐπιθετικῶς ὁ φαινὸς, ἤγουν λαμπρός. 1671, 45. καὶ Φαέθων υἱὸς Ἠλίου κυριονυμικῶς. 1947, 20.
 φαίλειν ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν, ὃ δηλοῖ τὸ λάμπειν, λέγεται. 1734, 12. 1848, 31. ἀλλαχού δέ ὅτι τὸ φαίνω ἐκ τοῦ φάω παρήχθη. 1728, 5.
 φαεινὴ σελήνη οὐχ' ἡ αἰεὶ ἀλλὰ ποτὲ τοιαύτη, ὡς καὶ φαεινὴ ἑσθῆς, Ὁδ. ζ', 74. οὐχ' ἡ ἐνεργεῖα τότε οὕσα, ἀλλὰ δυνάμει τοιαύτη, ἐρμηνεία διεξοδική. 729, 20. 1552, 15. καὶ φαεινὴ μάστιξ ἡ στιλπνὴ ἢ ἡ λεπτή. 821, 16. 1552, 15.
 φαεινοὶ πλόκαμοι οἱ ὑπερξανθίζοντες. 975, 60. φαεσθὶ δὲ ὀφθαλμοὶ οἱ φάους δεκτικοί. 1080, 10.
 φαεινὸν τὸ λεπτὸν ἢ λεπτὸν καὶ διαφανές. 427, 39. καὶ φαεινὸν δόρυ τὸ λαμπρὸν καὶ ἐσμηγμένον. 842, 58. καὶ ὅτι τὸ φαεινὸν ἐκ τοῦ φαίνω ῥήματος λέγεται. 1728, 6. καὶ φοίνικας φαεινὸς λόφος, Ἰλ. δ, 538. φοινικῷ χρωματι λάμπων. 1030, 39.
 φαείμβροτος ἥλιος ὁ τοῖς βροτοῖς φαέθων, ἤγουν φαίνων. 1651, 52. καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ μ', ὡς τὰ πλείστα τῶν ἐκ τοῦ βροτὸς συγκειμένων. 243, 43.
 φάξω τὸ φονεῶ. 763, 63.
 φάθι καὶ ἀπόφαθι, προστακτικὰ ἀντικείμενα ἀλλήλοις. 1641, 31.
 Φαίλακες, ἔθνος Κέρκυραν τὴν νῆσον οἰκῆσαν, ἀπὸ Φαίλακος υἱοῦ

Ποσειδῶνος καὶ Κερκύρας τῆς Ἀσωπίδος, καὶ ἱστορία τις περὶ τοῦ ἔθνους. 1521, 35.
 Φαίλαξ ὅτι Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κερκύρας τοῦ Ἀσωποῦ ἱστορεῖται γενέσθαι. 1736, 28.
 φαιδιμόεντες, ὅτι ἐν τῷ φαιδιμόεντες ἐνόμισαν τινες ἐγκείσθαι τὴν ἐντεῦ παρὴν. 954, 56.
 Φαῖδρα, Μένως θυγάτηρ, γυνὴ δὲ Θησέως, ὅτι Ἰππολύτου ἐρασθεῖσα καὶ μὴ τυχοῦσα αὐτῇ τε ἀπήγαγον καὶ ἐκείνον διαβαλοῦσα ἀπωλείας αὐτῷ γέγονεν αἰτία, ἱστορία. 1688, 17.
 Φαῖδρα κύριον ὅτι παρὰ τὸ φαίνω λέγεται. 395, 20. ἀλλαχού δέ ὅτι τὰ Φαῖδρος καὶ Φαῖδρα κύρια ἐκ τῶν παιδρὸς καὶ παιδρὰ ἐπιθέτων μετεχθήσαν. 1567, 52. τὰ δὲ παιδρὸς καὶ παιδρὰ ἐκ τῶν παιδερὸς καὶ παιδερὰ συνεκόπησαν. 792, 13. 906, 44.
 φαῖεν, τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν ἀνάλογον τῷ φαῖμεν πρώτῳ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ φαίμεν, φαῖεν δὲ τρίτου προσώπου ἐκ τοῦ φαίμεν πρώτου συνεκόπη. 176, 10.
 φαίειν ἀντὶ τοῦ προφέρειν ἐν τῷ, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ, Ἰλ. σ', 295. 1144, 22. ὁμοίως καὶ φαίνειν φθῆν' ἀντὶ τοῦ προφορικῶς ἐκφαίνειν, ἢ ἀντὶ τοῦ σαφῶς ἕδειν, Ὁδ. θ', 499. 1607, 14. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς φαίνειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν, ὅθεν καὶ τὸ συκοφαντεῖν λέγεται. 1495, 14.
 φαίνειν τὸ φανεροῦν καὶ εἰς φῶς ἄγειν, καὶ φαίνειν τὸ λάμπειν. 1607, 15. καὶ ἀπὸ τοῦ φῶς μονοσυλλάβου παρήκται τὸ φαίνω. 1100, 29.
 φαίνεμεν ἀντὶ τοῦ φαίνειν, ἤγουν φανεροῦν καὶ ἐμφανῆ ποιεῖν. 1593, 58.
 φαίνεσθαι ἐν ἴσῳ τῷ φαίνειν, ὃ ἐστὶ λάμπειν, ἐν τῷ, ἀρίστη φαίνεται βουλή, πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 737, 56. καὶ ἐν τῷ, πύρρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό, Ἰλ. θ', 561. 729, 8. καὶ φαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ περηνέναι καὶ εἰς φῶς ἐκκεῖσθαι πολλαχού παρ' Ὀμήρῳ. 1514, 32. 1904, 3. καὶ ὅτι ἐν τῷ, νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηφίλου Με-

νέλου, Ἰλ. γ', 457. τὸ φαίνεται οὐ διστακτικῶς ἀλλὰ βεβαιωτικῶς κείται. 415, 40. 434, 40. καὶ ὅτι φαίνεσθαι τελευτὴν βίτου τινὲ ἀντὶ τοῦ ἐγγίζειν τινὲ τὸν θάνατον λέγει Ὀμηρος. 1081, 53.
 φαίνεσκειν ἀντὶ τοῦ ἐφαίνεται ἐν τῷ, γαῖα ποσὶ φαίνεσκειν, Ὁδ. λ', 587. 1701, 37.
 φαίνινδα, τρόπος τις τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς, καθ' ὃν ἐτέρω δεικνύντες τὴν σφαῖραν ἐτέρω ἐφίεσαν καὶ ἐφρευγον. 1601, 36. 51.
 Φαιστὸς, πόλις Κρήτης ἀπὸ Φαιστοῦ υἱοῦ Ροπάλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὑπὸ Γορτυνίων κατοικήθη· καὶ Φαιστός ἐτέρα Πελοποννήσου ὁμωνύμως τῇ Κρητικῇ. 313, 16. 520, 11. ἀλλαχού δέ ὅτι Φαιστός οὐ μόνον πόλις, ἀλλὰ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίων χώρας, ὅπου πανταχόθεν κυμαίνοντο ἐκ μόνου τοῦ πρὸς μεσημβρίαν μέρους ἀκύμαντον διαμένει, ἱστορία φυσικῇ. 1469, 12.
 Φακῆ, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη Ἡγήμων ὁ παρωδὸς διὰ τὸ χαίρειν μάλιστα τῷ ὁσπρίῳ. 1239, 29. καὶ ὅτι τὴν Ὀδυσσεὺς ἀδελφὴν Φακῆν κεκλήσθαι φασὶ τινες. 1572, 52. 55.
 φάκινος ὁ ἐκ φακῆς μετονυσιαστικῶς. 1572, 51.
 φακὸς κλίνης ὁμωνύμως τῷ ὁσπρίῳ. 1289, 14.
 φαλάγγια τὰ ὑποτιθέμενα τοῖς νεοσυλκομένοις σκάφεισι ξύλα, ἃ καὶ ἔρματα λέγονται· καὶ φαλάγγια τὰ ἀπλῶς ξύλα, καὶ φαλάγγια ὁμωνύμως ἐν ταῖς τῶν οἰκῶν δοκοῖς φωλεύοντα ὑράχνια. 140, 9. 469, 15 — 20.
 φάλαγξ, σύστημα, τακτικὸν ἔξ ἀνδρῶν ῥε', καὶ ἀπλῶς ἡ στρατιωτικὴ παράταξις· καὶ φάλαγξ, τὸ καὶ φαλάγγιον, ὃ ἐστὶν ὁ ὑράχνης τὸ ζῶδιον, καὶ φάλαγγος ὑποτιθέμενα δοκοὶ τοῖς νεοσυλκομένοις σκάφεισι. 285, 39. 469, 8 — 22. 924, 5. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀνθρώπων φάλαγξ, ἀλλὰ καὶ ἐτέρων ζῴων καὶ δένδρων καὶ προσέτι λοπάδων παρὰ τινὲ κυμικῶς κατὰ συνθήκην λέγεται. 678, 61.

φαλάκρα καὶ φαλακρὸς ὅτι παρὰ τὸ περὶ τὴν κάραν φάλιον, ὃ ἐστὶ λευκὸν καὶ λαμπρὸν, λέγεται. 424, 8. 1850, 7.

Φάλαγγος, πόλις Πεῖραιβική πρὸς τῷ Πηγεῖ. 333, 30.

Φάλαρα περικεφαλαίος ὅτι παρὰ τὸ φάλιος ἀρηρῆναι λέγεται· καὶ φάλαρα ἵππου, κόσμος προμετωπίδος, παρὰ τὸ φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκόν, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ φάειν ἄλλος. 87, 12. 601, 10. 1048, 30.

Φάλαρις βρέφη γαλαθνή θοινώμενος δι' ὠμότητα, ἱστορία. 1485, 54.

Φάληρα ταῦτο ὅπερ φάλαρα, ὃ δηλοῖ παραγναθίδας ἵππων καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς περικεφαλαίαις κόσμοις. 910, 30. 1048, 30.

Φαληρίδον κῦμα τὸ τῷ ἀφρῷ λευκαίνον, καὶ φαληρίωσα πέτρα ὁμοίως, ὅτι παρὰ τὸ φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκόν, λέγεται. 424, 9. 732, 31. ζῆτει τὸ φάλιον.

Φαληρίς, εἶδος ἰχθύος, ὅτι παρὰ τὸ φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκόν, λέγεται, καὶ διὰ τὴν Ἀφροδίτην ἀφιέρωτο. 87, 9.

Φαληρίωσα σπῖλος, ὅτι οὕτω καλεῖ ὁ Λυκόφρων τὴν λευκὴν καλουμένην νῆσον. 960, 57. 1696, 46.

Φάλιον τὸ λευκὸν καὶ λαμπρὸν, ὅτι παρὰ τὸ φάειν ἄλλος λέγεται, καὶ ὅτι καὶ φάλιος ἵππος καὶ φάλιος ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς λέγεται. 424, 7. 601, 15. 960, 56. 1048, 30. 1728, 8.

Φαλλοφόροι, κωμικοὶ τινες μῦμοι οὕτω λεγόμενοι παρὰ Σικυνώσις. 889, 26.

Φάλοι, συρρίγγια τινὰ ἐν ταῖς περικεφαλαίαις, εἰς ἃ ἐνέονται οἱ λόφοι. 424, 5. 601, 9. 803, 57. 924, 33.

Φάμα ἢ φήμη Λωρικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ πέφαιμι πρώτου προσώπου ῥηματικῶς λέγεται. 1550, 1.

Φάμενος, μετοχή τοῦ φάσθαι ῥήματος, ὅτι καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ χρησιμεύει ἡ λέξις. 380, 39.

Φανάριον ὅτι ἐκ τοῦ φανός γέγονε φανίον, ὅθεν τὸ φανάριον παρὰ τοῖς χυδαίοις. 1571, 4.

Φανείη, εὐκτικὸν πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι καὶ φανή γραφεται δυοῖν ἢ, ἐκ τοῦ φανῆ πλεονασμῷ ἐτέρου ἢ, ἢ ἐκ τοῦ φανέω τροπῇ τῆς εἰς διφθόγγου εἰς τὴν ἢ δίφθόγγον, ἐρμηνεία διεξοδική. 1189, 25. 1356, 42. 1544, 64.

Φανερὸς ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν λέγεται. 513, 45.

Φανίον ὅτι ἐκ τοῦ φανός ὑποκεκρίσται. 1571, 3.

Φανίου θύρα, παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῶς προσποιουμένων θησαυρὸν ἑαυτοῖς ἀποκεῖσθαι. 1959, 14.

Φανὸς ὁ πυρσός, ὅτι καὶ πανὸς διὰ τοῦ π λέγεται. 1189, 23. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φανός ἢ ἐκ κληματίδων λαμπάς, δᾶς δὲ ἢ ἐκ δάδων. 1427, 45. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι φανοὶ παρ' Ἀθηναίους ἐλέγοντο αἱ δᾶδες, ἦγον αἱ λαμπάδες ἐκ δέσμης ἰσχυμένον ζύλων γινόμεναι. 1571, 3. 11. καὶ ὅτι καὶ ὁ τῶν δικῶν ὑπογραφεὺς φανός ἐλέγτο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁμωνύμως τῷ λαμπτήρι. 1607, 16.

Φαντασία, Μεμφίτις γυνὴ συγγράψασα τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον καὶ τὴν Ὀδυσσεύς πλάνην, ἱστορία. 1379, 62.

Φαντασία, δυνάμεις ψυχικὴ μέση τῶν τε παχύτερων καὶ τῶν ἀπλουστεύων. 1877, 50.

Φανυλὸς ὅτι προβάτων ἡλικίας ἐστὶ προσσηγορία. 1625, 38.

Φάο, δεύτερον πρόσωπον προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ φάσο ὑποβολῇ τοῦ σ γινόμενον, ὅτι βραχεία παραλήγεται. 1641, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φάτο συστολῶν τρίτον λέγεται ἐνδεία τοῦ τ. 1798, 46.

Φάος τὸ φῶς ὅτι παρὰ τὸ φάω, ῥῆμα λέγεται. 1728, 7.

Φάραγξ ὅτι παρὰ τὸν ζυικὸν φάραγγα λέγεται. 309, 20. καὶ ὅτι καὶ φάραγξ κλοπῆς καὶ ἀσωτίας ὁ ὑπερβαλλόντως ὥστος καὶ κλέπτῃς τροπικῶς λέγεται. 1716, 33.

Φάρεα συνήθως τὰ συνερῆσθαι εἰς ἐνδυσιν ἱμάτια, ποτὲ δὲ τὰ σπείρα, ὃ ἐστὶ λινὰ ὑφάσματα, σημαίνει, οἷον ἐν τῷ, τόφρα δὲ φάρε' ἔνευκε Καλυψώ,

ἰστία ποιήσασθαι, Ὀδ. ε', 258. 1532, 18.

Φαρέτρα ἢ φέρουσα τὰ τρώοντα, ἦγον τὰ βλάπτοντα βέλη. 39, 6. 1024, 60.

Φάρη ἢ Φᾶρις, πόλις τῆς Λακωνικῆς. 294, 19.

Φάρμακα τὰ δηλητήρια παρὰ τὸ φέρειν ἄχος, καὶ φάρμακα τὰ ἀκισθύνοντα παρὰ τὸ φέρειν ἄχος· καὶ ὅτι καὶ τὰ τῶν ζωγράφων βάρματι καὶ αἱ ἀπλῶς βαφαί φάρμακα λέγονται, ὅθεν φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἄνδρος τίθεται τοῦνομα. 436, 1. 564, 10. 1022, 28. 1415, 60.

Φαρμακῶν τὸ φαρμάκων δεῖσθαι ἢ φαρμάκων γέμειν. 1415, 61.

Φαρμακεὺς καὶ φαρμακευτὴς ὁ φαρμάκοις χρώμενος ἐπὶ διαφθορῇ. 1415, 63.

Φαρμακείτρια καὶ φαρμακίς, γυνὴ ἢ φαρμάκοις φανύλοις χρωμένη. 1415, 64.

Φαρμακίδες γυναικες ἐπίσημοι, Ἀγαμήδη, Κίρκη, Μήδεια, Κοκκώδην καὶ ἡ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος γυνή. 881, 57.

Φαρμακίς καὶ φαρμακείτρια, γυνὴ ἢ φαρμάκοις φανύλοις χρωμένη. 1415, 64.

Φαρμακίτης ἐκαλεῖτο ὁ Πράμνιος οἶνος. 871, 21.

Φαρμακοὶ παρ' Ἀττικοῖς οἱ τὰς πόλεις καθαιρόντες τῶν μαισμάτων, οἱ καὶ φάρμακοι προπαροξυντόνως λέγονται παρ' Ἰωσι. 1935, 15. καὶ φαρμακὸς ἐν Ἰω τῷ κάθαρμα ἐν τῷ, πόθεν ἐγώ σοι συγγενὴς ὦ φαρμακί. 1415, 62.

Φάρμακον, ὅτι μέση ἀγαθὸς καὶ κακοῦ ἐστὶν ἡ λέξις, ζῆτει ἐν τῷ φάρμακα· καὶ ὅτι τῶν ἀκισθύνων φαρμάκων τρεῖς ἰδέαι καταλέγονται παρ' Ὀμήρῳ, τὰ χρυστά, τὰ ἐπίπαστα καὶ τὰ πιστά, ἦγον πότμα. 464, 35.

Φαρμακῶνες τὰ βαφεῖα, ἐπεὶ καὶ τὸ φαρμάσσειν ἐπὶ τοῦ βάπτειν τίθεται. 464, 40. 1278, 46. 1415, 61. 1636, 13. ζῆτει τὸ φάρμακα.

Φαρμάσσειν τὸ βάπτειν, καὶ φαρμάσσειν σίδηρον τὸ στομοῦν καὶ στεροποιεῖν. 456, 5. 464, 39. 1278, 47. 1636, 12.

Φάρος, νῆσος Αἰγυπτιακή, καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἱστορία. 1500, 15.

Φάρος, ναύκληρος ἐξελόμενος τὴν Ἑλένην ἐκ τῆς Πρωτίως φυλακῆς πρὸς τὸ ἀποκαταστήσαι αὐτὴν εἰς Λακεδαιμόνα, ἱστορία. 1500, 11.

Φᾶρος, μανδοειδὲς τι περιβλήμα, οὐ δευτὸν, ἀλλ' ἀναπτὸν. 1570, 58. 1774, 15. καὶ φᾶρος τὸ ἀπλῶς ὑφασμα εἶτον ἱμάτιον, παρὰ τὸ ἐφῆ ἀρηρῆναι, ἥ καὶ προπερισπᾶται διὰ τὴν συναίρεσιν τῶν δύο α. 170, 2. 1436, 54. 1534, 2.

Φάρσαλα καθ' ἡμᾶς ἡ τὸ πάλαι Φθία. 71, 1.

Φάρυγαι ἡ τὸ πάλαι Σκάρφῃ, πόλις ἐγγὺς Θερμοπυλῶν, ὅτι ἐκ τοῦ φάρυξ φάρυγος λέγεται. 277, 37. 1635, 20.

φαρύγεθρον, ὅτι ἡ λέξις αὕτη ὑπαγορεύει καὶ χωρὶς τοῦ γ' τὸ φάρυξ φάρυγος λέγεται. 1635, 25.

φάρυγξ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος λέγεται. 1390, 52. καὶ ὅτι καὶ φάρυξ φάρυγος χωρὶς τοῦ ν' λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔγκειται τὸ ν' τοῖς τοιοῦτοις, ἐρμηνεία διεξοδική. 1635, 21.

φᾶς φάντος, μετοχὴ ποιητικῶς, φάμενος δὲ Ἀττικῶς. 380, 39. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ἡ φᾶς φάντος μετοχὴ δευτέρου ἐστὶν ἀορίστου, καὶ ὅτι χρησिमὸς ἐστὶν ὡς καὶ ἡ φάμενος. 37, 46. 1641, 34. καὶ ὅτι τὸ φᾶς ἐκ τοῦ φάσας συνεκόπη, ὅπερ ἐκ τοῦ φῶ κανονικῶς κινεῖται, ὡς ἐκ τοῦ κλῶ τὸ κλάσας. 1654, 15.

φάσαι, ἄχρηστον καθ' αὐτὸ ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. 564, 8. 1827, 63.

φάσγαον ὅτι παρὰ τὸ σφαγαῖς γᾶνυσθαι λέγεται. 675, 58. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ φάσαι, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῦσαι, λέγεται. 1827, 63.

Φάσηλις, πόλις ἀξιόλογος καὶ λίμνη, ἥς ὑπερέκειται ὄρος Λυκιάκον Σόλυμα οὐδετέρως λεγόμενον. 635, 34.

φάσθαι, ἀπαρέμπατον ἀντὶ τοῦ φάθι προστακτικῶν ἐν τῷ, φάσθαι Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθιον ἐξ-

αλαῶσαι, Ὀδ. ι', 504. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐφάμην μέσου ἀορίστου δευτέρου κεινῆται, διὸ καὶ παροξύνεται, ὡς φῖσει βραχέος ὄντος τοῦ παραληπτικῶν α, Ἑρακλείδης δὲ προπερισπᾶν ἀξιοῖ καὶ μακρᾷ παραλήγεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ φάομαι φῶμαι, τὸ ἀπαρέμπατον φάεσθαι φῶσθαι. 1641, 31—40.

φάσθαι νύ που, ἀντὶ τοῦ λέγετε ἴσως, Ὀδ. κ', 562. 1669, 63.

φασί, κατηγορήμα ποτὲ μὲν περὶ τῶν κατὰ φήμην γινωσκομένων λεγόμενον παρ' Ὀμήρῳ, οἶον φασὶ σὲ μὲν Πηλέϊος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι, Ἰλ. υ', 206. ποτὲ δὲ περὶ τῶν κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν ὁμολογουμένων πρὸς ἱστορικὴν ἀκριβείαν καὶ πλῆσιν, οἶον ἐν τῷ, αὐτὸν ὃν φασιν ὀξύνετα δέρκεσθαι, Ἰλ. ρ', 674. καὶ ἐν τῷ, Ὀλυμπον δ' οἱ φασὶ θεῶν ἔδος ἔμμεναι, Ὀδ. ζ', 42. καὶ ὅτι καὶ τὸ φημί περὶ τῶν ἀκριβῶς γινωσκομένων λέγεται παρὰ τῷ αὐτῷ, οἶον, φημί γὰρ κατανεῖσαι ὑπερέμνεα Κρονίωνα, Ἰλ. β', 350. 1122, 57. 1174, 3. 1412, 23. 1550, 62. καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀοριστοτέρων ἐστὶ τὸ φασὶ τοῦ φησιν ὃ δεῖνα. 1203, 57.

φᾶσις ὁ λόγος, ἐκ τοῦ φᾶω φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λέγω. 1374, 27. 1728, 18. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πέφασαι δευτέρου προσώπου ρηματικῶν παρῆται, ὡς ἀπὸ τοῦ πέφασαι τρίτου ἢ φάτις. 1550, 1.

φάσκειν, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, ἀγορεύειν, ὅτι ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλήλοις, ἥ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, τὸ παραιφάσκειν καὶ παραινᾶν καὶ παραινυθεῖσθαι καὶ παρηγορεῖν, ἰσοδυναμοῦσιν ὁμοίως. 1695, 32. καὶ ὅτι τὸ φάσκω ἐκ τοῦ φῶ, ὃ ἐστὶ λέγω, παρήχθη. 1728, 48.

φασκώλιον, δερμάτινον βαλάντιον, καὶ φάσκωλος ἡ ἱματιοφορὶς. 1446, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φάσκωλος ῥαπτὸς θύλακος. 1534, 51.

φατεῖδς παρὰ τὸ φατῆς, ὃ ἐστὶ λεκτός. 1374, 25.

φατὶ ἀντὶ τοῦ φησιν Αἰολικῶς. 1613, 28.

φάτις ἡ φήμη, ὅτι ἀπὸ τοῦ πέφασαι τρίτου προσώπου ρηματι-

κοῦ λέγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ πέφασαι δευτέρου ἢ φάσις. 1550, 1.

φάτνη ὅτι παρὰ τὸ φραγεῖν λέγεται τροπῇ τοῦ γ' εἰς τ'. 547, 2. 658, 50. 1784, 43.

φατνώματα τὰ διάγλυφα τῶν στεγῶν σανιδώματα, καὶ φατνωτὸν τὸ οὕτως σανιδωτὸν, ὅτι παρὰ τὴν φάτνην λέγονται. 547, 3. καὶ ὅτι καὶ φάτνωμα ὁδόντων κατὰ συνθήκην λέγεται. 1784, 46.

φάτο ἀντὶ τοῦ ἔφατο, τρίτον πρὸς ὦπον τοῦ ἐφάμην μέσου ἀορίστου δευτέρου, ὅτι βραχεία παραλήγεται. 1641, 33.

φατος λέγοντα ὀνόματα ἐκ τοῦ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεῖν, παρηγμένον, οἶον πρόσφατος, Ἀρηφατος, ὁδονήφατος. 887, 48.

φατὸς ὁ λεκτός, ἐκ τοῦ φᾶω φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λέγω. 1728, 18.

φατρία χωρὶς τοῦ ρ, ταῦτ' ὅπερ φρατρία καὶ τριτύς, α ἦν τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· καὶ φατριάζειν ἐν ἴσῳ τῷ φρατριάζειν, ὃ δηλοῖ τὸ εἰς ταῦτ' ὁμοῦς τοῖς φράτορας. 239, 24—36. καὶ ὅτι εὐφρονότερον φατρία καὶ φατριάζειν χωρὶς τοῦ ρ λέγονται. 735, 51.

φάττα, εἶδος περιστεῖρας, μέγεθος ἀλέκτορος, τὸ δὲ χρώμα σπῶδιον, καὶ ὅτι τεσσαράκοντα ἔτη ζῶσιν αἱ φάττα. 1712, 42. 44.

φαύζειν τὸ φρονεῖν, παρὰ τὸ φῶ τὸ καίω. 962, 49. ζῆται τὸ φαῦσις καὶ τὸ φῶζειν.

φαυλία ἐλαία μικρόκαρπος ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφωτισθέντος. 1356, 64.

φαῦλος ὁ κακοήθης καὶ ὁ ἀγαθὸς παρ' Ἑθριπίδῃ, καὶ φαῦλον τὸ μέγα, καὶ φαῦλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, καὶ φαῦλον τὸ ἀπλοῦν καὶ μέτριον. 1357, 61.

φαύλως ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καὶ ἡσυχῇ. 1357, 1.

φαῦσις παρὰ τὸ φᾶω, ὃ ἐκ τοῦ φᾶω πλεονασμῷ Αἰολικῶν τοῦ ὕ λέγεται. 1728, 7.

φαῦω ἐκ τοῦ φᾶω πλεονασμῷ Αἰολικῶν τοῦ ὕ. 1728, 6.

φάψ, εἶδος περιστεῖρας, ζῆται ἐν τῷ, περιστερῶν εἶδη. 1712, 42. φάω, ὅτι τοῦ φᾶω εὐρεται παρα-

τατικὸς ἐν χρήσει, καὶ ὅτι καὶ
φῶ συνηρημένως λέγεται. 1728,
6, 9.

Φεαί, πόλις Ἡλίδος, αἱ καὶ Φεαὶ
διὰ διφθόγγου λέγονται. 1477, 61.
φέβεισθαι ἀντὶ τοῦ φεύγειν πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 623, 41.

Φεῖα, πόλις τῆς Ἠλείας, ἥ καὶ
Φιδά διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται.
671, 13—20.

Φειδίας ἀγαματοποιὸς ἐξ Ὀμη-
ρικῶν τινῶν ἐκὼν εἰκονίσας τὸ ἐν
Ὀλυμπίᾳ ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἱστο-
ρίᾳ. 145, 14.

φειδίτια τὰ Λακωνικὰ συσσίτια.
1413, 23.

φειδὸς ἀντὶ τοῦ φειδωλὸς παρὰ
τοῖς κωμικοῖς. 537, 39. 1828, 12.

φειδωλὴ προσηγορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ
φειδῶ, ὅτι ἐκ τοῦ φειδῶ ῥήμα-
τος κατὰ πρόσληψιν τῆς λη συλ-
λαβῆς λέγεται, καὶ φειδωλὴ ἐπι-
θετον σύζυγον τοῦ φειδωλὸς.
1267, 58.

φειδωλὸς ὅτι οἶονε φευγῶδὸς
παρὰ τὸ φεύγειν λέγεται. 178, 7.
καὶ ὅτι ὁ φειδωλὸς κίμβιξ καὶ
γλισχρός καὶ κυμνόπριστις καὶ
λιμὸς ἔλεγτο παρὰ τοῖς κωμικοῖς.
1828, 6.

φελλὸς παρ' Ἀρκάσι μέσον τι
πρότου καὶ δρυός, ὃν ἐνιοὶ θη-
λύπρινον καλοῦσι. 302, 29.

φενάκη, περίθετος περικεφαλαια
ἐκ τριχῶν, ὅτι παρὰ τὸ φενάκ-
ζειν λέγεται. 1422, 4.

Φενεὸς, πόλις Ἀρκαδικῇ ὑπὸ Κυλ-
λήνῃ κειμένη, ὅτι περὶ αὐτὴν τὸ
τῆς Στυγὸς ὕδωρ ἱστορεῖται, καὶ
ὅτι ἐπαμφοτερίζει κατὰ τὸ γένος
τοῦτομα. 301, 14.

φεννίς, τρόπος τις τῆς διὰ σφαί-
ρας παιδιᾶς, ὃ αὐτὸς τῇ ἐφετίν-
δα καλουμένη. 1554, 36. ζῆται τὸ
ἐφετίνδα.

Φεραί, πόλις Θεσσαλίας, Φηραι
δὲ τῆς Μιθσηνίας ἢ τῆς Λακω-
νικῆς, Ὁμηρος δὲ Φειρὸς ἀντὶ τοῦ
Φηρὰς εἶπεν διὰ μέτρον ἀνάγκην,
Ὀδ. ο', 297. 1477, 61. 1781, 61.

φέρβειν τὸ τρέφειν, ὅτι παρὰ τὸ
φέρειν βίον λέγεται. 539, 15. 775,
6. 978, 4. 1088, 34.

φέρε παρακλεισματικὸν ἐν ἴσῳ τῷ
ἄγε. 113, 8.

φέρετρον ταῦτο ὅπερ φορεῖον κα-
λεῖται. 1267, 58.

τὰ τὸ ἔτυμον τῆς φωνῆς. 1488,
45.

φέρειν ἀντὶ τοῦ βαστάζειν καὶ φο-
ράδην ἔχειν, καὶ φέρεσθαι ἀντὶ
τοῦ βαστάζεσθαι. 24, 42. 411, 33.
715, 63. 1081, 6. 1637, 61. καὶ
ὅτι κυρίως κατὰ νεκρῶν καὶ ἀψύ-
χων λέγεται. 940, 25. καὶ ὅτι καὶ
παρὶ ἐμψύχων λέγεται, ζῆται ἐν
τῷ, ἔχειν καὶ φέρειν· καὶ φέ-
ρειν ἀντὶ τοῦ ὑπομένειν· καὶ ὅτι
διαφόρως συντιθέμενον διάφορα
σημαίνει. 57, 11. 549, 35. καὶ ὅτι
καὶ ναὺς φέρειν λέγεται τὰ ἐν
αὐτῇ διὰ τὸ καὶ φόρτον λέγε-
σθαι τὰ ἐν ταῖς ναυσὶν ἀγόμενα.
1034, 12. 1803, 50. καὶ ὅτι καὶ
φέρειν οἱ πόδες λέγονται τοὺς
συντόνως κινουμένους. 1022, 34.
1135, 23. καὶ φέρειν λύπην ἢ ὀδυ-
νην τὸ καρτερεῖν καὶ κρεῖττονα
τῶν τοιούτων εἶναι. 342, 18. καὶ
φέρειν χάριν τιλ ἀντὶ τοῦ χαρί-
ζεσθαι. 540, 6. καὶ φέρειν ἰθὺς
μένος χειρῶν, παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ
τοῦ ἀντικρὺ μάχεσθαι. 577, 7. καὶ
φέρειν ὄπλα ἰθὺς, ἀντὶ τοῦ ἀν-
θιστάμεν τοῖς πολεμικοῖς τὰ ὄπλα.
1199, 39. καὶ φέρειν καὶ φέρεσθαι
κράτος, ἐν ἴσῳ τῷ νικᾶν, Ἰλ.
σ', 308. 1144, 41. καὶ φέρειν μῦ-
θον καὶ ἀγγελίαν κατὰ συνθήκην,
ὅθεν τὸ ἀγγελιαφόρος ὄνομα σγ-
κεται. 1010, 64. 1012, 59. καὶ
φέρειν ἐπὶ χεῖρας, παροιμία ἐπὶ
τῶν ἐνδόξων καὶ μεγαλοειμένων,
οὗς συμβαίνει τὰς ψὰς τῶν ἱμα-
τίων ἀνακουφίζειν ταῖς χερσὶ.
1430, 23.

φερέκακος ὁ καρτερικὸς τῶν κα-
κῶν. 1488, 44.

Φερεκλος ναυπηγῆσας Ἀλεξάν-
δρῳ τῷ Πριάμου εἰς τὴν Ἑλέ-
νης ὁρπάγην χρησιμεύσαντι πλοῖα,
ἱστορία διεξοδική· καὶ ὅτι παρὰ
τὸ φέρειν καὶ κλῶν λέγεται τοῦ-
τομα. 521, 24—44.

Φερικύδης Σύριος ὅτι Πυθαγό-
ρον διδάσκαλος ἐγένετο, αὐτὸς
δὲ τὰ τῶν Φοινίκων κτησάμενος
ἀπόκρυφα βιβλία αὐτοδίδακτος
ἱστορεῖται γενέσθαι. 1786, 56.
1787, 17.

φερέσβιος ὅτι παρὰ τὸ φέρειν
βίον λέγεται. 539, 14.

φέρεισθαι ἐν ἴσῳ τῷ φέρειν ἐν

τῷ, αἶψα ἢ φέροιστο μέγα κρᾶ-
τος ἢ φεροίμην, Ἰλ. γ', 486.
943, 1. καὶ φέρεσθαι ἀντὶ τοῦ
κνέσθαι, ὅθεν φορά. 157, 17.
ζῆται τὸ φέρειν.

φέρετε πληθυντικῶς ἐν ἴσῳ τῷ
φέρει παρακλειστικῶς ἀκουόμενον.
1393, 4.

Φερεσίμη, γυνὴ Βάκτου, δεο-
μένη Εὐέλδοντος στρατεύματος
τυγείν, ἔλαβεν ἄτρακτον καὶ ἡλα-
κάτην, ἱστορία. 657, 41.

φερὴν ἢ σὺ μόνον ἢ τῇ γυναικὶ δι-
δομένη δωρεά, ἀλλὰ καὶ ἡ τῷ
ἀνδρὶ, τουτέστιν ἢ προῖξ· καὶ
ὅτι παρὰ τὸ φέρειν λέγεται. 742,
55. 743, 3. 1731, 55. καὶ ὅτι καὶ
φέρην βαρυτόνως λέγεται. 1488, 44.
φέρνια, ἰχθύων σφυρίδες παρὰ
Μενόνδρῳ. 742, 58.

φέρομαι ἐν ἴσῳ τῷ φέρω ἐν τῷ,
σὺ δὲ δέξαι ἄποινα πολλὰ τὰ τοι
φέρωμαι, Ἰλ. ω', 556. 1365, 6.
ζῆται τὸ φέρεσθαι καὶ τὸ φέρειν.
Φέρουσα, ὄνομα κύριον Ἡγηρί-
δος, παρὰ τὴν φορὰν τοῦ ὕδα-
τος. 1130, 53.

Φερσεφόνη ἢ Περσεφόνη, ὅτι ἐκ
τοῦ φέρω φέρωμαι Ἀιολικῶς κλι-
νομένου ἢ ἐκ τοῦ φθέρω φθέρω
καὶ τοῦ φόνος σύγκειται τοῦτομα.
1665, 14.

φέρετε κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ φέ-
ρετε προστακτικῶς ἐν τῷ, φέρετε
δὲ χερσὶν ὕδωρ, Ἰλ. ι', 171.
745, 24.

φέρτερον πρῶγμα, τὸ καὶ προ-
φερέστατον, τουτέστι κρεῖττον καὶ
διαφέρον ἢ ὑπερφέρον τῶν ἄλλων,
καὶ φέρετατον ὑπερθετικῶς. 73, 74.
καὶ ὅτι παρὰ τὸ φέρειν, ὡς καὶ
τὸ συμφέρον, λέγεται. 1713, 3.

φέρτρον ἢ νεκροφόρος κλίση, εἴ-
τουν τὸ νεκρικὸν φορεῖον, ὅτι ἐκ
τοῦ φερτῆριον συγκέκοπται. 57,
16. 573, 14. 940, 26. 1140, 29. 32.

φέρω ῥῆμα ὅτι ἐν συνθέσει προ-
τασσόμενον τρέπει τὸ ω εἰς ε',
οἶον ἐν τῷ φερέπονος καὶ φερέου-
κος. 42, 41. καὶ ὅτι μέχρι μόνου
τοῦ παρατατικῷ κλίνεται. 804, 41.

φερωνυμία, ἐμφέρεια ὀνόματος.
776, 40. καὶ περὶ φερωνυμίας κυ-
ρίων τινῶν ὀνομάτων. 109, 45.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φερώνυμον λέγε-
ται, ὅταν τὸ ὄνομα ἐμφερὲς ἢ τοῖς

- πράγμασι· καὶ ὅτι τὸ φερώνυμον ἐπώνυμον λέγεται παρ' Ὀμήρω· καὶ ὅτι διττῶς τὸ ἐπώνυμον, ἢ γὰρ τὸ αὐτομάτως τὴν ἀρχὴν τεθέν, ἴσπερον δὲ ἐπαληθεύσαν, ἢ τὸ ἐκ μελέτης εἶτον προνοίας τεθέν. 1567, 56.
- φεύγειν τὸ σπουδαίως κινεῖσθαι πρὸς κακοῦ ἀποφυγῆν. 1461, 57.
- καὶ ὅτι καὶ ἵπποι φεύγειν λέγονται παρ' Ὀμήρω ἀντὶ τοῦ συντόνως τρέχειν. 342, 19. 722, 24. καὶ ὅτι καὶ λόγος φεύγειν λέγεται, δταν εἴη μὴ καιρῖος, καὶ βέλος ἐκφεύγειν χειρὸς, δταν εἰς μάτην βληθῇ. 516, 18.
- φεύζειν τὸ φεῦ λέγειν, ὡς οἰμῶζεν τὸ οἶμοι λέγειν. 1279, 36.
- φέψαλοι οἱ ἀναφερόμενοι σπινθήρες ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, ὅτι παρὰ τὸ φέβω φέψω καὶ τοῦ ἀλλεσθαι λέγονται, ἢ ἢ φέψαλος, οὗ φέβεται τις τὸ ἄλμα. 1802, 62.
- φεψάλυγες ταῦτο ὑπερ φέψαλοι. 1802, 62.
- φῆ ἀντὶ τοῦ ἔφη, οἷον ἐν τῷ, ὃ δὲ φῆ κώδειαν σχῶν, Ἰλ. ζ', 499. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς παραβολικοῦ ἐνόησάν τινες τὸ φῆ, ἢ ἢ, ὡς κώδειαν. 999, 25 — 30.
- φηγαλεύς Διόνυσος ὅτι παρὰ τὰς ἐπὶ τῶν φηγῶν ἀναδενδράδας ἀμπέλους ἐπωνυμικῶς λέγεται. 664, 46.
- Φηγεὺς κύριον, ἐτυμολογία. 515, 42.
- φηγίνος ἔξω ὃ ἐκ φηγίνου ξύλου κυτεσκευασμένος. 613, 5.
- Φήγιον ὄρος τι παρὰ τὸ πολλὰς ἔχειν φηγούς οὕτω κληθέν. 664, 45.
- φηγός, εἶδος δρυός, ὅτι παρὰ τὸ φαγεῖν λέγεται διὰ τὸ χορηγῆσαι τροφήν τοῖς ἀρχαίοις ἀνθρώποις. 594, 34. 664, 45. 1859, 33.
- φηγός, Διὸς ἱερά, ὅτι μία μόνη ἦν ἐν Τροίᾳ καὶ οὐ τόπος περιεπτικός πολλῶν φηγῶν. 653, 47. 664, 31. 1263, 14. καὶ ὅτι ὡς θρεπτικὴ καὶ ζωοποιός ποτε τῶν ἀνθρώπων τῷ ζωογόνῳ Διὶ ἀφιέρωτο. 594, 34. 664, 35.
- φηλέω φηλῶ τὸ ἀπατῶ, ὅτι καὶ φηλόω κατὰ τὴν τρίτην λέγεται. 194, 32. 781, 10.
- φῆληκες, ἡγουν ἀπατεῶνες, καὶ ὅτι τῶν σῶων δσα τὸ πέπον πνύδονται φῆληκες λέγονται. 1964, 5.
- φηλήτης, ζῆτει ἐν τῷ φηλήτης διὰ τοῦ ἰώτα.
- φηλομήλα ὅτι Λωρικῶς οὕτω λέγεται, φιλομήλη δ' ἂν ἦν τὸ κοινόν. 1687, 16.
- φηλώσας πρόμον, ἀντὶ τοῦ ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα παρὰ Ἀνκόφρονι. 781, 11. ζῆτει τὸ, φηλέω φηλῶ.
- φήμη ἢ μαντικὴ κληθῆναι παρ' Ὀμήρω, τουτέστιν ὃ μέλλοντός τινος δηλωτικὸς λόγος ἐξ αὐτομάτου λαλούμενος, οἷον ἐν τῷ, ὡς φάτο, χαῖρε δὲ φῆμη Ὀδυσσῆος φίλος νῖδος, Ὀδ. β', 35. ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς λόγον εἶτον τῆς ἀνθρωπίνης λαλιᾶς οὐχ' εὐρηται παρ' Ὀμήρω, ἐπὶ δὲ τοῦ τοιούτου σημασινομένου τὸ φῆμος τίθεται. 799, 10. 1432, 22. 1439, 8. 1840, 14.
- φημι, ῥῆμα ἀποφαντικῶς καὶ ἀξιωματικῶς κατ' ἐπίκρισιν περὶ τῶν ἀκριβῶς γνωσκομένων λεγόμενον, οἷον ἐν τῷ, φημι κατανεύσαι Κρονίωνα, Ἰλ. β', 350. τὸ δὲ φασὶ ποτὲ μὲν περὶ τῶν κατὰ φήμην γνωσκομένων, οἷον, φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἔκγονον εἶναι, ποτὲ δὲ περὶ τῶν ὁμολογουμένων, οἷον, ἀετὸν ὃν φασιν ὀξύτατα δέρκεσθαι· ζῆτει τὸ φασί. 190, 44. 214, 40. 627, 45. 637, 25. 1092, 12. 1412, 23. καὶ ὅτι τὸ φημι οὐ μόνον κατὰ φωνὴν ἐνεργητικὴν κινεῖται, ἀλλὰ καὶ κατὰ παθητικὴν, οἷον τὸ ἐφάμην ἐν ἴσω τῷ ἔφην, καὶ φάμενος ἀντὶ τοῦ φᾶς, ὃ παρὰ ποιηταῖς μόνον εὐρηται λεγόμενον, οἷον ἐν τῷ, φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, Ἰλ. γ', 44. 380, 39. καὶ ὅτι φάμαι ἔδει λέγεσθαι ἐν τοῖς παθητικοῖς, οὐ λέγεται δέ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φάω φᾶ δευτεροζήγουν γέγονε. 1641, 37. 39. 1728, 18. καὶ ὅτι οὐκ ἔχει παρακείμενον. 1769, 58. καὶ ὅτι καὶ φῆμι βαρυτόνως λέγεται κατ' Ἀιολεῖς. 1613, 18.
- Φῆμιος ποιητής, Κρηθηίδι τῇ Ὀμήρῳ μνηστρὶ συνοικήσας καὶ τὸν Ὀμηρον παιδεύσας, ἱστορία. 1404, 16. καὶ ὅτι καὶ τῇ Πηνελόπῃ εἰς Ἰθάκην ἐπὶ γάμῳ πορευομένη Φῆμιος ποιητής ἐδόθη φύλαξ. 1466, 61.
- φῆμις Ἰωνικῶς ἢ κοινῶς φῆμη. 799, 10. 1563, 31. 1956, 62. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φῆμις ἢ δημοτικὴ συνέλευσις ἐπὶ δημηγορίᾳ ἐν τῷ, οἱ μὲν ἄρ' ἐς θᾶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν, Ὀδ. ο', 468. 1787, 52. ζῆτει τὸ φῆμη.
- Φημονόη, προφήτης Ἀπόλλωνος, ὅτι πρώτῃ ἐφεύρε τὸ ἡρωικὸν μέτρον. 4, 1.
- φήνη, ὄρνειον αἰετῶδες, ὅτι παρὰ τὸ φαίνειν λέγεται. 1472, 43. 45. καὶ ὅτι καὶ τοὺς ἐκθέτους αἰετῶδες ἐκτρέφειν λέγεται. 1799, 63.
- Φηρά, πῆλις Μεσσηνιακὴ ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ Φηραὶ πληθυντικῶς λέγεται, καὶ ὅτι παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ ἥρα ὀξύνεται. 580, 36. 43. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι Φηραὶ πῆλις τῆς Λακωνικῆς, Φηραὶ δὲ Θεσσαλίας. 743, 25. 1477, 61.
- φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες Ἀιολικῶς, καὶ ὅτι οὕτω λέγονται οἱ Κένταυροι παρ' Ὀμήρω, οἷον ἐν τῷ, φῆρες, ἡγουν ἐκ δύο φῶν ἡρμοσμένοι, τουτέστι διφυεῖς. 101, 45 — 102, 4.
- φῆς πρόσωπον ῥηματικὸν ὅτι κατ' ἐνεστώτα μὲν χρόνον ἀκουόμενον ὀξύνεται καὶ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ἰ γράφεται, φῆς δὲ κατὰ δευτέρον ἀόριστον περισπᾶται καὶ χωρὶς τοῦ ἰ γράφεται. 1578, 17.
- φῆσιν εἶναι ἄριστος, Ἰλ. ο', 107. περὶ τοῦ Διὸς εἰρημένον, ὅτι ἢ σκωπτικῶς ἐξῆρθε ἀντὶ τοῦ, λέγει μὲν οὐκ ἔστι δὲ, ἢ ἀντὶ τοῦ θαυροῦντως ἀποφαίνεται. 1008, 18.
- φῆσω μέλλων ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ φημι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φᾶ μορφοσύνταξιν κεκίνηται. 1770, 32.
- φθάμενος καὶ φθὰς μετοχὰς ὅτι ἐκ τοῦ φθῆμι θέματος κεκίνηται. 1309, 58.
- φθάνω τὸ προλαμβάνω, ὅτι ἐκ τοῦ φᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ φαίνω, πλεονασμῷ τοῦ θ' λέγεται. 810, 4. 886, 49. καὶ ὅτι τὸ φθάνω ἐκτείνει τὴν φθᾶ συλλαβὴν διὰ μέτρον χρεῖαν ἐν τῷ, χῶρῳ ἐνὶ προαίῃ, φθάνει δὲ τι καὶ τὴν ἄγοντα, Ἰλ. φ', 262. 1236, 6.
- φθὰς φθάντος, ὄνομα μετοχῶν καὶ κύριον, ὅτι παροξύνεται κατὰ τὰς πλαγίας καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται. 436, 21.

φθέγγεσθαι καὶ φθόγγος ὅτι καὶ ἐπὶ ἀλόγων τίθεται. 1639, 10. 1710, 62.

φθείρ ἀντὶ τοῦ θήρ, παρὰ τὸ φθεῖρειν ἀπελεύσει τοῦ φ καὶ τροπῇ τῆς διφθόγγου εἰς ἡ. 697, 38.

φθεῖρες τὰ ἔξανθήματα τῶν πινύων, ὅθεν φθειρῶν ὄρος τι τῆς Καρίας ὀνομαστικῶς ἰλέγετο, ὃ καὶ φθιρῶν διὰ τοῦ ἰ ἔγραψόν τινες, ἐρμηνεία διεξοδική. 368, 9. ζῆται τὸ, φθῖρ ὄρος Καρίας.

φθείρω ὅτι ἐκ τοῦ φθῆω φθῶ παρήχθη. 1689, 24. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω προσλήψει τοῦ θ γίνεται φθῶ, ὅθεν τὸ φθεῖρω. 1728, 11.

φθειρῶν ὄρος Καρίας παρὰ τοὺς φθείρας, ὃ δηλοῖ τὰ τῶν πινύων ἔξανθήματα ἢ τοὺς κύνους, οὕτω λεγόμενον, ἢ παρὰ τοὺς ἐν αὐτῷ φθείρας, ἦγον θήρας, ἢ φθείρας, ἦγον φθαρτικούς καὶ ληστρικούς ἀνθρώπους, ἐρμηνεία διεξοδική. 368, 9—20. ζῆται τὸ, φθεῖρες καὶ τὸ φθῖρ.

φθεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φθαρήναι, ἀπὸ τοῦ φθέω φθῶ, φθίσθαι δὲ διὰ τοῦ ἰῶτα ἀπὸ τοῦ φθῖω. 750, 43. 1784, 17.

φθείσθω προστακτικὸν ὅτι ἐκ τοῦ φθίεσθω γέγονε κατὰ μετὰθεσιν καὶ κρᾶσιν. 721, 39.

φθεῖται, τρίτον πρόσωπον ῥηματικόν, ὅτι εἰ μὲν διὰ διφθόγγου γράφεται, ἀπὸ τοῦ φθέω φθῶ κενίηται, εἰ δὲ διὰ τοῦ ἰ, ἀπὸ τοῦ φθῖω. 1689, 22.

φθέμεν ἀντὶ τοῦ φθῶμεν, ὃ ἐστὶ προλάβωμεν. 1805, 26.

φθῆη ἀντὶ τοῦ φθαῖη. 1090, 20. ζῆται τὸ, ἦω λήγοντα εὐκτικά.

φθην λήγοντες ἀόριστοι πρῶτοι χρησιμώτεροι παρὰ ποιηταῖς τῶν εἰς πην λήγοντων δευτέρων, διὰ τὸ τραχυφωνοτέραν καὶ ὀγκωδεστέραν εἶναι τὴν αὐτῶν ἐκφώνησιν. 1775, 3.

φθῆσιν ἀντὶ τοῦ φθῆ εἶτον φθαῖη καὶ προλάβη. 1330, 64.

φθῆσονται ἀντὶ τοῦ φθάσουσιν, ἐκ τοῦ φθῶ φθάσω, ἢ ἐκ τοῦ φθῆμι. 886, 49. 1309, 48. 58.

φθία, πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας τὰ νῦν λεγόμενα Φάρσαλα,

ὃ πολλῆς Φθιώτης καὶ Φθίος. 71, 1. 320, 24.

φθίμενος, μετοχή ἐκ τοῦ φθιόμενος κατὰ συγκοπὴν λεγομένη. 419, 26.

φθίνασμα ἡλίου ἢ δύσεως παρ' Αἰσχύλῳ διὰ τὸ ἀναλογεῖν τῇ φθινάδι ὥρα τὸ μέρος ἐκείνο τῆς ἡμέρας. 698, 24. 832, 45.

φθινύθειν τὸ φθεῖρειν καὶ ἀπόλλειν, καὶ τὸ φθεῖρεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι. 1415, 2. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φθίνω παρήκται. 1526, 16. καὶ ὅτι μεταβατικῶς συντάσσεται ἐν τῷ, φθινύθσκε φίλον κῆρ, καὶ θνυμὸν ἀποφθινύθουσι. 1074, 48.

φθίνω ὅτι ἐκ τοῦ φθῆω φθῶ παρήχθη, ὡς ἐκ τοῦ κλῶ τὸ κλίνω. 1689, 24. ἀλλαχού δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω προσλήψει τοῦ θ γίνεται φθῶ, ὅθεν τὸ φθίνω. 1728, 11.

φθῖοι, ἔθνος Θεσσαλικὸν ἀπὸ Φθίας πόλεως ἢ μοῖρας Θεσσαλικῆς. 320, 29. καὶ ὅτι ἐκτείνεται ἢ ἄρχουσα τοῦ ὀνόματος, Ἰλ. ν', 686. 693. καὶ ὅτι διαφέρειν Φθιωτῶν τοὺς Φθίους νομίζουσι τινες. 954, 54.

φθῖρ, ὄρος Καρίας, καὶ φθῖρες οἱ κατοικοῦντες αὐτὸ, καὶ φθῖρ τὸ ἔξανθήμα τῆς πίτυος, ὅθεν καλεῖσθαι τὸ ὄρος τινὲς νομίζουσι· καὶ ὅτι διὰ διφθόγγου γράφουσι τινες τὴν φθῖ συλλαβὴν τοῦ ὀνόματος, ἐρμηνεία διεξοδική. 368, 7.

φθισήνωρ ἐπιθετον ὅτι ἐκ τοῦ φθῖω φθίσω καὶ τοῦ ἀνὴρ ἀνέρος σύγκειται, καὶ ὅτι διὰ διφθόγγου γράφουσι τινες τὴν φθῖ συλλαβὴν τοῦ ὀνόματος. 356, 17.

φθίσθαι, ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ φθαρήναι, ὅτι καὶ φθεῖσθαι διὰ διφθόγγου γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ φθέω φθῶ. 1152, 59. 1784, 17.

φθίσις ὅτι παρὰ τὸ φθῖω φθίσω λέγεται. 886, 46.

φθίσω μέλλων ὅτι ἀπὸ τοῦ φθῖω, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ φθίνω κενίηται. 886, 46.

φθῖω καὶ φθίνω παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, πλεονασμῷ τοῦ θ. 886, 47.

φθῖω φθίσω, ὅτι τὸ φθῖω καὶ τὰ ἔξ αὐτοῦ οὐ μόνον διὰ τοῦ ἰ,

ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἀξιοῖσι τινὲς γράφειν. 969, 13.

φθογγὴ ἐπὶ θρεμμάτων φωνῆς ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 1190, 54.

φθόϊς, πέμματα τινα μετὰ σπλάγχων ἰσθιόμενα. 1165, 10. ἀλλαχού δὲ ὅτι φθοῖς πλακοῦς ποιδὸς ἐκ τυροῦ καὶ μέλιτος σκευαζόμενος, καὶ ὅτι ὠθλον εἰ κλίνεται ἢ λῆξις. 1753, 3.

φθονεῖν τὸ μέμφεσθαι καὶ τὸ κωλίειν, οἷον ἐν τῷ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρήθρον αἰδὸν τέρευν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται, Ὀδ. α', 346. 444, 35. 1422, 9. 1867, 31.

φθόνος ἐπὶ μέμψεως παρ' Εὐριπίδῃ. 1422, 14. 1867, 32.

φθῶ τὸ φθάνω, ὅτι ἐκ τοῦ φῶ, ὃ ἐστὶ φαίνω, γέγονε πλεονασμῷ τοῦ θ ἢ ἐκ τοῦ φῶ καὶ τοῦ θῶ σύγκειται. 1309, 61. ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ φθῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φθάνω, ἐκ τοῦ πτῶ, ὃ ἐστὶ πετῶ, γέγονε κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν ψιλῶν εἰς δασέα. 1392, 42.

φιαλεῖν ἢ ἐφιαλεῖν τὸ ἐπιβαλεῖν, παρὰ τὸ ἰάλλειν, ἢ ἀντὶ τοῦ μετ' εὐχῆς ἔχεσθαι τινος πράγματος, παρὰ τὴν φιάλην· χρῆσις δὲ ταύτης τῆς λέξεως παρὰ τινι κωμικῷ (Arist. Vesp. 1348.) ἐν τῷ, ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις οὐδὲ φιαλεῖς οἷδ' ὅτι. 1403, 16.

φιάλη, ἄγγεῖον λεβητοειδὲς πεπλατυσμένον ἄνωθεν. 1298, 36. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πειν ἄλις λέγεται τροπῇ τοῦ π εἰς φ. 561, 14. 1300, 3. 1745, 59.

Φιλὰδέλφεια πόλις ὅτι συνεχῶς σεῖεται, ἱστορία. 346, 24.

φίλαι, προστακτικὸν τοῦ ἐφιλάμην μέσου ἀορίστου πρῶτου, ὃς ἀπὸ τοῦ φίλημι ἀχρήστου θέματος κενίηται, καὶ ὅτι ἐκτείνεται ἢ φῖ συλλαβὴ ἐν τῷ, νῦν αὐτὴ με φίλαι Ἀθήνη, Ἰλ. ε', 117. 522, 19. 527, 8. 805, 30.

φιλαίτατον ἀντὶ τοῦ φίλτατον παρὰ Ξενοφῶντι. 1441, 30. καὶ φιλαίτερος συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ φίλτερος. 1905, 37. ζῆται ἐν τῷ, αἰτερος λήγοντα συγκριτικά.

φιλαλήθης, ὅτι βαρύνεται τοῦ νομα, καίπερ ἐκ τοῦ ἀληθῆς ὅθεν τόνου συγκείμενον. 897, 40.

Φιλάμμων, πύκτης Ἀθηναῖος, ὅτι νικᾷν τὸν πάντα χρόνον ἰστορεῖται. 1324, 63.

φίλατο, ἤγουν ἡγάπησεν, ὅτι ἐκ τοῦ φίλημι σεσημειωμένου θέματος κινήσεται. 1269, 9. 1900, 7.

φιλεῖν τὸ ἀγαπᾶν καὶ τὸ τοῖς χεῖλεσιν ἀσπάζεσθαι καὶ τὸ ἐρᾶν. 1583, 56.

φιλεῖν τὸ ἀγαπᾶν καὶ τὸ φιλοφρονεῖσθαι καὶ τὸ τὰ χεῖλη συμβάλλειν. 405, 13. 622, 12. 950, 59. 1799, 51. καὶ φιλεῖν ξένον τὸ ὑποδέχεσθαι καὶ ξενοδοχῆσαι. 1399, 17. καὶ ὅτι τὸ φιλεῖν κεφαλὴν καὶ ὤμους τῶν δούλων ἦν πρὸς τοὺς δεσπότας, τὸ δὲ κεφαλὴν καὶ ὤματα τῶν ἐλευθέρων τε καὶ γένει προσσηκόντων, φιλεῖν δὲ στόμα οὐκ εἶθιστο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπὶ γε φιλοφροσύνης καὶ δεξιώσεως. 1811, 18.

φιληδεῖν ὅτι ἐκ τοῦ φιλεῖν καὶ τοῦ ἡδεσθαι ἰσοδυνάμων λέξεων σύγκειται. 437, 3.

φιλημάτων εἰδικαί τινες προσηγοῖαι, χύτρα, δράκτιον, παιδάριον καὶ γυγλισμός. 1880, 60. 62.

φιλήμεναι ὅτι ἐκ τοῦ φιλῆναι γέγονε, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ φίλημι σεσημειωμένου θέματος κινήσεται. 1269, 7.

Φιλήτας ἡ Καλλίνος, συγγραφεὺς τῶν Ναξιακῶν. 1885, 51.

φιλήτης ὁ κλέπτης, φιλητής δὲ ὁ ἔραστής. 781, 12. 1967, 35. καὶ ὅτι φιλήτης ὁ κλέπτης παρὰ τὸ φιλεῖν λέγεται ἢ παρὰ τὸ ὑφελεῖν, οἷον ἐφειλήτης, ἀφαιρέσει τῆς ἀρχοῦσης καὶ τοῦ ἐ τῆς διφθόγῃ. 1888, 63 — 1889, 7.

φιλία, ὅτι οὐ δεῖ προχειρῶς τοὺς φίλους ποιῆσαι, ἐρμηνεία διεξοδική ἐξ ἐπαγωγῆς παραδειγμάτων τινῶν. 1503, 13.

Φιλῖνος γάλακτι διὰ βίου χρησάμενος εἰς ἔδεσμα καὶ ποτὸν, ἰστορία. 916, 43.

φίλιπποι Θυρῆες ἐπιθετικῶς παρὰ τοῖς τραγικοῖς, ὡς ἵππικοι καὶ μαχηκοί. 980, 34.

Φίλιππος Κροτιανῆτης, Ὀλυμπιονίκης, ὅτι διὰ τὸ κάλλιστος γεγονέναι ἡρωικῶν τιμῶν ἔλαχεν ἐν Σικελίᾳ. 383, 42.

Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ὅτι μετὰ

τὴν κήρῳσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡγριούτο ἐκάστοτε, ὅποτε ὀφθαλμοῦ ὄνομα ἀκούσιν. 1365, 62.

Φίλιππος ὁ Ἀμύντου ὅτι πολλὰς γυναῖκας ἡγάγετο, καὶ ἐκθεῖς τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, καὶ τῶν ἐξ ἐκάστης γενομένων τῷ Φιλίπῳ παίδων. 1345, 53.

φίλιστος ὑπερθετικὸν ὅτι καὶ συγκρητικὸν ἔχει τὸ φιλίων, οὗ χρησῖς Ὁδ. τ', 351. 1867, 40.

φιλίων καὶ φίλιστος ἀντὶ τοῦ φίλτερος καὶ φίλτατος. 1867, 37. 1961, 28. ζῆτει τὸ φίλιστος.

φίλοι οἱ πρὸς γένους, ἑταῖροι δὲ οἱ συνήθεις ἐν τῷ, εἰ μετὰ οἷς ἑτάροις δάμη ἢ φίλων ἐν χερσίν, Ὁδ. α', 337. 1414, 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φίλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ ἄλλως οἰκεῖοι ἐν τῷ, μὴ μιν πρὶν ἄλλοχος γνοίη ἄσσοι τε φίλοι τε, Ὁδ. γ', 192. 1738, 45.

Φιλοίτιος κύριον ὅτι παρὰ τὸ φίλος λέγεται, ὡς παρὰ τὸ μένος ὁ Μεινότης. 1888, 59.

φιλοΐφας ὅτι παρὰ τὸ οἶφειν, ὃ δηλοῖ τὸ συνουσιάζειν, λέγεται. 1597, 29.

φιλόκαλος ὁ πορνικὸς κατὰ σκῆμμα. 170, 14.

Φιλοκτῆτης ὅτι ἐκ Μηθώνης καὶ Ὀλυσίωνος καὶ Μελιβοίας Αἰολέων στρατὸν συλλέξας συνέπλευσε τοῖς ἐπὶ Τροίαν στρατευομένοις Ἕλλησιν, ἐν Ἀθήνῃ δὲ καθάρων τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐδήχθη ὑπὸ δάφνης, καὶ κατὰ λειψθεῖς καὶ ὑπὸ τῶν τοῦ Ἑρακλίου κερῶν λαθεῖς καὶ ὑστερον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων κατὰ χρησμὸν μεταπεμφθεῖς καὶ τὸν Πάριον κατατοξεύσας αἰτίος ἐγένετο τοῦ τὴν Τροίαν ἁλῶναι. 320, 17. 41 — 330, 14.

φιλομείδης ἡ Ἀφροδίτη κατὰ Ἡσίοδον ἢ ἐκ τῶν τοῦ Κρόνου μηδέων, ἤγουν αἰδοίων, μυθικῶς γενομένη, ὅτι κατὰ Βοιωτικὴν τροπὴν τοῦ ἢ εἰς τὴν εἰ δόφθογον λέγεται τοῦνομα, καὶ ὅτι διπλαῖται τὸ μὲν μετρου ἀνάγκη ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ. 439, 35. 650, 44.

Φιλομηλίδης, ὅτι φαύλως ὡς πατρωνυμικὸν ἀπὸ τοῦ Φιλομήλα θηλυκοῦ ἀκούουσι τινες τοῦνομα, Ὁδ. δ', 343. ἔστι γὰρ πα-

ρὰ τὸ Φιλομηλὲς, δθεν τὸ λε δόφθογον ἔχει, ἐρμηνεία διεξοδική καὶ ἰστορία. 1498, 53 — 64.

Φιλομήλα καὶ Πρόκη, Πανδίωνος θυγατέρες, μεταμορφωθείσαι ἢ μὲν εἰς ἀηδόνα, ἢ δὲ εἰς χελιδόνα, μῦθος διεξοδικός. 1875, 3. 11.

Φιλόξενος λίχνος εὐξάμενος τρωῶν πηλίων λάφυρα γενέσθαι αὐτῷ. 1817, 25.

Φιλόξενος τραγηδίας τινὰ τῶν Διονυσίου τοῦ τυράννου δοκεῖν αὐτῷ ἀποκριθεῖς ἐσοφίστατο τὸν τύραννον τῇ ὁμωνυμίᾳ, ἐρμηνεία διεξοδική. 1691, 31.

φίλος ὅτι παρὰ τὸ πίνειν λέγεται κατὰ τινὰς διὰ τὸ καὶ ἐκ συμποσίων γίνεσθαι τινὰς φίλους. 561, 15. 1118, 59. 1415, 49. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἐταίρου καὶ ἀπλῶς οἰκεῖον, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγγενοῦς τίθεται τοῦνομα. 215, 44. 398, 45. καὶ ὅτι ἐκτείνεται ποτε ἢ ἄρχουσα τῆς λέξεως διὰ μέτρον ἀνάγκη. 458, 8. 556, 35. καὶ ὅτι κατὰ κλητικὴν πτώσιν λέγεται ἐν τῷ, μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψει φίλος, Ἰλ. ι', 601. 775, 37. καὶ ὅτι θεράπων τις τοῦ Περσῶν βασιλέως, φίλος καλούμενος, ὑποκείμενος τῇ βασιλικῇ τραπέλῃ τὰ παραδουλεύμενα κενιστὶ ἐσιτάτο, καὶ μαστιγούμενος προσεκύνει τὸν μαστιγούμενον, ἰστορία. 1494, 42.

φιλοσοφία ὅτι γνώσις θείων καὶ ἀνθρωπίνων ὀρίζεται ὑπὸ τῶν. 530, 7.

φιλότης ἐστὶ τῶν παρόντων, ἡμερος δὲ τῶν ἀπόντων· καὶ ὡς φιλότης, προσφώνημα ἀντὶ τοῦ ὦ φίλος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 977, 18. 26. 1469, 58.

φιλότης παρ' Ὀμήρῳ ἢ κατὰ συνουσίαν μῆτις, καὶ φιλοτήσια ἔργα τὰ τῆς τοιαύτης φιλήτητος. 1682, 26. καὶ φιλότης ἐπὶ τῆς ἀπλῆς φίλας πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ὅλον ἐν τῷ, φιλότητά τε πολλὰ τε δῶρα, Ὁδυσσ. ε', 184. 1814, 19.

φιλοτήσια ἔργα τὰ ἀφροδίσια. 1681, 27.

φιλοτήσιος κρατὴρ ὁ φιλικός. 977, 27.

- φιλοφρονησασθαι τὸ φιλικῶς
θεραπεύσαι. 1604, 54.
- φιλοψευδὴς οὐχ' ὁ ποτὲ ψευδό-
μενος, ἀλλ' ὁ αἰ τοῦτο ποιῶν.
1146, 49.
- φίλτατα λέγονται κατ' ἑξοχὴν οἱ
γονεῖς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα. 1581,
37.
- φίλτατος ὅτι ἐκ τοῦ φιλότατος
ἢ φιλατάτος κατὰ συγκοπὴν λέ-
γεται. 1441, 31.
- φίλτρον, λάχανόν τι διεγερτικόν
ὡς ἀφροδίσια. 1163, 9.
- φίλυππον πρόσωπον σκεπτικῶς
λέγεται τὸ πάσχον καὶ ὑπνοῦν
προσποιοῦμενον. 974, 26.
- φίλωσ ἀντὶ τοῦ ἡδέως παρ' Ὀμή-
ρῳ, οἷον ἐν τῷ, νῦν δὲ φίλως
ἢ ὀρώψτε καὶ εἰ δέκα πύργοι
ὁμῶν προπαύοιτε μαχομένο, Ἰλ.
δ', 347. 479, 43. 481, 41.
- Φίμβριος Ῥωμαῖος ἐν ἑνδεκα ἡ-
μέραις ἐλθὼν τὴν Ἰλίων πόλιν,
ἱστορία. 459, 45.
- Φινεδρὺς ἐστὶ ἐν τῇ Βιθυνῶν χώρα
κατοικῶν καὶ σκῶν υἱοὺς ἐν Κλεο-
πάτρᾳ τῆς Βορέου ἐπηγάγετο
ἐξέραν γυναῖκα καὶ τοὺς υἱοὺς
ἐκείνη ἐξέδωκεν εἰς ἀναίρεσιν, ἐφ'
οἷς αἰρέσεως αὐτῷ δοθείσης ὑπὸ
τοῦ Διὸς, ἢ τυφλὸν ζῆν ἢ ἀπο-
θανεῖν, καὶ ἐλόμενος τυφλὸς ζῆν,
Ἀρπυΐαις ὀρνέοις ἀρπακτικοῖς ἐκ-
δοτὸς ἐγένετο, ἃ οἱ Ἀργοναῖται
ἀπειλῶσαν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ διδαχθῆ-
ναι πῶς τὰς Πλαγίτας παρα-
πλεύσουσιν, ἱστορία διεξοδικωτά-
τη. 1712, 13—28.
- φίντατος ἀντὶ τοῦ φίλτατος τρο-
πῇ Λωρικῇ τοῦ λ εἰς ν. 918, 28.
1648, 4.
- Φίντης ἀντὶ τοῦ Φίλτης τροπῇ Λω-
ρικῇ τοῦ λ εἰς ν. 918, 28. 1648, 4.
- φειτρὸς ὁ ἐκ φωτῶν κορμὸς τροπῇ
τοῦ υ εἰς ι. 413, 13. 1284, 24. ἄλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι φειτρὸς ὁ κορμὸς, οἰο-
νεῖ φέτωρ, ὡς ἀπὸ τοῦ φέτωρ, ὅ.
δηλοῖ τὸ φωτόν. 890, 62. 1291, 26.
- φίττα καὶ σίττα, ἐπὶ ῥῆμα ἐπι-
σπενυστικόν. 855, 25. 1963, 43.
- φειττάκια, τὰ καὶ πιστάκια. 1210,
42.
- φίτν τὸ φωτόν εἶπουν φέτευμα,
καὶ φέτνς ὁ γεννῶν εἶπουν ὁ πα-
τήρ. 1234, 25. 1291, 26.
- φίτνς ὁ πατήρ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι,
- καὶ φέτν τὸ γέννημα. 413, 12.
1705, 52.
- φλαῖν ἀντὶ τοῦ θλαῖν Ἀττικῶς. 102,
1. καὶ φλάσθαι Ἀττικῶς τὸ κοι-
νῶς θλάσθαι. 1039, 39.
- φλαῦρος, οἰονεῖ φλύαρος κατ'
ἀναγραμματισμόν. 46, 1.
- φλέβες ὑδάτων αἱ τῆς γῆς σύρ-
γες, ἐξ ὧν ἀναπιδύουσιν ὑδατα.
309, 41.
- φλεγεθόιατο παθητικῶς ἀντὶ τοῦ
φλέγειν ἐν τῷ, ὅφρα τάχιστα
πυρὶ φλεγεθόιατο νεκρόν, Ἰλ. ψ',
197. 1295, 48.
- φλέγειν ἀντὶ τοῦ λάμπειν. 1246,
56.
- φλέγμα ἐν ἴσῳ τῷ πύρωσις καὶ
φλόγῳσις. 1239, 5.
- Φλέγρα, πόλις Θράκης ἢ καὶ
Παλλήνη, περὶ ἣν ὁ Ἡρακλῆς
τοὺς Γίγαντας κατεπολέμησεν.
291, 46. ζῆται τὸ Παλλήνη.
- Φλεγύαι ἔθνος, ἀπὸ Φλεγύου ἀ-
δελφοῦ Ἐξίονος, ὁμορον τοῖς Ἡ-
πειρωτικοῖς Θεσπρωτοῖς, κατὰ δ'
ἐτέρους Γυρτώνων Φωκικὴν ἢ Μα-
γνητικὴν κατοικήσαν, ληστρικὸν δὲ
καὶ ἀσεβεῖς γινόμενον καὶ τὰς Θη-
ρας ἀναστατώσαν καὶ τὸν ἐν Πυ-
θοῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος πορθῆ-
σαν ὑπ' ἐκείνου ταρταρωθῆναι μυ-
θεύεται· καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν Φλε-
γυνῶν φλεγυνῶν τὸ ὑβρίζειν ἐλέγεται
παρὰ Φωκεῦσι· καὶ ὅτι καὶ Φλε-
γύνῃ Βοιωτικῇ πόλιν ἱστορεῖται γε-
νέσθαι, ἥς ὁ πολέτης ὁμωνύμως
τῷ ἔθνικῳ οὐ μόνον Φλεγίας Φλε-
γύου, ἀλλὰ καὶ Φλεγύας Φλεγύα,
καὶ Φλεγυνεὺς δὲ καὶ Φλέγνς Φλέ-
γνους λέγεται. 333, 25. 337, 15.
933, 8—24.
- φλεγυνᾶν ἐν ἴσῳ τῷ ὑβρίζειν, παρω-
νύμως ἀπὸ Φλεγυνῶν τοῦ ἔθνους.
933, 14. ζῆται τὸ, Φλεγύναι ἔθνος.
- φλεγύας ὁ ξανθὸς αἰετὸς κατὰ
γλῶσσαν ὁμωνύμως τῷ ἔθνικῳ.
933, 26.
- φλεδῶν ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ
τενέ. 1431, 49.
- φλέψ κελὴ, ἢ καὶ νωτιαία, καὶ περὶ
τῆς κατὰ τὸ σῶμα πορείας τῆς
κοιλγῆς φλεβός. 946, 10.
- Φλίσια, πόλις Πελοποννήσου
μεταξὺ τῆς Ἀργείας καὶ Σικυω-
νίας χώρας. 291, 19.
- φλίβειν Ἀιολικῶς ἀντὶ τοῦ θλί-
βειν. 1817, 43.
- φλίψεσθαι ἀντὶ τοῦ θλίψεσθαι
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 102, 2.
- φλόγεα ὄρεα, Ἰλ. ε', 745. ἀντὶ τοῦ
λαμπρὸν ὄρεα. 512, 33. 603, 40.
- φλοῖακες παρ' Ἰταλοῖς μῖμοι τι-
νὲς κωμικοί. 884, 26.
- φλοιὸς ὅτι παρὰ τὸ φλέω λέγεται
καὶ ὅτι ὀξύνεται, καὶ ὅτι καὶ
φλοιὺς λέγεται ἐκ τοῦ φλόος συν-
αιρεθέν. 93, 46.
- φλοῖσβος, ἡχος ποιὸς τοῦ θα-
λασσίον ὑδάτος κατὰ ὀνοματο-
ποιάν. 31, 44.
- φλόξ ὅτι ἀήρ ἐστιν ἐξαφθής. 152, 7.
καὶ ὅτι καὶ εἰδὸς τι ἄνθους φλόξ
ὁμωνύμως λέγεται. 1049, 37.
- φλοῦς ὁ φλοιὸς, ὅτι ἐκ τοῦ φλόος
κατὰ συναίρεσιν λέγεται. 94, 2.
- φλυαρεῖν τὸ οἰονεῖ ζεῖν τοῖς λό-
γοις, παρὰ τὸ φλύειν, ὃ δηλοῖ τὸ
ζεῖν. 1240, 62. καὶ ὅτι καὶ φλυα-
ρίζειν κατὰ διφθόρησιν καταλήξεως
λέγεται. 1416, 37.
- φλύαρος ὅτι παρὰ τὸ φύειν, ὃ
ἐστὶ ζεῖν, λέγεται, ὁ οἰονεῖ ζεῖν
τοῖς λόγοις. 1240, 63.
- φλύειν καὶ ἀναφλύειν τὸ ἀναζεῖν
ἐν τῷ, ἀνὰ δ' ἐφλυε καλὰ φέ-
θρα, Ἰλ. φ', 361. 1240, 62.
- φλύκταινα, ὅτι παρὰ τὸ φλύω
γίνεται φλέσσω, ὅθεν φλύκταινα
τὸ ἐκ καύσεως ἐν σαρκὶ ἐπανό-
στημα. 1240, 64.
- φλυκτὶς ταῦτ' ὅπερ φλύκταινα.
1241, 3. ζῆται τὸ φλύκταινα.
- φλόος ἢ φλυαρία, ὅτι παρὰ τὸ
φλύω λέγεται. 1746, 8.
- φλῶ ἐν ἴσῳ τῷ ὀρμῆν ἔχω, ὅθεν
οἰνόφλυξ. 972, 33.
- φοβέειν ἐν ἴσῳ τῷ ἐκφοβεῖν.
1014, 1.
- φοβεῖσθαι οὐ μόνον τὸ δειλύναι,
ἀλλὰ καὶ τὸ φεῖναι πολλοῦ
παρ' Ὀμήρῳ. 623, 42. 629, 40.
892, 19.
- φόβον Ἄρεως φορεῖν, Ἰλ. β', 767.
ζῆται τὸ φορεῖν. 342, 14—27.
- φόβονδε, εἰς φυγὴν. 1036, 25.
καὶ φόβονδε ἀγορεύειν, Ἰλ. ε', 252.
ἀντὶ τοῦ λέγειν τὰ πρὸς φυγὴν
συντείνοντα. 545, 32.
- Φόβος οἱ μὲν ὅτι υἱὸς Ἄρεως, οἱ
δὲ ὅτι ἵππος Ἄρεως οὕτω καλού-
μενος, καὶ ὅτι ὡς ποιητικὸς φόβου

οὕτω λέγεται ὁμωνύμως τῷ ἐν τοῖς φοβουμένοις πύθει. 932, 62.
φόβος ἡ φυγὴ πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ γέβεισθαι τὸ φεύγειν. 495, 13. 852, 47.
φοίβη φλόξ παρ' Ἀισχύλῳ (Prom. 22.) τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. 1266, 46.
Φοῖβος ὁ Ἥλιος, οἶονεὶ Φαόβιος, ἢ ἀπὸ Φοιβῆς τῆς μάμμης αὐτοῦ, ἢ παρὰ τὴν γέβην, ὃ δηλοῖ τὴν κόμην. 38, 1. 1197, 28.
φοινίγεις δρύκων ὁ φόνιος ἢ ὁ φόνω, ὃ ἔστιν αἷματι, βεβαμμένος. 899, 59.
Φοίνικες ἔθνος ὅτι παρὰ τὸ περὶ ποταμὸν Ἐρύθραν καλούμενον ἢ περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν οἰκῆσαι οὕτω δοκεῖ κληθῆναι. 1051, 62. καὶ ὅτι ἐν τῷ Φοίνικες ἄνδρες παρ' Ὀμήρῳ πρὸς διαστολὴν πρόσκειται τὸ ἄνδρες τοῦ ἵπποι ἢ ἄλλων τινὲς τῶν ἐκ τῆς Φοινίκων χώρας. 1327, 54. καὶ ὅτι καὶ ὁ τοῦ φοίνικος τοῦ δένδρου καρπὸς φοίνιξ λέγεται ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, καὶ ὅτι καὶ φοινίκες τινες γίνονται πυρῆνας μὴ ἔχοντες εὐνοῦχοι καλούμενοι. 1735, 41.
φοίνικι μαίνειν, ἴλ. δ', 141. ἀντὶ τοῦ φοινικῷ χρώματι βιάπειν. 455, 46. καὶ φοίνικι φαινὸς ζωστήρ ὁ φοινικῷ ἄνθει παιδρὸς, ἡγουν φοινικοβαφής. 682, 43. 1030, 39.
Φοινίκων γράμματα λέγονται διὰ τὸ τὸν Κάδμου ἐκ Φοινίκης αὐτὰ κομίσαι, καὶ ψεύδος Φοινικικὸν τὸ τερατώδες διὰ τὸ περὶ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Σπαρτῶν μυθολόγημα. 1757, 56. 59.
φοινικόεις ὁ ἐρυθρὸς, καὶ φοινικόεσσα χλαῖνα ἡ ἐρυθρά. 1051, 62.
φοινικοπάρηροι νῆες, παρ' Ὀμήρῳ αἱ καὶ μιλτοπάρηροι. 1676, 28.
φοίνικος ἐγκέφαλος ἡ μεσαιτάτη κορυφὴ τοῦ δένδρου, ὅτι ἡδιστόν ἐστι βρώμα, κεφαλαγὲς δέ. 757, 55.
φοινικοῦν χρώμα τὸ κατακόρως πυρρὸν καὶ οἷον ῥόδεον καὶ αἰμοβαρές, παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα. 1326, 32. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι τὸ φοινικοῦν χρώμα διαφέρει τοῦ ξανθοῦ καὶ τοῦ πυρρῶ. 83, 11. καὶ ὅτι ἐκ καρποῦ πρίνου γίνεται τὸ φοινικοῦν χρώμα. 456, 1.

Φοινικώδης, ὄνομα μιᾶς τῶν Αἰόλου νήσων. 1644, 35.
φοίνιξ ἐπίτετον ἀντὶ τοῦ ἐρυθροῦ, καὶ φοίνιξ ὁμωνύμως ἡ ὀπώρα διὰ τὸ ὁμόχρουν, καὶ Φοίνικες ἔθνος διὰ τὸ ἐρυθραῖοι εἶναι ἀνέκαθεν κατὰ φωνῆς μετάληψιν, ζήτει τὸ Φοίνικες· καὶ ὅτι παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα, λέγονται τὰ τοιαῦτα. 456, 3. 1310, 19.
φοίνιξ τὸ φυτὸν ὅτι ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ καρποῦ οὕτω λέγεται. 1051, 63.
φοίνιξ τὸ φοινικοῦν χρώμα παρ' Ὀμήρῳ, οἷον ἐν τῷ, φοίνικι μαίνειν, καὶ ἐν τῷ, φοίνικι φαινὸς ζωστήρ. 455, 46. 682, 43. 1030, 39. ζήτει τὸ, φοίνικι μαίνειν.
Φοίνιξ, κύριον υἱοῦ Ἀμύντορος τοῦ Ὀρμένου τοῦ Αἰόλου, ὅτι ἐξ Ὀρμενίου πόλεως Θεσσαλικῆς ἢ κατὰ τινὰς ἐξ Ἐλεῶνος πόλεως περὶ τὸν Παρνασσὸν διὰ χόλον τοῦ πατρὸς φυγὼν καὶ εἰς Θῆλαν ἐλθὼν πρὸς Πηλέα τὸν ἐκείνου υἱὸν Ἀχιλλέα ἐξέθρεψεν. 762, 32. καὶ ὅτι παρὰ τὸ πεφοινῆσθαι τὴν θῆριν ὁ Φοίνιξ δοκεῖ κληθῆναι. 671, 59.
φοίνιξ ἵππος ὁ ὁμόχρους φοίνικι τῇ ὀπώρῃ. 83, 9. ἀλλαχοῦ δέ ὅτι φοίνιξ ἵππος ὁ κατακόρως πυρρὸς καὶ αἰμοβαφής, παρὰ τὸν φόνον, ὃ δηλοῖ τὸ αἷμα. 1326, 31.
φοίνιξ ὄνομα ὅτι ἐν μὲν τῇ εὐθείᾳ θίσει μακρὰν ἔχει τὴν νῆσυστάβην, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις φέσει, καὶ ὅτι καὶ ὀρνεῖν τι καὶ εἶδος δέ τι ὄργανον μουσικοῦ φοίνιξ ὁμωνύμως λέγεται. 1557, 57. 1558, 4.
φοινὸν ἐν ἴσῳ τῷ διαφορὸν, ὃ ἔστι πεφοινιγμένον, καὶ φοινὸς αἷματι ὁ αἰμοβαφής. 1051, 61. 1662, 8.
φοιτᾶν τὸ ἀπλῶς περιοδεῖν καὶ ἰδικῶς τὸ εἰς διδασκάλου ἵνα, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προϊέναι ἢ παρὰ τὴν ὁδὸν λέγεται. 585, 13. 732, 69.
φοιτήτην δυνῖκον διὰ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ φοιτᾶω, φοιτεῖτην δὲ διὰ διφθόγγου ἐκ τοῦ φοιτέω. 904, 27.
φοιτητής, μαθητής, παρὰ τὸ φοιτᾶν. 585, 13. 732, 61. ζήτει τὸ φοιτᾶν.

φοῖτος ἡ μανία, ὅτι παρὰ τὸ φοιτᾶν λέγεται. 585, 13. 732, 61. ζήτει τὸ φοιτᾶν.
φολκὸς ὁ στραβὸς, παρὰ τὸ τὰ φάη, ἡγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, παρειλκυσθαι, οἶονεὶ φαολκός. 206, 17.
φόλλεις ὀβολοὶ, εἶτον ἐντεῖλ τινὰ νομίσματα. 136, 13.
Φολίη, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ ρεῖ ποταμὸς Σελήεις ὑφ' Ὀμήρου καλούμενος. 300, 45.
φονή φονῆς, ὁ περιεκτικὸς πεφοινυμένων τινῶν τόπος, λέγεται δὲ παρὰ τὸ φόνος, ὡς παρὰ τὸ χόλος ἢ χολή. 822, 6.
φόνος παρὰ Λωρεῖον ἐλέγοντο οἱ ἐπονιδιστοὶ, οἶονεὶ φόνου ἄξια εἰργασμένοι. 1098, 14. 1654, 33.
φονοκτονεῖν ἵδι ἐκ τοῦ φονεύειν καὶ κτείνειν ὁδοδυνάμων λέξεων σύγκειται. 437, 13.
φόνος τὸ ἐκ τοῦ φόνου αἷμα, ἢ ὁ τόπος ὅπου ὁ φόνος ἐγένετο καὶ ἐν ᾧ κεῖται ὁ φονευθεὶς. 519, 5. 1310, 23. 1367, 46. 1930, 59. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φονεύω, λέγεται τοῦτομα. 1728, 10.
φοξὸς ὁ εἰς δξύ λήγουσαν ἔχων τὴν κεφαλὴν, οἶονεὶ φοξὸς καὶ ἐκβολή τοῦ α φοξὸς, ὁ πρὸς τὰ φάη δξύς δρωμένος· καὶ φοξὰ δαστρακα τὰ πυροδρόμη, οἶονεὶ φλοξὰ, ἐρμηνεία διεξοδική. 207, 6 — 14.
φορὰ ἡ κατὰ τόπον κίνησις. 549, 40. 577, 9. 1478, 7. καὶ ὅτι τὸ μὲν φέρεσθαι ἐπὶ κινήσεως εὐρηται παρ' Ὀμήρῳ, ἢ δὲ φορὰ τοῦτομα οὐχ' εὐρηται. 157, 21.
Φόρβας ὁ ἐξ Ὀλέου Ἀλέκτορι τοῦ Ἐπειοῦ βασιλῆ· Ἠλείων συμβασιλεύσας καὶ τὴν ἐκείνου ἀδελφὴν γήμας ἀντίδωκεν ἐκείνῳ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, ἱστορία. 303, 8.
φορβὰς φορβάδος οὐσιωδῶς, καὶ φορβάς γῆ ἐπιθετικῶς ἡ φέρουσα βίον τοῖς ἐπ' αὐτῆς. 539, 12. 775, 6. 978, 5. καὶ φορβάς γυνὴ ἢ πολλοῖς συγγνωμένη φορβῆς, ἡγουν τροφῆς, χάριν. 1088, 34.
φορβεία τὸ περιστόμιον ἔσθιον καπίστριον, ὅτι παρὰ τὴν φορβὴν κατὰ παραγωγὴν λέγεται, ἢ παρὰ τὸ φέρειν βίη. 539, 16.

φορβή ὡς ἐπὶ πολλὰ ἢ τῶν ἀλόγων τροφή. 538, 25. 862, 62. 978, 2. καὶ ἀπλῶς ἢ προσφερέτης τῷ βίῳ τροφή, καὶ ὅτι κανονικῶς δέχονται τοῦτομα. 539, 13. 19.

φορεῖν ἀντὶ τοῦ φέρειν, οἷον φορεῖν σκήπτρον. 57, 16. καὶ φορεῖν ἀσπίδα ὁμοίως. 1035, 59. κυρίως δὲ φορεῖσθαι λέγονται τὰ περὶ τὸ σῶμα, οἷον ἐνδύματα καὶ ὅπλα, ὅθεν φορεῖν ἱμάτιον καὶ φορεῖν ἐποδήματα καὶ φορεῖν θώρακα. 454, 37. καὶ φορεῖν ἀντὶ τοῦ φέρειν καταχρηστικῶς, οἷον ἐν τῷ, ἵπποι οἱ φορεῖσκον Πηλείωνα, Ἰλ. β', 770. 143, 15. 808, 64. καὶ τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῆμα, Ὀδ. ε', 327. 1539, 4. καὶ φόρεον νέκυας, Ὀδ. χ', 448. 1933, 30. καὶ ὅτι τὸ φορεῖν καὶ μέλλοντα καὶ παρακείμενον ἔχει, καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συγκαμμένων. 804, 42.

φορεῖν μένος παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ φέρειν ἢ ἔχειν. 1092, 30.

φορεῖν φόβον Ἀρείως, ἀντὶ τοῦ πονητικὸν εἶναι κατὰ τὸν πόλεμον, περὶ ἵππων λεγόμενον Ἰλ. β', 767. ἢ ἀντὶ τοῦ διωκτικὸν εἶναι καὶ φευκτικόν, ὅπερ ταχυτήτος ἔργον ἐστίν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπτόητον εἶναι καὶ κρείττονα φόβου· τινὲς δὲ φόβον Ἀρείως τὸν ἐκ τοῦ σιδήρου καυτήρι ἐνόησαν, τουτέστι τὸ διὰ καύσεως ἔχχαρτόμενον τύπωμα τοῖς ἵπποις, ἐρμηνεία διεξοδικωτάτη. 342, 14-27. φορεῖον ὅτι παρὰ τὸ φορεῖν, ἡγουν φέρειν καὶ ὀχεῖν, τοὺς ἐν αὐτῷ λέγεται. 809, 2.

φορεῖς, φορηγός, παρὰ τὸ φορεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ φέρειν. 1163, 45.

φορήναι, φορεῖν ἢ φέρειν, ἀπὸ τοῦ φορεῖν ἢ φύρῃμι ἀχρήστου θέματος. 185, 14. 672, 34. 1717, 4. 1818, 20.

φορητὸς, φερίγαν, χόρτος ἢ κοπρία, ὅτι παρὰ τὸ φέρειν λέγεται. 1452, 19.

φορίνη τὸ δέσμα. 1915, 13.

Φόρκυνος λιμὴν ἐν Ἰθάκῃ, ὃ καὶ Φόρκυν λεγόμενος, ὅτι διὰ τὸ πάλαι τὸν Φόρκυνα ἐκεῖ τιμᾶσθαι οὕτως λέγεται, καὶ ὅτι πᾶς λιμὴν Φόρκυν ἂν λέγοιτο παρὰ τὸ φέρεισθαι εἰς αὐτὸν τὰ πλοῖα. 1735, 23. 1736, 1.

Φόρκυς Φόρκυνος, Φόρκυν δὲ Φόρκυνος. 364, 44. ἡ αἰτιατικὴ τὸν Φόρκυνα καὶ Φόρκυν, ὅτι ἐκτείνεται ἢ κῦ συλλαβὴ τοῦ Φόρκυνος παρ' Ὀμήρῳ. 1108, 15. καὶ ὅτι ὁ παρ' Ὀμήρῳ Φόρκυν εἰς θυμὸν ἀλληγορεῖται, καὶ ὅτι παρὰ τὸ κυνηδὸν φέρεισθαι τὸν θυμώμενον λέγεται τοῦτομα. 1392, 54.

φόρμιγξ καὶ φορμίζειν ὅτι παρὰ τὸ φορμίον, ὃ δηλοῖ τὸ προοίμιον, δοκοῦσι λέγεσθαι. 1586, 45. φορμὸς ὁ κόφινος, ὅτι παρὰ τὸ φέρειν λέγεται. 1452, 15. φορὸς ὅμοιος ὁ τὴν ναῦν φέρων. 1468, 32.

φορτηγεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ φόρτος καὶ τοῦ ἄγειν σύγκειται ἢ λέξις. 1760, 15.

φορτὶς ναῦς ἢ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα. 1533, 13.

φόρτος τὸ ἄχθος εἶπουν ὁ γόμος, παρὰ τὸ φέρειν, καὶ φόρτος ἢ φορτικότης τοῦ ἥθους παρ' Ἀριστοφάνει. 1081, 8. 1452, 16. 1469, 47. 49. καὶ ὅτι φόρτος νεὼς λέγεται, ἐπεὶ καὶ φέρειν τὰ ἐν αὐτῇ ἢ ναὺς λέγεται. 1034, 12.

φόρτος Αἰσιώπειος, ζῆτι ἐν τῷ, Αἰσιώπειος φόρτος. 1927, 7.

φορύνω τὸ μολύνω, ὅτι ἐκ τοῦ φορῶ φορύνω γίνεται, ὅθεν καὶ τὸ φορύνσω. 1917, 13. 42.

φορύξας, μετοχὴ ἀορίστου ἀπὸ τοῦ φορύνσω θέματος. 1849, 15.

φορύσσειν τὸ μεταφορεῖν καὶ μόριον ἐκ μορίου μεθίλλειν, τουτέστιν ἔλκοῦν, παρὰ τὸ φορῶ φορύνω. 1849, 16. 1917, 42.

φορυτὸς τὸ πλήθος, ὅτι παρὰ τὸ φορύνω λέγεται. 804, 48.

φορῶ, παρὰ τὸ φέρω φόρος φορῶ, ὅτι οὐκ ἐκτείνει τὴν ἄρχουσιν κατὰ τὸ τρέπω τρόπος τρωπῶ διὰ τὸ μηδὲ κατ' ἐκείνο τῆς δευτέρας εἶναι συζυγίας. 804, 39.

Φορὺν ἐως παῖδες, Πηλασγός, Ἰάσος, Ἀθήνηρ, δαναειμάμενοι τὴν Ἀργεῖαν χώραν, ἱστορία. 385, 38.

φοῦρνος, ὅτι εἴρηται ἢ λέξις παρὰ Ἀθηναίῳ, ὅθεν καὶ φουρνόκιος ὅρος παρωνύμιος. 1088, 1. φῶς ὅτι ἐκ τοῦ φῶς γέγονε πλεονασμῷ τοῦ παραλήγοντος ὁ. 713,

19. 729, 40. καὶ φώσδε ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ φῶς. 1174, 12.

φραδεὺς φραδέος ὁ φρόνιμος, παρὰ τὸ φράζω. 135, 24. καὶ φραδῆς νοῦς ὁ βουλευτικός, Ἰλ. ω', 354. παρὰ τὸ φράζεσθαι, ὃ δηλοῖ τὸ βουλεύεσθαι. 1354, 14. 1411, 40.

φράδμων, ἐπιστήμων ἢ βουλευτής, παρὰ τὸ φράζεσθαι, ὃ ἐστὶ βουλεύεσθαι. 1079, 42. 45. 1411, 41.

φράζω τὸ λέγω, φράζομαι δὲ τὸ βουλευτικῶς σκέπτομαι. 1142, 9. 1411, 38. 42. ὅτι ἐκ τοῦ φῶ, ὃ ἐστὶ λέγω, γίνεται φάζω καὶ προσλήψει τοῦ ρ φράζω. 1654, 13. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ φῶ γίνεται φρῶ, ὅθεν τὸ φράζω. 1411, 38. 42.

φρακτικός ὁπλίτης ἐν ἴσῳ τῷ κατάφρακτος, παρὰ τὸ φράσσειν, ὃ δηλοῖ τὸ πυκνοῦν, ὅθεν καὶ ὁ φραγμός. 924, 19.

φράσασθαι τὸ βουλεύεσθαι καὶ σκέφασθαι, νοῆσαι δὲ τὸ ἐπισφραγίσαι καὶ ἀποτελεῦσθαι τὰ ἐσκεμμένα ἐν τῷ, ἐπεφράσας ἢ ἐνόησε, παρ' Ὀμήρῳ, Ὀδ. θ', 94. 533. 1587, 11.

φρασι Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ φρεσι τροπῇ τοῦ εἰς α. 32, 14.

φράσσειν τὸ πυκνοῦν, καὶ ὅτι ὡς ἰσοδύναμον τῷ ῥεῖδειν τέθειται παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, φράξαντες δόρυ δουρὶ, ἀσπίς δ' ἀσπίδ' ῥεῖδειν, Ἰλ. ν', 130. 924, 20. 26. καὶ ὅτι παρὰ τὸ φῶ γίνεται φρῶ, ὅθεν τὸ φράσσω καὶ ὁ φραγμός. 1411, 40.

φράτῃρ φράτερος, ταῦτ' ὅπερ φράτῃρ. 239, 34. 735, 52. ζῆται τὸ φράτῃρ.

φράτιον ὁ τόπος, ἐν ᾧ συνήγοντο οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας εἶπουν οἱ φράτορες. 239, 30. 735, 50.

φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας, τουτέστι συγγενεῖς καὶ συμφυλῆται. 239, 27. 33. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φράτορες σύστημα ἐν Ἀθήναις τοὺς τικτομένους πολίτας ἀπογραφόμενον. 735, 49.

φρατρία ἐλέγετο τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὅτι πατριά ἐλέγετο παρ' Ἰωσι,

παρ' Ὀμήρῳ δὲ φρήτηρ. 239, 28. 38. ζήτει τὸ φρήτηρ.
φρατριζειν ἢ φρατριάζειν τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. 239, 35. 735, 51.
φράττω. Βοιωτικῶς ἀντὶ τοῦ φράζω μεταλήπει τοῦ ζ εἰς δύο τ'. 824, 28. 1654, 26. συνήθως δὲ φράττειν καὶ φράσσειν ἀντὶ τοῦ πυκνοῦν καὶ στερεοῦν, ὅθεν τὸ φράσσειν ναῦν ῥίπτοι παρ' Ὀμήρῳ. 1533, 49.
φραχθέντες ἀντὶ τοῦ ἀσφαλισθέντες καὶ πυκνωθέντες, περὶ στρατιωτῶν συνασπιδόντων παρ' Ὀμήρῳ λεγόμενον ἀπὸ τοῦ φράσσω θέματος. 1106, 04.
φρέαρ φρέατος φρέατι, ὅτι ἡ τοιαύτη κλίσις ἐκ τῆς φρέας σείσημένης εὐθείας κεκίνηται. 1606, 64. καὶ δὲ φρέατα ἀργυρᾶ κατ' ἀστέισμα ἐκάλεσέ τις τὰ μεγάλα ποτήρια. 1289, 20. καὶ ὅτι φρεωρυχίαν ἐν Ἀργεὶ αἱ Λαονίδες ἐδίδασαν. 461, 5.
φρένες ὁ ἀποχωρῶν ὑμὴν τὸ ἦπαρ μετὰ τὸ σπληνός ἀπὸ τοῦ πνεύμονος καὶ τῆς καρδίας, ἰδὲ καὶ διάφραγμα καὶ διάζωμα λέγεται· καὶ συντελεῖ εἰς τὸ φρονεῖν καὶ φλεγμῶν παρὰ φρεσύναν ποιεῖ, διὸ καὶ μελαίναν φρένας ὁ Ὀμηρος τὰς τῶν θυμουμένων λέγει διὰ τὸ οἶονι καπνῷ τῷ θυμῷ ἐπισκοποῦσθαι ἢ διὰ τὴν ἐν βαθεῖ καὶ ἀφανεῖ θέσιν τοῦ σπλάγχνου, ἔρμηνεία διὰδοκική. 57, 43—58, 10. καὶ ὅτι οἱ τρωθέντες τὸ σπλάγχνον τοῦτο μειλὼν τε λρεύνονται καὶ τὰς ἐκτομὰς μεγάλας ποιοῦνται. 1071, 57. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι οἱ τὸ σπλάγχνον τοῦτο τρωθέντες γέλῳτι σισηρότεες ἀποθνήσκουσι. 1893, 13. καὶ ὅτι καὶ λόντος φρένες ὡς περὶ σπλάγχνου λέγονται Ἰλ. ρ', 111. 1097, 53. καὶ ὅτι οὕτω καλοῦνται καὶ οἱ κρεμαστήρες τοῦ ἥπατος παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῷ, ὅτι τε φρένες ἦ παρ' ἔχουσιν, Ὀδ. ι', 301. 1695, 4.
φρένες ἡ δύναμις, καθ' ἣν νοοῦμεν, καὶ ἡ φρόνησις, οἷον ἐν τῷ, οὕτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι ἔργα, Ἰλ. α', 115. 61, 45. 863, 63. 864, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ἔτι φρένες σωματικόν τι μέρος τοῦ ἀνθρώπου καὶ

τὸ ἐκείθεν ἐνέργημα. 939, 37. καὶ ὅτι ἔδραν τῆς ψυχῆς τὰς φρένας δοκεῖ δὸξάζειν ὁ Ὀμηρος. 1964, 31.
φρενήρης ὁ ἀρηρὼς τὰς φρένας εἶπουν ἀραρυίαν τὰς φρένας ἔχων. 552, 1. 672, 61. 1002, 49. 1517, 42.
φρενοβλαβής ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας. 1039, 50.
φρεωρυχία, ὅτι φρεωρυχίαν ἐν Ἀργεὶ αἱ Λαονίδες ἐδίδασαν. 461, 5.
φρήν φρενός, ὅτι ἐκ τοῦ προεῖναι λέγεται κατ' ἀντιστοιχίαν. 162, 22. καὶ ὅτι φρεσὶν ἀρηρέναι παρ' Ὀμήρῳ λέγεται ὁ καὶ ἐν συνθέσει φρενήρης, καὶ φρεσὶν ἀρηρὸς τὸ καὶ θυμῆρες ἐν τῷ, μῦθος ὁ δὴ καὶ πᾶσιν ἐν φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, Ὀδ. δ', 777. 1517, 39.
φρήτρα ἡ κοινὴ φρατρία, ἥγουν ἡ τριετὴς, τούτεστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, καὶ κρίνεται ἀνδρας κατὰ φρήτρας, Ἰλ. β', 362. ἥγουν κατὰ τινὰ τμήματα συγγενικὰ καὶ φυλετικὰ· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φρατρία παράγεται τὸ φρήτηρ κατὰ συκοπήν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ρ. 238, 28. 239, 24. 27. 735, 48.
φρίκη ὅτι ἐκ τῆς φρίκα αἰτιατικῆς τοῦ φρίξ φρικὸς ὀνόματος εἰς εὐθείαν ἀνέδρομε τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ αἰ εἰς ἡ. 665, 7. ζήτει τὸ, φρίξ φρικός.
Φρικωνίς, ἡ καὶ Λάρισσα, πόλις περὶ Κῦμην τὴν Αἰολικὴν. 357, 38. ζήτει τὸ Λάρισσα.
φρίξ Ζεφύρου ἡ ἡρεμῖα κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοια τοῦ Ζεφύρου. 664, 52. 665, 5. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φρίξ φρικὸς ἡ ἐπιφανομένη τῷ ὕδατι κυματώδης ἀνάτασις, καὶ φρίξ τὸ ψῦχος παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον. 1227, 5. 12. 14.
Φρίξος, υἱὸς Ἀθάμαντος, ὃς ἐπιβουλεύει ἐπὶ Ἰνούς τῆς μητρίδος καὶ ἐπὶ κρίον φυγῶν εἰς Κολχίδα τὴν τε κρίον ἔδουσε καὶ τὸ ἐκείνου κῶας χρυσώσας ἀφίρῳσεν, ἐφ' ὃ ὕστερον οἱ Ἀργοναῦται ἐστάλησαν, ἱστορία διὰδοκική. 667, 9. καὶ ὅτι κατ' ἀλληγορίαν τοῦ μύθου τούτου πᾶς ὁ κρίον κλέψας Φρίξος ἐπεκαλεῖτο. 1642, 62.
φρίσσειν ὅτι περὶ πολλῶν τινῶν λέγεται, δηλοῖ δὲ καθόλου πικρῶσιν τινα ὀρθωτικὴν κατὰ ἡ-

σύχιον κίνησιν. 664, 62. καὶ ὅτι πᾶν τὸ φρίσσειν τινὶ φρίσσειν λέγεται, οἷον λήιον μὲν στάχυν φρίσσειν λέγεται, κάρπος δὲ λοφιῷ, ἀνθρώπος δὲ θριξί, θάλασσα δὲ κίμασι, μάχη δὲ ἐγχεσι, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ, ἀπλῶς δὲ φρίσσειν οὐκ ἂν λέγοιτο μάχη. 472, 46—473, 10. 935, 57—936, 4. καὶ ὅτι καὶ τριχῶν ὄρθωσιν δηλοῖ τὸ φρίσσειν. 1872, 20.
φροῖμιον τὸ προῖμιον κατὰ κρῶσιν καὶ τροπῇ. 1586, 45.
φρονεῖν τινὶ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ φιλεῖν καὶ εὖνοεῖν. 465, 2. καὶ φρονεῖν τινὶ κακῷ, παρ' Ὀμήρῳ μὲν τὸ ἐγκοτεῖν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον κακὰ φρονεῖν τὸ μωραίνειν. 1271, 43.
φρόνησις ὅτι τοὺς ἐστὶ προβολή. 602, 33. καὶ ὅτι ἐμπειρίας θυγατὴρ εἶναι λέγεται. 96, 44. καὶ ὅτι ὑπὸ τῆς Ἥρας ἡ φρόνησις ταῖς γυναιξὶ δίδοσθαι μυθεύεται. 1882, 42.
φρόνις ἡ φρόνησις ἡ ἢ λεία εἶπουν λαφύραγωγία ἐν τῷ, κατὰ δὲ φρόνι ἦγαγε πολλήν, Ὀδ. δ', 258. 1495, 24. 30. καὶ ὅτι ἄδελον, πότερον τοῦ φρόνις τὸ φρόνησις προϋπόκειται, ἢ ἀνάπαλιν τὸ φρόνησις τοῦ φρόνις. 1465, 42.
Φρόντις, κύριον ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, βαρυτόνος πρὸς διαστολήν τοῦ φροντίς προσηγομένου. 907, 12. 1093, 64—1094, 4.
φροῦδος ὁ πρὸ ὁδοῦ γεγόμενος εἶπουν οἰχόμενος. 487, 2. 805, 45.
φρουρός ὁ φύλαξ, ὅτι παρὰ τὸ προορᾶν λέγεται. 700, 38.
Φρυγία ἡ μεγάλη ὅτι περὶ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμῷ κείται. 364, 40. καὶ Φρυγία καθύπερθεν ἡ ἀνατολικὴ ἐν τῷ, καὶ Φρυγίη καθύπερθεν, Ἰλ. ω', 545. 1364, 45.
Φρύγιος ἁρμονία, ὅτι τῆς Φρυγίου ἁρμονίας ἐφετῆς Ἰαγνίς ἱστορεῖται γενέσθαι, καὶ ὅτι ἰσχυρόδ' ἵαται τὸ μέλος αὐτῆς. 1078, 41.
Φρύνη ἑταῖρα ἀποφωγοῦσα δάπην διὰ τὰ γυνὰ τὰ στέφρα ἐκιδέξασθαι τοῖς δικασταῖς, ἱστορία· καὶ ὅτι δύο Φρύναι, ἡ μὲν Θεσπικὴ, ἡ δὲ Σηοτὸς ἐπικληθεῖσαι· ἔτι δὲ καὶ ὅτι ἡ μὲν αὐτῶν Κλαυσίγελως, ἡ δὲ Σαπέρδιον ἐπικλήθη. 1259, 1.

Φρύνης ἀστεισμα κατά τινος Γρά-
σωνος. 1634, 25.

Φρυγῶνας ὅτι πανούργος καὶ κα-
κοῖτης ἱστορεῖται γενέσθαι. 1669,
58.

φρων ληγόντων ὀνομάτων παραγωγή,
ὅτι τῶν εἰς φρων ληγόντων τὰ μὲν
παρὰ τὸ φρονεῖν λέγεται, ὅσον πε-
ρίφρων καὶ δαίφρων, τὰ δὲ παρὰ
τὸ εὐφραίνειν, ὅσον μελίφρων ὄλ-
νος καὶ εὐφρων καρπός. 641, 20.

φῦ μονοσύλλαβον, ἐπιρρήμα ὠνο-
ματοποιημένον, ὅθεν ἡ φύσα
λέγεται. 1151, 6.

φύγαδε, ἐπιρρήμα ἀντὶ τοῦ εἰς
φυγῆν, ὅτι ἐκ τῆς φυγῆς αἰτια-
τικῆς γίνεται φύγα κατὰ μετα-
πλάσμον, ὅθεν τὸ φύγαδε ὡς οἴ-
καδε. 704, 51. 855, 29. 1080, 14.

φυγοπτόλεμος, ὁ καὶ φύξηλις
παρ' Ὀμήρῳ. 1758, 61.

φύεσθαι ἐν χεῖρεσσι, ὡς καὶ
φύεσθαι ἐν χεῖλεσι, πολλαχοῦ
παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐμφύεσθαι
ταῖς χερσὶ καὶ ἐμφύεσθαι τοῖς
χεῖλεσι. 1965, 36.

φύξα ἡ μετὰ δέους φυγή καὶ ἡ
προηγουμένη ἐκπληξις, καὶ ὅτι
Ἰωνικῶς λέγεται τούτομα. 731,
31. 1643, 4.

φυζακινός ὁ δειλός, ὅτι παρὰ
τὸ φύζα, ὃ δηλοῖ τὴν φυγῆν, γί-
νεται φυζινός, ὅθεν τὸ φυζακινός
ὡς λεπτακινός. 1643, 4. καὶ ὅτι
ἐν τῷ φυζακινῷ ἑλαφοὶ κοινῶς
κατὰ πάντος τοῦ εἶδους λέγεται.
922, 47.

φύζω ἀντὶ τοῦ φύγω Ἰωνικῶς.
1643, 2.

φυσὶ σωματικῇ ἡ τοῦ σώματος εὐ-
αίδια, ἡ καὶ εἶδος λέγεται καὶ
φύσις, ὅθεν εὐφύς πρόσωπον,
καὶ φυή ψυχικῇ ἡ κατὰ νοῦν δε-
ξιότης, ὅθεν εὐφυής ἄνθρωπος
λέγεται. 172, 40 — 173, 4. 406,
20. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φυή ἡ ἐκ
πάντων τῶν μελῶν ἀναλογία, ὃ
δὴ κάλλους ἐστὶν ἴδιον. 1557, 20.
1558, 32.

φῦκος, εἶδος μύλου εἶπουν βρύου,
ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἐν
τῷ, πολλὸν δὲ πάρεξ ἄλλα φῦκος
ἔχουσαν, Ἰλ. ε', 7. 732, 50.

φύλαι, ὅτι τίσσαρες ἦσαν Ἀθη-
ναίων φύλαι τὸ κατ' ἀρχάς, εἰς

δώδεκα φρατρίας διηρημέναι, ἡ
δὲ φρατρία εἰς γένη τριάκοντα
διήρητο. 239, 36.

Φυλάκη πόλις, ἀπὸ Φυλάκου ἐνὸς
τῶν Αἰολιδῶν, τὸ ἐθνικὸν Φυ-
λακῆσιος. 323, 40. 324, 12.

Φίλακος, υἱὸς Διονόως, πατὴρ
δὲ Ἰφίκλων, ἱστορία· ζῆται ἐν τῷ
Ἰφίκλῳ. 1685, 33.

φύλακος φυλάκου, βαρυτόνως
παρὰ τὴν φύλακος γενικὴν ἀνα-
δραμοῦσαν εἰς εὐθείαν. 1365, 47.

φύλαξ ὅτι καὶ φυλακτήρ καὶ φύ-
λακος ἡ φυλακὸς δευτέρως λέγε-
ται. 1365, 44.

φυλάσσειν πρόβατα ἀντὶ τοῦ
ποιμαίνειν παρ' Ὀμήρῳ. 1717,
50. καὶ φυλάσσειν νόστον τινός,
ἀντὶ τοῦ ἐπιτηρεῖν, Ἰλ. β', 251.
214, 13.

Φυλεύς, υἱὸς Ἀγγέλου, ὅτι κρι-
νομένου τοῦ πατρὸς πρὸς Ἡρα-
κλέα περὶ τῆς καθάρσεως τῆς κό-
πρου καταμαρτυρήσας τοῦ πατρὸς
καὶ διενεχθεὶς πρὸς ἐκείνον ἔφυ-
γεν εἰς Δουλίχιον, ἱστορία.
305, 9.

Φυλὴ, ὄνομα δήμου τινὸς τῶν τῆς
Ἀττικῆς, ᾧ Θρασίβουλος ὁρμη-
τηρὸν κατὰ τῶν τυράννων ἐχρή-
σατο. 284, 20.

φυλλία, εἶδος ἀγρίας ἑλαίας, ἥς
τὰ φύλλα μυρσίνῃ ὅμοια. 1547, 6.

Φυλλίς, ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ
περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος χώρα.
359, 39.

φύλλον δυοὶ λλ παρὰ τὸ ἐν τῷ
φυσᾶσθαι λαλαγεῖν οὕτω λεγόμε-
νον, φύλον δὲ ἡ φυλὴ ἐνλ. 93, 3.

φυλλοῦροειν λέγονται τὰ δέν-
δρα, ὡν τὰ φύλλα καταπίπτουσι.
631, 3.

φυλλοχόρος μὴν, καθ' ὃν τὰ δέν-
δρα φυλλοῦροῦσι. 631, 4.

φυλοκρινεῖν τὸ κατὰ φύλα δι-
κρίνειν τινάς. 239, 22.

φύλον ἐν ἴσῳ τῇ φυλῇ. 93, 4. ἀλ-
λαχοῦ δὲ ὅτι φύλον τινός λέγε-
ται ἡ κατὰ σειρὰν πρὸς βάθος
συγγένεια καὶ διαδοχὴ. 1750, 42.
1756, 50.

φύλοπις ἡ μάχη, παρὰ τὴν τῶν
φύλων ὅπα, ὃ ἐστὶ βοήν. 140,
36. 247, 35. 960, 4. καὶ ὅτι φύ-
λοπις καθ' αὐτὸ ἀτελὲς λέγεται,
φύλοπις δὲ πολέμου ἡ τοιοῦτου

τινός ἐντελὲς λέγεται, ὡς ἐν τῷ,
φυλόπιδα στήσειν πολυαῖκος πο-
λέμοιο, Ὀδυσσ. λ', 314. 951, 37.
1688, 5.

φύξ φυγός, καὶ φύξις φύξις, ὅτι
ἐκ τοῦ φύγω φύξω παρήχθησαν.
1080, 17.

φύξηλις ὁ φεύγων ἄλις, τὸ ξῆ-
ῆτα, ἡ ὁ φεύγων τὰς ἴλας κατὰ
Πορφυρίον. 855, 49. 1099, 63.

φύξις ἐκ τοῦ φεῖξις ἀποβολὴ τοῦ
εἰ. 817, 44. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ
φύξις ἐκ τοῦ φύγω φύξω παρή-
χθη. 1080, 17.

φύραμα τὸ ζήμωμα, ὅτι ἀπὸ τοῦ
φρυῶ περισπωμένον λέγεται.
1636, 21. 1835, 26.

φύρδην ἐπιρρήμα ὅτι παρὰ τὸ
φύρσαι λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ φρυᾶ-
σαι συγκέκοπται. 1835, 25.

φύρσαι ὅτι ἐκ τοῦ φρυᾶσαι συγ-
κέκοπται, ὃ δηλοῖ τὸ μολύναι
καὶ συγγῆαι. 1835, 25.

φύρω ὅτι παρὰ τὸ φρωῶ φρωῶ
κατὰ συγκοπὴν καὶ μεταθεσιν λέ-
γεται. 1849, 16. καὶ ὅτι καὶ φρυ-
ῶ περισπωμένως λέγεται, ὅθεν
τὸ φύραμα. 1636, 20.

φύσα ὅτι δι' ἐνὸς σ' γράφεται, καὶ
ὅτι ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν τοῦ-
νομα, ὡς καὶ τὸ φυσᾶν. 1073, 9.

1151, 6. καὶ ὅτι τὰ ποιητικὰ καὶ
δραστήρια τῶν στοιχείων φύσαι
Ἠφαίστου ἀλληγορικῶς παρ' Ὀ-
μήρῳ λέγονται. 1154, 43. καὶ ὅτι
βόθροι τινὲς γηγενοὺς πυρὸς ἐν
Ἀρίμοις φύσαι ἐλέγοντο. 347, 5.

φύσαλοι, κῆτη, ὅτι παρὰ τὴν
φῦσαν λέγονται. 1151, 13.

φυσίζοος γῆ ἡ τὰ πρὸς τὴν ζωὴν
φύουσα, καὶ ὅτι καίπερ ἐκ τοῦ
ζωῇ συγκείμενον τούτομα ὁμῶς
διὰ τοῦ ὁ μικροῦ ἔχει τὴν ζῴ-
συλλαβὴν, ἐρμηνεία διεξοδική.
410, 45 — 411, 10. 1223, 41.

φυσίῳν, πνευστιῶν, τὸ φῦ μα-
κρόν. 465, 34. 1073, 6.

φύσις ὅτι οἷον ἐν φύσει λέγεται
διὰ τὸ ζωτικῷ πνεύματι διαφρυ-
σᾶσθαι τὰ ζῷα. 867, 27. 944, 31.
1398, 16. καὶ φύσις ἐν ἴσῳ τῷ
φυῇ, ζῆται τὸ φυή. 172, 40. 43.
φύσκη ὅτι παρὰ τὴν φῦσαν λέγε-
ται. 1151, 12.

Φύσκοι οἱ Λοκροὶ, ἀπὸ Φύσκου
Ἀμφικτύονος, ὡς Λοκροὶ ὅστις

ρον ἀπὸ Λευκοῦ τοῦ Φύσκου. 277, 18.

φυτὰ διάφορα διαφόροις θεοῖς ἀνακειμένα διὰ τὴν ἐκάστου πρὸς ἑαυτὸν κατὰ τι οἰκιοῦντα, ἐρημνεία διεξοδική. 87, 22. καὶ ὅτι τὰ φυτὰ λεισιθέντα οὐκ ἔτι ἀναδάλλουσι. 93, 8.

φυταλὶὰ ἡ ἀμπελόφυτος καὶ φυτοφόρος γῆ. 636, 17. 907, 37. 1202, 58.

φυτεύειν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς κατεργάζεσθαι ἐν τῷ, τοῖσδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεῖν, Ὀδ. β', 165. 1440, 2. καὶ ὅτι τὸ φυτεῖν κακὰ ἀντὶ τοῦ δολιεύεσθαι τίθεται παρ' Ὀμήρῳ, δ καὶ φυτεύειν δόλον λέγεται. 1543, 59. καὶ ὅτι ἐν τῷ φυτεύειν κακὰ κακόζηλός ἐστιν ἡ τροπή, μὴ προσκειμένης ἑλλης τὸν γεωργικῆς λέξεως. 1009, 20.

φύτλη καὶ φύτρη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ διὰ τὴν τοῦ ρ πρὸς τὸ λ' συγγένειαν. 366, 12.

φίω ἐν συνθέσει ὑποτασσόμενον εἰς σύστασιν ῥημαίων, ὅλον ἐν τῷ ἐμφῶναι, προσφῶναι καὶ τοῖς ὁμοίοις. 143, 8.

φῶ τὸ λέγω καὶ τὸ φαίνω καὶ τὸ φονεύω καὶ τὸ καίω, ὅθεν φῶζω καὶ φῶδες τὰ ἀποκαύματα. 962, 48. 1123, 20. καὶ ὅτι φῶ φήσω τὸ φαίνω ἐκ τοῦ φάω συνήρηται, καὶ φῶ φήσω καὶ φάσω τὸ φονεύω, καὶ φῶ τὸ λέγω ἢ λαλῶ. 1100, 29. 1728, 9. 17.

φωγύναι τὸ φρύγειν, παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ καίω. 962, 50.

φῶδες αἱ ἐκ πυρὸς φλύκταιναι, παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ καίω. 962, 49. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι φῶδες τὰ ἀποκαύματα, παρὰ τὸ φάζω. 1123, 21.

φῶζω ὅτι ἐκ τοῦ φῶ μονοσυλλάβου παρήχθη, ὃ δηλοῖ πύρωσιν ποιᾶν, ὅθεν καὶ φῶδες τὰ ἀποκαύματα. 1123, 21.

φῶκαι, θαλάσσια κήτη, ὅτι χρησιμεύουσιν εἰς μαγικὰς τινας γοητείας. 1502, 24.

Φωκαία, πόλις Ἀσιανή, ὅτι Ἰωνίας ἦν ἀρχή, Αἰολίδος δὲ πέρας. 294, 18.

Φωκεῖς, ἔθνος ἀξιόλογον ἀπὸ Φώκου υἱοῦ Αἰακοῦ, ὧν ἡ χώρα

πρὸς ἄρκτον παραβέβηται τῇ Βοιωτίᾳ· μνημονεύεται δὲ παρὰ Φωκίων καὶ τὸ συλῆσαι ποτὲ αὐτοὺς τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν, ὅθεν ὁ ἱερὸς ἐπικληθεὶς πόλεμος ἀφορμὴν ἔσχεν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 273, 35. 274, 4.

Φωκῆων, γενικὴ πληθυντικὴ, ὅτι καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται κατὰ τινας. 273, 41. 1107, 7.

φωκτὸν ὅτι παρὰ τὸ φῶζω λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ φῶ μονοσυλλάβου παρήχθη. 1859, 42.

φωλάδες ἄρκτοι λέγονται ὅτε φωλεύουσι. 1682, 36.

φωλαίοι τὰ παιδευτήρια κατὰ γλῶσσαν, δμυνόμεως τοῖς τῶν ὀρνίθων φωλαιοῖς. 1529, 54.

φωλεῖν ἀντὶ τοῦ φωλεῖν. 1682, 36.

φωλεῖν, ὅτι οὐ μόνον ὄρεα ἐρπετὰ φωλεῖν λέγονται, ἀλλὰ καὶ ἄρκτοι, αἱ καὶ φωλάδες ὅτε τοῦτο ποιοῦσι λέγονται. 1682, 35.

φωτασία, ὅτι Πέρσαι μεγαλοφώνων ἦσαν. 857, 11.

φωναῖν ἀντὶ τοῦ προσεπεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ λαλεῖν, ὃ ἐστι φθέγγεσθαι. 1639, 9.

φωναῖντα, μετοχικὴ εἰς τὰ τῶν πληθυντικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ φωνέοντα κέκρται. 775, 48.

φωνῆ ὅτι ἄρκος ἐστὶ πληγὴ εἶπον ἄρκ πεπληγμένος. 607, 39. 711, 53. 1158, 37. καὶ ὅτι σῶμα εἶναι τὴν φωνὴν ἐδόξαζον οἱ Στωικοί. 261, 24. καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον ἢ φωνῇ ἢ ἡ αὐδῇ. 1639, 5. καὶ ὅτι ὅταν ἐπὶ ἀνθρωπίνης λαλιᾶς ἰδῶνται, παρὰ τὸ φῶς νοῦ εἶναι ἐτυμολογεῖται· ὁ γὰρ προφορικὸς λόγος διαφωτίζει τὰ ἐν τῇ ψυχῇ μελετώμενα. 1711, 5.

φωνήεις ἀντὶ τοῦ υἱοδῆεις, ἦγον λόγῳ προφορικῷ χρώμενος. 1639, 7.

φωνήεντα ὅτι τὰ μὲν βραχέα ταχέως ἐκφωνεῖται, τὰ δὲ μακρὰ βραδύτερον. 900, 21.

φωνήεντα ἀρκτικά λέξεων προηγουμένα δύο τῶν αὐτῶν συμφώνων ὅτι βραχέα φύσει εἰσὶ, ὅλον πὸ ἐμφὶ καὶ ἄμμες ἀντὶ τοῦ εἶμι καὶ ἡμεῖς. 110, 38.

φωνήεντα ἀρκτικά λέξεων ἀπὸ φύσει μακρὰς ἀρχομένων, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τροχαικῶν, ὅτι ψι-

λοῦνται, ὅλον ἄρκος, ἦδος, ἡμος, ἡμαρ. 154, 41.

φωνήεντα ἀρκτικά λέξεων καθ' αὐτὰ συλλαβιζόμενα ὅτι ἀποβάλλονται ποτε, ὅλον ἐν τῷ Ὀϊλεὺς Ἰλεὺς, Ἐξάδιος Ξάδιος. 101, 18.

φωνήεντα βραχυνόμενα, οἷς τὸ ρ μετὰ τὸ μ ἐπάγεται, ὅτι δασύνονται, ὅλον ὄρκος, ὄρμα, ὄρμα. 140, 10.

φωνήεντα τίνα ἐκθλίβονται καὶ τίνα οὐ· ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις πάντα τὰ φωνήεντα ἐξεθλίβοντο, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον μόνον τὰ βραχέα καὶ τὰ μονόφθογγα. 62, 39.

φωνήεντα, οἷς ἐπάγεται τὸ χ, ὅτι οὐ δασύνονται, πλην τοῦ η ἐν τῷ ἦχι. 1720, 44.

φωνήεντων ἐπαλληλία, ὅτι τὰ ἐπαλληλία φωνήεντα παράτασιν δηλοῦσι τῇ ἀργίᾳ τῆς ἐκφωνήσεως, ὅλον ἐν τῷ, χαλκῷ δηλοῦν, Ὀδ. δ', 226. 1493, 38.

φωνῶ σὲ παρ' Ὀμήρῳ, φωνῶ δὲ σοὶ παρὰ τοῖς ἑσπερον. 85, 33.

φωριαμός ἡ πεπλοδόχος χηλὶς παρὰ τὸ φάρη ἐν αὐτῇ ἄμασθαι, ὃ ἐστι συνάγεσθαι, λέγεται, καὶ ὅτι δέχεται κανονικῶς. 1347, 10. 1776, 40.

φῶς φωτός, ὃ ἄρην ἄνθρωπος, ὅτι παρὰ τὸ φῶ, ὃ δηλοῖ τὸ φθέγγεσθαι καὶ δημηγορεῖν, λέγεται, ὧν οὐ μετεῖναι πρέπει ταῖς γυναιξί. 395, 44. 746, 25. 1423, 32. καὶ ὅτι δέχεται τοῦτομα, φῶς δὲ κατ' οὐδέτερον γένος λεγόμενον περιωπᾶται. 79, 20.

φῶς ἀπλῶς καὶ φῶς πολίμω, ἡ νύκτ, πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 621, 61. 713, 17. 1078, 55. καὶ φῶς ἡ πρὸς νύκτ καὶ σωτηρίαν ἐκαστορία. 1120, 32. 1128, 53. 1133, 42. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φῶς συνήρηται τοῦτομα, καὶ ὅτι διὰ τοῦ τ κλίνεται. 1896, 5.

φῶσων ὅτι παρὰ τὴν φῶσαν λέγεται. 1151, 12.

φωτειγγες καὶ φωτίγγια παρὰ Ἀλεξανδρεῶσιν ἐκαλοῦντο οἱ λῶται αἰετοί, οἱ καίμων καὶ κλέμων ἦσαν ὄργανα. 1157, 43.

Ἀρχὴ τοῦ Χ στοιχείου.

χ τὸ στοιχεῖον ὅτι τετραχὴ στιζόμενον ἀστερίσκου σημεῖον ἀποτελεῖ. 1627, 62. καὶ ὅτι πρὸ τοῦ χ στοιχείου οὐ δύνανται προκαθίσθαι δασεῖα. 1328, 56.

χα λήγοντα ἐπιρρήματα βαρύντονα ἀπὸ τῶν εἰς χη περισπωμένων γενόμενα, οἷον δέχα ἦγουν διχῆ, καὶ τρίχα ἐκ τοῦ τριχῆ, ὁμοίως καὶ τέτραχα, πένταχα, ἑξαχα, ἑπταχα, οὐ χρήσις Ὁδ. ζ', 434. 1766, 45.

Χάαι πληθυντικῶς, πόλις ἐγγὺς Ἀεπρέου ἐν Πιλοποννήσῳ. 671, 22.

χάδε, τρίτον πρόσωπον δευτέρου ἀορίστου, ὅτι ἐκ τοῦ χῶ χάω θέματος κινῆται. 856, 59.

χαδέειν ἀντὶ τοῦ χωρήσαι. 965, 25. 51.

χαδῶ, μέλλων δεύτερος ἐκ τοῦ χάω θέματος. 965, 52.

χάζω τὸ χωρῶ καὶ τὸ ἵποχωρῶ, ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται. 856, 60.

χαίνω ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται, καὶ ὅτι καὶ τὸ χαλεῖν σημαίνει ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. 723, 27. 792, 32. 1063, 39. 1778, 19. χαίνειν τὸ καταπίνειν, οὗ προσηγνῆται τὸ χάνειν, οὗ χρήσις ἐν τῷ, ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ ἀμφέχανε στουγερή, Ἰλ. ψ', 79. 1298, 51.

χαῖρε, προσφώνημα φιλικόν, ὅτι καὶ ἀπιδόντες οἱ παλαιοὶ ἀπὸ ξενόδοχων προσεφώνουν τὸ χαῖρε, ἐπευχόμενοι καὶ τὰ εἰκότα. 746, 28. 1732, 19.

χαῖρε καὶ τῷ δεῖνι εἰπέ, φράσις ἐπακονομένου τοῦ χαίρειν ἐκ δευτέρου, οἷον ἐν τῷ, χαίρετον ὦ κοῖρω καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν εἰπὲν, ἀντὶ τοῦ εἶπατε χαίρειν δηλονότι. Ὁδ. ε', 151. 1777, 30.

χαίρειν ὅτι παρὰ τὸ χῶν λέγεται, ὡς διαχωμένης τῆς ψυχῆς τοῦ χαίροντος. 715, 14. 1104, 14.

Χαιρεφάνης, ὄνομα σφαιριστοῦ τινός. 1601, 52.

χαίρηδ' ὃν ἡ χαρὰ, ὅτι παρὰ τὸ χαίρω χαίρησ' λέγεται. 1211, 26.

Χαιρήμων κύριον ὅτι παρὰ τὸ χαίρω χαίρησ' λέγεται. 1211, 26.

χαίρησ' ὡς μέλλοντος χρήσις ἐν τῷ,

οὐδ' ἐν' οἷον Τρώων χαίρησαν, Ἰλ. δ', 363. 1211, 25.

Χαιρίδας, ἀνθρωπός τις κονδύλω ἱφ' Ἡρακλέους ἀναιρέτης, ζῆται ἐν τῷ Ἀρχίῳ. 1906, 24.

χαίρομαι παθητικῶς ὅτι βύρβαρος ἔστι λέξις, ἐχάρην δὲ κατὰ ἀόριστον δεύτερον καὶ ἐχαρήμην κατὰ μέσον ἀόριστον πρῶτον χρήσιμά ἐστι καὶ δόκιμα. 376, 36. 984, 41. 46.

χαίρω ὅτι δοτικῇ συντάσσεται, οἷον χαίρω οἷς λέγεις. 147, 11.

Χαιρώνεια, πόλις τῆς Βοιωτίας, καδ' ἦν Φίλιππος ἐνίκησεν Ἀθηναίους καὶ Βοιωτοὺς. 270, 41.

χαίτη ὅτι παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ αἵσσειν ἐν τῷ τρέχῃν τὸ ζῶον οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι τὸ χαί διφθογγῶν ἔχει ἐκ συναιρέσεως. 145, 1. καὶ ὅτι καὶ τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα χαίτη τροπικῶς λέγεται. 1276, 34.

Χαιτήεις λέων ἢ ἵππος ὁ ἔχων χαίτην, καὶ χαιτήεσσα ὄρεος ὁμοίως. 144, 45.

Χαιτης λήγοντα ὀνόματα ἐκ τῆς χαίτη λέξεως συγκείμενα, οἷον δρομυχαιτης. 1645, 7.

χαλικάζειν, ζῆται ἐν τῷ, χάλις οἶνος. 1936, 55.

χαλίκρητοι σπονδαὶ αἱ ἐπὶ τιμῇ Διονύσου κινούμεναι, Χάλις γὰρ ὁ Διόνυσος καὶ ὁ ἄκρατος οἶκος. 1471, 2.

χαλιμᾶς γυνὴ ἡ ἐπὶ χάλιος, ὃ ἔστιν ἀκράτου οἶνου, κεχαλασμένη τὸ σῶμα. 1471, 3.

χαλινὸς τὸ ἐνέμενον τῷ στόματι τοῦ ἵππου σιδηροῦν ὄργανον. 1189, 55.

Χάλις ὁ Διόνυσος καὶ ὁ ἄκρατος οἶκος. 1471, 2. ἀλλαχού δὲ ὅτι χάλις οἶνος ὁ χαλῶν καὶ ἀμειβόμενος πίνοντας, ὅθεν ἀπροχάλις ὁ οἶνος μεθύων, καὶ χαλικάζειν τὸ περὶ σπονδῶν ὅφ' ἡδονῆς ἀνίστασθαι καὶ ὑποστένειν. 1936, 54.

χαλὶφρων ὁ χυθνός καὶ ἐκλυτός καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. 1500, 51. 1803, 34. 1936, 53.

χάλκεα ὅπλα τὰ σιδηρᾷ ἐκ τῆς ἀρχαίας χρήσεως. 421, 12.

Χάλκεια, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους τὸ μὲν ἀρχαῖον δημοτικῆς, ὅστις

ρον δὲ ἐπὶ μόνιαν τῶν τεχνιτῶν ἀγομένη ἔφη καὶ νέα τοῦ Παναθημῶνος μηνός, διὰ τὸν τὸν Ἡφαιστον ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ πρῶτον ἐργάσασθαι τὸν χαλκόν. 284, 36.

χαλκεῖς οἱ τοῦ χαλκοῦ ἐργάται. 1132, 11. καὶ ὅτι καὶ οἱ χρυσοχοὶ οὕτω λέγονται παρ' Ὀμήρῳ, ζῆται τὸ χαλκεύς.

χάλκεος Ἀρης λέγεται διὰ τὸ σιδηροφορεῖν τοὺς πολεμοῦντας. 384, 14.

χάλκεος ἕπνος ὁ ἐκ σιδήρου θάνατος παρ' Ὀμήρῳ, ἢ ὁ στεφθεὸς καὶ ἀνέγερτος ἐπὶ θανάτου ἀκουμένης τῆς λέξεως. 841, 29.

χαλκεόφωνος ὁ χαλκῆν, ἦγουν στερεάν, φωνὴν ἔχων. 607, 34. 1140, 2. 5.

χαλκεὺς, ὅτι καὶ ὁ χρυσοχόος οὕτω λέγεται παρ' Ὀμήρῳ κατ' ὄνομα γενικὸν ἀπὸ τοῦ πρῶτον φανέντος μετάλλου, καὶ χαλκεύειν τὸ οἰανοῦν ὕλην διὰ σφύρας ἐλαύνειν, καὶ τὰ εἰς τοῦτο ἐπιτήδεια ὄργανα χαλκήϊα ὅπλα. καὶ ὅτι καὶ εἰδός τις ἰχθύος χαλκεὺς λέγεται. 1475, 50. 56.

χαλκεῶν χαλκεῶνος, τὸ τοῦ χαλκεὺς ἐργαστήριον, ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀκάνθεων καὶ χαρადρεῶν λέγεται. 1598, 23.

χαλκῆ μῦθα, παιδιὰ τις οὕτω καλουμένη, καὶ ἔκφρασις τῆς παιδιᾶς ἐκείνης, καὶ ὅτι χαλκαὶ μῦθαι καλοῦνται αἱ συννεμόμεναι τοῖς κανθάροις διὰ τὸ χαλκίζειν. 1243, 29.

χαλκήιος δόμος παρ' Ὀμήρῳ τὸ τῶν χαλκίων ἐργαστήριον. 1848, 60.

χαλκήρης ἀσπίς, ἥ χαλκὸς ἐπιλήγεται. 1115, 61. καὶ χαλκήρης δόρυ τὸ χαλκῷ ἀρηρός. 882, 5.

Χαλκεῖς οἱ τῆς Χαλκίδος πολῖται, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ γλῶσσοῦς ἐκωμωδοῦντο, ὅθεν χαλκιδίζειν τὸ γλισχεύεσθαι. 279, 15.

χαλκίδες καὶ χαλκιδικαί, αἱ καὶ σαρδῖνοι, εἰδός τι ἰχθύος. 1475, 57.

χαλκίδες Λακωνικῶς αἱ θεριόπαινα. 1090, 56.

χαλκιδίζειν τὸ γλισχεύεσθαι. 279, 18. ζῆται τὸ Χαλκίδες.

Χαλκιδεα, ποτήρια ποιῶ ἐν Χαλκίδι δημιουργούμενα. 279, 14. χαλκιδίτης γυνή ἡ εὐτελής πόρνη καὶ χαλκοῦ νομίσματος συνοῦσα τῷ βουλομένῳ. 1329, 35.

Χαλκίς, πόλις ἐπισημοτάτη ἐν Εὐβοίᾳ ἐκ τοῦ ἐκεῖ ὀρυσσομένου ποτὲ χαλκοῦ οὕτω κληθεῖσα· καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς Χαλκίδες ἱστοροῦνται, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ ἡ ἐν τῇ κοίλῃ Συρίας· καὶ περὶ τῆς θέσεως καὶ ἄλλων τινῶν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος ἐρμηνεῖα διεξοδική. 279, 6—26. 280, 3. 311, 40. 817, 24.

χαλκίς, ὄρνις ὃ καὶ κύμινδις, ὅτι διὰ τὸ ὑπόχαλκον τῆς χροῆς οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι Ἀρπαλὸν κημιγῆσα τῷ πατρὶ εἰς τὸ ἔρνεον μεταβληθῆναι μυθεύεται. 986, 35.

χαλκισμός, κυβευτική παιδιὰ διὰ συντόνου περιστροφῆς χαλκοῦ νομίσματος γινόμενη, ὅπερ ὁ τῷ δακτύλῳ ὀρθὸν ἐπέχων ἐνίκα. 986, 41. 1409, 17.

χαλκοβαρῆς ἰδὸς λέγεται διὰ τὸ τῷ κατ' ἄκρον χαλκῷ βαρύνεσθαι. 1025, 35. 1915, 40.

χαλκοβατὲς δῶμα τὸ πολλῷ χαλκῷ συγκεκολλημένον, Ὁδ. γ', 4. 1730, 42.

χαλκοῖ ἄνδρες παρ' Ἡροδότῳ οἱ χαλκῷ καταφρακτοί. 1031, 16.

χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ λέγονται παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῆς ἔλης, εὐκνήμιδες δὲ ἐκ τῆς ποιότητος. 663, 30.

χαλκὸν ζώννυσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπλεῖσθαι, ἀπὸ μέρους τῆς ζώνης. 1292, 18.

χαλκοπάργος κόρυς ἡ τὸ περὶ τὰς παρειὰς μέρος ἔχουσα χαλκῶν. 1969, 36.

χαλκόποδες ἵπποι οἱ στερεόποδες, ἡ ἡρόποδες διὰ τὸν τοῦ χαλκοῦ ἔχον. 696, 50. 918, 18.

χαλκός ὁ σίδηρος πόλλαχ' παρ' Ὀμήρῳ διὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν τοῦ χαλκοῦ ἀντὶ σιδήρου. 93, 9. καὶ ὅτι οὐκ αἶν ἀντὶ σιδήρου ἀποκαλεῖται τοῦτομα παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κυρίως, οἷον ἐν τῷ, ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, Ὁδυσσ. φ', 61. 1899, 12.

χαλκός ὅτι μόνον τῶν ἀψύχων δοκεῖ φωνὴν ἔχειν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τοῦ μεταλλοῦ, καὶ ἱστορία περὶ τῆς διὰ χαλκῆς ἀσπίδος φωράσεως ὑπονόμου τινὸς κατὰ τὴν Βαρκάων πολιορκίαν. 918, 19. 1067, 59. καὶ ὅτι τῇ γῇ εἰκάζεται ὁ χαλκός ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἀσπίδοποιᾷ. 1154, 47. χαλκοτύποι ὠτειλαὶ αἱ ἀπὸ τυπῆς εἶτουν τύψεως χαλκοῦ γεόμεναι. 1169, 31.

χαλκοὺς μετουσιαστικὸν ὅτι ἐκ τοῦ χάλκειος συνηρέθη, καὶ ὅτι Διονυσίος τις χαλκοῦς ἐπεκλήθη καὶ τις ἕτερος κλέπτης ὁμοίως δι' ἀνομίας ἀφορμὰς, ἱστορία. 1243, 16. καὶ ὅτι χαλκοῦν σκέλος ἐσχηκέναι τινὲς μυθεύονται διὰ τὸ πορευτικοὶ γεγονέναι. 182, 41. χαλκοχίτων, ὃ καὶ χαλκοθώραξ παρ' Ὀμήρῳ. 805, 56.

Χαλκωδοντιάδαι οἱ Εὐβοεῖς, ἀπὸ Χαλκωδόντος υἱοῦ Ἀβαντος τοῦ Ἀλκωνος τοῦ Πανδώρου τοῦ Ἐρεχθίδος τοῦ Πανδίωνος. 281, 45.

Χαλκῶδων κίριον, ζῆται ἐν τῷ Χαλκωδοντιάδαι· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Χαλκοῦδων κέκραται τοῦτομα. 500, 3.

Χάλκων Κυπαρισσεὺς, μνήμων καὶ ὑπασπιστὴς Ἀντιλόχῳ δοθεὶς κατὰ χρῆσιν ὑπὸ Νέστορος, ἐρασθεὶς Πενθεσιλείας καὶ βοηθῶν αὐτῇ ὑπ' Ἀχιλλέως ἀνηρέθη καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀνεσκολοπίσθη. 1697, 54.

Χαλυβδικὸν στόμωμα σιδήρου ὅτι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔργα ἐχρησίμευεν ὡς καὶ τὸ Σινωπικόν. 294, 5.

Χαλυβώνιος οἶνος ὅτι τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν ἦν ἐξαίρετος. 1499, 64.

χαλῶ ὅτι ἐκ τοῦ χῶ γέγονε πλεονασμῷ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, συγχέεται γὰρ πῶς τὸ χαλῶμενον. 1054, 22.

χαμάδις ὅτι καὶ χαμάδι χωρὶς τοῦ σ' λέγεται. 1879, 53.

χαμαῖζε ἐπιρρόημα ὅτι ὡς ἐκ τοῦ χαμαὶ ἐπιρρόηματος γεγονὸς μακροπαρρηκτεῖ τε καὶ προπερι-

σπᾶται παρὰ τὸν κανόνα τῶν διὰ τοῦ αἵε ἐπιρρόηματων. 377, 3. 999, 22.

χαμαῖθεν ἐπιρρόημα ὅτι ὡς ἐπιτοπλείστον περισπᾶται. 999, 22.

χαμαὶ ἐπιρρόημα ἐν συνθέσει συστέλλον τὴν μαι συλλαβὴν διὰ τὸ μέτρον, οἷον ἐν τῷ, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, Ἰλ. π', 235. 1058, 6. 8.

χαμαὶ καθῆσθαι, οἶονεῖ ἅμα χοῖ ἐτυμολογικῶς, ἦγον ὁμοῦ ταῖς κόνισσι. 1575, 34.

χαμαιευνάδες σῖες, χαμαιεῦναι δὲ ἄνθρωποι, καὶ χαμαιεῦνα ἡ ταπεινὴ κλήτη εἶτον στιβάς. 1748, 61. καὶ ὅτι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ χαμαιευνάδες σῖες καὶ γυναικες χαμαιευνάδες λέγονται, ὡς ὁ βίος οὐκ εὐπρεπής. 1058, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χαμαιευνάδες χοῖροι οἱ κατὰ τὴν ἰδίῳμα βόθρους ὀρύσσοντες καὶ ἐγκοιμώμενοι αὐτοῖς· καὶ ὅτι συστέλλεται ἡ μαι συλλαβὴ διὰ μέτρον ἀνάγκην πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 1657, 21.

χαμαιεῦναι ἄνθρωποι οἱ χαμαὶ, ἦγον κατὰ γῆς, κείμενοι εἶτουν οἱ ἐν χθαμαλαῖς καὶ ταπειναῖς στιβάσι κοιμώμενοι· καὶ ὅτι συστέλλεται ἡ μαι συλλαβὴ τοῦ ὀνόματος παρ' Ὀμήρῳ διὰ μέτρον ἀνάγκην. 1058, 2. 1679, 6.

χαμαιριφὲς τὸ χαμαὶ ἐρρόμενον. 1279, 45.

χαμίτης ὕμπελος ἡ χαμαὶ κείμενη. 1163, 19.

χανδάνω ἐκ τοῦ χάδω ὑποτακτικοῦ τοῦ ἔχοντος δευτέρου ἀορίστου τοῦ χάδω θέματος κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ γ'. 1823, 24.

χανδὴ κίλιξ, δι' ἧς χανδὸν πίνει τις. 746, 59.

χανδὸν ἐπιρρόημα ὅτι ἐκ τῆς χανδὸν αἰτιατικῆς εἰς ἐπιρρόημα μετέχθη. 746, 59. καὶ ὅτι τὸ χανδὸν πίνειν ὡς ἀπὸ τινος δοχείου διαχάσκοντος εἰς ἐπιρρόημα γήρῳ λέγεται. 1910, 56.

χάννος ἐν δυοῖν γ', εἶδος ἐχθρὸς παρὰ τὸ χάνειν οὕτω λεγόμενον. 1778, 18.

χάπτω χυδαῖκῶς τὸ παρὰ τοῖς λο-
γίοις κάπτω. 1481, 35.

χαρὰ ἡ τῆς ψυχῆς διάχυσις, ὅτι
παρὰ τὸ χῆω χῶ λέγεται, ὡς καὶ
τὸ χαίρω. 715, 14.

χαράδρα, τόπος παραγωγῆς, ὅτι
παρὰ τὸ χαράσσειν λέγεται. 497,
17, 28.

χαράδρεων, ὄνομα περιεκτικόν,
ὅτι παρὰ τὴν χαράδραν λέγεται.
1066, 20.

χαράδριδς ὅτι παρὰ τὴν χαρά-
δραν λέγεται. 497, 18.

χαράκτηρ, τύπος, κανὼν. 1029, 19.

χάραξ θηλυκῶς ἡ κάμαξ εἴθουν τὸ
τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, ἀρσενι-
κῶς δὲ τὸ χαράκωμα τοῦ στρα-
τοπέδου. 1390, 53. ἀλλαχού δὲ
ὅτι χάραξ ἡ κάμαξ, ὅθεν παροι-
μιακῶς λέγεται τὸ, ἐξηπάτηκεν ἡ
χάραξ τὴν ἡμιπελον, ὅταν ὑπὸ
τοῦ σωζόντος ἀπατηθῇ τὸ σωζό-
μενον. 1163, 31.

χαράσσειν ἐν ἴσῳ τῷ γράφειν,
ὅτι ὠνοματοποιεῖται ἡ λέξις.
633, 42.

χαρέω χαρῶ, ὅτι ἐκ δευτέρου μὲλ-
λοντος ἀνίδραμεν εἰς ἐνεστώτα.
682, 35.

Χαρίδημος συνασπισμὸν διδάξας
Ἀρκάδας τε καὶ Μακεδόνας. 924, 3.

χαριδότης Διόνυσος ὁ χαρᾶς δο-
τικός. 989, 40.

χαρίεν παροξύνων τὸ μετέχον
χάριτος, χάριεν δὲ προπαροξυτό-
ως ἀντὶ τοῦ χαριέντως ἐπιρρή-
ματικῶς. 1088, 7. 1128, 64.
1276, 36.

χαρίζεσθαι τὸ πρὸς χάριν καὶ
ἡδονὴν τι ποιεῖν. 1402, 6. καὶ χα-
ρίζεσθαι ψεύδειν, Ὅδ. ε', 387.
πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἄλ-
λως πως χαρίζεσθαι. 1765, 10.

Χαρίλας ὅτι ὡς ἀνθρωποφάγος
διαβέβληται παρ' Ἀρχιλόχῳ.
1630, 8.

χάριν ἀλόχον ἰδεῖν λέγεται νυμφίος
τις Ἰλ. λ', 243. ἀντὶ τοῦ συγ-
γενέσθαι τῇ νύμφῃ καὶ τεκνοποιή-
σασθαι. 841, 37.

χάριν καὶ ἔνεκα αἰτιολογικά, ὅτι
τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀπλῶς διὰ τι, τὸ
δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς χάριν τινὸς γι-
νομένων τίθεται. 841, 37. 42.
1040, 43.

Χαρίξινη, ποιήτρια κρουμάτων,

ἀφ' ἧς τὸ ἐπὶ Χαρίξινῃς παροι-
μιακῶς λέγεται παρ' Ἀριστοφά-
νι. 326, 45.

χάρις ἡ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογία
ἐν τῷ, χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
Ἰλ. δ', 95. 448, 34.

χάρις ὅτι παρὰ τὴν χαρὰν λέγε-
ται. 381, 8. 1403, 63. καὶ ὅτι κοι-
νῶς μὲν χάριδος, Δωρικῶς δὲ χά-
ριτος ποιεῖ τὴν γενικὴν. 1618, 28.

Χάρις ὅτι παρὰ τὸ χαίρειν λέγε-
ται, καὶ ὅτι Χάρις μυθεύεται συν-
οικεῖν Ἑφαιστῷ, καὶ ὅτι Ἀγλατὰ
ἡ Θάλεια ἡ τοιαύτη Χάρις κα-
λεῖται. 1148, 57. 60.

Χαρίσια, χοροὶ παννύχιοι, καθ'
οὓς καὶ πέμμα τι, πυραμοῦς κυ-
λούμενον, καὶ ἄλλα τινὰ πέμμα-
τα, χαρίσια καλούμενα, ἐδίδοτο
τοῖς διαγρυνήσουσι, καὶ χαρίσιος.
1843, 24.

Χαρίσιος κύριον, ἀφ' οὗ καὶ χα-
ρίσιοι πλακοῦντες, ὅτι παρὰ τὸ
χάρις χάριτος λέγονται. 1165, 10.
1668, 61. 1843, 24.

Χάριτες τὰ μυθικὰ δαιμόνια ὅτι
πρὸς ἀλλήλας ἐστραμμέναι ἐγρά-
φοντο, καὶ διὰ τί ὀπλοτῆρας αὐ-
τὰς ὁ Ὅμηρος καλεῖ. 984, 23. 25.
καὶ ὅτι Ἀφροδίτης ὀπιοδοὶ λέ-
γονται εἶναι αἱ Χάριτες. 553, 7.
καὶ ὅτι Αἰθήνης θυγατέρες εἶναι
μυθεῖνται. 982, 46. καὶ ὅτι Χα-
ρίτων ὀνόματα καταλέγονται ταῦ-
τα, Πασιδέη, Καλὴ καὶ Εὐφρο-
σύνη· καὶ ὅτι αἱ Χάριτες αὐταὶ
περὶ κάλλους ἤρισαν τῇ Ἀφρο-
δίτῃ ἐν τοῖς Θέτιδος γύμοις,
ὧν προκριθῆναι τὴν Καλὴν.
1665, 58.

χαριτοβλέφαρος μάζα κατὰ
ποιητικὴν ἐπίθεσιν ἀντὶ τοῦ ἐπι-
χαρις. 1843, 27.

χάρμα ἡδονή, ἐν δὲ τῷ,
χάρμα δὲ δυσμενέεσσι, παρ' Ὀμή-
ρῳ Ἰλ. κ', 193. τὸ ἐπὶ χάρμα καὶ
ὁ κατάγγελος. 456, 30. 1121, 18.

χάρμη ἡ μάχη, παρὰ τὸ χάρμα,
ὁ δὲ ἡδονή τὴν χαρὰν, ὡς τῶν ἀν-
δρείων χαυρόντων τῇ μάχῃ. 659,
39. 675, 57. 997, 47. καὶ ἄλλα-
χού χάρμη ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη
ἡ ἡ εἰς μάχην προθυμία, παρὰ
τὸ χαίρειν. 921, 21. 1681, 34.

Χάρωπος, κύριον παρ' Ὀμήρῳ,
χαρῶπις δὲ ἐπίθετον. 317, 42.

χάρτης ὅτι παρὰ τὸ χαράσσεσθαι
δοκεῖ λέγεσθαι. 633, 44.

Χάρυβδις, ὅτι μικρὸν πρὸς τῆς
Μεσσηνίας ἐν τῷ Σικελικῷ πορ-
θμῷ βάθος τι δείκνυται, εἰς ὃ
αἱ τοῦ πορθμοῦ καλλιῤῥοιοι δις
τῆς ἡμέρας γινόμεναι μετὰ συ-
στροφῆς ἐκτραχέλλουσι τὰ σκά-
φη· καὶ διαίτησις τῶν μυθενο-
μένων Ὀμήρῳ περὶ τῆς Χαρυβ-
δεως, καὶ ὅτι καὶ περὶ Ἀπάμειαν
τῆς Συρίας χάσμα τι Χάρυβδις
ἐλέγετο, καὶ ὅτι καὶ Λυκιστὴ τις
ἰστορεῖται Χάρυβδις· καὶ ὅτι Τυ-
φονικῷ ὑπογίῳ πνεύματι ἀνακυ-
κασθαι τὴν ἐκεῖ θάλασσαν δοξά-
ζονσιν τινες, καὶ ὅτι καὶ εἰς πο-
λυδάπανον ἀσωτίαν ἡ Χάρυβδις
ἀλληγορεῖται· καὶ ὅτι παρὰ τὸ
εἰς χάος ῥῆον ὑποδύνειν τὰ σκά-
φη λέγεται τοῦτομα, τραπέντος
ἐν τῇ συγκοπῇ τοῦ π τῆς προ-
θέσεως εἰς β· τὸ δὲ διὰν ἐπιθε-
τικῶς λέγεσθαι τὴν Χάρυβδιν παρ'
Ὀμήρῳ δαιμόνιον τι υποβάλλει
νοεῖν τὴν Χάρυβδιν, ἄλλοι δὲ θη-
ρίον ἐπέλεβον, ἄλλοι δὲ βάθος
θαλάσσης ἀναπωτικὸν μεταξὺ τοῦ
Ἀδρίου καὶ τοῦ Τυρρηνικοῦ πε-
λάγους· καὶ ὅτι οὐ κλίνεται Χα-
ρυβδίδος πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τῶν
δ ἐπαλληλίας. 1716, 10 — 50.

Χάρων ὁ ἐν Ἀΐδου πορθμεὺς, πα-
ρὰ τὸ χαίρειν ἀντιφραστικῶς. 16,
34. καὶ ὅτι ὁ Χάρων καὶ τὸ κατ'
αὐτὸν πορθμεῖον μεθ' Ὀμήρου
μεμύθενται. 1666, 37.

χάρων λέων ἐπιθετικῶς, ὅτι ἀπὸ
τῆς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ χα-
ροπότητος οὕτω λέγεται, ἵσως δὲ
κατ' ἀντίφρασιν οὕτω λέγεται διὰ
τὸ θανατοποιοῦν παρὰ τὸν ἐν Ἀΐδου
Χάρωνα. 1666, 37. 1703, 30.

χαρωποὶ λέοντες οἱ χαροπόδς
ἔχοντες ὀφθαλμοὺς, χρωμάτος
δὲ ὀφθαλμῶν ὄνομα τὸ χαρωπός.
1703, 30.

χάσκαξ χάσκαιος, ὅτι παρὰ τὸ
χάσκειν λέγεται. 1909, 54.

χασμᾶσθαι ὅτι περὶ τε στόματος
λέγεται καὶ περὶ θυρᾶς ἡνεωγμέ-
νης, καὶ ὅτι παρὰ τὸ χῶ καὶ
χάζω λέγεται. 1901, 58.

χασμφδία, κεκηνυτὰ ἔπους σύν-
δεις, καὶ ἀπλῶς προφορὰ ἐν
φωτηνῶν ἐπαλληλίας γινόμενῃ.

τινα, ἥς ἀρχή, ἤλθ' ἤλθε χελιδόν, περιήσαν ἀγείροντα κατὰ τι ἔθος, καὶ ἐλέγετο τοῦτο χελιδονίζειν καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες χελιδανιστάι, ὡς κορωνιστάι οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες, ὧν αἱ ψαλαί κορωνίσματα ἐλέγοντο. 1914, 43.
 χελιδόνων μουσεῖα, ὅτι χελιδόνειν ἀκάζονται οἱ ὑποβάρβαροι καὶ μὴ καθάροι τὴν γλῶτταν ἀνθρώποι. 1914, 36.
 χελιδὼ χελιδόυς, ἐν ἴσῳ τῷ χελιδὼν χελιδένος. 716, 53. ζῆται τὸ χελιδόν.
 χελιδὼν χελιδόνος, ἡ κλητικὴ ὡ χελιδόν καὶ ὡ χελιδόι εἴρηται λεγόμενον ὡς ἀπὸ τοῦ ἡ χελιδὼ τῆς χελιδόυς. 601, 44.
 χελόνῃ τὸ χεῖλος παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀχαρνέσιν. 1684, 30.
 χελυνοίδης ὁ τὴν χελύνην, ἥγουν τὸ χεῖλος, ἐξωγκωμένος, παρὰ τὸ οἰδεῖν. 1684, 29.
 χέλυσ, ὅτι πᾶσα κιδάρα οὕτω λέγεται ἐν τῆς τὸ πρῶτον ὑφ' Ἑρμοῦ κατασκευασθείσης λύρας ἐξ ὀστράκου χελώνης. 1337, 17. 1913, 37.
 χελύω χελύσω, ῥῆμα σύστοιχον τῷ χέλως χέλως, ὃ δηλοῖ τὴν λύραν. 574, 33.
 χελώνῃ, ὅτι κατὰ τινα παιδιὰν αἱ παλαιοὶ παρθένοι τὴν ἐν μέσῳ καθημένην περιέτρεχον καὶ ἐκπρώτων οὕτως, χέλει χελώνῃ, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ; ἐρμηνεία διεξοδική. 1914, 54.
 χέραδος, ἀκαθαρσία ὑπὸ ὕδατος κατασυρομένη, ὅτι οὐδετέρως λέγεται παρ' Ὀμήρῳ, παρὰ Πινδάρῳ δὲ χερὰς χεράδος θηλυκῶς, ἐρμηνεία διεξοδική. 1238, 6 — 13.
 χερειότερος ἀντὶ τοῦ χερεῖων κατ' ἐπίτασιν συγκρίσεως. 215, 6.
 χερεῖων ὁ ἀπλῶς ταπεινότερος καὶ ἐλάττω. 1199, 27.
 χέρηες ἀντὶ τοῦ χείρονες, ἥγουν ταπεινότεροι, τουτέστι πτωχοί, ὅτι ἐκ τοῦ χείρονες συγκοπῇ καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ γέγονεν ἡ λέξις καὶ χέρη κατὰ δοτικὴν πτώσιν καὶ χέρηα κατ' αἰτιατικὴν ἐκ τοῦ χείρονι καὶ χείρονα ὁμοίως. 55, 24. 488, 36. 1783, 12. 15.
 χερμάδιος λίθος ὁ χειροπληθής, οὗ ἔστι τὴν χεῖρα ἐκμαύσασθαι,

ὁ ἔστιν ἐφάνασθαι. 715, 39. 1094, 15. ἀλλαχοῦ δὲ χερμάδιον κατ' οὐδέτερον γένος λέγεται. 549, 30. 995, 51. 1117, 64. 1630, 53.
 χερνήτης ἀνθρώπος ὁ χειροτέχνης καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν, καὶ χερνήτης γυνὴ ἡ διὰ χειρῶν νήθουσα. 912, 38.
 χέρνιβον ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ χερνίπτρον, ἥγουν τὸ ὑποδεκτικὸν τοῦ ὕγρου ἀγγεῖον, ὅπερ Ὀμηρος λέβητα εἶωθε καλεῖν, παρ' ὧ καὶ χέρνιβα τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ λέγεται, πρόχους δὲ τὸ ταιούτον ὕδωρ χέον ἀγγεῖον. 1351, 53. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὅτι χέρνιβα τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ, ὃ τινὲς χερνίβα παροξύνοντες λέγουσιν ὡς ἀπὸ τῆς χερνίψ ὀξύτονον εὐθείας· τὸ δ' αὐτὸ καὶ χερνίπτρον καὶ χέρνιβον καλοῦσι τινές· καὶ ὅτι τὸ παρὰ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ χέρνιβον λεγόμενον οἱ Ἀττικοὶ χερνίβιον φασί· καὶ περὶ τῆς προσωπίας τῆς λέξεως διατιθεῖς διεξοδική. 1400, 58 — 1401, 16.
 χερνίπτεισθαι τὸ τὰς χεῖρας νίπτεισθαι. 1401, 18.
 Χερρόνησος, ὅτι οὕτω καλεῖται κυριωνυμικῶς καὶ τὸ τῆς Ἀκτου Κρητικῆς πόλεως ἐπίκειον ὁμώνυμος τῷ προσηγορικῷ. 313, 2.
 χερσαῖς, ὅτι οὕτως ἐπεκλήθη τις διάφθοριαν πάσχω γύστρός. 1009, 12.
 χερσυδρος, εἶδος ὕδρου, οὗ τὸ δῆγμα ἄλγος καὶ σηπεδόνας παρὲν διὰ θαλασσίῳ ὕδατος προσρανθέντος θεραπεύεται. 330, 2.
 χεύειν ὅτι περὶ τῶν ἀπαλῶν καὶ ὕγρων σωμάτων λέγεται. 1120, 38. ἡ καὶ χεύειν λέγεται τις τὸ ἱμάτιον παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐκδύεσθαι, πρὸς ἐμφασιν τῆς τοῦ ἱματίου ἀπαλότητος. 599, 44. καὶ γυνὴ δὲ χεύειν τὴν πῆχυν λέγεται περὶ τινα πρὸς ἐμφασιν τῆς τῶν πηχέων τρυφερότητος. 551, 5. καὶ ἀπλῶς χεύειν ἐπὶ τοῦ ταχὺ καὶ ῥαδίως ῥίπτειν. 629, 32.
 χεύειν σῆμα καὶ χεύειν τύμβον τὸ διὰ χυτῆς γῆς ἀναχωματίσαι. 684, 11. 1286, 59. 1418, 27. καὶ ὅτι τὸ χεύω ἐκ τοῦ χέω λέγεται πλεονασμῷ τοῦ ὦ. 1792, 57.

χηλαμὸς ἰδιωτικῶς ὁ παρὰ τοῖς λογίοις χηραμὸς. 1248, 51. 1449, 2.
 χηλὴ ὅτι ἐπὶ ζῶων πτερῶν λέγεται, ὅθεν διχηλᾷ ζῶα. 1068, 49.
 χηλὸς παρὰ Λύκωσιν ἡ κιβωτός. 1056, 45. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ἔδηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται. 1449, 1.
 χήμη, ὄστρεκον, ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, λέγεται. 1063, 40.
 χῆν ὅτι παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χαίνον ἐσθίειν λέγεται, καὶ ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται Ὀδ. ο', 161. 174. ἀλλαχοῦ δὲ ἀρσενικῶς. 254, 28. 1778, 10. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατὰ θηλυκὸν γένος αἱ χῆνες ἰωνικῶς λέγονται, κοινῶς δὲ οἱ χῆνες ἀρσενικῶς. 1876, 45. καὶ ὅτι χῆν τις Ὀδυσσεύς παῖδός ἐρασθῆναι ποτὲ ἰστορεῖται. 1166, 29. καὶ ὅτι ἐν Ρώμῃ χῆνες τινὲς ἐβρωτο διὰ τὸ σωθῆναι ποτὲ δὲ αὐτῶν τὴν πέλιν. 1257, 28.
 χηνιδεῖς τὰ τῶν χηνῶν ἔκγονα. 753, 56.
 χηνίσκος, χηνὸς ἐκτέπωμα εἰς παράσημον ἐγγλυφόμενον τοῖς τῶν νεῶν ἄκροις. 667, 15.
 χήρα κοινῶς καὶ χήρη Ἰωνικῶς, καὶ ὅτι καὶ χήρος ἀρσενικῶς εἴρηται λεγόμενον. 589, 18. 1093, 47. καὶ ὅτι χήρα ἀνδρὸς κατὰ συνθήκην ἐντελῶς λέγεται, χήρα δὲ καθ' αὐτὸ ἐλλιπῶς. 651, 44.
 χηραμὸς, κοιλὴ πέτρα, ὅτι παρὰ τὸ χωρεῖν δοκιμὴ λέγεσθαι. 1248, 50. 53.
 χηρεῖα πόλεως ἡ λειπανδρία κατ' ἀκυρολεξίαν. 590, 33. ὧ λόγῳ καὶ οἱ ἐρημον τόποι χηρεύειν λέγονται. 589, 17.
 χῆρος, σύζυγον τοῦ χήρα θηλυκοῦ. 1093, 48.
 χηροῦν γυναῖκα κυρίως λέγεται, χηροῦν δὲ ἀγνίας παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐρημοῦ ἀκέρως· καὶ ὅτι μετὰ τὴν αἰτιατικὴν ὀπακοίεται γενικὴ ἐκ τρίτου, ἴν' ἡ χηροῦν γυναῖκα ἀνδρός. 589, 15. 1093, 46.
 χηρωσται, οἱ καὶ ὀρφανιστάι, ὅτι τάγμα τι ἦν ἐν ταῖς πόλεσι τῶν ἀκληρονομητῶν εἶτον ἀδιαδόγων προϊστάμενον καὶ τὰς χηρευούσας γυναῖκας ἐπιτροπεύον. 533, 30. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χηρωστῆς ἐν ἴσῳ τῷ ἀγγιστεύς. 589, 20. καὶ ὅτι

δξύνεται τοῦτομα ὡς ἀπὸ τοῦ χη-
ρῶ περισπωμένου θέματος, ὡς
ἀπὸ τοῦ ποιῶ τὸ ποιητῆς καὶ τοῦ
ἡγῶ τὸ ἡγητῆς, καὶ ὅτι ἐκ πλεο-
νασμοῦ ἔχει τὸ σ. 384, 11. 533,
30. 36. 40. 1724, 37.

χητει δοτικὴ ὅτι ἀπὸ τῆς χῆτος
εὐθείας κενύνται καὶ δηλοῖ τὴν
στέρησιν ἢ σπάνιν, οἱ δὲ ὅτι χῆ-
τις ὡς σπάνις θηλυκῶς λέγεται.
1793, 46. 49.

χητειοὶ γυναίων, ἤγουν ἱστερημέ-
νοι γυναικῶν, ὅτι οὕτω γράφου-
σι τινες ἐν τῷ, κῆτειο ἔκειντο
γυναίων εἵνεκα δώρων, Ὁδ. λ',
521. 1697, 27.

χητις καὶ χῆτος ἢ στέρησις, ὅθεν
τὸ χαιτῆιν. 769, 31.

χθαμαλὸς ὅτι ἐκ τοῦ χαμαλὸς
λέγεται πλεονασμῷ τοῦ θ. 1385,
31.

χθιζὰ καὶ πρωιζὰ, ἀντὶ τοῦ χθές
καὶ πρωῒν καὶ ὡς εἰπεῖν ἔναγχος.
225, 34.

χθιζὸν τὸ χθιστὸν καὶ ὑπόγειον.
225, 45. καὶ χθιζὸν ἐπιρῶματι-
κῶς ἀντὶ τοῦ χθές ἐν τῷ, χθιζὸν
ὑπέστημεν. Ἰλ. ε', 195. 1179, 29.

χθόνιος ἄνθρωπος ὁ διὰ δόλον
στυγνὸς καὶ κατηγής. 1496, 38.

χθῶν, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ
θ ἢ λξίς. 424, 19.

χιάζειν τὸ κατὰ τὸν τοῦ χ στοι-
χείου τύπον χαράττειν τὰ φαινόμε-
να, ἱστορία. 1462, 41.

Χιαστὶ τίλλειν παροιμιακῶς τὸ
κατὰ Χίους παρατίλλεσθαι. 1462,
34.

χιαστοὶ ζυγοὶ θυρῶν, ἤγουν καγ-
κλωτοὶ. 1142, 50.

χίδρα οἱ ἐφθοὶ πυροὶ, ὅτι παρὰ
τὸ τῇ χειρὶ δρέπεσθαι ἀπειλεύσει
τῆς ἐν τῷ χειρὶ διφθόγγου λέγε-
ται τοῦτομα. 1562, 64.

χιλιάρχος, ὅτι κατὰ σκῶμμα χι-
λαρχος ἐκλήθη τις παρὰ τὸν ἀρ-
χόν, ὃ δηλοῖ πρύφιόν τι μέρος
τοῦ σώματος. 211, 4.

χιλιόμβη ἢ ἐκ χιλίων ζῶων θυ-
σία, ὡς ἐκατόμβη ἢ ἐξ ἐκατὸν·
καὶ ὅτι Μιλτιάδου νικῆσαντος
νίκην τινὰ χιλίας οἱ Ἀθηναῖοι
χιμαίρας ἔδωσαν τῇ Ἀρτέμιδι,
ἱστορία. 49, 4. 1454, 26.

χιλὸς ἢ ἐκ τῶν σπορίμων τροφή.
14, 19. 15, 11. καὶ ὅτι διαφορεῖται

κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχούσης.
1413, 35.

Χίμαιρα, τέρας τι πύρπουν τρι-
κέφαλον πλαττόμενον ὑπὸ Ἡοί-
δου, καθ' Ὁμήρου δὲ ἐκ λέοντος
καὶ αἰγὸς καὶ δράκοντος συγκεί-
μενον· καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡθικῶς
ἀλληγοροῦντες εἰς ψυχικά τινα
πάθη συμβιβάζουσι τὰ κατὰ τὴν
Χίμαιραν, οἱ δὲ θηρίων τριῶν
τινῶν ἢ ληστῶν συνδρομὴν ἱστο-
ροῦσι γενέσθαι ποτὲ κατὰ τι ὄρος
Λυκιακόν, καὶ τοῦτο εἶναι τὴν
Χίμαιραν· ἕτεροι δὲ ὄρος τι Λυ-
κιακὸν κατὰ μὲν τὸ μέσον ἀνα-
γυσήματα πυρὸς ἔχον, τὰ δὲ
ἄκρα πολυθήρον ἱστοροῦσι τὴν
Χίμαιραν. 634, 32 — 61. καὶ ὅτι
καὶ φάραγξ τις κατὰ τὴν Λυκίαν
ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα
Χίμαιρα ἑκαλεῖτο. 635, 18. καὶ
ὅτι Βελλεροφόντης λέγεται τὴν
μυθνεομένην Χίμαιραν ἀνηρηκέ-
ναι διὰ μολέβδου ἐγγύσεως εἰς τὸ
στόμα αὐτῆς, καὶ ἀλληγορικῶς διὰ
φοροῖ τῆς διὰ Βελλεροφόντου
τοιαύτης ἀναιρέσεως τῆς Χιμαί-
ρας. 634, 61. καὶ ὅτι περὶ Δαλ-
δαλον καὶ Κράγον, ὄρη τῆς Λυ-
κίας, μυθεύεται γενέσθαι τὰ κα-
τὰ τὴν Χίμαιραν. 635, 15. καὶ
ὅτι χίμαρος τράγος καὶ χίμαιρα
τὸ θηλυκόν, καίτοι παρὰ τὸ χεί-
μα, ὃ δηλοῖ τὸν χειμῶνα, λεγό-
μενα, ὅμως διὰ μονοφθόγγου
ἔχουσι τὴν χι συλλαβήν. 635, 23.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὁ περὶ τῆς Χι-
μαίρας μῦθος δοκεῖ ἀφορμὴν
ἐσχηκέναι ἐκ χιμάρεος τινὸς ἐξ
αἰπολίου φυγόντος καὶ ἀγριαν-
θέντος καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀπεκ-
βάντος. 1062, 59.

χίμετλα ὅτι καίτοι παρὰ τὸν χει-
μῶνα λεγόμενον τοῦτομα ἔμως
διὰ μόνου τοῦ ι ἔχει τὴν χι συλ-
λαβήν. 635, 24.

χιμος ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γῇ, ὅσον μελάχιμος. 1254, 24.

χιόνος ὕλη ὅτι ὕγρὸν ἔστιν εἰς
δμβρον συναχθέν. 895, 26.

Χίος ἢ νῆσος παροξυσμένης, Χίος
δὲ ὁ ἐκ Χίου προπερισπωμένως
διὰ τὴν ἐκ τοῦ Χίους συναίρεσιν.
21, 26. 1462, 51. καὶ ὅτι Χίος
νῆσος περιέχουσα ἔχει ἐνναυσίαν

σταδίων, καὶ ὅτι καὶ ναύσταθμον
εἶχε ναυσὶν διδομένην καὶ ἄλλος
Φοινίκων. 1462, 32.

χῖος καὶ χίων ὁ τὸ ἐν δυνάμενος
βόλος ἐν τῇ δι' ἀστραγάλων παι-
διᾷ, καὶ παροιμία, χῖος παρα-
στάς κῶν οὐκ ἐὰν λέγειν. 1289,
63. 1397, 39.

Χῖος δεσπότην ὠνήσατο, παροιμία
ἐπὶ τῶν βλαπτομένων ἀφ' ὧν
ὠφελήσεσθαι προσεδόκων, ἱστο-
ρία διεξοδική. 1462, 35.

Χῖος λύφος, παροιμία ἀπὸ ποιᾶς
κουράς, ἣν ἐκείροντό ποτε οἱ Χῖοι,
ἱστορία. 1462, 37.

χιράδες αἱ ῥαγάδες τῶν χειρῶν,
ὅτι ἐκ τοῦ χεῖρ χερὸς γενόμενον
διὰ μόνου τοῦ ι ἔχει τὴν χι συλ-
λαβήν τοῦτομα. 194, 40. 635, 25.
1562, 63.

χιτῶν τὸ προσεχῶς περιεχυμένον
τῇ σαρκὶ ἱμάτιον. 767, 7. 1151,
21. καὶ ὅτι οὐ μόνον τὸ τῆς σαρ-
κὸς ἀμέσως ἐχόμενον λινούν ἱμά-
τιον σημαίνει τοῦτομα, ἀλλὰ καὶ
πᾶν τὸ ἀπαλὸν καὶ εὐαφές καὶ ὡς
εἰπεῖν χυτὸν. 1056, 59. 1282, 30.
καὶ τὸ ἐπιπολὴς περιβόλαιον ἐνίστοι
παρ' Ὁμήρου. 1129, 1. καὶ ὅτι
χιτῶν οἰονεῖ χυτῶν λέγεται παρὰ
τὸ χύω τροπῇ τοῦ υ εἰς ι· καὶ
ὅτι ἀνδρείον φόρημα ὁ χιτῶν,
πέπλος δὲ γυναικεῖον, καὶ οὐ μόνον
λινούς ὁ χιτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ
ἐρίων. 169, 46 — 170, 12. καὶ ὅτι
ἐπὶ πολεμικοῦ θώρακος ἀκούεται
ἐν τῷ, Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ
στήθεσσι δαΐξαι, Ἰλ. β', 416.
249, 29. καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, ἢ δὲ
χιτῶν ἐνδύσα Διός, Ἰλ. ε', 736.
ὡς ὅπλον ἐπόκειται ὁ χιτῶν. 600,
3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χιτῶν ὁ ζω-
στός καὶ γυναικεῖος, χιτωνίσκος
δὲ ὁ ἀνδρείος, χιτῶνων δὲ καὶ
χιτωνάριον λεπτὸν ἐνδύμα γυναι-
κεῖον πολυτελές· καὶ ὅτι τῶν χι-
τῶνων οἱ μὲν τινὲς εἰσιν ὀρθο-
στάδιοι, οἱ δὲ συρτοὶ. 1166, 50. 55.

χιτωνάριον καὶ χιτῶνιον, λεπτὸν
ἐνδύμα γυναικεῖον πολυτελές, καὶ
χιτωνισκάριον τὸ βραχὺ χιτῶνιον.
1166, 51.

χιῶν ὅτι παρὰ τὸ χῖον λέγεται
καὶ ὅτι διὰ τοῦ ι γράφεται.
896, 48. 905, 90. καὶ ὅτι καὶ
χιῶν ἐρυθρὰ ἐκ μιλιώδους ἀνα-

θυμιάσεως γίνεται κατὰ τὰ Ἀρμένια βρη. 830, 9.

χλ ληπτικὸν θηλυκῶν ὀνομάτων ὅτι μετὰ τοῦ αὐ συλλαβίζεται, οἷον κίχλα. 117, 44.

χλαῖνα, μανδουοδὲς περίβλημα ῥάδιον εἰς ἀπέκδυσιν. 198, 43. 794, 22. 1398, 61. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χλαίνειν λέγεται, καὶ ὅτι παχύτεραι τῶν χιτῶνων αἱ χλαῖναι. 1056, 55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χλαῖνα περίβλημα κλίνης εἶπουν στρωμνῆς, καὶ ὅτι αἱ μὲν διπλαῖ, αἱ δὲ ἀπλοῖδες, ὃ ἔστιν ἀπλαῖ, ἐλέγοντο. 1347, 36.

χλανίς χλανίδος, ὅτι παρὰ τὸ χλαίνειν δοκεῖ λέγεσθαι, καθὰ καὶ ἡ χλαῖνα. 1056, 57.

χλή καὶ χλη ληγόντων ὀνομάτων τιτῶν ἀναλογία, οἷον ὀμίχλη, ζεύγλη. 117, 44.

χλόη ὃ γῆθεν ἀναφυόμενος χόρτος, καὶ χλόη Δημήτηρ ἐπιθετικῶς διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς χλοερὸν τῶν σπορέμων. 772, 61. 773, 2.

χλούνης ὃ ἐν τῇ χλόῃ ἐναυζόμενος σῶς, οἷον χλόενος, κατὰ δ' ἑτέρους ὃ ἀφριστῆς ἡ εὐμεγέθης, μάλιστα δὲ ὃ ἀπόκοπος εἶπουν ἐντομίας· καὶ ὅτι βαρύνεται κατὰ τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν παρὰ τὸν κανόνα τῶν εἰς τῆς ληγόντων βαρυνόντων. 450, 15. 772, 47—55. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι κατὰ ἑρμηνείας τινες τὸ χλοῦνης ἀντὶ τοῦ ἐκτομίας. 1872, 14.

χλωραύχενες ἀηδόνες ἐπιθετικῶς, ζῆται ἐν τῷ, χλωρηὶς ἀηδών. 1875, 40.

χλωρηὶς ἀηδὼν ἡ ἐν χλωροῖς τόποις διατρίβουσα, ἡ ἢ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινόμενη, ἡ διὰ τὴν χροάν, ὅθεν καὶ χλωραύχενες αἱ χελιδόνες λέγονται. 1875, 39.

Χλωρίς, θυγάτηρ Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου βασιλέως Ὁρχομένου καὶ Πύλου, μήτηρ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ Νέστορος. 1684, 59.

χλωρὸν τὸ ὠχρὸν παρ' Ὀμήρῳ, καὶ χλωρὸν δέος τὸ ὠχροποιόν. 1395, 32. 1672, 30. 1704, 20. καὶ ὅτι παρὰ τὴν χλόην λέγεται, οἷον χλόηρον κράσει τοῦ ἡ καὶ ὃ εἰς α. 812, 58. 1424, 34. 1631, 21.

χλωρὸν γόνυ ἐπιθετικῶς τὸ θα-

λερὸν καὶ νεῖζον καὶ διὰ τοῦτο σθενερὸν καὶ ῥωμαλέον, καὶ ὅτι κατ' ὁμοίωσιν τοῦ διερὸς ποῦς λέγεται, ὃ καὶ αὐτὸ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται. 1061, 54. 1615, 25.

χλωρὸν δάκρυον τὸ ὑγρὸν καὶ ἔνικμον κατὰ τὰ χλωρὰ τῶν φυτῶν. 217, 4.

χλωρὸν μῆλι ἐπιθετικῶς τὸ ὠχρὸν ἢ τὸ ὑγρὸν ἢ τὸ πρόσφυτον. 868, 17.

χλωρὸς ἀντὶ τοῦ ὠχρὸς πολλαχῶς παρ' Ὀμήρῳ. 812, 48. 1001, 45. 50.

χναύειν τὸ καταπίνειν εἶπουν λίχνης ἐσθίειν, παρὰ τὸ χνάω χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ ἐπενθήσει τοῦ υ. 1063, 38. 1314, 8.

χνη ληγόντων ὀνομάτων ἀναλογία, οἷον πάχνη, λάχνη, μυσάχνη. 846, 19.

χνόαι αἱ ὅσαι τῶν χοινικίδων, εἰς ὧς ἐνέονται τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα. 598, 13.

χνόος ἁλὸς ἡ ἀκαθαρσία, ἡ καὶ ἁλὸς ἄχνη. 1560, 47.

χνούη, εἶδος σάλπιγγος παρ' Ἀλγυπτίοις, ἣν Ὀσίρις εἶπεν, ἡ ἐχρῶντο ἐν ταῖς θυσίαις. 1139, 55.

χνούς ὅτι καὶ ἐπὶ βραχέας καὶ λεπτῆς ἀναφύσεως τριχῶν τίθεται. 207, 28.

χοῦ, αἰτιατικὴ ἀπὸ τῆς χοῦς ἐνθάδας, ὅτι ἐκ τοῦ χοῦα συνήρηται, καὶ χοῦς ἀντὶ τοῦ χοῦας ὁμοίως. 1401, 2.

χοαὶ αἱ νεκρικαὶ σπονδαί. 1296, 40. 1668, 22.

χοαῖος σκύφος ὃ χοῦα χωρῶν, ὃ δὲ χοῦς μέτρον τι ἦν. 1835, 22.

χόανα ἡ χόανοι, ἀγγεῖα ἐν οἷς τέκονται αἱ ὕλαι, ὅτι παρὰ τὸ χέω λέγονται. 1153, 39.

χοανεύειν τροπικῶς παρὰ τῷ κωμικῷ ἐπὶ ἀσέμνῳ ἐνεργείας. 1153, 40.

χοῦς ἔλεγον Ἀθηναῖοι ἐορτὴν τινα παρ' ἑαυτοῖς τελούμενην, ἐκ τοῦ χοῦας συναυροῦντες τὴν λέξιν. 1401, 2.

Χοάσπη, ποταμὸς οὗ τὸ ὕδωρ μόνον τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν ἐξὴν πίνειν. 1499, 63.

χοεὺς, μέτρον τι ἡ εἶδος ποτηρίου παρὰ τὸ χέειν λεγόμενον, ἡ γενικὴ χοῦας χοῦς, ἡ αἰτιατικὴ

χοῦα χοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τοὺς χοῦας καὶ χοῦς. 746, 62. 1085, 51. 1400, 64. 1835, 18. χοῦ, ὅτι ἐπὶ νεκρῶν χοαὶ λέγονται, οὐ μὴν σπονδαὶ ἢ λοιβαί. 1296, 40. 1668, 22.

χοινίκα καὶ χοίνικες, πεδαὶ παχεῖαι ἐκ τῆς ομοιότητος τῆς πρὸς τὴν στρογγυλότητα τῆς μετρικῆς χοίνικος οὕτω λεγόμεναι. 1854, 3.

χοῖνιξ, σκεῦος μετρητικὸν σπορέμων καὶ αὐτὸ τὸ μετρούμενον, ὅθεν καὶ ἐπὶ τροφῆς τίθεται ἐν τῷ, ὃς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἄπτηται, Ὀδ. γ', 28. καὶ παροιμία, ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, ἥρουν μὴ τρέφεσθαι ἀργόν, ἡ μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφήμερα, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν προσδέχεσθαι. 196, 30. 1863, 59—1854, 9.

χοιρῖναι, πλακοῦντες τινὲς οὕτω κυλούμενοι, ἱσθηρία· καὶ χοιρῖνα ὁμωνύμως αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι. 1753, 28.

χοῖρος, ὅτι τῶν συνῶν τὰ ἀπαλὰ καὶ νεογνὰ χοῖροι λέγονται, καὶ ὅτι τὴν θήλειαν σὺν χοῖρον λέγουσιν οἱ Ἴωνες. 1752, 14. 21. 26. καὶ χοῖρος ὁμωνύμως τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. 1539, 33.

χολάδες τὰ ἔντερα, ὅτι παρὰ τὴν χολὴν λέγονται, ἡ παρὰ τὴν κοιλότητα, οἷον κοιλάδες, ἡ παρὰ τὸ κόλον, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν, ὡς τῆς τροφῆς δοχεῖα. 505, 12. 1229, 64.

χολᾶν τὸν κόχλον ἡ γυναικεῖα γλώσσα καλεῖ. 728, 48.

χολή, οἷον χλόη κατὰ ἀναγραμματισμὸν διὰ τὸ χλοερὸν χρῶμα τῆς χολῆς. 46, 6.

χόλος ὅτι παρὰ τὴν χολὴν λέγεται. 8, 23. καὶ ὅτι οὐ μόνον τὴν πρόσκυρον, ἀλλὰ καὶ τὴν πολυχρόνιον ὀργὴν σημαίνει, ὡς καὶ ἡ μῆνις καὶ ὃ κότος. 979, 1. 992, 23.

χολοῦσθαι τὸ θυμοῦσθαι εἶπουν ὀργιζεσθαι. 77, 17. καὶ ὅτι τὸ χολοῦσθαι παρακολουθῆμα ἔστι νεμέσεως ὑπρακτοῦσης. 720, 35. 1315, 35.

χολωτὸν ἔπος, ὃ ὑπόκειται πρὸ χόλω, ὡς ὁρατὸν ὃ ὑπόκειται πρὸ ὁράσει. 1013, 20.

χόννος δουλὴν νῦ, εἶδος ποτηρίου

παρὰ Γερμανίοις ἐξ ὕλης χαλκῆς. 1153, 42.

χορδὴ ὅτι διὰ τοῦ, εὐστραφές ἐν-
τερον οὖδος, περιφράζεται Ὁδ. φ',
408. 1915, 22.

χορεῖας τρόπος, ὅτι τὸ ἀρχαῖον
χωρὶς ἐχόρευον οἱ ὕθροις καὶ χω-
ρὶς αἱ γυναῖκες, καὶ τότε ἀντιμῆ-
ξήσαντο χορεύειν, ἱστορίαι.
1166, 16.

χορεῖος, ὄνομα ἀνθρώπου ποιῶς.
1236, 56.

χορηγεῖον, ὅτι περιεκτικὸν τύπου
ἐστὶ τοῦτονομα. 1562, 57.

χοροῖτύπος ὁ ἐν τῷ χορεύειν
τύπων τὴν γῆν. 1328, 57.

χορὸς ἢ χορεῖα, καὶ τὸ χορευτι-
κὸν πληθὺς, καὶ ὁ τόπος τῆς χο-
ρείας εἶπτον ἢ ὀρχήστρα. 428, 20.
1595, 26. 59. καὶ χορὸς ἀντὶ τοῦ
τόπου καὶ χώρα ἐν τῷ, ὅθι ἔ-
'Ἡοῦς ἡριγενείης οἰκία καὶ χοροὶ
εἰσιν, Ὁδ. μ', 4. ὡς καὶ ἐν συν-
θείσει. 1705, 40.

χορτάζεσθαι κυρίως ἐπὶ ὑποζυ-
γίων, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώ-
πων. 883, 53.

χορταῖος, γῆτων δασὺς καὶ μαλ-
λὸν ποδῆρης ἔχων χειρίδας.
1166, 53.

χόρτος αἰλῆς τὸ περιχώρημα τῆς
αἰλῆς, ἢ αὐτὴ ἢ αἰλὴ περιφρα-
στικῶς, ἐνθα χόρτος ὡς τὰ πολ-
λὰ φέεται, ἢ χόρτος αἰλῆς τὸ
περίφραγμα, τοῦτέστιν ἢ περιοχὴ
τῆς αἰλῆς, ἐρμηνεία διεξοδική.
883, 44. 52. 1369, 15.

χοῦς ἢ χυτὴ γῆ, ὅτι ἐκ τοῦ χόος
συνίστηται τοῦτονομα, ὃ παρὰ τὸ
χέω λέγεται. 1019, 56. καὶ χοῦς
ὁμωνύμως μέτρον τι, ὃ καὶ χοεὺς
λέγεται. 1401, 1.

χοῦς, ὄνομα μέτρον, ὅτι ἀρσενι-
κῶς αἰεὶ λέγεται, χοῦς δὲ ἢ γῆ
θηλυκῶς. 305, 43. 1390, 60. 1504,
38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χοῦς ἀντὶ τοῦ
χοεὺς ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς
λέγεται καὶ πρόχους ἐν συνθείσει.
1835, 19.

χράειν ἀντὶ τοῦ βαρύνειν καὶ βίαι-
στικῶς ἐν χωρὶ ἐπιπίπτειν. 467,
28. 909, 40. 1901, 39.

χράινω ὅτι ἐκ τοῦ κράω κράω γί-
νεται, ὡς ἐκ τοῦ ρῶ τὸ ραίνω.
καὶ ὅτι αἰεὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ κράι-

νειν, τὸ δὲ μολύνειν οὐκ αἰεὶ. 467,
26. 1063, 34.

χραιοσμῶ ἀντὶ τοῦ χραιοσμῶ, ὅθεν
καὶ λέγεται τροπῇ τοῦ ἢ εἰς ἡ καὶ
ἐπενθίσαι τοῦ ἰ. 94, 40. καὶ ὅτι
τὸ χραιοσμεῖν θάνατον κατὰ συν-
θήκην ἐντελῶς λέγεται, χραιοσμεῖν
δὲ ἀπλῶς ἐλλειπῶς. 672, 22.

χραιοσμῶ χραιοσμῶς χραιοσμη, πρόσ-
ωπα ἰπποκτικὰ ὑπὸ τοῦ ἔχραι-
σμον δευτέρου ἀορίστου κεινη-
μένα. 94, 42.

χραύειν ὅτι ἐκ τοῦ κράειν λέγε-
ται πλειονασμῶ τοῦ εἰ καὶ δηλοῖ
τὸ χρωτὸς ἐφάψασθαι. 531, 10.
1063, 30.

χραῦσαι τὸ χροὸς αὔσαι, ὃ ἐστὶ
ψαῖσαι καὶ θάγειν. 1547, 62.

χράω τὸ ἐπιπίπτω ἢ βαρίνω, ὅτι
προϋπόκειται τοῦ κραύνω, ὃ δη-
λοῖ τὸ ξέω. 531, 11. 579, 13. καὶ
ὅτι τὸ κράω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ χρω-
τὸς ἐμφηρὴν δηλοῦσι. 1063, 32.

χρεῖ' ἢ, ἀντὶ τοῦ χρεῖα ἐπύρχη,
ὅτι τὸ ἡ τοῦ χρεῖα καίτοι μα-
κρόν ὄν φύσει ὅμως ἐξεθλίβη.
1702, 32.

χρεῖος τὸ χρέος, ὅτι ἀρσενικῶς
τε καὶ οὐδεντέρως λέγεται. 73, 46.
καὶ ὅτι αἰεὶ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρά-
φεται τὸ χρεῖος, τὸ δὲ χρέος δι-
φορεῖται. 878, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
καὶ διὰ τοῦ ὁ μεγάλου γράφεται
τὸ χρεῖος ἐν τῷ, εἰπερ γὰρ κεν
ἄρης χρεῖως ἰπαλῆξας οἰχεται,
Ὁδ. θ', 353. 1600, 7. καὶ χρεῖος
ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ χρεῖω-
δης. 218, 7.

χρεῖω ἢ χρεῖα Ἰωνικῶς. 698, 11.
καὶ χρεῖω ἀντὶ τοῦ χρέος κατὰ
τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύντα-
ξιν ἐν τῷ, τίπτε δὲ σε χρεῖω
δεῦρ' ἤγαγε, δῆμιον ἢ ἰδιον, Ὁδ.
δ', 312. καὶ ὅτι οὕτω μὲν ἐντε-
λῶς εἴρηται, καθ' αὐτὸ δὲ τὸ,
τίπτε δὲ σε χρεῖω, ἐλλειπτικῶς ἢ
ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1497, 37.

χρέως οὐ μόνον τὸ δανεισθῆν, ἀλ-
λὰ καὶ τὸ ἀπλῶς ὑμειλόμενον,
ὅτι διαφορεῖται κατὰ τὴν γραφὴν
τῆς ληγουσῆς. 878, 45. 1899, 63.
καὶ ὅτι ὡς ἐπιπολὺ ἐκτείνει τὴν
λήγουσαν. 1600, 6. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὸ χρέος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ
κρινῶς μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρά-

φονται, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ὦ
μεγάλου. 1534, 13. καὶ ὅτι διὰ
τοῦ ὦ μεγάλου γραφόμενον κατὰ
τὴν τετάρτην κλίσιν κλίνεται,
καὶ ὅτι τὰ σύνθετα διὰ τοῦ ὦ
μεγάλου γράφονται. 958, 23.

χρέος, ἀντὶ τοῦ χρεῖα ἐν τῷ, ἔλ-
θον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, Ὁδ.
λ', 479. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ χρη-
σμάδῃμα τὸ χρέος λαμβάνουσι
τινες, καὶ ὅτι τὸ χρέος ἐπὶ ὀφει-
λῆς διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γράφε-
ται παρὰ τισι. 698, 11. 1695, 6.
χρεῶ βουλῆς ἐμεῖ καὶ σέ, Ἰλ. κ',
43. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοὶ ἀντι-
πτωτικῶς. 788, 39.

χρεώμενος ἀντὶ τοῦ χρεῖα μένος
πλειονασμῶ τοῦ εἰ. 1332, 18.

χρεῶν ὅτι τὸ χρεῶν συνάρθρως
λεγόμενον ἀντὶ τοῦ τὸ πεπρωμέ-
νον ἀκούεται, καὶ τὸ χρεῶν ἀντὶ
τοῦ ὁ θάνατος. 106, 8.

χρεωφειλέτης ὅτι ἐκ ταῖ τοδυ-
νάμων σύγκειται λέξιων. 437, 9.

χρῆ ὄντι τοῦ δεῖ καὶ πρόπει, ὅτι
ῥῆμι ὄν ὥφειλε περισπᾶσθαι κα-
τὰ τὸ κτῆ καὶ ῥῆ, δοκεῖ δὲ ὅςυ-
τονθῆναι πρὸς διαστολὴν τοῦ
χρῆ τρίτου προσώπου τοῦ κράω
κρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ μαντεύομαι,
ἴσως δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ χρῆζω
ἀποκοπὴν τὸν ἐκείνου τόνον ἐγύ-
λυξε, διὸ καὶ τὸ ἀλόγητον βαρύν-
εται ἀναδραμόντος τοῦ τόνου
κατὰ τὴν σύνθεσιν, διαίτησις διεξ-
οδικωτάτη. 89, 22. 751, 48 —
752, 14. 1179, 38.

χρῆ καὶ δεῖ ῥήματα καὶ χρεῖα ὄνο-
μα αἰτιατικῇ ἀντὶ δοτικῆς ἐκ δευ-
τέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συν-
τασσόμενα, οἷον αὐτόν σε δεῖ
Προμηθεῖως (Aesch. Prom. 86.).
1497, 42. 1929, 55.

χρῆ σε αἰδοῦς, ἀντὶ τοῦ χρεῖα σοὶ
ἐστὶν αἰδοῦς. 1455, 4.

χρῆμα παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐν ἴσῳ
τῷ χρεῖα. 698, 11.

χρήματα λέγονται τὰ χειριζόμενα
τῶν κτημάτων, ὅθεν καὶ ἡ στρω-
μνῇ, ἢ χρῆται τις, χρήματα λέγε-
ται παρὰ τινι τραγικῷ. 1261, 39.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήματα τὰ ἐν
τῷ οἴκῳ πάντα, ὅτι παρὰ τὴν
χρήσιν λέγονται. 1447, 7.

χρῆν ἀντὶ τοῦ ἐχρῆν, ὅτι περισπᾶ-
ται ἀναλόγως. 751, 54. καὶ χρῆν

ἀντὶ τοῦ χρῆναι κατὰ ἀποκοπήν. 1179, 36. καὶ ὅτι τὸ χρῆν ἀντὶ τοῦ χρῆναι Λωρικόν ἐστὶν ἀπαρέμφατον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ζῆν, ὅλον ἐν τῷ, πότιρα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνδρωποκτονεῖν. 1647, 37.

χρήσασθαι τὸ μαντεύσασθαι παρὰ τοῖς ἄρχαίσι, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ τὸ χειρὶ δέξασθαι. 1665, 39. καὶ ὅτι χρήσασθαι λέγεται τις ἱμάτιον ἢ σκεῦος, ἥγουν δανείου λόγῳ εἰληφέναι παρὰ τι-
νος. 1729, 42.

χρήσθαι τὸ μεταχειρίζεσθαι, ὅτι δοτικῇ συντάσσεται, ὅλον χρήσθαι φρεσὶν ἀγαθαῖς παρ' Ὀμήρῳ, καὶ χοῖσθαι συμφορὰ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1384, 30. 1806, 28.

χρησμός δοθεὶς ἐν Δελφοῖς Ἀγαμέμνονι περὶ τοῦ τέλους τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἱστορία διεξοδική. 1586, 22.

χρήστης ὁ ἀπλῶς δανείων καὶ ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείων. 1729, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήστης ὁ δανείσας καὶ ὁ ὀφειλὼν ὁμωνύμως. 1807, 12.

Χρήστος κύριον, χρηστὸς δὲ ὁ ἐπεικὴς ἐπίθετον. 1967, 35.

χρεῖν ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὁ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 28. 1450, 34. 1561, 4.

χρίμπτειν καὶ χρίμπτεσθαι τὸ ἐν χρῷ πελάζειν, ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὁ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 27. 1112, 19. 1450, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ χρῷ γίνεται χρίπτω καὶ πρὸς εὐφωσίαν χρίπτω. 925, 36.

χρόα βαρίτονον ἐκ τοῦ χροῖα δξύ-
τόνου διὰ τὴν ἐκπτώσιν τοῦ ἰ. 94, 3. ζῆται τὸ χροῖα.

χροῖα ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς, ἢ καὶ χροῦς λέγεται. 467, 23. 974, 23. καὶ ὅτι τὸ χροῖα δξύτόνον, ὅταν ἐκπέσῃ τὸ ἰ, βαρύνεται καὶ γίνεταί χροά. 94, 3.

χρόμαδος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐκ τῶν γενέων τῶν πυκτενόντων διὰ τὰς πληγὰς γινόμενος τρισμὺς καὶ πό-
φος. 1324, 29.

χρόνος ὅτι μέτρον ἐστὶ τῆς ἡλιακῆς κινήσεως. 191, 15. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χρεῖν καὶ ῥεῖν καὶ ῥεῖν ἰσοδυναμῶν λέξιν λέγεται τοῦ-
νομα. 437, 14. καὶ ὅτι τῇ χρό-

νος λέξει ποτὲ μὲν τὸ πολὺ, πο-
τὲ δὲ τὸ ὀλίγον συνυπακούεται διὰ τὸ ἀοριστάνειν καθ' αὐτὸ λε-
γόμενον τοῦνομα, ὅλον ἐν τῷ, μέναι' ἐπὶ χρόνον, Ἰλ. β', 299. 225, 23. καὶ, ἐνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον εἰσόκεν ἔλθω, Ὀδ. ζ', 295. 1510, 37. 1564, 12.

χρονοτριβεῖν τὸ χρόνον τριβεῖν, τουτέστι διατριβεῖν. 1327, 21.

χρόνον πόδα Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐκ τοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, ὁ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, ἀφορμὴν λαβών. 1653, 26.

χρόνου συλλαβικοῦ ἀδιαφορία, ὅτι τῶν κυρίων ὀνομάτων συλλαβαί τινες ἀδιαφορία χρόνον ἐξ ἀνάγκης ὑποπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον, ὅλον ἡ τοῦ Αἰόλος παραλήγουσα βραχεῖα φύσει οὐδα ὁμως ἐκτε-
νεται διὰ μέτρον ἀνάγκην ἐν τῷ, βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, Ὀδ. κ', 60. 1647, 27.

χρόνων ῥηματικῶν ἐναλλαγῇ, ὅλον ἐν τῷ, ἐκ τε καὶ ὧς ἐτελεῖ, καὶ ἐν τῷ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐκτελέσει καὶ ἀποτίσουσιν, Ἰλ. δ', 161. 458, 39.

χρόνων συλλαβικῶν μετὰπτωσις ἐκθῆσι μακρῶν εἰς βραχεῖς, ὅλον ἐν τῷ, ἄστν Ζελεῖης, τὸ στν συ-
στέλλεται διὰ μέτρον χρεῖαν. 449, 15. καὶ ὅτι καὶ κατὰ γῶραν ἐν μιᾷ λέξει μετατίθενται οἱ συλλα-
βικοὶ χρόνοι, ὅλον ἐν τῷ ὄρου ἀντὶ τοῦ ὄρου. 943, 47.

χροῦς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀν-
θρωπίνης σαρκὸς καὶ ἡ ὅλη διαρ-
τία τοῦ σώματος ἐκ μέρους τῆς ἐπιφανείας, καὶ ὅτι καὶ χρεῖς λέ-
γεται. 467, 20. 1445, 62. 1450, 31. καὶ ὅτι τὸ χροῖς οὐκ εὐρεται παρ' Ὀμήρῳ κατ' εὐθείαν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ χρεῖς· αἱ μέντοι λοι-
παὶ κινήσεις, πλὴν τῆς αἰτιατι-
κῆς, καὶ τὰ σύνθετα πάντα ἀπὸ τοῦ χροῦς γίνονται. 927, 22.

Χρῶσα καὶ Χρῶση Ἰωνικῶς, πόλις ἐν τῇ Ἀτρωμυτινῇ χώρᾳ, ἥς Ὀμηρος μέμνηται Ἰλ. α', 37. καὶ ὅτι Κιλίκων ἦν ἡ Χρῶσα αὕτη, καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις τοῦτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρόσαντο, ἐρ-
μηνεία διεξοδική. 34, 3.

χρυσάλλις, ζῦον μεῖζον σφηκός, ὁ καὶ μεηολόνθῃ λέγεται. 1329, 28.

χρυσάμπυκες ἵπποι λέγονται, οἷς αἱ κορυφαὶ τῶν τριγῶν στροφίῳ χρυσῷ ἀναδέδονται. 556, 26. 1280, 53.

χρυσόφιον ὅτι ἐκ τοῦ χρυσὸς λέ-
γεται ἐπειθέσει τοῦ ἀφ. 492, 36.

χρύσεια μῆλα τὰ κυρία διὰ τὸ χρυσοῖον τῆς χρύσεας. 1572, 43.

χρύσεια νέφη τὰ χρυσοῖοντα. 990, 48.

χρυσεικόμας ὁ ξανθὸν κόμην ἔχων διὰ τὸ χρυσοῖον τῆς ξανθο-
τητος. 432, 27.

χρύσειον νέφος παρ' Ὀμήρῳ τὸ φλογῶδες. 1138, 40.

χρυσῇ Ἀφροδίτῃ λέγεται ἡ διὰ τὸ χρυσοφορεῖν ἢ διότι χρυσῷ τὰ κατ' αὐτὴν ἀντίεται. 384, 4. 20. 1184, 61.

χρυσῇ κορώνῃ ἢ κορωνίς, ὅτι χρυ-
σῇ ἐπιθεῖται κορώνην παροιμια-
κῶς λέγεται ὁ καλὸν τέλος ἐπιθεῖς ταῖς ἐαυτοῦ πράξεσιν. 451, 16.

Χρυσήϊδος τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἁλώσις, ἱστορία. 118, 42.

Χρυσήϊς, ὅτι πατρωνυμική ἐστὶν ἡ φωνή, καὶ ὅτι Ἀστυνόμῃ ὠνο-
μάζετο ἡ παρ' Ὀμήρῳ Χρυσήϊς, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ὑποπλακίῳ Θήβῃ ἐά-
λω ὑπ' Ἀχιλλέως, ἱστορία. 77, 29.

χρυσήλακας Ἄρτεμις ἡ χρυ-
σᾶ ἀλάκατα, ἥγουν τόξα ἢ βέλη, ἔχουσα, χρυσήλακος δὲ γυνὴ ἡ χρυσῇ ἡλακάτῃ ἐργαζομένη. 1053, 62. 1197, 31. 1488, 31.

Χρῦσης καὶ Βρίσης ἀδελφοί, πα-
τέρεις ὁ μὲν Χρυσήϊδος, ὁ δὲ Βρι-
σηϊδος τῶν παρ' Ὀμήρῳ ἱστο-
ρουμένων γυναικῶν. 77, 31.

χρυσόηλον σκήπτρον ὅτι διὰ τοῦ χρυσοῦς ἡλοῖς πεπαρμένον περι-
φράζεται. 95, 6.

Χρυσόθεμις, ὄνομα βασιλικῆς γυναικὸς, παρὰ τὸ χρύσειον, του-
τέστι καθάρμιον, τῆς Θέμιδος, ἥγουν τῆς δικαιοσύνης. 742, 46.

χρυσόθρονος Ἥρα λέγεται διὰ τὸ πυρῶδες καὶ τὸ ἐκ τῶν ἡλια-
κῶν ἀκτίνων χρυσοφαῖς τοῦ ἄε-
ρος. 158, 28. 162, 43. καὶ χρυσό-
θρονος Ἀρτεμις ὁμοίως. 162, 43. 772, 19.

χρυσολαβὲς ἕξφος τὸ χρυσῇ λα-
βὴν ἔχον. 139, 25.

χρυσόπτερος Ἴρις, ὅτι πτερωτὴ μὲν λέγεται εἶναι ἡ Ἴρις διὰ τὸ τα-
χὺ γίνεσθαι τε καὶ ἀπογίνεσθαι αἰ-
θε-
ρ

τὴν, χρυσόπτερος δὲ διὰ τὴν
 λυμπερότητα τῶν ἐν αὐτῇ χρωμά-
 τω. 719, 46.
 χρυσόφραπες Ἑρμῆς παρὰ τὸ
 χρυσὴν ῥάβδον, ὃ ἔστι ῥάβδον,
 ἔχων. 1522, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
 χρυσόφραπες ὁ χρυσὸς ῥαπίδας, ὃ
 ἔστιν ὑποδήματα, ἔχων. 1658, 58.
 χρυσὸς εἰκάζεται τῷ πυρὶ ἐν τῇ
 Ὀμηρικῇ ἀσπιδοποιᾷ. 1154, 47.
 καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ χρυσόθρονος
 Ἦρον ὁ χρυσὸς εἰς πῦρ ἀλληγο-
 ρεῖται. 162, 44. καὶ ὅτι τῷ Ἡλίῳ
 ἀνυκτεῖται ὁ χρυσὸς, καὶ ἀπλῶς
 ὅτι τῇ θείᾳ φύσει οἰκισθεῖται ὁ
 χρυσός. 436, 27. 722, 43.
 χρυσοῦν δάπιδον οἶσαντο ὅτι τὸ
 ἀνέφελον τοῦ ἔντος τόπου αἰνίττε-
 ται, τὰ δὲ χρυσοῦ ποτήρια τὸν
 ἥλιον, δι' οὗ αἱ ἀναθυμιάσεις,
 αἱ πόσιν τοῖς ἀλληγορουμένοις
 θεοῖς χορηγοῦσιν, ἀνέγονται.
 436, 27.
 χρυσοῦν πεδίον, τόπος τις οὕτω
 καλούμενος, ἐν ᾧ χρυσῆς Ἀφρο-
 δίτης ἱερὸν ἴδρυτο. 384, 20.
 χρυσοῦν ὕδωρ τί παρὰ Πέρσαις,
 οὗ μόνον τῷ βασιλεῖ ἔξῃ πίνειν,
 ἱστορία. 1220, 19.
 χρυσοφόροι γυναῖκες παρ' Ἡλείοις
 περὶ κάλλους ἀγωνιζόμεναι, ἱστο-
 ρία. 1185, 16.
 χρύσοφρος ἰχθὺς ὅτι τῇ Ἀφρο-
 δίτῃ ἀφιέρωτο. 1185, 4.
 χρυσοχόος ὅτι παρὰ τὸ χρυσὸν
 χεῖν λέγεται. 1475, 33.
 χρῶζειν ἀντὶ τοῦ χρωτίζειν, ἡγουν
 ἐν χρῷ ἵπτεσθαι. 467, 24.
 χρῶς καὶ χρῶς τὸ ἐπιφαινόμενον
 τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. 467, 20.
 καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χρῶς γέγονε τρο-
 πῇ τῆς οὐ διφθόγγου εἰς ὦ, ὡς
 ἐκ τῷ Μοῦσα Μῶσα· καὶ ὅτι
 δέχοντα παρὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν
 εἰς ὡς μονοσυλλέβων. 454, 43.
 932, 8. καὶ ὅτι χρῶς κατ' εὐθεῖαν
 καὶ χρῶτα κατ' αἰτιατικὴν εὐρί-
 σκεται παρ' Ὀμήρῳ, αἱ δὲ λοιπαὶ
 κινήσεις καὶ τὰ συνθετὰ ἀπὸ τοῦ
 χρῶς χρῶς γί- 227, 22.
 χρῶτίζεσθαι ἐν χρῷ
 προσπαλάζει
 χρῶ

μυνοί. 29, 34. καὶ ὅτι παρὰ τὸ
 χεῖν ἐπιθήρημα λέγεται ὁ χρυσός.
 679, 31.
 χρυλοῦσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἐξ ὑε-
 τοῦ βροχῆς. 1552, 34.
 χρυμένη ἀντὶ τοῦ χρυθίσαι, δι' οὗ
 δηλοῖται τὸ ἀπυλὸν τοῦ γυναι-
 κείου σώματος ἢ τὸ ταχὺ τοῦ
 δρόμου. 1168, 36. 1184, 33. 37.
 χύνεσθαι λέγονται τὰ ἱγὰ καὶ
 χρυτερά σώματα, ἔτι δὲ καὶ τὰ
 σπονδαίως κινούμενα. 1608, 59.
 καὶ ὅτι τὸ χύνω ἐκ τοῦ χῶ χύω
 γίνεται Ἀσρικῶ πλεονασμῷ τοῦ
 ν. 1917, 44.
 χύριον ὁ δισμὸς, ᾧ δισμεῖται τὰ
 χοιρίδια, ἢ ἔξυλον ᾧ προσδεσμεύον-
 ται οἱ χοῖροι, καὶ ὅτι παραλόγως
 διὰ τοῦ ὕ ψιλοῦ γράφεται. 1752,
 29.
 χύρεσσιν, βοτάνων ἐπίφθεγμα.
 855, 25.
 χίσθαι περὶ τινα ἀντὶ τοῦ κατὰ
 σπονδὴν τρέχειν καὶ συντόνως κι-
 κίσθαι, ὡς ὑγρόν τι κατὰ πρα-
 νοῖς χέμενον. 1663, 24. 1698, 14.
 χυτὴ γῆ ἢ χοώδης καὶ λυτὴ εἰς
 ἔξυρον γόνυ. 1466, 27. καὶ ὅτι οὗ-
 τως ἀφωρισμένως λέγεται ὁ ἐπι-
 τιθέμενος χρῶς τοῖς νεκροῖς σώ-
 μασι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 655,
 35. 699, 52. 971, 20.
 χύτλα τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, ὃθεν
 χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν ἀλεί-
 ψασθαι. 1552, 33. 35.
 χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν
 ἀλείψασθαι, ὅτι παρὰ τὸ χυλοῦ-
 σθαι, ὃ ἔστιν ὑγραίνεσθαι, λέ-
 γεται πλεονασμῷ τοῦ τ, ἢ παρὰ
 τὸ χύτλα, ὃ δηλοῖ τὸ μεθ' ὕδα-
 τος ἔλαιον. 1552, 32. 35.
 χύτρα, εἰδὸς τι φιλήματος ὁμωνύ-
 μως τῇ σκεύει. 1880, 61. καὶ ποιη-
 τικὴ τις ὑπογραφή τοῦ σκεύους.
 1167, 9.
 χύεσθαι τὸ ὀργλίζεσθαι καὶ τὸ
 λύπη συγκιγνέσθαι τὴν ψυχὴν.
 94, 36. 129, 33. 1270, 18. 1307, 4.
 χῶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ χρωῖ προὔπο-
 κείμενον πολλῶν τινων ῥημάτων.
 983, 36.
 χωλὸς ὁ πεπονθὼς τὸ κῶλον, οἶον
 εἰ κωλός. 768, 33. καὶ ὅτι ἐπι-
 ὄν ἔστιν ἢ τὸ κυλλός, χω-
 λῶς οὐ μόνον ὁ τὸ σκέλος
 ῥημένος, ἀλλὰ καὶ ἡ τὴν

χεῖρα κυλλός. 206, 37. 768, 33.
 καὶ ὅτι τὸ, ἄριστα χωλὸς οἰφίη,
 παροιμιακῶς λέγεται ἐξ ἱστορίας
 τινός, καὶ ἀπαγγεῖλια τῆς ἱστο-
 ρίας. 403, 6. καὶ ὅτι καὶ τὸ,
 ἔστι χωλῶ δρόμος, παροιμιακῶς
 λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἵνα-
 σι καὶ μύρμηκι χέλος. 1599, 36.
 χῶματα τέμνων οἱ τῶν τάφων
 ἀναχωματισμοί. 652, 30. 1418, 29.
 1466, 28. καὶ ὅτι τὰ τῶν τάφων
 χῶματα πρὸς τὸ περιβλεπτον γί-
 νεσθαι τὸν τάφον ἰγόνοντο, ἢ
 πρὸς τὸ μὴ τυμβωρυχεῖσθαι τὰ
 σῶματα τῶν νεκρῶν ἐπὶ κλοπῇ
 τῶν περιεκείμενων αὐτοῖς. 1376,
 18.
 χῶρα καὶ χωρίον ὅτι παρὰ τὸ
 χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρεῖν, λέγονται.
 441, 4.
 χῶρεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν εἶπουν
 ἀναχωρεῖν καὶ εἰκιν. 934, 21.
 1078, 49. καὶ χωρεῖν ἐπὶ σκέλος,
 τὸ μὴ προτροπάζειν γείγειν, ἀλ-
 λὰ βιάειν ἀναχωρεῖν. 1097, 45.
 χῶρις ἀντὶ τοῦ ἰδία καὶ ἐν μέρει.
 1488, 56. καὶ ὅτι τὸ χωρίς ἐπιθή-
 ρημα δέχοντα, ἀποβάλλον δὲ τὸ
 σ καὶ χῶρι γενόμενον προπερι-
 σπᾶται. 122, 10. 630, 25. 1879,
 55. καὶ ὅτι διὰ τὸ χωρίον, ἦτοι
 χωρίον, εἶναι τινὰ μεταξὺ τῶν
 χωρίων ὄντων οὕτω λέγεται, καὶ
 ὅτι τὸ χωρίς καὶ νόστιμον καὶ δῖον
 καὶ ἄτερον καὶ ἄνεον καὶ ἰδία κατὰ
 πολωνυμίαν λέγονται. 1582, 10.
 χῶς, ἐπὶ συμποσίῃ συμβολή, Ἀσ-
 ρικῶς ἀντὶ τοῦ χρῶς, ὡς καὶ βῶς
 ἀντὶ τοῦ βοῖς. 1084, 52.
 χῶσαι τάφον ἀντὶ τοῦ ἀναχωμα-
 τίσαι, ἡγουν διὰ χῶματος ὕψος
 ἐγεῖραι. 652, 29.
 χωστρὶς χωστρίδος, ὅτι ἐκ πλεο-
 νασμοῦ ἔχει τὸ σ καὶ τὸ ρ, ὡς
 τὸ βωστρεῖν καὶ τὸ ἐλαστρεῖν.
 1717, 16.

Ἀρχὴ τοῦ Ψ στοιχείου.

ψ ληκτικὸν ὀνομάτων ἀπαθῶν ὅτι
 οὐδέποτε μετὰ διφθόγγου συλλα-
 βίζεται. ἱερήκιστε. 321, 44. καὶ
 ὅτι τῶν εἰς ψ ληγόντων ὀνομά-
 των ἡ αὐτὴ ἔστιν ὀρθὴ καὶ κλη-
 τικὴ. 345, 16.

ψαθαλείν καὶ ψατάλλειν τὸ ψη-
λαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς μου-
σικάς. 1914, 24.
ψαθύρια, τὰ καὶ ψύθια, πλα-
κοῦντες ποιοί, ἢ τὰ ἀποθραύ-
μενα τοῦ ἄρτου. 1636, 36.
ψαιστὰ, πλακοῦντες ἔξ ἀλφίτων
οἴνω καὶ ἑλαίῳ δεδευμένων γινό-
μενοι. 1445, 58.
ψάκαλα, ἔμβρυα καὶ ἀρτιγενῆ
τινα ζῶα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι
μητέρες αἱ αἶγες παρὰ Σοφοκλεί.
777, 61. 1625, 48.
ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σο-
φοκλεί αἶγες νεογνὰ τρέφουσαι.
1625, 49.
ψακὰς ταῦτ' ὕπερ ψεκὰς, ὃ ἐστὶ
δρόσος. 1071, 9. 1625, 30.
ψακαστὰ μέτρα, τὰ καὶ σιακτά.
1071, 10.
ψάλλειν τὸ δι' ὀργάνων μουσι-
κῶν μέλπειν, καὶ ὅτι διαφέρει
τοῦ ᾄδειν καὶ τοῦ μέλπειν. 1275,
36. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψῶ παράγι-
ται τὸ ψάλλω. 867, 22.
ψάλλεσθαι τὸ ψάλλοντος ἀκροᾶ-
σθαι, καὶ ψαλλόμενος ὁ ψάλλον-
τος ἀκροώμενος. 1914, 28.
ψάμαθος ἐνὶ μ, ψάμμος δὲ δυοί.
140, 22. καὶ ὅτι ψάμαθος μὲν
ταῦτόν ἐστιν ὅπερ ψάμμος, ἄ-
μαθος δὲ ἡ ἀμυώδης γῆ ἢ κό-
ρεως εἶδος. 584, 37.
ψαμμακοσιογάρυγαρα τὰ πάννυ
πολλὰ παρ' Ἀριστοφάνει κωμικ-
κῶς. 986, 52.
ψάμμος δυοί μμ, ἄμαθος δὲ καὶ
ψάμαθος ἐνὶ λ. 140, 22.
ψᾶρες ὅτι καὶ ψῆρες λέγονται
ποιητικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψαί-
ρειν εἴρηται τοῦνομα, καὶ ἰστο-
ρία φυσικὴ περὶ τῶν ὀρνέων.
1076, 54.
ψαρός ἵππος ὁ κατὰ ψῶρα τὸ
ὄρνειον ποικίλος τὸ χροῖμα. 1126,
35.
ψατάλλειν καὶ ψαθάλλειν τὸ
ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς
μουσικάς. 1914, 24.
ψαύειν τὸ βραχέως θίγειν, ὅτι
παρὰ τὸ ψᾶν λέγεται ἑπενθῆσαι
Ἀιολικῇ τοῦ ὤ, ὡς καὶ ὦα αἶψα
καὶ χροῦα χραῦν. 531, 15. 1071,
9. 1314, 5.
ψάω ψῶ τὸ λεπτόν, καὶ ψᾶν

ἁμυνόμενος τὸ παρ' Ὀμήρῳ κατα-
ρῖζειν. 1071, 7.
ψεδν ἢ θριξ ἢ λιπτή, ὅτι παρὰ
τὸ ψᾶν ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτό-
ν, δοκεῖ λέγεσθαι, οἷον αἱ ψε-
δανή, ἢ παρὰ τὴν πίσσαν, οἷον αἱ
πισσεδανή. 207, 20. 1071, 4.
ψεκάς ψεκᾶδος ἢ δρόσος, ἀπὸ
τοῦ ψέω ἀρρήτου ῥήματος, ὃ
δηλοῖ τὸ λεπτόν καὶ σμικρύνω.
1071, 5.
ψελλίζειν ἀντὶ τοῦ ἀσαφῶς ὁ-
πωσοῦν διαλέγεσθαι. 1535, 24.
ψεύδειν ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν καὶ
ποιεῖν ψεύδεσθαι. 897, 38. 1578,
2. καὶ ὅτι ἐν τῷ ψεύδειν τινα
τῆς ἐλπίδος τὸ ψεύδειν ἐλέγεσαν
δηλοῖ καθ' ἑτέρου προσώπου.
1436, 37.
ψευδίστερος καὶ ψευδίστατος
ὅτι ἐκ τοῦ ψεύδιστος ὑπερθετι-
κοῦ Ἀττικῶς παρήχθησαν. 1441,
25.
ψευδολογία ἐπαπνετή ἡ διὰ μύ-
θων ὠφελοῦσα ἢ τέρεπουσα.
1455, 26.
ψεῦδος ἀντὶ τοῦ ψευδῶς ἐπιρῶ-
ματικῶς ἐν τῷ, ἃ γέρον οὔτι
ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Ἰλ.
ε', 115. 739, 25.
ψευστεῖν ἀντὶ τοῦ ψεύδεσθαι,
ὅτι παρὰ τὸ ψευστός ὄνομα πα-
ρήχθη. 1175, 18.
ψεῖστης ἐν ἴσῳ τῷ ἡεροπευτῆς,
ὃ δηλοῖ τὸν ἀπατεῶνα. 428, 19.
ψήκερα ὅτι παρὰ τὸ ψήχω λέγε-
ται, ὃ ἐκ τοῦ ψῶ, ὅθεν καὶ τὸ
καταψῶ. 171, 7.
ψηλαφᾶν τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον
τῶν χορδῶν. 644, 58. 656, 61.
867, 22. καὶ ὅτι τὸ ψηλαφᾶν
χεροὶ πρὸς διαστολὴν ἐτέρων
ψηλαφῆσιν λέγεται. 1637, 43.
ψῆνες, ζωῦφια τινα ἐμφυόμενα
τοῖς ἐρινοῖς, ἐξ ὧν ἐγκυντριζο-
μένων ταῖς ἡμέροις συκαῖς με-
τεισέρονται οἱ ψῆνες, οἱ κρα-
τύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμερῶν
ὡς μὴ ἀποπίντουν. 653, 55.
1964, 2.
ψῆρες οἱ κοινῶς ψᾶρες, εἶδος ὀρ-
νέου, καὶ ἰστορία φυσικὴ περὶ
αὐτοῦ. 1076, 54.
ψηφὸς κλέπται, τεχνῖται παιδιᾶς
τινος διὰ ψήφων γινόμενης.
1601, 50.

ψηφὸς λευκὴ, παροιμία ἐπὶ τῶν
δωροδοκούντων δασκίων. 917, 46.
ψήχω διὰ τοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ ψᾶν, ὁ-
θεν τὸ καταψᾶν. 1971, 7. 1635,
30.
ψιὰς ταῦτ' ὅπερ ψεκὰς, ὃ ἐστὶ
δρόσος ἢ σταλαγμός, ὅτι ἀπὸ
τοῦ ψῖω ἀρρήτου θήματος λέγε-
ται. 1071, 3.
ψίζω τὸ ψωμιζῶ, ὃ ἐστὶ σιτίζω,
ὅτι ἐκ τοῦ ψῖ μονοσυλλάβου ῥή-
ματος γέγονε. 1631, 43.
ψιθύρου Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθή-
νῃσι παρὰ τὸ τοὺς ἐχθρομένους
ἐπεὶ πρὸς τὸ οὐδ' ὑπιδυρῖν τοῖς
ἀγάλλασιν εἰς σύμβολον τοῦ δειν
μυστηριάζεσθαι τὰ ἀφροδίσια.
1881, 1.
ψιλὰ δύο εἰς δύο δασέα τραπέντα
δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν
τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως.
86, 10.
ψιλὰ σῶφωνα ὅτι ἔχει δύνανται
ἐκτατακὴν βραχέως φωνήεντος, ὃ
ἐπιφέρεται. 81, 5.
ψιλῇ, πνεῦμα φίλον τοῖς Ἀιολεῦ-
σι. 27, 38. καὶ ὅτι καὶ οἱ Ἰωνες
ψιλωτικοὶ εἰσι. 515, 38. καὶ ὅτι
ἡ ψιλὴ τοῖς τρισι ψιλοῖς συμφῶ-
νοῖς ἐπιτίθεται, ὡς καὶ ἡ δασέα
τοῖς δασέσι. 28, 10.
ψιλῇ ἁροσίς ἢ ἄφυτος καὶ ἀρδοσι-
μος γῆ. 776, 62.
ψιλῆται στρατιῶται, οἱ καὶ ψι-
λοι, ὃ ἐστιν ἄοπλοι. 1222, 53.
ψιλοδάπιδες, ὅτι οὕτως λέγονται
διὰ τὸ ψιλὰ, ἥγουν μὴ μαλλω-
ται, εἶναι. 1645, 24.
ψιλὸς ὅτι παρὰ τὸ ψῖω, ὃ δηλοῖ
τὸ λεπτόν, λέγεται. 1071, 4.
ψιλοτάπιδες καὶ ψιλοδάπιδες οἱ
ἄμαλλοι τάπητες. 1057, 11.
ψιλοῦμεναι φωνὰ διὰ τὸ τὴν
τρίτην αὐτῶν συλλαβὴν ἀπὸ δα-
σέος συμφώνου ἄρχεισθαι καὶ τοι
ἀφελουσαι δασύνεσθαι ἐτυμολο-
γικῶς, οἷον τὸ ἔλαφος, ὃ παρὰ
τὸ ἔλεφ' ὀφει λέγεται. 467, 45.
ψιλῶν καὶ δασέων ἐναλλαγὴ ἐν
μῇ λέξει κατ' Ἰωνικὸν ἰδιῶμα,
οἷον χύτρα κύθρα. 746, 14.
ψιλῶν καὶ δασέων εἰς ἄλληλα με-
ταχωρίσεως παραδείγματα. 82,
46. 1570, 19. 21.
ψίξ ψιχός, ἀπὸ τοῦ ψίχῳ ἢ ψίξῳ

ἀφ' ἑαυτοῦ ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόν. 1071, 4.
 ψιξ, ὅτι παρὰ τὸ ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόν, γίνεται ψίχω ἢ ψίζω, ὅθεν ψίξ. 1631, 43.
 ψίσαι ἀντὶ τοῦ ψωμίσαι, ὃ ἐστι σιτίσαι. 1631, 43.
 ψιττάζειν τὸ ποιμενικῶς φθέργεσθαι παρὰ Θεοκρίτῳ. 1631, 5.
 ψιττάκεια, τὰ καὶ πιστάκεια. 1210, 42.
 ψὸ ποιμενικὸν ἐπιφθεγμα. 855, 24.
 πολύεις κεραυνὸς ὁ αἶψα ὅλλυς ἢ ἰσχυροποιός, ψόλος γὰρ ἢ ἀσβόλη. 1949, 35.
 ψοφεῖν περὶ ζώων κατὰ τὴν χυδαίαν γλώσσαν ἀντὶ τοῦ θνήσκειν. 940, 43.
 ψυγεὺς, ὅτι εἰδὸς τι ποτηρίου οὕτως ἐλέγετο. 1632, 12.
 ψυδρὸς ὅτι ἐκ τοῦ ψευδερὸς κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐκβολὴν τοῦ ε λέγεται. 671, 63. 1385, 12.
 ψύθος τὸ ψεύδος τροπῇ Δωρικῇ τοῦ δ' εἰς θ'. 452, 21. 1562, 4.
 ψυκτὴρ καὶ ψυκτῆρες ὅτι διαφέρει ποτὲ τῇ σημασίᾳ ἐνικῶς εἰπεῖν ἢ πληθυντικῶς, ἐνικῶς μὲν γὰρ λεγόμενον εἰδὸς τι ποτηρίου σημαίνει, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ψύχεται, πληθυντικῶς δὲ τόποι τινὲς σύσκιον, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψέξαι, οὕτω λέγονται. 866, 23. 1632, 13.
 ψυκτῆρις, ὡς κοχλίας, ὅτι οὕτως ὠνομάζετο εἰδὸς τι ποτηρίου, ὃ καὶ ψυκτῆριον καὶ ψυκτῆριδον. 1632, 13.
 ψιλλὰ ὅτι θηλυκῶς λέγεται, οὐ μὴν ψύλλος ἄρσενικῶς. 1390, 54.
 Ψύρα οὐδέτερος, νῆσος ἢ καὶ Ψυρία, καὶ παροιμία, παρὰ Ψύρα τὴν Διόνυσον ἄγειν, ἀντὶ τοῦ ἐν οὐδενὶ τίθεσθαι τὸν Διόνυσον. 1462, 47.
 Ψυρία, νησιδίων ἀπέχον Χίου σταδίους ὀγδοήκοντα, ὅτι καὶ Ψύρα οὐδέτερος λέγεται, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς νήσου. 1462, 46. 49.
 ψυχὰι, ὅτι αἱ ψυχαὶ τὰ τῶν ἄνω παθμάτων εἰδῶλα καὶ κάτω διηλεκτικῶς φαντάζονται κατὰ τὴν παλαιάν Ξ.
 ψυχὰι ἔξ. 1462, 11.
 ψυχὰι ὅτι κατὰ

ψυχῆς, καὶ ἐν ταῖς νεκρικαῖς ἐπικλήσεσι φαίνονται τε καὶ πρυλέγουσι τι μαντικῶς διὰ τὸ μήπω γεύσασθαι τοῦ τῆς Ἀλήθειας νόματος· καὶ ὅτι μετὰ τὸ ταφῆναι τὰ σώματα οὐκ ἔτι φαίνεσθαι αἱ ψυχαὶ ἐνομιζοντο. 1288, 9. 30. 1672, 41.
 ψύχειν τὸ φρεσὶν ἢ τὸ διὰ ῥιπύσματος ἄνθρωπος κινεῖν ἐν τῷ, καὶ τόγ' Ἀθήνη πνοῇ Ἀχιλλεύς πάλλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο ἦκα μάλα ψύξασα, Ἰλ. υ', 440. 1216, 27.
 καὶ ὅτι τὸ ψύχειν τὸν οἶνον ἀρχαῖον ἐστὶν ἔθος. 866, 23.
 ψυχεῖον, ἄγγειον ἐν ᾧ ψύχεται ὁ οἶνος. 866, 24.
 ψύχεται τὸ ἀναψέχειν. 866, 15.
 καὶ ὅτι ψυχῆσθαι μὲν ἀνέμῳ λέγεται τι παρ' Ὀμηρῶν, τερσαίνεσθαι δὲ ἡλίῳ. 1552, 55.
 ψυχὴ ἐκ τοῦ ψύχω, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ψύσις καὶ τοῦ ἔχειν, οἷον εἰς ψυσιχὴ. 16, 18. καὶ ὅτι ἄλλο τι ἢ εἰδῶλον καὶ σκιὰν δοξάζει Ὀμηρος εἶναι τὴν ψυχὴν, καὶ ὅτι οἰδὲ σῶμα ἢ σωματιοειδὲς τί ἐστι, κατασκευὴ ἔξ Ὀμηρικῶν τινῶν ῥητῶν. 1680, 4 — 18.
 καὶ ὅτι συναυξάνεται καὶ συμμειοῦται τῷ σώματι κατὰ Ἀντίπατρον τὸν ἱατρόν. 834, 59. καὶ ἔτι κατὰ μὲν τοὺς Πλατωνικοὺς ἡ κεφαλὴ ἔστι ψυχῆς οἰκητήριον, κατὰ δὲ τινὰς ἡ ψυχὴ κατὰ πᾶν οἰκεῖ τὸ σῶμα. 1090, 28.
 ψυχῆς ὁλεθρὸς ἢ ἀφάνεια καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸς οὐ τῆς. 1271, 61.
 ψυχῆς σχῆμα, ὅτι Ἀντισθένης μὲν ὁμοιοσχημόνας τοῖς σώμασιν ἐδόξαζε τὰς ψυχὰς, Χρύσιππος δὲ σφαιροειδεῖς. 1288, 9. 30.
 ψυχόπομος ὁ ἔρμης μυθικῶς μὲν ὁ τὰς ψυχὰς ἐξ Ἀίδου προπέμπων, ἀλληγορικῶς δὲ ὁ ἀναψυχὴν πέμπων τοῖς λογίοις. 1951, 12.
 ψυχρὸν τὸ ἀψυχόν, θερμὸν δὲ τὸ προσψυχόν. 1097, 61. καὶ ὅτι τὸ ψυχρὸν ἔδωκεν ἐπισχετικόν ἐστιν αἰμορροῦσας. 1553, 27.
 Ψύχρος, ὄνομα ποταμοῦ Σαρματίας, ψυχρὸς δὲ ἐπὶθετον. 1967, 35.
 ψυχρὸν ἀνάκλησις, ὅτι τὰς τῶν

ἐπὶ ξένης ἀποθανόντων ψυχὰς τρεῖς ἀνέκαλουν οἱ προσήκοντες, ἱστορία. 1614, 58.
 ψῶ τὸ λεπτόν καὶ σμικρύνω, καὶ ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν κλίνεται. 207, 20. 1071, 6. 8.
 ψῶθια, τὰ καὶ ψαθύρια, πλακοῖντες ποιοῖ, ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου ῥήματος λέγονται. 1635, 30. ἀλλαχού δὲ ὅτι ψῶθιον ἄρτου θραισμία ἢ τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου. 1817, 47.
 ψωμὸς, κόμμα ἄρτου, ἀπὸ τοῦ ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτόν. 1071, 5. 1224, 28. 1635, 29.
 ψῶχειν τὸ λεπτόν τὰ χεδροπά. 1071, 9. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ψῶ μονοσυλλάβου λέγεται. 1635, 29.

Ἀρχὴ τοῦ Ω στοιχείου.

ὦ, ὅτι τὸ ὦ οὕτω γραφόμενον ἐκ δύο ὤ ἐσχημάτισται. 869, 29. καὶ ὅτι τὸ ὦ ἐκ τῆς οὐ διφθόγγου τρέπεται Δωρικῶς. 71, 11. καὶ ὅτι καὶ ἐκ τοῦ ὠ καὶ ἡ γίνεται τὸ ὦ ἐπὶ τινῶν, οἷον βοῶσιω βῶσιω, ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα. 288, 13. καὶ ὅτι τὸ ὦ καὶ ᾠ συνδραμόντα σεμνὸν ὄγκον φωνῆς ἀπεργάζονται. 11, 44.
 ὦ λήγοντα δυνικά, ἐπὶ τοῦ ὦ ἔχοντα τὸν τόνον, ὅτι ὀξύνονται. 153, 43. imphicite.
 ὦ λήγονσαι αἰτιατικὰ κατὰ ἀποκοπὴν γινόμεναι, οἷον ἰχθύου ἰχθῶ, Ἀπόλλωνι Ἀπόλλω, γέλωτι γέλω, ἰδρώτι ἰδρῶ. 566, 31. 1881, 5.
 ὦ καθαρόν λήγοντα ῥήματα δυσὺλαβὴ βραχεῖ φωνήεντι πλήν τοῦ ὠ παραλήγοντα βαρύνονται, οἷον μίω, κλύω, πλέω, νύω, εἰ μὴ πού τι πρὸς μεταβολὴν ἐννοίας περισπασθῇ, ὡς τὸ μνῶ ἐκ τοῦ μνύω. 1625, 56.
 ὦ καθαρόν λήγοντα ῥήματα περισπώμενά τε καὶ βαρύνοντα, τῷ ᾧ βραχεῖ παραλήγοντα, ὅτι Διολικά εἰσι. 1629, 61.
 ὦ λήγοντα ῥήματα τῷ ὠ παραλήγοντα, μεθ' ὃ ἐν σίμφωνον ἀπλοῦν ἐπιφέρεται, περισπῶνται, οἷον σοφῶ, ῥοφῶ, φορέ. 1854, 59.

ω δυοὶ συμφώνοις συλλαβιζόμενον
ληκτικὸν ῥημάτων παραγῶγων
παραληγόντων τῷ εἰ, ὅπερ ἐκ τοῦ
εἰ ἔχουσι τραπὲν κατὰ τὴν παρα-
γωγὴν, ὅσον ἔχω ἴσχω, μένω μί-
μνω. 1173, 52.

ω ἀντὶ τοῦ πέμψω μετὰ δασείας
καὶ περισπωμένης. 98, 43. καὶ ὡ
δασυνόμενον ἀντὶ τοῦ πληρῶ, ὃ
καὶ ὦ λέγεται. 1626, 36.

ω κλητικὸν πρὸ τοῦ ὡ συναλιφόμε-
νου, ὅσον ὡ ῥίγνωτε καὶ ὡ γαθὲ
ἀντὶ τοῦ ὡ ἄρῖγνωτε καὶ ὡ ἀγα-
θῆ. 1824, 37. καὶ πρὸ τοῦ εἰ,
ὅσον ὡ τῶν ἀντὶ τοῦ ὡ ἔταν.
24, 17.

ω κλητικὸν δις ἐπαγόμενον ἐν μιᾷ
συνέγῳ ἐπιθέτον καὶ οἰσιώδους,
ὅσον ἐν τῷ, ὡ πίπον ὃ Μετέλπει,
Ἰλ. ζ', 55. 624, 50. καὶ ὅτι τὸ
μὲν κλητικὸν ὡ, ὅτε κατὰ φύσιν
ἔχει τις τοῦ φυσικοῦ καταστήμα-
τος, ἐκφωνεῖται, τὸ δὲ ὡ ἐν θυ-
μῷ ἢ σχελιασμῷ. 1102, 32.

ω σχετλιαστικὸν ὅτι πῇ μὲν εὐθεία,
πῇ δὲ γενικῇ συντίσσειται, ὅσον
ἐν τῷ, ὡ δυσθέλον ὄμμα καὶ
τόλμης πικρῶς (Soph. Aj. 1004.).
409, 46.

ω ἐνθουσιαστικὸν, ζῆται ἐν τῷ, ὡ
πόποι.

ω οὗτος, καὶ ὡ αἴτη, ἐπιφθέγμα-
τα φιλικά. 482, 46.

ω ὅπ, ἐπίφθεγμα ναυτικόν. 855,
24. ὡ ὅπ δὲ ἐπίφθεγμα τῶν ἀ-
φέντων τινὸς ὅμα τρέχειν. 855,
23.

ψ παιδί, ἀντὶ τοῦ τῷ ἰδίῳ παιδί.
803, 28.

ω πόποι ὅτι παθαινομένης ψυχῆς
ἐπὶ δεινοῖς τισὶν ἢ θρηνοῖσιν ἢ
πληττομένης ἔστιν ἐκφώνημα, καὶ
ὅτι τὸ ὡ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ
δασείαν εἶχε καὶ περισπᾶτο ὡς
ἐνθουσιαστικὸν ἐπιρῶμα, παρὰ
δὲ τοῖς ἵστερον οὐδέτερον τού-
των πάσχει· καὶ ὅτι τὸ ὡ πόποι
ἀντὶ τοῦ ὡ θεοὶ ἐρμηνεύουσιν τι-
νες, ἐρμηνεία διεξοδική. 98, 30-
99, 22. 219, 20. καὶ περὶ τοῦ
πνεύματος καὶ τοῦ τένον τοῦ ὡ.
98, 30. 41. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ κερ-
τομῇ ἐνίοτε ἐπιλέγεται καὶ οὕτω
αἰ ἐπὶ οἰκτῷ ἢ σχελιασμῷ.
1084, 28. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὡ
πόποι καινότεροις τισὶν ἐπιφωνεῖ-

ται, εἴτε θρηῖνος τὰ τοιαῦτα εἴτε
ἐκπληξίς ἢ ἑτερόν τι πάθος ψυ-
χῆς. 1016, 28.

ωα, ὅτι τὸ ὡ καὶ ὡ συνδραμόντα
σεμνὸν ὄγκον φωνῆς ἀπεργάζον-
ται. 11, 44.

ωα λήγοντα ὀνόματα κτητικὰ ἐκ
τῶν εἰς ὡ θηλυκῶν τεταρτοκλί-
των ὀξυτόνων παρηγμένα, ὅσον
Λητῶ Λητώα ἐν τῷ, Λητώα
κόρη. 828, 63.

ωα ἢ μὴλωτὴ εἶτουν ἢ τῶν προ-
βάτων δορὰ, ὅτι οἰοῖται οἰέη κα-
τὰ συγκοπὴν λέγεται. 877, 53.
καὶ ὅτι προσγεγραμμένον ἔχει τὸ
εἰ κατὰ τὴν παραλήγουσαν. 844,
3. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ ὄξ,
ὃ δηλοῖ τὸ πρόβατον, γίνεται
ὄμα καὶ ἐκτάσει καὶ συναιρέσει
ὄμα· καὶ ὄμα αἱ ἔρχονται ἄκραι
τῶν ἱματίων παρὰ τὸ τοῖς ἀρ-
χαῖοις ὅιος δέρμα προῤῥάπτειν
ταῖς ἄκραις τῶν ἱματίων ἐπὶ τῷ
ῥικιστᾷ τρέβεσθαι. 1828, 49—59.

ωα τὰ ἐπερῶα, ἔχουν τὰ μετέωρα
τῶν οἰκημάτων, παρὰ Λακεδαι-
μονίοις. 1054, 3.

ω α ρ ι ο ν τὸ ὡδν ἐποχοριστικῶς.
1321, 36.

ωρόλον λήγοντα ὀνόματα παρ' Ὁ-
μήρῳ, ὅσον πεμπύρολον, ὅτι
παρὰ τὸν μαγειρικὸν ὀβελὸν λέ-
γεται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον
παρὰ τὸν ὀρόλον, ὃ ἔστι τὸ νό-
μισμα, ὅσον διώρολον, τριώρο-
λον. *implicite*. 136, 4.

Ωγυγία, ὅτι οὕτως ἐλέγετο κυ-
ριωνυμικῶς ἢ τῆς Καλεψοῦς νῆ-
σος· Ωγύγια δὲ κατὰ τὰ ἀρχαῖα,
ἀπὸ τινος Ωγύγου ἀρχαίου βα-
σιλέως Θηβῶν. 1393, 31.

ωδαί, ὅτι ὡδαί λέγονται τὰ ποιή-
ματα, παρὰ τὸ ὡδεσθαι. 1380,
60.

ωδε ἀντὶ τοῦ οὕτως αἰετ παρ' Ὁ-
μήρῳ, οὐδέποτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν-
ταῦθα. 792, 2. 1408, 43. καὶ ὅτι
ἐν τῷ, Ἡφαιστε πρόμοι' ὡδε,
Ἰλ. σ', 392. ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς
ἔχεις ἀκούεται. 1149, 6.

ωδεεν ἀντὶ τοῦ ἐξώγκωστο ἀπὸ τοῦ
οιδέω οιδῶ, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡδεεν ἀπο-
τοῦ ὀξέω ὀξῶ τροπῇ τοῦ ζ' εἰς δ'.
1541, 62.

ωδῆ ὁ μιμελισμένος λόγος. 9, 5.

26. 1275, 32. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὡδῆ
ἔστι φθογγὴ ἐμμελής. 1710, 62.

ωδὶν ὡδίνος, ὅτι παρὰ τὸ δόδνη
γένονεν ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης καὶ
τροπῇ τοῦ ὡ εἰς ι'. 843, 46.

ωδίνειν ἐπὶ τοῦ γενῶν καὶ τοῦ
ἀπλῶς λυπεῖσθαι καὶ ἀλγεῖν. 843,
46. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι ὡδίνειν κυ-
ρίως λέγονται αἱ γυναῖκες ἐπὶ το-
κετῷ, ὥστε τὸ, ὡδίνειν ὀδύνη-
σιν, Ὀδ. ι', 415. πρὸς διαστολὴν
τοῦ ἐπὶ τοκετῷ λέγεται. 1637, 9.

ωδδς, εἶδος ποτηρίου δμωνύμως,
ὅτι παρὰ τὴν ὡδὴν λέγεται.
868, 21.

ωδ ὡδεῖν ὑπερσυντέλικος ὅτι ἐκ
τοῦ ὀξέω ὀξῶ γίνεται, παρακεί-
μενος ὡξηκα, ὃ μέσος ὡξα καὶ
Ἀττικῶς ὀξῶξα καὶ τροπῇ Δω-
ρικῇ ὀδῶδα, ὃ ὑπερσυντέλικος
ὡδῶδεν διὰ τοῦ ὡ μεγάλου κατ'
ἀρχὰς διὰ τὴν αἵξησιν, ὅπερ
Ἰωνικῶς ὡδῶδεν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ
ἀναξήτως γράφεται. 1523, 38. 42.

ωδ ὡν διαφόρων ὀνομασίαι, ἱμαῖος
ἢ καὶ ἐπιμύλιος ἢ μυλωθρός, αἰ-
λινος, λιτυέρης, ἐμέναιος, κα-
λύκη, ἀρπαλύκη. 1163, 55. 1164,
10. 1236, 58.

ωδ ὡν ἡρωικῶν εἶδη πέντε, σω-
φρονιστικόν, ἐγκωμιαστικόν, θρη-
νητικόν, ὀρχηματικόν καὶ παια-
νικόν. 137, 36.

ωεις λήγοντα ὀνόματα, ὅτι τῶν διὰ
τοῦ οἰς τὰ μὲν μακρὰν ἔχοντα
τὴν πρὸ τοῦ ὁ συλλαβὴν ἐκτείνει
τὸ ὁ πρὸς ἐνδεκασιάν μέτρον,
ὅσον εὐρώεις, κητώεις· ὡν δὲ
συστέλλεται ἢ πρὸ τοῦ ὁ συλλαβῇ,
συστέλλεται καὶ τὸ ὁ, ὅσον ἐρό-
εις, κηρόεις. 427, 11. 642, 53.
1299, 34. 1667, 23.

ωεον τὸ ὡδν κατὰ γλῶσσαν. 1321,
36.

ωζω, πρωτόθετον τοῦ οἰμῶζω, ὅτι
παρὰ τὸ ὡ ἐπιρῶμα γίνεται καὶ
δηλοῖ τὸ θαυμάζειν, ὥστε ὡ λέ-
γειν. 1279, 34.

ωη λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα, ἀπὸ
μονοσυλλαβίων ἐνεστώτων γενό-
μενα κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς,
ὅτι διὰ τοῦ ὡ μεγάλου γράφον-
ται, ὅσον ζῶ ζῶη, ῥῶ ῥῶη καὶ
ῥῶη. 411, 3.

ωή, ἀνακλητικὸν καὶ σχετλιαστικόν,

δτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ἰ γρά-
φεται. 174, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὦ
κατ' ἐπέκτασιν γέγονεν, ὡς ἐκ
τοῦ τί τὸ τίη καὶ τοῦ ἐπαι τὸ ἐ-
πειή. 631, 8.

φην λήγοντα εἰπτικὰ ἐκ τῶν διὰ
τοῦ οἴην κατ' ἐκτασιν γινόμενα,
οἷον δῶην ἐκ τοῦ δοῖην, καὶ ἀ-
λφῶν ἐκ τοῦ ἀλοῖην. 777, 16.
968, 60. 1047, 18. 1268, 44.

ὦθεῖν τὸ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ
ἄνω βιάζεσθαι καὶ κινεῖν, κυλίνειν
δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κά-
τω· καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν
τὰ κύματα λέγεται, κυλινθεῖν δὲ
ἐκτον κυλίνει ὁ Βορέας. 505, 30.
1469, 10. 1702, 15. 39. 1790, 59.
καὶ ὠθεῖν τοὺς πολέμους τὸ
βαλὼς ποθεῖν ἀποκινεῖν. 1469, 10.

ὦθω ληγόντων τινῶν ῥημάτων πα-
ραγωγῇ, οἷον κλῶ κλώθω, βρῶ
βρώθω, δθεν βεβρώθω. 442, 18.

καὶ λήγουσαι φωναὶ ὅτι οὐδέποτε
περισπῶνται, ἀλλ' ἵτοι δξύνον-
ται, οἷον Τρωί, δμωί, ἢ προ-
πυροξύνονται, οἷον ἤρωι, Μίνωι,
πλὴν τοῦ νῶι καὶ σφῶι. 153, 44.

οἷγγυντο ἀντὶ τοῦ ἠρῶοντο, ὅτι
ἐκ τοῦ οἷγω γίνεται οἷγωι, δθεν
οἷγγῶ οἷγγυμι, τὸ παθητικὸν
οἷγγυμαι, ὁ παρατυτικὸς οἷγγνί-
μην διὰ τὴν ἀξέησιν, τὸ τρίτον
τῶν πληθυντικῶν οἷγγυντο. 350,
33.

οἷετο ἀντὶ τοῦ ἐνόμιζε καὶ ἐφάν-
ταζεν ἐν τῷ, γόνον δ' ὦετο θυ-
μός, Ὀδ. κ', 248. 1657, 30.

οἷον τὸ ὦδν κατὰ γλώσσαν. 1321,
36.

οἷος λήγοντα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ
ῥος γίνονται κατ' ἐκφώνησιν τοῦ
ὑπογεγραμμένου ἰ, οἷον πατῆρος
πατρῶος, Μινῶος Μινῶιος. 1409,
48.

οἷσθην, ἐνόμισα. 1808, 56.

ὦκα ἐπιρῶμα ὅτι ἐκ τοῦ ὦκα
συνκρόπη. 86, 31.

ὦκαλέη, ἡ καὶ Ὠκάεια, πόλις
Βοιωτικῆς μέσης Ἀλφειοῦ καὶ Ἀ-
λαλκομενίου, ὅτι παρὰ τὸ ὦκα
ἐπιρῶμα λέγεται, ἡ ἀπὸ ποτα-
μοῦ παραρρέοντος αὐτήν. 267, 25.

ὦκεανδρὸς παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἔξω θά-
λασσα ὡς ἀποκλιεῖσθαι, ἐνέρε

δὲ καὶ ποταμός τις εἰς τὴν ἔξω
θάλασσαν ἐμβάλλων οἷτω λέγε-
ται, οἷον ἐν τῷ, αὐτῶς ἐπαι πο-
ταμοῖο λίπεν ῥύον Ὠκεανοῖο νῆος,
ἀπὸ δ' ἵκετο πῦμα θαλάσσης
εἰρουπόροιο, Ὀδ. μ', 1. 983,
12. 1453, 45. 1704, 42. καὶ ὅτι
καὶ πᾶν ἀπλῶς ἔδωρ Ὠκεανδρὸς
λέγεται προσηγορικῶς. 353, 15.
500, 46. καὶ Ὠκεανδρὸς ὁ ὀρίζων
τὰ δίο ἡμισφαίρια κύκλος, ἐρ-
μηνεία διεξοδικῇ. 514, 32. 725, 1.
καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὠκέως νάειν λέ-
γεται. 978, 14. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀρίζον-
τος παρὰ τὸ ὠκὺ ἄνω γίνεσθαι
ἡ ὠκὺν ἄντιον τὰς ἐαυτῶν κινήσεις
τοὺς ἀστέρους λέγεται. 514, 36.
καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ ἁνός
ὑπερσυστλάβων βραχυπαρρη-
κτεῖ τοῦνομα. 128, 42.

ὦκύμορος ὡς ἐκπολιεῖσθαι ὁ
ταχὺ θνήσκων τουτέστι βραχύ-
βιος, ἐνῶτε δὲ κατ' ἐνεργητικὴν
σημασίαν καὶ ὁ ταχὺ θαναιῶν,
οἷον ὠκίμορος οἰστός. 1024, 57.
1152, 37. 1531, 44.

ὦλένη, ὅτι παρὰ τὸ ὀλῶ, ὁ δη-
λοῖ τὸ πράττω λέγεται οἰλένη
Ἰωνικῇ ἐπενθήσει τοῦ ὦ, Δωρι-
κῶς δὲ ὠλένη. 46, 16.

ὦλενία αἶξ παρ' Ἀράτῳ ἡ τὸν
Αἶα θρέψασα. 292, 11. 917, 44.

ὦλενία πέτρα, ὅρος κοινὸν Ἡ-
λείων καὶ Δυμαίων, ἀπὸ Ὠλένου
πόλεως Ἀχαΐκης παρονομασθέν.
304, 17.

ὦλενος, πόλις Ἀγαθῶς μεταξὺ
Πυτρῶν καὶ Αἰμῆς, ἀπὸ Ὠλένου
νιόυ Διός· καὶ Ὠλενοῖ πόλις Αἰ-
τωλικῆς ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἀρσι-
νικῶς τε καὶ θηλυκῶς λέγεται
τοῦνομα. 292, 3. 12. 304, 19.
311, 30. 34.

ὦλενος, υἱὸς Ἀναξιδέως μᾶς τῶν
Δαναῶδων. 883, 1.

ὦλερος, πόλις Κρήτης, ἀφ' ἧς
Ὠλερία Ἀθηνᾶ· καὶ Ὠλερία ἐορ-
τὴ οὐδετέρως λεγομένη. 311, 31.

ὦλεσίκαρποι ἱταῖ ἐπιθετικῶς,
ζήτει ἐν τῷ ἱταί. 1667, 20.

ὦλξ ἡ αἰλάξ, παρὰ τὸν ἀλξω
μέλλοντα ἔλοξ καὶ μεταθέσει καὶ
συναφείσει ὦλξ, καὶ ὅτι περι-
σπᾶται τοῦνομα. 573, 29. 956, 9.
11. 1851, 64.

ὦλος ληγόντων προσφθία, ὅτι τῶν
διὰ τοῦ ὦλος ὀνομάτων τὰ ἔχον-
τα τὸ ε' πρὸ τοῦ ὦ δξύνονται,
οἷον Αἰτωλός, Ἰλατωλός, ἄμαρ-
τωλός· καὶ ὅτι τὸ Μαῖστωλος
ὡς μὴ ἔχον τὸ ε' οὐκ δξύνεται.
311, 17.

ὦμα λήγοντα οὐδέτερον ἀπὸ μονο-
συλλάβων ῥημάτων παραγμένα,
οἷον κῶ κῶμα, βρῶ βρῶμα, τρῶ
τρῶμα. 991, 57. 1843, 46.

ὦμβρησα διὰ τοῦ ἦτα, ἀπὸ τοῦ
ὀμβρῶζω ἐνεστώτος ἐτεροκλίτως.
114, 7.

ὦμη ληγόντων θηλυκῶν παραγωγῇ
ἐκ μονοσυλλάβων ῥημάτων, οἷον
κῶ κῶμη, γνῶ γνῶμη. 162, 32.
991, 60.

ὦμην λήγοντα εἰπτικὰ τῷ ὁ μικρῷ
προπαρρηλόντα, ἐκ πλεονασμοῦ
ἔχοντα τὸ προπαρρηλτικὸν ὁ,
οἷον ὀροφμην ἐκ τοῦ ὀρῶμην
πλεονασμῷ τοῦ ὁ, ὁμοίως εὐχε-
τοφμην ἐκ τοῦ εὐχετόφμην. 1605,
32.

ὦμήρησεν ἀντὶ τοῦ συνήτησε
καὶ ὁμοῦ γέγονεν, ἀπὸ τοῦ ὁμη-
ρεῖω θέματος, καὶ ζήτει τὸ ὁμη-
ρεῖω. 1809, 23.

ὦμηστῆς ὁ ὠμοφάγος, ὅτι παρὰ
τὸ ὠμὰ ἐσθίειν λέγεται, καὶ ὅτι
δξύνεται κατὰ τοῦνομα.
855, 38.

ὦμι λήγοντα εἰπτικὰ ἐκ τῶν διὰ
τοῦ οἰμι κατ' ἐκτασιν γινόμενα,
οἷον κτείνωμι ἀντὶ τοῦ κτείνοιμι,
καὶ τέχωμι ἀντὶ τοῦ τέχοιμι, ἐκ
παραδείγματος. 679, 40. 1279, 48.
1873, 9.

ὦμιξα ἀόριστος ὅτι ἐκ τοῦ ὀμιχω
βαρυτόνου θέματος κεκίνηται, ὁ
καὶ ὀμιχῶ περισπωμένως λέγεται.
580, 2.

ὦμοβόεια αἰ τῶν βοῶν βύρσαι,
ἃς βόας αἶας ὁ Ὀμηρος καλεῖ.
678, 29.

ὦμογέρων λέγεται ὁ ἄρτι παραλ-
λάξας τὸν ἀκμάζοντα καὶ μῆκω
πεπρωθεὶς εἶπον καθεψηθεὶς τῷ
γῆρε, ὡμῶς δὲ γηρᾶσαι λέγεται
ὁ μὴ ἀκριβῶς γέρον, ἀλλὰ πρὸ
ῥος πεπρωθεὶς τῷ γῆρε 727,
24. 1330, 7. 1762, 17. 1784, 21.

ὦμοθετεῖν, ὅτι ἐν ταῖς θυσίαις

οἱ μὲν μῆροί τῶν ἱερῶν ἀλο-
καυτοῦντο, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη
τοῦ σώματος οἷον ἐκρωτηριά-
ζοντες ἐπιτίθουν τοῖς καυόμενοις
μηροῖς ὡς οἷον ἀπαρχήν τινα,
καὶ ἐλέγετο τοῦτο ὠμοθετεῖν πα-
ρὰ τοὺς ὤμους, ὅπερ ἐστὶ μέρος
ἐξοχόν μετὰ τοῖς μηροῖς. 134,
33. καὶ ὅτι τὰ ὠμοθετούμενα
πιμελῇ ἐπιτύσσοντο πρὸς τὸ ῥῶον
καίεσθαι, ὅθεν τὸ, δίπτυχα ποιή-
σαντες, παρ' Ὀμήρῳ. 1766, 25. 38.
ὠμοθετεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὠμο-
θετεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1766, 25.

ὦμοι ἐγὼν, ὅτι προοιμιακὸν ἐστι
γοιῶν εἶτον σχελιαστικῶν ἐν-
νοιῶν παρ' Ὀμήρῳ. 1096, 62.
ἀλλὰ καὶ δὲ ὅτι τὸ ὦμοι ἐγὼ
προσφώνησις ἐστίν, ἣν ἐαυτὸν
τις προσφωνεῖ ὀδυρόμενος.
1128, 3.

ὦμοῖδ' ὅς ὁ τοὺς ὤμους ἐξωγκω-
μένος, παρὰ τὸ οἰδεῖν. 1684, 28.

ὦμόλινον, ὅτι οὕτω καλοῦσί τι-
νες τὸ χειρόμακτρον. 1887, 50.

ὦμὸν γῆρας τὸ παρὰ καιρὸν ἐπελ-
θὼν τινὶ κατ' ὥρον πέπαισιν.
1784, 19. καὶ ὅτι τὸ ὦμὸν γῆρας
οὐδὲν ὁμοίον σημαίνει τῷ ὠμο-
γέρον, ζητεῖ ἐν τῷ ὠμογέρον.
1762, 16.

ὦμος ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γὴ ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων,
οἷον βῶ βωμός, ψῶ ψωμός.
722, 37.

ὦμος, σωματικὸν μέρος, παρὰ
τὸ ὠμός, ὃ ἐστὶ στεφρῶς, ὑπο-
μένειν τὰ ἄχθῃ. 38, 46. καὶ ὅτι
τὸ ὦμος, ὡς καὶ τὸ ὠμός, παρὰ
τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπάρχω, λέγε-
ται, ζητεῖ τὸ ὠμός· καὶ ὅτι καὶ
τῶν τετραπόδων ὦμοι λέγονται
τὰ μέρη, ἃ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων
οὕτω λέγονται. 1071, 22.

ὦμος Ἀΐδου ἀλληγορικῶς, Πλ. ε',
400. τὸ ἀνωγορεύμενον τοῦ ὑπο-
γείου ἄερος. 563, 7.

ὦμὸς ἀνθρώπος μεταφορικῶς ὁ
σκληρὸς, καὶ ὠμός καρπὸς ὁ μὴ
πέπειρος, κυρίως δὲ ὠμὸν βρῶμα
τὸ μίπῳ ἐψηθέν· καὶ ὅτι παρὰ
τὸ ὠ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπάρχω, λέ-
γονται ὁ τὸ ὠμος καὶ ὁ ὠμός
προσλήψει τῆς ἐσχάτης συλλα-
βῆς. 38, 44. 211, 10. 1635, 29.

DEVLAR. INDEX IN EUSTATH.

καὶ ὅτι πάλαι μὲν ὁ ὠμός τὸν
στεφρὸν τὸ ἥθος καὶ ἀνένδοτον
ἀνθρώπον ἐσημαίνειν, ὕστερον δὲ
χειρὸς τι ὑπαγορεύει τοῦνομα.
29, 36.

ὦν λήγοντα βαρύτερα ὑπερδισύ-
λαβα διχρόνῳ παραληγόμενα, εἰ
μὲν βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσι,
φυλάττουσι τὸ ὦ ἐν ταῖς πλα-
γαῖς, εἰ δὲ μακρὸν τὸ δίχρονον,
τρέπουσι τὸ ὦ εἰς ὁ, οἷον Μα-
χῶν Μαχάωνος, Ἰξίων Ἰξίονος,
πλὴν τοῦ Ὠρίων Ὠρίωνος, ὅπερ
ἐκτείνει μὲν τὴν προπαραλήγου-
σαν, μακρὸν δὲ ἔχει τὸ ὦ τῆς
παραληγοῦσης ἐν τῷ, τὸν δὲ
μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόη-
σα, Ὀδ. λ', 572. 19, 33. 859, 18.
129, 44. 1699, 30. καὶ ὅτι τὰ εἰς
ὦν κοινὰ τῷ γένει συστέλλει τὸ
ὦ κατὰ τὰς πλαγίας. 19, 31.

ὦν λήγοντα θηλυκὰ πεμπτόκλιτα
ὅτι καὶ κατὰ τὴν τετάρτην τῶν
συννηρημένων ἑνία κλίνονται, οἷον
ἡ Γοργὼν τῆς Γοργόνης καὶ ἡ
Γοργὼ τῆς Γοργούς, ὡς ἡ Ἀητὼ
τῆς Ἀητούς. 601, 42.

ὦν λήγουσαι μετοχαί, ὅτι οὐδεμία
εἰς-ὦν λήγουσα μετοχὴ ἐπεκτείνε-
ται διὰ τοῦ ε, καὶ ὅτι πᾶσα με-
τοχὴ εἰς ὦν καθαρὸν λήγουσα
τῷ ἰ παραλήγει, οἷον ἰὼν, κῖων,
πῖων. 1410, 57.

ὦν λήγοντα ὑποκοριστικά ὅτι πῇ
μὲν κατὰ τὸ πλεονάζον γίνονται,
οἷον Ἡφαιστος Ἡφαιστῖον, πῇ
δὲ κατὰ τὸ ἐλλείπον, οἷον Βάκ-
χων καὶ Σίμων ἀντὶ τοῦ Βακ-
χυλίδης καὶ Σιμωνίδης, ὦν καὶ
τὸ ὦ φυλάσσεται ἐν ταῖς πλα-
γαῖς, οἷον Βάκχωνος, Σίμωνος.
1653, 32.

ὦν λήγοντα περιεκτικά, ὅτι ἡ εἰς
ὦν ὀξύτονον κατὰ ἄλλης τύπος
ἐστὶ τῶν περιεκτικῶν. 1698, 34.

ὦναξ ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γὴ, οἷον χειρῶναξ, Ἰππῶναξ.
1426, 1.

ὦνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη, ἀπὸ
τοῦ ὄνημι, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐμέμφθῃ. 1092, 64.

ὠνεῖσθαι ὅτι ἀπὸ τῶν ὄνων λή-
γεται ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης.
1383, 12. 15.

ὠνη λήγοντα θηλυκὰ παροξύτονα
ὀνόματα τόπων, οἷον Κολώνη,
Μεθώνη, Κορώνη. 351, 5. 880,
28.

ὠνη λήγοντα θηλυκὰ πατρωνυμικά
ἀπὸ ληγόντων εἰς ὅς καθαρὸν
κυρίων ὀνομάτων παρηγμένα, οἷον
Ἀκρίσιος Ἀκρισιῶν. 776, 6.
989, 19.

ὦν ἡ το διὰ τοῦ ἡ παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη, ὦνατο δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐμέμφατο, παρὰ δὲ τοῖς ὕ-
στερον καὶ τὸ ὦνατο ἀντὶ τοῦ
ὠφελήθη ἀκούεται. 1092, 64.

ὠνιος λήγοντα κτητικά ἀπὸ γενικῶν
πληθυντικῶν ἐσχηματισμένα, οἷον
ἄνεμοι ἀνέμων ἀνεμώνιος, Ἑλλί-
και Ἑλικῶν Ἑλικώνιος. 1214, 27.

ὠνομάδεται τρίτου προσώπου
ῥηματικοῦ σχηματισμός. 1301, 2.
ζήτει τὸ, δαται λήγοντα τρίτα
πρόσωπα πληθυντικά.

ὡξ ληγόντων ὀνομάτων ἀπὸ παρα-
κειμένων συνθέτων προσώδια.
629, 53.

ὡξ λήγοντα ὀνόματα ὅτι σπάνιά
εἰσιν, ὦν τὸ ῥῶξ διὰ τοῦ γ κλί-
νεται, καὶ ὅτι καὶ παρὰ τὸ τρώ-
γῳ εἰσὶ τινὰ σύνθετα εἰς ὡξ, οἷον
κυαμοτρῶξ, καὶ ὅτι ὀξύνονται
τὰ τοιαῦτα. 629, 53. 1922, 7.

ὡο λήγουσαι γενικαὶ ἐκ πλεονασμοῦ
ἔχοντα τὸ ληκτικὸν ὁ, οἷον Πτε-
τεὺς Πτετεῶ καὶ Πτετεῶ, ἐν δὲ
τῷ Ἀθρόω πρὸ τοῦ ὦ μεγάλου
ἐπλεόνασε τὸ μικρόν. 1830, 60.

ὡων λήγοντα οὐδέτερα περισπώμενα,
ἀπὸ μονοσυλλάβων ἐνεστώτων γε-
νόμενα κατὰ πρόσληψιν συλλα-
βῆς, ὅτι ὀδία τοῦ ὦ μεγάλου
γράφονται, οἷον λῶ λῶον, ζῶ
ζῶον, ἐκ παραδείγματος. 411, 5.

ὦον τὸ οἶκημα κατὰ γλώσσαν, ὁ-
θεν τὸ ὑπερῶον. 1420, 52. καὶ
ὦον ταῦτο ὅπερ ὑπερῶον. 1686,
41.

ὦόν ὅτι καὶ ὦον καὶ ὦιον καὶ
ὠάριον λέγεται. 1321, 36. 1686,
48. καὶ ὦν εἶδος ποτηρίου ὁ-
μωνύμως. 1775, 37.

ὦρος λήγοντα κτητικά ὅτι ἐκ τῆς
πρωτοτύπου γενικῆς διὰ τοῦ οἷος
γίνονται πρῶτον, εἶτα ἐκτάσει

παρὰ Γερτυνίοις ἐξ ὕλης χαλκῆς. 1153, 42.

χορδῇ ὅτι διὰ τοῦ, εὐστραφές ἐν-
τερον οὖος, περιγράφεται Ὅδ. φ',
408. 1915, 22.

χορείας τρόπος, ὅτι τὸ ἀρχαῖον
χωρὶς ἐχόρευον οἱ ἄνθρωποι καὶ χω-
ρὶς αἱ γυναῖκες, καὶ πότε ἀναμῖξ
ἤρξαντο χορεύειν, ἱστορίαι.
1166, 16.

χορεῖος, ὄνομα ἀνθρώπου ποιῶς.
1236, 56.

χορηγεῖον, ὅτι περιεκτικὸν τύπου
ἐστὶ τοῦτονομα. 1562, 57.

χοροῖτύπος ὁ ἐν τῷ χορεύειν
τύπων τὴν γῆν. 1328, 57.

χορὸς ἡ χορεία, καὶ τὸ χορευτι-
κὸν πλῆθος, καὶ ὁ τόπος τῆς χο-
ρείας εἴπουν ἡ ἱερήσια. 428, 20.
1595, 26. 59. καὶ χορὸς ἀντὶ τοῦ
τόπου καὶ χώρα ἐν τῷ, ὅθι ἔ-
ῤοῦς ἡοιγενείης οἰκία καὶ χοροὶ
εἰσιν, Ὅδ. μ', 4. ὡς καὶ ἐν συν-
θείσει. 1705, 40.

χορτάζεσθαι κυρίως ἐπὶ ὑποζυ-
γιῶν, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώ-
πων. 883, 53.

χορταῖος, γιγῶν δασὺς καὶ μαλ-
λὰ ποδὶ τῆς ἐχῶν χειρὶδας.
1166, 53.

χόρτος αἰλῆς τὸ περιχώρημα τῆς
αἰλῆς, ἡ αὐτὴ ἡ αἰλὴ περιφρα-
στικῶς, ἐνθα χόρτος ὡς τὰ πολ-
λὰ φέεται, ἡ χόρτος αἰλῆς τὸ
περιφράγμα, τοῦτέστιν ἡ περιοχὴ
τῆς αἰλῆς, ἐρμηνεία διεξοδική.
883, 44. 52. 1369, 15.

χοῦς ἡ χυτὴ γῆ, ὅτι ἐκ τοῦ χόος
συνίστηται τοῦτονομα, ὃ παρὰ τὸ
χῶ λέγεται. 1019, 56. καὶ χοῦς
ὁμωνύμως μέτρον τι, ὃ καὶ χοεὺς
λέγεται. 1401, 1.

χοῦς, ὄνομα μέτρον, ὅτι ἀρσενι-
κῶς αἰεὶ λέγεται, χοῦς δὲ ἡ γῆ
θηλυκῶς. 305, 43. 1390, 60. 1504,
38. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χοῦς ἀντὶ τοῦ
χοεὺς ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς
λέγεται καὶ πρόχους ἐν συνθείσει.
1835, 19.

χράειν ἀντὶ τοῦ βαρύνειν καὶ βίαι-
στικῶς ἐν χωρὶ ἐπιπίπτειν. 467,
28. 909, 40. 1901, 39.

χραίνω ὅτι ἐκ τοῦ χράω χωρὶ γί-
νεται, ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥαίνω.
καὶ ὅτι αἰεὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ κραί-

νειν, τὸ δὲ μολύνειν οὐκ αἰεὶ. 467,
26. 1063, 34.

χραιοσμῶ ἀντὶ τοῦ χρησιμῶ, ὅθεν
καὶ λέγεται τροπῇ τοῦ ἡεῖς ἂ καὶ
ἐπενθίσσει τοῦ ἰ. 94, 40. καὶ ὅτι
τὸ χραιοσμεῖν θάνατον κατὰ συν-
θήκην ἐντελῶς λέγεται, χραιοσμεῖν
δὲ ἀπλῶς ἐλλειπῶς. 672, 22.

χραίσμω χραιοσμῆς χραιοσμη, πρόσ-
ωπα ἰποικτικὰ ὑπὸ τοῦ ἔχραι-
σμον δεινέρον ἀορίστου κεινη-
μένα. 94, 42.

χραύειν ὅτι ἐκ τοῦ χράειν λέγε-
ται πλεονασμῶ τοῦ εἰ καὶ δηλοῖ
τὸ χρωτὸς ἐφάψασθαι. 531, 10.
1063, 30.

χραῦσαι τὸ χροὸς αὔσαι, ὃ ἐστὶ
ψαῖσαι καὶ θῆγειν. 1547, 62.

χράω τὸ ἐπιπίπτω ἢ βαρύνω, ὅτι
προϋπόκειται τοῦ κραύνω, ὃ δη-
λοῖ τὸ ξέω. 531, 11. 579, 13. καὶ
ὅτι τὸ χράω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ χρω-
τὸς ἐπαφῇν δηλοῦσι. 1063, 32.

χρεῖ' ἢ, ἀντὶ τοῦ χρεῖα ἐπάρχη,
ὅτι τὸ ἂ τοῖς χρεῖα καίτοι μα-
κρόν ὄν φύσει ὅμως ἐξεθλίβη.
1702, 32.

χρεῖος τὸ χρέος, ὅτι ἀρσενικῶς
τε καὶ οὐδέτερος λέγεται. 73, 46.
καὶ ὅτι αἰεὶ διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρά-
φεται τὸ χρεῖος, τὸ δὲ χρέος δι-
φορεῖται. 878, 45. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι
καὶ διὰ τοῦ ὁ μέγαλον γράφεται
τὸ χρεῖος ἐν τῷ, εἰπερ γὰρ κεν
Ἰσθμῆς χρεῖως ἐπαλέξας οἰχεται,
Ὅδ. θ', 353. 1600, 7. καὶ χρεῖος
ἄνθρωπος ἐπιθετικῶς ὁ χρεῖω-
δης. 218, 7.

χρεῖω ἡ χρεῖα Ἰωνικῶς. 698, 11.
καὶ χρεῖω ἀντὶ τοῦ χρέος κατὰ
τε τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύντα-
ξιν ἐν τῷ, τίπτε δὲ σε χρεῖω
δεῦρ' ἤγαγε, δῆμιον ἢ ἰδιον, Ὅδ.
δ', 312. καὶ ὅτι οὕτως μὲν ἐντε-
λῶς εἴρηται, καθ' αὐτὸ δὲ τὸ,
τίπτε δὲ σε χρεῖω, ἐλλειπτικῶς ἢ
ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἐρμηνεία
διεξοδική. 1497, 37.

χρέως οὐ μόνον τὸ δανεισθῆν, ἀλ-
λὰ καὶ τὸ ἀπλῶς ὀφειλόμενον,
ὅτι διφορεῖται κατὰ τὴν γραμ-
μῆς λεγούσης. 878, 45. 1899, 63.
καὶ ὅτι ὡς ἐπιπολὺ ἐκτείνει τὴν
λήγουσαν. 1600, 6. ἀλλαχοῦ δὲ
ὅτι τὸ χρέος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ
κρινῶς μὲν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γρά-

φονται, Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ ὦ
μέγαλον. 1534, 13. καὶ ὅτι διὰ
τοῦ ὦ μέγαλον γραφόμενον κατὰ
τὴν τετάρτην κλίσιν κλίνεται,
καὶ ὅτι τὰ σύνθετα διὰ τοῦ ὦ
μέγαλον γράφονται. 958, 23.

χρέος, ἀντὶ τοῦ χρεῖα ἐν τῷ, ἤλ-
θον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, Ὅδ.
λ', 479. ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ χρη-
σιώδημα τὸ χρέος λαμβάνουσι
τινες, καὶ ὅτι τὸ χρέος ἐπὶ ὀφει-
λῆς διὰ τοῦ ὦ μέγαλον γράφε-
ται παρὰ τισι. 698, 11. 1695, 6.

χρεῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Ἰλ. κ',
43. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοὶ ἀντι-
πτωτικῶς. 788, 39.

χρεώμενος ἀντὶ τοῦ χρεῖα μένος
πλεονασμῶ τοῦ εἰ. 1332, 18.

χρεῶν ὅτι τὸ χρεῶν συναρθρως
λεγόμενον ἀντὶ τοῦ τὸ πεποιημέ-
νον ἀκούεται, καὶ τὸ χρεῶν ἀντὶ
τοῦ ὁ θάνατος. 166, 8.

χρεωφειλέτης ὅτι ἐκ ταῖτοδου-
νάμων σύγκειται λέξεων. 437, 9.

χρῆ ὄντι τοῦ δεῖ καὶ πρέπει, ὅτι
ῥῆμα ὄν ἄφαιρεται περισπᾶσθαι κα-
τὰ τὸ κνῆ καὶ ῥῆ, δοκεῖ δὲ ὅςυ-
τονθῆναι πρὸς διαστολὴν τοῦ
χρῆ τρίτου προσώπου τοῦ χράω
χρῶ, ὃ δηλοῖ τὸ μαντεύομαι,
ἴσως δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ χρῆζω
ἀποκοπὴν τὸν ἐκείνου τόνον ἐφύ-
λυξε, διὸ καὶ τὸ ἀπόχρη βαρύν-
εται ἀνυδρομόντος τοῦ τόνου
κατὰ τὴν σύνθεσιν, διαιτησις διεξ-
οδικωτάτη. 89, 22. 751, 48 —
752, 14. 1179, 38.

χρῆ καὶ δεῖ ῥήματα καὶ χρεῖα ὄνο-
μα αἰτιατικῇ ἀντὶ δοτικῆς ἐκ δευ-
τέρου καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συν-
τασσόμενα, οἷον αὐτόν σε δεῖ
Προμηθεῖως (Aesch. Prom. 86.).
1497, 42. 1929, 55.

χρῆ σε αἰδοῦς, ἀντὶ τοῦ χρεῖα σοὶ
ἐστὶν αἰδοῦς. 1455, 4.

χρῆμα παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐν ἴσῳ
τῷ χρεῖα. 698, 11.

χρήματα λέγονται τὰ χειριζόμενα
τῶν κτημάτων, ὅθεν καὶ ἡ στρω-
μνῆ, ἢ χορταῖα τις, χρήματα λέγε-
ται παρὰ τινι τραγικῷ. 1261, 39.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήματα τὰ ἐν
τῷ οἴκῳ πάντα, ὅτι παρὰ τὴν
χρήσιν λέγονται. 1447, 7.

χρῆν ἀντὶ τοῦ ἐχρῆν, ὅτι περισπᾶ-
ται ἀναλόγως. 751, 54. καὶ χρῆν

ἀντὶ τοῦ χρῆναι κατὰ ἀποκοπήν. 1179, 36. καὶ ὅτι τὸ χρῆν ἀντὶ τοῦ χρῆναι Δωρικόν ἐστιν ἀπαρέμφατον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ζῆν, ὅσον ἐν τῷ, πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν. 1647, 37.

χρήσασθαι τὸ μαντεύσασθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον καὶ τὸ χειρὶ δέξασθαι. 1665, 39. καὶ ὅτι χρήσασθαι λέγεται τις ἰμάτιον ἢ σκεῦος, ἦγουν δανείου λόγῳ εἰληφέναι παρὰ τινος. 1729, 42.

χρησθαι τὸ μεταχειρίζεσθαι, ὅτι δοτικῇ συντάσσεται, ὅσον χρῆσθαι φρεσὶν ἀγαθαῖς παρ' Ὀμήρῳ, καὶ χρῆσθαι συμφροσὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 1384, 30. 1806, 28.

χρησμός δοθεὶς ἐν Δελφοῖς Ἀγαμέμνονι περὶ τοῦ τέλους τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἱστορία διεξοδική. 1586, 22.

χρήστης ὁ ἀπλῶς δανείων καὶ ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείων. 1729, 42. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρήστης ὁ δανείσας καὶ ὁ ὀφειλὼν ὁμωνύμως. 1807, 12.

Χρηστος κύριον, χρηστός δὲ ὁ ἐπιεικής ἐπιθετον. 1867, 35.

χρεῖν ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 28. 1450, 34. 1561, 4.

χρίμπτειν καὶ χρίμπεσθαι τὸ ἐν χροῦ πιλάζειν, ὅτι παρὰ τὸ χροῦς λέγεται, ὃ δηλοῖ τὴν τῆς σαρκὸς ἐπιφάνειαν. 467, 27. 1112, 19. 1450, 34. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ χροῦ γίνεται χρίπτω καὶ πρὸς εὐφωρίαν χρίμπτω. 925, 36.

χροῖα βαρίτονον ἐκ τοῦ χροιά δένονον διὰ τὴν ἐκπτώσιν τοῦ ἰ. 94, 3. ζῆται τὸ χροιά.

χροιά ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς, ἡ καὶ χροῦς λέγεται. 467, 23. 974, 23. καὶ ὅτι τὸ χροιά δένονον, ὅταν ἐκπέσῃ τὸ ἰ, βαρύνεται καὶ γίνεται χροῖα. 94, 8.

χρόμαδος παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἐκ τῶν γενύων τῶν πυκτενοντῶν διὰ τὰς πληγὰς γινόμενος τρισμός καὶ ψόφος. 1324, 29.

χρόνος ὅτι μέτρον ἐστὶ τῆς ἡλικίας κινήσεως. 191, 15. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χρεῖν καὶ ῥεῖν καὶ νῦν ἰσοδυναμῶν λέξων λέγεται τοῦτομα. 437, 14. καὶ ὅτι τῇ χρὸ-

νος λέξει ποτὲ μὲν τὸ πολὺ, ποτὲ δὲ τὸ ὀλίγον συνυπακούεται διὰ τὸ ἀοριστάνειν καθ' αὐτὸ λεγόμενον τοῦτομα, ὅσον ἐν τῷ, μέναι' ἐπὶ χρόνον, Ἰλ. β', 299. 225, 23. καὶ, ἔνθα καθ' ἐξόμενος μεῖναι χρόνον εἰσάκειν ἔλθω, Ὀδ. ζ', 295. 1510, 37. 1564, 12.

χρονοτριβεῖν τὸ χρόνον τριβεῖν, τουτέστι διατριβεῖν. 1327, 21.

χρόνου πύδα Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐκ τοῦ, περιπλομένην ἐνιαυτῶν, ὃ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, ἀφορμὴν λαβὼν. 1653, 26.

χρόνου συλλαβικοῦ ἀδιαφορία, ἣτι τῶν κυρίων ὀνομάτων συλλαβαί τινες ἀδιαφορία χρόνον ἐξ ἀνάγκης ὑποπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον, ὅσον ἡ τοῦ Αἰόλος παραλήγουσα βραχεία φύσει οὕσα ὁμῶς ἐκτείνεται διὰ μέτρον ἀνάγκην ἐν τῷ, βῆν εἰς Αἰόλον κλυτὰ δώματα, Ὀδ. κ', 60. 1647, 27.

χρόνων ὁηματικῶν ἐναλλαγή, ὅσον ἐν τῷ, ἔκ τε καὶ ὅψε' τελεῖ, καὶ ἐν τῷ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐκτελεῖν καὶ ἀποτίσουσιν, Ἰλ. δ', 161. 458, 39.

χρόνων συλλαβικῶν μεταπτώσις ἐκδίδει μακρῶν εἰς βραχείς, ὅσον ἐν τῷ, ἄστν Ζελεῖς, τὸ σὺν συστέλλεται διὰ μέτρον χρεῖαν. 449, 15. καὶ ὅτι καὶ κατὰ γῶραν ἐν μῦθῳ λέξει μετατίθενται οἱ συλλαβικοὶ χρόνοι, ὅσον ἐν τῷ ἄρορα ἀντὶ τοῦ ὄρωρα. 943, 47.

χροῦς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς καὶ ἡ ὅλη διαρτία τοῦ σώματος ἐκ μέρους τῆς ἐπιφανείας, καὶ ὅτι καὶ χροῖς λέγεται. 467, 20. 1445, 62. 1450, 31. καὶ ὅτι τὸ χροῖς οὐχ' εὐρεται παρ' Ὀμήρῳ καθ' ἐξείαν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ χρώς· αἱ μέντοι λοιπαὶ κινήσεις, πλὴν τῆς αἰτιατικῆς, καὶ τὰ σύνθετα πάντα ἀπὸ τοῦ χροῦς γίνονται. 927, 22.

Χρύσα καὶ Χρῆση Ἰωνικῶς, πόλις ἐν τῇ Ἀτταμαντηνῇ χώρῳ, ἥς Ὀμηρος μέμνηται Ἰλ. α', 37. καὶ ὅτι Κιλίκων ἦν ἡ Χρύσα αὕτη, καὶ ὅτι καὶ ἄλλαι τινὲς πόλεις τούτῳ τῷ ὀνόματι ἐχρήσαντο, ἐρμηνεία διεξοδική. 34, 3.

χρυσάλλις, ζῶον μείζον σφηκός, ὃ καὶ μηλολόγη λέγεται. 1329, 28.

χρυσάμπυκες ἵπποι λέγονται, οἷς αἱ κορυφαὶ τῶν τριχῶν στροφίῳ χρυσῷ ἀναδέδονται. 556, 26. 1280, 53.

χρυσόφιον ὅτι ἐκ τοῦ χρυσὸς λέγεται ἐπερθέσει τοῦ ἀφ. 492, 36.

χρύσεα μῆλα τὰ κίτρινα διὰ τὸ χρυσεῖον τῆς χρύας. 1572, 43.

χρύσεα νέφη τὰ χρυσεῖοντα. 990, 48.

χρυσεοκόμας ὁ ξανθὴν κόμην ἔχων διὰ τὸ χρυσεῖον τῆς ξανθότητος. 432, 27.

χρύσειον νέφος παρ' Ὀμήρῳ τὸ φλογῶδες. 1138, 40.

χρυσὴ Ἀφροδίτη λέγεται ἡ διὰ τὸ χρυσοφορεῖν ἡ διότι χρυσῷ τὰ καθ' αὐτὴν ἀντίκειται. 384, 4. 20. 1184, 61.

χρυσὴ κορώνη ἡ κορώνις, ὅτι χρυσὴν ἐπιθεῖναι κορώνην παροιμιακῶς λέγεται ὁ καλὸν τέλος ἐπιθεῖς ταῖς ἐαυτοῦ πράξεσιν. 451, 16.

Χρυσήϊδος τῆς παρ' Ὀμήρῳ ἁλωσις, ἱστορία. 118, 42.

Χρυσήϊς, ὅτι πατρωνυμική ἐστὶν ἡ φωνή, καὶ ὅτι Ἀστυνόμη ὠτομάζετο ἡ παρ' Ὀμήρῳ Χρυσήϊς, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ὑποπλακίῳ Θήρῃ ἐάλω ὑπ' Ἀχιλλέως ἱστορία. 77, 29.

χρυσήλακος Ἀρτεμῖς ἡ χρυσὰ ἀλάκατα, ἥγουν τόξα ἢ βέλη, ἔχουσα, χρυσηλακος δὲ γυνὴ ἡ χρυσὴν ἡλακάτην ἐργαζομένη. 1053, 62. 1197, 31. 1488, 31.

Χρύσης καὶ Βρίσης ἀδελφοί, πατέρες ὁ μὲν Χρυσήϊδος, ὁ δὲ Βρυσήϊδος τῶν παρ' Ὀμήρῳ ἱστορουμένων γυναικῶν. 77, 31.

χρυσόηλον σκήπτρον ὅτι διὰ τοῦ χρυσοῦς ἥλοις πεπαρμένον περιφρίζεται. 95, 6.

Χρυσόθεμις, ὄνομα βασιλικῆς γυναικὸς, παρὰ τὸ χρύσειον, τουτέστι καθάρειον, τῆς Θέμιδος, ἥγουν τῆς δικαιοσύνης. 742, 46.

χρυσόθρονος Ἡρα λέγεται διὰ τὸ πωρῶδες καὶ τὸ ἐκ τῶν ἡλικῶν ἀκτίνων χρυσοφαῖς τοῦ δέρας. 158, 28. 162, 43. καὶ χρυσόθρονος Ἀρτεμῖς ὁμοίως. 162, 43. 772, 19.

χρυσολαβὲς ἕξφος τὸ χρυσὴν λαβὴν ἔχον. 139, 25.

χρυσόπτερος Ἴρις, ὅτι πτερωτὴ μὲν λέγεται εἶναι ἡ Ἴρις διὰ τὸ ταχὺ γίνεσθαι τε καὶ ἀπογίνεσθαι αἰ-

τὴν, χρυσόπτερος δὲ διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ χρωμάτων. 719, 46.

χρυσόρῥαπες Ἑρμῆς παρὰ τὸ χρυσὴν ῥάπιν, ὃ ἐστὶ ῥάβδον, ἔχειν. 1522, 21. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χρυσόρῥαπες ὁ χρυσᾶς ῥαπίδας, ὃ ἐστὶν ὑποδήματα, ἔχων. 1658, 58.

χρυσὸς εἰκάζεται τῷ πυρὶ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἀσπιδοποιίᾳ. 1154, 47. καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ χρυσόθρονος Ἦρα ὁ χρυσὸς εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται. 162, 44. καὶ ὅτι τῷ Ἠλίῳ ἀνύκεται ὁ χρυσός, καὶ ἀπλῶς ὅτι τῇ θείᾳ φύσει οἰκισθῆται ὁ χρυσός. 436, 27. 722, 43.

χρυσοῦν δάκρυον οὐρανοῦ ὅτι τὸ ἀκέραιον τοῦ ἁνὸς τόπου αἰνιττεται, τὰ δὲ χρυσᾶ ποτῆρια τὸν ἥλιον, δι' οὗ αἱ ἀναθυμιάσεις, αἱ πόσιν τοῖς ἀλληγορουμένοις θεοῖς χορηγοῦσιν, ἀνάγονται. 436, 27.

χρυσοῦν πέλιν, τόπος τις οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ὕδρυτο. 384, 20.

χρυσοῦν ὕδωρ τί παρὰ Πέρσαις, οὗ μόνον τῷ βασιλεῖ ἐξῆν πίνειν, ἱστορία. 1220, 19.

χρυσοφόροι γυναῖκες παρ' Ἠλείοις περὶ κάλλους ἀγωνιζόμεναι, ἱστορία. 1185, 16.

χρύσοφρος ἔχθρος ὅτι τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφίφρωτο. 1185, 4.

χρυσόχοος ὅτι παρὰ τὸ χρυσὸν χυεῖν λέγεται. 1475, 33.

χρῶζειν ἀντὶ τοῦ χρωτίζειν, ἥγουν ἐν χρῶ ὑπτιεσθαι. 467, 24.

χρῶς καὶ χρῶς τὸ ἐπιφαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. 467, 20. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χρῶς γέγονε τροπὴ τῆς οὐ διφθόγγου εἰς ὦ, ὡς ἐν τῷ Μοῦσα Μῶσα· καὶ ὅτι δξύνεται παρὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν εἰς ὡς μονοσυλλάβων. 454, 43. 932, 8. καὶ ὅτι χρῶς κατ' εὐθείαν καὶ χρῶτα κατ' αἰτιατικὴν εὐρίσκειται παρ' Ὀμήρῳ, αἱ δὲ λαιπαὶ κινήσεις καὶ τὰ συνθετὰ ὑπὸ τοῦ χρῶς χρῶς γίνονται. 927, 22.

χρωτίζεσθαι γυναικὶ τὸ ἐν χρῶ προσπελάζειν. 974, 22.

χυδαῖοι ἄνθρωποι πάλαι μὲν οἱ ἄθροοι καὶ πεπληθυαμένοι, ἔστιρον δὲ οἱ τοῦ ὄχλου καὶ οὐδα-

μινολ. 29, 34. καὶ ὅτι παρὰ τὸ χύδην ἐπιθήματα λέγεται ὁ χυδαῖος. 679, 31.

χυλοῦσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἐξ ὑετοῦ βροχῆς. 1552, 34.

χυμένη ἀπὸ τοῦ χυθεῖν, δι' οὗ δηλοῦται τὸ ἀπυλὸν τοῦ γυναικείου σώματος ἢ τὸ ταχὺ τοῦ δρόμου. 1168, 36. 1184, 33. 37.

χύνεσθαι λέγονται τὰ ἔργα καὶ χυφτερά σώματα, ἔτι δὲ καὶ τὰ σπουδαίως κινούμενα. 1608, 59. καὶ ὅτι τὸ χύνω ἐκ τοῦ χῶ χύω γίνεται Δωρικῶς πλεονασμῷ τοῦ ν. 1917, 44.

χύριον ὁ δεσμός, ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια, ἢ ξύλον ᾧ προσδεσμεύονται οἱ χοῖροι, καὶ ὅτι παραλόγως διὰ τοῦ ὕ ψιλοῦ γράφεται. 1752, 29.

χόρῳ σ, βατῶν ἐπιφθεγμα. 855, 25.

χίσθαι περὶ τινα ἀπὸ τοῦ κατὰ σπουδὴν τρέχειν καὶ συντόνως κινεῖσθαι, ὡς ὕγρον τι κατὰ πρανοῖς χέομενον. 1663, 24. 1698, 14.

χυτὴ γῆ ἢ χυώδης καὶ λυτὴ εἰς ξηρὰν χυτὴν. 1466, 27. καὶ ὅτι οὕτως ἀφωρισμένως λέγεται ὁ ἐπιτιθέμενος χυτὸς τοῖς νεκροῖς σώμασι πολλαχοῦ παρ' Ὀμήρῳ. 655, 35. 699, 52. 971, 20.

χύτλα τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, ὃθεν χυτοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν αλείψασθαι. 1552, 33. 35.

χυτλοῦσθαι τὸ μετὰ λουτρὸν αλείψασθαι, ὅτι παρὰ τὸ χυλοῦσθαι, ὃ ἐστὶν ὑγραίνεσθαι, λέγεται πλεονασμῷ τοῦ τ, ἢ παρὰ τὸ χύτλα, ὃ δηλοῖ τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. 1552, 32. 35.

χύτρα, εἰδός τι φιλήματος ὁμωνύμως τῇ σκεύει. 1880, 61. καὶ ποιητικὴ τις ὑπογραφή τοῦ σκεύους. 1167, 9.

χῶεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι καὶ τὸ λύπη συγκιχεῖσθαι τὴν ψυχὴν. 94, 36. 129, 33. 1270, 18. 1307, 4.

χῶ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ χῶσθαι προὔποκειμενον πολλῶν τινων ῥημάτων. 983, 36.

χῶλός ὁ πεπονθὸς τὸ κῶλον, οἶον ἐκ κωλός. 768, 33. καὶ ὅτι ἐκπλέον ἐστὶν ἢ τὸ κυλλός, χῶλός γὰρ οὐ μόνον ὁ τὸ σκέλος πεπηρωμένος, ἀλλὰ καὶ ἡ τὴν

χεῖρα κυλλός. 206, 37. 768, 33. καὶ ὅτι τὸ, ἔριστα χῶλός οἰκῆ, παροιμιαικῶς λέγεται ἐξ ἰστορίας τινός, καὶ ἀπαγγέλλει τῆς ἰστορίας. 403, 6. καὶ ὅτι καὶ τὸ, ἐστὶ χῶλῳ δρόμος, παροιμιαικῶς λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἵν᾽ ἐστὶ καὶ μύρμηκι χῶλος. 1599, 36.

χῶματα τίμβων οἱ τῶν τάφων ἀναχωματισμοί. 652, 30. 1418, 29. 1466, 28. καὶ ὅτι τὰ τῶν τάφων χῶματα πρὸς τὸ περιβλεπτον γίνεσθαι τὸν τάφον ἐκρίνοντο, ἢ πρὸς τὸ μὴ τυμβωρυχεῖσθαι τὰ σῶματα τῶν νεκρῶν ἐπὶ κλοπῇ τῶν περιαιμένων αὐτοῖς. 1376, 18.

χῶρα καὶ χωρίον ὅτι παρὰ τὸ χῶ, ὃ δηλοῖ τὸ χωρεῖν, λέγονται. 441, 4.

χωρεῖν ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν εἶπουν ἀναχωρεῖν καὶ εἰκῆν. 934, 21. 1078, 49. καὶ χωρεῖν ἐπὶ σκέλος, τὸ μὴ προτραπῶδην φεύγειν, ἀλλὰ βιάσθαι ἀναχωρεῖν. 1097, 45.

χωρίς ἀντὶ τοῦ ἰδία καὶ ἐν μέρει. 1488, 56. καὶ ὅτι τὸ χωρίς ἐπιθήματα δξύνεται, ἀποβάλλον δὲ τὸ σ' καὶ χῶρις γενόμενον προπερισπᾶται. 122, 10. 630, 25. 1879, 55. καὶ ὅτι διὰ τὸ χωρίον, ἦτοι χώραν, εἶναι τινὰ μεταξὺ τῶν χωρίς ὁντων οὕτω λέγεται, καὶ ὅτι τὸ χωρίς καὶ νόσφι καὶ δίχα καὶ ἄτερ καὶ ἄνευ καὶ ἰδία κατὰ πολωνωνύμια λέγεται. 1582, 10.

χῶς, ἐπὶ συμποσίῳ συμβολή, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ χῶς, ὡς καὶ βῶς ἀντὶ τοῦ βοῖς. 1084, 52.

χῶσαι τάφον ἀντὶ τοῦ ἀναχωματίσαι, ἥγουν διὰ χῶματος ὕψος ἐγείραι. 652, 29.

χωστρὶς χωστρίδος, ὅτι ἐκ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ σ' καὶ τὸ ρ', ὡς τὸ βωστρεῖν καὶ τὸ ἐλαστρεῖν. 1717, 16.

Ἀρχὴ τοῦ Ψ στοιχείου.

ψ ληκτικὸν ὀνομάτων ἀπαθῶν ὅτι οὐδέποτε μετὰ διφθόγγου συλλαβίζεται. ἐμφασις. 321, 44. καὶ ὅτι τῶν εἰς ψ λεγόντων ὀνομάτων ἡ αὐτὴ ἐστὶν ὁρθὴ καὶ κλητική. 345, 16.

- ψαθαλεῖν καὶ ψπαλλεῖν τὸ ψη-
λαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς μου-
σικὰς. 1914, 24.
- ψαθύρια, τὰ καὶ ψάθια, πλα-
κοῦντες ποιοί, ἢ τὰ ἀποθραυό-
μενα τοῦ ἔργου. 1636, 36.
- ψαιστὰ, πλακοῦντες ἔξ ἀλφίτων
οἴνω καὶ ἐλαίῳ δεδεσμένων γινό-
μενοι. 1445, 58.
- ψάκαλα, ἔμβρυα καὶ ἀρτιγενῆ
τινα ζῆα, ὅθιν καὶ ψακαλοῦχοι
μητέρες αἱ αἶγες παρὰ Σοφοκλεῖ.
777, 61. 1625, 48.
- ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σο-
φοκλεῖ αἶγες νεογνὰ τρέφουσαι.
1625, 49.
- ψακὰς ταῦτ' ὤπερ ψεκὰς, ὃ ἐστὶ
δρόσος. 1071, 9. 1625, 30.
- ψακαστὰ μέτρα, τὰ καὶ σιακτά.
1071, 10.
- ψάλλειν τὸ δι' ὁργάνων μουσι-
κῶν μέλπειν, καὶ ὅτι διαφέρει
τοῦ ἄδων καὶ τοῦ μέλπειν. 1275,
36. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψῶ παράγι-
ται τὸ ψάλλω. 867, 22.
- ψάλλεσθαι τὸ ψάλλοντος ἀκροᾶ-
σθαι, καὶ ψαλλόμενος ὁ ψάλλον-
τος ἀκροώμενος. 1914, 28.
- ψάμαθος ἐνὶ μ, ψάμμος δὲ δυοί.
140, 22. καὶ ὅτι ψάμαθος μὲν
ταῦτόν ἐστιν ὕπερ ψύμμος, ἄ-
μαθος δὲ ἡ ἀμυώδης γῆ ἢ κό-
πews εἶδος. 584, 37.
- ψαμμακοσιογάργραφα τὰ πάνν
πλάττα παρ' Ἀριστοφάνει παικτι-
κῶς. 986, 52.
- ψάμμος δυοὶ μμ, ἄμαθος δὲ καὶ
ψάμαθος ἐνὶ. 140, 22.
- ψᾶρες ὅτι καὶ ψῆρες λέγονται
πειρητικῶς, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ψαι-
ρειν εἰρηται τοῦνομα, καὶ ἱστο-
ρία φυνικῇ περὶ τῶν ὀρνέων.
1076, 54.
- ψαρόδς ἵππος ὁ κατὰ ψᾶρα τὸ
ὄρνειον ποικίλος τὸ χρῶμα. 1126,
35.
- ψατάλλειν καὶ ψαθύλλειν τὸ
ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν χορδὰς
μουσικὰς. 1914, 24.
- ψαύειν τὸ βραχέως θίγειν, ὅτι
παρὰ τὸ ψᾶω λέγεται ἐπενθῆσει
Αἰολικῇ τοῦ ὕ, ὡς καὶ ἥω αἶω
καὶ χρεῶ χραῦω. 531, 15. 1071,
8. 1314, 5.
- ψάω ψῶ τὸ λεπτύνω, καὶ ψᾶν
ἁμυνόμεως τὸ παρ' Ὀμήρῳ κατα-
ρῖζειν. 1071, 7.
- ψεδν ἢ θριξ ἢ λεπτῇ, ὅτι παρὰ
τὸ ψᾶω ψῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λεπτύ-
νω, δοκεῖ λέγεσθαι, οἷοναι ψε-
δανῇ, ἢ παρὰ τὴν κρίσιν, οἷοναι
πιστευδανῇ. 207, 20. 1071, 4.
- ψεκάς ψεκᾶδος ἢ δρόσος, ἀπὸ
τοῦ ψᾶω ἀρρήτου ῥήματος, ὃ
δηλοῖ τὸ λεπτύνω καὶ σμικρύνω.
1071, 5.
- ψελλίζειν ἀπὸ τοῦ ἀσαφῶς ὁ-
κωσθῆν διαλέγεσθαι. 1535, 24.
- ψεύδειν ἀπὸ τοῦ ἀπατᾶν καὶ
ποιεῖν ψεύδεσθαι. 897, 38. 1578,
2. καὶ ὅτι ἐν τῷ ψεύδειν τινὰ
τῆς ἐλπίδος τὸ ψεύδειν ἐτέρωθεν
δηλοῖ καθ' ἑτέρου προσώπου.
1436, 37.
- ψευδίστερος καὶ ψευδίστατος
ὅτι ἐκ τοῦ ψεύδιστος ὑπερθετι-
κοῦ Ἀττικῶς παρήχθησαν. 1441,
25.
- ψευδολογία ἐπαινετὴ ἡ διὰ μύ-
θων ὠφελοῦσα ἢ τέρπουσα.
1455, 26.
- ψεῦδος ἀπὸ τοῦ ψευδῶς ἐπιρῶη-
ματικῶς ἐν τῷ, ἃ γέρον οὔτε
ψεῦδος ἡμᾶς ὕτας κατέλειξας, Ἰλ.
ι', 115. 739, 25.
- ψευστεῖν ἀπὸ τοῦ ψεύδεσθαι,
ὅτι παρὰ τὸ ψευστός ὄνομα πα-
ρήχθη. 1175, 18.
- ψεῖσθης ἐν ἴσῳ τῷ ἡπειροπενθῆς,
ὃ δηλοῖ τὸν ἀπατεῖνα. 428, 19.
- ψήερα ὅτι παρὰ τὸ ψήχω λέγι-
ται, ὃ ἐκ τοῦ ψῶ, ὅθιν καὶ τὸ
καταψῶ. 171, 7.
- ψηλαφᾶν τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον
τῶν χορδῶν. 644, 58. 656, 61.
867, 22. καὶ ὅτι τὸ ψηλαφᾶν
χεροὶ πρὸς διαστολὴν ἐτέρων
ψηλαφήσεων λέγεται. 1637, 43.
- ψηνες, ζωφία τινὰ ἐμφυόμενα
τοῖς ἐρινεοῖς, ἐξ ἧν ἐγκεντριζο-
μένων ταῖς ἡμέροις συκαῖς με-
τεισέρονται οἱ ψῆνες, οἱ κρα-
τύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμερῶν
ὡς μὴ ἀποπίπτειν. 653, 55.
1964, 2.
- ψηρες οἱ κοινῶς ψᾶρες, εἶδος ὀρ-
νίου, καὶ ἱστορία φυνικῇ περὶ
αὐτοῦ. 1076, 54.
- ψηφοκλίπται, τεχνίται παιδιῶς
τινος διὰ ψίφων γινομένης.
1601, 50.
- ψηφός λευκὴ, παροιμία ἐπὶ τῶν
δωροδοκούντων δαπνιστῶν. 917, 46.
- ψήχων διὰ τοῦ ἡ ἀπὸ τοῦ ψᾶν, ὁ-
θιν τὸ καταψᾶν. 1071, 7. 1635,
30.
- ψιάς ταῦτ' ὤπερ ψεκὰς, ὃ ἐστὶ
δρόσος ἢ σταλαγμός, ὅτι ἀπὸ
τοῦ ψᾶω ἀρρήτου θέματος λέγε-
ται. 1071, 3.
- ψίζω τὸ ψωμίζω, ὃ ἐστὶ σιτίζω,
ὅτι ἐκ τοῦ ψῶι μονοσυλλάβου ῥή-
ματος γέγονε. 1631, 43.
- ψιθύρου Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθή-
νησι παρὰ τὸ τοὺς εὐχομένους
ἐκτεῖ πρὸς τὸ οὐδ' ἐψιθυρίζειν τοῖς
ἀγάλλμασιν εἰς σύμβολον τοῦ εἶν
μυστηριώδεσθαι τὰ ἀφροδίσια.
1881, 1.
- ψιλὰ δύο εἰς δύο δασέα τραπέντα
δι' ἐπαγωγὴν δασείας, οἷον ἐν
τῷ, τίπτε οὕτως, τίφθ' οὕτως.
86, 10.
- ψιλὰ σύμφωνα ὅτι ἔχει δύνανται
ἐκτατακτὴν βραχέως φωνήεντος, ὃ
ἐπιφέρεται. 81, 5.
- ψιλῇ, πνεῦμα φίλον τοῖς Αἰολειῶ-
σι. 27, 38. καὶ ὅτι καὶ οἱ Ἴωνες
ψιλωτικοὶ εἰσι. 515, 38. καὶ ὅτι
ἡ ψιλῇ τοῖς τρισι ψιλοῖς συμφώ-
νοις ἐπιτίθεται, ὡς καὶ ἡ δασεῖα
τοῖς δασέσι. 28, 10.
- ψιλῇ ἄρσις ἢ ἄφυτος καὶ ἀρῶσι-
μος γῆ. 776, 62.
- ψιλῇται στρατιώται, οἱ καὶ ψι-
λοῖ, ὃ ἐστὶν ἄοπλοι. 1222, 53.
- ψιλοδάπιδες, ὅτι οὕτω λέγονται
διὰ τὸ ψιλαί, ἡγουν μὴ μαλλω-
ται, εἶναι. 1645, 24.
- ψιλὸς ὅτι παρὰ τὸ ψᾶω, ὃ δηλοῖ
τὸ λεπτύνω, λέγεται. 1071, 4.
- ψιλοτάπιδες καὶ ψιλοδάπιδες οἱ
ἑμαλλοὶ τᾶπητες. 1057, 11.
- ψιλούμεναι φωναὶ διὰ τὸ τὴν
τρίτην αὐτῶν συλλαβὴν ἀπὸ δα-
σέος συμφώνου ἄρχεσθαι καὶ τοι
δραβινοῦσαι δασύνεσθαι ἐτυμολο-
γικῶς, οἷον τὸ ἔλαφος, ὃ παρὰ
τὸ ἔλεφ' ὄφεις λέγεται. 467, 45.
- ψιλῶν καὶ δασέων ἐναλλαγὴ ἐν
μῦθ' ἔχει κατ' Ἴωνικὸν ἰδιώμα,
οἷον χύτρα χύθρα. 746, 14.
- ψιλῶν καὶ δασέων εἰς ἑλληλα με-
ταχωρίσεως παραδείγματα. 82,
46. 1570, 10. 21.
- ψίξ ψιχός, ἀπὸ τοῦ ψήχω ἢ ψίξω

δτι χωρὶς προσγραφῆς τοῦ ἰ γράφεται. 174, 4. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὦ κατ' ἐπέκτασιν γέγονεν, ὡς ἐκ τοῦ τί τὸ τῆ καὶ τοῦ ἐπελ τὸ ἐπειή. 631, 8.

φην λήγοντα εὐκτικὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ οἴην κατ' ἔκτασιν γενόμενα, ὅσον δῶην ἐκ τοῦ δοίην, καὶ ἀλῶην ἐκ τοῦ ἀλοίην. 777, 16. 968, 60. 1047, 18. 1268, 44.

ὦθεϊν τὸ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω βιάζεσθαι καὶ κινεῖν, κυλλεῖν δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω· καὶ ὅτι ὁ μὲν Νότος ὠθεῖν τὰ κύματα λέγεται, κυλλῦσθαι δὲ εἶτον κυλλεῖν ὁ Βορέας. 505, 30. 1469, 10. 1702, 15. 39. 1790, 59. καὶ ὠθεῖν τοὺς πολέμιους τὸ βιαίως ποθεῖν ἀποκινεῖν. 1469, 10.

ὦθω ληγόντων τινῶν ῥημάτων παραγωγῇ, ὅσον κλῶ κλώθω, βρῶ βρώθω, ὅθεν βιβρώθω. 442, 18.

ωι λήγουσαι φωναὶ ὅτι οὐδέποτε περισπῶνται, ἀλλ' ἔτι δέξονται, ὅσον Τρωί, δμωί, ἡ παραοξύνονται, ὅσον ἥρωι, Μίνωι, πλῆν τοῦ νῶι καὶ σφῶι. 153, 44.

ὠλγνυντο ἀντὶ τοῦ ἠροήγοντο, ὅτι ἐκ τοῦ οἴγω γίνεται οἴγωνι, ὅθεν οἴγνυι οἴγνυμι, τὸ παθητικὸν οἴγνυμαι, ὁ παρατατικὸς οἴγνυμην διὰ τὴν ἀφῆσιν, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὠλγνυντο. 350, 33.

ὠλετο ἀντὶ τοῦ ἐνόμιζε καὶ ἐφάνταζεν ἐν τῷ, γόνος δ' ὠλετο θυμός, Ὀδ. π, 248. 1657, 30.

ὠλον τὸ ὠδὴν κατὰ γλῶσσαν. 1321, 36.

ωιος λήγοντα ὅτι ἐκ τῶν διὰ τοῦ ωος γίνονται κατ' ἐκφώνησιν τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰ, ὅσον πατρῴος, πατρῴος, Μινῴος Μινῴος. 1409, 48.

ὠίσθη, ἐνόμισα. 1808, 56.

ὠκα ἐπιρῶμα ὅτι ἐκ τοῦ ὠκα συνεκδόπη. 86, 31.

ὠκαλέη, ἡ καὶ ὠκάλεια, πόλις Βοιωτικῇ μέσῃ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου, ὅτι παρὰ τὸ ὠκα ἐπιρῶμα λέγεται, ἡ ἀπὸ ποταμοῦ παραρρέοντος αὐτὴν. 267, 25. ὠκεανὸς παρ' Ὁμήρῳ ἡ ἕξω θάλασσα ὡς ἐπιτοπλιστὸν, ἐνῆκε

δὲ καὶ ποταμός τις ἐς τὴν ἕξω θάλασσαν ἐμβάλλων οὕτω λέγεται, ὅσον ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥέον ὠκεανοῖο νῆυς, ἀπὸ δ' ἵκετο κύμα θαλάσσης εἰρυνόροιο, Ὀδ. μ', 1. 983, 12. 1453, 45. 1704, 42. καὶ ὅτι καὶ πᾶν ἀπλῶς ὕδωρ ὠκεανὸς λέγεται προσηγορικῶς. 353, 15. 500, 46. καὶ ὠκεανὸς ὁ ὀρίζων τὰ δύο ἡμισφαίρια κύκλος, ἐρμηνεία διεξοδική. 514, 32. 725, 1. καὶ ὅτι παρὰ τὸ ὠκίως νᾶειν λέγεται. 978, 14. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀρίζοντος παρὰ τὸ ὠκὺ ἄνω γίνεσθαι ἡ ὠκὺ ἀνίστανται τὰς ἐαυτῶν κινήσεις τοὺς ὠστῆρας λέγεται. 514, 36. καὶ ὅτι μόνον τῶν διὰ τοῦ ἀνος ὑπερτρισυλλάβων βραχυπαρῶλη κτεῖ τοῦνομα. 128, 42.

ὠκύμορος ὡς ἐπιτοπλιστὸν ὁ ταχὺ θνήσκων τοῦτέστι βραχύβιος, ἐνῆκε δὲ κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν καὶ ὁ ταχὺ θαναιῶν, ὅσον ὠκύμορος οἰστός. 1024, 57. 1152, 37. 1531, 44.

ὠλένη, ὅτι παρὰ τὸ ὠλῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πρᾶττω λέγεται οἰλένη Ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ ὤ, ὠρικῶς δὲ ὠλένη. 46, 16.

ὠλενία αἵς παρ' Ἀράτῳ ἡ τὸν Αἰὶ θρῆνᾶσα. 292, 11. 917, 44.

ὠλενία πέτρα, ὅρος κοινὸν Ἑλλήων καὶ Ἀσσυρίων, ἀπὸ ὠλένου πόλεως Ἀχαιῆς παρονομασθέν. 304, 17.

ὠλενος, πόλις Ἀχαιῶς μεταξὺ Πατρῶν καὶ Αἰμῆς, ἀπὸ ὠλένου νιῶς Διός· καὶ ὠλενοὶ πόλις Αἰτωλικῇ ὁμωνύμως, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς τε καὶ θηλυκῶς λέγεται τοῦνομα. 292, 3. 12. 304, 19. 311, 30. 34.

ὠλενος, νιδὸς Ἀναξιδίης μιᾶς τῶν Ἀνατίδων. 883, 1.

ὠλερος, πόλις Κρήτης, ἀφ' ἧς ὠλερία Ἀθηνᾶ· καὶ ὠλερία ἐορτὴ οὐδετέρως λεγομένη. 311, 31. ὠλεσίκαρποι ἱερεῖς ἐπιθετικῶς, ζῆται ἐν τῷ ἱερί. 1667, 20.

ὠλεξ ἡ ἀλαξ, παρὰ τὸν ἀλέξω μέλλοντα ἀλοξ καὶ μεταθέσει καὶ συναιρέσει ὠλεξ, καὶ ὅτι περισπᾶται τοῦνομα. 573, 29. 1956, 9. 11. 1851, 64.

ὠλος ληγόντων προσφθία, ὅτι τῶν διὰ τοῦ ὠλος ὀνομάτων τὰ ἔχοντα τὸ ὠ πρὸ τοῦ ὠ δέξονται, ὅσον Αἰτωλός, Πλακτωλός, ἀμαρτωλός· καὶ ὅτι τὸ Μαίσιωλος ὡς μὴ ἔχον τὸ ὠ οὐκ δέξεται. 311, 17.

ῶμα λήγοντα οὐδέτερον ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων παραγόμενα, ὅσον κῶ πῶμα, βρῶ βρώμα, τρῶ τρώμα. 991, 57. 1843, 46.

ὦμβρησα διὰ τοῦ ἦτα, ἀπὸ τοῦ ὀμβρῶζω ἐνεστώτος ἐτεροκλίτως. 114, 7.

ὦμη ληγόντων θηλυκῶν παραγωγῇ ἐκ μονοσυλλάβων ῥημάτων, ὅσον κῶ κῶμη, γνῶ γνωμη. 102, 32. 991, 60.

ὦμη λήγοντα εὐκτικὰ τῷ ὀ μικρῷ προπαραλήγοντα, ἐκ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ προπαραληκτικὸν ὀ, ὅσον ὀρομήνην ἐκ τοῦ ὀρόμηνη πλεονασμῷ τοῦ ὀ, ὁμοίως εὐχετομήνην ἐκ τοῦ εὐχετομήνη. 1605, 32.

ὠμήρησεν ἀντὶ τοῦ συνήτησε καὶ ὁμοῦ γέγονεν, ἀπὸ τοῦ ὀμηρέω θέματος, καὶ ζῆται τὸ ὀμηρῶ. 1809, 23.

ὠμηστῆς ὁ ὠμοφάγος, ὅτι παρὰ τὸ ὠμὰ ἐσθίειν λέγεται, καὶ ὅτι δέξεται κανονικῶς τοῦνομα. 855, 38.

ὦμι λήγοντα εὐκτικὰ ἐκ τῶν διὰ τοῦ οἴμι κατ' ἔκτασιν γενόμενα, ὅσον κτείνωμι ἀντὶ τοῦ κτείνοιμι, καὶ τέχωμι ἀντὶ τοῦ τέχοιμι, ἐκ παραδείγματος. 679, 40. 1279, 48. 1873, 9.

ὠμιξα ἄοριστος ὅτι ἐκ τοῦ ὀμίχω βαρυντόντος θέματος κεκίνηται, ὃ καὶ ὀμικῶ περισπωμένως λέγεται. 580, 2.

ὠμοβόεια αἱ τῶν βοῶν βύρσαι, ὡς βόας αἶας ὁ Ὀμηρος καλεῖ. 678, 29.

ὠμογέφων λέγεται ὁ ὕψι παραλάβας τὸν ἀκμάζοντα καὶ μήπω πεπρωθὲς εἶτον καθευθεῖς τῷ γῆρα, ὡμῶς δὲ γηραῖσι λέγεται ὁ μὴ ἀκριβῶς γέρον, ἀλλὰ πρὸ ὥρας πεπρωθὲς τῷ γῆρα. 727, 24. 1330, 7. 1762, 17. 1784, 21.

ὠμοθετεῖν, ὅτι ἐκ τῆς θυθείας

οἱ μὲν μηροὶ τῶν ἱερῶν ἀλο-
καυτοῦντο, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη
τοῦ σώματος οἷον εἰ ἀκρωτηριά-
ζοντες ἐπετίθον τοῖς καυμένοις
μηροῖς ὡς οἶον ἀπαρχὴν τινα,
καὶ ἐλέγετο τοῦτο ὠμοθετεῖν πα-
ρὰ τοὺς ὦμους, ὅπερ ἐστὶ μέλος
ἐξοχόν μετὰ τοῖς μηροῖς. 134,
33. καὶ ὅτι τὰ ὠμοθετούμενα
πιμελῇ ἐπετίσσοντο πρὸς τὸ ῥῶον
καλεσθῆναι, ὅθεν τὸ, δίπτυχα ποιή-
σαντες, παρ' Ὀμήρῳ. 1766, 25. 38.
ὠμοθετεῖσθαι ἐν ἴσῳ τῷ ὠμο-
θετεῖν παρ' Ὀμήρῳ. 1766, 25.

ὦμοι ἐγὼν, ὅτι προσομιαιόν ἐστι
γοιρῶν εἶτον σχετλιαστικῶν ἐν-
νοιῶν παρ' Ὀμήρῳ. 1096, 62.
ἀλλαχού δὲ ὅτι τὸ ὦμοι ἐγὼ
προσφώνησις ἐστίν, ἣν ἐνυτόν
τις προσφωνεῖ ὀδυρόμενος.
1123, 3.

ὠμοῖδης ὁ τοῖς ὦμοις ἐξωγκω-
μένος, παρὰ τὸ οἰδεῖν. 1684, 28.

ὠμόλινον, ὅτι οὕτω καλοῦσί τι-
νες τὸ χειρόμακτρον. 1887, 50.

ὠμὸν γῆρας τὸ παρὰ καιρὸν ἐπελ-
θόν τινι κατ' ὥρον πέπαισιν.
1784, 19. καὶ ὅτι τὸ ὠμὸν γῆρας
οὐδὲν ὁμοίον σημαίνει τῷ ὠμο-
γέρων, ζῆται ἐν τῷ ὠμογέρων.
1762, 16.

ὠμος ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γὴ ἀπὸ μονοσυλλάβων ῥημάτων,
οἷον βῶ βωμός, ψῶ ψωμός.
722, 37.

ὠμος, σωματικὸν μέρος, παρὰ
τὸ ὠμός, ὃ ἐστὶ στεφρῶς, ὑπο-
μένειν τὰ ἄχθῃ. 38, 46. καὶ ὅτι
τὸ ὠμος, ὡς καὶ τὸ ὠμός, παρὰ
τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχω, λέγε-
ται, ζῆται τὸ ὠμός· καὶ ὅτι καὶ
τῶν τετραπόδων ὦμοι λέγονται
τὰ μέρη, ἃ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων
οὕτω λέγονται. 1071, 22.

ὠμος Ἰαῖδον ἀλληγορικῶς, Ἰλ. ε',
400. τὸ ἀνωγορεύμενον τοῦ ὑπο-
γείου ἀέρος. 563, 7.

ὠμὸς ἄνθρωπος μεταφορικῶς ὁ
σκληρὸς, καὶ ὠμός καρπὸς ὁ μὴ
πέπειρος, κυρίως δὲ ὠμὸν βρῶμα
τὸ μῆπω ἐψηθέν· καὶ ὅτι παρὰ
τὸ ὦ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχω, λέ-
γεται ὁ τὸ ὠμός καὶ ὁ ὠμός
προσλήψει τῆς ἐσχάτης συλλα-
βῆς. 38, 44. 211, 10. 1635, 29.

καὶ ὅτι πάλαι μὲν ὁ ὠμός τὸν
στεφρὸν τὸ ἥθος καὶ ἀνένδοτον
ἄνθρωπον ἐσημαίνειν, ὕστερον δὲ
χεῖρος τι ὑπαγορεύει τοῖνομα.
29, 36.

ὦν λήγοντα βαρύτερα ὑπερδυσύλ-
λαβα διχρόνῳ παραληγόμενα, εἰ
μὲν βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσι,
φυλάττουσι τὸ ὦ ἐν ταῖς πλα-
γαῖς, εἰ δὲ μακρόν τὸ δίχρονον,
τρέπουσι τὸ ὦ εἰς ὄ, οἷον Μα-
χάων Μαχάωνος, Ἰξίων Ἰξίονος,
πλὴν τοῦ Ὠρίων Ὠρίωνος, ὅπερ
ἐκτείνει μὲν τὴν προπαραλήγου-
σαν, μακρόν δὲ ἔχει τὸ ὦ τῆς
παραληγοῦσης ἐν τῷ, τὸν δὲ
μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόη-
σα, Ὀδ. λ', 572. 19, 33. 859, 18.
129, 44. 1699, 30. καὶ ὅτι τὰ εἰς
ὦν κοινὰ τῷ γένει συστέλλει τὸ
ὦ κατὰ τὰς πλαγίας. 19, 31.

ὦν λήγοντα θηλυκὰ πεμπτόκλιτα
ὅτι καὶ κατὰ τὴν τετάρτην τῶν
συννηρημένων ἔνια κλίνονται, οἷον
ἡ Γοργὼν τῆς Γοργόνης καὶ ἡ
Γοργὼ τῆς Γοργοῦς, ὡς ἡ Ἀθητὼ
τῆς Ἀθητοῦς. 601, 42.

ὦν λήγουσαι μετοχαί, ὅτι οὐδεμία
εἰς-ὦν λήγουσα μετοχὴ ἐπεκτείνε-
ται διὰ τοῦ ε, καὶ ὅτι πᾶσα με-
τοχὴ εἰς ὦν καθαρὸν λήγουσα
τῷ ἰ παραλήγει, οἷον ἰὼν, κίων,
πιών. 1410, 57.

ὦν λήγοντα ὑποκοριστικά ὅτι πῆ
μὲν κατὰ τὸ πλεονάζον γίνονται,
οἷον Ἡφαιστος Ἡφαιστίων, πῆ
δὲ κατὰ τὸ ἐλλείπον, οἷον Βάκ-
χων καὶ Σίμων ἀντὶ τοῦ Βακ-
χυλίδης καὶ Σιμωνίδης, ὦν καὶ
τὸ ὦ φυλάσσεται ἐν ταῖς πλα-
γαῖς, οἷον Βάκχωνος, Σίμωνος.
1653, 32.

ὦν λήγοντα περιεκτικά, ὅτι ἡ εἰς
ὦν ὀξύτονον κατὰλῆξις τύπος
ἐστὶ τῶν περιεκτικῶν. 1698, 34.

ὦναξ ληγόντων ὀνομάτων παραγω-
γὴ, οἷον χειρῶναξ, Ἰππῶναξ.
1426, 1.

ὦνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη, ἀπὸ
τοῦ ὄνημι, παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐμέμφθη. 1092, 64.

ὠνεῖσθαι ὅτι ἀπὸ τῶν ὄνων λή-
γεται ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης.
1383, 12. 15.

ὠνη λήγοντα θηλυκὰ παροξύτονα
ὀνόματα τόπων, οἷον Κολώνη,
Μεθώνη, Κορώνη. 351, 5. 880,
28.

ὠνη λήγοντα θηλυκὰ πατρωνυμικά
ἀπὸ ληγόντων εἰς ὅς καθαρὸν
κυρίων ὀνομάτων παρηγμένα, οἷον
Ἀκρίσιος Ἀκρισιῶνη. 776, 6.
989, 19.

ὦν η το διὰ τοῦ ἡ παρ' Ὀμήρῳ
ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη, ὦνατο δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐμέμφω, παρὰ δὲ τοῖς ὕ-
στερον καὶ τὸ ὦνατο ἀντὶ τοῦ
ὠφελήθη ἀκούεται. 1092, 64.

ὠνιος λήγοντα κτητικά ἀπὸ γενικῶν
πληθυντικῶν ἐσχηματισμένα, οἷον
ἀνεμοὶ ἀνέμιον ἀνεμώνιος, Ἑλί-
και Ἑλικῶν Ἑλικώνιος. 1214, 27.

ὠνομάδεται τρίτου προσώπου
ῥηματικῶς σχηματισμός. 1301, 2.
ζῆται τὸ, δαταὶ λήγοντα τρίτα
πρόσωπα πληθυντικά.

ὦξ ληγόντων ὀνομάτων ἀπὸ παρα-
κειμένων συνθέτων προσφῶδα.
629, 53.

ὦξ λήγοντα ὀνόματα ὅτι σπάνιά
εἰσιν, ὦν τὸ ῥῶξ διὰ τοῦ γ κλί-
νεται, καὶ ὅτι καὶ παρὰ τὸ τρώ-
γω εἰσὶ τινα σύνθετα εἰς ὦξ, οἷον
κυαμοτρῶξ, καὶ ὅτι ὀξύνονται
τὰ τοιαῦτα. 629, 53. 1922, 7.

ὦω λήγουσαι γενικαὶ ἐκ πλεονασμοῦ
ἔχοντα τὸ ληκτικὸν ὄ, οἷον Πε-
τεὺς Πετεῶ καὶ Πετεῶς, ἐν δὲ
τῷ Ἀθῶω πρὸ τοῦ ὦ μεγάλου
ἐπλεόνασε τὸ μικρόν. 1830, 60.

ὦων λήγοντα οὐδέτερα περισπώμενα,
ἀπὸ μονοσυλλάβων ἐνεστώτων γε-
νόμενα κατὰ πρόσληψιν συλλα-
βῆς, ὅτι ᾠδιὰ τοῦ ὦ μεγάλου
γράφονται, οἷον λῶ λῶον, ζῶ
ζῶον, ἐκ παραδείγματος. 411, 5.

ὦον τὸ οἶκημα κατὰ γλῶσσαν, ὅ-
θεν τὸ ὑπερίῳον. 1420, 52. καὶ
ὦον ταῦτο ὅπερ ὑπερίῳον. 1686,
41.

ὦόν ὅτι καὶ ὦον καὶ ὦιον καὶ
ᾠάριον λέγεται. 1321, 36. 1686,
48. καὶ ὦον εἶδος ποτηρίου ὀ-
μωνύμως. 1775, 37.

ὦος λήγοντα κτητικά ὅτι ἐκ τῆς
πρωτοτύπου γενικῆς διὰ τοῦ οἷος
γίνονται πρῶτον, εἴτα ἐκτάσει

κείμενος ὥρα καὶ Ἀττικῶς ὥρορα καὶ κατὰ χρόνον συλλαβικοῦ μετὰθεσιν ὥρορα. 193, 10. 921, 12. 943, 48. 1382, 23. 1515, 35. 1609, 24.

ὥρος λήγοντα ὀξύτονα ὀνόματα ἐκ τοῦ ὠρεῖν, ὃ δηλοῖ τὸ φυλάσσειν, ῥήματος συγκείμενα, οἷον πυλωρός, ἀρχυωρός. 1749, 37.

Ωρος ὁ Ἀπόλλων Αἰγυπτιστὶ 346, 19. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ ὥρος ἐπίθετον ἐστὶν Ἀπόλλωνος. 437, 23. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ ὥρος ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἐνιαυτὸς ὁμωνύμως, ὅθεν ἐννέωρος ὁ ἐνναετής. 1146, 44. 1662, 56.

ὠρωθμὸς ὅτι ἀντὶ τοῦ ὦ ἔχει τὸ ὦ. 1702, 10.

ὠρῶ τὸ φυλάσσω, ὅτι ἐκ τοῦ ὠρῶ ἐκτίσσει τῆς ἀρχούσης λέγεται. 794, 2.

ὡς λήγοντα ὀνόματα, ὅτι τῶν εἰς ὡς ληγόντων τὰ μὲν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βαρύνεται, τῶν δὲ μορυσυλλαβίων ἐν ὀξύνεται ἥδῳ, ὃ καὶ ἀκλιτον μένει, τὰ δ' ἄλλα περισπῶνται καὶ κλίνονται, οἷον Κρῶς καὶ Τλῶς ὀνόματα πόλεων, καὶ Κῶς ὄνομα νήσου. 454, 44. 1430, 15.

ὡς λήγοντα ὀνόματα Ἀττικῶς, ἀπὸ τῶν εἰς ὡς κοινῶν μεταληφθέντα, ὅτι τὸν αὐτὸν ἔχει τόνον τοῖς ἐξ ὡς μετελήφθη, οἷον λαγὺς λαγῶς, ναὺς ναῶς, καλὸς καλῶς. 1534, 17. 1720, 48.

ὡς ληγόντων ἀρσενικῶν ἔξυτόνων ἀναλογία κλίσεως, οἷον Τρῶς Τρωῆς, δμῶς δμῶς, θῶς θῶς, ὦν αἱ πληθυντικαὶ γενικαὶ Τρωῶν καὶ θῶων καὶ δμῶων βαρυντόνως λέγονται. 1425, 52.

ὡς περισπώμενον λήγουσαι γενικαί, ἀπὸ εὐθειῶν εἰς οὖς ληγουσῶν κινούμεναι, ὅτι ἐκ συνωρέσεως Ἀττικῶς λέγονται, οἷον Πειραιεύς Πειραιεύς καὶ Πειραιῶς. 279, 32. καὶ ὅτι αἱ τοιαῦται γενικαὶ οὐδέποτε ἀπὸ εὐθειῶν εἰς ἧς συνηρημένως κλινόμενων σχηματίζονται. 518, 31.

ὡς λήγοντα ὀνόματα ὀξύτονα διὰ τοῦ τ κλινόμενα ὅτι φυλάττουσι

τὸ ὦ ἐν ταῖς πλαγαῖς. impleōte. 229, 8.

ὡς λήγοντα θηλυκὰ ὑπερμονοσύλλαβα βραχυπαράληκτα ὅτι βαρύνεται, οἷον ἄλως, ἔως, Κέως. 391, 42.

ὡς λήγοντα οὐδέτερα, ὅτι δύο μόνᾳ ὀνόματα εἰς ὡς λήγουσι, τὸ ὦς καὶ φῶς, ἃ καὶ διὰ τοῦ τ κλίνονται, οἷον ὠτός, φωτός. 1896, 5.

ὡς λήγουσαι μετοχαὶ ὀξύτονοι ὅτι τὰ πολλὰ μὲν τρέπουσι τὸ ὦ τῆς εὐθείας εἰς ὃ ἐν ταῖς πλαγαῖς, ἐνια δὲ καὶ φυλάσσουσιν αὐτὸ, οἷον ἐστῶς ἐστῶτος, βεβῶς βεβῶτος, γεγῶς γεγῶτος, τεθνεῶς τεθνεῶτος. 229, 6. 1896, 15.

ὡς λήγοντα ἐπιρρήματα μεσότητος ὅτι τὴν γυναικὴν καὶ τὸν τόνον φυλάττουσι τῶν ἐξ ὧν ἂν γένωνται γενικῶν, πλὴν τοῦ ζαφελῶς καὶ ἰδρανῶς ἐκ τοῦ ζαφέλων καὶ ἰδράνων. 769, 21.

ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ καθάπερ καὶ ἀντὶ τοῦ λίαν, οἷον ἐν τῷ, ὡς ἴδεν ὡς μιν ἔδω χόλος, Ἰλ. τ', 16. ἀντὶ τοῦ λίαν ἐχολώθη. 79, 32. 36. 1169, 15.

ὡς μόριον ὅτι παρέλκει ἐνίστε, οἷον ἐν τῷ ὡς ἐτέρως καὶ ἐν ἄλλοις τισίν. 215, 17. καὶ ὅτι καὶ ἐλλείπει ἐνίστε, οἷον ἐν τῷ, δέμας πυρός. 1184, 50.

ὡς ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐν τῷ, ὡς κέν οἱ αὐθι γαῖα χάνοι, Ἰλ. ζ', 281. 642, 6. καὶ ἐν τῷ, ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅστις τοιαυτὰ γε ῥέζει. 1133, 53.

ὡς ἀντὶ τοῦ ὡσεὶ στοχαστικῶς, οἷον ὡς δώδεκα ἀντὶ τοῦ ὡσεὶ δώδεκα. 1879, 10.

ὡς ἂν, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἂν ἐν τῷ, ὡς ἂν ἐπειτ' ἀπὸ σείο φέλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι, Ἰλ. ι', 444. 762, 13. καὶ ὡς ἂν ἀντὶ τοῦ ὅταν ἡ ἡνίκα ἂν. 1214, 40.

ὡς ἀντὶ τοῦ ὅμως ὅτι περισπᾶται, οἷον ἐν τῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, Ἰλ. α', 116. 62, 1. ὡς ὀξυνόμενον ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὅτι ἐκ τοῦ τὼς γέγονεν ἀποβολῇ τοῦ τ. 429, 33.

ὡς ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐπιφωνηματικῶς ἐπηγμένον, οἷον ἐν τῷ, αὖς δ' ὅτε τοῖχον ἀνῆρ ἀράρη πυκνιόσσι λίθοισι, ὡς ὕραρον κόρυθες καὶ

ἀσπίδες, ὡς πυκνίνοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, Ἰλ. π', 212. 213. 217. 1055, 42.

ὡς ὁ μὲν, ὅτι πῇ μὲν καταστατικόν ἐστὶν ἐννοίας, πῇ δὲ ἀρκτικόν διηγῆματος παρ' Ὀμήρῳ. 1608, 11.

ὡς ὅτε, ἀντὶ τοῦ ἔως ὅτου ἐν τῷ, ἥσθι δ' ὡς δ' αἰοῖδς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν, Ὀδ. ρ', 358. 1823, 60.

ὡς ὡτὸς, ὅτι παρὰ τὸ οὐας γέγονεν ἐκθλίψει τοῦ ὦ καὶ κράσει τοῦ ὦ καὶ ἄ εἰς ὦ. 870, 2. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι παρὰ τὸ αἰῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἀκούω, γίνεται ὄας καὶ μεταθέσει καὶ κράσει ὡς, ὃ διὰ τοῦ τ κλίνεται. 1148, 52.

ὡσάμην Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὡσα ἐνεργητικοῦ. 625, 14.

ὡσιον λήγοντα ἐξ ἐκτίσεως ἔχοντα τὸ ὦ μέγα, οἷον ὀλῶ ὀλέσω ὠλεσικαρπος, ἐτὸς ἐτώσιον. 611, 37.

ὡσχω λήγοντα ῥήματα ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἰσχω τῷ ὃ προπαραληγόντων συναιρεθέντα, οἷον θρώσχω, βλώσχω, νώσχω, ἐκ τῶν θορίσχω, μολίσχω καὶ νοίσχω. 754, 41. 1722, 41.

ὡστε ἀντὶ τοῦ ὡσπερ, οἷον ἔρχεται ὡστε σύες. 1659, 12.

ὡστης ἄνεμος καὶ ἐξώστης, ὅτι παρὰ τὸ ὦθω ὦσω λέγεται. 1616, 8. 1741, 21.

ὡστίζεσθαι ὅτι παρὰ τὸ ὠθεῖν παρήχθη. 885, 14.

ὡτα, ὅτι παρὰ τὸ οὔατα κατ' ἐκθλίψιν καὶ κρῶσιν γέγονεν ἡ λέξις. 870, 1.

ὡτα ἀκίνητα, ὅτι μόνος ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰ ὡτα ἀκίνητα. 870, 9.

ὡτα μυός, εἶδος βοτάνης ἐκ τοῦ σχήματος μεταφορικῶς οὕτω λεγόμενον. 308, 46.

ὡτα ὄνον ἐσχηκέναι μυθεύονται ἄνθρωποι τινες διὰ τὸ ἀκουστικοὶ γηγόνειναι. 182, 41.

ὡτα θλαδίως ὃ τὰ ὡτα τεθλασμένος πύκτης. 1324, 37.

ὡτ' ἄν ἀντὶ τοῦ ἐτάν κατ' ἐκθλίψιν τοῦ ε. 24, 17.

ὦτε καὶ ὦπερ ἀντὶ τοῦ ὡστε καὶ ὡσπερ παραβολικῶν, ὅτι ἐκ τοῦ ὡσεῖτε καὶ ὡσεῖπερ ἀπελεύσει τοῦ σ' καὶ τοῦ ε' καὶ κράσει τοῦ ὦ

καὶ ἰ εἰς τὴν ᾧ δίφθογγον κα-
ταχρηστικὴν γεγενῆσιν. 117, 39.
Ωτειλὴ τὸ ἀπλῶς τραῦμα, παρὰ
τὸ οὐτάσαι, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ ἐκ-
βολῆς τραύματος ἐνίοτε τίθεται
ἡ λέξις. 455, 10. 13. 1169, 33. καὶ
ὅτι παρὰ τὸ οὐτάζω λεγόμενον
τὸ μὲν ᾧ Λωρικῶς ἔχει, τὴν δὲ
εἰ δίφθογγον Βοιωτικῶς. 481,
15. 1000, 40.

ωτερος καὶ ωτατος λήγοντα συγκρι-
τικὰ καὶ ὑπεροθετικά, ἐκτείνοντα
μὲν φύσει τὴν πρὸ τοῦ ὁ συλλα-
βὴν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὁ μεγαθύνον-
τα διὰ μέτρον χρεῖαν, ὡς δι' ὤ-
ρωτερος, κακοξενιώτερος. 1114, 38.

ωτης ληγόντων ὀνομάτων τῷ ἰ
προπαρालηγόντων ἀναλογία, ὡς
στρατιώτης, Ἀμβρακιώτης, Μασ-
σαλιώτης, ἄγροιώτης δὲ τῇ οἱ
διφθόγγῳ. 862, 20.

ὠτοκάταξις ὁ τὰ ὠτα κατευγὰς
πύκτης. 1324, 37.

ωτος ὡτι ὡτα λήγουσαι πλάγιαί με-
τοχικαὶ ἐκτείνουσαι τὴν παραλή-
γουσαν, ὡς βεβῶτος, γεγῶτος,
ἐστῶτος, τεθνεῶτος· καὶ ὅτι οὐ
μόνα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολ-
λὰ τοῦτο πύσχουσι. 641, 4.

Ωτος καὶ Ἐφιάλτης, Ἀλωεύς καὶ
Ἰφιμεδίας παῖδες, ὅτι μέγιστοι
γεγονέναι μυθεύονται, καὶ ὅτι τοῖς
θεοῖς πόλεμον ἐνστησίμενοι κατὰ
μὲν Ὀμηρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος κα-
τετοξεύθησαν, κατὰ δὲ τοὺς
ὑστερον ἐν κυνηγεσίῳ ἄκοντες ἄλ-
λήλους κατηκύντισαν Ἀρτέμιδος
βουλῇ, καὶ ἀλληγορία τῆς ἐπ'
οὐρανὸν ἐπιχειρήσεως αὐτῶν. 560,
44. 1687, 18 — 50. καὶ ὅτι Ωτος
καὶ Ἐφιάλτης δῆσαι ποτὲ τὸν
Ἄρην μυθεύονται, ἐκδικούντες τὸν
τοῦ Ἀδωνίδος θάνατον· καὶ ὅτι
ἡ τοιαύτη δέσις δεσμὸν ἔλλογον
αἰνίττεται τοῦ θύμου· ἱστορικῶς
δὲ τὸν Ἄρην δῆσαι λέγονται διὰ
τὸ νικῆσαι ποτὲ τοὺς πολέμιους
καὶ εἰρήνην ἐμποιεῖσαι ἐπὶ τινι
χρόνῳ τοῖς ὑπ' αὐτοῖς· ἀνάγον-
ται δὲ καὶ εἰς δύο θερινὰ ζώδια

οἱ Ἀλωεῖδαι, τὸν τε καρκίνον καὶ
τὸν λέοντα, πρὸς οἷς γενόμενος
ὁ πλανήτης Ἄρης πύσχει πάθος
τὸν λεγόμενον στηριγμὸν, καὶ ἐρ-
μηνεῖα διεξοδικῇ ἐκύστης τῶν
ῥηθειῶν ἐννοιῶν. 559, 45. 560,
8. 27. 35. 39 — 561, 8.

ὦτος, ὄρνειον περὶ Ἀλεξάνδρειαν
μάλιστα εὐρισκόμενον, ὅτι μιμη-
τικὸν ἐστι, καὶ περὶ τοῦ πῶς ἀλ-
σεται ἱστορία διεξοδική, καὶ ὅτι ἐκ
τοῦ ἰδιώματος καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς
ἀλώσεως τοῦ τοιοῦτου ὀρνέου ὦτοι
λέγονται οἱ εὐθέεις καὶ χαῦνοι καὶ
ῥαδίως οἷς ἀκούουσιν ἐξαπατῶμε-
νοι. 561, 3. 1522, 56. 1687, 54.

ὦτῶεις τὸ τῷ μέγα, οὐτόεις δὲ
διὰ τοῦ ὁ μικροῦ. 1299, 32. 36.

ὦν δίφθογγος ὅτι ἐν μὲν μιᾷ λέξει
διαλελυμένης προφέρεται, ὡς
Θωϊμάσιον ἀντὶ τοῦ Θανυμάσιον
καὶ ἐωῦτοῦ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ· ἐκ
δὲ δυοῖν λέξεων συναιρέσεως γι-
νομένη κατὰ σύλληψιν προφέρε-
ται, ὡς ἐν τῷ ὁ αὐτὸς ὠντός.
563, 21.

ὦντὸς ἀντὶ τοῦ ὁ αἰτός, ζῆται τὸ
ὦν δίφθογγος.

ὠφελεῖν δοτικῇ παρὰ Σοφοκλεῖ
Ἀττικῶς. 725, 55.

ὠφελῆεν, εὐκτικῆς σημασίας ῥῆ-
μα, ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ὦ
μεγάλου ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν
δυοῖν ἁ γραφόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ
ἄλλως, ζῆται τὸ ὠφελον. 646, 8.
ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι τὸ, ὠφελλε γε-
νέσθαι τι ἢ μὴ γενέσθαι ἀπεν-
κτικὸν ἐστι τοῦ ἐν τοῖς πράγμασιν
ἐνδεχομένου, καὶ ἐπενκτικὸν δὲ
τοῦ ἀναγκαιῶς τι γενέσθαι ἢ μὴ.
1751, 7.

ὠφέλειεν ὅτι παρὰ τὸ ὠφελος λέ-
γεται ἐκτάσει τῆς ἀρχούσης. 1314,
13. ζῆται τὸ ὠφελος.

ὠχθησαν ἀντὶ τοῦ ἠχθέσθαι ἢ
μετεωρίσθαι ἢ ἐβρύνθησαν,
παρὰ τὸ ἄχθος ἢ τὸν ὄχθον.
1007, 47.

ὠχρησαι παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ
ὠχριάσαι. 1698, 12.

ὠχρος ἢ ὠχρότης προσηγομένης
παρ' Ὀμήρῳ, καὶ ὅτι βαρύνεται
τοῦτομα πρὸς διαστολὴν τοῦ ὠχρὸς
ἐπιθείτου, καὶ ὅτι καὶ ἐδῶς τι
ὀσπρίον ὠχρος ὀμνόντως λέγεται.
377, 42. 948, 42.

ὠχρὸς ἐπίθετον, ὅτι ἐκ τοῦ χλω-
ρὸς ὠήθησάν τινες γεγονέναι τοῦ-
τομα μεταθέσει τοῦ ὠ καὶ ἀπε-
λείπει τοῦ λ. 1001, 46. καὶ ὅτι
οἱ ὠχροὶ ἄνθρωποι πίθινον καὶ τοῦ
χρυσοῦ γένους κατὰ σκῶμμα λέ-
γονται, εἰς ἣν ἔννοιαν κατεχρή-
σατο τις καὶ τῷ Ὀμηρικῷ ἐκείνῳ,
οἷη περ φύλλων γενεῇ, τοιήδε καὶ
ἀνδρῶν, Ἰλ. ζ', 146. 812, 50. 54.

ὠψ ὠπός, ὅτι ἐκ τοῦ ὠψ ὠπὸς γι-
νομένην ὀνομάτων τὰ μὲν ἐξ αὐ-
τῆς τῆς εὐθείας γίνονται, ὡς τὰ
μὲν ὀξύνονται, ὡς εἰδῶν, γλαυ-
κίῳ, τὰ δὲ βαρύνονται, ὡς
Κύκλωψ, Κέρκυψ· τὰ δὲ ἀπὸ
τῶν πλαγίων αὐτῆς, καὶ τούτων
τὰ μὲν διὰ τοῦ ὠπης, ὡς κν-
ώπης, ὀξυνώπης, τὰ δὲ διὰ τοῦ
ὠπος, ὡς πάλιν τὰ μὲν ὀξύνον-
ται, ὡς εἰσωπός, σκυθρωπός,
τὰ δὲ προπαροξύνονται, ὡς με-
λάνωπος, ἄνθρωπος. 768, 37.
1279, 16. 1388, 62.

ὠψ τὸ ὅλον πρόσωπον ἐκ τοῦ τι-
μιωτάτου μέρους, ὃ ἐστὶν ἡ ἡψις.
397, 37. 1426, 53. καὶ ὅτι ὠψ μὲν
ὠπὸς ὀξυνόντως ὁ ὀφθαλμός, Ωψ
δὲ Ωπος τὸ κύριον βαρυτόνως.
1427, 58.

ὠω λήγοντα ῥήματα ἐκ μονοσυλλά-
βων ῥημάτων παρηγμένα, ὡς ζῶ
ζῶω, γνῶ γνῶω, δῶ δῶω, ὅτι
οὐ σχηματίζουσι μέλλοντας. 49,
1. 1910, 41. καὶ ὅτι τῶν ἐξ ἐπεν-
θέσεως διὰ τοῦ ὠω ἐκφερομένων
τὰ μὲν μακρὰ παραλήγοντα τὸ ὠ
μέγα προσλαμβάνουσιν, ὡς ἡβῶ
ἡβῶω, μαμῶω μαμῶω, τὰ δὲ
βραχέα τὸ ὁ μικρόν, ὡς ὀρῶ
ὀρῶω, γελῶ γελῶω ὁμοίως καὶ
αἱ μετοχαί, ὡς ἡβῶων, γελῶων.
30, 38 — 31, 5. 1895, 31. ζῆται
τὸ, ὡω λήγοντα ῥήματα.

